

הספר של אורנטיה / THE URANTIA BOOK
HEBREW / ENGLISH: UF-HEB-001-2018-1.1 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Hebrew text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

:Copyrighted © and Published by

הספר של
אורנטיה

www.urantia.org

This pdf-formatted document (heb01e) was designed, created, and
(freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY)
www.urantia.nyc

הספר של אורנטיה

הקדמה

הקדמה

⇒ 001

הספר של אורנטיה

הקדמה

סעיפים

- מבוא
 I . אלוהות ואלוהיות
 II . האל
 III . המקור והמקור הראשון
 IV . מציאות אוניברסאלית
 V . מציאותיות אישיותיות
 VI . אנרגיה ותבנית
 VII . ההנהגה העליונה
 VIII . האל בעל שבע הפנים
 IX . האל המרבי
 X . האל המוחלט
 XI . שלושת המוחלטים
 XII . השילוישים

FOREWORD

SECTIONS

- Introduction
 I. Deity and Divinity
 II. God
 III. The First Source and Center
 IV. Universe Reality
 V. Personality Realities
 VI. Energy and Pattern
 VII. The Supreme Being
 VIII. God the Sevenfold
 IX. God the Ultimate
 X. God the Absolute
 XI. The Three Absolutes
 XII. The Trinities

מבוא

בדעתם של בני התמותה של אורנטיה - זהו שמו של עולמכם - קיים בלבול רב באשר למשמעותם של מונחים כדוגמת האל, אלוהות ואֱלֹהִיּוּת. בני האנוש שרויים עדיין בבלבול ובחוסר וודאות בנוגע לטיב מערכות היחסים בין האישיות האלוהיות המתוארות באמצעות מונחים אלה. על כן, בשל הדלות ההמשגתית, המלאה בבלבול רעיוני כה גדול, הונחית להכין גילוי דעת מקדים זה, כהסבר למשמעויות שאותן יש לייחס לסמלים מילוליים מסוימים, כפי שהם עשויים להופיע בהמשך מסמכים אלה, שאותם הוסמך סגל מגלי האמת של אורֶוֹנְטוֹן לתרגם לשפה האנגלית של אורנטיה.

הצגתם של מושגים מורחבים ושל אמת מתקדמת, במסגרת מאמצינו להרחיב את התודעה הקוסמית ואת התפיסה הרוחנית, נתקלת בקושי רב בשל האילוץ החל עלינו להשתמש בשפת עולם מוגבלת. אולם ההרשאה

INTRODUCTION

^{001(1.1)} IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

^{002(1.2)} It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But

שאותה קיבלנו דוחקת בנו שלא לחסוך במאמצים בעת שאנו מעבירים את המשמעויות שעלינו למסור באמצעות הסמלים המילוליים של השפה האנגלית. הונחית, אם כן, להציג מונחים חדשים אך ורק כאשר אין בנמצא מונח מתאים בשפה האנגלית לתיאור המושג המוצג, ויהיה זה אף מונח חלקי או לוקה במידה כזו או אחרת של חסר או של עיוות משמעות.

בתקווה לאפשר הבנה ולמנוע בלבול בקרב כל בן תמותה העשוי לקרוא במסמכים הללו, אנו רואים לנכון להציג, במסגרת גילוי דעת מקדמי זה, מתאר כללי של המשמעויות שאותן יש לצרף למילים מסוימות המשמשות בשפה האנגלית לייצוג האלוהות, וכן למושגים נלווים הנוגעים לדברים, למשמעויות ולערכים של מציאות אוניברסאלית.

אולם, בבואנו לנסח הקדמה זו, העוסקת בהגדרות ובמוגבלותם של מונחים, שומה עלינו להטריח בהסבר על אופן השימוש במונחים כפי שייעשה במצגות שתבואנה בהמשך. לפיכך, הקדמה זו אינה מהווה גילוי דעת שלם בזכות עצמו, אלא רק מדריך מקיף המיועד לסייע לאלה שיקראו את המסמכים המצורפים על אודות האלוהות ועל אודות יקום היקומים, מסמכים אשר נוסחו על ידי ועדה מאורוֹנטון שנשלחה לאורנטיה לשם מטרה זו.

עולמכם, אורֶנטִיָה, הינו אחד מני עולמות מיושבים דומים רבים שמהם מורכב היקום המקומי של נֶבָדוֹן. יקום זה, יחד עם יצירות דומות לו, מרכיב את יקום-העל של אורוֹנטון, אשר מבירתו, אורֶסָה, מגיעה ועדתנו. אורוֹנטון הינו אחד משבעת יקומי העל האבולוציוניים של זמן ומרחב, אשר מקיפים את היצירה האלוהית המושלמת, היא האוֹנָה - היקום המרכזי אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. בליבו של יקום נצחי ומרכזי זה, מצוי האי הֶנֶח של פרדיס, מרכז הגיאוגרפי של האינסוף ומקום משכנו של האל הנצחי.

לרוב, אנו מכנים בשם היקום המקיף את שבעת יקומי העל האבולוציוניים בנוסף ליקום האלוהי המרכזי; יקומים שהינם בעת הזו יצירות מאורגנות ומיושבות. כל אלה הם חלק מיקום האֶב, הכולל אף את היקומים הבלתי מיושבים, אך המְנִידים בחלל החיצון.

I. אלוהות ואלוהיות

יקום היקומים מציג מופעי פעילות אלוהית במגוון רמות של מציאויות קוסמיות, משמעויות דעת וערכים רוחניים, אולם, כל הֶסְעָדִים הללו - אישיים ושאינם כאלה - מתְאֶמֶים באופן אלוהי.

אלוהות היא ברת אישיות פְּאָל; היא קדם-אישיותית ועל-אישיותית בדרכים שאינן ניתנות להבנה מלאה על ידי האדם. אלוהות מתאפיינת בתכונה של אחדות - ממשית או פּוֹטֶנְצִיָאלית -

our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

003 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

004 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

005 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, *Uversa*, our commission hails. *Orvonton* is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

006 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DEITY AND DIVINITY

01.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

01.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or

בכל הרמות העל-חומריות של המציאות; תכונה מאחדת זו מובנת באופן המיטבי על ידי יצורים כאלהיות.

אלוהות פועלת ברמות האישיותיות, הקדם-אישיותיות והעל-אישיותיות. אלוהות כוללת מסוגלת לפעול בשבע הרמות הבאות:

1. סטאטית - אלוהות מוכלת בעצמה וקיימת-לעצמה.

2. פוטנציאלית - אלוהות בעלת רצון-עצמי ותכלית-עצמית.

3. אסוציאטיבית - אלוהות בעלת אישיות-עצמית ואחוזה אלוהיותית.

4. יוצרת - אלוהות החולקת את עצמה והמגלה את עצמה באופן אלוהיותי.

5. אבולוציונית - אלוהות מתרחבת בעצמה אשר הברואים מזדהים עימה.

6. עילאית - אלוהות אשר חווה את עצמה ואשר מאחדת את הבוראים והברואים. אלוהות אשר פועלת ברמת ההזדהות הראשונה של הברואים בדמות שולטי-העל בזמן-מרחב של היקום המקיף, והמכונה לעיתים האלוהות העילאית.

7. מרבית - אלוהות אשר משליכה את דמותעצמה ומתעלה מעל הזמן-מרחב. אלוהות כל-יכולה, כל-יודעת ונוכחת בכל. אלוהות אשר פועלת ברמה השנייה של ביטוי אלוהיותי מאחד, בדמות שולטי-העל המחלטופיים היעילים התומכים ביקום האב. בהשוואה לסעד של האלוהיות ליקום המקיף, הפעילות המחלטופית ביקום האב שקולה לשליטת-על אוניברסאלית ולתמיכת-על, אשר מכונה לעיתים האלוהות המרבית.

הרמה הסופית של המציאות מתאפיינת בחיי בוראים ובמגבלות זמן-מרחב. אפשר שמציאויות סופיות תהיינה חסרות סוף, אך הן תמיד בנות התחלה – שהרי הן נבראות. רמת האלוהות העילאית עשויה להיתפס כפעולה ביחס לקיומים סופיים.

הרמה המחלטופית של המציאות מתאפיינת בבריות ובדברים שאין להם התחלה או סוף, וכן בהתעלות מעל זמן ומרחב. מחלטופיים אינם נבראים; הם התממשו לבסוף - הם פשוט הינם. רמת האלוהות המירבית מצביעה על פעולה ביחס למציאויות מחלטופיות. כאשר מתרחשת התעלות מעל זמן ומרחב בכל חלק שהוא של יקום האב, תופעה מחלטופית מסוג זה הינה פעולתה של האלוהות המירבית.

הרמה המחלטופית הינה חסרת התחלה, סוף, זמן או מרחב. לשם דוגמא: בפרדיס, זמן ומרחב אינם קיימים; סטאטוס הזמן-מרחב של פרדיס הינו מוחלט. רמה זו מושגת, באופן קיומי, על ידי השילוש, על ידי אלוהויות פרדיס, אך רמה שלישית זו של ביטוי אלוהי מאחד אינה מאחדת במלואה באופן התנסותי. כל אימת ובכל מקום

potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

^{01.3 (23)} Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

^{01.4 (24)} 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

^{01.5 (25)} 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

^{01.6 (26)} 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

^{01.7 (27)} 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

^{01.8 (28)} 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

^{01.9 (29)} 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identification level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

^{01.10 (210)} 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

^{01.11 (211)} *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

^{01.12 (212)} *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absonites are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

^{01.13 (213)} *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially.

ואופן שבו פועלת הרמה המוחלטת של האלוהות, באים לידי ביטוי ערכים ומשמעויות פרדיס-מחלטים.

אלוהות עשויה להיות קיומית; כדוגמת הבן הנצחי; התנסותית, כדוגמת ההנה העליונה; אסוציאטיבית, כדוגמת האל בעל שבע הפנים; בלתי מתפצלת, כדוגמת שילוש פרדיס.

אלוהות הינה המקור לכל מה שהוא אלוהי. אלוהות מאופיינת תמיד באלוהות, אולם לא כל מה שהוא אלוהי הינו בהכרח אלוהות; וזאת אף-על-פי שהוא יהיה מתואם עם אלוהות, וישאף לעבר איחוד עם אלוהות ברמה כזו או אחרת - רוחנית, דעתית או אישית.

אלוהות הינה האיכות האופיינית, המאחדת והמתאמת של אלוהות.

יצורים מסוגלים לתפוס אלוהות כאמת, כיופי וכטוב; אלוהות תואמת ברמה האישיותית את האהבה, החמלה והסעד; והיא מתגלה ברמה הלא-אישית כצדק, עזמה וריבונות.

אלוהות עשויה להיות מושלמת - שלמה - כפי שהיא ברמה הקיומית וברמת הבורא של מושלמות פרדיס; היא עשויה להיות לקויה, כפי שהיא ברמה ההתנסותית וברמת הברואים של אבולוציית הזמן-מרחב; והיא אף עשויה להיות יחסית, כלומר שאינה מושלמת ואינה לקויה, כפי שהיא ברמות מסוימות של מערכות יחסים קיומיות-התנסותיות בהאווה.

כאשר ננסה להגות במושלמות בכל המופעים והצורות היחסיות שלה, נפגוש שבעה טיפוסים מתקבלים על הדעת:

1. מושלמות מוחלטת בכל היבטים.
2. מושלמות מוחלטת במופעים אחדים ויחסית בכל היבטים האחרים.
3. היבטים של מושלמות מוחלטת, יחסית ולקויה במגוון התאגדויות.
4. מושלמות מוחלטת בהיבטים מסוימים ולקויה בכל שאר היבטים.
5. מושלמות מוחלטת בלא כיוון, ומושלמות יחסית בכל ההתגשמויות.
6. מושלמות מוחלטת בלא מופע, מושלמות יחסית במופעים מסוימים ולקויה באחרים.
7. מושלמות מוחלטת בלא תכונה, ומושלמות לקויה בכולן.

II. האל

יצורים מתפתחים בני תמותה חווים דחף בלתי ניתן לעצירה לייצג בסמלים את מושגיהם הסופיים על אודות האל. מודעותו של אדם על אודות חובתו המוסרית, וכן האידיאליזם הרוחני שלו, מייצגים רמה ערכית - מציאות התנסותית - אשר קשה לתארה בסמלים.

Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

01.14 (31) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

01.15 (32) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

01.16 (33) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

01.17 (34) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

01.18 (35) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

01.19 (36) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 01.20 (37) 1. Absolute perfection in all aspects.
- 01.21 (38) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 01.22 (39) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 01.23 (310) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 01.24 (311) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 01.25 (312) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.
- 01.26 (313) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. GOD

02.1 (314) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

תודעה קוסמית גוררת הכרה במניע ראשוני, במציאות הבלתי נגרמת האחת והיחידה. האל, האב האוניברסאלי, פועל בשלוש רמות אלוהות-אישיות של ערך תת-אינסופי וביטוי אלוהותי יחסי:

1. קדם-אישיותית - כדוגמת הסעד של ריסי האב, ובהם מקנני מחשבה.

2. אישיותית - כדוגמת הניסיון האבולוציוני של יצורים ברואים ומתרבים.

3. על-אישיותית - כדוגמת קיימיות שהתממשו לבסוף של היות מוחלטיות ונלוות מסוימות.

האל הוא סמל מילולי המציין את כלל ביטויי האישיות של האלוהות. המונח דורש הגדרה שונה עבור כל רמת פעולה אישית של האלוהות, ומחויב בהגדרה מחדש בתוך כל אחת מרמות אלה, הואיל ומונח זה עשוי לציין את ביטויי האישיות המתאמים והכפופים המגוונים של האלוהות, כדוגמת הבנים הבוראים של פרדיס - אבות היקומים המקומיים.

המונח 'האל', כפי שאנו עושים בו שימוש, עשוי להיות מובן על פי:

ציון - כדוגמת האל האב.

הקשר - כפי שנעשה בו שימוש בדיון על רמת אלוהות מסוימת או התאגדות שלה. באם מתעורר ספק באשר לפירוש המדויק של המילה 'האל', מומלץ לייחס אותה לאישיות של האב האוניברסאלי.

המונח 'האל' תמיד מציין אישיות. אלוהות עשויה להתייחס, או לא להתייחס, לאישיות אלוהות.

במסמכים אלה, נעשה השימוש במילה 'האל' במשמעויות הבאות:

1. האל האב - בורא, מפקח ומקיים. האב האוניברסאלי, אישיות האלוהות הראשונה.

2. האל הבן - בורא מתאם, רוח מפקח ומנהלן רוחני. הבן הנצחי, אישיות האלוהות השנייה.

3. האל הרוח - פועל אחד, סוכם אוניברסאלי ונותן הדעת. הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית.

4. האל העליון - האל המממש או המתפתח של זמן ומרחב. אלוהות אישית אשר מגשימה אסוציאטיבית את ההישג הזמן-מרחבי ההתנסותי של זהות בורא-בורא. ההנה העליונה חווה באופן אישי את ההישג של אלוהות אחודה בדמותו של האל המתפתח וההתנסותי של בורא הזמן והמרחב האבולוציוניים.

5. האל בעל שבע הפנים - אישיות האלוהות בכל מקום שהיא פועלת למעשה בזמן

022 (319) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

023 (319) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

024 (317) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.

025 (319) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

026 (319) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

027 (41) The term God, as we make use of it, may be understood:

028 (42) *By designation* — as God the Father.

029 (43) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0210 (44) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0211 (45) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0212 (46) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0213 (47) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0214 (48) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0215 (49) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0216 (410) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative

ובמרחב. אֱלֹהִיּוֹת פְּרָדִים אִישִׁיּוֹת וְעִמִּיתִיהֶן הַבּוֹרָאִים הַפּוֹעֵלִים בְּתוֹךְ גְּבוּלוֹת הַיְקוּם הַמֵּרְכָזִי וּמַעֲבָר לֹ, וְהַוֹפְכִים לַעֲצָמָה-אִישִׁיּוֹתִית, כִּהְיָה הַעֲלִיָּוָה בְּרֵמָה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל בְּרִיּוֹת הַהִתְגַּלּוּת שֶׁל הָאֱלֹהוֹת הַמֵּאֲחָדָת בְּזִמְנָן וּבְמִרְחָב. רֵמָה זֶה שֶׁל הַיְקוּם הַמִּקְיָף הֵינָה הַתְּחוּם שֶׁל אִישִׁיּוֹת פְּרָדִים הַיּוֹרְדוֹת בְּסִמּוּךְ הַדָּדִי לַהֲרַקָּעָה הַזִּמְנָן-מִרְחֶבֶת שֶׁל הַיְצוּרִים הָאֲבּוֹלּוּצִיּוֹנִיִּים.

6. הָאֵל הַמֵּרְבִּי - הָאֵל הַמֵּתַמְמֵשׁ לְבִסּוֹף שֶׁל זִמְנָן-עַל וְשֶׁל הַתְּעִלּוֹת מֵעַל הַמִּרְחָב. הָרֵמָה הַהִתְנַסּוֹתִית הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַתְּגַלּוּת אֱלֹהוֹת מֵאֲחָדָת. הָאֵל הַמֵּרְבִּי מֵרַמֵּז עַל הַיִּשָּׁג הַתְּגַשְׁמוֹת שֶׁל הָעֵרְכִים הַמִּסְתָּתִיִּים הַמַּחְלֹטִיִּים-עַל-אִישִׁיּוֹתִיִּים, שֶׁהַתְּעִלּוֹת מֵעַל הַזִּמְנָן-מִרְחָב, שֶׁהַתְּמַמְשׁוֹ לְבִסּוֹף-חֻוּיִיתִית, וְשֶׁהֵינָם מֵתוֹאֲמִים בְּרֵמּוֹת בְּרִיאָה סוֹפִיּוֹת שֶׁל מִצִּיאוֹת הָאֱלֹהוֹת.

7. הָאֵל הַמִּחְלָט - הָאֵל הַמֵּתַנַּסֵּה שֶׁל הַהִתְעִלּוֹת מֵעַל עֵרְכִים עַל-אִישִׁיִּים וְשֶׁל מִשְׁמַעוּיּוֹת אֱלֹהִיּוֹת; הָאֵל הַקִּיּוּמִי כַּעַת כְּמִחְלָט אֱלֹהִי. זֶה הָרֵמָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל הַתְּרַחְבּוֹת וּבִיטוֹי אֱלֹהִיּוֹתִיִּים וּמֵאֲחָדִים. בְּרֵמָה עַל-יִצְרִיתִית זֶה, הָאֱלֹהוֹת חֻוּהָ אֶת מִיּוֹצֵי הַפּוֹטֵנְצִיָּאל אֲשֶׁר נִיתַן לַהֲפֹכֹה לְאִישִׁיּוֹתִי, פּוֹגֶשֶׁת מוֹשְׁלָמוֹת בָּאֱלֹהוֹת, וְעוֹבֶרֶת הַתְּרוֹקְנוֹת שֶׁל קִיבּוּלֵת הַהִתְגַּלּוּת-עֲצִמִּית לְרֵמּוֹת עוֹקְבוֹת וּמִתְקַדְמוֹת שֶׁל הַפִּיכָה לְאִישִׁיּוֹת. בְּשֶׁלֶב זֶה הָאֱלֹהוֹת פּוֹגֶשֶׁת אֶת הַמִּחְלָט הַבְּלָתִי מִגְּבֹל, מְסִיגָה אֶת גְּבוּלוֹ וְחֻוּהָ עִימוֹ זֶהוּ.

associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0217(411) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0218(412) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הָרִאשׁוֹן

הַמִּצִּיאוֹת הַכּוֹלֵלֶת וְהַיִּנְסוּפִית הֵינָה קִיּוּמִית בְּשֶׁבַע דְּרָגוֹת וְכַשְּׁבַעָה מִחְלָטִים מֵתַאֲמִים:

1. הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הָרִאשׁוֹן.
2. הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הַשְּׁנִי.
3. הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הַשְּׁלִישִׁי.
4. הָאֵל שֶׁל פְּרָדִים.
5. הַמִּחְלָט הָאֱלֹהִי.
6. הַמִּחְלָט הָאוֹנִיבֶרְסָאִלִּי.
7. הַמִּחְלָט הַבְּלָתִי מִגְּדָר.

הָאֵל, כְּמִקְוֶה וְכְּמִרְכָּז הָרִאשׁוֹן, הֵינָה קִדְמוֹן בִּיחֹס לְמִצִּיאוֹת בְּכִלּוּתָהּ - לֹא סִיג. הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הָרִאשׁוֹן הֵינָה אִינְסוּפִי וְנִצְחִי, וְלִפְיֶךָ מוֹגְבֵּל אֲזִי מוֹתֵנָה רַק בְּאוֹפֵן רְצוֹנִי.

הָאֵל - הָאֵב הָאוֹנִיבֶרְסָאִלִּי - הֵינָה אִישִׁיּוֹת שֶׁל הַמִּקְוֶה וְהַמִּרְכָּז הָרִאשׁוֹן, וְכִכְזָה הוּא מְקִיִּים יַחֲסִים אִישִׁיִּים שֶׁל שְׁלִיטָה אִינְסוּפִית בְּכָל הַמִּקְוֹת וְהַמִּרְכָּזִים הַכְּפִיִּים וְהַמִּתְאָמִים אֲחֵרִים. שְׁלִיטָה זֶה הֵינָה אִישִׁית וְאִינְסוּפִית בְּפּוֹטֵנְצִיָּה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁלְמַעֲשֵׂה אֲפֶשֶׁר שֶׁלָּא תוֹפֵעַל לְעוֹלָם, הוֹדוֹת לְמוֹשְׁלָמוֹת הַפְּעוּלָה שֶׁל

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

031(413) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

- 032(51) 1. The First Source and Center.
- 033(52) 2. The Second Source and Center.
- 034(53) 3. The Third Source and Center.
- 035(54) 4. The Isle of Paradise.
- 036(55) 5. The Deity Absolute.
- 037(56) 6. The Universal Absolute.
- 038(57) 7. The Unqualified Absolute.

039(58) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0310(59) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-

האישיות, המקורות והמרכזים הכפיים והמתאמים.

המקור והמרכז הראשון הינו, אפוא, קדמון בכל תחום ותחום: האלוהי ושאינו אלוהי, האיש ושאינו אישי, הממשי או הפוטנציאלי, הסופי או האינסופי. לא קיים דבר או הווה, ויהיו אלה יחסיים או סופיים, שאינם מתייחסים, ישירות או בעקיפין, לעליונותו של המקור והמרכז הראשון ושאינם תלויים בו.

המקור והמרכז הראשון מתייחס ליקום באופנים הבאים:

1. כוחות הכבידה של היקומים החומריים מתכנסים למרכז הכבידה של פרדיס התחתון. ובדיוק משום כך, קבוע לנצח המיקום הגיאוגרפי של אישיותו ביחס מְחֻלָּט למרכז הכוח-אנרגיה של מישור פרדיס התחתון, או החומרי. אולם האישיות המוחלטת של האלוהות מתקיימת במישור העליון, הרוחני, של פרדיס.

2. כוחות הדעת מתכנסים לעבר הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית המפצלת וההפרשית לשבע רוחות האב; הדעת של העליון מתממשת עבדתית כחוויית זמן-מרחב במאגֶסְטוֹן.

3. כוחות הרוח של היקום מתכנסים אל הבן הנצחי.

4. הקיבולת הבלתי מוגבלת לפעולת האלוהות שוכנת במְחֻלָּט האלוהי.

5. הקיבולת הבלתי מוגבלת לתגובה אינסופית מתקיימת במְחֻלָּט הבלתי מְגֻדָּר.

6. שני המוחלטים - המגֻדָּר והבלתי מְגֻדָּר - מתואמים ומאוחדים על ידי המְחֻלָּט האוניברסאלי ובו.

7. פוטנציאל האישיות של בן תמותה אבולוציוני מוסרי, או של כל הווה מוסרית אחרת, מְמַרְכֵּז באישיותו של האב האוניברסאלי.

המציאות, כפי שהיא נתפסת על ידי בריות סופיות, הינה חלקית, יחסית ומעורפלת. מציאות האלוהות המרבית, שאותה בריות אבולוציוניות סופיות מסוגלות לתפוס באופן מלא, נתפסת במסגרת ההווה העליונה. אף-על-פי-כן, קיימות מציאויות נצחיות קודמות; מציאויות על-סופיות הקודמות לאלוהות עליונה זו של בריות הזמן-מרחב האבולוציוניות. בניסיון לתאר את טיבה ואת מקורה של מציאות אוניברסאלית, ועל מנת להעביר את הדברים הללו ברמתה של הדעת הסופית, אנו נאלצים להשתמש בטכניקת ההסקה של זמן-מרחב. בהתאם לכך, עלינו להציג מאורעות סימולטניים של הנצח כמאורעות עוקבים.

מנקודת מבטו של יצור זמן-מרחב, המקור והבדול של המציאות עשוי להיראות כך: ה'אני' הוא' הנצחי והאינסופי שחרר את האלוהות מכבלי האינסוף הבלתי מְגֻדָּר, תוך שימוש ברצון

ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0311 (510) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0312 (511) The First Source and Center is related to the universe as:

0313 (512) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0314 (513) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0315 (514) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0316 (515) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0317 (516) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0318 (517) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

0319 (518) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0320 (519) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0321 (61) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of

החופשי הטבוע בו. הפרדה זו מהאינסוף הבלתי מגדר היא שיצרה את המתח המחלט האלוהי הראשון. מתח זה של בידול אינסופי נפתר על ידי המחלט האוניברסאלי, הפועל על מנת לאחד ולתאם את האינסופיות הדינאמית של האלוהות הכוללת, וכן את האינסופיות הסטטית של המחלט הבלתי מגדר.

בפעולה מקורית זו השיג ה'אני הוא' התיאורטי מימוש של אישיות על ידי הפיכתו לאב הנצחי של הבן המקורי, בה בעת שהפך למקור הנצחי של אי פרדיס. בקיום בו זמני עם הבידול של הבן מהאב, ובנוכחות פרדיס, הופיעו האישיות של הרוח האינסופית והאישיות של היקום המרכזי של האוונה. עם הופעתם של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, קרי קיום בו זמני של אלוהות אישיותית, חמק האב, כאישיות, מהתפזרותו הבלתי נמנעת ברחבי פוטנציאל האלוהות הכוללת. ומאז, בעוד גוברת והולכת התממשותה של האלוהות ההתנסותית ברמות האלוהיות של העליונות, המרביית והמוחלטת, ממלא האב את כל פוטנציאל האלוהות רק בסמוך של שילוש עם שתי האלוהויות השוות לו.

המושג של 'אני הוא' מהווה ויתור פילוסופי שאותו אנו מעניקים לדעת הסופית של האדם, המוגבלת בזמן והכבולה למרחב, מהטעם של נמנעות ההבנה של ברייה את הקיומים הנצחיים - מציאויות ומערכות יחסים ללא התחלה וללא סוף. עבור בריית הזמן-מרחב, כל דבר מוכרח שתהיה לו התחלה, למעט האחד ללא סבה - סיבתן הקדמונית של הסיבות כולן. לפיכך, אנו ממשגים ערך פילוסופי זה ל'אני הוא', ובה בעת מנחים את כל הבריות להבין כי הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם נצחיים במשותף עם ה'אני הוא'; במילים אחרות, מעולם לא התקיים זמן שבו ה'אני הוא' לא היה האב של הבן, ועימו, של הרוח.

מושג האינסוף משמש לציון המלאות - הסופיות - המשתמעת מקדמוניות המקור והמרכז הראשון. ה'אני הוא' התיאורטי הינו הרחבה של פילוסופיית "אינסופיות הרצון" עבור הברייה, אולם למעשה האינסוף הינו רמת-ערך ממשית המייצגת את משמעות-הנצח המועצמת של האינסופיות האמיתית של רצונו החופשי האבסולוטי הבלתי כבול של האב האוניברסאלי. מושג זה מכונה לעיתים בכינוי האב-האינסוף.

מרבית הבלבול שאותו חווים כל סדרי הבריות, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים שבהם, במאמציהם לגלות את האב-האינסוף, מקורו במגבלות יכולת הבנתם. עליונותו המוחלטת של האב האוניברסאלי אינה גלויה ברמות תת-אינסופיות; לפיכך, אך סביר כי רק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אל נכון את האב כאינסוף; עבור כל יתר האישיות רעיון זה מהווה תרגיל באמונה.

inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0322 (62) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0323 (63) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the Father of the Son and, with him, of the Spirit.

0324 (64) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the "infinity of will," but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

0325 (65) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

המציאות מתממשת באופנים משתנים ברמות שונות של היקום; המציאות מקורה ברצונו האינסופי של האב האוניברסאלי ובאמצעותו; המציאות ניתנת להבנה באמצעות שלושה שלבים עיקריים ובמספר רב של רמות מימוש שונות ביקום:

1. מציאות אי-אלהית משתרעת מתחומי האנרגיה של הלא-אישי ועד למרחבי המציאות של הערכים שאינם ניתנים להפיכה לאישיות של היקום האוניברסאלי, ואף עד לנוכחותו של המַחֲלֵט הבלתי מַגְדֵר.

2. המציאות האלהית כוללת את כל פוטנציאל האלוהות האינסופי, המשתרע על פני כל תחום האישיות, מן הנמוך ביותר והסופי ועד למרומם ביותר והאינסופי, וכך מקיפה את כל התחום של הניתן להיפך לאישיות, ואף מעבר לכך - עד לנוכחות של המַחֲלֵט האלהי עצמו.

3. מציאות סימוכית-הַדְדִּית. המציאות האוניברסאלית הינה לכאורה אלוהית או אי-אלוהית, אולם בעבור בריות תת-אלוהיות מתקיים תחום רחב של מציאות סימוכית-הַדְדִּית בפוטנציה ובִּהְתְּמָשׁוּת; מציאות זו אינה קלה לזיהוי. חלק גדול ממציאות מְתַאֲמָת זו נכלל בתחומי של המַחֲלֵט האוניברסאלי.

זה הינו הרעיון הקדמון של המציאות המקורית: האב מאתחל את המציאות ומתחזק אותה. הדיפרנציאלים הקדמונים של המציאות הינם האלוהי והאי-אלוהי - המוחלט האלוהי והמוחלט הבלתי מוגבל. מערכת היחסים הקדמונית הינה המתח המתקיים ביניהם. מתח אלוהותי זה, שאותחל על ידי האב, נפתר באופן מושלם על ידי המוחלט האוניברסאלי ומונצח בדמותו.

מנקודת המבט של זמן ומרחב, המציאות ניתנת להמשך חלוקהמפורט מטה:

1. ממשית ופוטנציאלית. מציאויות המתקיימות במלאות של ביטוי, לעומת מציאויות המכילות יכולת סמויה לצמיחה. הבן הנצחי הינו מציאות רוחנית מוחלטת; בן תמותה הינו, במידה מרובה, פוטנציאל רוחני בלתי ממומש.

2. מוחלטת ותת-מוחלטת. מציאויות מוחלטות הינן קיימויות נצחיות. מציאויות תת-מוחלטות מושלכות בשתי רמות: מַחֲלֵטוּפִּיּוֹת - מציאויות יחסיות הן ביחס לזמן והן ביחס לנצח; וסופיות - מציאויות אשר מושלכות במרחב ומתממשות בזמן.

3. קיומית והתנסותית. אלוהות פרדיס הנה קיומית, אולם העליון והמרבי המגיחים הינם התנסותיים.

4. אישית ולא-אישית. התרחבותה של האלוהות, ביטוייה של האישיות, וכן האבולוציה של היקום, מותנות כולן לעולמים בפעולת הרצון החופשי של האב, אשר לנצח הפריד בין המשמעויות של הדעת, הרוח והאישיות, הממשיות והפוטנציאליות, המִמְרָקְזוֹת בבן

041 (66) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

042 (67) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

043 (71) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

044 (72) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

045 (73) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

046 (74) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

047 (75) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

048 (76) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

049 (77) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

0410 (78) 4. *Personal and Impersonal*. Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those

הנצחי, לבין אותם הדברים הממקדים והטובים באי פרדיס.

פרדיס הינו מונח הכולל את המוקדים המוחלטים, האישיים ושאינם אישיים, של כל רמות המציאות האוניברסאלית. המונח פרדיס, המסויג כהלכה, עשוי לרמז על צורת מציאות אחת, או לחלופין על כל צורות המציאות, האלוהות, האישיות והאנרגיה - הרוחנית, הדעתית או החומרית. בכל המוגע לערכים, משמעויות וקיום בפועל, כל הצורות והאופנים הללו חולקים את פרדיס כמקום המוצא, הפעולה והיעד.

האי של פרדיס - המונח פרדיס, שאינו סויג באופן כלשהו, הינו המחלט של שליטת המקור והמרכז הראשון בכבידה החומרית. פרדיס, בהיותו הדבר הנייח היחיד בכל יקום היקומים, ניצב ללא ניע. קיים אתר אוניברסאלי לאי של פרדיס, אך לא קיים עבורו מיקום בחלל. אי נצחי זה הינו מקורם בפועל של היקומים הפיזיים - עבר, הווה ועתיד. אי האור הגרעיני מקורו באלוהות, אך הוא עצמו איננו אלוהות; אף היצירות החומריות אינן מהוות חלק מהאלוהות; הן הינן תוצאתה.

פרדיס אינו בורא; הוא הינו מפקח ייחודי המבקר פעולות אוניברסאליות רבות; מפקח במידה רבה יותר מאשר מגיב. ברחבי יקומי החומר, משפיע פרדיס על ההתנהגות ועל התגובות של כל הבריות אשר להן נגיעה בכוח, אנרגיה ועוצמה, אולם פרדיס עצמו הינו ייחודי, בלעדי ומבודד מכלל היקומים. פרדיס אינו מייצג דבר ודבר אינו מייצג את פרדיס. הוא אינו כוח ואינו נוכחות; הוא פשוט פרדיס.

V. מציאויות אישיותיות

אישיות הינה רמה של מציאות אלוהית הנעה בטווח שמהרמה האנושית בת התמותה והאמצעדרכית, בהפעלה גבוהה יותר של הדעת בפלחן ובבינה, דרך הרמה המורונטית והרמה הרוחנית, ועד להשגת הסטאטוס הסופי של האישיות. זוהי ההרקעה האבולוציונית של בני תמותה ושל יצורים דומים להם, ואולם ביקום קיימים סדרי אישיות רבים אחרים.

המציאות כפופה להתרחבות אוניברסאלית; האישיות נתונה בגיוון אינסופי; ולשתיהן קיימת האפשרות להיות מתואמות עם האלוהות ומיוצבות באופן נצחי בלתי מוגבל כמעט. בעוד שטווח המטמורפוזת של המציאות הלא-אישית הוא בהחלט מוגבל, אין אנו מכירים מגבלות כלשהן להתפתחותן המדורגת של מציאויות אישיותיות.

ברמות התנסותיות מושגות, כל סדרי האישיות וערכיה הינם סימוכיים ואף יצירתיים במשותף. אפילו האל ובן תמותה עשויים להתקדם בצותא באישיות מאוחדת, כפי שמדגים

things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

04.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

04.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

04.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

05.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

05.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

05.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely

באופן כה מעודן הסטאטוס הנוכחי של המשיח
מיכאל - בן האדם ובן האל.

כלל סדרי האישיות ושלביה התת-אינסופיים
הינם יצירתיים במשותף באופן פוטנציאלי,
וניתנים להשגה באופן סימוכי. הקדם-אישיותי,
האישיותי והעל-אישיותי, מקושרים יחדיו על ידי
הפוטנציאל המשותף לכדי הישג מתאם, מימוש
מדורג ויכולת ליצירתיות במשותף. אולם, לעולם
לא יותמר במישרין הלא-אישי לאישי. אישיות
לעולם אינה ספונטאנית; זוהי מתנתו של אב
פרדיס. האישיות נוספת על גבי אנרגיה והינה
סימוכית אך ורק למערכות אנרגיה חיות; זהות
עשויה להיות סימוכית אף עבור תבניות אנרגיה
שאינן חיות.

האב האוניברסאלי הינו סוד מציאותיות
האישיות, מתת האישיות ויעודה. הבן הנצחי הינו
האישיות המוחלטת, סודן של האנרגיה הרוחנית,
הרוחות המורונטיות והרוחות המושלמות. הפועל
האחד הינו אישיות הרוח-דעת, מקור התבונה,
ההיגיון והדעת האוניברסאלית. אולם אי פרדיס
הוא לא-אישיותי וחץ-רוחני, בהיותו מהות הגוף
האוניברסאלי, המקור והמרכז של החומר הפיזי,
ותבנית האב המוחלטת למציאות החומרית
האוניברסאלית.

האיכויות הללו של המציאות האוניברסאלית
מתגשמות בחוויה האנושית של שוכני אורנטיה
ברמות הבאות:

1. גוף. האורגניזם החומרי או הפיזי של
האדם. המנגנון האלקטרו-כימי החי ממוצא
מטבע חייתי.

2. דעת. המנגנון החושבי, הקולט והמרגיש
של האורגניזם האנושי. החוויה המודעת והלא-
מודעת הכוללת. החוכמה המתחברת לחי הרגש
המתעלים באמצעותם של הפלֶקֶן ושל הבינה
לרמת הרוח.

3. רוח. הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של
האדם - מְכֻנֶּן הַמְּשִׁבָּה. רוח אֱלֹמֹתִית זו הינה
קדם-אישיותית - היא איננה אישיות, אף כי היא
מיועדת להפוך לחלק מאישיותו של בן התמותה
השורד.

4. נשמה. נשמתו של האדם הינה רכישה
התנסותית. כאשר בוחרת ברייה בת תמותה
"לעשות את רצון אבינו שבשמיים", הופכת הרוח
השוכנת בה לאביה של מציאות חדשה בחוויה
האנושית. הדעת החומרית בת התמותה הינה
האם של המציאות שמופיעה. מהותה של
מציאות חדשה זו אינה חומרית ואינה רוחנית -
היא מורונטית. זוהי הנשמה האלמותית
בהופעתה, אשר עתידה לשרוד את המוות
ולתחיל בתהליך ההרקעה לעבר פרדיס.

אישיות. האישיות של האדם בן התמותה
אינה הגוף, הדעת או הרוח; אף אינה הנשמה.
האישיות הינה המציאות הבלתי משתנה היחידה

demonstrated in the present status of Christ
Michael — Son of Man and Son of God.

054 (84) All subinfinite orders and phases of
personality are associative attainables and are
potentially cocreational. The prepersonal, the
personal, and the superpersonal are all linked
together by mutual potential of co-ordinate
attainment, progressive achievement, and
cocreational capacity. But never does the
impersonal directly transmute to the personal.
Personality is never spontaneous; it is the gift of the
Paradise Father. Personality is superimposed upon
energy, and it is associated only with living energy
systems; identity can be associated with nonliving
energy patterns.

055 (85) The Universal Father is the secret of the
reality of personality, the bestowal of personality,
and the destiny of personality. The Eternal Son is
the absolute personality, the secret of spiritual
energy, morontia spirits, and perfected spirits. The
Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the
source of intelligence, reason, and the universal
mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and
extraspirtual, being the essence of the universal
body, the source and center of physical matter, and
the absolute master pattern of universal material
reality.

056 (86) These qualities of universal reality are
manifest in Urantian human experience on the
following levels:

057 (87) 1. *Body*. The material or physical organism
of man. The living electrochemical mechanism of
animal nature and origin.

058 (88) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and
feeling mechanism of the human organism. The
total conscious and unconscious experience. The
intelligence associated with the emotional life
reaching upward through worship and wisdom to the
spirit level.

059 (89) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the
mind of man — the Thought Adjuster. This immortal
spirit is prepersonal — not a personality, though
destined to become a part of the personality of the
surviving mortal creature.

0510 (810) 4. *Soul*. The soul of man is an experiential
acquirement. As a mortal creature chooses to "do
the will of the Father in heaven," so the indwelling
spirit becomes the father of a *new reality* in human
experience. The mortal and material mind is the
mother of this same emerging reality. The
substance of this new reality is neither material nor
spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and
immortal soul which is destined to survive mortal
death and begin the Paradise ascension.

0511 (811) *Personality*. The personality of mortal man
is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul.
Personality is the one changeless reality in an

בחווייתה המשתנה תמידית של הברייה, והיא המאחדת את כל ההיבטים הסימוכיים של האינדיבידואליות. האישיות מהווה את המתת הייחודי שאותו מעניק האב האוניברסאלי לאנרגיות החיות והסימוכיות של חומר, דעת ורוח, והיא שורדת עם הישרדותה של הנשמה המורונטית.

'מורונט' היא מונח המציין את רמת התקף הנרחבת שבין החומרי לבין הרוחני. הוא עשוי לציין מציאויות אישיות ומציאויות לא-אישיות, אנרגיות חיות ושאינן חיות. השתי של מורונט היא הוא רוחני; הקרב של מורונט היא הוא פיזי.

VI. אנרגיה ותבנית

אנו מכנים 'איש' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל האישיות של האב. אנו מכנים 'רוח' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל הרוח של הבן. כל דבר אשר מגיב למעגל הדעת של הפועל האחד, אנו מכנים 'דעת'. דעת כתכונה של הרוח האינסופית - דעת על כל שלביה. כל דבר אשר מגיב למעגל החומר-כבידה המתמרכז בתחתית פרדיס, אנו מכנים 'חומר' - אנרגיה-חומר על כל מצביה המטמורפוזיים.

ב'אנרגיה' אנחנו משתמשים כמונח כוללני שאותו אנו מחילים על תחומי הרוח, הדעת והחומר. כוח משמש אף הוא באופן נרחב. עוצמה, על פי רוב, מוגבלת בהתייחסותה לציון הרמה האלקטרונית של חומר, כלומר, לחומר המגיב לכבידה הליניארית ביקום המקיף. עוצמה אף משמשת לציון ריבונות. אין ביכולתנו לשמור כאן על ההגדרות המקובלות שלכם לכוח, אנרגיה ועוצמה. זאת משום ששפתכם כה חסרה, עד שאנו נאלצים לייחס למונחים הללו משמעויות מרובות.

אנרגיה פיזית היא מונח המציין את כלל הצורות והשלבים של תנועה, פעולה ופוטנציאל שהינם בעלי מופע.

בדיון על מופעי האנרגיה הפיזית, אנו עושים בדרך כלל שימוש במונחים כוח קוסמי, אנרגיה מגיבה ועוצמת היקום. על-פי-רוב, מונחים אלה משמשים באופנים הבאים:

1. כוח קוסמי כולל את כל צורות האנרגיה הנגזרות מהמחלט הבלתי מגדר, אך עדיין אין מגיבות לכבידה של פרדיס.

2. אנרגיה מגיבה כוללת את כל צורות האנרגיות אשר מגיבות לכבידה של פרדיס, אך עדיין אין מגיבות לכבידה מקומית או לכבידה ליניארית. זוהי הרמה הפרה-אלקטרונית של אנרגיה-חומר.

3. עוצמת היקום כוללת את כל צורות האנרגיה המגיבות במישרין לכבידה ליניארית, ובנוסף מגיבות גם לכבידה של פרדיס. זוהי הרמה האלקטרונית של אנרגיה-חומר ושל כל ההתפתחויות העוקבות שלה.

otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

^{0512 (92)} *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGY AND PATTERN

^{061 (93)} Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

^{062 (94)} *ENERGY* we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. *Force* is also thus broadly used. *Power* is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. *Power* is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

^{063 (95)} *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

^{064 (96)} In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

^{065 (97)} 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

^{066 (98)} 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

^{067 (99)} 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

דעת היא תופעה המרמזת על נוכחות ופעולה של סעד חי בנוסף למגוון מערכות אנרגטיות; והדבר נכון עבור כל רמות התבונה. באישיות, הדעת מתווכת לעולם בין החומר לבין הרוח; לפיכך, מואר היקום בשלושה סוגים של אור: אור חומרי, אור התבונה ואוריות הרוח.

אור - אוריות הרוח - היא סמל מילולי, אופן דיבור, המעיד על ההתגלמות האופיינית של האישיות בקרב בריות רוחניות מסדרים מגוונים. נביעת אוריות זו אינה קשורה כהוא זה לתבונה אינטלקטואלית או להתגשמויות אור חומריות.

תבנית עשויה להיות מושלכת כאנרגיה רוחנית, דעתית, חומרית, או כשילוב כלשהו של סוגי אנרגיה אלו. היא עשויה לחדר אישיות, זהויות, הוויות, או חומר שאינו חי. אולם תבנית הינה תבנית באשר היא; עותקים משוכפלים בלבד.

תבנית עשויה לעצב אנרגיה, אך היא איננה שולטת בה. הכבידה היא היחידה השולטת באנרגיה-חומר. לא החלל ולא התבנית מגיבים לכבידה, אך אין מתקיימים כל יחסים בין חלל לתבנית; החלל איננו תבנית ואף אינו תבנית פוטנציאלית. תבנית הינה תצורת מציאות אשר שילמה את מלוא חובָה לכבידה; המציאות של כל תבנית מורכבת מהאנרגיות, מהדעת, מהרוח ומרכיבי החומר שלה.

לעומת ההיבט הכוללני של אנרגיה ושל אישיות, התבנית מציגה את ההיבט האינדיבידואלי שלה. צורת אישיות או זהות הינן תבניות המהוות פועל יוצא של אנרגיה (פיזית, רוחנית, או דעתית), אך הן אינן טבועות בתוכה. ניתן לייחס את האיות של אנרגיה, או של אישיות, הגורמת לתבנית להופיע, לאל - לאלוהות - לכשרון העוצמה של פרדיס או לקיומן בצוואת אישיות ושל עוצמה.

התבנית הינה תוכנית-על שממנה נעשים עותקים. פרדיס הנצחי מהווה את התבנית המוחלטת; הבן הנצחי הינו תבניתה של האישיות; האב האוניברסאלי הינו אביהם-מולידם של השניים. אולם פרדיס אינו מעניק תבנית, ואילו הבן אינו יכול להעניק אישיות.

VII. התבנית העליונה

בכל הנוגע למערכות יחסים נצחיות, מנגנון האלוהות של יקום האב הוא כפול פנים. האל האב, האל הבן והאל הרוח הינם נצחיים - הם הוויות קיומיות - בעוד שהאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט, הינם אישיות אלוהות של העידנים שלאחר-האוונה, אשר מתממשות בספרות הזמן-מרחב ובספרות המצויות בהתעלות מעל זמן-מרחב ומתקיימות בהתרחבות אבולוציונית ביקום האב. אישיותות

068 (910) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

069 (101) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0610 (102) *PATTERN* can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0611 (103) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0612 (104) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0613 (105) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. THE SUPREME BEING

07.1 (106) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time

אלוהות מתממשות אלה הינן נצחיות לעתיד החל מהרגע שבו הן רוכשות עֲצֶמָה-אִישִׁית ביקומים הצומחים, זאת באמצעות טכניקת ההתממשות החווייתית של הפוטנציאלים הסימוכיים-יצירתיים של אלוהויות פרדיס הנצחיות.

לפיכך, האלוהות הינה בעלת נוכחות כפולה:

1. קיומית - הוויות בעלות קיום נצחי, עבר, הווה ועתיד.

2. התנסותית - הוויות אשר מתממשות בהווה שלאחר-האווה, אך לקיומן אין סוף בעתיד הנצחי.

האב, הבן והרוח הינם קיומיים - קיומיים למעשה (אף כי כל פוטנציאל הוא ככל הנראה חווייתי). העליון והמרבי הינם התנסותיים לחלוטין. המוחלט האלוהי הינו חווייתי בהתממשות, אך קיומי באופן פוטנציאלי. מהותה של האלוהות הינה נצחית, אך רק שלוש האישיות המקוריות של האלוהות הינן נצחיות ללא כל סייג. עבור כל האישיות האלוהות האחרות קיים מקור, אך ייעודן הינו נצחי.

כעת, משהצליח האב לבטא את עצמו באופן קיומי בבן וברוח, הוא משיג ביטוי עצמי חווייתי ברמות אלוהות שעד כה היו לא-אישיות וסמויות, כאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט. אלוהויות חווייתיות אלה אינן קיימות במלואן כעת אלא נמצאות בתהליך של התממשות.

האל העליון בהאווה הינו ההשתקפות הרוחנית האישית של אלוהות פרדיס המשולשת. מערכת יחסים סימוכית זו מתרחבת כעת כלפי חוץ באופן יצירתי באל בעל שבע הפנים, וכן מסונתזת ביקום המקיף בעוצמה החווייתית של העליון הכל יָכוֹל. כך, אלוהות פרדיס, הקיומית כשלוש אישיות, מתפתחת חווייתית בשני שלבים של עליונות, כאשר שני שלבים אלה מתאחדים ברכישת עֲצֶמָה-אִישִׁית לכדי אדון אחד, ההווה העליונה.

האב האוניברסאלי משיג שחרור מרצון מחבלי האינסוף ומאזיקי הנצח באמצעות טכניקת השילוש, ההפיכה המשולשת לאישיות של אלוהות. אפילו כעת מתפתחת ההווה העליונה כאיחוד אישיותי תת-נצחי של מופע האלוהות בעל שבע ההיבטים במגזרי הזמן-מרחב של היקום המקיף.

ההווה העליונה אינה יוצר ישיר – למעט היותה אבי מַאֲגִ'סְטוֹן – אלא המתאם המסנתז את כל פעילויות הברואים והבוראים ביקום. ההווה העליונה, המתממשת כעת ביקומים האבולוציוניים, הינה האלוהות המתאמת והמסנתזת את האלוהות הזמן-מרחבית, כלומר, את אלוהות פרדיס המשולשת בסימוך חווייתי עם הבוראים העליונים של זמן ומרחב. לכשתתממש לבסוף, תהא אלוהות אבולוציונית זו מיזוג הנצחי של הסופי עם האינסופי - האיחוד הנצחי והבלתי ניתן להפרדה של עוצמה חווייתית

when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

07.2(10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

07.3(10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

07.4(10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

07.5(10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

07.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

07.7(11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

07.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

07.9(11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

ושל אישיות רוחנית.

המציאות הסופית הכוללת של זמן-מרחב, תחת הדחף המנחה של ההווה העליונה המתפתחת, מעורבת בנידוד, בהרקה תמידית ובאיחוד החותר למושלמות (סינתזה עֶצְמָה-אִישִׁית) של כל דרגות וערכי המציאות הסופית; זאת בסימוך לדרגות שונות של מציאות פרדיס, ועל מנת לצאת בהמשך לניסיון העפלה אל הרמות המוחלטות של השגת המצב העל-ברואי.

07.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII . הָאֵל בַּעַל שִׁבְעַת הַפְּנִים

על מנת לכפר על המצב הסופי של היצורים ולפצות על מגבלות תפיסם, הניח האב האוניברסאלי עבור הבריות האבולוציוניות את היסוד לגישה בעלת שבעת ההיבטים לאלוהות:

1. הַבָּנִים הַבּוֹרְאִים שֶׁל פְּרָדִיס.
2. עֵתִיקֵי הַיּוֹמִין.
3. שִׁבְעַת רוּחוֹת הָאֵב.
4. הַהִנָּה הָעֲלִיּוֹנָה.
5. הָאֵל הָרוּחַ.
6. הָאֵל הַבֵּן.
7. הָאֵל הָאֵב.

הַפִּיכָה מְשַׁבֵּעַת זו של אלוהות לְאִישִׁית בזמן ובמרחב, ואף בשבעת יקומי-העל, מאפשרת לבן התמותה להשיג את נוכחותו של האל, שהינו רוח. עבור בריות הזמן-מרחב, העשויות לְרַכֵּשׁ לעיתים עֶצְמָה-אִישִׁית בהווה העליונה, אלוהות מְשַׁבֵּעַת זו הינה האלוהות הפונקציונאלית של הבריות האבולוציונאליות ביחס לנתיבת ההרקה לְפְרָדִיס. נתיבת-גילוי חווייתית כזו של ידיעת האל, מתחילה בהכרה באלוהיות של הבנים הבוראים של היקום המקומי, ומרקיעה דרך עתיקי היומין של יקומי-העל, ודרך האישיות של אחת מְשַׁבְּעַת רוּחוֹת הָאֵב, עד להשגת הגילוי וההכרה של האישיות האלוהית של האב האוניברסאלי בפרדיס.

היקום המקיף הינו תחום האלוהות של המשולש הכולל את שְׁלוֹשׁ הָעֲלִיּוֹנוֹת, הָאֵל הַמְשַׁבֵּעַ וההווה העליונה. האל העליון מצוי בשילוש פרדיס באופן פוטנציאלי, וממנו נובעות אישיותו ותכונותיו הרוחניות; אולם כעת הוא מתממש בבנים הבוראים, בעתיקי היומין וברוחות האב, שמהם נובעת עוצמתו ככל יכול ביחס ליקומי העל של הזמן והמרחב. מופע עוצמה זה של האל המיידני עבור היצורים האבולוציוניים מתפתח בפועל בזמן-מרחב בעת ובעונה אחת עמם. הָעֲלִיּוֹן הַכֹּל יָכוֹל, המתפתח ברמת הערך של הפעילויות הלא-אישיות, והאישיות הרוחנית של הָאֵל הָעֲלִיּוֹן, הינם מציאות אחת - ההווה העליונה.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

081 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

- 082(11.6) 1. The Paradise Creator Sons.
- 083(11.7) 2. The Ancients of Days.
- 084(11.8) 3. The Seven Master Spirits.
- 085(11.9) 4. The Supreme Being.
- 086(11.10) 5. God the Spirit.
- 087(11.11) 6. God the Son.
- 088(11.12) 7. God the Father.

089(11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

090(12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the

Supreme Being.

0811 (122) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of all these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0812 (123) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

בסימוכיות האלוהות של האל המשבע, הבנים הבוראים מספקים מנגנון שבאמצעותו הופך בן התמותה לאלמותי, והסופי זוכה להיעטף על ידי האינסוף. ההוויה העליונה מספקת את הטכניקה לניוד עוצמה-אישיותית – הסינתזה האלוהית של כל המאורעות הללו – ובכך מתאפשר לסופי להגיע למוחלטופי, וכמו כן, באמצעות התממשויות אפשריות עתידיות אחרות, אף לנסות ולהגיע למרבי. הבנים הבוראים והסועדות האלהיות הסימוכיות להם, משתתפים בניוד עליון זה, אולם, ככל הנראה, עתיקי היומין ושבע רוחות האב לנצח ישמשו כמנהלנים קבועים של היקום המקיף.

פעילותו של האל בעל שבע הפנים החלה עם ארגונם של שבעת יקומי העל, וקרוב לוודאי שתמשיך ותתרחב עם תחילת התפתחות הבריאות של החלל החיצון. עם ארגון יקומים עתידיים אלה ברמות החלל הראשונה, השנייה, השלישית והרביעית, של ההתפתחות ההדרגתית, ודאי נזכה לחזות בחנוכתה של הגישה ההתעלותית והמוחלטופית לאלוהות.

IX . האל הקרבי

כשם שההוויה העליונה מתפתחת במדורג, מתוך מתת האלוהיות הקודמת של פוטנציאל האנרגיה והאישיות הנכלל ביקום המקיף, כך האל הקרבי מתממש לבסוף מתוך פוטנציאל האלוהות השוכן בתחומי יקום האב אשר התעלו מעל הזמן-מרחב. התממשותה של האלוהות המרבית מרמזת על איחוד מוחלטופי של השילוש ההתנסותי הראשון, ומצביעה על התרחבות מאחדת של האלוהות ברמה השנייה של מימוש-עצמי יצירתי. הדבר מהווה מקבילה, במונחי אישיות-עוצמה, להתממשות האוניברסאלית של האלוהות ההתנסותית כמציאויות פרדיס מוחלטופיות ברמות ההתממשות-לבסוף של ערכי זמן-מרחב התעלותיים. השלמתה של התפתחות התנסותית שכזו נועדה לאפשר שירות-יעוד מרבי לכל אותן בריות זמן-מרחביות, אשר הגיעו לרמות מוחלטופיות, דרך ההכרה המושלמת את ההוויה העליונה והודות לסעד של האל בעל שבע הפנים .

האל הקרבי מציין את האלוהות האישית, הפועלת ברמות האלוהיות של המוחלטופי ובמרחבי היקום העל-זמניים, וכן ברמות ההתעלות מעל המרחב. המרבי היו התממשות על-עליונה של האלוהות. העליון היו איחוד השילוש הנתפס על ידי בריות סופיות, ואילו המרבי היו איחוד שילוש פרדיס הנתפס על ידי בריות מוחלטופיות.

באמצעות מנגנון האלוהות המתפתחת, עוסק האב האוניברסאלי במעשה המופלא והמדהים של מיקוד האישיות וניוד עוצמת ערכי

IX. GOD THE ULTIMATE

091 (124) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

092 (125) God the Ultimate is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

093 (131) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing act of

המציאות האלוהית של הסופי, המוחלטופי ואף המוחלט, ברמות-המשמעות האוניברסאליות התואמות.

שלוש אלוהויות פרדיס הראשונות - האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית - הינן נִצְחִיּוֹת-עֶבֶר ותושלמנה בנצח העתידי על ידי ההתממשות ההתנסותית של האלוהויות האבולוציוניות הסימוכיות - האל העליון, האל המרבי ואפשר שאף האל המִחְלָט.

האל העליון והאל המרבי, המתפתחים כעת ביקומים ההתנסותיים, אינם קיומיים - אין הם נצחיים-עבר אלא רק נצחיים-עתיד; נִצְחִים מותני זמן-מרחב ומותני-התעלות. הם הינם אלוהויות בעלות איכויות עליונות, מרביות, ואף עליונות-מרביות, אשר חוו מקור אוניברסאלי היסטורי. אף כי לעולם לא יהיה להם סוף, יש התחלה לאישיותם. הם אכן פרי ההתממשות של פוטנציאלי אלוהות נצחיים ואינסופיים, אולם הם עצמם אינם נצחיים או אינסופיים באופן בלתי מוגבל.

X . האל המִחְלָט

רבות מתכונות המציאות הנצחית של המִחְלָט של האֵלֶהוּת אינן ניתנות להסבר מלא לדעת הסופית הזמן-מרחבית, אף כי ההתממשות של האל המִחְלָט תהיה תוצאת איחודו של השילוש ההתנסותי השני, השלֹש המִחְלָט. תהא זו ההגשמה ההתנסותית של אלוהויות מוחלטות, האיחוד של משמעויות מוחלטות ברמות מוחלטות. אולם, אין בידינו ודאות לכך שכל הערכים המוחלטים יכללו, שכן מעולם לא נמסר לנו שהמִחְלָט המגִדֵר שקול לאינסופי. ייעודים על-מרביים מעורבים במשמעויות המוחלטות והרוחניות האינסופיות, ומבלעדי שתי מציאויות בלתי מושגות אלה לא נוכל לבסס ערכים מוחלטים.

האל המִחְלָט הינו יעד ההשגה של כל הבריות העל-מוחלטופיות, אולם הפוטנציאל של העוצמה ושל האישיות הטמון במִחְלָט של האֵלֶהוּת חורג מתפיסתנו, כך שאנו מהססים לדון במציאויות אשר עד כה הורחקו מהתממשות התנסותית.

XI . שלושת המוחלטים

כאשר כוננה המחשבה המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי - בפעולתה באמצעות אֵל הפְּעֵלָה - את היקום האלוהי המרכזי, המשיך האב את ביטוי מחשבתו במילתו של הבן ובפעולת הפועל האחד שלהם, על ידי כך שבידל את נוכחותו בהאווה

personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

094 (132) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

095 (133) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternal, only future eternal, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternal. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0101 (134) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0102 (135) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. THE THREE ABSOLUTES

0101.1 (136) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by

מהפוטנציאלים של האינסוף. וכך, נותרים פוטנציאלים אינסופיים אלה חבויים בחלל המְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּל, ואפופים באופן אלוהי במְחֻלָּט של האֱלֹהוּת, בעוד האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים אחד בפעולתו של המְחֻלָּט האוניברסאלי, האיחוד-אינסוף הסמוי של אב פרדיס.

הן הפוטנציה של הכוח הקוסמי והן זו של הכוח הרוחני, מצויות בתהליך מדורג של מימוש ושל התגלות, כאשר ההעשרה של כל מציאות מתבצעת על ידי צמיחה התנסותית, וכן דרך המתאם של ההתנסות עם הקיומי באמצעות המְחֻלָּט האוניברסאלי. בזכות הנכחות המאזנת של המְחֻלָּט האוניברסאלי, מגשים המקור והמרכז הראשון הרחבה של עוצמה התנסותית, נהנה מהזדהות עם בראיו האבולוציוניים, ומשיג התרחבות של אלוהות התנסותית ברמות של העליונות, המרביות והמוחלטות.

כאשר המְחֻלָּט של האֱלֹהוּת והמְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּל אינם ניתנים להפרדה מלאה, הנחת פעולתם המשולבת, או נוכחותם המתאמת, הינה האופן שבו מצוינת פעולת המְחֻלָּט האוניברסאלי.

1. נראה כי המְחֻלָּט של האֱלֹהוּת הוא המפעיל הכל יכול, בעוד שהמְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּל נראה כממקן הכל-יעיל – המאוחד באופן עליון ומתואם באופן מרבי – של יקום היקומים, ואף של יקומים על גבי יקומים אשר נבראו, שעודם נבראים ושעתידיים להיברא.

המְחֻלָּט של האֱלֹהוּת אינו יכול להגיב באופן תת-מוחלט למצב כלשהוא ביקום, או לכל הפחות הוא אינו עושה כן. נראה כי כל תגובה של מוחלט זה, לכל מצב נתון, ניתנת במונחים של רוחות הברואה כולה ורווחת כל הדברים וההוויות, וזאת, לא רק במצב קיומה הנוכחי, אלא בהתחשב בכל אינסוף האפשרויות הכלולות בנצח העתיד.

המְחֻלָּט של האֱלֹהוּת הינו אותו פוטנציאל אשר הִבְדֵּל מהמציאות האינסופית הכוללת, על פי רצונו החופשי של האב האוניברסאלי, ובתוכו מתקיימות כל הפעילויות האלוהיות - קיומיות והתנסותיות כאחת. זהו המְחֻלָּט המְגֻבֵּר, בניגוד למְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּר; ואילו המְחֻלָּט האוניברסאלי מהווה תוסף-על לשניהם, בהכילו את כל הפוטנציאל המוחלט.

2. המְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּר הוא לא-אישי, חוץ-אלוהי ובלתי-אלוהותי. לפיכך, המְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּר הוא משולל אישיות, אלוהיות וזכויות בורא כלשהן. לא עובדה ולא אמת, לא ניסיון ולא התגלות, לא פילוסופיה ולא מוחלטות, מסוגלות לחדור את טיבו ואת דמותו של מוחלט נטול הגדרה אוניברסאלית זה.

יובהר כי המְחֻלָּט הבלתי מְגֻבֵּר הינו מציאות חיובית המְחַדֶּרֶת את היקום המקיף, והוא משתרע, ככל הנראה, באותה נוכחות-חלל אל

differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

011.2 (137) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

011.3 (141) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

011.4 (142) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

011.5 (143) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

011.6 (144) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified Absolute* in contradistinction to the *Unqualified Absolute*; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

011.7 (145) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

011.8 (146) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal

תחומי החלל העצומים – המצויים מעבר לתחומי החלל של שבעת יקומי העל – שבהם מתרחשות פעילויות כוח ואבולוציה טרום-חומרית. המַחֲלָט הבלתי מְגֵדֵר אינו בגדר שלילת תפיסה פילוסופית בלבד, המתבססת על התפלפלויות מטאפיזיות בנוגע לאוניברסאליות, עֲלִיזוֹנִת ואדנות של הבלתי מותנה ושל הבלתי מְגֵדֵר, אלא הינו שליטת-על יקום חיוביות באינסוף; שליטת-על זו אינה מוגבלת בזמן-מרחב, אך היא בהחלט מותנית בנוכחותם של חיים, דעת, רוח ואישיות, וכן בתגובות-רצון והנחיותיו התכליתיות של שילוש פרדיס.

היננו משוכנעים כי המַחֲלָט הבלתי מְגֵדֵר אינו בגדר השפעה בלתי-מובחנת ומְחַדָּרֶת-כל, אשר ניתן להשוותה לתפיסות הפנתאיסטיות של המטאפיזיקה או להיפותזה המדעית הקדומה של האֶתֶר. המַחֲלָט הבלתי מְגֵדֵר אינו מוגבל בכוחו, והוא מותנה באלוהות, אך אינו מבחינים הבחנה מלאה בטיב היחס של מוחלט זה למציאויות הרוחניות ביקומים.

3. מבחינה לוגית, אנו מסיקים כי המַחֲלָט האוניברסאלי היה בלתי נמנע כאשר הבדיל האב האוניברסאלי, מרצונו החופשי, את המציאויות לשהיין אלוהיות בערכיהן ולשהיין אלוהיות - לאלה הניתנות להפיכה לאישיות ולאחרות שלא. המַחֲלָט האוניברסאלי הינו מופע האלוהות המרמז על פתרון המתח שנוצר בפעולת הרצון החופשי, אשר הבדילה את המציאות האוניברסאלית, והוא מְתַפְקֵד כְּמִתְאָם הסימוכי של הסכימות הכוללות של הפוטנציאלים הקיומיים.

מתח הנוכחות של המַחֲלָט האוניברסאלי מעיד על ההתאמה המפצה על הפער שבין המציאות האלוהית למציאות שאיננה כזו. פער זה טבוע בהפרדה שבין הדינמיות של אלוהות בעלת רצון חופשי והסטאטיות של האינסוף הבלתי מוגדר.

זכור תמיד: האינסוף הפוטנציאלי הינו מוחלט ובלתי-נפרד מהנצח. אינסוף ממשי בזמן אינו יכול להיות אלא חלקי, ולפיכך לא-מוחלט; וכן, אף אישיות אינסופית ממשית לא תוכל להיות מוחלטת, למעט באלוהות הבלתי מוגדרת. הפער שבין פוטנציאל האינסוף במַחֲלָט הבלתי מְגֵדֵר לבין פוטנציאל האינסוף במַחֲלָט האֱלֹהִי, הוא הגורם לנצחיות המַחֲלָט האוניברסאלי. על ידי כך מתאפשר באופן קוסמי קיומם של יקומי החומר, ובאופן רוחני - גם קיומן של אישיותות סופיות בזמן.

יכולים הסופי והאינסופי להתקיים בצוותא ביקום, רק בשל נוכחותו הסימוכית של המַחֲלָט האוניברסאלי, אשר מאזנת בשלמות את המתח שבין הזמן לבין נצח, בין הסופיות לבין האינסופיות, בין פוטנציאל המציאות לבין המציאות הממשית, בין פרדיס לחלל ובין האדם לאל. המַחֲלָט האוניברסאלי מהווה, באופן סימוכי,

space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

011.9 (147) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

011.10 (148) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

011.11 (151) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

011.12 (152) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

011.13 (153) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary

את זיהוי האזור שבו מתקיימת מציאות אבולוציונית מתקדמת בתוך יקומי הזמן-מרחב, וכן באלה שבהתעלות מעל הזמן-מרחב, יקומים שבהם מתגשמת האלוהות התת-אינסופית.

המחלט האוניברסאלי הוא הפוטנציאל הסטאטי-דינאמי של האלוהות, הניתן להגשמה על ידי פעולה ברמות של הזמן ושל הנצח כערכים סופיים ומוחלטים, ואשר מכיל אפשרות לגישה קיומית-התנסותית. היבט בלתי ניתן להבנה זה של האלוהות עשוי להיות סטאטי, פוטנציאלי, או סימוכי, אך אינו התנסותי באופן יצירתי או אבולוציונאלי, זאת ככל שהדברים נוגעים לאישיות התבוניות הפועלות כעת ביקום האב.

המוחלט. שני המוחלטים - המוגדר והבלתי מוגדר - אף כי הם עשויים להיבדל ברמות הדעת כה נבדלים בפעולתם, מאוחדים בשלמות ובאלוהות באמצעות המחלט האוניברסאלי ובו. לאמיתו של דבר ובהתאם להבנה הסופית, שלושת המוחלטים חד הם. אף כי הם נפרדים בשל פעולתם ברמות תת-אינסופיות, באינסוף הם הינם אחד.

לעולם איננו עושים שימוש במונח מוחלט לציון שלילה או לשם הכחשה של דבר מה. אף איננו מחשיבים את המחלט האוניברסאלי כמוגדר-עצמית, כדוגמת אלוהות לא-אישית פנתיאיסטית כזו או אחרת. ככל הנוגע לאישיות ביקום, המוחלט מוגבל ב־ שילוש ונשלט בבירור על ידי האלוהות.

XII. השילושים

השילוש הנצחי המקורי של פרדים הינו קיומי וקיומו היה בלתי נמנע. שילוש זה, נטול ההתחלה, היה טמון בעובדת ההבדלה שבין האישי לבין הלא-אישי שערך האב ברצונו הבלתי מוגבל, והפך לעובדה כאשר רצונו האישי תָּאם את מציאויות דואליות אלה באמצעות הדעת. השילושים שלאחר-האווה הינם התנסותיים; והם טמונים בעובדת היצירה של שתי הרמות התת-מוחלטות והאבולוציוניות שבהן מתגשמת עוצמה-אישיותית ביקום האב.

שילוש פרדים - איחוד האלוהות הנצחי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. שילוש זה הוא קיומי למעשה, אך כל הפוטנציאלים שלו הינם התנסותיים. לפיכך, מהווה שילוש זה את מציאות האלוהות היחידה החובקת את האינסוף, ובעטיו נוצרים ביקום המופעים של האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט.

השילושים ההתנסותיים הראשון והשני - השילושים שלאחר-האווה - אינם יכולים להיות אינסופיים, שכן הם חובקים אלוהויות נגזרות, אלוהויות שהתפתחו באמצעות התממשות התנסותית של מציאויות, ואשר נוצרו או התממשו לבסוף על ידי שילוש פרדים הקיומי. אינסופיות האלוהית מתעשרת תמיד, אם אינה

reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

^{011.14 (15.4)} The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

^{011.15 (15.5)} *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

^{011.16 (15.6)} We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. THE TRINITIES

^{0121 (15.7)} The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

^{0122 (15.8)} *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

^{0123 (15.9)} The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and

מתרחבת, זאת הודות לסופיות ולמחולטופיות הניסיון של הבורא ושל הברוא.

השילוישים הינם אמיתות של יחסי האלוהות ועובדות של התגשמות אלוהות מתאמת. פעולות שילוש חובקות מציאויות אלוהיות, ומציאויות אלוהיות תמיד מחפשות את התגשמותן ואת מופען בהפיכה לאישיות. האל העליון, האל המרבי ואפילו האל המוחלט הינם, איפוא, בלתי נמנעים אלהיים. שלוש אלוהויות התנסותיות אלה היוו פוטנציאל בשילוש הקיומי, שילוש פרדיס, אולם הופעתם ביקום כאישיות עוצמה, מותנית בחלקה בעצם פעולתם ההתנסותית ביקומי האישיות והעוצמה, וכן, בחלקה, בהישגים ההתנסותיים של הבוראים ושל השילוישים שלאחר-האווה.

שני השילוישים שלאחר-האווה, השילוש ההתנסותי המרבי והשילוש המוחלט ההתנסותי, אינם מוגשמים כעת במלואם; הם מצויים בתהליך של התגשמות ביקום. ניתן לתאר סימוכי אלוהות אלה כך:

1. השילוש המרבי, המתפתח כעת, יכול, בסופו של דבר, את ההווייה העליונה, את אישיות הבורא העליונה ואת אדריכלי יקום האב המוחלטופיים, אותם מתכנני יקום ייחודיים שאינם נכללים בגדר בוראים או נבראים. בלתי נמנע הוא כי האל המרבי ירכוש, בסופו של דבר, אישיות ועוצמה כאלוהות המהווה תוצאה של איחוד שילוש התנסותי זה בזירה המתרחבת והבלתי מגבלת כמעט של יקום האב.

2. השילוש המוחלט - השילוש ההתנסותי השני, המתממש כעת, יכול את האל העליון, האל המרבי ואת משלים הגורל האוניברסאלי הסמוי. שילוש זה פועל הן ברמה האישית והן ברמה העל-אישית, ומגיע אף עד לגבולותיו של הלא-איש. איחודו האוניברסאלי של שילוש זה יהפוך את האלוהות המוחלטת [גם] להתנסותית.

בעוד שהשילוש המרבי ישלים את איחודו ההתנסותי במלואו, מסופקים לנו, לאמיתו של דבר, אם כלל קיימת אפשרות לאיחוד מלא שכזה גם עבור השילוש המוחלט. תפיסתנו את שילוש פרדיס, בכל אופן, הינה תזכורת תמידית לכך ששילוש אלוהות עשוי להשיג את מה שהוא בלתי ניתן להשגה בכל דרך אחרת; לפיכך, אנו משערים את הופעתו, במועד כלשהו, של העליון-המרבי, ואת האפשרות כי האל המוחלט ישלש-ממשית.

בעוד שהפילוסופים של היקומים דנים בסברת שילוש השילוישים, קרי שילוש התנסותי-קיומי אינסופי, הם אינם מסוגלים לחזות את תפניתו לאישיות; ייתכן והוא יהיה שקול לאישיות האב האוניברסאלי ברמה המושגית של ה'אני הוא'. ללא קשר לכל האמור בזאת, שילוש פרדיס המקורי הוא אינסופי מבחינה פוטנציאלית, מכיוון שהאב האוניברסאלי הינו אינסופי בפועל.

Creator experience.

0124 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0125 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0126 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0127 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0128 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0129 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

תודות

המסמכים הבאים דנים בהצגת אופיו של האב האוניברסאלי ובטיבם של עמיתיו בפרדיס. כמו כן, המסמכים מנסים לתאר את היקום המרכזי המושלם ואת שבעת יקומי העל הסובבים אותו. בתהליך הכנת המסמכים הללו, אנו מִנְחִים בצו ההרשאה מטעמם של שליטי יקומי העל, הקובעים כי במאמציו להעביר את האמת ולתאם ידע הכרחי, עלינו להעדיף את התפיסות האנושיות הגבוהות ביותר הנוגעות לנושאים המוצגים. אנו מורשים לבחור בהתגלות טהורה, אך ורק כאשר המושג המוצג טרם קיבל ביטוי הולם בדעת האנושית.

הגילויים הפלנטאריים הרציפים של האמת האלוהית עושים שימוש מתמיד במושגים הגבוהים ביותר של ערכים רוחניים קיימים, זאת כחלק מהתיאום החדש והמשופר של הידע הפלנטארי. לפיכך, בעת הכנת המסמכים המובאים להלן, על אודות האל ועמיתיו ביקום, בחרנו, כבסיס למסמכים הללו, יותר מאלף מושגים אנושיים המייצגים את הידע הפלנטארי הגבוה והמתקדם ביותר על אודות ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסאליות. בשעה שקצרה יריעתם של מושגים אנושיים אלה – שנאספו מבני תמותה יודעי-אל בעבר ובהווה – מלהציג את האמת כפי שאנו מונחים לגלותה, לא נהסס להחליפם תוך הישענות על הידע הגבוה יותר שעומד לרשותנו על אודות המציאות והאלוהיות של אלוהויות פרדיס ושל היקום המתעלה שבו הן שוכנות.

הננו מודעים לחלוטין לקשיים הכרוכים במשימתנו; אנו מכירים בעובדה שיהיה זה בלתי אפשרי לתרגם ולהעביר במלואה שפת מושגים על אודות אלוהויות ונצח, לסמליה של שפת המושגים הסופיים של הדעת האנושית. אולם, יודעים אנו גם כי בדעת האנושית שוכן רסיס של האל, וכן שרוח האמת שוכנת בנשמה האנושית; כמו כן, הננו יודעים כי כוחות רוחניים אלה חותרים לאפשר לאדם הגשמי לתפוס את מציאות הערכים הרוחניים ואת המשמעויות האוניברסאליות. אולם יותר מכל, הננו בטוחים בידיעה שרוחות אלה של נוכחות האלוהות מסוגלות לסייע לאדם לרכוש לעצמו באופן רוחני כל אמת שתורמת להעצמתה של אותה מציאות המתקדמת בהתמדה של חוויה דתית אישית – ידיעת האל.

[הוכתב על ידי יועץ אֵלִי מאורוֹזְנֶטוֹן, ראש סֶגֶל אישיותֵי יְקוֹם-הָעֵל, אשר הונחה להציג באורֶנְטִיָה את האמת על אודות אלוהויות פרדיס ועל יקום היקומים.]

01210(16.7) Acknowledgment

01211 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

01212(17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

01213(17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

01214(17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

הספר של אורנטיה

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 1. האב האוניברסלי

002 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 000

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 1

האב האוניברסלי

סעיפים

מבוא

1. שם האב
2. מציאותו של האל
3. האל הוא רוח אוניברסלי
4. המסתורין של האל
5. אישיות האב האוניברסלי
6. האישיות ביקום
7. הערך הרוחני של מושג האישיות

PAPER 1

THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

מבוא

האב האוניברסלי הוא אל כל הבריאה, הוא המקור הראשון ומרכז כל הדברים והבריות. חישבו על האל בראש ובראשונה כעל יוצר, לאחר מכן כעל שליט ולבסוף כמקיים אינסופי. האמת על אודות האב האוניברסלי הפציעה בשמי האנושות בשעה שפתח הנביא ואמר: "אתה אלהים לבדך; ואין אלהים זולתך; אתה עשית את-השמים ואת שמי השמים וכל-צבאם; ואתה מקיים ומושל בכלם; וצבא השמים לך משתתפים. בדבר יהוה, שמים נבראו; וגרוח פיו, כל-צבאם. עטה-אור פשלמה; נוטה שמים כריעה." הרעיון של אב אוניברסלי לבדו - אל יחיד במקומם של אלים רבים - הוא שאפשר לאדם בן התמותה להבין את האב כבורא אלוהי וקשליט אינסופי.

מערכות הכוכבים נוצרו במספרן העצום כדי שישמשו בסופו של דבר כמקום מושבם של סוגים שונים ורבים של בריות תבוניות; בריות אשר ביכולתן לדעת את האל, לקבל את חיבתו האלוהית ולהשיב לו אהבה. יקום היקומים הוא פרי מלאכתו של האל ומקום מושבם של מגוון בראיו. "יהוה בורא השמים הוא האלהים, יצר

INTRODUCTION

^{1:01 (21.1)} THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: "You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain." Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

^{1:02 (21.2)} The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. "God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created this world not

הָאֵרֶץ הוּא כּוֹנֵנָה; לֹא- לְשׂוּא · בְּרָאָהּ, לְשִׁבְתָּ
יָצָרָה."

העולמות המוארים כולם מכירים באב האוניברסלי, ביוצר הנצחי ובתומך האינסופי של כלל הבריאה, וכולם סוגדים לו. מיקומים על גבי יקומים, יצאו יצורים רצוניים למסעם הארוך, המסע הממושך אל עבר פְּרָדִיס; זו ההרפתקה המאתגרת והנצחית, החתירה אל עבר האל האב. ייעודם הנעלה של ילדי הזמן הוא למצוא את האל הנצחי, לתפוש את המהות האלוהית ולהכיר את האב האוניברסלי. יצורים יודעי-אל מונעים בשאיפה עליונה אחת, ביצר מאכל אחד, והוא להיות מושלמים הם במקומם, כפי שהוא שוכן במושלמות השמימית של אישיותו בספירה האוניברסלית של הצדיקות העליונה. ומן האב האוניברסלי השוכן בנצח הגיעה המצווה העליונה, "הִיוּ שְׁלֵמִים אתם, כְּאֲשֶׁר אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמִים שְׁלֵם הוא". מזה עידן ועידנים נושאים שליחי פְּרָדִיס באהבה ובחסד את המסר השמימי לכל היקומים, ואפילו ליצורים נחותים שמקורם בחיה כמין האנושי של אורְנְטִיָה.

המצווה המופלאה והנעלה לשאוף לשלמות האלוהית הינה חובתם הראשונה של כל הברואים הנאבקים אשר ברא אל המושלמות, ומן הראוי שאף תהא כמיהתם העזה ביותר. אפשרותו של האדם להשיג שלמות אלוהית הינה היעוד הסופי והוודאי של כלל התקדמותו הרוחנית הנצחית.

בני התמותה של אורנטיה אינם יכולים לקוות לשלמות במובן האינסופי, אולם הם בהחלט יכולים לצאת לדרכם, כפי שהם אכן עושים על הפלנטה הזו, בכדי להשיג את הייעוד הנשגב שקבע האל הנצחי עבור האדם בן התמותה; וכאשר בני האנוש יעשו כן, הם יהיו, בכל הנוגע להגשמתם העצמית וליכולות הדעת שלהם, שלמים ואלוהיים במשכנם השמימי, בדיוק כפי שהוא, הנצחי והאינסופי, הינו שלם במשכנו. אפשר ששלמות כזו אינה אוניברסלית במובן הגשמי, אפשר שאינה בלתי מוגבלת במובן השכלתני, או סופית כחוויה רוחנית, אולם היא שלמה וסופית מכל ההיבטים הסופיים של אלוהיות הרצון, מושלמות הנעת האישיות וידיעת האל.

זוהי המשמעות האמיתית של אותה מצווה אלוהית, "הִיוּ שְׁלֵמִים אתם, כְּאֲשֶׁר אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמִים שְׁלֵם הוא"; המצווה המניעה בריצות את האדם בן התמותה קדימה ומפנה אותו פנימה, במאבקו הארוך והמרתק להשיג רמות גבוהות יותר ויותר של ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסליות אמיתיות. החיפוש הנשגב אחר אלוהי היקומים הינו ההרפתקה העליונה של שוכני כל עולמות הזמן והמרחב.

in vain; he formed it to be inhabited."

1:03 (21:3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, "Be you perfect, even as I am perfect." In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:04 (22:1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:05 (21:2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:06 (22:3) This is the true meaning of that divine command, "Be you perfect, even as I am perfect," which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

מכל השמות שבהם נודע האל האב ברחבי היקומים, הנפוצים ביותר הם אלו המציינים אותו כמקור הראשון וכמרכז האוניברסלי. האב הראשון ידוע בשמות משתנים ביקומים השונים, ואף במגזרים שונים של אותו יקום. השמות אשר מעניק הבורא לברוא תלויים, במידה רבה, במושג של הבורא המסוים על אודות הבורא. המקור הראשון והמרכז האוניברסלי מעולם לא גילה עצמו באמצעות שם, אלא דרך טבעו בלבד. אם אנו אכן מאמינים שהננו ילדיו של בורא זה, אך טבעי הוא שנקרא לו, בסופו של דבר - אבא. אולם שם זה נתון לבחירתנו אנו, והוא נובע מן ההכרה במערכת היחסים האישית שלנו עם המקור והמרכז הראשון.

האב האוניברסאלי לעולם אינו כופה על הברואים התבוניים והרצוניים של היקומים כל צורה שהיא של הכרה שרירותית, פולחן רשמי או שירות משעבד. אולם שומה על התושבים המתפתחים המאכלסים את עולמות הזמן והמרחב - בלבבותיהם שלהם - להכיר באל, לאהוב אותו ולסגוד לו מרצונם החופשי. הבורא מסרב לאלץ או לכפות על הרצון החופשי הרוחני של בראיו הגשמיים את התמסרותם. ההקדשה האוהבת של הרצון האנושי לעשיית מצוות האל הינה המתנה העילאית הנבחרת של האדם לאל; לאמיתו של דבר, הקדשה כזו של רצון הבורא לבוראו הינה המתנה היחידה בעלת ערך של אמת, שאותה יכול בן אנוש להעניק לאב פרידיס. האדם חי באל, ובאל הוא מתנועע ומתקיים; לא קיים דבר שיכול האדם להעניק לאל, זולת בחירתו זו לעשות את רצונו. בחירה שכזו, המתבצעת על-ידי בראים תבוניים בעלי רצון ברחבי היקומים, מכוננת את המציאות של פולחן אמית זה, אשר כה משביע את רצונו של האב האהבה.

ובשעה שהפכת ליודע-האל באמת ובתמים, ולאחר שגילית באמת את הבורא המלכותי, ולאחר שהתנסית זה מכבר בידעת הנוכחות של המפקח האלוהי השוכן בתוכך, או אז, ובהתאם למידת הארתך ולאופן שבו מגלים הבנים האלוהיים את האל, תמצא שם לאב האוניברסלי; שם התואם למושג שלך על אודות המקור הראשון והמרכז והכביר. וכך, מוכר הבורא בעולמות וביקומים השונים כינויים ובתארים שונים, אשר זהים במהות היחס שלהם אליי, אך נבדלים במילים ובסמלים, וכל שם ושם מייצג את המידה ואת העומק שבהם מולך האל בלבבות בראיו באותו עולם.

לרוב, בקרבת מרכז יקום היקומים, ידוע האב האוניברסלי בשמות אשר עשויים להביע את המשמעות של המקור הראשון. בהתרחק החוצה אל עבר יקומי החלל, המונחים הנפוצים המשמשים לכינוי האב האוניברסלי משמעותם

1:1.1 (22:4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22:5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22:6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23:1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still

המרכז האוניברסלי. רחוק אף יותר אל עבר הבריאה זרועת הכוכבים, וכפי שהוא ידוע בעולם המְטָה של היקום המקומי שלכם, מכונה האב המקור היצירתי הראשון והמרכז האלוהי. באחד המערכים השכנים, ידוע האל בשם אבי היקומים. במערך אחר הוא ידוע כתומך האינסופי, ובמזרח, הבְּקָר האלוהי. הוא אף ידוע בכינויים אבי האורות, מתת החיים והאחד רב-הלח.

ובעולמות שבהם חי בן פרדיס חיי שליחות ומתת, ידוע האל, בדרך כלל, בשמות המרמזים על יחס אישי, חיבה רכה ודבקות אבהית. בְּמָטָה המערך שלכם מכונה האל בשם האב האוניברסלי, בעוד שבפלנטות שונות במערכת העולמות המיושבים המקומית שלכם הוא ידוע בשמות כאבי האבות, האב פרדיס, אב האוֹנָה ואבי הרוח. אלה אשר יודעים את האל באמצעות התגלות המתת והשליחות של בני פרדיס, נוטים, בסופו של דבר, להתמסר לקשר הרגשי שביחסים הקרובים בין הבורא והבורא ולכנות את האל בשם "אביו".

בפלנטות שבהן חיים יצורים מיניים, בעולמות שבהם הדחף ההורי שוכן בלבבות הבריות התבוניות, המושג אבא מבטא נאמנה והולם את המשמעות של האל הנצחי. ברחבי הפלנטה שלכם, אורנטיה, הוא ידוע ומוכר ביותר לרוב רובכם בשם האל. לשם המסוים הניתן לו קיימת חשיבות מועטה; הדבר המשמעותי באמת הוא ש תדעו אותו וששתשאו להיות כמוהו. אכן אמת דיברו נביאיכם הקדומים כאשר כינוהו "אל עולם" ו"השֶׁן עֵד".

2. מציאותו של האל

האל הוא המציאות הקדומה בעולם הרוח; הוא הינו מקור האמת במשכנות הדעת; האל מטיל צלו על העולמות הגשמיים כולם. עבור כל הברואים התבוניים, האל מהווה אישיות, וברחי יקום היקומים הוא המקור הראשון ומרכז המציאות הנצחית. האל אינו דמוי אדם ואף אינו דמוי מכונה. האב הראשון הינו רוח אוניברסלי, אמת נצחית, מציאות אינסופית ואישיות אב.

האל הנצחי הוא אינסוף יותר מאשר הינו אידאליזציה של מציאות או יקום שניתן להתייחס אליו כאל בעל אישיות. האל אינו התשוקה הנשגבת של האדם כפשוטה, קרי, מושא החיפוש של בני התמותה שעבר החפצה. האל אף אינו מושג בלבד, כ עוצמת הפוטנציאל של הַיִשְׁרִית. האב האוניברסלי אינו שם נדף לטבע, ואף אינו האנשה של חוק הטבע. האל הינו מציאות נשגבת שמעבר למושג המסורתי שאותו נושא האדם על אודות ערכים נשגבים. האל אינו מיקוד פסיכולוגי של משמעויות רוחניות, ואינו "היצירה האצילית ביותר של האדם". האל עשוי להיות מומשג במחשבת האדם בעזרת אחד מהאופנים הללו או בעזרת כולם גם יחד,

farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:15(232) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

1:16 (233) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name God. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

2. THE REALITY OF GOD

1:21(234) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:22 (235) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to

אולם הוא יותר מכך. האל הוא אישיות שומרת ואב אוהב לכל אלה אשר חיים בשלווה רוחנית על פני כדור הארץ וכמהים לחוות את הישרדות האישיות במותם.

בהתנסות האנושית מודגמת ממשות קיום האל באמצעות השכינה האלהית הבאה לדור באדם, הווה אומר, המשגיח הרוחני אשר נשלח מפרדיס לשכון בדעתם של בני התמותה, ושם לסייע בהתפתחות הנשמה האלמותית והנצחית. נוכחותו של מְכֻוֹן אלוהי זה בדעת האנושית מתגלה דרך שלוש התופעות ההתנסותיות הבאות:

1. היכולת האינטלקטואלית לדעת את האל - תודעת-האל.
2. הדחף הרוחני למצוא את האל - דרישת-האל.
3. כמיהת האישיות להידמות לאל - התשוקה הבוקעת מלב שלם לעשות את רצונו של האב.

קיומו של האל לעולם אינו ניתן להוכחה באמצעות ניסוי מדעי או על ידי היסק לוגי. ניתן להיווכח באל אך ורק במישור ההתנסות האנושית; אף-על-פי-כן, המושג האמיתי בדבר מציאות האל סביר עבור ההיגיון, מתקבל על הדעת מבחינה פילוסופית, הכרחי עבור הדת וחיוני עבור כל לתקווה להישרדות האישיות.

אלה אשר יודעים את האל חוו זה מכבר את עובדת נוכחותו; ובני תמותה יודעי-אל אלה נושאים בחווייתם האישית את ההוכחה המעשית היחידה לקיומו ולחיותו של האל, הוכחה אשר יכול אדם אחד להציע למשנהו. קיומו של האל מציף לחלוטין מעבר לכל יכולת הדגמה, למעט הקשר שבין תודעת-האל בדעת האנושית לבין נוכחות-האל בדמות מְכֻוֹן המחשבה השוכן באינטלקט בן התמותה, שהינו המתנה החופשית של האב האוניברסלי לבן האנוש.

מן הבחינה התיאורטית, תוכלו לחשוב על האל כבורא, והוא אכן ברא אישית את פרדיס ואת היקום המרכזי של המושלמות. אולם, יקומי המרחב והזמן כולם נבראים ומנוהלים בידי גִּיס הבנים הבוראים של פרדיס. האב האוניברסלי לא ברא בעצמו את היקום המקומי של נְבָאדוֹן; היקום בו אתם שוכנים נברא בידי בנו מיכאל. אף-על-פי שהאב אינו בורא בעצמו את היקומים האבולוציוניים, הוא שולט בהם באמצעות רבות ממערכות היחסים האוניברסליות שלהם וכן באמצעות חלק מהתגלמויותיהם באנרגיה גשמית, באנרגית הדעת ובאנרגיה רוחנית. האל האב ברא באופן אישי את יקום פרדיס, ויחד עם הבן הנצחי, הוא הינו הבורא של כל בוראי היקומים האחרים עצמם.

1:2-10 המקור והמרכז הראשון משמש כְּבִקֵּר הפיזי של יקום היקומים הגשמי על פי התבניות של אי פרדיס הנצחי, ובאמצעות מרכז כבידה מְחֻלָּט זה, שולט האל הנצחי שליטה

experience personality survival in death.

^{1:23 (24.1)} The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

^{1:24 (24.2)} 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.

^{1:25 (24.3)} 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.

^{1:26 (24.4)} 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

^{1:27 (24.5)} The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

^{1:28 (24.6)} Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

^{1:29 (24.7)} In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

^{1:210 (24.8)} As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center

קוסמית עילאית ברובד הפיזי, באופן זהה ביקום המרכזי וברחבי יקום היקומים. כדעת, פועל האל באלוהות הרוח האינוסופית; כרוח, האל מתגשם באישיות הבן הנצחי ובאישיותם של ילדיו האלוהיים של בן זה. יחסי גומלין אלו בין המקור והמרכז הראשון לבין האישיות המתאמות והמחלטייות של פרדיס אינה פוגמת כהוא זה בפעולה הישירה והאישית של האב האוניברסלי בכלל מרחבי הבריאה על כל רבדיה. באמצעות הנכחות של רסיסי רוחו שומר האב הבורא על קשר ישיר עם בראיו ילדיו ועם יקומי הברואים.

the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. האל הוא רוח אוניברסלית

"הָאֱלֹהִים רוּחַ הוּא". הוא נוכחות רוחנית אוניברסלית. האב האוניברסלי הינו מציאות רוחנית אינסופית; הוא הינו "הריבון, הנצחי, מֶלֶךְ העולמים הקִים לְעֵד, הַנֶּעֱלָם מֵעֵין וְאֵל האמת היחיד לְבִדּוֹ". אף-על-פי שהנכם "בניו", אל לכם לחשוב כי האב דומה לכם בצורה או בגוף, וזאת על-אף שנאמר כי "נבראתם בצלמו". בקרבכם שוכן משגיח המסתורין אשר נשלח מן המשכן המרכזי של נוכחותו הנצחית. בריות רוחניות אמיתיות הן, אף שעין אדם לא תִרְאֶנָּה אותן ואף שאין להן בשר ודם.

אמר הנביא: "הֵן יַעֲבֹר עָלַי, וְלֹא אֶרְאֶהוּ; הֵן יִחַלֵּף עַל פְּנֵי, וְלֹא אֶבִּין לוֹ." אף כי נחזה ברציפות במעשי האל, ואף כי נתוודע במאוד להוכחות הגשמיות להתנהלותו המלכותית, רק לעיתים רחוקות נזכה להביט בהתגלמותו האלוהית, או אפילו לראות את נוכחותו הרוחנית המואצלת על האדם ושוכנת בו.

האב האוניברסלי אינו בלתי נראה רק משום שהוא נחבא מן הברואים הנמוכים אלה המתמודדים עם מגבלות חומריות וניחנים ביכולות רוחניות מוגבלות. לאמיתו של דבר, אלה הם פני הדברים: "לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת-פָּנַי: כִּי לֹא-יֵרָאֵנִי הָאָדָם, וְחַי". אין בנמצא אדם גשמי אשר יביט ברוח האל ויוכל לשמור על קיומו הגשמי. הבורק הרוחני והתפארת של נוכחות האישיות האלוהית הינם בלתי נגישים בעליל עבור בריות רוחניות מן הסדרים הנמוכים ועבור כל סדרי הבריות הגשמיות. אוריות רוח הנוכחות האישית של האל היא "אֹר נִשְׁגָּב וְאִישׁ לֹא יוּכַל לִקְרֹב אֵלָיו; אִישׁ לֹא רָאָהוּ וְלֹא יוּכַל לִרְאֹתוֹ." אולם, אין הכרח לצפות באל בעין הבשר בכדי להיווכח בו באמצעות חזיון האמונה של הדעת הרוחנית.

הבן הנצחי של פרדיס, המתקיים בְּצִוְתָא עִם האב האוניברסלי, חולק עמו את מלוא טבעו הרוחני. האב והבן חולקים באותו אופן את הרוח

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:31 (251) "God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image" — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:32 (252) Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:33 (253) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: "You cannot see my face, for no mortal can see me and live." No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father's personal presence is a "light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see." But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

1:34 (254) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully

הנצחית והאוניברסלית במלואה, יחד עם האישיות האחדה והמתאמת שלהם, היא הרוח האינוסופית. רוח האל, בו וכשלעצמו היא מחלטת; בבן היא בלתי מגדרת; ברוח היא אוניברסלית; ובכולם ודרך כולם היא הינה אינוסופית.

האל הוא רוח אוניברסלית; האל הוא האישיות האוניברסלית. המציאות העילאית האישית של הבריאה הסופית היא רוח; המציאות המרבית של הקוסמוס האישית היא רוח מחלטת. רק רמות האינוסוף הן מחלטות, ורק ברמות הללו מושגת סופיות לאחדות בין החומר, הדעת והרוח.

ברחי היקומים, האל האב הינו השליט העילאי בכוח של החומר, הדעת והרוח. האל עוסק במישרין באישיות המשתייכות לבריאה העצומה של בריות רצוניות, רק באמצעות מעגל האישיות הנרחב, אולם הוא נגיש לקשר (מחוץ לפרדיס) אך ורק באמצעות הנוכחות של ישויות הרסיסיות, הן רצון האל ברחבי היקומים. רוח פרדיס, השוכנת בדעת האנושית ומטפחת את התפתחות הנשמה האלמותית של בן התמותה השורד, היא מטבעו ומאלוהותו של האב האוניברסלי. ברם, הדעת של הבריות האבולוציוניות מקורה ביקום המקומי, ולפיכך שומה עליה להשיג שלמות אלוהית על ידי השגת אותן התמורות ניסיוניות של ההישגים הרוחניים, שהם תולדה בלתי נמנעת של בחירת הבריה לעשות את רצון אבינו שבשמיים.

בחוויית הפנימית של האדם, חומר ודעת מחוברים יחדיו. אין ביכולתה של דעת מקושרת-חומר זו לשרוד את המוות. טכניקת הישרדות החובקת את הסתגלות הרצון האנושי, ואת ההתמרות של דעת בן התמותה החלות בשעה שהרוח מטפחת אט-אט אינטלקט יודע-אל, ובסופו של אף דבר מנהיגה אותו. התפתחות זו של הדעת מחיבור חומרי לכדי איחוד עם הרוח, מולידה את ההתמרה של רבדיה הפוטנציאליים הרוחניים של דעת בן התמותה למציאות המורכבות של הנשמה האלמותית. דעת בן תמותה הכפופה לחומר נידונה להפוך חומרית יותר ויותר, ולפיכך להיכחד בסופו של דבר כאישיות; הדעת המתמסרת לרוח תהפוך רוחנית יותר ויותר ולבסוף תשיג אחדות עם הרוח האלוהית המדריכה אותה, וכך תשיג גם את הישרדותה והתקיימותה הנצחית של האישיות.

הנני מגיע מהנצח, ופעמים רבות שבתי אל הנוכחות של האב האוניברסלי. אני יודע נוכחה את אישיותו של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסלי הנצח. אני יודע שבה בעת שהוא האל הגדול הוא מחלט, נצחי ואינוסופי, כך הוא טוב, אלוהי ומלא חסד. אני יודע את אמיתות ההצהרות הנשגבות: "האלהים רוח הוא" ו"האלהים הוא אהבה", ושתי תכונות אלה מתגלות ליקום בשלמותן בדמותו של הבן הנצחי.

and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:35 (25:9) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absconite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:36 (25:9) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:37 (26:1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:38 (26:2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. המסתורין של האל

שלמותו האינוסופית של האל הינה היסוד למסתוריותו הנצחית. והמסתורין הבלתי-נתפס הגדול ביותר הוא עובדת השתכנות האלוהי בדעתם של בני התמותה. האופן שבו האב האוניברסלי נוכח בקרבן של בריות הזמן הינו המסתורין המופלא ביקום; נוכחות אלהית זו בתוכי הדעת האנושית הינה מסתורי המסתורין.

גופם הפיזי של בני התמותה הינו "היכל האל". אף כי הבנים הבוראים השליטים קרבים אל בראיהם בעולמות המיושבים ו"מושכים את כולם אליהם"; אף כי הם "עומדים בשער" התודעה, "מתדפקים על הפתח" ובעונג באים בקרבם של כל אלה "הפותחים את דלתות לבבם"; אף כי קרבה אינטימית זו אכן מתקיימת בין הבנים הבוראים לברואיהם, על אף כל זאת, בני התמותה קיבלו דבר-מה מהאל עצמו, דבר השוכן בקרבם; וגופם לו מקדש.

לכשתסיימו, כאן למטה על פני כדור הארץ, את המסע הזמני בגופכם, לכשיסתיים מבחן מסעכם בדמות בשר ודם והעפר ממנו עשוי משכנכם כבני תמותה "ישוב לאדמה ממנה בא"; אז, כך נגלה, "הרוח השוכנת בקרבכם תשוב אל-האלהים אשר נתנה". בקרבה של כל ברייה מוסרית על פני הפלנטה הזו שוקן רסיס מן האל, רכיב אלוהות. חלק זה אינו שייך לכם עדיין, אולם הוא מכונן ומיועד להיות אחד עימכם, באם תשרדו את קיומכם כבני תמותה.

אנו ניצבים באופן תדיר אל מול מסתורין זה של האל; הננו נבוכים אל מול היריעה הנפרשת וגדלה של אמת טובה האינוסופי, של חסדו חסר הגבולות, של בינתו שאין כמותה ושל אופיו הנהדר.

מרכיבי המסתורין האלוהי טמונים בהבדלים המובנים הקיימים בין הסופי לאינוסופי, בין הזמני לנצחי, בין בראי הזמן-מרחב לברוא האוניברסלי, בין החומרי לרוחני ובין הפגום באדם למושלם אלוהות פרדיס. אלוה האהבה האוניברסלית מתגלה לכל אחד ואחד מברואיו, עד מלאו יכולות הרוחנית של ברא זה לתפוש את איכויות האמת, היופי והטוב האלוהי.

אל מול כל בריה רוחנית וברוא בן תמותה השוכנים בכל אחד מהעולמות ובמשכנות יקום היקומים, מגלה האב האוניברסלי את מלאו החסד ואת מלאו העצמיות האלוהית שבריות האל, רוחניות או בנות תמותה, מסוגלות לתפוס. האל אינו נושא פני הבריות הרוחניות או הגשמיות. הנוכחות האלוהית, שממנה נהנה כל ילד ביקום בכל רגע נתון, מוגבלת אך ורק על-ידי מידת יכולתו של הברוא לקבל ולהבחין

4. THE MYSTERY OF GOD

^{1:41(263)} The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

^{1:42 (264)} The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

^{1:43 (265)} When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each mortal being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

^{1:44 (266)} We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

^{1:45(267)} The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

^{1:46 (27.1)} To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of

במציאות הרוחניות של העולם העל-חומרי.

במציאות הרוחנית ההתנסותית של האדם, האל איננו מסתורין. אולם, המסתורין מופיע כל אימת שנעשה ניסיון לפרוש בפשטות את מציאות העולם הרוחני בפני הדעת הגשמית של בני הסדר החומרי : ומסתורין זה הינו כה עדין ועמוק, עד שרק תפישת האמונה של בן התמותה יודע-האל מצליחה לחולל את הנס הפילוסופי שבו הסופי מכיר את האינסופי, ובני התמותה השוכנים ומתפתחים בעולמות הגשמיים של הזמן והמרחב, מבחינים באל הנצחי.

5. אישיות האב האוניברסלי

אל נא תתירו לשיעור קומתו של האל, ולא־ינסופיותו, להסתיר או להאפיל על אישיותו. "הִנָּטַע אֵזֶן, הָאֵם לֹא יִשְׁמָע?; הִיצֵר עֵיִן, הָאֵם הָלֹא יִבִּיט?" האב האוניברסלי הינו פסגת האישיות האלוהית; הוא המקור והיעד של כל אישיות בכלל רחבי הבריאה. האל הוא בה בעת אינסופי ואישי; הוא הינו אישיות אינסופית. האב הוא אכן אישיות, אף-על-פי שאישיותו האינסופית משימה אותו לנצח מעבר ליכולתן של בריות גשמיות וסופיות להבין הבנה מלאה.

האל הוא הרבה יותר מאישיות, כפי שאישיות מובנת על ידי הדעת האנושית; והוא אף הרבה מעבר לכל מושג אפשרי של על-אישיות. אולם, יהיה זה חסר תועלת לחלוטין לדון במושגי האישיות האלוהית, הבלתי נתפשים, עם הדעת של בריות גשמיות, המסוגלת, לכל היותר, לתפוש את מציאות ההווה כמורכבת מרעיון ומאידיאל של אישיות. התפישה הגבוהה ביותר האפשרית של הבריה הגשמית את הבורא האוניברסלי מקופלת בתוכה ה אידיאלים הרוחניים של הרעיון המרומם של האישיות האלוהית. לפיכך, בה במידה שביכולתכם לדעת שהאל הוא בהכרח הרבה מעבר להמשגה האנושית של האישיות, הנכם יכולים לדעת שהאב האוניברסלי אינו יכול להיות דבר כלשהו פחות מאשר אישיות נצחית, אינסופית, אמיתית, טובה ויפה.

האל אינו מתחבא מברואיו באשר הם. עבור רבים מסדרי בראיו הוא בלתי נגיש פשוט משום שהינו "שֶׁכֶן אֹר נִשְׁגָּב וְאִישׁ לֹא רָאֶהוּ, וְאִישׁ לֹא יִכַּל לְרֹאֲתוֹ." השיעור וההדר של האישיות האלוהית מצויים מעבר ליכולת התפיסה של דעתם החסרה של בני תמותה מתפתחים. האל "מִדֹּד בְּשֻׁעָלוֹ מִיָּם, וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תֵּקֵן. הִיָּשֵׁב עַל-חוּג הָאָרֶץ; הַנּוֹטָה כְּדִיק שָׁמַיִם, וְיִמְתַּחֵם כְּאֵהָל לִשְׁכֵּת בּוֹ." "שֹׂא עֵינֵיכֶם לְמָרוֹם וְרֹא מִי-בָרָא אֶת כָּל אֱלֹהִים, הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם; מוֹנֵה מִסְפָּר לְנוֹכְבִּים; וְלִקְלָם שְׁמוֹת יְקָרָא." ואכן, נכון הדבר כי "מעשיו הנעלמים של האל, רק במעט יודעו

such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:47 (27:2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL

FATHER

1:51 (27:3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. "He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?" The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:52 (27:4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:53 (27:5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he "dwells in a light which no material creature can approach." The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He "measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in." "Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and

לברואיו. היום, כפי שהנכם כעת, עליכם להבחין בבורא הבלתי נראה דרך שלל הפועות בריאתו הענפה, וכן דרך ההתגלות והסעד של בניו וכפיפיהם הרבים.

אף-על-פי שבני תמותה מנועים מלחזות באל באופן אישי, שומה עליהם לעלוז בהבטחה כי הוא אכן אישיות; עליהם לקבל באמונה כי-אֶהְיֶה רִבָּה אֶהְיֶה אֶהְיֶה אֶת-הָעוֹלָם, עד כי התיר ואפשר התפתחות רוחנית נצחית ל נמוכים שבשוכניו; וכן, עליהם לדעת שהוא "עולז בילדיו". האל אינו חסר מאומה בתכונותיו האלוהיות העל-אנושיות המתגשמות כאישיות בוראת מושלמת, נצחית, אוהבת ואינסופית.

למעט בעלי התפקידים של יקומי-העל, האל עצמו אינו שוכן בבריאה המקומית, פרט לנוכחותו בה באמצעות הבנים הבוראים של פרדיס, אבותיהם של העולמות המיושבים וריבוי היקומים המקומיים. כאשר ניחנת ברייה באמונה מושלמת, היא יודעת אל נכון כי בראותה בן בורא היא אף רואה את האב האוניברסלי; בחפשה אחר האב, היא לא תבקש, אף לא תצפה, לראות אחר מלבד הבן. בן תמותה פשוט אינו יכול לראות את האל, לא עד שיעבור התמרה רוחנית מלאה ויבוא למעשה בשערי פרדיס.

האב האוניברסלי נוכח, לכל דבר ועניין, באופן אלוהי בבנים הבוראים, אף-על-פי שטיבם אינו מקיף את מלוא הפוטנציאל הבלתי מגֵדֵר של המחלטות האוניברסליות של טיבו האינסופי של המקור והמרכז הראשון. האב ובניו אחד הם. בני פרדיס אלה, המשתייכים למסדר מיכאל, הינם אישיות מושלמות. הם אף תבנית האישיות עבור כל אישיות היקום המקומי, החל מכוך הבוקר הזוהר וכלה בירוד שבבני האנוש העושה את התקדמותו בשלבי ההתפתחות החייתית.

1:5-7: בלעדי האל ואישיותו המרכזית והכבירה, לא היתה כל אישיות ברחבי יקום היקומים העצום. האל הוא אישיות.

אף כי האל הינו עוצמה נצחית, נוכחות מלכותית, אידיאל נשגב ורוח מהוללת, והוא הינו כל אלה ואף עד אינסוף מעבר לכך; על אף כל זאת, הוא לנצח יהא האישיות הבוראת המושלמת, אישיות אשר "יודעת ונודעת", "הוא אֶשֶׁר אֶהְיֶה אֶתִּי וְאֶהְיֶה אֶהְיֶה" ואשר עשויה לשמש לנו כידיד אמת; ואילו אתם יכולים להיות ידועים, כבני אדם אחרים בעבר, כידידי האל. האל הינו רוח אמיתית ומציאות רוחנית.

בעוד הננו חוזים בהתגלות האב האוניברסלי ברחבי יקומו; בעוד הננו מבחינים בשכינתו בתוכי בראיו הרבים לאין סְפּוֹר; בעוד הננו חוזים בו באישיותם של בניו הריבוניים; בעוד

calls them all by their names"; and so it is true that "the invisible things of God are partially understood by the things which are made." Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:54 (281) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he "delights in his children." God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:55 (282) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:56 (283) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:57 (284) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:58 (285) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can "know and be known," who can "love and be loved," and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:59 (286) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we

הננו ממשיכים לחוש בנוכחותו האלוהית כאן ושם, קרוב ורחוק, אל לנו להטיל ספק או לפקפק בעליונות אישיותו. ועל אף פרישה נרחבת זו, הוא נותר אישיות אמיתית, אשר לנצח מקיימת חיבור אישי אל כל אחד ואחד מאינספור בראיו הפזורים ברחבי יקום היקומים.

רעיון האישיות של האב האוניברסלי הינו מושג מורחב ונכון יותר של האל, אשר הגיע לאנושות בעיקר באמצעות התגלות. השכל הישר, התבונה, והחויה הדתית מרמזים כולם על אישיות האל, אולם אין ביכולתם של אלה להעניק לעובדה זו תוקף. אף מִכְנֵן המִשְׁכָּבָה השוכן בדעת האדם הינו קדם-אישיות. מידת האמיתות והבשלות של כל דת באשר היא עומדת ביחס ישר להמשגתה את האישיות האינוסופית של האל, ולתפישתה את האיחוד המחלט של האלוהות. לאחר שהדת גיבשה את מושג אחדות האל, הופך רעיון האלוהות האישית מדד לבשלותה.

הדת הפרימיטיבית ניחנה באלים אישיים רבים אשר עוצבו בדמותו של האדם. רעיון האישיות של האל, אשר מוצג בתיאוריה המדעית בדבר המחולל הראשוני כאפשרות בלבד, ומוצע באופן ארעי ברעיון הפילוסופי בדבר אחדות אוניברסלית, מקבל את תוקפו באמצעות ההתגלות. רק על-ידי גישה אישיותית יכול אדם להתחיל להבין את אחדות האל. כל שדחיית הרעיון של אישיות המקור והמרכז הראשון מותרת, הוא בחירה בין שתי דילמות פילוסופיות: מטריאליזם או פנתיאיזם.

בעת התבוננות באלוהות לשם בחינתה, עלינו להפשיט את מושג האישיות מרעיון הגשמי. אישיות אינה מחייבת גוף גשמי, לא עבור האדם ולא עבור האל. השגיאה הנוגעת לגשמיות מופיעה בשני הקצוות של הפילוסופיה האנושית. לפי הגישה המטריאליסטית, עם המוות האדם חדל להתקיים כאישיות מכיוון שהוא מאבד את גופו; ולפי הגישה הפנתיאיסטית, כיוון שהאל הינו חסר גוף, הוא גם אינו אישיות. האישיות המתפתחת העל-אנושית פועלת באיחוד של דעת ורוח.

האישיות אינה עוד תכונה של האל; לעומת זאת, היא ניצבת כְּעֵדוּת לנִפְלְאוֹת של הטבע האינוסופי המתואם ושל הרצון האלוהי הָאֶחָד המוצג בביטוי מושלם, נצחי ואוניברסלי. במובן העליון, האישיות הינה התגלותו של האל ליקום היקומים.

האל הנצחי, האוניברסלי, המחלט והאינוסופי, אינו מרחיב את הידע שלו ואף אינו מְחִיֵּם. האל אינו צובר ניסיון, בדומה לאופן שבו האדם הסופי עשוי להבין או להסיק, אך הוא אכן נהנה, בתחום אישיותו הנצחית, מהתרחבויות רציפות של ידיעה-עצמית, אשר במובנים מסוימים מקבילות וניתנות להשוואה לרכישת ניסיון חדש הנחוות על-ידי הבריות הסופיות של העולמות האבולוציוניים.

continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:510 (287) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:511 (291) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:512 (292) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:513 (293) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:514 (294) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

שלמותו המחלטת של האל האינסופי היתה עשויה לגרום לו לסבול מהמגבלות הנוראיות של הסופיות הבלתי מוגדרת של השלמות. אך היא אינה גורמת לכך בשל עובדת השתתפות האב האוניברסלי, במישורין, במאבק האישיות של כל הנשמות הלקויות במרחבי היקום, נשמות המבקשות, בעזרת הסיוע האלוהי, להעפיל אל השלמות הרוחנית של העולמות העליונים. חוויה הדרגתית זו של כל בריה רוחנית ושל כל בן תמותה ברחבי יקום היקומים מהווה חלק מהתודעה האלוהית ההולכת ומתרחבת של האב על אודות המעגל האלוהי הבלתי-פוסק של ידיעה עצמית מתמשכת.

אמת ויציב כי: "בכל צרתכם, אף צר גם לו." ו"בישועותינו הוא עמנו והוא בנו." רוחו האלהית הקדם-אנושית מהווה חלק אמיתי מכם. אי פרדיס מגיב לכל התמורות הפיזיות ביקום היקומים; הבן הנצחי מכיל את כל הדחפים הרוחניים של הבריאה בכללותה; הפועל האחד מכיל בקרבו את כלל ביטויי הדעת הקיימים בקוסמוס המתרחב. האב האוניברסלי מכיר, במלוא תודעתו האלוהית, את כלל החוויות הפרטניות הנכללות במאבק המתמשך של הדעת המתרחבת ושל הרוח המתעלה בקרב כל ישות, בריה, או אישיות, ברחבי הבריאה האבולוציונית של הזמן והמרחב. וכל זאת אמת ויציב, כמו שנאמר, "כי-בו אֶנְחֵנוּ חַיִּים, ובו אנחנו מְתַנָּעִים וְקַיָּמִים."

6. האישיות ביקום

ה אישיות האנושית היא תמונת הצל שמטילה אישיותו האלוהית של הבורא במרחב-זמן. ממשות כלשהי לעולם לא תהיה מובנת באופן מספק על-ידי בחינת צליתה בלבד. שומה עלינו, אם כן, לפרש צלילות בהתייחס למהות האמיתית.

עבור המדע, האל הוא גורם, עבור הפילוסופיה - רעיון, ועבור הדת - אישיות, אף אבינו האוהב שבשמים. למדען, האל הוא כוח קדמון, לפילוסוף, הוא היפותזה של אחדות, ולאיש הדת - חוויה רוחנית חיה. המושג הלקוי של האדם על אודות אישיות האב האוניברסלי ניתן לשיפור רק באמצעות התקדמות רוחנית ביקום, והוא יהיה הולם באמת אך ורק בשעה שעולי הרגל של הזמן והמרחב יזכו בסופו של דבר בחיבוק האלוהי של האל החי בפרדיס.

לעולם זכרו את נקודות ההשקפה הקוטביות של האל ושל האדם בתפישותיהם את האישיות. האדם רואה ומבין את האישיות בעודו מביט מן הסופי אל עבר האינסופי; האל מתבונן מן האינסופי אל עבר הסופי. לאדם אישיות מהסוג הנמוך ביותר; לאל האישיות הגבוהה ביותר, ואף אישיות עליונה, מרבית ומוחלטת. לפיכך, היה על המושגים הטובים יותר על אודות האישיות האלוהית, להמתין בסבלנות להופעתם של מושגים משופרים על אודות האישיות האנושית,

^{1:515(295)} The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

^{1:516(296)} It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

^{1:61(297)} Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

^{1:62(301)} God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

^{1:63(302)} Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of

ובפרט להתגלות המשופרת על אודות האישיות האנושית והאלוהית במהלך חיי המת באורנטיה של מיכאל, הבן הבורא.

הרוח האלוהית הקדם-אישית השוכנת בדעת בני התמותה נושאת, בעצם נוכחותה, את העדות החיה לקיומה, אולם ניתן לתפוש את האישיות האלוהית אך ורק באמצעות ההבחנה הרוחנית של חוויה דתית, אישית ואמיתית. כל אישיות, בין אם אנושית ובין אם אלוהית, ניתנת להכרה ולהבנה באופן די בלתי תלוי בתגובותיה החיצוניות או בנוכחותה הגשמית.

לקיומה של חברות בין שתי אישיות נחוצה מידה מסוימת של דמיון והרמוניה רוחנית; אישיות אוהבת תתקשה לגלות את עצמה לאישיות נטולת אהבה. אפילו על מנת להתקרב לידיעת אישיות אלוהית, על האדם להקדיש את מלוא מתנת אישיותו; התמסרות חלקית וחסרת התלהבות לא תצליח לשם מאמץ זה.

ככל שהבנת האדם את עצמו נשלמת, וככל שהוא מכיר בערכי האישיות של זולתו, כך גוברת כמיהתו לדעת את האישיות המקורית, וכך גוברת שאיפתו הכנה של אדם יודע-אל זה להדמות לאישיות המקורית. תוכלו להתווכח על דעותיכם בנוגע לאל, אולם החוויה עימו ובו מתקיימת מעל ומעבר לכל מחלוקת אנושית ולכל הגיון שכלתני גרידא. האדם יודע-האל אינו מתאר את חוויותיו הרוחניות לשם שכנועם של הלא-מאמינים, אלא לשם חיזוק רוחם ולשביעות רצונם ההדדית של המאמינים.

להניח שניתן לדעת את היקום, ושהוא בר-תפישה, זה להניח שהיקום הינו תוצר של דעת ושהוא מנוהל על-ידי אישיות. דעת אנושית יכולה לתפוש רק את תופעות הדעת של דעת אחרת, בין אם היא אנושית או על-אנושית. הואיל והאישיות האנושית מסוגלת לחוות את היקום, אזי קיימות דעת אלוהית ואישיות ממשית החבויות אי שם ביקום זה.

האלהים רוח הוא - אישיות רוחנית; אף האדם הוא רוח - אישיות רוחנית פוטנציאלית. ישו מנצרת הגשים את מלוא הפוטנציאל של אישיות רוחנית בחוויה האנושית; משום כך, חייו, שהוקדשו לעשיית רצון האב, הופכים להתגלות האמיתית והאידיאלית של אישיות האל לאדם. אף-על-פי שאישיות האב האוניברסאלי ניתנת לתפישה רק באמצעות חוויה דתית ממשית, בחייו הארציים של ישו טמונה השראה בדמות התגשמותה המושלמת של תפישה זו ושל התגלות אישיות האל בחוויה אנושית ממשית.

both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

^{1:64(303)} The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

^{1:65(304)} Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

^{1:66 (305)} The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

^{1:67(306)} To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

^{1:68 (307)} God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. הערך הרוחני של מושג האישיות

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY

CONCEPT

כאשר הזכיר ישו את "האלהים החיים", הוא התכוון לאלוהות אישית - לאבינו שבשמים. מושג האלוהות האישית מעודד אחווה; הוא מסייע לפולחן מושכל; והוא מעודד אִמון מרענן. יחסי גומלין ייתכנו בין דברים בלתי-אישיים, אך לא אחווה. ההנאה שביחסי האחוה שבין אב לבנו, כמו זו שבין האל לאדם, אפשרית רק כאשר שני הצדדים הינם אישיות. רק אישיות יכולת להתייחד זו עם זו, אף שהתייחדות אישית זו נעזרת באופן משמעותי בנוכחות ישות אֵל-אישית בְּדַמוּתוֹ של מְכַנֵּן הַמַּחְשְׁבָה.

האדם אינו מתאחד עם האל באופן שבו טיפת מים עשויה להתאחד עם הים. האדם מוצא את האיחוד האלוהי על-ידי התייחדות רוחנית הדדית מְדַרְגֶּת, התייחדות אישיות עם האל האישית, ועל-ידי השגה מְדַרְגֶּת של טבע אלוהי באמצעות דבקות ברצון האל באופן מושכל ובלב שלם. מערכת יחסים מרוממת כזו אפשרית אך ורק בין אישיות.

3-1:7 ניתן לטפל במושג האמת בנפרד מאישיות; מושג היופי יכול להתקיים ללא אישיות; אולם, מושג הטוב הנשגב ניתן להבנה רק בהתייחס לאישיות. רק אישיות יכולה לאהוב ולהיות נאהבת. אף התכונות יופי ואמת היו מתנתקות מתקוות ההישרדות לולא היו מתכונותיו של אל אישי ואב אוהב.

איננו מסוגלים להבין לחלוטין כיצד יכול האל להיות קדמון, יציב ובלתי-משתנה, עוצמתי לאין שיעור ומושלם בו-זמנית, בעוד שהוא מוקף ביקום הנתון לשינוי תמידי, יקום מתפתח, מוגבל על-ידי חוק ובו לקויות יחסיות. אולם, אנו מסוגלים לדעת אמת זו מחווייתנו האישית, כיוון שכולנו שומרים על זהות האישיות ועל אחדות הרצון, וזאת למרות השינוי המתמיד שלו אנו וסביבתנו נתונים.

המציאות האוניברסלית המרבית אינה ניתנת לתפישה באמצעות המתמטיקה, הלוגיקה, או הפילוסופיה, אלא רק באמצעות החוויה האישית של דבקות מְדַרְגֶּת בְּרָצוֹנוֹ של אל אישי. אין למדע, לפילוסופיה או לתאולוגיה כל אפשרות לתקף את אישיות האל. רק החוויה האישית של בניו המאמינים של אבינו שבשמים היא הדרך להגיע ל תפישה רוחנית ממשית של אישיות האל.

6-1:7 המושגים הגבוהים על אודות אישיות ביקום מרמזים על: זהות, תודעה-עצמית ורצון-עצמי; כמו גם על האפשרות לגילוי עצמי. מעבר לכך, תכונות אלה מרמזות על אחווה בין אישיות אחת לאישיות אחרות המשתוות לה, כדוגמת האחוה המתקיימת באגוד האישיות של אלוהויות פרדיס. השלמות המחלטת של אגודים אלה היא כה מושלמת, כך שהאלוהות נודעת באחדותה, בכך שאינה ברת חלוקה. "אלהים אֶחָד הוא." אי-חלוקתה של האישיות אינה מפריעה לאל להעניק במתנה מרוחו, כדי

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about "the living God," he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men.

שתשכון בלבבות בני התמותה. עובדת היות אישיות האב האנושי בלתי ניתנת לחלוקה אינה מונעת הולדת בנים ובנות בני תמותה.

צירוף מושג האחדות למושג אי-החלוקה מציין את התעלות האלוהות המרבית מעל לזמן ולמרחב; לפיכך, זמן או מרחב אינם יכולים להיות מוחלטים או אינסופיים. המקור והמרכז הראשון הוא אותה אינסופיות, אשר מתעלה ללא סייג מעל כל דעת, כל חומר וכל רוח.

עובדת שילוש פרדיס אינה סותרת במאומ את אמיתות האחדות האלוהית. בכל תגובות המציאות האוניברסלית ובכל היחסים עם הבריות, שלוש האישיות של אלוהות פרדיס הן כאחת. אף אין בקיומן של שלוש האישיות הנצחיות הללו בכדי לסתור את עובדת אי-חלוקת האלוהות. ברי לפני כי אין בידי שפה מספקת על מנת להבהיר לדעת בן התמותה את האופן שבו אנחנו רואים בעיות אוניברסליות אלה. אך אל לדבר לרפות את ידיכם; לא כל התובנות הללו נהירות במלואן אף לאישיות הגבוהות המשתייכות לסדר בריות פרדיס שאליו משתייך אני. זכרו כי אמיתות עמוקות אלה בדבר האלוהות, תתבררנה בהדרגה כאשר דעתכם תהפוך יותר ויותר רוחנית, במהלך העידינים העוקבים של הטיפוס הארוך של בני התמותה לפרדיס.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי, חבר בקבוצת אישיות שמימית, שעליה הטילו עתיקי היומין באוֹרְסָה, מטה יקום העל השביעי, את משימת הפיקוח על החלקים בהתגלות קרבה זו, הנוגעים לנושאים שמעבר לגבולות היקום המקומי של נְבָאדוֹן. הוטלה עלי המשימה לרכז את המאמרים המתארים את טיבו ואת תכונותיו של האל, משום שאני מייצג את מקור המידע הגבוה ביותר הזמין למטרה זו בכל העולמות המיושבים. שימשתי כיועץ אלוהי בכל שבעת יקומי העל ושכנתי זמן ממושך בפרדיס, מרכז כל הדברים. פעמים רבות נהייתי מהעונג העילאי שבשהייה בנוכחותו המיידית של האב האוניברסלי. אני מציג את המציאות ואת האמת על טיבו ועל תכונותיו של האב בסמכות ללא עוררין; אני יודע את שעל אודותיו אני מדבר.]

Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

מסמך 2. טבעו של האל

003 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 001

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 2

טבעו של האל

סעיפים

מבוא

1. אינסופיותו של האל
2. מושלמותו הנצחית של האב
3. צדק וצדיקות
4. הרחמים האלוהיים
5. אהבתו של האל
6. טובו של האל
7. אמת ויופי אלוהיים

PAPER 2

THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

מבוא

בעוד שהמושג הגבוה ביותר האפשרי של האדם על אודות האל, טמון בחובם של הרעיון ושל האידיאל של אישיות ראשונית ואינסופית, מותר לנו, והדבר אף עשוי להועיל, ללמוד על תכונות מסוימות של הטבע האלוהי, אשר מרכיבות את אופי האלוהות. נוכל להבין את טיבו של האל באופן מיטבי מהתגלות האב שאותה גולל מיכאל מנבאדון בתורתו הנרחבת ובחייו הנעלים כבן-תמותה בשר ודם. כמו כן, האדם יכול להבין טוב יותר את הטבע האלוהי, אם רק יחשיב עצמו כבנו של האל ויישא את עינו אל בורא פרדיס כאל אב רוחני אמיתי.

אף כי ניתן ללמוד על אודות טיבו של האל מהתגלותם של רעיונות נעלים, ואף כי ניתן לעמוד על האופי האלוהי מתיאור אידיאליים שמימיים, ההתגלות המאלפת והמעשירה ביותר מכל ההתגלויות על טיבו של האלוהי היא זו הנמצאת בהבנת חייו הדתיים של ישוע מנצרת, הן לפני שהשיג את מלוא המודעות בדבר האלוהיות והן לאחר מכן. תוך שימוש בתולדות חייו של מיכאל כבשר ודם כרקע להתגלות האל לאדם, ננסה לנסח בסמלים מילוליים אנושיים, רעיונות ואידיאליים מסוימים הנוגעים לטבע

INTRODUCTION

^{201 (331)} INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

^{202 (332)} The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals

האלוהי, אשר בתורם עשויים לתרום להארה ולהאחדה מוגברת של המושג האנושי על אודות אופיו ואישיותו של האב האוניברסאלי.

בכל מאמציו להגדיל את המושג האנושי על אודות האל ולהפכו לרוחני, אנו מוגבלים ביותר על-ידי הקיבולת המוגבלת של הדעת בת התמותה. בנוסף, אנו מוגבלים באופן ניכר במאמציו למלא את המשימה שקיבלנו על עצמנו, בשל מגבלות השפה ודלות החומרים העומדים לרשותנו לשם הדגמה או השוואה, בבואנו לתאר ערכים אלוהיים ולהציג משמעויות רוחניות לדעת הסופית ובת התמותה של האדם. כל מאמציו להעצים את המושג האנושי על אודות האל היו עשויים להיות חסרי-תוחלת כמעט, אלמלא שכן בדעת בת התמותה מְקוֹן המתת של האב האוניברסאלי, ואלמלא התְחַדְרָה דעת זו ברוח האמת של הבן הבורא. וכן, בהסתמך על נוכחותן של רוחות שמיות אלה בלבבות בני האדם לשם סיוע בהרחבת המושג על אודות האל, אני שמח ליטול על עצמי את מילוי חובתי, ולנסות ולהעשיר את תיאור טבעו של האל בדעת האדם.

concerning the divine nature which may possibly contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

203 (33) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. אינסופיותו של האל

"הן ניגע באינסוף ולא-נמצאנו. הן לא נדע צעדי אל." "לתבונתו אין מספר, ולגדלתו אין חקר." אורה המסנוור של נוכחות האב היא כזו שלברואיו הנמוכים הוא נדמה כ"שוכן בחשכת ערפילים." ולא זו בלבד שפשר מחשבותיו ותוכניותיו אינו ניתן להשגה, אלא שהוא "עושה גדלות ונפלאות, עד-אין מספר." "הן האל שגיא, ולא נדע; אף מספר שניו בלא-חקר." "האִמְנָם יִשְׁכֵּן אֶל עַל-הָאָרֶץ? וְרָאָה, הֲנֵה הַשָּׁמַיִם (הִיקוּם) וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם (יִקוּם הִיקוּמִים), וְאִף הֵמָּה לֹא יִכְלְלוּ." "מֶה-עֲמָקוֹ עֶשֶׂר חֲכָמַת אֱלֹהִים וְעֶשֶׂר דַּעְתוֹ, מִשְׁפָּטָיו מִי יִחְקֹר וְדַרְכָּיו מִי יִמְצֵא!"

"אין אלא אל אחד ואב אחד לכל, האב האינוסופי; הוא האֱלֹהִים הַבְּרָא הַנָּאֵמָן." "הבורא האלוהי הינו אף המוציא והמביא, האֱלֹף וְהַתּוֹ, ראש ואחרית לכל הנשמות. הוא הינו הנשמה העליונה, הדעת הראשית שדבר אינו תיכן, ורוחה הבלתי-מוגבלת של כלל הבריאה." "אִמְרַת השולט עצומה וצְרֹפָה. לו הגְדֵלָה וְהַגְבֻּרָה וְהַתְּפָאָרֶת." "האל הבורא משולל מורא וטינה הוא; אלמותי וקיים לעד, לעצמו קיים, אלוהי ונדיב הוא בשמיו." "כמה טהור ויפה, כמה עמוק ובלתי-מושג הוא אל השמים שאין ראשית לראשיתו." "האינסופי מצוין מכל הוא, נותן עצמו מתוך חסדו לכל אדם. הוא האֱלֹף וְהַתּוֹ, הבראשית והאחרית, אבי כל מתת טובה וכל תכלית מושלמת." "כי לא-יפלא מִקְּלֵהִים דְּבָר; הבורא הנצחי הוא-הוא מחולל הסיבות והגורמים כולם."

על-אף אינסוף ההתגשמויות הכבירות של

1. THE INFINITY OF GOD

211 (334) "Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known." "His understanding is infinite and his greatness is unsearchable." The blinding light of the Father's presence is such that to his lowly creatures he apparently "dwells in the thick darkness." Not only are his thoughts and plans unsearchable, but "he does great and marvelous things without number." "God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out." "Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." "How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!"

212 (341) "There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator." "The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation." "The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory." "The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful." "How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!" "The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose." "With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes."

213 (342) Notwithstanding the infinity of the

אישיות האב הנצחית והאוניברסאלית, הוא מודע ללא תנאי הן לאינסופיותו והן לנצחיותו; כמו כן, הוא מכיר באופן מלא את מושלמותו ואת עוצמתו. למעט מתאמיו האלוהיים, הוא הינו הבריה היחידה ברחבי היקום אשר חווה את עצמה בצורה מושלמת, הולמת ומלאה.

האב מספק בעקביות וללא כל כשל את הצרכים של הביקוש הדיפרנציאלי לעצמו, כפי שאלו משתנים מעת לעת במגזרים השונים של מרחבי יקום האב שלו. האל הכביר יודע ומבין את עצמו; הוא בעל מודעות-עצמית אינסופית לכל תכונותיו הראשוניות המושלמות. האל אינו מהווה תאונה קוסמית, ואף אינו עורך ניסויים ביקומים. שליטי היקומים עשויים להיות מעורבים בהרפתקאות; אבות הקונסטלציה עשויים לערוך ניסויים; ראשי המערכות עשויים לתרגל; אך האב האוניברסאלי מגיד אחרית מראשיתה, ותוכניתו האלוהית ותכליתו הנצחית חובקים למעשה ומקיפים את כלל הניסויים וההרפתקאות של כל כפייו בכל עולם, מערכת, וקונסטלציה, בכל אחד מהיקומים אשר בממלכתו העצומה.

אין דבר שהוא חדש עבור האל, ואין מאורע קוסמי אשר מגיח כהפתעה; הוא שכן עד בחוג הנצח. אין לימיו התחלה או סוף. עבור האל, אין קיימים העבר, ההווה או העתיד; כל זמן הוא הווה בכל רגע נתון. הוא הינו ה'אני הוא' הגדול והיחיד.

האב האוניברסאלי מוחלט ואינסופי ללא הגדר בכל תכונותיו; ועובדה זו, כשלעצמה, מבחינה אותו באופן אוטומאטי מכל תקשורת אישית ישירה עם בריות גשמיות סופיות, וכן עם יצירות תבוניות אחרות מסדרים נמוכים.

ובשל הדברים הללו, נדרשות שיטות לקשר ולתקשורת עם מגוון יצוריו, כפי שהועדו, ראשית, באישיותות בני פרדיס של האל, אשר על-אף מושלמות אלוהיותם, הם חולקים לעיתים גם את טבעם של גזעים פלנטאריים בשר ודם, והופכים לאחד מכם ולאחד עימכם; וכך, למעשה, הופך האל לאדם; בדיוק כפי שאירע במתת של מיכאל, אשר כונה חליפות בן האדם ובן האל. ושנית, בדמות אישיות הרוח האינסופית, אותם סדרים מגוונים של צבאות שרפים ובריות תבוניות שמימיות אחרות, הקרבים אל עבר הוויות גשמיות ממוצא נמוך, וסועדים ומשרתים אותם בדרכים מגוונות ביותר. ושלישית, אלה הם משגחי המסתורין הלא-אישיים, מְכַנְּנֵי מְחַשְּׁבָה, המתת בפועל של האל הגדול, הנשלחים לשכון בקרב בני האדם של אורנטיה ודומיהם, ללא כל הודעה או הסבר. בשפע אינסופי הם יורדים מרום תפארתם, על-מנת להשפיע חסד ולשכון בדעתם הצנועה של אותם בני התמותה בעלי היכולת, או הפוטנציאל, לדעת את האל.

בדרכים אלה וברבות אחרות – דרכים

stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

21.4(34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

21.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

21.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

21.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

21.8(35.1) In these ways and in many others, in ways

שאותן אינכם מכירים ואשר מצויות לחלוטין מעבר לתפישה הסופית – יורד אב פרדיס באהבה ומתוך התכוונות, ומתאים, מדלל ומפחית את אינסופיותו, על-מנת להתקרב אל דעתם הסופית של יציריו ילדיו. וכך, באמצעות סדרה של תפרושות אישיות, אשר הולכות ומתרחקות מן המוחלט, יכול האב האינסופי ליהנות ממגע קרוב עם הבריות התבוניות השונות בתחומים הרבים שבהם משתרע יקומו הנרחב.

וכל זאת הוא עשה, עושה כעת וימשיך לעשות לעולמי עד, מבלי לגרוע במאום מעובדת מממשות אינסופיותו, נצחיותו וראשוניותו. ודברים אלה הינם אמת מוחלטת – על-אף הקושי להבינם ועל-אף היותם שריים במסתורין, ולמרות חוסר האפשרות של יצורים כשוכני אורנטיה להבינם במלואם.

בהיות האב הראשון אינסופי בתוכניותיו ונצח בכוונותיו, מטבע הדברים הוא שלעולם לא תוכל הוויה סופית לתפוש, או להבין, תוכניות וכוונות אלוהיות אלה במלואן. אדם בן-תמותה אינו יכול לקבל אלא הצצה חטופה בלבד לכוונות האב מדי פעם בפעם, כפי שהן מתגלות ביחס להתממשות תוכנית ההרקעה של הבריה, ברמות העוקבות של התקדמותה ביקום. אף-על-פי שהאדם אינו יכול לחבוק את משמעות האינסוף, האב האינסופי אכן מבין במלואה ועוטף באהבה את כלל הסופיות של כל ילדיו בכל היקומים כולם.

האל חולק אלוהיות ונצחיות עם מספר גדול של הוויות פרדיס גבוהות, אולם אנו מטילים ספק בכך שהוא חולק במלאות את אינסופיותו ואת העליונות האוניברסאלית שלו, שהיא תוצאתה, עם מי מהן, פרט לעמיתיו המתאמים בשילוש פרדיס. אינסופיות של אישיות, חייבת בהכרח לחבוק את כל סופיות האישיות; ומכאן מגיעה האמת – האמת פשוטה כמשמעה – של התורה המכריזה "כי-בו אָנְחָנו חיים ומתְנוּעָעים וְקַיָּמִים". אותו רסיס אלוהות טהורה של האב האוניברסאלי, השוק באדם בן התמותה, הוא חלק מהאינסוף של המקור והמרכז הראשון, אבי האבות.

2. מושלמותו הנצחית של האב

אף נביאיכם הקדומים הבינו את טיבו המעגלי, הנצחי, של האב האוניברסאלי, שמעולם לא התחיל ולעולם לא יסתיים. האל לנצח קיים, פשוטו כמשמעו, ביקום יקומיו. הוא דר ברגע הנוכחי בכל שפעת הדרו המוחלטת, ובכל גדולתו הנצחית. "לֹאֵב יֵשׁ חַיִּים בְּגִדְרִי עֲצֻמֹּ, וְאֵלֹהִים הֵם חַיִּי נֶצַח." במהלך עידני הנצח היה זה האב "הנֶתֶן חַיִּים לְכָל". מושלמות אינסופית מצויה בכלילות האלוהית. "כי אָנוּ הַנְּנִי הָאֱלֹהִים, וְלֹא שְׁנִיתִי דְּבַר". ידיעתנו את יקום היקומים מגלה כי לא זאת בלבד שהוא הינו אבי האורות,

unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

^{21.9 (35.2)} All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

^{21.10 (35.3)} Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

^{21.11 (35.4)} Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that "In Him we live and move and have our being." That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man is a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

^{221 (35.5)} Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. "The Father has life in himself, and this life is eternal life." Throughout the eternal ages it has been the Father who "gives to all life." There is infinite perfection in the divine integrity. "I am the Lord; I change not." Our knowledge of the universe of universes discloses

אלא שאף במנהגו בנוגע לסוגיות בין-פלנטאריות "אין-עמנו חלוק וְכָל-צֶל שְׁנוֹי." הוא "מגיד אחרית מראשיתה." ואלו הם דבריו: "תקום עצתי, וְכָל-חֶפְצִי אֶעֱשֶׂה" "על-פי עצת עולמים אשר כוננתי בבני." וְכָךְ, עומדות תוכניותיו וכוונותיו של המקור והמרכז הראשון בצלם דמותו: נצחיות, מושלמות וקבועות לעד.

מלאות סופית ומושלמות מלאה קיימות מתוקף הוראות האב. "כי כל-אשר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים, יַעֲמֹד לְעֹלָם; עָלָיו אֵין לְהוֹסִיף, וּמִמֶּנּוּ אֵין לְגָרֵעַ." האב האוניברסאלי לא יִנָּחם מכוונותיו המקוריות בדבר בינה ומושלמות. תוכניותיו איתנות, עצתו לעולם תעמוד, ופועלו אלוהי וקיים לבטח. "כי אֵלֶּף שָׁנִים, בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמֹל; וְחֲלֹף כְּאַשְׁמוֹרֶת לַיְלָה." לנצח תעמודנה מושלמות האלוהות ושיעורו של הנצח מעבר לתפישה המלאה של דעתו המוגבלת של האדם בן התמותה.

תגובותיו של האל הבלתי-משתנה, בעת שהוא מוציא אל הפועל את כוונתו הנצחית, עשויות להראות כמשתנות בהתאם להשתנות הגישות של הבריות התבוניות שיצר, ולתמורות החלות בדעתן; כלומר, תגובותיו עשויות להשתנות למראית-עין ועל פני השטח, בעוד שבועמקם של דברים ומעבר לכל המופעים החיצוניים, עדיין מתקיימת אותה כוונה בלתי-משתנית, היא תוכניתו הנצחית של האל הנצחי.

בחוץ, ברחבי היקומים, מושלמות תהא בהכרח מושג יחסי, אך ביקום המרכזי, ובמיוחד בפרדיס, המושלמות אינה מופחתת; ובדרגות מסוימות היא אף מוחלטת. מופעי השילוש מגוונים את תצוגת המושלמות האלוהית, אך אינם מפחיתים אותה.

מושלמותו הראשונית של האל אינה נשענת של צדיקות מעושה, אלא על המושלמות הטבועה בטובו של הטבע האלוהי. הוא סופי, שלם ומושלם. אין כל חסר ביפי צדיקותו ובמושלמותה. ומרכזת של כל תוכנית הקיום של ההוויות החיות בעולמות החלל, היא בכונה האלוהית לרומם את כל יצורי הרצון אל הייעוד הגבוה של חוויית השותפות במושלמות אב פרדיס. אין האל מרוכז בעצמו ואינו מכיל את עצמו; הוא אינו חדל מלהעניק מעצמו לכלל היצורים המודעים-לעצמם ביקום היקומים העצום.

האל הינו מושלם באופן נצחי ואינסופי, ואינו יכול לדעת אי-מושלמות בעצמו באופן התנסותי; אולם, הוא שותף למודעות של חוויית אי-מושלמות של כל הבריות הנאבקות ביקומים האבולוציוניים של כל הבנים הבוראים של פרדיס. נגיעתו האישית והמשחררת של אל המושלמות מטילה את צלילתה בלבבות הבריות בנות התמותה, שהתעלו לרמה אוניברסאלית של הבנה מוסרית, ומצרפת את טיבן אל מעגלותיה.

not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there "is no variableness neither shadow of changing." He "declares the end from the beginning." He says: "My counsel shall stand; I will do all my pleasures" "according to the eternal purpose which I purposed in my Son." Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

222 (360) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. "Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it." The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. "A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night." The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

223 (361) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

224 (362) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

225 (363) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

226 (364) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to

ובאופן הזה, כמו גם באמצעות הקשרים של הנכחות האלוהית, משתתף האב האוניברסאלי בפועל בחוויה חוסר הבשלות והיעדר המושלמות בנתיבת ההתפתחות של כל בריה מוסרית ברחבי היקום.

מגבלות אנושיות ורוע פוטנציאלי אינם מהווים חלק מהטבע האלוהי, אולם החוויה של בן התמותה הרוע, וכל יחסיו של האדם כלפי הרוע בהחלט נכללים בידיעתו העצמית של האל, המתרחבת בהתמדה באמצעות ילדי הזמן - אותן בריות של אחריות מוסרית אשר נוצרו או התפתחו על-ידי כל בן בורא מחוץ לפרדיס.

3. צדק וצדיקות

האל צדיק; ולפיכך הינו הוגן. "צדיק אלוהים בכל-דרכיו." "כי לא לחנם עשיתי את כל-אשר-עשיתי בה; נאם אֱדִי." "פְקוּדֵי הָאֵל יִשְׂרָאֵל הֶמָּה." הצדק של האב האוניברסאלי אינו יכול להיות מושפע ממעשי בראיו ומפעולותיהם, "כי-אין עם אֱלֹהֵינוּ עֲלֵה וּמִשָּׁא פָנִים, וּמִקַּח-שֹׁחַד."

כה חסרות תוחלת הן התחינות הקטנוניות המופנות אל אל זה, על-מנת שישנה מדרכיו שאין משתנות, כך שנוכל להתחמק מתוצאות פעולות חוקיו הטבעיים הנבונים ומהוראותיו הרוחניות הישרות! "אל-תִּתְּנוּ; אין לְהִתֵּל בָּאֵל, כִּי אֶת-אֲשֶׁר יִזְרַע הָאָדָם אֹתוֹ יִקְצֹר." אמת היא, אף כי בצדק יקצור אדם את פירות מעשיו הרעים, צדק אלוהי זה תמיד מרוכך ברחמים. בינה אינסופית הינה הבוררת הנצחית הקובעת את היחס בין מידות הצדק לבין מידת הרחמים הנהוג בכל נסיבות נתונות. העונש המרבי (שהוא בעצם תוצאה בלתי-נמנעת) הניתן עבור רוע ומרד מכוון כלפי ממשל האל, הינו אובדן הקיום כנתיב אינדיבידואלי של ממשל זה. התוצאה הסופית של חטא המבוצע בלב שלם, היא שמד. בסיכומי של דבר, יחידים אלה, המזוהים עם חטא, השמידו עצמם בכך שהפכו לבלתי-מציאותיים בעליל כאשר אימצו עֲוֹל. למרות זאת, היעלמותם בפועל של יצורים כגון אלו, נדחית עד למלוא מיצוי כל הוראות הדין התקפות באותו יקום.

פסק-דין של הפסקת קיום ניתן, על-פי-רוב, בזמן חריצת הדין של סוף עידן עבור אותו תחום או תחומים. באורנטיה, ובעולמות הדומים לה, הוא ניתן עם סיומו של עידן פלנטארי. פסק-דין של הפסקת קיום עשוי להינתן בתקופות הללו, על-ידי פעולה מתואמת של כל בתי הדין בעלי הסמכות השיפוטית, החל מהמועצה הפלנטארית, דרך בתי הדין של הבן הבורא ועד לבתי הדין של עתיקי היומין. כאשר כתב

the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

²²⁷⁽³⁶⁵⁾ Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

²³¹⁽³⁶⁶⁾ God is righteous; therefore is he just. "The Lord is righteous in all his ways." "I have not done without cause all that I have done," says the Lord. "The judgments of the Lord are true and righteous altogether." The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, "for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts."

²³²⁽³⁶⁷⁾ How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap." True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

²³³⁽³⁷¹⁾ Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher

האישום, המוגש בעולם שבו שוכן עובר העבירה, מאושר בכל הרמות, או אז תצא הוראת ההשמדה מבתי הדין הגבוהים של יקום-העל; וכאשר גזר הדין מאושר מלמעלה, הוצאתו לפועל מתבצעת במישרין בידי השופטים השוכנים במטה יקום העל ופועלים ממנו.

ובשעה שגזר-דין זה מאושר סופית, אותה הוויה מזוהה-עם-חטא הופכת בו-ברגע כמו לא הייתה מעולם. מגורל שכזה לא תהא כל תקומה; גורל זה הוא נצחי ועומד לעד. גורמי החיים האנרגטיים של הזהות מתפוגגים על-ידי ההתמרות של הזמן והמטמורפוזות של החלל, ונספגים חזרה אל תוך הפוטנציאלים הקוסמיים שמהם הגיחו. אשר לאישיותו של עושה העוול, מזו ניטל כלי החיים ההמשכי, וזאת בשל כישלונה של הבריה לקבל את הבחירות ואת ההחלטות הסופיות שהיו מבטיחות לה חיי נצח. וכאשר החיבוק המתמשך של החטא – על-ידי הדעת הנלווית – מסתיים בזיהוי עצמי עם עוול, ובהמשך לכך בהפסקת החיים ובהתפוגגות קוסמית, אישיות מבודדת זו נספגת אל תוך נשמת העל של הבריה והופכת לחלק מהניסיון ההתפתחותי של ההווה העליונה. אישיות זו לעולם לא תופיע שוב ככזו; זהותה הייתה כלא הייתה. במקרה של אישיות שבה מְכַנֵּן שוֹכֵן, הערכים הרוחניים ההתנסותיים שורדים במציאות של המשכיות המְכַנֵּן עצמו.

בכל עימות בין רמות המציאות האוניברסאליות השונות, תצא בסופו של דבר האישיות שברמה הגבוהה יותר וידה על העליונה ביחס לאישיות שברמה הנמוכה. תוצאה בלתי-נמנעת זו של מחלוקת אוניברסאלית נובעת, מטבע הדברים, מהעובדה שאיכותה האלוהית של כל בריה רצונית זהה לדרגת המציאותיות שלה. רוע מזוכך, טעות שלמה, חטא שקול ופָּוֶל בלתי-ממותן, הם באופן טבעי ואוטומאטי – התאבדותיים. גישות כאלה של אי-מציאות קוסמית שורדות ביקום אך ורק בשל סובלנות-הרחמים הארעית, אשר קודמת לפעולתם של מנגנוני קביעת-הצדק ומציאת-ההוגנות של בתי המשפט האוניברסאליים, שבהם נעשה משפט צדק.

החוק של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הינו חוק של בריאה ושל תהליך ההפיכה לרוחני. בנים אלה מקדישים עצמם להוצאתה אל הפועל של תוכנית ההרקעה לפרדיס של בני התמותה, ולשיקומם של מורדים וחושבי-רע; ואולם, כאשר כל המאמצים האוהבים הללו נדחים על הסף לנצח ובאופן סופי, מובצעת ההוראה הסופית לסיום הקיום, בידי כוחות הפועלים תחת סמכות השיפוט של עתיקי היום.

4. הרחמים האלוהיים

courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

^{234(37.2)} When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

^{235 (37.3)} In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

^{236 (37.4)} The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. THE DIVINE MERCY

הרחמים הם פשוט צדק מרוכך באותה בינה הנובעת מידע מושלם ומהכרה שלמה של החולשות הטבעיות והמגבלות הסביבתיות של בריות סופיות. "ואתה אדוני אל-רחום וחנון; ארך אפים ורב-חסד ואמת." ולכן נאמר, "והיה כל אִשְׁרֵי-יִקְרָא בְּשֵׁם-יְהוָה יִמְלֹט נַפְשׁוֹ", "כי הוא חנון ומרבה לסלוח" וחסד יהוה, מעולם ועד-עולם; ואכן, "כי לעולם חסדו". "כי אני יהוה, עשה חסד משפט וצדקה בארץ: כי-באלה חפצתי." "כי לא ענה מלבו, ויגה בני-איש", כי אני "אב הרחמים אלהי כל-נחמה".

האל נדיב מיסודו, חומל מטבעו ולעד הינו רחמן. לעולם אין נדרשת השפעה כלשהיא על האב על-מנת לעורר את חסד-אהבתו. עצם הצורך של הבריה מספיק בהחלט בכדי להבטיח את מלוא הזרימה של חמלתו הרכה של האב ואת חסדו השומר. הסליחה הינה קלה עבור האל, שכן הוא יודע הכול על אודות ילדיו. ככל שייטיב אדם להבין את שכנו, כן יקל עליו לסלוח לו, ואף לאהוב אותו.

רק ההבחנה, באמצעות בינה אינסופית, מאפשרת לאל הצדיק לשפוט ולרחם בו-זמנית ובכל אירוע נתון ביקום. האב השמימי לעולם אינו נקרע בין גישות סותרות כלפי ילדי היקום; האל לעולם אינו נופל קורבן לגישות יריבות. ידיעת-הכול שבה ניחן האל היא שמנחה את רצונו החופשי לכוון לבחירתה של הפעולה האוניברסאלית המשרתת בשלמות, בה בעת ובאופן שווה, את כל הדרישות הנובעות מתכונותיו האלוהיות ומהאיכויות האינסופיות של טבעו הנצחי.

רחמים הם תוצאתם הטבעית והבלתי-נמנעת של טוב ושל אהבה. טבעו הטוב של אב אוהב לעולם לא יוכל למנוע את סעד הרחמים הנבון מכל אחד ואחד מילדיו בכל אחת מקבוצות היקום. צדק נצחי ורחמים אלוהיים שלובים יחדיו כדי לכוון את אשר מכונה בחוויה האנושית הוגנות.

רחמים אלוהיים מייצגים טכניקת הוגנות של תיאום בין רמות היקום של מושלמות ושל חוסר-מושלמות. רחמים הינם הצדק של העליונות, אשר הותאם למצבו של הסופי המתפתח; צדיקות הנצח, אשר הותאמה על-מנת שתענה לאינטרסים הגבוהים ביותר של ילדי הזמן ולרווחתם האוניברסאלית. רחמים אינם מהווים הפרה של צדק, אלא פירוש מתחשב של דרישות הצדק העליון, בשעה שזה מופעל בהוגנות כלפי הבריות הרוחניות הנחותות וכלפי היצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים. רחמים הינם הצדק של שילוש פרדיס, כפי שהוא מופעל בתבונה ובאהבה כלפי הבריות התבוניות המגוונות בבריאת הזמן והמרחב, וכפי שגובש על-ידי הבינה האלוהית ונקבע על-ידי הדעת הכל-יודעת ועל-ידי הרצון החופשי הריבוי של האב האוניברסאלי ושל עמיתיו הבוראים.

241 (381) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. "Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy." Therefore "whosoever calls upon the Lord shall be saved," "for he will abundantly pardon." "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting"; yes, "his mercy endures forever." "I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight." "I do not afflict willingly nor grieve the children of men," for I am "the Father of mercies and the God of all comfort."

242 (382) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

243 (383) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

244 (384) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

245 (385) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated

Creators.

5. אהבתו של האל

"הָאֱלֹהִים הוּא אֶהְבָּה"; ולפיכך התייחסותו האישית היחידה כלפי ענייני היקום הינה תמיד תגובה של חיבה אלוהית. האב אוהב אותנו במידה מספקת כדי שייתן בנו את חייו. "הוא מְזַרֵם שְׁמֵשׁוֹ לְרָעִים וְלְטוֹבִים; מְמַטִּיר עַל-צַדִּיקִים וְאֵף עַל-רָשָׁעִים."

תהא זו שגיאה לחשוב כי הקורבנות של בניו, או ההתערבות של כפיפיו, הן אלה המסדלות את האל לאהוב את ילדיו, "כִּי-אֲבִי הוּא-עֲצָמוֹ אֶהֱבֶה אֶתְכֶם." בדיוק כתגובה לחיבה אבהית זו, שולח האל את הַמְכַנְנִים המופלאים לשכון בדעתו של האדם. אהבתו של האל הינה אוניברסאלית; "כֹּל אֲשֶׁר יַחְפוֹץ יָבוֹא," ו"חָפֵצוֹ כִּי יִשְׁעוּ כָל-בְּנֵי הָאָדָם בְּקֶבֶלָם עָלֵיהֶם אֵת דַּעַת הָאֱמֶת." וכן, הוא "לֹא יַחְפֹּץ בְּאֲבֵד הָאֲבָדִים."

הבוראים הינם הראשונים לנסות ולהציל את האדם מהתוצאות ההרסניות של הפרותיו המטופשות את החוקים האלוהיים. מעצם טבעה, אהבת האל הינה חיבה אבהית; ומשום כך, לעיתים הוא "מַיִסֵּר אוֹתָנוּ לטוֹבַת־אֵנוּ, וזאת לְהַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ חֵלֶק מִקִּדְשָׁתוּ." ואתם, אף בעיצומו של מבחנכם היוקד ביותר, זכרו כי "בכל צרותינו, אף צר גם לו."

האל מיטיב באופן שמימי אף עם החוטאים. כאשר שבים מורדים אל דרך הישר, הם מתקבלים ברחמים, "כִּי יִרְבֶּה אֱלֹהֵינוּ לַסְלוֹחַ." "אֲנִי מַחֶה פְשָׁעֶיךָ, לְמַעַנִּי; וְחַטְאֶתְךָ לֹא אֶזְכֹּר." "רְאוּ מֵה-גְדֻלַּה אֶהְבֵּת הָאֵב, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ לְהִקְרָא בְנֵי הָאֱלֹהִים."

אחרי ככלות הכול, ההוכחה המוצקה באשר לטובו של האל, ולסיבה העליונה לאהבו, הינה מתת המשכן של האב - המכונן אשר ממתין בסבלנות כה רבה ליום שבו אתם והוא תהיו אחד לְנֶצַח. אף כי לא תוכלו למצוא את האל באמצעות חיפוש, אם אך תיאוטו להיכנע להנהגת הרוח השוכנת בקרבכם, תונחו בבטחה, צעד אחר צעד, חיים אחר חיים, דרך יקום על גבי יקום ועידן אחר עידן, עד לרגע שבו תעמדו לבסוף בנוכחות אישיות פרדיס של האב האוניברסאלי.

כמה לא-הגיוני הוא שלא תסגדו לאל רק משום שהמגבלות של הטבע האנושי ושל יצירתכם הגשמית מונעות מכם לראותו. ביניכם לבין האל קיים מרחק עצום לחצותו (חלל פיזי). כמו כן, קיימת תהום של דיפרנציאל רוחני אשר נדרש לגשר מעליה; אולם על-אף כל החוצץ ביניכם לבין נוכחות אישיות פרדיס של האל, מבחינה גשמית ורוחנית, עצרו לרגע ושקלו את העובדה כבדת המשקל שהאל חי בתוכם כבר כעת; בדרכיו שלו הוא כבר גישר מעל התהום; והוא שלח אליכם מעצמו, מרוחו, לחיות בתוכם

5. THE LOVE OF GOD

251 (386) "God is love"; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. "He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust."

252 (391) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, "for the Father himself loves you." It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God's love is universal; "whosoever will may come." He would "have all men be saved by coming into the knowledge of the truth." He is "not willing that any should perish."

253 (392) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God's love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes "chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness." Even during your fiery trials remember that "in all our afflictions he is afflicted with us."

254 (393) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, "for our God will abundantly pardon." "I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins." "Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God."

255 (394) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

256 (395) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way

ולעמול עימכם בשעה שאתם חותרים להגשמת הנתיבה האוניברסאלית הנצחית שלכם.

אני מוצא את הדבר קל ונעים לסגוד לזה שהוא כה עצום, ובה בעת כה מסור בחיבתו עלי-מנת לסעוד ולרומם את בראיו הנמוכים. אוהב אני בטבעיות את זה אשר עוצמתו כה גדולה ביצירה ובשליטתו בה, ואף-על-פי-כן הינו כה מושלם בטובו וכה נאמן בחסדו האוהב, שעוטף אותנו בכל עת. סבורני שהייתי אוהב את האל באותה מידה, אף אם לא היה כה רב-עוצמה וכביר, כל עוד הינו כה טוב ורחום. כולנו אוהבים את האב יותר הודות לטבעו מאשר מתוך הכרה בתכונותיו המדהימות.

כאשר אני מתבונן בבנים הבוראים ובמנהלנים הכפופים להם, הנאבקים באומץ במגוון קשיי הזמן הטבועים באבולוציה של יקומי החלל, אני מגלה כי אני רחש חיבה גדולה ועמוקה כלפי שליטים פחותים אלה של היקומים. אחרי ככלות הכול, סבורני כי כולנו, לרבות בני התמותה של העולמות, אוהבים את האב האוניברסאלי ואת כל הבריות האנושיות או האלוהיות האחרות, וזאת משום שאנו מבחינים שאישיות אלה אוהבות אותנו באמת ובתמים. חוויית האהבה היא במידה רבה תגובה לחוויה של היות נאהב. בידיעה שהאל אוהב אותי, אמשך לאהוב אותו באופן נעלה, אף לו ניטל ממנו כל תכונות העליונות, המרבינות והמוחלטות.

אהבת האב מלווה אותנו כעת ותמשיך ללוות בכל משך המעגל הבלתי-נגמר של עידני הנצח. כאשר הנכם הוגים בטבעו האוהב של האל, קיימת אך תגובת אישיות טבעית וסבירה אחת: אתם תאהבו את בוראכם יותר ויותר; אתם תעניקו לאל חיבה הדומה לזו שמעניק ילד להורו הארצי; זאת כשם שאב, אב ממש, אב אמיתי, אוהב את ילדיו, כך אוהב האב האוניברסאלי את בניו ובנותיו יצירי כפיו ולנצח חפץ ברווחתם.

ואולם, אהבתו של האל הינה חיבה הורית נבונה הצופה למרחוק. האהבה האלוהית פועלת בסימון מאוחד עם הבינה האלוהית, ועם כל יתר התכונות האינוסופיות של טבעו המושלם של האב האוניברסאלי. האל הוא אהבה, אך אהבה אינה האל. המופע הגדול ביותר של האהבה האלוהית כלפי בריות בנות תמותה נחזה בדמות המתת של מקנני המחשבה, בעוד שההתגלות הגדולה ביותר של אהבת האל נחזית בדמות חיי המתת של בנו מיכאל, אשר חי על פני הארץ חיים רוחניים אידיאליים. המקנן השוקן הוא זה המגלם באופן ייחודי את אהבת האל לכל נשמה אנושית.

לעיתים אני כמעט נתקף כאב בשל האילוץ להשתמש בסמל המילולי האנושי אהבה, עלי-מנת לתאר את החיבה האלוהית של אבינו שבשמים כלפי ילדי יקומו. מונח זה, אף כי הוא מרמז על המושג הגבוה ביותר על אודות כבוד

already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

²⁵⁷⁽³⁹⁶⁾ I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

²⁵⁸⁽³⁹⁷⁾ When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

^{259 (401)} The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

^{2510 (402)} But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

^{2511 (403)} At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest

ומסירות ביחסים אנושיים, לעיתים תכופות משמש אף לתיאור חלק כה נרחב ומביש של מערכות היחסים האנושיות, עד כי בלתי-ראוי בעליל לתאר באמצעות אותה מילה את חיבתו של האל החי, שאין דומה לה, ליצוריו ביקום! כמה מצער הדבר שאיני יכול להשתמש בביטויי שמימי בלעדי, אשר ימחיש לדעת האדם את טיבה האמיתי ואת משמעותה היפה והמעודנת של חיבתו האלוהית של אב פרדיס.

כאשר אדם מאבד את יכולתו לראות את אהבתו של אל אישי, ממלכת האל הופכת אך לממלכת הטוב. אף-על-פי שהטבע האלוהי הינו מאוחד באופן אינסופי, האהבה הינה התכונה הדומיננטית בכל מערכות היחסים האישיות של האל עם בראיו.

concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2512 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. טיבו של האל

אנו עשויים לחזות ביופי אלוהי ביקום הגשמי, למצוא אמת נצחית בעולם השכלי, אולם את טובו של האל נמצא רק בעולם הרוחני של החוויה הדתית האישית. במהותה האמיתית, הדת הינה ביטחון-האמונה בטובו של האל. עבור הפילוסופיה, האל יכול להיות עצום ומוחלט, ובאופן מסוים אף חכם ואישי, ואילו עבור הדת חייב האל להיות מוסרי; הוא חייב להיות טוב. האדם עלול לפחד מהאל הנורא, אולם הוא בוטח ואוהב רק אל טוב. חלק זה באישיות האל, טובו, מתגלה במלואו רק בחוויה הדתית האישית של בני המאמינים.

הדת מרמזת על כך שעולם-העל של הטבע הרוחני מודע לצרכים הבסיסים של העולם האנושי ומגיב אליהם. הדת האבולוציונית עשויה להפוך לאתית, אולם רק דת של התגלות הופכת באופן רוחני ואמיתי למוסרית. המושג העתיק על אודות האל כאלוהות בעלת מוסר מלכותי, רומם על-ידי ישוע לרמה מוגעת ללב בחיבתה של מוסריות המשפחה האינטימית ביחסי הורה-ילד, אשר אין רכים ויפים מהם בחוויה של בני התמותה.

"עושר טובו של האל מביא את החוטא לידי תשובה." "כל-מתת טובה, וכל-מתנה שלמה, תרד ממעל מאת אבי האורות." "טוב יהוה לקנין; מקלט נצח לנפש דורשיו." "יהוה, אל רחום וחנון; ארך אפים ורב-חסד ואמת." "טעמו טעם האל, כי אמת, טוב הוא! ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה." "חנון ורחום יהוה. הוא אלהי ישעי." "הרפא לשבורי לב; ומחבש לעצבותם. יהוה אלהיך בקרבך, גבור וישיע."

המושג של אל-שופט, אף שיצר בסיס מוסרי גבוה והפך קבוצה לעם שוחר-צדק, הותיר את

6. THE GOODNESS OF GOD

261 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

262(40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

263 (41.1) The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights." "God is good; he is the eternal refuge of the souls of men." "The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth." "Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him." "The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation." "He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man's all-powerful benefactor."

264 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and

המאמין היחיד בחוסר ביטחון הנגה באשר למעמדו בזמן ובנצח. נביאי ישראל המאחרים הצהירו כי האל הינו אבי אומת ישראל; ישוע גילה את האל כאביו של כל יציר אנוש. המושג האנושי השלם על אודות האל, מואר באופן נעלה באמצעות חייו של ישוע. אי-אנוכיות טבועה באהבה הורית. האל אינו אוהבבדומהלאב, אלאכמו אב ממש. הוא הינו אב פרדיס לכל אישיות ביקום.

הצדיקות מרמזת על כך שהאל הינו המקור לחוק המוסר ביקום. האמת מציגה את האל כמגלה, כמורה; אך האהבה, המעניקה חיבה וצמאה אליה, מחפשת אחווה והבנה בדומה לזו הקיימת בין הורה לילדו. צדיקות עשויה להיות המחשבה האלוהית, אולם האהבה הינה הגישה האבהית. ההנחה השגויה, לפיה צדיקות האל אינה מתיישבת עם האהבה חסרת האנוכיות של האב שבשמים, התבססה על קדם-הנחה של היעדר אחדות בטיבה של האלוהות, והובילה במישרין ליצירתה של דוקטרינת כפרת העוונות, אשר מהווה מתקפה פילוסופית הן על אחדותו של האל והן על חופשיות רצונו.

האב האוהב שבשמים, ואשר רוחו שוכנת בקרב ילדיו הארציים, אינו אישיות חצויה - צידה האחד צדק וצידה האחר רחמים - ואף אין נדרש מתווך על-מנת לקבל את חסד האל או את מחילתו. צדיקות אלוהית אינה נשלטת על-ידי משפט עונשין מחמיר; האל קָאב מתעלה מעל האל השופט.

האל לעולם אינו נוקם, נטר או זועף. אמת הדבר שלעיתים בינה מרסנת את אהבתו, בעוד שלעיתים צדק מתנה את רחמיו שנדחו. אהבתו לצדיקות אינה יכולה אלא להתבטא באופן שווה לשנאתו את החטא. האב אינו אישיות בלתי-עקבית; האחדות האלוהית הינה מושלמת. בשילוש פרדיס קיימת אחדות מוחלטת, למרות זהויותיהם הנצחיות של מְתֵאֲמִי האל.

האל אוהב את החוטא ושונא את החטא: הצהרה שכזו הינה אמיתית מבחינה פילוסופית, אך האל הינו אישיות טְרַנְסְפֶּנְדֶּנטְלִית, ואישיות יכולת לאהוב או לשונא רק אישיות אחרות. החטא אינו אישיות. האל אוהב את החוטא בהיותו מציאות אישית (בעלת פוטנציאל נצח), בעוד שכלפי החטא אין לו כל זיקה אישית, שהרי החטא אינו מהווה מציאות רוחנית; הוא אינו אישיות; ולפיכך, רק הצדק של האל מכיר בקיומו. אהבת האל מושיעה את החוטא; חוק האל משמיד את החטא. גישה אלוהית זו תשתנה, כפי הנראה, אם יזהה עצמו החוטא באופן סופי עם החטא, בדיוק כפי שהדעת בת התמונה עשויה לזהות עצמה במלאה עם מכוון הרוחני הפנימי. בן-תמונה מזהה-חטא שכזה יהפוך, איפוא, לבלתי-רוחני בעליל בטבעו (ולפיכך גם לבלתי-מציאותי כאישיות) ויחווה, בסופו של דבר, את סיום קיומו כהוויה. חוסר מציאות, ואף חוסר מושלמות של טבע הברואים, אינו יכול להתקיים לנצח ביקום שהופך בהדרגה

created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

265 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father's attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

266 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father's favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

267 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

268 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly

למציאותי ולרוחני יותר ויותר.

אל מול עולם של אישיות, האל מתגלה כאישיות אוהבת; אל מול עולם רוחני, הוא אהבה אישית; בחוויה הדתית – הוא שניהם. האהבה מציינת את רצונו של האל. טובו של האל שוכן במעמקי הרצון החופשי האלוהי – הנטייה האוניברסאלית לאהוב, להפגין רחמים, להיאזר בסבלנות ולסעוד בסליחה.

7. אמת ויופי אלהיים

כל ידע סופי וכל הבנה של הברואים הינם יחסיים. מידע ודעת, אף שמתקבלים ממקורות גבוהים, הינם מושלמים רק באופן יחסי, מדויקים באופן מקומי ואמיתיים באופן אישי בלבד.

עובדות גשמיות הן די אחידות, אולם אמת הינה גורם חי וגמיש בפילוסופיה של היקום. בריות מתפתחות הינן נבונות רק באופן חלקי – ואמיתיות באופן יחסי – בתקשורת שלהן. הן עשויות להיות בטוחות רק בטווח ניסיון האישי. דבר מה אשר עשוי להיראות כאמת לאמיתה במקום אחד, עשוי להוות אמת יחסית בלבד במקטע אחר של הבריאה.

האמת האלוהית, הסופית, הינה אחידה ואוניברסאלית, ואולם פרטי הסיפור על אודות ענייני רוח, כפי שמסופר על-ידי בריות שונות המגיעות מעולמות מגוונים, עשויים להשתנות מעת לעת בעטייה של היחסיות במושגים שלמות הידע, וכן בהתאם לשלמות החוויה האישית, משכה והיקפה. בעוד שהחוקים וההנחיות, וכן המחשבות והגישות של המקור והמרכז הראשון הינם נצחיים, אינסופיים ונכונים באופן אוניברסאלי; בה בעת, יישומם והתאמתם לכל יקום, מערכת, עולם וברייה תבונית, מתבצעים בהתאם לתוכניותיהם של הבנים הבוראים, ובהתאם לפעולתו של כל בן ביקומו הוא; כמו כן, הם מתבצעים בהרמוניה עם תוכניותיה ועם נהליה המקומיים של הרוח האינסופית ושל כל יתר האישיות השמימיות הסימוכיות.

המדע הכוזב של המטריאליזם עתיד לדון את בן התמותה לידי ביקום. ידע חלקי שכזה הוא רע בפוטנציה; זהו ידע המורכב הן מטוב והן מרע. האמת היא יפה משום שהינה גם שלמה וגם סימטרית. בשעה שאדם מחפש אמת, הוא נוהג אחר המציאות האלוהית.

טעותם החמורה ביותר של הפילוסופים נעוצה בנהייתם אחר הרעיון המופרך מעיקרו של ההפשטה; ובתרגול ההתמקדות בהיבט אחד של המציאות, ובעקבותיו ההצהרה כי היבט מבודד זה הינו האמת השלמה. הפילוסוף הנבון יחפש תמיד את התוכנית היצירתית המצויה מאחורי כל המופעים האוניברסאליים וקודמת להם. מחשבת הבורא תמיד קודמת לפעולת

spiritual universe.

^{269 (421)} Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

^{27.1 (422)} All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

^{27.2 (423)} Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

^{27.3 (424)} Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

^{27.4 (425)} The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

^{27.5 (426)} Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably

הבריאה.

המודעות העצמית האינטלקטואלית יכולה לגלות את יפי האמת ואת איכותה הרוחנית, לא רק דרך העקביות הפילוסופית של מושגיה, אלא, וביתר ביטחון, דרך תגובתה המתמדת והנכונה של רוח האמת. האושר נובע מההכרה באמת, משום שאז היא עשויה לבוא לידי ביטוי חיצוני; קרי, משום שאז ניתן לחיות אותה. חרטה וצער נוכחים בעקבות הטעות, משום שבאין היותה מציאות, לא ניתן להגשימה כניסיון. סימן ההיכר המובהק של אמת אלוהית הינו טעמה הרוחני.

החיפוש הנצחי מתחקה אחר ההאחדה, אחר הקוהרנטיות האלוהית. היקום הפיזי העצום מוצא את הקוהרנטיות שלו באי פרדיס; היקום השכלתי מוצא את הקוהרנטיות שלו באל הדעת, הפועל האחד; היקום הרוחני מוצא את הקוהרנטיות שלו באישיות הבן הנצחי. אולם בן התמותה המבודד של הזמן והמרחב, מוצא את הקוהרנטיות שלו באל האב באמצעות היחסים הישירים בין מקוון המחשבה השוכן ובין האב האוניברסאלי. המכונן של האדם הינו רסיס של האל, ולנצח הוא משחר לאיחוד אלוהי; הוא מוצא קוהרנטיות עם אלוהות פרדיס של המקור והמרכז הראשון ובתוכה.

ההבחנה ביופי עליון הינה גילוי ותכלול המציאות; ההבחנה בטוב האלוהי בתוך האמת הנצחית היא-היא היופי המרבי. אף קסמה של האמנות האנושית טמון בהרמוניה של אחדותה.

הטעות הגדולה של הדת העברית הייתה כישלונה לקשר את טובו של האל עם אמיתות העובדות המדעיות ועם יפי האמנות. עם התקדמותה של הציוויליזציה – ומכיוון שהדת המשיכה לדבוק בנתיב השגוי של הדגשת יתר את טובו של האל, תוך הדירה יחסית של האמת והזנחתו של היופי – התפתחה בהדרגה הנטייה ההולכת וגוברת, בקרב טיפוסים מסוימים של אנשים, להתרחק מן המושג המופשט והתלוש של טוב מבודד. המוסריות המודגשת יתר-על-המידה והמבודדת של הדת המודרנית, אשר נכשלת בשימור דבקותם ונאמנותם של רבים במאה העשרים, תוכל לשקם עצמה, אם וכאשר, בנוסף להנחיות המוסריות, תעניק משקל זהה לאמיתות של המדע, הפילוסופיה והחוויה הרוחנית, כמו גם ליפי הבריאה הגשמית, לקסם האומנות המושכלת ולהדר הישגי האופי האמיתיים.

האתגר הדתי של ימינו רובץ לפתחם של אותם גברים ונשים המרחיקים ומקדימים לראות בעיני רוחם, אשר יעזו לבנות פילוסופיה חדשה ומושכת של חיים שמחוץ למושגים המודרניים המורחבים, המתוכללים באנינות, של אמת קוסמית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי. חזון מוסריות חדש וישר זה ימשוך את כל הטוב שבדעת האדם, ויאתגר את המיטב שבנשמה האנושית. האמת, היופי והטוב, הינם מציאויות אלוהיות, וככל שאדם מעפיל בסולם החיים

precedes creative action.

27.6 (427) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

27.7 (428) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

27.8 (431) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

27.9 (432) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

27.10 (433) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual

הרוחניים, כך הופכות איכויות עליונות אלה של הנצחי ליותר מתואמות וליותר מאוחדות באל, אשר הינו אהבה.

כל אמת – בין אם היא גשמית, פילוסופית או רוחנית – היא גם יפה וגם טובה. כל יופי אמיתי – בין אם זו אמנות גשמית או סימטריה רוחנית – הוא גם אמיתי וגם טוב. כל טוב אותנטי – בין אם הוא מוסריות אישית, צדק חברתי, או סעד אלוהי – הוא אמיתי ויפה באותה מידה. בריאות, שפיות ואושר הינם תוצאה של שילוב אמת, יופי וטוב, כפי שאלה מתמזגים בחוויה האנושית. רמות חיים יעילות אלה מהוות תוצאה של איחוד מערכות אנרגיה, מערכות של רעיונות ומערכות רוחניות.

האמת הינה קוהרנטית, היופי הינו מושך ואילו הטוב הינו מייצב. וכאשר ערכים אלה של האמיתי מתואמים גם בחוויות האישיות, התוצאה הינה אהבה גבוהה, המותנית בבינה ומסויגת בנאמנות. המטרה האמיתית של החינוך ביקום הינה לגרום למתאם מיטבי בין הילד המבודד של העולם לבין המציאויות הרחבות יותר של ניסיונו המתרחב. המציאות הינה סופית ברמה האנושית, ואילו ברמות הגבוהות יותר והאלוהיות, היא הינה אינסופית ונצחית.

[מוצג על-ידי יועץ אלוהי הפועל מתוקף סמכות עתיקי היוםין של און־רסה.]

living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

27.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

27.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

27.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

מסמך 3. תכונותיו של האל

004 ⇨

הספר של אורנטיה

002 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 3

תכונותיו של האל

סעיפים

מבוא

1. הימצאותו של האל בכל מקום
2. עוצמתו האינסופית של האל
3. הידיעה האוניברסאלית של האל
4. אי-מוגבלותו של האל
5. השלטון העליון של האב
6. עליונותו של האב

PAPER 3

THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

מבוא

האל נוכח בכל אתר ואתר. האב האוניברסאלי שולט במעגל הנצח; אולם שליטתו ביקומים המקומיים מתרחשת באמצעות האישיות של בני הבוראים של פרדיס; זאת בעודו נותן חיים דרך בנים אלה. "חיי עולם נתן לנו האֱלֹהִים, וְחַיִּים אֵלֶּה בְּבָנָיו הֵמָּה". בני הבוראים של האל הינם ביטוי האיש במגזרי הזמן, וכן ביטוי בעבור ילדי הפלנטות הסובבות ביקומי החלל.

בני הסדרים הנמוכים של הבריות התבוניות מבחינים בבירור בבני האל בעלי האישיות הגבוהה. בכך מפצים בני האל על אי הנראות של האב, אשר משום אינסופיותו ההבחנה בו הופכת קשה יותר. בני פרדיס הבוראים של האב האוניברסאלי הינם התגלות של הוויה, שאלמלא הם הינה בלתי-נראית; זאת משום המוחלטות והאינסופיות הטבועה במעגל הנצח ובאישיות אלוהית פרדיס.

היכולת לברוא אינה בדיוק תכונה של האל, אלא הסיכום של טבעו הפועל. ופעילות אוניברסאלית זו של בריאה מתממשת לנצח, בעודה מותנית ונשלטת על-ידי כל התכונות המתואמות של המציאות האלוהית והאינסופית של המקור והמרכז הראשון. בכנות, הננו מטילים

INTRODUCTION

^{301 (441)} GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

^{302 (442)} The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

^{303 (443)} Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine reality of the First Source and Center. We sincerely

ספק אם בכלל ניתן להתייחס לתכונה זו או אחרת של הטבע האלוהי כמקדימה את רעותה, אולם, אילו היה כן, כי אז התכונה של יכולת האלוהות לברוא הייתה מקבלת קדימות על-פני כל טבע, תכונה או פעילות אחרת. ויכולת זו של האלוהות לברוא מגיעה לשיאה באמת האוניברסאלית של אבהות האל.

doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. הימצאותו של האל בכל מקום

יכולתו של האב האוניברסאלי להימצא בכל מקום, ובה-בעת, מכוננת את תכונת נוכחותו-בכול. רק האל לבדו יכול להיות בשני מקומות, או באינספור מקומות, בעת ובעונה אחת. האל נוכח בו-זמנית, "בשמים ממעל, ועל-הארץ מתחת"; ככתוב בספר תהילים: "אנה אלך מרוחק; ואנה מפניך אברח?"

"אלהי מקרב אני, נאם-יהוה. האין מלא אני את-השמים ואת-הארץ?" האב האוניברסאלי נוכח תמיד בכל מקום ובכל הלבבות ברחבי בריאתו העצומה. הוא הינו "אשר מלאו ממלא את-הכל בכל", וכן "הוא הפעל את-הכל בכל". יותר על כן, מושג אישיותו הינו כזה שאף "השמים (היקום) ושמי השמים (יקום היקומים) לא יכללוהו". נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, שהאל הוא הכל ובכל. אולם, אף כל זאת אינו כל האל. האינסוף מתגלה בסופו של דבר רק באינסופיות; הגורם אינו ניתן להבנה מלאה על-ידי ניתוח התוצאות; האל החי עצום לאין שיעור מעבר לסך כל הבריאה שהתגשמה כתוצאה מהמעשה היוצר של רצונו החופשי והמשוחרר. האל מתגלה ברחבי הקוסמוס, אך הקוסמוס לעולם לא יוכל להכיל או להקיף את מלוא אינסופיותו של האל.

נוכחותו של האב מסיירת ללא הרף ברחבי יקום האב. "מקצה השמים מוצאו, ותיקופתו על-קצותם; ואין נסתר מאור פניו".

לא זו בלבד שהברייה מתקיימת באל, אלא אף האל עצמו מתקיים בברייה. "בזאת גִּדַע אֲשֶׁר-בוֹ נִשְׁכַּן, כִּי הוּא בָנוּ, וְכִי-נָתַן לָנוּ מְרוֹחוֹ; מִתַּת אֵב פְּרִדִּים הִינֵה בַת-לוּוִיָּה בַלְתִּי-נִפְרֶדֶת לָאָדָם." "הוא, השוכן בכל, איתנו עד קץ עולם." "רוחו של האב הנצחי חבויה בדעתו של כל ילד בן-תמותה." "האדם מוסיף לחפש אחר חבר, בעוד זה החבר הטוב חי בתוכו ליבו שלו." "האלהי מקרב אני; הוא השוכן בנו; ורוחו המדברת מקרבנו." "אף בילד שוכן האב. האל מצוי איתנו כל הימים. הוא הינו הרוח המנחה של גורל הנצח."

אמת ויציב הוא שנאמר על המין האנושי, כי "מאלהים אתם"; זאת משום ש"העמד בְּאֵהָבָה עִמָּד בְּאֵלֵהֶם; וְהָאֵלֵהֶם עִמָּד בוֹ." ואף בעשותכם את הרע, תתענה אף מתת הרוח של האל השוכנת בכם; כי על מְכַוֵּן הַמַּחְשָׁבָה להתנסות

1. GOD'S EVERYWHERENESS

31.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present "in heaven above and on the earth beneath"; as the Psalmist exclaimed: "Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?"

31.2 (44.5) "I am a God at hand as well as afar off," says the Lord. "Do not I fill heaven and earth?" The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is "the fullness of him who fills all and in all," and "who works all in all," and further, the concept of his personality is such that "the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

31.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. "His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof."

31.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. "We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion." "He is the ever-present and all-pervading God." "The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child." "Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart." "The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us." "The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny."

31.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, "You are of God" because "he who dwells in love dwells in God, and God in him." Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the

בהשלכות מחשבת הרוע של הדעת שבתוכה הוא כלא.

נוכחותו-בכול של האל הינה, למעשה, חלק מטבעו האינסופי; החלל אינו מהווה כל מחסום בעבור האלוהות. ניתן להיווכח, באופן מושלם וללא מגבלות, בנוכחות האל אך ורק בפרדיס וביקום המרכזי. הוא איננו נוכח, כאמור, בחלקי הבריאה המקיפים את האוונה, משום שהאל הגביל את נוכחותו הישירה בפועל, מתוך הכרה ברבונותם ובזכויותיהם האלוהיות של הבוראים המתאמים ושל שליטי יקומי הזמן והמרחב. לפיכך, חייב מושג הנוכחות האלוהית לאפשר טווח רחב של ערוצי מופעים ואופניהם, הכולל את מעגלי הנוכחות של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס. וכן, לא תמיד ניתן להפריד בין נוכחות האב האוניברסאלי לבין פעולותיהם של מתאמיו ושל סוכניו הנצחיים; כה מושלמת היא הדרך שבה הם מקיימים את הדרישות האינסופיות של ייעודו הבלתי-משתנה. אך לא כך הדבר באשר למעגל האישיות והמכווננים; כאן פועל האל ביחידות, במישרין ובאופן בלעדי.

הבקר האוניברסאלי מצוי באופן פוטנציאלי, בכל עת ובאותה מידה, במעגלי הכבידה של אי פרדיס בכל רחבי היקום; וזאת בהתאם למסה, בתגובה לדרישות הפיזיות לנוכחותו, ובשל טבע הבריאה כולה, אשר גורם לכל הדברים לדבוק בו ולהיכלל בתוכו. באותו אופן, נוכח המקור והמרכז הראשון, באופן פוטנציאלי במחלק הבלתי-מגדר, במאגר העתיד הנצחי של היקומים שטרם נבראו. וכך, מחדר האל בכוח את היקומים הפיזיים של העבר, ההווה והעתיד. והוא הינו היסוד הראשוני לקוהרנטיות של מה שקרוי הבריאה החומרית. פוטנציאל אלוהות בלתי-רוחני זה מתגשם פה ושם, ברחבי רמת ההווה הפיזית, על-ידי חדירתם הבלתי-מוסברת של סוכניו הבלעדיים אל במת הפעולה האוניברסאלית.

נוכחות הדעת של האל מתואמת עם הדעת המוחלטת של הפועל האחד, היא הרוח האינסופית; ואולם, ניתן להבחין בה ביתר קלות בקרב הבריות הסופיות בפעולתה הנוכחת-בכל של דעתן הקוסמית של רוחות אב פרדיס. בדיוק כשם שהמקור והמרכז הראשון נוכח בכוח במעגלי הדעת של הפועל האחד, כך הוא נוכח בכוח גם במתחיו של המחלק האוניברסאלי. ואולם, דעת מהסדר האנושי הינה המתת של בנותיו של הפועל האחד, אותן סועדות אלהיות של היקומים המתפתחים.

נוכחותה בכל-מקום של רוח האב האוניברסאלי, מתואמת עם פעילות נוכחותם הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי ושל הפוטנציאל האלוהי התמידי של המחלק האלהי. ואולם, נראה כי לא פעילותם של הבן הנצחי ושל בניו של פרדיס, ולא פעילות מתת הדעת של

consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

31.6 (451) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

31.7 (451) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

31.8 (451) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

31.9 (461) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind

הרוח האינסופית, מורים את פעולתם הישירה של מְכַנְּנֵי הַמְּחַשְׁבָּה, אותם רסיסים של האל השוכנים בלב ילדיו יציריו.

באשר לנוכחות האל בִּפְלִנטָה, בְּמַעֲרַכָּתוֹ, בְּקוֹנְסְטִלְצִיָּה או ביקום, מידתה של נוכחות כזו בכל יחידה של הבריאה הינה עדות לרמת התפתחות נוכחות ההווה העליונה; מידה זו נקבעת על-ידי ההכרה המאסיבית באל, ועל-ידי הנאמנות כלפיו מטעם הארגון האוניברסאלי העצום, הִקָּל מלמעלה ועד למטה, למערכות ולפלנטות עצמן. לפיכך, לעיתים – בתקווה לשמור ולשמר את אותם חלקים יקרים של נוכחות האל – מושמות פלנטות (ואף מערכות שלמות) שנפלו לעומק תהום חשכה רוחנית, במעין הסגר, או שהן מבודדות חלקית בתקשורתן עם חלקי הבריאה הרחבים יותר. וכל זה, כשם שהדברים פועלים באורנטיה, מהווה מנגנון הגנה תגובתי רוחני שנוקט הרוב של שוכני העולמות, על-מנת להציל את עצמו, ככל שהדבר ניתן, מנשיאה בתוצאות המבודדות של הפעולות המרחיקות של מיעוט קשה-עורף, מרושע ומרדני.

בעוד האב חובק באהבה ההורית את כל בניו – את כל האישיות – השפעתו בקרבם מוגבלת בשל הריחוק של מקורם מאישיות האלוהות השְׁנִיָּה ומאישיות האלוהות השְׁלִישִׁית; והיא הולכת וגדלה ככל שהישג ייעודם מתקרב לרמת הללו. עובדת נוכחות האל בדעת הברואים נקבעת בהתאם לנוכחותו או להיעדרו של רסיס אב שוכן, כדוגמת מִשְׁגוּחֵי הַמִּסְתוּרִין; אולם, נוכחותו האפקטיבית נקבעת על-ידי מידת שיתוף הפעולה שמקבלים אותם מְכַנְּנִים מן הדעת שבה הם שוכנים.

התנודות בנוכחות האב אינן נובעות מהשתנותו של האל. האב אינו פורש אל התבודדותו מכיוון שעלבו בו; חיבתו אינה מורחקת בשל מעשיו הרעים של הברוא. אולם, כאשר כבר קיבלו ילדיו את הכוח לבחור (בנוגע אליו), הם אלה אשר קובעים במישרין – בהפעלים את יכולת הבחירה – את מידת השפעתו האלוהית של האב בלבבותיהם ובנשמותיהם, וכן את מגבלותיה. האב נתן מעצמו בחופשיות, ללא מגבלה וללא משוא פנים. הוא אינו נושא פני איש, פלנטה, מערכת או יקום. במגזרי הזמן, הוא מעתיר כבוד במדורג אך ורק על אישיות פרדיס של האל בעל שבעת ההיבטים, הבוראים המְתַאֲמִים של היקומים הסופיים.

bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

31.10 (462) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

31.11 (463) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The fact of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his effective presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

31.12 (464) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. עוצמתו האינסופית של האל

ברחי היקומים ידוע כי "מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ יְהוָה צְבָאוֹת." ענייני העולם הזה ועולמות אחרים מצויים תחת פיקוח אלוהי. "כמצביא הוא בחיל השמים ובקרב דרי הארצות." לנצח יכון הדבר כי

2. GOD'S INFINITE POWER

321 (465) All the universes know that "the Lord God omnipotent reigns." The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. "He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth." It is eternally

"אין ג'ש'ת, כ' א-מ-ג'את ה'אלהים".

אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, כי בכל התחום המספין עם הטבע האלוהי, "מה'אלהים לא יפלא כל-דבר". התהליכים האבולוציוניים של אנשים, פלנטות ויקומים – הנמתחים אל אופקי-זמן מרוחקים – מצויים תחת שליטתם המושלמת של בוראי ומנהלני היקומים, נפרשים בהתאמה לייעוד הנצחי של האב האוניברסאלי, וצועדים בהרמוניה, בסדר ובהתאמה לתוכנית האל הכול-חכמה. אָחַד הוא המְחַקֵּק. הוא התומך בעולמות החלל ומניף את היקומים סביב מעגל המסלול הנצחי הבלתי-מסתיים.

מכל התכונות האלוהיות, יכולת-הכול שלו, בעיקר כפי שהיא שוררת ברחבי היקום החומרי, היא זו המובנת ביותר. אף שהדבר נראה כתופעה בלתי-רוחנית, האל הינו אנרגיה. הצהרה זו של עובדה פיזית, מתבססת על האמת הבלתי-מוסברת בדבר היות המקור והמרכז הראשון, הגורם הראשוני למופעים הפיזיים האוניברסאליים בחלל כולו. כל האנרגיה הפיזית וכל המופעים החומריים האחרים נובעים מפעילות אלוהית זו. אור, כלומר, אור ללא חום, גם הוא מופע בלתי-רוחני של האלוהיות. וקיימת צורה נוספת של אנרגיה בלתי-רוחנית, אשר למעשה אינה מוכרת באורנטיה; שכן היא טרם זוהתה.

האל שולט בכל העוצמה כולה; "הוא העוֹשֶׂה דֶּרֶךְ לַחֲזִיז קִלּוֹת"; הוא אשר הסמיך את מעגלי כל האנרגיה. הוא אשר ציווה על הזמן ועל האופן שבו יתגשמו כל מופעי החומר-אנרגיה. וכל הדברים הללו נתונים לנצח בשליטת אחיזתו – בשליטת הכבידה המתמרכזת בתת-פרדים. האנרגיה והאור של האל הנצחי סובבים לנצח במעגלו המלכותי; סובבים במצעד זרוע הכוכבים, נעדר-הסוף אך הסדור, של יקום היקומים. כל הבריאה כולה לנצח חגה סביב מרכז אישיות-פרדים של כל הדברים וכל ההוויות.

יכולת-הכול של האב מתייחסת לעליונות בכל אתר ואתר של הרמה המוחלטת, כאשר שלוש האנרגיות – החומרית, הדעתית והרוחנית – אינן ניתנות להבדלה בסמיכות אליו; אל מקורם של הדברים כולם. אין דעתו של הברוא – שאינה מונטה של פרדים ואף אינה רוח פרדים – מגיבה במישרין לאב האוניברסאלי. האל מתאים עצמו לדעת הלקויה – לבני התמותה של אורנטיה – באמצעות מְכַנְנֵי המְחַשְׁבָּה.

האב האוניברסאלי אינו כוח ארעי, עוצמה נודדת, או אנרגיה מתנדנדת. עוצמתו ותבונתו של האב הולמות לחלוטין את הדרוש לשם התמודדות עם כל דרישות היקום. כאשר מופיעים מצבי חירום בחוויה האנושית, ברי כי הוא צפה את כולם מראש; ומשום כך הוא אינו מגיב לענייני היקום באופן מנותק, אלא באופן התואם את תכתיבי התבונה הנצחית ואת דרישות שיקול הדעת האינסופי. ללא קשר לאופן שבו הדברים עשויים להיראות, עוצמתו של האל

true, "there is no power but of God."

322 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that "with God all things are possible." The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

323(47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

324(47.2) God controls all power; he has made "a way for the lightning"; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

325(47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

326 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of

אינה פועלת ביקום ככוח עיוור.

אכן מתרחשים מצבים שבהם נדמה שמתקבלות החלטות חירום, שחוקי הטבע מושהים, שניתן לזהות חוסר-הסתגלות ואף שנעשה מאמץ לתקן את המצב; אך לא כך הוא. מקורם של מושגים אלה על אודות האל הוא בטווח הראייה המוגבל שלכם, בסופיות ההבנה ובסקירה המצומצמת שלכם; הבנה שגויה שכזו את האל נובעת מהבערות העמוקה שלכם ביחס לקיום חוקי העולם הגבוהים יותר, לשיעור אופיו של האב, לאינסופיות תכונותיו ולעובדת רצונו החופשי.

היצורים הפלנטאריים אשר בקרבם שוכנת רוח האל, והמפוזרים פה ושם ברחבי יקומי החלל, מונים מספר אינסופי כמעט של מינים וסדרים, ומגוונים עד מאוד בשכלם; לעיתים דעתם כה מוגבלת ואף גסה, וראייתם צרה ומקומית, עד כי בלתי-אפשרי כמעט לנסח חוקים מוכללים המתארים באופן הולם את תכונותיו האינסופיות של האב, אשר יהיו בה בעת מובנים, במידה כזו או אחרת, לבריות תבוניות אלה. לכן, בעיניכם, הברואים, רבים ממעשיו של האל נדמים לעיתים כשרירותיים, מנותקים, ואף כחסרי-לב ואכזריים. ואולם, אנוכי מבטיחכם בזאת מחדש כי אין אלה פני הדברים. מעשיו של האל כולם מכוונים, נבונים, חכמים, עדינים, ולנצח מתחשבים בטובה הגבוהה ביותר; גם אם אין זו טובת הוויה, גזע, פלנטה או אף יקום כלשהו, עדיין פועלים הדברים למען טובתם ורווחתם של כל הנוגעים בדבר, מהנמוכים שבהם ועד לגבוהים ביותר. בעיני זמן מסוימים, רווחתו של חלק אחד עלולה להיראות כנבדלת מרווחתו של הכלל; ואולם, במעגלות הנצח הבדלים-לכאורה אלה אינם קיימים.

כולנו מהווים חלק ממשפחת האל, ולכן לעיתים שומה עלינו לחלוק את המשמעת המשפחתית. רבות מפעולות האל, אשר טורדות את מנוחתנו ומבלבלות אותנו, הינן התוצאה של החלטות סופיות של תבונת-כל, המסמיכות את הפועל האֶחָד להוציא אל הפועל את בחירת הרצון המהימן של הדעת האינסופית, ולאכופ את החלטות אישיות המושלמות, אשר ראייתה, סקירתה ודאגתה חובקת את רווחתה הנצחית והגבוהה ביותר של כלל הבריאה העצומה והנרחבת.

וכך קורה שנקודת המבט המנותקת, המגזרית, הסופית, הגסה והחומרנית-ברובה – יחד עם המגבלות הטבועות בטבע הווייתכם – יוצרת מחסום המונע מכם לראות, להבין ולהכיר את תבונתו ואת עדינותו של רבות מהפעולות האלוהיות, אשר נראות בעיניכם כמלאות באכזריות דורסנית, ואדישות-בעליל למנוחתם, לרווחתם לאושרם הפלנטארי ולשגשוגם האישי

God is not functioning in the universe as a blind force.

^{327 (47.5)} Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

^{328 (47.6)} The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

^{329 (48.1)} We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

^{3210 (48.2)} Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference

של עמיתכם הברואים. אינכם מבינים כהלכה את מניעי האל ואף מעוותים את מטרותיו בשל מגבלות הראייה האנושית, בשל הבנתכם הצרה ובשל תפיסתכם הסופית. ואולם, מאורעות רבים שאינם מעשיו האישיים של האב האוניברסאלי מתרחשים ביקומים האבולוציוניים.

יכולת-הכול האלוהית מתואמת באופן מושלם עם כל יתר תכונות אישיותו של האל. על-פי-רוב, מוגבלת עוצמת האל במופעיה הרוחניים האוניברסאליים על-ידי שלושה תנאים או מצבים בלבד:

1. על-ידי טבעו של האל, ובמיוחד על-ידי אהבתו האינסופית, האמת, היופי והטוב.

2. על-ידי רצונו של האל, סעד הרחמים שלו ויחסו האבהי לאישיות היקום.

3. על-ידי חוק האל, היושרה והצדק של שילוש פרדיס הנצחי.

האל הינו בלתי-מוגבל בעוצמתו, אלוהי בטבעו, סופי ברצונו, אינסופי בתכונותיו, נצחי בתבונתו ומוחלט במציאותו. ואולם, כל המאפיינים הללו של האב האוניברסאלי מאוחדים באלוהות, ומתבטאים באופן אוניברסאלי בשילוש פרדיס ובבני השילוש האלוהיים. בשונה מכך, מחוץ לפרדיס וליקום המרכזי של האוונה, כל הנוגע לאל מוגבל לנוכחותו האבולוציונית של העליון, מותנה בהתממשותו-לבסוף של המרבי, ומתואם על-ידי שלושת המוחלטים הקיומיים - האֵלֶהִי, האוניברסאלי והבִּלְתִּי-מִגְבֵּל. ונוכחותו של האל מוגבלת, כאמור, משום שזהו רצונו שלו.

to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3211 (483) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

3212 (484) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.

3213 (485) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3214 (486) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3215 (486) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. הידיעה האוניברסאלית של האל

"הָאֵלֶהִים יָדַע-כָּל הוּא." הדעת האלוהית מודעת למחשבת כלל הבריאה ובקיאיה בה. ידיעתו של האל את המאורעות הינה מושלמת ואוניברסאלית. הישיות האלוהיות היוצאות ממנו הינן בשר מבשרו; הוא "המַפְלֵס עֵבִים" הינו גם "תָּמִים דְּעִים וְשָׁלֵם בִּידְעָה." "בְּכָל-מְקוֹם, שָׁם עֵינֵי יְהוָה." אמר מורכם הדגול על הדרור חסר-החשיבות כי, "אֶחָת מִהֵנָּה לֹא תִפּוֹל אֶרֶץ מִבְּלִעְדִּי יָדַע אֲבִיכֶם, וְכֵן, "וְאַתֶּם, גַּם-שִׁעְרוֹת רֹאשְׁכֶם נִמְנֹת כָּלֵן." "מוֹנֶה מִסְפֵּר לְכּוֹכְבִּים; לְכֹל שְׁמוֹת יִקְרָא."

האב האוניברסאלי הינו האישיות היחידה בכל רחבי היקום אשר יודעת לבטח את מספרם ואת שמותיהם של כל כוכבי החלל. כל העולמות שבכל היקומים מצויים תמידית במודעותו של האל. הוא שאמר: "רֹאיתִי אֶת-עַנְי עַמִּי וְאֶת-צַעֲקָתָם שִׁמְעָתִי מִפְּנֵי נִגְשִׁיו, כִּי יִדְעָתִי אֶת-

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

331 (488) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place." Said your great teacher of the insignificant sparrow, "One of them shall not fall to the ground without my Father's knowledge," and also, "The very hairs of your head are numbered." "He tells the number of the stars; he calls them all by their names."

332 (489) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: "I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows." For "the Lord looks

מִכְאֲבֵיו. שֶׁן, "מִשְׁמִים הַבֵּית יְהוָה; רָאָה אֶת-כָּל-בְּנֵי הָאָדָם; מִמְּכֹן-שְׁבִתוֹ הַשְּׁגִיחַ-- אֶל כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ." כֹּל יֵלֵד יֵצִיר-כִּפְיוֹ יִכּוֹל לֹמַר בְּאֵמֶת: "כִּי-יָדַע דְּרָךְ עַמְדִּי; בְּחִנִּי, וּכְזָב אֶצְא." "אֵתָה יָדַעְתָּ שְׁבִתִּי וְקוֹמִי; בִּנְתָה לְרַעִי, מִרְחוֹק וְכָל-דְּרָכֵי הַסִּכְנֶת." "כִּי-הִלֵּל חֲשׂוֹף וְגִלְיָ לְעֵינֵי-בַעַל דְּבָרִים שְׁלָנוּ." וְכֹל בֶּן-אָדָם יִנּוּחַם בִּידְעָה "כִּי-הוּא יָדַע יִצְרָנוּ; זָכוֹר-יִזְכּוֹר כִּי-עָפָר אֲנַחְנוּ." אָמַר יֵשׁוּעַ בְּדַבְרוֹ עַל הָאֵל הַחַי: "כִּי יוֹדַע אֲבִיכֶם כָּל-צָרְכְּכֶם, אֲףִי בְטָרָם תִּשְׁאַלֶנּוּ מִמֶּנּוּ."

האל ניחן בעוצמה בלתי-מוגבלת לידיעתם של כלל הדברים; תודעתו הינה אוניברסאלית. מעגל אישיותו חובק את כל האישיות, וידיעתו, המגיעת עד לנמוכות שבבריות, ושלמת בעקיפין באמצעות סדרות הבנים האלוהיים היוזרים, ובמישרין באמצעות מכונני המחשבה השוכנים. ונוסף-על-זאת, הרוח האינסופית נוכחת בכל-עת בכל מקום.

איננו בטוחים לגמרי האם בוחר האל לדעת על אודות אירועי החטא מראש. אולם, אף אם יידע מראש את מעשי הרצון החופשי של ילדיו, ידיעת אל זו לא תפגע במאום בחופש שלהם. דבר אחד עומד לבטח: האל לעולם אינו מופתע.

יכולת-הכול אין משמעה הכוח לעשות את זה שלא ניתן לעשותו, פעולה בלתי-אלוהית וכדומה. ואף ידיעת-הכול אינה מרמזת על ידיעת הבלתי-ניתן לידיעה. ואולם, הצהרות מעין אלה אינן קלות להבנה עבור הדעת הסופית. היצור מסוגל אך-בקושי להבין את טווח רצונו של הבורא ואת מגבלותיו.

4. אי-מוגבלותו של האל

המתת הרציף של האל את עצמו ליקומים במהלך היווצרותם, אינו מפחית כהוא זה מפוטנציאל העוצמה, או ממאגר הבינה, הממשיכים לשכון ולנוח באישיות האלוהות המרכזית. האב לא נפחת ולו במעט בפוטנציאל עוצמתו, בבינתו ובאהבתו, ואף לא מאבד דבר מתכונות אישיותו המרהיבה, בשל העובדה שנתן עצמו בנדיבות לבני פרדים, ליצירותיו הנחותות ולכל היצורים שבהן.

היצירה של כל יקום חדש קוראת לתיאום מחדש של הכבידה; ואף אם תימשך הבריאה עד אין-קץ, לנצח ואף לאינסוף, כך שבסופו-של-דבר תתקיים היצירה החומרית ללא מגבלות, עדיין יימצא כוח השליטה והתיאום השוכן באי פרדים, שקול ואף הולם את המומחיות, השליטה והתיאום שדורש יקום אינסופי שכזה. ולאחר מתת כוח ועוצמה בלתי-מוגבלים שכאלו ליקום חסר-גבולות, יוותר האינסופי טעון באותה דרגה

from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth." Every creature child may truly say: "He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold." "God knows our downsittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways." "All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do." And it should be a real comfort to every human being to understand that "he knows your frame; he remembers that you are dust." Jesus, speaking of the living God, said, "Your Father knows what you have need of even before you ask him."

^{333 (42.2)} God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

^{334 (42.3)} We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

^{335 (42.4)} Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD'S LIMITLESSNESS

^{341 (42.5)} The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

^{342 (42.6)} The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this

של עוצמה ואנרגיה; המְחַלֵּט הבלתי-מְגֵדֵר עדיין לא יפחת; ובאל יוֹתֵר אוֹתוֹ פּוֹטֵנְצִיָּאל אינסופי, כאילו הכוח, האנרגיה והעוצמה, מעולם לא ניתנו בשפיעה ליקום על-גבי יקום.

וכך הדבר אף בבינה: העובדה כי הדעת מחולקת בחופשיות ליצורים החושבים של העולמות, אין בה כדי להפחית במאום מהמקור המרכזי של בינה אלוהית. ובעוד מתרבים היקומים ומספר הבריות בהם עולה עד קצה יכולת ההבנה; אף אם מתת הדעת ימשיך ללא-קץ עבור בריות נמוכות כגבוהות אלה, עדיין תחבוק אישיות האל המרכזית את אותה דעת נצחית, אינסופית ובה תבונת-כול.

העובדה ששולח הוא שליחי רוח מעצמו לשכון בגברים ובנשים בעולמכם ובעולמות אחרים, אינה מפחיתה כהוא זה מיכולתו לתפקד כאישיות רוחנית אלוהית כל-יכולה; כמו כן, אין כלל גבול לשיעורם ולמספרם של משגוחי הרוח שהוא עשוי לשלוח או מסוגל לשלוח. מתת זו מעצמו ליציריו יוצרת אפשרות עתידית חסרת-גבולות, וכמעט בלתי-נתפסת, עבור ההוויות המתקדמות והעוקבות לבני התמותה, בעלות המתת האלוהי. ופיזור דבי זה של עצמו, בדמות ישויות סעד רוחניות אלה, אינה מפחיתה במאום את הבינה, המושלמות, האמת או הידע, אשר נחים באישיותו של האב המבין-כול, היודע-כול והכל-יכול.

לבני התמותה של הזמן יש עתיד, אך האל הינו שוכן עד. ואף כי מגיע אנכי ממקום קרוב למשכן האלוהות, איני מתיימר להציג הבנה מושלמת על אודות אינסופיותו של רבות מהתכונות האלוהיות. רק דעת אינסופית תוכל להבין במלואן אינסופיות של קיום ונצחיות של פעולה.

בן התמותה אינו מסוגל להכיר את אינסופיותו של האב. דעת סופית איננה יכולה לחשוב מבעד לאמת או לעובדה מוחלטות שכאלה. אך אותו אדם סופי יכול למעשה להרגיש – לחוות ממש – את ההשפעה המלאה והבלתי-מופחתת של אהבת אב אינסופית כזו. ניתן לחוות באמת אהבה שכזו, ואף כי איכות החוויה תהא בלתי-מוגבלת, שיעורה הכמותי של החוויה יהא מוגבל בהחלט ותלוי בקיבולת האנושית לקלוט רוחנית, ובקיבולת הנלווית להחזיר אהבה לאב.

הבנה סופית של איכויות אינסופיות מתעלה מעל למגבלות המתקבלות על הדעת של הברייה; זאת בשל העובדה שבן התמותה נברא בצלם אלוהים – כלומר, שבקרבו שוכן רסיס של אינסופיות. ולכן, הדרך האינטימית ויקרת הערך ביותר של האדם להתקרב אל האל היא באמצעות ודרך האהבה, שכן האל הינו אהבה.

bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

^{343(50.1)} And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

^{344 (50.2)} The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

^{345(50.3)} To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

^{346 (50.4)} Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

^{347 (50.5)} Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is

וכל מערכת יחסים שכזו הינה חוויה ממשית בסוציולוגיה קוסמית, במערכת היחסים בורא-ברוא – בחיבה שבין אב לבנו.

an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. השלטון העליון של האב

במגעו עם היצירות שלאחר-עידן-האוונה, האב האוניברסאלי אינו מפעיל את עוצמתו האינסופית ואת סמכותו הסופית בתשדורת ישירה, אלא דרך בניו והאישיות הכפיפות להם. ואת כל זאת עושה האל מרצונו החופשי. במידה ומתעורר הצורך, ותהא זו בחירתה של הדעת האלוהית, כל סמכות שהואצלה תוכל להיות מופעלת במישרין; אולם ככלל, פעולה שכזו מתרחשת כתוצאה מכישלון האישיות שלה הואצלו הסמכויות לממש את הנאמנות האלוהית. בעת כגון זו, אל מול כישלון שכזה, ובתחום המגבלות וההסתייגות של העוצמה ושל הפוטנציאל האלוהיים, האב אכן פועל באופן עצמאי ובהתאם לנדרש כבחירתו שלו; ובחירה זו הינה תמיד בחירה של מושלמות שאינה כושלת ושל תבונה אינסופית.

האב שולט באמצעות בניו. בארגון היקום קיימת שרשרת רציפה של שליטים, המגיעה מטה עד לנסיכי הפלנטות, אשר מנחים את ייעודיהם של העולמות האבולוציוניים בממלכתו העצומה של האב. אין האמירה הטוענת כי "ליהנה הארץ ומלואה", מהווה מליצה בלבד. "הוא אשר ממליך והוא המסיר מלכים." "האלוהים שולט בממלכות האדם."

אין האב האוניברסאלי יוצא תמיד וידו על העליונה בעניינים הנוגעים ללב האדם; אך באשר להובלתה ולייעודה של הפלנטה, שוררת התוכנית האלוהית; הייעוד הנצחי של התבונה ושל האהבה הוא הגובר.

אמר ישוע: "הָאֵב אֲשֶׁר נָתַן לִי, גָּדוֹל הוּא עַל-הַכֹּל, וְאִישׁ לֹא-יִחַטֵּף אֶתְּהֶן מִיַּד הָאֵב." בעודכם מבחינים במגוון עבודותיו ורואים את גודלה המסחרר של הבריאה האינסופית-כמעט של האב, אפשר שלא תתפשו את עליונותו, אך שומה עליכם שלא תכשלו ושתקבלו אותו כמי שמוֹלך לעד ובבטחה על כס מרכז פרדיס, וכאב המיטיב של כל ההוויות התבוניות. אין אלא "אֵל וְאֵב אֶחָד לָכֵל, שֶׁהוּא עַל-הַכֹּל וְאֶת-הַכֹּל וְכֵתוֹף הַכֹּל," "וְהוּא קוֹדֵם לָכֵל וְהַכֹּל קֵדָם בּוֹ."

אי הוודאות בחיים ותהפוכות הקיום אינן עומדות בסתירה כלשהי למושג הריבונות האוניברסאלית של האל. על חייה של כל בריה אבולוציונית צרים מאורעות מסוימים בלתי-נמנעים. שקלו את העובדות הבאות:

1. האם האומץ – חוזק האופי – הינו תכונה רצויה? אם כן, שומה על האדם לגדול בסביבה שבה הוא נאלץ להתמודד עם קשיים ולעמוד

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

^{351 (50.6)} In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

^{352 (51.1)} The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

^{353 (51.2)} In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

^{354 (51.3)} Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but "one God and Father of all, who is above all and in all," "and he is before all things, and in him all things consist."

^{355 (51.4)} The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevabilities*. Consider the following:

^{356 (51.5)} 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with

באכזבות.

2. האם זולתנות – מתן שירות לזולת – הינה תכונה רצויה? אם כן, שומה על חווית החיים לספק מצבים של אי-שוויון סוציאלי.

3. האם תקווה – הגדלות של האמון – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב הקיום האנושי להתעמת תמידית עם חוסר-ביטחון ואי-וודאות חוזרת ונשנית.

4. האם אמונה – ההצהרה הנעלה של המחשבה האנושית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייבת דעתו של האדם למצוא עצמה במצב המעיק והמטריד שבו היא תמיד יודעת פחות ממה שבו היא יכולה להאמין.

5. האם אהבת האמת והנכונות ללכת אחריה לאן שרק תוביל, הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לגדול בעולם שבו נוכחת הטעות והשקר תמיד אפשרי.

6. האם אידיאליזם – המושג המתקרב לאלוהי – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להיאבק בסביבה שבה הטוב והיופי הינם יחסיים; סביבה המעודדת את החתירה שאין-לרסנה להגיע לטוב יותר.

7. האם נאמנות – הדבקות בחובה הגבוהה ביותר – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם להמשיך קדימה גם אל מול אפשרות של בגידה ושל נטישה. האומץ לדבוק בחובה כרוך בסכנה המקופלת בכישלון.

8. האם אי-אנוכיות – אותה רוח של שכחה-עצמית – הינה תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם בן-תמותה לחיות פנים אל פנים אל מול העצמי, המתדפק ללא הרף על דלתות ההכרה והכבוד. האדם לא יכול היה לבחור מעצמו בחיים אלוהיים, לולא היו חיי-עצמי שעליהם הוא נדרש לוותר. לעולם לא יכול היה האדם לאחוז בגלגל ההצלה של הצדיקות, לולא היה קיים רוע פוטנציאלי, אשר הטוב יכול להתבדל ממנו ולהתעלות מעליו.

9. האם העונג – שביעות הרצון של האושר – הינו תכונה רצויה? אם כן, חייב האדם לחיות בעולם שבו החלופה של כאב והסבירות לסבל הינן אפשרויות התנסותיות נוכחות-תמיד.

ברחבי היקום נחשבת כל יחידה לחלק מהשלם. הישרדות החלק תלויה בשיתוף הפעולה שלו עם השלם, ובשאפתו לעשות, בלב שלם וברצון מושלם, את רצונו האלוהי של האב. העולם האבולוציוני היחיד שבו לא תימצא כל טעות (האפשרות לשיקול דעת בלתי-נבון) היא עולם נעדר תבונה חופשית. ביקום האווה מיליארד עולמות מושלמים על שוכניהם המושלמים בתוכם; אולם, האדם המתפתח, אם עליו להיות חופשי, חייב להיות גם בר-טעות. תבונה חופשית וחסרת ניסיון לא תוכל להיות מלכתחילה נבונה באופן אחיד. האפשרות לשיקול דעת מוטעה (רוע) הופכת לחטא, רק כאשר הרצון האנושי תומך במודע, ומאמץ

hardships and reacting to disappointments.

^{357 (51.6)} 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

^{358 (51.7)} 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

^{359 (51.8)} 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

^{3510 (51.9)} 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

^{3511 (51.10)} 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

^{3512 (51.11)} 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

^{3513 (51.12)} 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

^{3514 (51.13)} 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

^{3515 (52.1)} Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces

בידיעה, שיקול-דעת בלתי-מוסרי מכון.

ההערכה השלמה לאמת, ליופי ולטוב טבועה במושלמות היקום האלוהי. לשוכני העולמות של האוונה לא נדרש, כגירוי לבחירה, הפוטנציאל של רמות ערכים יחסיות; בריות מושלמות שכאלה מסוגלות לזהות את הטוב ולבחור בו גם בהיעדרם של מצבים מוסריים הכופים אילוצים על המחשבה ומציגים ניגודיות. אולם כל הבריות המושלמות הללו הינן מה שהינן, בטיבן המוסרי ובמעמדן הרוחני, מעצם עובדת קיומן. התקדמותן ההתנסותית הושגה רק בתוך מעמדן הטבעי. לעומתן, אדם בן-תמותה משיג אפילו את מעמדו כמועמד להרקה, באמצעות אמונתו ותקוותו. כל דבר אלוהי שהדעת האנושית תופשת ושהנשמה האנושית משיגה, הינו בבחינת הישג התנסותי; זוהי מציאות של ניסיון אישי, ולפיכך הינה נכס ייחודי, לעומת הטוב והצדיקות הטבועים באישיותות שאינן-טובות של האוונה.

הבריות של האוונה הינן אמיצות באופן טבעי, אולם אין זהו אומץ במובן האנושי. מטבען הן עדינות ומתחשבות, אך הן בקושי זולתניות בדרך האנושית. הן מצפות לעתיד מענג, אך אינן מלאות תקווה באופן המעודן שבו הן התמותה נותן אומן בעולמות האבולוציוניים של אי הוודאות. הן ניחנות באמונה ביציבות היקום, אולם זרה להן האמונה המצילה, זו שבאמצעותה מטפס האדם בן התמותה ממעמד של חיה, ועד שהוא מתדפק על דלתות פרדים. הן אוהבות את האמת, אך אינן יודעות דבר על איכויותיה מצילות-הנשמה. הן אידיאליסטיות, אך כך הן נולדו; והן בורות שלמות באשר להתלהבות של ההפיכה לכזה מתוך בחירה מלהיבה. הן נאמנות, אך מעולם לא חוו את הרטט של הדבקות המושכלת, הנעשית בלב שלם, בחובה, אל מול פיתוי הכישלון. הן אינן אנוכיות, אך מעולם לא השיגו רמות התנסותיות שכאלה מתוך הכיבוש הנהדר של עצמי-לוחמני. הן נהנות מהעונג, אך אינן מבינות את מתיקותו של עונג ההתחמקות מפוטנציאל הכאב.

6. עלייתו של האב

האב האוניברסאלי מאציל סמכויות ומוותר על עוצמה באי-אנוכיות אלוהית ובנדיבות מושלמת, ועודנו נותר ראשוני וקודם לכל; ידו נחה על ידי הנסיבות רבת-העוצמה של ממלכות היקום; לעצמו הוא שומר את זכות ההחלטה האחרונה, ואוחז ללא דופי בשרביט הווטו מוחלט-העוצמה של ייעודו הנצחי, אשר בסמכות ללא-עוררין חולש מעל רוחותה וגורלה של הבריאה הנרחבת כולה, החגה במעגליה לעולמים.

ריבונותו של האל הינה בלתי-מוגבלת; זוהי העובדה הבסיסית של הבריאה בכללותה. היקום לא היה בלתי-נמנע. וכן, אין היקום תאונה ואינו

a deliberate immoral judgment.

^{3516 (522)} The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

^{3517 (523)} The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. THE FATHER'S PRIMACY

^{361 (524)} With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

³⁶²⁽⁵²⁵⁾ The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident,

קיים-בזכות-עצמו. היקום הינו מלאכת יצירה, ולפיכך הוא סר למרותו המלאה של רצון הבורא. רצון האל הינו אמת אלוהית, אהבה חיה; ולפיכך, מתאפיינות הבריות – ההולכות והפוכות מושלמות – של היקומים האבולוציוניים, מחד גיסא, בטוב – כלומר, בקרבה לאלוהיות; ומאידך גיסא, ברוע פוטנציאלי – כלומר, ברחוק מאלוהיות.

כל פילוסופיה דתית מגיעה, במוקדם או במאוחר, למושג של שלטון אוניברסאלי מאוחד, של אל אחד. הגורמים האוניברסאליים אינם יכולים להיות נחותים מהתוצאות האוניברסאליות. המקור של זרמי החיים האוניברסאליים ושל הדעת הקוסמית, חייב להיות גבוה מהרמות של מופעיהם. הדעת האנושית אינה ניתנת להסבר עקבי במונחים של סדרי הקיום הנמוכים. ניתן להבין באמת את דעת האדם רק על-ידי הכרה במציאותם של סדרי מחשבה ושל רצון תכליתי גבוהים ממנה. האדם כהוויה מוסרית בלתי-ניתן להסברה, אלא-אם-כן מכירים במציאותו של האב האוניברסאלי.

הפילוסוף המכניסטי מתיימר לדחות את הרעיון של רצון ריבוני אוניברסאלי; אותו רצון ריבוני אשר לו הוא רחש יראת כבוד כה עמוקה במהלך פעולתו בפיתוח חוקי היקום. איזו מחוות כבוד בלתי-רצונית רחש המכניסט לבורא-החוקים, כאשר הוא הוגה את הרעיון כי חוקים אלה פועלים-בעצמם ומסבירים-את-עצמם!

זוהי שגיאה גסה להאניש את האל, למעט באמצעות המושג של מכוני המחשבה השוכנים; אך אף שגיאה זו אינה כה טיפשית כמו הרעיון להפוך למכני לחלוטין את המקור והמקצף הגדול הראשון.

האם אב פרדיס סובל? אינני יודע. הבנים הבוראים ודאי יכולים לסבול ולעיתים אף סובלים, בדומה לבני התמותה. הבן הנצחי והרוח האינוסופית סובלים במובן מותאם. אני סבור שאף האב האוניברסאלי סובל, אך אינני יכול להבין כיצד; ייתכן שדרך חוג האישיות או באמצעות הייחודיות של מכוני המחשבה וצורות מתת אחרות של טבעו הנצחי. הן הוא אשר אמר על הגזעים של בני התמותה, כי "בְּכָל-צָרְתֶּם, אף לו צָר". אין שום עוררין על כך שהוא חווה הבנה אבהית ואוהדת; ייתכן והוא אכן סובל באמת, אך אינני מבין את טבעו של סבל זה.

השליט הנצחי והאינוסופי של יקום היקומים הינו עוצמה, צורה, אנרגיה, תהליך, תבנית, עקרון, נוכחות ומציאות אידיאלית. אולם הוא יותר מכך: הוא אישי, הוא מפעיל רצון ריבוני, חווה מודעות-עצמית של אלוהיות, מוציא לפועל את הנחיותיה של דעת יצירתית, שואף לשביעות הרצון של הגשמת ייעוד נצחי, ומביע אהבה וחיבה אבהיים לילדי יקומו. ואת כל התכונות האישיות-יותר הללו של האב, ניתן להבין טוב יותר מתוך התבוננות באופן שבו הן התגלו בחיי המתת של מיכאל, הבן הבורא שלכם, כאשר הוא התגשם בגוף באורנטיה.

neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

363 (531) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

364 (532) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

365 (533) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

366 (534) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, "In all your afflictions I am afflicted." He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

367 (535) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

האל האב אוהב את בני האדם; האל הבן
משרת את בני האדם; האל הרוח מעורר
השראה בילדי היקום לצאת להרפתקת
ההתעלות-התמידיית של מציאת האל האב
בדרכים שהוכתבו על-ידי האלוהים הבנים,
ובעזרת סעד החסד של האל הרוח.

[בהיותי היועץ האלוהי אשר הוסמך להציג
את ההתגלות של האב האוניברסאלי, המשכתי
בהצהרתי זו על אודות תכונות האלוהות.]

^{368 (536)} God the Father loves men; God the Son
serves men; God the Spirit inspires the children of
the universe to the ever-ascending adventure of
finding God the Father by the ways ordained by
God the Sons through the ministry of the grace of
God the Spirit.

^{369 (537)} [Being the Divine Counselor assigned to
the presentation of the revelation of the Universal
Father, I have continued with this statement of the
attributes of Deity.]

מסמך 4. יחסו של האל ליקום

005 ⇨

הספר של אורנטיה

003 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 4

יחסו של האל ליקום

סעיפים

מבוא

1. הגישה של האב ליקום
2. האל והטבע
3. אופיו הבלתי-משתנה של האל
4. הכרת האל
5. רעיונות שגויים על אודות האל

מבוא

לאב האוניברסאלי ייעוד נצחי בנגוע למופעים החומריים, האינטלקטואליים והרוחניים של יקום היקומים, והוא מוציא ייעוד זה אל הפועל באופן תמידי. האל ברא את היקומים מרצונו החופשי והריבוני, והוא ברא אותם בהתאם לייעודו הנצחי והכולל-יודע. ספק אם משהו – זולת אלוהויות פרדיס ועמיתיהן הגבוהים ביותר – יודע יותר ממעט על אודות הייעוד הנצחי של האל. אף אזרחי פרדיס המרוממים מחזיקים בדעות מגוונות בנגוע לטבען ולייעודן הנצחי של האלוהויות.

קל להסיק כי היקום המרכזי המושלם של האוונה נוצר אך ורק על-מנת להשביע את רצון הטבע האלוהי. האוונה עשויה לשמש כתבנית הבריאה בעבור כל שאר היקומים, וכבית-ספר מסכם עבור עולי הרגל של הזמן בדרכם לפרדיס. אולם, בריאה שמימית שכזו חייבת להתקיים, בראש ובראשונה, לשם סיפוקם ועינוגם של הבוראים האינסופיים המושלמים.

התוכנית המדהימה להפוך למושלמים את בני התמותה האבולוציוניים, לאחר הגיעם לפרדיס ולאחר שהשיגו את מקומם בסֶגֶל

PAPER 4

GOD'S RELATION TO THE
UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

^{401 (54.1)} THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

^{402 (54.2)} It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

^{403 (54.3)} The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing

הספיוניות, והמשך אימונם לקראת משימות עתידיות שטרם נחשפו, נראית כרגע כאחד העיסוקים העיקריים של שבעת יקומי-העל ושל חלוקות המשנה המרובות שלהם; אולם תוכנית הרקעה זו, לאימונם ולהפיכתם לרוחניים של בני התמותה של הזמן והמרחב, אינה בשום אופן עיסוקן היחיד של בריות היקום התבוניות. לצבאות השמיים יש, למעשה, עיסוקים מרתקים רבים אחרים אשר צורכים את זמנם ואת מרצם.

further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. הגישה של האב ליקום

מזה עידנים ששוכני אורנטיה אינם מבינים כהלכה את ההשגחה האלוהית. אכן קיימת השגחה עליונה של הפעולה האלוהית בעולמכם, אך אין היא כסעד הילדותי, השרירותי והחומרי, שהגו רבים מבני התמותה. ההשגחה האלוהית מורכבת מהפעילויות של ההוויות השמימיות, השזורות באלה של הרוחות האלוהיות, אשר, עמלות ללא לאות, בהתאם לחוקים הקוסמיים, לכבודו של האל ולקידומם הרוחני של ילדי יקומו.

האם לא תוכלו להתקדם בתפישתכם את עיסוקו של האל באדם, עד לרמה שבה תכירו במילת המפתח ביקום – קדמה? במשך עידנים נאבק המין האנושי על-מנת להגיע למקומו הנוכחי. במהלך אלפי השנים הללו, פעלה ההשגחה העליונה להוצאתה אל הפועל של תוכנית האבולוציה המדורגת. בפועל, שני הרעיונות הללו אינם מנוגדים – אלא בתפישה האנושית השגויה. ההשגחה האלוהית לעולם אינה נערכת לעומתה של הקדמה האנושית האמיתית, בין אם היא זמנית או רוחנית. ההשגחה העליונה תואמת תמיד לטבעו המושלם והבלתי-משתנה של המחוקק העליון.

"נֶאֱמַן הָאֱלֹהִים" ו"כָּל-מִצְוָתוֹ יִצְדָּק הֵמָּה." "נֶאֱמַנְתוּ נִיצַבְת בְּשִׁמְיִים." "לְעוֹלָם יְהוֹה דְּבָרְךָ נָצַב בְּשִׁמְיִים. לְדֹר וָדֹר אֲמֹנֶתְךָ; כֹּונֶנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֹד." "הוּא-הוּא הַבּוֹרָא הַנֶּאֱמָן."

אין קיימת הגבלה לכוחות ולאישויות אשר עומדות לרשותו של האב על-מנת לתמוך בייעודו ולקיים את ברואיו. "מֵעֵנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם, וּמִתַּחַת זֶרְעַת עוֹלָם." "יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן; בְּצֵל שְׂדֵי יְתִלּוֹן." "הֵנָּה לֹא-יָנוּם וְלֹא יִישָׁן." "וְהֵנָּה יִדְעֵנוּ כִּי אֱהִי אֱלֹהִים קְרוֹאִים, בְּעֶצְתוֹ הַכֹּל יַעֲזֹר לְטוֹב לָהֶם," "כִּי עֵינֵי יְהוֹה לְצַדִּיקִים וְאוֹזֶנּוּ כְרוּיָה לְתַפִּילָתָם."

האל מקיים את הכול "בְּדָבָר גְּבוּרָתוֹ." וכאשר נולדים עולמות חדשים, הוא "שולח את רוחו ואת בניו, והם יִבְרָאֵן." האל אינו רק היוצר, אלא גם "מְקִיָּם וּמְחִיָּה אֶת-כָּל־לֵם." האל נושא

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54:4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54:5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55:1) "God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

4:1.4 (55:2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. "The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms." "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." "Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep." "We know that all things work together for good to those who love God," "for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers."

4:1.5 (55:3) God upholds "all things by the word of his power." And when new worlds are born, he "sends forth his Sons and they are created." God not only creates, but he "preserves them all." God constantly

תמידית את כל הדברים החומריים ואת כל ההוויות הרוחניות. היקומים לנצח יציבים הם. אף קיימת יציבות בתוך חוסר היציבות הנראית. ואף קיים יסוד של סדר ושל ביטחון בתוך מהומות האנרגיה ובקרבל התהפוכות הפיזיות של ממלכות הכוכבים.

האב האוניברסאלי אינו נסוג מניהולם של היקומים; אין הוא אלוהות בלתי-פעילה. אם ייסוג האל כנושא הנוכחי של הברואה כולה, כי אז תתחולל התמוטטות אוניברסאלית מידית. למעט האל, לא יתקיים כל דבר אחר אשר ייחשב כמציאות. האל ממשיך לתמוך ולקיים, גם ברגע זה, כשם שתמך וקיים בעידני העבר, ואף יוסיף לעשות זאת בנצח העתיד. היד האלוהית מגעת עד קצות הנצח. היקום אינו משול לשעון אשר קפצו דורך והוא מכון לתקתק עד לרגע מסוים, ואז לדמום; כל הדברים מתחדשים כל העת. האב מפיץ ללא הרף אנרגיה, אור וחיים. עבודתו של האל הינה ממשית, כשם שהינה רוחנית. "נָטָה צֶפֶן עַל-תְּהוֹ; תָּלָה אֶרֶץ עַל-בְּלִי-מָה."

הוויה מהסדר שלי, מסוגלת לגלות הרמוניה מרביית ולחוש בתיאום עמוק ומרחיק-לכת בעניינים השוטפים של ניהול היקום. רבות ממה שנדמה לדעת האנושית כבלתי-קשור וכאקראי מופיע לפני הבנתי שלי כסדור וכמועיל. אולם דברים רבים מתרחשים ביקום שאיני מבינים עד סופם. מזה זמן רב שאני לומד את-, ובקאי במידה כזו או אחרת בידע על-, הכוחות המזוהים, האנרגיות, הדעות, המורונטיות, הרוחות והאישיות המוכרות של היקומים המקומיים ושל יקומי העל. אני מחזיק בהבנה כללית על אודות האופן שבו פועלות סוכנויות ואישיות אלה, ובקיאותי הינה מעמיקה באשר לעבודתן של הרוחות התבוניות המוסמכות של היקום המקיף. ואף-על-פי ידיעתי זו את מופעי היקומים, הנני ניצב תמידית אל מול תגובות קוסמיות שאיני מביין במלואן. שוב ושוב פוגש אני בקנוניות ממוזלות-לכאורה, של התאגדויות כוחות, אנרגיות, בריות תבוניות ורוחות, אשר אין ביכולתי להסבירן כיאות.

הנני כשיר לחלוטין לעקוב אחרי-, ולנתח את-, עבודתן של כל התופעות הנובעות במישרין מפעולתם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי, הרוח האינסופית, ובמידה רבה, גם של אי פרדיס. מבוכתי נוצרת כאשר אני נתקל במה שנראה כפועלם של מתאמיהם המסתוריים, שלוש המוחלטים של הפוטנציאל. דומה כי מוחלטים אלה מסוגלים לתפוס את מקומו של החומר, להתעלות מעל הדעת ולהתווסף לרוח. אני מבולבל תמידית, ולעיתים אף נבוך, אל מול אי-יכולתי להבין פעולות סבוכות אלה, אשר אני מייחס לנוכחותם ולפעולתם של המְחַלֵּט הבלתי-מְדָר, המְחַלֵּט האֵלִי והמְחַלֵּט האוניברסאלי.

upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55:4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. "He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing."

4:1.7 (55:5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55:6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

מן הסתם, שלושת המוחלטים הללו מוכרחים להיות הנוכחות שלא-התגלית-במלואה ביקומים, ואשר במופעי פוטנציאל החלל ובפעולתם של על-מרבית אחרים, מונעות מפיזיקאים, מפילוסופים ומאנשי דת את האפשרות לחזות בביטחון כיצד יגיבו קדמוני הכוח, המושג, או הרוח, לדרישות של מצב מציאות סבוך, המערב תיאומים עליונים וערכים מרביים.

וכן קיימת אחדות אורגנית ביקומי הזמן והמרחב, אשר עומדת ביסודו של מארג האירועים הקוסמיים. נוכחות חיה זו של ההווה העליונה, פנימיות זו של ההשלכה-של-זה-שאינו-שלם, מתגשמת פה ושם במה שנראה כתיאום ממוזל בין אירועים בלתי-קשורים-לכאורה המתרחשים ביקום. חייבת זו להיות פעולתה של ההשגחה – הממלכה של ההווה העליונה ושל הפועל האחד.

נוטה אני להאמין כי זוהי השליטה רחבת-היריעה – אשר לרוב אינה מוכרת – של התיאום והאיגוד של כל שלי וצורות הפעולה האוניברסאלית, אשר גורמת לתערובת מגוונת, ולכאורה מבולבלת ללא-תקווה, של מופעים פיזיים, מנטאליים, מוסריים ורוחניים, לפעול בבטחה ומבלי לטעות, לכבודו של האל ולטובתם של אנשים ושל מלאכים.

ואולם, במובן הרחב, ה"תאונות"-לכאורה המתרחשות בקוסמוס, הינן ללא ספק חלק מן הדרמה הסופית של הרפתקת הזמן-מרחב של האינסוף בתמרונו הנצחי את המוחלטים.

2. האל והטבע

במובן מוגבל, הטבע הינו ההרגל הפיזי של האל. מנהגו, או פעולתו של האל, מסיגת ומשתנה, ארעית, על-פי התוכניות הניסיוניות והתבניות האבולוציוניות של יקום מקומי, קונסטלציה, מערכת או פלנטה. האל פועל ברחבי האדירים של יקום האב בהתאם לחוק מוגדר היטב ובלתי-משתנה; אולם, הוא משנה את תבניות פעולתו כך שתתרומנה למנהגם המתואם והמאוזן של כל יקום, קונסטלציה, מערכת, פלנטה ואישיות, בהתאם ליעדים, למטרות ולתוכניות המקומיות של הפרויקטים הסופיים של ההתפתחות האבולוציונית.

לפיכך מציג הטבע, להבנתו של האדם, את היסוד ואת הרקע הבסיסי של אלוהות שאינה-משתנה ושל חוקיה החקוקים בסלע, אשר מותאמים על-ידי, מתנוודים בשל, ומתהפכים דרך-, פעולתם של התוכניות, הייעודים, התבניות והתנאים, אשר נחנכו ומוצאים אל הפועל על-ידי היקום המקומי, הקונסטלציה, המערכת והאישיות והכוחות הפלנטאריים. כך למשל: חוקי האל, כפי שנגזרו בבבאדון, מותאמים

4.1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4.1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4.1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4.1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent "accidents" of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GOD AND NATURE

4.2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4.2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have

לתוכניות אשר נוצרו בידי הבן הבורא והרוח היצירתי של היקום המקומי הזה; בנוסף לאמור, פעולתם של חוקים אלה מושפעת מהטעויות, מהכישלונות ומהמרירות של הוויות מסוימות, השוכנות בפלנטה שלכם ומשתייכות למערכת הפלנטארית המיידית של שְׁטָנְיָה.

הטבע הוא תוצאה בזמן-מרחב של שני גורמים קוסמיים: האחד, חוסר-ההשתנות, המושלמות והיושרה של אלוהות פרדיס; והשני, התוכניות הניסיוניות, שגיאות הביצוע, טעויות ההתקוממות, אי-שלמות ההתפתחות ולקויות התבונה של בריות חוץ-פרדיסיות, מהגבוהות שבהן ועד לנמוכות ביותר. ולפיכך, נושא הטבע חוט שני של מושלמות אחידה של מעגל הנצח, שהיא אינה-משתנה, מלכותית ונהדרת; ואולם, בכל יקום מקומי, פלנטה וחיים של אינדיבידואל, טבע זה מותאם, מסווג ואף ייתכן ויוכתם ממעשיהם, מטעויותיהם ומחוסר נאמנותם של הבריות במערכות וביקומים האבולוציוניים; ולפיכך, על הטבע להיות לעולם כמצב רוח חולף, אף כגחמה, ואולם הוא יציב בבסיסו ומתגוון בהתאם לנוהלי הפעולה של היקום המקומי.

הטבע הוא מושלמות פרדיס, הנחלקת בעטייה של לקות, רוע או חטא של היקומים שטרם-נשלמו. לפיכך, מייצגת מנה זו הן את המושלם והן את החלקי, הן את הנצחי והן את הזמני. האבולוציה המתמשכת משנה את הטבע ומגדילה את שיעור מושלמות פרדיס שבו, תוך הקטנתו של שיעור הרוע, השגיאה וחוסר ההרמוניה של המציאות היחסית.

האל אינו נוכח אישית בטבע או בכוח כלשהו של הטבע; זאת בהיות תופעות הטבע הטבעה של לקויות האבולוציה המדורגת, ואף לעיתים, התוצאות של התקוממות ומרד כלפי הבסיס הפרדיסי של חוקי האל האוניברסאליים. לעולם לא יוכל הטבע להיות – כפי שהוא מופיע בעולם כמו אורנטיה – ביטוי הולם, ייצוג אמיתי, או תיאור נאמן של אל אינסופי ויודע-כול.

הטבע, בעולמכם, הינו סייג על חוקי המושלמות, אשר מחילה התוכנית האבולוציונית של היקום המקומי. כה נלעג הוא פולחן הטבע, המתבצע באמתלה שהאל מְסַדֵּר אותו באופן מוגדר; ושבהיותו שלב של האוניברסאלי הינו עוצמה אלוהית! הטבע הינו מופע של תהליכי ההתפתחות, הגידול וההתקדמות, של ניסוי אוניברסאלי באבולוציה קוסמית, שטרם-הושלמו, ושעודם חסרי שלמות ולקויים.

אין בלקויות הנראות של העולם הטבעי בכדי לרמוז על ליקויים דומים שכאלה באופיו של האל. ליתר דיוק, הלקויות הנראות הן פשוט רגעי-עצירה בלתי-נמנעים בתצוגה הנעה-תמידית של

been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

423 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and per chance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

424 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

425 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

426 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

427 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-

סליל הדימוי האינסופי. הפסקות-הפסול הללו ברצף-המושלמות, הן אלה אשר מאפשרות לדעת האנושית של האדם הגשמי להשיג הצצה חטופה אל המציאות האלוהית בזמן ובמרחב. מופעיה החומריים של האלוהיות מצטיירים כפגומים בדעתו של בן התמותה, אך ורק בשל התעקשותו לחזות במופעים אלה דרך עיני הבשר אשר בראשו; כלומר במבט אנושי, אשר אינו מסתייע במוטה המורונטית, או בהתגלות; תחליפה המפצה בעולמות הזמן.

והטבע מוכתם; פניו היפים מצולקים וגופו נחרך על-ידי המרד, על-ידי ההתנהגות הבלתי-הולמת והמחשבות הפסולות של אין-ספור היצורים אשר הינם חלק ממנו, אך בו-בזמן מטילים בו מום. לא, הטבע אינו האל. ואף אינו אובייקט לסגידה.

3. אופיו הבלתי-משתנה של האל

במשך זמן ממושך מדי חשב האדם על האל כדומה לו עצמו. האל מעולם לא קינא, הוא אינו מקנא ולעולם לא יקנא באדם או בהווה כלשהיא ביקום היקומים. ביודענו כי הבן הבורא ייעד את האדם להיות יצירת המופת של היצירה הפלנטארית, אדון ושליט על כל הארץ, מראה הווייתו הנשלטת על-ידי תשוקותיו הבזויות, מופע סגידתו לפני אלילי העץ, האבן, הזהב והשאיפה האנוכית – מחזות נקלים אלה מניעים את האל ובניו לקנא לאדם, אך לעולם לא בו.

האל הנצחי אינו מסוגל לכעס ולחרון-אף, במובן שבו מבין האדם רגשות ותגובות אנושיות אלו. רגשות אלו הינם מרושעים ונבזיים; והם אך בקושי ראויים שיכנו רגשות אנושיים, לא כל שכן האלוהיים; וגישות מעין אלה זרות לחלוטין לטיבו המושלם ולאופיו רב החסד של האב האוניברסאלי.

הרבה, הרבה מאוד, מהקושי שעומו מתמודדים בני התמותה של אורנטיה בהבנתם את האל, נובע מהתוצאות מרחיקות הלכת של מרידת לוציפר ובגידתו של קאליגסטיה. בעולמות אשר אינם מבודדים בשל החטא, הגזעים האבולוציוניים מסוגלים לנסח רעיונות טובים בהרבה על אודות האב האוניברסאלי; והם סובלים הרבה פחות מבלבול, עיוות, סטייה וסילוף של מושגיהם.

לעולם לא ינחם האל ממעשיו בעבר, בהווה ובעתיד. הוא יודע-כול והינו כל יכול. תבונתו של האדם גדלה עם הניסוי והטעייה בחוויה האנושית; ואילו תבונת האל היא המושלמת הבלתי-מסויגת של ראייתו האוניברסאלית האינסופית; וידיעה-מוקדמת אלוהית זו מכווניה ביעילות את רצונו החופשי היצירתי.

האב האוניברסאלי לעולם אינו עושה דבר-מה שיגרם, לאחר מכן, לצער או לחרטה; אולם הבריות הרצוניות, פרי תכנונם ומעשה ידיהם של

moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

428 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misticoming of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

431 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous for man, but never of him.

432 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

433 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

434 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

435 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his

אישיותיו הבוראות ברחבי היקומים, לעיתים גורמות – בשל בחירותיהן האומללות – לתחושות של צער אלוהי בקרב אישיותיהם של הוריהן הבוראים. ובעוד האב איננו שוגה, מתחרט או מצטער, הוא עודנו הוויה בעלת חיבה אבהית, וליבו נחמץ ללא ספק, כאשר ילדיו כושלים בהשגת הרמות הרוחניות שלהן הם מסוגלים, לאחר שקיבלו סיוע שסופק בחופשיות כה רבה בדמותן של תוכניות ההישג-הרוחני והמדיניות האוניברסאלית להרקעת בני התמותה.

טובו האינסופי של האב הינו מעבר להבנתה של דעת הזמן הסופית; ולפיכך נדרשת תמיד ניגודיות אל מול רוע יחסי (לא אל מול החטא), לשם תצוגה יעילה של כל רמות הטוב היחסי. בוננות לקויה של בן-תמותה עשויה להבחין במושלמות הטוב האלוהי, רק בהיותו בסמיכות ניגודית לחוסר המושלמות היחסית ביחסי הזמן והחומר שבתנועות החלל.

אופיו של האל הוא על-אנושי באופן אינסופי; על-כן, חייב טבע אלוהי שכזה להפוך לאישי, כדוגמת הבנים האלוהיים, לפני שיוכל אפילו להתפש-באמונה על-ידי הדעת הסופית של האדם.

4. הכרת האל

האל הינו ההוויה הנייחת, המוכלת-בעצמה, והבלתי-משתנה היחידה במלוא יקום היקומים; ובעבורו אין חוץ, אין מעבר, אין עבר ואין עתיד. האל הינו אנרגיה ייעודית (רוח יצירתית) ורצון מוחלט, אשר הינם קיימים-לעצמם אוניברסאליים.

בהיות האל קיים-לעצמו, הוא הינו בלתי-תלוי באופן מוחלט. מעיקרה, זהותו של האל מנוגדת לשינוי. "כִּי אֲנִי יְהוָה, לֹא שֵׁנִיתִי." האל הוא בלתי-משתנה; אולם, עד שלא תשיגו מעמד בפרדיס, לא תוכלו להתחיל להבין כיצד עובר האל מפשטות למסובכות, מזהות למגוון, מנייחות לתנועה, מאינסופיות לסופיות, מהאלוהי לאנושי, ומאחדות לדואליות ולשלוש מסדר שני. וכך יכול האל לשנות את מופעי המוחלטות שלו, שכן אי-השתנות אין משמעה נייחות; לאל יש רצון - האל הינרצון.

האל הינו ההוויה של נחישות-עצמית מוחלטת; אין כל מגבלות לתגובותיו האוניברסאליות, זולת אלה שהוא מחיל על עצמו; ופעולות רצונו החופשי מותנות אך ורק באותן איכויות אלוהיות ובתכונות מושלמות המאפיינות את טיבו הנצחי. לפיכך, יחסו של האל ליקום הוא כשל הוויה בעלת טוב סופי, שאליו מתווסף רצון חופשי של אינסופיות יצירתית.

המוחלט-האב הינו יוצר היקום המרכזי המושלם, ואביהם של כל שאר הבוראים. בעוד

Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:36 (584) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:37 (585) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:41 (586) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:42 (587) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he *is* will.

4:43 (588) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4:44 (589) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all

שהאל חולק אישיות, טוב ותכונות רבות נוספות, עם האדם ועם הוויות אחרות, אינסופיות הרצון היא שלו בלבד. האל מוגבל בפועלו היצירתי אך ורק על-ידי תחושות טבעו הנצחי ועל-ידי תכתיבי תבונתו האינסופית. האל בוחר באופן אישי רק את זה אשר הוא מושלם אינסופית, ומכאן מושלמותו השמימית של היקום המרכזי; ובעוד שהבנים הבוראים חולקים עימו את אלוהיותם ואף שלבים של מוחלטותו, הם אינם מוגבלים לגמרי בסופיות התבונה המכוונית את אינסופיות רצונו של האב. ולפיכך, הרצון החופשי היצירתי פעיל אף יותר, בשלמות אלוהית וכמעט באופן מרבי, אם לא מוחלט, בסדר הבנים המיכאליים. האב הינו אינסופי ונצחי, אך ההכחשה של האפשרות להגבלה-העצמית הרצונית שלו עצמו, שקולה להכחשת עצם המושג של מוחלטותו הרצונית.

מוחלטותו של האל מחדרת את כל שבע רמות המציאות האוניברסאלית. וכל טבעה של מוחלטות זו כפופה ליחסיו של הבורא למשפחת הבוראים האוניברסאלית. הדיוק עשוי לאפיין את צדק השילוש ביקום היקומים, אך בכל מערכת היחסים המשפחתית העצומה שלו עם בריות הזמן, אל היקומים נשלט על-ידירגשנות אלוהית. בראשית ובאחרית – לנצח – האל האינסופי הואב. מכל אותם תארים אפשריים אשר עשויים להיות הולמים את הצגתו, הנוחית להציג את אל כל הברואה כאב האוניברסאלי.

פעולות הרצון החופשי של האל האב אינן נשלטות על-ידי עוצמה, ואף אינן מוכונות בלעדית בידי בינה; האישיות האלוהית מוגדרת ומתקיימת ברוח ומציגה את עצמה בפני היקומים כמופע של אהבה. לפיכך, בכל יחסיו האישיים עם בריות האישיות של היקומים, המקור והמרכז הראשון תמיד, ובאופן עקבי, יהא אב אוהב. האל הינו אב במובן הגבוה ביותר של הביטוי. הוא מונע לנצח באידיאליזם המושלם של אהבה אלוהית; וגישה רכה זו מוצאת את הביטוי החזק ביותר ואת שביעות הרצון הגדולה ביותר בהיותו אוהב ובהיותו אהוב.

במדע, האל הוא הגורם הראשון; בדת, האב האוניברסאלי האוהב; בפילוסופיה, ההוויה היחידה הקיימת-לעצמה, שאיננה תלויה בהוויה אחרת ואף מעניקה בטובה את מציאות הקיום לכל הדברים ולכל ההוויות. ואולם, נדרשת התגלות על-מנת להראות כי הגורם הראשון של המדע והאחדות הקיימת-לעצמה של הפילוסופיה, הינם האל של הדת; מלא הרחמים והטוב, המחייב להישרדותם הנצחית של ילדיו על-פני כדור-הארץ.

אנו חושקים במושג האינסוף, אך אנו סוגדים לרעיון-ההתנסות של האל; יכולת התפישה שלנו, בכל מקום ובכל זמן, את גורמי האישיות והאלוהיות של המושג הגבוה ביותר שלנו על אודות האלוהות.

התודעה של חיי ניצחון אנושיים על-פני

other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

445 (31) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

446 (32) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

447 (33) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

448 (34) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

449 (35) The consciousness of a victorious human

כדור-הארץ מולדת מתוך אותה אמונת-ברוא, המעזה לקרוא תיגר על כל מעמד חוזר ונשנה של הקיום, כאשר היא ניצבת אל מול מחזה האימה של מגבלות האנוש, וקוראת: אף אם אני אינני יכולה לעשות זאת, חי בתוכי אחד אשר יוכל ואף יעשה. הוא חלק מן המוחלט-האב של יקום היקומים. וזו היא "אֶמֶנְתִּנוּ, היא הנִצָּחֹן הַמִּנְצָח אֶת-הָעוֹלָם."

life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is "the victory which overcomes the world, even your faith."

5. רעיונות שגויים על אודות האל

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

המסורת הדתית הינה השתמרות לקויה של רישומי ניסיונם של אנשים יודע-אל בדורות עברו; רישומים אלה אינם יכולים לשמש עוד כמדריך בר-סמכא לחיים דתיים, או כמקור מידע אמת על אודות האב האוניברסאלי. זאת משום שאמונות עתיקות אלה שונות, בקביעות, בשל היות האדם הפרימיטיבי יוצר מיתוסים.

^{451 (589)} Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

אחד ממקורות הבלבול הגדולים ביותר באורנטיה על אודות טיבו של האל, נעוץ בכישלונם של ספרים הקדושים להפריד בבהירות בין אישיות שילוש פרדיס לבין אלוהות פרדיס, ובין לבין הבוראים והמנהלים של היקום המקומי. במשך העידנים הקודמים, שבהם שררה הבנה חלקית, כוהנים ונביאים כשלו בהבחנה בין נְסִיכִים פְּלִטְאָרִיִּים, רְבוֹנֵי מַעֲרֶכֶת, אֲבוֹת הַקּוֹנְסְטֵלְצִיָּה, בְּנֵי בּוֹרָאִים, שְׁלִיטֵי יְקוּם-הָעֵל, ההוויה העליונה והאב האוניברסאלי. רבים מהמסרים של אישיות כפיפות – כדוגמת נושאי חיים וכסדרים רבים של מלאכים, הוצגו ברישומים – כאילו הגיעו מהאל עצמו. המחשבה הדתית באורנטיה עדיין מבלבלת את האישיות הסימוכיות של האלוהות לבין האב האוניברסאלי עצמו, כך שכולם נכללים תחת אותו כינוי.

^{452 (601)} One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

אנשי אורנטיה עדיין סובלים מהשפעתם של מושגים פרימיטיביים בנוגע לאל. האלים אשר משתוללים בסערה; אשר מרעידים את ההרים בזעמם ומכים את האדם בחרון אפם; אשר גוזרים את פסק הדין על-פי מורת רוחם בעת רעב או מבול – אלה הם האלים של הדת הפרימיטיבית; הם אינם האלים אשר חיים ביקום ואשר שולטים בו. מושגים אלה הינם שריד בלבד לעידן שבו סבר האדם כי היקום נשלט ומכוון על-ידי גחמות ליבם של אלים דמיוניים שכאלה. ואולם, האדם בן התמותה מתחיל להבין כי הוא חי בממלכה שבה שולטים חוק וסדר יחסיים, בכל הנוגע למדיניות המנהלית ולנוהג של הבוראים העליונים והבקרים העליונים.

^{453 (602)} The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

הרעיון הברברי של פיוס אל זועם, של הרגעת אדון נעלב, או של קבלת חסדה של האלוהות באמצעות קורבנות וכפרות, ואף תוך שפיכת דם, מייצג דת בזויה ופרימיטיבית לחלוטין, ופילוסופיה שאינה ראויה לעידן נאור של

^{454 (603)} The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and

מדע ואמת. בעיני ההוויות השמימיות והשליטים האלוהיים אשר משרתים ומולכים ביקומים, אמונות אלה הן דוחות בהחלט. זהו עלבון לאל, להאמין, לתפוש, או ללמד שנדרשת שפיכתו של דם חסר-ישע על-מנת למצוא חן בעיניו, או בכדי להסיט את זעמו הבדוי.

העברים האמינו כי "אין כפרה בלא-שפיכת דם". הם לא מצאו מפלט מהרעיון הפגאני העתיק שהאלים לא ינחמו, אלא למראה הדם; זאת למרות שמשה הניח יסוד מתקדם יותר, בעת שאסר הקרבת קורבנות אדם, והחליפם, בהתאם לדעת הפרימיטיבית של חסידיו הנוודים והילדותיים, בטקס הקרבת זבחי בעלי-חיים.

המתת של בן פרדיס בעולמכם הייתה חלק מסיומו של עידן פלנטארי; ככזו, הייתה בלתי נמנעת, ולא נערכה לשם זכייה בחסדו של האל. כך אירע שאותה מתת הייתה הפעולה האישית הסופית של בן בורא בהרפתקאתו הארוכה לרכישת ריבונות התנסותית ביקומו. איזו פרודיה נלעגת על אודות אופיו האינסופי של האל היא התורה המורה כי ליבו האבהי הקר, הקשה והקפדן, לא נמלך למראה רוע מזלם וצערם של ילדיו, וכי חמלתו ורכותו לא שפעה, אלא כאשר דימם בנו החף-מפשע על הצלב בגולגולתא!

ואולם, שוכני אורנטיה עתידים להימלט מהשגיאות העתיקות הללו, ומהדעות הקדומות הפגאניות על אודות טיבו של האב האוניברסאלי. התגלות האמת על אודות האל החלה להופיע זה מכבר, והמין האנושי עתיד לדעת את האב האוניברסאלי בכל יפעת אופיו ובכל נעימות תכונותיו, אשר הודגמו באופן כה נהדר על-ידי הבן הבורא ששה באורנטיה בדמות בן האדם ובן האל.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אורֶסָה.]

truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

^{455 (60.4)} The Hebrews believed that "without the shedding of blood there could be no remission of sin." They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

^{456 (60.5)} The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

^{457 (60.6)} But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

^{458 (61.1)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

מסמך 5. יחסו של האל ליחיד

006 ⇨

הספר של אורנטיה

004 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 5
יחסו של האל ליחיד

סעיפים

מבוא

1. דרך הגישה אל האל
2. נוכחותו של האל
3. פולחן אמיתי
4. האל בדת
5. התודעה של האל
6. האל של האישיות

מבוא

אם הדעת הסופית של האדם מתקשה להבין כיצד אל כה גדול והדור, כאב האוניברסאלי, יכול לרדת ממרום משכנו הנצחי של המושלמות האינוסופית ולהתרועע עם ברייה אנושית אחת ויחידה, שומה על שכל אנושי סופי זה להיות סמוך ובטוח בקיומה של רעות אלוהית; וזאת בשל העובדה כי רסיס ממשי של האל החי שוכן בתוך השכל של כל בן-תמותה נורמאלי, ושל כל בר-דעת בעל מודעות מוסרית באורנטיה. מְכַנְנֵי המְחַשְׁבָּה השוכנים הינם חלק מהאלוהות הנצחית של אב פרדיס. האדם אינו נדרש להרחיק מעבר לניסיון הפנימי של הגות נשמתו במציאות-רוחנית של נוכחות זו, על-מנת למצוא את האל ולנסות להתייחד עימו.

האל הפיץ את אינוסופיות טיבו הנצחי באמצעות המציאויות הקיומיות של ששת מְתַאֲמֵי המוחלטים, אולם הוא שומר לעצמו את הזכות ליצור, בכל עת, קשר אישי ישיר עם כל חלק, שלב, או סוג, של הבראה באמצעות הסוכנות של רסיסיו הקדם-אישיותיים. וכן, שמר לעצמו האל הנצחי את הזכות להעניק אישיות לבוראים האלוהיים וליצורים החיים של יקום היקומים; ועוד שמר לעצמו האל את הזכות

PAPER 5

GOD'S RELATION TO THE
INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

INTRODUCTION

^{501 (621)} IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

^{502 (622)} God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of universes, while he has further reserved the prerogative of

הנוספת לקיים, באמצעות מעגל האישיות, קשר הורי ישיר עם כל ההוויות האישיות הללו.

maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. דרך הגישה אל האל

1. THE APPROACH TO GOD

חוסר יכולתו של היצור הסופי להתקרב אל האב האינסופי נובעת, מעיקרה, מהסופיות ומהמגבלות החומריות של ההוויות הברואות, ולא מריחוקו של האב. שיעור ההבדל הרוחני שבין האישיות הגבוהה ביותר הקיימת ביקום לבין הסדרים הנמוכים של הברואים התבוניים הינו בלתי-נתפש. לו ניתן היה לשנע בן-רגע את סדרי התבונה הנמוכים אל תוך נוכחותו של האב עצמו, הם כלל לא היו יודעים שהם שם. דעתם הייתה מחמיצה את עובדת נוכחותו של האב האוניברסאלי, ממש כשם שקורה כעת, במקום שבו הם נמצאים. דרך ארוכה, ארוכה מאוד, משתרעת לפני האדם בן התמותה לפני שיוכל – באופן עקבי ובמסגרת האפשרי – להיות מובל בבטחה אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי. לפני שיוכל להגיע למישור אשר יקנה לו ראייה רוחנית מספקת, אפילו על-מנת לחזות באחת משבע רוחות האב, חייב האדם להיות מותמר רוחנית פעמים רבות.

51.1 (623) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

אבינו איננו מסתתר; הוא איננו שרוי בבידוד שרירותי. הוא שֶׁנֶּעַ את משאבי התבונה האלוהית במאמץ בלתי-פוסק לגלות את עצמו לילדי ממלכות יקומיו. אהבתו המלכותית קשורה בהדר אינסופי ובנדיבות בל-תתואר, וכל אלה גורמות לו לכסוף לחברתה של כל הוויה ברואה אשר ביכולתה להבין, לאהוב או לגשת אליו; ולפיכך, אלה הן המגבלות הטבעיות בכך, הבלתי-נפרדות מאישיותכם הסופית ומקיומכם הגשמי, אשר תקבענה את הזמן, את המקום ואת הנסיבות שבהם תוכלו להשיג את יעד ההרקעה של בני התמותה, ולעמוד בנוכחותו של האב המצוי במרכזם של כל הדברים.

51.2 (624) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

ואף כי גישתכם אל נוכחות האב בפרדיס תיאלץ להמתין עד להשגתן של רמות ההתקדמות הרוחנית הגבוהות ביותר, שומה עליכם לשמוח בהכרה באפשרות הקיימת-תמיד להתייחדות מיידית עם רוח המתת של האב, החוֹבֶרֶת בְּקֶרֶבָה לנשמתכם הפנימית ולעצמי שלכם, ההולך והופך לרוחני.

51.3 (631) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

בני התמותה של ממלכות הזמן והמרחב עשויים להיבדל זה מזה במידה רבה ביכולותיהם המולדות ובכישרונותיהם האינטלקטואליים, והם עשויים ליהנות מסביבות מתאימות במיוחד להתקדמות חברתית ולקדמה מוסרית, או לחלופין לסבול מחוסר בכמעט כל מה שמסייע להתפתחות תרבותית ולהתקדמות משוערת באומנויות הציוויליזציה; ואולם, האפשרויות עבור התקדמות רוחנית בנתיבת ההרקעה הינן זהות

51.4 (632) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are

עבור כולם; רמות הולכות וגוברות של בוננות רוחנית ומשמעויות קוסמיות, מושגות באופן בלתי-תלוי למדי בכל אותם הבדלים סוציו-מוסריים של הסביבות החומריות המגוונות בעולמות האבולוציוניים.

על-אף ההבדלים שבין בני התמותה באורנטיה בתחומים השכליים, החברתיים והכלכליים, ואפילו בהזדמנויות ובכישרונות המוסריים, אל לכם לשכוח כי הכישרונות הרוחניים שלהם הינם אחידים ויחידים במינם. כולם נהנים מאותה נוכחות אלוהית של מתת האב, ולכולם מוקנית אותה הזכות לבקש התייחדות אישית וקרובה עם רוח שוכנת זו אשר מקורה אלוהי; וכן, לכולם ניתנת הבחירה השווה אם לקבל את ההנחיה הרוחנית האחידה של משגחי המסתורין הללו.

אם האדם בן התמותה מונע רוחנית בלב שלם, ומקדיש עצמו ללא סייג לעשיית רצונו של האב, כי אז, בהיותו נכון רוחנית בשכינה הפנימית של המְכַנֵּן האלוהי באופן כה בטוח וכה יעיל, מובטח כי בחוויה של אותו יחיד תתממש אותה תודעה עילאית של ידיעת האל, ואותה הבטחה שמימית להישרדות, שמטרתה היא מציאת האל באמצעות הניסיון המדורג להפוך להיות כדמותו הוא יותר ויותר.

באדם שוכן רוחנית מְכַנֵּן מְחַשְׁבֶּה שורד. אם דעת אנושית שכזו מונעת רוחנית במלוא הכנות, ואם נשמה אנושית שכזו כמהה לדעת את האל ולהדמות לו, ורוצה בהן-צדק לעשות את רצון האב, כי אז לא קיימת השפעה שלילית של מחסור אנושי, ולא של עוצמה חיובית של התערבות אפשרית, אשר תמנענה מנשמה בעלת מניע אלוהי שכזה מלעלות בבטחה אל שערי פרדיס.

האב חושק בהתייחדות אישית שלו עם כל בראיו. לכל אלה בעלי מעמד ההישרדות והטבע הרוחני המאפשר הישג שכזה, שמר עימו מקום בפרדיס שבו יוכלו להתקבל. לפיכך, נוחו בדעתכם מכאן ואילך ולנצח: עבור כל אחד מכם ועבור כולם, האל נגיש, ניתן להגיע אל האב, הדרך פתוחה; כוחות האהבה האלוהית, וכל האמצעים העומדים לרשות הניהול האלוהי, שזורים כולם כאחד במאמץ לסייע להתקדמותה של כל ברייה תבונית ראויה מכל יקום להגיע אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי.

העובדה כי נדרש זמן עצום על-מנת להגיע אל האל, אינה הופכת את נוכחותו או את אישיותו של האינסופי לפחות מציאותית. הרקעתכם הינה חלק ממעגל שבעת יקומי העל, ובעוד אתם חגים סביבם פעמים רבות מני ספור, תוכלו לצפות לכך שבמעמד וברוח תמיד תחוגו פנימה. תוכלו לסמוך על כך שתועתקו מספירה לספירה, ושמהמעגלים החיצוניים תמשיכו להתקרב לכיוון המרכז הפנימי, ושיום אחד, ללא ספק, תעמדו בנוכחות המרכזית האלוהית ותחזו בו, בלשון ציורית – פנים אל פנים. זוהי שאלה של השגה

attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

51.5 (633) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

51.6 (634) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

51.7 (635) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

51.8 (636) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

51.9 (637) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the

בפועל של רמות רוחניות, פשוטו כמשמעו; וכל הוויה אשר שכן בה מְשֻׁגָּח מִסְתוּרִין, ושלאחר מכן הותכה לנצח עם מְכֻנֵּן המְחַשְּׁבָה הזוה, יכולה להשיג את הרמות הרוחניות האלה.

האב אינו מצוי במחבוא רוחני; ואולם כה רבים מברואיו החביאו עצמם בערפילי החלטות רצונם עצמם, ולעת עתה הפרידו את עצמם מהתייחדות עם רוחו ועם רוח בנו, על-ידי כך שבחרו בדרכיהם הנלוזות, וכן, שהתענגו על רצונם-העצמי של דעתם הלא-סבלנית ושל טבעם הלא-רוחני.

עשוי האדם בן התמותה להתקרב אל האל, ואף לנטוש שוב ושוב את הרצון האלוהי, כל עוד נותרת בידו יכולת הבחירה. כל עוד לא איבד האדם את היכולת לבחור ברצון האב, הוא אינו נידון סופית לאבדון. ליבו של האב לעולם אינו נחסם בפני צורכי ילדיו ובפני בקשותיהם. רק צאצאיו חוסמים לעולמים את לבבם מפני עוצמת המשכיה של האב, וזאת כאשר הם מאבדים לנצח את התשוקה לעשות את הרצון האלוהי – לדעת אותו ולהדמות לו. ובאופן דומה, מובטח גורלו הנצחי של האדם כאשר ההיתוך עם המְכֻנֵּן מבֹּשֵׁר ליקום, כי מרקיע שכזה בחר לחיות את רצון האב באופן סופי שאין לשנותו עוד.

האל הגדול יוצר קשר ישיר עם האדם בן התמותה ומעניק לו מהאינסופיות, מהנצחיות ומהבלתי-מובנות שלו עצמו, חלק אשר חי ושון באדם. האל יצא להרפתקה הנצחית יחד עם האדם. אם רק תצייתו להנחייתם של הכוחות הרוחניים שבתוכם ושמשביבכם, לא תוכלו להיכשל בהשגת הגורל הגבוה שקבע האל האוהב כיעד האוניברסאלי של בראויו המרקיעים מעולמות החלל האבולוציוניים.

2. נוכחותו של האל

נוכחותו הפיזית של האינסוף הינה המציאות של היקום הגשמי. את נוכחות הדעת של האלוהות יש לקבוע על-פי עומק החוויה האינטלקטואלית של היחיד ועל-פי רמתה האבולוציונית של האישיות. הנוכחות הרוחנית הזו של האלוהות חייבת, בהכרח, להשתנות ברחבי היקום. היא נקבעת על-ידי קיבולת הקליטה הרוחנית ועל-ידי הִדְרָגָה של הקדשת רצון הבריה למלא את הרצון האלוהי.

האל חי בכל אחד מבניו ילדי-הרוח. לבני פריס גישה תמידית לנוכחות האל, "לימין הָאֱלֹהִים מְשֻׁכָּנִים"; ולכל אישיות בראיו קיימת גישה אל "חיק הָאֵב". דברים אלה מתייחסים למעגל האישיות של האב, בכל מקום, בכל זמן ובכל אופן שבו נוצר איתו קשר, או לחלופין, כשנוצרים קשר והתייחדות אישיים מודעים-לעצמם עם האב האוניברסאלי, בין אם במרכז שכינתו או בכל מקום מיועד אחר, כדוגמת אחד

attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

^{51.10 (64.1)} The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

^{51.11 (64.2)} Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

^{51.12 (64.3)} The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

^{521 (64.4)} The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

^{522 (64.5)} God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at

משבעת העולמות הקדושים של פרדיס.

לא תתגלה הנכחות האלוהית באופן כה מלא ובטוח בטבע, או אף בחייהם של בני תמותה יודעי אל, כמו בעת ניסיון התייחדותכם עם מִשְׁגֹּחַ המִסְתֹּרִין, הוא מִכְנֶן המִחְשָׁבָה של פרדיס. שגיאה גדולה היא לחלום על האל כמצוי הרחק בשחקים, כאשר רוח הקודש של האב האוניברסאלי שוכנת בדעתכם אתם!

בשל רסיס זה של האל השוכן בכם, הנכם רשאים לקוות – בעודכם מתקדמים בתהליך ההרמוניזציה עם הנחיותיו הרוחניות של המִכְנֶן – להבחין ביתר מלאות בנכחותו ובעוצמת התמרתן של כל אותן השפעות רוחניות הסובבות אתכם ופועלות עליכם, אך אינן מתפקדות כחלק בלתי-נפרד מכם. אין בעובדה שאינכם מודעים שכלית למגע עם המִכְנֶן השוכן, בכדי להפריך במאום חוויה מרוממת שכזו. ההוכחה לאחוזה עם המִכְנֶן האלוהי טמונה במלואה בְּטִבֵּעַ ובשיעור תנובת הפירות הרוחניים שבחווית חיו של המאמין היחיד. "הִכָּר תִּכְרֶוּ אוֹתָם בְּפִרְיָם."

קשה ביותר לדעת הגשמית של אדם בן-תמותה, אשר בקושי הפכה לרוחנית, לחוות מתוך מודעות מיוחדת את הפעילויות הרוחניות של ישויות אלוהיות כדוגמת מִכְנֶן פרדיס. עם התגברות הקיום של הנשמה, הנוצרת במשותף על-ידי הדעת והמִכְנֶן, מתפתח אף שלב חדש של מודעות-נשמה, אשר ביכולתה לחוות את הנכחות, ולהכיר בהנחיותיהם הרוחניות ובפעילויותיהם העל-חומריות האחרות של מִשְׁגֹּחַי המִסְתֹּרִין.

כל חווית ההתייחדות עם המִכְנֶן קשורה למעמד מוסרי, להנעה מנטאלית ולניסיון רוחני. הידיעה העצמית של הישג כזה מוגבלת בעיקרה, אף כי לא באופן בלעדי, לתחומי התודעה של הנשמה; ואילו ההוכחות מגיעות במהרה ובשפע בדמותם של מופעי הפירות הרוחניים בחייהם של כל אלה אשר יוצרים קשר עם רוח פנימית זו.

3. פולחן אמיתי

בעוד שמנקודת המבט האוניברסאלית אלוהויות פרדיס הינן כאחת, ביחסיהן עם הוויות כדוגמת אלה השוכנות באורנטיה, הן גם שלוש אישיותות מובחנות ונפרדות. קיימים הבדלים בין האלוהויות בעניינים הנוגעים לבקשות אישיות, להתייחדות ולקשרים אינטימיים אחרים. במובן הגבוה ביותר, אנו סוגדים לאב האוניברסאלי, ולו בלבד. אמת היא כי אנו יכולים ואף נוהגים לסגוד לאב כפי שהוא מתגשם בבניו הבוראים, אך זהו האב עצמו שלו אנו סוגדים ושאותו אנו מעריצים, במישרין או בעקיפין.

some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

^{523 (646)} The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

^{524 (647)} It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. "By their fruits you shall know them."

^{525 (651)} It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

^{526 (652)} The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

^{531 (653)} Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

ההפצרות על כל סוגיהן שייכות לתחום של הבן הנצחי ולארגונו הרוחני. התפילות והתקשורת הפורמאלית – ובעצם הכול למעט ההערצה והסגידה לאב האוניברסאלי – נוגעות לעניינים של היקום המקומי; לרוב הן אינן ממשיות אל מעבר לתחום השיפוט של בן בורא. ואולם, הסגידה ללא-ספק נכרכת ונשלחת לאישיות הבורא באמצעות מעגל האישיות של האב. עוד הננו מאמינים, כי רישום כזה של הוקרה הניתנת על-ידי יצור בו-שוכן-מְכֻנָּן, מתאפשר הודות לנוכחותה של רוח האב. קיימת כמות עצומה של הוכחות התומכות באמונה הזו, ויודע אנו כי כל הסדרים של רסיסי האב מוסמכים לייצג באופן מתקבל על הדעת את ההערצה האותנטית של נתיניהם בנוכחות האב האוניברסאלי. ללא ספק, המְכֻנָּנים עושים שימוש בערוצי תקשורת קדם-אישיותיים עם האל, ובמקביל הם עשויים להשתמש במעגלי הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי.

הפולחן עומד בפני עצמו; התפילה כוללת מרכיב של אינטרס-עצמי או אינטרס-אישי; וזהו ההבדל הגדול שבין הפולחן לבין התפילה. בפולחן אמת אין כל אינטרס עצמי או מרכיב אחר של אינטרס אישי; אנו פשוט סוגדים לאל בשל הבנתנו אותו. הפולחן אינו מבקש דבר ואינו מצפה לדבר בעבור מי שמבצע אותו. איננו סוגדים לאב בשל התמורה שאנו עשויים לקבל בעקבות המעשה הזה; אנו מתמסרים בדבקות וסוגדים כתגובה טבעית וספונטאנית להכרה באישיותו של האב שאין-דומה-לה, ובשל טיבו האוהב ותכונותיו שובות הלב.

ברגע שבו נכנס לפולחן מרכיב של עניין אישי, בו-ברגע הופכת הסגידה לתפילה אשר ראוי לה שתופנה לאישיות הבן הנצחי או לזו של הבן הבורא. ואולם, בחוויה הדתית המעשית אין כל סיבה שהתפילה לא תופנה לאל האב כחלק מסגידה אמיתית.

בעת שבה אתם עוסקים בעניינים הפרקטיים של חיי היומיום, אתם מצויים בידיון של האישיות הרוחניות אשר מקורן הוא המקור והמרכז השלישי; אתם משתפים פעולה עם סוכנויות הפועל האחד. וכאלה הם פני הדברים: אתם סוגדים לאל; אתם מתפללים ומתייחדים עם הבן; ואתם עוסקים בפרטי מסעכם הארצי תוך חיבור עם הבריות התבוניות של הרוח האינוסופית, הפועלות בעולמכם וברחבי יקומכם.

הבנים הבוראים או הבנים השליטים, אשר מושלים בגורלות היקומים המקומיים עומדים הן במקומו של האב האוניברסאלי והן במקומו של הבן הנצחי של פרדיס. בני יקום אלה מקבלים את ההערצה בשמו האב, ומטים אוזן לתחינות נתיניהם העותרים אליהם מרחבי יקומי בריאתם. עבור ילדיו של יקום מקומי, בן מיכאל הוא האל

532 (654) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

533 (655) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

534 (656) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

535 (657) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

536 (658) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To

לכל דבר ועניין. הוא הינו ביטוי האישיות של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי ביקום המקומי. הרוח האינוסופית שומרת על קשר אישי עם ילדי הממלכות הללו באמצעות רוחות היקום, עמיתותיהן של בני פרדיס הבוראים לניהול וליצירה.

פולחן כן מרמז על גיוסן של כל עוצמות האישיות האנושית תחת שלטון הנשמה וההדרכה האלוהית של מְקִנֵּן המחשבה הנלווה. לעולם לא תוכל הדעת, על מגבלותיה החומריות, להיות מודעת במידה מרובה למשמעות האמיתית של הפולחן. ההכרה של האדם את מציאותיות הפולחן נקבעת, בראש ובראשונה, על-ידי מידת התפתחות נשמתו האלמותית המתפתחת. ההתפתחות הרוחנית של הנשמה מתרחשת באופן עצמאי לחלוטין מהמודעות העצמית השכלית.

חווית הפולחן כוללת את הניסיון הנשגב של המְקִנֵּן המְאָרֵס לחלוק עם האב האלוהי את כמיהותיה שאין-לתארן, ואת שאיפותיה שאין-לבטאן, של הנשמה האנושית – אותה יצירה אחודה של הדעת בת התמותה ומבקשת-האל ושל המְקִנֵּן האלמותי מגלה-האל. הפולחן הוא, איפוא, מעשה ההסכמה של הדעת החומרית לכך שהעצמי אשר-הופך-רוחני – תחת הנחיית הרוח הנלווית – יתְקַשֵּׁר עם האל כבן-אמונה של האב האוניברסאלי. הדעת בת-התמותה מסכימה לפולחן; הנשמה האלמותית כמיהה ויוזמת אותו; נוכחות המְקִנֵּן האלוהי מבילה את הפולחן הזה בְּשֵׁמֶן של הדעת בת התמותה ושל הנשמה האלמותית. לסיכומו של דבר, פולחן אמיתי הופך לחוויה המתממשת בארבע רמות קוסמיות: השכלית, המורונית, הרוחנית והאישית – תודעותיהן של הדעת, הנשמה והרוח, ואיחודן באישיות.

4. האל בדת

המוסר של הדתות האבולוציוניות דוחף את האדם קדימה לעבר חיפוש האל באמצעות הכוח המניע של הפחד. הדתות של ההתגלות מושכות את האדם לחפש את אל האהבה בשל השתוקקותן להדמות לו. ברם, הדת אינה מהווה תחושה פסיבית גרידא של "תלות מוחלטת" או של "ביטחון הישרדותי"; הדת הינה חוויה חיה ודינאמית שבה מושגת האלוהיות בהתבסס על מתן שירות לאנושות.

השירות המידי והעצום של דת אמת הינו כינונה של אחדות נמשכת בחוויה האנושית, של שלום מתמשך ושל ביטחון מעמיק. עבור האדם הפרימיטיבי, אפילו הפוליתאיזם מהווה האחדה יחסית של המושג המתפתח על אודות האלוהות; פוליתאיזם הוא למעשה מונותאיזם בהתהוות. במוקדם או במאוחר, עתיד האל

the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

537 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

538 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

541 (66.5) The morality of the religions of evolution drives men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation allure men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

542 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the

להיות מובן כמציאות של ערכים, כמהותן של המשמעויות וכחיי האמת.

האל אינו רק קובע-הגורל; הוא עצמו מהווה את היעד הנצחי של האדם. כל הפעילויות האנושיות החילוניות שואפות לכופף את היקום לשירות המעוות של העצמי; היחיד הדתי האמיתי שואף לזהות את העצמי עם היקום, ולאחר מכן להקדיש את פועלו של עצמי מאוחד זה לשירות משפחת הזולת האוניברסאלית, הכוללת את רעיו האנושיים והעל-אנושיים.

תחומי הפילוסופיה והאמנות מגשרים בין פעילויותיו החילוניות לבין פעילויותיו הדתיות של העצמי האנושי. האמנות והפילוסופיה משדלות את האדם החומרי להגות במציאויות הרוחניות ובערכים אוניברסאליים בעלי משמעות נצחית.

כל הדתות מלמדות על אודות הסגידה לאלוהות, בנוסף לתורה כזו או אחרת של שחרור אנושי. הדת הבודהיסטית מבטיחה שחרור מסבל, שלווה שאינה נגמרת; הדת היהודית מבטיחה שחרור מהקושי, שגשוג הנבע מצדיקות; הדת היוונית הבטיחה שחרור מחוסר הרמוניה ומכיעור באמצעות ידיעת היופי; הנצרות מבטיחה שחרור מחטא, קדושה; האסלאם משחרר מאמות המוסר הקפדניות של היהדות ושל הנצרות. הדת של ישוע היא שחרור מהעצמי, גאולה מרוע בידודו של היצור בזמן ובנצח.

העברים ביססו את דתם על טוב; היוונים על יופי; ושתי הדתות כאחת שאפו לאמת. ישוע גילה אל של אהבה; והאהבה חובקת את האמת, היופי והטוב במלואם.

לזורואסטרים הייתה דת של מוסר; להינדים דת של מטפיזיקה; לקונפוציאנים דת של אתיקה. ישוע חי דת של שירות. כל הדתות הללו הינן בעלות ערך, באשר הן מהוות גישות תקפות לדתו של ישוע. הדת עתידה להפוך למציאות ההאחדה הרוחנית של כל מה שטוב, יפה ואמיתי בחוויה האנושית.

בדת היוונית נכללה האמרה "דע את עצמך"; העברים ביססו את תורתם על "דע את אלוהיך"; הנצרים מטיפים ל"ידיעת אדוננו ישוע המשיח"; ישוע הצהיר על החדשות הטובות של: "דעו את האל ואת עצמכם, כבניו של האל." המושגים הנבדלים הללו על אודות מטרת הדת, קובעים את גישתו של היחיד במצבי חיים שונים, ומהווים אות לעומק סגידתו ולטבע הרגלי תפילתו. המעמד הרוחני של כל דת עשוי להיקבע על-פי טבען של תפילותיה.

המושג של אֵל קנא אנושי-בחלקו מהווה שלב מעבר בלתי-נמנע בין הפוליתאיזם למונותאיזם הנשגב. הרמה הגבוהה ביותר

reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

543 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

544 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

545 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

546 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

547 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

548 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of "knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

549 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of

שמושגת על-ידי דת, שהיא על טהרת האבולוציה, הינה האנשה מרוממת. הנצרות רוממה את מושג ההאנשה מהאידיאל של האדם למושג ההתעלות האלוהי של אישיות המשיח המהוללת. וזוהי הינה ההאנשה הגבוהה ביותר שיוכל האדם להגות.

המושג הנוצרי על אודות האל הוא ניסיון לשלב שלוש תורות נפרדות:

1. המושג העברי -האל כמגן של ערכי המוסר, אל צדיק.

2. המושג היווני -האל כמאחד, אל התבונה.

3. המושג של ישוע -האל כחבר חי, אב, אוהב, הנכחות האלוהית.

ולפיכך, ברי כי התיאולוגיה הנוצרית המשולבת מתקשה מאוד להשיג עקביות. קושי זה מוחמר בעטייה של העובדה כי הדוקטרינות המוקדמות של הנצרות התבססו, בעיקרן, על החוויות הדתיות האישיות של שלושה אישים שונים: פילון האלקסנדריני, ישוע מנצרת ופאולוס התרסי.

בעודכם לומדים את חייו הדתיים של ישוע, התבוננו בו מצד החיוב. הרהרו יותר ביושרו ובשירות האוהב שלו, מאשר בהיותו נעדר-חטא. ישוע רומם את האהבה הסבילה, הנכללת במושג העברי של האב שבשמים, לכדי חיבת-הברוא הפעילה והגבוהה יותר כלפי אל אשר הינו אביו של כל יחיד, גם של זה השוגה במעשיו.

5. התודעה של האל

שורש הקיום של המוסר הוא בתודעה-העצמית; המוסר הינו על-חייתי, אך אבולוציוני לחלוטין. האבולוציה האנושית חובקת בפרישתה את כל המתנות הקודמות למתת המכווננים ולהגרת רוח האמת. אולם השגת רמות מוסריות אינה גואלת את האדם מהקשיים האמיתיים של חיי בן התמותה. הסביבה הפיזית של האדם גוררת מלחמת קיום; הסביבה החברתית מחייבת התאמות אתיות; המצבים המוסריים דורשים קבלת החלטות בתחומי ההיגיון הגבוהים ביותר; החוויה הרוחנית (בהינתן השגת המודעות לאל) דורשת כי האדם ימצא את האל ויתאמץ בכנות להדמות לו.

הדת אינה מבוססת על עובדות המדע, על מחויבויות חברתיות, על הנחות הפילוסופיה או על החובות המשתמעות של המוסר. הדת הינה ממלכה בלתי-תלויה של התגובה האנושית למצבי החיים ומתבטאת, ללא יוצא מן הכלל, בכל שלבי ההתפתחות האנושית הפוסט-מוסריים. הדת עשויה לחדר את כל ארבע רמות ההבנה של הערכים ושל ההנאה מהרעות האוניברסאלית: הרמה החומרית, או הפיזית, של

purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

54.10(67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

54.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

54.12(67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

54.13(68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

54.14(68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

54.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher active and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

551(68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

552 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of

שימור-עצמי; הרמה החברתית, או הרגשית, של הרעות; הרמה המוסרית, או רמת החובה, של ההיגיון; הרמה הרוחנית של תודעת הרעות האוניברסאלית באמצעות הסגידה האלוהית.

המדען צמא-העובדות הוגה את האל כמקור והמרכז הראשון, אל של כוח. האמן הרגשן רואה את האל כאידיאלי היופי, אל של אסתטיקה. הפילוסוף בעל שיקול הדעת נוטה, לעיתים, להניח אל של אחדות אוניברסאלית, ואפילו אלוהות פנתיאיסטית. איש האמונה הדתי מאמין באל שמטפח את הישרדותו, באל שבשמים, באל האהבה.

התנהגות מוסרית תמיד קודמת לדת של התפתחות, ואפילו לחלק מדת של התגלות, אך לעולם היא איננה מלא החוויה הדתית. שירות לחברה הוא התוצאה של מחשבה מוסרית ושל חיים דתיים. מוסריות איננה מובילה, מבחינה ביולוגית, לרמות הרוחניות הגבוהות יותר של החוויה הדתית. הערצת היופי המופשט אינה מהווה סגידה לאל; וכך, גם רוממות הטבע או יראת הכבוד מפני האחדות אינן מהוות סגידה לאל.

הדת של ההתפתחות הינה אָמֶם של המדע, האמונות והפילוסופיה, אשר הניפו את האדם אל הרמה שבה הוא יכול להכיל את הדת של ההתגלות, לרבות מתת המכוננים והגעתה של רוח האמת. תמונת ההתפתחות של הקיום האנושי מתחילה ומסתיימת בדת, אף כי באיכויות מאוד שונות של דת, שכן האחת היא התפתחותית וביולוגית, ואילו האחרת היא התגלותית ותקופתית. וכך, אף שהדת הינה טבעית ונורמאלית עבור האדם, היא גם בגדר בחירה. האדם אינו מחויב להיות דתי בניגוד לרצונו.

החוויה הדתית, בהיותה רוחנית במהותה, לעולם לא תהא מובנת לחלוטין לדעת החומרית; ומכאן תפקידה של התיאולוגיה – היא הפסיכולוגיה של הדת. המשקנה המהותית של הבנת האדם את האל יוצרת פרדוקס בהבנה הסופית. בעבור ההיגיון האנושי וההיסק הסופי בלתי-אפשרי כמעט להביא להרמוניה את המושג של התוכיות – האל השוכן בתוך כל יחיד כחלק ממנו – ואת הרעיון של התעלות האל – השליטה האלוהית ביקום היקומים. על שני המושגים המהותיים הללו להיות מאוחדים בתפיסת-האמונה של המושג על אודות התעלותו של אל אישי, ובהכרה בנוכחות השוכנת של רסיס מאותו אל, ובכך יוצדק פולחן מושכל, ותתוקף תקוות הישרדותה של האישיות. הקשיים והפרדוקסים של הדת נעוצים בעובדה שמציאויות הדת מצויות לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה השכלית של בן התמותה.

בן התמותה נהנה משלושה סיפוקים בחוויות הדתיות, אפילו בימי שהייתו הזמנית על-פני כדור-הארץ:

1. שכלית, הוא נהנה מהסיפוק של תודעה

self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

553 (686) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

554 (687) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

555 (688) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

556 (691) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

557 (692) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

558 (693) 1. Intellectually he acquires the

אנושית מאוחדת יותר.

2. פילוסופית, הוא נהנה מביסוסם של האידיאלים שלו על אודות ערכים מוסריים.

3. רוחנית, הוא משגשג בחוויה של רעות אלוהית, הסיפוק הרוחני של פולחן אמיתי.

שומה על תודעת האל, כפי שהיא נחוות על-ידי בני התמותה של העולמות, להיות מורכבת משלושה גורמים משתנים, שלוש רמות דיפרנציאליות של הבנת המציאות. ברמה הראשונה מצויה תודעת הדעת – הבנתהרעיוןעל אודות האל. לאחריה מגיעה תודעת הנשמה – הבנת האידיאלשל האל. ולבסוף, מפציעה תודעת הרוח – ההבנה על אודותהמציאותיות הרוחניתשל האל. על-ידי האחדה של גורמי הבנת האלוהות, חלקית ככל שזו תהא, האישיות של בן התמותה ממלאה ופורשת תמידית, ובכל רמות התודעה, את ההבנה על אודותאישיות האל. ובבוא העת, כל זאת יוביל את בני התמותה אשר יגיעו לסגל הסופיות להבנתעליונותהאל, ואף עשוי להתממש בסופו של דבר בהבנתמרביותהאל, שהיא שלב מסוים של תודעת-העל המחלטופית של אב פרדיס.

אף כי החוויה של ידיעת-האל נשארת זהה בכל דור ודור, המושג הפילוסופי וההגדרות התיאולוגיות על אודות האל חייבים להשתנות עם התקדמות עידי הידע האנושי. ידיעת-האל, תודעה דתית, הינה מציאות אוניברסאלית, אולם בלא תלות במידת תקפותה (מציאותיותה) של החוויה הדתית, שומה עליה להסכים להעמיד עצמה לביקורת מושכלת ולפירוש פילוסופי סביר; ושומה עליה שלא לשאוף להיות נפרדת מהחוויה אנושית הכוללת.

הישרדותה הנצחית של האישיות תלויה לחלוטין בבחירת הדעת בת התמותה, אשר החלטותיה הן שקובעות את פוטנציאל הישרדותה של הנשמה האלמותית. ההישרדות מובטחת כאשר הדעת מאמינה באל, הנשמה יודעת את האל, וכאשר, בעידודו של המכוון, כולם חושקים באל. לא יוכלו מגבלות שכליות, מיעוט בחינוך, חסך תרבותי, מעמד חברתי נמוך, ואף סטנדרטים אנושיים מוסריים נמוכים הנובעים מהיעדר אומלל של יתרונות חינוכיים, תרבותיים או חברתיים, לבטל את נוכחותה של הרוח האלוהית בקרב אותם בני-אנוש אומללים ומוגבלים, באשר הינם מאמינים. משגוח המסתורין השוכן מהווה את הפתיח, ומבטיח את האפשרות הפוטנציאלית לגדילתה ולהישרדותה של הנשמה האלמותית.

יכולת ההתרבות של הורים בני-תמותה אינה מותנית בהשכלתם, או במעמדם התרבותי, החברתי או הכלכלי. בתנאים רגילים, איחוד גורמי ההורות בהחלט מספיק לשם העמדת צאצאים. אם יחיד בו-שוכנת-רוח שואף לאל,

satisfactions of a more unified human consciousness.

559 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5510 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5511 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5512 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5513 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5514 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and

חושק בכנות להדמות לו ובחר בכנות לעשות את רצון האב שבשמים, אזי כל אשר נדרש מאותו בן-תמותה על-מנת ליזום ולטפח את יצירתה של נשמתו האלמותית בעלת איכויות ההישרדות, הוא דעת אנושית המבדילה בין נכון ללא-נכון; דעת שגִּנְחָה ביכולת לסגוד לאל ומצויה באיחוד עם המכוון האלוהי.

wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. האל של האישיות

האב האוניברסאלי הוא האל של האישיות. ממלכת האישיות האוניברסאלית – החל מהיצור הגשמי בן התמותה ממעמד האישיות הנמוך ביותר וכלה באישיות הבוראות המכובדות בעלות המעמד האלוהי – מתמרכזת ומוקפת על-ידי האב האוניברסאלי. האל האב הוא מעניק המתת של כל אישיות והוא זה שמשמר. כמו כן, אב פרדיס הוא היעד של כל אותן אישיות סופיות, אשר בוחרות בלב שלם לעשות את הרצון האלוהי; אלה הן האישיות האוהבות את האב והכמות להדמות לו.

אישיות הינה אחת מהתעלומות הבלתי-פתורות של היקומים. בעוד יכולים אנו ליצור מושגים ראויים של הגורמים הנכללים ביצירי אישיות מסדרים שונים ומרמות שונות, איננו מבינים במלואה את טיבה האמיתי של האישיות עצמה. בעוד שאנו מבחינים בבהירות בגורמים השונים, אשר צירופם יחדיו מהווה את הכלי לאישיות האנושית, איננו מבינים במלואן את טיבה ואת משמעותה של אישיות סופית שכזו.

אישיות מצויה כפוטנציאל בכל היצורים הניחנים במתת הדעת, בטווח הנע מהמינימום של ידיעה-עצמית למקסימום של ידיעת-האל. אולם, הדעת עצמה אינה אישיות, כך גם לא רוח ולא אנרגיה פיזית. אישיות הינה אותה איכות ואותו ערך במציאות הקוסמית, אשר מוענקים באופן בלעדי על-ידי האל האב, לאותן מערכות אנרגיה חיות, המתאמות ומסמיכות אנרגיות של חומר, דעת ורוח. אישיות אף איננה הישג מדורג. אישיות עשויה להיות חומרית או רוחנית, ואולם, או שהיא קיימת או שאינה קיימת. כל אשר הוא אחר-מאישיות, לעולם איננו מגיע לרמה של האישיות, אלא באמצעות פעולה ישירה של אב פרדיס.

הענקת מתת האישיות הינה תפקידו הבלעדי של האב האוניברסאלי; זהו תהליך ההפיכה לאישיות של אותן מערכות אנרגיה חיות, אשר להן הוא מעניק תכונות של תודעה יוצרת יחסית, ואת הרצון החופשי לשלוט בה. אין אישיות בלתי האל האב, ואף אישיות אינה קיימת אלא הודות לאל האב. תכונות הבסיס של העצמי האנושי, כמו גם המכוון המוחלט, אשר מהווה את גרעין האישיות האנושית, הינם המתת של האב האוניברסאלי, בפעולתו בתחומי האישיות והבלעדי של הסעד הקוסמי.

המכוונים, אשר מעמדם קדם-אישיותי,

6. THE GOD OF PERSONALITY

^{561 (702)} The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

^{562 (703)} Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

^{563 (704)} Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

^{564 (705)} The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

^{565 (706)} The Adjusters of prepersonal status indwell

שוכנים בקרב סוגים רבים של יצורים בני-תמותה, ובכך מבטיחים כי אותם יצורים יוכלו לשרוד את המוות ולהפוך לאישיות כיצורים מורונטיים בעלי פוטנציאל להישגים רוחניים מרביים. זאת מכיוון שכאשר שוכן ביצור שניחן במתת של דעת ואישיות, רסיס רוח של האב הנצחי – המתת הקדם-אישיותית של האב האיש – כי אז מוקנה לאישיות סופית זו הפוטנציאל לאלוהי ולנצח, וביכולתה לשאוף לגורל הדומה למרבי, ואף להושיט את ידה לעבר המוחלט.

הקיבולת לאישיות אלוהית טמונה במכוון הקדם-אישיותי; הקיבולת לאישיות אנושית הינה פוטנציאלית במתת הדעת הקוסמית שניתנה לאדם. ואולם האישיות ההתנסותית של האדם אינה נצפית כמציאות פעילה ומתפקדת, אלא לאחר שידו האלוהית המשחררת של האב האוניברסאלי נגעה בכלי נשא-החיים החומרי של היצור בן התמותה, וכך שילחה אותו לשוט באוקיינוס הניסיון כאישיות מודעת-לעצמה, מכרעה-לעצמה (באופן יחסי) ויוצרת-לעצמה. העצמי הגשמי הוא אכן אישי ללא סייג.

לעצמי הגשמי יש אישיות וזהות, אומנם זהות זמנית; אף למכוון הרוח הקדם-אישיותי יש זהות, זהות נצחית. לאישיות גשמית זו ולרוח קדם-אישיותית זו, היכולת לצרף את תכונותיהן היצירתיות אלה לאלה, ולברוא את זהותה השורדת של הנשמה האלמותית.

וכאשר אפשר כך את צמיחתה של הנשמה האלמותית, ושחרר את האדם מכבלי תלותו בגורמים קודמים, אז האב הצידה. וכעת, נותר לאדם החופשי מהכבלים של תגובתו לגורמים – לפחות בכל הנוגע לגורל הנצח – והמצויד בתנאים לצמיחת העצמי האלמותי – היא הנשמה – לרצות את יצירתו של העצמי השורד הנצחי, הנמצא בהישג ידו והנתון לבחירתו, או לחלופין – למנוע ממנו מלהיווצר. שום הוויה, כוח, בורא, או סוכנות כלשהי בכל רחבי יקום היקומים, לא תוכל להתערב ברמה כלשהי בריבונותו המוחלטת של הרצון החופשי של בן התמותה – כשזה פועל במסגרת הבחירה – בנוגע לגורלה הנצחי של אישיותו של בן התמותה הבוחר. זאת הואיל ובכל הנוגע להישרדות הנצחית, הצהיר האל על ריבונותו של הרצון החופשי הגשמי ובן התמותה, והצהרה זו הינה מוחלטת.

המתת של אישיות לברוא כוללת בחובה שחרור יחסי מתגובות כנועות לגורמים קודמים; כמו כן, האישיות של כל ההוויות המוסריות מסוג זה, בין אם הן אבולוציוניות ובין אם לאו, מתמרכזות באישיותו של האב האוניברסאלי. לנצח הן נמשכות לעבר נוכחותו בפרדיס על-ידי אותה אחווה שבין הוויות, היוצרת את מעגל המשפחה האוניברסאלית הרחבה, ואת חוג האחוה של האל הנצחי. בקרבה של כל אישיות שוררת קרבה של ספונטאניות אלוהית.

numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

^{566(71.1)} Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

^{567 (71.2)} The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

^{568(71.3)} Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

^{569 (71.4)} The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

מעגל האישיות של יקום היקומים מתמרכז באישיות האב האוניברסאלי; אב פרדיס מודע אישית ל-, ומצוי בקשר אישי עם-, כל האישיות, בכל הרמות של הקיום המודע-לעצמו. ומודעות זו לאישיות בכלל הבריאה, מתקיימת באופן בלתי-תלוי במשימתם של מְכוֹנְנֵי המְשָׁבָה.

כפי שמצויה כל הכבידה במעגל של אי פרדיס, כפי שמצויה כל הדעת במעגל של הפּוֹפֶל האחוד, וכפי שמצויה כל הרוח בבן הנצחי, כך מצויה כל האישיות במעגל הנוכחות האישי של האב האוניברסאלי; ומעגל זה משר, ללא כשל, את סגידתן של כל האישיות אל ה אישיות המקורית והנצחית .

בנוגע לאותן אישיות שבהן לא שוק מכוון: התכונה של חופש-בחירה מוענקת אף היא על-ידי האב האוניברסאלי, ואף אישיות אלה מחובקות במעגל הגדול של האהבה הנשגבת, מעגל האישיות של האב האוניברסאלי. האל מעניק את ריבונות הבחירה לכל האישיות האמיתיות. לא יוכרח אף יציר-אישיות לצאת להרפתקה הנצחית; שער הנצח נפתח אך ורק בתגובה לבחירה החופשית של בניו בעלי חופש-הרצון של אל הרצון החופשי.

וכל זה מייצג את מאמצי להציג את יחסו של האל החי אל ילדי הזמן. ואחרי ככלות הכול, לא אוכל לעשות דבר מועיל יותר מאשר לחזור ולומר כי האל הוא אביכם האוניברסאלי, וכי אתם כולכם הנכם ילדיו הפלנטאריים.

[זהו החלק החמישי והאחרון בסדרה המציגה את סיפורו של האב האוניברסאלי, אשר נמסר על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

^{5610 (71.9)} The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

^{5611 (71.9)} As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

^{5612 (71.7)} Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

^{5613 (72.1)} And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

^{5614 (72.2)} [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

מסמך 6. הבן הנצחי

007 ⇨

הספר של אורנטיה

005 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 6

הבן הנצחי

סעיפים

מבוא

1. זהות הבן הנצחי
2. טיבו של הבן הנצחי
3. הסעד של אהבת האב
4. תכונות הבן הנצחי
5. מגבלותיו של הבן הנצחי
6. דעת הרוח
7. אישיות הבן הנצחי
8. ההבנה את הבן הנצחי

PAPER 6

THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

מבוא

הבן הנצחי הוא הביטוי המושלם והסופי של המושג האישי והמוחלט "הראשון" של האב האוניברסאלי. בהתאם לכך, כל אימת שהאב מבטא עצמו באופן אישי ומוחלט, וכל אופן שבו הוא עושה כן, הוא עושה זאת דרך בנו הנצחי, אשר היה מעולם, הווה כעת ולעולם יהיה המילה החיה האלוהית. ובן נצחי זה שוכן במרכז כל הדברים, בסימוכיות לנוכחותו האישית של האב הנצחי והאוניברסאלי, ואופפו בקרבה מיידית.

על-מנת לזכות בגישה לערוצי המחשבה של השכל האנושי, אנו מדברים על המחשבה "הראשונה" של האל, ומרמזים בכך על מקור בלתי-אפשרי בזמן של הבן הנצחי. עיוותי שפה שכאלה מייצגים את מיטב מאמציו לקשר-של-פשרה עם הדעת כבולת-הזמן של היצורים בני התמותה. במובן הסדרתי, לאב האוניברסאלי מעולם לא הייתה יכולה להיות מחשבה ראשונה, ולבן הנצחי מעולם לא הייתה יכולה להיות התחלה. ואולם, הונחתי להציג את מציאויות הנצח לדעת מוגבלת-הזמן של בני התמותה, תוך שימוש בסמלי מחשבה שכאלה, ולתאר את

INTRODUCTION

^{601 (731)} THE Eternal Son is the perfect and final expression of the "first" personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

^{602 (732)} We speak of God's "first" thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to

מערכות היחסים של הנצח באמצעות מושגי זמן כאלה של סדרתיות.

הב הנצחי הינו הייצוג האישיותי הרוחני של המושג האוניברסאלי האינסופי של אב פרדיס על אודות המציאות האלוהית, הרוח הבלתי-מוגדרת והאישיות המוחלטת. ובכך, מהווה הב את ההתגלות האלוהית של זהות הבורא של האב האוניברסאלי. האישיות המושלמת של הב חושפת את העובדה כי למעשה האב הוא המקור הנצחי האוניברסאלי של כל המשמעויות והערכים של הרוחני, הרצוני, התכליתי והאיש.

במאמץ לאפשר לדעת הסופית של הזמן ליצור לעצמה מושג סדרתי כלשהו על אודות מערכות היחסים הנצחיות והאינסופיות של הוויות שילוש פרדיס, אנו מתירים לעצמנו חופש המשגה כמו בהתייחסות ל"מושג האיש", האוניברסאלי והאינסופי הראשון של האב. יהיה זה בלתי-אפשרי עבורי להעביר לדעת האנושית רעיון הולם כלשהו על אודות היחסים הנצחיים של האלוהויות; לפיכך, הנני עושה שימוש במונחים אשר יספקו לדעת הסופית רעיון מסוים על אודות מערכת היחסים של הוויות נצחיות אלה בעידי הזמן העוקבים. הננו מאמינים כי הבן פרץ מן האב; לימדנו כי שניהם נצחיים ללא סייג. ברי, איפוא, כי בריה של זמן לעולם לא תוכל להבין במלואו את המסתורין הזה של בן שנגזר מהאב, ושבה בעת הוא מתואם לנצח עם האב עצמו.

1. זהות הבן הנצחי

הב הנצחי הוא הבן המקורי והיחיד של האל. הוא האל הבן, אישיות האלוהות השנייה והבורא הסימוכי של כל הדברים. כשם שהאב הוא המקור והמרכז הגדול הראשון, כך הבן הוא המקור והמרכז הגדול השני.

הב הנצחי הינו המרכז הרוחני והמנהלן האלוהי של ממשלת הרוח של יקום היקומים. האב האוניברסאלי הוא בראש ובראשונה בורא ולאחר מכן מפקח; הבן הנצחי הוא בראש ובראשונה בורא-בצוותא ולאחר מכן מנהלן רוחני. "אלוהים הוא רוח", והבן הינו התגלות אישית של רוח זו. המקור והמרכז הראשון הינו מוחלט הרצון; המקור והמרכז השני הינו מוחלט האישיות.

האב האוניברסאלי לעולם אינו פועל באופן אישי כבורא, אלא בצוותא עם הבן, או בפעולה מתואמת איתו. לו כותב הברית החדשה היה מתייחס לבן הנצחי, כי אז היה מביע את האמת בכותבו: "בראשית היה הדבר, והדבר היה את האלהים, ואלהים היה הדבר. הכול היה על ידו ומבלעדי לא נהיה כל אשר נהיה."

כאשר הופיע באורנטיה בן של הבן הנצחי,

designate the relationships of eternity by such time concepts of sequentiality.

603 (733) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

604(734) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

61.1 (735) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

61.2 (741) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

61.3 (742) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

61.4 (743) When a Son of the Eternal Son appeared

אלה אשר התרועעו עם הוויה אלוהית זו בעודה בגוף אדם, התייחסו אליו כאל זה "אשר היה מבראשית, אשר שמענו ובעינינו ראינו, אשר הבטנו אליו ואשר מיששו ידינו על-דבר החיים". וכן מתת זה הגיע מעם האב, בדיוק באותה אמיתות שבה הגיע הבן המקורי, ככתוב באחת מתפילותיו הארציות: "ועתה, אבי, פארני עמך; פארני בכבוד אשר היה-לי עמך, עוד בטרם היות העולם".

הבן הנצחי ידוע ביקומים השונים במגוון שמות. ביקום המרכזי הוא נודע כמקור המתאם, כבורא-בצוותא וכמוחלט הסימוכ. בבירת יקום-העל, אוורסה, אנו מתייחסים אל הבן כמרכז הרוח המתאם וכמנהלן הרוח הנצחי. בבירת היקום המקומי שלכם, סלווינגטון, בן זה רשום כמקור והמרכז הנצחי השני. המלכיצדקים מכנים אותו בשם בן הבנים. בעולמכם, שלא כבשאר המערכת שלכם של העולמות המיושבים, בן מקורי זה זוהה בטעות עם בן בורא מתאם, מיכאל מנבאדון, אשר העניק עצמו למען הגזעים בני התמותה של אורנטיה.

בעוד שכל אחד מבני פרדיס עשוי להיקרא, ובצדק, בן האל, אנו נוהגים לשמור את התואר "הבן הנצחי" עבור בן מקורי זה, המקור והמרכז השני, הבורא-בצוותא עם האב האוניברסאלי של היקום המרכזי של העוצמה ושל המושלמות, והבורא-בצוותא של כל יתר הבנים האלוהיים אשר נבעו מעם האלוהיות האינסופיות.

2. טיבו של הבן הנצחי

בדיוק כמו האב האוניברסאלי, הבן הנצחי הוא בלתי-משתנה וניתן לסמוך עליו באופן אינסופי. הוא אף רוחני ממש כמו האב, וממש כמוהו הינו באמת רוח שאין לה גבול. לכם, כאשר אתם ממוצא נמוך, יראה הבן כאיש יותר, מכיוון שהוא נמצא צעד אחד קרוב אליכם יותר בנגישותו מאשר האב האוניברסאלי.

הבן הנצחי הוא הדבר הנצחי של האל. הוא הינו שלם כמו אב; למעשה, הבן הנצחי הינו האל האב כפי שהוא מתבטא באופן אישי ביקום היקומים. ולפיכך, האמירה על אודות הבן הנצחי, ועל כל הבנים הבוראים המתאמים, כי "כל הרואה את הבן ראה את האב", תמיד הייתה אמת, היא נכונה כעת, ולנצח תהיה אמת לאמיתה.

בטיבו, שלם הבן ממש כאב הרוח. כאשר סוגדים אנו לאב האוניברסאלי, למעשה אנו סוגדים בעת ובעונה אחת גם לאל הבן ולאל הרוח. ממש כמו האל האב, האל הבן הינו מציאות אלוהית והינו נצחי בטבעו.

הבן ניתן לא רק בכל צדיקותו האינסופית

on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as "He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life." And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: "And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was."

61.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

61.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation "the Eternal Son" for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

62.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

62.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son is God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: "He who has seen the Son has seen the Father."

62.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

62.4 (75.1) The Son not only possesses all the

והמתעלה של האב, אלא שהוא גם משקף את כל קדושת אופיו של האב. הבן חולק את מושלמותו של האב, ואף חולק עימו את האחריות לסייע לכל הבריות הבלתי-מושלמות במאמציהן הרוחניים להשיג מושלמות אלוהית.

הבן הנצחי ניחן בכל אופיו האלוהי ובתכונותיו הרוחניות של האב. הבן הני מלא מוחלטות האל מבחינת האישיות ומבחינת הרוח; ואת התכונות הללו חושף הבן בעודו מנהל אישית את ממשל הרוח של יקום היקומים.

האל אכן הינו רוח אוניברסאלי; האלוהים הוא רוח; וטבע רוחני זה של האב מתרכז ומתבטא באופן ישיר גם באלוהות הבן הנצחי. נראה כי כל התכונות הרוחניות מודגשות בעוצמה בבן בשל הבידול מהאוניברסאליות של המקור והמרכז הראשון. וכשם שהאב חולק את טיבו הרוחני עם הבן, כך שניהם בצוותא חולקים במלואה וללא סייג את הרוח האלוהית עם הפועל האחד, הרוח האינסופית.

האב והבן הינם שווים באהבתם את האמת ואת יצירת היופי, אלא שנראה כי הבן מקדיש עצמו יותר להגשמת היופי הרוחני הבלעדי של ערכים אוניברסאליים.

אינני מבחין בהבדל כלשהו בין האב לבין הבן בכל הנוגע לטוב אלוהי. האב אוהב את ילדיו יקומיו כאב; ואילו הבן הוגה בכל היצורים הן כאב והן כאח.

3. הסעד של אהבת האב

הבן חולק את הצדק ואת היושרה של השילוש, אולם את התכונות האלוהיות הללו מכסה הביטוי האישי האינסופי של אהבת האב וחמלתו; הבן הינו התגלמות האהבה האלוהית כלפי היקומים. כפי שהאל הינו אהבה, כך הבן הינו חמלה. לא יוכל הבן לאהוב יותר מן האב, ואולם יוכל לחמול על הברואים באופן אחד נוסף, שכן הוא אינו רק בורא ראשוני כמו האב, אלא גם בנו הנצחי של אותו אב, וככזה חולק הוא עם כל בניו האחרים של האב האוניברסאלי את החוויה של היות בן.

הבן הנצחי הינו שר החמלה הגדול של כלל הבריאה. החמלה הינה מהות אופיו הרוחני של הבן. הוראותיו של הבן הנצחי, כפי שהן נמסרות במעגלי הרוח של המקור והמרכז השני, מקודדות בטונים של חמלה.

על-מנת להבין את אהבתו של הבן הנצחי, שומה עליכם לתפוש תחילה את מקורה האלוהי, האב, אשר הינו אהבה; ולאחר מכן, לחזות בפרישתה של חובה אינסופית זו בסעד רחב

Father's infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father's holiness of character. The Son shares the Father's perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

⁶²⁵⁽⁷⁵²⁾ The Eternal Son possesses all the Father's character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God's absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

⁶²⁶⁽⁷⁵³⁾ God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

⁶²⁷⁽⁷⁵⁴⁾ In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

⁶²⁸⁽⁷⁵⁵⁾ In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

⁶³¹⁽⁷⁵⁶⁾ The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

⁶³²⁽⁷⁵⁷⁾ The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

⁶³³⁽⁷⁵⁸⁾ To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who is love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the

היריעה של הרוח האינוסופית ושל צבאה חסר הגבולות כמעט של אישיות סועדות.

הסעד של הבן הנצחי מוקדש להתגלותו של אל האהבה ליקום היקומים. בן אלוהי זה אינו עסוק במשימה הנלווה של שכנוע אביו החסוד לאהוב את בראיו הנמוכים ולגלות אהבה לאלה השוים בזמן. איזו שגיהה היא לדמות כי הבן הנצחי מבקש את רחמיו של האב האוניברסאלי עבור בראיו הנמוכים בעולמות החומר של החלל! מושגים כאלה על אודות האל גסים ומעוותים הם. שומה עליכם, לעומת זאת, להבין כי כל סעד החמלה של בני האל הינו התגלות ישירה של ליבו האוניברסאלי האוהב של האב, החומל באופן אינוסופי. אהבת האב היא-היא המקור האמיתי והנצחי של חמלת הבן.

האל הינו אהבה, ואילו הבן הינו חמלה. אהבה הינה חמלה בפעולה; אהבת האב בפעולתו האישית של הבן הנצחי. אהבתו של בן אוניברסאלי זה אף היא אוניברסאלית. כפי שאהבה מובנת על פלנטה ובה יצורים מיניים, אהבת האל דומה יותר לאהבת אב, בעוד שאהבת הבן דומה יותר לחיבה אימהית. אכן, תיאורים שכאלה הינם גסים, אולם הנני עושה בהם שימוש מתוך תקווה להעביר לדעת האנושית את המחשבה על קיומו של הבדל בין אהבת האב לזו של הבן באיכות ובטכניקת הביטוי, אך לא בתוכן.

4. תכונות הבן הנצחי

הבן הנצחי מניע את הרמה הרוחנית של המציאות הקוסמית; העוצמה הרוחנית של הבן הינה מוחלטת ביחס לכל אשר הינו מציאות ביקום. באמצעות אחיזתו המוחלטת בכבידה הרוחנית, הוא מפעיל שליטה מושלמת בכל האיגודים ההדדיים של אנרגיה רוחנית בלתי-מובחנת ובכלל המציאות הרוחנית הממשית. הרוח הטהורה והבלתי-מקוטעת כולה, וכן כל ההוויות והערכים הרוחניים, מגיבים לכוח משיכתו האינוסופי של בן פרדיס הקדמון. ואם בעתיד הנצח נחזה בהופעתו של יקום בלתי-מוגבל, תמצאנה הכבידה הרוחנית ועוצמתו הרוחנית של הבן המקורי, ראויות בהחלט לשלטון רוחנית ולנהל ביעילות בריאה חסרת גבולות שכוז.

הבן הינו כל-יכול רק במרחב הרוחני. בכלכלה הנצחית של ניהול היקום לא תמצא חזרה בזבזנית שלא צורך על פעולות; האלוהויות אינן נוטות לשכפל את הסעד האוניברסאלי שלא לצורך.

תכונתו של הבן המקורי להימצא בכל הינה הבסיס לאחדות הרוחנית של יקום היקומים. הלכידות הרוחנית של הבריאה בכללותה נשענת על נוכחותה הפעילה בכל-מקום של רוחו האלוהית של הבן הנצחי. בשעה שאנו הוגים

Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

^{634 (759)} The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

^{635 (7510)} God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

^{641 (761)} The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

^{642 (762)} The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

^{643 (763)} The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive

בנוכחותו הרוחנית של האב, אנו מתקשים להבחין במחשבותינו בינה לבין נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי. רוחו של האב לעד שוכנת בזו של הבן.

האב חייב להימצא רוחנית בכול, ואולם נראה כי נוכחות בכול זו הינה בלתי-נפרדת מפעילויותיו הרוחניות בכל-מקום של הבן הנצחי. בכל אופן, הננו מאמינים כי בכל המצבים שבהם נוכחים האב-בן בנוכחות רוחנית דואלית, רוחו של הבן מתאמת עם זו של האב.

במגעו עם האישיות, פועל האב במעגל האישיות. במגע האיש, הניתן לגילוי, של האב עם הבריאה הרוחנית, הוא מופיע בדמות רסיסי מכלול אלוהותו; ולרסיס-אב אלה תפקיד יחיד, ייחודי ובלעדי בכל מקום ובכל זמן שבו הם מופיעים ביקומים. בכל אותם מצבים, מתאמת רוחו של הבן עם התפקיד הרוחני של נוכחותו הרסיסית של האב האוניברסאלי.

מבחינה רוחנית, הבן הנצחי נוכח בכול. באופן וודאי, רוחו של הבן הנצחי נמצאת איתכם וסובבת אתכם, אולם היא אינה מצויה בתוכם או כחלק מכם, כדוגמת משגוח המסתורין. רסיסי האב השוכנים מקוונים את הדעת האנושית בהדרגה לעבר גישות אלוהיות יותר ויותר, כך שדעת מרקיעה זו נענית באופן הולך וגובר לעוצמת המשיכה הרוחנית של מעגל-הכבידה הרוחני רב-העוצמה של המקור והמרכז השני.

הבן המקורי מודע-לעצמו באופן רוחני ואוניברסאלי. בינתו של הבן שקולה במלואה לזו של האב. בתחומים של ידע ושל ידיעת-הכול, איננו יכולים להבדיל בין המקור הראשון למקור השני; כמו האב, כך אף הבן, יודע-כל הוא; לעולם הוא איננו מופתע ממאורע כלשהו ביקום; יודע הוא אחרית דבר מראשיתו.

האב והבן אכן יודעים את מספרן ואת מיקומן של כל הרוחות וההוויות הרוחניות ביקום היקומים. לא זאת בלבד שהבן הינו יודע-כל בזכות רוחו המצויה בכל, אלא הוא אף מודע, באופן שווה לאב ולפועל האחד, למלוא הבינה המהפזרית העצומה של ההווה העליונה; זה אשר בינתו מודעת, בכל עת, לכל המתרחש בכל העולמות של שבעת יקומי-העל. ואף קיימות דרכים נוספות שבהן בן פרדיס הינו יודע-כל.

הבן הנצחי, כאישיות רוחנית סועדת, אוהבת ורחומה, שקול באופן מלא ואינסופי לאב האוניברסאלי; זאת בעוד שבכל מגעיו האישיים של חיבה וחמלה עם ההוויות המרקיעות מהעולמות הנמוכים, הבן הנצחי הוא אדיב ומתחשב, ואף סבלן וארך-אפיים ממש כבניו בני פרדיס ביקומים המקומיים, אשר נותנים תדירות את עצמם במתת לעולמות האבולוציוניים של הזמן.

of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

644(76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

645 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

646 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

647 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

648 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

649(77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

אין טעם להרחיב עוד את הדיבור על אודות תכונותיו של הבן הנצחי. למעט החריגים שצוינו, די ללמוד את תכונותיו הרוחניות של האל האב על-מנת להבין ולהעריך נכונה את תכונותיו של האל הבן.

5. מגבלותיו של הבן הנצחי

הבן הנצחי אינו פועל אישית בממלכות הגשמיות, ואף אינו פועל ברמות של סעד הדעת להוויות הברואות, אלא למעט באמצעות הפועל האחד. ואולם, אין במגבלות אלה בכדי להגביל באופן כלשהו את הבן הנצחי בהפגנה המלאה והחופשית של כל התכונות הרוחניות האלוהיות של ידיעת-כל, המצאות-בכול ויכלת כל.

אף כי הבן הנצחי אינו מחדר באופן אישי את פוטנציאל הרוח הטבוע באינסופיותו של המוחלט האֵלֶּהי, באשר הופכים פוטנציאלים אלה לממשיים, הם נִכְפָּסִים לאחיותו הכל-יכולה של מעגל הכבידה-הרוחנית של הבן.

אישיות הינה המתנה הבלעדית של האב האוניברסאלי. הבן הנצחי גוזר אישיות מהאב, אך הוא לא יעניקה ללא האב. הבן הוא המקור של צבא רוחני עצום, אך נגזרות אלה אינן אישיות. כאשר בורא הבן אישיות, הוא עושה כן יחד עם האב, או יחד עם הפועל האחד, כאשר זה עשוי לפעול ביחסים מעין אלה בשמו של האב. ולפיכך, הבן הנצחי הוא בורא-בצוותא של אישיות, אך הוא אינו מעניק אישיות להוויה כלשהי, ולעולם אינו בורא לבדו הוויות בעלות אישיות. בכל אופן, אין במגבלה זו כדי לשלול מהבן את יכולתו לברוא מציאויות כלשהן מטיפוס אחר-מאשר-אישיות.

הבן הנצחי מוגבל ביכולתו להקנות זכויות כבורא. כאשר הפך האב את הבן המקורי לנצחי, הוא הקנה לו את העוצמה ואת הזכות להצטרף אליו לפעולת היצירה האלוהית של בנים נוספים שלהם תכונות יצירה; ואת זאת הם עשו ועדיין עושים. אולם, כאשר נוצרו בנים מתאמים אלה, נראה כי זכויות הבורא אינן ניתנות להעברה הלאה. הבן הנצחי מעביר זכויות כבורא רק לאישיות שנבראה ראשונה או במישרין. לפיכך, כאשר חוברים האב והבן כדי לאחד בן בורא לכדי אישיות, הם משיגים את מבוקשם; אך הבן הבורא שכך נוצר, לעולם לא יוכל להאציל את סמכויותיו כבורא לשלל סדרי הבנים שאותם עתיד הוא לברוא, וזאת, אף-על-פי שנראה שבקרב בני היקום הגבוהים ביותר מופיעה השתקפות מוגבלת ביותר של תכונותיו היצירתיות של הבן הבורא.

הבן הנצחי, כהוויה אינסופית ואישית באופן

^{6410 (77.3)} It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

^{651 (77.4)} The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

^{652 (77.5)} The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

^{653 (77.6)} Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

^{654 (77.7)} The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

^{655 (78.1)} The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his

בלעדי, איננו יכול לחלק את טבע עצמו לרסיסים, ואינו יכול להעניק מנות אינדיבידואליות של עצמו באופן שבו נוהגים האב האוניברסאלי והרוח האינסופית. ואולם, הבן יכול לתת עצמו, והוא אכן עושה זאת, כרוח חסרת גבולות הנסוכה על-פני הבריאה כולה, ומושכת ללא לאות את כל אישיות הרוח והמציאות הרוחניות אל עבר הבן הנצחי.

זכרו תמיד כי הבן הנצחי הינו הביטוי האישיותי של אב הרוח בעבור כלל הבריאה. במובן האלוהי, הבן הוא אישיותי ולא כל דבר אחר; אישיות אלוהית ומוחלטת שכזו אינה ניתנת לפירוק או לחלוקה לרסיסים. האל האב והאל הרוח אכן הינם אישיים, ואולם בנוסף להיותם אישיותיות אלוהות, הם גם כל השאר.

על אף שנבצר מהבן הנצחי לקחת חלק אישי במתת של מְכַנְּנֵי המְחַשְּׁבָה, הוא ישב בנצח העבר בהתייעצות עם האב האוניברסאלי, אישר את התוכנית והבטיח לאב שיתוף פעולה בלתי-מוגבל, כאשר הציע האב לבן, בעת תכנון המתת של מְכַנְּנֵי המְחַשְּׁבָה, "הבה נַעֲשֶׂה את האָדָם בן התמותה בְּצִלְמֵנוּ כְּדִמּוּתֵנוּ." וכפי ששוכן בקרבכם רסיס רוחו של האב, כך עוטפת אתכם נוכחות רוחו של הבן, ושני אלה יחדיו לנצח עמלים כאחד על-מנת לקדם אתכם מבחינה רוחנית.

6. דעת הרוח

הבן הנצחי הינו רוח והוא ניחן בדעת; אולם אלה אינן דעת או רוח אשר דעת בת-תמותה תוכל להבין. בן התמותה תופש את הדעת ברמות הסופית, הקוסמית, הגשמית והאישית. האדם אף מתבונן במופעי דעת ביצורים חיים ברמה תת-אישית (של עולם החי), אך הוא מתקשה לתפוש את טיבה של הדעת, כאשר זו משתייכת להוויות על-חומריות ומהווה חלק מאישיות שכן אך ורק רוחניות. שומה על הגדרת הדעת להשתנות כאשר היא מתייחסת לרמה הרוחנית של הקיום, וכאשר היא משמשת לציון פעולות תבניות רוחניות. דעת מסוג זה, אשר קשורה במישרין לרוח, אינה ברת השוואה, לא לדעת אשר מתאמת בין רוח וחומר, ואף לא לזאת אשר קשורה בלעדית לחומר.

הרוח תמיד מודעת, וניחנת בדעת ובסוגים שונים של זהות. בהיעדר דעת, מסוג כזה או אחר, לא תהא כל מודעות רוחנית באחוה של הוויות רוחניות. היכולת לדעת ולהיוודע, השקולה לדעת, הינה טבעית לאלוהות. האלוהות עשויה להיות אישית, קדם-אישית, על-אישית, או לא-אישית, אך אלוהות לעולם אינה חסרת דעת, כלומר, לעולם היא לא תחסר, לכל הפחות, את היכולת לתקשר עם ישויות, הוויות או אישיות דומות.

דעת הבן דומה לזו של האב, אך אינה דומה לאף דעת אחרת ביקום; ויחד עם דעתו של האב

nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

^{656 (782)} Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

^{657 (783)} Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

^{661 (784)} The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

^{662 (785)} Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

^{663 (786)} The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the

היא מהווה מקור קדמון לדעת המגהנת ורחבת היריעה של הפועל האחד. ייתכן שהדעת של האב ושל הבן, אותה תבונה אשר קודמת לדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי, מודגמת באופן המיטבי באותה קדם-דעת של מְקוֹן המְחַשְׁבָּה, שכן, אף כי רסיסים אלה של האב מצויים לחלוטין מחוץ למעגלי הדעת של הפועל האחד, הם ניחנים בסוג מסוים של קדם-דעת; הם הינם יודעים וידועים; והם נהנים מיכולת השקולה לזו של המחשבה האנושית.

הבן הנצחי הינו רוחני לחלוטין; האדם רובו ככולו הינו גשמי; ולפיכך, על-מנת להיוודע לחלק גדול מן האישיות הרוחנית של הבן הנצחי, לשבעת העולמות הרוחניים הסובבים את פרדיס ולטיבן של היצירות הלא-אישיות של בן פרדיס, יהיה עליכם להמתין עד להשגת מעמד רוחני, לאחר סיום ההרקעה המורחבת ביקום המקומי של נבאדון. ואז, בעזרת דרך יקום העל והלאה להאווה, לכשתקבלו את "מחשבת הרוח" – היא הבוננת הרוחנית – יתבהר לכם הרבה מן המסתורין הרוחני הזה.

7. אישיות הבן הנצחי

הבן הנצחי הינו אותה אישיות אינסופית, אשר האב האוניברסאלי חמק מכבלי חוסר הגדרתה באמצעות טכניקת השילוש, ובזכות זאת ממשיך הוא מאז לתת מעצמו בשטף אינסופי ליקומו המתרחב-תמידית של בוראים וברואים. הבן הינו אישיות מוחלטת; האל הינו אישיות אבהית – המקור של האישיות, מעניק האישיות והמחולל של האישיות. כל הוויה אישית גוזרת את אישיותה מהאב האוניברסאלי, ממש כשם שהבן המקורי לנצח גוזר את אישיותו מאב פרדיס.

אישיותו של בן פרדיס הינה מוחלטת ורוחנית לחלוטין. אישיות מוחלטת זו הינה בה בעת גם התבנית האלוהית הנצחית; בראש ובראשונה, למתת האישיות של האב לפועל האחד; ולאחר מכן, למתת האישיות ליצוריו הרבים מני ספור ברחבי היקום רחב היריעה.

לאמיתו של דבר, הבן הנצחי הוא סועד רחום, רוח אלוהית, עוצמה רוחנית ואישיות אמיתית. הבן הינו טיבו הרוחני והאיש של האל באופן המופיע ביקומים – קרי, סך כל המהות של המקור והמרכז הראשון, למעט כל מה שהינו בגדר לא-איש, חוץ-אלוהי, לא-רוחני ופוטנציאל טהור. ואולם לא ניתן לצייר, בעבור הדעת האנושית, תמונה מילולית של היופי ושל ההדר של אישיותו השמימית של הבן הנצחי. כל אשר נוטה להסתיר את האב האוניברסאלי משפיע באופן כמעט זהה, ומונע אף את ההכרה המושגית של הבן הנצחי. שומה עליכם, אם כן,

universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

⁶⁶⁴⁽⁷⁸⁷⁾ The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the "mind of the spirit" — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

^{67.1(791)} The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

^{67.2(792)} The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

^{67.3(793)} The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your

להמתין עד להגעתכם לפרדיס; או אז תבינו מדוע נבצר ממני מלתאר בעבור הדעת הסופית את אופייה של אישיות מוחלטת זו.

attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. ההבנה את הבן הנצחי

בנוגע לזהות, לטבע ולתכונות אישיות אחרות, הבן הנצחי הינו השקול המלא, המשלים המושלם והעמית הנצחי של האב האוניברסאלי. באותו מובן שבו האל הינו האב האוניברסאלי, הבן הינו האם האוניברסאלית. וכולנו, גבוהים נמוכים, מהווים את משפחתם האוניברסאלית.

על-מנת להעריך כהלכה את אופיו של הבן, שומה עליכם ללמוד על התגלות אופיו האלוהי של האב; שניהם, לנצח חד הם ובלתי-נפרדים. כאישיות אלוהית, סדרי התבונה הנמוכים כמעט ואינם מסוגלים להבחין ביניהם. אלה אשר מקורם הוא בפעולות היצירה של האלוהיות עצמן, אינם מתקשים כך להכירם בנפרד. הבריות ילידות היקום המרכזי ופרדיס, מביחנות באב ובבן לא רק כאיחוד אישיותי של שליטה אוניברסאלית, אלא גם כשתי אישיות נפרדות הפועלות בתחומים מוגדרים של ניהול היקום.

בעוד שאתם עשויים להבחין באב האוניברסאלי ובבן הנצחי כיחידים נפרדים – שהרי כך הדבר – הם מנהלים את היקום בדרכים כה שזורות וכה תלויות זו בזו, עד שלא תמיד ניתן להבחין ביניהם. בכל המגע לענייני ניהול היקום, כאשר מתגלים האב והבן בהתאגדויות מבלבלות, לא תמיד כדאי לנסות להפריד בין פעולותיהם; פשוט זכרו כי האל הינו המחשבה המאתחלת, ואילו הבן הינו המילה מלאת ההבעה. בכל יקום מקומי, בלתי-נפרדות זו מקבלת ביטוי אישיותי באלוהותו של הבן הבורא, המשמש כנציגם של האב והבן גם יחד בעבור היצורים בעשרה מיליון העולמות המיושבים.

בעוד שהבן הנצחי הינו אינסופי, הוא נגיש דרך האישיות של בניו בני פרדיס, ובאמצעות הסעד הסבלן של הרוח האינסופית. הוויות ממוצא גשמי לא היו יכולות לקוות להגיע אל הבן הנצחי, אלמלא שירות המתת של בני פרדיס והסעד האוהב של יצוריה של הרוח האינסופית. ואף אמת היא זו: הודות לעזרה ולהדרכה של סוכנויות שמיימיות אלה, בן-תמותה יודע-אל יגיע לבטח לפרדיס, ואף יעמוד ביום מן הימים במנכחותו האישית ומלאת ההוד של בן הבנים הזה.

אף-על-פי שהבן הוא התבנית של הישג האישיות עבור בן התמותה, קל לכם יותר לתפוש את מציאותם של האב והרוח; זאת משום שהאב הוא זה שהעניק לכם בפועל את מתת האישיות האנושית; ואילו הרוח היא המקור

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

^{681 (794)} Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

⁶⁸²⁽⁷⁹⁵⁾ To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

^{683 (796)} As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

^{684 (801)} The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

⁶⁸⁵⁽⁸⁰²⁾ Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the

המוחלט של דעתכם בת התמותה. אך ככל שתקיעו ותתקדמו במעלה הדרך הרוחנית לפרדיס, כך תהפוך עבורכם אישיותו של הן הנצחי ליותר מציאותית, ומציאות דעתו הרוחנית האינסופית תהפוך לניתנת יותר להבחנה עבור דעתכם ההולכת והופכת בעצמה לרוחנית יותר ויותר.

המושג על אודות הן הנצחי לא יזרח לעולם בבהירות בדעתכם הגשמית, או המורנטית בהמשך, אלא כאשר תהפכו לרוח ותתחילו את הרקעתכם הרוחנית; רק אז תוכל הבנתכם את אישיותו של הן הנצחי להשתוות לבהירות שבה אתם תופשים את אישיותו של הן הבורא אשר הגיע מפרדיס, ואשר באופן אישי וכאישיות, התגשם פעם בגוף וחי באורנטיה כאדם בקרב בני האדם.

במהלך חווייתכם ביקום המקומי, שומה על הן הבורא, אשר את אישיותו מסוגל האדם לתפוש, לפצות על חוסר יכולתכם לתפוש את מלוא המשמעות של אישיות הן הנצחי של פרדיס, אשר הינה רוחנית באופן בלעדי יותר, אך אישיותית לא פחות. בעודכם מתקדמים דרך אורונטון והאוונה, ובעודכם מותירים מאחור את התמונה החיה ואת הזיכרונות העמוקים על הן הבורא של יקומכם המקומי, אובדן החוויות הגשמיות והמורנטיות יזכה לפיצוי בצורה של מושגים הולכים ומתרחבים, ושל הבנה בעלת עוצמה הולכת וגדלה, על אודות הן הנצחי של פרדיס, אשר מציאותו וקרבתו תתגבר בהתמדה ככל שתתקדמו לעבר פרדיס.

הן הנצחי הינו אישיות עצומה ומלאת הוד. ואף-על-פי שתפישת ממשות אישיותה של הווייה אינסופית שכזו מצויה מעבר ליכולת הדעת הגשמית בת התמותה, אל לכם להטיל ספק – הוא אכן אישיות. הנני יודע את אשר אני דובר. פעמים רבות מני ספור עמדתי בנוכחותו האישית של בן נצחי זה, ומשם יצאתי אל קצוות היקום לשם מילוי הנחיותיו מלאות הטוב.

[נכתב על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לחבר הצהרה זו המתארת את הן הנצחי של פרדיס.]

absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

⁶⁸⁶⁽⁸²³⁾ Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

⁶⁸⁷⁽⁸²⁴⁾ Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

⁶⁸⁸⁽⁸²⁵⁾ The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

⁶⁸⁹⁽⁸²⁶⁾ [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

מסמך 7. היחס של הבן הנצחי ליקום

008 ⇨

הספר של אורנטיה

006 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 7

היחס של הבן הנצחי ליקום

סעיפים

מבוא

1. מעגל הכבידה הרוחנית
2. המנהל של הבן הנצחי
3. היחס של הבן הנצחי ליחיד
4. התוכניות האלוהיות של הפיכה למושלם
5. רוח המתת
6. בני פרדיס של האל
7. ההתגלות העליונה של האב

PAPER 7

RELATION OF THE ETERNAL SON
TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

מבוא

הבן הנצחי לעולם עסוק בהוצאתם אל הפועל של היבטיו הרוחניים של ייעודו הנצחי של האב, כפי שייעוד זה נפרש במדורג במופעי היקומים המתפתחים, על המגוון הרב של סדרי היצורים החיים בהם. איננו מבינים תוכנית נצחית זו במלואה, ואולם בן פרדיס ללא ספק מבינה.

בדומה לאב, מבקש הבן לתת מעצמו ככל אשר ניתן לבניו המתאמים ולבניהם הכפופים; וכן, הוא חולק עם האב את טבע הנתינה העצמית במתת הבלתי-מוגבלת של עצמו לרוח האינסופית, שהינה המבצע האחד של שניהם.

המקור והמרכז השני, כתומך של המציאויות הרוחניות, הינו המאזן הנצחי של אי פרדיס, אשר תומך ברוב הדר בכל אשר הינו חומר. וכך, לנצח מתגלה המקור והמרכז הראשון בפי החומר של התבניות המעודנות של האי המרכזי, ובערכים הרוחניים של האישיות השמיימית של הבן הנצחי.

INTRODUCTION

^{7.01 (81.1)} THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

^{7.02(81.2)} The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

^{7.03 (81.3)} As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the supernal personality of the Eternal Son.

הבן הנצחי הינו המקיים בפועל של הבריאה העצומה של מציאויות-רוח ושל הוויות רוחניות. עולם הרוח הינו ההרגל של הבן, נחלתו האישית; וכל המציאויות הלא-אישיות בעלות הטבע הרוחני מגיבות תמיד לרצונה ולתכליתה של האישיות המושלמת של הבן המוחלט.

בכל אופן, אין הבן אחראי אישית לכל מעשיהן של האישיות הרוחניות. רצונה של בריה בעלת אישיות הוא חופשי באופן יחסי, ולכן רצון זה הוא שקובע את פעולותיהן של ההוויות הרצוניות האלה. לפיכך, אין עולם הרוח של הרצון החופשי מתאר תמיד נאמנה את אופיו של הבן הנצחי, בדיוק כשם שהטבע באורנטיה אינו מגלה לאשורם את המושלמות ואת חוסר-ההשתנות של פרדיס ושל האלוהות. אך ללא כל תלות במה שמאפיין את פעולות הרצון החופשי של אדם או של מלאך, ממשיכה ומתקיימת באופן מוחלט אחיזתו הנצחית של הבן בשליטה בכבידה האוניברסאלית של כל המציאויות הרוחניות.

1. מעגל הכבידה הרוחנית

כל אשר נלמד על אודות פנימיות האל, נוכחותו-בכל, יִלְת־הכול וידיעת הכול שלו, הינו נכון ואמיתי באותה מידה בממלכות הרוח אף בנוגע לבן. אותו מעגל רוחני בלעדי, הכבידה הרוחנית האוניברסאלית הטהורה של כלל הבריאה, מוליך ישירות חזרה אל אישיותו של המקור והמרכז השני בפרדיס. הוא אשר חולש על השליטה ועל ההפעלה של אותה אחיזה רוחנית – הנכחת-תמיד ולעולם אינה שוגה – של כל הערכים הרוחניים האמיתיים. כך מחזיק הבן הנצחי בריבונות רוחנית מוחלטת. פשוטו כמשמעו, מחזיק הוא במו כפות ידיו את כל המציאויות הרוחניות, ואת כל הערכים אשר הפכו לרוחניים. השליטה בכבידה הרוחנית האוניברסאלית-הנהיגות רוחנית אוניברסאלית.

שליטת כבידה זו על הדברים הרוחניים פועלת באופן בלתי-תלוי בזמן ובמרחב; ולפיכך, אנרגיה רוחנית אינה מתמעטת בעת תשדורת. כבידה רוחנית לעולם אינה סובלת משהיו בזמן או מהתמעטות בחלל. היא אינה פוחתת ביחס לריבוע מרחק השידור; מסת הכבידה החומרית אינה מעכבת את מעגלי הרוח הטהורה. התעלות זו של אנרגיות הרוח הטהורות מעל הזמן והמרחב, נובעת מטיבו המוחלט של הבן; והיא איננה נובעת מחציתם של הכוחות האנטי-כבידתיים של המקור והמרכז השלישי.

מציאויות רוחניות מגיבות לכוח המשיכה של מרכז הכבידה הרוחנית בהתאם לערך האיכותי; קרי, למידתו בפועל של טבע הרוחני. מהות רוחנית (איכות) מגיבה לכבידה רוחנית, ממש כשם שהאנרגיה המאורגנת בחומר הפיזי (כמות)

7:04 (81:4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:05 (81:5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:11 (81:6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:12 (82:1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:13 (82:2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy

מגיבה לכבידה פיזית. ערכים רוחניים וכוחות רוח הניסאמייתיים. מנקודת המבט של האישיות, הרוח הינה נשמת הבריאה; החומר הינו הגוף הפיזי המעורפל.

תגובותיה ותנודותיה של הכבידה הרוחנית תואמות תמידית את תוכנם של ערכים רוחניים, ואת המעמד הרוחני האיכותי של יחיד או של עולם. כוח משיכה זה מגיב מיידית לערכים התוך-רוחניים, או הבין-רוחניים, של כל מצב אוניברסאלי או תנאי פלנטארי. כל אימת שמתממשת מציאות רוחנית ביקומים, שינוי זה דורש התאמה-מחדש, מיידית ומהירה, בכבידה הרוחנית. רוח חדשה שכזו הינה למעשה חלק מהמקור והמרכז השני; ובאותו ביטחון שבו הופך בן תמותה להוויה רוחנית, כך אף מובטח כי יגיע אל הבן הרוחני, המקור והמרכז של הכבידה הרוחנית.

כוח המשיכה הרוחנית של הבן מתקיים, אם כי במידה מופחתת, בסדרים רבים של בני פרדיס. שכן, בתוך מעגל הכבידה-הרוחנית המוחלט, קיימות מערכות מקומיות של משיכה רוחנית, אשר פועלות בחלקי הבריאה המצומצמים יותר. מוקדים תת-מוחלטים אלו של כבידה רוחנית, מהווים חלק מאלוהותן של האישיות הבוראות של הזמן והמרחב, וכן מתואמים עם על-שליטת ההתנסותית המגיחה של ההווה העליונה.

המשיכה והתגובה של הכבידה הרוחנית פועלות לא רק ביקום בכללותו, אלא אפילו בין יחידים ובין קבוצות של יחידים. לכידות רוחנית מתקיימת בקרב האישיות הרוחניות, ובקרב האישיות שהפכו לרוחניות, של כל עולם, גזע, אומה, או קבוצת אמונה המורכבת מיחידים. קיימת משיכה ישירה, בעלת טבע רוחני, בין אישיות בעלות מודעות רוחנית אשר להן טעמים וכמיהות דומות. המונח נשמות תואמות, אם כן, איננו בבחינת מטבע-לשון בלבד.

בדומה לכבידה החומרית של פרדיס, אף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה מוחלטת. חטא ומרד עלולים אומנם להתערב בפעולתם של מעגלים ביקום המקומי, אולם דבר לא ימנע את פעולתו של מעגל הכבידה של הבן הנצחי. המרד של לוציפר גרם לשינויים רבים במערכת העולמות המיושבים שלכם, ואף באורגניזם עצמה; אולם איננו רואים כי ההסגר הרוחני על הפלנטה שלכם, כתוצאה ממרד זה, השפיע כהוא זה על נוכחותה ועל פעולתה של רוח הבן הנצחי הנוכחת-בכל, או על מעגל הכבידה הרוחנית הנלווה לה.

כל התגובות של מעגל הכבידה הרוחנית ביקום המקיף ניתנות לחיזוי. היננו מכירים את כל הפעולות ואת כל התגובות של רוחו הנוכחת-בכל של הבן הנצחי, ומוצאים אותן מהימנות. בהתאם לחוקים ידועים היטב, ביכולתנו למדוד כבידה רוחנית, בדיוק כשם שהאדם מנסה לחשב את פעולתה של הכבידה הפיזית הסופית; ואנו אכן עושים זאת. קיימת תגובה בלתי-משתנה של

of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:14 (823) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:15 (824) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:16 (825) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:17 (826) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:18 (827) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this

רוח הבן לכל אותם הוויות, אישיות ודברים רוחניים; ותגובה זו לעולם תואמת את מידת הממשות (הדרגה האיכותית של המציאות) של אותם ערכים רוחניים.

ואולם, לצד פעולות מהימנות ובנות-חיזוי אלה של נוכחותו הרוחנית של הבן הנצחי, ניתן למצוא גם תופעות אשר אינן כה צפויות בתגובותיהן. קרוב לוודאי שתופעות כאלה מצינות את הפעולה המתאמת של המוחלט האלוהי בממלכות הפוטנציאלים הרוחניים המגיחים. הינו יודעים כי נוכחות רוח הבן הנצחי מהווה השפעה של אישיות אינסופית ורב-הוד, אך איננו מחשיבים כלל כאישיות את התגובות הנלוות לפעולותיו המשוערות של המוחלט האלוהי.

מנקודת המבט של האישיות ובעיני אישיותות, נראה כי היחס בין הבן הנצחי לבין המוחלט האלוהי הינו כדלהלן: הבן הנצחי שולט בממלכת ערכי הרוח הממשיים, ואילו המוחלט האלוהי דמה כמחדר את הממלכה העצומה של ערכי הרוח הפוטנציאליים. כל ערך ממשי בעל טבע רוחני מוצא משכן באחיזה הכבדה של הבן הנצחי; אך אם הינו פוטנציאלי, נראה כי הוא מוצא את משכנו בנכחות המוחלט האלוהי.

נראה כי הרוח מגיחה מן הפוטנציאלים של המוחלט האלוהי; רוח מתפתחת מוצאת התאמה באחיזה ההתנסותית הבלתי-מושלמת של העליון ושל המרבי; לבסוף, מוצאת הרוח את יעדה הסופי באחיזה המוחלטת של הכבדה הרוחנית של הבן הנצחי. דומה שהדבר מהווה מחזור של הרוח ההתנסותית, ואולם הרוח הקיומית טבועה באינסופיותו של המקור והמרזז השני.

2. המנהל של הבן הנצחי

בפרדיס, נוכחותו ופעולתו האישית של הבן המקורי הינן מעמיקות, ובמובן הרוחני – מוחלטות. בעוברנו מפרדיס החוצה, דרך האוונה ואל תוך הממלכות של שבעת יקומי-העל, אנו מגלים פחות ופחות מהפעולה האישית של הבן הנצחי. ביקומים שלאחר-האוונה, נוכחותו של הבן הנצחי מקבלת ביטוי אישי בדמותם של בני פרדיס; נוכחות זו מותנית במציאויות ההתנסותיות של העליון ושל המרבי, וכן מתואמת עם פוטנציאל הרוח הבלתי-מוגבל של המוחלט האלוהי.

מתוך התבוננות בהרמוניה הרוחנית המעודנת של היצירה הנצחית, ניתן להבחין בפעולתו האישית של הבן המקורי ביקום המרכזי. האוונה הינה כה נפלאה במושלמותה, עד כי המעמד הרוחני והמצבים האנרגטיים של יקום-תבנית זה מצויים באיזון מושלם ותמידי.

response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

הבן אינו שוכן או נוכח באופן אישי ביקומי העל; ביצירות אלה הוא שומר אך על ייצוג על-אישי. מופעי הרוח הללו של הבן אינם אישיים; הם אינם משתייכים למעגל האישיות של האב. איננו מכירים מונח הולם יותר עבורם מאשר על-אישיות; והם הינם הוויות סופיות; הם אינם מוחלטופיים ואינם מוחלטים.

מנהל הבן הנצחי ביקומי העל אינו ניתן להבחנה על-ידי בריות אישיות, באשר הוא הינו רוחני ועל-אישי באופן בלעדי. ואף-על-פי-כן, הדחף הרוחני מחדר-הכול של השפעתו האישית של הבן, ניכר בכל השלבים של פעילויות כלל המקטעים בממלכות של עתיקי היומין. ביקומים המקומיים, לעומת זאת, אנו חוזים בנוכחות אישית של הבן הנצחי באישיות של בני פרדיס. כאן, הבן האינסופי פועל יצירתית ורוחנית דרך אישיות סגל הבנים הבוראים המתאמים המלכותיים.

3. היחס של הבן הנצחי ליחיד

במהלך הרקעתם ביקום המקומי, נושאים בני התמותה של הזמן את עיניהם אל עבר הבן הבורא כאל נציגו האישי של הבן הנצחי. אך עם תחילת משטר האימונים של ההרקעה ביקום העל, עולי הרגל של הזמן מבחינים באופן הולך וגובר בנוכחות השמיימית של רוחו מעוררת ההשראה של הבן הנצחי; והם אף יכולים ליהנות מאפשרות הסעד של הטענה אנרגטית רוחנית. בהאווה, הופכים המרקיעים מודעים אף יותר לחיבוקה האוהב של רוח הבן המקורי השוכנת-בכל. רוחו של הבן הנצחי איננה שוכנת בדעתו או בנשמתו של עולה הרגל של הזמן בשום שלב של הרקעת בן התמותה, ואולם, חסדו תמיד קרוב, ולעולם טרוד ברווחתם ובביטחונם הרוחני של ילדי הזמן ההולכים ומתקדמים.

משיכת הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי הינה הסוד הטבוע בהרקעתן של נשמות אנושיות שורדות לפרדיס. כל הערכים הרוחניים האמיתיים, וכל היחידים הרוחניים האותנטיים, מוחזקים באחיזתה הבטוחה של הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. כך למשל, דעת בן התמותה מתחילה את נתיבתה כמכניזם גשמי ולבסוף מתקבלת לסגל הסופיונים כקיום רוחני הקרוב לכליל השלמות; ובמשך כל החוויה הזו הופכת דעתו של בן התמותה לפחות ופחות תגובתית לכבידה החומרית, ובהתאם, לתגובתית יותר לדחף הפנימי המושך של כבידת הרוח. מעגל כבידת הרוח מושך, פשוטו כמשמעו, את נשמת האדם אל עבר פרדיס.

מעגל כבידת הרוח הינו הערוץ הבסיסי שדרכו משודרות התפילות האמתיות של לב

7:23 (836) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:24(837) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:31 (841) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:32(842) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mastered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:33(843) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human

האדם המאמין, החל מרמת המודעות האנושית ועד למודעות האלוהית בפועל. כל דבר בעתירותיכם אשר מייצג ערך רוחני אמיתי, ייתפש על-ידי מעגל כבידת הרוח האוניברסאלי ויועבר באופן מיידי וב-זמני אל כל האישיות האלוהיות הנוגעות לעניין. כל אחת מאישיות אלה תעסיק עצמה במה ששייך לתחומי אחרותה האישית. ולפיכך, אין חשיבות כלל לשאלה האם בחוויה הדתית המעשית שלכם, אתם שוטחים את תחינותיכם בפני דמותו של הברבור של יקומכם המקומי, או בפני דמות הברבור הנצחי השוכן במרכזם של כל הדברים.

ניתן להשוות את פעולתו המבחינה של מעגל כבידת הרוח, לפעולתם של מעגלי הנירונים בגוף הגשמי של האדם: תחושות נעות פנימה בנתיבי הנירונים; חלק מהן מעוכבות ונענות על-ידי המרכזים העצביים השדרתיים הנמוכים; אחרות ממשיכות למרכזים הפחות אוטומטיים אך מותני-ההרגלים של המוח הנמוך; זאת בעוד שהמסרים הנכנסים החיוניים והחשובים ביותר מבזיקים באמצעות מרכזים כפיפים אלה ונרשמים מיידית ברמות הגבוהות ביותר של התודעה האנושית.

אך כמה מושלמת יותר הינה הטכניקה המופלאה של עולם הרוח! אם רק יפציע בתודעתכם דבר-מה המלאה בערך רוחני עליון, בשעה שאתם נותנים לדבר ביטוי, שום כוח ביקום לא יוכל עוד למנוע בעדו מלהבזיק ישירות לאישיות הרוח המוחלטת של כלל הבריאה.

לחילופין, באם תחינותיכם הינן חומריות-בעליל ונובעות מהתרכזות בעצמכם, לא תימצא כל דרך שבה תפילות בלתי-ראויות שכאלה תוכלנה למצוא משכן במעגל הרוח של הברבור הנצחי. תוכן בקשה שאינו "מן הרוח" לא יוכל למצוא כל מקום בתוככי מעגל הרוח האוניברסאלי; בקשות אנוכיות וחומריות שכאלה פשוט נגדעות באיבן; הן אינן מעפילות במעגלי ערכי הרוח האמיתיים. מילים שכאלה, "כִּנְחֻשֶׁת הַמָּה, או כְּצִלְצֵל תְּרוּעָה."

המחשבה המניעה, קרי התוכן הרוחני, היא זו אשר מתקַפֶּת את הבקשה האנושית. המילים הינן חסרות ערך.

consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

734 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

735 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

736 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not "spirit indited" can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as "sounding brass and a tinkling cymbal."

737 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. התוכנית האלוהית של הפיכה למושלם

הברבור הנצחי מצוי לעד בקשר עם האב בתהליך הוצאתה המוצלחת אל הפועל שלהתוכנית האלוהית להתקדמות: התוכנית האוניברסאלית ליצירתם, התפתחותם, הרקעתם והפיכתם למושלמים של יצורים רצוניים. וכן, בנאמנות האלוהית, הברבור הינו שקול נצחי לאב.

האב והברבור הינם כאחד בִּשְׂקִידָה על תוכנית ענק זו ובגיבושה, לשם קידום ההוויות החומריות של הזמן אל עבר מושלמות הנצח. פרויקט זה, המכוון לרוממות הרוחנית של הנשמות המרקיעות של החלל, הינו יצירה משותפת לאב

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

741 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal of the Father.

742 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space

ולבן, ושניהם, בשיתוף פעולה עם הרוח האינוסופית, עוסקים בסימוכיות בהוצאת תכליתם האלוהית אל הפועל.

תוכנית אלוהית זו של השגת המושלמות, כוללת שלושה מפעלים ייחודיים, אם כי מתואמים להפליא, של הרפתקה אוניברסאלית:

1. תוכנית ההישג המדורגת. זוהי תוכניתו של האב האוניברסאלי להרקעה אבולוציונית, אשר התקבלה ללא תנאי על-ידי הבן כאשר הסכים להצעת האב כי "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמְיוֹנוֹ". אמצעי זה לרוממות יצורי הזמן כרוך במתת מכוונת המחשבה של האב ובמתן זכויות אישיות ליצורים החומריים.

2. תוכנית המתת. התוכנית האוניברסאלית הבאה הינה מפעל גילוי-האב הגדול של הבן הנצחי ושל בניו המתאמים. זוהי הצעתו של הבן הנצחי, והיא כוללת את מתת בני האל ליצירות האבולוציוניות, שכן הם מופיעים אישית, מתממשים עובדתית, מתגשמים בגוף, והופכים למציאותית את אהבת האב ואת חמלת הבן על יצורי כל היקומים. ומטבע תוכנית המתת, וכמאפיין ארעי של סעד אהבה זה, פועלים בני פרדיס כמשקמים של מה שיצורים רצוניים טועים העמידו בסכנה רוחנית. בכל מקום וכל אימת שמתעכבת פעולתה של תוכנית ההישג, ואם קורה שמרידה מכתומה במקרה מפעל זה, או מסבכת אותו, או אז נכנסים לפעולה, וללא דיחוי, אמצעי החירום של תוכנית המתת. בני פרדיס עומדים מחויבים ונכונים להיכנס כמתקנים לאותן ממלכות של מרידה, ולהשיב על כנו את המעמד הרוחני של אותו עולם. ושירות גבורה שכזה ביצע בן בורא מתאם באורנטיה, כחלק מנתיבת המתת ההתנסותית שלו להשגת ריבונות.

3. תוכנית סעד החמלה. כאשר גובשו והוכרזו תוכניות ההישג והמתת, יזמה הרוח האינוסופית, מעצמה ולבדה, את מפעל סעד החמלה האוניברסאלי העצום והחלה בהפעלתו. שירות זה הינו כה חיוני לפעולתם המעשית והיעילה של מפעלי ההישג והמתת; וכל האישיות הרוחניות של המקור והמרכז השלישי לוקחות חלק ברוח סעד החמלה, אשר כה מאפיינת את טיבה של אישיות האלוהות השלישית. במנהל כמו בבריאה, הרוח האינוסופית פועלת, לאמיתו של דבר ופשוטו כמשמעו, כמבצע האחד של האב ושל הבן.

הבן הנצחי הינו הנאמן האישי והאפוסטרופוס האלוהי של תוכניתו האוניברסאלית של האב להרקעת היצורים. משהכריז האב את מצוותו האוניברסאלית, "היו אתם שלמים כשם ששלם

is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7.43 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7.44 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7.45 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7.46 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7.47 (85.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am

אנוכי," הוא הפקיד בידי הבן הנצחי את הוצאתו אל הפועל של מפעל עצום זה; והבן הנצחי חולק את האחריות לטיפולו של מפעל שמיימי זה עם מתאמתו האלוהית, היא הרוח האינסופית. וכך משתפות האלוהיות פעולה בעבודת היצירה, השליטה, ההתפתחות, ההתגלות והסעד – ואם נדרש, אף בשיקום ובשחזור.

perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. רוח המתת

הבן הנצחי הצטרף ללא סייג לקריאתו של האב האוניברסאלי בשדרו צו זה לכלל הבריאה: "היו אתם שלמים, כאשר אביכם בהאווה שלם הוא." ומאז ועד עתה, מניעה פקודה-הזמנה זו את כלל תוכניות ההישרדות, ואת כל מפעלי המתת של הבן הנצחי ושל משפחתו הענפה, הכוללת בנים מתאמים ובנים סימוכיים. ובעצם הענקות המתת האלה הפכו בני האל בעבור היצורים האבולוציוניים "לדרך, לאמת ולחיים."

אף כי הבן הנצחי אינו יכול ליצור מגע ישיר עם בני האדם בדרך שבה יכול האב לעשות זאת, באמצעות מתת מכווני המחשבה הקדם-אישיותיים, מתקרב הבן הנצחי לאישיות בראוי באמצעות סדרה יורדת של בנים בדרגות אלוהות משתנות, עד אשר מסוגל הוא לעמוד בנוכחות אדם, ולעיתים אף להתגשם בעצמו כאדם.

טיבו האישיותי הטהור של הבן אינו ניתן לחלוקה לרסיסים. הבן הנצחי סועד כאישיות, או בדרך של השפעה רוחנית, ולעולם לא בדרך אחרת. הבן אינו יכול להשתתף בחוויה של היצור באופן שמשתתף בה האב-מכוון, אולם הבן הנצחי מפצה על מגבלה זו באמצעות טכניקת המתת. משמעות החוויה של ישויות רסיסיות עבור האב האוניברסאלי, זהה למשמעות של חוויות ההתגשמות של בני פרדיס עבור הבן הנצחי.

הבן הנצחי אינו מגיע אל בן התמותה בדמות הרצון האלוהי, מכוון המחשבה השוכן בדעת האנושית, אולם הוא אכן הגיע אל בני התמותה של אורנטיה בדמות האישיות האלוהית של בנו, מיכאל מנבאדון, אשר התגשם בגוף בעל טבע אנושי כישוע מנצרת. על-מנת לחלוק בחוויותיהם של בראיהם האישיותיים, שומה על בני האל מפרדיס לקבל על עצמם את טבעם של בראים שכאלה, ולהתגלם באישיותם האלוהית בדמותם למעשה של הברואים עצמם. ההתגשמות בגוף, סודו של סֶנְאָרִינגְטון, הינה הטכניקה שבה חומק הבן מכבליה חובקי-הכול של האישיות המוחלטת.

לפני זמן רב, רב מאוד, העניק עצמו הבן הנצחי לכל אחד מהמעגלים של הבריאה המרכזית, לשם הארתם והתקדמותם של כל שוכני האווה ושל כל עולי הרגל אליה; לרבות עולי הרגל של הזמן. באף אחת משבע הענקות

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

751 (862) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: "Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect." And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures "the way, the truth, and the life."

752 (863) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

753 (864) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

754 (865) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

755 (866) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these

המתת האלה הוא לא פעל כמרקיע או כתושב האוונה, אלא היה קיים בדמותו עצמו. חוויתו הייתה ייחודית; הוא לא חווה אותה כאדם עם אדם, או כעולה רגל, אלא בדרך סימוכית כלשהי במובן העל-אישיות.

ואף לא עבר הוא דרך המנוחה המפרידה בין מעגל האוונה הפנימי לבין חופי פרדיס. אין הדבר אפשרי בעבורו, בגדר אישיות מוחלטת, להשהות את מודעות אישיותו, שכן בו מתמרכזים כל קווי הכבידה הרוחנית. ובמשך כל תקופות המתת האלה, משכן האוריות הרוחניות המרכזי של פרדיס לא עומעם, ואחיותו של הבן בכבידת הרוח האוניברסאלית לא פחתה כהוא זה.

משימות המתת של הבן הנצחי באוונה אינן מצויות בתחום הדמיון האנושי; זאת בהיותן טרנסצנדנטליות. הבן הנצחי תרם לניסיונה של האוונה בכללותה, באותה התקופה ובעידינים שחלפו מאז; ואולם אין אנו יודעים אם הוסיף הוא דבר-מה לקיבולת ההתנסותית המשוערת של טיבו הקיומי. דבר זה מהווה חלק מהמסתורין של מתת בני פרדיס. לעומת זאת, הינו מאמינים כי כל אשר רכש הבן הנצחי במשימות המתת הללו, נשמר עימו מאז ועד עתה; אולם אינו יודעים מה הדבר.

יהיה הקושי שהינו חווים בהבנת המתת של אישיות האלהות השגה אשר יהיה, הינו מבינים גם מבינים את מתת האוונה של בנו של הבן הנצחי, אשר עבר בפועל דרך מעגלי היקום המרכזי, ואשר חלק בפועל את החוויות המהוות את הכנת המרקיע להשגת האלוהות. היה זה המיכאל המקורי, בכור הבנים הבוראים; והוא עבר דרך חוויות החיים של עולי הרגל המרקיעים ממעגל למעגל בעודו חולק אישית שלב אחד במסעם בכל מעגל בתקופתו של גרנדפנדה, הראשון מכל בני התמותה אשר הגיע לאוונה.

בנוסף לכל אשר גילה מיכאל מקורי זה, הוא הפך את המתת הטרנסצנדנטלית של הבן-האם המקורי לאמיתית בעבור היצורים של האוונה. והיא הינה כה אמיתית, עד כי מכאן ואילך, בכל פעם שבו עמל עולה רגל של הזמן בהרפתקת השגת מעגלי האוונה, שמח הוא להיווכח-, ומתחזק הוא בידיעה הבטוחה, כי שבע פעמים יותר הבן הנצחי של האל על התהילה ועל עוצמת פרדיס על-מנת להשתתף בחוויות עולי הרגל של הזמן-מרחב בשבעת מעגלי ההישגיות המדורגת של האוונה.

הבן הנצחי הינו הדוגמה וההשראה בעבור כל בני האל העוסקים בסעד המתת ברחבי יקומי הזמן והמרחב. הבנים הבוראים המתאמים והבנים הסמכותיים הסימוכיים, יחד עם סדרים אחרים של בנים שלא-התגלו, חולקים כולם את החדווה הנהדרת של הנכונות להעניק עצמם בעבור סדרי החיים המגוונים של הבוראים, ואף להתגלם בדמות הבוראים עצמם. ולפיכך, בשל רוח הדברים, בשל הדמיון בטיבם ובשל עובדת

seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:56 (86:7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:57 (87:1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:58 (87:2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:59 (87:3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:510 (87:4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of

מוצאם, אמת היא כי בכל מתת של בן האל לעולמות החלל – בזמן התרחשותו, בעצם קיומן ובאמצעותן – העניק הבן הנצחי עצמו לבריות התבוניות בעלות הרצון החופשי של היקומים.

ברוחו ובטיבו, אם לא בכל תכונותיו, מהווה כל בן פרדיס דיוקן אלוהי מושלם של הבן המקורי. אמת ויציב הוא, פשוטו כמשמעו, כי מי שראה בן פרדיס, ראה את הבן הנצחי של האל.

6. בני פרדיס של האל

חוסר הידע על אודות בני האל הרבים מהווה גורם רב-משקל לבלבול השורר באורנטיה. ובורות זו נמשכת נוכח הצהרות כדוגמת זו על אודות כנס האישיות האלוהיות הללו: "נִרְעוּ כָל-בְּנֵי אֱלֹהִים, בְּכֵן-יַחַד, כְּכֵן בְּקֶר." הסדרים השונים של הבנים האלוהיים מתכנסים לכנסיהם התקופתיים בכל מילניום של זמן מגזר סטנדרטי.

הבן הנצחי הינו המקור האישי של התכונות שובות הלב של חמלה ושל שירות, המאפיינות בנדיבות כה רבה את כלל הסדרים של בני האל היורדים בעת פועלם ברחבי הבריאה. הבן הנצחי מעניק בבטחה את כל טיבו האלוהי – אם לא את כלל אינסופיות תכונותיו – לבני פרדיס היוצאים מעם האי הנצחי כדי לגלות את אופיו האלוהי ליקום היקומים.

הבן המקורי והנצחי הינו צאצא-אישיות של המחשבה המלאה והאינסופית "הראשונה" של האב האוניברסאלי. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי מעצבים יחדיו מחשבה אישית חדשה, מקורית, זהה, ייחודית ומוחלטת, בו-ברגע הופך רעיון יצירתי זה – באופן מושלם וסופי – להוויה ולאישיות של בן בורא חדש ומקורי. בטיבם הרוחני, בבינתם האלוהית ובעוצמתם היצירתית המתאמת, שקולים בנים בוראים אלה בפוטנציאל לאל האב ולא להבן.

הבנים הבוראים יוצאים מעם פרדיס ליקומי הזמן ומשלימים את ארגונם של היקומים המקומיים של האבולוציה המדורגת; ואת זאת עושים הם בשיתוף עם הסוכנויות המפקחות והיצרניות של המקור והמרכז השלישי. בנים אלה אינם קשורים לשליטה המרכזית האוניברסאלית בחומר, בדעת וברוח; ושליטה זו אף אינה נוגעת להם. לפיכך, מוגבלים הם בפועלם היצירתי בעובדת קדם-הקיום, הקדימות והעליונות של המקור והמרכז הראשון ושל המוחלטים המתאמים שלו. יכולים בנים אלה לנהל אך ורק את אשר הם בראו בעצמם. ניהול מוחלט טבוע בקדימות הקיום, והוא בלתי-נפרד מנצח הנוכחות. האב נותר קדמון ביקומים.

origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7511 (87.9) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

761 (87.9) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

762 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

763 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

764 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

בדומה מאוד לאופן שבו הבנים הבוראים הפוכים לאישיים על-ידי האב והבן, כך הפוכים הבנים הסמכותיים לאישיים על-ידי הבן והרוח. אלה הבנים אשר, הודות לחוויות התגשמותם כברואים, מרוויחים את הזכות לשבת כשופטי ההישרדות של בריאות הזמן והמרחב.

האב, הבן והרוח, מתאחדים על-מנת להפוך לאישיים את מגוון הבנים המורים של השלש, אשר משוטטים ברחבי היקום המקיף ומשמשים כמורים השמימיים של כל האישיות, האנושיות והאלוהיות כאחד. וכמו כן, קיימים סדרי בני פרדיס רבים אחרים אשר לא הובאו לידיעתם של בני התמותה של אורנטיה.

קיים ערוץ ישיר ובלעדי של תקשורת – ערוץ אשר תפקודו טבוע באיכות קרבת הדם הרוחנית – אשר קושר את הבן האם המקורי לצבאות בני פרדיס הפזורים ברחבי הבריאה, בקשרים של התאגדות רוחנית סימוכית כמעט-מוחלטת. מעגל בין-בנים זה הינו נפרד לחלוטין ממעגל כבידת הרוח האוניברסאלי, אשר אף הוא מתמרכז באישיות המקור והמרכז השני. כלל בני האל אשר מוצאם מאישיות אלוהיות פרדיס מצויים בקשר ישיר ורציף עם הבן האם הנצחי. ותקשורת שכזו הינה מיידית; היא איננה תלויה בזמן, אף כי לעיתים מותנית היא במרחב.

לא זאת בלבד שהבן הנצחי נושא כל העת ידע מושלם בכל הנוגע למצב, למחשבות ולמגוון הפעילויות של כל סדרי בני פרדיס, אלא שהוא אף מחזיק כל העת בידע מושלם על אודות כל אשר הינו בעל ערך רוחני ומצוי בלבבות כל הברואים הנכללים בבריאה הראשונית המרכזית של הנצח, וכן בבריאות הזמן המשניות של הבנים הבוראים המתאמים.

7. ההתגלות העליונה של האב

הבן הנצחי הינו ההתגלות השלמה, הבלעדית, האוניברסאלית והסופית של רוחו ושל אישיותו של האב האוניברסאלי. כל הידע וכל המידע על אודות האב חייב להגיע מהבן הנצחי ומבניו של פרדיס. הבן הנצחי היה אחד עם האב מאז ומעולם, ועודנו אחד עימו; וזאת באופן שלם וללא כל סייג רוחני. באישיותם האלוהית הם הינם מתאמים; בטיבם הרוחני הם הינם שווים; ובאלוהיותם הם הינם זהים.

לא יוכל אופיו של האל להשתפר באופן מהותי באישיותו של הבן, שכן האב האלוהי הינו מושלם אינסופית; ואולם, אופי ואישיות אלה מועצמים בעת שמופרדים הם מכל אשר אינו רוחני ומכל אשר אינו אישי, וכך הם מתגלים ליצורים הברואים. המקור והמרכז הראשון הינו הרבה יותר מאישיות, ואולם כל איכויות הרוח של

7.65(883) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7.66(884) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7.67(885) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intership circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7.68(886) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7.7.1(887) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7.7.2(881) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of

אישיות האב של המקור והמרכז הראשון, מצויות רוחנית אף באישיותו המוחלטת של הבן הנצחי.

הבן הקדמון ובניו עוסקים ביצירת התגלות אוניברסאלית של טיבו הרוחני והאישי של האב בעבור הבריאה בכללותה. ביקום המרכזי, ביקומי העל, ביקומים המקומיים, או בפלנטות המיושבות, זהו בן פרדיס אשר מגלה את האב לאנשים ולמלאכים. הבן הנצחי ובניו מגלים את השדרה של גישת היצורים אל האב האוניברסאלי. ואף אנו, שמוצאנו מגבוה, היננו מבינים את האב באופן מלא יותר בעת שאנו לומדים את התגלות אופיו ואישיותו בבן הנצחי ובבניו של הבן הנצחי.

האב מגיע אליכם כאישיות אך ורק באמצעות בניו האלוהיים של הבן הנצחי. ואף אתם מגיעים אל האב באותה דרך חיה; אתם מרקיעים אל האב בהנחייתו של קבוצת הבנים האלוהית הזו. ואמת זו עומדת על תילה, אף-על-פי שאישיותכם הינה מתת ישירה של האב האוניברסאלי.

בכל הפעילויות הנרחבות ורחבות היריעה הללו של מנהל הרוח של הבן הנצחי, אל לכם לשכוח כי הבן הינו אישיות ממש ובפועל, בדיוק כשם שהאב הינו אישיות. ולאמיתו של דבר, להוויות מסדר אנושי בעברן, הבן הנצחי נגיש הרבה יותר מאשר האב האוניברסאלי. בהתקדמות עולי הרגל של הזמן במעגלי האוונה, תהיו כשירים להשיג את הבן הרבה לפני שתהיו מוכנים להבחין באב.

שומה עליכם להבין יותר את טיבו הרחום של הבן הנצחי של החמלה; זאת תעשו בשעה שתמדטו על ההתגלות של תכונות אלוהיות אלה; התגלות אשר הוענקה מתוך שירות אוהב של בנכם הבורא, אשר לפניו היה בן-אדם על-פני כדור-הארץ, ועתה הינו הריבון המרוזם של יקומכם המקומי – בן האדם ובן האל.

[חובר על-ידי יועץ אלוהי אשר מונה לנסח הצהרה זו, המתארת את הבן הנצחי של פרדיס.]

the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7.7.3 (82.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7.7.4 (82.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7.7.5 (82.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7.7.6 (82.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7.7.7 (82.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

מסמך 8. הרוח האינסופית

009 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 007

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 8

הרוח האינסופית

סעיפים

מבוא

1. האל של הפעולה
2. טיבה של הרוח האינסופית
3. היחס של הרוח לאב ולבן
4. רוח הסעד האלוהי
5. נוכחות האל
6. אישיות הרוח האינסופית

PAPER 8

THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

מבוא

בעבר הנצח, בשעה שהמחשבה האינסופית והמוחלטת ה"ראשונה" של האב האוניברסאלי מוצאת דבר-ביטוי אלוהי כה ראוי וכה מושלם בבן הנצח, או אז מופיעה התשוקה העליונה, הן באל-המחשבה והן באל-הדבר, להופעתו של סוכן אוניברסאלי ואינסופי של ביטוי הדדי ושל פעולה משולבת.

בהפציע שחר הנצח, מכירים הן האב והן הבן באופן אינסופי בתלות ההדדית ביניהם, באחדותם הנצחית והמוחלטת; וכך, נכנסים הם בברית אינסופית ונצחית של שותפות אלוהית. ברית זו, שאין לה אחרית וקץ, נוצרה לשם הוצאתם אל הפועל של מושגיהם המאוחדים, במשך כל מעגל הנצח; ומאז אירוע נצח זה, ממשיכים האב והבן באותו איחוד אלוהי.

וכך, היננו ניצבים כעת פנים-אל-פנים מול מקור הנצח של הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית. באותו רגע שבו הוגים בצוואת האל האב והאל הבן פעולה אינסופית זהה – הוצאתה אל הפועל של תוכנית-מחשבה מוחלטת – או אז, בו ברגע ממש מגיחה לה הרוח האינסופית במלואה לכדי קיום.

INTRODUCTION

^{801 (901)} BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

^{802 (902)} In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

^{803 (903)} We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledged into existence.

בגללי באופן זה את סדר מקור האלוהויות, הינני עושה כן אך ורק על-מנת לאפשר לכם לחשוב על מערכות היחסים ביניהן. לאמיתו של דבר, כל שלוש האלוהויות קיימות מזה נצח; הן הינן קיומיות. אין להן התחלה במניין הימים ואין להן סוף; הן מתאמות, עליונות, מרביות, מוחלטות ואינסופיות. הן היו, הן הוות ותמיד תהיינה. והן הינן שלוש אישיות ייחודיות נפרדות, אך סימוכיות לנצח: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

804(904) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. האל של הפעולה

בעבר הנצח, עם הפיכתה של הרוח האינסופית לאישית, הופך מעגל האישיות האלוהי למושלם ושלם. האל של הפעולה קיים, ומרחב החלל העצום עומד נכון לדרמה הכבירה של הבריאה – ההרפתקה האוניברסאלית – הנוף האלוהי של עידני הנצח.

פעולתה הראשונה של הרוח האינסופית הינה בחינתם והכרתם של הוריה האלוהיים, האב-האב והאם-הבן. היא, הרוח, מזהה את שניהם ללא סייג. היא מודעת לחלוטין לאישיותיהם הנבדלות ולאינסופיות תכונותיהם, כמו גם לטיבם המשולב ולפעולתם המאוחדת. ואז, מרצונה שלה, בנכונות של התעלות וספונטניות מעוררת השראה, ועל אף השוויון בינה לבין האישיות הראשונה והאישיות השנייה, מבטיחה אישיות האלוהות השלישית את נאמנותה הנצחית לאל האב ומכירה בתלותה לעד באל הבן.

מטבעו של מהלך זה, מתוך ההכרה ההדדית באי התלות של כל אישיות באישיות האחרות, ומטיבו של איחוד הביצועי של כל השלוש, מיוסד מעגל הנצח. שילוש פרדיס מתקיים. במת החלל האוניברסאלי מוכנה להתגוללות היצירתית של הנוף המגוון, אשר אין לו סוף, של תכליתו של האב האוניברסאלי, באמצעות אישיות הבן הנצחי ועל-ידי ההוצאה אל הפועל בידי אל הפעולה, קרי סוכנות הביצוע של מפעלי המציאות של שותפות הבורא האב-הבן.

אל הפעולה פועל ונבכי החלל זעים. מיליארד עולמות מושלמים מגיחים כהרף עין לכדי קיום. בטרם מאורע היפותטי נצחי זה, אנרגיות-החלל הטבועות בפרדיס הינן קיימות ופעילות בפוטנציה, אך אין להן עדיין קיום למעשה; אף הכבידה הפיזית אינה יכולה להימדד, אלא על-ידי תגובת המציאויות החומריות למשיכתה הרציפה. ברגע (משוער) זה, המרוחק באופן נצחי, אין מתקיים יקום חומרי, אולם בו רגע שמתגשמים מיליארד עולמות, מתקיימת בפועל כבידה מספיקה והולמת על-מנת להחזיקם באחיזתו התמידית של פרדיס.

1. THE GOD OF ACTION

81.1 (905) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

81.2 (906) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

81.3 (907) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

81.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

וכעת מבזיקה צורת האנרגיה השנייה דרך בריאתם של האלים, ושטף רוח זה נתפס מיידית בכבידה הרוחנית של הבן הנצחי. וכך, ננגע היקום אשר נחבק-פעמיים באנרגיית האינסוף, והולך ונטבל ברוח האלוהית. ובדרך זו מצע החיים הופך מוכן לקראת תודעת הדעת המופיעה במעגלי התבונה הסימוכיים של הרוח האינסופית.

והאב פועל את פעולתו על זרעי קיום פוטנציאליים אלה, הפזורים ברחבי הבריאה המרכזית של האלים; ואישיות הברוא מופיעה. אז, ממלאת נוכחות אלוהיות פרדים את מלוא החלל שאורגן, ומתחילה למשוך ביעילות את כל הדברים ואת כל ההוויות לעבר פרדים.

הרוח האינסופית הופכת נצחית בה בעת שנולדים עולמות האוונה; ויקום מרכזי זה נוצר על ידיה, עימה ובה, בהתאם למושגיהם המשולבים ולרצונותיהם המאוחדים של האב והבן. האישיות השלישית הופכת לאלוהית מעצם פעולת בריאה אחודה זו, וכך לנצח הופכת לפועל האחוד.

אלו הם הזמנים האיומים והכבירים של ההתרחבות היוצרת של האב ושל הבן, באמצעות הפעולה, ובעצם הפעולה, של האחוד הסימוכי ושל המוציא לפועל הבלעדי שלהם – המקור והמרכז השלישי. אין בנמצא כל רישום של זמנים מעוררים אלה. לרשותנו עומדת אך ורק עדותה הדלה של הרוח האינסופית, הממחישה את המהלכים האדירים הללו, ואך מאשרת את עובדת ההפיכה לנצחי של היקום המרכזי ושל כל הנוגע לו, בה בעת שהיא עצמה השיגה את אישיותה ואת קיומה המודע.

בקצרה, מעידה הרוח האינסופית כי הואיל והיא עצמה הינה נצחית, כך נצחי הוא אף היקום המרכזי. וזוהי נקודת המוצא המסורתית של סיפור יקום היקומים. לחלוטין, דבר אינו ידוע; ואין בנמצא כל תיעוד הנוגע לאירוע או למהלך כלשהו הקודם להתפרצות מדהימה זו של אנרגיה יצירתית ובינה מנהלית אשר גיבשו את היקום העצום המתקיים לבטח ופועל מעדנות במרכזם של הדברים כולם. מעבר למאורע זה שוכנים מהלכי נצח בל-יאותרו, ושוכנים עומקי האינסוף – מסתורין מוחלט.

וכך, היננו מתארים את המוצא הסדרתי של המקור והמרכז השלישי, וזאת כהקלה פרשנית הנעשית בעבור הדעת כבולת-הזמן ומותנית-המרחב של היצורים בני התמותה. על-מנת לדמין את ההיסטוריה של היקום, דעתו של האדם זקוקה לנקודת התחלה; ואנוכי הונחתי להציע טכניקת גישה זו למושג ההיסטורי של הנצח. בעבור הדעת הגשמית, עקביות דורשת קיומו של מחולל ראשוני; ולפיכך, היננו מציבים את האב האוניברסאלי כגורם הראשון וכמרכז המוחלט של כלל הבריאה, ובה בעת היננו מנחים את דעתם של כל היצורים להבין כי הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב לאורך כל

81.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

81.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

81.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

81.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

81.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

81.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of

שליבי ההיסטוריה של היקום, ובכל מחזות הפעולה היצירתית. ואת זאת היננו עושים מבלי להתעלם כלל ממצויאותם ומנצחיותם של אי פרדיס ושל המוחלט הבלתי מגבל, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט האלהי.

די בזה שהדעת הגשמית של ילדי הזמן מסוגלת להגות באב באשר הוא בנצח. להווה ידוע לנו כי הדרך הטובה ביותר של ילד למקם עצמו ביחס למציאות, היא בראש ובראשונה להתמחות במערכות היחסים במצב של הורה-ילד, ולאחר מכן להרחיב מושג זה כך שיקיף את המשפחה כשלם. בהמשך לכך, תוכל הדעת המתפתחת של הילד להתאים עצמה למושגי מערכות היחסים המשפחתיים, ומשם למערכות היחסים של הקהילה, הגזע והעולם; ואז, גם למערכות היחסים ביקום, ביקום-העל ואף ביקום היקומים.

creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

^{81.11 (92.1)} It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. טיבה של הרוח האינסופית

הפועל האחד קיים מזה נצח, והוא הינו אחד עם האב האוניברסאלי ועם הבן הנצחי, בשלמות וללא סייג. הרוח האינסופית משקפת באופן מושלם לא רק את טיבו של אב פרדיס, אלא אף את טיבו של הבן המקורי.

המקור והמרכז השלישי ידוע בכינויים רבים: הרוח האוניברסאלי, המדריך העליון, הבורא האחד, המבצע האלוהי, הדעת האינסופית, רוח הרוחות, רוח האם של פרדיס, הפועל האחד, המתאם הסופי, הרוח השוכנת-בכל, התבונה המוחלטת, הפעולה האלוהית; ובאורנטיה, הוא לעיתים מזוהה מתוך בלבול עם הדעת הקוסמית.

ראוי בהחלט לננות את אישיות האלוהות השלישית בשם הרוח האינסופית, שכן האל הינו רוח. ואולם יצורים גשמיים, הנוטים לטעות בזהותם את החומר כמציאות הבסיס, ואת הדעת – יחד עם הרוח – כהנחות המתבססות על החומר, ייטיבו להבין את המקור והמרכז השלישי אם יכנוהו בשם המציאות האינסופית, המארגן האוניברסאלי, או מתאם האישיות.

הרוח האינסופית, בבחינת התגלות אוניברסאלית של אלוהות, אינה ברת-איתור והיא מצויה לחלוטין מעבר להבנה אנושית כלשהי. על-מנת לחוש במוחלטות הרוח, שומה עליכם להגות באינסופיותו של האב האוניברסאלי ולעמוד ביראה נוכח נצחיות הבן המקורי.

אכן קיים מסתורין באישיותה של הרוח האינסופית, אך לא באותה מידה שהמסתורין נוכח באישיות האב ובזו של הבן. מתוך כל ההיבטים בטיבו של האב, חושף הבורא האחד באופן הבולט ביותר את אינסופיותו. ואף אם בסופו של דבר יתרחב יקום האב עד אינסוף, גם אז ימצאו נוכחות הרוח, השליטה באנרגיה ופוטנציאל הדעת של הפועל האחד, הולמים את

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

^{82.1 (92.2)} The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

^{82.2 (92.3)} The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Coordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

^{82.3 (92.4)} It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Coordinator.

^{82.4 (92.5)} The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

^{82.5 (92.6)} There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a

דרישותיה של בריאה אינסופית שכזו.

ועל-אף היותה חולקת את מושלמותו, צדיקותו ואהבתו של האב האוניברסאלי, נוטה הרוח כלפי חסדו של הבן הנצחי, ובכך הופכת היא להיות סעד החסד של אלוהויות פרדיס בעבור היקום המקיף. לעולמי עד – לנצח ובאופן אוניברסאלי – תהווה הרוח את סעד החסד, כי כשם שמגלים הבנים האלוהיים את אהבת האל, כך מציירת הרוח את תמונת חסדו.

לא תוכל הרוח להכיל יותר טוב מכפי שמכיל האב עצמו, בהיותו מקור כל הטוב שבה; ואולם, באמצעות פעולותיה של הרוח יקל עלינו להבין טוב זה. באמצעות סעד האהבה והשירות המתמיד של אישיות הרוח האינוסופית, נאמנות האב ויציבות הבן מקבלות יתר-מוחשיות בעבור הישיות הרוחניות ובעבור היצורים הגשמיים של העולמות.

הבורא האחד יורש את כל יפי מחשבת האב ואת אופי האמת. ותכונות אלוהיות זפות אלה מתואמות ברמות הכמעט-מרביות של הדעת הקוסמית, אשר כפופה לבינה הנצחית והאינסופית של הדעת הבלתי-מותנית וחסרת הגבולות של המקור והמרכז השלישי.

3. היחס של הרוח לאב ולבן

וכפי שהבן הנצחי הינו ביטוי הדבר של המחשבה המוחלטת האינוסופית ה"ראשונה" של האב, כך הפועל האחד הינו ההוצאה המושלמת אל הפועל של המושג היצירתי השלם "הראשון", או של התוכנית לפעולה משולבת של שותפות האישיות האב-הבן, מתוך איחוד מוחלט של מחשבה ושל דבר. המקור והמרכז השלישי הופך נצחי במקביל לבריאה המרכזית, זו אשר בציווי נבראה; ובקרב היקומים רק בריאה מרכזית ניחנת בקיום נצחי.

ומאז הפך המקור השלישי לאישיות, לא משתתף עוד המקור הראשון באופן אישי בפעולות הבריאה ביקום. האב האוניברסאלי מאציל על הבן הנצחי ככל שניתן; וכך, גם הבן הנצחי מעניק לפועל האחד את כל הסמכות והעוצמה אשר ביכולתו להעניק.

כל יקום שנברא לאחר בריאתה של האוונה, תוכנן ונוצר במשותף על-ידי הבן הנצחי והבורא האחד, באמצעות האישיות המתאמות שלהם. מערכת היחסים האישית של הרוח לבן בכל הבריאות העוקבות, זהה לזו של הבן לאב בבריאה הראשונה והמרכזית.

מי שבראו אתכם ואת יקומכם היו בן בורא

limitless creation.

^{826 (927)} Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

^{827 (931)} It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

^{828 (932)} The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

^{831 (933)} As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

^{832 (934)} Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

^{833 (935)} The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

^{834 (936)} A Creator Son of the Eternal Son and a

של הבן הנצחי ורוח יצירתית של הרוח האינוסופית; ובעוד האב תומך בנאמנות את כל אשר הם ארגנו, זוהי אחריותם של הבן ושל הרוח האוניברסאליים הללו לטפח ולאשש את מלאכתם, וכן לסעד את היצורים אשר בראו.

הרוח האינוסופית הינה הסוכנת היעילה של האב, אשר-כול-אהבה, ושל הבן, אשר-כול-חסד, והיא זו המוציאה אל הפועל את תוכניתם האחודה, שתכליתה למשוך אליהם את כל הנשמות אוהבות-האמת בכל עולמות הזמן והמרחב. בדיוק ברגע שבו קיבל הבן הנצחי את תוכנית האב להשגת המושלמות בעבור הברואים ברחבי היקומים – ברגע שבו הפכה תוכנית ההרקעה לתוכנית האב-הבן – באותו רגע ממש הפכה הרוח האינוסופית למנהלת האחודה של האב ושל הבן, לשם הוצאתה אל הפועל של תכליתם האחודה והנצחית. בכך התחייבה הרוח האינוסופית להעניק את כל משאבי נוכחותה האלוהית, ואת כל אישיות הרוח שבה, לאב ולבן; היא הקדישה הכללמען התוכנית הכבירה של רוממות יצורי הרצון השורדים אל הרמות האלוהיות של מושלמות פרדס.

הרוח האינוסופית הינה התגלות שלמה, בלעדית ואוניברסאלית של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי. שומה על כל הידע על השותפות האב-הבן כי יודע דרך הרוח האינוסופית, שהינה המייצג האחד של האיחוד האלוהי בין המחשבה לבין הדבר.

הבן הנצחי הינו שדרת הגישה היחידה אל האב האוניברסאלי, והרוח האינוסופית הינה הדרך היחידה שבה ניתן להגיע אל הבן הנצחי. רק באמצעות הסעד הסבלני של הרוח יכולות הוויות הזמן המרקיעות לגלות את הבן.

במרכזם של כל הדברים, הרוח האינוסופית הינה הראשונה באלוהויות פרדס אשר מושגת על-ידי עולי הרגל המרקיעים. האישיות השלישית עוטפת את האישיות השנייה ואת האישיות הראשונה, ולכן תמיד היא זו אשר כל המועמדים להצגה בפני הבן ואביו מוכרחים להכיר ראשונה.

והרוח משרתת ומייצגת כך את האב ואת הבן אף בדרכים רבות אחרות.

4. רוח הסעד האלוהי

במקביל ליקום הפיזי, שבו נבדית פרדס מחזיקה את כל הדברים יחדיו, מצוי יקום רוחני שבו דבר הבן הינו פירוש מחשבת האב; וכאשר "הופך הדבר לבשר", הוא מדגים את החסד האוהב בטיבם המשולב של הבוראים הסימוכיים. אולם, בבריאות חומריות ורוחניות אלה, ובאמצעותן, מתקיימת במה עצומה שעליה מציגים הרוח האינוסופית וצאצאיה הרוחניים את החסד המשולב, הסבלנות והחיבה התמידית של

Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Infinite Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

^{835 (937)} The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

^{836 (938)} The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

^{837 (939)} The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

^{838 (941)} At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

^{839 (942)} And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

^{841 (943)} Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when "made flesh," demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy,

ההורים האלוהיים כלפי ילדיהם התבוניים, שאותם הגו ויצרו בצוואת. מהות אופייה האלוהי של הרוח הינו סעד תמידי בעבור הדעת. וכל צאצאיו הרוחניים של הפועל האחד חולקים בתשוקה זו לסעד, ובזה הדחף האלוהי לשרת.

האל הינו אהבה, הבן הינו חסד והרוח הנה סעד – סעד אהבה אלוהית וחסד ללא גבול כלפי כלל הבריאה התבונית. הרוח הינה ביטוי האישיות של אהבת האב ושל חסד הבן; ובה הם לנצח מאוחדים לשם שירות אוניברסאלי. הרוח הינה אהבה יישומית לבריאה המורכבת מיצורים; האהבה המשולבת של האב ושל ה־בן.

הרוח האינוסופית ידועה באורנטיה כהשפעה נוכחת-בכל, כנוכחות אוניברסאלית; ואולם בהאווה תדעו אותה כנוכחות אישית של סעד ממשי. כאן, משמש הסעד של רוח פרדיס כמופת וכדפוס מעורר השראה לכל אחת מהרוחות המתאמות שלה, ולכל אחת מהאישיות הכפיפות אשר סועדות את הברואים של עולמות הזמן והמרחב. ביקום האלוהי הזה השתתפה הרוח האינוסופית השתתפות מלאה בשבעת המופעים הטרנסצנדנטיים של הבן הנצחי; ובדומה לזאת, השתתפה היא יחד עם הבן מיכאל המקורי בשבע הענקות המתת במעגלי האווה, בהופכה לפיכך לסועדת רוחנית מבינה ואוהדת לכל עולה רגל של הזמן החוץ מעגלים מושלמים אלה של מעלה.

בשעה שכן בורא מקבל על עצמו את האחריות ליצור יקום מקומי מתוכנן, מתחייבות אישיות הרוח האינוסופית לשמש כסועדות בלתי-נלאות של בן מיכאל זה משהוא יוצא אל משימת ההרפתקה היצירתית שלו. ובמיוחד, היינו מוצאים את הרוח האינוסופית מקדישה עצמה לטיפוח הרקעתן של הבריות הגשמיות לרמות גבוהות יותר ויותר של הישג רוחני, בדמותן של הַבְּנוֹת הַיְצִירִיתִיּוֹת, רוחות האֵם של היקום המקומי. וכל עבודת הסעד הזו עבר היצורים, מתבצעת בהרמוניה מושלמת עם התכליות של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הללו, ובסמיכות קרובה לאישיותיהם.

וכשם שעוסקים בני האל במשימה עצומת המימדים של גילוי אישיות האהבה של האב ליקום, כך מקדישה עצמה הרוח האינוסופית לסעד התמידי של גילוי האהבה המשולבת של האב ושל הבן עבור הדעת היחידנית של כל הילדים בכל יקום ויקום. בַּבְּרִיאֹת מקומיות אלה לא תופיע הרוח בקרב הגזעים של בני התמותה בדמות בשר ודם, כפי שעושים בנים מסוימים של האל; ואולם, הרוח האינוסופית והרוחות המתאמות שלה אכן מורידות עצמן בדרגה, ובשמחה עוברות סדרה מדהימה של הפחתות ברמת אלוהיותן, עד אשר מופיעות הן בדמות מלאכים העומדים לצדכם ומנחים אתכם בדרך נתיביו הנמוכים של הקיום הארצי.

באמצעות סדרת הפחתות זו עצמה,

patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

842 (944) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

843 (945) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

844 (946) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

845 (947) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

846 (951) By this very diminishing series the Infinite

מתקרבת הרוח האינסופית – כאישיות – ומגיעה קרוב מאוד לכל אחת מההוויות בעולמות שמוצאם חייתי. וכל זאת עושה הרוח מבלי לבטל כהוא זה את קיומה כאישיות האלוהות השלישית המצויה במרכזם של כל הדברים.

הבורא האחד הינו, לאמיתו של דבר ולנצח, אישיות הסעד הגדולה, סועד החד האוניברסאלי. על-מנת להבין את הסעד של הרוח, הגו באמת שלפיה רוח זו הינה המיצג המשולב של אהבת האב הבלתי-נגמרת ושל חסדו הנצחי של הבן. ואולם, אין סעד הרוח מוגבל אך ורק לייצוגם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי. לרוח האינסופית אף היכולת לסעוד את יצורי הממלכות בשמה ובזכותה; האישיות השלישית נחנת בכבוד אלוהי, ואף מעניקה סעד אוניברסאלי מטעם עצמה.

ובאשר יוסיף האדם וילמד על אודות סעד אוהב ובלתי-נלאה זה של הרוח האינסופית לסדרים הנמוכים של משפחת הברואים, כך הוא גם יעריך ויעריך אף יותר את טיבה הטרנסצנדנטי, ואת האופי שאין-דומה-לו של פעולה משולבת זו של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. אכן הרוח הינה "עיני האל השורות תמיד על עושי הטוב" ו"האזניים האלוהיות הקרירות תמיד לתפילותיהם."

5. נוכחות האל

תכונתה הבולטת של הרוח האינסופית הינה הימצאותה בכל. רוח מחדרת-כל זו נוכחת בכל מקום ומקום ברחבי יקום היקומים, וכה דומה נוכחותה לזו של דעת אוניברסאלית אלוהית. הן אישיות האלוהות השנייה והן אישיות האלוהות השלישית מיוצגות בכל העולמות על-ידי רוחותיהן הנוכחות-תמיד.

האב הניואינסופי ולפיכך מוגבל הוא ברצונו בלבד. במתת המכוונים ובמעגל האישיות האב פועל לבדו; ואולם, במגעם של כוחות הרוח עם ההוויות התבוניות, עושה האב שימוש ברוחות ובאישיות הבן הנצחי והרוח האינסופית. ברצונו נוכח הוא רוחנית במידה שוועהבן או עם הפועל האחד; הוא נוכחעםהבןברוח. בוודאות רבה, נוכח האב בכל מקום, והיננו מבחינים בנוכחותו על-ידי ובאמצעות כל אחד מהכוחות המגוונים אך הסימוכיים, ההשפעות והנוכחויות, ובאמצעות כולם גם יחד.

בכתבי הקודש שלכם, המונחרח אלוהיםמשמש לסירוגין לציון של הרוח האינסופית בפרדים ושל הרוח היצירתית של יקומכם המקומי. רוח הקודש הינה מעגל הרוח של בתי יצירתית זו של הרוח האינסופית של פרדים. רוח הקודש הינה מעגל אופייני לכל יקום מקומי, והיא מוגבלת לממלכות הרוח של יצירה זו; לעומת זאת, הרוח האינסופית נוכחת בכל

Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

^{847 (952)} The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

^{848 (953)} As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

^{851 (954)} The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

^{852 (955)} The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

^{853 (956)} In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but

מקום ובכל עת.

קיימות השפעות רוחניות רבות, והן כולקאחת. אפילו עבודתם של מכווני המחשבה, אף שהינה בלתי-תלויה בכל שאר ההשפעות, חופפת בקביעות לסעד הרוחני של ההשפעות המשולבות של הרוח האינוסופית ושל רוח האם של היקום המקומי. לא ניתן להפריד בין השפעות רוחניות אלה, כפי שהן באות לידי ביטוי בחייהם של בני אורנטיה. הן פועלות על דעתכם ועל נשמתכם כרוח אחת, אף כי מקורותיהן שונים. וכאשר נחוזה סעד רוחני אחד זה, הוא הופך בעבורכם להשפעתו של העליון, "אשר יכול לשמרכם בכל עת מפני מקשול, ולהעמיד אתכם בקששון תמימים למעלה לפני אביכם."

זיכרו תמיד כי הרוח האינוסופית הינה הפועלהאחוד; הן האב והן הבן פועלים בו ופועלים דרכו; הוא נוכח לא רק לכשעצמו, אלא גם כאב, כבן וכאב-בן. ומשום כך, ומסיבות רבות נוספות, נוכחותה של הרוח האינוסופית לעיתים מזכרת כ"רוח אלוהים".

ואכן יהא זה עקבי להתייחס להתקשרות הכוללת של כלל הסעד הרוחני כרוח אלוהים, שכן התקשרות זו הינה, לאמיתו של דבר, איחוד של רוחות האל האב, האל הבן, האל הרוח, האל בעל שבעת ההיבטים – ואף רוח האל העליון.

6. אישיות הרוח האינוסופית

אל תניחו למתת הנרחבת ולתפוצה העצומה של המקור והמרכז השלישי להאפיל על תשומת לבכם באשר לעובדת אישיותו, או להסיח את דעתכם ממנה. הרוח האינוסופית הינה נוכחות אוניברסאלית, פעולה נצחית, כוח קוסמי, השפעה קדושה ודעת אוניברסאלית; היא זאת ואף יותר מכך באופן אינוסופי, אך היא גם אישיות אלוהית אמיתית.

הרוח האינוסופית הינה אישיות שלמה ומושלמת; באלוהותה היא שקולה ומתאמת לאב האוניברסאלי ולבן הנצחי. הפועל האחד הינו אמיתי ובעל נראות בעבור הבריות התבוניות הגבוהות של היקומים, ממש כמו האב וכמו הבן; ולאמיתו של דבר, אף יותר מכך, שכן שומה על כל המרקיעים להגיע אל הרוח עוד בטרם יוכלו לגשת לאב דרך הבן.

הרוח האינוסופית, אישיות האלוהות השלישית, ניחנה בכל התכונות שאותם הינכם משייכים לאישיות. הרוח ניחנה בדעת מוחלטת: "כי הרוח חוקר את-הכל, גם את-מעמקי האלהים." ובנוסף לדעת, ניחנה הרוח אף ברצון. על אודות מתת הרוח נרשם: "וכל-אלה יפעל הרוח האחד, שהוא החלק לאיש כרצונו."

the Infinite Spirit is omnipresent.

^{854 (957)} There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, "who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high."

^{855 (961)} Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as "the spirit of God."

^{856 (952)} It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

^{861 (963)} Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

^{862 (964)} The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

^{863 (965)} The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

"אהבת הרוח" הינה אמיתית, וכך גם צערה; ולפיכך "לא תעצבו את רוח הקדש של-אלהים." בין אם היננו חוזים ברוח האינסופית כאלוהות פרדיס ובין אם כרוח יצירתית של יקום מקומי, מוצאים אנו כי הפועל האחד אינו רק המקור והמרכז השלישי, כי אם גם אישיות אלוהית. אישיות אלוהית זו אף מגיבה כלפי היקום כאישיות. הרוח דוברת אליכם, "מי אֶשֶׁר-אֶזְנָן לוֹ, יִשְׁמַע אֶת אֶשֶׁר הָרוּחַ דֹּבֵר." "הָרוּחַ הוּא אֶשֶׁר מְשַׁפֵּיעַ בְּעַדְכֶם." והרוח משפיעה השפעה ישירה ואישית על הברואים, "כי-כל אֶשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים יִנְהֶגֶם, בְּנֵי אֱלֹהִים הֵמָּה".

ואף כי היננו חוזים במופע הסעד של הרוח האינסופית בעולמות המרוחקים ביקום היקומים; ואף כי היננו רואים את אותה אלוהות מתאמת פועלת בתוך ובאמצעות הוויות מגוונות רבות מני-ספור, אשר מקורן במקור והמרכז השלישי; ואף כי היננו מכירים בתכונת הרוח להימצא-בכל; על אף כל זאת, עדיין היננו מאשרים כי אותו מקור ומרכז שלישי הינו אישיות, הבורא האחד של כל הדברים ושל כל ההוויות ושל כל היקומים.

במנהל היקומים, האב, הבן והרוח מאוגדים לנצח באופן מושלם. בעוד שכל אחד מהם עוסק בסעד אישי לכלל הבריאה, שלושתם שזורים יחד באופן אלוהי ומוחלט בשירות של בריאה ושל שליטה, ההופך אותם לנצחלאחד.

האב והבן נוכחים הדדית באישיות הרוח האינסופית, תמיד ובמושלמות ללא סייג, שכן הרוח היא כמו האב וכמו הבן, ואף הינה כמו האב והבן באשר הם שניהם אחד לנצח.

[הוצג באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאורסה, אשר מונה על-ידי עתיקי היומין להציג את טיבה ואת פועלה של הרוח האינסופית.]

864(966) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God." Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

865(967) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

866 (968) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them one.

867(971) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

868 (972) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

מסמך 9. היחס של הרוח האינסופית ליקום

010 ⇨

הספר של אורנטיה

008 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 9

היחס של הרוח האינסופית ליקום

סעיפים

מבוא

1. תכונות המקור והמרכז השלישי
2. הרוח הנוכחת-בכל
3. המתפעל האוניברסאלי
4. הדעת המוחלטת
5. סעד הדעת
6. מעגל כבידת-הדעת
7. מחזירות אוניברסאלית
8. אישיות הרוח האינסופית

PAPER 9

RELATION OF THE INFINITE SPIRIT
TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

מבוא

דבר-מה מוזר אירע בעת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי התאחדו בנוכחות פרדיס בכדי להפוך עצמם לאישיים. דבר לא העיד מבעוד מועד כי במצב נצח זה יהפוך הפועל האחד לאישי, בדמות רוחניות בלתי-מוגבלת, המתואמת עם הדעת המוחלטת וניחנת בזכויות ייחודיות של הפעלת אנרגיה. התהוותו של הפועל האחד משלימה את שחרור האב מכבלי המושלמות הממורכזת ומאזיקי מוחלטות האישיות. ושחרור זה מתבטא בכוח האדיר לברוא הוויות, המותאמות היטב לשמש כרוחות סועדות, ואפילו ליצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים שיבואו לאחר מכן.

האב הוא אינסופי באהבה וברצון, במחשבה הרוחנית ובתכלית; והוא הינו התומך האוניברסאלי. הבן הוא אינסופי בבינה ובאמת, בביטוי הרוחני ובפירוש; והוא הינו המגלה האוניברסאלי. פרדיס אינסופי בפוטנציאל מתת הכוח ובקיבולת לשליטה אנרגטית; והינו המייצב

INTRODUCTION

^{901 (981)} A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality co-ordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

^{902 (982)} The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy

האוניברסאלי. לפועל האחד זכויות ייחודיות לסינתזה, קיבולת אינסופית לתיאום כל אנרגיות היקום הקיימות, כל הרוחות הממשיות וכל הבריות התבוניות ביקום; המקור והמרכז השלישי הוא המאחד האוניברסאלי של מגוון האנרגיות והיצירות, אשר הופיעו כפועל-יוצא של התוכנית האלוהית ושל התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי.

הרוח האינסופית, הבורא האחד, מהווה סוד אוניברסאלי אלוהי. הרוח מגישה ללא-הרף את סעד חסד הבן ואת סעד אהבת האב, והיא שורה בהרמוניה אף עם הצדק היציב, הבלתי-משתנה והישר של שילוש פרדיס. השפעתה והאישיות שלה קרובות אליכם בכל עת; והן ידועות ומכירות אתכם באמת ובתמים.

ברחבי היקומים, סוכנויות הפועל האחד מתפעלות ללא-הרף את כלל הכוחות והאנרגיות של החלל. בדומה למקור ולמרכז הראשון, כך גם המקור והמרכז השלישי מגיב הן לרוחני והן לגשמי. הפועל האחד הינו ההתגלות של אחדות האל, אשר בו הכול מתקיים – הדברים, המשמעויות והערכים; האנרגיות, הדעת והרוחות.

הרוח האינסופית מחדרת את כל החלל; היא שוכנת במעגל הנצח; והרוח, כמו האב וכמו הבן, הינה מושלמת ובלתי-משתנה – היא מוחלטת.

1. תכונות המקור והמרכז השלישי

המקור והמרכז השלישי ידוע בשמות רבים, וכולם מתארים את יחסו ומכירים בפעולותיו: כאל הרוח, הוא הינו האישיות המתאמת והשקול האלוהי לאל הבן ולאל האב. כרוח האינסופית, הוא הינו השפעה רוחנית נוכחת-בכל. כמתפעל האוניברסאלי, הוא הינו האב הקדמון של הבריות השולטות-בעוצמה, והמפעיל של הכוחות הקוסמיים של החלל. כפועל האחד, הוא המייצג המשותף והמוציא לפועל של השותפות האב-הבן. כדעת המוחלטת, הוא הינו מקור הענקת כלל השכל המצוי ברחבי היקומים. וכאל הפעולה, הוא ככל הנראה אביהם הקדמון של התנועה, השינוי ומערכות היחסים.

כמה מתכונותיו של המקור והמרכז השלישי נגזרות מן האב, כמה מהן נגזרות מן הבן, ונראה כי תכונות אחרות אינן פעילות או נוכחות באופן אישי לא באב ואף לא בבן; לא נוכל להסביר תכונות אלה, אלא על-ידי ההנחה שהשותפות האב-הבן, המנציחה את המקור והמרכז השלישי, פועלת באופן עקבי בהרמוניה עם העובדה הנצחית של מוחלטות פרדיס, ומתוך הכרה בעובדה זו. הבורא האחד מגלם את מלוא מושגיהן האינסופיים והמשולבים של אישיות האלוהות הראשונה והשנייה.

dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

903(983) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

904(984) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

905(985) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

911(986) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

912(987) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite

בעודכם חוזים באב כבורא מקורי ובבן כמנהלן רוחני, שומה עליכם לחשוב על המקור והמרכז השלישי כעל מתאם אוניברסאלי, כעל סועד של שיתוף פעולה בלתי-מוגבל. הפועל האחד הינו המתאם של כל המציאות בפועל; הוא הינו מאגר האלוהות של מחשבת האב ושל דבר הבן, ובעת פעולתו הוא אף מתחשב לנצח במחלטותיו החומריות של האי המרכזי. שילוש פרדיס הצהיר על הסדר האוניברסאלי שלקדמה; והשגחתו של האל הינה ממלכתו של הבורא האחד ושל ההווה העליונה המתפתחת. לא תוכל כל מציאות-בפועל, או כל מציאות-בְּהִתְמַשּׁוּת, לחמוק מהתייחסות בסופו-של-דבר למקור ולמרכז השלישי.

האב האוניברסאלי חולש על ממלכות קדם-האנרגיה, קדם-הרוח והאישיות; הבן הנצחי שולט בעולמות של פעילויות הרוח; נוכחות אי פרדיס מאחדת את ממלכת האנרגיה הפיזית ואת העוצמה המתגשמת; הפועל האחד פועל לא רק כרוח אינסופית המייצגת את הבן, אלא אף כְּמִתְפַּעֵל הכוחות והאנרגיות של פרדיס, ובכך מביא הוא לכדי קיום את הדעת האוניברסאלית המוחלטת. הפועל האחד מתפקד ברחבי היקום המקיף כאישיות נבדלת וחיונית, ובמיוחד בעולמות הגבוהים יותר של ערכים רוחניים, מערכות יחסים פיזיות-אנרגיות ומשמעויות דעת אמיתיות. בייחוד הוא פועל כל אימת ובכל מקום שבו אנרגיה ורוח מתחברות ופועלות זו על זו; הוא שולט בכל התגובות באמצעות הדעת, מחזיק עוצמה כבירה בעולם הרוח ומפעיל השפעה אדירה על האנרגיה ועל החומר. בכל עת ועת, מביע המקור השלישי את טיבו של המקור והמרכז הראשון.

המקור והמרכז השלישי חולק באופן מושלם וללא-סייג את תכונת נוכחותו-בכל של המקור והמרכז הראשון, ולעיתים מכונה הוא הרוח הנוכחת-בכל. באופן מיוחד ואישי ביותר, חולק אל הדעת את תכונת יְדִיעַת-הַכֹּל של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי; הידע של הרוח הינו מעמיק ושלם. הבורא האחד מבטא היבטים מסוימים של תכונת יְכֹלֶת-הַכֹּל של האב האוניברסאלי, אולם למעשה הוא כל-יכול אך ורק בממלכות הדעת. אישיות האלוהות השלישית הינה המרכז השכלי והמנהלן האוניברסאלי של ממלכות הדעת; בתחום זה הוא מוחלט – ריבונותו הינה בלתי-מוגבלת.

נראה כי הפועל האחד מונע על-ידי השותפות האב-הבן, ואולם כל פעולותיו נראות כְּמִכְרֹז ביחס האב לפרדיס. לעיתים ובפעולות מסוימות, נראה הוא כְּמִפְצָה על היעדר מושלמות התפתחותן של האלוהויות ההתנסותיות – האל העליון והאל המרבי.

9:1-7 וכאן טמון מסתורין אינסופי: האינסוף

concepts of the First and Second Persons of Deity.

91.3 (988) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of progress, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

91.4 (989) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

91.5 (9810) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

91.6 (9811) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

91.7 (1001) And herein is an infinite mystery: That the

גילה את אינסופיותו בו-זמנית בבן ופרדיס, ואז, הגיחה לכדי קיום הוויה השקולה לאל באלוהותה, המשקפת את טיבו הרוחני של הבן, והמסוגלת להפעיל את תבנית פרדיס; הוויה אשר בריבונותה הינה כפופה ארעית, אך בדרכים רבות נראית כמגוונת ביותר בפעולה. ועליונות-לכאורה זו בפעולה ניכרת בתכונות של המקור והמרכז השלישי, בהיותו עליון אף ביחס לכבידה הפיזית – המופע האוניברסאלי של אי פרדיס.

בנוסף לשליטת-על זו באנרגיה ובכל הדברים הפיזיים, ניחנה הרוח האינסופית אף בתכונות הסבלנות, החסד והאהבה, אשר מתגלות בעדנה כה גדולה בסעד הרוחני שלה. הרוח הינה כשירה ביותר על-מנת לסעד באהבה, ולהאפיל על הצדק באמצעות רחמים. כל תכונות האדיבות השמימית והחיבה החומלת של הבן המקורי הנצחי, אף הן מנת חלקו של אל הרוח. יקום מוצאכם מחושל הוא בין פטיש הצדק לבין סדן הסגל; ואולם, אלה האוחזים בפטיש הינם ילדי החמלה, צאצאי הרוחניים של הרוח האינסופית.

2. הרוח הנוכחת-בכל

האלוהים הינו רוח בשלושה מובנים: הוא עצמו רוח; בבנו הוא מופיע כרוח ללא-סייג; ובפועל האחד, כרוח בת-ברית של הדעת. ובנוסף למציאויות רוח אלה, הינו סבורים כי מבחינים אנו ברמות של מופעי רוח התנסותיים – הרוחות של ההוויה העליונה, האלוהות המרבית והמוחלט האלוהי.

הרוח האינסופית משלימה את הבן הנצחי, ממש כשם שהבן משלים את האב האוניברסאלי. הבן הנצחי הינו אישיות האב שהפכה לרוחנית; הרוח האינסופית הינה רוחניותם של הבן הנצחי ושל האב האוניברסאלי אשר הפכה לאישיות.

קווים רבים של כוח רוחני ומקורות של עוצמה על-חומרית מחברים את אנשי אורנטיה ישירות עם אלוהויות פרדיס. ישנו הקשר של מכווני המחשבה, המחברים ישירות לאב האוניברסאלי; קיימת ההשפעה הנרחבת של דחף הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי; וכן, קיימת נוכחותו הרוחנית של הבורא האחד. בין תפקוד רוח הבן לתפקוד רוחה של הרוח קיים הבדל בפעולה. בסעד הרוחני שלה, האישיות השלישית עשויה לפעול כדעת ועוד רוח, או כרוח בלבד.

בנוסף לנוכחויות פרדיס אלה, נהנים בני אורנטיה מההשפעות הרוחניות ומהפעילויות של היקום המקומי ושל יקום העל, שבהם שוכן מערך אינסופי-כמעט של אישיות אוהבות, אשר מוליכות תמיד את בעלי התכלית האמיתית ואת בעלי הלב הישר, מעלה ופנימה, אל עבר

Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in action. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

918 (1002) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

921 (1003) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

922 (1004) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

923 (1005) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

924 (1006) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of

האידיאלים של האלוהות ואל עבר המטרה של המושלמות העילאית.

הינניודעים את נוכחות הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי; ביכולתנו להבחין בה בבירור. את נוכחותה של הרוח האינסופית, אישיות האלוהות השלישית, אפילו בני תמותה עשויים לדעת, כאשר מסוגלים יצורים גשמיים לחוות בפועל את חסד ההשפעה האלוהית הזו, הפועלת כמתת רוח הקודש של היקום המקומי בקרב הגזעים האנושיים. בני האדם אף עשויים להיות מודעים במידה מסוימת למכוון, קרי לנוכחותו הלא-אישית של האב האוניברסאלי. רוחות אלוהיות אלה פועלות יחדיו ובתאום מושלם על-מנת לרומם את האדם ולהפכו לרוחני. רוחות אלה הינן כאחת ביישום הרוחני של תוכניות ההרקעה והשגת המושלמות של בני התמותה.

divinity and the goal of supreme perfection.

925(100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we know — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. המְתַקֵּעַל האוניברסאלי

אי פרדיס הינו המקור והמהות של הכבידה הפיזית; ודי בכך על-מנת שתדעו כי בכל קיום היקומים הגשמי, הכבידה הינה אחד מהדברים היותר משיים והמהימנים לנצח. לא ניתן לשנות או לבטל את הכבידה, אלא באמצעות אותם כוחות ואנרגיות אשר ציוו האב והבן יחדיו, ואשר הופקדו בידי המקור והמרכז השלישי ופועלים בסימוכיות עימו.

הרוח האינסופית ניחנה בעוצמה ייחודית ומדהימה –אנטי-כבידה.עוצמה זו אינה נוכחת בצורה פעילה (נראית) באב או בבן. יכולת זו, לשאת את כוח המשיכה של הכבידה החומרית, אשר הינה מטבע המקור השלישי, מתגלה בתגובותיו האישיות של הפועל האחד בשלבים מסוימים של יחסים אוניברסאליים. ותכונה ייחודית זו ניתנת להעברה לאישיות גבוהות מסוימות של הרוח האינסופית.

אנטי-כבידה יכולה לבטל את הכבידה בתוך תחום מסגרת מקומית; והיא עושה כן באמצעות הפעלת נוכחות כוח שקולה. היא פועלת אך ורק בהתייחסות לכבידה חומרית; וזוהי איננה פעולה של דעת. מופע ההתנגדות-לכבידה של ג'ירוסקופ מהווה תיאור הולם לתוצאתה של אנטי-כבידה, אך הינו חסר ערך לשם תיאור הגורם של האנטי-כבידה.

ומעבר לכך, הפועל האחד מציג כוחות המסוגלים להתעלות מעל הכוח ומנטרלים את האנרגיה. כוחות אלה פועלים באמצעות האטה של אנרגיה עד לנקודה שבה היא הופכת לחומר, וכן באמצעות שיטות אחרות שאינן ידועות לכם.

הבורא האחד עצמו אינו אנרגיה, ואף לא המקור או היעד שלה; הוא זה אשר מְתַקֵּעַל אותה. הבורא האחד הינו פעולה – תנועה, שינוי, התאמה, תיאום, ייצוב ושיווי משקל. האנרגיות הכפופות במישרין או בעקיפין

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

931 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

932(101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

933(101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

934(101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

935(101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The

לשליטת פרדיס, מגיבות מטיבן לפעולותיהם של המקור והמרכז השלישי ושל מגוון סוכניו.

את יקום היקומים מחדרים יצוריו שולטי- העוצמה של המקור והמרכז השלישי: בקרים פיזיים, מנהלי כוח, מרכזי כוח ונציגים אחרים של אל הפעולה, אשר עוסקים בוויסות ובייצוב האנרגיות הפיזיות. היצורים הייחודיים הללו, בעלי התפקודים הפיזיים, ניחנים כולם במגוון תכונות של שליטה בעוצמה, כדוגמת אנטי-כבידה, אשר בהן עושים הם שימוש במאמציהם לייצב את שווי המשקל הפיזי של החומר והאנרגיה של היקום המקיף.

נראה כי כל הפעילויות החומריות הללו של אל הפעולה, מייחסות את תפקודו לאי פרדיס, ואכן, סוכנויות הכוח כולן מתחשבות במוחלטות האל הנצחי, ואף תלויות בו. ואולם, הפועל האחד אינו פועל בעבור פרדיס ואף לא בתגובה אליו. הוא פועל באופן אישי בעבור האב והבן. פרדיס איננו אישיות. כל העשייה של המקור והמרכז השלישי בתחום הלא-אישי והבלתי-אישי, ובכל התחום של מה שהוא אחר-מאשי, מהווה פעולות רצוניות של הפועל האחד עצמו; ואלה אינן שיקוף, נגזרת, או תוצאה של משהו או של משהו.

פרדיס הוא תבנית האינסוף; ואל הפעולה הינו מפעילה של תבנית זו. פרדיס הינו נקודת הסמך החומרית של האינסוף; וסוכנויות המקור והמרכז השלישי הינן ידיות התבונה, אשר מניעות את הרמה החומרית ומזריקות ספונטאניות אל תוך מכניזם הבריאה הפיזית.

4. הדעת המוחלטת

למקור והמרכז השלישי קיים טבע אינטלקטואלי הנפרד מתכונותיו החומריות והרוחניות. לא בקלות ניתן להתקשר עם טבע שכזה, אך הוא ניתן לסימוכיות – באופן אינטלקטואלי, אם כי לא באופן אישי. ברמות פעולת הדעת, טבע זה ניתן להבחנה מהתכונות החומריות ומהאופי הרוחני של המקור והמרכז השלישי, ואולם בעבור האישיות המנסות להבחין בו, טבע זה לעולם איננו פועל באופן עצמאי מהתגשמויות פיזיות או רוחניות.

הדעת המוחלטת הינה הדעת של האישיות השלישית; והיא בלתי-נפרדת מאישיותו של אל הרוח. בהוויות פעילות, הדעת איננה נפרדת מהאנרגיה, מהרוח, או משתיהן גם יחד. הדעת איננה תכונתית [אינהרנטית] לאנרגיה; אנרגיה קולטת את הדעת ומגיבה לה; דעת עשויה להיות מוספת על-גבי אנרגיה, אך תודעה איננה תכונתית ברמה החומרית הטהורה. דעת לא חייבת להתווסף לרוח טהורה, באשר זו מטבעה מודעת ומזהה. באופן כזה או אחר, רוח הינה תמיד תבונתית, בעלת-דעת. עשויה זו להיות

energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

936(101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

937(101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

938(101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

941(102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

942(102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may

דעת כזו או אחרת, קדם-דעת, או על-דעת, ואף רוח דעת, אולם ביכולתה לעשות את השקול למחשבה ולידיעה. בוננות הרוח מתעלה מעל תודעת הדעת, מתווספת לה, ומבחינה תיאורטית אף קודמת לה.

הפועל האחד הינו מוחלט רק בתחום הדעת, בממלכות התבונה האוניברסאליות. הדעת של המקור והמרכז השלישי הינה אינסופית; היא מתעלה לחלוטין מעל מעגלי הדעת הפעלתניים הפועלים ביקום היקומים. מתת הדעת של שבעת יקומי העל נובעת משבע רוחות האב, האישיות היסודיות של הפועל האחד. רוחות אב אלה מפיצות את הדעת ליקום המקיף בדמות הדעת הקוסמית; את יקומכם המקומי מחדרת גרסת נבאדון של הדעת הקוסמית מטיפוס אורוֹנטון.

הדעת האינוסופית מתעלמת מן הזמן; הדעת המרבית מתעלה מעליו; ואילו הדעת הקוסמית מותנית בו. וכך גם ביחס למרחב: הדעת האינוסופית בלתי תלויה במרחב, אך באשר נרד מן הרמה האינוסופית לרמות הדעת המסייעות, שומה על השכל להביא בחשבון יותר ויותר את עובדת קיום המרחב ואת מגבלותיו.

כוח קוסמי מגיב לדעת בדיוק כשם שהדעת הקוסמית מגיבה לרוח. הרוח הינה תכלית אלוהית והדעת הרוחנית הינה תכלית אלוהית בפעולה. אנרגיה היא דבר; דעת היא משמעות; רוח הינה ערך. אפילו בזמן ובמרחב, מייצרת הדעת את אותן מערכות יחסים קרובות בין האנרגיה והרוח, אשר מרמזות על קרבת-אחיות הדדית ביניהן בנצח.

הדעת מתמירה את ערכי הרוח למשמעויות של השכל; לרצון קיימת העוצמה לגרום למשמעויות הדעת להניב פרי בתחום החומרי, כמו גם בתחום הרוחני. ההרקה לפרדיס כרוכה בצמיחה יחסית ומובחנת ברוח, בדעת, ובאנרגיה. האישיות הינה המאחדת את הרכיבים הללו של עֶצְמִיּוּת התנסותית.

5. סעד הדעת

המקור והמרכז השלישי הינו אינסוף של דעת. אף אם יגדל היקום לכדי אינסוף, עדיין יהא פוטנציאל הדעת שלו הולם ומספק בכדי להעניק ליצורים רבים מני ספור דעת מתאימה ודרישות קדם-שכליות אחרות.

בממלכות של הדעת הברואה, מולכת עליונה האישיות השלישית, בצירוף עמיתיה המתאמים והכפופים. המקור הבלעדי של תחומי הדעת של הברואים הינו המקור והמרכז השלישי; הוא הינו מעניק מתת הדעת. אפילו לרסיסי האב לא יתאפשר לשכון בדעת האדם, עד אשר נסללה כראוי הדרך עבורם, באמצעות פעולת הדעת והתפקוד הרוחני של הרוח האינוסופית.

be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

943 (1023) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

944 (1024) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

945 (1025) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

946 (1026) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

951 (1027) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

952 (1028) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

המאפיין הייחודי של הדעת הינו היכולת לתת למגוון כה רחב של חיים. באמצעות עמיתיו הבוראים והברואים, סועד המקור והמרכז השלישי את כל הדעת בכל העולמות. סועד הוא את השכל האנושי והתת-אנושי באמצעות שלישי של היקום המקומי; ובאמצעות הסוכנות של הבקרים הפיזיים סועד הוא אף את הנמוכות ביותר שבין הישויות שאינן-מתנסות, שהינן מהסוגים הפרימיטיביים ביותר של הדברים החיים. ותמיד יאה הכיוון של הדעת, סעד של אישיות בעלות דעת-רוח או דעת-אנרגיה.

הואיל ומקור הדעת הינו אישיות האלוהות השלישית, טבעי הדבר כי קל יותר ליצורים האבולוציוניים בעלי הרצון ליצור מושגים מובנים על אודות הרוח האינסופית; הרבה יותר מאשר על אודות הבן הנצחי או האב האוניברסאלי. המציאות של הפועל האחד מקבלת ביטוי בלתי-מושלם בעצם קיומה של הדעת האנושית. הפועל האחד הינו האב הקדמון של הדעת הקוסמית, ואילו הדעת האנושית הינה מעגל אינדיבידואלי, חלק לא-איש של דעת קוסמית זו, המוענק ביקום מקומי בידי בת יצירתית של המקור והמרכז השלישי.

אף כי מקור הדעת הינו האישיות השלישית, אל לכם להניח כי כל מופעי הדעת אלוהיים הם. שורשיו של השכל האנושי מצויים במקור החומרי של גזעי עולם החי. השכל ביקום אינו התגלות אמיתית יותר של האל אשר הוא דעת, מאשר הטבע הפיזי הינו התגלות אמיתית של היופי ושל ההרמוניה של פרדיס. המושלמות קיימת בטבע, ואולם הטבע אינו מושלם. הפועל האחד הינו מקור הדעת, ואולם הדעת איננה הפועל האחד.

הדעת באורנטיה הינה פשרה בין מהות מושלמות המחשבה לבין תפישת החיים המתפתחת של טבעכם האנושי הבלתי-בוגר. התוכנית להתפתחותכם השכלית אכן ניחנת במושלמות נעלה, אולם בעודכם פועלים במשכנכם, העשוי בשר-ודם, הינכם רחוקים מאוד ממטרה אלוהית זו. מוצאה של הדעת הינו ממקור אלוהי, ואכן מיועד לה גורל אלוהי, אך דעתכם כבני תמותה עדיין איננה ניחנת באצילות אלוהית.

לעיתים תכופות, תכופות מדי, פוגמים אתם בדעתכם על-ידי מחשבות לא-כנות, ואף צורבים אותה בחוסר-יושרה; אתם חושפים את דעתכם לפחדים חיייתיים ומעוותים אותה באמצעות חרדה חסרת-תוחלת. לפיכך, בעוד מקור הדעת הינו אלוהי, הדעת, כפי שאתם מכירים אותה בעולמכם – עולם של הרקעה – אינה יכולה להפוך בנקל למושא הערכה, ועוד פחות מכך – למושא הערצה או סגידה. הגות בחוסר הבשלות ובחוסר הפעילות של השכל האנושי, שומה עליה כי תוביל לתגובות של ענווה בלבד.

⁹⁵³⁽¹⁰³¹⁾ The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

^{954 (1032)} Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

⁹⁵⁵⁽¹⁰³³⁾ Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

⁹⁵⁶⁽¹⁰³⁴⁾ Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

^{957 (1035)} Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

המקור והמרכז השלישי, התבונה האוניברסאלית, מודע באופן אישי לכל דעת ולכל שכל בכלל הבריאה, והוא מקיים קשר אישי ומושלם עם כל היצורים הללו – הגשמיים, המורונטיים והרוחניים – אשר קיבלו את מתת הדעת, באשר הינם ביקומים הנרחבים. כל פעילויות הדעת הללו נאחזות במעגל כבידת-הדעת המוחלט, המתמקד במקור והמרכז השלישי, ואשר מהווה חלק מתודעתה האישית של הרוח האינסופית.

בדומה לאופן שבו מושך האב את כל האישיות לעברו, ובדומה לאופן שבו מושך אליו הבן את כל המציאות הרוחנית, כך הפועל האחוד מפעיל כוח משיכה על כל הדעת; הוא מולך ושולט ללא-סיווג במעגל הדעת האוניברסאלי. כל הערכים השכליים האמיתיים והמקוריים, כל המחשבות האלוהיות והרעיונות המושלמים, נמשכים בבטחה אל תוך מעגל מוחלט זה של דעת.

תוכל כבידת הדעת לפעול בלא תלות בכבידה החומרית או הרוחנית, ואולם כאשר שתי האחרונות נוגעות זו בזו, כבידת הדעת תפעל תמיד. כאשר כל השלוש פועלות בצוותא, תוכל כבידת האישיות לחבוק את היצור החומרי – באשר הוא פיזי או מורונטי, סופי או מוחלט. ואולם, בלא קשר לאמור, מתת הדעת תאפשר להויות לא-אישיות לחשוב, ותעניק להן מודעות על אף היעדרה המוחלט של אישיות.

לעומת זאת, מקור העצמיות של נאצלות האישיות – בין אם אנושית ובין אם אלוהית, בין אם אלמותית ובין אם אלמותית-בכוח – אינו מן הרוח, מן הדעת או מן החומר; היא הינה המתת של האב האוניברסאלי. וכן, פעולה הדדית של כבידת רוח, דעת וחומר, אינה מהווה דרישת-קדם להופעת כבידת האישיות. מעגל האב עשוי לחבוק הוויה של דעת-חומר אשר אינה מגיבה לכבידה רוחנית, ואף לכלול הוויה של דעת-רוח אשר אינה מגיבה לכבידה חומרית. פעולתה של כבידת האישיות הינה תמיד פעולה רצונית של האב האוניברסאלי.

בעוד שבהויות חומריות לחלוטין הדעת סימוכית לאנרגיה, ובעוד שבאישיות שהינן על טהרת הרוחניות הרוח הינה סימוכית, סדרים רבים מני ספור של אישיות, לרבות בני-אנוש, ניחנים בדעת סימוכית הן לאנרגיה והן לרוח. ההיבטים הרוחניים של דעת היצור מגיבים בבטחה למשיכת כבידת-הרוח של הבן הנצחי; התכונות החומריות מגיבות לדחף הכבידה של היקום החומרי.

כאשר הדעת הקוסמית איננה סימוכית לאנרגיה או לרוח, היא איננה כפופה לדרישות הכבידה של מעגלי החומר או הרוח. הדעת הטהורה נתונה אך ורק לאחיזת הכבידה האוניברסאלית של הפועל האחוד. דעת טהורה הינה קרובת משפחה של דעת אינסופית (המתאמת המוחלטת התיאורטית של מוחלט הרוח והאנרגיה), ונראה כי הדעת האינסופית

961 (1036) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

962 (1037) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

963 (1041) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

964 (1042) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

965 (1043) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfaithfully respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

966 (1044) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

עצמה מהווה חוק.

ככל שגדולה ההתבדרות בין הרוח לאנרגיה, כך גדלה פעולתה הנצפית של הדעת; ככל שקטנה הגיוניות של אנרגיה ורוח, כך קטנה פעולתה הנצפית של הדעת. פעולתה המרבית של הדעת הקוסמית מצויה, ככל הנראה, ביקומי הזמן של המרחב. כאן, דומה שהדעת פועלת באיזור-ביניים שבין האנרגיה לבין הרוח; אולם זוהי אינה האמת עבור הרמות הגבוהות יותר של הדעת; בפרדיס, אנרגיה ורוח חד הן לכל דבר ועניין.

מעגל כבידת הרוח הינו מהימן; הוא מבט מאישיות האלוהות השלישית בפרדיס, אך לא כל תפקודי הדעת הנצפים הינם צפויים. ברחבי כלל הבריאה הידועה, מצויה בסמוך למעגל דעת זה נוכחות מובנת-אך-במעט אשר תפקודה הינו בלתי-צפוי. הינו מאמינים כי ניתן לייחס בלתי-צפיות זו בחלקה לתפקודו של המוחלט האוניברסאלי. אין אנו יודעים מהו התפקוד הזה; אנו רק יכולים לנחש מהו הדבר שגורם לו לפעול; אנו רק יכולים לשער מהי נגיעתו ויחסו ליצורים.

שלבים מסוימים בבלתי-צפיות של הדעת הסופית עשויים לנבוע מחוסר-שלמותה של ההווה העליונה; וכן, קיים איזור פעילויות עצום שבו הפועל האחד עשוי להשיק למוחלט האוניברסאלי. לא ידוע רבות על אודות הדעת, ואולם בכך הינו בטוחים: הרוח האינוסופית הינה הביטוי המושלם של דעת הבורא עבור כל הברואים; ההווה העליונה הינה הביטוי המתפתח של דעת כל הברואים עבור בוראם.

7. מִתְזַרְזוֹת אוֹנִיבֵרסָאֲלִית

הפועל האחד מסוגל לתאם את רמות הממשות האוניברסאלית כך שהשכלי, החומרי והרוחני יִכְרְזוּ בו-זמנית. זוהי תופעת-המִתְזַרְזוֹת האוניברסאלית; היכולת הייחודית והעוצמה הבלתי-מוסברת לראות, לשמוע, לחוש ולדעת את כל הדברים, בה בעת שהם מתרחשים ברחבי יקום-על, ולמקד, באמצעות מִתְזַרְזוֹת, את כל המידע ואת כל הידע הזה בכל נקודה נבחרת שהיא. פעולת המִתְזַרְזוֹת מודגמת במושלמות על כל אחד מעולמות המִטָּה של שבעת יקומי העל. כמו כן, פועלת היא ברחבי כל המגזרים של יקומי העל ובגבולות היקומים המקומיים. לבסוף, מתמקדת המִתְזַרְזוֹת בפרדיס.

תופעת המחזירות, באופן שבו היא מודגמת בעולמות המִטָּה של יקומי-העל, בדמות העשייה המדהימה של האישיות הִמְשִׁקֶפֶת המוצבות שם, מייצגת את הסימוכיות-ההדדית הסבוכה ביותר של כל רמות הקיום המצויות ברחבי הבריאה. ניתן לעקוב אחר קווים של רוח החוזרים אל הבן, אחר אנרגיה פיזית החוזרת לפרדיס, ואחר דעת החוזרת אל המקור השלישי;

967 (1045) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

968 (1046) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

969 (1047) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

971 (1051) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

972 (1052) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the

ואולם, בתופעה היוצאת מגדר הרגיל של המחזירות האוניברסאליות קיים איחוד ייחודי ויוצא-דופן של כל השלושה, וזה סימוכיות הן, עד שהן מאפשרות לשליטי היקומים לדעת מיידית על אודות נסיבות מרוחקות בעת התרחשותן.

בעוד היננו מבינים הרבה על אודות טכניקת המחזירות, שלבים רבים מותרים אותנו מבולבלים. היננו יודעים כי הפועל האחד הינו המרכז האוניברסאלי של מעגל הדעת, שהוא האב הקדמון של הדעת הקוסמית, וכן שדעת קוסמית פועלת תחת שליטת כבדת הדעת המוחלטת של המקור והמרכז השלישי. עוד היננו יודעים כי מעגלי הדעת הקוסמית משפיעים על כל רמות השכל ברחבי הקיום הידוע, וכי מכילים הם את דו"חות החלל האוניברסאליים; ובטוחים אנו כי מתמקדים הם בשבע רוחות האב ומתכנסים למקור והמרכז השלישי.

נראה כי היחס שבין הדעת הקוסמית הסופית לבין הדעת האלוהית המוחלטת מתפתח בדעתו ההתנסותית של העליון. לימדנו כי בשחר הנצח הוענקה דעת התנסותית זו לעליון על-ידי הרוח האינסופית, והיננו משערים כי ניתן להסביר תכונות מסוימות של תופעת המחזירות אך ורק מתוך הנחת פעילותה של הדעת העליונה. אם העליון איננו מעורב במחזירות, איננו יודעים אל נכון כיצד להסביר את הפעולות הסבוכות האלה, וכן את הפעילויות הבטוחות של תודעת קוסמוס זו.

נראה כי המחזירות הינה ידיעת-הכול בגבולות הסופי-התנסותי, ועשויה היא לייצג את הופעת נוכחות תודעת ההווה העליונה. אם הנחה זו הינה נכונה, אזי השימוש במחזירות – בכל שלב שלה – שקול למגע חלקי עם תודעת העליון.

8. אישיות הרוח האינסופית

הרוח האינסופית מחזיקה במלוא העוצמה על-מנת לשדר ולהעביר רבים מכוחותיה ומזכויותיה לאישיות ולסוכנויות המתאמות והכפופות לה.

פעולת הבריאה-האלוהית הראשונה של הרוח האינסופית – המתפקדת בנפרד מהשילוש אך בסימוכיות בלתי-נגלית כלשהי עם האב ועם הבן – הפכה לאישית את קיומן של שבע רוחות האב של פרדיס; אלה הן המפיצות את הרוח האינסופית ליקומים.

לא קיים נציג ישיר של המקור והמרכז השלישי במטה של יקום-על. כל אחת מהבריות הללו נסמכת על אחת מרוחות האב של פרדיס, הפועלות באמצעות שבע הרוחות המחזירות הממוקמות בבירות יקומי-העל.

extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

97.3 (1053) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

97.4 (1054) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

97.5 (1055) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

98.1 (1056) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

98.2 (1057) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

98.3 (1058) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

פעולת הבריאה הבאה של הרוח האינוסופית, אשר עודה נמשכת, מתגלה מפעם לפעם ביצירתן של הרוחות הִיצְרִיתִיּוֹת. כל אימת שהאב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים להוריו של בן בורא, הופכת הרוח האינוסופית לאם הקדמונית של רוח הִיצְרִיתִיּוֹת של יקום מקומי, ההופכת בתורה לעמיתה קרובה של אותו בן בורא בכל ההתנסות האוניברסאלית העוקבת.

כשם שגדרש להבחין בין הבן הנצחי לבין הבנים הבוראים, כך נדרש להבדיל בין הרוח האינוסופית לבין הרוחות היצירתיות, מתאמות היקום המקומי של הבנים הבוראים. מה שמייצגת הרוח האינוסופית בעבור הבריאה בכללותה, מייצגת הרוח היצירתית בעבור היקום מקומי.

המקור והמרכז השלישי מיוצג ביקום המקיף באמצעות מערך עצום של רוחות סועדות, שליחים, מורים, פוסקים, סייעים ויועצים, יחד עם מפקחיהם של מעגלים מסוימים בעלי אופי פיזי, מורוטי ורוחני. לא כל ההוויות הללו הינן אישיות במובן הצר של המילה. אישיות מהסוג של יצור-סופי מתאפיינת ב:

1. מודעות-עצמית סובייקטיבית.

2. תגובה אובייקטיבית למעגל האישיות של האב.

קיימות אישיות של בורא ואישיות של בורא, ובנוסף לשני הסוגים הבסיסיים הללו, קיימות אף אישיות של המקור והמרכז השלישי, הוויות אשר הינן אישיות עבור הרוח האינוסופית, אך אינן אישיות ללא-תנאי עבור היצורים הבוראים. אישיות אלה של המקור השלישי אינן משתייכות למעגל האישיות של האב. אישיות המקור הראשון ואישיות המקור השלישי יכולות לתקשר ביניהן הדדית; ניתן לתקשר עם כל אישיות.

האב מעניק אישיות מרצונו החופשי האישי. מדוע עושה הוא כן, מכל רק לשער; ואיננו יודעים כיצד עושה הוא זאת. אף איננו יודעים מדוע מעניק המקור השלישי אישיות שאינה-אישיות-אב, ואולם כך נוהגת הרוח האינוסופית לכשעצמה בשיתוף יצירתי עם הבן הנצחי, ובדרכים רבות נוספות שאינן ידועות לכם. הרוח האינוסופית אף עשויה לפעול בשם האב במתת אישיות של המקור הראשון.

קיימים טיפוסים רבים של אישיות מקור שלישי. הרוח האינוסופית מעניקה אישיות מקור שלישי לקבוצות רבות שאינן נכללות במעגל האישיות של האב, כדוגמת מְנַהֵלִי כוֹחַ מסוימים. ובאופן דומה, מתייחסת הרוח האינוסופית כאל אישיות לקבוצות רבות של הוויות, כדוגמת הרוחות הִיצְרִיתִיּוֹת, אשר מהוות מחלקה בפני עצמן ביחסן ליצורים הנכללים במעגל האב.

984(1062) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

985 (1063) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

986 (1064) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

987(1065) 1. Subjective self-consciousness.

988 (1066) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

989 (1067) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9810 (1068) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9811 (1069) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircled creatures of the Father.

הן אישיותות מקור ראשון והן אישיותות מקור שלישי ניחנות בכל מה שהאדם משייך למושג האישיות, ואף יותר מכך; הן ניחנות בדעת הכוללת זיכרון, יכולת היסק, שיפוט, דמיון יצירתי, שיוך רעיונות, יכולת החלטה, בחירה, ומגוון גדול נוסף של יכולות שכליות אשר כלל אינן מפורשות לבני התמותה. למעט כמה יוצאים מן הכלל, הסדרים המתגלים לכם ניחנים בצורה ובאינדיבידואליות; הן הינן הוויות ממשיות ומרביתם אף הינם ברי-נראות בעבור כל סדרי הקיום הרוחני.

ואפילו אתם, משתחררו מהראייה הנוכחית המוגבלת של עיניכם החומריות, ותקבלו – יחד עם הצורה המורחבת – רגישות מוגברת למציאות הדברים הרוחניים, תוכלו לחזות בעמיתים הרוחניים מהסדרים הנמוכים.

המשפחה הפונקציונלית של המקור והמרכז השלישי, כפי שהיא נגלית בנרטיבים הללו, משתייכת לשלוש קבוצות גדולות:

I. הרוחות העליונות. קבוצה בעלת מקור מורכב, הכולל, בין היתר, את הסדרים הבאים:

1. שבע רוחות האב של פרדיס.
2. הרוחות המפזרותיות של יקומי העל.
3. הרוחות היציריות של היקומים המקומיים.
- II. מנהלי הכוח. קבוצה של יצורי וסוכני שליטה הפועלים ברחבי החלל המאורגן.

III. אישיותות הרוח האינסופית. אין משתמע בהכרח מכינוי זה לא כי ההוויות הללו הן אישיותות מקור שלישי, אף כי חלקן הינן ייחודיות כבריות רצונית. לרוב מקבוצות הן בשלושה סיווגים עיקריים:

1. האישיותות הגבוהות של הרוח האינסופית.
2. קהילת שליחי החלל.
3. רוחות סועדות של זמן.

הקבוצות הללו משרתות בפרדיס, ביקום המרכזי או המשקני, ביקומי העל, והן חובקות סדרים הפועלים ביקומים המקומיים, ואף בקונסטלציות, במערכות ובפלנטות.

אישיותות הרוח של המשפחה העצומה של הרוח האלוהית האינסופית, אמונות לנצח על השירות של סעד אהבת האל ושל סעד חסד הבן בעבור כל הבריות התבוניות של עולמות האבולוציה של הזמן והמרחב. הוויות רוחניות אלה מהוות את הסולם החי שעליו מטפס בן התמותה מן הכאוס אל תהילה.

98:12 (106:10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

98:13 (107:1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

98:14 (107:2) The functional family of the Third Source and Center, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

98:15 (107:3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

- 98:16 (107:4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.
- 98:17 (107:5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.
- 98:18 (107:6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

98:19 (107:7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

98:20 (107:8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

- 98:21 (107:9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.
- 98:22 (107:10) 2. The Messenger Hosts of Space.
- 98:23 (107:11) 3. The Ministering Spirits of Time.

98:24 (107:12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

98:25 (107:13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

[נגלה באורנטיה על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה,
אשר מונה על-ידי עתיקי היומין לתאר את טיבה
ופועלה של הרוח האינסופית.]

^{9826 (107.14)} [Revealed on Urantia by a Divine
Counselor of Uversa commissioned by the Ancients
of Days to portray the nature and work of the Infinite
Spirit.]

מסמך 10. שילוש פרדים

011 ⇨

הספר של אורנטיה

009 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 10
שילוש פרדים

סעיפים

מבוא

1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון
2. אלוהות אשר הופכת לאישית
3. שלוש אישיות האלוהות
4. איחוד השילוש של האלוהות
5. פעולותיו של השילוש
6. בני השילוש הנצחים
7. על-השליטה של העליונות
8. השילוש מעבר לסופי

מבוא

שילוש פרדים של האלוהיות הנצחיות מאפשר לאב לחמוק ממחלטות האישיות. השילוש מחבר באופן מושלם את הביטוי חסר הגבולות של רצונו האישי של האל האינסופי עם מחלטות האלוהות. הבן הנצחי ומגוון הבנים ממקור אלוהי, יחד עם הפועל האחד ועם ילדיו האוניברסאליים, מאפשרים בפועל את שחרור האב מן המגבלות הטבועות בכל אופן אחר בקדמוניות, במושלמות, בחוסר השינוי, בנצח, באוניברסאליות, במחלטות ובאינסופיות.

שילוש פרדים מאפשר ביעילות את מלוא הביטוי ואת ההתגלות המושלמת של טיבה הנצחי של האלוהות. באופן דומה, מאפשרים בני השילוש הנצחים, התגלות מלאה ומושלמת של צדק אלוהי. השילוש הינו אחדות אלוהות, ואחדות זו מתבססת לנצח על היסודות המוחלטים של הזהות השמימית של שלוש האישיות המקוריות, המתאמות והמתקיימות-בצוותא: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

מתוך מצבנו הנוכחי במעגל הנצח,

PAPER 10

THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

INTRODUCTION

^{100.1 (108.1)} THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

^{100.2 (108.2)} The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

^{100.3 (108.3)} From the present situation on the circle of

בהתבוננות לאחור אל עבר נצח העבר, הינו יכולים להבחין אך בכורח מציאות אחד שממנו אין מנוס בעיניי היקום; וכורח זה הוא שילוש פרדיס. היני מוצא כי שילוש זה הינו בלתי-נמנע. בעודי מתבונן בעבר, בהווה ואל עתיד הזמן, איני מחשיב אף דבר אחר ביקום היקומים כבלתי-נמנע. לא ניתן לחשוב על היקום המקיף הנוכחי – במבט לאחור או בפרספקטיבה עכשווית – ללא השילוש. בהינתן שילוש פרדיס, הינו יכולים להציע סברה חלופית אחת, ואף מספר דרכים, המציעות כיצד ניתן לעשות את הכול; ואולם, ללא שילוש האב, הבן והרוח, אינו מסוגלים להגות את האופן שבו האינסוף יכול היה להשיג אישיות מְתִאֲמָת ומשולשת אל מול המוחלטות המאוחדת של האלוהות. אף מושג אחר של יצירה אינו עומד בסטנדרטים של השילוש, אשר בהם משולבת שלמות המוחלטות הטבועה באלוהות, עם מלוא השחרור מרצון הטבוע בהיבט המשולש של אישיות האלוהות.

1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון

נראה כי בנצח העבר חנך האב מדיניות מעמיקה בדבר חלוקה-עצמית. קיים דבר-מה בטיבו נטול האנוכיות, האוהב והאהוב של האב האוניברסאלי, אשר גורם לו לשמור לעצמו ולהפעיל בעצמו רק את הכוחות ואת הסמכות שאותם הוא מוצא, כפי הנראה, בלתי-אפשריים להאצלה או להענקתה.

לכל אורך הדרך, פשט מעצמו האב האוניברסאלי כל חלק ממנו אשר ניתן היה להעניק כמתת לכל בורא או ברוא אחר. הוא האציל לבני האלוהיים ולבריות התבוניות השותפות להם, כל כוח וכל סמכות אשר ניתן היה להאציל. לבני הריבוניים, כל אחד ביקומו שלו, הוא מסר בפועל כל זכות לסמכות מנהלית, הניתנת להעברה. בעיניי היקומים המקומיים, הוא הפך כל בן בורא ריבון למושלם, כשיר וסמכותי, ממש כפי שהבן הנצחי הינו ביקום המקורי המרכזי. האב מסר מעצמו באצילות ובקדושה של חֲזָקַת האישיות – ולמעשה העניק כמתת – את כל כולו, את כל תכונותיו, כל דבר שיכול היה להשיל מעצמו, בכל דרך, בכל עידן, בכל מקום, ולכל אישיות, ואף בכל היקומים, למעט זה המרכזי אשר בו שוקן משכנו.

אישיות אלוהית איננה מרוכזת-בעצמה; חלוקה-עצמית ושיתוף של אישיות מאפיינים עצמיות אלוהית בעלת רצון חופשי. בריות כמהות להתחבר לבריות אישיות אחרות; בוראים מונעים לחלוק את אלוהותם עם ילדי יקומיהם; אישיות האינסוף מתגלה כאב האוניברסאלי, החולק את מציאות ההווה ואת שוויון העצמיות עם שתי אישיות מְתִאֲמָת – הבן הנצחי והפועל

eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

^{101.1 (108.4)} It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

^{101.2 (108.5)} The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

^{101.3 (108.1)} Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-

האחוד.

באשר לידע הנוגע לאישיות האב ולתכונותיו האלוהיות, נסתמך תמיד על התגליות הבן הנצחי, שכן בשעה שבוצעה פעולת הבריאה האחודה, בשעה שאישיות האלוהות השלישית הגיחה לכדי קיום-אישיות והחלה להוציא אל הפועל את מושגיהם המשולבים של הוריה האלוהיים, פסק האב מלהתקיים כאישיות ללא-סיג. שינויים נצחיים מסוימים אירעו כאשר הפועל האחוד הגיח לכדי קיום, וכאשר ליבת הבריאה המרכזית התגשמה בחומר. האל העניק עצמו כאישיות מוחלטת לבנו הנצחי. כך למעשה העניק האב את "אישיות האינוסוף" לבנו יחידו, בעוד ששניהם גם יחד העניקו לרוח האינוסופית את "האישיות האחודה" של איחודם הנצחי.

מסיבות אלה, ומסיבות אחרות המצויות מעבר ליכולת ההמשגה של הדעת הסופית, קשה ביותר לברייא האנושית להבין את אישיות-האב האינוסופית של האל, אלא כפי שהיא מתגלה באופן אוניברסאלי בבן הנצחי, וכפי שהיא פועלת באופן אוניברסאלי ביחד עם הבן דרך הרוח האינוסופית.

הואיל ובני האל של פרדיס מבקרים בעולמות האבולוציוניים, ולעיתים אף מתגשמים בהם בדומות לבשר ודם בני-תמותה, והואיל והענקות המתת הללו מאפשרות בפועל לבני התמותה להכיר משהו מטיבה ומתכונותיה של אישיות אלוהית, שומה על היצורים של העולמות הפלנטאריים להתייחס להענקות המתת הללו של בני פרדיס, כאל מקור מהימן ואמין של מידע על אודות האב, הבן והרוח.

2. אלוהות אשר הופכת לאישית

באמצעות טכניקת השילוש פושט האב מעצמו את אותה רוח בלתי-מוגבלת, אשר היא הבן; ואולם, בכך מכון הוא את עצמו כאביו של בן זה, ולפיכך מקנה לעצמו קיבולת בלתי-מוגבלת להפוך לאביהם האלוהי של כל אותם טיפוסי בריות תבוניות רצוניות הנוצרים, מתממשים-לבסוף או הופכים לאישיים, מכאן ואילך. כאישיות המוחלטת והבלתי-מוגבלת-יכול האב לפעול אך ורק כבן ועימו, אך קאב אישיממשך הוא להעניק אישיות לציבור המגוון של בריות תבוניות רצוניות, על רמותיהן השונות, ולנצח שומר הוא על יחסי אהבה חברית אישיים עם משפחה עצומה זו של ילדיו האוניברסאליים.

לאחר שהעניק האב לאישיות בנו את עצמו במלואו, וכאשר פעולת הנתינה-העצמית הזו הופכת שלמה ומושלמת, מעניקים במאוחד השותפים הנצחיים – מתוך העוצמה והטבע האינוסופיים המצויים באיחוד האב-הבן – את

ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

^{101.4 (109.2)} For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

^{101.5 (109.3)} For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

^{101.6 (109.4)} Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

^{102.1 (109.5)} By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

^{102.2 (109.6)} After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal

אותן איכויות ואותן תכונות המהוות ברייה נוספת הדומה להם; ואישיות אחודה זו, היא הרוח האינסופית, משלימה את הפיכתה הקיומית של האלוהות לאישיות.

הבן הינו הכרחי לשם אבהותו של האל. הרוח הינה הכרחית לשם אחוותו של האישיות השנייה והשלישית. שלוש הינו המספר הקטן ביותר של אישיות בקבוצה חברתית; ואולם, זוהי הפעוטה מבין הסיבות הרבות להאמין בבלתי-נמנעותו של הפועל האחד.

המקור והמרכז הראשון הינו אישיות-האב האינסופית, המקור הבלתי-מוגבל של האישיות. הבן הנצחי הינו האישיות-המוחלטת הבלתי-מוגבלת, אותה הוויה אלוהית אשר ניצבת משך כל זמן הנצח כהתגלות המושלמת של טיבו האישי של האל. הרוח האינסופית הינה האישיות האחודה, התוצאה האישית הייחודית של האיחוד הנצחי האב-הבן.

אישיות המקור והמרכז הראשון הינה אישיות האינסוף אשר ממנה נחסרת האישיות המוחלטת של הבן. אישיות המקור והמרכז השלישי הינה התוצאה של חיבור-העל של איחוד אישיות-האב המשוחררת ושל אישיות-הבן המוחלטת.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם אישיות ייחודיות; אף לא אחד מהם הינו העתק; כל אחד ואחד מהם הוא מקורי; וכולם מאוחדים.

רק הבן נצחי לבדו חווה את מלוא חוויית יחסי האישיות האלוהיים; את המודעות, הן להיותו בנו של האב והן להיותו הורה לרוח, ואת השוויון האלוהי של היותו שקול הן לאב-אביו-הקדמון והן לרוח-עמיתתו. יודע האב את חוויית היותו הורה לבן השקול לו, אך אין לו כל ידיעה על קודמים אבהיים בעברו. הבן הנצחי חווה את חוויית היותו בן, את ההכרה באישיות קודמת לו, ובה בעת הינו מודע להיותו הורה-בצוואת לרוח האינסופית. הרוח האינסופית מודעת לשתי אישיות קודמות לה, ואולם היא איננה חווה הורות לאישיות אלוהית מתאמת. עם הופעתה של הרוח, מגיע המעגל הקיומי של הפיכת האלוהות לאישית לכדי מושלמות; האישיות הראשונית של המקור והמרכז השלישי הינן התנסויות, והן מונות שבע במספר.

מקורי שלי הינו בשילוש פרדיס; ויודע אנכי את השילוש כאלוהות מאוחדת; ובנוסף, הינני יודע כי האב, הבן והרוח קיימים ופועלים במסגרת יכולותיהם האישיות המגדורות. יודע אנכי בוודאות, כי לא זו בלבד שהם פועלים באופן אישי ובצוואת, אלא שהם אף מתאמים את פעולותיהם במסגרת מגוון של התאגדויות, כך שבסופו של דבר פועלים הם בשבעה אופנים שונים של קיבולות יחידניות ומרובות. ומשום ששבע ההתאגדויות הללו הינן סך הצירופים האפשריים של שילובים אלוהיים שכאלה, בלתי-

partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

1023 (1101) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

1024 (1102) The First Source and Center is the infinite father-personality, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified personality-absolute, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the conjoint personality, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

1025 (1103) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

1026 (1104) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

1027 (1105) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

1028 (1106) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven

נמנע הוא כי מציאויות היקום תופענה בשבעה הגונים של ערכים, של משמעויות ושל אישיות.

3. שלוש אישיות האלוהות

על אף שקיימת אלוהות אחת, קיימות, לאמיתו של דבר, שלוש אישיות אלוהיות של האלוהות. אמר האב באשר למתת המכווננים האלוהיים לאדם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו." בכתבי אורנטיה, חוזר ונשנה אזכור האלוהות בלשון רבים, באופן המעיד בבירור על ההכרה בקיומם ובפעולתם של שלושת המקורות והמרכזים.

היננו למדים כי במסגרת התאגדות השילוש, הבן והרוח מקיימים יחס דומה ושקול כלפי האב. אין ספק כי אכן כך הדבר מנקודת המבט של הנצח ופאלוהויות; ואולם מנקודת המבט של הזמן וכאישיות, מתגלים יחסים מטבע שונה מאוד. במבט מפרדים והחוצה אל עבר היקומים, נראה כי יחסים אלה דומים ביותר, אך כאשר נצפים הם מרחבי החלל, הם נראים שונים למדי.

הבנים האלוהיים אכן הינם "דבר האל"; ואולם ילדיה של הרוח הינם "מעשה האל" לאמיתו של דבר. האל דובר דרך הבן ועם הבן, ופועל דרך הרוח האינסופית; זאת בעוד שבכל פעילויות היקום הבן והרוח הינם מעודנים באחוותם, ופועלים כשני אחים שווים זה לזה, המעריכים, אוהבים ומכבדים באופן אלוהי את אביהם המשותף.

האב, הבן והרוח אכן שקולים בטיבם ומתואמים בהווייתם; ואולם, קיימים הבדלים שלא ניתן לטעות בהם בפעולתם ביקום, וכאשר פועלים הם לבדם, נראה שכל אחת מהאישיות האלוהיות הינה מוגבלת במוחלטותה.

(מנקודת מבט פילוסופית, נראה כי האב האוניברסאלי היווה אלוהות בלתי-מוגבלת, מוחלטת ואינסופית, עוד בטרם בחר מרצונו שלו לפשוט מעליו את האישיות, את העוצמה ואת המאפיינים המכווננים את הבן והרוח. ואולם, מקור ומרכז ראשון תיאורטי שכזה לא יכול היה להיות מוגדר כאב האוניברסאלי בשום מובן של המילה; זאת משום שאבהות איננה אמיתית ללא היות בן. בנוסף, על-מנת שיהא האב מוחלט במובן השלם, שומה עליו כי התקיים לבדו ברגע נצחי רחוק כלשהו; ואולם, מעולם לא היה לאב קיום לבדי שכזה; הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב. המקור והמרכז הראשון תמיד היה, ולנצח יהא, האב הנצחי של הבן המקורי, וכן תמיד היה ותמיד יהא עם הבן, אביה הנצחי של הרוח האינסופית.

היננו מבחינים בכך שהאב פשט מעל עצמו את כל המופעים הישירים של המוחלטות, למעט מוחלטות האבהות ומוחלטות הרצון. אין אנו יודעים האם הרצון הינו מאפיין של האב שאיננו ניתן להעברה לאחר; אנו רק מבחינים כי הוא לא

variations of values, meanings, and personality.

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

^{1031 (110.7)} Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: "Let us make mortal man in our own image." Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

^{1032 (110.8)} We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

^{1033 (111.1)} The divine Sons are indeed the "Word of God," but the children of the Spirit are truly the "Act of God." God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

^{1034 (111.2)} The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

^{1035 (111.3)} The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

^{1036 (111.4)} We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he

פשוט מעל עצמו את הרצון. שומה על אינסופיות רצון שכזו שהייתה טבועה מזה נצח במקור והמרכז הראשון.

בהעניקו את מוחלטות האישיות לבן הנצחי, חומק האב האוניברסאלי מכבלי מוחלטות האישיות; ואולם, בעשותו כן עושה הוא צעד המונע ממנו עצמו לנצח מלפעול לבדו כאישיות-המוחלטת. ועם ההפיכה הסופית של האלוהות הקיימת-בצוואת לאישיות – הפועל האחד – נוצרת תלות-השילוש ההדדית הקריטית של שלוש האישיות האלוהיות, ביחס לפעולה השלמה של האלוהות במובן המוחלט.

האל הינו האב-המוחלט של כל האישיות ביקום היקומים. האב הינו מוחלט באופן אישי בחופשיות פעולתו; ואולם, ביקומי הזמן והמרחב אשר נוצרו זה מכבר, אשר מצויים במהלך היווצרותם ואשר עתידים להיווצר, האב אינו נצפה כאלוהות מוחלטת, אלא בשילוש פרדיס.

המקור והמרכז הראשון פועל במופעי היקומים שמחוץ להאוונה כלהלן:

1. כבורא, דרך נכדיו, הבנים הבוראים.
2. כמפקח, דרך מרכז הכבידה של פרדיס.
3. כרוח, דרך הבן הנצחי.
4. כדעת, דרך הפועל האחד.
5. קאב, שומר הוא באמצעות מעגל האישיות שלו על קשר הורי עם כל ברואיו.
6. כאישיות, פועל הוא במישרין ברחבי הבריאה דרך רסיסי הבלעדיים; ובאדם בן התמותה פועל הוא באמצעות מכווני המחשבה.
7. כאלוהות שלמה, פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס.

את כלל הוויתורים והאצלות הסמכויות הללו עושה האב האוניברסאלי מרצונו, והוא אשר השית הוא אותם עליו עצמו. האב הכול-יכול משית על עצמו מתוך התכוונות את ההגבלים הללו של סמכות אוניברסאלית.

למעט במתת רסיסי האל ובפעילויות קדם-אישיות אחרות, נראה כי הבן הנצחי פועל עם האב כאחד בכל ההיבטים הרוחניים. הבן אינו מזוהה באופן קרוב עם הפעילויות השכליות של הבריות החומריות, ואף לא עם הפעילויות האנרגטיות של יקומי החומר. כמוחלט, פועל הבן כאישיות, וזאת אך ורק בתחום היקומים הרוחניים.

הרוח האינסופית הינה אוניברסאלית באופן מופלא ומגוונת באופן בלתי-ייאמן בכל פעולותיה. הרוח פועלת בעולמות הדעת, החומר והרוח.

did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

1037 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

1038 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

1039 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10310 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10311 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10312 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10313 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10314 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10315 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10316 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10317 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10318 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10319 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit.

הפועל האחד מייצג את ההתאגדות האב-הבן, ואולם פועל הוא גם כעצמו הוא. אף כי הוא אינו מעורב ישירות בכבידה החומרית, בכבידה הרוחנית או במעגל האישיות, הוא משתתף, פחות או יותר, בכל יתר פעילויות היקום. אף כי לכאורה תלוי הוא בשלושת הפקדים הקיומיים המוחלטים של הכבידה, נראה כי הרוח האינסופית מפעילה שלושה על-פקדים. שלוש המתנות האלה מופעלות בדרכים רבות על-מנת להתעלות, וככל הנראה גם לנטרל אפילו את מופעיהם של הכוחות הראשוניים, כמעט עד לגבולות העל-מרבניים של המוחלטות. במצבים מסוימים, על-פקדים אלו מתעלים באופן מוחלט אפילו מעל מופעה הראשוניים של המציאות הקוסמית.

4. איחוד השילוש של האלוהות

מכל ההתאגדויות המוחלטות, שילוש פרדיס (השילוש הראשון מסדר שני) הינו ייחודי בהיותו התאגדות בלעדית של אלוהות אישית. האל פועל כאל רק ביחס לאל ולאלו היכולים לדעת את האל, אך כאלוהות מוחלטת פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס וביחס ליקום בשלמותו.

האלוהות הנצחית הינה מאוחדת באופן מושלם; ואף-על-פי-כן קיימות שלוש אישיותות אלוהות מושלמות בנפרדות. שילוש פרדיס מאפשר לבטא בה בעת את כל מגוון המאפיינים והכוחות האינסופיים של המקור והמרכז הראשון ושל אלה המתואמים עימו לנצח, וכן את כל האיחוד האלוהי של פעולותיה האוניברסאליות של האלוהות הבלתי-מחולקת.

השילוש הינו התאגדות של אישיותות אינסופיות הפועלת בקיבולת בלתי-אישית, אך ללא ניגוד לאישיות. ההדגמה הינה גסה, ואולם אב, בן ונכד עשויים ליצור ישות תאגידית שתהא לא-אישית, אך יחד עם זאת כפופה לרצונותיהם האישיים.

שילוש פרדיס הינו ממשי. הוא קיים כאיחוד האלוהי של אב, בן ורוח; ולמרות זאת, האב, הבן, הרוח, או כל שניים מתוכם, עשויים לפעול ביחס לאותו שילוש פרדיס עצמו. האב, הבן והרוח עשויים לשתף פעולה באופן שאינו-השילוש, אך לא כשלוש אלוהויות. כאישיותות, תוכלנה שלוש האלוהויות לשתף פעולה כרצון, אך זהו אינו השילוש.

זכרו תמיד כי מה שעושה הרוח האינסופית הוא תפקודו של הפועל האחד. הן האב והן הבן פועלים דרכו ובדמותו. ואולם, יהא זה חסר תוחלת לנסות ולהאיר את מסתורין השילוש: שלושה כאחד ובאחד, ואחד כשניים הפועל בעבור שניים.

השילוש הינו כה שזור בענייני היקום, עד כי עלינו להתחשב בו בכל ניסיון להסביר שלמות של אירוע קוסמי בדיד, או מערכת יחסים אישית כלשהי. השילוש פועל על כל רמות היקום, ואילו בן התמותה מוגבל רק לרמה הסופית; לפיכך, על

The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

104.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

104.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

104.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

104.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities. As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

104.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

104.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to

האדם להסתפק במושג סופי של השילוש כשילוש.

כבני תמותה בשר ודם, עליכם לראות את השילוש בהתאם לרמת ההארה היחידנית שלכם, ובהרמוניה עם תגובות הדעת והנשמה שלכם. תוכלו לדעת אך מעט על מוחלטות השילוש, ואולם בשעה שתעפילו לעבר פרדיס, פעמים רבות תחוו השתאות נוכח התגלויות עוקבות ונוכח תגלויות בלתי-צפויות של העליונות, המרבייות, ואף של המוחלטות של השילוש.

5. פעולותיו של השילוש

לאלוהויות האישיות יש תכונות, ואולם יהא זה עקבי אך-בקושי לדבר על השילוש כבעל תכונות. יהא הולם יותר להתייחס להתאגדות הזו של הויות אלוהיות כבעלת תפקידים, כגון ניהול משפטי, גישות של שלמות, פעולה מתאמת, ועל-שליטה קוסמית. פעולות אלה הינן עליונות באופן פעיל, וכן מרבייות ומוחלטות (במגבלות האלוהות) ככל שהדבר נוגע לכל המציאויות החיות בעלות הערך האישיותי.

תפקודיו של שילוש פרדיס אינם סיכום פשוט של המתת הנראה של האב ושל אותן תכונות מיוחדיות, הבלעדיות לקיום האיש של הבן ושל הרוח. התוצאה של התאגדות השילוש של שלוש אלוהויות פרדיס היא שמשמעויות, ערכים, עוצמות ויכולות חדשות להתגלות, פעולה וניהול אוניברסאלי, מתפתחים, מתממשים-לבסוף והופכים לאלוהיים. התאגדויות חיות, כדוגמת משפחות אנושיות, קבוצות חברתיות או שילוש פרדיס, אינן מתעצמות באופן שהוא סיכום פשוט של מרכיביהן. פוטנציאל הקבוצה תמיד גדול לאין שיעור מהסכום הפשוט של תכונות היחידים המרכיבים אותה.

השילוש מחזיק בגישה ייחודית כשילוש אל מול כלל היקום של העבר, ההווה והעתיד. ומוטב כי נבחן את פעולות השילוש ביחס לגישותיו כלפי היקום. גישות אלה הינן בו-זמניות, ולמספר רב מהן עשויה להיות נגיעה למצב או לאירוע בדיד כלשהו:

1. הגישה כלפי הסופי. המגבלה-העצמית המרבית שמִשִּׁית על עצמו השילוש הינה בגישתו כלפי הסופי. השילוש איננו אישיות, ואף ההווה העליונה איננה ביטוי אישיותי בלעדי של השילוש, אלא ההתקרבות הסמוכה ביותר להתמקדות עֲצֶמָה-אִישִׁית של השילוש, הניתנת להבנה על-ידי יצורים סופיים. לפיכך, כאשר מדובר בשילוש בהקשר ליחסו לסופי, הוא מכונה לעיתים בשם שִׁלּוּשׁ הַעֲלִיּוֹנֹת.

2. הגישה כלפי המוחלטות. שילוש פרדיס התייחס לאותן רמות קיום אשר הינן יותר מסופיות אך פחות ממוחלטות, ויחס זה מכונה לעיתים בשם שִׁלּוּשׁ הַמִּרְבִּיּוֹת. אף כי לא המרבי

the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

1047 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

1051 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

1052 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

1053 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

1054 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

1055 (113.6) 2. *Attitude toward the Absolute.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes

ולא העליון מייצגים באופן מלא את שילוש פרדיס, במובן מוגבל וברמות התואמות להם, נראה שכל אחד מהם מייצג את השילוש במשך העידינים הקדם-אישיותיים שבמהלכם מתפתחת עוצמה-התנסותית.

3. הגישה המוחלטת של שילוש פרדיס עומדת ביחס לקיומים המוחלטים, ותוצאתה הינה פעולתה הכוללת של האלוהות.

השילוש האינסופי מערב את פעולתם המתאמת של כל יחסי השילוש מסדר שני של המקור והמרכז הראשון – הן היחסים האלוהותיים והן אלה שאינם-אלוהותיים – ומשום כך קשה מאוד לאישיות לתפשו. בעת שהנכם הוגים בשילוש כאינסופי, אל לכם להתעלם משבעת השלושים מסדר שני; כך תוכלו להימנע מקשיים מסוימים בהבנה, וכך פרדוקסים מסוימים עשויים להיפתר, גם אם באופן חלקי.

ואולם, אין קיימת ברשותי שפה שתאפשר לי להעביר לדעת האנושית המוגבלת את מלוא האמת ואת המשמעות הנצחית של שילוש פרדיס, וכן את טיב ההתאגדות שאינה-מסתיימת-לעולם של שלוש ההוויות בעלות המושלמות האינסופית.

6. בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּצְחִיִּים

השורש של כל החוק הינו המקור והמרכז הראשון; הוא הינו החוק. מִנְהֵל החוק הרוחני נובע מטיבו של מהמקור והמרכז השני. גילוי חוק, הפצתו ברבים ופירוש החקיקה האלוהית הינם מתפקודיו של המקור והמרכז השלישי. יישום החוק, הצדק, נופל בחלקו של שילוש פרדיס ומוצא אל הפועל בידי בני שילוש מסוימים.

אף כיהצדק טבוע בריבונות האוניברסאלית של שילוש פרדיס, הטוב, הרחמים והאמת הינם הסעד האוניברסאלי של האישיות האלוהית, אשר איחודן האלוהי מכונן את השילוש. הצדק אינו גישתם של האב, של הבן או של הרוח. הצדק הינו גישת השילוש של אותן אישיות אוהבות, רחומות וסועדות. אף-אחת מאלוהיות פרדיס איננה מקדמת את הצדק. לעולם הצדק אינו גישה אישית; תמיד מהווה הוא פעולתם של רבים.

ההוכחות, אשר עומדות בבסיס ההגינות (צדק בהרמוניה עם רחמים), מסופקות על-ידי אישיות המקור והמרכז השלישי, מייצגם האחד של האב ושל הבן בעבור כל היקומים ובעבור הדעת של ההוויות התבוניות בכלל הבריאה.

הפסיקה – יישומו הסופי של הצדק בהתאם להוכחות המוצגות על-ידי אישיות הרוח האינסופית – הינה עבודתם של בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּצְחִיִּים, הוויות החולקות את טבע השילוש של

denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

1056 (1137) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

1057 (1138) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

1058 (1141) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

1061 (1142) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

1062 (1143) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

1063 (1144) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

1064 (1145) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and

איחוד האב, הבן והרוח.

קבוצה זו של בני שילוש כוללת את האישיות הבאות:

1. סודות העליונות ששלו.
2. נצחי היום.
3. עתיקי היום.
4. משלמי היום.
5. אחרוני היום.
6. איחודי היום.
7. נאמני היום.
8. משקללי הבינה.
9. יועצים אלהיים.
10. פוסקים אוניברסאליים.

אנחנו היננו ילדי שלוש אלוהות פרדיס הפעולות כשילוש; ודרך מקרה נמנה אנוכי על הסדר העשירי של קבוצה זו, סדר הפוסקים האוניברסאליים. סדרים אלה אינם מייצגים את גישה השילוש במובן אוניברסאלי, אלא רק את גישה הכוללת של האלוהות בתחומי המשפט הביצועי – הצדק. הם תוכננו על-ידי השילוש במיוחד על-מנת לבצע בדיוק את העבודה שאליה שובצו, והם מייצגים את השילוש אך ורק באותן פעולות אשר לשמן הם הפכו לאישיות.

עתיקי היום ועמיתיהם ממוצא-שילוש שופטים בשבעת יקומי-העל משפט צדק של הגינות עליונה. ביקום המרכזי קיימות פעולות אלה רק בתיאוריה; שם הגינותם ברורה מאליה מתוך המושלמות; שם מושלמות האוונה מונעת כל אפשרות לחוסר הרמוניה.

הצדק הינו הרעיון הקבוצי של היושרה; והרחמים הינם הביטוי האישי שלה. רחמים הינם גישה של האהבה; הדיוק מאפיין את פעולת החוק; המשפט האלוהי הינו נשמת ההגינות, באשר תמיד כפוף הוא לצדק השילוש, באשר תמיד מגשים הוא את אהבתו האלוהית של האל. כאשר הגינות הצדק של השילוש והאהבה הרחומה של האב האוניברסאלי, מובנות במלואן ונתפשות בשלמותן, הן הינן חופפות. ואולם, האדם אינו ניחן בהבנה מלאה שכזו את הצדק האלוהי. ומשום כך, בשילוש – כפי שאדם עשוי לראות זאת – מתואמות אישיות האב, הבן, והרוח לשם תיאום סעד האהבה והחוק ביקומים ההתנסותיים של הזמן.

7. על-השליטה של העליונות

אישיות האלוהות הראשונה, השנייה והשלישית שקולות זו לזו, והן כאחת. "אדוני אלוהינו, אדוני אחד." קיימת תכלית מושלמת

Spirit.

^{106.5 (114.6)} This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

- ^{106.6 (114.7)} 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- ^{106.7 (114.8)} 2. Eternals of Days.
- ^{106.8 (114.9)} 3. Ancients of Days.
- ^{106.9 (114.10)} 4. Perfections of Days.
- ^{106.10 (114.11)} 5. Recents of Days.
- ^{106.11 (114.12)} 6. Unions of Days.
- ^{106.12 (114.13)} 7. Faithfuls of Days.
- ^{106.13 (114.14)} 8. Perfector of Wisdom.
- ^{106.14 (114.15)} 9. Divine Counselors.
- ^{106.15 (114.16)} 10. Universal Censors.

^{106.16 (114.17)} We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

^{106.17 (115.1)} The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

^{106.18 (115.2)} Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

^{107.1 (115.3)} The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. "The Lord our God is one God." There is perfection

וביצוע מאוחד בשילוש האלוהי של האלוהיות הנצחיות. האב, הבן והפועל האחד הינם אחד, באמת ובאופן אלוהי. אמת נאמר כי: "אֲנִי ראשון ואֲנִי אַחֲרוֹן, וּמִבְלַעַדִי אֵין אֱלֹהִים."

כפי שהדברים נראים מעיני בן התמותה ברמה הסופית, שילוש פרדיס, כמו גם ההוויה העליונה, טרודים אך ורק בזה אשר הינו כולל – פלנטה בכללותה, יקום בכללותו, יקום-העל בכללותו והיקום המקיף בכללותו. גישה כוללת זו מתקיימת משום שהשילוש הינו האלוהות הכוללת, וכן בשל סיבות רבות אחרות.

ההוויה העליונה הינה דבר שהוא פחות מפעולת השילוש ביקומים הסופיים, והוא דבר השונה ממנה; ואולם, במסגרת מגבלות מסוימות ובמהלך העידן הנכחי של הפיכה לעצמה-אישיתית שטרם הושלמה, נראה כי אלוהות אבולוציונית זו משקפת את גישת שילוש העליונה. האב, הבן, והרוח אינם פועלים אישית עם ההוויה העליונה, ואולם, בעידן האוניברסאלי הנכחי, הם משתפים עימה פעולה באיחודם המשותף כשילוש. הינו מבינים כי הם מקיימים מערכת יחסים דומה עם המרבי. הינו תוהים באופן תדיר מה תהא מערכת היחסים האישית בין אלוהויות פרדיס לבין האל העליון בשעה שזה ישלים את התפתחותו; ואולם את זאת אינו יודעים כלל.

אינו מוצאים כי על-השליטה של העליונות ניתנת לצפייה מראש באופן מלא. יתר על כן, נראה כי חוסר היכולת לצפות מראש מתאפיינת בחוסר כלשהו של שלמות התפתחותית; ללא ספק זהו סימן היכר לחוסר שלמותו של העליון ולחוסר שלמותה של התגובה הסופית לשילוש פרדיס.

תוכל הדעת האנושית לחשוב מיד על אלף ואחד דברים – קטסטרופות פיזיות, תאונות מזעזעות, אסונות מחרדים, מחלות מכאיבות וייסורים חובקי עולם – ואף לשאול האם אירועים שכאלה מתואמים במהלכים הבלתי-ידועים של פעולה מסתברת זו של ההוויה העליונה. בכנות, אינו יודעים; אינו בטוחים בכך כלל. ואולם, הינו מבחינים בכך שבחלוף הזמן, כל המאורעות הקשים, והמסתוריים במידה כזו או אחרת, תמיד מובילים את היקומים לעבר קדמה ורווחה. ייתכן כי כל נסיבות הקיום וכל תלאות החיים הבלתי-מוסברות נשזרות כולן, בפעולת העליון ותחת על-שליטתו של השילוש, לכדי תבנית משמעותית בעלת ערכיות רבה.

כבני האל, תוכלו להבחין בגישה האישית האוהבת בכל פעולותיו של האל האב. אך לא תמיד תוכלו להבין עד כמה רבים מעשיו האוניברסאליים של שילוש פרדיס התורמים לטובת בן התמותה היחיד בעולמות החלל האבולוציוניים. בקדמת הנצח, מעשי השילוש יתגלו כבעלי משמעות וכמתחשבים, אך לא תמיד הם נראים כך ליצורי הזמן.

of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: "I am the first, and I am the last, and beside me there is no God."

^{107.2 (115.4)} As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

^{107.3 (115.5)} The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

^{107.4 (115.6)} We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

^{107.5 (115.7)} The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

^{107.6 (116.1)} As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to

the creatures of time.

8. השילוש מעבר לסופי

אמיתות ועובדות רבות הנוגעות לשילוש פרדיס יכולות להיות מובנות, אף כי באופן חלקי בלבד, מתוך הכרה בפעולה המתעלה מעל הסופי.

אף כי אין זה מומלץ לדון בפעולות שלוש המרביית, נוכל לגלות כי האל המרבי הינו מופע השילוש כפי שהוא מובן על-ידי הטרנסצנדנטלים. הינו נוטים להאמין כי איחוד יקום האב הינו פעולתו המתממשת-לבסוף של המרבי, וכי פעולה זו משקפת, קרוב לוודאי, שלבים מסוימים, אף כי לא את השלבים כולם, של על-שליטתו המוחלטת של שילוש פרדיס. המרבי מהווה מופע מוגבל של השילוש ביחס למוחלטו, אך ורק במובן שבו מייצג העליון את השילוש ביחס לסופי.

במובן מסוים, האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם האישיות המרכיבות את האלוהות הכוללת. איחודם בשילוש פרדיס, ופעולתו המוחלטת של שילוש זה, שקולה לפעולתה של אלוהות כוללת. ושיא זה של אלוהות מתעלה הן מעבר לסופי והן מעבר למוחלטו.

בעוד שאף אישיות מאלוהיות פרדיס אינה ממלאת לבדה את כל פוטנציאל האלוהות, שלוש יחד עושות כן. נראה כי שלוש אישיות אינסופיות הינו המספר המינימאלי של הויות, הנדרש להפעלת הפוטנציאל הקדם-אישיותי והקיומי של האלוהות הכוללת – המחלט של האלוהות.

הינו מכירים כאישיות את האב האוניברסאלי, את הבן הנצחי ואת הרוח האינסופית; אולם אנכי איני מכיר אישית את המחלט של האלוהות. הינו אוהב את האל האב וסוגד לו; הינו מוקיר את המחלט של האלוהות וחולק לו כבוד.

שהיתי פעם ביקום שבו לימדה קבוצה מסוימת של הויות כי בסופו של דבר, בנצח, הסופיות יפכו לילדיו של המחלט של האלוהות. ואולם, איני מוכן לקבל פתרון זה למסתורין האופף את עתידם של הסופיות.

סגל הסופיות חובק, בין היתר, את אותם בני התמותה של הזמן והמרחב אשר השיגו מושלמות בכל הנוגע לרצון האל. כיצורים, ובמסגרת המגבלות החלות על יצורים, יודעים הם אל-נכון ובשלמות את האל. ובאשר מצאו הם את האל כאבי כל היצורים, שומה על סופיותם אלו לצאת, במועד כזה או אחר, ולהתחיל בחיפוש אחר האב העל-סופי. ואולם, חיפוש זה כרוך בתפישת טיבם המוחלטו של אופיו ושל

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

^{1081 (1162)} Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

^{1082 (1163)} It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

^{1083 (1164)} The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

^{1084 (1165)} While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

^{1085 (1166)} We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

^{1086 (1167)} I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

^{1087 (1168)} The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will

מאפייניו המרביים של אב פרדיס. רק בנצח ניווכח אם משימה שכזו אכן אפשרית, ואולם היננו משוכנעים כי אף אם הסופיונים יתפשו את המרביות האלוהית הזו, קרוב לוודאי שלא יהיו מסוגלים להגיע לרמות העל-מרביות של האלוהות המוחלטת.

ייתכן שהסופיונים ישיגו חלקית את המִחְלָט של האֱלֹהוּת, ואף אם יעשו כן, עדיין תיוותר בנצח הנצחים שאלת המִחְלָט האוניברסאלי אשר תמשיך לסקרן, להפליא, לבלבל ולאתגר את הסופיונים המרקיעים והמתקדמים; שכן, היננו מבחינים בכך שמערכות היחסים הקוסמיות הבלתי-נתפשות של המִחְלָט האוניברסאלי תמשכנה לצמוח באותו שיעור שבו צומחים יקומי החומר ושוב ממשיכות להתרחב מערכות הניהול הרוחניות שלהם.

אך ו רק האינסוף יכול לגלות את האב-האינסוף.

[בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל בסמכות עתיקי היומין השוכנים באוורסה.]

disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

^{1088 (116.9)} It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

^{1089 (117.1)} Only infinity can disclose the Father-Infinite.

^{10810 (117.2)} [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

מסמך 11. אי פרדיס הנצחי

012 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 010

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 11

אי פרדיס הנצחי

סעיפים

מבוא

1. המשכן האלוהי
2. טבע האי הנצחי
3. פרדיס העליון
4. פרדיס ההיקפי
5. פרדיס התחתון
6. נשימת החלל
7. תפקודי החלל של פרדיס
8. כבידת פרדיס
9. יחודיות פרדיס

מבוא

פרדיס הינו המרכז הנצחי של יקום היקומים ומקום משכנם של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית, כמו גם של מתאמיהם ועמיתיהם האלוהיים. אי מרכזי זה הינו הגוף המאורגן העצום ביותר במימדיו של המציאות הקוסמית בכל רחבי יקום האב. פרדיס הינו עולם פיזי, כמו שהינו גם משכן רוחני. כלל בריאתו התבונית של האב האוניברסאלי שוכנת בעולמות חומריים; ומכאן, שאף מרכז השליטה המוחלט חייב להיות חומרי, פשוטו כמשמעו. ושוב, ראוי לחזור ולהדגיש כי דברים רוחניים והוויות רוחניות הינם ממשיים.

יופיו החומרי של פרדיס עולה בקנה אחד עם הדר מושלמותו הפיזית; גדולתו של אי האל מתבטאת בהישגיהם השכליים הנפלאים של שוכניו ובדעתם המפותחת; תפארת האי המרכזי נודעת במתת האינסופי של אישיות הרוח האלוהית – אור החיים. ואולם, עומקו של היופי הרוחני ופלאיו של הרכב נהדר זה, מצויים לחלוטין מעבר ליכולת השגתה של הדעת הסופית של יצורים גשמיים. בן התמותה אינו מסוגל לתפוש את ההדר ואת ההוד הרוחני של

PAPER 11

THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:01 (118:1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:02 (118:2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material

המשכן האלוהי. ופרדים הינו מהנצח; אין קיימים רישומים, ואף לא מסורות, על אודות מקור האי הגרעיני הזה של אור וחיים.

creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. המשכן האלוהי

בעוד שבהקשר של מְנָהֵל היקומים קיימים לפרדים ייעודים רבים, עבור ההוויות הברואות הוא קיים בעיקר כמקום משכנה של האלוהות. נוכחותו האישית של האב האוניברסאלי שוכנת ממש במרכז פני השטח העליונים של משכן אלוהות זה, אשר הינו כמעט מעגלי, אך אינו סֶפֶר. נוכחות פרדים של האב האוניברסאלי נעטפת מיידית בנוכחותו האישית של הבן הנצחי, בעוד שאת שניהם אופף ההדר הבלתי-יתואר של הרוח האינסופית.

האל שוכן, שֶׁן ולעולם ישכון באותו משכן מרכזי ונצחי. תמיד מצאנוהו שם, ולעולם נמצאהו. המוקד הקוסמי, אישיות הרוח והמשכן הגיאוגרפי של האב האוניברסאלי מצויים כולם בזה המרכז של יקום היקומים.

כולנו יודעים מהו המסלול הישיר אשר בו יש להתקדם על-מנת למצוא האב האוניברסאלי. אינכם יכולים להבין רבות על אודות המשכן האלוהי, בעטיים של המרחק הרב מכם ושל החלל הכביר המפריד בינו וביניכם; ואולם, אלה המסוגלים לתפוש את משמעותם של המרחקים העצומים הללו יודעים אל נכון את מיקומו ואת משכנו של האל, ממש כשם שהינכם יודעים בוודאות, פשוטו כמשמעו, את מיקומו של ניו-יורק, לונדון, רומא או סינגפור, ערים אשר בהחלט ממוקמות גיאוגרפית באורנטיה. אילו הייתם נוטים נבונים, המצוידים בספינה, במפות ובמצפן, בוודאי הייתם מוצאים על נקלה את הערים האלה. בדומה לכך, לו היו מצויים ברשותכם הזמן ואמצעי המסע, לו הייתם מוסמכים רוחנית, ולו היה בידכם הסיוע הנחוץ לכך, הייתם יכולים להיות מְסַעִים מְקוֹם לְקוֹם וממעגל למעגל, להתקדם פנימה יותר ויותר דרך ממלכות הכוכבים, עד כי בסופו של דבר הייתם עומדים נכוחה אל מול זוהר המרכז של הדר רוחו של האב האוניברסאלי. בהינתן כל צרכי המסע, מציאת נוכחותו האישית של האל במרכז כל הדברים הינה אפשרית, ממש כשם שאפשרי למצוא ערים רחוקות בעולמכם. העובדה שמעולם לא ביקרתם בהן אינה שוללת בשום אופן את עובדת מציאותן ואת קיומן בפועל. העובדה שיצורים כה מעטים ביקום מצאו את האל בפרדים, אין בה כדי להפריך בשום אופן את מציאות קיומו, או את ממשות אישיותו הרוחנית השוכנת במרכזם של כל הדברים.

לעולם ימצא האב במיקום מרכזי זה. והיה ימוש ממקומו, תוהו ובוהו ישרו בכל, שכן קווי הכבידה האוניברסאליים מקצות הבריאה

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118:3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118:4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118:5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119:1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the

מתכנסים בו, במרכז שכינתו זה. בין אם נעקוב לאחור אחר מעגל האישיות דרך היקומים, ובין אם נעקוב אחר האישיות המרקיעות במסע פנימה אל עבר האב; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה החומרית המובילים אל עבר פרדיס התחתון, ובין אם נעקוב אחר מחזורי הכוח הקוסמי המתפרצים; בין אם נעקוב אחר קווי הכבידה הרוחנית המובילים אל עבר הבן הנצחי, ובין אם נעקוב אחר המצעד המְכֻן פנימה של בני האל של פרדיס; בין אם נעקוב אחר מעגלי הדעת ובין אם נעקוב אחר טְרִילִיּוֹנִים על גבי טְרִילִיּוֹנִים של הוויות שמימיות המגיחות מעם הרוח האינוסופית; באמצעות כל אחת מהאבחנות האלה בנפרד, או באמצעות כולן גם יחד, נוכל ישירות לעבר נוכחות האב, לעבר משכנו המרכזי. כאן נוכח האל באופן אישי ומתקיים למעשה, פשוטו כמשמעו. ומעם הווייתו האינוסופית במשכנו נובעים ושוטפים מעיינות החיים, האנרגיה והאישיות בעבור כל היקומים.

2. טבע האי הנצחי

הואיל והינכם מתחילים להבחין במימדיו העצומים של היקום החומרי, הניכר אף ממיקומכם האסטרונומי ומעמדתכם במערכות הכוכבים, מן הראוי שיהא זה ברור בעבורכם כי יקום חומרי עצום מימדים שכזה חייב שתהא לו בירה הולמת וראויה, מְטָה התואם את כבודו ואת אינוסופיותו של שליטה האוניברסאלי של בריאה עצומה ורחבת היקף זו של ממלכות חומר והוויות חיות.

בצורתו, פרדיס שונה מהעולמות המיושבים; הוא אינו סֶפֶרִי. הוא אליפסואידי בהחלט, בהיות קוטרו בציר צפון-דרום ארוך בשישית מקוטרו בציר מזרח-מערב. האי המרכזי הינו שטוח ביסודו, והמרחק מהמשטח העליון למשטח התחתון הינו עשירית מהקוטר בציר מזרח-מערב.

הבדלי מידות אלו, הנתונים בנוסף למצבו הנייח של האי וללחץ-החיצוני של כוח-אנרגיה בחלקו הצפוני, מאפשרים לקבוע כיוון מוחלט ביקום האב.

האי המרכזי מחולק גיאוגרפית לשלושה תחומי פעילות:

1. פרדיס העליון.
2. פרדיס ההֶקְפִי.
3. פרדיס התחתון.

היננו מכנים את אותו משטח פרדיס, שבו מתרחשות פעולות האישיות, כפרדיס העליון, ואת המשטח הנגדי לו כפרדיס התחתון. בפרדיס ההיקפי מתרחשות הפעילויות שאינן אישיות בהחלט, או פעילויות לא-אישיות. נראה כי המשטח העליון, האישי, נשלט על-ידי השילוש; ואילו המשטח התחתון, הבלתי-אישי, נשלט על-

universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:21 (119:2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:22 (119:3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:23 (119:4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:24 (119:5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

11:25 (119:6) 1. Upper Paradise.

11:26 (119:7) 2. Peripheral Paradise.

11:27 (119:8) 3. Nether Paradise.

11:28 (119:9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute

ידי המַחֲלֵט הַבְּלִי-מְגֵדֵר. בעוד שקשה לנו להתייחס אל המַחֲלֵט הַבְּלִי-מְגֵדֵר כאל אישיות, היננו רואים את נוכחותו המרחבית הפונקציונלית של מוחלט זה כממוקדת בפרדיס התחתון.

האי הנצחי מורכב מצורה אחת ויחידה של חומר – מערכות מציאות נייחות. חומר זה של פרדיס, כפשוטו, הינו ארגון הומוגני של עוצמת חלל אשר אינה מצויה בשום מקום אחר ברחבי יקום היקומים. ביקומים שונים ניתנו לחומר זה שמות שונים, ואילו המלכיצדקים של נבאדון כינוהו זה מכבר בשם אַבְסֹלוּטוּם. חומר מקורי זה של פרדיס אינו חי ואף אינו מת; הוא הינו הביטוי המקורי הבלתי-רוחני של המקור והמרכז הראשון; זהו פרדיס, ואין לפרדיס עותקים.

לנו נראה, כי המקור והמרכז הראשון ריכז בפרדיס את הפוטנציאל המוחלט למציאות קוסמית, כחלק מטכניקת השחרור העצמי שלו ממגבלות האינסוף, וכדרך המאפשרת בריאה תת-אינסופית, ואפילו בריאה של זמן-ומרחב. אין משתמע מדברים אלה כי פרדיס הינו מוגבל בזמן-מרחב, וזאת אך ורק משום שיקום היקומים מתאפיין באיכויות אלה. פרדיס קיים ללא זמן ואין לו מיקום במרחב.

בכלליות: דומה כי המרחב נובע אך מתחת לפרדיס התחתון; ואילו הזמן נובע אך מעל לפרדיס העליון. הזמן, לפי הבנתכם, אינו תוצר לוואי של קיום פרדיס, זאת על-אף שאזרחי האי המרכזי ניחנים במודעות מלאה לסדרת אירועים בלתי-זמנית. התנועה איננה מטבעו של פרדיס; היא הינה רצונית. ואולם, משמעות רבה ניתנת למושג המרחק, ואף למרחק המוחלט, שכן ניתן להחילו על מיקומים יחסיים בפרדיס. פרדיס הינו בלתי-מרחבי; ומכאן שאזרחיו הינם מוחלטים ומשמשים בדרכים רבות המצויות מעבר לתפישת הדעת בת התמותה.

3. פרדיס העליון

שלושה תחומי פעילויות מקיפים מצויים בחלק העליון של פרדיס: הנוכחות של האלוהות, התחום הקדוש ביותר והאזור הקדוש. האזור העצום הצמוד לנוכחות האלוהות ואופף אותן, המכונה התחום הקדוש ביותר, נשמר במיוחד לפעילויות של פולחן, הפיכה לשילוש והישגים רוחניים גבוהים. אין באזור זה מבנים חומריים ואף לא יצירות שכליות טהורות; אלה לא יוכלו להתקיים שם. יהא זה חסר תוחלת בעבורי לנסות ולתאר לדעת האנושית את אופיו האלוהי ואת יפי הדרו של התחום הקדוש ביותר של פרדיס. זהו תחום רוחני לחלוטין, ואילו אתם הינכם חומריים כמעט לחלוטין. בעבור יצור חומרי לחלוטין, מציאות רוחנית לחלוטין הינה ככל הנראה בלתי-קיימת.

בעוד שמופעים חומריים אינם מצויים באזור

the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:29 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:210 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

11:211 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:31 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beautiful grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:32 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there

הקדוש ביותר, קיימות במגזרי הארץ הקדושה שפע מזכרות על אודות ימיכם החומריים, ורבות נוספות תמצאנה באזורי ההיזכרות ההיסטוריים המצויים בפרדיס ההיקפי.

האזור הקדוש, התחום המרוחק, או תחום המגורים, מחולק לשבעה אזורים מְשִׁתֵּי מֶרְכֶּז. פרדיס מכונה לעיתים "בית האב", באשר זהו משכנו הנצחי; ואילו שבעת האזורים הללו מכונים תדירות "מְדוֹרוֹת פרדיס של האב". באזור הפנימי, הראשון, שוכנים אזרחי פרדיס וילידי האוונה הזוכים לשכון כעת בפרדיס. האזור הבא, השני, הוא אזור משכנם של ילידי שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. האזור השני מחולק, בחלקו, לשבע חלוקות עצומות; אלה בתיהם בפרדיס של ההוויות הרוחניות ושל היצורים המרקיעים המגיעים מיקומי ההתפתחות האבולוציונית. כל אחת מחלוקות אלה מוקדשת בלעדית לרווחתן ולקידומן של האישיות של אחד מיקומי העל, ואולם, מתקנים אלה גדולים לאין-שיעור, כמעט עד אינסוף יותר מהנדרש בעבור שבעת יקומי העל הנוכחיים.

כל אחד מאזורי פרדיס נחלק ליחידות מגורים, המתאימות לאכלוס המטה של מיליארד קבוצות עבודה מהוללות אינדיבידואליות. אלף יחידות שכאלה מהוות אֶגְדָה. מאה אלף אגודות שקולות לקהילה אחת. עשרה מיליון קהילות מהוות אֶסְפָה. מיליארד אסיפות מהוות יחידה גדולה אחת. וסדרה עולה זו ממשיכה דרך יחידה גדולה מסדר שני, שלישי וכן הלאה, עד לסדר שביעי. שבע יחידות מסדר שביעי מהוות יחידת אב, ושבע יחידות אב מהוות יחידה עליונה; וכך, בכפולות של שבע, ממשיכה התפשטות הסדרה דרך היחידה העליונה, העל-עליונה, השמימית, העל-שמימית, ועד ליחידה העילאית. ואף בכל זה אין משום ניצול של כלל החלל הזמין. המספר המדהים הזה של משכנות בפרדיס – מספר העומד מעבר למושגכם – תופס הרבה פחות מאחוז אחד מהאזור המוקצה לארץ הקדושה. ועדיין יש די והותר מקום לכל אלה העושים את דרכם פנימה, ואף לכל אלה אשר לא יתחילו את הטיפוס לפרדיס אלא בזמנים של עתיד הנצח.

4. פרדיס ההיקפי

האי המרכזי מסתיים באחת בהיקפו, אך גודלו של האי הינו כה עצום עד שכמעט בלתי-ניתן להבחין בזווית סיום זו מתוך אזור נתון כלשהו. בחלקו, תפוס האזור ההיקפי של פרדיס על-ידי שטחי ההמראה והנחיתה של קבוצות שונות של אישיות רוחניות. הואיל ואזורי החלל-שאינם-מתחדרים נושקים להיקף, כל תובלות האישיות המיועדות לפרדיס נוחתות באזורים הללו. הן פרדיס העליון והן פרדיס התחתון אינם

are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:33 (120.9) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called "the Father's House" since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated "the Father's Paradise mansions." The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:34 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:41 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these

נגישים לסופרנאפי תובלה, או לסוגים אחרים של צולחי חלל.

כס העוצמה והסמכות של שבע רוחות האב מצוי בשבעת עולמותיה של הרוח – החגים סביב פרדיס בחלל שבין גרמי השמים הבהקים של הבן לבין המעגל הפנימי של עולמות האוונה – זאת בעוד שמקום מושב מטות מוקד-הכוח שלהן מצוי בהיקף של פרדיס. כאן, נוכחיותיהם החגות לאיטן של שבעת המנהלים העליונים, מציינות את מיקומן של שבע תחנות ההבזק, אשר שולחות אנרגיות פרדיס מסוימות הלאה לעבר שבעת יקומי העל.

כאן, בפרדיס ההיקפי, מצויים אזורי התצוגה ההיסטוריים והנבואיים העצומים, המשוויכים לבנים הבוראים, והמוקדשים ליקומים המקומיים של הזמן והמרחב. קיימות כעת רק שבע טריליון שמורות היסטוריות שכאלה – שהוקמו או שקיימת עבורן עתודת מקום – וכל ההסדר הזה גם יחד תופס רק כארבעה אחוזים מחלק האזור ההיקפי שהוקצה לשם כך. אנו משערים, כי העתודות העצומות הללו נועדו בעבור יצירות אשר ימוקמו, במועד כזה או אחר, מעבר לגבולותיהם של שבעת יקומי-העל המיושבים הידועים כעת.

אותו חלק של פרדיס אשר הוקצה לשימוש היקומים הקיימים, תפוס בשיעור הנע בין אחוז אחד לארבעה אחוזים; זאת בעוד שהאזור אשר הוקצה לפעילויות אלה גדול לפחות פי מיליון מהנחוץ למעשה לתכלית מעין זו. פרדיס הינו גדול דיו על-מנת להכיל את פעילויותיה של בריאה כמעט אינסופית.

ואולם, כל ניסיון נוסף לצייר ולהמחיש בעבורכם את נפלאות פרדיס יהא חסר תועלת. עליכם להמתין, ולהרקיע במהלך המתנתכם, כי אמת נאמר, "עין לא ראתה ואוזן לא שמעה; ואין דעת בן התמותה משיגה את הדברים אשר הכין האב האוניברסאלי לאלה השורדים את חייהם כבשר ודם בעולמות הזמן והמרחב."

5. פרדיס התחתון

בנוגע לפרדיס התחתון, היננו יודעים רק את אשר מתגלה; אישיותו אינן שוכנות שם. אין לו נגיעה כלשהי לענייני בריות רוחניות תבוניות, ואף המַחַלֵּט של האֱלֹהִים איננו פועל שם. נמסר לנו כי מקורם של כל מעגלי אנרגית-החומר והכוח-הקוסמי הינו בפרדיס התחתון, וכי הרכבו הוא כלהלן:

1. הישר מתחת למיקומו של השילוש, באזור המרכזי של פרדיס התחתון, מצוי אזור האינסוף הבלתי-ידוע ואשר לא-התגלה.

2. אזור זה מוקף במישרין על-ידי אזור שאין

regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:42 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:43 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:44 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:45 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, "Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space."

5. NETHER PARADISE

11:51 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:52 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:53 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by

an unnamed area.

לו שם וכינוי.

3. בשוליים החיצוניים של המשטח התחתון מצי אזור הקשור בעיקרו לעוצמת חלל ולכוח-אנרגיה. לא ניתן לזהות את פעילויותיו של אזור אליפטי עצום זה עם תפקודו של שילוש כלשהו מסדר שני, אך נראה כי מטען הכוח הקדמון של החלל מתמקד באזור זה. מרכז זה מורכב משלושה אזורים אליפטיים משותפי-מרכז: האזור הפנימי ביותר הינו המוקד של פעילויות הכוח-אנרגיה של פרדיס עצמו; האזור החיצוני ביותר עשוי להיות משויך לתפקודיו של המְחֶלֶט הבלתי-מְגֶדֶר; ואולם, אין אנו בטוחים באשר לתפקודי החלל של אזור הביניים.

נראה כי האזור הפנימי של מרכז כוח זה מתפקד כֶּלֶב עצום-מימדים, אשר פעימותיו מְשַׁלְחֹת זרמים עד לגבולותיו החיצוניים ביותר של החלל הפיזי. הוא מכון ומשנה את אנרגיות-הכוח, אך כמעט ואינו מניע אותן. מציאותה של נוכחות-לחץ כוח קדמון זה בהחלט גדולה יותר בקצה הצפוני של מרכז פרדיס מאשר באזורים הדרומיים; וזהו הבדל הרשום באופן אחיד. דומה כי כוח האם של החלל זורם פנימה בדרום והחוצה בצפון; וזאת באמצעות פעולתה של מערכת זרימה לא-ידועה כלשהי, הדואגת להפצתה של צורה בסיסית זו של אנרגית-כוח. מפעם לפעם אף נרשמים שינויים בלחצים בציר מזרח-מערב. הכוחות הנובעים מאזור זה אינם מגיבים לכבידה חומרית, אך תמיד מצייתים לכבידת פרדיס.

אזור-הביניים של מרכז הכוח אופף מיידית אזור זה. נראה כי אזור-ביניים זה הינו ניח, למעט העובדה כי הוא מתרחב ומתכווץ בשלושה מחזורי פעילות. הקטנה בִּפְעִימוֹת אלה מתרחשת בכיוון מזרח-מערב, הבאה בכיוון צפון-דרום, ואילו התנודה הגדולה ביותר היא בכל הכיוונים, בהתרחבות ובהתכווצות כלליות. לאמיתו של דבר, טרם זוהה התפקוד של אזור-ביניים זה, ואולם מוכרח הוא להיות קשור באופן כלשהו להתאמה ההדדית שבין האזור הפנימי של מרכז הכוח לבין האזור החיצוני שלו. רבים מאמינים כי אזור-הביניים הינו מנגנון השליטה בחלל-הביניים, או באזורים השקטים המפרידים בין רמות החלל העוקבות של יקום האב; ואולם, אין בנמצא כל הוכחה או גילוי המאשרים זאת. היסק זה נובע מהידיעה כי אזור-ביניים זה קשור באופן כלשהו לתפקודו של מנגנון הִחְלָל שֶׁלֹא-הִתְחַדֵּר של יקום האב.

האזור החיצוני הוא הגדול והפעיל מבין שלוש החגורות האליפטיות משותפות-המרכז של פוטנציאל החלל הבלתי-מזוהה. אזור זה הינו אתר לפעילויות העולות על כל דמיון, נקודת המרכז של המעגל ממנו נובעות נביעות לעבר החלל בכל כיוון, עד לקצה גבולם של שבעת יקומי העל, ומתפשטות אף מעבר לכך, אל המרחבים העצומים והבלתי-נתפשים של החלל

3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

^{11:54 (1224)} The inner zone of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

^{11:56 (1226)} The mid-zone of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

^{11:57 (1227)} The outer zone is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all

החיצון. נוכחות חלל זו הינה אי-אישית לחלוטין, זאת אף-על-פי שבאופן כלשהו שלא-התגלה, דומה כי היא מגיבה בעקיפין לרצונותיה ולפקודותיה של האלוהויות האינסופיות, בעת שאלה פועלות כשילוש. האמונה היא כי זהו המוקד המרכזי, המרכז הפרדיסי של נוכחות החלל של המַחֲלֵט הבלתי-מַגְדֵּר.

דומה כי כל צורות הכוח וכל שלבי האנרגיה נעים במעגלים; הם חגים ברחבי היקומים ושבים במסלולים מוגדרים. ואולם, נראה כי באשר לנביעות הנוגעות לאזור הפעיל של המַחֲלֵט הבלתי-מַגְדֵּר, הכיוון הוא או פנימה או החוצה – אך לא שניהם בו-זמנית. אזור חיצוני זה פועם במחזורים שנמשכים עידן ועידנים. כוח החלל של המרכז הזה פונה החוצה למשך מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה; ואז, למשך פרק זמן דומה הוא יפנה פנימה. ומופעי כוח-החלל של מרכז זה הינם אוניברסאליים; הם משתרעים בתוכי כל החלל שהתחדר.

כל הכוח הפיזי, האנרגיה והחומר הינם אחד. כל אנרגיית-הכוח נבעה במקור מפרדיס התחתון, ולשם היא תשוב בסופו של דבר, לאחר השלמת המעגל שלה בחלל. ואולם, לא כל האנרגיות והארגונים החומריים ביקום היקומים הגיעו מפרדיס התחתון במופעי מצביהם הנוכחיים; החלל הינו הרחם של מספר צורות של חומר וקדם-חומר. אף כי האזור החיצוני של מרכז הכוח של פרדיס הינו המקור לאנרגיות-החלל, אין מקורו של החלל משם. החלל איננו כוח, אנרגיה או עוצמה. ופעילותו של אזור זה אינן אחראיות לנשימת החלל, אף כי שלבי הכניסה והיציאה של אזור זה מתואמים עם מחזורי ההתרחבות וההתכווצות בני-מיליארד-השנים של החלל.

6. נשימת החלל

איננו יודעים לאשורו את המנגנון הממשי של נשימת החלל; היננו אך מבחינים בכך שהחלל כולו מתכווץ ומתרחב חליפות. נשימה זו משפיעה הן על השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, והן על השלוחות האנכיות של החלל שלא-התחדר, אשר מצויות במאגרי החלל העצומים אשר מעל ומתחת לפרדיס. על-מנת שיקל עליכם לדמיין את צורת מתאר הנפח של מאגרי חלל אלה, תוכלו לחשוב על שעון חול.

בעוד שהיקומים של השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר מתרחבים, מתכווצים מאגרי השלוחה האנכית של החלל שלא-התחדר, ולהיפך. החלל שהתחדר והחלל שלא-התחדר מתמזגים ממש מתחת לפרדיס התחתון. שני סוגי החלל זורמים שם דרך צינורות הוויסות המתמרים, במקום שבו מתרחשים – בזמן מחזורי ההתרחבות וההתכווצות של הקוסמוס – שינויים ההופכים חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, ולהפך.

outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

11:58 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:59 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:61 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:62 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

חלל ש"לא-התחדר" פירושו: לא התחדר באותם כוחות, אנרגיות, עוצמות ונוכחויות, אשר ידוע כי קיימים בחלל שהתחדר. איננו יודעים האם ייעודו של החלל האנכי (מאגר) הוא לשמש תמיד כמאגן של החלל האופקי (יקום); איננו יודעים האם קיימת התכוונות יצירתית בנוגע לחלל שלא-התחדר; לאמיתו של דבר, היננו יודעים אך מעט על אודות מאגרי החלל, רק שהם קיימים, וכן שדומה שהם מאזנים את מחזורי התרחבות-התכווצות-החלל של יקום היקומים.

מחזורי נשימת החלל נמשכים בכל שלב מעט יותר ממיליארד שנות אורנטיה. במהלך מחזור אחד היקומים מתפשטים; במהלך המחזור הבא הם מתכווצים. החלל שהתחדר מתקרב עתה לנקודת האמצע בשלב ההתרחבות, בעוד שהחלל שלא-התחדר מתקרב לנקודת האמצע של שלב ההתכווצות; והיננו למדים שגבולותיהן הרחוקים ביותר של שני שלוחות החלל מצויים, באופן תיאורטי, במרחק כמעט שווה מפרדים. מאגרי החלל שלא-התחדר משתרעים כעת אנכית מעל פרדים העליון ומתחת לפרדים התחתון, וזאת לאותו מרחק כמעט שחלל היקום שהתחדר משתרע אופקית אל מחוץ לפרדים ההיקפי, אל רמת החלל החיצון הרביעית ואף מעבר לה.

למשך מיליארד שנות אורנטיה מתכווצים מאגרי החלל, זאת בעוד יקום האב ופעילויות הכוח של כלל החלל האופקי מתרחבים. לפיכך, נדרשות מעט יותר משתי מיליארד שנות אורנטיה על-מנת להשלים את כל מחזור ההתרחבות-התכווצות.

7. תפקודי החלל של פרדים

החלל איננו קיים על אף-אחד ממשטחי פרדים. לו מישו היה "מסתכל" ישירות למעלה ממשטח פרדים העליון, הוא לא היה "רואה" דבר, פרט לחלל שלא-התחדר המצוי בזרימה החוצה או פנימה; וכעת, זורם הוא פנימה. החלל איננו נוגע בפרדים; אך ורק אזורי אמצע-החלל השקטים באים במגע עם האי המרכזי.

פרדים הינו הגרעין חסר-התנועה למעשה של האזורים השקטים-יחסית, המתקיימים בין חלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. מבחינה גיאוגרפית, אזורים אלו נראים כהרחבה יחסית של פרדים, אולם יש בהם, קרוב לוודאי, תנועה כלשהי. היננו יודעים אך מעט על אודותיהם, ואולם היננו מבחינים בכך שאזורים אלו – בתנועת החלל מופחתת – מפרדים בין חלל שהתחדר לזה שלא-התחדר. בעבר התקיימו אזורים דומים בין רמות החלל שהתחדר, אך אלו פחות שקטים כעת.

חתך אנכי של החלל בכללותו ידמה במידת מה לצלב מלטה, כאשר הזרועות האופקיות תייצגנה את החלל שהתחדר (יקום) ואילו הזרועות האנכיות תייצגנה את החלל שלא-

11:63 (1235) "Unpervaded" space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:64 (1236) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:65 (1241) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:71 (1242) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one "looked" directly up from the upper surface of Paradise, one would "see" nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:72 (1243) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:73 (1244) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing

התחדר (מאגר). האזורים שבין ארבע הזרועות יפרידו ביניהם במידת-מה, באופן שבו מפרידים אזורי חלל-הביניים בין החלל שהתחדר לבין חלל שלא-התחדר. אזורי חלל-ביניים שקטים אלו הולכים וגדלים ככל שגדל המרחק מפרדים, עד אשר לבסוף הם מקיפים את גבולות כלל החלל ומכילים במלואם הן את מאגרי החלל והן את השלוחות האופקיות של החלל שהתחדר.

החלל איננו מצב תת-מוחלט של המִחְלָט הבלתי-מְגֵדֵר – או נוכחותו של זה – ואף איננו תפקודו של המרבי. החלל הינו מתת של פרדים, והאמונה היא כי החלל של היקום המקיף וזה של כל האזורים החיצוניים, מתחדר למעשה על-ידי פוטנציאל החלל השושלתי של המִחְלָט הבלתי-מְגֵדֵר. חלל שהתחדר זה משתרע אופקית מקרבת היקף פרדים, דרך רמת החלל הרביעית, אל מעבר להיקף של יקום האב, אולם איננו יודעים עד כמה מעבר.

אם תדמינו משטח סופי אך גדול באופן בלתי-נתפש, שלו צורת האות V, ואשר ניצב בזוויות ישרות הן למשטח פרדים העליון והן למשטח פרדים התחתון, זאת כאשר הנקודה שבו משיקה כמעט לפרדים ההיקפי; ואז, אם תראו בעיני רוחכם את המשטח הזה חג בתנועה אליפטית סביב פרדים, קווי ההקפה של סיבוב זה יצינו בקירוב את נפח החלל שהתחדר.

קיימים גבול עליון וגבול תחתון לחלל האופקי, ביחס לכל מיקום נתון ביקומים. לו מישור יכול היה לנוע רחוק מספיק ובזוויות ישרה ביחס למישור של אורֶוֹנטוֹן, כלפי מעלה או כלפי מטה, כי אז הוא היה פוגש לבסוף בגבול העליון או בגבול התחתון של החלל שהתחדר. בהינתן ממדיו הידועים של יקום האב, גבולות אלו מתרחקים זה מזה ככל שהמרחקים מפרדים הולכים וגדלים; החלל מתעבה, והוא מתעבה במידת-מה מהר יותר מכפי שמתעבה המישור של הברירה, קרי, היקומים.

האזורים השקטים-יחסית שבין רמות החלל, כגון זה המפריד את שבעת יקומי העל מרמת החלל החיצון הראשונה, הינם אזורים אליפטיים עצומים של פעילויות חלל רועות. אזורים אלה מפרידים בין הגלקסיות המאצות במצעד סדור סביב פרדים. תוכלו לדמין את רמת החלל החיצון הראשונה, שם יקומים עצומים מצויים בתהליך יצירה, כמצעד ענק של גלקסיות החגות סביב לפרדים, והתחומות מעל ומתחת על-ידי אזורי חלל-הביניים של הרגיעה, וכן, התחומות בשוליים הפנימיים והחיצוניים על-ידי אזורי חלל שקטים יחסית.

וכך פועלת רמת חלל כאזור אליפטי של תנועה, המוקף מכל צדדיו בהיעדר-תנועה יחסי. יחסים שכאלה בין תנועה לבין רוגע מכוננים נתיב חלל מעוקל של התנגדות פחותה לתנועה, נתיב אשר אחריו עוקבים, באופן אוניברסאלי, הכוח הקוסמי והאנרגיה המגירה בתנועתם המעגלית

unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as

they circle forever around the Isle of Paradise.

11:79 (125:3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:81 (125:4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:82 (125:5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:83 (125:6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:84 (125:7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:85 (126:1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

הנצחית סביב אי פרדיס.

חלוקה זו של יקום האב לאזורים המשתנים לפרקים, בצירוף הזרימה המשתנה חליפות של הגלקסיות – עם ונגד כיוון השעון – מהווה גורם בייצוב הכבידה הפיזית, אשר תוכנן על-מנת למנוע את הדגשת לחץ הכבידה עד לנקודה שבה תתרחשה פעילויות משבשות ומפזרות. סידור שכזה מפעיל השפעה של אנטי-כבידה, ופועל כבלם המונע מהירויות שאחרת עלולות להיות מסוכנות.

8. כבידת פרדיס

משיכת הכבידה, אשר ממנה אין לחמוק, אוחזת בפועל בכל העולמות של כל היקומים בכל החלל. כוח המשיכה הינו האחיזה הכול-עוצמתית של נוכחותו הפיזית של פרדיס. כוח המשיכה הינו הגדיל הכול-יכול שעליו תלויים הנוכבים הבורקים, השמשות הלוהטות והעולמות הסובבים, אשר מהווים את הקישוט הפיזי של אל הנצח, אשר הכול ממנו, ימלא הוא את הכול ואשר אליו הכול.

אי פרדיס הינו המרכז והמוקד של הכבידה החומרית המוחלטת, שאותו משלימים גופי הכבידה הכהים המקיפים את האוונה ומתאזנים על-ידי מאגרי החלל העליונים והתחתונים. כל אשר נובע מפרדיס התחתון מגיב בקביעות וללא דופי למשיכה של הכבידה המרכזית, הפועלת על המעגלים האינסופיים של רמות החלל האליפטיות של יקום האב. כל צורה ידועה של מציאות קוסמית ניחנה בנטייה של העידנים, במגמה של המעגל ובמהלך של האליפסה הגדולה.

החלל איננו מגיב לכוח המשיכה, אולם פועל הוא ככוח המאזן את הכבידה. ללא כרית החלל, פעולה נפיצה הייתה מזעזעת את גופי החלל המקיפים. חלל שהתחדר מפעיל גם השפעה של אנטי-כבידה על הכבידה הפיזית, או הקווית; החלל יכול לנטרל למעשה פעולת כבידה שכזו, אף כי אינו יכול לעכבה. כבידה מוחלטת הינה כבידת פרדיס. כבידה מקומית, או קווית, קשורה לשלב החשמלי של אנרגיה או של חומר; היא פועלת במסגרת היקום המרכזי, יקומי העל והיקומים החיצוניים, בכל מקום שבו אירע תהליך הולם של הפיכה לחומר.

צורתיהן המרובות של כוח קוסמי, אנרגיה פיזית, עוצמה אוניברסאלית ומופעי-חומר רבים, מגלות שלוש תקופות כלליות – אם כי לא בהכרח מובחנות בשלמותן – של תגובה לכוח המשיכה של פרדיס:

1. תקופות קדם-כבידה (כוח). זהו הצעד הראשון בייחוד עוצמת החלל לכדי צורות קדם-אנרגטיות של כוח קוסמי. מצב זה מקביל למושג של מטען-הכוח הראשוני של החלל, אשר מכונה לעיתים אנרגיה טהורה או סֶגֶרָגָטָה.

2. תקופות כבידה (אנרגיה). התאמה זו של מטען-הכוח של החלל הינה תוצאה של פעולת מארגני הכוח של פרדיס. היא מסמנת את הופעתן של מערכות אנרגיה המגיבות למשיכת כבידת פרדיס. אנרגיה מתהווה זו הינה ניטרלית במקורה, ואולם בעקבות מטמורפוזות נוספות היא תפגין איכויות המכונות שליליות וחיוניות. אנו מכנים תקופות אלה בשם אולטימאטה.

3. תקופות שלאחר-כבידה (עוצמה אוניברסאלית). בשלב זה, אנרגיית-החומר מגלה תגובות לשליטת הכבידה הקווית. ביקום המרכזי מערכות חומריות אלה הינן התארגנויות משולשות, הנודעות בשם טריאטה. אלה הן מערכות האם העל-עוצמתיות של יצירות הזמן והמרחב. המערכות החומריות של יקומי העל מונעות בידי מנהלי הכוח האוניברסאליים ובידי עמיתיהם. התארגנויות חומריות אלה הינן בעלות הרכב דואלי ומכונות גראוויטה. גופי הכבידה הכהים המקיפים את האוונה אינם עשויים טריאטה ואף לא גראוויטה, ואילו כוח המשיכה שלהם מגלה את שתי צורות הכבידה החומרית – הקווית והמוחלטת.

עוצמת החלל איננה כפופה לפעולת גומלין עם צורת כבידה כלשהי. מתת ראשוני זה של פרדיס אינו רמה ממשית של מציאות, אלא דבר הקודם לכל המציאויות הבלתי-רוחניות הפועלות היחסיות – לכל מופעי הכוח-אנרגיה ולכל התארגנויות העוצמה והחומר. קשה להגדיר את המונח עוצמת החלל. אין משמעותו מה שקודם לחלל; משמעותו אמורה להביע את הרעיון של העוצמות והפוטנציאלים הקיימים בחלל. בכלליות, ניתן לתפוש מונח זה ככולל את כלל ההשפעות המוחלטות והפוטנציאלים אשר נובעים מפרדיס ומהווים את נוכחות החלל של המחלט הבלתי-מגדר.

פרדיס הינו המקור המוחלט ונקודת המוקד הנצחית של כל האנרגיה-חומר ביקום היקומים. המחלט הבלתי-מגדר הינו המגלה, המבקר והמאגר של כל אשר מקורו ומוצאו מפרדיס. דומה כי נוכחותו האוניברסאלית של המחלט הבלתי-מגדר שקולה למושג פוטנציאל האינוסוף של הרחבת הכבידה, למתח אלסטי של נוכחות פרדיס. מושג זה מסייע לנו לתפוש את העובדה שהכול נמשך פנימה לעבר פרדיס. זהו תיאור מועיל, אך עם זאת גס. הוא אף מסביר מדוע הכבידה תמיד מעדיפה לפעול במישור הניצב למסה, תופעה המעידה על השוני במימדים של פרדיס ושל היצירות המקיפות אותו.

9. יחודיות פרדיס

פרדיס מתייחד בהיותו ממלכת המקור הראשוני ויעדן הסופי של כל אישיות הרוח. אף

11:86 (126:2) 2. Gravity Stages (Energy). This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultima*.

11:87 (126:3) 3. Postgravity Stages (Universe Power). In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither *triata* nor *gravita*, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:88 (126:4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:89 (126:5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:91 (126:6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit

כי אמת היא שלא כל הוויות הרוח הנמוכות ביקומים המקומיים מיועדות להגיע לפרדיס באופן מיידי, פרדיס עדיין מהווה את יעד התשוקה בעבור כל האישיות העל-חומריות.

פרדיס הינו המרכז הגיאוגרפי של האינסוף; הוא אינו מהווה חלק מהבריאה האוניברסאלית, ואף אינו חלק ממשי מהיקום הנצחי של האוונה. לרוב הינו מתייחסים לאי המרכזי כאל חלק מהיקום האלוהי, אך לאמיתו של דבר אין הוא כזה. פרדיס הינו קיום נצחי ובלעדי.

בנצח העבר, בשעה שהעניק האב האוניברסאלי ביטוי אישיותי אינסופי של רוח עצמו, בדמות ההווה של הבן הנצחי, בה בעת הוא גילה את הפוטנציאל האינסופי של עצמיותו הלא-אישית בדמות פרדיס. נראה כי פרדיס הלא-אישית והבלתי-רוחני הינו התוצאה הבלתי-נמנעת של רצונו ושל פעולתו של האב, אשר הפכה נצחית בבן המקורי. וכך, הקרין האב את המציאות בשני שלבים ממשיים – האישית ושאינו-אישית, הרוחני ושאינו-רוחני. המתח ביניהם, אל מול רצון פעולתם של האב והבן, העניק קיום לפועל האחד וליקום המרכזי של עולמות החומר והוויות הרוח.

כאשר מובדלת המציאות לאישית ולבלתי-אישית (הבן הנצחי ופרדיס), יהא זה הולם אך בקושי לכנות את זה שאינו אישית בשם "אלוהות", אלא אם הוכשר לכך באופן כלשהו. קשה לכנות בשם אלוהות את האנרגיה או את התוצאות החומריות של מעשי האלוהות. אלוהות עשויה לגרום לדברים רבים שאינם אלוהותיים, ופרדיס אינו אלוהותי; ואף אינו מודע, באופן שבו יוכל אי-פעם בן-תמותה להבין מושג זה.

פרדיס אינו אביהן של הוויות או ישויות חיות כלשהן; הוא אינו בורא. בעוד שניתן להעביר אישיות ויחסי דעת-רוח, לא ניתן לעשות כן לתבנית. תבניות לעולם אינן השתקפויות; הן עותקים – שכפולים. פרדיס הינו התבנית המוחלטת; האוונה הינה מִיָּצָג בפועל של פוטנציאלים אלו.

משכנו של האל מרכזי ונצחי הוא; אידיאלי ונפלא. ביתו הינו התבנית היפהפיה של כל עולמות המִטָּה; והיקום המרכזי, שהוא מקום משכנו המיידי, הינו התבנית של האידיאלים, הארגון והייעוד המרבי בעבור כל היקומים.

פרדיס הינו המטה האוניברסאלי של כל פעילויות האישיות, וכן מקור-המרכז של כלל כוח-החלל ומופעי האנרגיה. כל אשר היה, הווה או עתיד להיות, הגיע, מגיע או יגיע בבוא העת, ממקום משכן מרכזי זה של האלים הנצחיים. פרדיס הינו מרכז כל הבריאה, מקור כל האנרגיות ומקום מקורן הראשוני של כל האישיות.

ואחרי ככלות הכול, הדבר החשוב ביותר על

personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:92 (126:7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:93 (127:1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:94 (127:2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal "Deity" unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:95 (127:3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:96 (127:4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:97 (127:5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:98 (127:6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this

אודות פרדיס הנצחי בעבור בני-תמותה הוא העובדה שמשכן מושלם זה של האב האוניברסאלי הינו היעוד האמיתי – אם כי המרוחק – של נשמותיהם האלמותיות של בני האל הגשמיים בני התמותה, היצורים המרקיעים של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כל בן תמותה יודע-אל, אשר אימץ את נתיבת עשיית רצון האב, החל זה מכבר במסע הארוך המוביל לעבר פרדיס, במסע הממושך של השאיפה לאלוהיות ושל השגת המושלמות. וכאשר הוויה שכזו, אשר מוצאה-מן-החי, עומדת אל מול האלים בפרדיס – כשם שעומדות כעת הוויות רבות מני-ספור לאחר שהרקיעו מהעולמות הנמוכים של החלל – הישג שכזה מייצג את מציאות ההתמרה הרוחנית בהתקרבה אל גבולות העליונות.

[הוצג על-ידי זה ההופך בִּינָה לְמִשְׁלָמָת, אשר מונה למשימה זו על-ידי עתיקי היומין של אוורסה.]

perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:99 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

מסמך 12. יקום היקומים

013 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 011

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 12

יקום היקומים

סעיפים

מבוא

1. רמות החלל של יקום האב
3. ממלכותיו של המַחֲלֵט הבלתי-מגִדֵר
3. כבידה אוניברסאלית
4. חלל ותנועה
5. חלל וזמן
6. על-שליטה אוניברסאלית
7. החלק והשלם
8. חומר, דעת ורוח
9. המציאויות האישיות

מבוא

ממדיה העצומים של הבריאה הנרחבת של האב האוניברסאלי מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדמיון הסופי; גודלו הכביר של יקום האב מטלטל אף את מושגיו של סדר הבריות שאליו הנני משתייך. ואולם, ביכולתה של הדעת בת התמותה ללמוד רבות על אודות התוכנית של היקומים ועל סידורם; תוכלו לדעת דבר-מה על ארגונם הפיזי ועל ניהולם המופלא; תוכלו לדעת רבות על אודות הקבוצות השונות של בריות תבוניות, המאכלסות את שבעת יקומי-העל של הזמן ואת היקום המרכזי של הנצח.

באופן עקרוני, כלומר במובן הפוטנציאלי הנצחי, היננו תופשים את הבריאה החומרית כאינסופית משום שהאב האוניברסאלי הינו למעשה אינסופי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בקלל הבריאה החומרית ולומדים אותה, היננו יודעים כי בכל רגע נתון בזמן היא מוגבלת, אף כי לדעת הסופית שלכם היא תיראה יחסית כחסרת-גבול, כבלתי-חסומה לכל דבר ועניין.

מלימוד החוקים הפיזיים ומהתבוננות

PAPER 12

THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

INTRODUCTION

^{1201(128.1)} THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormity of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

^{1202(128.2)} In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

^{1203 (128.3)} We are convinced, from the study of

בממלכות שרועות הכוכבים, הינו משוכנעים כי הבורא האינסופי טרם התגלם בביטוי קוסמי סופייתי, וכן כי הרבה מן הפוטנציאל הקוסמי של האינסוף עדיין מוכל-בעצמו ולא נתגלה. בעיני הוויות ברואות, יקום האב עשוי להיראות כאינסופי כמעט, ואולם הוא רחוק עדיין מכדי סיום; לבריאיה החומרית יש עדיין גבולות פיזיים, וההתגלות ההתנסותית של התכלית הנצחית מצויה עדיין בעיצומה.

1. רמות החלל של יקום האב

יקום היקומים אינו מישור אינסופי, קובייה בלתי-חסומה או עיגול חסר גבולות; הוא בהחלט בעל ממדים. חוקי הארגון הפיזי והניהול מוכיחים, מעבר לכל ספק, כי כלל ההצבר העצום של כוח-אנרגיה ושל חומר-עוצמה, פועל בסופו של דבר כיחידה בחלל וכשלם מאורגן ומתואם. ההתנהגות הנצפית של הבריאיה החומרית מהווה הוכחה כי ליקום הפיזי אכן קיימים גבולות ברורים. עבורנו, ההוכחה הסופית לכך שהיקום הינו מעגלי ומתוחם, מגיעה מהעובדה המוכרת היטב כי כל צורות האנרגיה הבסיסית לעולם נעות סביב הנתיב המעוקל של רמות החלל של יקום האב, ומצייתות למשיכה המוחלטת של כבידת פרדיס שאינה חדלה.

רמות החלל העוקבות של יקום האב מהוות את החלוקות העיקריות של החלל שהתחדר – הבריאיה בכללותה, אשר אורגנה ויושבה בחלקה, או אשר עתידה להיות מאורגנת ומושובת. הינו סבורים כי לולא היה בנוי יקום האב בצורה של סדרת רמות חלל אליפטיות בעלות התנגדות מופחתת לתנועה – וביניהן אזורים שלווים יחסית – כי אז היינו מבחינים באנרגיות קוסמיות מסוימות הנורות אל תוך החלל הלא נודע במסלולים ישרים ולטווח אינסופי; ואולם, לעולם אינו חוזים בהתנהגות כזו של כוח, אנרגיה או חומר; לעולם סובבים הם, לעולם נעים קדימה במסלולים של מעגלי החלל העצומים.

בהתקדמו החוצה מפרדיס, דרך השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, יקום האב קיים בשש אליפסות משותפות-מרכז, הן רמות החלל המקיפות של האי המרכזי:

1. היקום המרכזי – האוונה.
2. שבעת יקומי-העל.
3. רמת החלל החיצון הראשונה.
4. רמת החלל החיצון השנייה.
5. רמת החלל החיצון השלישית.
6. רמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

האוונה, היקום המרכזי, אינו יצירה של זמן; זהו קיום נצחי. יקום זה – אשר אין לו ראשית ואין

physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER

UNIVERSE

^{121.1 (128.4)} The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

^{121.2 (128.5)} The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

^{121.3 (129.1)} Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

^{121.4 (129.2)} 1. The Central Universe — Havona.

^{121.5 (129.3)} 2. The Seven Superuniverses.

^{121.6 (129.4)} 3. The First Outer Space Level.

^{121.7 (129.5)} 4. The Second Outer Space Level.

^{121.8 (129.6)} 5. The Third Outer Space Level.

^{121.9 (129.7)} 6. The Fourth and Outermost Space Level.

^{121.10 (129.8)} *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-

לו קץ – מורכב ממיליארד עולמות של מושלמות נשגבת, ומוקף בגופי הכבידה הכהים העצומים. במרכז האוונה ניצב אי פרדיס הנייח והמיוצב באופן מוחלט, אשר אותו מקיפים עשרים ואחד לווייניו. בזכות המסה המקיפה העצומה של גופי הכבידה הכהים, הממוקמים בשולי היקום המרכזי, כלל המסה של בריאה מרכזית זו עולה בהרבה על המסה הכוללת הידועה של כל שבעת מקטעי היקום המקיף גם יחד.

מערכת פרדיס-האוונה. היקום הנצחי המקיף את האי הנצחי, מהווה את גרעינו המושלם והנצחי של יקום האב; כל שבעת יקומי-העל וכל אזורי החלל החיצון חגים במסלולים מבוססים מסביב להצב המרכזי עצום הממדים של לווייני פרדיס ושל עולמות האוונה.

שבעת יקומי העלאינם ארגונים פיזיים ראשוניים; גבולותיהם אינם חותכים משפחה ערפילית במקום כלשהו, ואף אינם חוצים יקום מקומי, יחידה יצירתית ראשונית. כל יקום-על הוא פשוט איזור גיאוגרפי בחלל, המכיל קרוב לשביעית מהבריאה המאורגנת והמיושבת-חלקית של העידן-שלאחר-האוונה; וכל יקומי העל זהים כמעט במספר היקומים המקומיים שאותם הם חובקים ובחלל המוכל בהם. היקום המקומי שלכם, נבאדון, הינו אחת מהיצירות החדשות יותר באורונטון, יקום-העל השביעי.

היקום המקיף הינו הבריאה המאורגנת והמיושבת הנוכחית. נכללים בו שבעת יקומי-העל, בעלי הפוטנציאל האבולוציוני המצטבר של כשבע טריליון פלנטות מיושבות; זאת מבלי להזכיר את העולמות הנצחיים של הבריאה המרכזית. ואולם, הערכה טנטטיבית זו אינה כוללת את עולמות המנהלה האדריכליים, ואף לא את קבוצות היקומים הבלתי-מאורגנים החיצוניים. השוליים המהווים הנוכחיים של היקום המקיף, היקפו הבלתי-גמור והבלתי-אחיד, ותנאי חוסר היציבות החרפים השוררים בכלל המגרש האסטרונומי, מביאים את תלמידי הפוכבים שלנו להסיק כי בעת הנוכחית אף שבעת יקומי העל אינם שלמים עדיין. כאשר ננוע מבפנים – מן המרכז האלוהי – כלפי חוץ בכל כיוון שהוא, נגיע, בסופו של דבר, לגבולותיה החיצוניים של הבריאה המאורגנת והמיושבת; נגיע לגבולותיו החיצוניים של היקום המקיף. וליד גבול חיצוני שכזה, בפינה מרוחקת של בריאה מופלאה שכזו, שם מתקיים יקומכם המקומי רב האירועים.

רמות החלל החיצון. רחוק בחלל, במרחק עצום משבעת יקומי-העל המיושבים, מתאספים מעגלי כוח עצומים ואנרגיות ההופכות-לחומר, בשיעורים כבירים שלא-יאומנו. בין מעגלי האנרגיה של שבעת יקומי העל לבין חגורה חיצונית עצומה זו של פעילות כוח, מפריד אזור חלל שליו יחסית, בעל רוחב משתנה המגיע

beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

^{121.11 (129.9)} *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

^{121.12 (129.10)} *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

^{121.13 (129.11)} *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

^{121.14 (129.12)} *The Outer Space Levels*. Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but

בממוצע לכדי ארבע מאות אלף שנות-אור. מרחבים אלה הינם חופשיים מאבק כוכבים – הערפל הקוסמי. תלמידנו, האמונים על לימוד תופעות אלה, שריים בספק באשר לסטאטוס המדויק של כוחות-החלל הקיימים באזור-שלו-יחסית זה, המקיף את שבעת יקומי-העל. ואולם, הינו מבחינים – כחצי מיליון שנות-אור לערך מעבר להיקף הנוכחי של היקום המקיף – בתחילתו של אזור בעל אנרגית פעולה בל-תיאמן, אשר הולכת ומתגברת בשיעורה ובעוצמתה בטווח של למעלה מעשרים-וחמישה מיליון שנות-אור. הגלגלים העצומים הללו של כוחות מתגבר-אנרגיה ממוקמים ברמת החלל החיצון הראשונה, כמעין חגורה רציפה של פעילות קוסמית המקיפה את מלוא הבריאה הידועה, המאורגנת והמיושבת.

ופעילויות כבירות אף יותר מתרחשות מעבר לאזורים הללו; זאת באשר גילו הפיזיקאים באוורסה הוכחות מקדמיות למופעי-כוח במרחק של יותר מחמישים מיליון שנות-אור מעבר לטווחים החיצוניים ביותר של התופעות ברמת החלל הראשונה. פעילויות אלה מעידות, ללא ספק, על ארגון הבריאות החומריות של רמת החלל השנייה של יקום האב.

היקום המרכזי הינו הבריאה של הנצח; שבעת יקומי העל הינם הבריאות של הזמן; ארבע רמות החלל החיצון עתידות, ללא ספק, להתפתח עד כדי התממשות-לבסוף של הבריאה המרבית. ואף יש כאלה המחזיקים בדעתם כי לא יוכל האינסוף להגיע לביטוי סופי הקטן מאינסוף; ולפיכך, משערים הם את קיומה של בריאה נוספת, שטרם נתגלתה, המצויה מעבר לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר; יקום אפשרי של אינסוף המתרחב-לעולם ושלעולם-אינו-מסתיים. מן הבחינה התיאורטית, אין אנו יודעים כיצד להגביל את אינסופיות הבורא, או את אינסופיות פוטנציאל הבריאה, ואולם באופן שבו יקום האב קיים ומתנהל, הינו תופשים אותו כמוגבל בהחלט וכחסום בשוליו החיצוניים על-ידי חלל פתוח.

averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

^{121.15 (130.1)} Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

^{121.16 (130.2)} The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

3. ממלכותיו של המזחלש הבלתי-מגדר

כאשר מביטים האסטרונומים של אורנטיה מבעד לעדשות הטלסקופים, ההולכים ומשתפרים בהתמדה, אל עבר מרחבי החלל החיצון המסתוריים, וכאשר מבחינים הם שם בהתפתחות המדהימה של מספר רב מניספור של יקומים פיזיים, שומה עליהם להבין כי חוזים הם בהתגשמות תוכניותיהם הבלתי-נתפשות של אדריקלי יקום האב. אכן, קיימות בידינו הוכחות המעידות על נוכחות השפעות מסוימות של אישיות פרדיס, המצויות פה ושם ברחבי מופעי האנרגיה העצומים המאפיינים כעת אזורים אלה; ואולם, מנקודת המבט הרחבה יותר, האזורים המשתרעים אל מעבר לגבולות

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

^{122.1 (130.3)} When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer

החיצוניים של שבעת יקומי העל, מזוהים, לרוב, כמכונים את ממלכותיו של המַחֲלֵט הַבִּלְתִּי-מַגְדֵּר.

ובעוד שהעין האנושית הבלתי-מזוינת מסוגלת להבחין אך בשנים או בשלוש ערפיליות מחוץ לגבולות יקום העל של אורונטון, מסוגלים הטלסקופים שלכם לגלות מיליוני יקומים חומריים מתהווים שכאלה. מרבית החלל זרוע-הכוכבים, הגלוי לבחינת הדור הנוכחי של הטלסקופים שלכם, מצוי באורונטון; ואולם, באמצעות טכניקות צילום מסוימות, מסוגלים הטלסקופים הגדולים יותר לחדר אף הרחק אל מעבר לגבולותיו של היקום המקיף, אל תחומי החלל החיצון, היכן שיקומים שמספרם בל-ישוער מצויים בתהליך התארגנות. ועדיין קיימים מיליונים של יקומים מעבר לטווח מכשירכם הנוכחיים.

בעתיד הלא-רחוק, יגלו טלסקופים חדשים למבטם המשתאה של אסטרונומי אורנטיה, לא פחות מאשר 375 מיליון גלקסיות חדשות באזורים המרוחקים של החלל החיצון. בה בעת, יגלו טלסקופים בעלי עוצמה רבה יותר אלה, כי יקומי-אי רבים שנחשבו בעבר כמצויים בחלל החיצון, מהווים, למעשה, חלק מהמערכת הגלקטית של אורונטון. שבעת יקומי העל עדיין צומחים; היקפו של כל אחד מהם ממשיך להתרחב בהדרגה; ערפיליות חדשות מתייצבות ומתארגנות כל העת; וערפיליות מסוימות, שאותן האסטרונומים של אורנטיה החשיבו כחוץ-גלקטיות, מצויות למעשה בשוליו של אורונטון, והן נעות יחד עימנו.

תלמידי הכוכבים של אוורסה מבחינים בכך שהיקום המקיף מוקף במקדימיהן של סדרות הצברי כוכבים ופלנטות, המקיפות את הבריאה המיושבת הנוכחית בשלמותה, כטבעות משותפות-מרכז המורכבות מיקומים חיצוניים על-גבי יקומים חיצוניים. הפיזיקאים של אוורסה חישבו ומצאו כי המסה והאנרגיה של אזורים חיצוניים ולא-נודעים אלו כבר עולה פי כמה על כלל המסה והאנרגיה של שבעת יקומי העל. היינו למדים כי מטמורפוזת הכוח הקוסמי, המתרחשת ברמות חלל-חיצון אלה, הינה תוצאתה של פעולת מְאָרְגֵּן הכוח שֶׁל פְּרִדִּיס. עוד ידוע לנו כי כוחות אלה קודמים לאותן אנרגיות פיזיות המפעילות כעת את היקום המקיף. בכל אופן, למִנְהָלִי הכוח של אורונטון אין כל נגיעה לתחומים רחוקים אלה; ואף לתנועות האנרגיה שבהם אין קשר בר-הבחנה למעגלי הכוח של הבריאות המאורגנות והמיושבות.

הינו יודעים אך מעט על אודות המשמעות של מופעים עצומים אלה של החלל החיצון. יצירה עתידית גדולה יותר מצויה בעיצומו של תהליך התהוות. הינו יכולים לחזות בעוצמתה, אך להבחין בהיקפה ולחוש את הוד מימדיה, אך מעבר לכך, הינו יודעים אך מעט יותר מאשר האסטרונומים של אורנטיה. ככל הידוע לנו, אין מתקיימות בטבעת חיצונית זו של ערפיליות, שמשות ופלנטות, הוויות חומריות מן הסדר

borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

^{1222(130.4)} Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

^{1223 (130.5)} In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

^{1224(131.1)} The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

^{1225(131.2)} We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in

האנושי, ואף לא מלאכים או הוויות רוחניות אחרות. ממלכה רחוקה זו הינה מחוץ לתחום השיפוט והניהול של ממשלות יקומי העל.

ברחבי אורונטון שוררת האמונה כי סוג חדש של יצירה מצוי בהתהוות; סדר חדש של יקומים עתיד לשמש כזירת פעולתו של סגל הסופיוניות המתהווה. ואם השערותינו אכן נכונות הן, אזי נצח העתיד עשוי לטמון בחובו בעבורכם את אותם מחזות שובי-לב אשר טמן נצח העבר בחובו בעבור קודמיהם ובעבור בְּכִירֵיכֶם.

this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

^{1226 (131.3)} Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. כבידה אוניברסאלית

כל צורות הכוח-אנרגיה – של החומר, של הדעת ושל הרוח – כפופות באותה מידה לאחיזות, לאותן נוכחויות אוניברסאליות, שהינן מכנים בשם כבידה. ואף האישיות מגיבה לכבידה – למעגל הבלעדי של האב; ועל אף שמעגל זה הינו בלעדי לאב, הוא אינו נעדר מן המעגלים האחרים; האב האוניברסאלי אינסופי הוא, ופועל בכל ארבעת מעגלי הכבידה-המוחלטת של יקום האב:

1. כבידת האישיות של האב האוניברסאלי.

2. כבידת הרוח של הבן הנצחי.

3. כבידת הדעת של הפועל האחד.

4. הכבידה הקוסמית של אי פרדיס.

ארבעת המעגלים הללו אינם קשורים למרכז הכוח של פרדיס התחתון; הם אינם מעגלי כוח, אנרגיה או עוצמה. הם הינם מעגלי נוכחות מוחלטת, וכמו האל הם בלתי-תלויים בזמן ובמרחב.

בהקשר זה, מעניין לציין הבחנות מסוימות של סגל חוקרי הכבידה באורסה, אשר נקבעו במהלך המילניומים האחרונים. באשר למערכות הכבידה השונות של יקום האב, קבוצת עובדים מקצועית זו הגיעה למסקנות הבאות:

1. כבידה פיזית. לאחר שגיבשה הערכה כוללת של כלל קיבולת הכבידה-הפיזית של היקום המקיף, עמלה הקבוצה על ביצוע השוואה של ממצא זה אל מול נוכחות הכבידה המוחלטת הפעילה כעת. בהתבסס על תגובת הכבידה של יחידות פיזיות יסודיות של החומר האוניברסאלי, חישובים אלה מראים כי כלל פעולת הכבידה על היקום המקיף מהווה רק חלק קטן מן הסך המשוער של כוח המשיכה של פרדיס. חוקרים אלה הגיעו למסקנה המדהימה כי היקום המרכזי ושבעת יקומי העל המקיפים אותו, משתמשים כעת בכחמישה אחוזים בלבד מן האחיזה הפעילה של הכבידה-המוחלטת של פרדיס. במילים אחרות: על-פי החישובים המבוססים על תיאוריה זו של כלליות, כתשעים וחמישה אחוזים

3. UNIVERSAL GRAVITY

^{1231 (131.4)} All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over all four absolute-gravity circuits in the master universe:

^{1232 (131.5)} 1. The Personality Gravity of the Universal Father.

^{1233 (131.6)} 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.

^{1234 (131.7)} 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.

^{1235 (131.8)} 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

^{1236 (131.9)} These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute presence circuits and like God are independent of time and space.

^{1237 (132.1)} In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

^{1238 (132.2)} 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other

מפעולת הכבידה הקוסמית של אי פרדיס משמשים לשם שליטה במערכות חומריות המצויות מעבר לגבולות היקומים המאורגנים כעת. חישובים אלה מתייחסים כולם לכבידה מוחלטת; כבידה קווית הינה תופעה של פעולת גומלין, אשר ניתן לחשבה אך ורק מתוך ידיעת כבידת פרדיס בפועל.

2. הכבידה הרוחנית. באמצעות אותה טכניקה של הערכה וחישוב השוואתיים, בדקו חוקרים אלה את קיבולת התגובה הנוכחית של הכבידה הרוחנית, וחישובו – בסיועם של שליחים בודדים ושל אישיות רוח אחרות – את סך הכבידה הרוחנית הפעילה של המקור והמרכז השני. יהא זה מאלף לציין שהחוקרים מצאו כי הערך של נוכחותה הפעילה למעשה של הכבידה הרוחנית ביקום המקיף, קרוב ביותר לערך המשוער של כלל הכבידה הרוחנית הפעילה הנוכחית. במילים אחרות: נראה כי באופן מעשי, כמעט כל הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי בעת הזאת, כמחושב מתיאוריה כללית זו, פועלת ביקום המקיף. אם ממצאים אלה הינם מהימנים, ביכולתנו להסיק כי היקומים המתפתחים כעת בחלל החיצון הינם בלתי-רוחניים לחלוטין. ואם נכון הדבר, יהא זה הסבר מספק לכך שהוויות רוחניות יודעות אך מעט, או כלל אינן יודעות, על אודות מופעי האנרגיה העצומים הללו, למעט עובדת קיומם הפיזי.

3. כבידת דעת. באמצעות אותם עקרונות של חישוב השוואתי, תקפו מומחים אלה את הבעיה של נוכחות כבידת הדעת ושל תגובתה. לצורך השערוך, יחידת הדעת חושבה כמיצו של שלושה סוגי דעת חומריים ושל שלושה סוגים רוחניים; זאת אף כי סוג הדעת המצוי בקרב מנהלי כוח ועמיתיהם התגלה כגורם מפריע במאמץ להגיע ליחידת ההערכה הבסיסית של כבידת הדעת. שערך הקיבולת הנוכחית של כבידת הדעת של המקור והמרכז השלישי חשב על נקלה, בהתאם לתיאוריה כללית זו. אף-על-פי שהממצאים במקרה הזה אינם כה חותכים כבערכות של הכבידה הפיזית ושל הכבידה הרוחנית, אם מתייחסים לממצאים באופן השוואתי, הם מאלפים, ואפילו מעוררי סקרנות. החוקרים הסיקו כי כשמונים וחמישה אחוזים מתגובת כבידת הדעת למשיכה האינטלקטואלית של הפועל האחד, מקורם ביקום המקיף הנוכחי. מכאן עולה האפשרות שלפיה פעילות-דעת מעורבת בהקשר של הפעילויות הפיזיות הנצפות במהלך כעת ברחבי החלל החיצון. בעוד שהערכה זו הינה, ככל הנראה, רחוקה מדיוק, היא תואמת באופן עקרוני את אמונתנו, כי בעת הזו מנחים מארגני כוח תבוניים את התפתחות היקום המצוי ברמות החלל שמעבר לגבולות החיצוניים הנוכחיים של היקום המקיף. יהא טיבה של תבונה משוערת זו אשר יהא, נראה כי תבונה זו איננה תגובתית לכבידת הרוח.

words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

¹²³³⁹⁽¹³²³⁾ 2. *Spiritual Gravity*. By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

¹²³¹⁰⁽¹³²⁴⁾ 3. *Mind Gravity*. By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently

כל החישובים הללו הינם, במקרה הטוב, הערכות המבוססות על הנחות של חוקים. ואולם, הינו סבורים כי הם מהימנים למדי. ואף אם הוויות רחניות מועטות היו נוכחות בחלל החיצון, לנוכחותן השיתופית לא הייתה השפעה משמעותית על חישובים הכוללים מדידות בעלות שיעורים עצומים שכאלה.

כבידה אישיותית איננה ניתנת לחישוב. הינו מכירים במעגל, ואולם אין ביכולתנו למדוד, לא באופן איכותי ולא באופן כמותי, את המציאויות הנגועות אליו.

4. חלל ותנועה

כל יחידות האנרגיה הקוסמית מצויות בהקפה ראשונית, ועוסקות – בעודן חגות סביב המסלול האוניברסאלי – בהוצאה אל הפועל של משימתן. יקומי המרחב, וכן המערכות והעולמות המרכיבים אותם, הינם סְפָרוֹת סובבות אשר נעות לאורך המסלולים האינסופיים של מעגלי רמות החלל של יקום האב. בכל רחבי יקום האב אין דבר ניח כלשהו, למעט מרכז האוונה, אי פרדיס הנצחי ומרכז הכבידה.

מבחינה פונקציונאלית, מוגבל המחלט הבלתי-מגִדֵר לחלל, ואולם אינו כה בטוחים באשר ליחסו של מוחלט זה לתנועה. האם התנועה טבועה בו? את זאת אינו יודעים. אך יודעים אנו כי התנועה אינה מטיבו של החלל; אפילו התנועות של החלל אינן טבועות. אולם, אינו כה בטוחים ביחס של הבלתי-מוגדר לחלל. מי הוא – או מה הוא – האחראי האמיתי לפעילויות העצומות של התמרות הכוח-אנרגיה המצויות במהלכן שם בחוץ, מעבר לגבולות הנכחיים של שבעת יקומי העל? דעותינו ביחס למקור של התנועה הינן כדלקמן:

1. הינו סבורים כי הפועל האחד מאתחל תנועה בחלל.

2. אם הפועל האחד הוא זה אשר מייצר את התנועה של החלל, אינו יכולים להוכיח זאת.

3. המוחלט האוניברסאלי אינו מקור התנועה ההתחלתית, אך הוא זה המאזן והמבקר את כל המתחים הנובעים מן התנועה.

בחלל החיצון, מאָרְגָּנִי הכּוֹחַ הינם האחראים, כפי הנראה, ליצירתם של גלגלי-יקומים עצומים, אשר מצויים כעת בתהליך של אבולוציה כוכבית; ואולם, יכולתם לעשות כן התאפשרה בוודאי על-ידי התאמה כלשהי של נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

מנקודת המבט האנושית, החלל הינו כלום – קיום שלילי; הוא קיים רק בהתייחס לדבר-מה חיובי שאינו-חלל. ובכל זאת, החלל הינו אמיתי. הוא מכיל את התנועה ומְתֵנָה אותה; והוא עצמו

not spirit-gravity responsive.

^{12311 (1331)} But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

^{12312 (1332)} *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

^{12411 (1333)} All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

^{12412 (1334)} The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

^{12413 (1335)} 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

^{12414 (1336)} 2. If the Conjoint Actor produces the motions of space, we cannot prove it.

^{12415 (1337)} 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

^{12416 (1338)} In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

^{12417 (1339)} Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It

אפילו נע. בכלליות, ניתן לסווג את תנועות החלל כך:

1. תנועה ראשונית – נשימת החלל, התנועה של החלל עצמו.
2. תנועה שניונית – התנועות הכיווניות המתחלפות לסירוגין של רמות החלל העוקבות.
3. תנועות יחסיות – יחסיות במובן שהן אינן מוערכות תוך שימוש בפרדים כנקודת בסיס. התנועות הראשוניות והשניוניות הינן מוחלטות, זוהי תנועה ביחס לפרדים הנייח.
4. תנועות מפצות, או מתאמות, המיועדות לתאם את כל יתר התנועות.

בעוד שמערכת היחסים הנוכחית של השמש שלכם, ושל הפלנטות הנלוות לה, מציגה תנועות יחסיות ומוחלטות רבות בחלל, היא נוטה להציג לאסטרונומים המתבוננים בה את הרושם כאילו אתם נייחים-יחסית בחלל, בעוד שהצברי הכוכבים ונחיליהם המקיפים, נעים מכם והאלה במהירות הולכות וגדלות ככל שחישובכם מרחיקים החוצה אל עבר החלל. אך אין אלה פני הדברים. הינכם נכשלים בזיהוי ההתפשטות האחידה כלפי חוץ של הבריאה הפיזית של כלל החלל שהתחדר. הבריאה המקומית שלכם (נבאדון) משתתפת בתנועה זו של התפשטות אוניברסאלית כלפי חוץ. יחד עם האזורים החיצוניים של יקום האב, משתתפים כל שבעת יקומי העל במחזורי נשימת החלל בני שני מיליארד השנים.

בזמן שהיקומים מתכווצים ומתרחבים, נעות המסות החומריות בחלל שהתחדר חליפות, עם כיוון משיכת כבידת פרדים וכנגדה. העבודה המתבצעת בהנעת מסת האנרגיה של הבריאה, הינה עבודה שלחלל, אך לא עבודה שלעוצמה-אנרגיה.

בעוד ש הערכותיכם הספקטרוסקופיות בנוגע למהירויות אסטרונומיות, הינן מהימנות למדי ביחס לתחומי החלל השייכים ליקום-העל שלכם וליקומי-העל הנלווים לו, חישובים שכאלה אינם מהימנים כלל ועיקר ביחס לתחומי החלל החיצון. כוכב מתקרב מסיט את הקווים הספקטראליים מן הטווח התקין לכיוון הסגול; ואילו כוכב נסוג מסיט את הקווים הללו לכיוון האדום. השפעות רבות מתערבות, וגורמות למהירות הנסיגה של היקומים החיצוניים להיראות כאילו היא גדלה בשיעור של יותר ממאה מילים לשנייה לכל מיליון שנות-אור של גידול במרחק. על-פי שיטת מדידה זו, ולכשישוללו טלסקופים רבי-עוצמה, פני הדברים ייראו כאילו המערכות הרחוקות האלה נסות מחלק זה של היקום במהירות הבלתי-תיאמן של יותר משלושים אלף מיל בשנייה. ואולם, מהירות נסיגה נצפית זו איננה אמיתית; היא נובעת מגורמי שגיאה רבים, וביניהם זוויות ההתבוננות ועיוותי זמן-מרחב נוספים.

even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

- 124.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.
- 124.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.
- 124.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.
- 124.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

124.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

124.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space work* but not *power-energy work*.

124.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

ואולם, העיוות הגדול ביותר נובע מן העובדה כי בתחומים השכנים לשבעת יקומי העל, דומה שיקומי החלל החיצון העצומים חגים בכיוון הפוך לכיוון שבו חג היקום המקיף. כלומר, המוני הערפיליות, השמשות הנלוות והספירות נעות כעת מסביב לבריאה המרכזית עם כיוון השעון; ואילו שבעת יקומי-העל חגים מסביב לפרדיס נגד כיוון השעון. נראה כי יקום הגלקסיות החיצוני השני, בדומה לשבעת יקומי-העל, חג סביב פרדיס נגד כיוון השעון. והאסטרונמים המתצפתים של אוורסה סבורים כי מצאו ראיות לתנועות סיבוביות בחגורה החיצונית השלישית, במרחק החלל אשר מתחיל להציג נטיות כיווניות של תנועה עם כיוון השעון.

סביר להניח כי תנועות משתנות אלה של מצעדי החלל העוקבים של היקומים קשורות באופן כלשהו לטכניקת הכבידה של פנים יקום האב, המופעל על-ידי המוחלט האוניברסאלי; טכניקת כבידה הכוללת תיאום כוחות ואיזון של מתחי-חלל. התנועה, כמו החלל, הינה גורם משלים, או מאזן, לכבידה.

5. חלל וזמן

כמו החלל, אף הזמן הינו מתת של פרדיס, אך לא באותו מובן, אלא בעקיפין בלבד. הזמן נובע מתוקף התנועה ומהיות הדעת מודעת מטבעה לרציפות. מנקודת מבט פרקטית, התנועה הינה הכרחית לזמן, אך אין קיימת יחידת זמן אוניברסאלית המתבססת על תנועה, למעט היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, אשר הוכר באופן שרירותי ככזה. הכוללנות של נשימת החלל הורסת את ערכה המקומי כבסיס ליחידת זמן.

המרחב איננו אינסופי, אף כי מקורו בפרדיס; והוא איננו מוחלט, מכיוון שהוא מתחדר על-ידי המוחלט הבלתי-מוגדר. איננו מכירים את הגבולות המוחלטים של המרחב, ואולם הינו יודעים כי המוחלט של הזמן הינו הנצח.

הזמן והמרחב הינם בלתי-נפרדים רק בְּבְּרִיאוֹת הזמן-מרחב, בשבעת יקומי-העל. מרחב בלתי-זמני (מרחב נטול זמן) קיים באופן תיאורטי, ואולם, המקום הבלתי-זמני האמיתי היחיד הינו אזור פרדיס. זמן בלתי-מרחבי (זמן נטול מרחב) קיים בדעת הרמה הפונקציונאלית של פרדיס.

אזורי מרחב-הביניים השקטים-יחסית, הגובלים בפרדיס והמפרידים בין חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, הינם אזורי מעבר מן הזמן אל הנצח; ומכאן הצורך של עולי הרגל לפרדיס לאבד את הכרתם בעוברם באזור זה, בדרך אשר בסופה יתקבלו כאזרחי פרדיס. אורחים מודעי-זמן יכולים לנוע אל פרדיס ללא שינה שכזו,

^{124.15 (134.4)} But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

^{124.16 (134.5)} It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

^{125.1 (134.6)} Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

^{125.2 (135.1)} Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

^{125.3 (135.2)} Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise area. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

^{125.4 (135.3)} The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious visitors can go to Paradise without thus sleeping, but they remain

ואולם נותרים הם יצורים של זמן.

יחסים של זמן אינם מתקיימים ללא תנועה במרחב; ואולם, לא כך הוא באשר למודעות לזמן. עקיבות עשויה לחולל מודעות לזמן אף בהיעדר תנועה. בשל טיבה של הדעת, דעתו של האדם פחות מוגבלת בזמן מאשר במרחב. אפילו בימי החיים בגוף בשר ודם על פני כדור-הארץ, אף שדעת האדם מוגבלת בנוקשות למרחב, הדמיון היצירתי האנושי הינו חופשי באופן יחסי ממגבלות הזמן. ואולם, הזמן עצמו אינו מהווה איכות גנטית של הדעת.

קיימות שלוש רמות שונות של מודעות לזמן:

1. זמן כנתפש-על-ידי-דעת – מודעות לרצף, לתנועה ותחושת התמשכות.

2. זמן כנתפש-על-ידי-רוח – בוננות על תנועה לעבר האל, והמודעות של התנועה המרקיעה אל עבר רמות הולכות ומתגברות של אלוהיות.

3. האישיותיוצרת תחושת זמן ייחודית מתוך בוננות על המציאות, בתוספת מודעות לנוכחות והכרת המֶשֶׁך.

בעלי חיים בלתי-רוחניים יודעים רק את העבר וחיים בהווה. אדם בו-שוכנת-רוח ניחן בכוחות של צפייה מראש (בוננות); הוא עשוי לחזות את העתיד. רק גישות מתקדמות המתבוננות אל עבר העתיד הינן אמיתיות באופן אישי. האתיקה הסטאטית והמוסר המסורתי מצויים אך במעט מעבר לרמה החייתית; ואף הסטואיות אינה מן הסדרים הגבוהים של ההגשמה העצמית. אתיקה ומוסר הופכים לאנושיים באמת, כאשר הם דינאמיים ומתקדמים, ובאשר הינם חיים בתיאום עם המציאות האוניברסאלית.

האישיות האנושית איננה אך ורק בבחינת מלווה של אירועי הזמן-מרחב; האישיות האנושית עשויה לפעול אף כמחוללת הקוסמית של אירועים כאלה.

6. על-שליטה אוניברסאלית

היקום איננו סטאטי. היציבות איננה תוצאה של התמד, אלא פועל-יוצא של אנרגיות מאוזנות, שיתופי-פעולה של דעת, תיאומים של מורונטיה, על-שליטה של רוח והאחדה של אישיות. לעולם תהא היציבות פרופורציונאלית לחלוטין לאלוהיות.

בשליטה הפיזית ביקום האב מפעיל האב האוניברסאלי קדימות וראשוניות באמצעות אי פרדיס; בניהול הרוחני של הקוסמוס פועל האל באופן מוחלט באמצעות אישיות הבן הנצחי. באשר לממלכות הדעת, פועלים בתיאום האב והבן באמצעות הפועל האחד.

creatures of time.

^{1255 (135.4)} Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciosize time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

^{1256 (135.5)} There are three different levels of time cognizance:

^{1257 (135.6)} 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

^{1258 (135.7)} 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

^{1259 (135.8)} 3. Personality creates a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

^{12510 (135.9)} Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

^{12511 (135.10)} The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

^{1261 (135.11)} The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

^{1262 (135.12)} In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

באמצעות מוחלטות שליטתו בדעת הקוסמית, ובאמצעות הפעלת משלימו הטבעיים והאוניברסאליים של כבידה פיזית ורוחנית, מסייע המקור והמרכז השלישי בשמירה על שיווי המשקל ועל תיאום האנרגיות וההתארגנויות הפיזיות והרוחניות המשולבות. כל אימת שהחומרי והרוחני נקשרים זה לזה, ובכל מקום בו הדבר מתרחש, מופע דעת שכזה הינו פעולה של הרוח האינסופית. רק הדעת לבדה יכולה לאגד בסימוכיות את הכוחות הפיזיים ואת האנרגיות של הרמה החומרית, יחד עם העוצמות ועם ההוויות של הרמה הרוחנית.

כל אימת שהינכם הוגים בתופעות אוניברסאליות, ודאו כי אתם מתחשבים בזיקה שבין אנרגיות פיזיות, רוחניות ואנרגיות של דעת; בנוסף ודאו, כי הינכם לוקחים בחשבון תופעות בלתי-צפויות הנובעות מהאחדות של אנרגיות אלה על-ידי האישיות, וכן תופעות שלא-ניתן-לחזותן, הנובעות מפעולותיהם ומתגובותיהם של האלוהות ההתנסותית ושל המוחלטים.

היקום הינו ברי-חיזוי, במידה רבה, אך ורק במובן הכמותי של מדידות הכבידה; אפילו הכוחות הפיזיים הראשוניים אינם מגיבים לכבידה קווית, וכך אף לא משמעויות הדעת הגבוהות יותר וערכי הרוח האמיתיים של המציאויות האוניברסאליות המרובות. באופן איכותי, היקום אינו ניתן לחיזוי במידה מרובה, בכל הנוגע להתאגדויות חדשות של כוחות – בין אם הם פיזיים, רוחניים או כוחות של דעת; זאת על-אף שרבים מהצירופים הללו של אנרגיות, או של כוחות, הופכים להיות ברי-חיזוי במידת חלקית כאשר הם נתונים תחת בחינה ביקורתית. כאשר החומר, הדעת והרוח מתאחדים באמצעות אישיותו של יצור, לא נוכל לחזות במלואן את החלטותיו של יצור בעל-רצון-חופשי שכזה.

כל שלבי הכוח הראשוני, הרוח המתפתחת, ומרביים לא-אישיים אחרים, נראים כמגיבים בהתאם לחוקים מסוימים – יציבים-יחסית אך בלתי-ידועים – וכמתאפיינים בחופש פעולה ובגמישות תגובה, העשויים להטריד לעיתים, כאשר הם נתקלים במופע של מצב מבודד ותחום. מהו, אם כן, ההסבר לחופש התגובה הזה שאין-לחזותו, המתגלה באמצעות מציאויות מגיחות אלה? בלתי-נדעים, בלתי-נתפשים ושאינם-ברי-חיזוי אלה – בין אם הם נוגעים להתנהגות יחידת כוח ראשונית, לתגובת רמה בלתי-מזוהה של דעת, או למופע של קדם-יקום עצום המתהווה בתחומי החלל החיצון – מרמזים, ככל הנראה, על פעילויות המרבי ועל נוכחות-תפקוד המוחלטים, הקודמים לפעילות כלל הבוראים האוניברסאליים.

איננו יודעים לאמיתו של דבר, אך היננו משערים כי גמישות מדהימה שכזו, וכי תיאום מעמיק שכזה, מסמנים את נוכחותם ואת תפקודם של המוחלטים; וכן, כי מגוון שכזה של

^{1263 (136.1)} The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

^{1264 (135.14)} In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

^{1265 (135.15)} The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

^{1266 (135.16)} All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedated the function of all universe Creators.

^{1267 (135.17)} We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response

תגובתיות, אל מול אחדות לכאורה של סיבתיות, מגלה את תגובתיותם של המוחלטים; וזאת לא רק נוכח סיבתיות מיידיית ומצבית, אלא גם ביחס לכל סיבתיות קשורה אחרת ברחבי יקום האב.

יחידים נשמרים על-ידי שומרים של גורל; פלטות, מערכות, קונסטלציות, יקומים ויקומי-על, נשלטים בידי שליטים העמלים למען רוחות תחומם, בהתאמה. האווה, ואף היקום המקיף, נשמרים על-ידי אלה אשר בידיהם הופקדה אחריות גבוהה שכזו. אבל מי הוא המטפח והדואג ליקום-האב בכללותו, החל מפרדים ועד למת החלל הרביעית החיצונית ביותר? מן הבחינה הקיומית, אך סביר כי דאגת-על שכזו הינה מתכונות שילוש פרדים; ואולם, מנקודת מבט התנסותית, הופעתם של היקומים שלאחר-עידן-האווה נסמכת על:

1. המוחלטים בנוגע לפוטנציאל.

2. המרבי בנוגע להכוונה.

3. העליון בנוגע לתיאום אבולוציוני.

4. אדריכלי יקום-האב בנוגע למנהלה, בטרם הופעתם של שליטים ספציפיים.

המוחלט הבלתי-מוגדר מחדר את כלל החלל. אין בידנו בהירות מלאה באשר לסטאטוסים של המוחלט של האלוהות ושל המוחלט האוניברסאלי; ואולם, הינו יודעים כי האחרון פועל בכל מקום שבו פועלים המוחלט של האלוהות והמוחלט הבלתי-מוגדר. המוחלט של האלוהות עשוי להיות נוכח אוניברסאלי, אף שכמעט אינו נוכח בחלל. המרבי נוכח בחלל, או יאה נוכח אי-אז בעתיד, עד לשוליה החיצוניים של רמת החלל הרביעית. הינו מסופקים באשר לכך שלמרבי תהא נוכחות חלל, המגיעה אל מעבר להיקף של יקום-האב, ואולם במסגרת מגבלה זו עוסק המרבי באופן מדורג בתכלול הארגון היצירתי של הפוטנציאלים של שלושת המוחלטים.

7. החלק והשלם

חוק נחרץ ובלתי-אישי, השקול לפעולתה של השגחה קוסמית, פועל בכל רחבי הזמן והמרחב ונוגע לכל מציאות באשר היא. גישתו האוהבת של האל כלפי היחיד מתאפיינת בחסד; וגישתו כלפי הכלל מונעת על-ידי חוסר פניות. רצונו של האל אינו שורר בהכרח בתוך החלק – בתוך ליבה של אישיות כלשהי – ואולם, רצונו אכן מולך בפועל על השלם, על יקום היקומים.

אמת היא כי בכל מגעיו של האל עם כל אחת מהויותיו, חוקיו אינם שרירותיים מטבעם. בעורכם, בשל ראייתכם המוגבלת ונקודת

in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

^{1268 (135.18)} Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

^{1269 (135.19)} 1. The Absolutes in potential.

^{12610 (135.20)} 2. The Ultimate in direction.

^{12611 (137.1)} 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

^{12612 (137.2)} 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

^{12613 (137.3)} The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. THE PART AND THE WHOLE

^{1271 (137.4)} There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

^{1272 (137.5)} In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite

מבטכם הסופית, מעשיו של האל לבטח נראים לעיתים כשרירותיים ודיקטטוריים. חוקי האל הינם פשוט הרגלי האל, זוהי דרכו הנשנית לעשות את הדברים; ולעולם עושה הוא את כל הדברים כולם היטב. אתם נוכחים לראות כי האל עושה דבר מסוים באותה הדרך, פשוט משום שזו הדרך הטובה ביותר לעשותו בתנאים נתונים; והדרך הטובה ביותר היא הנכונה; ולפיכך, לעולם פוקדת הבינה האינסופית כי הדבר ייעשה באותו אופן מדויק ומושלם. עליכם לזכור גם כי הטבע אינו הפעולה הבלעדית של האלוהות; השפעות נוספות נכחות באותן תופעות שאותן מכנה האדם בשם טבע.

הטבע האלוהי סולד מכל סוג של התדרדרות, או ממתן הרשאה לכך שמעשה אישי באופן טהור יתבצע אי-פעם באופן נחות. ואולם, עלינו להבהיר כי אם –באלוהיות של מצב כלשהו, במצב קיצון של נסיבות כלשהן ובכל מקרה שבו הבינה העליונה עשויה להורות כי נדרשת פעולה אחרת – אם דרישות המושלמות קובעות, מכל סיבה שהיא, שיטת תגובה אחרת, טובה יותר, כי אז יפעל האל החכם-בכל באופן הטוב וההולם יותר. ויהא זה ביטוי של חוק גבוה יותר, ולא היפוכו של חוק נמוך יותר.

האל איננו עבד להרגל הנובע מחזרה כרונית על פעולותיו הרצוניות. אין כל סתירה בקרב חוקי האינסוף; כולם מושלמים כשם שטבעו המהימן הינו מושלם; וכולם הינם ביטויים של פעולות שאין עליהן עוררין ותוצאה של החלטות שאין בהן רבב. חוק הינו התגובה הבלתי-משתנה של דעת אינסופית, מושלמת ואלוהית. כל מעשיו של האל הינם רצוניים, אף שהם נראים דומים לכאורה זה לזה. באל "אין השתנות, אף לא כל צל של חילוף." וכל זאת, אשר ניתן לומר בבטחה על אודות האב האוניברסאלי, לא ניתן להיאמר באותו ביטחון על אודות כל יצוריו התבוניים, או האבולוציוניים, הכפופים.

כיוון שהאל הינו בלתי-משתנה, תוכלו לסמוך עליו, בכל הנסיבות הרגילות, כי יעשה את אותו דבר, ובאותו אופן זהה ורגיל. האל מהווה הבטחה של יציבות בעבור כל ההוויות והיצורים הברואים. הוא הינו האל; ולפיכך הוא אינו משתנה.

וכל הניהול היציב הזה וכל הפעולה האחידה הזו, הינם אישיים, מזדעים ורצוניים ביותר; שכן האל הכביר איננו עבד חסר-ישע לעצם מושלמותו ואינסופיותו. האל איננו כוח אוטומאטי הפועל מעצמו; הוא איננו כוח המשועבד לחוק. האל איננו משוואה מתמטית ואיננו נוסחה כימית. הוא הינו רצון חופשי ואישיות ראשונית. הוא האב האוניברסאלי, הוויה הטעונה באישיות והמקור לכל אישיות היצורים.

רצונו של האל איננו מתקיים באופן אחיד בלב בן התמותה החומרי שוחר-האל, ואולם, אם ציר הזמן יתרחב אל מעבר לרגע, עד שיחבוק

viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

127.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, if, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

127.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there "is no variableness neither shadow of changing." But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

127.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

127.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

127.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's

את מלוא מהלך החיים הראשונים, כי אז יהפוך רצון האל מובחן באופן הולך ונגלה, בדמות פירות הרוח הנישאים בחייהם של ילדי האל מְנַחֵם-הרוח. ואז, אם נמשיך ונרחיב את מהלך החיים האנושיים עד שיקלול גם את החוויה המורונטית, כי אז הרצון האלוהי יראה זורח בבהירות הולכת וגדלה, בדמות מעשיהם הרוחניים של אותם יצורי-זמן שהחלו לטעום את התענוג האלוהי של ההתנסות ביחס שבין אישיות האדם לבין אישיות האב האוניברסאלי.

אבהות האל ואחוות האדם מציגות את פרדוקס החלק והשלם ברמת האישיות. האל אוהב כל יחיד כילד ייחודי במשפחה השמימית. ועדיין, האל אוהב באופן הזה את כל היחידים; הוא אינו נושא פני איש, וכך, האוניברסאליות של אהבתו מביאה לכדי קיום את מערכת היחסים של הכלל, האחוה האוניברסאלית.

אהבת האב הופכת כל אישיות לייחודית באופן מוחלט; היא הופכת אותה לילד ייחודי של האב האוניברסאלי, לילד שעומק ממנו לא יימצא אף באינסוף, ליצור רצוני חסר-תחליף לאורך הנצח כולו. אהבת האב תהלל כל ילד וילד של האל; היא תאיר כל חבר וחבר במשפחה השמימית, ותציג בחדות את טיבה הייחודי של כל אישיות, אל מול הרקע של הרמות הלא-אישיות, השוכנות מחוץ למעגל האחוה של אבי הכול. אהבת האל תציג באופן מרשים את הערך הטרנסצנדנטי של כל יצור רצוני, ותגלה מפורשות את הערך הרב אשר מקנה האב האוניברסאלי לכל אחת ואחד מילדיו, החל מהאישיות הבוראת הגבוהה ביותר בפרדיס, ועד לאישיות הרצונית הנמוכה ביותר בקרב השבטים הפראיים של האדם, בהפציע שחרו של המין האנושי בעולם כלשהו של הזמן והמרחב.

ואהבה זו של האל כלפי היחיד מקיימת את המשפחה האלוהית של כל היחידים, האחוה האוניברסאלית של ילדי אב פרדיס בעלי הרצון החופשי. ואחוה זו, בהיותה אוניברסאלית, הינה מערכת יחסים של הכלל. האחוה, באשר הינה אוניברסאלית, מגלה לא את מערכת היחסים שלהיחיד, אלא את זו שלהכלל. אחווה הינה מציאות של הכלל, ומשום כך היא מגלה את איכויותיו של השלם מתוך הבחנה משוות-ניגודים אל מול איכויותיו של היחיד.

האחוה הינה עובדת היחסים שבין כל אישיות שהיא לבין כל אישיות אחרת בקיום האוניברסאלי. אף אישיות לא תוכל לחמוק מהיתרונות ומהעונשים העשויים לנבוע מיחסיה עם אישיות אחרת. החלק מרוויח או סובל בהתאמה לשלם. המאמץ הטוב של כל אדם מועיל לבני האדם כולם; וכן, השגיאה, או הרוע, של אדם כלשהו מעצימים את מצוקותיהם של כלל בני האדם. כאשר ינוע החלק, כך ינוע השלם. וכאשר יתקדם השלם, כך יתקדם החלק. יחסי המהירות שבין החלק לבין השלם קובעים האם החלק מעוכב על-ידי הרפיון של השלם, או שמא נישא קדימה על-גבי תנופת האחוה הקוסמית.

will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

127.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves each individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves every individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

127.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

127.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the each relationship, but the all relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

127.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

העובדה שלפיה האל הינו הוויה בעלת מודעות-עצמית אישית כה גבוהה ומטוט להשתכנותה, ובה בעת הוא נוכח אישית ביקום עצום שכזה, ומקיים קשר אישי עם מספר כמעט אינסופי של הוויות, נותרת בבחינת מסתורין. ואולם, אין במסתוריות של תופעה זו, המצויה מעבר לתפישה האנושית, כדי להפחית, ולו במעט, את אמונתכם. אל לכם להניח לשיעורו של האינסוף, אף לא לכבירותו של הנצח ולהדרו והודו של אופיו הבלתי-ניתן-להשוואה של האב, להטיל עליכם אימה, לטלטל אתכם או לרפות את ידכם; זאת הואיל והאב אינו רחוק מכל אחת ואחד מכם; הוא שוכן בקרבכם, ובו כולנו מתנועים, חיים בפועל ומתקיימים באמת, פשוטו כמשמעו.

אף-על-פי שאב פרדיס פועל באמצעות בוראיו האלוהיים ובאמצעות ילדיו-יציריו, הוא נהנה גם מן הקשר האינטימי ביותר עמכם; כה נעלה הוא קשר זה, כה מרומם באישיותו, עד כי נשגבת מבינתי אותה התייחדות מסתורית של רסיס האב עם הנשמה האנושית, ועם הדעת בת-התמותה אשר בה הוא שוכן לבטח. באשר הינכם יודעים את אשר הינכם יודעים על אודות מתנות אלה של האל, יודעים אתם גם כי מגעו של האב הינו כה קרוב אליכם; הוא קרוב לא רק לעמיתיו האלוהיים, אלא אף לילדיו האבולוציוניים ובני התמותה של הזמן. האב אכן שוכן בפרדיס, ואולם נוכחותו האלוהית שוכנת אף בדעת בני האדם.

אף כי תשטוף רוח הבן כל בשר; אף כי הבן חי עמכם בעבר בדמות בשר ודם בן-תמותה; ואף כי השרפים שומרים ומדריכים אתכם באופן אישי; כיצד תוכלנה הוויות אלוהיות אלה, של המרכזים השני והשלישי, לקוות להתקרב אליכם אי-פעם כקרבת האב, או להבינכם באותה מלאות אשר מבינכם האב, אשר העניק חלק ממנו עצמו לשכון בתוכם, להיות העצמי האמיתי, האלוהי ואף הנצחי שלכם?

8. חומר, דעת ורוח

"האלוהים רוח הוא," אך לא כן פרדיס. היקום החומרי הוא לעולם הבמה שעליה מתרחשות כלל הפעילויות הרוחניות; הוויות רוחניות ומרקיעי-רוח חיים ועובדים בעולמות הפיזיים של המציאות החומרית.

הענקת המתת של הכוח הקוסמי, תחומה של הכבידה הקוסמית, הינה פעולה של אי פרדיס. כל אנרגיית-הכוח המקורית נובעת מפרדיס, וכך גם החומר המשמש ליצירת מספר לא-נודע של יקומים, החגים כעת ברחבי יקום האב בדמות נוכחות על-כבידה, המהווה את מטען-הכוח של החלל שהתחדר.

תהי'נה תמורות הכוח ביקומים המשתרעים אשר תהי'נה, משהוא יוצא מפרדיס, הוא מתמיד במסעו – בכפוף למשיכה הבלתי-נגמרת,

^{127.12 (139.1)} It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

^{127.13 (139.2)} Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

^{127.14 (139.3)} Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

^{128.1 (139.4)} "God is spirit," but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

^{128.2 (139.5)} The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

^{128.3 (139.6)} Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal

הנכחת-תמיד והמהימנה של האי הנצחי – וחג לנצח ובצייתנות בנתיבי החלל הנצחיים של היקומים. האנרגיה הפיזית הינה המציאות היחידה המצייתת באמת ובתמים, ובאיתנות, לחוק האוניברסאלי. סטייה מן הנתיבים האלוהיים ומהתוכניות המקוריות התרחשה אך ורק בממלכות היצורים בעלי הרצון החופשי. העוצמה והכוח הינם ההוכחה האוניברסאלית ליציבות, לקביעותו ולנצחיותו של האי המרכזי של פרדיס.

מתת הרוח, וההפיכה של אישיות לרוחניות, התחום של הכבידה הרוחנית, הינן ממלכתו של הבן הנצחי. וכבידה רוחנית זו של הבן, אשר לעד מושכת לעברו את כל המציאויות הרוחניות, הינה אמיתית ומוחלטת ממש כשם שהאחיזה החומרית בעלת העוצמה-הכוללת של אי פרדיס הינה כזאת. ואולם, מטבע הדברים, האדם, הנוטה אל החומר, מכיר באופן קרוב יותר את מופעי החומר שטבעם פיזי, מאשר את הפעולות הרוחניות העצומות, האמיתיות באותה המידה, אשר ניתנות להבחנה אך ורק על-ידי בוננותה הרוחנית של הנשמה.

ככל שהדעת של אישיות ביקום הופכת ליותר רוחנית – ובכך דומה יותר לאל – היא מגיבה פחות ופחות לכבידה חומרית. מציאות, כפי שהיא נמדדת בתגובתה לכבידה הפיזית, הינה האנטיטזה של המציאות כפי שהיא נקבעת על-פי האיכות של תוכנה הרוחני. פעולת הכבידה הפיזית הינה הקובע הכמותי של אנרגיה בלתי-רוחנית; פעולתה של הכבידה הרוחנית הינה אמת המידה האיכותית של האנרגיה האלוהית החיה.

כמשמעות של פרדיס בעבור הבריאה הפיזית, וכמשמעות של הבן הנצחי בעבור היקום הרוחני, כזו היא המשמעות של הפועל האחוד בעבור ממלכות הדעת – היקום התבוני של ההוויות ושל האישיות החומריות, המורונטיות והרוחניות.

הפועל האחוד מגיב הן למציאות החומרית והן למציאות הרוחנית, ולפיכך הופך, מטבע הדברים, לסועד האוניברסאלי של כל ההוויות התבוניות; הוויות העשויות לייצג את האיחוד הן של השלבים החומריים והן של השלבים הרוחניים של הבריאה. מתת התבונה – הסעד לחומרי ולרוחני במופעי הדעת – הינה הממלכה הבלעדית של הפועל האחוד, ההופך בכך לשותף של הדעת הרוחנית, למהות של הדעת המורונטית, ולתוכן של הדעת החומרית של יצורי הזמן האבולוציוניים.

הדעת הינה הטכניקה שבה הופכות מציאויות רוחניות להתנסויות בעבור אישיותם של היצורים. ובסיכומו של דבר, אפשרויות ההאחדה, אפילו של הדעת האנושית, היכולת לתאם דברים, רעיונות וערכים, הינה על-חומרית.

אף כי הדעת האנושית תוכל אך בקושי להבין את שבע הרמות של המציאות הקוסמית היחסית, על השכל האנושי להיות מסוגל לתפוש הרבה מהמשמעות של שלוש הרמות הפועלות

Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

1284 (138.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

1285 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

1286 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

1287 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

1288 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

1289 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning

של המציאות הסופית:

1. חומר. אנרגיה מאורגנת הכפופה לכבידה הקווית, למעט כאשר היא משתנה תחת תנועה, או מותנית על-ידי דעת.

2. הדעת. תודעה מאורגנת אשר איננה כפופה במלואה לכבידה החומרית, ואשר משתחררת במלואה כאשר היא משתנה על-ידי הרוח.

3. רוח. המציאות האישית הגבוהה ביותר. רוח אמיתית איננה כפופה לכבידה פיזית, אך בסופו של דבר הופכת להשפעה המניעה של כל מערכות האנרגיה המתפתחות ממעמד האישיות.

יעד הקיום של כל האישיות הינו רוח; מופעי החומר הינם יחסיים, והדעת הקוסמית מגשרת בין הפכים אוניברסאליים אלה. מתת הדעת וסעד הרוח הינם מעשיהן של אישיות האלוהות הנלוות – הרוח האינסופית והבן הנצחי. מציאות האלוהות הכוללת איננה דעת אלא רוח-דעת – דעת-רוח מאוחדת על-ידי אישיות. ואף-על-פי-כן, מתכנסים המוחלטים של הרוח ושל הדבר באישיות האב האוניברסאלי.

שלושת האנרגיות – של החומר, של הדעת ושל הרוח – מתואמות בפרדיס. בקוסמוס האבולוציוני, שלטת אנרגית-חומר, למעט באישיות, שבה הרוח חותרת לשליטה בתיווכה של הדעת. הרוח הינה המציאות הבסיסית של חווית האישיות של כלל היצורים, משום שהאלוהים הוא רוח. הרוח בלתי-משתנה, ולכן, בכל יחסי האישיות, היא מתעלה הן מעל החומר והן מעל הדעת, אשר הינם משתנים התנסותיים של הישגיות מדורגת.

בזמן האבולוציה הקוסמית הופך החומר לצל פילוסופי שאותו מטילה הדעת בנוכחות אוריות הרוח של ההארה האלוהית; ואולם, בכך אין בכדי לשלול את תוקף המציאות של אנרגית-החומר. דעת, חומר ורוח הינם מציאותיים באותה מידה, אף שאינם בעלי ערך זהה לאישיות בחתירתה לאלוהיות. מודעות לאלוהיות הינה חוויה רוחנית מדורגת.

ככל שקורן זוהרה של האישיות הרוחנית (האב ביקום, רסיס אישיות הרוח הפוטנציאלית ביצור היחיד), כך גדל גם הצל שמטילה הדעת המתווכת על השקעתה החומרית. בזמן, גוף האדם הינו אמיתי ממש כמו הדעת או הרוח; אך עם המוות, הן הדעת (הזהות) והן הרוח שורדות, בעוד שהגוף איננו שורד. מציאות קוסמית יכולה להיות בלתי-קיימת בחווית האישיות. ומשום כך, הביטוי היווני שלכם – המציג את החומר כצילה של הרוח הממשיית יותר – הוא אכן בעל משמעות פילוסופית.

levels of finite reality:

12810 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12811 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12812 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12813 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

12814 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12815 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12816 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

הרוח הינה המציאות האישית הבסיסית ביקומים, והאישיות הינה הבסיס לכל ניסיון מדורג במציאות רוחנית. כל שלב של ניסיון אישיות, בכל רמה עוקבת של התקדמות ביקום, רווי ברמזים המובילים לגילוי מציאויות אישיות מפתות. ייעודו האמיתי של האדם הינו ביצירת מטרות רוחניות חדשות, ובהמשך לכך בתגובה לפיתויים הקוסמיים שמציבות מטרות נשגבות שכאלה, בעלות הערך הבלתי-חומרי.

האהבה הינה סוד ההתחברויות המועילות בין אישיותות. אינכם יכולים להכיר אישיות אל-נכון כתוצאה ממפגש אחד ויחיד. אינכם יכולים להעריך נכונה מוסיקה מתוך שימוש בהיסק מתמטי, אף כי מוסיקה הינה צורה של מקצב מתמטי. מספר הטלפון של מנני כלשהו איננו מזהה בכל אופן שהוא את אישיותו של אותו מנני, או מסמל כל פרט אחר המאפיין אותו.

המדע החומרי, המתמטיקה, חיוני על-מנת לקיים שיחה תבונית על אודות ההיבטים החומריים של היקום; ואולם, ידע שכזה איננו מהווה בהכרח חלק מידיעה גבוהה יותר של האמת, או חלק מההערכה האישית של המציאויות הרוחניות. לא רק בתחומי החיים, אלא אפילו בעולם האנרגיה הפיזית, סכומם של שני דברים, או יותר, הוא לעיתים תכופות דבר שהוא יותר מאשר, או שונה מאשר, תוצאת החיבור הצפוי של איחודים שכאלה. כל מדע המתמטיקה, כל תחום הפילוסופיה, וכן הפיסיקה או הכימיה הגבוהות ביותר, לא יוכלו לנבא, או לדעת, כי איחודם של שני אטומי גז המימן עם אטום אחד של גז החמצן יתבטא ביצירת חומר חדש ושונה איכותית באופן המתעלה מעל לפעולת החיבור – מים נוזלים. הבנה של תופעה פיזיו-כימית יחידה זו לבדה, הייתה צריכה למנוע את התפתחותן של הפילוסופיה המטריאליסטית ושל הקוסמולוגיה המכניסטית.

ניתוח טכני איננו חושף מה אישיות או דבר מסוגלים לעשות. לדוגמה: מים משמשים ביעילות לשם כיבוי אש. היות המים יעילים בכיבוי האש הינה עובדה השייכת לניסיון מחיי היום-יום, אך לא קיימת אנאליזה של מים שבאמצעותה ניתן לגלות תכונה שכזו. האנאליזה קובעת כי מים מורכבים ממימן ומחמצן; לימוד נוסף של יסודות אלה, מגלה כי חמצן הינו המעודד האמיתי של בעירה, ואילו המימן עצמו בוער בקלות יחסית.

הדת שלכם הופכת לאמיתית משום שהיא נובעת מן העבדות לפחד ומכבלי הדעות הקדומות. הפילוסופיה שלכם נאבקה להשתחרר מן הדוגמה ומהמסורת. המדע שלכם עוסק בתחרות עתיקת-היומין בין האמת לבין השגיה; זאת בעודו נאבק להשתחרר מכבלי ההפשטה, מהעבדות למתמטיקה ומן העיוורון היחסי של המטריאליזם המכניסטי.

לאדם בן התמותה קיים גרעין רוחני. הדעת

^{129.1 (141.2)} Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

^{129.2 (141.3)} Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatively know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

^{129.3 (141.4)} Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

^{129.4 (141.5)} Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

^{129.5 (141.6)} Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

^{129.6 (142.1)} Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a

הינה מערכת אנרגיה-אישית, הקיימת סביב גרעין רוחני אלוהי ופועלת בסביבה חומרית. מערכת יחסים חיה שכזו, בין הדעת האישית לבין הרוח, מהווה את הפוטנציאל האוניברסאלי של אישיות נצחית. צרה אמיתית, אכזבה מתמשכת, תבוסה רצינית, או מוות בלתי-נמנע, יכולים להגיע רק לאחר שמושגים-עצמיים הורשו לדחוק ולהחליף במלואה את עוצמת השליטה של גרעין הרוח המרכזי; בכך הם גורמים לשיבושה של התוכנית הקוסמית בעבור זהות האישיות.

[הוצג על-ידי זה ההופך בינה למשלמת, הפועל בסמכות עתיקי היומין.]

divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

^{1297 (1422)} [Presented by a Perfectioner of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

מסמך 13. העולמות הקדושים של פרדיס

014 ⇨

הספר של אורנטיה

012 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 13

העולמות הקדושים של פרדיס

סעיפים

מבוא

1. שבעת העולמות הקדושים של האב
2. מערכות היחסים בעולמות האב
3. העולמות הקדושים של הבן הנצחי
4. עולמות הרוח האינסופית

מבוא

בין אי פרדיס המרכזי לבין מעגלי הפלנטות הפנימיים ביותר של האוֹנָה, ממוקמים בחלל שלושה מעגלים קטנים יותר של ספירות מיוחדות: המעגל הפנימי ביותר מכיל את שבע הספירות הסודיות של האב האוניברסאלי; הקבוצה השנייה מורכבת משבע העולמות המאירים של הבן הנצחי; במעגל החיצוני ביותר מצויות שבע הספירות העצומות של הרוח האינסופית, עולמות המטה והמנהל של שבע רוחות האב.

שלושת המעגלים הללו – של האב, של הבן ושל הרוח – אשר כל אחד מהם הינו בן שבעה עולמות, הינם ספירות של הדר שאין-דומה-לו ושל תפארת העולה על כל דמיון. ואפילו המבנה החומרי או הפיזי שלהם, הינו מְסָדֵר שלא נתגלה לכם. כל מעגל מגוון בחומר, וכל עולם בכל מעגל הינו שונה, למעט שבעת עולמות הבן, אשר הרכבם הפיזי דומה. כל עשרים ואחת הספירות הינן עצומות, וכל קבוצה של שבע הפכה נצחית באופן אחר. ככל הידוע לנו, הן היו מאז ומעולם; ובדומה לפרדיס, הן הינן נצחיות. לא קיימים מסורת או תיעוד המעידים על מקורן.

שבעת העולמות הסודיים של האב האוניברסאלי, אשר חגים בסמיכות לאי הנצחי מסביב לפרדיס, מחזירים בעוצמה את אורו הרוחני של המרכז הבהוק של האלוהיות

PAPER 13

THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

^{130.1 (143.1)} BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

^{130.2 (143.2)} These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

^{130.3 (143.3)} The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the

ולאף אחד מהתחומים הללו אין כל נגיעה ישירה לאישיות.

עולמות פרדיס של האב נשלטים על-ידי הסדר הגבוה ביותר של בני השלוש הנצחים, סודות העליונות שְשֶׁלְשׁוּ. על אודות עולמות אלו ביכולתי לספר אך מעט; על אודות הפעילויות הרבות שבהם ביכולתי לספר אף פחות. מידע שכזה נוגע רק לאותן הוויות הפועלות שם כך, ואשר יוצאות משם וממשיכות הלאה. ואף כי שישה מן העולמות המיוחדים הללו מוכרים לי במידת מה, מעולם לא נחתתי על דיוינינגטון; עולם זה אסור לחלוטין בעבורי.

אחת הסיבות לסודיות העולמות הללו נובעת מהעובדה שעולמות קדושים אלו נהנים מייצוג מיוחד, או ממופע מיוחד, של האלוהויות המרכיבות את שילוש פרדיס; לא אישיות, כי אם נוכחות ייחודית של אלוהויות, אשר יכולה להיות מוערכת ומובנת רק על-ידי קבוצות ייחודיות של יצורים תבוניים השוכנים בעולם זה, או מורשים להיכנס אליו. סודות העליונות שְשֶׁלְשׁוּ הינם סוכני האישיות של נוכחויות אלוהות מיוחדות ובלתי-אישיות אלה. וסודות העליונות הינם הוויות אישיות גבוהות ביותר, הניחנות בתכונות נשגבות והמותאמות להפליא לבצע את עבודתן המדויקת והנעלה.

1. דיוינינגטון. במובן ייחודי, עולם זה הינו "חיקו של האב", ספירת ההתייחדות האישית של האב האוניברסאלי, אשר בה מצוי מופע מיוחד של אלוהויות. דיוינינגטון הינו מקום-מפגש פרדיס של מכווני המחשבה, ואולם זהו גם ביתן של ישויות ואישויות רבות, ושל הוויות אחרות אשר מקורן באב האוניברסאלי. מלבד הבן הנצחי, אישיות רבות אחרות הינן ממקור ישיר של פעולות ייחודיות של האב האוניברסאלי. רק רסיסי האב ואותן אישיות והוויות אחרות שמקורן הישיר והבלעדי הינו האב האוניברסאלי, מתרועעות יחדיו ופועלות במשך זה.

הסודות של דיוינינגטון כוללים את סוד המתת ואת המשימה של מכווני המחשבה. טבעם, מקורם והטכניקה שבאמצעותה הם יוצרים מגע עם היצורים הנמוכים של העולמות האבולוציוניים, מהווים סוד של ספירת פרדיס זו. פעולות מדהימות אלה אינן נוגעות לכל היתר מאיתנו באופן אישי, ולכן סבורות האלוהויות כי מן הראוי שמאפיינים מסוימים של סעד אלוהי עצום זה, יותרו מעבר להבנתנו המלאה. ככל שהיננו באים במגע עם שלב זה של פעילות אלוהית, מותרת לנו ידיעה מלאה של פעולות אלה, אך איננו מיוזעים לחלוטין באשר לפרטים האינטימיים הנוגעים למתת עצומה זאת.

ספירה זו מכילה אף את הסודות על אודות טבעם, תכליתם ופעולותיהם של כל צורות רסיסי האב האחרות, של שְלִיחֵי הַכְבִּידָה ושל קבוצת הוויות אחרות שלא התגלו לכם. אך סביר ביותר שאמיתות אלה, הנוגעות לדיוינינגטון ואשר

neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

131.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

131.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

131.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the "bosom of the Father," the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

131.5 (144.5) The secrets of Divinington include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

131.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to

נמנעו ממני, היו מבלבלות אותי ומכבידות עלי בביצוע עבודתי, ויחד עם זאת, עדיין ייתכן שהן מצויות מעבר לקיבולת המושגית של סדר ההוויות שאליו הנני משתייך.

2. סוֹנָרִינְגְטוֹן. ספירה זו הינה "חיקו של הבן", העולם המקבל האישי של הבן הנצחי. זהו מטה פרדיס של בני האל היורדים והמרקיעים, בשעה שמקבלים הם הסמכה ואישור מלאים ובתקופה שלאחר מכן. עולם זה הינו הבית בפרדיס של כל בניו של הבן הנצחי, ושל כל בניו המתאמים והסימוכיים. קיימים סדרים רבים של בנים אלוהיים הקשורים למשכן זה, אשר לא התגלו לבני התמותה, מכיוון שאין להם נגיעה לתוכניות ההרקעה של ההתקדמות הרוחנית האנושית דרך היקומים ולעבר פרדיס.

הסודות של סוֹנָרִינְגְטוֹן כוללים את סוד התגלמותם של הבנים האלוהיים כבשר ודם. כאשר בן האל הופך לבן-אדם, ונולד, פשוטו כמשמעו, מרחמה של אישה, כפי שאירע בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים – זהו מסתורין אוניברסאלי. מאורע זה מתחולל ברחבי היקומים, והינו סודם של הבנים האלוהיים השמור בסוֹנָרִינְגְטוֹן. המכווננים הינם מסתורין של האל האב. התגשמות הבנים האלוהיים הינה מסתורין של האל הבן; סוד זה נעול בגזרה השביעית של סוֹנָרִינְגְטוֹן, תחום שאליו אין יכולים לגשת, אלא אלה אשר חוו חוויה ייחודית זו באופן אישי. רק שלבי ההתגשמות הנוגעים לנתיבת ההרקעה שלכם הובאו לידיעתכם. ואולם, קיימים שלבים רבים אחרים של מסתורין התגשמות בני פרדיס מסדרים שלא נתגלו לכם, העוסקים במשימות שירות ביקום, שאף פרטיהן אינם ידועים לכם. וכן קיימים מסתורין אחרים בסוֹנָרִינְגְטוֹן.

3. סְפִירִיטִינְגְטוֹן. עולם זה הינו "חיקה של הרוח", ביתן בפרדיס של ההוויות הגבוהות אשר מייצגות בלעדית את הרוח האינוסופית. כאן נפגשות שבע רוחות האב וכמה מצאצאיהן מכל היקומים. במשכן שמימי זה מצויים אף סדרים רבים אחרים שלא התגלו של אישיות רוח, הוויות המשמשות במגוון פעילויות ביקום אשר אינן נוגעות לתוכניות רימון היצורים בני התמותה של הזמן אל רמות הנצח של פרדיס.

הסודות של סְפִירִיטִינְגְטוֹן כוללים את המסתורין הבלתי-חדיר של המְחִזִירוֹת. הינם מספרים לכם על אודות המופע האוניברסאלי העצום של המְחִזִירוֹת, ובמיוחד על האופן שבו היא פועלת בעולמות המטה של שבעת יקומי-העל, ואולם מעולם לא הסברנו תופעה זו במלואה; זאת מכיוון שאיננו מבינים אותה במלואה. אכן היננו מבינים רבות, רבות מאוד, אך פרטים בסיסים רבים עדיין נותרים מסתוריים גם בעבורנו. המְחִזִירוֹת הינה סוד של האל הרוח. הוודרכתם בנוגע לתפקודי המְחִזִירוֹת ביחס לתוכנית ההרקעה של בני התמותה השורדים,

Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13.1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the "bosom of the Son," the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13.1.8 (145.3) The secrets of Sonarington include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13.1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the "bosom of the Spirit," the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13.1.10 (145.5) The secrets of Spiritington involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate,

וכך אומנם היא פועלת; ואולם, המחזירות הינה גם מאפיין חיוני לתפקודם הנורמאלי של שלבים רבים אחרים של פעילות ביקום. מתת זו של הרוח האינסופית משמשת גם בערוצים אחרים, פרט לאלה של איסוף מודיעין ושל הפצת מידע. וכן, קיימים בספיריטינגטון סודות אחרים.

4. וִסְגֵרִינגֶטון. פלנטה זו הינה "חיקם של האב ושל הבן", וזוהי הספירה הסודית של הוויות מסוימות שלא התגלו לכם, אשר מקורן בפעולותיהם המשותפות של האב ושל הבן. זהו אף ביתן בפרדיס של הוויות מהוללות רבות בעלות ייחוס מורכב, הוויות שמקורן מורכב בשל מגוון הטכניקות המשמשות בשבעת יקומי-העל. בעולם זה מתאספים סוגים רבים של הוויות, אשר זהותן לא התגלתה לבני התמותה של אורנטיה.

הסודות של וִסְגֵרִינגֶטון כוללים את סודות השילוש; והשילוש מהווה את סוד הסמכות לייצוג השילוש, לפעולה כְּבֹאֵי כוחם של האלים. הסמכות לייצג את השילוש מוענקת אך ורק לאותן הוויות אשר התגלו או שלא התגלו, ואשר שולשו, נבראו, הִתְמַמְשׁוּ לְבִסּוֹף, או הפכו נצחיות על-ידי כל שניים משלושת חברי שילוש פרדיס, או על-ידי שלושתם גם יחד. אישיות אשר הגיעו לכדי קיום כתוצאה מפעולות השילוש של יצורים מהוללים מסוגים מסוימים, מייצגים לא יותר מאשר את מושג הפוטנציאל המנויד בשילוש זה, אף כי יצורים אלה עשויים להעפיל בנתיב החבוק באלוהות, הפתוח בפני כל ההוויות מסוגן.

הוויות שלא-שולשו אינן מבינות עד סופה את טכניקת השילוש שבה נוקטים שניים או שלושה בוראים, או יצורים מסוימים אחרים. ואתם, לעולם לא תוכלו להבין תופעה זו במלואה, אלא אם כן – בעתיד הרחוק של נתיבתכם המהוללת – תתנסו בעצמכם בהרפתקה מעין זו ותצליחו בה, שכן אחרת, סודות אלה של וִסְגֵרִינגֶטון לנצח יהיו אסורים עליכם. ואולם בעבורי, בהיותי הוויה גבוהה שמקורה-בשילוש, כל גזרות וִסְגֵרִינגֶטון הינן פתוחות. אני מבין לחלוטין את סוד המקור שלי ואת סוד ייעודי, ומגן עליהם באותה מלאות ובקדושה.

וכן קיימים צורות ושליבים אחרים של שילוש, אשר לא הובאו לידיעתם של אנשי אורנטיה; וחוויות אלה, בהיבטיהן האישיים, שמורות כראוי בגזרה הסודית של וִסְגֵרִינגֶטון.

5. סוֹלִיטָרִינגֶטון. עולם זה הינו "חיקם של האב ושל הרוח", והוא מקום מפגשם של צבא מפואר של הוויות שלא התגלו, ואשר מקורן בפעולותיהן האחודות של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית, הוויות אשר, בנוסף לירושן מן הרוח, חולקות את מאפייני האב.

זהו אף ביתם של השליחים הבוֹדֵדִים ושל אישיות אחרות מן הסדרים העל-מלאכיים. הינכם יודעים רק על מתי מעט מן ההוויות האלה; וקיים מספר עצום של סדרים שלא

but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13.1.11 (145.9) 4. VICEGERINGTON. This planet is the "bosom of the Father and the Son" and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13.1.12 (146.1) The secrets of Vicegerington include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13.1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13.1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13.1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the "bosom of the Father and the Spirit" and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13.1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders

התגלה באורנטיה. העובדה כי הם שוכנים בעולם החמישי, אין משמעה בהכרח כי האב לא היה מעורב ביצירתם של השליחים הבודדים, או של עמיתיהם העל-מלאכיים; ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי יש לו נגיעה לתפקודם. במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, זהו אף סטאטוס משכנם של מְנְהִלֵי הכוח האוניברסאליים.

קיימים סדרים נוספים רבים של אישיות רוח, הוויות אשר אין ידועות לבני התמותה, ואשר רואות בסולטרינגטון את ספירת ביתן בפרדים. ראוי לזכור כי כל החלוקות וכל הרמות של הפעילויות האוניברסאליות, מקבלות את מלא מנת הסועדים הרוחניים, ממש כשם שמקבל תחום הסיוע המוענק לאדם בן התמותה המרקיע אל עבר ייעודו בפרדים.

הסודות של סולטרינגטון. מלבד סודות שילוש מסוימים, עולם זה טומן בחובו את סודות היחסים האישיים של הרוח האינסופית עם צאצאים מסוימים וגבוהים יותר של המקור והמרכז השלישי. בסולטרינגטון חבויים המסתורין של ההתאגדויות האינטימיות של סדרים רבים שלא-התגלו עם הרוחות של האב, של הבן ושל הרוח; עם הרוח המשולשת של השילוש; ועם הרוחות של העליון, המרבי והמְרַבִּי-העליון.

6. שֶׁרָפִינְגְטוֹן. ספירה זו הינה "חיקם של הבן ושל הרוח", והיא עולם הבית של צבא עצום של הוויות שלא-התגלו ואשר נבראו במשותף על-ידי הבן והרוח. זהו אף עולם הייעוד של כל סדרי הצבאות המלאכיים הסועדים, אשר כוללים את הסופֶרְנָאפִים, הֶסְקוֹנָאפִים ואת הֶשֶׁרָפִים. ועוד משרתים ביקום המרכזי וביקומים הסובבים אותו, סדרים רבים של רוחות נהדרות אשר אין בגדר "רוחות סועדות ליורשי הישועה." כל עובדי הרוח הללו, בכל הרמות ובכל תחומי הפעילות ביקום, רואים בשרפינגטון את ביתם אשר בפרדים.

הסודות של שרפינגטון כוללים מסתורין משולש, אשר מתוכו הנני רשאי להזכיר אך ורק אחד – המסתורין של ההסְעָה הֶשֶׁרָפִית. סוד הנעול בגזרות הקדושות של שרפינגטון, נוגע ביכולתם של סדרים אחדים של שרפים – ושל הוויות רוח קשורות – לעטוף בתוכי צורתיהם הרוחניות את כל סדרי האישיות הבלתי-חומריות, ולשאתם למרחקים במסעות בין-פלנטאריים ממושכים. שרפי ההסְעָה מבינים מסתורין זה, אך אינם משתפים בו אותנו, האחרים; ואפשר שאינם מסוגלים לעשות כן. המסתורין האחרים של שרפינגטון נוגעים לחוויות האישיות של סוגים מסוימים של משרתי רוח אשר טרם התגלו לבני התמותה. והיננו נמנעים מדון בסודות הללו של בריות אשר הינן כה קרובות אליכם; זאת משום שאתם כמעט ומסוגלים להבין סדרים אלה של קיום, ומשום שאם נציג בפניכם אפילו את הבנתם החלקית על אודות תופעות אלה, יהא זה בחזקת מעילה באימון.

unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had ought to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

131.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

131.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

131.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the "bosom of the Son and the Spirit" and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not "ministering spirits to those who shall be heirs of salvation." All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

131.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

7. אֶסְנִיִּגְטוֹן. עולם ייחודי זה הינו "חיקם של האב, של הבן ושל הרוח", מקום המפגש של יצורי החלל המרקיעים, עולם הקבלה של עולי הרגל של הזמן החוצים את יקום האוונה בדרכם אל פרדיס. אסנדינגטון מהווה את מקום משכן בפועל של נשמות הזמן והמרחב, עד אשר משיגות הן מעמד בפרדיס. אתם, בני התמותה, תבלו את מרבית "חופשותיכם" של האוונה באסנדינגטון. במהלך חייכם בהאוונה, אסנדינגטון ימלא בעבורכם את התפקיד שאותו מילאו מִנְהִלִי הַחֲזָרָה בעת ההרקעה דרך היקום המקומי ודרך יקום העל. כאן תעסקו באלפי פעילויות המצויות מעבר להשגת הדמיון בן התמותה. וכפי שהיה הדבר בכל ההתקדמויות הקודמות שלכם בהרקעתכם אל עבר האל, גם כאן ייצור העצמי האנושי שלכם מערכות יחסים חדשות עם העצמי האלוהי שלכם.

הסודות של אסנדינגטון כוללים את המסתורין של הבנייה ההדרגתית, אך הוודאית, של עמית רוחני ואלמותי מבחינה פוטנציאלית, בעל אופי וזהות, בתוך הדעת החומרית ובת התמותה. תופעה זו מהווה את אחד מן המסתורין המבלבלים ביותר ביקומים – התפתחותה של נשמה אלמותית בתוך הדעת של יצור חומרי בן-תמותה.

לעולם לא תבינו פעולה מסתורית זו במלואה; לא עד אשר תגיעו לאסנדינגטון. וזאת בדיוק הסיבה לכך שאסנדינגטון כולו יהא חשוף למבטכם המשתאה. שביעית מאסנדינגטון אסורה עלי – זוהי הגזרה הנוגעת בדיוק לסוד אשר הינו (או אשר עתיד להיות) החוויה הבלעדית והחֲזָקָה של יצורים מן הסדר שלכם. חוויה זו שייכת לסדר הקיום האנושי שלכם. סדר האישיות שלי איננו עוסק בפעולות שכאלה במישרין. לפיכך, היא אסורה עלי ובסופו של דבר תתגלה לכם. ואולם, מסיבה כלשהי, לאחר שחוויה זו תתגלה לכם, היא תישאר סודכם לעולם. אינכם מגלים אותה לנו, או לכל סדר אחר של הוויות. הינו יודעים על ההיתוך הנצחי של מכוון אלוהי ושל נשמה אלמותית ממוצא אנושי; ואולם הסופיונים המרקיעים מכירים חוויה זו בבחינת מציאות מוחלטת.

2. מערכות היחסים בעולמות האב

עולמות הבית הללו, של הסדרים המגוונים של הוויות רוחניות, הינם סְפִירוֹת עצומות ומדהימות, והם משתווים לפרדיס בהדרם הנעלה וביופיים שאין-שני-לו. אלה הם עולמות מפגש – סְפִירוֹת של איחוד-מחדש – המשמשים ככתובות קוסמיות קבועות. כסופיונים, אתם תתגוררו בפרדיס; ואולם, אסנדינגטון לעולם תהא כתובת הבית שלכם, אפילו כאשר תיכנסו לשירות בחלל החיצון. לאורך הנצח, אסנדינגטון תהא בית הזיכרונות הסנטימנטליים והחוויות הזכורות שלכם. לכשתהפכו להוויות רוחניות מדרגה שביעית, ייתן שתותרו על מעמדכם

131.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the "bosom of the Father, Son, and Spirit," the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona "vacations" on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

131.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

131.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finaliters know this very experience as an absolute reality.

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

132.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finaliters you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on

Paradise.

כתובשי פרדיס.

אם יקומים חיצוניים נמצאים כעת במהלך היווצרותם, ואם עתידים לשכון בהם יצורים של זמן בעלי פוטנציאל הרקעה, אזי היננו משערים כי גם ילדים עתידיים אלו עתידים לראות באסנדינגטון את עולם הבית שלהם בפרדיס.

^{1322 (1481)} If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

אסנדינגטון הינה הספירה הקדושה היחידה אשר תהא פתוחה לחלוטין לבחינתכם בעת הגיעכם לפרדיס. וְיִסְגְּרִינְגְטוֹן הינה הספירה הקדושה היחידה אשר פתוחה לחלוטין וללא סייג לבחינתי שלי. ובעוד שהסודות של וְיִסְגְּרִינְגְטוֹן נוגעים למקור שלי, בעידן האוניברסאלי הזה אני מחשיב אותה כביתי. הוויות שמקורן-בשילוש והוויות ששולשו אין זהות זו לזו.

^{1323 (1482)} Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

הוויות שמקורן-בשילוש אין שותפות באופן מלא בעולמות האב; משכניהן היחידים מצויים באי פרדיס, בקרבה גדולה לספירה הקדושה ביותר. תדירות, הן מופיעות באסנדינגטון, ב"חיקו של האב-הבן-הרוח", היכן שהן מתרועעות עם אחיהן, אשר העפילו לשם מעולמות החלל הנמוכים.

^{1324 (1483)} The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

אתם עשויים להניח כי בנים בוראים, בהיותם ממוצא האב-הבן, יחשיבו את וְיִסְגְּרִינְגְטוֹן כביתם, אך אין אלה פני הדברים בעידן האוניברסאלי הנוכחי של פעולת האל בעל שבעת ההיבטים. וכן, קיימות בעיות דומות רבות אשר יבלבלו אתכם, הואיל והינכם עתידים להיתקל לבטח בקשיים רבים בעת שתנסו להבין את הדברים הללו, אשר הינם כה קרובים לפרדיס. ואין ביכולתכם להסיק בהצלחה מסקנות על אודות בעיות אלה; אתם יודעים כה מעט. ואף אם תדעו יותר על אודות עולמות האב, פשוט תתקלו בקשיים נוספים; וזאת, עד אשר תדעו עליהם כולל. המעמד בכל אחד מן העולמות הקדושים האלה מושג על-ידי שירות, כמו גם על-ידי טבע המוצא; ובמהלך העידנים האוניברסאליים העוקבים, ייתכן שקבוצות אישיות מסימות תעבורנה חלוקה מחדש, כפי שאכן קורה.

^{1325 (1484)} You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

עולמות המעגל הפנימי, יותר משהם עולמות מגורים בפועל, הינם לאמיתו של דבר עולמות התרועעות ומעמד. בני תמותה ישיגו מעמד מסוים בכל אחד מעולמות האב, למעט באחד. לדוגמה: כאשר אתם, בני התמותה, תגיעו להאוונה, תקבלו רשות כניסה לאסנדינגטון, שם תתקבלו בברכה רבה; ואולם, לא תורשו לבקר בששת העולמות האחרים. לאחר מעברכם דרך משטר פרדיס וקבלתכם לסְגֶל הסופיוניות, תקבלו הרשאת כניסה לסונארינגטון, באשר אתם בני האל בנוסף להיותכם מרקיעים – והינכם אף יותר מכך. אך לעולם שביעית של סונארינגטון, אותה גזרה שבה שמורים סודות ההתגשמות של הבנים האלוהיים, תיוותר סגורה לבחינתכם. סודות אלה לעולם לא יתגלו לבני האל המרקיעים.

^{1326 (1485)} The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

בסופו של דבר, תקבלו גישה מלאה לאסנדינגטון וגישה חלקית לכל עולמות האב

^{1327 (1486)} Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other

האחרים, למעט דיווינינגטון. ואולם, אפילו לאחר שתקבלו הרשאת נחיתה לחמישה עולמות נוספים, לאחר שתהפכו לסופיונים, עדיין לא תורשו לבקר בכל הגזרות של אותם העולמות. ואף לא תורשו לנחות בחופיו של דיווינינגטון, "חיקו של האב", אף-על-פי שבוודאות תעמדו ותחזרו ותעמדו "לימינו של האב". לעולם, במשך הנצח כולו, לא יתעורר כל צורך בנוכחותכם בעולמם של מכווני המחשבה.

עולמות המפגש הללו של חיי הרוח הינם אזורים אסורים, זאת במידה שבה הינו מונחים לא לבקש להיכנס לאותם אזורים בספירות אלה, המצויים בשלמותם מחוץ לתחומי ניסיונו. אתם עשויים להפוך ליצורים מושלמים, ממש כשם שהאב האוניברסאלי מהווה אלוהות מושלמת; ואולם, אינכם רשאים לדעת את כל הסודות ההתנסותיים של כל סדרי האישיות האוניברסאליים האחרים. כאשר יש לבוא סוד אישיות התנסותי עם יציר כפיו, שומר הבורא סוד זה באמונה לעולמים.

כפי הנראה, כל הסודות הללו ידועים למכלול סודות העליונות ששלוש. הוויות אלה מוכרות במלואן אך ורק לקבוצותיהן המיוחדות של העולמות; סדרים אחרים מבינים אותם אך במעט. לאחר שתגיעו לפרדיס, תכירו את עשרת סודות העליונות השולטים באסנדינגטון ותאהבו אותם בלהט. למעט הסודות אשר בדיווינינגטון, אתם תבינו באופן חלקי גם את סודות העליונות בעולמות האב האחרים, אם כי לא באופן כה מושלם כפי שתבינו את הסודות באסנדינגטון.

כפי ששם עשוי לרמז, קשורים סודות העליונות ששלוש לעליון; באופן דומה, הם קשורים למרבי ואף לעליון-המרבי העתידי. סודות עליונות אלה הינם סודותיו של העליון וגם סודותיו של המרבי; והם הינם אף סודותיו של העליון-מרבי.

3. העולמות הקדושים של הבן הנצחי

שבעת העולמות הבהקים של הבן הנצחי הינם שבעת העולמות של שלבי הקיום הרוחני הטהור. גופים כדוריים זוהרים אלה הם המקור של שלושת אורות פרדיס והאוונה, ומרבית השפעתם, אם כי לא כולה, מוגבלת ליקום המרכזי.

אישיות איננה נוכחת על לווני פרדיס אלה; לפיכך, אך מעט מן המתרחש במשכנות רוח-טהורה אלה ניתן להצגה לאישיות החומריות ובנות התמותה. לימדנו כי עולמות אלה רוחיים בחיים אחרים-מאשיים של הוויות הבן הנצחי. הינו מסיקים כי ישויות אלה מכונסות על-מנת לסעוד את היקומים המתוכננים של החלל החיצון. הפילוסופים של פרדיס טוענים כי כל

spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

^{1328 (149.1)} These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

^{1329 (149.2)} All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

^{13210 (149.3)} The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL

SON

^{1331 (149.4)} The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

^{1332 (149.5)} Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new

מחזור של פרדיס – המונה כשני מיליארד שנות אורנטיה – עד ליצירת מאגרים נוספים מן הסדרים הללו בעולמותיו החשאיים של הבן הנצחי.

ככל שידיעתי מגעת, מעולם לא הייתה אישיות כלשהי על עולם מעולמות אלה של הבן הנצחי. במהלך כל התנסותי הארוכה בפרדיס ומחוצה לפרדיס, מעולם לא נשלחתי לבקר באחד העולמות הללו. אפילו האישיות הנבראות-בצוותא על-ידי הבן הנצחי אינן מבקרות בעולמות אלה. היננו מסיקים, אם כן, כי כל סוגי הרוחות הבלתי-אישיות – ללא קשר לזהות הוריהן – מתקבלות במשכנות רוח אלה. מכיוון שהנני אישיות בעלת צורה רוחנית, אין ספק שאף לו הייתי מורשה לבקר בעולם שכזה, הרי שהוא היה דממה לי כריק ונטוש. אישיות רוח גבוהות אינן נוטות לסיפוק סקרנות חסרת תוחלת; הן אינן נוטות לעבר הרפתקאות חסרות תועלת לחלוטין. בכל עת קיימות יותר מדי הרפתקאות מסקרנות ותכליתיות, מכדי שיורשה לפתח עניין גדול כלשהו בפרויקטים עקרים או בלתי-מציאותיים.

4. עולמות הרוח האינסופית

בין המעגל הפנימי של האוונה לבין הספירות הבהוקות של הבן הנצחי, חגים שבעת הגרמים השמימיים של הרוח האינסופית, עולמות המאוכלסים בצאצאיה של הרוח האינסופית, בבניהן ששולשו של אישיות בראות מהוללות, ובסדרים אחרים של הוויות שלא התגלו, ואשר עוסקות בניהול היעיל של יוזמות רבות בתחומי הפעילויות המגוונים של היקום.

שבע רוחות האב הינן הנציגות העליונות והמרביות של הרוח האינסופית. והן מקיימות את עמדותיהן האישיות, את מוקדי הכוח שלהן, בהיקף פרדיס; ואולם, כל הפעילויות הנוגעות לניהול ולהכוננת היקום המקיף מתרחשות על שבע הספירות הניהוליות המיוחדות של הרוח האינסופית, ומנהן. לאמיתו של דבר, שבע רוחות האב הינן גלגל האיזון של הדעת-רוח ביקום היקומים; עוצמה ממורכזת חובקת-כל, מקיפת-כל ומתאמת-כל.

רוחות האב פועלות משבע הספירות המיוחדות הללו, על-מנת לאזן ולייצב את מעגלי הדעת הקוסמית של היקום המקיף. וכן, יש להן אף נגיעה לגישה ולנוכחות הרוחנית המשתנה של האלוהויות ברחבי היקום המקיף. התגובות הפיזיות הינן אחידות, בלתי-משתנות, ותמיד מיידיות ואוטומאטיות. ואולם, הנוכחות הרוחנית ההתנסותית מצויה בהתאמה לתנאים הבסיסיים, או למצבי הקבלה הרוחנית, הטבועים בדעת היחידים של התחומים.

סמכות, נוכחות ופעולה פיזיות אינן משתנות בכל רחבי היקומים, גדולים כקטנים. הגורם

universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

^{1333(149.9)} As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

^{1341(149.7)} Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

^{1342(150.1)} The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-co-ordinating power of central location.

^{1343(150.2)} From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

^{1344(150.3)} Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great.

המבדיל בנכחות רוחנית, או בתגובה רוחנית, הינו התנועה המשתנה בהכרה ובקבלה של אלה על-ידי יצורים רצוניים. בעוד שנכחותה הרוחנית של אלוהות מוחלטת וקיומית איננה תלויה באופן כלשהו בגישתם הנאמנה, או לחלופין בחוסר-נאמנותם, של יצורים ברואים, בה בעת נכון הוא כי הנכחות הפועלת של אלוהות תת-מוחלטת והתנסותית בהחלט מושפעת ישירות על-ידי ההחלטות, הבחירות והגישות הרצוניות של הוויות בראות סופיות שכאלה – וכן, על-ידי הנאמנות והדבקות של היחיד, הפלנטה, המערכת, הקונסטלציה או היקום. ואולם, נכחות רוחנית זו של אלוהות איננה גחמנית ואף איננה שרירותית; ושונותה ההתנסותית נובעת מטבע מתת הרצון החופשי של יצורים אישיים.

הגורם הקובע את מידת הנכחות הרוחנית המשתנה מצוי בלבבכם ובדעתכם; והוא מורכב מהאופן שבו אתם בוחרים, מהחלטות הדעת שלכם ומנחישות רצונכם החופשי. הבדל זה טבוע בתגובות הרצון החופשי של הוויות אישיות תבוניות, הוויות אשר האב האוניברסאלי הורה כי תפעלנה מתוך חופש בחירה. והאלוהיות לעולם נאמנות לגאות ולשפל של רוחותיהן, בעת שהן מתאימות עצמן לתנאים ועונות על הדרישות הנובעות מן הבחירה המשתנה של היצור; פעם הן מעניקות יותר מנכחותן בתגובה לרצון כן, ופעם אחרת הן נסוגות מן הזירה, כאשר יצוריהן מחליטים להשתמש לרעה ברצון החופשי האלוהי שניתן להם. וכך, הרוח האלוהית מצייתת בענוה לבחירותיהם של יצורי העולמות.

לאמיתו של דבר, משכנות המנהל של שבע רוחות האב, הינם מטה פרדיס של שבעת יקומי-העל ושל גזרות החלל החיצון התואמות להם. כל אחת מרוחות האב שולטת ביקום-על אחד, וכל אחד משבעת העולמות הללו מוקצה בלעדית לאחת מרוחות האב. למעשה, אין כל שלב בניהול התת-פרדיס של שבעת יקומי העל, אשר צרכיו אינם מסופקים על-ידי עולמות מנהל אלה. הם אינם כה בלעדיים כמו העולמות של האב או העולמות של הבן, ואף כי מעמד המגורים הינו מוגבל לילידים ולהוויות העובדות בעולמות המנהל, שבע פלנטות ניהול אלה פתוחות תמיד לכל ההוויות אשר חפצות לבקר בהן, ואשר מסוגלות להבטיח את אמצעי ההסעה הנחוצים.

בעבורי, עולמות מנהל אלה הינם המקומות המסקרנים והמעניינים ביותר המצויים מחוץ לפרדיס. בשום מקום אחר ברחבי היקום לא ניתן להבחין בפעילויות כה מגוונות, המערבות סדרים שונים כה רבים של הוויות, הנוגעות לפעולות ברמות מגוונות כה רבות, ובעיסוק שהוא בה בעת חומרי, שכלי ורוחני. וכאשר הנני מקבל תקופת רגיעה ממשימותיי – באם רצה המקרה והנני מצוי בפרדיס או בהאוונה – לרוב ממשיך אני אל אחד מן העולמות השוקקים הללו של

The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

1345 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

1346 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

1347 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy

שבע רוחות האב, ושם זוכה דעתי לקבל
השראה ממחזות של יוזמה, דבקות, נאמנות,
חוכמה ויעילות. אין כל מקום אחר שבו ביכולתי
לחזות בהתאגדויות-הדדיות של ביצועי אישיות
כה מדהימים, המתרחשים בכל שבע רמות
המציאות ביקום. ותמיד הנני ניזון מפעילויותיהם
של אלה היודעים את מלאכתם היטב ואשר כה
נהנים לעשותה.

[הוצג על-ידי זה ההופך-בינה-למושלמת,
אשר מונה לפעילות זו בידי עתיקי היומין
באוורסה.]

worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire
my mind with such spectacles of enterprise,
devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness.
Nowhere else can I observe such an amazing
interassociation of personality performances on all
seven levels of universe reality. And I am always
stimulated by the activities of those who well know
how to do their work, and who so thoroughly enjoy
doing it.

^{1348 (151.2)} [Presented by a Perfector of Wisdom
commissioned thus to function by the Ancients of
Days on Uversa.]

מסמך 14. היקום המרכזי והאלוהי

015 ⇨

הספר של אורנטיה

013 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 14

היקום המרכזי והאלוהי

סעיפים

מבוא

1. מערכת פרדיס-האוונה
2. ההרכב של האוונה
3. עולמות האוונה
4. היצורים של היקום המרכזי
5. החיים בהאוונה
6. תכליתו של היקום המרכזי

מבוא

היקום המושלם והאלוהי מצוי במרכז של הבריאה כולה; זהו הגרעין הנצחי אשר סביבו חגות היצירות העצומות של הזמן והמרחב. פרדיס הינו האי הגרעיני העצום של היציבות המוחלטת, אשר נח בחוסר-תנועה בלב ליבו של היקום הנצחי והמפואר. משפחת פלנטארית מרכזית זו, הקרויה האוונה, מרוחקת עד מאוד מהיקום המקומי של נבאדון. היא הינה עצומה בממדיה ובעלת מסה בל-תיאמן כמעט, ובה מיליארד ספירות נשגבות בהדרן שיופין עולה על כל דמיון; ואולם, שיעורה האמיתי של יצירה עצומה זו מצוי באמת מעבר להשגתה של הדעת האנושית.

זהו הצבר העולמות האחד והיחיד, אשר הינו מיושב, מושלם ומבוסס. זהו יקום מושלם אשר נברא כך בשלמותו; הוא אינו יציר התפתחות אבולוציונית. זהו הגרעין הנצחי של המושלמות, אשר סביבו מסתחרר מצעד היקומים האינסופי, המהווה את הניסוי האבולוציוני האדיר, את ההרפתקה השאפתנית של בניו הבוראים של האל, אשר שואפים לשכפל בזמן ולהעתיק בחלל את התבנית האוניברסאלית, את אידיאל השלמות האלוהית, את הסופיות העליונה, את המציאות המרבית

PAPER 14

THE CENTRAL AND DIVINE
UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

INTRODUCTION

^{1401 (1521)} THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

^{1402 (1522)} This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality, and eternal

ואת המושלמות הנצחית.

perfection.

1. מערכת פרדיס-האוונה

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

החל בהיקף של פרדיס ועד לגבולות הפנימיים של שבעת יקומי-העל, שוררים שבע תנועות-החלל ושבעת תנאי-החלל הבאים:

1. אזורי מרחב-הביניים השקטים אשר גובלים בפרדיס.

2. המצעד, הנע בכיוון השעון, של שלושת מעגלי פרדיס ושל שבעת מעגלי האוונה.

3. האזור השקט-למחצה אשר מפריד את מעגלי האוונה מגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי.

4. החגורה הפנימית של גופי הכבידה הכהים, הנעה כנגד כיוון השעון.

5. אזור החלל הייחודי השני, המפריד בין שני מסלולי החלל של גופי הכבידה הכהים.

6. החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים, החגה מסביב לפרדיס עם כיוון השעון.

7. אזור חלל שלישי – אזור שקט-למחצה – אשר מפריד את החגורה החיצונית של גופי הכבידה הכהים מן המעגלים הפנימיים ביותר של שבעת יקומי-העל.

מיליארד העולמות של האוונה מאורגנים בשבעה מעגלים משותפי-מרכז, המקיפים בסמיכות מידית את שלושת המעגלים של לווייני פרדיס. במעגל האוונה הפנימי ביותר מצויים למעלה משלושים-וחמישה מיליון עולמות, ובמעגל החיצוני ביותר למעלה ממאתיים ארבעים-וחמישה מיליון; זאת כאשר בין שני המעגלים מפריד מספר פרופורציונלי של עולמות. כל אחד מן המעגלים נבדל ממשנהו, אך כולם מאוזנים באופן מושלם ומאורגנים באופן מעודן, וכל אחד מהם מתחדר בנציגות ייחודית מטעם של הרוח האינסופית – אחת משבע הרוחות של המעגלים. בנוסף לתפקידים אחרים, רוח בלתי-אישית זו מתאמת את התנהלות הנושאים השמימיים ברחבי כל מעגל.

המעגלים הפלנטאריים של האוונה אינם מגובבים זה על גבי זה; עולמותיהם עוקבים בזה אחר זה במצעד קווי סדור. היקום המרכזי סובב סביב האי הניח של פרדיס במישור עצום אחד, המורכב מעשר יחידות יציבות ומשותפות-מרכז – שלושת מעגלי ספירות פרדיס ושבעת מעגלי עולמות האוונה. בהיבט הפיזי, מעגלי פרדיס והאוונה כולם הינם מערכת אחת ויחידה; ההפרדה ביניהם הינה אך לשם הכרת ההבדלים התפקודיים והניהולים ביניהם.

הזמן אינו נמדד בפרדיס; הסדרה של האירועים העוקבים טבועה במושגם של ילדי האי המרכזי. ואולם, הזמן נוגע למעגלי האוונה

14:1.1 (152:3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14:1.2 (152:4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152:5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152:6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152:7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152:8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152:9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152:10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152:11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153:1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153:2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central

ולוהויות הרבות – ממוצא שמימי וממוצא ארצי – אשר שוהות בהם. לכל עולם האוונה זמן מקומי משלו, הנקבע על-ידי מסלולו. השנה בכל העולמות במעגל נתון הינה בעלת אורך זהה, משום שעולמות אלו חגים באופן אחיד סביב פרדיס; ואורכן של שנים פלנטאריות אלה הולך ומתקצר ככל שמתקדמים מן המעגל החיצוני ביותר לעבר המעגל הפנימי ביותר.

בנוסף לזמן-המחזור של האוונה, קיים גם היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, וכן ציוני זמן נוספים הנקבעים על שבעת לוויוני פרדיס של הרוח האינסופית ואשר נשלחים מהם. היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה מתבסס על משך הזמן הדרוש למשכנות הפלנטאריים של מעגל האוונה הראשון, או הפנימי, להשלים הקפה אחת מסביב לאי פרדיס; ואף-על-פי שמהירותן של ספירות אלה היא עצומה, בהיותן ממוקמות בין גופי הכבידה הכהים לבין פרדיס האדיר, נדרשות להן כמעט אלף שנים על-מנת להשלים הקפה אחת. אף כי באין יודעין, אמת קראתם עת נחו עיניכם על ההצהרה "ואלף שנים הן כיום אחד, כאשמורת בלילה, בעיני יהוה." יום אחד של פרדיס-האוונה קצר מאלף שנים בלוח השנה המעוברת הנוכחי של אורנטיה, אך בשבע דקות, שלוש שניות ושמינית השנייה.

יום פרדיס-האוונה זה הינו יחידת הזמן הסטנדרטית של שבעת יקומי-העל, אף שכל אחד מהם מחזיק בסטנדרטים פנימיים של זמן משל עצמו.

בשוליו של יקום מרכזי עצום זה, הרחק מעבר לחגורה השביעית של עולמות האוונה, נע מספר בלתי-ימאן של גופי כבידה כהים עצומים. במובנים רבים, המוני מסות כהות אלה אינן דומות לגרמי שמיים אחרים; ואף בצורתן שונות הן עד מאוד. גופי כבידה כהים אלו אינם מחזירים אור ואינם סופגים אור; הם כלל אינם מגיבים לאור אנרגיה-פיזית, והם מקיפים ואופפים את האוונה באופן כה מושלם, עד כי הם מוסתרים אף מנקודת המבט של היקומים המיושבים הקרובים ביותר של הזמן והמרחב.

החגורה העצומה של גופי הכבידה הכהים נחלקת, על-ידי חץ חלל מיוחד, לשני מעגלים אליפטיים שווים. החגורה הפנימית סובבת כנגד כיוון השעון; ואילו החיצונית סובבת עם כיוון השעון. שילוב תנועות אלה, בכיוונים משתנים, יחד עם המסה יוצאת-הדופן של הגופים הכהים, מאזנת ביעילות כה רבה את קווי הכבידה של האוונה והופכת את היקום המרכזי לבריאה מאוזנת מבחינה פיזית ובעלת ייצוב מושלם.

המצעד הפנימי של גופי הכבידה הכהים מאורגן כטבעת הכוללת שלוש קבוצות מעגליות. חתך רוחב של מעגל זה יגלה שלושה עיגולים משותפי-מרכז בעלי צפיפות כמעט שווה. המעגל החיצוני של גופי הכבידה הכהים מאורגן בניצב, בהיותו גבוה פי עשרת אלפים מהמעגל הפנימי. קוטרו של המעגל החיצוני, בציר מעלה-מטה,

Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

^{14.1.12 (153.3)} Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement "A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night." One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

^{14.1.13 (153.4)} This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

^{14.1.14 (153.5)} On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

^{14.1.15 (153.6)} The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

^{14.1.16 (153.7)} The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times

גדול פי חמישים אלף מאשר קוטרו בציר הרוחבי.

החלל החוצץ בין שני מעגלים אלה של גופי כבידה הינויחודי, זאת במובן שלא ימצא כמותו בשום מקום אחר ברחבי היקום. אזור זה מתאפיין בתנועות גליות כבירות בכיוון מעלה-מטה, ומתחדר בפעילויות אנרגיה עצומות מסוג בלתי-נודע.

לדעתנו, האבולוציה העתידית של רמות החלל החיצון לא תתאפיין בתופעות הדומות למתרחש בגופי הכבידה הכהים של היקום המרכזי; אנו רואים מצעדים אלו של תנועה חליפית של גרמים מאזני-כבידה כבירים כיחודיים ביקום האב.

2. ההרכב של האוונה

הוויות רוחניות אינן שוכנות בחלל הערפילי; והן אינן גרות בעולמות אֶתֶרִיִּים; הן מתגוררות בעולמות ממשיים בעלי טבע חומרי, עולמות ממשיים בדיוק כְּאלֵה שעליהם מתגוררים בני-תמותה. עולמות האוונה הינם ממשיים ומוחשיים, אף כי החומר המוחשי המרכיב אותם שונה מן הארגון החומרי של עולמות שבעת יקומי-העל.

המציאויות הפיזיות של האוונה מייצגות סדר ארגון אנרגיה השונה מיסודו מכל סדר השורר ביקומים האבולוציוניים של החלל. האנרגיות של האוונה הן משולשות; יחידות האנרגיה-חומר של יקומי-העל כוללות מטען אנרגיה כפול, אף כי קיימת בהם צורת אנרגיה אחת בעלת צד חיובי וצד שלילי. יצירתו של היקום המרכזי הינה ממקור משולש (השילוש); יצירתו (במישרין) של יקום מקומי הינה ממקור כפול – על-ידי בן בורא ורוח יצירתית.

החומר של האוונה מורכב מההתארגנות של אלף יסודות כימיים בדיוק, ומפעולתן המאוזנת של שבע צורות האנרגיה של האוונה. כל אחת מן האנרגיות הבסיסיות האלה מתבטאת בשבעה מופעים של התעוררות, כך שילידי האוונה מגיבים לארבעים ותשעה גירויים חושיים שונים. במילים אחרות, ומנקודת מבט פיזית טהורה, ילידי היקום המרכזי ניחנים בארבעים ותשע צורות חישה. קיימים שבעים חושים מורונטיים, ואילו מספר תגובות החישה בקרב הוויות מן הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר משתנה משבעים ועד למאתיים ועשר, בהתאם לסוג ההוויה.

לא תוכל עינו של בן אורנטיה להבחין במי מההוויות הפיזיות של היקום המרכזי. וכן, לא יחולל כל גירוי פיזי שהוא, אשר מקורו בעולמות הרחוקים הללו, תגובה כלשהי באברי החישה הגסים שלכם. לו היה יכול בן-תמותה מאורנטיה להיות מוסע לאוונה, כי אז הוא היה מתקיים שם כחירש, כעיוור וכחסר כל תחושה מסוג אחר; הוא היה מסוגל לתפקד אך כהוויה מוגבלת המודעת-לעצמה, אשר ניטל ממנה כל גירוי

that of the transverse diameter.

^{141.17 (154.1)} The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

^{141.18 (154.2)} In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

^{142.1 (154.3)} Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

^{142.2 (154.4)} The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

^{142.3 (154.5)} The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

^{142.4 (154.6)} None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

סביבתי וכל אפשרות תגובה לגירוי שכזה.

בבריאה המרכזית קיימות תופעות פיזיות ותגובות רוחניות רבות, אשר אינן ידועות בעולמות כדוגמת אורנטיה. הארגון הבסיסי של בריאה ממקור משולש אינו דומה כלל להרכב ממקור כפול של היקומים הברואים של הזמן והמרחב.

חוקי הטבע בכללותם מתואמים על בסיס שונה לחלוטין מזה של מערכות האנרגיה הדואליות של הבריות המתפתחות. היקום המרכזי כולו מאורגן בהתאם למערכת המשולשת של השליטה המושלמת והסימטרית. ברחבי מערכת האוונה-פרדיס מתקיים איזון מושלם בין כל המציאויות הקוסמיות לבין כל הכוחות הרוחניים. פרדיס, באחיזתו המוחלטת בבריאה החומרית, מווסת ומקיים באופן מושלם את האנרגיות הפיזיות של יקום מרכזי זה; הבן הנצחי, כחלק מאחיזתו הרוחנית הכוללת, שומר במושלמות רבה על מעמדם הרוחני של כל שוכני האוונה. דבר אינו התנסותי בפרדיס, ומערכת האוונה-פרדיס הינה יחידה של מושלמות יצירתית.

הכבידה הרוחנית האוניברסאלית של הבן הנצחי פועלת באופן מדהים בכל רחבי היקום המרכזי. כל הערכים הרוחניים וכל אישיות הרוח נמשכים ללא הרף פנימה, לעבר משכן האלים. דחף זה לעבר האל הינו עז ואין ממנו מפלט. השאיפה להגיע אל האל חזקה יותר ביקום המרכזי, לא בשל העובדה שהכבידה הרוחנית שם חזקה יותר מאשר ביקומים החיצוניים, אלא בשל העובדה שההוויות שהגיעו לאוונה הינן רוחניות באופן מלא יותר, ולפיכך מגיבות בעוצמה רבה יותר לפעולתה התמידית של משיכת כבידת הרוח האוניברסאלית של הבן הנצחי.

בדומה לכך, מושכת הרוח האינוסופית את כל הערכים השכליים אל עבר פרדיס. ברחבי היקום המרכזי פועלת כבידת הדעת של הרוח האינוסופית בשיתוף עם כבידת הרוח של הבן הנצחי, ויחדיו הן מכוננות את הדחף המשולב של הנשמות המרקיעות למצוא את האל, להשיג את האלוהות, להגיע לפרדיס ולדעת את האב.

האוונה הינו יקום מושלם מבחינה רוחנית ויצב מבחינה פיזית. נראה כי השליטה והיציבות המאוזנת של היקום המרכזי הינן מושלמות. כל אשר הוא חומרי או רוחני, ניתן לצפות מראש באופן מושלם, אך לא כך הוא באשר לתופעות הדעת ולרצון החופשי של האישיות. היננו מסיקים כי החטא עשוי להיחשב כבלתי-אפשרי, אך היננו עושים זאת על בסיס העובדה שמעולם לא נמצא יליד האוונה בעל רצון חופשי אשם באי-ציות לרצון האלוהות. במשך כל הנצח, הוויות נעלות אלה התמידו בנאמנותן לנצחי היומין. ואף מעולם לא הופיע חטא ביצור כלשהו אשר הגיע לאוונה כעולה רגל. מעולם לא אירע ביקום המרכזי של האוונה כל מקרה של התנהגות

^{1425 (1547)} There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

^{1426 (1548)} All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

^{1427 (1551)} The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

^{1428 (1552)} Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

^{1429 (1553)} Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any

בלתי-ראויה בקרב היצורים ובקרב קבוצות האישיות שאי פעם נבראו בו, או אשר התקבלו אליו. השיטות והאמצעים המשמשים לבחירה ביקומי הזמן הינם כה מושלמים וכה אלוהיים, עד כי מעולם, על-פי רישומי האוונה, לא אירעה כל טעות; מעולם לא נעשתה כל שגיאה; ואף לא נשמה מרקיעה אחת נתקבלה ליקום המרכזי בטרם הגיעה זמנה.

creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. עולמות האוונה

באשר לממשל של היקום המרכזי, לא קיים כזה. בהיות האוונה מושלמת באופן כה מעודן, אין נדרשת בה מערכת ממשל אינטלקטואלית. אף אין בה בתי משפט קבועים, ואף לא בתי מחוקקים; כל שנדרש להאוונה הוא רק הכוונה מנהלתית. וכאן ניתן לחזות בפסגת האידיאל של ממשל-עצמיאמית.

אין כל צורך בממשל בקרב בריות תבוניות מושלמות וכמעט-מושלמות. בריות אלה אינן נזקקות לתקנות, בהיותן הוויות מושלמות מלידה השרויות בקרבת יצורים אבולוציוניים אשר עברו זה מכבר את הבחינה הקפדנית של בתי הדין העליונים של יקומי העל.

המנהל בהאוונה איננו אוטומאטי, ואולם הוא מדהים במושלמותו ואלוהי ביעילותו. הוא הינו פלנטארי בעיקרו והוא מוקנה לנצחי היומין, באופן שבו כל עולם בהאוונה מוכון בידי אחת מן האישיות הללו שמקורן בשילוש. נצחי היומין אינם בוראים, אך הם מנהלים מושלמים. הם מלמדים במיומנות עילאית ומכוונים את ילדיהם הפלנטאריים בתבונה כה מושלמת, על סף המוחלטות.

מיליארד הספירות של היקום המרכזי מהוות את מגרש הלימוד של האישיות הגבוהות שמוצאן מפרדיס ומהאוונה, ובנוסף, משמשות הן כזירת המבחן הסופי עבור היצורים המרקיעים מעולמות הזמן האבולוציוניים. במהלך ההוצאה אל הפועל של תוכניתו הגדולה של האב האוניברסאלי להרקעת היצורים, נוחתים עולי הרגל של הזמן בעולמות הקבלה של המעגל החיצוני, או השביעי, ומתקדמים בהדרגה – ככל שמתעצמת הכשרתם וככל שגדל ניסיונם – פנימה, עולם אחר עולם, מעגל אחר מעגל, עד אשר לבסוף משיגים הם את האלוהיות ומגיעים לשכון בפרדיס.

אף כי הספירות בשבעת המעגלים מתחזקות כעת במלוא הדרן הנשגב, רק כאחוז אחד מכל הקיבולת הפלנטארית משמש לקידום תוכניתו האוניברסאלית של האב להרקעת בני התמותה. כעשירית האחוז משטחם של העולמות העצומים הללו מוקצית לחיים ולפעילויות של סגל הספירות, הוויות אשר שריות לנצח באור ובחיים ואשר שוהות וסועדות באופן תדיר בעולמות האוונה. משכן האישי של הוויות מרוממות אלה הינו בפרדיס.

3. THE HAVONA WORLDS

^{1431 (1554)} Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true self-government.

^{1432 (1555)} There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

^{1433 (1556)} The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

^{1434 (1557)} The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

^{1435 (1558)} At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

המבנה הפלנטארי של ספירות האוונה שונה לחלוטין מזה של מערכות החלל ושל העולמות האבולוציוניים. בשום מקום אחר ברחבי היקום המקיף לא יהא זה מתאים כי ספירות עצומות שכאלה תשמנה כעולמות מיושבים. ההרכב הפיזי של טריאטה, בצירוף האפקט המאזן של גופי הכבידה הכהים העצומים, מאפשר להשוות באופן כה מושלם את הכוחות הפיזיים, ולאזן באופן כה מעודן את המשיכות השונות של בריאה עצומה זו. גם אנטי-כבידה משמשת בארגון התפקודים החומריים והפעילויות הרוחניות בעולמות עצומים אלו.

הארכיטקטורה, התאורה והחימום, כמו גם העיטורים הביולוגיים והאמנותיים, של ספירות האוונה, מצויים מעבר ליכולת ההשתרעות הרבה ביותר של הדמיון האנושי. לא ניתן לספר לכם רבות על אודות האוונה; על-מנת להבין את יופייה ואת הדרה תהיו מוכרחים לראותה בעצמכם. ואולם, ניתן להיאמר כי בעולמות מושלמים אלה קיימים גם נהרות ואגמים אמיתיים.

מן הבחינה הרוחנית, עולמות אלו מצוידים באופן אידיאלי לשם מילוי תפקידים; הם מותאמים היטב לשמש אכסניה לסדרים הרבים והשונים של ההוויות הפועלות ביקום המרכזי. על-גבי עולמות יפהיים אלה מתרחשות פעילויות מרובות המצויות הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית.

4. היצורים של היקום המרכזי

על עולמות האוונה קיימות שבע צורות חיים והוויות בסיסיות, אשר כל אחת מהן מתקיימת בשלוש רמות מובחנות. כל אחת מן הרמות האלה מתחלקת לשבעים מחלקות ראשיות; וכל מחלקה ראשית מורכבת מאלף מחלקות משניות, אשר נחלקות אף הן בחלקות משנה, וכך הלאה. ניתן למיין את קבוצות החיים הבסיסיות האלה באופן הבא:

1. חומרית.
2. מורונטית.
3. רוחנית.
4. מוחלטופית.
5. מרבית.
6. מחלטת בצנותא.
7. מוחלטת.

ריקבון ומוות אינם מהווים חלק ממעגל החיים בעולמות האוונה. ביקום המרכזי היצורים החיים הנמוכים עוברים התמרות והתגשמויות בחומר. הם אכן משנים צורה ומופע, אך אינם מתפרקים בתהליכים של ריקבון ומוות תאי.

^{1436 (1563)} The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

^{1437 (1564)} The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

^{1438 (1565)} Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

^{1441 (1566)} There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

- ^{1442 (1567)} 1. Material.
- ^{1443 (1568)} 2. Morontial.
- ^{1444 (1569)} 3. Spiritual.
- ^{1445 (15610)} 4. Absonite.
- ^{1446 (15611)} 5. Ultimate.
- ^{1447 (15612)} 6. Coabsolute.
- ^{1448 (15613)} 7. Absolute.

^{1449 (1571)} Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

ילידי האוונה כולם הינם צאצאי שילוש פרדיס. אין להם הורים-יצורים, והם הינם הוויות אשר אין מתרבות. אין ביכולתנו לתאר את יצירתם של האזרחים הללו של היקום המרכזי, הוויות אשר מעולם לא נבראו. כלל סיפור הבריאה של האוונה מהווה אך ניסיון למקם בזמן ובמרחב עובדה נצחית שאין לה קשר לזמן או למרחב, כפי שאלו נתפשים על-ידי בני התמותה. עלינו להותיר, אם כן, את שאלת נקודת המקור לפילוסופיה האנושית; אף אישיות גבוהה בהרבה מן הרמה האנושית עדיין נזקקת למושג של "התחלות". ואף-על-פי-כן, המערכת של האוונה-פרדיס הינה נצחית.

ילידי האוונה חיים במיליארד הספירות של היקום המרכזי, באותו מובן שבו שוכנים סדרים אחרים של אזרחים קבועים בספירות שבהן נולדו. כשם שהבנים בני הסדרים החומריים מממשים את הכלכלה החומרית, השכלית והרוחנית של מיליארד המערכות המקומיות של יקום-על, כך, במובן רחב יותר, חיים ופועלים ילידי האוונה במיליארד העולמות של היקום המרכזי. הינכם רשאים להתייחס לבני האוונה אלה כאל יצורים חומריים, באותו מובן שבו המילה "חומרי" ניתנת להרחבה לשם תיאור המציאות החומריות של היקום האלוהי.

קיימים בהאוונה חיים ילידיים בעלי משמעות לכשעצמם. בני האוונה סועדים בדרכים רבות את אלה היורדים מפרדיס וכן את מרקיעי יקומי-העל; ואולם, הם אף מקיימים חיים ייחודיים ליקום המרכזי, חיים בעלי משמעות יחסית די נפרדת הן מפרדיס והן מיקומי-העל.

כשם שסגידת בני האמונה מן העולמות האבולוציוניים סועדת את שביעות רצון אהבת האב האוניברסאלי, כך מרווה ההערצה המרוממת של יצורי האוונה את האידיאלים המושלמים של היופי האלוהי ושל האמת האלוהית. כשם שבן התמותה כמה לעשות את רצון האל, כך יצורים אלה של היקום המרכזי חיים על-מנת לרצות את האידיאלים של שילוש פרדיס. מטבע הווייתם, הם הינם רצון האל. האדם עולז בטובו של האל, בני האוונה עולצים ביופי האלוהי, ואילו שניכם גם יחד נהנים מן הסעד של חופש האמת החיה.

לרשותם של בני האוונה נתונים ייעוד נוכחי וייעוד עתידי שלא התגלה. וכן קיימת בעבור יצורים ילידי האוונה התקדמות אשר הינה ייחודית ליקום המרכזי, ואשר אינה כוללת לא הרקעה לפרדיס ולא חדירה אל יקומי-העל. התקדמות זו, לעבר מעמד האוונה גבוה יותר, ניתנת לתיאור באופן הבא:

1. התקדמות התנסותית כלפי חוץ, מן המעגל הראשון לעבר המעגל השביעי.
2. התקדמות פנימה מן המעגל השביעי לעבר מעגל הראשון.
3. התקדמות תוך-מעגלית – התקדמות בתוכי עולמותיו של מעגל נתון.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of "beginnings." Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word "material" could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

- 14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.
- 14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.
- 14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

בנוסף לילידי האוונה, שוכני היקום המרכזי כוללים סוגים רבים של הוויות המשמשות תבנית בעבור קבוצות שונות ביקום – יועצים, מנהלים ומורים מקרב בני מינם ובעבור בני מינם ברחבי הבריאה. כל הוויה בכל יקום ויקום נבראה בהתאם לקווי דמותו של יצור תבנית מסדר כלשהו, החי על אחד ממיליארד עולמות האוונה. ואף לבני התמותה של הזמן קיימים אידיאליים ויעדים הנוגעים לקיום כיצורים, והמצויים במעגלים החיצוניים של ספירות תבנית עליונות אלה.

וכן מצויות אותן הוויות אשר הגיעו אל האב האוניברסאלי; הוויות אשר רשאיות ללכת ולבוא ואשר מוקצות לטובת משימות שירות מיוחדות פה ושם ברחבי היקומים. ובכל עולם בהאוונה יקצאו המועמדים להישג, אלה אשר הגיעו פיזית אל היקום המרכזי, אך טרם השיגו את ההתפתחות הרוחנית שתאפשר להם לדרוש אזרחות של פרדיס.

הרוח האינסופית מיוצגת על עולמות האוונה על-ידי צבא של אישיותות, הוויות של הוד ושל הדר, אשר מנהלות לפרטיהם את העניינים השכליים והרוחניים המורכבים של היקום המרכזי. על עולמות אלה של מושלמות אלוהית, הן מבצעות את העבודה ההכרחית לפעולתה התקינה של בריאה עצומה זו, ובנוסף, מקיימות מגוון משימות לימוד, אימון וסעד בעבור המספר העצום של היצורים המרקיעים, אשר מעולמות האפילה של החלל העפילו אל התהילה.

קיימות קבוצות רבות של הוויות ילדות מערכת האוונה-פרדיס, אשר אינן קשורות באופן כלשהו במישרין לתוכנית ההרקעה של השגת המושלמות של היצורים; ומשום כך, הוויות אלה הושטו מסיווג האישיותות אשר הוצג לגזעים בני התמותה. מוצגות בזאת אך ורק הקבוצות העיקריות של הוויות על-אנושיות ואותם סדרים הנוגעים ישירות לחוויות ההישרדות שלכם.

בהאוונה שוקקים חיים מכל הרמות של ההוויות התבוניות; הוויות אשר מבקשות להתקדם שם מן המעגלים הנמוכים אל המעגלים הגבוהים, במסגרת מאמציהן להשיג רמות גבוהות יותר של הכרה אלוהית ושל הבנה מורחבת של משמעויות עליונות, ערכים מרביים ומציאות מוחלטת.

5. החיים בהאוונה

באורנטיה, במהלך החיים ההתחלתיים של קיומכם החומרי, הינכם עוברים דרך מבחן קצר ומאומץ. בעולמות העליונים ומעלה – דרך המערכת, הקונסטלציה והיקום המקומי שלכם – אתם עוברים דרך שלבי ההרקעה המורונטיים. בעולמות האימון של יקום-העל, אתם עוברים דרך שלבי ההתקדמות הרוחניים האמיתיים

^{14.4.18 (157.10)} In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

^{14.4.19 (157.11)} Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

^{14.4.20 (158.1)} The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

^{14.4.21 (158.2)} There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

^{14.4.22 (158.3)} Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

^{14.5.1 (158.4)} On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the

והופכים מוכנים להעברה הסופית להאווה. בשבעת מעגלי האווה הישגים הינם שכליים, רוחניים והתנסויותיים. כמו כן, קיימת משימה מוגדרת אשר עליכם להשיג בכל אחד מן העולמות המצויים בכל אחד מן המעגלים הללו.

החיים בעולמות האלוהיים של היקום המרכזי הינם כה עשירים ומלאים, כה שלמים וגדושים, עד כי מתעלים הם לחלוטין מעל כל מושג אנושי הנוגע למה שהווה ברואה עשויה לחוות. הפעילויות החברתיות והכלכליות בבריאה נצחית זו הינן שונות לחלוטין מן העיסוקים של היצורים החומריים החיים בעולמות אבולוציוניים כדוגמת אורנטיה. אפילו טכניקת החשיבה בהאווה איננה דומה כלל לתהליך המחשבה באורטניה.

תקנות היקום המרכזי הינן טבעיות והולמות; וכללי ההתנהגות בו אינם שרירותיים. בכל דרישה של האווה מתגלים נימוק היושרה וכלל הצדק. ושני הגורמים הללו, במשולב, משתווים למה שייקרא באורטניה בשם –הוגנות. לכשתגיעו להאווה, תיהנו באופן טבעי לעשות את הדברים באופן שבו ראוי לעשותם.

משהוויות תבוניות מגיעות בראשונה ליקום המרכזי, הן מתקבלות ומשוכנות בעולם הקבלה אשר במעגל השביעי של האווה. כאשר המגיעים החדשים מתקדמים מבחינה רוחנית, וכאשר מבינים הם את זהות רוח האב של יקום-העל שלהם, הם מועברים למעגל השישי. (מעגלי ההתקדמות של הדעת האנושית הוגדרו על-פי סידור זה של היקום המרכזי.) משהגיעו המרקיעים להבנה של העליונות, ולפיכך מוכנים הם להרפתקת האלוהות, או אז נלקחים הם אל המעגל החמישי; ולאחר השגת הרוח האינסופית, הם מועברים למעגל הרביעי. בעקבות השגת הבן הנצחי, מועתקים הם אל המעגל השלישי; וכאשר מכירים הם באב האוניברסאלי, הם עוברים לשהות במעגל העולמות השני, אשר בו הם מתוודעים עוד יותר לצבא פרדיס. ההגעה למעגל הראשון של האווה מבשרת על קבלתם של מועמדי הזמן לשירות פרדיס. באופן בלתי-מוגדר, בהתאם לאורכה ולטיבה של הרקעת היצור, תעוכב שהותו במעגל הפנימי של ההתקדמות הרוחנית המדורגת. ממעגל פנימי זה יעברו עולי הרגל המרקיעים פנימה, למגורים בפרדיס, ויתקבלו לסגל הסופיוניות.

במהלך שהותך בהאווה כעולה רגל מרקיע, תורשה לבקר בחופשיות בעולמות המעגל שבו הינך מוצב. ואף תורשה לחזור לפלטנות של אותם מעגלים שבהם עברת זה מכבר. וכל זאת מתאפשר לאלה השוהים במעגלי האווה ללא הצורך להינשא בתוך סופרנאפים. עולי הרגל של הזמן מסוגלים לצייד עצמם בכדי לנוע בחלל "שהושג", ואולם בכדי להסדיר תנועה בחלל "שלא הושג" תלויים הם בטכניקה המוסמכת; עולה רגל אינו יכול לעזוב את האווה, ואף לא

seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

1452 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

1453 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

1454 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

1455 (158.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse "achieved" space but must depend on the ordained technique to

לנוע קדימה אל מעבר למעגל שבו הוצב, ללא סיוע תעבורת סופֶרנאפִים.

ליצירה מרכזית עצומה זו מקוריות מרעננת. למעט הארגון הפיזי של החומר וההרכב הבסיסי של סדרי ההוויות התבוניות ושל יצורים חיים אחרים, אין לעולמות האווה דבר במשותף. כל אחת מן הפלנטות האלה הינה בריאה מקורית, ייחודית ובלעדית; כל פלנטה כזו הינה יצירה נשגבת ומושלמת שאין-דומה-לה. ומגוון הייחודיות הזה חולש מעל ההיבטים הפיזיים, השכליים והרוחניים של הקיום הפלנטארי. כל אחת ממיליארד ספירות מושלמות אלה פותחה ועוטרה בהתאם לתוכניות נצחי היומין המקומי. זוהי בדיוק הסיבה שבעטייה אין בנמצא שתי פלנטות זהות.

ועד אשר תחלפו באחרון מעגלי האווה, ועד אשר תבקרו באחרון עולמותיה, לא יעלמו מנתיבתכם שכרון ההרפתקה ודחף הסקרנות. או אז, יחליף הדחף קדימה של הנצח את קודמתו, הרפתקת משיכת הזמן.

המונטוניות הינה סממן לחוסר הבשלות של הדמיון היצירתי ולהיעדר הפעולה של התיאום השכלי עם מתת הרוח. השעה שבה התחיל בן התמותה לחקור את העולמות האלוהיים הללו, היא השעה שבה הוא השיג זה מכבר בשלות רגשית, שכלית, חברתית, ואפשר שאף רוחנית.

לא זו בלבד ששינויים שעליהם אף לא חלמתם יהיו מנת חלקכם בעוברכם בהאווה ממעגל למעגל, אלא גם שלא תוכלו לבטא את השתאותכם בעת שתתקדמו מעולם לעולם בתוך כל מעגל. לאמיתו של דבר, כל אחד ממיליארד עולמות הלימוד הללו הינו אוניברסיטה של הפתעות. החוויה של אלה העוברים דרך המעגלים הללו, והמבקרים בספירות עצומות אלה, הינה של תדהמה מתמשכת ושל פליאה בלתי-נגמרת. מונטוניות איננה מהווה חלק מנתיבת האווה.

אהבת ההרפתקה, הסקרנות והפחד מן המונטוניות – אותן תכונות אשר הינן מטבעו של האדם המתפתח – לא הושמו שם רק על-מנת להכעיסכם ולהטרידכם במהלך שהותכם הקצרה על פני כדור הארץ, אלא על-מנת לרמוז לכם כי המוות הינו אך תחילתה של נתיבת הרפתקה שאין-לה-קץ, של חיי נצח של ציפייה ושל מסע תגליות נצחי.

הסקרנות – רוח החקירה, יצר הגילוי ודחף הלימוד – הינה חלק מן המתת האלוהית המולדת של יצורי החלל האבולוציוניים. דחפים טבעיים אלו לא ניתנו לכם רק על-מנת שיתסכלו אתכם או על-מנת שיודחקו. אמת היא כי במהלך חייכם הקצרים על-פני הארץ עליכם לרסן תדירות דחפים שאפתניים אלו, וכי לעיתים תכופות אכזבה תהא מנת חלקכם; ואולם, דחפים אלו עתידים להיות מוגשמים במלואם ומסופקים בכל

negotiate "unachieved" space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

^{14:56 (159:2)} There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

^{14:57 (159:3)} Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

^{14:58 (159:4)} Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

^{14:59 (159:5)} Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

^{14:510 (159:6)} Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

^{14:511 (160:1)} Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously

תפארת הודם במהלך העידינים הארוכים שיבואו.

gratified during the long ages to come.

6. תכליתו של היקום המרכזי

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

טווח הפעילויות בשבעת מעגלי האוונה הינו עצום. בכלליות, ניתן לתאר פעילויות אלה באופן הבא:

^{1461 (160.2)} The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

1. האונויות.

^{1462 (160.3)} 1. Havonal.

2. פרדיסיות.

^{1463 (160.4)} 2. Paradisiacal.

3. מרקיעות-סופיות — עליונות-מרביות אבולוציוניות.

^{1464 (160.5)} 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutionary.

בעידן האוניברסאלי הנוכחי מתרחשות בהאוונה פעילויות על-סופיות רבות; פעילויות הכוללות מגוון מופלג של תפקודי דעת ורוח בשלבים מוחלטופים ואחרים. בהחלט ייתכן שהיקום המרכזי משרת מטרת רבות אשר לא התגלו בפני; זאת באשר מתפקד היקום באופנים מרובים המצויים מעבר לתפישתה של דעת ברואה. ואף-על-פי-כן, אנסה לתאר כיצד סועדת יצירה מושלמת זו את הצרכים של שבעת הסדרים האוניברסאליים של הבריות התבוניות וכיצד היא תורמת לשביעות רצונם.

^{1465 (160.6)} Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

1. האב האוניברסאלי — המקור והמרכז הראשון. האל האב מפיק שביעות רצון הורית עליונה ממושלמותה של הבריאה המרכזית. הוא נהנה ברמות קרובות לשוות מן החוויה של רוויה באהבה. וכן, מרצה הבורא המושלם באופן אלוהי מהערצתו של היצור המושלם.

^{1466 (160.7)} 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

האוונה מספקת לאב סיפוק של הישג עליון. המושלמות המושגת בהאוונה מפצה על שיהי הזמן-מרחב של הדחף הנצחי להתרחבות אינסופית.

^{1467 (160.8)} Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

האב נהנה מהדדיות האוונה של היופי האלוהי. הדעת האלוהית שבעת-רצון לספק תבנית מושלמת של הרמוניה מעודנת בעבור כל היקומים המתפתחים.

^{1468 (160.9)} The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

אבינו מתבונן ביקום המרכזי בעונג מושלם, בהיות יקום זה התגלות ראויה של מציאות רוחנית בעבור כל האישיות ביקום היקומים.

^{1469 (160.10)} Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

אל היקומים רואה בחיוב את האוונה ואת פרדיס כגרעין העוצמה הנצחי עבור כל ההתרחבות העוקבת של היקום בזמן ובמרחב.

^{1470 (160.11)} The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

האב הנצחי רואה בסיפוק אין-קץ את היצירה של האוונה כמטרה קוסמת וראויה בעבור מועמדי ההרקעה של הזמן, נכדיו בני התמותה של החלל, המעפילים לביתו הנצחי של בוראם-אביהם. וכן מפיק האל הנאה מיקומי האוונה-פרדיס כביתה הנצחי של האלוהות ושל המשפחה האלוהית.

^{1471 (160.12)} The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and

2. הבן הנצחי – המקור והמרכז השני. בעבור הבן הנצחי, היצירה המרכזית הנשגבת משמשת כהוכחה נצחית ליעילות השותפות של המשפחה האלוהית – האב, הבן והרוח. זהו הבסיס החומרי והרוחני לביטחון המוחלט באב האוניברסאלי.

האוונה מספקת לבן הנצחי בסיס בלתי-מוגבל כמעט להגשמה המתרחבת-לעולם של עוצמה רוחנית. היקום המרכזי שימש לבן הנצחי כזירה שבה יכול היה להדגים בבטחה ובוודאות את הרוח ואת הטכניקה של סעד המתת, לשם הנחיית בניו העמיתים של פרדיס.

האוונה מהווה את יסוד המציאות לשם שליטת הבן הנצחי בכבידה הרוחנית ביקום היקומים. יקום זה מספק את הכמיהה ההורית של הבן – התרבות רוחנית.

עולמות האוונה ושוכניהם המושלמים הינם ההדגמה הראשונה והסופית עדי עד, כי הבן הינו המילה של האב. ובכך מהווה תודעתו של הבן את המשלים האינסופי לסיפוק המושלם של האב.

ויקום זה מעניק את ההזדמנות להתגשמות הדדיות האחוה השווה בין האב האוניברסאלי לבין הבן הנצחי; וזוהי ההוכחה הנצחית לאישיות האינסופית של כל אחד מהם.

3. הרוח האינסופית – המקור והמרכז השלישי. יקום האוונה מאפשר לרוח האינסופית להיות הפועל האחד, מייצגם האינסופי של האב-הבן המאוחדים. בהאוונה, הרוח האינסופית מפיקה את הסיפוק המשולב הנובע מתפקוד כפעולה יצירתית ובה בעת מן ההנאה של קיום מוחלט בצוותא עם הישג אלוהי זה.

הרוח האינסופית מצאה בהאוונה זירה שבה יכולה הייתה להדגים את היכולת ואת הרצון לשמש כסועדת חסד פוטנציאלית. ביצירה מושלמת זו ערכה הרוח את חזרתה לקראת הרפתקת הסעד ביקומים האבולוציוניים.

יצירה מושלמת זו העניקה לרוח האינסופית את ההזדמנות להשתתף, יחד עם שני הוריה האלוהיים, בניהול היקום – כלומר, לנהל יקום כצאצא בורא ועמית, ובכך להתכונן לניהול המשותף של היקומים המקומיים בדמות הרוחות היצירתיות העמיתות של הבנים הבוראים.

עולמות האוונה הינם מעבדות הדעת של יוצרי הדעת הקוסמית, ושל אלה הסועדים כל יצור דעת קיים. הדעת הינה שונה בכל עולם האוונה ומשמשת כתבנית הדעת של כל היצורים החומריים והרוחניים.

the divine family.

^{146.12 (160.13)} 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

^{146.13 (160.14)} Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

^{146.14 (161.1)} Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

^{146.15 (161.2)} The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

^{146.16 (161.3)} And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

^{146.17 (161.4)} 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

^{146.18 (161.5)} In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

^{146.19 (161.6)} This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

^{146.20 (161.7)} The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

עולמות מושלמים אלה הינם בתי הספר הגבוהים של הדעת בעבור כל ההוויות אשר נועדו להצטרף לחברה בפרדיס. הם אפשרו לרוח הזדמנויות למכביר לבחון את טכניקת סעד הדעת על אישיות בטוחות אשר העניקו לה את עצותיהן.

האוונה הינה הפיצוי לרוח האינסופית עבור עבודתה הנרחבת והלא-אנוכית ביקומי הזמן. האוונה הינה הבית והנחלה המושלמים לסועד הדעת של הזמן והמרחב, שאינו יודע ליאות.

4. ההוויה העליונה – האיחוד האבולוציוני של האלוהות ההתנסותית. היצירה של האוונה הינה ההוכחה הנצחית והמושלמת למציאות הרוחנית של ההוויה העליונה. יצירה מושלמת זו הינה ההתגלות של טיבו הרוחני, המושלם והסימטרי של האל העליון, עוד בטרם החלה סינתזת העצמה-האישיותית של ההשתקפויות הסופיות של אלוהויות פרדיס ביקומים ההתנסותיים של הזמן והמרחב.

בהאוונה מתאחדים פוטנציאלי העוצמה של הכל יכול עם טיבו הרוחני של העליון. יצירה מרכזית זו מהווה דוגמה לאחדות העתידית והנצחית של העליון.

האוונה הינה תבנית מושלמת לפוטנציאל האוניברסאלי של העליון. יקום זה הינו תיאור מוגמר של מושלמותו העתידית של העליון, וכן הוא מרמז על הפוטנציאל של המרבי.

האוונה מציגה סופיות של ערכי רוח, המתקיימים כיצורים רצוניים חיים בעלי שליטה-עצמית עליונה ומושלמת; הדעת מתקיימת כשקולה בסופו של דבר לרוח; וכן כמציאות ואחדות תבוניות בעלות פוטנציאל בלתי-מוגבל.

5. הבנים הבוראים המתאמים. האוונה הינה זירת האימון החינוכית, שבה מתכוננים בני מיכאל מפרדיס להרפתקאותיהם העתידיות ביצירת יקומים. יצירה אלוהית מושלמת זו מהווה תבנית בעבור כל בן בורא. וכל בן בורא שכוה שואף שבסופו של דבר, יקומו שלו ישיג את אותן רמות מושלמות של האוונה-פרדיס.

יצורי האוונה משמשים לבן הבורא כתבניות אישיות אפשריות בעבור ילדיו בני התמותה ובעבור ההוויות הרוחניות שלו. המיכאל, ובני פרדיס אחרים, רואים בפרדיס ובהאוונה את הייעוד האלוהי של ילדי הזמן.

יודעים הבנים הבוראים כי היצירה המרכזית הינה המקור האמיתי לאותה שליטת-על אוניברסאלית חיונית, אשר מאזנת ומאחדת את יקומיהם המקומיים. עוד יודעים הם, כי הנוכחות האישית של השפעות העליון והמרבי, הנוכחות-תמיד, מצויות בהאוונה.

האוונה ופרדיס הינם המקור לעוצמתו היצירתית של בן מיכאל. כאן שוכנות אותן הוויות

^{14621 (161.8)} These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

^{14622 (161.9)} Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

^{14623 (161.10)} 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

^{14624 (161.11)} In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

^{14625 (161.12)} Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

^{14626 (162.1)} Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

^{14627 (162.2)} 5. *The Co-ordinate Creator Sons.* Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

^{14628 (162.3)} A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

^{14629 (162.4)} The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

^{14630 (162.5)} Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings

אשר משתפות עימו פעולה ביצירה של יקום. אמהות הרוח של ה'יקום, היוצרות-בצוותא של היקומים המקומיים, מגיעות מפרדיס.

בני פרדיס מחשיבים את הבריאה המרכזית כמשכן הוריהם האלוהיים – וכבייתם הם. זהו המקום שאליו נהנים הם לחזור מעת לעת.

6. הבנות הסועדות המתאמות. אמהות הרוח של ה'יקום, הבוראות-בצוותא של היקומים המקומיים, מקבלות את האימון הקדם-אישי שלהן בעולמות האווה מתוך קשר קרוב לרוחות המעגלים. בנות הרוח של היקומים המקומיים הוכשרו כראוי ביקום המרכזי בשיטות של שיתוף פעולה עם בני פרדיס, וכל העת הינן כפופות לרצונו של האב.

הרוח ובנותיה מוצאות בעולמות האווה את תבניות הדעת עבור כל קבוצות הבריות התבוניות הרוחניות והחומריות שלהן; ויקום מרכזי זה הינו היעד שאליו יגיעו, במועד כזה או אחר, אותם יצורים אשר תברא אִם הרוח של היקום בצוותא עם עמיתה, הבן הבורא.

אם היקום הבוראת זוכרת את פרדיס ואת האווה כמקום מוצאה, וכן כבייתה של רוח האם האינסופית, משכנה של נוכחות אישיותה של הדעת האינסופית.

מ'יקום מרכזי זה אף הגיעה המתת של הזכות האישית לברוא, אשר סועדת אלהית של ה'יקום מפעילה כמשלימתו של בן בורא במלאכת היצירה של יצורים חיים רצוניים.

ולבסוף, מאחר שבנות רוח אלה של רוח האם האינסופית לא תחזורנה לעולם, ככל הנראה, לביתן בפרדיס, הן מפיקות הנאה מרובה מתופעת המחזירות האוניברסאלית, המשויכת להוויה העליונה בהאווה וההופכת לאישית במאג'סטון אשר בפרדיס.

7. בני התמותה האבולוציוניים של נתיבת ההרקעה. האווה הינה ביתן של תבניות האישיות לכל סוגי בני התמותה, וכן ביתן של כל האישיות העל-אנושיות הקשורות לבני התמותה ואשר אינן נולדות ביצירות הזמן.

עולמות אלה מעניקים את התמריץ לכל הדחפים האנושיים להתכונן לעבר הישג של ערכי רוח אמיתיים, ברמות המציאות הגבוהות ביותר שניתן לשער. האווה הינה יעד האימון הקדם-פרדיסי של כל בן-תמותה מרקיע. כאן משיגים בני התמותה את האלוהות הקדם-פרדיסית – ההוויה העליונה. האווה עומדת לפני כל יצור רצוני כשער לפרדיס ולהשגת האל.

פרדיס הינו הבית, והאווה הינה הסדנה ומגרש המשחקים, של הסופיונים. וכל בן תמותה יודע-אל כמה להיות סופיון.

ה'יקום המרכזי אינו רק הייעוד הקבוע של

who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

146.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

146.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

146.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

146.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

146.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complemental to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

146.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

146.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

146.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

146.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

146.40 (163.1) The central universe is not only man's

האדם, אלא גם נקודת הזינוק לנתיבתם הנצחית של הסופיונים, באשר עתידים הם לצאת, במועד כלשהו, להרפתקה האוניברסאלית שלא התגלתה של הניסיון לחקור את אינסופיותו של האב האוניברסאלי.

ללא ספק, האוונה תמשיך לפעול עם משמעות מוחלטת, אף בעידי היקומים העתידיים, אשר עשויים לחזות בעולי הרגל של החלל בניסיונותיהם להשיג את האל ברמות על-סופיות. להאוונה היכולת לשמש כיקום אימון בעבור הוויות מוחלטות. וככל הנראה היא תשמש כבית הספר הגבוה והאחרון, כשם ששבעת יקומי-העל משמשים כבית הספר התיכון לבוגרי בתי הספר היסודיים של החלל החיצון. וכן, היננו נוטים לעבר הדעה כי הפוטנציאלים של האוונה הנצחית הינם אכן בלתי-מוגבלים, וכי ליקום המרכזי קיבולת נצחית לשמש כיקום אימון התנסותי בעבור כל סוגי ההוויות הברואות בעבר, בהווה ובעתיד.

[הוצג על-ידי זה ההופך בִּנְה לְמִשְׁלֵמָה, אשר מונה למשימה זו בידי עתיקי היומין באורסה.]

established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finalizers as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

^{146.41 (163.1)} Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

^{146.42 (163.1)} [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

מסמך 15. שבעת יקומי-העל

016 ⇨

הספר של אורנטיה

014 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 15

שבעת יקומי-העל

סעיפים

מבוא

1. רמת החלל של יקומי-העל
2. הארגון של יקומי-העל
3. יקום-העל של אורונטון
4. הערפיליות – האבות הקדמונים של היקומים
5. המקור של גרמי השמיים
6. הספירות של החלל
7. הספירות הארכיטקטוניות
8. שליטה וויסות של אנרגיה
9. המעגלים של יקומי העל
10. שליטי יקומי העל
11. האסיפה הדיונית
12. בתי המשפט העליונים
13. ממשלות המגזרים
14. התכלית של שבעת יקומי העל

PAPER 15

THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

מבוא

ככל שהדבר נוגע לאב האוניברסאלי – בתור אב – היקומים פשוט אינם קיימים; האב עוסק באישיותות; הוא הינו אבי האישיותות. ככל שהדבר נוגע לבן הנצחי ולרוח האינסופית – כיוצרים שותפים – היקומים הינם בחזקת יחידים והם ממוקמים תחת שלטונם המשותף של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות. ככל שהדבר נוגע לשילוש פרדיס, קיימים מחוץ להאוונה רק שבעה יקומים מיושבים, שבעת יקומי-העל המחזיקים בסמכות שיפוט אשר חלה על המעגל הראשון שמעבר לרמת החלל של האוונה. שבע רוחות האב מקרינות את השפעתן מן האי המרכזי והחוצה, וכך הופכות את הבריאה העצומה לגלגל עצום-מימדים אחד, אשר מרכזו הינו האי הנצחי של פרדיס, שבעת חישוקיו הינם

INTRODUCTION

^{150.1 (164.1)} AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of

קרנתן של שבע רוחות האב ואילו שפתו הינה האזורים החיצוניים של היקום המקיף.

שיטת הארגון והניהול – בעלת שבעת הרבדים – של יקומי-העל, גובשה בשלב מוקדם בתהליך התגשמות הבריאה האוניברסאלית. הבריאה הראשונה שלאחר-האוונה חולקה לשבעה מגזרים כבירים, וכן תוכנו ונבנו עולמות המטה של ממשלות יקומי-העל הללו. שיטת הניהול הנוכחית קיימת כמעט מזה נצח, ובהן-צדק נקראים מושלי שבעת יקומי-העל בשם – עתיקי היומין.

ביכולתי לספר לכם אך מעט על אודות גוף הידע העצום הנוגע ליקומי-העל, ואולם ברחבי תחומים אלה פועלת טכניקה לשליטה תבונית הן בכוחות הפיזיים והן בכוחות הרוחניים; ונוכחויות הכבידה האוניברסאלית פועלות שם בעוצמה מלכותית ובהרמוניה מושלמת. ראשית, חשוב כי תרכשו מושג הולם של ההרכב הפיזי ושל הארגון החומרי של תחומי יקומי-העל, כך שתהיו מוכנים יותר לתפוש את משמעות הארגון המופלא המשמש לשם ניהולם הרוחני והתקדמותם השכלית של יצורי הרצון, השוכנים במספר העצום של העולמות המיושבים הפזורים פה ושם ברחבי שבעת יקומי-העל הללו.

Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

^{150.2 (164.2)} Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

^{150.3 (164.3)} Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. רמת החלל של יקומי-העל

במסגרת הטווח המוגבל של רישומים, תצפיותיכם וזיכרון-הדורות של מיליון או של מיליארד השנים הקצרות שלכם, ולכל עניין או צורך מעשי שהוא, חווים אורנטיה והיקום שאליו היא משתייכת הרפתקה אחת ארוכה ובלתי-נודעת של צלילה אל תוך חלל חדש; ואולם, בהתאם לרישומים באוורסה, ביחס לתצפיות קדומות יותר ובהרמוניה עם הניסיון ועם החישובים הרחבים יותר של הסדר שלנו, וכן כתוצאה ממסקנות המבוססות על ממצאים אלה ואחרים, הינו יודעים כי היקומים נעים סביב המקור והמרכז הראשון וסביב יקום משכנו בתנועה מלכותית ומלאת-הוד במסלול מעגלי סדור, מובן-היטב, הנתון לשליטה מושלמת.

זה מכבר גילינו כי שבעת יקומי-העל חגים באליפסה ענקית, במעגל מוארך בעל מימדים עצומים. מערכת השמש שלכם, בדומה לעולמות זמן אחרים, אינה נעה קדימה ללא מפה ומצפן אל תוך חלל לא-נודע. היקום המקומי שאליו משתייכת המערכת שלכם מתקדם במסלול מובחן וידוע-היטב, הנע כנגד כיוון השעון בסיבוב עצום ממדים המקיף את היקום המרכזי. נתיב קוסמי זה ממופה היטב וידוע לצופי הכוכבים של יקומי-העל לעומקו, ממש כשם שמסלולי הפלנטות המרכיבות את מערכת השמש שלכם ידועים לאסטרונומים של אורנטיה.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

^{151.1 (164.4)} Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

^{151.2 (165.1)} We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia astronomers.

אורנטיה ממוקמת ביקום מקומי וביקום-על אשר ארגונם טרם נשלם, והיקום המקומי שלכם מצוי בסמיכות מיידית לבריאות פיזיות רבות השלמות בחלקן. באופן יחסי, הינכם משתייכים לאחד מהיקומים המאוחרים ביותר. ואולם, כיום, אינכם צוללים בפראות אל תוך חלל שלא-מופה, ואף אינכם חגים באופן עיוור לעבר אזורים לא-ידועים. הינכם עוקבים אחר המסלול הסדור שנקבע-מראש ברמת החלל של יקומי-העל. וכעת הינכם חולפים בדיוק דרך אותו חלל שדרכו עברה המערכת הפלנטארית שלכם, או קודמותיה, לפני עידן ועידנים; וביום מן הימים, בעתיד הרחוק, תעבור שוב המערכת שלכם, או שיעברו צאצאיה, בדיוק באותו חלל שבו אתם חולפים במהירות כעת.

בעידן זה, וכפי שהכיוונים מוערכים באורנטיה, נע יקום-העל מספר אחד כמעט צפונה, ומצוי בקירוב לעמדה שממול וממזרח למשכן פרדיס של המקורות והמרכזים הגדולים וליקום המרכזי של האוונה. מיקום זה, יחד עם המיקום המקביל ממערב, מייצג את הקרבה הפיזית הגדולה ביותר של ספירות הזמן לאי הנצחי. יקום-העל מספר שתיים מצוי בצפון, ומתכוון לתנועה מערבה; זאת בעוד שיקום מספר שלוש מצוי כעת בגזרה הצפונית ביותר של נתיב החלל הגדול, ועבר זה מכבר את הסיבוב המוביל לעבר הצלילה דרומה. יקום מספר ארבע מצוי בישראל-היחסית לכיוון דרום, כאשר אזוריו הקדמיים מתקרבים כעת אל ממול למרכזים הגדולים. יקום מספר חמש עוזב זה עתה את מיקומו ממול למרכז המרכזים ומתקדם בישראל דרומה הקודמת לסיבוב מזרחה; יקום מספר שש תופס את רוב העקומה הדרומית, אותו אזור אשר יקום-העל שלכם כמעט וסיים לעבור.

יקומכם המקומי של נבאדון – המשתייך ליקום-העל השביעי, אורוונטון – חג בין יקומי העל מספר אחד ומספר שש, וסיים לא מכבר (כפי שהיננו מודדים את הזמן) את הסיבוב הדרומי של רמת החלל של יקומי העל. מערכת השמש שאליה משתייכת אורנטיה מצויה כיום מיליארדים אחדים של שנים מעבר לסיבוב של הקשת הדרומית, כך שהינכם מתקדמים רק עתה אל מעבר לעקומה הדרומית וחולפים במהירות דרך הנתיב הארוך והישר-יחסית לכיוון צפון. במשך עידנים רבים ימשיך אורוונטון לנוע בנתיב זה במסלול ישר-כמעט צפונה.

אורנטיה שייכת למערכת המצויה הרחק בכיוון הגבול החיצוני של יקומכם המקומי; ויקומכם המקומי נע בשלב זה בשוליים של אורוונטון. מעבר לכם עדיין קיימים אחרים שהינם אף רחוקים מכם, אך מיקומכם בחלל הינו רחוק מאוד מאותן מערכות פיזיות החגות במעגל הגדול בסמיכות יחסית למקור והמרכז גדול.

151.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

151.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

151.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

151.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. הארגון של יקומי-העל

רק האב האוניברסאלי לבדו יודע אל-נכון את מיקומם ואת מספרם הלכה למעשה של העולמות המיושבים; ולכולם הוא קורא בשם ובמספר. מאחר שביקומים מקומיים מסוימים מצויים יותר עולמות המתאימים לאכלוס חיים תבוניים מאשר ביקומים אחרים, אוכל רק להציע הערכה למספר העולמות המיושבים או העולמות שניתן ליישבם. כמו כן, עדיין לא אורגנו כל היקומים המקומיים המתוכננים. לפיכך, האומדנים שאציע מיועדים אך ורק על-מנת לספק מושג מסוים על אודות ממדיה העצומים של הבריאה החומרית.

ביקום המקיף קיימים שבעה יקומי-על והרכבם המקורב הינו כדלהלן:

1. המערכת-היחידה הבסיסית של ממשל-העל מורכבת מכאלף עולמות מיושבים, או כאלה המתאימים ליישוב. קבוצה זו איננה כוללת שמשות לזהטות, עולמות קרים, פלנטות קרובות מדי לשמשות חמות, וכן ספירות אחרות אשר אינן מתאימות להוות משכן ליצורים. אלף העולמות הללו, המתאימים לשאת חיים, מכונים מערכת; ואולם, במערכות הצעירות יותר רק מספר קטן יחסית מן העולמות הללו עשוי להיות מיושב. כל פלנטה מיושבת נשלטת בידי נסיך פֶּלְנֶטָארי, ולכל מערכת קיימת ספירה ארכיטקטונית אשר משמשת כמטה של אותה מערכת ונשלטת בידי רבון מערכת.

2. הקונסטלציה. מאה מערכות (כ-100,000 עולמות מיושבים) מהוות קונסטלציה. לכל קונסטלציה יש ספירת מטה ארכיטקטונית הנשלטת בידי שלושה בני וֹרֹנְדָּאֶדֶק, הנישאים ביותר. בכל קונסטלציה אף מצוי כמשקיף נאָמֶן היזמין, שגריר של שילוש פרדיס.

3. היקום המקומי. מאה קונסטלציות (כ-10,000,000 עולמות מיושבים) מרכיבות יקום מקומי. לכל יקום מקומי יש עולם מטה ארכיטקטוני מרהיב ביופיו, והוא נשלט בידי אחד מבני האל הבוראים המתאמים מסדר מיכאל. כל יקום מבורך בנוכחותו של איחוד היזמין, נציג של שילוש פרדיס.

4. המגזר המשני. מאה יקומים מקומיים (כ-1,000,000,000 פלנטות מיושבות) מרכיבים מגזר משני בממשל יקום-העל; למגזר המשני עולם מטה נפלא, אשר ממנו מנהלים שליטין, אחרוני היזמין, את ענייניו של המגזר המשני. בכל מטה של מגזר משני מצויים שלושה אחרוני היזמין, אשר הינם אישיות שילוש עליזות.

5. המגזר הראשי. מאה מגזרים משניים (כ-

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

^{1521 (1660)} Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

^{1522 (1661)} There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

^{1523 (1662)} 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

^{1524 (1663)} 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

^{1525 (1664)} 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

^{1526 (1665)} 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

^{1527 (1666)} 5. *The Major Sector.* One hundred minor

100,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים מגזר ראשי אחד. לכל מגזר ראשי מטה נהדר אשר נשלט בידי שלושה מְשַׁלְמֵי הַיּוֹמִין, אישיות שילוש עליונות.

6. יקומי העל. עשרה מגזרים ראשיים (כ- 1,000,000,000,000 עולמות מיושבים) מהווים יקום-על. לכל יקום-על עולם מטה אדיר ממדים ומרהיב, והוא נשלט בידי שלושה עֲתִיקֵי יוֹמִין.

7. היקום המקיף. שבעה יקומי-על מהווים את היקום המקיף המאורגן הנוכחי, הכולל כשבעה טריליון עולמות מיושבים, את הספירות הארכיטקטוניות ואת מיליארד העולמות המיושבים של האוונה. יקומי העל נשלטים ומנהלים בעקיפין ובאופן מְחַזְרוֹתִיּוּתִי [reflective] מפרדים בידי שבע רוחות האב. מיליארד העולמות של האוונה מנהלים במישרין בידי נְצַחֵי הַיּוֹמִין, כאשר בכל אחת מן הספירות המושלמות האלה שולטת אישיות שילוש עליונה שכזו.

למעט ספירות פרדיס-האוונה, כוללת התוכנית לארגון היקום את היחידות הבאות:

יקומי-על.	7
מגזרים ראשיים.	70
מגזרים משניים.	7,000
יקומים מקומיים.	700,000
קונסטלציות.	70,000,000
מערכות מקומיות.	7,000,000,000
עולמות מיושבים.	7,000,000,000,000
כל אחד מיקומי-העל מורכב, בקירוב, כך:	
מערכת אחת כוללת, בקירוב.	1,000 עולמות
קונסטלציה אחת (100 מערכות) כוללת.	100,000 עולמות
יקום אחד (100 קונסטלציות) כולל.	10,000,000 עולמות
מגזר משני אחד (100 יקומים) כולל.	1,000,000,000 עולמות
מגזר ראשי אחד (100 מגזרים משניים) כולל.	100,000,000,000 עולמות
יקום-על אחד (10 מגזרים ראשיים) כולל.	1,000,000,000,000 עולמות

כל האומדנים הללו הינם, לכל היותר, קירובים בלבד; זאת מכיוון שכל העת מתפתחות מערכות חדשות, בעוד שארגונים אחרים עוברים זמנית אל מחוץ לקיום החומרי.

sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

6. *The Superuniverse*. Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

7. *The Grand Universe*. Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

Superuniverses.....	7
Major sectors.....	70
Minor sectors.....	7,000
Local universes.....	700,000
Constellations.....	70,000,000
Local systems.....	7,000,000,000
Inhabitable planets..	7,000,000,000,000
Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:	
One system embraces, approximately.....	1,000 worlds
One constellation (100 systems).....	100,000 worlds
One universe (100 constellations).....	10,000,000 worlds
One minor sector (100 universes).....	1,000,000,000 worlds
One major sector (100 minor sectors)....	100,000,000,000 worlds
One superuniverse (10 major sectors)...	1,000,000,000,000 worlds

All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. יקום-העל של אורונטון

למעשה, כל גרמי השמיים הניתנים לצפייה מאורנטיה בעין בלתי-מזוינת משתייכים למקטע השביעי של היקום המקיף – יקום-העל של אורונטון. המערכת הכוכבית העצומה של שביל החלב, המייצגת את הגרעין של אורונטון, מצויה ברובה מחוץ לגבולות היקום המקומי שלכם. הַצֶּבֶר אדיר זה של שמשות, איי חלל כהים, כוכבים כפולים, צבירים כדוריים, אבק כוכבים, ערפיליות ספיראליות ואחרות, בנוסף למספר עצום של פלנטות יחידות, יוצר קבוצה עגולה-מוארכת, דמוית שעון, הכוללת כשביעית מן העולמות האבולוציוניים המיושבים של היקום.

מן המיקום האסטרונומי של אורנטיה, בשעה שהינכם מתבוננים דרך חתך של מערכות קרובות לעבר שביל החלב הכביר, הינכם רואים את הספירות של אורונטון נעות במישור מוארך ועצום, אשר רוחבו גדול בהרבה מעוביו ואורכו גדול בהרבה מרוחבו.

כאשר התצפית לעבר השמיים נעשית בכיוון אחד, צפייה במה שמכונה "שביל החלב" מגלה את הגידול היחסי בצפיפות הכוכבים של אורונטון, בעוד שהצפיפות הולכת וקטנה משני צדדיו; עם ההתרחקות מן המישור המרכזי של יקום-העל החומרי שלנו, גם מספר הכוכבים ומספרן של הספירות האחרות הולך ומצטמצם. כאשר זווית הצפייה נוחה, ההתבוננות דרך הגוף המרכזי של התחום בעל הצפיפות המרבית הינה למעשה התבוננות לכיוון יקום המשכן ולעבר מרכזם של כל הדברים.

מתוך עשרת המגזרים הראשיים של אורונטון, שמונה זהו באופן כזה או אחר על-ידי האסטרונומים של אורנטיה. את השניים הנותרים קשה לכם לזהות באופן מובחן, משום שאתם מחויבים לצפות בתופעות האלה מבפנים. לו הייתם יכולים להתבונן ביקום-העל של אורונטון מעמדה מרוחקת בחלל, הייתם מבחינים מייד בכל עשרת המגזרים הראשיים של הגלקסיה השביעית.

מרכז הסיבוב של המגזר המשני שלכם ממוקם הרחק בתחום ענן הכוכבים העצום והדחוס של הקֶשֶׁת, אשר סביבו חגים היקום המקומי שלכם וכלל הבריאות הנלוות לו; משני צידיה הנגדיים של מערכת תת-גלקטית עצומה זו של הקֶשֶׁת תוכלו להבחין בשני זרמים עצומים של ענני כוכבים, המגיחים בדמות קפיצי כוכבים מדהימים.

גרעין המערכת הפיזית שאליה משתייכות השמש שלכם והפלנטות הנלוות לה הינו המרכז של מה שהייתה פעם ערפילית אנדרונובר. ערפילית זו, אשר לפניו הייתה ספיראלית, עוותה קלות בשל שיבושי הכבידה שחלו בְּעֶטְמֵם של האירועים אשר הביאו להולדת מערכת השמש שלכם, ואשר נבעו מהתקרבותה של

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

^{1531 (167.17)} Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

^{1532 (167.18)} From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

^{1533 (167.19)} Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

^{1534 (167.20)} Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

^{1535 (168.1)} The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

^{1536 (168.2)} The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach

ערפילית גדולה שכנה. כמעט-התנגשות זו שינתה את אנדרונבר לכדי הצבר מעט כדורי, אך לא הרסה לחלוטין את המצעד הדו-כיווני של השמשות ושל הקבוצות הפיזיות הנלוות להן. מערכת השמש שלכם תופסת כעת מקום מרכזי למדי באחת מזרועותיה של ספיראלה מעוותת זו, הממוקמת בסביבות מחצית המרחק מן המרכז החוצה בכיוון קצה זרם הכוכבים.

מגזר הקשת וכל החלוקות והמגזרים האחרים של אורונטון חגים סביב אורסה; וחלק מן הבלבול בקרב צופי הכוכבים באורנטיה נובע מן האשליות ומן העיוותים היחסיים הנצרים כתוצאה מהתנועות ההיקפיות המרובות הבאות:

1. הסיבוב של אורנטיה סביב השמש שלה.

2. התנועה המעגלית של מערכת השמש שלכם סביב הגרעין של מה שהייתה לפני ערפילית אנדרונבר.

3. הסיבוב של משפחת הכוכבים של אנדרונבר ושל הצברים הנלווים סביב מרכז הסיבוב והכבידה המשולב של ענן הכוכבים של נבאדון.

4. הסיבוב של ענן הכוכבים המקומי של נבאדון ושל הבריאות הנלוות לו מסביב למרכז הקשת של המגזר המשני שלהם.

5. הסיבוב של מאה המגזרים המשניים, לרבות הקשת, מסביב למגזר הראשי שלהם.

6. התנועה של עשרת המגזרים הראשיים, המכונים "סחף כוכבים", מסביב למטה אורסה של אורונטון.

7. התנועה של אורונטון ושל ששת יקומי-העל הנלווים לו מסביב לפרדיס ולהאוונה, מצעדם כנגד כיוון השעון של יקומי-העל בחלל.

תנועות מרובות אלה כוללות כמה סוגים: מסלולי החלל של הפלנטה ושל מערכת השמש שלכם הינם גנטיים, ונובעים ממקורם. התנועה המוחלטת של אורונטון כנגד כיוון השעון, גנטית אף היא ונובעת מתוכניות הארכיטקטים של יקום האב. ואולם, המקור של תנועות הביניים הינו מורכב; זאת באשר נובעות הן בחלקן מן ההפרדה היסודית של החומר-אנרגיה בעת יצירת יקומי-העל, ובחלקן נוצרות כתוצאה מפעולתם התבונית והתכליתית של קארגני הכוח של פרדיס.

היקומים המקומיים מצויים בקרבה גדולה יותר זה לזה ככל שהם מתקרבים להאוונה; המעגלים מרובים יותר ואף גדלה המוספות של שכבה על-גבי שכבה. ואולם, רחוק יותר החוצה מן המרכז הנצחי קיימים פחות ופחות מערכות, שכבות, מעגלים ויקומים.

of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

15:37 (168:3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

15:38 (168:4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

15:39 (168:5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

15:40 (168:6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

15:41 (168:7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

15:42 (168:8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

15:43 (168:9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

15:44 (168:10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

15:45 (168:11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

15:46 (168:12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

UNIVERSES

בעוד כי בריאת היקומים וארגונם נותרים לעד בשליטת הבוראים האינסופיים ועמיתיהם, נמשך התהליך כולו בהתאם לטכניקה המוסמכת וּבְתַאִימוֹת לחוקי הכבידה של הכוח, האנרגיה והחומר. ואולם, נותר מסתורין כלשהו הנוגע למטען הכוח האוניברסאלי של החלל; היננו מבינים למדי את ארגון הבריאות החומריות מן השלב האולטימאטוני ואילך, אך איננו מבינים לאשורה את השושלת הקוסמית של האולטימאטונים. היננו בטוחים בכך שלכוחות הקדמוניים הללו יש מקור בפרדיס, שכן לצנח חגים הם דרך החלל שהתחדר בתוואי העצום התואם בדיוק את קווי המתאר של פרדיס. אף-על-פי שמטען כוח זה, האב הקדמון לכל חומריות, איננו מגיב לכבידת פרדיס, הוא תמיד מגיב לנוכחות פרדיס התחתון, בהיותו, ככל נראה, יוצא ממרכז פרדיס התחתון וחוזר אליו.

מֵאֲרָגְנֵי הכוח של פרדיס מתמירים פוטנציאל חלל לכדי כוח קדמון, ומפתחים את הפוטנציאל הקדם-חומרי הזה למופעי האנרגיה הראשוניים והמשניים של המציאות הפיזית. משמגיעה אנרגיה זו לרמות שבהן היא מגיבה לכבידה, מופיעים על הבמה מְנַהֲלֵי כֹחַ ועמיתיהם ממשטר יקום-העל ומתחילים בתפעוליהם הבלתי-נגמרים, המתוכננים לייסד את מגוון מעגלי הכוח וערוצי האנרגיה של יקומי הזמן והמרחב. וכך מופיע החומר הפיזי בחלל, וכך מוכנה הבמה לחנוכת ארגון היקום.

הפילוח הזה של אנרגיה מהווה תופעה שהפיזיקאים של נבאדון מעולם לא פתרו. הקושי העיקרי שלהם טמון בחוסר הנגישות היחסי של מארגני הכוח של פרדיס; זאת משום שלמנהלי הכוח החיים – אף כי הם מוכשרים לטפל באנרגיית-חלל – אין כל מושג בנוגע למקור האנרגיות שאותן הן מתפעלים במיומנות ובתבונה כה רבות.

מארגני הכוח של פרדיס הינם מחוללי ערפיליות; והם מסוגלים לאתחל סביב נוכחות החלל שלהם ציקלונים עצומים של כוח אשר, לאחר שאותחלו, אינם ניתנים עוד לעצירה, ולא ניתן להגבילם, עד אשר הכוחות מחדרי-הכול מתועלים לשם הופעתן לבסוף של היחידות האולטימאטוניות של החומר האוניברסאלי. וכך נולדות הערפיליות הספיראליות והאחרות, הן האמהות בדמות הגלגל של השמשות ממקור-ישיר ושל מערכותיהן המגהמות. ניתן לחזות בחלל החיצון בעשרה סוגים שונים של ערפיליות, שלבי ההתפתחות הראשוניים ביקום; והמקור של גלגלי אנרגיה ענקיים אלה זהה לזה של אלה שבשעת יקומי-העל.

ערפיליות משתנות בגודלן, כמו גם במספר

^{154.1 (169.1)} While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

^{154.2 (169.2)} The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

^{154.3 (169.3)} This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

^{154.4 (169.4)} Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

^{154.5 (169.5)} Nebulae vary greatly in size and in the

ובמסה הכוללת של צאצאיהן הכוכביים והפלנטאריים. מערפילית מייצרת-שמשות, הנמצאת אך צפונה מחוץ לגבולותיו של אורונטון, ועדיין ברמת החלל של יקום-העל, כבר הגיעו כארבעים אלף שמשות בקירוב, וגלגל האם הזה ממשיך לפלוט שמשות, רובן גדולות פי כמה מהשמש שלכם. חלק מן הערפיליות הגדולות יותר של החלל החיצון מהוות מקור לכמאה מיליון שמשות.

ערפיליות אינן קשורות במישרין ליחידה מנהלתית כלשהי, כגון מגזרים משניים או יקומים מקומיים, אף שכמה יקומים מקומיים אורגנו מתוצריה של ערפילית בודדת. כל יקום מקומי כולל בדיוק אחד-חלקי-מאה-אלף של כלל מטען האנרגיה של יקום-העל, זאת באופן בלתי-תלוי ביחסי הערפיליות, הואיל ואנרגיה איננה מאורגנת בהתאם לערפיליות, אלא מופצת באופן אוניברסאלי.

לא כל ערפיליות הספיראלה עוסקות בייצור שמשות. כמה מהן שמרו על השליטה בצאצאיהן הכוכביים הנפרדים, והמראה הספיראלי שלהן נובע כתוצאה מן העובדה שהשמשות יוצאות באופן מקובץ מזרוע הערפילית, אך שבות אליה בדרכים מגוונות; זו הסיבה שקל להבחין בהן בנקודה אחת, אך קשה יותר לראותן כאשר הן מפוזרות הרחק מזרוע הערפילית, במסלולי החזרה השונים. בזמן הנוכחי, אין פועלות באורונטון ערפיליות רבות המייצרות-שמשות, אף כי אנדרומדה, המצויה מחוץ לגבולותיו המיושבים של יקום-העל, פעילה מאוד. ניתן לצפות בערפילית מרוחקת זו בעין בלתי-מזוינת; כאשר הינכם מתבוננים בה, עצרו להרהר בכך שהאור שבו אתם חוזים עזב שמשות מרוחקות אלה לפני כמעט מיליון שנה.

גלקסיית שביל החלב מורכבת ממספר עצום של ערפיליות-עבר ספיראליות ואחרות, אשר רבות מהן עדיין שומרות על תצורתן המקורית. ואולם, כתוצאה מקטסטרופות פנימיות וממשיכה חיצונית, רבות מהן עוותו והתארגנו מחדש כך שהמראה של הצברי ענק אלה דומה למסה עצומה ובוהקת של שמשות בוערות, כדוגמת ענני מגלן. התצורה הכדורית של צברי הכוכבים היא השלטת בשוליו החיצוניים של אורונטון.

יש להתייחס לענני הכוכבים העצומים של אורונטון כאל הצברים יחידים של חומר, אשר ניתן להשוותם לערפיליות הנפרדות הנצפות באזורי החלל החיצוניים לגלקסיית שביל החלב. לעומת זאת, רבים מענני החלל המכונים ענני כוכבים, מכילים חומר גזי בלבד. הפוטנציאל האנרגטי של ענני גז כוכביים אלו הינו עצום באופן בלתי-ייאמן, וחלק ממנו נאסף על-ידי שמשות קרובות המשלחות אותו אל החלל כהתפרצויות שמש.

resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

^{154.6 (169.6)} Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

^{154.7 (170.1)} Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

^{154.8 (170.2)} The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

^{154.9 (170.3)} The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispached in space as solar emanations.

חלק הארי של המסה המוכלת בכוכבים ובפלנטות של יקום-על, מקורו בגלגלי הערפיליות; אך מעט מן המסה של יקום-על מאורגנת באמצעות פעולתם הישירה של מנהלי הכוח (כמו בדוגמה של בניית הספירות הארכיטקטוניות), אף כי מרחבי החלל הפתוח מהווים מקור לכמות מסוימת של חומר, ששיעורה משתנה תמידית.

אשר לשאלת המקור, רוב השמשות, הפלנטות והספירות האחרות משתייכות לאחת מעשר הקבוצות הבאות:

1. טבעות כיווץ משותפות-מרכז. לא כל הערפיליות הינן ספיראליות. ערפיליות ענקיות רבות, במקום להתפצל למערכת בינארית [כוכב כפול] או לכדי ספיראלה, עוברות תהליך של התעבות על-ידי יצירת טבעות מרובות. למשך פרק זמן ממושך ערפילית שכזו מופיעה כשמש מרכזית עצומה המוקפת בעננים ענקיים רבים של חומר, אשר צורתם טבעתית.

2. הכוכבים המותזים-כוללים את השמשות הנפלטות בתנופה מגלגלי האם האדירים העשויים גזים חמים ביותר. שמשות אלה אינן נפלטות כטבעות, אלא בשורות ימינה ושמאלה. לכוכבים מותזים קיים אף מקור בערפיליות שאינן-ספיראליות.

3. פלנטות של פיצוץ כבידה. כאשר שמש נולדת מתוך ערפילית ספיראלית, או מתוך ערפילית מוט, היא מושלכת לעיתים קרובות למרחק ניכר. שמש שכזו מורכבת ברובה מגז, ולאחר מכן, משהיא מתקררת ומתעבה במידת-מה, היא עשויה לנוע בקרבת מסה עצומה של חומר בדמות שמש ענקית או אי אפל בחלל. אף-על-פי שהתקרבות שכזו איננה קרובה דיה על-מנת שתסתיים בהתנגשות, היא עשויה להיות מספיק קרובה על-מנת שכוח המשיכה של הגוף הגדול יחולל גלי עוויתות בגוף הקטן, וכך תתחיל סדרה של תהפוכות גליות המתרחשות בו-זמנית בשני קטביה של השמש המתעוותת. בשיאם, גורמים התפרצויות ופיצוצים אלו ליצירת סדרה של צבירי חומר בעלי גודל משתנה, אשר עשויים להיות מושלכים אל מעבר לאזור איסוף החומר של השמש המתפרצת, וכך להיכנס למסלול עצמאי ויציב מסביב לאחד משני הגופים המעורבים במקרה. מאוחר יותר, צבירי החומר הגדולים יותר מתאחדים ומושכים לעברם בהדרגה את הצבירים הקטנים. באופן זה באות לכדי קיום רבות מן הפלנטות המוצקות של המערכות הקטנות. וכזה בדיוק הוא אף מקורה של מערכת השמש שלכם.

4. הבנות הפלנטאריות הספיראליות [צנטריפוגליות]. כאשר שמשות עצומות ממדים מאיצות מאוד את קצב סיבובן בשלבים מסוימים של התפתחותן, הן מתחילות להשליך לאחר-מכן גזולות של חומר, העשויות להיאסף לאחר-מכן וליצור עולמות קטנים שממשיכים לחוג סביב להורה השמשי.

5. ספירות נעדרות-כבידה. קיימת מגבלה

^{1551 (170.4)} The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

^{1552 (170.5)} As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

^{1553 (170.6)} 1. *Concentric Contraction Rings*. Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

^{1554 (170.7)} 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

^{1555 (170.8)} 3. *Gravity-explosion Planets*. When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

^{1556 (171.1)} 4. *Centrifugal Planetary Daughters*. Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

^{1557 (171.2)} 5. *Gravity-deficiency Spheres*. There is a critical limit to the size of individual stars. When a

קריטית לגודלם של כוכבים יחידים. כאשר שמש מגיעה לגבול זה היא נידונה להתפצל, אלא אם כן יאט קצב סיבובה; עם ההגעה למגבלה מתרחש ביקוע שמש ונולד כוכב כפול חדש מאותו סוג. בהמשך, פלנטות קטנות מרובות עשויות להיוולד כתוצר-לוואי של הפרעה עצומת ממדים זו.

6. כוכבים מכאצים. לעיתים, במערכות הקטנות יותר, מושכת לעברה הפלנטה הגדולה החיצונית ביותר את העולמות השכנים, בעוד שהפלנטות הקרובות לשמש מתחילות את צלילתן הסופית. במערכת השמש שלכם, סוף שכה משמעו שארבע הפלנטות הפנימיות תבלענה על-ידי השמש, בעוד שצדק, הפלנטה הגדולה ביותר, יגדל מידה רבה על-ידי זה שיתפוס את יתר העולמות. סופה של מערכת שמש שכזו יהיה ביצירתן של שתי שמשות קרובות, אך לא שוות זו לזו, שזהו אחד הטיפוסים של יצירת כוכב כפול. קטסטרופות שכאלה אינן מתרחשות לעיתים תכופות, אלא בצבירי הכוכבים בקצות יקומי-העל.

7. ספירות מצטברות. מתוך הכמויות העצומות של החומר הנפוץ בחלל, פלנטות קטנות עשויות להצטבר באיטיות. פלנטות אלה גדלות כתוצאה מהתווספות מטאורים ועל-ידי התנגשויות משניות. התנאים השוררים במגזרים מסוימים של החלל מעודדים יצירתן של פלנטות בצורות אלה. מקורם של עולמות מיושבים רבים הינו כזה.

כמה מן האיים הדחוסים והאפלים הללו מהווים תוצאה ישירה של התאספות התמרות אנרגיה בחלל. קבוצה אחרת של האיים האפלים הללו הגיעו לכדי קיום כתוצאה מהצטברות כמויות עצומות של חומר קר, מטאורים ורסיסים גרידא החגים בחלל. הצטברויות חומר שכאלה מעולם לא היו חמות, ולמעט דחיסותן, הן דומות למדי בהרכבן לאורגנית.

8. שמשות שהתכלו. כמה מאי החלל האפלים הינם שמשות מבודדות שהתכלו לאחר שפלטו את כל אנרגיות החלל הזמינות שלהן. יחידות החומר המאורגנות מתקרבות לעיבוי מלא, לדחיסות כמעט מלאה; ונדרשים עידינים על-גבי עידינים על-מנת לטעון מסות עצומות שכאלה של חומר דחוס ביותר במעגלי החלל, ובכך להתכונן למחזורים חדשים של פעולה ביקום בעקבות התנגשות או מאורע קוסמי מחייה אחר.

9. ספירות התנגשות. התנגשויות אינן בלתי-שכיחות באזורים בעלי צפיפות צבירים גדולה. היערכות-מחדש אסטרונמית שכזו מלווה בהתמרות חומר ובשינוי אנרגיה עצומים. התנגשויות שבהן מעורבות שמשות מתות משפיעות במיוחד על יצירת תנודות אנרגיה נרחבות. לעיתים תכופות, מהווים שברי התנגשויות את הגרעינים שמהם נוצרים לאחר מכן גופים פלנטאריים המתאימים לשמש כמשקן לבני תמותה.

sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

^{155.8 (171.3)} 6. *Contractural Stars*. In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

^{155.9 (171.4)} 7. *Cumulative Spheres*. From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

^{155.10 (171.5)} Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

^{155.11 (171.6)} 8. *Burned-out Suns*. Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

^{155.12 (171.7)} 9. *Collisional Spheres*. In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

10. עולמות ארכיטקטוניים. אלה העולמות אשר נבנים בהתאם לתוכניות ולמפרטים לשם תכלית מסוימת, כדוגמת קאלוֹינגְטון, המטה של היקום המקומי שלכם, ואורסה, מושב ממשל יקום-העל שלכם.

קיימות טכניקות רבות אחרות שבאמצעותן מתפתחות שמשות ומובחנות פלנטות, ואולם ההליכים שפורטו לעיל מציגים רק את השיטות שבאמצעותן נולדות רוב מערכות הכוכבים ומשפחות הפלנטות. על-מנת לתאר את כל הטכניקות המעורבות במטמורפוזת של כוכבים ובהתפתחות פלנטות, נידרש להצגתן של כמעט מאה שיטות שונות ליצירת שמשות ולהיווצרות פלנטות. בשעה שתלמידי הכוכבים שלכם סורקים את השמיים, הם צופים במופעים המרמזים על כל האופנים הללו ליצירת כוכבים, אך לרוב אין ביכולתם לגלות הוכחות ליצירתם של אותם הצברי חומר קטנים ובלתי-מאירים המשמשים כפלנטות מיושבות, ואלה החשובים ביותר בכל רחבי הבריאה החומרית.

6. הספירות של החלל

ללא קשר למקורן, ניתן לסווג את הספירות השונות של החלל למחלקות העיקריות הבאות:

1. השמשות – כוכבי החלל.
2. איי החלל האפלים.
3. גופי חלל משניים – כוכבי שביט, מטאורים ופלנטות קטנטנות.
4. הפלנטות, לרבות העולמות המיושבים.
5. ספירות ארכיטקטוניות – עולמות המיוצרים על-פי הזמנה.

למעט הספירות הארכיטקטוניות, מקורם של כל גרמי החלל הינו אבולוציוני. אבולוציוני במובן שהם לא נוצרו בצו גורם אלוהי; אבולוציוני במובן שהפעולות היצירתיות של האל נגללו באמצעות טכניקת זמן-מרחב, דרך פעולה של רבות מן הבריות התבוניות האלוהיות שנבראו ושהתממשו-לבסוף.

השמשות. השמשות הינן כוכבי החלל בכל שלבי קיומם המגוונים. חלק מן הכוכבים הללו הינם מערכות חלל המתפתחות ביחידות; אחרים הינם כוכבים כפולים ומערכות פלנטאריות בשלבי התכווצות או היעלמות. כוכבי החלל קיימים בלא פחות מאשר אלף מצבים ושלבים שונים. אתם מכירים שמשות אשר פולטות אור המלווה בחום; אך קיימות אף שמשות אשר מאירות ואינן מחממות.

העובדה כי שמש רגילה פולטת אור וחום

^{15513 (1721)} 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

^{15514 (1722)} There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. THE SPHERES OF SPACE

^{1561 (1723)} Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

- ^{1562 (1724)} 1. The suns — the stars of space.
- ^{1563 (1731)} 2. The dark islands of space.
- ^{1564 (1732)} 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.
- ^{1565 (1733)} 4. The planets, including the inhabited worlds.
- ^{1566 (1734)} 5. Architectural spheres — worlds made to order.

^{1567 (1735)} With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

^{1568 (1736)} *The Suns*. These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

^{1569 (1737)} The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light

במשך טריליונים על-גבי טריליונים של שנים מעידה על כמות האנרגיה האדירה הטמונה בכל יחידת חומר. בחלקיקי חומר פיזי בלתי-נראים אלה אגורה אנרגיה בכמות בלתי-תיאמן כמעט. ומרביתה של האנרגיה הזו הופכת להיות זמינה כאור, כאשר היא נתונה ללחצי החום האדירים ולפעילויות האנרגיה הנלוות השוררות בלב השמשות הלוהטות. ואף קיימים תנאים נוספים המאפשרים לשמשות הללו להתמיר ולשלוח הלאה הרבה מאנרגיית החלל המגיעה אליהן דרך מעגלי החלל הממוסדים. רבות מצורות האנרגיה וכל צורות החומר נמשכות אל-, ומופצות לאחר מכן על-ידי-, הדינאמו הסולאריים. ובאופן זה, משמשות השמשות כמאיצים מקומיים לזרימת האנרגיה, ופועלות כתחנות שלטת-כוח אוטומאטיות.

יקום העל של אורונטון מואר ומחומם על-ידי יותר מעשר טריליון שמשות לוהטות. שמשות אלה הינן הכוכבים שבהם ניתן לצפות מן המערכת האסטרונומית שלכם. יותר משני טריליון מהם רחוקים מדי וקטנים מדי מכדי שניתן יהיה לראותם אי-פעם מאורנטיה. ואולם, ביקום האב מספר השמשות הוא כמספר כוסות המים באוקיינוסים אשר בעולמכם.

א"י החלל האפלים. אלה השמשות המתות והצברי חומר גדולים אחרים נטולי אור וחום. האיים האפלים ניחנים לעיתים במסה אדירה, והם משפיעים בעוצמה על תחומי האיוון והתפעול האוניברסאליים. הדחיסות של כמה מן המסות הגדולות הללו בלתי-תיאמן כמעט. וריכוז אדיר כזה של מסה מאפשר לא"י החלל האפלים לשמש כגלגלי איוון רבי-עוצמה, המחזיקים מערכות שכנות וגדולות כמושכות יעילות. בקונסטלציות רבות הם מאזנים את עוצמת הכבידה; מערכות פיזיות רבות, אשר אחרת היו צוללות במהירות אל מותן, מוחזקות בבטחה באחיזת הכבידה של איים אפלים ושומרים אלה. ביכולתן למקם איים אפלים אלה במדויק הודות לתפקודם זה. מדדנו זה מכבר את כוח המשיכה של הגופים המאירים, ולפיכך ביכולתנו לחשב במדויק את גודלם ואת מיקומם של א"י החלל האפלים, הפועלים ביעילות כה רבה לשמירתה של מערכת נתונה במסלולה.

גופי חלל משניים. המטאורים וחלקיקי חומר קטנים אחרים הנעים ומתפתחים בחלל מהווים הצבר עצום של חומר ואנרגיה.

כוכבי שביט רבים הינם צאצאים פראיים ובלתי-ממוסדים של גלגלי שמשות האם, אשר עוברים בהדרגה לשליטת השמש המרכזית השלטת. לכוכבי שביט אף מקורות מגזנים אחרים. בשל התגובה החשמלית של הגזים המעובים מאוד של השמש ובשל לחץ האור בפועל ואנרגיות אחרות הנפלטות ממנה, פונה זנבו של כוכב השביט בניגוד לכיוון הגוף המושך, או השמש. תופעה זו מהווה את אחת ההוכחות החיוניות למציאותיות של האור ושל האנרגיות

well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

^{156.10 (173.8)} The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

^{156.11 (173.9)} *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

^{156.12 (173.10)} *Minor Space Bodies.* The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

^{156.13 (173.11)} Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality

הנלוות לו; היא מדגימה כי האור הינו בעל משקל. אור הינו חומר אמיתי; הוא איננו פשוט גלים של אֶתֶר היפותטי.

הפלנטות.אלה הצברי החומר הגדולים יותר הנעים במסלול מסביב לשמש או לגוף אחר בחלל; הצברי חומר אלה משתנים בגודלם, והם נעים מן הפלנטות הקטנות ועד לספירות-ענק המצויות במצב צבירה גזי, נוזלי או מוצק. כאשר העולמות הקרים, אשר נבנו מהצטברות של חומר חלל צף, נמצאים ביחס הולם לשמש קרובה, הם מהווים את הפלנטות האידיאליות יותר למשכנם של חיים תבוניים. ככלל, השמשות הקרות אינן מתאימות למשכן חיים; לרוב, מצויות הן רחוק מדי משמש חיה ולוהטת, ובנוסף לכך, הן הרבה יותר מדי מאסיביות; והכבידה על פניהן תהא עצומה.

פחות מפלנטה קרה אחת מכל ארבעים ביקום-העל שלכם עשויה להתאים למשכן הוויות מסדרכם. וכמובן, השמשות בעלות חום-העל והעולמות הרחוקים והקפואים אינם מתאימים למשכן חיים מסדרים גבוהים. בעת הזו, רק שלוש פלנטות במערכת השמש שלכם מתאימות למשכן חיים. במובנים רבים, בשל גודלה, דחיסותה ומיקומה, אורנטיה הינה אידיאלית למשכן אדם.

חוקי האנרגיה הפיזית הינם אוניברסאליים בבסיסם, אך להשפעות מקומיות יש נגיעה רחבה לתנאים הפיזיים השוררים על-גבי פלנטות יחידות ומערכות מקומיות. עולמות החלל, שמספרם לא ישוער, מתאפיינים במגוון כמעט אינסופי של יצורים חיים ובמופעי חיים אחרים. ואולם, קיימות נקודות דמיון רבות בקרב קבוצת עולמות המשתייכים למערכת נתונה; זאת בעוד שקיימת גם תבנית אוניברסאלית לחיים תבוניים. מערכות יחסים פיזיות שוררות בין מערכות פלנטאריות המשתייכות לאותו מעגל פיזי ועוקבות בסמיכות זו אחר זו במסלולן האינסופי מסביב למעגל היקומים.

of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

^{156.14 (173.12)} *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

^{156.15 (173.13)} In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

^{156.16 (173.14)} The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. הספירות הארכיטקטוניות

בעוד כל ממשל של יקום-על שוכן בקרבת היקומים האבולוציוניים של מגזר החלל שלו, משכנו בפועל הוא על-עולם אשר נבנה על-פי הזמנה ומיושב באישיות מוסמכות. עולמות אלה הינם ספירות ארכיטקטוניות, גופי חלל אשר נבנו במיוחד על-מנת שיישרתו את תכליתם הייחודית. אף כי ספרות אלה חולקות באופן של שמשות קרובות, הן מוארות ומחוממות באופן בלתי-תלוי. לכל אחת מהן שמש מאירה שאינה מחממת, בדומה ללווייני פרדיס, בעוד החום מסופק לכל אחת מהן באמצעות זרמי אנרגיה מסוימים הזורמים בקרבת פני הספירה. עולמות מטה אלה שייכים לאחת מן המערכות הגדולות יותר, הממוקמות בסמוך למרכז האסטרונמי של יקום העל שלהם.

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

^{157.1 (174.1)} While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

בעולמות המטה של יקומי העל הזמן מתוקן. היום התקני של יקום העל של אורונטון שקול לכמעט שלשים ימים במושגי הזמן של אורנטיה, ואורך השנה של אורונטון הוא מאה ימים סטנדרטיים. שנה זו של אורסה הינה תקנית ביקום העל השביעי, והיא קצרה בעשרים ושתיים דקות משלושת אלפים ימים במושגי הזמן של אורנטיה; כשמונה שנים וחמישים השנה בשנותיכם שלכם.

עולמות המטה של שבעת יקומי העל חולקים את טיבו ואת הדרו של פרדיס, תבנית השלמות המרכזית שלהם. לאמיתו של דבר, כל עולמות המטה הינם פרדיסיים. והם אכן הינם משכנות שמימיים, ומתעצמים בגודלם הפיזי, ביופיים המורנטי ובהדרם הרוחני ככל שמתקדמים מִירוּשָׁם לכיוון האי המרכזי. וכל לווייני עולמות המטה הללו הינם אף ספרות ארכיטקטוניות.

במגוון עולמות המטה מתקיימים כל שלבי הבריאה החומרית והפיזית. סוגים שונים של יצורים חומריים, מורונטיים ורוחניים רואים בעולמות מפגש אוניברסאליים אלה את ביתם. בשעה שבני-תמותה מרקיעים ביקום, ועוברים מן התחומים החומריים לתחומים הרוחניים, הם אינם מאבדים לעולם את הערכתם לרמות הקיום הקודמות שלהם, וכן את ההנאה שהם מפיקים מהן.

לִירוּשָׁם, המטה של המערכת המקומית שלכם בשֶׁטְכִיָה, שבעה עולמות של תרבות מעבר, אשר כל אחד מהם מוקף על-ידי שבעה לוויינים, ובכללם שבעת עולמות המשכן של ההסגר המורונטי, משכנו הראשון של בן התמותה לאחר המוות. לעיתים, שימש באורנטיה המונח גן-עדן לציון שבעת העולמות הללו, באופן שהעולם הראשון כונה גן העדן הראשון, השני גן העדן השני, וכך הלאה עד לשביעי.

לְעִדְנְטִיָה, עולם המטה של נֹרְלַטִיָדֶק, הקונסטלציה שלכם, שבעים לווייני חֶבְרוֹת תרבותי ואימון, במ שוהים המרקיעים לאחר סיום משטר ההנעה, האיחוד וההכרה של האישיות שלהם בִירוּשָׁם.

סְאִלְוִינְגְטֹן, בירתו של נבאדון, היקום המקומי שלכם, מוקף בעשרה צבירי אוניברסיטאות אשר לכל אחד מהם ארבעים ותשע ספירות. במקום זה הופך האדם לרוחני, בעקבות תהליך החֶבְרוֹת שעבר בקונסטלציה.

אוּמִינֹר השלישי, עולם המטה של המגזר המשני שלכם, אֶנְסָה, מוקף בשבע הספירות שבהן נלמדים הלימודים הפיזיים הגבוהים של חיי ההרקעה.

אוּמַאז'ֹר החמישי, עולם המטה של המגזר הראשי שלכם, סְפֶלְאֶדֹן, מוקף בשבעים הספירות של האימון האינטלקטואלי המתקדם של יקום-העל.

^{157.2 (174.2)} Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

^{157.3 (174.3)} The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusalem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

^{157.4 (174.4)} The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

^{157.5 (174.5)} *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

^{157.6 (174.6)} *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

^{157.7 (174.7)} *Salvington*, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

^{157.8 (174.8)} *Uminor the third*, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

^{157.9 (174.9)} *Umajor the fifth*, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

בקרב ובסמיכות לאורסה, עולם המטה של אורונטון, יקום העל שלכם, מצויות שבע אוניברסיטאות גבוהות של אימון רוחני מתקדם ליצורים רצוניים מרקיעים. כל אחד משבעה צבירי עולמות מדהימים אלה מורכב משבעים עולמות מיוחדים המאכלסים שפע המונה אלפים על-גבי אלפים של מוסדות ושל ארגונים המוקדשים לאימון אוניברסאלי ולתרבות רוחנית; במוסדות ובארגונים אלה מחונכים מחדש ונבחנים מחדש עולי הרגל של הזמן כהכנה לטיסתם הארוכה להאווה. עם הגעתם, מתקבלים תמיד עולי הרגל של הזמן בעולמות נלווים אלה, ואולם שגורם של בוגרי הלימודים הללו להאווה נעשה תמיד הישר מחופיה של אורסה.

אורסה הוא המטה הניהולי והרוחני של כטריליון עולמות מיושבים, או של כאלה המתאימים ליישוב. ההדר, ההוד והמושלמות של בירת אורונטון עולה על כל הפלאות של בריאות הזמן-מרחב.

לו היו מכוננים כל היקומים המקומיים המתוכננים וכל רכיביהם, כי אז היו קיימים בשבעת יקומי העל מעט פחות מחמש-מאות מיליארד עולמות ארכיטקטוניים.

8. שליטה וייסות של אנרגיה

ספירות המטה של יקומי העל נבנו כך שיוכלו לתפקד כווסתים יעילים של כוח ואנרגיה בעבור מגזריהן המגאנים, וכן לשמש נקודות מוקד לקונון האנרגיה בעבור היקומים המקומיים המרכיבים אותן. ספירות מטה אלה מפעילות השפעה רבת עוצמה על האיזון והשליטה באנרגיות הפיזיות החגות בחלל המאורגן.

פונקציות וויסות נוספות מתבצעות על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל, ישויות חיות וחיות-למחצה אשר נתהוו לשם פעולה מפורשת זו. מרכזי הכוח והבקרים הללו הינם קשים להבנה; הסדרים הנמוכים שביניהם אינם רצוניים – הם אינם ניחנים ברצון, אינם בוחרים, פעולותיהם תבוניות מאוד, אך ככל הנראה אוטומאטיות וטבועות בארגונם ההתמחותי במיוחד. מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים של יקום העל נוטלים על עצמם את ההכונה והשליטה החלקית בשלושים מערכות האנרגיה המרכיבות את תחום הגראוֹיטה. משך הזמן הדרוש למעגלי האנרגיה הפיזיים, המנהלים על-ידי מרכזי הכוח של אורסה, להשלים הקפה סביב יקום העל הוא מעט יותר מ-968 מיליון שנה.

אנרגיה מתפתחת הינה בעלת מהות; יש לה משקל, אף כי המשקל תמיד יחסי ותלוי במהירות הסיבובית, במסה ובאנטי-כבידה. מסת החומר נוטה להאט את מהירות האנרגיה; והמהירות הנוכחת-בכל של האנרגיה מייצגת את: המהירות התחילית שניתנה לה, פחות אפקט ההאטה

^{157.10 (175.1)} *Uversa*, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

^{157.11 (175.2)} *Uversa* is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

^{157.12 (175.3)} If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

^{158.1 (175.4)} The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

^{158.2 (175.5)} Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

^{158.3 (175.6)} Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity,

בשל המסה שבה נתקלה במסלולה, ועוד אפקט פעולת הוויסות של ווסתי האנרגיה החיים של יקום העל, וכן ההשפעה הפיזית של גופים קרובים חמים מאוד או טעונים מאוד.

התוכנית האוניברסאלית לשמירה על שיווי-משקל בין חומר לאנרגיה דורשת יצירה ופירוק תמידיים של יחידות חומר מן הסדרים הנמוכים. ביכולתם של מנהלי הכוח האוניברסאליים לעבות ולעב, או להרחיב ולשחרר, כמויות משתנות של אנרגיה.

בהינתן השפעה מאיטה ארוכה מספיק, הייתה הכבידה הופכת לבסוף את כל האנרגיה לחומר, אלמלא קיומם של שני גורמים: ראשית, משום השפעת האנטי-כבידה של בקרי האנרגיה; ושנית, משום שחומר מאורגן נוטה להתפרק בתנאים מסוימים המצויים בכוכבים מאוד חמים, או לחלופין, בתנאים ייחודיים מסוימים השוררים בחלל בקרבת גופים קרים ואנרגטיים ביותר של חומר דחוס.

כאשר מצטברת מסה לכדי צביר-עודף, ובכך מאיימת להוציא את האנרגיה מכלל איזון ולרוקן את מעגלי האנרגיה הפיזיים, מתערבים הבקרים הפיזיים, אלא אם כן נטיית החומר להפוך יותר מדי אנרגיה לחומר מנוצחת באמצעות התנגשות בין הענקים המתים של החלל, אשר ברגע קצר מפזרת לחלוטין את התאגדויות הכבידה המצטברות. באירועי התנגשות אלה, כמויות עצומות של חומר הופכות באחת לצורה נדירה ביותר של אנרגיה, ובכך מתחיל מחדש המאבק לשיווי-משקל אוניברסאלי. בסופו של דבר, מתייצבות המערכות הפיזיות הגדולות יותר ומתיישבות פיזית, ואז נעות בתנופה לעבר המסלולים הממוסדים והיציבים של יקומי העל. בהמשך לאירוע הזה, אין מתרחשות עוד התנגשויות או קטסטרופות במערכות מיוצבות שכאלה.

במהלך תקופות שבהן מתקיים מצב של עודף-אנרגיה, מתרחשות הפרעות כוח ותנודות חום המלוות במופעים חשמליים. במהלך תקופות של חוסר-אנרגיה, קיימת נטייה מוגברת להצטברות ולהתעבות של חומר, וליציאתם של המעגלים המיוצבים בעדינות רבה יותר מכלל שליטה; כתוצאה מכך מתרחשות התאמות, בצורה של התנגשויות או של גאות, המשיבות במהרה על כנו את האיזון בין האנרגיה הזורמת לבין חומר היציב יותר, כפשוטו. אחת ממשימותיהם של צופי כוכבי השמיים הינה לחזות מראש, או לפחות להבין, התנהגות סבירה זו של השמשות הלוהטות ושל איי החלל האפלים.

ביכולתנו לזהות את רוב החוקים השולטים באיזון האוניברסאלי ולחזות מראש הרבה בכל הנוגע ליציבות היקומית. למעשה, התחזיות שלנו הינן אמינות, ואולם תמיד היננו נתקלים בכוחות מסוימים, אשר אינם מציינים לחלוטין לחוקי השליטה האנרגטית וההתנהגות החומרית הידועים לנו. ככל שאנו מתרחקים מפרדיס

minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

^{1584 (175.7)} The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

^{1585 (175.8)} Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

^{1586 (176.1)} When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

^{1587 (176.2)} During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

^{1588 (176.3)} We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we

החוצה לעבר היקומים, כך הופכת בהדרגה היכולת לחזות את כל מופעי החומר לקשה יותר. כאשר הינו עוברים אל מעבר לגבולות התחום המנוהל אישית בידי שליטי פרדיס, הינו ניצבים אל מול אי-יכולת הולכת וגוברת להעריך נכונה, בהתאם לסטנדרטים שגובשו ולניסיון שנצבר מתוך תצפיות הנגזרות באופן בלעדי לתופעות פיזיות במערכות האסטרונומיות הקרובות. אפילו בתחומי שבעת יקומי העל, הינו חיים בתוכי פעולות כוח ותגובות אנרגטיות אשר מחדרות את כל תחומינו ומתפשטות באיזון מאוחד הלאה אל תוך כל תחומי החלל החיצון.

ככל שהינו מרחיקים החוצה, כך גדלה גם הוודאות שניתקל במופעים משתנים ובלתי-צפויים אלה, המעידים בבירור על נוכחותם ועל פעולתם הבלתי-נתפשת של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות. כמו כן, מופעים אלה מעידים בוודאי על שליטת-על אוניברסאלית כלשהי בכל הדברים כולם.

יקום העל של אורונטון מצוי, ככל הנראה, בהאטה לקראת עצירה; דומה כי היקומים החיצוניים עושים דרכם לעבר פעילויות עתידיות שטרם נחזו; והיקום המרכזי בהאונה מיוצב לעד. הכבידה והיעדר החום (קור) מארגנים את החומר ומחזיקים אותו מאוחד; חום ואנטי-כבידה מפלגים את החומר ומפיצים אנרגיה. מנהלי הכוח ומארגני הכוח החיים הינם הסוד שמאחורי השליטה המיוחדת ומאחורי ההכונה התבונית בתהליך המטמורפוזת הבלתי-נגמר של יצירת היקומים, פירוקם ויצירתם מחדש. ערפיליות עשויות להתפזר, שמשות מתכלות, מערכות נעלמות ופלטות נכחדות, אך היקומים לעולם אינם נגמרים.

9. המעגלים של יקומי העל

המעגלים האוניברסאליים של פרדיס אכן מחדרים למעשה את תחומי שבעת יקומי העל. מעגלי נוכחות אלה הינם: כבידת האישיות של האב האוניברסאלי, הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי, כבידת הדעת של הפועל האחד והכבידה החומרית של האי הנצחי.

בנוסף למעגלי פרדיס האוניברסאליים ולנוכחות-פעולתם של המוחלטים ושל האלוהויות ההתנסותיות, פועלות ברמות יקומי העל רק שתי מחלקות של מעגלי אנרגיה, או של חלוקות עוצמה: מעגלי יקומי העל ומעגלי היקומים המקומיים.

מעגלי יקומי העל:

1. מעגל האינטליגנציה המאחד של אחת משבע רוחות האב של פרדיס. מעגל דעת-קוסמית שכזה מוגבל ליקום-על אחד.

proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

^{1589 (176.4)} The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

^{158.10 (176.5)} The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

^{1591 (176.6)} The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

^{1592 (177.1)} In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

^{1593 (177.2)} *The Superuniverse Circuits:*

^{1594 (177.3)} 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

2. מעגל שירותי המִחְזָרוֹתִיּוֹת של שבע רוחות המִחְזָרוֹתִיּוֹת בכל אחד מיקומי העל.

3. המעגלים הסודיים של מִשְׁגוּחֵי הַמִּסְתָּרוֹן, אשר באופן כלשהו מאוגדים-יחדיו ומשונעים-על-ידי דִּוְיִינְגְטוֹן אל עבר האב האוניברסאלי בפרדיס.

4. מעגל ההתייחדות הפנימי של הבן הנצחי עם בניו מפרדיס.

5. נוכחות ההבזק של הרוח האינסופית.

6. תשדורות פרדיס, דו"חות החלל של האוונה.

7. מעגלי האנרגיה של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים.

מעגלי היקומים המקומיים:

1. רוח המתת של בני פרדיס, מנחמם של עולמות המתת. רוח האמת, רוחו של מיכאל באורנטיה.

2. מעגל הסועדות האלוהיות, רוחות האֵם של היקום המקומי, רוח הקודש של עולמכם.

3. מעגל סעד-התבונה של יקום מקומי, הכולל את נוכחותן הפעילה והמגוונת של רוחות מְסִיעוֹת-דַּעַת.

כאשר מתפתחת ביקום מקומי הרמוניה רוחנית שכזו, המתבטאת בעובדה שלא ניתן להבחין עוד בהבדל שבין המעגלים האינדיבידואליים והמשולבים של יקום זה לבין אלה של יקום העל, כאשר שוררת בפועל זהות שכזו בתפקוד ואחדות שכזו בסעד, או אז מצטרף מיידית היקום המקומי למעגלים המיוצבים של אור וחיים, והופך באחת למועמד להתקבל לקונפדרציה הרוחנית של האיחוד של אותם חלקים של על-הבריאה שהפכו מושלמים. תנאי הקדם להתקבלות לוועדות עתיקי היום, ולחברות בקונפדרציה של יקומי העל, הינם:

1. יציבות פיזית. שומה על הפלנטות ועל הכוכבים של יקום מקומי להימצא בשיווי משקל; שומה על עידי המטמורפוזה הבלתי-אמצעית שאותה עוברים הכוכבים כי הסתיימו זה מכבר. על היקום להתקדם בנתיב ברור; ועל מסלולו להתייצב בבטחה ובאופן סופי.

2. נאמנות רוחנית. חייב להתקיים מצב של הכרה אוניברסאלית ונאמנות כלפי בן האל הריבון המנהל את ענייני היקום המקומי. וכן, חייב להיווצר זה מכבר מצב של שיתוף-פעולה הרמוני בין הפלנטות היחידות, המערכות והקונסטלציות של אותו יקום בכללותו.

היקום המקומי שלכם איננו נחשב אפילו כמשתייך לסדר המיוצב של הבריאה הפיזית ביקום העל; וקל וחומר שאיננו נמנה כחבר על המשפחה הרוחנית המוכרת של ממשל-העל. ואף כי עדיין אין לנבאדון ייצוג באורסה, אנו,

^{159.5 (177.4)} 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

^{159.6 (177.5)} 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

^{159.7 (177.6)} 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

^{159.8 (177.7)} 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

^{159.9 (177.8)} 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

^{159.10 (177.9)} 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

^{159.11 (177.10)} *The Local Universe Circuits:*

^{159.12 (177.11)} 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

^{159.13 (177.12)} 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

^{159.14 (177.13)} 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

^{159.15 (177.14)} When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

^{159.16 (177.15)} 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

^{159.17 (177.16)} 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

^{159.18 (177.17)} Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet

הנמנים עם הממשל-העל, נשלחים מפעם לפעם לעולמותיו במשימות מיוחדות, ממש כשם שאנוכי הגעתי לאורנטיה במישרין מאורסה. והינו מושיטים לשליטיכם ולמנהליכם כל סיוע אפשרי לשם פתרון הסוגיות הסבוכות העומדות לפניהם; הינו כמהים לראות את יקומכם כשיר וראוי להשתייך כחבר מן המניין במשפחת הבריות המאגדות של יקום העל.

have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. שליטי יקומי העל

במטות יקומי העל יושב הממשל הרוחני הגבוה של תחומי הזמן-מרחב. הזרוע הביצועית של ממשל העל, אשר מקורה בוועדות השילוש, מנהלת במישרין על-ידי אחת משבע רוחות האב של ההשגחה העליונה, הוויות היושבות בסמכות פרדיס על כס הניהול של יקומי העל ומנהלות אותם באמצעות שבעת המבצעים העליונים, המוצבים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית, אלה הם הלוויינים החיצוניים ביותר של פרדיס.

מטות יקומי העל הינם מקום משכן של הרוחות המִחְזִירִיתוֹת ושל גְּבוּאוֹת הַעֲזָר המִחְזִירִיתוֹת. מעמדת ביניים זו, מקיימות הוויות מופלאות אלה את פעולות המחזיריות העצומות שלהן, וכך סועדות הן את היקום המרכזי ממעל ואת היקומים המקומיים מתחת.

בראש כל אחד מיקומי העל עומדים שלושה עתיקי יומין, אלה הם המנהלים הראשיים בצוותא של ממשל העל. כוח האדם בזרוע הביצועית של ממשל יקום העל כולל שבע קבוצות שונות:

1. עתיקי היוםין.
2. ההופכים בינה למושלמת.
3. יועצים אלוהיים.
4. פוסקים אוניברסאליים.
5. שליחים עצמתיים.
6. אלה שסמכותם גְּבוּהָה.
7. אלה בלא שם ומספר.

שלושת עתיקי היוםין מסתייעים באופן קרוב בסגל המונה מיליארד הופכי בינה למושלמת, אשר אליהם נלווים שלושה מיליארד יועצים אלוהיים. לכל ממשל של יקום על מסופחים מיליארד פוסקים אוניברסאליים. שלוש קבוצות אלה הינן אישיותות מתאמות של השילוש, אשר מקורן הישיר והאלוהי הוא בשילוש פרדיס.

שלושת הסדרים הנותרים, השליחים העצמתיים, אלה שסמכותם גְּבוּהָה ואלה בלא שם ומספר, הינם בני-תמותה מרקיעים מהוללים. הראשון בסדרים הללו עלה דרך

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

^{15:10.1 (178.1)} The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

^{15:10.2 (178.2)} The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

^{15:10.3 (178.3)} Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

- ^{15:10.4 (178.4)} 1. Ancients of Days.
- ^{15:10.5 (178.5)} 2. Perfectors of Wisdom.
- ^{15:10.6 (178.6)} 3. Divine Counselors.
- ^{15:10.7 (178.7)} 4. Universal Censors.
- ^{15:10.8 (178.8)} 5. Mighty Messengers.
- ^{15:10.9 (178.9)} 6. Those High in Authority.
- ^{15:10.10 (178.10)} 7. Those without Name and Number.

^{15:10.11 (178.11)} The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

^{15:10.12 (178.12)} The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona

משטר ההרקעה ועבר דרך האוונה בימיו של גִּרְנֶדְפֶּנְדָה. לאחר שהגיעו לפרדיס הם התקבלו לסגל הסופיוניות, אומצו על-ידי שילוש פרדיס והוצבו לאחר מכן בשירותם הנשגב של עתיקי היומין. כמחלקה, נודעים שלושת הסדרים הללו כבְּנֵי הַגֶּשֶׁמָה שְׁשֻׁלָּשׁ; אלה הוויות אשר מקורן כפול והן משרתות כעת את השילוש. ובאופן זה הורחבה הזרוע הביצועית של ממשל יקום העל, כך שתכלול את הילדים המהוללים, שהפכו למושלים, של העולמות האבולוציוניים.

הוועדה המתואמת של יקום העל מורכבת משבעת הסדרים הביצועיים שצוינו לעיל, וכן משליטי המגזרים ומהמפקחים האזוריים הנוספים הבאים:

1. מְשַׁלְמֵי הַיּוֹמִין – שליטי המגזרים הראשיים של יקום העל.
2. אֶחְרוֹנֵי הַיּוֹמִין – מנהלי המגזרים המשניים של יקום העל.
3. אִיחֻדֵי הַיּוֹמִין – יועצי פרדיס לשליטי היקומים המקומיים.
4. נְאֻמְנֵי הַיּוֹמִין – מנחי פרדיס לשליטים הנְשָׂאִים בְּיוֹתֵר של ממשלי הקונסטלציות.
5. בְּנִים מוֹרִים שֶׁל שְׁלוֹשׁ העשויים להיות בתפקיד במטה של יקום העל.
6. נְצַחֵי הַיּוֹמִין, העשויים להיות נוכחים במקרה במטה יקום העל.
7. שְׁבַע בְּבוֹאוֹת עֶזֶר מִחֲזִירוֹתִיּוֹת – הדוברות של שְׁבַע הרוחות המִחֲזִירוֹתִיּוֹת, ודרכן גם המייצגות של שְׁבַע רוחות האֵב של פרדיס.

בְּבוֹאוֹת הַעֶזֶר הַמִּחֲזִירוֹתִיּוֹת משמשות אף כמייצגות של קבוצות הוויות רבות אשר משפיעות על ממשלות יקומי העל, אך מסיבות מגוונות אינן פעילות במלוא יכולותיהן האינדיבידואליות בעת הזו. קבוצה זו כוללת את: המופע המתפתח של אישיות ההווה העליונה ביקום העל, המִפְקֵחַ הַבְּלָתִי-מְגֹדֵר שֶׁל הָעֶלְיוֹן, בְּאֵי הַלֵּחַ הַמְּגֹדֵרִים שֶׁל הַמֶּרְבִּי, מִחֲזִרְנֵי הַקִּשּׁוֹר הָעֲלֹמִים שֶׁל מְאֻגְסְטוֹן, וכן המייצגים הרוחניים העל-אישיים של הבן הנצחי.

כמעט בכל עת נוכל למצוא בעולמות המטה של יקום העל נציגים של כל קבוצות ההוויות הברואות. עבודת הסעד השגרתית של יקומי העל מבוצעת על-ידי הֶסְקוֹנָאפִים רבי העוצמה ועל-ידי חברים אחרים במשפחה הנרחבת של הרוח האינסופית. במהלך עבודת מרכזי יקומי-העל המופלאים הללו של ממשל, שליטה, סעד ודין ביצועי, באים במגע ומתמזגים היצורים התבוניים מכל תחומי החיים האוניברסאליים, בעת שעוסקים הם במתן שירות יעיל, ניהול נבון, סעד אוהב ודין צדק.

in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

^{15:10.13 (178:13)} The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

- ^{15:10.14 (179:1)} 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.
- ^{15:10.15 (179:2)} 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.
- ^{15:10.16 (179:3)} 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.
- ^{15:10.17 (179:4)} 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.
- ^{15:10.18 (179:5)} 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.
- ^{15:10.19 (179:6)} 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.
- ^{15:10.20 (179:7)} 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

^{15:10.21 (179:8)} The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

^{15:10.22 (179:9)} At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

יקומי העל אינם מחזיקים בסוג כלשהו של ייצוג שגרירות; הם מבודדים לחלוטין זה מזה. והם לומדים זה על ענייניו של זה אך ורק דרך שירות הסליקה של פרדיס, המופעל על-ידי שבע רוחות האב. שליטי יקומי העל עמלים, במסגרת ועדות התבונה האלוהית, למען רוחות יקומיהם, ללא קשר למתרחש במגזרים אחרים של הבריאה האוניברסאלית. בידוד זה של יקומי העל ישורר עד הגיע השעה שבה יושג תיאום ביניהם על-ידי הקיום העובדתי השלם יותר של ריבונות אישיות ההווה העליונה המתפתחת והתנסותית.

^{15:10.23 (179.10)} The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. האסיפה הדיונית

ההוויות המייצגות את האוטוקרטיה של המושלמות ואת הדמוקרטיה של האבולוציה נפגשות פנים אל פנים על עולמות כדוגמת אוורסה. מקור הזרוע הביצועית של ממשל העל הינו בעולמות המושלמות; הזרוע המחוקקת נובעת מפריחתם של היקומים האבולוציוניים.

האסיפה הדיונית של יקום העל מוגבלת לעולם המטה. אסיפה מחוקקת, או מייצעת, זו מורכבת משבעה בתים, אשר לכל אחד מהם שולח כל יקום מקומי, אשר התקבל לוועדות יקום העל, נציג נבחר יליד אותו יקום. נציגים אלה נבחרים על-ידי הוועדות הגבוהות של היקומים המקומיים מקרב עולי הרגל המרקיעים הבוגרים של אורונטון, אשר שוהים באורסה ומורשים להיות משונעים להאוונה. משך תקופת השירות הממוצעת הינה בת כמאה שנים סטנדרטיות של יקום העל.

מעולם לא הגיע לידיעתי שאירעה אי-הסכמה כלשהי בין המנהלים של אורונטון לבין האסיפה באורסה. מעולם, בכל היסטוריה של יקום העל שלנו, לא העבירה האסיפה המלצה אשר החטיבה הביצועית של ממשל העל אפילו היססה לבצעה. תמיד שררו ההרמוניה המושלמת ביותר וההסכמות בעבודה, וכל זאת מצביע על העובדה כי הוויות אבולוציוניות אכן מסוגלות להגיע לרומ תבונה אשר הפכה מושלמת, ואשר בכך מכשירה אותם להתחבר עם אישיות ממקור מושלם ובעלות טבע אלוהי. נוכחות האסיפות הדיוניות במטות יקומי העל מגלה את התבונה, ומרמזת על הניצחון המוחלט, של כלל התפיסה האבולוציונית העצומה של האב האוניברסאלי ושל בנו הנצחי.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

^{15:11.1 (179.11)} It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

^{15:11.2 (179.12)} The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

^{15:11.3 (180.1)} Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. בתי המשפט העליונים

כאשר היננו מזכירים את זרועות ממשל

12. THE SUPREME TRIBUNALS

^{15:12.1 (180.2)} When we speak of executive and

אוורסה, זו הדינית וזו הביצועית, אתם עשויים להסיק מן האנאלוגיה לצורות ממשל אזרחי מסוימות הקיימות באורנטיה, כי מוכרחה להיות לנו אף זרוע שלישית, או שיפוטית, ואכן כך הוא; ואולם, זרוע זו איננה מאוישת בנפרד. בתי המשפט שלנו מורכבים כך: בהתאם לטבע המקרה ולחומרתו, בראש ההרכב יושב עתיק יומין, ההופך בינה למושלמת או יועץ אלוהי. חומר ההוכחות בעד או נגד אינדיבידואל, פלנטה, מערכת, קונסטלציה, או יקום, מוצג ומבואר על-ידי הפוסקים. ההגנה על ילדי הזמן ועל הפלנטות האבולוציוניות מתבצעת בידי השליחים רבי העוצמה, המשקיפים הרשמיים של ממשל העל ביקומים ובמערכות המקומיות. עמדת הממשל הגבוה יותר מוצגת על-ידי אֵלָה שֶסְמֻכּוֹתָם גְבוּהָה. על-פי רוב, מנוסח גזר הדין על-ידי ועדה בעלת גודל משתנה, המורכבת ממספר שווה של אֵלָה בְּלֹא שֵם וּמְסָפָר ושל קבוצת אישיותות מבינות הנבחרת מקרב האסיפה הדינית.

בתי הדין של עתיקי היומין הינם בתי המשפט הגבוהים לבחינת נושאי השיפוט הרוחני בעבור כל היקומים הסמוכים על שולחנם. הבנים הריבוניים של היקומים המקומיים הינם הסמכות העליונה בתחומם; ולמעט במקרים הנוגעים להכחדתם של יצורים רצוניים, הם כפופים לממשל העל אך ורק במקרים ובעניינים שבהם ביקשו מרצונם מעתיקי היומין לשפוט או ליעץ. מקור הרשאות הדין הינו ביקומים המקומיים, אך גזרי דין המערבים הכחדתם של יצורים רצוניים מנוסחים ומבוצעים תמיד במטה יקום-העל. הבנים של היקומים המקומיים עשויים להכריז על הישרדותו של בן-תמותה, אולם רק עתיקי היומין יכולים לשבת בדין בנושאים הקשורים לחיים ולמוות נצחיים.

בכל העניינים שאינם דורשים הליך שיפוט והצגת הוכחות, עתיקי היומין, או עמיתיהם, מחליטים, ותמיד ניתנות הפסיקות האלה פה אחד. היננו עוסקים כאן בוועדות של מושלמות. בצויהם של בתי הדין העליונים והעילאיים הללו אין חילוקי דעות ואין דעות מיעוט.

למעט מקרים מועטים יוצאי-דופן, לממשל העל סמכות שיפוטית על כל ההוויות ועל כל העניינים אשר מצויים בתחומיהם. לא ניתן לערער על החלטותיהן ועל פסקי-דין של רשויות ממשל העל, שכן הן מייצגות את הדעות התואמות של עתיקי היומין ושל אותה רוח אב השולטת ממושבה בפרדיס בגורל יקום העל הנידון.

13. ממשלות המגזרים

מגזר ראשימהווה כעשירית מיקום-על והוא

deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

^{15:122 (180.3)} The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

^{15:123 (180.4)} In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

^{15:124 (180.5)} With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

^{15:131 (181.1)} A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred

מורכב ממאה מגזרים משניים, עשרת אלפים יקומים מקומיים וכמאה מיליארד עולמות המתאימים ליישוב. המגזרים הראשיים הללו מנהלים בידי שלושה מְשַׁלְמֵי יוֹמִין, איִשְׁיִיזוֹת שְׁלוֹשׁ עָלְיוֹנוֹת.

הממשלים של מושלמי היומין דומים למדי בהרכבם לאלה של עתיקי היומין, למעט העובדה שהם אינם יושבים בדין בעניינים הרוחניים של התחום. עבודתם של ממשלי המגזרים הראשיים הללו נוגעת בעיקר למעמד האינטלקטואלי של בריאה רחבת ממדים. על-מנת לדווח לממשלי עתיקי היומין, המגזרים הראשיים אוספים, פוסקים, מסווגים ומטפלים בכל העניינים הניהוליים והשגרתיים שלהם נודעת חשיבות בעבור יקום העל, ושאינם נוגעים במישרין לניהול הרוחני של התחומים, או להוצאה אל הפועל של תוכנית שליטי פרדיס להרקעתם של בני התמותה. הסגל של ממשל מגזר ראשי אינו שונה מזה של ממשל יקום העל.

כשם שהלוויינים הנהדרים של אורסה נוגעים להכנתכם הרוחנית הסופית לקראת האוונה, כך מוקדשים שבעים הלוויינים של אומאז'ור החמישי לאימון ולהתפתחות האינטלקטואלית שלכם ביקום העל. כאן נאספות יחדיו מכל רחבי אורונטון ההוויות הנבונות, אשר עמלות ללא לאות על הכנת בני התמותה של הזמן להתקדמותם הנוספת לעבר נתיבת הנצח. רוב האימון הזה של בני התמותה המרקיעים מתנהל על שבעים עולמות הלימוד.

בראשות ממשלות המגזרים המשניים יושבים שלושה אחרוני יומין. המנהל שלהם עוסק בעיקר בשליטה הפיזית, באיחוד, בייצוב ובתיאום השגרתו של מנהל היקומים המקומיים המרכיבים את המגזר. כל מגזר משני כולל עד כמאה יקומים מקומיים, עשרת אלפים קונסטלציות, מיליון מערכות, או כמיליארד עולמות ברי-יישוב.

עולמות המטה של המגזרים המשניים הינם מקומות המפגש הנפלאים של בְּקָרִי הָאֵב הַפִּיזִיִּים. את עולמות המטה הללו מקיפים שבעת עולמות הלימוד, אשר מהווים את בתי ספר הראשונים של יקום העל, וכן את מרכזי האימון בידע פיזי וניהולי הנוגעים ליקום היקומים.

המנהלים של ממשלות המגזרים המשניים כפופים ישירות לשליטי המגזרים הראשיים. אחרוני היומין מקבלים את כל דו"חות התצפיות ומתאמים את כל ההמלצות המגיעות אל יקום העל מאִיחודֵי הַיּוֹמִין – אשר מוצבים כנופים וכיועצים מטעם השילוש בעולמות המטה של היקומים המקומיים – ומְאָמְנֵי הַיּוֹמִין, אשר, בדומה לאיחודי היומין, מסופחים לוועדות הגְבוּהִים בְּיוֹתֵר, המצויות במטות הקונסטלציות. כלל הדו"חות מהסוג הזה משודרים אל מושלמי היומין אשר במגזרים הראשיים, ובהמשך מועברים הלאה, אל ממשלות עתיקי היומין.

minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

^{15132(181.2)} The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

^{15133(181.3)} As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

^{15134 (181.4)} The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

^{15135(181.5)} Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

^{15136 (181.6)} The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the

באופן הזה משתרע שלטון השילוש מן הקונסטלציות של היקומים המקומיים ועד למטות יקומי העל. במטות של היקומים המקומיים אין כלל נציגים של השילוש.

major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. התכלית של שבעת יקומי העל

קיימות שבע מטות עיקריות המתגלות בתהליך התפתחותם של שבעת יקומי העל. כל מטרה עיקרית שכזו בהתפתחותו של יקום-על, תוכל למצוא את ביטוייה המלא ביותר רק באחד מתוך שבעת יקומי העל, ולפיכך, לכל יקום-על קיים תפקיד מיוחד וטבע ייחודי.

אורונטון – יקום העל השביעי שאליו משתייך היקום המקומי שלכם – ידוע בעיקר במתת סעד הרחמים האדירה השופעת בו כלפי בני התמותה של התחום. הוא נודע באופן שבו שורר צדק המרוכך בחמלה, ושולטת עוצמה המותנית בסבלנות, בעוד שקורבנות הזמן מוקרבים באופן חופשי על-מנת להבטיח את ייצוב הנצח. אורונטון הינו יקום הדגמה של אהבה ושל חמלה.

יהא זה קשה ביותר לתאר את המושג שלם על אודות הטבע האמיתי של התכלית האבולוציונית הנפרשת באורונטון, ואולם, ביכולתנו להציע את הרגשתנו, שלפיה בבריאת-על זו מתאגדות יחדיו ששת המטרות הייחודיות של האבולוציה הקוסמית, כפי שהן מופיעות בששת בריאות-העל הנלוות, ויוצרות משמעות-של-שלם; וזו הסיבה לכך ששיעורנו לעיתים כי האישיות המפותחת והסופית של האל העליון תשלט, בעתיד הרחוק, מאורסה על שבעת יקומי העל המושלמים, בכל הדר ניסיונה ובכוחה הריבוי הכול-יכול אשר יושג בזמן ההוא.

כשם שאורונטון הינו ייחודי בטיבו ובעל גורל אינדיבידואלי, כך גם ששת יקומי העל הנלווים לו. רבות מן המתרחש באורונטון לא התגלה לכם, ומתוך אותם היבטי חיים של אורונטון אשר לא התגלו לכם, רבים עתידים למצוא את ביטויים השלם ביותר ביקום-על אחר. אף כי שבע המטרות של ההתפתחות האבולוציונית של יקומי העל פועלות ברחבי כל שבעת יקומי העל, כל אחת מבריאות-העל תעניק את הביטוי השלם ביותר אך ורק לאחת ממטרות אלה. על-מנת להבין עוד על אודות מטרות אלה של יקומי העל, יהיה על הרבה ממה שאינכם מבינים להתגלות בפניכם, ואפילו אז – תבינו אך מעט. תיאור זה בכללותו מייצג אך הצצה חטופה על הבריאה העצומה אשר עולמכם והמערכת המקומית שלכם מהווים חלק ממנה.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

^{15:14.1 (181.7)} There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

^{15:14.2 (182.1)} Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

^{15:14.3 (182.2)} It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

^{15:14.4 (182.3)} As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

עולמכם קרוי אורנטיה, ומספרו הוא 606 בקבוצת הפלנטות, או המערכת, של שטניה. במערכת זו מצויים כעת 619 עולמות מיושבים, ויותר ממאתיים פלנטות נוספות מתפתחות לקראת הפיכתן לעולמות מיושבים בזמן עתידי כלשהו.

עולם המטה של שטניה קרוי ירושם, ומספר המערכת שלו בקונסטלציה של נורלאטיאדק הינו עשרים וארבע. הקונסטלציה שלכם, נורלאטיאדק, מורכבת ממאה מערכות מקומיות ולה עולם מטה הקרוי עדנטיה. מספרו של נורלאטיאדק ביקום המקומי של נבאדון הינו שבעים. היקום המקומי של נבאדון מורכב ממאה קונסטלציות ובירתו ידועה בשם סאלוינגטון. מספרו של היקום של נבאדון במגזר המשני של אנסה הינו שמונים וארבע.

המגזר המשני של אנסה מורכב ממאה יקומים מקומיים ובירתו קרויה אומינור השלישי. מגזר משני זה הינו מגזר מספר שלוש בקרב המגזר הראשי של ספלאנדון. ספלאנדון מורכב ממאה מגזרים משניים ועולם המטה שלו קרוי אומאז'ור החמישי. זהו המגזר הראשי החמישי ביקום העל של אורוונטון, המקטע השביעי של היקום המקיף. וכך תוכלו למקם את הפלנטה שלכם במסגרת שיטת הארגון והניהול של יקום היקומים.

מספרו של עולמכם ביקום המקיף הינו 5,342,482,337,666. זהו המספר שבו נרשם עולמכם באוורסה ובפרדיס; זהו המספר הקטלוגי של עולמכם במרשם העולמות המיושבים. הנני יודע את מספר המרשם של הספירה הפיזית, ואולם, הוא כה עצום בגודלו, עד כי נודעת לו משמעות פרקטית מועטה ביותר בעבור הדעת של בן התמותה.

הפלנטה שלכם הינה חברה בקוסמוס עצום; והינכם משתייכים למשפחה אינסופית-כמעט של עולמות, אף כי עולמכם מנוהל בדייקנות ונתמך באהבה, ממש כאילו היה העולם המיושב היחיד בכל רחבי הקיום.

[הוצג על-ידי פוסק אוניברסאלי המגיע מאוורסה.]

^{15145 (1824)} Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

^{15146 (1825)} Satania has a headquarters world called Jerusalem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

^{15147 (1826)} The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

^{15148 (1827)} The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

^{15149 (1831)} Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

^{151410 (1832)} [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

מסמך 16. שבע רוחות האב

017 ⇨

הספר של אורנטיה

015 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 16

שבע רוחות האב

סעיפים

מבוא

1. היחס לשלוש האלהות
2. היחס לרוח האינסופית
3. הזהות והמגוון של רוחות האב
4. תכונות ותפקודים של רוחות האב
5. היחס ליצורים
6. הדעת הקוסמית
7. מוסר, מעלה ואישיות
8. האישיות באורנטיה
9. המציאותיות של התודעה האנושית

PAPER 16

THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

מבוא

שבע רוחות האב של פרדיס הינן האישיות הראשיות של הרוח האינסופית. בפעולה יצירתית משובעת זו של שכול-עצמי, מיצתה הרוח האינסופית את כלל אפשרויות ההתאגדות שמאפשר מבחינה מתמטית קיומן העובדתי של שלוש אישיות האלוהות. לו ניתן היה לברוא יותר רוחות אב, הרי שהן היו נבראות, ואולם קיימות שבע צורות התאגדות אפשריות בין שלוש אלוהויות, ואך ורק שבע צורות. וזהו, אם כן, ההסבר לכך שהיקום פועל בחלוקה לשבע יחידות גדולות, ולכן שהמספר שבע עומד בבסיס ארגון וניהול היקום.

וכך, מקורן של שבע רוחות האב, ושל תכונותיהן האינדיבידואליות, הינו בשבעת הדימויים הבאים:

1. האב האוניברסאלי.
2. הב הנצחי.

INTRODUCTION

^{1601 (184.1)} THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

^{1602 (184.2)} The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

- ^{1603 (184.3)} 1. The Universal Father.
- ^{1604 (184.4)} 2. The Eternal Son.

3. הרוח האינסופית.

4. האב והבן.

5. האב והרוח.

6. הבן והרוח.

7. האב, הבן והרוח.

היננו יודעים אך מעט על אודות פעולת האב והבן ביצירת רוחות האב. כפי הנראה, הן הובאו לכדי קיום מתוך פעולותיה האישיות של הרוח האינסופית; ואולם, הודרכנו במפורש כי הן האב והן הבן השתתפו ביצירתן.

בטיבן ובאופיין הרוחני, שבע רוחות פרדיס אלה הינן כאחת; ואולם, בכל היבטי זהותן האחרים הן שונות במאד זו מזו, ותוצאות פעולתן ביקומי העל הינן כאלה שמהתבוננות בהן ניתן לעמוד בבירור על ההבדלים היחידניים שבין רוחות האב. כל תוכניות ההמשך של שבעת מגזרי היקום המקיף – ואפילו של המגזרים התואמים להם בחלל החיצון – הותנו בגיוון אחר-מאשר-רוחני של שבע רוחות האב האלה של ההשגחה העליונה והמרבית.

לרוחות האב תפקידים רבים, ואולם בעת הזו עיסוקן הייחודי הינו הפיקוח המרכזי על שבעת יקומי העל. כל רוח אב מחזיקה מטה עצום של מוקד-כוח, החג באיטיות מסביב להיקף של פרדיס, בעודו מתמיד לשמור על מיקום ממול ליקום העל המצוי תחת השגחתו המיידית, וכן בנקודת המוקד הפרדיסית של השליטה הייחודית בכוח ושל ההפצה המגזרית של האנרגיה. קווי הגבול הרדיאליים של כל אחד מיקומי העל אכן מתכנסים אל עולם המטה של רוח האב המפקחת בפרדיס.

160.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

160.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

160.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

160.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

160.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

160.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

160.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

160.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. היחס לשלוש האלוהות

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

הבורא האחד, הרוח האינסופית, הינו הכרחי להשלמת הפיכת אלוהות השילוש הבלתי-מחולקת לאישיות. הפיכה זו של שילוש האלוהות לאישיות מחזיקה אפשרות להתבטא בשבעה אופנים יחידניים והתאגדותיים; ומכאן, התוכנית העוקבת ליצירת יקומים המאוכלסים בהוויות תבוניות בעלות פוטנציאל רוחני, אשר מבטאות נאמנה את האב, את הבן ואת הרוח, גרמה להפיכת שבע רוחות האב לאישיות להיות בלתי-נמנעת. היננו נוהגים לכנות את ההפיכה המשולשת של האלוהות לאישיות כבלתי-נמנעת המוחלט, בעוד שהיננו רואים את הופעת שבע רוחות האב כבלתי-נמנעת התת-מוחלט.

בעוד ששבע רוחות האב מייצגות אך בקושי את האלוהות בעלת-שלושת ההיבטים, הן מהוות את הביטוי הנצחי של האלוהות בעלת שבעת

161.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

161.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and

ההיבטים, את התפקודים הפעילים וההתאגדותיים של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות. באמצעות שבע רוחות אלה, בן ודרן, יכולים האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינוסופית – או כל התאגדות זוגית שלהם – לפעול ככאלה. כאשר פועלים האב, הבן והרוח יחדיו, הם עשויים לעשות כן דרך רוח אב מספר שבע, ואכן כך הם פועלים, אך אינם עושים זאת כשילוש. רוחות האב מייצגות, כיחידות ובשיתופיות, את כל אחת מאפשרויות הפעולה של האלוהות ואת כולן גם יחד, כבודדים או כריבוי, אך הן אינן מייצגות אפשרויות פעולה אלה כקולקטיב, קרי את השילוש. רוח אב מספר שבע אינה פעילה באופן אישי בכל הנוגע לשילוש, וזוהי בדיוק הסיבה לכך שהיא יכולה לפעול אישית בעבור ההוויה העליונה.

ואולם, אשר מְפנות שבע רוחות האב את מושביהן האינדיבידואליים של העוצמה האישית ושל הסמכות על יקומי העל, וכאשר הן מתקבצות סביב הפועל האחד בנוכחות המשולשת של אלוהות פרדיס, או אז ושם מייצגות הן בצוותא את העוצמה, התבונה והסמכות התפקודיות של האלוהות הבלתי-מחולקת – השילוש – בעבור היקומים המתפתחים ובם. איחוד פרדיס' שכזה של הביטוי הקדום בעל שבעת ההיבטים של האלוהות, כולל למעשה, וחובק פשוטו כמשמעו, את כל התכונות ואת כל הגישות של שלושת האלוהויות הנצחיות, בעליונות ובמרביות. לכל עיקר ותכלית מעשיים, חובקות שבע רוחות האב, אז ושם, את התחום הפונקציונאלי של העליון-מרבי ביקום האב ובעבורו.

ככל שהיננו מסוגלים להבחין, קשורות שבע רוחות אלה לפעילויות האלוהיות של שלושת האישיות הנצחיות של האלוהות; אין אנו מבחינים בהוכחה כלשהי לקשר ישיר עם הנכחויות הפעילות של שלושת השלבים הנצחיים של המוחלט. כאשר הן מאוגדות, מייצגות רוחות האב את אלוהויות פרדיס במה שניתן לתפוש בקווים כלליים כתחום הפעולה הסופי. תחום זה עשוי לכלול רבות ממה שהינו מרבי אראינו מוחלט.

2. היחס לרוח האינוסופית

בדיוק כשם שהבן הנצחי והמקורי מתגלה באמצעות האישיות של הבנים האלוהיים, אשר מספרם גדל בהתמדה, כך מתגלה הרוח האלוהית והאינוסופית דרך הערוצים של שבע רוחות האב ושל קבוצות הרוחות הנלוות להן. הרוח האינוסופית נגישה במרכז המרכזים, אך לא כל אלה אשר מגיעים לפרדיס מסוגלים להבחין באישיותה ובנוכחותה המובדלת באופן מידי; ואולם, כל אלה אשר מגיעים ליקום המרכזי יכולים להיוועד, ואכן נועדים מיידית, עם אחת משבע רוחות האב, זו אשר שלטונה חולש מעל יקום העל שממנו הגיע עולה הרגל החדש של החלל.

associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

^{161.3 (185.3)} But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

^{161.4 (185.4)} As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

^{162.1 (185.5)} Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

אב פרדיס דובר אל יקום היקומים אך ורק דרך בנו, בעוד שהוא ובנו פועלים במשותף אך ורק דרך הרוח האינוסופית. ומחוץ לפרדיס ולהאוונה, דוברת הרוח האינוסופית אך ורק באמצעות קולותיהן של שבע רוחות האב.

בתחומי המערכת של פרדיס-האוונה, מפעילה הרוח האינוסופית השפעה של נוכחות אישית; בכל מקום אחר, נוכחותה הרוחנית האישית מופעלת על-ידי אחת משבע רוחות האב ובאמצעותה. לפיכך, מותנית הנוכחות הרוחנית של המקור והמרכז השלישי ביקום העל, בכל עולם ובכל יחיד, בטיבה הייחודי של רוח האב המפקחת על מגזר זה של הבריאה. לחילופין, קווי הכוח והתבונה הרוחניים המשולבים עוברים פנימה אל עבר אישיות האלוהות השלישית דרך שבע רוחות האב.

שבע רוחות האב ניחות בצוואת, כקולקטיב, בתכונות העליונות-המרבית של המקור והמרכז השלישי. בעוד שכל אחת מהן חולקת בזו המתת כיחידה, רק בצוואת הן מתאפיינות בִּיְלֻל־לֵל, בִּיְדֵעֶת-הֶלֶל ובנוכחות-בכל. אף לא אחת מהן יכולה לפעול כך ביקום בכללותו; כיחידות, ובעת הפעלת הכוחות הללו של עליונות ושל מרביות, כל אחת מהן מוגבלת באופן אישי ליקום העל שעליו היא משגיחה במישרין בלבד.

כל אשר נאמר לכם על אודות אלוהיות ואישיותו של הפועל האחד, תקף במידה שווה אף לשבע רוחות האב, אשר מפיצות ביעילות כה רבה את הרוח האינוסופית לעבר שבעת מגזרי היקום המקיף; וזאת בהתאם למתת האלוהית, לאופן נבדלות ולטבען הייחודי. לפיכך, כל אחד מן השמות של הרוח האינוסופית, או כל הכינויים גם יחד, הולמים גם את הקבוצה הזו של שבע הרוחות בצוואת. בצוואת, הן הינן אחת עם הפועל האחד בכל הרמות התת-מוחלטות.

3. הזהות והמגוון של רוחות האב

שבע רוחות האב הינן הוויות אשר לא ניתן לתארן, אך הן הינן אישיות באופן מפורש וברור. יש להן שמות, אך בחרנו להציג כאן על-פי מספרן. בהיותן הביטויים האישיותיים העיקריים של הרוח האינוסופית, הן דומות זו לזו; ואולם, כביטויים העיקריים של שבע ההתאגדויות האפשריות של האלוהות בעלת שלושת ההיבטים, טבען מגוון במהותו, וגיוון זה בטיבן קובע את אופן התנהגותן הנבדל ביקומי העל. ניתן לתאר את שבע רוחות האב האלה כדלקמן:

רוח אב מספר אחת. באופן ייחודי, רוח זו הינה המייצגת הישירה של אב פרדיס. היא

^{1622 (186.1)} To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit speaks only by the voices of the Seven Master Spirits.

^{1623 (186.2)} The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

^{1624 (186.3)} The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

^{1625 (186.4)} All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

^{1631 (186.5)} The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

^{1632 (186.6)} *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the

מייצגת באופן יוצא-דופן ויעיל את העוצמה, האהבה והתבונה של האב האוניברסאלי. היא הינה השותפה האינטימית והיועצת הנשגבת של הבכיר במשגוהי המסתורין, אותה הוויה אשר עומדת בראש המקללה למכוננים בעלי אישיות בדיונית. בכל המפגשים של שבע רוחות האב, תמיד זו רוח האב מספר אחת אשר דוברת בשם האב האוניברסאלי.

רוח זו חולשת על יקום העל הראשון, ואף כי היא מייצגת ללא רבב את טיבו האלוהי של ביטוי אישיותי עיקרי של הרוח האינוסופית, דומה כי היא דומה יותר באופייה, ובאופן מיוחד, לאב האוניברסאלי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם שבע הרוחות המהפכניות במטה יקום העל הראשון.

רוח האב מספר שתיים. רוח זו מבטאת ומציגה בנאמנות את הטבע שאין-דומה-לו ואת אופיו המקסים של הבן הנצחי, יליד הבריאה הראשון. לעולם מצויה היא בקשר קרוב עם כל סדרי בני האל, כאשר אלו מבקרים ביקום המשכן כיחידים או כאשר מתאגדים הם בשמחה לשם מפגש. בכל אספותיהן של שבע רוחות האב, תמיד דוברת רוח זו בשם הבן הנצחי ומטעמו.

רוח זו מכוונת את גורלותיו של יקום העל מספר שתיים ושולטת בממלכה נרחבת זו, ממש כשם שהיה עושה זאת הבן הנצחי. לעולם היא מצויה בקשר עם שבע הרוחות המהפכניות הממוקמות בבירת יקום העל השני.

רוח האב מספר שלוש. רוח זו דומה במיוחד באישיותה לרוח האינוסופית, והיא המכוונה את תנועותיהן ואת עבודתן של רבות מהאישיות הגבוהות של הרוח האינוסופית. היא יושבת בראש האסיפות שלהן וקרובה מאוד לכל האישיות שמקורן הבלעדי הינו במקור ובמרכז השלישי. כאשר מתאספות שבע רוחות האב לוועידה, תמיד זוהי רוח האב מספר שלוש אשר דוברת בשם הרוח האינוסופית.

רוח זו ממונה על יקום העל מספר שלוש ומנהלת את ענייניו של מגזר זה ממש כפי שהייתה עושה זאת הרוח האינוסופית. לעולם מצויה רוח זו בקשר עם הרוחות המהפכניות במטה של יקום העל השלישי.

רוח האב מספר ארבע. רוח אב זו חולקת את טיבם המשולב של האב ושל הבן, ולה השפעה מכרעת בנגוע למדיניות ולנהלים של האב-הבן בוועידותיהן של שבע רוחות האב. רוח זו הינה המנהלת והיועצת הראשית של אותן הוויית מרקיעות אשר הגיעו לרוח האינוסופית, ולפיכך הפכו למועמדות לפגוש את הבן ואת האב. היא תומכת בקבוצה העצומה של אישיות שמקורן הוא באב ובן. כאשר נדרש לייצג את האב ואת הבן באסיפותיהן של שבע רוחות האב, תמיד רוח האב מספר ארבע היא זו הדוברת.

Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

1633 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

1634 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

1635 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

1636 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

1637 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

1638 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number

Four who speaks.

רוח זו מטפחת את המגזר הרביעי של היקום המקיף, בהתאמה לצירופן הייחודי של תכונות האב האוניברסאלי והבן הנצחי. לעולם מצויה רוח זו בקשר אישי עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל הרביעי.

רוח האב מספר חמש. אישיות אלוהית זו, הממזגת באופן מעודן את אופיים של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינוסופית, היא היועצת של קבוצת ההוויות העצומה הידועה בשמות – מנהלי הכוח, מנהלי הכוח והבקר הפיזיים. רוח זו תומכת בכל האישיות אשר מקורן באב ובפועל האחד. כאשר הדיון בוועידותיהן של שבע רוח האב נסב על גישת האב-רוח, תמיד רוח האב מספר חמש היא זו הדוברת.

רוח זו דואגת לרווחתו של יקום העל החמישי באופן המייצג את פעולת המשולבת של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינוסופית. לעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל החמישי.

רוח האב מספר שש. נראה כי הוויה אלוהית זו מייצגת את אופיים המשולב של הבן הנצחי ושל הרוח האינוסופית. בשעה שמתקבצים ביקום המרכזי היצורים אשר נבראו בצוותא על-ידי הבן הנצחי ועל-ידי הרוח האינוסופית, רוח אב זו היא המייעצת להם; וכאשר נדרש לדבר בשם הבן הנצחי והרוח האינוסופית במשולב בוועידותיהן של שבע רוחות האב, רוח האב מספר שש היא זו אשר עונה.

רוח זו מנהלת את ענייניו של יקום העל השישי, ממש באופן שבו היו עושים כן הבן הנצחי והרוח האינוסופית גם יחד. ולעולם מצויה היא בקשר עם הרוחות המקיפות במטה של יקום העל השישי.

רוח האב מספר שבע. רוח האב העומדת בראש יקום העל השביעי הינה ביטוי שקול וייחודי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינוסופית. הרוח השביעית, היועצת של כלל ההוויות אשר מקורן בשילוש, הינה אף המייעצת והמנהלת של כל עולי הרגל המרקיעים של האוונה, אותן הוויות ממוצא נמוך אשר הגיעו אל היכלות התהילה הודות לסעד המשולב של האב, הבן והרוח.

רוח האב השביעית איננה מייצגת את שילוש פרדיס באופן אורגני; אך עובדה ידועה היא כי טיבה האישי והרוחני הינו הביטוי, מטעם הרוח האינוסופית, ובחלוקה שווה מטעם שלושת האישיות האינוסופיות אשר איחודן כאלוהות השילוש פרדיס, ואשר תפקודן כנזהר הוניה המקור לטיבו האישי והרוחני של האל העליון. לפיכך, לרוח האב השביעית מערכת יחסים קרובה ואורגנית עם אישיותו הרוחנית של העליון המתפתח. ומשום כך, כאשר נדרש

^{1639 (187.6)} This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

^{16310 (187.7)} *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

^{16311 (187.8)} This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

^{16312 (187.9)} *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

^{16313 (188.1)} This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

^{16314 (188.2)} *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

^{16315 (188.3)} The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature is the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union is the Paradise Trinity, and whose function as such is the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the

להצביע מטעם הגישה האישית המשולבת של האב, הבן והרוח, או כאשר נדרש לתאר את גישתה הרוחנית של ההווה העליונה, זוהי רוח האב השביעית אשר פועלת בוועידות רוח האב השמימיות. ובאופן טבעי לאור זאת, זוהי הרוח היושבת בראש ועידת שבע רוחות האב של פרדיס.

אף לא אחת משבע הרוחות מייצגת באופן אורגני את שילוש פרדיס, ואולם כאשר הן מתאחדות כאלוהות בעלת שבעה היבטים, איחוד זה שקול, במובן האלוהי – ולא במובן האנושי – לרמה פונקציונלית הניתנת לשיוך לפעולות השילוש. במובן זה, ניתן לשייך פונקציונלית את "הרוח בעלת שבעת ההיבטים" לשילוש פרדיס. ובאותו מובן, רוח האב מספר שבע דוברת לעיתים תוך מתן תוקף לגישת השילוש, או, מוטב לומר, כדוברת של גישת איחוד-הרוח-בעלת-שבעת-ההיבטים בנוגע לגישת איחוד-האלוהות-בעל-שלושת-ההיבטים, גישתו של שילוש פרדיס.

תפקודיה המרובים של רוח האב השביעית נעים, אפוא, מייצוג משולב שלטיבם האישית של האב, הבן והרוח, דרך ייצוגיגישתו האישית של האל העליון, ועד להצגתהגישה האלוהית של שילוש פרדיס. וכן, בהיבטים מסוימים, רוח בכירה זו מבטאת באופן דומה גם אתגישתם של המרבי ושל העליון-מרבי.

וזוהי רוח האב מספר שבע, אשר במגוון יכולותיה תומכת באופן אישי בהתקדמותם של מועמדי ההרקעה מעולמות הזמן, בניסיונם להשיג הבנה של אלוהות העליונות הבלתי-נחלקת. הבנה מסוג זה מערבת תפישה של הריבונות הקיומית של שילוש העליונות, המתואמת עם מושג הריבונות ההתנסותית המתעצמת של ההווה העליונה, על-מנת ליצור אצל היצור את התפישה בדבר איחוד העליונות. הבנתו של היצור את שלושת הגורמים הללו שקולה להבנה ההאונית את מציאותיות השילוש, ומעניקה לעולי הרגל של הזמן את היכולת לחדור, בסופו של דבר, את השילוש, על-מנת לגלות את שלושת האישיות האינוסופיות של האלוהות.

חוסר יכולתם של עולי הרגל של האוונה למצוא באופן מלא את האל העליון זוכה לפיצוי על-ידי רוח האב השביעית, אשר טבע השילוש שבה מגלה באופן יוצא-דופן את אישיות הרוח של העליון. בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אשר בו אין אפשרות ליצור קשר עם אישיות העליון, פועלת רוח אב מספר שבע במקומו של אל היצורים המרקיעים בנושאים של מערכות יחסים אישיות. רוח זו הינה ההווה הרוחנית הגבוהה אשר כל המרקיעים יוכלו לזהות בוודאות, ולהבין במידת מה, כאשר יגיעו אל מרכזי ההדר.

רוח אב זו מצויה בקשר מתמיד עם הרוחות המְחַזְרִיטִיּוֹת באוורסה, המטה של יקום העל

evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

^{16316 (1884)} No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the "Sevenfold Spirit" is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

^{16317 (1885)} The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

^{16318 (1886)} It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

^{16319 (1887)} The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

^{16320 (1881)} This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of

השביעי, הוא מגזר הבריאה שלנו. ניהולה את אורונטון מגלה את הסימטריה המופלאה של המיזוג המתואם של טבעם האלוהי של האב, של הבן ושל הרוח.

the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. תכונות ותפקידים של רוחות האב

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

שבע רוחות האב הינן הייצוג המלא של הרוח האינסופית בעבור היקומים האבולוציוניים. הן מייצגות את המקור והמרכז השלישי ביחסי האנרגיה, הדעת והרוח. אל לכם לשכוח כי גם בעת שהן מתפקדות כראשים המתאמים את שליטתו הניהולית האוניברסאלית של הפועל האחוד, מקורן הינו בפעולות היצירתיות של אלוהויות פרדיס. אמת היא, פשוטו כמשמעו, כי שבע רוחות אלה הינן ביטוי אישיותי לעוצמה הפיזית, לדעת הקוסמית ולנוכחות הרוחנית של אלוהות השילוש, "שבע רוחות האל אשר נשלחו לכל רחבי היקום".

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

רוחות האב ייחודיות בכך שהן פועלות בכל רמות המציאות, למעט ברמה המוחלטת. הן מהוות, אפוא, מפקחות יעילות ומושלמות על כל שלבי הניהול בכל הרמות של פעילויות יקומי העל. דעתם של בני התמותה תתקשה להבין יותר מאשר מעט על אודות רוחות האב, משום שעבודתן נעשית מתוך התמחות כה רבה, על אף היותה חובקת-כל; עבודתן הינה בה בעת חומרית במידה יוצאת-מן-הכלל ורוחנית באופן מעודן. בוראות רב-גוניות אלה הינן אמותיהן של מנהלי הכוח האוניברסאליים, ומשמשות בעצמן כמנהלות העליונות של הבריאה הנרחבת ועצמות הממדים של היצורים הרוחניים.

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

שבע רוחות האב הינן הבוראות של מנהלי הכוח האוניברסאליים ושל עמיתיהם, ישויות אשר הינן חיוניות לשם הארגון, השליטה והוויסות של האנרגיות הפיזיות של היקום המקיף. ואותן רוחות אב מסייעות באופן חומרי ביותר לבנים הבוראים בעבודה של עיצוב וארגון היקומים המקומיים.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

אין אנו מסוגלים להבחין בקשר אישי כלשהו בין העבודה הקוסמית האנרגטית של רוחות האב לבין פעולות הכוח של המחלט הבילתי-מגדר. מופעי האנרגיה הנתונים לשליטתן של רוחות האב מוכוונים כולם מהיקף פרדיס; לא נראה כי הם משויכים באופן ישיר כלשהו למופעי הכוח המזוהים עם המשטח התחתון של פרדיס.

16:4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

אין ספק כי כאשר הינו נתקלים בפעילויות הפונקציונאליות של מגוון מפקחי הכוח המורונטיים, הינו ניצבים פנים-אל-פנים אל מול פעילויות מסוימות שטרם-נתגלו של רוחות האב. מי, פרט לאימהות המשותפות האלה של הבקרים הפיזיים ושל הסועדים הרוחניים, יכול

16:4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived

היה להמציא את שילוב האנרגיות החומריות והרוחניות על-מנת לייצר שלב מציאות אוניברסאלי שלא היה קיים קודם לכן – מהות מורונטית ודעת מורונטית?

חלק גדול מן המציאות בעולמות הרוח הינו מן הסדר המורונטי, שלב של מציאות אוניברסאלית אשר כלל אינו מוכר באורנטיה. מטרת קיום האישיות הינה רוחנית, ואולם בתווך מצויות תמיד הבריאות המורונטיות, המגשרות על הפער שבין העולמות החומריים של בני התמותה לבין ספירות יקומי העל בעלות המעמד הרוחני המתקדם. ובתחום זה, נודעת לרוחות האב תרומה אדירה לתוכנית ההרקעה של האדם לפרדיס.

לשבע רוחות האב נציגים אישיים הפועלים ברחבי היקום המקיף; ואולם, מכיוון שרוב רובן של הוויות כפיפות אלה אינו מעורב ישירות בסכמת ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה בנתיב מושלמות פרדיס, מעט מאוד נתגלה לכם על אודותיהן, אם בכלל נתגלה. הרבה, הרבה מאוד, מן הפעילויות של שבע רוחות האב נשאר חבוי מהבנתו של האדם, וזאת משום שאין לפעילויות אלה כל נגיעה ישירה לבעיה של הרקעתכם לפרדיס.

אף-על-פי שאין ביכולתנו לספק הוכחות חותכות, קרוב לוודאי כי לרוח האב של אורונטון השפעה מכרעת על תחומי הפעילות הבאים:

1. הליכי אתחול-החיים של נשאי החיים של היקום המקומי.

2. הפעולות ההשפעה על החיים של הרוחות מסייעות-הדעת, המוענקות לעולמות על-ידי רוח יצירתית של יקום מקומי.

3. התנודות במופעי האנרגיה, המתרחשות ביחידות חומר מאורגן אשר מגיבות לכבידה הקווית.

4. התנהגות האנרגיה המתהווה כאשר היא משתחררת לחלוטין מאחיזת המחלט הבלתי-מגדר, ובכך הופכת למגיבה להשפעה הישירה של הכבידה הקווית ושל התפעולים של מנהלי הכוח האוניברסאליים ושל עמיתיהם.

5. מתת סעד הרוח מטעם רוח יצירתית של יקום מקומי, אשר נודעת באורנטיה כרוח הקודש.

6. המתת העוקבת של רוח בני המתת, אשר נקראת באורנטיה המנחם או רוח האמת.

7. מנגנון המחזירות של היקום המקומי ושל יקום העל. קשה לספק הסבר סביר, או להבין את ההיגיון שמאחורי רבים מן המאפיינים הקשורים לתופעה יוצאת-דופן זו, אלא מתוך הנחת פעולתן של רוחות האב בסמיכות לפועל האחד ולהוויה העליונה.

so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

16:46 (189:7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16:47 (190:1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16:48 (190:2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16:49 (190:3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16:410 (190:4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16:411 (190:5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16:412 (190:6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:413 (190:7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:414 (190:8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:415 (190:9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

על אף חוסר יכולתנו להבין במידה מספקת את מגוון הפעולות הרחב של שבע רוחות האב, הינו בטוחים כי לשניים מתוך מגוון התחומים העצום של הפעילויות ביקום אין להן כל נגיעה: המתת והסעד של מְכַנְנֵי המַחֲשָׁבָה, וכן תפקודיו הבלתי-נתפשים של המְחַלְט הבלתי-מְגֹדֵר.

^{164.16 (190.10)} Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. היחס ליצורים

כל מגזר של היקום המקיף, כל אחד מן היקומים ומן העולמות, נהנה מן ההדרכה והתבונה המאוחדות של כל שבע רוחות האב, אך מקבל את המגע האישי ואת הצביון של רוח אחת בלבד. והצביון האישי של כל רוח אב מְחַדֵּר לחלוטין את יקום העל שלה ומתנה אותו באופן ייחודי.

בשל ההשפעה האישית הזו של שבע רוחות האב, שומה על כל יצור מכל סדר של הוויות תבוניות מחוץ להאוונה ולפרדיס, לשאת את החותמת האינדיבידואלית האופיינית המעידה על היות אחת משבע רוחות פרדיס אלה אמו הקדמונית. וככל שהדבר נוגע לשבעת יקומי העל, כל יצור יליד יקום-על – בין אם אדם ובין אם מלאך – יישא לנצח את האות המזהה את מקום היוולדו.

שבע רוחות האב אינן פולשות באופן ישיר לדעת החומרית של היצורים היחידים בעולמות החלל האבולוציוניים. בני התמותה של אורנטיה אינם חווים את נוכחותה האישית של ההשפעה הדעתית-רוחנית של רוח האב של אורונטון. אם רוח אב זו יוצרת קשר מכל סוג שהוא עם דעתו של בן-תמותה יחיד במהלך העידינים האבולוציוניים המוקדמים של עולם מיושב, הרי שקשר זה חייב להתרחש באמצעות סעד הרוח היצירתית של היקום המקומי, היא בת-הלוויה ועמיתתו של בן האל הבורא החולש על גורלותיה של כל בריאה מקומית. ואולם, רוח אב יצירתית זו דומה למדי בטבעה ובאופייה לרוח האב של אורונטון.

החותמת הפיזית של רוח האב מהווה חלק ממוצאו החומרי של האדם. השפעתה הרציפה של אותה רוח אב נמשכת לכל אורך הנתיבה המורנטית. אין זה משונה כלל שכל הנתיבה הרוחנית העוקבת של בן-תמותה מרקיע שזכה, אין בה כדי למחות לחלוטין את החותמת האופיינית של אותה רוח מפקחת. ההטבעה של רוח אב הינה בסיסית לעצם קיומו של כל שלב קודם-להאוונה בנתיבת בן התמותה.

נטיות האישיות הייחודיות המוצגות בניסיון חייהם של בני התמותה האבולוציוניים – הנטיות המאפיינות כל אחד מיקומי העל ואשר מבטאות במישרין את טיבה של רוח האב השלטת – לעולם אינן מטשטשות לחלוטין, אפילו לא לאחר שמרקיעים שכאלה עברו את האימון הממושך ופגשו את המשמעת המאחדת הנהוגה

5. RELATION TO CREATURES

^{165.1 (190.1)} Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

^{165.2 (190.1)} Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

^{165.3 (191.1)} The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

^{165.4 (191.2)} The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

^{165.5 (191.3)} The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on

במיליארד עולמות הלימוד של האוונה. אפילו בתרבות האינטנסיבית העוקבת של פרדיס אין די על-מנת למחות לחלוטין את סימני ההיכר של יקום העל המקורי. לנצח יציג בן-תמותה מרקיע תכונות המעידות על הרוח האב השלטת ביקום העל שבו נולד. אפילו בסגל הסופיוניות, כאשר נדרש להגיע ליחס השלם של השילוש כלפי הבריאה האבולוציונית, או לתיאור יחס שכזה, תמיד נאספת קבוצה של שבעה סופיונים, אחד מכל יקום על.

6. הדעת הקוסמית

רוחות האב הינן המקור בעל שבעת ההיבטים של הדעת הקוסמית, היא הפוטנציאל האינטלקטואלי של יקום המקיף. הדעת הקוסמית הינה מופע תת-מוחלט של הדעת של המקור והמרכז השלישי, ובדרכים מסוימות היא קשורה באופן תפקודי לדעתה של ההווה העליונה המתפתחת.

בעולם כדוגמת אורנטיה, אין אנו פוגשים במישרין בהשפעתן הישירה של שבע רוחות האב בענייניהם של גזעי בני האנוש. אתם חיים תחת השפעתה המיידית של הרוח היצירתית של נבאדון. ואף-על-פי-כן, אותן רוחות אב שולטות על התגובות הבסיסיות של דעת כל היצורים; זאת משום שרוחות האב הינן המקור בפועל של הפוטנציאלים השכליים והרוחניים, אשר עברו תהליך התמחות ביקום המקומי על-מנת לתפקד בחייהם של היחידים השוכנים בעולמות האבולוציוניים של החלל והזמן.

עובדת קיומה של הדעת הקוסמית מסבירה את הקרבה בין סוגים שונים של דעת אנושית ושל דעת על-אנושית. לא רק רוחות דומות נמשכות זו אל זו, אלא אף דעות דומות חוברות יחדיו מתוך אחווה רבה ונטויות לשתף פעולה זו עם זו. לעיתים ניתן לחזות בדעות אנושיות שונות הפועלות בנתיבים דומים להפליא ובהסכמה שאין להסבירה.

בכל התאגדויות האישיות של הדעת הקוסמית קיימת איכות של הדעת הקוסמית אשר ניתן לכנותה "תגובת המציאות". מתת אוניברסאלי קוסמי זה של היצורים הרצוניים הוא אשר מצילם מהפיכה לקורבנות חסרי-ישע של קדם-ההנחות המרומזות של המדע, הפילוסופיה והדת. רגישות זו של הדעת הקוסמית למציאות מגיבה לשלבים מסוימים של המציאות ממש כשם שאנרגיה-חומר מגיבה לכבידה. יהא זה נכון אף יותר לומר כי מציאויות על-חומריות אלה מגיבות לדעת הקוסמית.

הדעת הקוסמית מגיבה בבטחה (מכירה בתגובה) בשלוש רמות של מציאות אוניברסאלית. תגובות אלה ברורות מאליהן לדעת מעמיקת-המחשבה ובעלת יכולת ההיסק הבהירה. רמות המציאות הללו הינן:

1. סיבתיות -מרחב המציאות של החושים

the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finalizers is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

^{1661 (191.4)} The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

^{1662 (191.5)} On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

^{1663 (191.6)} The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

^{1664 (191.7)} There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the "reality response." It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

^{1665 (192.1)} The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

^{1666 (192.2)} 1. *Causation* — the reality domain of the

הפיזיים, המרחבים המדעיים של האחידות הלוגית, ההבחנה בין העובדות למה שאינו-עובדתי, מסקנות של התבוננות-עצמית המבוססות על תגובה קוסמית. זוהי הצורה המתמטית של ההבחנה הקוסמית.

2. תפקיד -תחומי המציאות של המוסר במרחב הפילוסופי, הזירה של ההיגיון, ההכרה של הטוב והרע היחסיים. זוהי הצורה השיפוטית של ההבחנה הקוסמית.

3. פולחן -התחום הרוחני של מציאות החוויה הדתית, ההגשמה האישית של האחוה האלוהית, ההכרה בערכים הרוחניים, ההבטחה של הישרדות הנצחית, ההרקה מן המעמד של עבדי האל לעבר האושר והחופש של בני האל. זוהי התבונה הגבוהה ביותר של הדעת הקוסמית, אופני ההבחנה הקוסמית של יראת כבוד ושל סגידה.

התובנות המדעיות, המוסריות והרוחניות האלה, התגובות הקוסמיות האלה, טבועות בדעת הקוסמית אשר הוענקה לכל היצורים בעלי הרצון. חוויית החיים לעולם איננה נכשלת בפיתוח שלוש האינטואיציות הקוסמיות האלה; והן המרכיבות את התודעה העצמית של החשיבה המעִנֶת. ואולם, עצוב להיווכח בעובדה כי כה מעט אנשים באורנטיה נהנים מטיפול איכותי אלה של חשיבה קוסמית אמיצה ועצמאית.

במסגרת המתת של דעת היקום המקומי, שלוש תובנות אלה של הדעת הקוסמית מהוות את קדם-ההנחות המאפשרות לאדם לפעול כאישיות רציונלית ומודעת-לעצמה בתחומי המדע, הפילוסופיה והדת. במילים אחרות, ההכרה במציאותיות של שלושת המופעים הללו של האינסוף נעשית באמצעות טכניקה קוסמית של גילוי-עצמי. חומר-אנרגיה מזוהה באמצעות הלוגיקה המתמטית של החושים; הדעת-היגיון מכירה באופן אינטואיטיבי בחובתה המוסרית; רוח-אמונה (סגידה) הינה הדת של מציאות החוויה הרוחנית. שלושת הגורמים הבסיסיים הללו של חשיבה מעִנֶת עשויים להיות מאוחדים ומתואמים בהתפתחות האישיות, או שהם עלולים להיות בלתי-מאוזנים ולמעשה בלתי-קשורים באופן פעולתם. ואולם, כאשר הם הופכים מאוחדים, הם מייצרים אופי חזק המבוסס על התיאום בין העובדות המדעיות, הפילוסופיה המוסרית והחוויה הדתית האמיתית. ואלה שלוש האינטואיציות הקוסמיות המקנות תוקף אובייקטיבי, מציאותיות, לחוויית האדם בנוגע לדברים, משמעויות וערכים.

פיתוחן וחידודן של מתנות דעת אנושית מולדות אלה הינה תכלית החינוך; ביטוי הינה תכלית הציוויליזציה; תפישתן הינה תכלית חוויית החיים; רוממותן, תכליתה של הדת; ואיחודן, תכליתה של האישיות.

7. מוסר, מעִלָה ואישיות

physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

^{1667 (1923)} 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

^{1668 (1924)} 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

^{1669 (1925)} These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

^{16610 (1926)} In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and coordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

^{16611 (1927)} It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

האינטליגנציה לבדה לא תוכל להסביר את הטבע המוסרי. מוסריות ומעלות הן טבע מולד באישיות האנושית. האינטואיציה המוסרית, מימוש החובה, הינה מרכיב במתת הדעת האנושית, והיא נלווית לתכונות נוספות של הטבע האנושי שאין ניתנות להמרה: סקרנות מדעית ובוננות רוחנית. היכולות המנטאליות של האדם עולות בהרבה על אלה של קרובי משפחתו מעולם החי, ואולם טיבו המוסרי והדתי הינם אלה המבדילים אותו במיוחד מעולם החי.

תגובת הברירה של החיה מוגבלת להתנהגות ברמה המוטורית. הבוננות המשווערת של החיות מן הסדרים הגבוהים יותר הינה ברמה המוטורית ומופיעה לרוב רק לאחר חוויות הניסוי והטעייה. האדם מסוגל להפעיל בוננות מדעית, מוסרית ורוחנית לפני כל החקירות והניסויים.

רק אישיות מסוגלת לתפוש מה היא עושה בטרם היא עושה כן; רק לאישיות מוקנית הבוננות הזו הקודמת להתנסות. אישיות יכולה להתבונן בטרם תקפוץ, ויכולה לפיכך ללמוד מההתבוננות כמו גם מהקפיצה. בעל חיים לא-אישי לומד באופן רגיל אך ורק מהקפיצה.

כתוצאה מהתנסות, מסוגל בעל-חיים לבחון מספר דרכים להשגת מטרה, ולבחור על בסיס ניסיונו באחת מהן. ואולם, אישיות מסוגלת לבחון את המטרה עצמה ולשפוט עד כמה היא ראויה ומהו ערכה. אינטליגנציה לבדה עשויה להבחין מהי הדרך הטובה ביותר להשיג מטרה בלתי-מובחנת, ואולם הוויה מוסרית ניחנה בבוננות המאפשרת לה להבחין בין המטרות, כמו גם בין האמצעים. ובשעה שהוויה מוסרית בוחנת במעלה, היא הינה אף תבונית. היא יודעת מה היא עושה, מדוע היא עושה זאת, לאן היא הולכת, וכיצד תגיע לשם.

כאשר אדם אינו מצליח להבחין במטרת מאמציו כבן-תמותה, הוא פועל ברמת הקיום של עולם החי. הוא נכשל באפשרות לצייד עצמו ביתרונות העליונים של הפיקחות החומרית, ההבחנה המוסרית והבוננות הרוחנית, אשר מהוות חלק בלתי-נפרד ממתת הדעת הקוסמית שלו כהוויה אישית.

סגולה הינה צדיקות – תואמות עם הקוסמוס. לכן סגולות אין פירושן להגדיר, ואולם לחיות אותן פירושן לדעת אותן. סגולה איננה ידע בלבד ועדיין אינה בינה, אלא המציאות של חוויה מדורגת בתהליך השגת רמות הולכות וגבוהות של הישג קוסמי. הסגולה מתממשת בחיי היום-יום של בן התמותה בבחירה העקבית של הטוב על-פני הרע; ועצם קיומה של יכולת בחירה שכזו מהווה הוכחה להימצאותו של טבע מוסרי.

בחירתו של אדם בין טוב לרע מושפעת לא רק מן החדות של טיבו המוסרי, אלא גם מהשפעות כדוגמת בורות, חוסר-בשלות

^{167.1 (192.9)} Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

^{167.2 (193.1)} The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

^{167.3 (193.2)} Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

^{167.4 (193.3)} As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

^{167.5 (193.4)} When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

^{167.6 (193.5)} Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

^{167.7 (193.6)} Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is

ואשליה. הפעלתה של סגולה קשורה גם לחוש המידה, משום שרוע יכול לבוא לידי ביטוי גם בשל בחירה של הפחות על פני הרב כתוצאה מעיוות או מהטעייה. אומניות ההערכה היחסית, או המדידה ההשוואתית, משמשות את העוסקים בסגולות המרחב המוסרי.

בהיעדר אומנות המדידה, ההבחנה הטמונה ביכולת לבחון משמעויות, יעמוד טיבו המוסרי של האדם כחסר אונים. בדומה לכך, תהא הבחירה המוסרית חסרת תוחלת בהיעדר הבונות הקוסמית המניבה את תודעת הערכים הרוחניים. מנקודת מבטה של תבונה, האדם מטפס למעמד של הוויה מוסרית משום שניחן באישיות.

מוסריות לעולם איננה יכולה להיות מקודמת בכוח או מכורח חוק. זהו נושא אישי הקשור ברצון החופשי, ונדרש להפיצו באמצעות קשר מדבק בין אנשים בעלי ניחוח מוסרי לבין אלה הרגישים פחות למוסריות, אך עדיין חפצים, במידה כזו או אחרת, לעשות את רצון האב.

פעולות מוסריות הינן אותם ביצועים אנושיים המתאפיינים בתבונה הגבוהה ביותר, ואשר מוכוונים סלקטיבית בידי ההבחנה בבחירת מטרות נעלות, כמו גם בבחירת האמצעים המוסריים להשגתן. התנהגות שכזו הינה סגולה. הסגולה העליונה הינה, אפוא, הבחירה בלב שלם לעשות את רצון אבינו שבשמים.

8. האישיות באורנטיה

האב האוניברסאלי מעניק אישיות למספר גדול של סדרי הוויות, באשר הן פועלות ברמות מגוונות של המציאות האוניברסאלית. לבני האדם באורנטיה הוקנתה אישיות מסוג סופית-בת-תמותה, המתפקדת ברמה של בני האל המרקיעים.

אף כי נתקשה מאוד להגדיר את האישיות, ביכולתנו לנסות לתאר את הבנתנו את הגורמים הידועים המעורבים ביצירת אסופת אנרגיות החומר, הדעת והרוח, אשר התאגדותן יחד בהתקשרות הדדית מהווה את המנגנון אשר עימו, עליו ובאמצעותו גורם האב האוניברסאלי לאישיות המתת שלו לפעול.

אישיות הינה מתת ייחודית, מקורית בטבעה, אשר עצם קיומה הינו בלתי-תלוי במתת של מכווני המחשבה וקודם לה. אף-על-פי-כן, נוכחות המכוון אכן מעצימה את איכות ביטוי האישיות. כאשר מגיעים מכווני המחשבה מעם האב הם זהים בטיבם, אך האישיות הינה מגוונת, מקורית ובלעדית; ובנוסף לכך, ביטוי האישיות מותנה ומוגדר על-ידי טיבן ואיכותיהן של אנרגיות החומר, הדעת, והרוח המרכיבות את הכלי האורגני אשר דרכו מתבטאת האישיות.

also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

^{167.8 (193.7)} Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

^{167.9 (193.8)} Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

^{167.10 (193.9)} Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

^{168.1 (194.1)} The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

^{168.2 (194.2)} Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

^{168.3 (194.3)} Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the

organismal vehicle for personality manifestation.

^{1684 (194.4)} Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

^{1685 (194.5)} Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

^{1686 (194.6)} Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministration and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

^{1687 (194.7)} The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

^{1688 (194.8)} 1. Moral decision, highest wisdom.

^{1689 (194.9)} 2. Spiritual choice, truth discernment.

^{16810 (194.10)} 3. Unselfish love, brotherhood service.

^{16811 (194.11)} 4. Purposeful co-operation, group loyalty.

^{16812 (194.12)} 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.

^{16813 (194.13)} 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.

^{16814 (195.1)} 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

^{16815 (195.2)} The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon

אישיות עשויות להיות דומות, אך לעולם הן אינן אותה אחת. אישיות מסדרה, טיפוס, סדר או תבנית נתונה, עשויות להיות דומות זו לזו, ולעיתים כך הוא הדבר, אך לעולם הן אינן זהות. אישיות הינה אותו מאפיין של יחיד שאותו הינומכרים, אשר באמצעותו עשויים אנו לזהות את אותה הוויה בזמן כלשהו בעתיד, בלא תלות בטיבם ובשעורם של השינויים שיחולו בצורתה, בדעתה או במעמדה הרוחני. אישיות הינה אותו חלק בכל יחיד, אשר מאפשר לנו להכיר ולזהות אותו באופן וודאי קזה אשר כבר הכרנו בעבר, ואין זה משנה עד כמה הוא עשוי היה להשתנות בשל התמורות שחלו בכלי המופע והביטוי של אישיותו.

אישיות היצורים מתייחדת בשתי תופעות מאפיינות המתבטאות מעצמן בהתנהגות התגובתית של בני התמותה: מודעות-עצמית ורצון חופשי יחסי נלווה.

מודעות עצמית מורכבת מן הערות השכלית למציאותיות האישיות; והיא כוללת את היכולת להכיר במציאות של אישיות אחרות. מודעות עצמית מצביעה על היכולת לחוות חוויות אינדיבידואליות בתוך המציאות הקוסמיות ועימן, ויכולת זו שקולה להישג של מעמד של זהות ביחסים הבין-אישיים ביקום. מודעות עצמית מרמזת על ההכרה במציאותיות סעד הדעת ועל הבחנה בעצמאות היחסית של הרצון החופשי היצירתי והקובע.

הרצון החופשי היחסי המאפיין את המודעות העצמית באישיות האנושית עוסק בתחומים הבאים:

1. ההחלטה המוסרית, הבינה הגבוהה ביותר.

2. הבחירה הרוחנית, ההבחנה באמת.

3. אהבה נטולת אנוכיות, השירות של האחוה.

4. שיתוף פעולה מכאן, נאמנות לקבוצה.

5. בוננות קוסמית, התפישה של משמעויות אוניברסאליות.

6. הקדשת האישיות; ההתמסרות לעשיית רצון האב בלב שלם.

7. הסגידה, החיפוש הכן אחר הערכים האלוהיים ואהבת נותן-הערכים האלוהי בלב שלם.

ניתן לראות את טיפוס האישיות האנושי של אורנטיה, ככזה הפועל במנגנון פיזי המורכב מהתאמה פלנטארית של אורגניזם מטיפוס נבאדון, המשתייך לסדר האלקטרו-כימי של הפעלת חיים, וניתן בדעת הקוסמית בעלת תבנית ההתקבצות ההורית מסדרת אורוונטון ומן הסדר של נבאדון. המתת האלוהית של אישיות למנגנון בן-תמותה שכזה הניתן בדעת, מקנה לו

את הכבוד להיות אזרח קוסמי, ומאפשרת ליצור בן התמותה להגיב להכרה היסודית של שלושת מציאויות הדעת הבסיסיות בקוסמוס:

1. ההכרה המתמטית, או הלוגית, של אחידות הסיבתיות הפיזית.

2. ההכרה התבונית בחובת ההתנהגות המוסרית.

3. תפישת האמונה של הסגידה לאלוהות מתוך אחווה, אשר אליה נלווה השירות האוהב לאנושות.

פעולתה השלימה של מתת אישיות שכזאת הינה תחילת ההכרה בקרבה האלוהית. עצמי יחיד שכזה, אשר בו שוכן רסיס קדם-אישיותי של האל האב, הינו בן רוחני של האל באמת ובתמים. יצור שכזה לא רק מגלה יכולת לקבל את מתנת הנוכחות האלוהית, אלא גם מציג מענה תגובתי למעגל כבידת-האישיות של אב פרדיס של כל האישיותות.

such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

168.16 (195.3) 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

168.17 (195.4) 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

168.18 (195.5) 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

168.19 (195.6) The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. המציאותיות של התודעה האנושית

היצור בעל האישיות, אשר קיבל את מתת הדעת הקוסמית, ואשר בקרבו שוכן מכוון, ניחן ביכולת מולדת להכיר ולתפוש את מציאות האנרגיה, את מציאות הדעת ואת מציאות הרוח. וכך, מצויד היצור הרצוני להבחין בעובדת קיום האל, בחוקיו ובאהבתו. מעבר לשלושת המרכיבים הללו של התודעה האנושית, אשר לא ניתן להמירם, כלל החוויה האנושית הינה סובייקטיבית, למעט אותה הבנה אינטואיטיבית של תקפות, הנלווית לאיחוד שלוש תגובות אלה של ההכרה הקוסמית למציאות האוניברסאלית.

אדם יודע-אל מסוגל לחוש בערכיות איחודן של שלוש איכויות קוסמיות אלה בהתפתחות הנשמה השורדת; זוהי משימתו העליונה של האדם בעודו שוכן בגוף הפיזי, היכן שהדעת המוסרית משתפת פעולה עם הרוח האלוהית השוכנת על-מנת להפוך את הנשמה האלמותית לדואלית. מרגעי קיומה המוקדמים ביותר, הנשמה הינהאמיתית; ולה איכויות הישרדות קוסמיות.

אם אדם בן-תמותה איננו שורד את מותו הטבעי, אזי שורדים ערכי הרוח האמיתיים של חוויתו האנושית כחלק מן הניסיון המתמשך של מכוון המחשבה. ערכי האישיות של לא-שורד שכזה ממשיכים להתקיים כחלק מאישיותה המתפתחת של ההווה העליונה. איכויות אישיות מתמידות שכאלה הינן משוללות זהות, אך אינן חסרות את הערכיות ההתנסותית אשר נצברה במהלך החיים בני התמותה בגוף בשר ודם. הישרדות הזהות מותנית בהישרדותה של הנשמה האלמותית בעלת המעמד המורונטי ובערך האלוהי ההולך וגדל. זהותה של האישיות

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

169.1 (195.7) The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

169.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

169.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

שורדת עם הישרדות הנשמה ודרכה.

המודעות העצמית האנושית מרמזת על הכרה במציאותיותם של האחרים השונים מהעצמי המודע, וכן, על כך שמודעות זו הינה הדדית; קרי, שהעצמי מוכר על-ידי אחרים כשם שהוא מכיר אותם. עניין זה מוצג על טהרת האנושיות בחייו החברתיים של האדם. ואולם, אינכם יכולים להיות בטוחים לחלוטין במציאותיותו של חברכם כפי שביכולתכם להיות בטוחים במציאותה של נוכחות האל החיה בקרבכם. המודעות החברתית איננה בלתי-ניתנת להמרה כמו מודעות-האל; זוהי התפתחות תרבותית התלויה בידע, בסמלים ובתרומתן של המתנות היסודיות של האדם – המדע, המוסר והדת. וכאשר מתנות קוסמיות אלה עוברות תהליך חברות, הן מרכיבות את הציוויליזציה.

ציוויליזציות אינן יציבות משום שהן אינן קוסמיות; הן אינן מולדות בבני האנוש היחידים של הגזעים השונים. בשל כך, נדרש לטפח אותן בתרומות המשולבות של הגורמים האנושיים המכונים – המדע, המוסר והדת. ציוויליזציות באות והולכות, אך המדע, המוסר והדת לעולם שורדים את ההתרסקות.

ישוע לא רק גילה את האל לאדם, אלא אף ביצע התגלות חדשה של האדם לעצמו ולבני אדם אחרים. בחייו של ישוע ניתן לחזות באדם במיטבו. ומשום שהאל נכח כל-כך בחייו של ישוע, הופך האדם ליפהפה בממשותו, וההתגשמות (ההכרה) של האל איננה ניתנת להמרה, והינה יסודית בעבור כל בני האדם.

זולתנות, למעט האינסטינקט ההורי, איננה טבעית כלל; איננו משרתים חברתית את האחר, או אוהבים אותו באופן טבעי. על-מנת לייסד סדר חברתי זולתני ונטול אנוכיות, נדרשים הנאורות של ההיגיון, המוסר והדחף הדתי – ידיעת-האל. ערות האדם לאישיות עצמו – המודעות העצמית – תלויה אף היא במישורין בעובדה המולדת של המודעות-לאחר, היכולת המולדת להכיר ולתפוש את ממשות אישיותו של האחר, בטווח הנע מן הרמה האנושית ועד לרמה האלוהית.

בבסיסה, מודעות חברתית נטולת אנוכיות חייבת להיות מודעות דתית; וכך הוא, אם זוהי מודעות אובייקטיבית; אחרת, זו הפשטה פילוסופית סובייקטיבית טהורה, ולפיכך נטולת אהבה. רק יחיד יודע-אל יכול לאהוב אישיות אחרת כשם שהוא אוהב את עצמו.

במהותה, מודעות עצמית הינה מודעות של התייחדות: האל והאדם, האב והבן, הבורא והברוא. במודעות העצמית של האדם מצויות באופן טבעי ורדום ארבע ההבנות של המציאות האוניברסאלית:

1. החיפוש אחר הידע, ההיגיון המדעי.

2. החיפוש אחר ערכי המוסר, חוש החובה.

169.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

169.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

169.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

169.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

169.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

169.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

169.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.

169.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.

3. החיפוש אחר ערכי הרוח, החוויה הדתית.

4. החיפוש אחר ערכי האישיות, היכולת להכיר את מציאות האל כאישיות, ובמקביל, להכיר את יחסי האחוה שלנו עם אישיות חברות.

אתם הופכים מודעים לכך שהאדם הינו אחיכם הברוא, משום שאתם כבר מודעים לכך שהאל הינו אביכם בוראכם. האבהות הינה מערכת היחסים אשר ממנה היננו מסיקים את האחוה ומכירים בה. והאבהות הופכת, או עשויה להפוך, למציאות אוניברסאלית בעבור כל היצורים המוסריים, משום שהאב בעצמו העניק אישיות לכל אותן הוויות, והקיף אותן באחיזתו של מעגל האישיות האוניברסאלי. היננו סוגדים לאל, ראשית, משום שהוא הווה, ואז, משום שהוא בתוכנו, ולבסוף, משום שאנחנו היננו בתוכו.

האם משונה הדבר כי הדעת הקוסמית תהא מודעת-בעצמה למקור שלה – קרי לדעת האינוסופית של הרוח האינוסופית – ובה בעת תהא מודעת גם לממשות הפיזית של היקומים רחבי הידיים, לממשות הרוחנית של הבן הנצחי, ולממשות האישיות של האב האוניברסאלי?

[בחסות פוסק אוניברסאלי מאוורסה].

169.12 (196.9) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.

169.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

169.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

169.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

169.16 (196.12) [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

מסמך 17. שבע קבוצות הרוח העליונות

018 ⇨

הספר של אורנטיה

016 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 17

שבע קבוצות הרוח העליונות

סעיפים

מבוא

1. שבעת המבצעים העליונים
2. מאג'סטון – ראש המחזירות
3. הרוחות המחזירות
4. קבואות העזר המחזירות
5. שבע הרוחות של המעגלים
6. הרוחות היצירתיות של היקום המקומי
7. הרוחות מסייעות-הדעת
8. תפקודיהן של הרוחות העליונות

מבוא

שבע קבוצות הרוח העליונות הינן המנהלות המתאמות האוניברסאליות של הממשלה בת שבעת המגזרים של היקום המקיף. אף-על-פי שכולן משתייכות לסדרי המשפחה התפקודית של הרוח האינסופית, שלושת הקבוצות הבאות מסווגות לרוב כילדיהן של שילוש פרדיס:

1. שבע רוחות האב.
  2. שבעת המבצעים העליונים.
  3. הרוחות המחזירות.
  4. ארבע הקבוצות הנותרות מגיעות לכדי קיום הודות לפעולות היצירתיות של הרוח האינסופית, או של עמיתה בעלי מעמד היצירה:
  4. קבואות העזר המחזירות.
  5. שבע רוחות המעגלים.
  6. הרוחות היצירתיות של היקום המקומי.
  7. הרוחות מסייעות-הדעת.
- שבעת הסדרים הללו נודעים באוורסה בשם

PAPER 17

THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

INTRODUCTION

^{17:01 (197.1)} THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

^{17:02 (197.2)} 1. The Seven Master Spirits.

^{17:03 (197.3)} 2. The Seven Supreme Executives.

^{17:04 (197.4)} 3. The Reflective Spirits.

^{17:05 (197.5)} The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

^{17:06 (197.6)} 4. The Reflective Image Aids.

^{17:07 (197.7)} 5. The Seven Spirits of the Circuits.

^{17:08 (197.8)} 6. The Local Universe Creative Spirits.

^{17:09 (197.9)} 7. The Adjutant Mind-Spirits.

^{17:10 (197.10)} These seven orders are known on

שבע קבוצות הרוח העליונות. התחום הפונקציונאלי שלהן משתרע החל מנכחות האישית של שבע רוחות האב בהיקפו של האינצ'י, דרך שבעת לווייני פרדיס של הרוח, מעגלי האוונה, ממשלות יקומי העל והמנהלה והפיקוח על היקומים המקומיים, ומגיע אפילו עד לשירות ברמה הנמוכה של מתת המסייעים המוענקת לממלכות הדעת האבולוציונית בעולמות הזמן והמרחב.

שבע רוחות האב הינן המנהלות המתאמות של תחום מנהלי רחב-ממדים זה. הן פועלות באופן אישי וישיר בכמה תחומים הנוגעים לויסות המנהלי של העוצמה הפיזית המאורגנת, אנרגיית הדעת והסעד הרוחני הבלתי-אישי. בתחומים אחרים הן פועלות דרך עמיתיהן הרבים. בכל התחומים שטיבם ביצושי – פסקי דין, תקנות, התאמות והחלטות מנהליות – רוחות האב פועלות דרך האישיות של שבעת המבצעים העליונים. ביקום המרכזי עשויות רוחות האב לפעול דרך שבע הרוחות של מעגלי האוונה; במטות של שבעת יקומי העל, הן מגלות עצמן דרך הערוץ של הרוחות המחזירותיות ופועלות דרך האישיות של עתיקי היומין, שעמם הן מצויות בקשר אישי דרך גבואות העזר המחזירותיות.

שבע רוחות האב אינן מתקשרות במישרין ובאופן אישי עם מנהלת היקום, הממוקמת מתחת לרמת ממשלות עתיקי היומין. יקומכם המקומי מנוהל כחלק מיקום העל שלנו בידי רוח האב של אורונטון, ואולם, תפקודה של רוח אב זו ביחס להוויות ילדות נבאדון מוצא אל הפועל במישרין ומנוהל אישית על-ידי רוח האם היצירתית השוכנת בסאלווינגטון, המטה של יקומכם המקומי.

1. שבעת המבצעים העליונים

המטות הניהוליים של רוחות האב שוכנים בשבעת לווייני פרדיס של הרוח האינסופית, אשר חגים מסביב לאי המרכזי במסלול העובר בין הספירות הזוהרות של הן הנצחי לבין המעגל הפנימי ביותר של האוונה. ספירות ניהוליות אלה מנוהלות על-ידי המבצעים העליונים, קבוצה בת שבעה חברים אשר שולשו על-ידי האב, הן והרוח, בהתאם למפרט של שבע רוחות האב להוויות מן הסוג המסוגל לתפקד כנציגותיהן האוניברסאליות.

רוחות האב מקיימות קשר עם החטיבות השונות של ממשלות יקומי העל דרך המבצעים העליונים הללו. והם אלה אשר קובעים במידה רבה את הנטיות הבסיסיות של שבעת יקומי העל. הם הינם אחידים ומושלמים באופן אלוהי, אך בה-בעת ניחנים גם באישיות מגוונות. אין להם אחד קבוע העומד בראשם; ובכל פעם

Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

170.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the coordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

170.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

171.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

171.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they

שהם מתוועדים, הם בוחרים מתוכם את זה שיעמוד בראש הוועידה המשותפת. מעת לעת, נוסעים הם לפרדיס על-מנת להיוועד עם שבע רוחות האב.

שבעת המבצעים העליונים משמשים כמתאמים הניהוליים של היקום המקיף; ניתן לכוונתם בשם מועצת המנהלים של הבריאה שלאחר-עידן-האווה. הם אינם עוסקים בעניינים הפנימיים של פרדיס, והם מנהלים את התחומים המוגבלים של פעילותם בהאווה באמצעות שבע רוחות המעגלים. מעבר לכך, חלות על טווח הפיקוח שלהם מעט מאוד הגבלות; הם עוסקים בהכוונת מה שהוא פיזי, אינטלקטואלי ורוחני; הם רואים הכול, הם שומעים הכול, מרגישים הכול, ואפילו יודעים הכול על אודות המתרחש בשבעת יקומי העל ובהאווה.

המבצעים העליונים הללו אינם יוזמים מדיניות ואינם משנים תקנות אוניברסאליות; הם עוסקים בהוצאתן אל הפועל של תוכניות האלוהות אשר הוכרזו על-ידי שבע רוחות האב. הם אף אינם מתערבים בשלטונם של עתיקי היומין ביקומי העל, או בריבונות הבנים הבוראים ביקומים המקומיים. הם הינם מנהלים מתאמים אשר תפקידם הוא לבצע את המדיניות המשולבת של כל השליטים הממונים אל נכון ביקום המקיף.

כל אחד מן המבצעים, על המתקנים של הספירה שלו, מוקדש לניהולו של יקום-על יחיד. מבצע עליון מספר אחת, הפועל בספירה הניהולית מספר אחת, עסוק כליל בענייני יקום העל מספר אחת, וכך הלאה עד למבצע עליון מספר שבע, העובד מהלוויין השביעי של הרוח בפרדיס ומקדיש את האנרגיות שלו לניהול יקום העל השביעי. שמה של הספירה השביעית הינו אורונטון; זאת הואיל ושמותיהם של לווייני הרוח בפרדיס זהים לאלה של יקומי העל המיוחסים להם; למעשה, יקומי העל נקראו על שמם.

מספר אנשי הסגל על הספירה הניהולית של יקום העל השביעי, העוסקים בניהול התקין של אורונטון, מאמיר לממדים המצויים מעבר להבנה האנושית, וכולל למעשה כל את כל סדרי האינטליגנציה השמימית. כל שירותי הסעת האישיות של יקום העל (למעט רוחות שלוש בעולות השפעה ומכווני מחשבה) עוברים דרך אחד משבעת העולמות הניהוליים הללו במסעותיהם האוניברסאליים אל פרדיס וממנו; וכאן מוחזקים המרשמים המרכזיים של כל האישיות הפועלות ביקומי העל, אשר נבראו על-ידי המקור והמרכז השלישי. ואפילו הוויה מן הסדר שלי עומדת משתאה נוכח מערכת הרישומים החומריים, המורונטיים והרוחניים של כל אחד מן העולמות הניהוליים הללו של הרוח.

חלק הארי מכפיהם הישירים של המבצעים העליונים מקורו בבנים-ששולשו של

choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17:1.3 (198:3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

17:1.4 (198:4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17:1.5 (198:5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17:1.6 (198:6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (198:7) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of

אישיות האוונה-פרדיס, ובצאצאים-ששולשו של בני התמותה המהוללים שסיימו את האיוון הממושך של סכימת ההרקעה של הזמן והמרחב. ראש הוועידה העליונה של סָגֶל הסופיוניות של פְּרָדִיס הוא זה אשר מקצה את הבנים הללו ששולשו לשם שירות לצד המבצעים העליונים.

לכל מבצע עליון שני קבינטים מייעצים: לדיה של הרוח האינסופית במטה של כל יקום- על בוחרים משורתיים נציגים המשרתים בקבינט המייעץ הראשי של המבצע העליון שלהם במשך אלף שנה. קבינט משני עוסק בכל העניינים הנוגעים לבני התמותה המרקיעים של הזמן, והוא מורכב מבני-תמותה שהשיגו את פרדיס ומן הבנים ששולשו של בני-תמותה מהוללים; גוף זה נבחר על-ידי הוויות מרקיעות ההופכות למושלמות, אשר שוכנות ארעית במטות של שבעת יקומי העל, כל ראשי הסגל לעניינים האחרים ממונים על-ידי המבצעים העליונים.

אסיפות עצומות מתכנסות מפעם לפעם על לווייני פרדיס אלה של הרוח. בנים ששולשו המוצבים בעולמות הללו, וכן מרקיעים שהשיגו את פרדיס, נאספים יחד עם אישיות הרוח של המקור והמרכז השלישי בכינוסי המאבקים והניצחונות של נתיבת ההרקעה. לעולם יושבים המבצעים העליונים בראש כינוסי אחווה שכאלה.

אחת לכל אלף שנות פרדיס, מְפָנִים המבצעים העליונים את כס סמכותם ומגיעים לפרדיס, שם הם עורכים את כינוס האלף שלהם, אשר בו מובעות הברכות האוניברסאליות והמשאלות לטובת קהילת הבריות התבוניות. מאורע רב חשיבות זה מתרחש בנוכחותו המיידית של מַאגְ'סְטוֹן, ראש כל קבוצות הרוח המְחִזְרִיתִיּוֹת. וכך, באמצעות הפעולה הייחודית של מְחִזְרִית אוניברסאלית, יכולים המבצעים העליונים לתקשר בעת ובעונה אחת עם כל עמיתיהם ברחבי היקום המקיף.

2. מַאגְ'סְטוֹן – ראש המְחִזְרִית

מקורן של הרוחות המְחִזְרִיתִיּוֹת הינו בשילוש האלוהי. קיימות חמישים הוויות ייחודיות ומסתוריות-קמעה שכאלה. בכל פעם נוצר יחדיו שבע מן האישיות יוצאות-הדופן האלה, וכל פרק יצירה שכזה הוצא אל הפועל הודות להתקשרות של שילוש פרדיס עם אחת משבע רוחות האב.

פעולה רבת-חשיבות זו, אשר אירעה בשחרו של הזמן, מתארת את המאמץ התחילי של אישיות הבורא העליונות, המיוצגת על-ידי רוחות האב, לפעול כבוראים בצוותא יחד עם שילוש פרדיס. איחוד זה של העוצמה היצירתית של הבוראים העליונים עם הפוטנציאלים היצירתיים של שילוש פרדיס הוא-הוא המקור לממשתה של ההווה העליונה. לפיכך, כאשר

the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of

הושלם מחזור היצירה המְחִזְרוּתִית, כאשר כל אחת משבע רוחות האב מצאה סנכרון יצירתי מושלם עם שילוש פרדיס, כאשר הפכה הרוח המְחִזְרוּתִית הארבעים-ותשע לאישית, או אז אירעה בְּמַחְלָט האֱלֹהִי תגובה חדשה ומרחיקת-לכת, אשר העניקה להוויה העליונה זכויות אישיות חדשות והגיעה לשיאה בהפיכתו לאיש של מַאגְ'סְטוֹן, ראש וראשון למחזירות והמרכז בפרדיס של עבודת כל ארבעים-ותשע הרוחות המְחִזְרוּתִיות ועמיתיהן ברחבי יקום היקומים.

מַאגְ'סְטוֹן הינה אישיות אמיתית, המרכז האישית והמהימן של תופעת המחזירות בכל שבעת יקומי העל של הזמן והמרחב. המטה הקבוע שלו בפרדיס מצוי בסמוך למרכזם של כל הדברים, בנקודת המפגש של שבע רוחות האב. הוא עוסק אך ורק בתיאום ובתחזוקה של שירות המחזירות בבריארה רחבת הממדים; לחלופין, הוא אינו מעורב בניהול ענייני היקום בשום אופן אחר.

מַאגְ'סְטוֹן אינו נכלל בקטלוג אישיות פרדיס שלנו משום שהוא האישיות האלוהית הקיימת היחידה שנבראה בידי ההוויה העליונה במפגשה הפונקציונאלי עם המוחלט האלוהי. מַאגְ'סְטוֹן הינו אישיות, ואולם עניינו הבלעדי – וככל הנראה גם האוטומאטי – הוא בשלב יחיד זה של הכלכלה האוניברסאלית; הוא אינו פועל כעת בכל אופן אישי שהוא ביחס לסדרים אחרים (שאינם-מחזירותיים) של אישיות ביקום.

בריאתו של מַאגְ'סְטוֹן סימנה את פעולת היצירה העליונה הראשונה של ההוויה העליונה. דחף זה לפעולה של ההוויה העליונה היה רצוני, ואולם התגובה הכבירה של המוחלט המוגדר לא הייתה ידועה מראש. מאז הופעתה הנצחית של האוונה, לא חזה היקום בהתממשות כבירה שכזו של מערך עוצמה ושל תיאום פעילויות רוח פונקציונאליות בשיעור כה עצום ממדים ורחב ידיים. תגובת האלוהות לרצון היצירתי של ההוויה העליונה ושל עמיתה הייתה הרבה מעבר להתכוונותם התכליתית ולתחזיותיהם המושגיות.

הינו עומדים משתאים נוכח האפשרות של מה שעשויים לחזות בו עידי העתיד, אשר בהם העליון והמרבי עשויים להשיג רמות חדשות של אלוהות, ולהעפיל לתחומים חדשים של פעולת האישיות בשטחי ההפיכה-לאלוהי של הוויות בלתי-צפויים אחרות שאף לא נחלמו, ואשר תחזקנה בעוצמות לא יאמנו של תיאום אוניברסאלי מורחב. נראה כי לא יהיה כל גבול לפוטנציאל התגובה של המוחלט המוגדר לאיחוד יחסים שכזה בין האלוהות ההתנסותית לבין שילוש פרדיס הקיומי.

reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:23 (200:1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:24 (200:2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:25 (200:3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:26 (200:4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. הרוחות המְחִזְרוּתִיות

מקורן של ארבעים-ותשע הרוחות המְחִזְרוּתִיות הינו בשילוש, ואולם בכל אחד

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:31 (200:5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative

משבעת פרקי היצירה אשר נלוו להופעתו, מוצר סוג של הוויה הדומה באופייה לרוח האב ששימשה כהורגה-בצוותא. וכך, מייצגות הן את מגוון טיבם ואת אופיים של כל שבעת הצירופים האפשריים של התאגדויות מאפייניהם האלוהיים של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מסיבה זו, נדרשות שבע רוחות מחזירותיות במטה של כל אחד מיקומי העל. על-מנת להשיג את המחזירות המושלמת של כל השלבים של כל המופעים האפשריים של שלוש אלוהויות פרדיס, נדרשת רוח אחת מכל אחד שבעת הסוגים, באשר תופעות שכאלה עשויות להתרחש בכל חלק של שבעת יקומי-העל. בהתאם, הוצבה רוח מחזירותית אחת מכל סוג בשירותו של כל אחד מיקומי-העל. המטה של קבוצת אלה, המונות שבע רוחות מחזירותיות שונות, נמצא בבירותיהם של יקומי העל, במוקד המחזירותי של כל ממלכה, אשר איננו זהה לנקודת הקוטביות הרוחנית.

לרוחות המחזירותיות יש שמות, אך כינויים אלה אינם מתגלים בעולמות החלל. הם נוגעים לטיבן ולאופיין של ההוויות האלה ומהווים חלק אחד משבעת המסתורין האוניברסאליים של הספירות הסודיות של פרדיס.

תכונת המחזירות, המופע של רמות הדעת של הפועל האחד, ההוויה העליונה ורוחות האב, ניתנת להעברה אל כל ההוויות העוסקות בפעולתה של התוכנית הנרחבת הזו של אינטליגנציה אוניברסאלית. וכאן טמון מסתורין גדול: רוחות האב אינן מציגות, וכמותן גם לא אלוהויות פרדיס, ביחד או לחוד, את הכוחות הללו של מחזירות אוניברסאלית מתואמת, כפי שהם מופיעים בארבעים-ותשע האישיות הקשורות למאג'סטון, ועדיין רוחות האב הינן הבוראות של כל ההוויות האלה בעלות המתנות הנפלאות. ירשה אלוהית אכן מציגה לעיתים ביצור הנברא תכונות מסוימות אשר לא ניתן להבחין בהן אצל הבורא.

כלל הסגל של שירות המחזירות, למעט מאג'סטון והרוחות המחזירותיות, מורכב מיצורים של הרוח האינסופית ושל עמיתיה וכפייה המידיים. הרוחות המחזירותיות של כל יקום-על הינן הבוראות של בְּבֹאוֹת הַעֶזֶר המחזירותיות שלהן, קולותיהן האישיים בחצרות עתיקי היומין.

הרוחות המחזירותיות אינן סוכנות שידור גרידא; הן אף אישיות שומרות. כך גם צאצאיהן, הסקונאפים, הינם אישיות שומרות, או רושמות. כל מה שהוא בעל ערך רוחני אמיתי נשמר בשני עותקים, ורישום אחד נשמר בצידו האישי של חבר מסוים מאחד מן הסדרים הרבים של אישיות סקוראפיות, המשרייכות לסגל העצום של הרוחות המחזירותיות.

הרישומים הרשמיים של היקומים מועברים

episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:32 (200:6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:33 (201:1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:34 (201:2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:35 (201:3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seconaphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:36 (201:4) The formal records of the universes are

מעלה באמצעות הרשמים המלאכיים ודרכם, ואולם, הרישומים הרוחניים האמיתיים נאספים באמצעות מחזירות ונשמרים בדעתן של אישיותות הולמות ומתאימות, המשתייכות למשפחת הרוח האינסופית. אלה הם הרישומים החיים, בניגוד לרישומים הרשמיים המתים של היקומים; והם נשמרים באופן מושלם בדעתן החיה של האישיותות הרושמות של הרוח האינסופית.

ארגון המחזירות הוא גם מנגנון איסוף-החדשות והפצת-הצווים של כלל הבריא. והוא פועל תמידית, בניגוד לפעולתם התקופתית של מגוון שירותי השידור.

כל דבר חשוב שמתרחש במטה של יקום מקומי משוקף מיסודו אל בירת יקום העל שלו. ולחלופין, כל מה שמשמעותי ליקום המקומי משוקף כלפי חוץ; מן המטה של יקום העל אל בירותיהם של היקומים המקומיים. נראה כי שירות המחזירות מיקומי הזמן מעלה אל יקומי העל הינו אוטומאטי או פועל-מעצמו, אך לא כך הוא. כל כולו מאוד אישי ותבוני; והדיוק שלו נובע ממושלמות שיתוף הפעולה בין אישיותות, ולפיכך לא ניתן לשייכו לנכחותם התפקודית של המוחלטים.

בעוד שמכווני המחשבה אינם משתתפים בהפעלת מערכת המחזירות האוניברסאלית, יש לנו את כל הסיבות להאמין כי כל רסיסי האב מדעים לחלוטין לפעולות האלה ומסוגלים להתוודע לתוכן.

במהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, נראה כי טווח החלל של שירות המחזירות שמחוץ-לפרדיס מוגבל על-ידי ההיקף של שבעת יקומי העל. למעט זאת, נראה כי פעולתו של שירות זה הינה בלתי-תלויה בזמן ובמרחב. נראה כי היא גם בלתי-תלויה בכל המעגלים האוניברסאליים התת-מוחלטים המוכרים.

הארגון המחזירות פועל במטה של כל יקום-על כיחידה מבודדת; ואולם, באירועים מיוחדים מסוימים, תחת הדרכתו של מאג'סטון, כל שבע היחידות עשויות לפעול בהרמוניה אוניברסאלית, והן אכן פועלות כך, כמו במקרה של חגיגות הכניסה של יקום מקומי שלם לאור ולחיים, וכן במועדי ברכות האלף של שבעת המבצעים העליונים.

4. בְּבֹאוֹת הַעֶזֶר הַמַּחְזִירוֹת

ארבעים-ותשע בְּבֹאוֹת הַעֶזֶר הַמַּחְזִירוֹת נוצרו על-ידי הרוחות המחזירות, ובמטה של כל יקום-על קיימות רק שבע עוזרות. הפעולה היצירתית הראשונה של שבע הרוחות המחזירות של אוורסה הייתה יצירתן של שבע בְּבֹאוֹת הַעֶזֶר שֶׁלֶהן, כאשר כל רוח יצרה את

passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:37 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:38 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:39 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:310 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:311 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:41 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit

העוזרת שלה. בְּתִכּוּנֹת ובמאפיינים מסוימים, בבואות העזר הֵינן שכפול מושלם של אמותיהן הרוחות המחזירות; למעשה, הן שכפול מלא הנעדר את תכונת המחזירות. הן אכן בבואות, והן פועלות בקביעות כערוץ התקשורת שבין הרוחות המחזירות לבין שלטונות יקומי העל. בבואות העזר אינן בבחינת עוזרות גרידא; הן ייצוגים בפועל של אמהות הרוח שלהן; הן הֵינן בבואות, והן נאמנות לשמן.

הרוחות המחזירות עומות עִצְמוֹן הֵינן באמת אישיות, אך מִסְדֵּר שהויות חומריות לא תוכלנה להבינו כלל. ואפילו במטות של יקומי העל, נזקקות הן לעזרתן של בבואות העזר שלהן בכל הקשר האישי עם עתיקי היום־יום ועם עמיתיהן. במגעם בין בבואות העזר לבין עתיקי היום־יום, לעיתים תיִדְרֹשׁ לפעול בבואה אחת בלבד באופן הולם; בעוד שבמקרים אחרים תיִדְרֹשׁ שניים, שלוש, ארבע, או כל שבע הבבואות, על-מנת להציג את המסר שהופקד בידיהן לשידור במלואו ובאופן הראוי. בדומה לכך, המסרים של בבואות העזר מתקבלים באופן משתנה בידי אחד, שניים, או כל שלושת עתיקי היום־יום, וזאת בהתאם לנדרש על-פי תוכן המסר.

לעולם תעמודנה בבואות העזר לצד אמהות הרוח שלהן; ולרשותן עומד צבא בלתי-ייאמן של עוזרים סקונאפים. בבואות העזר אינן פועלות בקשר ישיר עם עולמות האימון של בני התמותה המרקיעים. הן קשורות מאוד לשירות התבונה של התוכנית האוניברסאלית להתקדמות בני התמותה; אך אתם לא תבואו איתן במגע אישי במהלך שהותכם בבתי הספר של אוורסה, משום שהויות אלה, הנדמות כאישיות, הֵינן נטולות רצון; הן אינן מפעילות יכולות בחירה. הן בבואות של ממש, ומשקפות את מלוא האישיות ואת הדעת של הרוח אימן, הורטן האחת. כקבוצה, לבני התמותה המרקיעים אין קשר אינטימי עם המחזירות. תמיד תחצוץ הוויה שטיבה מחזירותי ביניכם לבין הפעולה הממשית של השירות.

5. שבע הרוחות של המעגלים

שבע הרוחות של מעגלי האוונה הֵינן המייצגות המשותפות והלא-אישיות של הרוח האינסופית ושל רוחות האב בשבעת המעגלים של היקום המרכזי. הן משרתות את רוחות האב, בהיותן צאצאיהן-בצוותא. רוחות האב מספקות אינדיבידואליות ניהולית מובחנת ומגוונת לשבעת יקומי-העל. באמצעות רוחות אחידות אלה של מעגלי האוונה הן יכולות לספק ליקום המרכזי פיקוח רוחני מאוחד, אחיד ומתואם.

creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202:2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202:3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202:4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

כל אחת משבע רוחות המעגלים מוגבלת לתחום ההתפשטות של מעגל האוונה אחד. הן אינן עוסקות במישרין בשלטונם של נצחי היומין, שליטי העולמות האינדיבידואליים של האוונה. ואולם, הן מצויות בקשר עם שבעת המבצעים העליונים, והן מסונכרנות עם נוכחותה של ההוויה העליונה ביקום המרכזי. כל עבודתן מוגבלת להאוונה.

רוחות אלה של המעגלים יוצרות קשר עם השוהים בהאוונה באמצעות צאצאיהן האישיים, הספרנאפים השלישונים. אף כי רוחות המעגלים מתקיימות בצוותא עם שבע רוחות האב, לא נודעה לפעולתן ביצירת הספרנאפים השלישונים חשיבות ניכרת, עד אשר הגיעו ראשוני עולי הרגל של הזמן למעגל החיצוני של האוונה בימיו של גראנדפנדה.

בעודכם מתקדמים בהאוונה ממעגל למעגל, תלמדו על אודות רוחות המעגלים, אך לא תוכלו להתייחד עימן באופן אישי; זאת אף-על-פי שתוכלו ליהנות באופן אישי מהשפעתן הרוחנית, ולהכיר את הנוכחות הלא-אישית של השפעה זו.

רוחות המעגלים מתייחסות לתושביה הילידים של האוונה בדומה מאוד לאופן שבו מתייחסים מכוני המחשבה ליצורים בני התמותה השוכנים בעולמות של היקומים האבולוציוניים. בדומה למכוני המחשבה, רוחות המעגלים הן לא-אישיות, והן מסכינות עם הדעת המושלמת של הוויות האוונה, בדומה מאוד לאופן שבו שוכנות הרוחות הלא-אישיות של האב האוניברסאלי בדעתם הסופית של בני האנוש בני התמותה. ואולם, רוחות המעגלים לעולם אינן הופכות לחלק קבוע מאישיות האוונה.

6. הרוחות היצירתיות של היקום המקומי

רבות מהנגע לטיב ולפעולתן של הרוחות היצירתיות של היקום המקומי שייר כיאות לסיפור שותפותן עם הבנים הבוראים גארגון ובניהול הבריאות המקומיות; ואולם, קיימים מאפיינים רבים של חוויותיהן של הוויות נפלאות אלה ביקום הקודם-למקומי, אשר עשויים להיות מסופרים כחלק מתיאור זה על אודות שבע קבוצות הרוח העליונות.

היננו בקיאים בשישה שלבים בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי, והיננו עוסקים בניחושים רבים בנגע לסבירות של קיום שלב פעילות שביעי. ששת שלבי היקום השונים הללו הינם:

1. הבחנה ראשונית בפרדיס. כאשר בן בורא הופך לאישי בפעולתם המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, בה בעת מתרחשת באישיותה של הרוח האינוסופית

17:52 (202:9) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:53 (203:1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:54 (203:2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17:55 (203:3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

17:61 (203:4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:62 (203:5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:63 (203:6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the

תופעה הידועה בשם "התגובה העליונה של ההשלמה". אין אנו תופשים את טיבה של תגובה זו, אך היננו מבינים כי היא מציינת התאמה פנימית של אותן אפשרויות העשויות להפוך לאישיות, אשר נכללות בפוטנציאל היצירתי של הפועל האחד. הולדתו של בן בורא מתאם מסמלת את הולדת הפוטנציאל, בתוך אישיותה של הרוח האינוסופית, של זוגתו העתידית של בן פרדיס זה ביקום המקומי. אין אנו מכירים את הזיהוי החדש והקדם-אישיותי הזה של ישות, ואולם, היננו יודעים כי עובדה זו מוצאת את מקומה במרשמי פרדיס על אודות נתיבתו של בן בורא שכזה.

2. אימון ראשוני כבוראת. במהלך האימון המקדמי הממושך של בן מיכאל בארגון ובניהול יקומים, עוברת זוגתו לעתיד התפתחות נוספת בישותה והופכת להיות מודעת באופן קבוצתי לגורל. אין אנו יודעים בוודאות, אך היננו משערים כי ישות שכזו, בעלת מודעות-קבוצתית, הופכת מודעת לחלל ומתחילה את האימון המקדמי הנדרש להשגת הכישורים הרוחניים אשר ישמשו אותה בעבודתה העתידית של שיתוף הפעולה עם המיכאל המשלים ביצירת יקום וניהולו.

3. שלב הבריאה הפיזי. כאשר מורה הבן הנצחי את משימת הבריאה לבן מיכאל, מתפללת רוח האב המנהלת את יקום העל שאליו מיועד להגיע הבן הבורא, בנוכחות הרוח האינוסופית, את "תפילת הזיהוי"; ובפעם הראשונה, מופיעה הישות של מי שעתידה להיות הרוח היצירתי, במובחן מאישיותה של הרוח האינוסופית. ישות זו מתקדמת לעבר אישיותה של רוח האב המבקשת, נעלמת מיידית מיכולת הזיהוי שלנו וככל הנראה הופכת לחלק מאישיותה של רוח אב זו. רוח יצירתי זו, שזוהתה זה מכבר, נותרת עם רוח האב עד לרגע שבו יוצא הבן הבורא להרפתקת החלל; או אז, מפקידה רוח האב את הרוח בת-הלוויה למשמורת אצל הבן הבורא, ובה בעת מורה לה את האחריות של נאמנות נצחית ושל דבקות אין-קץ. ואז קורה אחד המאורעות המרגשים ביותר אשר מתרחשים בפרדיס. האב האוניברסאלי דובר ומכיר באיחוד הנצחי שבין הבן הבורא לבין הרוח היצירתי, ומאשר הענקת כוחות מסוימים של ניהול-בצוותא מטעם רוח האב הממונה על יקום העל.

או אז יוצאים הבן הבורא והרוח היצירתי שאוחדו על-ידי האב להרפתקת יצירת היקום שלהם. והם עמלים יחדיו באופן המשותף הזה במשך כל התקופה הארוכה והקשה של הארגון החומרי של יקומם.

4. שלב יצירת החיים. כאשר מצהיר בן בורא

Infinite Spirit what is known as the "supreme reaction of complement." We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signalizes the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

1764 (2037) 2. Preliminary Creatorship Training.

During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complementary Michael in universe creation and administration.

1765 (2041) 3. The Stage of Physical Creation. At the

time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the "prayer of identification" in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

1766 (2042) The Father-united Creator Son and

Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

1767 (2043) 4. The Life-Creation Era. Upon the

על כוונתו ליצור חיים, מתחילים בפרדים "טקסי ההפיכה לאישיות", אשר נחווים אישית על-ידי רוח האב המפקחת, ואשר נטולות בהם חלק שבע רוחות האב. זוהי תרומתה של אלוהות פרדים לאינדיבידואליות של בת זוגו הרוחנית של הבן הבורא, אשר מתממשת ביקום כתופעת "ההתפרצות הראשונית" באישיותה של הרוח האינסופית. בה בעת שתופעה זו מתרחשת בפרדים, הופכת זוגתו הרוחנית של הבן הבורא – אשר הייתה עד כה לא-אישית – לאישית לכל עניין ותכלית מעשית, לאישיות אמיתית. ומכאן ואילך תיחשב רוח אם זו של יקום מקומי לאישיות ותקיים יחסים אישיים עם כל קהילת האישיות בבריאה החיה העתידה לבוא.

5. העידנים שלאחר המתת. כאשר שב בן בורא אל מטה היקום, לאחר השלמת המתת השביעי ולאחר שהשיג ריבונות מלאה ביקומו, שינוי גדול נוסף מתרחש בנתיבתה הבלתי-נגמרת של הרוח היצירתית. במעמד זה, אל מול האסיפה של מנהלי היקום, מרומם הבן הבורא המנצח את רוח האם של היקום למעמד של ריבון-בצוותא ומכיר בזוגתו הרוחנית כשווה לו.

6. העידנים של אור וחיים. כאשר מתבסס עידן של אור וחיים, נכנסת הריבונות-בצוותא של היקום המקומי לשלב השישי של נתיבתה כרוח יצירתית. ואולם, הינו מנועים מלגולל את טיבה של חוויה אדירה זו, הואיל ודברים אלה שייכים לשלב התפתחות עתידי בנבאדון.

7. הנתיבה שטרם-נתגלתה. הינו יודעים על שישה שלבים אלו בנתיבתה של רוח אם של יקום מקומי. בלתי-נמנע, אם כן, שנשאל: האם קיימת נתיבה שביעית? הינו זוכרים כי כאשר הסופיונים משיגים את מה שנראה כייעודם הסופי בנתיבת הרקעתם כבני תמותה, הם נרשמים כמתחילים את נתיבת הרוחות משלב מספר שש. והינו משערים כי ממתינה לסופיונים עוד נתיבה שטרם-נתגלתה של הצבה ביקום. מכאן שניתן לצפות כי גם בעבור רוחות האם של היקום ממתינה נתיבה שטרם-נתגלתה, אשר תהווה את השלב השביעי בחוויית האישיות של שירות ביקום ושל שיתוף-פעולה נאמן עם הבוראים מסדר מיכאל.

7. הרוחות מסיועות-הדעת

רוחות מסיועות אלה הינן מתת הדעת בעלת שבעת ההיבטים של רוח אם של יקום מקומי ליצורים החיים, הנבראים בצוותא על-ידי בן בורא ורוח יצירתית שכמותה. מתת זו הופכת לאפשרית בעת שהרוח מרוממת למעמד המקנה לה זכויות של אישיות. התיאור על אודות טיבן ותפקודן של שבע רוחות מסיועות דעת אלה

declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the "personalization ceremonies," participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of "the primary eruption" in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:68 (204:4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:69 (204:5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:70 (204:6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finalizers attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finalizers still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:71 (205:1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more

מתאים יותר להיות חלק בסיפור על אודות יקומכם המקומי, נבאדון.

appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. תפקודיהן של הרוחות העליונות

שבע הקבוצות של הרוחות העליונות מהוות את גרעין המשפחה הפונקציונאלית של המקור והמרכז השלישי, הן כרוח האינסופית והן כפועל האחד. מרחב פעולתן של הרוחות העליונות משתרע מנכחות השילוש בפרדיס ועד לפעולת הדעת מן הסדר האבולוציוני-בן-התמותה בפלנטות החלל. וכך, מאחדות הן את הרמות המנהליות היורדות, ומתאמות את מגוון הפעילויות של הסגל המשותף אליהן. בין אם זו קבוצת רוחות מחזירות המצויה בקשר עם עתיקי היום, רוח יצירתית הפועלת בתיאום עם בן מיכאל, או שבע רוחות האב המקיפות כמעגל את שילוש פרדיס, פעילותן של הרוחות העליונות מצויה בכל מקום ביקומים המקומיים, ביקומי העל וביקום המרכזי. הן פועלות באופן דומה עם אישיות השילוש מסדר "היום", כמו גם עם אישיות פרדיס מסדר "הבנים".

לצד אמן הורתן, הרוח האינסופית, קבוצות הרוחות העליונות הן היוצרות הישירות של המשפחה העצומה של יצורי המקור והמרכז השלישי. מקורם של כל סדרי הרוחות הסועדות הן בהתאגדות זו. מקורם של הסופרנאפים הראשיים הן ברוח האינסופית; יצורים משניים מסדר זה נבראים על-ידי רוחות האב; וסופרנאפים שלישיים נבראים על-ידי שבע רוחות המעגלים. כקבוצה, הרוחות המחזירות הן אמהותיהן הבוראות של הצבא המלאכי העצום והנפלא של הסקונאפים רבי העוצמה של שירותי יקומי העל. רוח יצירתית הינה אמם של הסדרים המלאכיים של בריאה מקומית; סועדים שרפיים שכאלה הן מקוריים בכל יקום מקומי, אף כי מעוצבים הם בהתאם לתבניות היקום המרכזי. כל הבוראים הללו של הרוחות הסועדות מקבלים סיוע רק בעקיפין ממשכנה המרכזי של הרוח האינסופית, אמם המקורית והנצחית של כל הסועדים המלאכיים.

שבע קבוצות הרוח העליונות הן המתאמות של כלל הבריאה המיושבת. נראה כי ההתאגדות של מנהליהן, שבע רוחות האב, מתאמת את הפעילויות הנרחבות של האל בעל שבעת ההיבטים:

1. כשהן בצוותא, רוחות האב מתקרבות לרמת האלוהות של אלוהויות שילוש פרדיס, וכמעט-שקולות להן.

2. באופן אינדיבידואלי, הן ממצות את עיקר אפשרויות ההתאגדות של שלוש האלוהויות.

3. כנציגיו המגוונים של הפועל האחד, הן הן המאגרים של ריבונות רוחנית, ריבונות דעת וריבונות עוצמה של ההווה העליונה, אשר עדיין אינן מופעלות על-ידה באופן אישי.

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

^{1781 (2052)} The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircled around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

^{1782 (2053)} Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

^{1783 (2054)} The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

^{1784 (2055)} 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

^{1785 (2056)} 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

^{1786 (2057)} 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

4. באמצעות הרוחות המחזירות הן מסנכרנות את ממשלות יקומי העל של עתיקי היומין עם מאג'סטון, המרכז בפרדיס של המחזירות האוניברסאליות.

5. באמצעות השתתפותן בהפיכת הסועדות האלוהיות של יקום מקומי לאינדידואליות, תורמות רוחות האב לרמה האחרונה של האל בעל שבעת ההיבטים – איחודם של הבנים הבוראים ושל הרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים.

באמצעות שבע רוחות האב, האישיות הראשיות שלו, מגלה הפועל האחד ליקומים המתפתחים את האחדות הפונקציונאלית הטבועה בו. ואולם, ביקומי העל המושלמים של העתיד, תהא אחדות זו ללא ספק לחלק בלתי-נפרד מריבונותו ההתנסותית של העליון.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

17:87 (2062) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:88 (2063) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:89 (2064) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:810 (2065) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

מסמך 18. אישיות השילוש העליונות

019 ⇨

הספר של אורנטיה

017 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 18
אישיות השילוש העליונות

סעיפים

מבוא

1. סודות העליונות ששלוש
2. נצחי היומין
3. עתיקי היומין
4. מושלמי היומין
5. אחרוני היומין
6. איחודי היומין
7. נאמני היומין

מבוא

כל אישיות השילוש העליונות נבראות לשם שירות מוגדר. הן מתוכננות על-ידי השילוש האלוהי לשם מילוי משימות מוגדרות מסוימות, והן מוכשרות לשרת במושלמות של טכניקה ובסופיות של דבקות. קיימים שבעה סדרים של אישיות שילוש עליונות:

1. סודות העליונות ששלוש.
2. נצחי היומין.
3. עתיקי היומין.
4. משלמי היומין.
5. אחרוני היומין.
6. איחודי היומין.
7. נאמני היומין.

מספרן של הוויות אלה, הניחנות במושלמות ניהולית, הינו מוגדר וסופי. בריאתן הינה אירוע שנתרחש בעבר; ואין עוד בלעדיהן אשר הופכות לאישיות.

PAPER 18
THE SUPREME TRINITY
PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

INTRODUCTION

^{180.1 (207.1)} SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- ^{180.2 (207.2)} 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- ^{180.3 (207.3)} 2. Eternals of Days.
- ^{180.4 (207.4)} 3. Ancients of Days.
- ^{180.5 (207.5)} 4. Perfections of Days.
- ^{180.6 (207.6)} 5. Recents of Days.
- ^{180.7 (207.7)} 6. Unions of Days.
- ^{180.8 (207.8)} 7. Faithfuls of Days.

^{180.9 (207.9)} These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

ברחבי היקום המקיף, אישיות השילוש העליונות האלה מייצגות את המדיניות הניהוליות של שילוש פרדיס; הן מייצגות את הצדק והן הנישקול הדעת הביצועי של שילוש פרדיס. הן יוצרות קו תלוי-הדדית של מושלמות ניהולית, המשתרע מעולמות פרדיס של האב אל עולמות המטה של היקומים המקומיים, ומגיע עד לבירות הקונסטלציות שמהן יקומים אלו מורכבים.

בכל תכונותיהן האלוהיות, נבראו כל ההוויות שמקורן-בשילוש במושלמות פרדיס. הזמן החולף הוסיף ליכולות לשרת באופן קוסמי אך ורק בהיבטים של הניסיון. לעולם אין סכנה כלשהי שהוויות שמקורן-בשילוש יטעו או ימרדו. מהותן הינה אלוהית, ומעולם לא נודע על סטייה שלהן מן הנתב המושלם והאלוהי של ההתנהגות האישית.

180.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

180.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. סודות העליונות ששילוש

קיימים שבעה עולמות במעגל הפנימי ביותר של לוויני פרדיס, וכל אחד מן העולמות המרוכזים הללו נשלט בידי סגל המונה עשרה סודות עליונות ששילוש. הם אינם בוראים, ואולם הם הינם מנהלים עליונים ומרביים. ניהול ענייניהן של שבע ספירות אחיות אלה, מתבצע כולו בידי סגל זה, המונה שבעים מנהלים עליונים. אף-על-פי שצאצאיו של השילוש הם אלו המפקחים על שבע הספירות הקדושות הקרובות ביותר לפרדיס, קבוצת עולמות זו ידועה ברחבי היקום כמעגל האישי של האב האוניברסאלי.

סודות העליונות ששילוש פועלים בקבוצות של עשרה כמנהלים מתאמים ומשולבים של הספירות שלהם; ואולם, הם פועלים גם כיחידים בתחומי אחריות ייחודיים. בכל אחד משבע העולמות המיוחדים הללו, נחלקת העבודה לשבע מחלקות עיקריות, ואחד מן השליטים המתאמים הללו עומד בראש כל חטיבה כזו של פעילויות מתמחות. שלושת הנותרים פועלים כנציגיה האישיים של האלוהות המשולשת ביחס לשבעת האחרים: אחד מייצג את האב, אחד את הבן ואחד את הרוח.

אף-על-פי שקיים דמיון מובחן המאפיין את סודות העליונות ששילוש כמחלקה, הם אף מציגים שבעה מאפיינים קבוצתיים שונים. עשרת המנהלים העליונים המופקדים על ענייני דיווינגטון משקפים את אופיו האישי ואת טיבו של האב האוניברסאלי; וכך הוא לגבי כל אחת משבע הספירות האלה: כל קבוצה של עשרה סודות דומה לאותה אלוהות, או לאותה התאגדות של אלוהויות, אשר מאפיינת את תחומם. עשרת המנהלים אשר שולטים

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

181.1 (207.9) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

181.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

181.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father,

באסנדינגטון משקפים את טיבם המשולב של האב, הבן והרוח.

ביכולתי לחשוף אך מעט על אודות עבודתן של אישיות גבוהות אלה בשבעת העולמות הקדושים של האב, משום שלאמיתו של דבר מהוות הן את הסודות של העליונות. אין קיימים סודות שרירותיים הנוגעים לגישה אל האב האוניברסאלי, אל בן הנצחי או אל הרוח האינסופית. האלוהויות הן בבחינת ספר פתוח בעבור כל מי שהשיג מושלמות אלוהית, ואולם, לא ניתן לגלות את כל סודות העליונות במלואם. לעולם לא נצליח לחדור באופן מלא לתחומים המכילים את סודות האישיות של איגוד האלוהויות עם שבע קבוצות היצורים הברואים.

מאחר שעבודתם של מנהלים עליונים אלו נוגעת לקשר האינטימי והאישי של האלוהויות עם שבע הקבוצות הבסיסיות של ההוויות ביקום – הן בשעה שאֵל שוכנות על שבעת העולמות המיוחדים והן כאשר הן פועלות ברחבי היקום המקיף – יהיה זה אך ראוי והולם שיחסים אישיים ומגעים יוצאי-דופן אלו יישמרו כסוד קדוש. בוראי פרדיס מכבדים את הפרטיות ואת הקדושה של האישיות, אפילו ביצוריהם מן הסדרים הנמוכים. והדבר נכון הן בנוגע ליחידים והן בנוגע לסדרים הנפרדים השונים של האישיות.

עולמות אלה נותרים כמבחן נאמנות אף בעבור הוויות מסדר של הישג גבוה ביקום. ניתן לנו לדעת את האלים הנצחיים באופן אישי ומלא, ולהכיר בחופשיות את אופיים האלוהי והמושלם, ואולם, לא הורשנו לחדור למלוא נבכי מערכות היחסים האישיות של שליטי פרדיס עם כל יצוריהם הברואים.

2. נצחתי היומין

כל אחד ממיליארד העולמות של האוונה מנהל בידי אישיות שילוש עליונה. שליטים אלה נודעים בשם נצחי היומין, ומספרם הוא מיליארד בדיוק – שליט אחד לכל ספירה של האוונה. הם הינם צאצאי שילוש פרדיס, ואולם, בדומה לסודות העליונות, אין בנמצא כל רישום על אודות מקורם. שתי קבוצות אלה של אבות חכמים-בכל, שולטים מזה נצח בעולמותיה המעודנים של מערכת האוונה-פרדיס, והם פועלים ללא החלפה וללא הצבה מחודשת.

נצחתי היומין הינם ברי-נראות בעבור כל היצורים הרצוניים השוכנים בממלכותיהם. הם יושבים בראש האסיפות הפלנטאריות הרגילות. אחת לתקופה ובהתאם לסבב ביניהם, הם מבקרים במטות של יקומי העל. הם הינם קרוביהם של עתיקי היומין – הקובעים את גורלותיהם של שבעת יקומי העל – ושקולים להם באלוהיותם. כאשר נעדר נצחי-יומין מן הספירה שלו, מנהל עולמו בידי בן מוֹרָה שֶׁל הַשָּׁלוֹשׁ.

למעט בנוגע לסדרי החיים המבוטאים,

Son, and Spirit.

18:14 (208:3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets of Supremacy*. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the *Secrets of Supremacy* can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:15 (208:4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:16 (208:5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:21 (208:6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the *Eternals of Days*, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the *Secrets of Supremacy* there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:22 (208:7) The *Eternals of Days* are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the *Ancients of Days*, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an *Eternal of Days* is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:23 (208:1) Except for the established orders of life,

כדוגמת ילידי האוונה ויצורים אחרים החיים ביקום המרכזי, פיתח כל נצחי-יומין מקומי את הספירה התואמת שלו בהתאם לרעיונותיו הוא ולאידאליים האישיים שלו. אכן הם מבקרים זה בפלנטה של רעהו, ואולם הם אינם מעתיקים ואינם מחקים; תמיד הם מקוריים לחלוטין.

הארכיטקטורה, הקישוטים הטבעיים, המבנים המורונטיים והיצירות הרוחניות הינם בלעדיים וייחודיים בכל אחת מן הספירות. כל אחד מן העולמות הללו הינו מקום של יופי-עד ואינו דומה לאף עולם אחר אשר ביקום המרכזי. ואתם תבלו, במהלך דרככם פנימה מהאוונה לעבר פרדיס, זמן מסוים, קצר יותר או ארוך יותר, בכל אחת ואחת מן הספירות הייחודיות והמרגשות האלה. במושגי עולמכם, אך טבעי הוא כי תתייחסו לפרדיס כאל מעלה, ואולם, 'יהא זה נכון יותר להתייחס ליעד האלוהי של ההרקעה כאלפנימה.

such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

1824 (2082) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. עתיקי היומין

כאשר מסיימים בני התמותה של הזמן את לימודיהם בעולמות האימון המקיפים את המטה של יקום מקומי, וכאשר מקודמים הם לספירות החינוך של יקום העל שלהם, משמעות הדבר היא שהתקדמותם הרוחנית הגיעה לנקודה שבה הם מסוגלים להכיר את השליטים ואת המנהלים הרוחניים הגבוהים של הממלכות המתקדמות האלה, לרבות עתיקי היומין, וכן לתקשר עימם.

בבסיסם, עתיקי היומין הינם זהים; והם מציגים את אופיו המשולב ואת טיבו האחד של השילוש. הם ניחנים באינדיבידואליות ואישיותם הינה מגוונת, אך הם אינם נבדלים זה מזה כשם ששבע רוחות האב נבדלות זו מזו. הם מספקים ניהול אחיד בעבור שבעת היקומים, השונים זה מזה בכל היבט אחר, ואשר כל אחד מהם הינו יצירה מובחנת, מבודדת וייחודית. בעוד ששבע רוחות האב שונות זו מזו בטיבן ובתכונותיהן, עתיקי היומין, שליטיהם האישיים של יקומי העל, הינם כולם צאצאים אחידים של שילוש פרדיס, הניחנים במושלמות-על.

שבע רוחות האב של מעלה קובעות אתטיבם של יקומי העל התואמים להן, בעוד שעתיקי היומין הם אלה המכתיבים את הניהול של אותם יקומי העל. הם מוסיפים אחידות ניהולית על-גבי הגיוון היצירתי, וכך מבטיחים את ההרמוניה של הכלל לצד ההבדלים היצירתיים הבסיסיים בין שבעת המגזרים הקבוצתיים של היקום המקיף.

עתיקי היומין שולשו כולם באותו זמן. הם מייצגים את תחילת מרשם האישיות ביקום היקומים, ומכאן שמם –עתיקי היומין. בשעה שתגיעו לפרדיס ותחפשו אחר הרישומים הכתובים על אודות תחילתם של הדברים, תמצאו כי הערך הראשון המופיע במגזר הנוגע לאישיות, מגולל את תהליך השילוש של עשרים

3. THE ANCIENTS OF DAYS

1831 (2083) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

1832 (2084) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

1833 (2085) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

1834 (2086) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the

ואחד עתיקי היומין הללו.

הוויית גבוהות אלה שולטות תמיד בקבוצות של שלוש. קיימים שלבי פעילות רבים שבהם הם עובדים כיחידים, וכן שלבים אחרים שבהם הם עובדים בזוגות, אך בתחומים הגבוהים של הניהול שלהם הם חייבים לפעול במשותף. הם לעולם אינם עוזבים באופן אישי את עולמות משכנם, ואין להם כל סיבה לעשות כן, שכן עולמות אלה הינם נקודות המוקד ביקום העל של מערכת המחזירות רחבת ההיקף.

משכנה האישי של כל שלשת עתיקי יומין ממוקמת בנקודת הקוטביות הרוחנית של עולם המטה שלה. כל ספירה שכזו מחולקת לשבעים מגזרים ניהוליים ולה שבעים בירות חטיבתיות, אשר בהן שוכנים מעת לעת עתיקי היומין.

בעוצמתם, בטווח סמכותם ובהיקף תחומי שיפוטם, עתיקי היומין הינם החזקים ביותר מכל השליטים הישירים של יצירות הזמן והמרחב. בכל רחבי יקום היקומים העצום, הם הינם היחידים בעלי העוצמה הנעלה לגזור גזר-דין סופי של כליה על יצורים רצוניים. ועל כל שלושת עתיקי היומין מוטלת החובה להשתתף בהחלטות הסופיות של בתי הדין העליונים של יקום על.

למעט האלוהויות ועמיתיהן בפרדיס, עתיקי היומין הינם השליטים המושלמים ביותר, הרב-גונים ביותר ובעלי מתת האלוהות הגדולה ביותר בכל רחבי היקום של הזמן והמרחב. לכאורה, הם הינם שליטיהם העליונים של יקומי העל; ואולם, הם לא רכשו זכות שלטון זו באופן התנסותי, ומשום כך הינם מיועדים להיות מוחלפים בידי ההוויה העליונה, ריבון התנסותי, אשר ללא-ספק הם ישמשו לו כסגניו.

ההוויה העליונה רוכשת את ריבונותה בשבעת יקומי העל באמצעות שירות התנסותי, ממש כשם שכן בורא זוכה באופן התנסותי ברבונות על יקומו המקומי. ואולם, במהלך העידן הנוכחי של התפתחות בלתי-גמורה של העליון, מעניקים עתיקי היומין ליקומי הזמן והמרחב המתפתחים את שליטת-העל הניהולית המתואמת והמושלמת. ועוד הם מעניקים את תבונת המקוריות ואת היוזמה של האינדיבידואליות, אשר בהן מתאפיינות כל ההחלטות וכל הפסיקות של עתיקי היומין.

4. מושלמי היומין

קיימים רק מאתיים ועשרה מושלמי יומין, והם עומדים בראשי ממשלות עשרת המגזרים הראשיים של כל אחד מיקומי העל. הם שולשו במיוחד על-מנת שיסייעו למנהלי יקומי העל, והם שולטים כְּבֹאֵי הכוח הישירים והאישיים של עתיקי היומין.

recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

1835 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

1836 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

1837 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

1838 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

1839 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

1841 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

בכל בירה של מגזר ראשי מוצבים שלושה מושלמי יומין, ואולם בשונה מעתיקי היוםין, אין הכרח שכל השלושה יהיו נוכחים כל העת. מעת לעת אחד מן השלושה עשוי להיעדר על-מנת להיוועץ באופן אישי בעתיקי היוםין בנוגע לרווחת התחום שעליו הוא מפקד.

שלוש שליטים אלו של המגזרים הראשיים היו מושלם במיוחד באופן שבו הוא שולט בפרטים הניהוליים, ומכאן שמם של השליטים – מושלמי היוםין. בעת רישום שמותיהן של הוויות אלה של העולם הרוחני, היננו נתקלים בבעיית תרגום לשפתכם; ולעיתים קרובות קשה ביותר להגיש תרגום משביע-רצון. אין אנו אוהבים להשתמש בכינויים שרירותיים שהינם חסרי משמעות בעבורכם; ולפיכך, היננו מתקשים לפרקים למצוא שם הולם, שם אשר יהיה נהיר בעבורכם ובה-בעת ייצג במידה מסוימת את המקור.

למשלותיהן של מושלמי היוםין נספח סגל בסדר גודל בינוני של יועצים אלוהיים, ההופכים-בינה-למושלמת ופוסקים אוניברסאליים. כמו כן, עומד לרשותם מספר גדול יותר של שליחים עצמתיים, אלה-שסמכותם-גבוהה ואלה-בלא-שם-ומספר. ואולם, חלק נכבד מן העבודה השגרתית בענייני המגזר הראשי מבוצע על-ידי שומרים שמימיים ועל-ידי סיעים לכן גבוה. שורותיהן של שתי קבוצות אלה מתמלאות מקרב הצאצאים אשר שולשו של אישיות פרדיס-האוונה או של בני-תמותה מהוללים סופיוניים. הוויות מסוימות המשתייכות לשני הסדרים הללו של הויות ששלוש על-ידי ברואים, משולשות מחדש על-ידי אלוהויות פרדיס ולאחר מכן משולחות על-מנת שיסייעו בניהולן של ממשלות יקומי העל.

מרבית השומרים השמימיים והסייעים לבנים הגבוהים מוצבים לשירות במגזרים הראשיים ובמגזרים המשניים; ואולם, נאמני המשמרת ששלוש (שרפים ואמצעדרכיים מאמצי-שלוש) הינם פקידי בתי המשפט של כל שלוש החטיבות, ופועלים הם בבתי הדין של עתיקי היוםין, מושלמי היוםין ואחרוני היוםין. היננו עשויים למצוא את השגרירים ששלוש (בני-תמותה מרקיעים מאמצי-שלוש מטבע מתג-בן, או מטבע מתג-רוח) בכל מקום ביקומי העל, ואולם, רובם משרתים במגזרים המשניים.

בטרם נפרשה במלואה סכימת הממשל של שבעת יקומי העל, שירתו למעשה כל מנהלי החטיבות השונות של ממשלים אלה, למעט עתיקי היוםין, משכי-זמן שונים כחניכיהם של נצחי היוםין במגוון העולמות של יקום האוונה המושלם. באופן דומה, ההוויות ששולשו לאחר מכן עברו אף הן תקופת אימון תחת חסותם של נצחי היוםין, בטרם סופחו לשירותם של עתיקי היוםין, מושלמי היוםין ואחרוני היוםין. וכולם הינם מנהלים בשלים, מוכחים ומנוסים.

18:4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18:4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name — Perfections of Days. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18:4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finalizers. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retrinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18:4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18:4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced

לאחר שהותכם בעולמות המגזר המשיני שלכם, כאשר תתקדמו למטה של ספלאנדון, תראו כבר בשלב מוקדם את מושלמי היומין; זאת משום ששליטים מרוממים אלה מצויים בקרבה מרובה אל שבעים עולמות המגזר הראשי של האימון הגבוה בעבור היצורים המרקיעים של הזמן. מושלמי היומין מנהלים באופן אישי את טקס ההשבעה הקבוצתי לבוגרים המרקיעים של בתי הספר של המגזרים הראשיים.

עבודתם של עולי הרגל של הזמן בעולמות המקיפים את המטות של מגזרים ראשיים, הינה אינטלקטואלית בעיקרה, וזאת בניגוד לעבודה, החומרית והפיזית יותר באופייה, של האימון המתבצע בשבע הספירות החינוכיות של מגזר משני, ולפעולות הרוחניות המתרחשות בארבע-מאות ותשעים העולמות האוניברסיטאיים של מטה יקום-על.

אף כי הינכם רשומים רק במרשם של המגזר הראשי של ספלאנדון, הכולל את היקום המקומי של מקורכם, יהיה עליכם לעבור דרך כל אחת ואחת מעשר החטיבות העיקריות של יקום העל שלנו. ובטרם תגיעו לאוורסה, אתם תחזו בכל שלושים מושלמי היומין של אורוונטון.

5. אחרוני היומין

אחרוני היומין הינם הצעירים ביותר מקרב המנהלים העליונים של יקומי העל; בקבוצות של שלושה, מנהלים הם את ענייניהם של המגזרים המשניים. מטיבם, מתואמים הם עם מושלמי היומין, אך בסמכותם הניהולית הם כפופים להם. קיימות רק עשרים-ואחת אלף אישיות שילוש רבות-הוד ויעילות באופן אלוהי שכאלה. וכולן נבראו בו-זמנית, ואומנו יחדיו בהאווה על-ידי נצחי היומין.

לרשות אחרוני היומין עומד סגל של עמיתים ושל עוזרים הדומה לזה של מושלמי היומין. בנוסף, מוקצה להם גם מספר עצום של הוויות שמימיות מן הסדרים הכפופים המגוונים. בניהול המגזרים המשניים עושים אחרוני היומין שימוש במספר גדול של תושבים בני-תמותה מרקיעים, בסגל של מגוון מושבות השרות ובמגוון הקבוצות שמקורן ברוח האינסופית.

ממשלות המגזרים המשניים עוסקות במידה רבה, אם כי לא באופן בלעדי, בבעיות הפיזיות הגדולות של יקומי העל. ספירות המגזרים המשניים משמשות כעולמות המטה של בקרי האב הפיזיים. בעולמות הללו, לומדים בני התמותה המרקיעים ועורכים ניסויים הנוגעים לבחינת פעילויותיהם של מרכזי הכוח העליונים מן הסדר השלישי, ושל כל שבעת הסדרים של

administrators.

^{1847 (211.3)} You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

^{1848 (211.4)} The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

^{1849 (211.5)} Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

^{1851 (211.6)} The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

^{1852 (211.7)} The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

^{1853 (211.8)} The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and

בקרי האב הפיזיים.

מאחר שהמשטר של מגזר משני טרוד בצורה כה מקיפה בבעיות פיזיות, נדיר מצב שבו שלושת אחרוני היומין נמצאים יחדיו בספירת הבירה. מרבית הזמן מצוי אחד מהם הרחק, בהתייעצות עם מושלמי היומין, מפקחיו של המגזר הראשי, או שהוא נעדר בעת שהוא מייצג את עתיקי היומין בהתכנסויות של ההוויות הגבוהות-שמקורן-בשילוש הנערכות בפרדיס. יחד עם מושלמי היומין הם מייצגים לסירוגין את עתיקי היומין בוועידות העליונות בפרדיס. וביתיים, עשוי אחד מאחרוני היומין להימצא הרחק בנסיעת פיקוח על עולמות המטה של היקומים המקומיים הכפופים לשלטונו. ואולם, לפחות אחד מן השליטים הללו נותר תמיד על משמרתו במטה המגזר המשני.

כולכם תכירו בזמן מן הזמנים את שלושת אחרוני היומין המופקדים על אָנְסָה, המגזר המשני שלכם; וזאת משום שאתם חייבים לעבור תחת ידם בדרככם פנימה לעבר עולמות האימון של המגזרים הראשיים. בהרקינכם לאוורסה, אתם תעברו דרך קבוצת ספירות אימון של מגזר משני אחד בלבד.

6. איחודי היוםין

אישיות השילוש מסדר "יומין" אינן פועלות בתפקידים ניהוליים מתחת לרמת ממשלות יקומי העל. ביקומים המקומיים המתפתחים הן פועלות רק על תקן יועץ. איחודי היומין הינם קבוצה של אישיות קישור, מיופות כוחו של שילוש פרדיס, בעבור צמדי השליטים של היקומים המקומיים. אחד מיועצי פרדיס הללו מוקצה לכל יקום מקומי מיושב ומאורגן, והוא פועל כמייצגו של השילוש, ובהיבטים מסוימים, גם כמייצגו של האב האוניברסאלי כלפי הבראה המקומית.

קיימות שבע-מאות אלף הוויות כאלה, אף כי לא כולן הוצבו לשירות. סגל המילואים של איחודי היומין משמש בפרדיס כוועדה העליונה של ההתאמות האוניברסאליות.

משקיפים אלו של השילוש מתאמים באופן ייחודי את הפעילויות הניהוליות של כל זרועות הממשל האוניברסאלי, החל מרמת היקום המקומי, מעלה דרך ממשלות המגזרים, ועד לאלה של יקומי העל; ומכאן שמם –איחודי היומין. הם מדווחים לממונים עליהם בשלושה חלקים: לאחרוני היומין של המגזר המשני שלהם הם מדווחים נתונים רלוונטיים שטיבם הוא פיזי ואינטלקטואלי-למחצה; למושלמי היומין של המגזר הראשי שלהם הם מדווחים על אודות מאורעות שטיבם הוא אינטלקטואלי ורוחני-למחצה; ולעתיקי היומין בבירת יקום העל שלהם הם מדווחים על אודות נושאים שטיבם הוא רוחני

of all seven orders of the Master Physical Controllers.

^{1854 (2121)} Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

^{1855 (2122)} You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

^{1861 (2123)} The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

^{1862 (2124)} There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

^{1863 (2125)} In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions of Days*. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of

ופרדיסי-למחצה.

מכיוון שהן הוויות שמקורן בפרדיס, כל מעגלי פרדיס עומדים לרשותן על-מנת שתוכלנה להתקשר ביניהן; וכך, הן מצויות תמידית בקשר זו עם זו, ועם כל שאר האישיות הנדרשות להן עד לדרגת הוועידות העליונות של פרדיס.

איחוד היומין איננו קשור אורגנית לממשל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב. פרט לחובותיו כמשקיף, פועל הוא אך ורק לבקשת הרשויות המקומיות. הוא משמש כחבר שלא-מן-המניין בכל האסיפות העיקריות ובכל הכינוסים החשובים של הבריאה המקומית, אך הוא אינו נוטל חלק בבחינה הטכנית של בעיות ניהוליות.

בשעה שיקום מקומי מתייצב באור וחיים, הוויותיו המהוללות מתרועעות בחופשיות עם איחוד היומין, אשר משמש אז בתפקיד מורחב בתחום המושלמות האבולוציונית. ואולם, בראש ובראשונה, הוא עדיין מהווה שגרירו של השילוש ויועץ פרדיסי.

יקום מקומי נשלט במישרין על-ידי בן בורא אלוהי בעל מקור כפול באלוהות, ואולם לצידו עומד תמיד אחיו מפרדיס, אישיות שמקורה-בשילוש. במקרה שבו בן בורא נעדר זמנית מן המטה של יקומו המקומי, נעזרים השליטים-בפועל במידה רבה – בעת קבלת החלטותיהם החשובות – בהדרכתו ובעצתו של איחוד היומין שלהם.

7. נאמני היומין

אישיות גבוהות אלה, אשר מקורן-בשילוש, הינן יועצות פרדיס לשליטתן של מאה הקונסטלציות הנכללות בכל יקום מקומי. קיימים שבעים מיליון נאמני היומין, ובדומה לאיחוד היומין, לא כולם מצויים בשירות. סגל המילואים שלהם בפרדיס משמש כוועדה המייעצת של האתיקה והממשל-העצמי הפנים-אוניברסאליים. נאמני היומין משרתים בסבב, בהתאם להוראות האסיפה העליונה של סגל המילואים שלהם.

כל אשר מהווה איחוד היומין בעבור בן בורא של יקום מקומי, כן מהווים נאמני היומין בעבור בְּנֵי וּרְוֹנְדָּאֵק השולטים בקונסטלציות של אותה בריאה מקומית. הם מסורים באופן עליון ונאמנים באופן אלוהי לרווחתן של הקונסטלציות שבהן הם מוצבים, ומכאן נובע שמם –נאמני היומין. ומשמשים הם כיועצים בלבד; ולעולם לא ייטלו כל חלק בפעילויות ניהוליות, אלא אם כן התבקשו במפורש על-ידי רשויות הקונסטלציה לעשות זאת. כמו כן, אין הם מעורבים במישרין בסעד החינוך לעולי הרגל המרקיעים בספירות האימון הארכיטקטוניות הסובבות סביב מטות הקונסטלציות. כל הפעולות האלה מצויות תחת פיקוחם של בני וורונדאדק.

their superuniverse.

^{1864 (2129)} Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

^{1865 (2127)} A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

^{1866 (2131)} When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

^{1867 (2132)} A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

^{187.1 (2133)} These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

^{187.2 (2134)} All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — Faithfuls of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the

educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

^{187.3 (2139)} All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

^{187.4 (2139)} Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

^{187.5 (2137)} The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

^{187.6 (2139)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

כל נאמני היוםין הפועלים בקונסטלציות של יקום מקומי, כפופים לסמכות השיפוט של איחוד היוםין ומדווחים לו במישרין. בהיותם מוגבלים-עצמית באופן רגיל להתרועעות בגבולות יקום מקומי, אין להם מערכת רחבת-היקף של תקשורת בין-אישית. כל נאמן יומין המוצב בבבאדון יכול לתקשר – והוא אכן עושה כן – עם כל האחרים המשתייכים לאותו סדר ואשר משרתים ביקום מקומי זה.

בדומה לאיחודי היוםין במטות היקומים, מצוי משכנם האישי של נאמני היוםין בבירות הקונסטלציות בנפרד ממשכנותיהם של מנהלי אותם תחומים. ואכן, משכנותיהם הינם צנועים יותר ביחס לבתייהם של הוורונדאדקים השולטים בקונסטלציות.

נאמני היוםין הינם החוליה האחרונה בשרשרת הניהולית-מייצעת, המשתרעת מן הספירות הקדושות של האב האוניברסאלי ליד מרכזם של הדברים כולם, ועד לחטיבות הראשיות של היקומים המקומיים. השלטון שמקורו-בשילוש מסתיים בקונסטלציות; ואין קיימים יועצי פרדיס שכאלה המוצבים תמידית במערכות המרכיבות את הקונסטלציות או על-גבי העולמות המיושבים. באשר לאלו האחרונים, היחידות הניהוליות שלהם מצויות בסמכות המלאה של הוויית ילידיות היקומים המקומיים.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

מסמך 19. ההנחות המתאמות שמקורן-בשלוש

020 ⇨

הספר של אורנטיה

018 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 19

ההנחות המתאמות שמקורן-בשלוש

סעיפים

מבוא

1. הבנים המורים של השילוש
2. ההופכים בינה למשלמת
3. היועצים האלהיים
4. הפוסקים האוניברסאליים
5. רוחות שלוש בעלות השפעה
6. ילידי האוונה
7. אזרחי פרדיס

מבוא

קבוצה פרדיסית זו, המכונה היות מתאמות שמקורן-בשלוש, כוללת את הבנים המורים של השילוש – הנכללים גם במחלקת בני האל של פְּרָדִיס – שלוש קבוצות של מנהלים גבוהים של יקומי העל, וכן את הקטגוריה – הלא-אישית במידת מה – של רוחות השלוש בעלות ההשפעה. במסגרת סיווג זה של אישיות שילוש, ראוי אף לכלול את ילידי האוונה, וכן קבוצות הוויות רבות תושבות פרדיס. בדיון זה תיכללנה ההוויות הבאות שמקורן-בשילוש:

1. בנים מורים של שלוש.
2. ההופכים בינה למשלמת.
3. יועצים אלהיים.
4. פוסקים אוניברסאליים.
5. רוחות שלוש בעלות השפעה.
6. ילידי האוונה.
7. אזרחי פרדיס.

למעט הבנים המורים של השילוש, וייתכן

PAPER 19

THE CO-ORDINATE TRINITY-ORIGIN BEINGS

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

^{19.01 (214.1)} THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

- ^{19.02 (214.2)} 1. Trinity Teacher Sons.
- ^{19.03 (214.3)} 2. Perfectors of Wisdom.
- ^{19.04 (214.4)} 3. Divine Counselors.
- ^{19.05 (214.5)} 4. Universal Censors.
- ^{19.06 (214.6)} 5. Inspired Trinity Spirits.
- ^{19.07 (214.7)} 6. Havona Natives.
- ^{19.08 (214.8)} 7. Paradise Citizens.

^{19.09 (214.9)} Excepting the Trinity Teacher Sons and

שאף רוחות השילוש בעלות ההשראה, מספר ההוויות בכל הקבוצות האלה הינו מוגדר; בריאת מהווה מאורע עבר שהסתיים.

possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. הבנים המורים של השילוש

מכל האישייות השמימיות מן הסדרים הגבוהים אשר התגלו לכם, רק הבנים המורים של השילוש פועלים באופן דואלי. מקורם הוא בשילוש ופעולתם מוקדשת כמעט במלואה לשירותיהם של הבנים האלוהיים. הם הינם הוויות קישור המגשרות על התהום האוניברסאלי הפעור בין אישייות אשר מקורן-בשילוש לבין אישייות אשר מקורן דואלי.

בעוד שמספרם של בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחִים הינו מספר קבוע ומוגמר, מספרם של הבנים המורים ממשיך לגדול בהתמדה כל העת. אינני יודע מה יהא מספרם הסופי של הבנים המורים. יחד עם זאת, ביכולתי לציין כי על-פי הדיווח התקופתי האחרון שהגיע מפרדיס לאורסה, הרישומים בפרדיס מצביעים על קיומם של 21,001,624,821 בנים כאלה המצויים בשירות.

הוויות אלה הינן הקבוצה היחידה אשר נתגלתה לכם מקרב בני האל שמקורם-בשילוש פרדיס. הוויות אלה פרושות ביקום המרכזי וביקומי העל, וסגל עצום בגודלו מתוכן מוקצה לכל יקום מקומי. הן גם משרתות את הפלנטות האינדיבידואליות, בדומה לבני האל האחרים של פרדיס. מכיוון שהסכימה של היקום המקיף עדיין אינה מפותחת עד תום, מספר גדול של בנים מורים מוחזק בפרדיס כסגלי עתודה המתנדבים למשימות חירום ולשירות יוצא-דופן בכל חטיבות היקום המקיף, בעולמות החלל הבודדים, ביקומים המקומיים, ביקומי העל ובעולמות האוונה. הם אף פועלים בפרדיס, אך יהא זה מועיל יותר לדחות את הדיון המפורט בהם עד לאחר שנדון בבני האל של פרדיס.

בהקשר זה, ראוי לציין כי הבנים המורים הינם האישייות המתאמות העליונות אשר מקורן בשילוש. ביקום יקומים כה רחב-היקף לעולם נשקפת סכנה של כניעה לטעות של נקודת-השקפה מוגבלת, וכן לרוע הטבוע בתפישה מקוטעת של המציאות ושל האלוהות.

לדוגמה: לרוב, תהא הדעת האנושית כמהה לגשת אל הפילוסופיה הקוסמית, המוצגת בהתגלויות אלה מן הפשוט והסופי אל המורכב והאינסופי, מן המוצאות האנושיים אל עבר היעדים האלוהיים. ואולם, נתיב זה איננו מוביל לעבר תבונה רוחנית. מהלך שכזה הינו הדרך הקלה ביותר להגיע לצורה מסוימת שלידע גנטי, אשר במיטבו עשוי לגלות את מקורותיו של האדם; והוא מגלה אך מעט, או אף לא דבר, על אודות יעדו האלוהי.

אפילו בלימוד האבולוציה הביולוגית של

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19.1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19.1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19.1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19.1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19.1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19.1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic

האדם באורנטיה, קיימות התנגדויות חמורות לגישה ההיסטורית הבלעדית באשר למצבו הנוכחי ולבעיותיו השוטפות. הפרספקטיבה האמיתית לכל בעיה במציאות – אנושית או אלוהית, ארצית או קוסמית – עשויה להתקבל רק באמצעות לימוד והתאמה מלאים ובלתי-מוטים של שלושה שלבים במציאות האוניברסאלית: המקור, ההיסטוריה והיעד. הבסיס להערכה נבונה של המצב הנוכחי טמון בהבנה ראויה של שלושת המציאויות ההתנסויות האלה.

כאשר בוחרת הדעת האנושית להשתמש בטכניקה הפילוסופית של התקדמות מן הנמוך אל הגבוה, בין אם בביולוגיה ובין אם בתיאולוגיה, לעולם היא מסתכנת באפשרות ללקות בארבע שגיאות היסק:

1. היא עלולה להיכשל לחלוטין בהבחנה במטרה האבולוציונית השלמה והסופית של הישג אישי או של יעד קוסמי.

2. היא עלולה לבצע את השגיאה הפילוסופית העליונה על-ידי פישוט-יתר של המציאות המתפתחת (ההתנסויות) הקוסמית, ובכך להוביל לעיוות עובדות, לסטייה מן האמת ולתפישה שגויה של היעדים.

3. לימוד הסיבתיות הינו הקריאה הקפדנית של ההיסטוריה. ואולם, ידע על אודותהאופן שבו מגיעה הוויה לכדי קיום אינו מספק בהכרח הבנה אינטליגנטית של מעמדה הנוכחי ושל אופייה האמיתי של הוויה שכזו.

4. ההיסטוריה לבדה נכשלת בחשיפתה הראויה של ההתפתחות העתידית – היעד. מקורות סופיים הינם שימושיים, ואולם רק יעדים אלוהיים מגלים את התוצאות הסופיות. סיומות נצחיות אינן מתגלות בתחילתם של הזמנים. ניתן לפרש נכונה את ההווה אך ורק לאורם של העבר והעתיד המתואמים.

לפיכך, בשל סיבות אלה ואחרות, הינו עושים שימוש בטכניקת הגישה להבנת האדם ובעיותיו הפלנטאריות תוך הישענות על אותו מסע בזמן ובמרחב, אשר מתחיל מן המקור הפרדיסי האינוסופי, הנצחי והאלוהי, ומן המרכז של כל המציאויות האישיות ושל הקיום הקוסמי בכללותו.

2. ההופכים בינה למשלמות

ההופכים בינה למושלמת הינם יצירה ייחודית של שילוש פרדיס, אשר נוצרה על-מנת שתציג באופן אישי את תבונת האלוהות ביקומי העל. קיימות בדיוק שבע מיליארד הוויות כאלה, כאשר מיליארד אחד מהן מוקצה לכל אחד משבעת יקומי העל.

בדומה למתואמים שלהם – היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – עברו ההופכים בינה למושלמת מבעד לתבונת פרדיס,

evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215:4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215:5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215:6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215:7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of how a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215:8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215:9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215:10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215:11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of

לזו של האוונה ולזו של עולמות האב של פרדיס, למעט דיווינגטון. בתום החוויות האלה, הוצבו ההופכים בינה למושלמת באופן קבוע לשירותם של עתיקי היום. הם אינם משרתים בפרדיס ואף לא בעולמות מעגלי פרדיס-האוונה; עיסוקם הבלעדי הינו ניהולן של ממשלות יקומי העל.

כל אימת שפועל ההופך בינה למושלמת, ובכל מקום שבו הוא פועל, אז ושם פועלת אף התבונה האלוהית. בידע ובתבונה המיוצגים במעשיהן של הוויות רבות עוצמה והוד אלה מתקיימות ממשות הנכחות ומושלמות ההתגשמות. ההופכים בינה למושלמת אינם משקפים את התבונה של שילוש פרדיס; הם עצמם הינם התבונה הזו. והם הינם מקור התבונה בעבור כל המורים המלמדים את יישום הידע האוניברסאלי; הם הינם מעיינות שיקול הדעת והמקורות הבלתי-נדלים של ההבחנה בעבור מוסדות הלימוד וההבחנה בכלל היקומים.

לתבונה מקור כפול: היא נובעת מן המושלמות של הבונות האלוהית הטבעה בהוויות המושלמות, ומן הניסיון האישי הנרכש על-ידי יצורים אבולוציוניים. ההופכים בינה למושלמת הינם התבונה האלוהית של בונות האלוהות המושלמת של פרדיס. כאשר המנהלים העמיתים שלהם באוורסה – קרי, השליחים רבי העוצמה, אלה-בלא-שם-ומספר ואלה-שסמכותם-גבוהה – פועלים יחדיו, הם מהווים את התבונה האוניברסאלית של הניסיון. הוויה אלוהית עשויה להיות בעלת ידע אלוהי. בן-תמותה אבולוציוני עשוי להגיע לעיתים לשלמות של ידע ההרקעה, ואולם אף אחת מן ההוויות האלה אינה יכולה למצות לבדה את מלוא פוטנציאל התבונה האפשרית בכללותה. בהתאם לכך, כל אימת שנדרש להגיע ביקום העל לתבונה הניהולית המקסימאלית, מתאגדים ההופכים בינה למושלמת, בעלי תבונת הבונות האלוהית, עם אותן אישיות מרקיעות אשר עלו – דרך המבחנים ההתנסותיים של ההתקדמות האבולוציונית – למעמד האחרייות הגבוהות של סמכות ביקום העל.

על-מנת להשלים את חוכמתם הניהולית, לעולם יזדקקו ההופכים בינה למושלמת להשלמה זו של תבונה התנסותית. ואולם, הועלתה הסברה כי הסופיונים של פרדיס עשויים להשיג רמת תבונה גבוהה שטרם הושגה; וזאת לאחר שיוכנסו בזמן מן הזמנים אל השלב השביעי של הקיום הרוחני. אם מסקנה זו אכן נכונה, כי אז הוויות אלה, אשר הפכו למושלמות במהלך ההרקעה האבולוציונית, יהפכו ללא ספק למנהלי היקום היעילים ביותר שעליהם נודע אי-פעם ברחבי הבריאה בכללותה. הנני מאמין כי זהו הינו היעד הגבוה של הסופיונים.

רב-גוניותם של ההופכים בינה למושלמת מאפשרת להם להשתתף למעשה בכל השירותים השמימיים המוענקים ליצורים המרקיעים. היועצים האלוהיים – סדר האישיות שעליו נמנה אנכי – הפוסקים האוניברסאליים וההופכים בינה למושלמת, מהווים יחדיו את

the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfector of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

^{1923 (216.1)} Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

^{1924 (216.2)} Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfector of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

^{1925 (216.3)} The Perfector of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finaliters *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finaliters.

^{1926 (216.4)} The versatility of the Perfector of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfector of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings

הסדרים הגבוהים ביותר של הוויות הרשאיות לעסוק, ואכן עוסקות, בעבודת גילוי האמת לפלנטות ולמערכות האינדיבידואליות, בין אם בתקופותיהן המוקדמות יותר ובין אם כאשר הן התייצבו זה מכבר באור ובחיים. מעת לעת, כולנו באים במגע עם השירות לבני התמותה המרקיעים, החל מן השלב הראשוני של חיים על פלנטה, והלאה ומעלה דרך יקום מקומי ויקומי העל; ולרוב, דרך יקומי העל.

3. היועצים האלוהיים

הוויות אלה, אשר מקורן בשילוש, הינן עצת פרדיס לממלכות שבעת יקומי העל. הן אינן משקפות את העצה האלוהית של השילוש; הן הינן בעצמן עצה זו. קיימים בשירות עשרים ואחד מיליארד יועצים; ושלושה מיליארד מהם מוקצים לכל יקום על.

היועצים האלוהיים הינם עמיתיהם השקולים של הפוסקים האוניברסאליים ושל ההופכים בינה למושלמת; ולכל אחת מן האישיות מן הסדרים הללו נלווים בין יועץ אחד לשבעה יועצים. כל שלושת הסדרים משתתפים בממשלות עתיקי היום, לרבות במגזרים הראשיים והמשניים, ביקומים המקומיים ובקונסטלציות, ואף במועצות של ריבונות המערכות המקומיות.

היננו פועלים כיחידים, ממש כשם שהנני עושה בשעת כתיבת הצהרה זו. ואולם, כל אימת שהנסיבות דורשות זאת, היננו פועלים גם כשלשה. כאשר היננו פועלים באופן ביצועי, לעולם מצטרפים יחדיו הופך בינה למושלמת, פוסק אוניברסאלי ואחד עד שבעה יועצים אלוהיים.

הופך בינה למושלמת, שבעה יועצים אלוהיים ופוסק אוניברסאלי אחד מהווים בית-דין של שילוש אלוהי, הגוף המייעץ הנייד הרם ביותר ביקומי הזמן והמרחב. קבוצה בת תשעה חברים שכזו ידועה בשם בית-דין של חשיפת-עובדות, או בית-דין של גילוי אמת; וכאשר בית הדין הזה דן בסוגיה ופוסק בה את החלטתו, משול הדבר כאילו ישבו עתיקי היום בעצמם ופסקו באותה סוגיה; וזאת בהסתמך על כך שבכל תולדות יקומי העל מעולם לא הפכו עתיקי היום פסק דין שכזה.

באשר פועלים שלושת עתיקי היום, פועל שילוש פרדיס. לאחר שנועץ חבר בית הדין בן התשעה בדיון משותף ומקבל את החלטתו, אזי משול הדבר, לכל עניין ותכלית, כאילו דיברו עתיקי היום עצמם. וזהו האופן שבו יוצרים שליטי פרדיס קשר אישי עם העולמות האינדיבידואליים, המערכות והיקומים, בנוגע לנושאים ניהוליים ולתקנות ממשל.

יועצים אלוהיים מהווים את המושלמות של העצה האלוהית של שילוש פרדיס. היננו מייצגים, ולמעשה היננו בעצמנו, עצתה של המושלמות. כאשר מתווספת לנו עצתם

who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

^{19.31 (216.9)} These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

^{19.32 (217.1)} Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

^{19.33 (217.2)} We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

^{19.34 (217.3)} One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

^{19.35 (217.4)} When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

^{19.36 (217.5)} Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are*, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential

ההתנסותית של עמיתותינו – ההוויות מאומצות- השילוש שהפכו למושלמות – מסקנותינו המשותפות אינן רק שלמות, כי אם גם מלאות. כאשר עצתנו האחדה מתחברת, נפסקת, מאושרת ומוכרזת על-ידי פוסק אוניברסאלי, קרוב לוודאי שהיא מגיעה לסף של טוטאליות אוניברסאלית. פסקי דין שכאלה מייצגים את הגישה הקרובה ביותר האפשרית לגישה המוחלטת של האלוהות, במגבלות הזמן והמרחב של המצב הנידון ושל הבעיה שבטיפול.

שבעה יועצים אלוהיים החוברים לשלשה אבולוציונית ששולשה – שליח רב עוצמה, אחד- שסמכותו-גבוהה ואחד-בלא-שם-ומספר – מייצגים את הגישה הקרובה ביותר ביקום העל לאיחוד נקודת המבט האנושית עם הגישה האלוהית למשמעויות רוחניות ולערכי מציאות ברמות הקרובות לרמות פרדיסיות. על קירוב סמוך שכזה לגישות הקוסמיות האחדות של הברוא ושל הבורא, עולה רק הקירוב של בני המתת של פרדיס, באשר הינם אל ואדם בכל שלבי ניסיון האישיות.

4. הפוסקים האוניברסאליים

קיימים בדיוק שמונה מיליארד פוסקים אוניברסאליים. הוויות ייחודיות אלה הניקפסותה של האלוהות. הן אינן אך שיקוף של החלטות המושלמות; הן הינן שיקול הדעת השיפוטי של שילוש פרדיס. ואפילו עתיקי היומין אינם יושבים לבדם בדיון, אלא לצד הפוסקים האוניברסאליים.

פוסק אחד מוצב על כל אחד ממיליארד העולמות של היקום המרכזי, כנספח לממשל הפלנטארי של נצחי היומין השוכן בו. הצבה קבועה שכזו בממשלות האוונה איננה קיימת בעבור ההופכים בינה למושלמת, ואף לא בעבור היועצים האלוהיים; ואנו, איננו מבינים עד תום מדוע מוצבים פוסקים אוניברסאליים ביקום המרכזי. לעת הזו, פעילויותיהם כמעט שאינן מסבירות את הצבתם הנוכחית בהאוונה, ועל-כן היננו סבורים כי הם מצויים שם בהמתנה להתבטאות צרכיו של עידן אוניברסאלי עתידי כלשהו, שבו עשויה אוכלוסיית האוונה להשתנות חלקית.

מיליארד פוסקים מוקצים לכל אחד משבעת יקומי העל. הם פועלים בכל החטיבות של שבעת יקומי העל, הן באופן אינדיבידואלי והן בשיתוף עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים. וכך, פועלים הפוסקים בכל רמות היקום המקיף, החל מן העולמות המושלמים של האוונה ועד למועצותיהם של ריבוני המערכות; והם מהווים חלק חיוני מכל הפסיקות הניתנות בעולמות האבולוציוניים.

כל אימת שנוכח פוסק אוניברסאלי, ובכל מקום שבו עושה זאת, אז ושם מצוי שיקול הדעת השיפוטי של האלוהות. ומשום שהפוסקים

counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:37 (217:9) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:41 (217:7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings are the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they are the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:42 (217:8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectors of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:43 (218:1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:44 (218:2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their

מוסרים תמיד את גזר דינם יחד עם ההופכים בינה למושלמת ועם היועצים האלוהיים, החלטות שכאלה כוללות את התבונה, העצה ושיקול הדעת המאוחדים של שילוש פרדיס. בשלשה משפטית זו יהא ההופך בינה למושלמת "אנוכי הייתי", היועץ האלוהי "אנוכי אהיה", ואולם הפוסק האוניברסאלי לעולם הינו "אנוכי הנני".

הפוסקים הינם אישיות אוניברסאליות מְסֻכָּמֹת. כאשר אלף עדים – או מיליון – הציגו את עדותם, כאשר קול התבונה אמר את דברו ונרשמה העצה האלוהית, וכאשר נוספה עדות מושלמתו ההרקעה, או אז פועל הפוסק, ומיד מתגלה הסיכום האלוהי המהימן של כל אשר אירע; וגילוי שכזה מייצג את המסקנה האלוהית, את סך הדברים של החלטה סופית ומושלמת. לפיכך, כאשר אמר הפוסק את דברו, אף-אחד אחר אינו רשאי לדבר לאחריו; וזאת משום שהפוסק צייר נאמנה את האמת ואת הסיכום הברור של כל מה שהתרחש קודם לכן. ועת אמר הפוסק דברו, אין כל מקום לערעור.

הנני מבין באופן המלא ביותר את תפקוד דעתו של ההופך בינה למושלמת; ואולם, ברי לי כי אינני מבין באופן שכזה את עבודת הדעת המשפטית של פוסק אוניברסאלי. כפי שנדמה לי, מנסחים הפוסקים משמעויות חדשות ויוצרים ערכים חדשים מתוך הצטרפות העובדות, האמיתות והממצאים המוצגים לפניהם במהלך חקירה הנוגעת לעניינים אוניברסאליים. ואך סביר הוא כי ביכולתם של הפוסקים האוניברסאליים להציע פירושים מקוריים הנובעים מתוך שילוב בוננות הבורא המושלמת עם ניסיונו של היצור שהפך למושלם. שיתוף זה של מושלמות פרדיס עם חווית היקום ללא-ספק יוצר לבסוף ערך חדש ברמות המרביות.

ואולם, אין זהו סופם של קשיינו הנוגעים לעבודת הדעת של הפוסקים האוניברסאליים. גם לאחר שהיננו לוקחים בחשבון את כל אשר ידוע לנו על אודות תפקודו של פוסק בכל סיטואציה אוניברסאלית נתונה – וכן את אשר היננו משערים עליהם – עדיין אין ביכולתנו לחזות החלטות או לנבא פסקי דין. היננו קובעים בדיוק רב את התוצאה הסבירה של שילוב גישת הבורא עם ניסיון הברוא, ואולם מסקנות אלה אינן תמיד בגדר תחזיות מדויקות של החלטות הפוסקים. ודומה שאך סביר כי הפוסקים מצויים בקשר כלשהו עם המוחלט האלוהי; אחרת אין ביכולתנו להסביר רבות מהחלטותיהם ומפסקותיהם.

ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים, יחד עם שבעת סדרי אישיות השילוש העליונות, מרכיבים את אותן עשר קבוצות אשר מכונות לעיתים־בְּנֵי הַשְּׁלֹשׁ הַנִּצְחִים. יחדיו הם מהווים את הסגל העצום של מנהלים, שליטים, מבצעים, מנחים, יועצים ושופטים של השילוש. מספרם הכולל עולה במעט על שלושים-ושבעה מיליארד. שני מיליארד ועוד שבעים מוצבים ביקום המרכזי,

verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the "I was," the Divine Counselor the "I will be," but the Universal Censor is always "I am."

19.45 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19.46 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19.47 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19.48 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy

ואילו מעט יותר מחמישה מיליארד מוצבים בכל אחד מיקומי העל.

קשה מאוד לשרטט את המגבלות הפונקציונליות של בני השילוש הנייחים. ויהא זה חטא לאמת לקבוע כי פעולותיהם מוגבלות לסופי; זאת הואיל ומצויות בְּרִשּׁוֹמוֹת יְקוֹמִי העל פעולות אשר מורות אחרת. הם פועלים בכל רמה של ניהול או של משפט ביקום, העשויה להידרש בשל תנאי הזמן והמרחב, ואשר נוגעת להתפתחות יקום האב בעבר, בהווה ובעתיד.

are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:49 (219:1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. רוחות שלוש בעלות השפעה

אוכל לספר לכם אך מעט על אודות רוחות השילוש בעלות ההשראה, שכן הן משתייכות לאחד ממספר קטן של סדרי הוויות בקיום אשר שמורים בסוד מוחלט; וללא ספק, שמורות הן בסוד משום שאין באפשרותן לגלות עצמן באופן מלא אפילו לאלה מאתנו אשר מקורם הוא כה קרוב למקור בריאתן שלהן. הן מגיעות לכדי קיום בפעולות שילוש פרדיס, והן עשויות לשמש את אחת, שתיים, או את כל שלוש האלוהויות גם יחד. איננו יודעים אם מספרן של הרוחות האלה מני וגומר, או שמא הוא הולך וגדל; ואולם, היננו נוטים לאמונה כי מספרן אינו קבוע.

איננו מבינים עד תום, לא את טיבן של הרוחות בעלות ההשראה ואף לא את התנהגותן. יתכן שהן משתייכות לקטגוריה של רוחות על-אישיות. נראה כי הן מתפקדות במסגרת כל המעגלים הידועים, ופועלות ללא תלות כמעט בזמן ובמרחב. ואולם, היננו יודעים אך מעט על אודותיהן, למעט מה שביכולתנו להסיק על אודות אופיין מתוך טיב פעולותיהן, אשר בתוצאותיהן בהחלט שהיננו מבחינים פה ושם ברחבי היקומים.

בתנאים מסוימים יכולות רוחות בעלות השראה אלה להפוך עצמן לאינדיבידואליות במידה מספקת על-מנת שתוכלנה להיות מוכרות על-ידי הוויות אשר מקורן-בשילוש. אנוכי עצמי ראיתי אותן; ואולם, לעולם לא יתאפשר לסדרים הנמוכים של הוויות שמימיות להכיר ולו אחת מהן. במהלך התנהלות היקומים המתפתחים נוצרים מעת לעת תנאים מסוימים שבהם רשאית כל הוויה שמקורה בשילוש להפעיל במישרין את הרוחות האלה כדי לקדם את משימותיה. היננו יודעים, איפוא, כי הן קיימות וכי בתנאים מסוימים ביכולתנו לבקש ולקבל את עזרתן, ולעיתים אף להכיר בנוכחותן. ואולם, הן אינן מהוות חלק ממכלול הארגון שהתגלה ושהתגשם בהחלט, ואשר בידי הופקדה מלאכת ניהול יקומי הזמן והמרחב בטרם יצירות חומריות אלה התייצבו באור וחיים. לרוחות השילוש בעלות ההשראה אין מקום מובחן בכלכלה ובשלטון הנוכחיים של שבעת יקומי העל המתפתחים. הן הינן סוד שילוש פרדיס.

מן המליצדקים של נבאדון היננו למדים כי

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:51 (219:2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:52 (219:3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:53 (219:4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:54 (219:5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the

רוחות השילוש בעלות ההשראה מיועדות ליטול, בזמן כלשהו בנצח העתיד, את מקומם של השליחים הבודדים, אשר שורותיהם הולכות ומדלדלות לאט אך בבטחה, בהיותם מוצבים לשירות כעמיתיהם של סוגים מסוימים של בני ששולש.

הרוחות בעלות ההשראה הן הרוחות הבודדות של יקום היקומים. כרוחות, הן דומות מאוד לשליחים הבודדים, למעט העובדה שהאחרונים הינם אישיות מובחנות. הינו למדים רבות על אודות הרוחות בעלות ההשראה מן השליחים הבודדים, משום שאלו חשים בקרבתן הודות לרגישות המולדת שלהם לנוכחותן של רוחות בעלות ההשראה; רגישות אשר לעולם פועלת באופן מהימן, ממש כשם שמחט המצפן מצביעה תמיד לעבר הקוטב המגנטי. כאשר שליח בודד מצוי בקרבת רוח בעלת ההשראה, הוא מודע לסמן איכותי המצביע על נוכחות אלוהית שכזו, ואף לרשומה כמותית מובחנת ביותר אשר למעשה מאפשרת לו לדעת את סיווגה או את מספרה של הרוח הנוכחת, או של הרוחות הנוכחות.

הנני מורשה להתייחס לעובדה מעניינת נוספת: כאשר שליח בודד שוהה בפלנטה אשר בתושביה שוכנים מכווני מחשבה, כדוגמת אורנטיה, הוא מודע ביכולת החישה של רגישותיו לעירור איכותי עקב נוכחות רוחנית. באותם מקרים, אין מתרחש עירור כמותי, אלא ריטוט איכותי בלבד. בשעה שבה הוא שוהה על פלנטה אשר מכווני מחשבה אינם מגיעים אליה, מגיעו עם הילידים אינו מייצר תגובה זאת. ועובדה זו מרמזת על כך שמכווני המחשבה מתייחסים – או קשורים באופן כלשהו – לרוחות בעלות ההשראה של שילוש פרדיס. אף-על-פי שלמעשה אין אנו יודעים לבטח, ייתכן שהם קשורים אלה לאלה בשלב כזה או אחר של עבודתם. המקור של שניהם הינו בסמוך למרכז ולמקור של הדברים כולם, ואולם, אין הם נמנים על אותו סדר של הוויות. מקורם הבלעדי של מכווני המחשבה הינו באב; הרוחות בעלות ההשראה הינן צאצאי שילוש פרדיס.

הרוחות בעלות ההשראה אינן שייכות, ככל הנראה, לתוכנית האבולוציונית של פלנטות או של יקומים יחידים, ועדיין דומה כי הן מצויות בכל מקום. ואפילו בעודי עוסק בהכנתה של הצהרה זו, רגישותו האישית של השליח הבודד המתלווה אלי לנכחות רוחות מסדר זה, מצביעה על כך שברגע זה ממש מצויה – במרחק שלא עולה על שבעה וחצי מטרים ממני – נוכחות רוח מן הסדר של בעלי ההשראה ובדרגת עוצמת נוכחות שלישית. נוכחות בדרגת עוצמה שלישית מרמזת לנו על הסבירות כי למעשה מדובר בשלוש רוחות בעלות ההשראה הפועלות יחדיו.

מתוך יותר משנים-עשר סדרי אישיות המתלווים אלי בזו העת, השליח הבודד הינו היחיד שמודע לנוכחותן של ישויות שילוש מסתוריות אלה. יתר על כן, אף כי הינו מיועדים בדרך זאת על אודות קרבתן של אותן רוחות אלוהיות, אינו יודעים כלל מהי משימתן. ולבטח

eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

^{19:55 (219:6)} The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

^{19:56 (220:1)} I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

^{19:57 (220:2)} The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

^{19:58 (220:3)} Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their

איננו יודעים האם הן אך צופות מעוניינות במעשינו, או שמא, בדרך כלשהי אשר אינה מוכרת לנו, תורמות בפועל להצלחת משימותינו.

היננו יודעים שהבנים המורים של השילוש מקדישים עצמם להארה המודעת של היצורים ביקום. הגעתי למסקנה המוצקה, כי הרוחות בעלות ההשראה של השילוש, תוך שימוש בטכניקות של על-מודעות, משמשות אף הן כמורות של העולמות. הנני משוכנע כי קיים גוף ידע רוחני מהותי עצום, אמת חיונית לשם השגת הישגי רוח גבוהים, אשר לא ניתן לקבל באופן מודע; למעשה, המודעות-העצמית תחבל ביעילות בוודאות הקליטה. אם היננו צודקים בזאת – וכל הנמנים עם סדר ההוויות שלי סבורים כך – אזי יתכן שמשימתן של רוחות אלה היא להתגבר על קושי זה, ולגשר על זה הפער הקיים בתוכנית האוניברסאלית של ההארה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית. היננו סבורים כי שני סוגים אלה של מורים, אשר מקורם בשילוש, משפיעים בעת פעולתם מתוך קשר מסוג כזה או אחר, ואולם, איננו יודעים באמת.

הן בעולמות האימון של יקומי העל והן במעגלים הנצחיים של האוונה, התרועעתי עם בני התמותה ההופכים למושלים – עם נשמות ההופכות רוחניות ועם נשמות מרקיעות מן העולמות האבולוציוניים – ואולם, אלו מעולם לא היו מודעים לרוחות בעלות ההשראה, כפי שמורות יכולות-הגילוי השוכנות בשליחים הבודדים, היו מצויות מעת לעת בקרבתנו. אף שוחחתי בחופשיות עם כל סדרי בני האל, נמוכים כגבוהים, ובאופן דומה, גם הם אינם מודעים להמלצותיהן של רוחות השילוש בעלות ההשראה. הם יכולים להסתכל לאחור אל תוך חוויותיהם, כפי שהם אכן עושים, ולמנות אירועים אשר יקשה להסבירם מבלי לקחת בחשבון את פעולת הרוחות האלה. ואולם, למעט השליחים הבודדים, ולעיתים גם הוויות אשר מקורן-בשילוש, אף אחד מבני המשפחה השמימית לא היה מודע מעולם לקרבתן של הרוחות בעלות ההשראה.

אינני סבור שרוחות השילוש בעלות ההשראה משחקות איתי במחבואים. בוודאי אף הן מתאמצות לגלות את עצמן אלי, ממש כשם שאנוכי מנסה לתקשר עימן; המגבלות והקשיים שלנו מוכרחים, אם כן, להיות הדדיים ומובנים. הנני סמוך ובטוח כי אין קיימים סודות שרירותיים ביקום; ומשום כך, לעולם לא אחזל ממאמצי לפתור את המסתורין של בידודן של רוחות אלה המשתייכות לסדר הבריאה שלי.

ומכל זאת, אתם, בני התמותה – באשר הינכם עושים את צעדיכם הראשונים במסעכם הנצחי – יכולים לראות בבירור כי עליכם לעבור דרך ארוכה בטרם תתקדמו בעזרת ה"ראייה" או מתוך בטחון "ממשי". במשך תקופה ארוכה, אם ברצונכם להתקדם במהירות ובבטחה, יהיה עליהם לעשות שימוש באמונה ולהסתמך על

mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:59 (221:4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:510 (221:5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:511 (221:1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:512 (221:2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by "sight" and "material" assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

ההתגלות.

6. ילידי האוונה

ילידי האוונה מהווים בריאה ישירה של שילוש פרדיס, ומספרם עולה לאין שיעור על מה שתוכל דעתכם המצומצמת לתפוש. שוכני אורנטיה אף לא יוכלו להגות במתנות המולדות הניתנות ליצורים אלוהיים מושלמים אלו, המשתייכים לגזעים ביקום הנצחי אשר מקורם-בשילוש. לעולם גם לא תוכלו לדמיין יצורים רבי-הוד אלו; ולפיכך, תיאלצו להמתין עד להגעתכם להאוונה, שלאחריה תוכלו לברכם כאחיהם לרוח.

במהלך שהותכם הממושכת במיליארד העולמות של תרבות האוונה, תפתחו ידידות נצחית עם הוויות נעלות אלה. וכמה עמוקה הינה הידידות הזאת, אשר מתפתחת בין היצור האישי הנמוך ביותר המגיע מעולמות החלל, לבין הוויות האישיות הגבוהות האלה, ילידות הספירות המושלמות של היקום המרכזי! בהתרועעות ארוכה ואוהבת זו של בני התמותה המרקיעים עם ילידי האוונה, הם מפצים עצמם באופן ניכר על הדלות הרוחנית המאפיינת את שלבי התקדמותם המוקדמים יותר כבני-תמותה. בה בעת, באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל המרקיעים, ההאוונים מרווחים ניסיון, אשר מתעלה במידה לא מבוטלת מעל המגבלה ההתנסותית שלהם, זו הנבעת מחיי מושלמות אלוהית תמידיים. ומכך נובע טוב הדדי וגדול הן לבני התמותה המרקיעים והן לבני האוונה.

בדומה לכל האישיות האחרות שמקורן-בשילוש, מתוכננים ילידי האוונה למושלמות אלוהית; ובדומה לאישיות אחרות שמקורן בשילוש, חלוף הזמן עשוי להוסיף למאגרי הכישרונות ההתנסותיים שלהם. ואולם, בניגוד לבני השילוש הנייחים, עשוי מעמדם של ההאוונים להתפתח, וכן עשוי להיות להם ייעוד עתידי נצחי שטרם-נתגלה. דוגמה לכך מהווים ההאוונים אשר במסגרת שירותם גורמים ליצירתה העובדתית של יכולת התכה עם רסיס אב ממשפחה שאינה משפחת המכוונים, ובשל כך הופכים לראויים להתקבל כחברים בסגל הסופיוניות של בני התמותה. ואף קיימים סגלי סופיוניות אחרים, הפתוחים בעבור ילידים אלו של היקום המרכזי.

מעמד ההתפתחות של ילידי האוונה גרם להשערות רבות לצוץ באוורסה. מאחר שילידי האוונה מצטרפים באופן תדיר לסוגים השונים של סגלי הסופיוניות, ומכיוון שלא נבראים ילידים נוספים, נראה כי מספרם הנותר בהאוונה הולך ופוחת בהתמדה. מעולם לא התגלו לנו ההשלכות הסופיות של מאורעות אלו, ואולם הינו מאמינים כי לעולם האוונה לא תתרוקן לחלוטין מילידיה. השתעשענו בתיאוריה הגורסת כי אפשר שבשלב מסוים במהלך עידני הבריאות העוקבות של רמות החלל החיצון, תיפסק הצטרפות ההאוונים לסגלי הסופיוניות. עוד

6. HAVONA NATIVES

^{196.1 (221.3)} The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

^{196.2 (221.4)} During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

^{196.3 (221.5)} Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

^{196.4 (221.6)} The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the

השתעשענו במחשבה כי בְּעִידָנִים עֹקְבִים אֵלֶּה של הִיקוֹם, תֵּהָא אוֹלוֹסִיִּיתוֹ של הִיקוֹם הַמֶּרְכָּזִי מעורבת, וְרַק חִלְקָה יוֹרֵכֵב מִיִּלְדֵי הָאוֹנוֹהַ המקוריים. אִין אִנו יוֹדְעִים אֵילוֹ סוֹגֵי יִצוּרִים מִיוֹעֲדִים לִהְיוֹת בְּעַלִּי מַעֲמָד שֶׁל תּוֹשֵׁב בַּהָאוֹנוֹהַ העתידית, ואולם חשבנו על:

1. הַאוֹנוֹיִטְאָטִיָּה, אֲשֶׁר מִשְׁמָשִׁים כַּעַת כְּאֶזְרָחִים הַקְּבוּעִים שֶׁל קוֹנְסְטֵלְצִיּוֹת הִיקוֹמִים המקומיים.

2. סוֹגִים עֵתִידִיִּים שֶׁל בְּנֵי-תִּמּוּתָה אֲשֶׁר עֲשׂוּיִים לִהְיוֹלֵד בְּעוֹלְמוֹת הַמִּיּוֹשְׁבִים שֶׁל יְקוּמֵי-הָעַל עִם פְּרִיחָתָם שֶׁל עֵידֵי הָאוֹר וְהַחַיִּים.

3. הָאֵרִיסְטוֹקְרָטִיָּה הָרוּחִנִּית הַנִּכְנָסֶת שֶׁל הִיקוֹמִים הַחִיצוֹנִיִּים הַבָּאִים.

הֵינֵנו יוֹדְעִים שֶׁהָאוֹנוֹהַ שֶׁל הָעֵידֵן הָאוֹנוֹיִבְרֶסָאֵלִי הַקּוֹדֵם הֵיִתָּה שׁוֹנָה בְּמִידָה כְּלִשָּׁה מִזֵּזוֹ שֶׁל הָעֵידֵן הַנּוֹכְחִי. לְפִיכֶךָ, לְדַעַתְנוֹ אֶךְ סָבִיר לִהְיוֹת כִּי הֵינֵנו חוֹזִים כַּעַת בְּאוֹתָם שִׁנּוּיִים אִי־טִיִּים הַחֲלִים בִּיקוֹם הַמֶּרְכָּזִי וּמַהוּיִם צִפִּי לְעִידָנִים שִׁיבּוּאוֹ. דְּבַר אֶחָד וְדָאִי: הִיקוֹם אִינוֹ סְטָאָטִי; רַק הָאֵל לְבַדּוֹ הֵינֵנו בְּלִי-מִשְׁתַּנָּה.

successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

1965 (222.1) 1. The univitatia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

1966 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

1967 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

1968 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. אֶזְרָחֵי פְּרָדִיס

בְּפְרָדִיס שׁוֹכְנוֹת קְבוּצוֹת רַבּוֹת שֶׁל הוּוּיּוֹת נִשְׁגָּבוֹת, אֵלֶּה הֵם אֶזְרָחֵי פְּרָדִיס. הוּאִיל וְהֵם אִינֵם מעורבים בְּמִישְׁרִין בְּתוֹכְנִית הַפִּיכָתָם שֶׁל הַיִּצּוּרִים הַרְצוֹנִיִּים הַמֶּרְקִיעִים לְמוֹשְׁלָמִים, הֵם גַּם לֹא תִּגְלּוּ בְּמִלּוּאָם לְבְנֵי תִּמּוּתָה שֶׁל אֹרְנִטִיָּה. קִיִּימִים מַעַל לְשִׁלּוֹשֶׁת-אֵלִפִּים סְדָרִים שֶׁל הוּוּיּוֹת תְּבוּנוֹת נִשְׁגָּבוֹת שְׁכָאֵלָה, כֹּאֲשֶׁר הַקְּבוּצָה הָאַחֲרוֹנָה הַפְּכָה לְאִישִׁית בּו-זְמַנִּית עִם צוֹ הַשִּׁלּוֹשׁ, אֲשֶׁר הַכְרִיז עַל הַתּוֹכְנִית הַיִּצְרִיתִית שֶׁל שִׁבְעַת יְקוּמֵי הָעַל שֶׁל הַזְּמַן וְהַמַּרְחָב.

לְעִיתִים אֶזְרָחֵי פְּרָדִיס וּלְיִלְדֵי הָאוֹנוֹהַ מְכּוֹנִים בְּאוֹפֵן כּוֹלְלִי בְּשִׁמְאִישִׁיּוֹת פְּרָדִיס-הָאוֹנוֹהַ.

בְּזֶה נִשְׁלֵם הַסִּיפּוֹר עַל אֹדוֹת הַהוּוּיּוֹת שֶׁנִּבְרָאוּ עַל-יְדֵי שִׁלּוֹשׁ פְּרָדִיס. מַעֲוֹלָם לֹא סִטָּה מִי מִהֵן מִדְּרֶךְ הַיִּשָּׁר. וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן, בְּמִוֶּבֶן הַגְּבוּהָ בִּיּוֹתֵר, כּוֹלֵן נִיחְנוֹת בְּרָצוֹן חוֹפְשִׁי.

הוּוּיּוֹת שֶׁמִּקּוֹרָן בְּשִׁלּוֹשׁ נִיחְנוֹת בְּזְכוּיּוֹת הַסַּעָה הַהוֹפְכוֹת אוֹתָן לְבִלְתִּי-תְלוּיּוֹת בְּאִישִׁיּוֹת הַסָּפָה, כְּדוּגְמַת הַשְּׂרָפִים. כּוֹלָם מְצוּיִדִּים בִּיכּוֹלֶת לְנוֹעַ בְּחוֹפְשִׁיּוֹת וּבְמַהֲרֹת בְּרַחֲבֵי יְקוֹם הִיקוֹמִים. לְמַעַט רּוּחוֹת הַשִּׁלּוֹשׁ בְּעֻלּוֹת הַהִשְׂרָאָה, אִין בִּיכּוֹלְתָּם לְהַשִּׁיג אֶת מַהֲרֹתָם הַבִּלְתִּי-תֵאֵמָן כְּמַעַט שֶׁל הַשְּׁלִיחִים הַבּוֹדְדִים; וְאוֹלָם, בִּיכּוֹלְתָּם לְנַצֵּל אֶת מִלּוּאֵי מַתְקֵי הַסַּעָה בְּחֻלָּל, וְכֵן לְהַגִּיעַ מִמָּטָה יְקוֹם הָעַל לְכָל נְקוּדָה שֶׁהִיא בִּיקוֹם הָעַל בְּתוֹךְ פְּחוֹת מִשְׁנַת אֹרְנִטִיָּה אַחַת. מַסְעֵי

7. PARADISE CITIZENS

197.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

197.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

197.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

197.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than

מאורסה לאורנטיה נמשך 109 ימים במושגי הזמן של אורנטיה.

תוך שימוש באותם ערוצים, ביכולתנו לתקשר זה עם זה באופן מיידי. סדר הבריאה שלנו בשלמותו מצוי בקשר עם כל יחיד המשתייך לכל מחלקה שהיא של ילדי שילוש פרדיס, למעט הרוחות בעלות ההשראה.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי של אורסה.]

one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

^{19:7.5 (222:9)} Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

^{19:7.6 (222:10)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

מסמך 20. בני האל של פרדים

021 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 019

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 20
בני האל של פרדים

סעיפים

מבוא

1. בני האל היוֹרְדִים
2. הבנים הסמכותיים
3. פעולות שיפוטיות
4. משימות סמכותיות
5. המתת של בני האל של פרדים
6. נתיבות המתת כבני-תמותה
7. הבנים המורים של השילוש
8. הסעד של הדאינלים ביקום המקומי
9. השירות הפלנטארי של הדאינלים
10. הסעד המאוחד של בני פרדים

מבוא

כפי שהם פועלים ביקום העל של אורונטון, בני האל מסווגים לשלוש מחלקות כלליות:

1. בני האל היוֹרְדִים.
2. בני האל המרקיעים.
3. בני האל שְשִׁלְשׁוּ.

סדרי בנים יורדים כוללים אישיות אשר נוצר במישרין על-ידי האלוהות. בנים מרקיעים, כדוגמת יצורים בני-תמותה, משיגים את המעמד הזה באמצעות השתתפות התנסותית בטכניקה היצירתית המכונה אבולוציה. מקורם של חברי קבוצת בני האל ששולשו הינו משולב, והוא כולל את כל ההוויות שאומצו על-ידי שילוש פרדים, אף אם מקורן איננו במישרין מן השילוש.

1. בני האל היוֹרְדִים

PAPER 20

THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

INTRODUCTION

^{2001 (223.1)} AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

- ^{2002 (223.2)} 1. The Descending Sons of God.
- ^{2003 (223.3)} 2. The Ascending Sons of God.
- ^{2004 (223.4)} 3. The Trinitized Sons of God.

^{2005 (223.5)} Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

המקור של כל בני האל היורדים הינו גבוה ואלוהי. בנים אלו מקדישים עצמם לסעד השירות היורד אל עולמות ומערכות הזמן והמרחב, על-מנת לאפשר שם את ההתקדמות ואת העלייה לפרדים של היצורים הנמוכים ממקור אבולוציוני – בניו המרקיעים של האל. מתוך הסדרים הרבים של בנים יורדים, נדון בתיאור זה בשבעה. אותם בנים אשר מגיעים מאלוהיות הא' המרכזי של האור והחיים מכונים בְּנֵי הָאֵל שֶׁל פְּרָדִים, והם כוללים את שלושת הסדרים הבאים:

1. בנים בוראים – סדר המיכאלים.
  2. בְּנֵים סִמְכוּתִיִּים – הבנים האֶוֹנָאֵלִים.
  3. בְּנֵים מוֹרִים שֶׁל שְׁלוֹשׁ – הַדְּאִינָלִים.
- ארבעת הסדרים הנותרים של בני האל היורדים ידועים כְּבְּנֵי הָאֵל שֶׁל יְקוּם מְקוּמִי:
4. בְּנֵי מֶלְכִּיזֶדֶק.
  5. בְּנֵי ווֹרֹנְדָּאֶדֶק.
  6. בְּנֵי לָאֶנֹּנָאֶדֶק.
  7. נְשָׂאֵי הַחַיִּים.

המלכיצדקים הינם צאצאיהם המשותפים של בן בורא, רוח יצירתית ואב מלכיצדק של יקום מקומי. הן הוורונדאדקים והן הלאנונאדקים נבראים במשותף על-ידי בן בורא ועמיתתו הרוח היצירתית. הוורונדאדקים ידועים ביותר בכינוי הגבוהים ביותר, אבות הקונסטלציות; ואילו הלאנונאדקים, ידועים כריבוי מערכת וכנסיכים פלנטאריים. הסדר המשולש של נשאי החיים נבראים במשותף על-ידי בן בורא, רוח יצירתית, וכן על-ידי אחד משלושת עתיקי היומין של יקום העל בעל הסמכות השיפוטית. ואולם, מן הראוי לתאר את טיבם ואת פעילויותיהם של בני היקום המקומי הללו באותם מסמכים הדנים בענייני הבריאות המקומיות.

מקורם של בני האל של פרדים הינו משולש: הבנים הראשיים – או הבוראים – נבראים על-ידי האב האוניברסאלי ועל-ידי הבן הנצחי; הבנים המשניים – או הסמכותיים – הינם ילדיהם של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית; ואילו הבנים המורים של השילוש הינם צאצאי האב, הבן והרוח. מן ההיבט של שירות, פולחן והפצרה, כל בני פרדים כמוהם כאחד; רוחם היא אחת, ועבודתם הינה זהה הן באיכותה והן בשלמותה.

כשם שסדרי פרדים מטיפוס יומין מוכיחים עצמם כמנהלים אלוהיים, כך מגלים עצמם הסדרים של בני פרדים כסועדים אלוהיים – בוראים, משרתים, מעניקי-מתת, שופטים, מורים ומגלי-אמת. הם פזורים ברחבי יקום היקומים, החל מחופיו של הא' הנצחי ועד לעולמות המיושבים של הזמן והמרחב, וכן משמשים ביקום המרכזי וביקומי העל במגוון שירותים אשר

201.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

201.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.

201.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.

201.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

201.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

201.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.

201.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.

201.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.

201.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

201.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

201.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

201.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and

אינם נחשפים במסמכים אלו. הם מאורגני בצורות שונות, בהתאם לטיב השירות אשר בו הם עוסקים ולמקום שבו הוא ניתן; ואולם, ביקום מקומי משרתים הן הבנים הסמכותיים והן הבנים המורים בכפוף להנחייתו של הבורא המפקד על אותו תחום.

נראה כי הבנים הבוראים ניחנים במתת רוח המתמרכזת באישיותם, אשר בה הם שולטים ואותה הם יכולים להעניק, כשם שעשה הבורא שלכם בהשפיעו מרוחו על כל בני התמותה באורנטיה. כל בן בורא ניחן בכוח משיכה רוחני שכזה בתחומי שלטון; והוא מודע באופן אישי לכל מעשה ולכל רגש של כל בן אל יורד המשרת את האלוהות בתחום ממלכתו. הרי לכם שיקוף אלוהי, שכפול ביקום המקומי של אותו כוח משיכה רוחני מוחלט של הבורא הנצחי, אשר מאפשר לו להגיע, להתקשר ולשמור על קשר עם כל בני פרדיס שלו, יהא מקומם אשר יהא בכל רחבי יקום היקומים.

בני פרדיס הבוראים משמשים לא רק כבנים בירידת הסעד שלהם לשם שירות ומתת; כאשר הם משלימים את נתיבות המתת שלהם, כל אחד מהם מתפקד כאב היקום בבריאתו שלו, בעוד שיתר בני האל ממשיכים בשירות המתת וברוממות הרוחנית שמטרתם לכבוש את הפלנטות, אחת לאחת, ולהוביל בהן להכרה מרצון בשלטון האוהב של האב האוניברסאלי; הכרה המגיעה לשיאה בהקדשת היצור את עצמו לעשיית רצונו של אב פרדיס וקנאמנות פלנטארית לריבונות של בנו הבורא ביקום.

בבן הבורא בעל שבעת ההיבטים מוזגו לנצח הבורא והברוא בהבנה, בסימפטיה ובשותפות של חמלה. כל הסדר של בני מיכאל, הבנים הבוראים, הינו כה ייחודי, כך שתיאור טיבם ופעילויותיהם יישמר למסמך הבא בסדרה, בעוד שהמשך מסמך זה יוקדש בעיקרו לשני הסדרים הנותרים של בני פרדיס: הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש.

2. הבנים הסמכותיים

כל אימת שמושג מקורי ומוחלט של הוויה בניסוחו של הבורא הנצחי מתאחד עם אידיאל אלוהי חדש של שירות אוהב מטעמה של הרוח האינסופית, נוצר בן אל חדש ומקורי, בן סמכותי של פרדיס. בניגוד לסדר המיכאלי, הבנים הבוראים, בנים אלה מהווים את הסדר של האונאלים. אף כי אינם בוראים במובן האישי, הם מצויים בצמוד למיכאליים בכל עבודתם. האונאלים הינם סועדים, שופטים ובעלי-סמכות פלנטאריים בממלכות החלל והזמן – וזאת בעבור כל הגזעים, בכל העולמות ובכל היקומים.

יש לנו סיבות להאמין כי המספר הכולל של

superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

201.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

201.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

201.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

2021 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

2022 (225.1) We have reasons for believing that the

בנים סמכותיים ביקום המקיף עומד על כמיליארד אחד. הם מהווים סדר המתנהל תחת שלטון-עצמי, והמכון על-ידי מועצתם העליונה בפרדיס, אשר מורכבת מאוונאלים מנוסים המגויסים מן השירותים של כל היקומים. ואולם, כאשר הם מסופחים ליקום מקומי ומוצבים בו, הם משרתים תחת הכוונתו של הבן הבורא באותו תחום.

האוונאלים משמשים כבני פרדיס של שירות ומתת בעבור הפלטות האינדיבידואליות של היקומים המקומיים. ומכיוון שלכל בן אוונאלי קיימת אישיות ייחודית, ואין שני בנים אוונאליים זהים, הרי שעבודתם הינה ייחודית באופן אינדיבידואלי בתחומים אשר בהם הם שוהים, היכן שהם מתגשמים תדירות בגוף דמוי בשר ודם בני-תמותה ולעיתים אף נולדים לאמהות הארציות של העולמות האבולוציוניים.

בנוסף לשירותים שאותם הם מעניקים ברמות הניהוליות הגבוהות, לאוונאלים שלושה תפקידים בעולמות המיושבים:

1. פעולות שיפוטיות. הם פועלים בסיומם של עידינים פלנטאריים. ברבות הימים, משימות רבות שכאלה – מאות משימות – עשויות להתבצע בכל עולם יחידני. והאוונאלים עשויים להגיע פעמים אינספור לאותו עולם, או לעולמות שונים, על-מנת לשמש כמסיימי-עידן, כמשחרי השורדים מתנומתם.

2. משימות סמכותיות. ביקור פלנטארי מסוג זה קודם לרוב להגעתו של בן מתת. במשימה מעין זו מופיע אוונאל כאדם בוגר של אותו עולם, וזאת באמצעות טכניקת התגשמות בגוף שאיננה מערבת לידה כבן-תמותה. לאחר ביקור ראשון ורגיל זה, האוונאלים עשויים לחזור ולשמש בתפקיד סמכותי באותה פלנטה הן לפני והן לאחר הופעתו של בן המתת. במסגרת המשימות הסמכותיות הנוספות האלה, עשוי האוונאל להופיע – או שלא להופיע – בצורה חומרית נראית לעין; ואולם, באף אחד מן המקרים הללו הוא לא ייוולד לעולם כתינוק חסר ישע.

3. משימות מתת. כל הבנים האוונאלים מעניקים את עצמם, לפחות פעם אחת, לגזע בן-תמותה כלשהו בעולם אבולוציוני כזה או אחר. הביקורים השיפוטיים הינם רבים, המשימות הסמכותיות עשויות להיות מרובות, ואולם, בכל פלנטה מופיע רק בן מתת אחד. אוונאלים של מתת נולדים מרחם אישה כפי שמיכאל מנבאדון התגשם באורנטיה.

אין מגבלה על מספר הפעמים שבהן עשויים בנים אוונאלים לשרת במשימות סמכותיות ובמשימות של מתת, ואולם לרוב, לאחר שעברו את החוויה שבע פעמים, מתקיימת השהייה לטובת אלו ששרתו פחות פעמים באופן הזה. או אז, מצורפים הבנים הללו שחוו את המתת פעמים מרובות למועצה האישית העליונה של בן בורא, וכך הופכים למשתתפים בניהול ענייני היקום.

total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

2023 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

2024 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

2025 (225.4) 1. *Judicial Actions*. They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

2026 (225.5) 2. *Magisterial Missions*. A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

2027 (225.6) 3. *Bestowal Missions*. The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

2028 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

בכל עבודתם בעבור העולמות המיושבים ובהם, מסתייעים האוונאלים בשני סדרי יצורים של היקום המקומי: המלכיצדקים ורבי-המלאכים; ואילו במהלך משימות המתת, נלווים אליהם גם כוכבי הערב הזוהרים, שמקורם אף הוא ביקום המקומי. בכל מאמציהם בפלנטות, נתמכים בני פרדיס המשניים, האוונאלים, במלוא עוצמתו ובמלוא סמכותו של בן פרדיס ראשי, הבן הבורא של היקום המקומי אשר בו הם משרתים. ולכל תכלית ועיקר, עבודתם של האוונאלים בספירות המיושבות הינה יעילה ומקובלת ממש כשם שהיה השירות לעולמות של בני התמותה אילו היה מעניק אותם בן בורא.

3. פעולות שיפוטיות

האוונאלים ידועים כבנים הסמכותיים משום שהם הינם השופטים העליונים של העולמות, אלו אשר יושבים בדין בכל העידנים העוקבים של עולמות הזמן. הם אלו אשר מנהלים את השכמת השורדים מתנומתם, יושבים בדין של העולם, מסיימים עידן של צדק מושהה, מוציאים אל הפועל את הצווים של עידן של חסד ניסיוני, מציבים מחדש את היצורים המשרתים כסועדים פלנטאריים במשימות העידן החדש, ושבים, עם סיום משימתם, למטות יקומי העל שלהם.

ביושבם בהכרעת הדין בגורלותיו של עידן, גוזרים האוונאלים את גורלם של העמים האבולוציוניים, ואף-על-פי שהם עשויים לפסוק על הכחדת זהותם של יצורים אישיים, הם אינם מוציאים אל הפועל גזרי דין שכאלה. גזרי דין מסוג זה מוצאים לפועל אך ורק על-ידי שלטונות יקומי העל.

הגעתו של אוונאל מפרדיס לעולם אבולוציוני לשם סיום עידן ופתיחת עידן חדש בהתקדמות הפלנטארית, איננה מהווה בהכרח משימה סמכותית או משימת מתת. לעיתים משימות סמכותיות כרוכות בהתגשמות, ומשימות מתת לעולם כרוכות בהתגשמות; כלומר, במשימות כאלה משרתים האוונאלים בפלנטה בלבוש של צורה חומרית, פשוטו כמשמעו. ביקוריהם האחרים של האוונאלים הינם "טכניים", ובתפקידם זה הם אינם מתגשמים בגוף לשם מתן השירות לפלנטה. באם בן סמכותי מגיע בלעדית כמסיים-עידן, הוא מגיע לפלנטה כהוויה רוחנית והינו בלתי-נראה בעבור היצורים החומריים של העולם. ביקורים טכניים מסוג זה חוזרים ונשנים במהלך ההיסטוריה הארוכה של עולם מיושב.

בנים אוונאלים עשויים לפעול כשופטים פלנטאריים בטרם התנסו בסמכות או במתת. לעומת זאת, במהלך כל אחת ממשימות אלה, הבן שהתגשם יפסוק את דינו של העידן הפלנטארי שהסתיים; באותו אופן פועל בן בורא כאשר הוא מתגשם כדמות בשר ודם במשימת

2029 (225:9) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

2031 (226:1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

2032 (226:2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

2033 (226:3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are "technical," and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

2034 (226:4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal

מתת. בשעה שכן פרדיס מבקר בעולם אבולוציוני והופך כאחד האדם, נוכחותו מסיימת עידן ומהווה פסק-דין בעבור אותו עולם.

flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. משימות סמכותיות

על-פי-רוב, עולם מיושב זוכה לביקור מאת אוונאל מפרדיס במסגרת משימה סמכותית בטרם הופעתו של בן מתת על הפלנטה. במידה שזהו ביקור סמכותי ראשון, האוונאל תמיד מתגשם בגוף כהוויה חומרית. הוא מופיע בפלנטת המשימה כגבר בוגר הנמנה על הגזעים בני התמותה; כהוויה שהיצורים בני התמותה החיים באותה עת מסוגלים לראות ויכולים ליצור עימה מגע פיזי. במהלך התגשמות סמכותית הקשר של הבן האוונאלי עם הכוחות הרוחניים המקומיים והאוניברסאליים הינו מלא ורציף.

פלנטה עשויה לחוות מספר רב של ביקורים סמכותיים, הן בטרם הופיע בה בן מתת והן לאחר הופעתו. אוונאל אחד או אוונאלים שונים עשויים לבקר בפלנטה פעמים רבות, ולשמש כשופטיו של עידן, אך משימות שיפוט טכניות שכאלה אינן משימות של מתת ואף לא משימות של סמכות, ובמהלך האוונאלים לעולם לא מתגשמים בגוף. ואף כאשר פלנטה מתברכת בביקורים סמכותיים חוזרים ונשנים, לא תמיד מתגשמים האוונאלים בגוף; וכאשר הם כבר משרתים בדמות בשר ודם בני-תמותה, תמיד מופיעים הם כהוויות בוגרות של אותו עולם; לעולם הם אינם ילידי אישה.

כאשר, במסגרת משימות מתת או משימות סמכות, מתגשמים בני פרדיס בגוף, הם מצוידים במכווננים מנוסים; מכווננים המשתנים ממשימה למשימה. המכווננים השוכנים בדעתם של בני האל שהתגשמו לעולם אינם יכולים לקוות להפוך לאישיות באמצעות היתוך עם ההוויות האנושיות-אלוהיות שבקרבן הם שוכנים, ואולם תדירות הופכים הם לאישיים במצוות האב האוניברסאלי. מכווננים שכאלה מרכיבים את המועצה העליונה בדיווינינגטון אשר מנחה, מנהלת, מזהה ושולחת את משגחי המסתורין אל העולמות המיושבים. והם גם אלה שמקבלים את המכווננים המוסמכים עם שובם אל "חיקו של האב" לאחר המוות וההתפרקות של משכנותיהם הארציים. ובאופן הזה הופכים המכווננים הנאמנים של שופט העולמות לראשונים ולמרוממים בקרב בני מינם.

אורנטיה מעולם לא אירחה בן אוונאל במשימה סמכותית. לזו הייתה אורנטיה עוקבת אחר תוכניתם הכללית של העולמות המיושבים, כי אז היא הייתה מתברכת במשימת סמכות אי-שם בין ימיו של אדם לבין המתת של מיכאל המשיח. ואולם, הסדרה הרגילה של בני פרדיס על הפלנטה שלכם שובשה לחלוטין על-ידי הופעתו של הבן הבורא שלכם במתת הסופית שלו לפני כאלף ותשע-מאות שנים.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

^{204.1 (226.9)} Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

^{204.2 (226.9)} A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

^{204.3 (227.1)} When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the "bosom of the Father" upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

^{204.4 (227.2)} Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

ייתכן שאורנטיה תקבל ביקור מאת אוונאל אשר יצטוו להתגשם במסגרת משימה סמכותית, ואולם, בנוגע להופעתם העתידית של בני פרדיס, "אף מלאכי שמיים לא ידעו מועדו של ביקור כעין זה"; זאת באשר עולם המתת של מיכאל הופך לתחום-חסות יחיד ואישי של בן מאסטר, וככזה הינו כפוף באופן מלא לתוכניותיו שלו ולשליטתו. ובכל הנוגע לעולמכם שלכם, הופך הדבר סבוך אף יותר בעטייה של ההבטחה שנתן המיכאל שלכם לשוב בזמן מן הזמנים. וללא קשר לאי ההבנה הנוגעת לשהותו של מיכאל מנבאדון באורנטיה, דבר אחד הינו מהימן באופן ודאי – הבטחתו לשוב לעולמכם. על הרקע הזה, אך הזמן לבדו יוכל לגלות את הפקד העתידי של ביקורי בני-פרדיס של האל באורנטיה.

5. המתת של בני האל של פרדיס

הבן הנצחי הינו הדבר הנצחי של האל. הבן הנצחי הינו הביטוי המושלם של המחשבה האינסופית המוחלטת ה"ראשונה" של האב הנצחי. כאשר מתחיל שכפול אישי של בן מקורי זה – או התפשטות אלוהית שלו – במשימת המתת תוך התגשמות בגוף כבן-תמותה, הופכת האמירה כי "הדבר האלוהי בשר ודם הוא" לנוכח פשוטה כמשמעה, וכמו-כן כי הדבר אכן שוכן בקרב ההוויות הנמוכות שמוצאן חייית.

האמונה הרווחת באורנטיה היא כי תכלית המתת של הבן הינה להשפיע באופן כלשהו על גישתו של האב האוניברסאלי. ואולם, ההארה שלכם תצביע על כך שאין אמת בדבר. משימות המתת של הבנים האוונאלים ושל הבנים מסדר מיכאל הינן חלקים הכרחיים בתהליך ההתנסות שנועד להפוך את הבנים הללו לשליטים ולשופטים בטוחים ואוהדים של האנשים ושל הפלנטות של הזמן והמרחב. הנתירה בת שבעת חלקי המתת הינה התכלית העליונה של כל הבנים הבוראים של פרדיס. וכל הבנים הסמכותיים מונעים באותה רוח של שירות, אשר מאפיינת בנדיבות כה רבה את הבנים הבוראים הראשיים ואת הבן הנצחי של פרדיס.

סדרים מסוימים של בני פרדיס חייבים להיות מוענקים לכל עולם של בני-תמותה, על-מנת לאפשר למכווני מחשבה לשכון בדעתם של כל בני האדם הנורמאליים באותו עולם; זאת הואיל והמכוונים אינם מגיעים אל כל ההוויות האנושיות תמימות הלבב, עד אשר רוח האמת מושפעת על כל בשר; ועצם שליחתה של רוח האמת מותנית בחזרתו של בן פרדיס, לאחר שביצע בהצלחה משימת מתת כבן-תמותה בעולם מתפתח, אל המטה של יקום העל.

משפטים רבים של סוף עידן יתרחשו במהלך ההיסטוריה הארוכה של פלנטה מיושבת, ואף ייתכן כי תתרחש יותר ממשימה

2045 (227:3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even "the angels in heaven know the time or manner of such visitations," for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

2051 (227:4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the "first" absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine "Word is made flesh," and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

2052 (227:5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

2053 (227:6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

2054 (228:1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial

סמכותית אחת, אך באופן הרגיל ישרת בן מתת בעולם רק פעם אחת. כל עולם מיושב נדרש לקבל אך פעם אחת יחידה בן מתת, המגיע לחיות חיים מלאים של בן-תמותה מלידה ועד מוות. במוקדם או במאוחר, וללא קשר למעמדו הרוחני, כל עולם מיושב בבני-תמותה עתיד לארח בן סמכותי במשימת מתת, למעט הפלנטה היחידה בכל יקום מקומי אשר בה בוחר בן בורא לקיים את המתת כבן-תמותה בעצמו.

באשר תבינו יותר על אודות בני המתת, תבחינו גם בסיבה שבעטייה קיים עניין כה רב באורנטיה במסגרת היסטוריה של נבאדון. הפלנטה הקטנה והבלתי-משמעותית שלכם מעניינת את היקום המקומי פשוט משום שהיא מהווה את עולם הבית של ישוע מנצרת כבן-תמותה. אורנטיה שימשה כבמה למתת הסופית והמוצלחת של הבן הבורא שלכם, הזירה אשר בה הרוויח מיכאל את הריבונות האישית העליונה ביקום של נבאדון.

הבן הבורא מבלה חלק גדול מזמנו – בעיקר לאחר השלמת משימת המתת שלו עצמו כבן-תמותה – במטה היקום המקומי שלו ביעוץ ובהנחיה למועצת הבנים הנלווים, לבנים הסמכותיים ולאחרים. בנים אלו מעניקים עצמם לעולמות החלל באהבה ובדבקות, בחמלה רכה ובהתחשבות מלאת חיבה. ושירותים אלו הניתנים לפלנטות אינם נופלים במאום מאלו אשר ניתנים על-ידי המיכאלים בעת המתת כבני-תמותה. אמת היא כי הבן הבורא שלכם בחר כעולם ההרפתקה הסופית של התנסותו כיצור, בעולם אשר סבל פורענות יוצאת-דופן. ואולם, אף פלנטה אינה יכולה להגיע למצב כזה שבו תידרש למתת של בן בורא על-מנת לשקם את מצבה הרוחני. כל אחד מן הבנים בקבוצת המתת היה מספיק בדיוק באותה מידה, משום שהבנים הסמכותיים, בכל משימותיהם בעולמות היקום המקומי, הינם יעילים באופן אלוהי וחכמים-בכל ממש כאחיהם מפרדים, הבן הבורא.

אף-על-פי שעבור בני פרדיס אלו תמיד קיימת האפשרות לאסון במהלך משימות המתת הכרוכות בהתגלמות בגוף, טרם ראיתי רישום המתעד את כישלון או את סטייתו מדרך הישר של בן סמכותי או של בן בורא במסגרת משימת מתת. גם אלו וגם אלו הינם ממקור קרוב מדי למושלמות המוחלטת מכדי להיכשל. אכן הם נוטלים על עצמם משום סיכון, ואכן הופכים הם ליצורים בשר ודם בבני-תמותה וכך זוכים בנסייון הייחודי כיצור, אך ככל שהשגתי מגעת הם מצליחים תמיד. הם אינם נכשלים אף-פעם בהשגת מטרת משימת המתת שלהם. והסיפור של שירות המתת ושל השירות הפלנטארי שלהם ברחבי נבאדון הינו הפרק המרתק והנאצל ביותר בהיסטוריה של יקומכם המקומי.

mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

2055 (228:2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

2056 (228:3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

2057 (228:4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

השיטה שבאמצעותה מתכונן בן פרדיס להתגשמות בת-תמותה כבן של מתת, והאופן שבו הוא משתכן ברחם אימו בעולם המתת, הינם מסתורין של היקום; ונגזר על כל מאמץ לגלות את אופן פעולת טכניקה זו של סונארינגטון להעלות את אופן פועל. הניחו, אם כן, לידע הנשגב על אודות חיי ישוע מנצרת כבן-תמותה לשקוע בנשמותיכם, אך בל תשחיתו את מחשבותיכם בניחושים חסרי-תועלת בדבר האופן שבו התממשה התגשמות מסתורית זו של מיכאל מנבאדון. הבה נשמח כולנו בידיעה ובביטחון שיכולות מעין הינן אפשריות בעבור הטבע האלוהי, ובל נשחית את זמננו בהשערות עקרות על אודות הטכניקה שבה עשתה התבונה האלוהית שימוש על-מנת לחולל תופעה שכזאת.

במשימת מתת כבן-תמותה, תמיד נולד בן פרדיס מרחם אישה וגדל כבן זכר של אותו עולם, ממש כשם שעשה ישוע באורנטיה. כל הבנים הללו, אשר משרתים שירות עילאי, עוברים מילדות לנערוּת ועד לבגרות, ממש ככל אדם אחר. בכל מובן, הם הופכים להיות כבני התמותה של אותו גזע אשר אליו הם נולדו. והם שוטחים את בקשותיהם בפני האב ממש כשם שעושים זאת ילדי העולמות אשר בהם הם משרתים. מנקודת מבט חומרית, בנים אלוהיים-אנושיים אלו חיים חיים רגילים, למעט עניין אחד: הם אינם מביאים צאצאים לעולמות שבהם הם שוהים; זוהי מגבלה אוניברסאלית המושתת על כל הסדרים של בני המתת של פרדיס.

כשם שישוע עבד בעולמכם כבנו של נגר, כך עמלים בני פרדיס אחרים בעבודות שונות בפלטות המתת שלהם. תתקשו לחשוב על משלח-יד אחד שאותו לא מילא בן פרדיס כלשהו במסגרת המתת שלו באחד מן העולמות האבולוציוניים של הזמן.

כאשר בן מתת הגיע לשלמות החוויה של החיים כבן-תמותה, בשעה שהוא השיג מושלמות של כוונת עם המכוון השוכן בו, או אז מתחיל החלק של משימתו על-גבי הפלטת שנועד להאיר את דעתם של אחיו אשר בגוף ולעורר השראה בנשמותיהם. בנים אלה מקדישים עצמם, כמורים, באופן בלעדי להארתם הרוחנית של העמים בני התמותה בעולמות אשר בהם הם שוהים.

בעוד שבמובנים רבים נתיבות המתת כבני-תמותה של המיכאלים ושל האוונאלים הינן דומות, הן אינן זהות לחלוטין: בן סמכותי לא יצהיר אף-פעם כי, "כל הרואה את הבן, ראה אף את האב," כפי שעשה הבן הבורא שלכם בעת שהותו בגוף באורנטיה. ואולם, בן אוונאל של מתת אכן מצהיר כי, "כל אשר ראה אותי, ראה אף את בנו הנצחי של האל". הבנים הסמכותיים אינם צאצאיו הישירים של האב האוניברסאלי, ואף אינם מתגשמים בגוף מתוך כפיפות לרצון האב; לעולם הם מעניקים עצמם כבני פרדיס הכפופים לרצונו של הבן הנצחי של פרדיס.

2061 (2289) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

2062 (2291) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

2063 (2292) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

2064 (2293) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

2065 (2294) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

כאשר נכנס בן מתת בשעריו של המוות – בין אם היו בן בורא ובין אם היו בן סמכותי – הוא שב ומופיע כעבור שלושה ימים. ואולם, אל לכם לחשוב כי תמיד בנים אלו מסיימים את דרכם באופן הטרגי שבו סיים אותה הבן הבורא אשר שהה בעולמכם לפני כאלף ותשע-מאות שנים. החוויה הבלתי-רגילה ויוצאת-הדופן באכזריותה אשר חווה ישוע מנצרת גרמה לכך שאורנטיה תהייה ידועה באופן מקומי כ"עולם הצלב". אין כל הכרח כי בן האל יקבל טיפול לא-אנושי שכזה, ואכן, ברוב רובן של הפלנטות קיבלו את בני האל באופן מתחשב יותר, אפשרו להם לסיים את נתיבתם כבני-תמותה, לחתום את העידן, לשפוט את השורדים הישנים ולהתחיל עידן חדש, וזאת מבלי לכפות עליהם מוות אלים. שומה על בן של מתת שיפגוש את המוות, וכן שיעבור דרך כל החוויה הממשית של בני התמותה באותו עולם, ואולם, התוכנית האלוהית אינה דורשת כי יהא זה מוות אלים או בלתי-שגרתי.

כאשר בני מתת אינם מומתים באופן אלים, הם מוותרים מרצונם על חייהם ועוברים בשער המוות, לא על-מנת למלא אחר דרישות של "צדק מחמיר" או של "חרון-אף אלוהי", אלא כדי להשלים את משימת המתת, כדי "לשתות עד תום מן הגביע" של נתיבת ההתגשמות בגוף ושל החוויה האישית של כל מה שכוללים חייו של יצור, כפי שהם נחווים על הפלנטות של הקיום כבני-תמותה. המתת, איפוא, הינה הכרח פלנטארי ואוניברסאלי, והמוות הפיזי הוא לא יותר מאשר חלק נחוץ נוסף במשימת המתת.

כאשר מסתיימת ההתגשמות כבן-תמותה, ממשיך אוונאל השירות לפרדים, ושם הוא מתקבל על-ידי האב האוניברסאלי; ומשם חוזר הוא אל היקום המקומי אשר בו הוצב, והוא מוכר על-ידי הבן הבורא. או אז, אוונאל המתת והבן הבורא שולחים את רוח האמת המשותפת שלהם לפעול בלבבות העמים של בני התמותה השוכנים בעולם המתת. בעידי טרום-הריבונות של היקום המקומי, זוהי הרוח המשותפת של שני הבנים המוצאת אל הפועל על-ידי הרוח היצירתי. והיא שונה במידת מה מרוח האמת המאפיינת את עידי היקום המקומי שלאחר המתת השביעי של מיכאל.

עם סיום המתת האחרונה של בן בורא, רוח האמת – אשר נשלחה לכל עולמות היקום המקומי שקיבלו מתת-אוונאל – משנה את טיבה והופכת באופן מפורש יותר לרוחו של המיכאל הריבון. תופעה זו מתרחשת בה-בעת עם שרוח האמת משתחררת לשם שירות בפלנטה שבה שהה מיכאל כבן מתת-בן-תמותה. ומכאן ואילך, כל עולם אשר מתכבד במשימה סמכותית יקבל את אותה רוח מנחמת של הבן הבורא בעל שבעת ההיבטים, בשיתוף עם אותו בן סמכותי, אשר אותה היה מקבל אילו הריבון של היקום המקומי היה מתגשם בו בגוף כבן של מתת באופן אישי.

2066 (229.9) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

2067 (229.9) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of "stern justice" or "divine wrath," but rather to complete the bestowal, "to drink the cup" of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature's life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

2068 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael's seventh bestowal.

2069 (230.2) Upon the completion of a Creator Son's final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. הבנים המורים של השילוש

בני פרדיס אישיים מאוד ורוחניים מאוד אלו, מגיעים לכדי קיום מאת שילוש פרדיס. בהוואנה הם ידועים כסדר היומין. באורונטון, הם מזכרים כבנים המורים של השילוש, וקרויים כך על שום הוריהם. בסאלווינגטון הם מכונים לעיתים בכינוי בני פרדיס הרוחניים.

מספרם של הבנים המורים גדל בהתמדה. המסדר האחרון של המפקד האוניברסאלי מונה את בני השילוש הללו, הפועלים ביקום המרכזי וביקומי העל, במעט יותר מעשרים ואחד מיליארד, וזאת מבלי לכלול את המילואים של הבנים המורים אשר בפרדיס, המהווים מעל שליש מסך כלל הבנים המורים של השילוש הקיימים.

סדר הבנים של הדאינלים אינו מהווה חלק אורגני מממשלות היקומים המקומיים או יקומי העל. חבריו אינם בוראים או משקמים, ואף אינם שופטים או שליטים. עיסוקם נוגע יותר להארה מוסרית ולהתפתחות רוחנית מאשר למנהל היקום. הם הינם המחנכים האוניברסאליים המקדישים עצמם להתעוררות הרוחנית ולהנחיה המוסרית בכל העולמות. הסעד שלהם קשור באופן אינטימי לזה של אישיות הרוח האינסופית, וכן הוא קרוב ביותר להרקעתם של היצורים לפרדיס.

בנים אלו של השילוש חולקים את טיבן המשולב של שלוש אלוהויות פרדיס, ואולם נראה כי בהוואנה הם משקפים יותר את טיבו של האב האוניברסאלי. ביקומי העל נראה כי הם מתארים את טיבו של הבן הנצחי, ואילו בבריאות המקומיות דומה כי הם מציגים את אופייה של הרוח האינסופית. בכל היקומים הם הינם התגשמות השירות וההבחנה התבונית.

בשונה מאחיהם מפרדיס, המיכאלים והאוונאלים, הבנים המורים של השילוש אינם מקבלים כל אימון מקדמי ביקום המרכזי. הם נשלחים הישר אל מטות יקומי העל, ומשם הם מוצבים לשירות ביקום מקומי כלשהו. במסגרת הסעד שאותו הם מעניקים לעולמות האבולוציוניים, הם עושים שימוש בהשפעה הרוחנית המשולבת של בן בורא ושל הבנים הסמכותיים הנלווים לו, וזאת משום שהדאינלים אינם ניחנים בעוצמת משיכה רוחנית משל עצמם.

8. הסעד של הדאינלים ביקום המקומי

הבנים הרוחניים של פרדיס הינם הוויות שילוש ייחודיות והיצורים היחידים שמקורם- בשילוש אשר מזוהים באופן כה שלם עם מהלכם

7. THE TRINITY TEACHER SONS

207.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

207.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

207.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

207.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

207.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

208.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately

של היקומים ממקור-כפול. בחיבה מקדישים הם עצמם לסעד החינוך של היצורים בני התמותה ושל הסדרים הנמוכים של ההוויות הרוחניות. הם מתחילים את עבודתם במערכות המקומיות, ובהתאם לניסיון ולהישגים שהם צוברים, מתקדמים הם פנימה, דרך השירות בקונסטלציות ועד לעבודה המרוכזת ביותר בבריאה המקומית. עם הסמכתם עשויים הם להתמנות לשגרירים רוחניים המייצגים את היקומים המקומיים אשר בהם הם שירתו.

איני יודע את מספרם המדויק של הבנים המורים בבבאדון; קיימים אלפים רבים מהם. רבים ממנהלי המחלקות בבתי הספר של המליכידקים נמנים על הסדר הזה, בעוד שהסגל המשולב של האוניברסיטה המוסמכת באופן הרגיל של סאלווינגטון מונה מעל למאה אלף, כולל את הבנים הללו. רבים מוצבים בעולמות האימונים המורונטיים השונים, ואולם הם אינם עוסקים שם באופן בלעדי בהתקדמות האינטלקטואלית והרוחנית של בני התמותה; באותה מידה, הם עוסקים גם באימונים של הוויות שרפיות ושל ילידים אחרים של הבריות המקומיות. רבים מעוזריהם מגויסים מקרב השורות של הַיּוֹת שֶׁשְׁלָשׁוּ עַל-יְדֵי בְרִיָּה.

הבנים המורים מרכיבים את הסגל המנהל את כל הבחינות והמבצע את כל מבחני ההסמכה של כלל השלבים הנמוכים של השירות האוניברסאלי, החל מתפקידי הזקפים החיצוניים וכלה בתלמידי הכוכבים, הם מעבירים קורסי אימון ממושכים ביותר, החל מהקורסים הפלנטאריים ועד להפעלת המקללה הגבוהה לְבִינָה אשר בסאלווינגטון. הכרה, התואמת במידתה את המאמצים ואת ההישגים, מוענקת לכל המשלימים את ההרפתקאות האלה של בינה ושל אמת, בין אם הינם בני-תמותה מרקיעים ובין אם הינם קְרוֹבִים שאפתניים.

כלל בני האל בכל היקומים חבים תודה לבנים המורים הללו, הנאמנים-לעולם והיעילים באופן אוניברסאלי. הם הינם המורים הנשגבים של כלל אישיות הרוח, ואפילו מוריהם המנוסים והאמיתיים של בני האל עצמם. ואולם, יקשה עלי לשתף אתכם באינסוף הפרטים על אודות חובותיהם ותפקידיהם של הבנים המורים. התחום העצום של פעילויות הבנים הדאינלים יובן באורנטיה טוב יותר כאשר תהפכו מתקדמים יותר מבחינה שכלית, ולאחר שיסתיים הבידוד הרוחני של הפלנטה שלכם.

devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

2082 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

2083 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

2084 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynal-sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. השירות הפלנטארי של הדאינלים

כאשר מהלך האירועים בעולם אבולוציוני מורה כי בְּשֶׁלָה העת לתחילתו של עידן רוחני, תמיד מתנדבים הבנים המורים לשירות זה. אינכם מכירים סדר זה של בנים משום שאורנטיה מעולם לא חוותה עידן רוחני, קרי אלף שנים של הארה קוסמית. ואולם הבנים המורים מבקרים

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

2091 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium

אף כעת בעולמכם מתוך מטרה לגבש תוכניות הנוגעות לשהייתם הצפויה בספירה שלכם. הם עתידים להופיע באורנטיה לאחר שתושביה ישיגו שחרור יחסי מאזיקי החייתיות ומכבלי החומרנות.

למורים הבנים של השילוש אין כל נגיעה להליך סיומם של עידנים פלנטאריים. הם אף אינם שופטים את המתים ואינם מתמירים את החיים, ואולם בכל משימה פלנטארית נלווה אליהם בן סמכותי אשר מבצע שירותים אלו. העיסוק היחיד של בנים מורים נוגע להשקטו של עידן רוחני, להפצעת השחר מעל התקופה של מציאויות רוחניות בפלנטה אבולוציונית. הם הופכים את התוספת הרוחנית בידע חומרי וצבירה של זמן למציאות.

לרוב, הבנים המורים נשארים על הפלנטה שאותה הם מבקרים למשך אלף שנות זמן פלנטארי. בן מורה אחד מולך על תקופת השלטון בת אלף השנים, ומסייעים בידו שבעים עמיתים מן הסדר שלו. הדאינלים אינם מתגשמים בגוף ואינם הופכים לחומריים באופן שיאפשר לבני התמותה לראותם; משום כך מתנהלים מגעיהם עם העולם אשר בו הם מבקרים באמצעות פעילויות כוכבי הערב הזוהרים, אישיות היקום המקומי אשר נלוות לבנים המורים של השילוש.

פעמים רבות עשויים הדאינלים לשוב לעולם מיושב, ובסיום משימתם הסופית תקבל הפלנטה מעמד של אור וחיים, שהוא המטרה האבולוציונית של כל העולמות המיושבים בבני-תמותה בעידן האוניברסאלי הנוכחי. סגל הסופיוניות של בני התמותה עוסק רבות בספירות המצויות במעמד של אור וחיים, ופעילויותיו בפלנטות משיקות לאלה של הבנים המורים. ואכן, כל סדר הבנים הדאינלים קשור באופן אינטימי בכל שלבי הפעילות של הסופיונים ביצירות האבולוציוניות של הזמן והמרחב.

נראה כי הבנים המורים של השילוש מזוהים באופן כה מלא עם תוכנית ההתקדמות של בני התמותה בשלבים המוקדמים של ההרקעה האבולוציונית, עד אשר הינו נוטים להעלות השערות תכופות באשר לאפשרות התחברותם העתידית עם הסופיונים במסגרת הנתיבה שטרם-נתגלתה של היקומים העתידיים. הינו מבחינים בכך שחלק מן האישיות שמנהלות את יקומי העל מקורן בשילוש, ואילו חלקן האחר הינם יצורים אבולוציוניים מרקיעים שאומצו על-ידי השילוש. הינו איתנים באמונתנו כי הבנים המורים והסופיונים עסוקים כעת ברכישת הניסיון של עמיתות-בזמן, אשר עשויה להיות אימון ההכנה המקדים לשותפות קרובה בייעוד אוניברסאלי עתידי כלשהו שטרם-נתגלה. האמונה שלנו באוורסה גורסת כי בשעה שיתייצבו לבסוף שבעת יקומי העל במעמד של אור וחיים, הבנים המורים הללו מפרדים – אשר הפכו בקיאים כל-כך בבעיות העולמות

of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

209.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

209.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

209.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

209.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finaliters are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the

האבולוציוניים ואשר עסקו זמן כה רב בנתיבותיהם של בני התמותה האבולוציוניים – יעברו ככל הנראה לשותפות נצחית עם סגל פרדיס של הסופיוניות.

10. הסעד המאוחד של בני פרדיס

כל בני האל של פרדיס הינם אלוהיים במקורם ובטיבם. עבודתו של כל בן פרדיס בשירותו של כל עולם, מתבצעת בדיוק כאילו היה אותו בן של שירות – בנו הראשון והיחיד של האל.

בני פרדיס מהווים את המיזג האלוהי בעבור תחומי הזמן והמרחב, של טבען בפעולה של שלוש אישיות האלוהות. הבנים הבוראים, הבנים הסמכותיים והבנים המורים הינם מתנתיהן של האלוהויות הנצחיות לילדי האדם ולכל היצורים האחרים בעלי פוטנציאל ההרקעה ברחבי היקום. בנים אלו של האל הינם הסועדים האלוהיים אשר מקדישים עצמם ללא-הרף למלאכת הסיוע ליצורי הזמן בדרכם להשיג את המטרה הרוחנית הגבוהה של הנצח.

בבנים הבוראים, אהבתו של האב האוניברסאלי מתמזגת עם רחמיו של הבן הנצחי ומתגלה ליקומים המקומיים בעוצמה היצרית, בסעד האהוב ובריבונות המתחשבת של המיכאלים. בבנים הסמכותיים, רחמיו של הבן הנצחי מתאחדים עם סעד הרוח האינסופית, ומתגלים לעולמות האבולוציוניים בנתיבותיהם של אותם אוונאלים של שיפוט, שירות ומתת. בבנים המורים של השילוש, האהבה, הרחמים והסעד של שלוש אלוהויות פרדיס מתואמים ברמות הערכים הגבוהות ביותר של הזמן והמרחב, ומוצגים ליקומים כאמת חיה, כטוב אלוהי וכיפי רוחני אמיתי.

סדרים אלה של בנים משתפים פעולה ביקומים המקומיים על-מנת להביא להתגלות אלוהויות פרדיס ליצורים של החלל: כאביו של יקום מקומי, מגלם בן בורא את טיבו האינסופי של האב האוניברסאלי. כבני המתת של הרחמים, מגלים האוונאלים את הטבע שאין-דומה-לו של הבן הנצחי בעל החמלה האינסופית. כמורים האמיתיים של האישיות המרקיעות, מגלים הבנים הדאנילים של השילוש את אישיות המורה של הרוח האינסופית. בשיתוף הפעולה האלוהי שלהם תורמים המיכאלים, האוונאלים והדאנילים להתממשות ולהתגלות אישיותו וריבונותו של האל העליון ביקומי הזמן והמרחב ובעבורם. בהרמוניה של פעולותיהם המשולשות, לנצח פועלים בני האל של פרדיס כחיל החלוץ של אישיות האלוהות, בעודם עוקבים אחר ההתרחבות הבלתי-נגמרת של אלוהותו של המקור והמרכז הגדול הראשון מן האי הנצחי של פרדיס אל עבר המעמקים הלא-נודעים של החלל.

career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE

SONS

20:10.1 (232:4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232:5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232:6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233:1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

2010.5 (2332) [Presented by a Perfector of Wisdom from
Uversa.]
[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת
מאוורסה.]

מסמך 21. הבנים הבוראים של פרדיס

022 ⇨

הספר של אורנטיה

020 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 21

הבנים הבוראים של פרדיס

סעיפים

מבוא

1. מקורם וטבעם של הבנים הבוראים
2. הבוראים של היקומים המקומיים
3. ריבונות על היקום המקומי
4. המתת של מיכאל
5. היחס של הבנים מסוג מאסטר ליקום
6. גורלם של המיכאלים המאסטרים

PAPER 21

THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

מבוא

הבנים הבוראים הינם יוצרי היקומים המקומיים של הזמן והמרחב ושליטיהם. בוראים וריבונים אלו הינם ממקור כפול, ומגלמים הם את מאפייניהם של האל האב ושל האל הבן. ואולם, כל בן בורא שונה מכל יתר האחרים; כל אחד מהם הינו ייחודי בטבעו, כפי שהינו ייחודי באישיותו; וכל בן בורא הינו "הבן היחיד" של אידיאל האלוהות המושלם אשר ממנו בא.

בעבודה הנרחבת של הארגון והפיתוח של יקום מקומי, וכן בהפיכתו של יקום זה למושלם, לעולם נהנים הבנים הנעלים הללו מן האישור התומך של האב האוניברסאלי. יחסיהם של הבנים הבוראים עם אביהם אשר בפרדיס הינם יחסים הדוקים ושופעים. וללא ספק, החיבה העמוקה של ההורים האלוהיים כלפי צאצאיהם הנשגבים מהווה מקור בלתי-נדלה של אהבה יפהייה ונשגבת-כמעט, אשר אפילו הורים בני-תמותה נושאים כלפי ילדיהם.

בני פרדיס ראשוניים אלו הופכים לאישיות כמיכאלים. כאשר יוצאים הם את פרדיס על-מנת למצוא את יקומיהם, הם ידועים כמיכאלים בוראים. ובשעה שהם תופסים את מקומם בסמכות העילאית, הם נקראים מיכאלים מאסטרים. ולעיתים, היננו מתייחסים אל הריבון של עולמכם, נבאדון, כמישוי מיכאל. לעולם ועד

INTRODUCTION

21:01 (234:1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the "only-begotten Son" of the perfect deity ideal of his origin.

21:02 (234:2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:03 (234:3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and

מולכים הם בעקבות "סדר המיכאלי"; זהו כינוי של הבן הראשון מן הסדר שלהם ומן הטבע שלהם.

אף כי המיכאל המקורי, או המיכאל הראשון להיוולד, לא חווה מעולם התגשמות בגוף כהוויה חומרית, הוא עבר שבע פעמים דרך החוויה של הרקעת היצור הרוחני בשבעת מעגלי האוונה, והתקדם מן הספירות החיצוניות אל עבר המעגל הפנימי ביותר של הבריאה המרכזית. סדר המיכאלי מכיר את היקום המקיף מקצהו ועד קצהו; אין קיימת ולו חוויה מהותית אחת אשר חווה מי מילדי הזמן והחלל, ואשר לא השתתפו בה המיכאליים באופן אישי; לאמיתו של דבר, חולקים הם לא רק את הטבע האלוהי, כי אם אף את טבעם שלכם; כלומר, את כל סוגי הטבע כולם, מן הגבוהים ביותר ועד לנמוכים ביותר.

המיכאל המקורי יושב בראש אסיפת בני פרדיס הראשיים, כאשר זו מתכנסת להתוועדות במרכזם של הדברים כולם. לא עבר זמן רב מאז נקלט באוורסה מְשָׁדֵר אוניברסאלי על אודות התכנסות יוצאת-דופן אשר התרחשה באי הנצחי בהשתתפות מאה וחמישים אלף בנים בוראים, אשר נאספו ובנוכחות הוריהם דנו בנוגע להתקדמות האיחוד והיציבות של יקום היקומים. הייתה זו קבוצה נבחרת של מיכאליים ריבוניים, בנים אשר עברו שבע פעמים את חווית המתת.

forever do they reign after the "order of Michael," that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:04 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:05 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. מקורם וטבעם של הבנים הבוראים

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

כאשר מלאות הרעיון הרוחני המוחלט בבן הנצחי פוגש במלאות מושג האישיות המוחלט באב האוניברסאלי; כאשר איחוד יצירתי שכזה מושג לבסוף במלאו; כאשר מתרחשות זהות מוחלטת שכזו של רוח ויחידות אינסופית שכזו של מושג האישיות; אז, ושם ממש, ומבלי שתפחת כהוא זה האישיות, או זכותה של מי מן האלוהויות האנסופיות, מבזיק בשלמותו לכדי קיום בן בורא חדש ומקורי, הבן היחיד של האידיאל המושלם ושל הרעיון רב העוצמה, אשר איחודם מצמיח אישיות בוראת חדשה זו של עוצמה ושל מושלמות.

21:11 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

כל בן בורא הינו הצאצא היחיד אשר נברא – ואף היחיד אשר עשוי להיברא – כתוצאה מן האיחוד המושלם של המושג המקורי של דעת אינסופית, נצחית ומושלמת, עם המושג המקורי של דעת דומה לה, ואשר שייכות שתייהן לבוראים הקיימים-לעד של יקום היקומים. לעולם לא יוכל להתקיים בן נוסף כזה, משום שכל בן בורא הינו הביטוי הבלתי-מסויג, הגמור והסופי, וכן ההתגלמות של כל אחד מן השלבים של כל מאפיין של כל אפשרות למציאות אלוהית, אשר תוכל – במהלך הנצח כולו – להימצא, להתבטא על-ידי-, או להתפתח מאותם פוטנציאליים יצירתיים, אשר התאחדו לשם הבאתו לכדי קיום של בן מיכאל זה. כל בן בורא הינו מוחלטות האיחוד של המושגים האלוהיים אשר מהווים את

21:12 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

מקורו הנשגב.

ככלל, נגזרים טבעיהם האלוהיים של הבנים הבוראים הללו באופן שווה מתכונותיהם של שני הוריהם מפרדיס. כולם חולקים את מלאות טיבו האלוהי של האב האוניברסאלי ואת מלאות הזכויות היצירתיות של הבן הנצחי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בפעולתם המעשית של המיכאלים ביקומים, היננו מבחינים בהבדלים בולטים לעין. נראה כי חלק מן הבנים הבוראים דומים יותר לאל האב; ואילו אחרים דומים יותר לאל הבן. לדוגמה: מן המגמה המסתמנת בניהול היקום של נבאדון, עולה כי טיבו ואופיו של הבן הבורא שלו ושליטו, דומים יותר לאלו של הבן-האם הנצחי. עוד ראוי לציין, כי בראש יקומים מסוימים עומדים מיכאלים מפרדיס אשר דומים באופן שווה הן לאל האב והן לאל הבן. ובשום אופן, אין בהבחנות האלה משום ביקורת; הן הינן אך בבחינת ציון עובדה.

אינני יודע את מספרם המדויק של הבנים הבוראים הקיימים; ואולם יש לי סיבות טובות להאמין שמספרם עולה על שבע-מאות אלף. כעת, ידוע לנו שקיימים בדיוק שבע-מאות אלף איחודי-יומין, וכן שאין ממשיכים להיווצר איחודי-יומין נוספים. כמו כן, היננו מבחינים בכך שדומה כי התוכניות המוסמכות של העידן האוניברסאלי הנוכחי מראות שעל איחוד-יומין אחד להיות מוצב בכל יקום מקומי ולשמש כשגריר המייצג של השילוש. עוד היננו מבחינים בכך שמספרם ההולך וגדל של הבנים הבוראים כבר עלה על מספרם של איחודי היום, אשר איננו משתנה. ואולם, מעולם לא נמסרו לנו פרטים בנוגע לגורלותיהם של המיכאלים אשר מעבר למספר שבע-מאות אלף.

2. הבוראים של היקומים המקומיים

בני פרדיס מן הסדר הראשי הינם המתכננים, הבוראים, הבנאים והמנהלים של תחומיהם, היקומים המקומיים של הזמן והמרחב, המהווים את היחידות היצירתיות הבסיסיות של שבעת יקומי העל האבולוציוניים. בן בורא מורשה לבחור את אזור החלל בקוסמוס אשר בו תתרחש פעילותו העתידית, ואולם, לפני שיורשה להתחיל ולו בארגון הפיזי של יקומו, שומה עליו לבלות זמן ממושך בהתבוננות המוקדשת ללימוד מאמציהם של אחיו הבוגרים ביצירות השונות הממוקמות ברחבי יקום העל אשר בו תתרחש פעילותו שלו. ולפני כל זאת, יהיה על הבן המיכאל להשלים את חווייתו הממושכת והייחודית של ההתבוננות בפרדיס, וכן את האימון בהאווה.

כאשר יוצא בן בורא מפרדיס להרפתקת יצירתו של יקום, אשר הוא עצמו יעמוד בראשו – ולמעשה יהיה לאלוהיו – של אותו יקום מקומי פרי ארגונו, או אז, ימצא עצמו בפעם הראשונה בקשר קרוב עם המקור והמרכז השלישי, ובמובנים רבים אף יהיה תלוי בו. אף כי הרחוק

21:1.3 (235:2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235:3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:21 (235:4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:22 (235:5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the

האינסופית שוכנת במרכזם של כל הדברים לצד האב ולצד הבן, עתידה היא לשמש בפועל כעוזרתו היעילה של כל בן בורא. לפיכך, לכל בן בורא נלוות בת יצירתית של הרוח האינסופית, אותה הוויה אשר עתידה לשמש כסועדת האלוהית, קרוח האם של היקום המקומי החדש.

יציאתו של בן מיכאל לדרך זו משחררת לעד את זכויות היצירה שלו מן המקורות ומן המרכזים של פרדיס, והן כפופות אך ורק למגבלות מסוימות הטבועות בקדם-הקיום של מקורות ומרכזים אלו, וכן לעוצמות ולנוכחויות קודמות אחרות. בין המגבלות האלה על זכויות היוצר המוקנות לאביו של יקום מקומי – אשר אחרת היו עוצמתיות-בכל – ניתן למנות את:

1. האנרגיה-חומרנשלטת בידי הרוח האינסופית. לפני שיוכלו להיווצר צורות או דברים חדשים כלשהם – קטנים כגדולים – ולפני שניתן יהיה לנסות ליצור התמרות חדשות של אנרגיה-חומר, חייב בן בורא לקבל את הסכמתה ואת שיתוף הפעולה הפעיל של הרוח האינסופית.

טיפוסים ותוכן של יצורים נשלטים בידי הבן הנצחי. בטרם יוכל בן בורא לעסוק ביצירת טיפוס חדש כלשהו של הוויה, או ביצירת תוכן חדש כלשהו של יצור, שומה עליו לקבל את הסכמת האם-הבן הנצחית והמקורית.

3. אישיות מתוכננת ומוענקת על-ידי האב האוניברסאלי.

הסוגים והתבניות של הדעת נקבעים על-ידי גורמי ההוויה הקודמים ליצור. לאחר שגורמים אלו התאגדו על-מנת לכוון יצור (איש או אחר), מוענקת הדעת על-ידי המקור והמרכז השלישי, אשר הינו המקור האוניברסאלי של סעד הדעת בעבור כלל ההוויות המצויות מתחת לרמת הבוראים הפרדיסיים.

השליטה בתכניות ובסוגי הרוח תלויה ברמה של מופעיהן. בסיכומו של דבר, נשלט התכנון הרוחני על-ידי השילוש, או על-ידי מתנות הרוח הקודמות-לשילוש של אישיות השילוש – האב, הבן והרוח.

כאשר בן אלוהי ומושלם שכזה ניכס לעצמו את המרחב בחלל של היקום שאותו הוא בחר; כאשר נפתרו הבעיות הראשוניות של חומריות היקום והתייצבותו הבסיסית; וכאשר יצר הבן איחוד יעיל של שיתוף פעולה לצרכי עבודה עם הבת המשלימה של הרוח היצירתית; או אז מתחילים בן היקום ורוח היקום הללו את הקשר, אשר נועד להיות המקור לקהילת ילדיהם הרבים מספור ביקומם המקומי. בקשר עם מאורע זה, משתנה טיבה של התמקדות הרוח היצירתית של הרוח האינסופית של פרדיס, ומקבלת את איכויותיה האישיות של רוח האם של יקום מקומי.

אף-על-פי שכל הבנים הבוראים הינם

Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:23 (236:1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:24 (236:2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:25 (236:3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:26 (236:4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:27 (236:5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:28 (236:6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:29 (236:7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:210 (236:9) Notwithstanding that all Creator Sons are

אלוהיים כהוריהם בפרדיס, אף-אחד מהם אינו דומה בדיוק למשנהו; כל אחד מהם הינו ייחודי, מגוון, בלעדי ומקורי, הן בטיבו והן באישיותו. והואיל והם הינם הארכיטקטים והיוצרים של תוכניות החיים בתחומיהם, רב-גוניות זו מבטיחה גם כי תחומיהם יהיו מגוונים בכל צורה ושלב של קיום חי אשר מוצאם מן המיכאל, ואשר עשויים להיווצר בהם או להתפתח בהם לאחר מכן. מכאן שסדרי היצורים הילידים ביקומים המקומיים הינם מגוונים למדי. אין שניים מהם אשר מנוהלים או מיושבים על-ידי הוויות ילדיות ממוצא-כפול אשר יהיו זהים בכל המובנים. בתחומם של כל יקום על, מחצית מתכונותיהם הטבועות הינן דומות למדי, בהיותן נגזרות מן הרוחות היצירתיות האחידות; ואילו המחצית השנייה משתנה, באשר מקורה הוא מן הבנים הבוראים המגוונים. ואולם, רב-גוניות שכזו אינה מאפיינת את היצורים אשר מקורם הבלעדי הינו ברוח היצירתית, ואף לא את אותן הוויות מיובאות אשר הינן ילדות היקום המרכזי או יקומי העל.

כאשר בן מיכאל נעדר מיקומו, מנהלת ממשלתו על-ידי ההווה הילידית הראשונה, כוכב הבוקר הבהיר, הוא המנהל הכללי של היקום. בזמנים מעין אלו, עצתו והנחייתו של איחוד היומין לא תסולא בפז. במשך היעדרויותיו אלה, יכול הבן הבורא להפקיד את שליטת העל של נוכחותו הרוחנית בעולמות המיושבים ובלבבות ילדיו בני התמותה בידי עמיתתו רוח האם. ולעולם נותרת רוח האם של יקום מקומי במְטָה שלו, ומשם שולחת היא את דאגתה התומכת ואת סעד הרוח שלה לכל קצותיו של תחום אבולוציוני זה.

נוכחותו האישית של בן בורא ביקומו המקומי איננה נחוצה לשם ההתנהלות החלקה של בריאה חומרית ממוסדת. בנים אלו עשויים לנסוע לפרדיס, ועדיין ימשיכו יקומיהם לנוע בחלל. הם עשויים להניח את מְטָה השליטה ולהתגשם כילדים של הזמן; ועדיין תמשכנה ממלכותיהם לנוע מסביב למרכזיהן התואמים. אף התארגנות חומרית איננה בלתי-תלויה באחיזת הכבידה המוחלטת של פרדיס, או בשליטת-העל הקוסמית הטבועה בנוכחות המוחלטת הבלתי-מוגדר בחלל.

3. ריבונות על היקום המקומי

תחום של יקום ניתן לבן בורא בהסכמת שילוש פרדיס ובאישורה של רוח האב המפקחת על אותו יקום-על. פעולה זו כמוה כהעברת חֶזְקָה פיזית, כשטר בעלות קוסמי. ואולם, רוממותו של בן מיכאל מרמת השלטון הראשונית הזו, בעלת המגבלה העצמית, אל הנשגבות ההתנסותיות של ריבונות אשר אותה רכש בעצמו, מגיעה הודות לחוויותיו האישיות במסגרת עבודת יצירת היקום ומתת ההתגשמות. עד אשר ישיג ריבונות הנרכשת-במתת, הוא שולט אך כבא-כוחו של האב

divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:211 (237:1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:212 (237:2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:31 (237:3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned

האוניברסאלי.

בכל עת יכול בן בורא לטעון לריבונות מלאה על הבריאה שאותה ברא בעצמו, אך הוא בוחר בחוכמה להימנע מכך. זאת משום שאם ייקח לעצמו – בטרם עבר דרך התגשמויות המתת כיצור – ריבונות עילאית אשר לא הרוויח אותה, או אז ייסוגו אישיות פרדיס השוכנות ביקומו המקומי. ואולם, מעולם לא אירע דבר הזה בכל רחבי בריאות הזמן והמרחב.

עצם עובדת פעולת הבריאה מרמזת על הריבונות המלאה, ואולם המיכאלים בוחרים להרוויח אותה באופן התנסותי, ובכך לשמר את שיתוף הפעולה המלא של כל אישיות פרדיס המסופחות לממשלת היקום המקומי. אין אנו יודעים ולו על מיכאל אחד אשר פעל אי-פעם אחרת; ואולם, הם כולם יכלו לבחור לעשות כן, בהיותם לאמיתו של דבר בנים בעלי בחירה חופשית.

ריבונותו של בן בורא ביקום מקומי עוברת דרך שישה, ואולי דרך שבעה, שלבים של התבטאות התנסותית. שלבים אלה מופיעים בסדר הבא:

1. ריבונות ראשונית כבא-כוח – הסמכות הארעית הבדידה המופעלת על-ידי בן בורא, עוד בטרם רכשה עמיתו הרוח היצירתית איכויות אישיות.

2. ריבונות משותפת כבא-כוח – שלטונם המשותף של הזוג הפרדיסי לאחר שרוח האם האוניברסאלית השיגה אישיות.

3. ריבונות מתעצמת כבא-כוח – ההתקדמות בסמכותו של בן בורא במהלך התקופה בה הוא נותן עצמו שבע פעמים במתת כיצור.

4. ריבונות עילאית – הריבונות המוסדרת שבאה בעקבות השלמת המתת השביעית. בנבאדון, תחילת הריבונות העילאית מקבילה לסיום המתת של מיכאל באורנטיה. והיא מתקיימת מזה מעט יותר מאלף ותשע-מאות שנים במושגי הזמן הפלנטארי שלכם.

5. ריבונות עילאית מתעצמת – מערכת היחסית המתקדמת הנובעת מהתייצבותם של רוב יצוריו של עולם במעמד של אור וחיים. שלב זה שייך לעתיד שטרם הושג ביקומכם.

6. ריבונות של שילוש – ריבונות זו מופעלת בשעה שכלל היקום התייצב זה מכבר במעמד של אור וחיים.

7. ריבונות שטרם-נתגלתה – מערכות היחסים שאינן-ידועות השייכות לעידן אוניברסאלי עתידי.

בקבלו את הריבונות התחילית במעמד של בא-כוח על היקום המקומי המתוכנן, נשבע מיכאל בורא בפני השילוש כי לא יכריז על ריבונות

sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:32 (237:4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:33 (237:5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:34 (237:6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:35 (237:7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:36 (237:8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:37 (238:1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:38 (238:2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:39 (238:3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:40 (238:4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:41 (238:5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:42 (238:6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume

עילאית בטרם הושלמו שבע משימות המתת כיצור, ובטרם אושרו על-ידי שליטי יקום העל. ואולם, לולא יכול היה בן מיכאל להכריז כרצונו על ריבונות שכזו, שאותה לא הרוויח, כי אז לא הייתה כל משמעות לשבועה שלא לעשות כן.

אף במהלך העידנים שבטרם המתת, בן בורא שולט בתחומו באופן כמעט-עילאי בשעה שאין מתקיימת התנגדות בחלק זה או אחר שלו. שליטה מוגבלת הייתה מתבטאת אך בקושי, לו הייתה הריבונות נותרת בלתי-מאותגרת לעולם. הריבונות אשר מפעיל בן בורא של טרום-מתת ביקום בו אין התמרדות, אינה גדולה יותר מן הריבונות ביקום שבו היא קיימת; ואולם, במקרה הראשון של הריבונות המגבלות אינן נגלות לעין; בעוד שבמקרה השני הן כן נגלות לעין.

אם סמכותו או ממשלתו של בן בורא עומדת אי-פעם תחת אתגר, התקפה, או שהיא מושמת בסכנה, הוא מחויב לנצח לקיים, לשמר ולהגן על בריאתו האישית, ובמקרה הצורך אף להחזירה. בנים בוראים שכאלה עשויים לחוות טרדות או הצקות אך ורק על-ידי יצורים שהם עצמם בראו, או על-ידי הוויית גבוהות יותר אשר בחרות לעשות כן. ניתן להסיק כי אין זה סביר ביותר ש"הוויית גבוהות יותר", אלה אשר מקורן הינו ברמות גבוהות מאלה של היקום המקומי, תטרדנה בן בורא, ואכן כאלה הם פני הדברים. ואולם, אם זוהי בחירתו, הן יכולות לעשות כן. בקרב אישיות, המידות הטובות הינן רצוניות; בקרב יצורים בעלי רצון חופשי, היושרה אינה אוטומאטית.

בטרם סיים בן בורא את נתיבת המתת שלו, שולט הוא תחת מגבלות ריבונות מסוימות, שאותן מְשִׁית הוא על עצמו; ואולם, לאחר סיום שירות המתת, שולט הוא הודות לחוויות הממשיות שאותן חווה בשעה שהתגשם כדמות יצוריו המגוונים ובצורתם. משהיה בורא שבע פעמים בקרב יצוריו, ומשנסתיימה נתיבת המתת, או אז מתייצב הוא בסמכותו העילאית ביקום; או אז הופך הוא לבן מאסטר, לריבון ולשליט עילאי.

הטכניקה להשגת ריבונות עילאית על יקום מקומי כוללת את שבעת הצעדים ההתנסותיים הבאים:

1. לחדור באופן התנסותי שבע רמות הווייה של יצורים באמצעות הטכניקה של התגשמות המתת בדמותם של היצורים ברמה הנידונה.

2. לערוך הקדשה התנסותית לכל אחד משבעת הרבדים של רצון אלוהות פרדיס, כפי שזו באה לידי ביטוי אישי בשבע רוחות האב.

3. לחצות כל אחת משבע ההתנסויות ברמות היצורים, במקביל לביצוע של אחת משבע ההקדשות לרצון של אלוהות פרדיס.

4. להציג באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את פסגת החיים כיצור לאלוהות פרדיס ולכל היצורים התבוניים ביקום.

supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:313 (238:7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:314 (238:8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that "higher beings," those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:315 (238:9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:316 (238:10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:317 (238:11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:318 (238:12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

21:319 (238:13) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:320 (238:14) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

5. לגלות באופן התנסותי, ובכל רמת יצור, את אחד משלבי שבע רמות רצון האלוהות, לרמת המתת ולכל היקום.

6. לאחד באופן התנסותי את שבעת הרבדים של ההתנסות כיצור, עם התנסות ההקדשה בעלת שבעת הרבדים, לשם גילוי טיבה ורצונה של האלוהות.

7. להגיע למערכת יחסים חדשה וגבוהה יותר עם ההווה העליונה. השלכת הטוטאליות של התנסות בורא-ברוא זו מעצימה את מציאותיות האל העליון ביקום העל, את ריבונותו בזמן ובמרחב של העליון הכל-יכול, וכן הופכת לעובדה את ריבונותו העילאית של מיכאל מפרדיס ביקום מקומי.

כאשר בן בורא מיישב את סוגיית ריבונותו ביקום מקומי, הוא לא רק מדגים את יכולתו לשלוט, אלא גם מגלה את טיבן של אלוהויות פרדיס ומציג את גישתו בעלת שבעת ההיבטים. ההבנה הסופית והערכתו של היצור את עליונות האב נוגעת להרפתקת הבן הבורא, אשר במסגרתה הוא מוחל על כבודו ומקבל על עצמו את המשימה להתגשם בדמות יצוריו ולחוות את חוויותיהם. בני פרדיס ראשיים אלו הינם המגלים האמיתיים של טיבו האוהב של האב ושל סמכותו המיטיבה; זהו אותו אב אשר – בשיתוף עם הבן ועם הרוח – עומד בראש כלל העוצמה, האישיות והממשל בכל רחבי ממלכות היקומים.

4. המתת של מיכאל

קיימות שבע קבוצות של בנים בוראים של מתת, המסווגות בהתאם למספר הפעמים אשר העניקו עצמם בנים אלו ליצורים של תחומיהם. קבוצות אלה נעות על הטווח שהחל מההתנסות הראשונית, מעלה דרך חמש הספירות הנוספות של התקדמות במתת, עד להשגת הפרק השביעי והאחרון בהתנסות כבורא-בורא.

משימות המתת של האונואלים כרוכות תמיד בהתגשמות בגוף בן-תמותה, ואולם שבע התנסויות המתת של בן בורא כרוכות בהופעתו בשבע רמות יצורים, וקשורות לגילוי של שבעת הביטויים הראשיים של רצון האלוהות וטיבה. בטרם יוכלו לטעון לסמכות מבוססת ועילאית על היקומים שהם עצמם בראו, עוברים כל הבנים הבוראים – ללא יוצא-מן-הכלל – שבע פעמים דרך נתינה זו את עצמם לילדיהם-יציריהם.

אף-על-פי שמשמיות מתת אלה משתנות ממגזר למגזר ומיקום ליקום, תמיד הן כוללות את מתת ההרפתקה כבן-תמותה. במסגרת המתת האחרונה, מופיע בן בורא כחבר באחד הגזעים הגבוהים ביותר של בני-תמותה בעולם מיושב כלשהו, בדרך-כלל כחבר קבוצת הגזע המכילה

21:321 (239:3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:322 (239:4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:323 (239:5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:324 (239:6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:41 (239:7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:42 (239:8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:43 (239:9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the

את המורשת התורשתית הרחבה ביותר של הענף האדמי, אשר יוא קודם לכן על-מנת לרומם את מעמדם הפיזי של האנשים שמוצאם מן החי. אך ורק פעם אחת במהלך שבעת השלבים של נתיבתו כבן מתת, נולד מיכאל פרדיסי מרחם אישה, כפי שמופיע בתיעודים על אודות התינוק מבית-לחם. אך ורק פעם יחידה הוא חי ומת כחבר בסדר הנמוך ביותר של היצורים האבולוציוניים הרצוניים.

לאחר כל אחת מהתנסויות המתת ממשיך הבן "לימינו של האב" על-מנת להשיג שם את הקבלה של האב את המתת, וכן על-מנת לקבל הנחייה כהכנה לפרק הבא של שירותו ביקום. לאחר המתת השביעית והאחרונה, מקבל בן בורא מן האב האוניברסאלי סמכות ושליטה עילאית על יקומו.

ואף נרשם כי הבן האלוהי האחרון שהופיע על הפלנטה שלכם היה בן בורא מפרדיסי אשר השלים שישה שלבים בנתיבת המתת שלו; משום כך, כאשר ויתר הוא על אחיזתו המודעת בחייו הגשמיים באורנטיה, היה יכול לומר באמת, ואכן אמר – "נָלָה"; ואכן בכך נסתיימה נתיבתו פשוטו כמשמעו. מותו באורנטיה השלים את נתיבת המתת שלו; היה זה הצעד האחרון שנדרש לשם מילוי השבועה הקדושה שלו כבן בורא מפרדיסי. וכאשר נרכשת התנסות זו, הופכים בנים שכאלו לריבוני-יקום עילאיים; לא עוד שולטים הם כבאי-כוחו של האב, אלא זכות עצמם ובשמם כ"מלך המלכים ואדון האדונים". למעט יוצאים-מן-הכלל ידועים מסוימים, בנים אלו, אשר התנסו במתת מזה שבע פעמים, הינם עילאיים ללא סייג ביקומי משכנם. באשר ליקומם המקומי, "כל שלטון אשר בשמיים ובארץ" נמסר לבן מאסטר מנצח זה היושב לבטח על כס מלכותו.

לאחר שסיימו את נתיבות המתת שלהם, מוכרים הבנים הבוראים כסדר נפרד – כבנים מסוג מאסטר בעלי שבעה היבטים. הבנים מסוג מאסטר זהים באישיותם לבנים הבוראים, ואולם, הם חוו התנסות כה ייחודית בעת המתת, כך שלרוב נחשבים הם כנמנים על סדר אחר. כאשר בן בורא רואה לנכון לבצע מתת, שינוי אמיתי וקבוע עתיד להתרחש. עם זאת, אמת היא כי בן המתת עודו בורא, ואולם, הוסיף הוא לטיב את ההתנסות כברוא, אשר לנצח מעלה אותו מן הרמה האלוהית של הבן המאסטר, זה אשר הרוויח ההתנסותי של הבן המאסטר, זה אשר הרוויח במלואה את הזכות לשלוט ביקום ולנהל את עולמותיו. הוויות שכאלה מגלמות את כל אשר ניתן לקבל מהורים אלוהיים, וחובקות את כל אשר ניתן להפיק מן ההתנסות כיצור ההופך למושלם. מדוע, אם כן, יקון אדם על מוצאו הנמוך ועל הנתיבה האבולוציונית הנכפית עליו, בעוד שהאלים עצמם מחויבים לעבור דרך התנסות שקולה בטרם יוכרו כבעלי-התנסות ראויים וככשירים באופן מלא בסופו-של-דבר לשלוט על תחומי יקומם שלהם!

Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:44 (239:10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the "right hand of the Father," there to gain the Father's acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:45 (240:1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, "It is finished" — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as "King of Kings and Lord of Lords." With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, "all power in heaven and on earth" was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:46 (240:2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. היחס של הבנים מסוג מאסטר ליקום

עוצמתו של מיכאל מאסטר הינה בלתי-מוגבלת משום שהיא נובעת מהתנסות משותפת עם שילוש פרדיס, והיא הינה ללא-עוררין בשל היותה מבוססת על התנסות בפועל בחייהם של אותם יצורים הכפופים למרותו. טיב ריבונותו של בן בורא בעל שבעה היבטים הינו עילאי משום שהוא:

1. כולל את נקודת המבט בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדיס.

2. מגלם גישה בעלת שבעה היבטים של יצורי זמן ומרחב.

3. מסנתז באופן מושלם את גישת פרדיס ואת נקודת מבטם של היצורים.

לפיכך, ריבונות התנסותית זו כוללת את מלוא אלוהיותו של האל בעל שבעת ההיבטים, המגיעה לשיאה בהווה העליונה. וריבונותו האישית של בן בעל שבעה היבטים היא כריבונותה העתידית של ההווה העליונה, אשר תגיע בעתיד כלשהו לכדי שלמות, באשר היא כוללת את מלוא התוכן האפשרי של העוצמה והסמכות של שילוש פרדיס, אשר ניתנת לביטוי במגבלות הזמן והמרחב הנידונים.

וכאשר זוכה בן מיכאל בריבונות עילאית ביקום מקומי, מאבד הוא את הכוח ואת ההזדמנות ליצור סוגים חדשים לחלוטין של הוויות ברואות בעידן האוניברסאלי הנוכחי. ואולם, אובדן היכולת של בן מאסטר ליצור סדרים חדשים לגמרי של הוויות איננו פוגם כהוא זה בעבודת פיתוח החיים אשר התבססה זה מכבר ומצויה בתהליך התפתחות; התוכנית האדירה הזו של התפתחות היקום ממשיכה להתקדם ללא הפסקה וללא מגבלה כלשהי. השגת הריבונות העילאית על-ידי בן מאסטר מרמזת על אחריותו למסירות אישית לשם טיפוחו וניהולו של כל מה שתוכנן ונברא זה מכבר, וכן של מה שעתיד להיווצר על-ידי אלה שכבר תוכננו ונבראו כאמור. בחלוף הזמן, עשוי להתפתח מגוון אינסופי-כמעט של הוויות, ואולם, מכאן ואילך בן מאסטר לא ייצור באופן ישיר כל תבנית חדשה או סוג חדש של יצורים תבוניים. זהו הצעד הראשון, הראשית, של ממשל מבוסס בכל יקום מקומי שהוא.

רוממותו של בן אשר התנסה במתת בפעם השביעית למעמד של ריבון עילאי, משמעה תחילת סופו של עידן של אי-וודאות ושל בלבול יחסי. לאחר מאורע זה, כל אשר אינו ניתן ליהיפך בזמן מן הזמנים לרוחני, יפורק במוקדם או במאוחר; כל אשר אינו יכול להפוך אי-פעם מתואם עם המציאות הקוסמית, יושמד בסופו של דבר. כאשר מנת החמלה האינסופית

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:51 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

21:52 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

21:53 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:54 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:55 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:56 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:57 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of a long uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime co-ordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the

והסבלנות אשר אין-לה-שיעור ממצות את עצמן בניסיון לזכות בדבקותם ובמסירותם של היצורים הרצוניים של העולמות, יצאו הצדק והיושרה וידם על העליונה. כל אשר אין בידי החמלה לשקם, יוכחד בסופו של דבר בידי הצדק.

משהוצבו המיכאלים המאסטרים כשליטים ריבוניים, הם הינם עילאיים ביקומם המקומי. המגבלות היחידות המושגות על שלטונם טבועות בקיומם הקודם של כוחות ושל אישיות מסוימים ביקום. מלבד זאת, הבנים המאסטרים הינם עילאיים ביקומם המקומי בסמכותם, באחריותם ובעוצמתם הניהולית; הם הינם כבוראים וכאלים, עילאיים בכל הלכה למעשה. ובכל הנוגע לתפקודו של יקום מקומי נתון, אין שיעור לחוכמתם.

לאחר רוממותו לרמה של ריבונות מבוססת ביקום מקומי, מחזיק המיכאל מפרדיס בשליטה מלאה על כל בני האל האחרים הפועלים בתחומו, והוא רשאי לשלוט בחופשיות בהתאם למושגיו-הוא על אודות צרכי העולמות אשר לו הם. ברצונו, יוכל בן מאסטר לשנות את סדרי השיפוט הרוחני ואת ההתאמות האבולוציוניות של העולמות המיושבים. ובנים שכאלה אכן מבצעים את התוכניות שאותן הם בחרו בכל הנוגע לצרכי פלטנות החלל, ובייחוד בנוגע לעולמות אשר בהם הם שהו כיצורים; ובאופן ייחודי אף יותר, בנוגע לאותו עולם אשר בו חוו את המתת הסופית, הפלנטה אשר בה התגשמו כדמות בשר ודם בני-תמותה.

נראה כי הבנים המאסטרים מצויים בתקשורת מושלמת עם עולמות המתת שלהם; לא רק עם אלו שבהם שהו באופן אישי, אלא עם כל העולמות אשר בהם העניק עצמו בן סמכותי. קשר זה נשמר באמצעות נוכחותם הרוחנית האישית, רוח האמת, אשר ביכולתם לשלחה "לשכון בכל בשר". כמו כן, שומרים בנים מאסטרים אלה על קשר רצוף עם בן-האם הנצחי אשר במרכז כל הדברים. השגתם האוהדת משתרעת על כל הטווח, החל מן האב האוניברסאלי במרומים ועד לגזעים הנמוכים של החיים הפלנטאריים בעולמות הזמן.

provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:58 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:59 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:60 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to "pour out upon all flesh." These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. גורלם של המיכאלים המאסטרים

אף-אחד אינו יכול להתיימר לדון מתוך סמכות סופית בטיבם או בגורלם של הריבוניים המאסטרים בעלי שבעת ההיבטים של היקומים המקומיים; ואף-על-פי-כן, הינו מרבים להעלות השערות בנוגע לנושאים אלו. לימדנו – והינו מאמינים שאכן אלה הם פני הדברים – כי כל מיכאל פרדיסי הינוהמוחלט של מושגיה של האלוהות הדואלית, אשר מהווים את מקורו; וככזה, מגלם הוא תכונות ממשיות של אינסופיותם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. מן ההכרח הוא כי המיכאלים הינם חלקיים ביחס לאינסופיות בכללותה, ואולם אך

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:61 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe

סביר הוא כי מוחלטים הם ביחס לאותו חלק של האינסופיות הנוגע למקורם. ואולם, בעודנו מתבוננים בעבודתם בעידן האוניברסאלי הנוכחי, אין אנו מבחינים בכל פעולה אשר הינה מעבר לסופית; כלל היכולות העל-סופיות המשוערות חייבות, אם כן, להיות מוכלות בהם ועד כה באופן סמוי מעין.

סיום נתיבות המתת כיצורים, והרוממות למעמד של ריבונות עילאית, חייבים לסמל את השתחררות המלאה של יכולותיו של המיכאל לפעולה סופית, במקביל להופעתן של יכולות שירות שהינן מעבר-לסופיות. ועל כן, היננו מצינים בהקשר זה, כי בניי מאסטרים שכאלה מנועים מליצור סוגים חדשים של יצורים; וללא ספק, מגבלה זו הופכת לנחוצה בשל השתחררות הפוטנציאלים העל-סופיים שלהם.

קיימת סבירות גבוהה לכך שיכולות יצירה לא-נודעות אלה יותרו מוכלות בעצמן במשך העידן האוניברסאלי הנוכחי. ואולם, היננו מאמינים כי אי-שם בעתיד הרחוק, ביקומי החלל החיצון אשר מונעים כעת, החבירה של בן מאסטר בעל שבעה היבטים לרוח יצירתית מדרגה שביעית, עשויה להשיג רמות שירות מוחלטות, אשר תלווינה בהופעתן של דברים, משמעויות וערכים חדשים ברמות טרנסצנדנטאליות ובעלי משמעות אוניברסאלית מרבית.

בדיוק כשם שהאלוהות של העליון מתממשת מתוקף התנסות בשירות, כך הבנים הבוראים משיגים את התממשותם האישית של הפוטנציאלים האלוהיים-פרדיסיים הטמונים בטיבם הבל-ישוער. בשעה שהיה באורנטיה, אמר פעם מיכאל המשיח, "אנוכי הדרך, אנוכי האמת ואנוכי החיים." והיננו מאמינים כי במהלך הנצח אכן עתידים המיכאלים להיות, פשוטו כמשמעו, "הדרך, האמת והחיים", ולעולם לפרוץ, בעבור כל האישיות האוניברסאליות, את הנתיב המוליך מאלוהות עליונה, דרך מוחלטות מרבית ועד לסופיות נצחית של האלוהות.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאורסה.]

their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:62 (242:1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:63 (242:2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:64 (242:3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:65 (242:4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

מסמך 22. בני האל ששולשו

023 ⇨

הספר של אורנטיה

021 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 22

בני האל ששולשו

סעיפים

מבוא

1. הבנים שאומצו על-ידי השילוש
2. השליחים העוצמתיים
3. אלה שסמכותם גבוהה
4. אלה בלא שם ומספר
5. נאמני המשמורת ששולשו
6. השגרירים ששולשו
7. טכניקת השילוש
8. בנים ששולשו על-ידי בריה
9. השומרים השמימיים
10. סייעים לבן גבוה

מבוא

קיימות שלוש קבוצות של הוויות המכונות בני האל. בנוסף לסדר של בני האל היורדים ולסדר של בני האל המרקיעים, קיימת קבוצה שלישית הידועה בכינוי בני האל ששולשו. סדר הבנים ששולשו נחלק לשלוש מחלקות עיקריות בהתאם למקור של מגוון האישויות הנכללות בו, בין אם הן נתגלו ובין אם לאו. מחלקות עיקריות אלה הינן:

1. בנים ששולשו על-ידי האלוהות.
2. בנים שאומצו על-ידי השילוש.
3. בנים ששולשו על-ידי בריה.

בלא קשר למקורם, כל בני האל ששולשו חולקים במשותף את חוויית השילוש, בין אם כחלק ממקורם ובין אם כחוויית האימוץ על-ידי השילוש אשר הושגה לאחר מכן. הבנים אשר שולשו על-ידי האלוהות אינם נכללים בתיאורים אלו; ולכן, תצומצם הצגה זו לתיאורן של שתי הקבוצות הנותרות, ובפרט זו של בני האל שאומצו על-ידי השילוש.

PAPER 22

THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

INTRODUCTION

^{2201 (243.1)} THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

- ^{2202 (243.2)} 1. Deity-trinitized Sons.
- ^{2203 (243.3)} 2. Trinity-embraced Sons.
- ^{2204 (243.4)} 3. Creature-trinitized Sons.

^{2205 (243.5)} Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. הבנים שאומצו על-ידי השילוש

כל הבנים שאומצו על-ידי השילוש הינם ממקור יחיד או כפול, אך לאחר האימוץ על-ידי השילוש הם מקדישים עצמם לעד לשירות השילוש ולמילוי משימותיו. סגל זה, כפי שנתגלה וכפי שהוא מאורגן לשירות ביקומי העל, מונה שבעה סדרים של אישיותות:

1. שליחים עֲצֻמִּים.
2. אֵלֶּה שְׁסֻמְכֻתָם גְּבוּהָה.
3. אֵלֶּה בְּלֹא שֵׁם וּמִסְפָּר.
4. נְאֻמֵּי הַמְשַׁמֶּרֶת שְׁשֻׁלְשׁוּ.
5. הַשְּׁגִרִּים שְׁשֻׁלְשׁוּ.
6. שׁוּמְרֵי שְׁמִימִים.
7. סִיעִים לְבֵן גְּבוּהָה.

שבע קבוצות האישיותות האלה מסווגות שוב בהתאם למקורן, לטיבן ולתפקודן, לשלוש תת-מחלקות עיקריות: בני ההגשמה ששולשו, בני הבחירה ששולשו ובני המושלמות ששולשו.

בני ההגשמה ששולשו – השליחים העוצמתיים, אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואלה בלא שם ומספר – הינם כולם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוון אשר הגיעו לפרדיס והתקבלו לסגל הסופיונות. ואולם, הם עצמם אינם סופיונים; עם אימוצם על-ידי השילוש הוסר שמם מן הרשימה השמית של הסופיונים. הבנים החדשים של סדר זה עוברים סדרה קצרה יחסית של קורסים מסוימים במעגלי פלנטות המטות של האוונה, תחת ידם של נצחי היומין. לאחר סדרה זו הם מוצבים לשירותם של עתיקי היומין בשבעת יקומי העל.

בני הבחירה ששולשו כוללים את נְאֻמֵּי הַמְשַׁמֶּרֶת שְׁשֻׁלְשׁוּ ואת הַשְּׁגִרִּים שְׁשֻׁלְשׁוּ. אלו מגויסים מקרב אחדים מהשרפים האבולוציוניים ומקרב היצורים האֶמְצַעֲדִיקִים המתקדם אשר חצו את האוונה והגיעו לפרדיס, כמו גם מתוך אחדים מבני התמותה מותכי-הרוח ומותכי-הבן אשר העפילו אף הם לאי המרכזי של האור והחיים. לאחר אימוצם על-ידי שילוש פרדיס ובסיומו של אימון קצר בהאוונה, מוצבים בני הבחירה ששולשו לשירות בחצרותיהם של עתיקי היומין.

בני המושלמות ששולשו השומרים השמימיים ואלו המתואמים להם, הסייעים לבן גבוה, מהווים קבוצה ייחודית של אישיותות אשר שולשו פעמיים. אלו הם הבנים ששולשו על-ידי-בריה של אישיותות האוונה-פרדיס, או של בני-תמותה מרקיעים שהפכו למושלמים, ואשר

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

221.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 221.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 221.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 221.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 221.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 221.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 221.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 221.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

221.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

221.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

221.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

221.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the

הצטיינו זה מכבר בשירותם בסגל הסופיונות. אחדים מבנים אלו אשר שולשו על-ידי בריה, לאחר שירות עם המבצעים העליונים של שבע רוחות האב, ולאחר ששירתו תחת הבנים המורים של השילוש, עוברים שילוש מחדש (מאומצים) על-ידי שילוש פרדיס, ואז מוצבים לשירות בחצרותיהם של עתיקי היומין כשומרים שמימיים וכסייעים לבן גבוה. בני המושלמות ששולשו מוצבים ישירות לשירות ביקומי העל ללא כל אימון נוסף.

מספרם של עמיתינו אשר מקורם בשילוש – ההופכים בינה למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים – היו קבוע; זאת בעוד שמספרם של הבנים שאומצו על-ידי השילוש ממשיך לגדול כל העת. כל שבעת הסדרים של הבנים שאומצו על-ידי השילוש מוצבים לשירות כחברים באחת מממשלות יקומי העל, כאשר המספר שלהם בשירות כל יקום-על הינו זהה; מעולם לא אבד מי מהם. הוויות שאומצו על-ידי השילוש מעולם לא סטו מדרך הישר; אומנם עלולות הן למעוד באופן זמני, אך אף אחת מהן לא נמצאה אשמה בביזוי ממשלות יקומי העל. בני ההגשמה ובני הבחירה מעולם לא שגו בעת שירותם באורוונטון, ואולם בני המושלמות ששולשו שגו לעיתים בשיפוטם ובכך גרמו לבלבול ארעי.

תחת הנחייתם של עתיקי היומין, פועלים כל שבעת הסדרים כקבוצות בעלות שלטון-עצמי. תחומי השירות שלהם הינם נרחבים ביותר; בני המושלמות ששולשו אינם עוזבים את יקום העל אשר בו הוצבו, אך עמיתיהם ששולשו מסיירים ברחבי היקום המקיף, ונוסעים מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב ועד לאי הנצחי של פרדיס. ואף כי עשויים הם לפעול בכל אחד מיקומי העל, לעולם הם עושים כן אך כחברים בממשלת העל אשר בה הוצבו במקור.

כפי הנראה, הבנים שאומצו על-ידי השילוש הוצבו לשירות של קבע בשבעת יקומי העל; תוקפה של הצבה זו הינה באופן וודאי למשך העידן האוניברסאלי הנוכחי, ואולם מעולם לא נמסר לנו שהיא עתידה להיות נצחית.

2. השליחים העוצמתיים

שליחים עוצמתיים משתייכים לקבוצה המרקיעה של הבנים ששולשו. הם מהווים סוג של בני-תמותה אשר הפכו למושלמים ואשר נבחנו בעת מרידה, או לחלופין, אשר הוכיחו באופן שקול את נאמנותם; כולם עברו דרך מבחן מוגדר כלשהו של נאמנות ליקום. בזמן כזה או אחר בעת הרקעתם לפרדיס הם עמדו איתן אל מול חוסר נאמנותם של הממונים עליהם, וחלקם אף החליפו בפועל את מקומם של מנהיגים בלתי-נאמנים שכאלו ופעלו בנאמנות במקומם.

מצוידים בחוויות אישיות שכאלה של דבקות ושל נאמנות, חוצים בני-תמותה מרקיעים אלו

Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

221.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

221.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

221.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

2221 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

2222(245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through

את האוונה יחד עם זרם עולי הרגל של הזמן, מגיעים לפרדיס, מסיימים את שהותם שם והופכים מוכשרים להתקבל לסגל הסופיונות. אז עוברים הם שילוש בחיבוק הסודי של שילוש פרדיס, ולאחר מכן מוצבים כעמיתי עתיקי היומין לניהול ממשלות שבעת יקומי העל.

כל בן-תמותה אשר חווה התקוממות ופעל בנאמנות אל מול מרידה, עתיד להפוך בסופו של דבר לשליח עוצמתי בשירות יקום על. דבר דומה חל גם על כל יצור מרקיע אשר מצליח למנוע שגיאה, רוע או חטא; זאת הואיל וערכה של פעולה אשר נועדה למנוע מרידה – או לייצר רמות נאמנות גבוהות יותר בעת משבר אוניברסאלי – נחשבת גבוהה אף יותר מערכה של נאמנות בזמן מרידה בפועל.

השליחים העוצמתיים הבכירים נבחרו מתוך בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב אשר היו בין הראשונים להגיע לפרדיס, ואשר רבים מהם חצו את האוונה בתקופתו של גראנדפאנדה. ואולם, השילושים הראשונים של שליחים עוצמתיים אירעו אך ורק כאשר קָל סגל המועמדים נציגים מכל אחד משבעת יקומי העל. הקבוצה האחרונה מסדר זה אשר הוסמכה בפרדיס כללה עולי רגל מרקיעים מן היקום המקומי של נבאדון.

שילוש פרדיס מאמץ שליחים עוצמתיים בקבוצות המונות שבע-מאות אלף שליחים כל אחת, מאה אלף המיועדים להצבה בכל יקום על. באוורסה מוצבים כמעט טריליון שליחים עוצמתיים, ויש לנו את כל הסיבות להאמין כי מספר זהה בדיוק של שליחים משרת בכל אחד מיקומי העל.

אנכי הנני שליח עוצמתי, וייתכן שבני אורנטיה עשויים להתעניין ולדעת כי חברי ועמיתי לחויית החיים כבן-תמותה צלח אף הוא את המבחן הגדול, וכן, שעל אף שבמהלך ההעפלה הממושכת פנימה אל עבר האוונה נפרדנו פעמים רבות ולתקופות ארוכות, אומצנו יחד באותה קבוצה של שבע-מאות אלף ובילינו את זמן המעבר דרך וִיִסְגִ'רִינגְטון בסמיכות קרובה ואוהבת. ולבסוף, הוצבנו יחדיו באוורסה של אוורנטון; ולעיתים תכופות היננו אף נשלחים בצוותא לשם ביצוע משימות הדורשות את שירותם של צמד שליחים.

שליחים עוצמתיים, בדומה לכל הבנים שאומצו על-ידי השילוש, מוצבים לשירות בכל רמות הפעילות של יקומי העל. באמצעות שירות המִקְזִירות של יקום העל, שומרים הם על קשר מתמיד עם המטה שלהם. שליחים עוצמתיים משרתים בכל מגזרי של יקום העל, ולעיתים תכופות מבצעים משימות ביקומים המקומיים ואפילו בעולמות האינדיבידואליים, כפי שהנני עושה כעת.

Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

²²²³⁽²⁴⁵³⁾ Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

^{2224 (2454)} The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

²²²⁵⁽²⁴⁵⁵⁾ Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

^{2226 (2456)} I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

^{2227 (2457)} Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

בבתי הדין של יקומי העל, פועלים השליחים העוצמתיים כסנגוריהם של אינדיבידואלים ושל פלנטות המגיעים למשפט; הם אף מסייעים בידי מושלמי היומין לנהל את ענייני המגזרים הראשיים. כקבוצה, משימתם הראשית ביקום העל הינה תפקידם כמשקיפים. הם מוצבים במגוון עולמות המטה ובפלנטות אינדיבידואליות בעלות חשיבות, ומשמשים שם כמשקיפיהם הרשמיים של עתיקי היומין. וכאשר הם עושים כן, הם אף משרתים כיועצים את הרשויות המנהלות את ענייני העולמות אשר בהם הם שוהים. השליחים נוטלים חלק פעיל בכל שלבי תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה. יחד עם עמיתיהם ממוצא בן-תמותה, הם שומרים את ממשלות יקומי העל בקשר קרוב ואישי עם סטאטוס ההתקדמות של תוכניותיהם של בני האל היורדים.

שליחים עוצמתיים מודעים לחלוטין למלוא נתיבת ההרקעה שלהם, וזוהי הסיבה שבעטיה הם הינם סועדים כה יעילים ואוהדים, והינם שליחים כה מבינים בעת שירותם בכל עולם חלל שהוא ובעבור כל יצור זמן באשר הינו. מיד עם השתחררותכם מן הגוף, תוכלו לתקשר עימנו בחופשיות ובהבנה הואיל והיננו מגיעים מכל הגזעים המצויים בכל העולמות האבולוציוניים של החלל; כלומר, מאותם גזעים בני-תמותה אשר שוכן בהם מכוון מחשבה ואשר עימו הם מתמזגים לאחר מכן.

3. אלה שסמכותם גבוהה

הקבוצה השנייה של בני ההישג ששולשו – אלה שסמכותם גבוהה – מורכבת כולה מהוויות מותכות-מכוון אשר מוצאן הינו בן-תמותה. אלו הם בני-תמותה אשר הפכו למושלמים, ואשר גילו – במהלך נתיבות ההרקעה הממושכות שלהם – יכולות ניהול עילאיות וגאונות ביצוע יוצאת-דופן. הם מייצגים את השמקת של יכולות הניהול הנובעות מבני התמותה השורדים של החלל.

בכל התקשרות של השילוש משולשים שבעים אלף מקרב אלה שסמכותם גבוהה. אף כי היקום המקומי של נבאדון הינו יצירה צעירה יחסית, קיימים נציגים מטעמו בקרב קבוצה מסדר זה ששולשה לאחרונה. באורונטון מוצבים כעת יותר מעשרה מיליארד מן המנהלים המוכשרים הללו. בדומה לכל הסדרים הנפרדים של ההוויות השמימיות, הם מקיימים מטה משל עצמם באורסה; ובדומה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, סגל המילואים שלהם באורסה משמש כגוף הניהול המרכזי של סדר זה באורונטון.

אלה שסמכותם גבוהה הינם מנהלים ללא מגבלות. הם הינם המבצעים הנוכחים-בכל והיעילים-לעולם של עתיקי היומין. הם משרתים בכל ספירה, בכל עולם מיושב, ובכל שלב של פעילות בכל אחד משבעת יקומי העל.

^{2228 (2458)} In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

^{2229 (2461)} Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

^{2231 (2462)} Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

^{2232 (2463)} Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

^{2233 (2464)} Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the

seven superuniverses.

^{2234 (246.9)} Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

בהיותן ניחנות בחוכמה ניהולית נעלה וביכולות ביצוע יוצאות-דופן, הוויות מבריקות אלה מקבלות על עצמן להציג את היבט הצדק בדיוני בתי המשפט של יקומי העל; הן מטפחות את הוצאתו של הצדק אל הפועל ואת תיקון של שגיאות ההסתגלות ביקומים האבולוציוניים. לפיכך, אם תזומנו אי-פעם לדין – בעודכם מרקיעים דרך העולמות והספירות הכלולים בתוכנית ההתקדמות הקוסמית שהותוותה בעבורכם – אך סביר שלא תסבלו מאי-צדק, הואיל ואלה התובעים אתכם הינם בעצמם כאלה אשר היו בעברם יצורים מרקיעים, ואשר להם היכרות אישית עם כל שלב ושלב בנתיבה שאותה עברתם, או שאותה הינכם עוברים.

4. אלה בלא שם ומספר

אלה בלא שם ומספר מהווים את הקבוצה השלישית והאחרונה מקרב בני ההישג ששולשו; הם הינם הנשמות המרקיעות אשר פיתחו יכולת דבקות החורגת אל מעבר ליכולותיהם של כל הבנים והבנות של הגזעים האבולוציוניים בעולמות הזמן והמרחב. הם רכשו מושג רוחני על אודות התכלית הנצחית של האב האוניברסאלי, אשר מתעלה באופן יחסי מעל להבנתם של היצורים המתפתחים בעלי שם או בעלי מספר; ומכאן נגזר כינונם של אלה בלא שם ומספר. בתרגום קפדני יותר עשוי היה שם להיות: "אלה אשר הינם מעל לשם ולמספר."

סדר זה של בנים מאומץ על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות של שבעת-אלפים. באוורסה רשומים מעל למאה מיליון בנים שכאלה המוצבים לשירות באורונטון.

מכיוון שאלה בלא שם ומספר הינם המוחות הרוחניים הנעלים של הגזעים השורדים, הם מתאימים במיוחד לשבת על כס המשפט ולהגיש חוות-דעת כאשר מתבקשת נקודת מבט רוחנית, או כאשר ניסיון בנתיבת ההרקעה הינו חיוני על-מנת להבין כיאות את הסוגיות הנכללות בבעיה שהובאה לדיון. הם הינם המשפטנים העליונים של אורונטון. מערכת משפטית שאינה מנהלת כיאות עלולה להיות בבחינת לעג משפטי בעולמות מסוימים, ואולם באוורסה ובשלוחותיה המשפטיות הינו מעסיקים כשופטים וכמשפטנים את ההוויות הניחנות במנטאליות הרוחנית הגבוהה ביותר. המשפט הינו אופן התפקוד הגבוה ביותר של כל ממשל, ושומה על אלו המופקדים על פסקי הדין כי יבחרו משורות הטיפוסים הנעלים והאצילים ביותר מקרב היחידים המנוסים והמתחשבים ביותר.

הבחירה של מועמדים לשילוש תחת הקטגוריות של שליחים עוצמתיים, אלה שסמכותם גבוהה ואלה בלא שם ומספר, הינה טבועה ואוטומטית. טכניקות הבחירה של פרדיס אינן שרירותיות מכל בחינה שהיא. ניסיון

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

^{2241 (246.9)} Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those above Name and Number."

^{2242 (247.1)} This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

^{2243 (247.2)} Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

^{2244 (247.3)} The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense

אישי וערכים רוחניים קובעים את מיהות הסגל של בני ההישג ששולשו. הוויות שכאלה שוות בסמכותן ואחידות במעמדן הניהולי, ואולם כולן ניחנות באינדיבידואליות ובקווי אופי מגוונים; הן אינן הוויות סטנדרטיות. כולן שונות באופן טיפוסי בהתאם להבדלים שבין נתיבות ההרקעה שלהן.

בנוסף לכישורים ההתנסותיים הללו, שולשו בני ההישג בחיבוק האלוהי של אלוהויות פרדיס. כתוצאה מכך, פועלים הם כעמיתיהם המתואמים של בני השילוש הנייחים, וזאת משום שדומה כי חיבוק השילוש אכן מחלץ רבים מן הפוטנציאלים הבלתי-ממומשים של הוויות ברואות מתוך זרם הזמן העתידי. ואולם, דברים אלו הינם נכונים אך ורק בנוגע למה ששייך לעידן האוניברסאלי הנוכחי.

עיסוקה העיקרי, אם כי לא הבלעדי, של קבוצת בנים זו הוא בשירותן של נתיבות ההרקעה של בני התמותה של הזמן-מרחב. אם אי-פעם מוטל ספק בנקודת המבט של יצור בן-תמותה, הסוגיה נפתרת תוך פנייה לוועדה מרקיעה הכוללת שליח עוצמתי אחד, אחד שסמכותו גבוהה ואחד בלא שם ומספר.

אתם, בני התמותה אשר קוראים מסר זה, עשויים להרקיע בעצמכם לפרדיס, לקבל את חיבוק השילוש ובעידי העתיד הרחוק להיות מוצבים בשירות עתיקי היומין באחד משבעת יקומי העל; ובזמן כלשהו, הינכם עשויים להתמנות לתפקיד שבמסגרתו תרחיבו את התגלות האמת לפלנטה מיושבת ומתפתחת כשלהי, ממש כשם שהנני עושה כעת באורנטיה.

5. נאמני המשמורת ששולשו

נאמני המשמורת ששולשו הינם בני הבחירה ששולשו. לא רק הגזעים שלכם ובני-תמותה אחרים בעלי ערך הישרדותי חוצים את האוונה, מגיעים לפרדיס ולעיתים מוצאים עצמם מיועדים לשירות ביקומי העל לצד בני השילוש הנייחים, אלא שגם השומרים השרפיים הנאמנים שלכם – וכן עמיתים האמצעדרכיים הנאמנים באותה מידה – עשויים להיות מועמדים לאותה הכרה מטעם השילוש ולייעוד אישיותי נשגב.

נאמני משמורת ששולשו הינם שרפים מרקיעים ויצורים אמצעדרכיים מותקים אשר חצו את האוונה, הגיעו לפרדיס והתקבלו לסגל הסופיונות. לאחר מכן הם אומצו בידי שילוש פרדיס והוצבו בשירותם של עתיקי היומין.

המועמדים לאימוץ על-ידי השילוש מקרב השרפים המרקיעים זוכים להכרה זו בשל שיתוף הפעולה האמיץ שלהם עם בן-תמותה מרקיע, אשר התקבל לסגל הסופיונות ואומץ לאחר מכן.

arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

2245 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

2246 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

2247 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

2251 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

2252 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

2253 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained

השומר השרפי שלי עצמי, אשר עשה עימדי את כל מהלך נתיבת ההרקעה של בני התמותה, שולש לאחר מכן וכעת הוא מוצב כנאמן משמורת ששולש בשירות ממשלת אוורסה.

ואלו הם פני הדברים גם בנוגע ליצורים האמצעדרכיים; רבים מהם מותקים, מגיעים לפרדיס, יחד עם השרפים, ומאותן סיבות בדיוק מאומצים בידי השילוש ומוצבים בשירות כנאמנים ביקומי העל.

נאמני המשמורת ששולשו מאומצים על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות של שבעים אלף, ושביעית מכל קבוצה שכזו מוצבת בשירות יקום-על אחד. בשירות אורונטון מצויים כעת מעט יותר מעשרה מיליון נאמנים נעלים ואמינים מסוג זה. הם משרתים באורסה ובספירות המטה של המגזרים הראשיים והמשניים. במהלך עבודתם הם מסתייעים בסגל המונה מיליארדים אחדים של סקונאפים ושל אישיותות יקום-על מוכשרות נוספות.

נאמני המשמורת ששולשו מתחילים את נתיבתם כנאמני משמורת, וממשיכים ככאלו בנוגע לענייני ממשלות העל. במובן מסוים, הם משמשים כפקידי ממשל ביקומי העל שלהם, אך בשונה מהשומרים השמימיים, הם אינם עוסקים בענייניהם של יחידים. נאמני המשמורת ששולשו מנהלים ענייני קבוצות ומעודדים פרויקטים קבוצתיים. הם הינם נאמניהם של רישומים, תוכניות ומוסדות; הם פועלים כנאמנים של משימות התחייבות, קבוצות אישיות, פרויקטים של הרקעה, תוכניות מורונטיות, תכנונים אוניברסאליים ואינספור פעילויות נוספות.

6. השגרירים ששולשו

שגרירים ששולשו הינם הסדר השני של בני הבחירה של השילוש, ובדומה לעמיתיהם הנאמנים, הם מגויסים מקרב שני סוגים של יצורים מרקיעים. לא כל בני התמותה המרקיעים הינם מותכי-מכוון או מותכי-אב; חלקם מותכי-רוח וחלקם מותכי-בן. חלק מסוים מקרב בני התמותה הללו – מותכי-רוח או מותכי-בן – מגיע להאווה ומשיג את פרדיס. מקרב מרקיעי פרדיס אלו נבחרים מועמדים לאימוץ על-ידי השילוש, ומעת לעת הם עוברים שילוש בקבוצות של שבעת אלפים. או אז מוצבים הם ביקומי העל כשגרירים ששולשו מטעם עתיקי היומין. כמעט חצי מיליארד מהם רשומים באורסה.

שגרירים ששולשו נבחרים לאימוץ על-ידי השילוש בהתאם לעצת מוריהם בהאווה. הם מייצגים את המוחות הטובים ביותר בקבוצות שאליהם הם משתייכים, ומשום כך הם הינם המוכשרים ביותר לסייע לשליטי יקומי העל להבין את האינטרסים של העולמות אשר מהם מגיעים בני-התמותה מותכי-הרוח ולנהל אותם. השגרירים מותכי הבן עוזרים לנו רבות להתמודד עם הבעיות הנגועות לסדרי אישיות מותכי-בן.

the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

2254 (2483) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

2255 (2484) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

2256 (2485) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

2261 (2486) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

2262 (2487) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving

בגבולות יקום העל שבו הם מוצבים, השגרירים ששולשו הינם שליחיהם של עתיקי היומין לכל דבר ועניין, לכל העולמות ולכל היקומים. הם משרתים שירות מיוחד וחשוב בעולמות המטה של המגזרים המשניים, והם משמשים בתפקידים מגוונים ורבים מספור ברחבי יקום העל. הם מהווים את סגל החירום, או סגל המילואים, של הבנים ששולשו של ממשלות העל, ולפיכך הינם זמינים לשמש במגוון רחב של משימות. הם עוסקים באלפים על-גבי אלפים של משימות הנוגעות לענייני יקום העל, אשר יהא זה בלתי-אפשרי לתארן לדעתם של בני האדם, שכן אין שום דבר המתרחש באורנטיה המקביל באופן כלשהו לפעילויות אלה.

7. טכניקת השילוש

אינני יכול לגולל בפני הדעת החומרית את מלאו חוויית פעולת היצירה העליונה של הוויית רוחניות מושלמות ושל הוויית שהפכו מושלמות – מעשה השילוש. טכניקת השילוש מנמנת עם סודותיהם של יִסְגְּרִינְגְטוֹן ושל סוֹנְאִרִינְגְטוֹן, וניתנות להתגלות ולהבנה אך ורק בעבור אלו אשר עברו דרך חוויית ייחודיות אלה. לפיכך, מסירת תיאור נאמן של טיבו ושל משמעותו של מעשה יוצא-דופן זה לדעת האנושית מצוי מעבר לאפשרותה של הווייה כלשהי.

מלבד האלוהויות, רק אישיות האוונה-פרדיס וחברים מסוימים בכל אחד מסגלי הסופיונות עוסקים בשילוש. תחת תנאים מסוימים של מושלמות פרדיסית, הוויית נשגבות אלה עשויות לצאת להרפתקה הייחודית של זהות מושגית, ופעמים רבות הן מצליחות לייצר הווייה חדשה – בן ששולש על-ידי בריה.

היצורים המהוללים המעורבים בהרפתקאות שילוש מעין אלה, רשאים להשתתף בהתנסות זו אך פעם אחת יחידה; זאת בעוד שעבור אלוהויות פרדיס נראה כי אין קיימת מגבלה על פרקי שילוש חוזרים ונשנים ברציפות. נראה כי האלוהות מוגבלת אך בהיבט אחד, והוא: עשויה להיות רק רוח אינסופית ומקורית אחת, רק מבצע אינסופי אחד, לרצונם האחד של האב והבן.

הסופיונים בני התמותה המרקיעים ומותכי-המכוון, אשר השיגו רמות מסוימות של תרבות פרדיס ושל התפתחות רוחנית, נמנים על אלו אשר יכולים לנסות ולשלוש יצור ברוא. חבורות הסופיונים ממוצא בן-תמותה, בעודן מוצבות בפרדיס, זוכות בחופשה מפעילות בכל אלף שנות האוונה. ישנן שבע דרכים אשר בהן יכולים סופיונים אלו לבחור לבלות את פרק הזמן הזה, אשר בו הם שובתים מכל מלאכה; ואחת מהדרכים האלה הינה ביצוע שילוש של יצור,

the Son-fused order of personality.

226.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

227.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

227.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

227.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

227.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to

בשותפות עם סופיון אחר, או עם אחת מאישיות פרדיס-האוונה.

במידה ששני סופיונים ממוצא בן-תמותה מציגים בפני אדריכלי יקום האב את המושג שאותו בחרו לשלש, ומדגימים כי בחירתם התבצעה בידי כל אחד מהם באופן בלתי-תלוי ברעהו, כי אז בסמכותם של האדריכלים, ובהתאם לשיקול דעתם, לצוות כי יורשו בני-תמותה מרקיעים מהוללים אלו להאריך את שבייתם ממלאכה, וכן שיעבירו עצמם לפרק זמן מסוים למגזר השילוש של אזרחי פרדיס. בתום פרק זמן זה של פרישות, אם הם מדווחים כי בחרו, כל אחד לחוד ושניהם גם יחד, לנסות ולעשות את המאמץ הפרדיסי להפוך מושג נבחר ומקורי שטרם שולש עד כה לאידיאל, לרוחני ולממשי, כי אז מצוה ומאשרת רוח מאסטר מספר שבע מפעל יוצא-דופן זה.

לעיתים חולפים משכי זמן בלתי-יאימנו בהרפתקאות מעין אלה; ודומה כי חולף עידן בטרם משיגות לבסוף הוויות נאמנות ונחושות אלה, בנות התמותה בעברן – ובהמשך אישיות פרדיס-האוונה – את מטרתן ואכן מצליחות להביא את המושג הנבחר שלהן של אמת אוניברסאלית לכדי קיום ממשי. משימתם של זוגות מסורים אלו אינה תמיד צולחת; פעמים רבות הם נכשלים, ולא בשל טעות כלשהי מצידם אשר ניתן לגלותה. מועמדים לשילוש אשר נכשלים מתקבלים לקבוצה מיוחדת של סופיונים, אשר מצוינים כהוויות אשר ביצעו את המאמץ העליון ונחלו את מפח הנפש העליון. כאשר אלוהויות פרדיס מתאחדות על-מנת לשלש, הן מצליחות תמיד; לא כך הוא במקרה של צמדי הוויות הומוגניים, ניסיון של שתי הוויות הנמנות על אותו סדר להתאחד.

כאשר הוויה חדשה ומקורית משולשת בידי האלים, הפוטנציאל האלוהי של ההורים האלוהיים איננו משתנה; ואולם, כאשר הוויות ברואות מרוממות מוציאות אל הפועל מעשה יצירה שכזה, אחד מן היחידים המשתתפים בהסכם עובר שינוי ייחודי באישיותו. שני ההורים של בן ששולש על-ידי בריה הופכים, מבחינה רוחנית מסוימת, לאחד. הינו מאמינים כי מעמד זה של האחדות השניים לאחד של חלקים רוחניים מסוימים של האישיות, יימשך בוודאי עד למועד שבו תשיג ההוויה העליונה ביטוי אישיותי מלא ושלם ביקום המקיף.

בה בעת שמופיע בן חדש ששולש על-ידי בריה, מתרחש גם איחודם הפונקציונלי הרוחני של שני מולידיו; שני ההורים המשלשים הופכים לאחד ברמה הפונקציונלית המרבית. אף לא יצור אחד ברחי היקום מסוגל להסביר תופעה מדהימה זו במלואה; היא מהווה התנסות כמעט-אלוהית. כאשר התאחדו האב והבן על-מנת להפוך את הרוח האינסופית לנצחית, מייד עם השגת מטרתם הם הפכו כאחד, ומני אז הם הינם אחד. ובעוד שאיחודם בשילוש של שני יצורים הינו מסדר הטווח האינסופי של איחוד

attempt the enactment of creature trinitization.

227.5 (249.9) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

227.6 (249.9) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

227.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

227.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the

האלוהות המושלם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, השלכות השילוש על-ידי בריה אין נצחיות מטיבן; הן תסתיימנה כאשר תהפוכנה האלוהויות ההתנסותיות לעובדה ממשית.

בעוד שהורים אלו של בנים ששולשו על-ידי בריה הופכים כאחד בכל הנוגע למשימותיהם ביקום, הם ממשיכים להיות מוכרים כשתי אישיות נפרדות בהרכב וברשימות של סגל הסופיות ושל אדריכלי יקום האב. במשך העידן האוניברסאלי הנכחי, כל ההורים שאוחדו בשילוש הינם בלתי-נפרדים בתפקודם ובמשימותיהם; באשר ילך האחד ילך אף השני, ואת אשר יעשה האחד יעשה אף השני. אם האיחוד הזוגי ההורי כולל סופיון בן-תמותה (או אחר) ואישיות מפרדיס-האוונה, ההוויות ההוריות המאוחדות אינן מתפקדות יחד עם הוויות מפרדיס, או עם הוויות מהאוונה, ואף לא עם הסופיונים. איחודים מעורבים מעין אלו מתקבצים יחדיו בסגל מיוחד המורכב מהוויות דומות. ובכל איחודי השילוש, המעורבים ושאינם-מעורבים, ההוויות ההוריות מודעות זו לזו ויכולות לתקשר זו עם זו; והן מסוגלות לבצע משימות שאף אחת מהן לא הייתה מסוגלת לבצע קודם לכן.

לשבע רוחות האב מוקנית הסמכות לקדש את איחוד השילוש בין סופיונים לבין אישיות פרדיס-האוונה; והתקשרויות מעורבות שכאלה תמיד מצליחות. הבנים הנהדרים ששולשו על-ידי בריה, אשר הינם פרי איחוד זה, מייצגים מושגים אשר אינם תואמים את הבנתן של ההוויות הנצחיות מפרדיס ואף לא את זו של יצורי הזמן של המרחב; ומשום כך הם הופכים לבני חסותם של אדריכלי יקום האב. בני שילוש של ייעוד אלו מהווים התגשמות של רעיונות, של אידיאלים ושל התנסות אשר ככל הנראה משתייכים לעידן אוניברסאלי עתידי, ולפיכך אינם בעלי ערך יישומי מיידי בעבור המנהלים של יקומי העל ושל היקום המרכזי. בנים ייחודיים אלו של ילדי הזמן ואזרחי הנצח שמורים כולם כעתודת מילואים בִּיִסְגֵּל־רִינְגְטוֹן, ושם, במגזר מיוחד של הספירה שבה מצויות המכללות הסודיות של סגל הבנים הבוראים, עוסקים הם בלימוד מושגי הזמן ומציאויות הנצח.

ההווה העליונה הינה האיחוד של שלושה שלבים במציאות האלוהית: האל העליון – האיחוד הרוחני של היבטים סופיים מסוימים של שילוש פרדיס; העליון הכול-יכול – איחוד העוצמה של בוראי היקום המקיף; והדעת העליונה – התרומה האינדיבידואלית של המקור והמרכז השלישי ושל ההוויות המתואמות עימו למציאות של ההווה העליונה. במהלך הרפתקאות השילוש שלהם עוסקים היצורים הנשגבים של היקום המרכזי ושל פרדיס בחקר האלוהות העליונה בשלושה היבטים; חקר אשר תוצאותיו הינן יצירתם של שלושה סדרי בנים ששולשו על-ידי בריה:

1. בנים מרקיעים ששולשו. במאמציהם היצירתיים מנסים הסופיונים לשלש מציאויות

order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

227.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

227.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

227.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

227.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finaliters are attempting to

מושגיות מסוימות של העליון הכול-יכול, אשר אותן הן רכשו באופן התנסותי במהלך הרקעתם אל פרדיס דרך הזמן והמרחב.

2. בני פרדיס-האוונה ששולשו. מאמציהם היצירתיים של אזרחי פרדיס והאוונה מניבים את השילוש של היבטים רוחניים גבוהים מסוימים של ההווה העליונה, אשר הם רכשו באופן התנסותי מתוך רקע על-עליון הגובל במרבי ובנצח.

3. בני הייעוד ששולשו. אך כאשר סופיון והווה מפרדיס-האוונה משלשים יחדיו יצור חדש, מאמץ משותף זה מהדהד ברמות מסוימות של הדעת העליונה-מרבית. תוצאתו של מאמץ זה, קרי הבנים ששולשו על-ידי בריה, הינה על-יצירתי; בנים אלו מייצגים ממשויות של אלוהות עליונה-מרבית אשר עדיין לא הושגו באופן התנסותי, ומשום כך נכללות באופן אוטומאטי בתחומם של אדריכלי יקום האב, השומרים בנאמנות את כל אותם דברים אשר מתעלים מעל לגבולותיו היצירתיים של העידן האוניברסאלי הנוכחי. בני הייעוד ששולשו מגלמים היבטים מסוימים שטרם-נתגלו של תפקוד העליון-המרבי ביקום האב. אין אנו יודעים רבות על אודות ילדים משותפים אלו של הזמן ושל הנצח, ואולם היננו יודעים הרבה יותר ממה שהיננו מורשים לגלות.

8. בנים ששולשו על-ידי בריה

בנוסף לבנים ששולשו על-ידי בריה המתוארים במסמך זה, קיימים סדרים רבים אחרים שטרם-נתגלו של הוויות ששולשו על-ידי בריה – אלו הם צאצאיהן המגוונים של ההתקשרויות הרבות בין שבעה סגלים של סופיונים לבין אישיות פרדיס-האוונה. ואולם, לכל אותן הוויות ששולשו על-ידי בריה – בין אם נתגלו ובין אם לאו – העניק האב האוניברסאלי אישיות.

כאשר בנים מקייעים חדשים ששולשו ובני פרדיס-האוונה ששולשו הינם צעירים ונטולי הכשרה, הם נשלחים על-פי-רוב לשירות ממושך בשבע הספירות של הרוח האינסופית בפרדיס, שם הם משרתים תחת הנחייתם של שבעת המבצעים העליונים. לאחר מכן, הם עשויים להיות מאומצים לשם אימון נוסף הניתן להם על-ידי הבנים המורים של השילוש ביקומים המקומיים.

בנים מאומצים אלו, ממוצא יצורים רם ומהולל, משמשים כעוזריהם וכתלמידיהם של הבנים המורים, ולעיתים תכופות אף מסוגלים כמנים באופן ארעי על שורותיהם של אלו. תוך הקרבה-עצמית, הם עשויים להוציא אל הפועל משימות אצילות רבות לטובת העולמות אשר בהם בחרו לשרת, ואומנם כך הם אכן עושים.

הבנים המורים ביקומים המקומיים רשאים להציע את היצורים ששולשו אשר תחת חסותם

trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

227.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons.* The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

227.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny.* But when a finaliter and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercussions in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

228.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finaliter corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

228.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

228.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

228.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for

כמועמדים לאימוץ על-ידי שילוש פרדיס. אלו המגיחים מאימוץ זה כבני המושלמות ששולשו נכנסים לשירותם של עתיקי היוםין בשבעת יקומי העל; זהו הייעוד הידוע הנוכחי של קבוצה ייחודית זו של הוויות אשר שולשו פעמיים.

לא כל היצורים ששולשו מאומצים על-ידי השילוש; רבים מהם הופכים לעמיתיהן ולשגריריהן של שבע רוחות האב של פרדיס, של הרוחות המחזירות של יקומי העל, ושל רוחות האם של הבריאות המקומיות. אחרים עשויים לקבל תפקידים מיוחדים באי הנצח. אחרים מבין היצורים ששולשו עשויים להיכנס לשירותים המיוחדים בעולמות הסודיים של האב ובספירות פרדיס של הרוח. בסופו של דבר, רבים מוצאים את דרכם לסגל האחד של הבנים ששולשו במעגל הפנימי של האוונה.

למעט בני המושלמות ששולשו ואלו המתקבצים בִּיִסְקָרִינגְטון, נראה כי הייעוד העליון של כל הבנים ששולשו על-ידי בריה הינו להיכנס לתוך סגל הסופיונים ששולשו, אחד משבעת הסגלים של הסופיונים בפרדיס.

9. השומרים השמימיים

בנים ששולשו על-ידי בריה מאומצים על-ידי שילוש פרדיס בקבוצות המונות שבעת אלפים. הצאצאים הללו ששולשו, אשר מקורם הינו בבני-אנוש שהפכו מושלמים או באישיות פרדיס-האוונה, מאומצים כולם באופן שווה על-ידי אלוהויות פרדיס; ואולם, הם מוצבים ביקומי העל בהתאם לעצתם של אלה אשר שימשו בעבר כמוריהם, הבנים המורים של השילוש. אלו אשר שירתו באופן טוב יותר מוצבים בתפקיד סייעים לבן גבוה; ואילו אלו אשר שירתו באופן פחות מובחן לטובה מיועדים לשמש כשומרים שמימיים.

לאחר שהוויות ייחודיות אלה אומצו על-ידי השילוש, הן מהוות תוספות רבות ערך בעבור ממשלות יקומי העל. הן בקיאות בענייני נתיבת ההרקה, ולא בשל ניסיון האישי בהרקה, אלא כתוצאה מהשירות אשר אותו ביצעו לצד הבנים המורים של השילוש בעולמות החלל.

כמעט מיליארד שומרים שמימיים הוצבו לשירות באורונטון. רובם מסופחים לשלטונות מושלמי היוםין במטות המגזרים הראשיים, שם הם זוכים לסיועו הטוב של סגל בנים מרקיעים מותכי-בן ממוצא בן-תמותה.

השומרים השמימיים הינם פקדי בתי המשפט של עתיקי היוםין, והם משמשים כשליחים מטעם בית המשפט כנושאי ההחלטות ובקשות הזימון של בתי המשפט השונים של ממשלות יקומי העל. הם הינם גם סוכני ההבאה מטעמם של עתיקי היוםין; הם יוצאים מאורסה

embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

2285 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

2286 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finaliters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

2291 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

2292 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

2293 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

2294 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they

ומביאים אליה חזרה הוויות אשר נוכחותן נדרשת בפני שופטי יקומי העל; הם מוציאים אל הפועל את צווי המעצר כנגד כל אישיות באשר היא ביקומי העל. הם אף מלווים את בני התמותה מותכי-הרוח של היקומים המקומיים, בשעה שנכחותם של אלו נדרשת באורסה, מכל סיבה שהיא.

מעולם לא שכן מכוון בקרב השומרים השמימיים ובקרב עמיתיהם, הסייעים לבן הגבוה. הם אף אינם מותכי-רוח או מותכי-בן. לעומת זאת, האימוץ על-ידי שילוש פרדיס מפצה על מעמדם של בני המושלמות של השילוש כהוויות שאינן מותכות. האימוץ של השילוש עשוי לפעול אך ורק בהתייחס לרעיון המתבטא באופן אישי בבן ששולש על-ידי בריה, ולהותיר את הבן ללא כל שינוי, אך הגבלה שכזאת מתרחשת רק במקרה שכך תוכנן.

בנים אלו ששולשו פעמיים הינם הוויות נהדרות, אך הם אינם כה מגוונים וכה מהימנים כעמיתיהם המרקיעים; הם חסרים את אותה התנסות אישית כבירה ועמוקה אשר יתר הבנים מקרב קבוצה זו רכשו מתוך הטיפוס בפועל מחשכת מרחבי החלל אל התהילה. אנחנו, אלו שעברו את נתיבת ההרקעה, אוהבים אותם ועושים כל אשר לאל ידינו על-מנת לפצות על מגבלותיהם; ואולם, הם גורמים לנו להיות אסירי תודה לנצח על מוצאנו הנמוך ועל יכולתנו להתנסות. נכונותם להכיר בלקויותיהם במציאות ההתנסותיות בעת ההרקעה ביקום ולהודות בהן, הינה יפה באופן טרנסצנדנטלי, ולעיתים אף פתטית באופן נוגע ללב.

בהשוואה לבנים אחרים שאומצו על-ידי השילוש, בני המושלמות של השילוש מוגבלים בשל העיכוב ביכולתם להתנסות בזמן ובמרחב. הם לוקים בחוסר-התנסות, על אף אימון ממושך עם המבצעים העליונים ועם הבנים המורים; אלמלא כך היה, הרוויה ההתנסותית הייתה מונעת מהם מלהישאר כעתודת מילואים לשם רכישת ניסיון בעידן אוניברסאלי עתידי. פשוט אין בנמצא בכלל הקיום ביקום דבר אשר יכול להחליף התנסות אישית ממשיה, ובנים אלה ששולשו על-ידי בריה נשמרים כעתודה לשם תפקוד התנסותי בעידן אוניברסאלי עתידי כלשהו.

בעולמות העליונים ראיתי לעיתים תכופות את הפקידים המכובדים הללו של בתי המשפט הגבוהים של יקומי העל, מתבוננים בערגה כה רבה ובמשיכה אפילו באלו שהגיעו לאחרונה מן העולמות האבולוציוניים של החלל, עד כי לא ניתן היה שלא להבין כי הוויות אלה, בעלות שילוש בלתי-התנסותי, אכן מתקנאות באחיהן שלכאורה לא שפר מזלם ואשר מעפילים מעלה בדרכי היקום בצעדים אמיתיים של התנסות ושל חיים בפועל. על אף מגבלותיהם ולקויותיהם הם הינם סגל עובדים שימושי להפליא, אשר לעולם נכון לסייע בשעה שהדברים נוגעים להוצאתן אל הפועל של התוכניות הניהוליות המורכבות של ממשלות יקומי העל.

go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

^{2295 (2527)} The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

^{2296 (2528)} These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

^{2297 (2531)} Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

^{2298 (2532)} On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. סייעים לבן גבוה

הסייעים לבן גבוה הינם הקבוצה הנבחרת של הבנים ששולשו מחדש מקרב אלו ששולשו על-ידי הוויות מרקיעות מהוללות של סגל הסופיונות ממוצא בן-תמותה ועל-ידי אישיות פרדיס-האוונה, עמיתותיהן הנצחיות. הם מוצבים לשירות ביקומי העל, שם הם משמשים כעוזריהם האישיים של הבנים הגבוהים של ממשלות עתיקי היום. הם עשויים להיות מכונים באופן הולם – מזכירים פרטיים. מעת לעת הם פועלים כפקידים של ועדות מיוחדות ושל התאגדויות קבוצתיות אחרות של הבנים הגבוהים. הם משרתים את ההופכים בינה למושלת, את היועצים האלוהיים, את הפוסקים האוניברסאליים, את השליחים העוצמתיים, את אלה בעלי הסמכות הגבוהה ואת אלה בלא שם ומספר.

אם נדמה כי, במהלך התיאור של השומרים השמימיים, הפניתי את תשומת הלב אל המגבלות ואל הלקויות של בנים אלו אשר שולשו פעמיים, אנא הרשו לי כעת, למען ההוגנות, להפנות את תשומת הלב לנקודת החוזק הכבירה שלהם, לתכונה אשר הופכת אותם לבעלי ערך ללא שיעור בעבורנו. הצדקת קיומן של הוויות אלה נעוצה בעובדה שהן מבטאות באופן אישי מושג יחיד ועליון. הן מהוות התגשמות כאישיות של רעיון אלוהי כלשהו, של אידיאל אוניברסאלי כלשהו, באופן שמעולם לא נהגה, בא לידי ביטוי או שולש קודם לכן. לאחר מכן הן אומצו על-ידי שילוש פרדיס; ובכך הן מבטאות ומגלמות למעשה את עצם התכונה של השילוש האלוהי בנוגע לרעיון-אידיאל של קיומן כאישיות. ככל שניתן לגלות מושג זה ליקומים, אישיות אלה מגלמות את כל מה שברוא או שבורא תבונים כלשהם מסוגלים לתפוש, לבטא או להדגים. הן הינן רעיון זה בדמות אישיות.

התוכלו שלא להבחין בכך שתמצית חיה שכזו של מושג עליון יחיד של מציאות אוניברסאלית עשויה לשרת במידה בל-תתואר את אלו המופקדים על ניהול יקומי העל?

לפני זמן לא רב הונחתי לעמוד בראש ועדה המונה שישה חברים – אחד מכל סוג של בנים גבוהים – אשר משימתה הייתה ללמוד שלוש בעיות הנוגעות לקבוצת יקומים המצויה בחלקו הדרומי של אורונטון. הבנתי באופן חד וברור את ערכם של הסייעים לבן גבוה כאשר ביקשתי את העומד בראש הסדר שלהם באוורסה להציב באופן זמני מזכירים מסוג זה בשירות הוועדה שלי. הרעיון הראשון יוצג באמצעות סייע לבן גבוה מאוורסה, אשר צורף ללא דיחוי לקבוצתנו. את הבעיה השנייה שלנו גילם סייע לבן גבוה המוצב ביקום העל מספר שלוש. דרך מערכת הסליקה המרכזית של היקום, המתאמת והמפיצה ידע חיוני, זכינו לקבל סיוע רב ממקור זה; ואולם, לא ניתן להשוות דבר לסיוע המתקבל מנכחותה למעשה של אישיות אשר היא עצמה

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253:3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253:4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

22:10.3 (253:5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254:1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but

הינה מושג אשר שולש במרביות על-ידי בריה ושולש באופן סופי על-ידי אלוהות. בנוגע לבעייתנו השלישית, הרישומים המצויים בפרדיס מורים כי הרעיון העומד מאחורי בעיה זו מעולם לא שולש כיצור.

סייעים לבן גבוה הינם ביטוי אישיותי מקורי וייחודי של מושגים כבירים ושל אידיאלים כבירים. וכנאלה, ביכולתם להאיר מעת לעת את מחשבותינו באופן בלתי-תואר. כאשר הנני עוסק במשימה רחוקה אי-שם ביקומי החלל, חישוב מהי המשמעות, מבחינת הסיוע, אם הנני כה בר-מזל עד שהמסייע הנלווה אלי במשימתי הינו סייע לבן גבוה אשר מבטא במלואו את המושג האלוהי הנוגע לבעיה שאותה נשלחתי לתקוף ולפתור; ואכן חוויתי התנסויות כאלה ממש באופן חוזר ונשנה. הקושי היחיד בתוכנית זו הוא שאף יקום-על אינו יכול להחזיק במהדורה שלמה של כל הרעיונות הללו ששולשו; הינו מקבלים אך שביעית מקרב הבריות האלה; יוצא שרק פעם אחת מתוך שבע פעמים לערך, הינו נהנים מקשר אישי עם הוויות אלה, אפילו כאשר הרישומים מורים שהרעיון אכן שולש.

יתרון רב עשוי להיות גלום בעבורנו בשימוש במספר גדול אף יותר של יצורים מסוג זה באוורסה. בשל ערכם הרב בעבור ממשלות יקומי העל, הינו ממליצים בכל פה לעולי הרגל של החלל, וכן לתושבי פרדיס, לנסות את תהליך השילוש לאחר שהם שיתפו זה מכבר אלה את אלה באותן מציאויות התנסויות ההכרחיות להוצאת אל הפועל של הרפתקאות יצירתיות שכאלה.

כעת מצויים ביקום העל שלנו בערך מיליון ורבע סייעים לבן גבוה, המשרתים הן במגזרים הראשיים והן במגזרים המשניים, אפילו בעת שהם פועלים באוורסה. לעיתים תכופות הם מלווים אותנו במשימותינו ביקומים המרוחקים. סייעים לבן גבוה אינם מסופחים דרך קבע לוועדה כלשהי או לבן כלשהו. הם נעים ונדים ללא הרף, ומשרתים בכל מקום שבו הרעיון או האידיאל שהינו הם עצמם יכול לקדם באופן מיטבי את התכלית הנצחית של שילוש פרדיס, אשר הם הפכו לבניו.

חביבותם נוגעת ללב, נאמנותם נהדרת, חוכמתם מעודנת ותבונתם עילאית – בנוגע לרעיון יחיד; וענווים הם באופן טרנסצנדנטאלי. בשעה שהם יכולים לספר לכם את מלוא תורת היקום הנוגעת לרעיון או לאידיאל האחד שלהם, כמעט פתטי לראותם תרים אחר ידע ומידע על מגוון נושאים אחרים, ואפילו אצל בני התמותה המרקיעים.

זהו הסיפור על אודות מקורם, טיבם ותפקודם של אחדים מאלו המכונים בני השילוש של האל, ובמיוחד על אודות אלו שאומצו בחיבוק האלוהי של שילוש פרדיס, ואשר הוצבו אז לשרת ביקומי העל, שם הם משתפים פעולה בתבונה ובהבנה עם ממשלות עתיקי היוםין במאמציהן

nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who is a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:105 (254:2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:106 (254:3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:107 (254:4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they are can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:108 (254:5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:109 (254:6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and

הבלתי-נלאים לאפשר את התקדמותם פנימה של בני התמותה המרקיעים של הזמן אל עבר היעד המיידי שלהם בהאוונה, ואל עבר יעדם הסופי – פרדיס.

[סופר על-ידי שליח עוצמתי הנמנה על סגל ההתגלות של אורוונטון.]

understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255:1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

מסמך 23. השליחים הבודדים

024 ⇨

הספר של אורנטיה

022 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 23
השליחים הבודדים

סעיפים

מבוא

1. טיבם ומקורם של השליחים הבודדים
2. משימותיהם של השליחים הבודדים
3. השירותים של השליחים הבודדים בזמן ובמרחב
4. הסעד המיוחד של השליחים הבודדים

PAPER 23

THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

מבוא

השליחים הבודדים הינם הסגל האישי והאוניברסאלי של הפועל האחד; הם מהווים את הסדר הראשון והבכיר של האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, ומייצגים את פעולת היצירה הראשונית אשר בה פעלה לבדה הרוח האינסופית על-מנת להביא לידי קיום רוחות אישיות בדידות. לא האב ואף לא הבן השתתפו באופן ישיר בתהליך מדהים זה של יצירת רוחניות.

שליחי רוח אלו הפכו לאישיים בפרק בריאה יחיד, ומספרם הינו קבוע. אף-על-פי שאחת מן ההוויות יוצאות הדופן האלה נלווית אלי במשימתי הנוכחית, אין אני יודע כמה אישיות מסוג זה קיימות ברחבי יקום היקומים. מעת לעת, הנני יודע לומר רק כמה מהן רשומות כפועלות בזמן מסוים בתחומי השיפוט של יקום העל שלנו. מן הדו"ח האחרון של אוורסה למד אנוכי כי בעת הכנתו פעלו בתחומי אורונטון כמעט 7,690 טריליוני שליחים בודדים; והנני משער כי מספר זה מהווה הרבה פחות משביעית מסך מספרם הכולל.

INTRODUCTION

^{2301 (2661)} SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

^{2302 (2662)} These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. טיבם ומקורם של השליחים הבודדים

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

מייד בתום יצירתן של שבע רוחות מעגלי האוונה, הרוח האינסופית בראה את הסגל העצום של השליחים הבודדים. שום חלק בבריאה האוניברסאלית – למעט פרדים ומעגלי האוונה – לא התקיים בטרם נבראו השליחים הבודדים; הם פעלו ברחבי היקום המקיף כמעט מזה נצח. והם מהווים בסיס לטכניקה האלוהית של הרוח האינסופית לגילוי-עצמי בעבור הברואות עצומות המימדים של הזמן והמרחב, ולשמירת הקשר האישי עימן.

אף-על-פי ששליחים אלו קיימים מזה נצח כמעט, כולם ניחנים במודעות של תחילת עצמיות. בהיותם היצורים הראשונים שבראה הרוח האינסופית אשר להם מודעות כזו של זמן, הם מודעים לזמן. והם הינם היצורים הראשונים אשר בראה הרוח האינסופית שהפכו לאישיים בזמן ולרוחניים במרחב.

רוחות בודדות אלה הגיעו כבר בשחרו של הזמן כהוויות רוחניות מפותחות לחלוטין ומצוידות בשלמות. כולן שוות זו לזו, והן אינן נחלקות בהתבסס על השוני האישי ביניהן. סיווגיהן מבוססים אך ורק על סוג העבודה אשר מוטלת עליהן מעת לעת.

בני התמותה מתחילים את דרכם בעולמות החלל כהוויות חומריות כמעט-לחלוטין, ומרקיעים פנימה אל עבר המרכזים הכבירים; רוחות בודדות אלה מתחילות את דרכן במרכזם של הדברים כולם, וכמהות להיות מוצבות בבריאות המרוחקות, ואפילו בעולמות היחידאיים של היקומים המקומיים החיצוניים ביותר, ואף מעבר להם.

אף-על-פי שהם מכונים שליחים בודדים, הם אינם רוחות השורות בבדידות; זאת משום שהם אכן אוהבים לעבוד לבדם. הם הינם ההוויות היחידות בכלל הבריאה אשר מסוגלות ליהנות, ואכן נהנות, מקיום בודד; זאת על אף שהוויות אלה נהנות במידה שווה מן הקשר עם הסדרים המועטים של יצורים תבוניים ביקום אשר ביכולתן להתרועע עימם.

השליחים הבודדים אינם משרתים בבידוד; הם מצויים בקשר מתמיד עם העושר האינטלקטואלי של מלוא הבריאה, והם מסוגלים "להאזין" לכל התשדורות של העולמות אשר בהם הם שוהים. כמו כן, הם יכולים לתקשר עם חברי הסגל המידיים שלהם, ההוויות אשר עושות עבודה מסוג דומה לשלהם באותו יקום על. הם אף יכולים לתקשר עם אחרים שאינם מסדרם, ואולם הם הונחו על-ידי מועצת שבע רוחות האב שלא לעשות כן, והם הינם קבוצה נאמנה; הם אינם ממרים הנחיה זו ואינם סרים מדרך הישר. אין בנמצא רישום כלשהו ולו על

231.1 (256:3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

231.2 (256:4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

231.3 (256:5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

231.4 (256:6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

231.5 (256:7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

231.6 (257:1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no

אודות שליח בודד אחד אשר נפל אי-פעם למחשכים.

בדומה למנהלי הכוח האוניברסאליים, השליחים הבודדים נמנים על הסוגים המועטים של הוויות אשר פועלות ברחבי העולמות ואשר פטורות ממאסר או מעיכוב על-ידי בתי המשפט של הזמן והמרחב. הן עשויות להיות מזומנות להופיע בדיון אך ורק בפני שבע רוחות האב, ואולם בכל תולדות יקום האב מעולם לא נקראה מועצה זו של פרדים לשפוט מקרה של שליח בודד.

שליחי משימה בודדים אלו הינם קבוצה מהימנה, עצמאית, גמישה, רוחנית לעילא ומאוד אוהדת של הוויות ברואות, אשר מוצאן מן המקור והמרכז השלישי; הן פועלות בסמכותה של הרוח האינסופית השוכנת באי המרכזי של פרדים והמתבטאת באופן אישי בספירות המטה של היקומים המקומיים. והן משתתפות תמיד במעגל הישיר הנובע מן הרוח האינסופית, אפילו בשעה שהן פועלות בתחומי הברואות המקומיות תחת השפעתן המיידית של רוחות האם של היקומים המקומיים.

קיימת סיבה טכנית אשר בעטייה חייבים השליחים הבודדים הללו לנוע ולעבוד לבדם. למשך פרקי זמן קצרים, ובשעה שהם נייחים, עשויים הם לשתף פעולה בקבוצה, ואולם בעת שהם מקובצים באופן הזה החיבור שלהם למעגל הפרדיסי אשר מזין ומנחה אותם נקטע לחלוטין; והם מבודדים לגמרי. בעת שהם נעים, או כאשר הם פועלים במעגלי החלל ובזרמי הזמן, אם שניים או יותר מסדר זה מצויים בסמיכות קרובה, שניהם מתנתקים מן החיבור לכוחות הגבוהים יותר אשר חגים במעגלים. אתם הייתם עשויים לתאר זאת באופן ציורי כ"קצר במעגל". לפיכך, טבועה בהם יכולת אתרעה אוטומאטית – מעין אות אזהרה – אשר פועלת ללא דופי ומזהירה אותם מפני קונפליקטים קרבים, ובאופן זה לעולם שומרת אותם מרוחקים דיים על-מנת שלא יחולו הפרעות בתפקודם הראוי והיעיל. ואף ניחנים הם מטבעם ביכולת אוטומאטית המגלה את הקרבה של רוחות שילוש בעלות השראה ושל מכווני המחשבה האלוהיים ומצביעה עליהם.

שליחים אלו אינם ניחנים ביכולת האישית להתרחב או להתרבות, ואולם למעשה אין ברחבי היקום משימה אשר הם אינם יכולים לעסוק בה, ואין עבודה אשר לא יוכלו לתרום בעבורה דבר מה חיוני ומועיל. ובמיוחד, הם הינם חוסכי-זמן נפלאים בעבור אלו העוסקים בניהול ענייני היקום; ומסייעים הם לכולנו, מן הגבוה ביותר ועד לנמוך ביותר.

record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

231.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

231.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

231.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are "short circuited" as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

231.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

שליחים בודדים אינם מסופחים באופן קבוע לאישיות שמימית מסוימת או לקבוצת אישיות שמימית. לעולם מצויים הם בתפקיד, ולעולם פועלים הם בהתאם למשימה; ובמהלך שירות שכזה הם עובדים תחת הנחיית המיידית של אלו המכונים את העולמות אשר הם מסופחים אליהם. לכשעצמם, אין להם ארגון או שלטון מסוג כלשהו; הם הינם שליחים בודדים.

השליחים הבודדים מוצבים על-ידי הרוח האינסופית בשבע מחלקות השירות הבאות:

1. שליחים של שילוש פרדיס.
2. שליחים של מעגלי האוונה.
3. שליחים של יקומי העל.
4. שליחים של היקומים המקומיים.
5. חוקרים של משימה בלתי-מוכונת.
6. שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות.
7. מגלי אמת.

שליחים אלו הינם ברי-חליפין בכל מובן מסוג אחד של שירות למשנהו; והעברות מסוג זה מתרחשות כל העת. אין קיימים סדרים נפרדים של שליחים בודדים; הם דומים זה לזה מן הבחינה הרוחנית ושקולים מכל בחינה שהיא. אף כי לרוב מכונים הם באמצעות מספר, הם ידועים לרוח האינסופית בשמותיהם האישיים. ובעבור כולנו, כל יתר האחרים, הם ידועים בשם או במספר השייכים למשימתם הנוכחית.

1. שליחי שילוש פרדיס. אינני מורשה לגלות רבות על אודות עבודתה של קבוצת שליחים זו המשרתת את השילוש. הם הינם משרתיהן הנאמנים והסודיים של האלוהויות, והם זוכים לאמון בנוגע להודעות ייחודיות אשר קיבלו לשם מסירה, הודעות הנוגעות למדיניות שטרם נתגלתה של האלוהויות ולפעולתן העתידית; מעולם לא נודע כי גילו סוד או כי הפירו את האמון הניתן בסדרם. וכל שנאמר בהקשר זה לא נאמר על-מנת להתרברב במושגים, אלא על-מנת לציין כי ביכולתן של האלוהויות לברוא יצורים מושלמים, והן אכן עושות כן.

הבלבול והסערה באורנטיה אין פירושה כי שליחי פרדיס אינם מעוניינים, או שאינם מסוגלים, לנהל את הדברים בדרך אחרת. הבוראים ניחנים ביכולת מלאה להפוך את אורנטיה לפרדיס אמיתי, ואולם 'עדן' שכזה לא יתרום להתפתחות את אותם מאפיינים של חוזק, אצילות וניסיון אשר באמצעותם מעצבים האלים בבטחה את עולמכם בין פטיש הצורך ובין סדן היגון. חרדותיכם וצערכם, התנסויותיכם ואכזבותיכם, מהווים כולם חלק מן התוכנית האלוהית בעבור הספירה שלכם, ממש כשם שהמושגים המעודנת וההסתגלות האינסופית של כל הדברים לתכליתם העליונה הינן מנת חלקם של

^{2321 (257.6)} Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

^{2322 (258.1)} Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

^{2323 (258.2)} 1. Messengers of the Paradise Trinity.

^{2324 (258.3)} 2. Messengers of the Havona Circuits.

^{2325 (258.4)} 3. Messengers of the Superuniverses.

^{2326 (258.5)} 4. Messengers of the Local Universes.

^{2327 (258.6)} 5. Explorers of Undirected Assignment.

^{2328 (258.7)} 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

^{2329 (258.8)} 7. Revelators of Truth.

^{23210 (258.9)} These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

^{23211 (258.10)} 1. *Messengers of the Paradise Trinity.* I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

^{23212 (258.11)} The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central

עולמות היקום המרכזי והמושלים.

2. שליחי מעגלי האוונה. במהלך נתיבת ההרקה שלכם תוכלו להבחין במעומעם, אך באופן הולך וגובר בהדרגה, בנוכחותם של השליחים הבודדים; ואולם לא תוכלו לזהותם בוודאות עד אשר תגיעו להאוונה. השליחים הראשונים אשר תפגשו פנים אל פנים יהיו אלו של מעגלי האוונה.

השליחים הבודדים נהנים ממערכות יחסים מיוחדות עם ילידי עולמות האוונה. שליחים אלו – אשר תפקודם הינו כה מוגבל בשעה שהם שוהים בקרבה זה לזה – יכולים להתייחד באופן אישי ביותר עם ילידי האוונה, והם אכן עושים זאת. ואולם, תהא זו משימה בלתי-אפשרית לתאר בעבור הדעת האנושית את אותה שביעות-רצון עילאית הנוצרת מן הקשר בין הדעת של יצורים אלוהיים מושלמים אלו לבין הרוח של אישיות טרנסצנדנטליות-כמעט שכאלה.

3. שליחי יקומי העל. עתיקי היומין, אותן אישיות אשר מקורן בשילוש ואשר חולשות על גורלות שבעת יקומי העל, אותן שלשות של עוצמה אלוהית ושל תבונה ניהולית, זוכים להספקת שפע של שליחים בודדים. רק באמצעות סדר שליחים זה יכולה שְלִשְׁת השליטים של יקום על אחד לתקשר באופן ישיר ואישי עם שליטיו של יקום על אחר. השליחים הבודדים הינם הסוג היחיד של הוויות רוחניות תבוניות – מלבד, אולי, רוחות השילוש בעלות ההשראה – אשר יכולות להישלח ישירות ממטה של יקום על אחד למטה של יקום על אחר. כל הוויות האחרות חייבות לעבור במסע שכזה דרך האוונה ודרך עולמות הניהול של רוחות האב.

קיימים סוגים מסוימים של מידע אשר לא ניתן להשיגם באמצעות שליחי כבידה, מחזוריות או תשדורת. וכאשר עתיקי היומין נזקקים לדעת בוודאות דברים מעין אלו, חייבים הם לשלוח שליח בודד אל מקור הידע. עוד הרבה בטרם קיום החיים באורנטיה, נשלח השליח אשר נלווה אלי כעת למשימה מאורסה אל היקום המרכזי; והוא נעדר משורות השליחים של אורונטון במשך מיליון שנה כמעט בטרם חזר בעיתו עם המידע הרצוי.

אין כל מגבלה על השירות של השליחים הבודדים ביקומי העל; הם עשויים לפעול כמוציאים לפועל מטעם בתי הדין הגבוהים, או כאוספי מודיעין לטובת העולם. ומכל בריאות העל, הם נהנים במיוחד לשרת באורונטון, משום שכאן הצורך הינו הגדול ביותר וההזדמנויות למאמץ הרואי הינן מרחבות. בעולמות שבהם הצורך הוא עז יותר, כולנו נהנים מן הסיפוק שבתפקוד שלם יותר.

4. שליחי היקומים המקומיים. בשירותו של יקום מקומי אין מגבלות לאופן הפעולה של השליחים הבודדים. אף-על-פי שהם סרים

and perfect universe.

23213 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.*

Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23214 (258.13) Solitary Messengers enjoy special

relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23215 (258.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.*

The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23216 (258.2) There are some kinds of information

which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23217 (258.3) There is no limitation upon the service of

Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

23218 (258.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In

the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers.

למרותו של הבן המאסטר השולט, הם הינם מגליהן הנאמנים של מניעה ושל התכוונותה של רוח האם של היקום המקומי. וכל זאת נכון ושריר באשר לכל השליחים הפועלים ביקום מקומי, בין אם נוסעים הם במישור החוצה ממטה היקום ובין אם פועלים הם ארעית יחד עם אבות הקונסטלציה, ריבוני המערכות או הנסיכים הפלנטאריים. בטרם מרוכזת כלל העוצמה בידי בן בורא בשעה שהוא מרומם לדרגת ריבון ביקומו, פועלים שליחים אלו של היקומים המקומיים תחת הכוונתם הכללית של עתיקי היומין והם הינם האחראים המיידים כלפי נציגם המקומי, איחוד היומין.

5. חוקרים של משימה בלתי-מוכוונת. כאשר קיימת דרישת יתר לגיוס סגל המילואים של השליחים הבודדים, או אז קורא אחד משבעת מנהלי הכוח העליונים למתנדבים למשימות מחקר; ולעולם לא חסרים מתנדבים, הואיל ואלו מתענגים של שליחותם כחוקרים חופשיים ומשוללי כבלים ונהנים לחוות את חדוות מציאת גרעיניהם המארגנים של עולמות ויקומים חדשים.

הם יוצאים לחקור את הרמזים שאותם מספקים מתבונני החלל של העולמות. אלוהיות פרדים יודעות אל נכון על אודות קיומן של מערכות אנרגיה אלה של החלל, שטרם נתגלו; ואולם, הן לעולם לא תמסורנה מידע שכזה. אלמלא השליחים הבודדים חקרו ומיפו את מרכזי האנרגיה המארגנים החדשים הללו, כי אז תופעות אלה היו נותרות עלומות במשך זמן רב אפילו בעבור היצורים התבוניים של העולמות הסמוכים להם. כקבוצה, השליחים הבודדים הינם רגישים ביותר לכבידה; ובהתאם לכך, יכולים הם לחוש לעיתים את נוכחותן הצפויה של פלנטות קטנות וחשוכות מאוד, אותם עולמות המותאמים באופן מיטבי לשם ניסיונות חיים.

שליחים-חוקרים נטולי משימה מוכוונת אלו משוטטים ברחבי יקום האב. כל העת עוסקים הם במשימות חקר במרחבי החלל החיצון שטרם מופה. רבות מן הידיע שברשותנו על המתרש בעולמות החלל החיצון, הינו חבים למסעות החקר של השליחים הבודדים, אשר לעיתים קרובות עובדים וחוקרים לצד האסטרונמים השמימיים.

6. שגרירים ושליחים למשימות מיוחדות. יקומים מקומיים השוכנים באותו יקום-על נוהגים להחליף שגרירים הנבחרים מקרב סדרי בנים הילידיים שלהם. ואולם, על-מנת למנוע עיכובים, שליחים בודדים מתבקשים לעיתים תכופות לשמש כשגרירה של יצירה מקומית אחת ביצירה מקומית אחרת, ולייצג ולבאר תחום אחד בעבור משנהו. לדוגמה: כאשר מתגלה תחום מיושב חדש, הוא עשוי להיות כה מרוחק בחלל עד כי יחלוף זמן רב בטרם שגריר עטוי-שרף יוכל להגיע לאותו יקום מרוחק. מהירות תנועתה של הוויה עטוי-שרף אינה יכולה לעלות על מהירות של 558,840 מיילים של אורנטיה לשנייה, כמניין

They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23219 (2329) 5. Explorers of Undirected Assignment.

When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23220 (2326) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23221 (2321) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23222 (2322) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840

הזמן שלכם. כוכבים מסיביים, זרמי צד ומעקפים – כמו גם משיקים של משיכה – יטו כולם לפעול להקטנת מהירות כזו, כך שבמסע ממושך תקטן המהירות הממוצעת ותעמוד על כ-550,000 מייל לשנייה.

לעיתים תכופות, כאשר מתברר שנדרשות מאות שנים על-מנת ששגריר יליד יוכל להגיע ליקום מרוחק, מתבקש שליח בודד לסור ליקום זה באופן מיידי ולשמש בו כשגריר זמני. השליחים הבודדים יכולים לנוע בקבועי זמן קצרים ביותר; הם אינם בלתי-תלויים לחלוטין בזמן ובמרחב, כמו שליחי הכבידה, אך הם קרובים לכך. בנסיבות אחרות הם אף משמשים כשליחים למשימות מיוחדות.

7. מגלי האמת. השליחים הבודדים מתייחסים למשימת גילוי האמת כאל החובה הגבוהה ביותר של סדרם. ומפעם לפעם הם פועלים בעוצמה התואמת התייחסות זו, כך ביקומי העל וכך בפלנטות היחידאיות של החלל. לעיתים תכופות מסופחים הם לוועדות הנשלחות על-מנת להרחיב את טווח גילוי האמת בעולמות ובמערכות.

3. השירותים של השליחים הבודדים בזמן ובמרחב

כאשר השימוש בשירותי השידור או במנגנון המחזוריות איננו מתאים, השליחים הבודדים הינם הסוג הגבוה ביותר בכל העולמות של אישיות שומרות סוד המסוגלות להעביר מסרים דחופים או חשובים במהירות. הם משרתים במגוון אינסופי של משימות ומסייעים להוויות החומריות והרוחניות של העולמות, ובייחוד כל אימת שמעורב בעניין גורם הזמן. מכל הסדרים אשר מוצבים לשירות ממלכות יקומי העל, הם הינם ההוויות האישיות הגבוהות והמגאנות ביותר המסוגלות להתקרב עד כדי התחמקות כמעט מן הזמן ומן המרחב.

ברחבי היקום קיימות שפע רוחות העושות שימוש בכבידה על-מנת לנוע; רוחות אלה יכולות להגיע לכל מקום בכל זמן – כהרף עין – ואולם הן אינן אישיות. נוסעי כבידה מסוימים אחרים, כדוגמת שליחי הכבידה והרשמים הטרנסצנדנטאליים, הינם הוויות אישיות, ואולם הם אינם עומדים לרשות מנהלי יקומי העל והיקומים המקומיים. העולמות מלאים במלאכים, בבני-אדם ובהוויות אישיות גבוהות אחרות, ואולם כל אלו מוגבלים על-ידי הזמן והמרחב: מגבלת המהירות בעבור רוב ההוויות שאין עטויות-שרף הינה 186,280 מיילים של עולמכם לשנייה אחת של זמנכם; היצורים האמצעדרכיים ויצורים מסוימים אחרים יכולים להגיע, ולעיתים קרובות הם אכן מגיעים, לתנועה במהירות כפולה – 372,560 מיילים לשנייה – זאת בעוד שהשרפים ואחרים יכולים לחלוף בחלל במהירות גבוהה פי שלושה מזה, כ-558,840 מיילים לשנייה. ואולם, למעט השליחים הבודדים, אין

Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

^{23223 (260.3)} When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

^{23224 (260.4)} 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

^{2331 (260.5)} The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

^{2332 (260.6)} The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instanter — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim,

קיימות אישיות מסע או אישיות שליחות הפועלות בטווח שבין המהירויות המיידיות של נוסעי הכבידה לבין המהירויות הנמוכות יחסית של השרפים.

לפיכך, השליחים הבודדים נשלחים למשימות ולשירות באותם מקרים שבהם נדרשת אישיות על-מנת להשלים את המשימה, וכן בעת שרצוי להימנע מאיבוד הזמן שהיה נגרם בשל שליחת כל סוג זמין אחר של שליח בעל אישיות. השליחים הבודדים הינם ההוויות היחידות בעלות אישיות מובחנת אשר מסוגלות להגיע לסנכרון עם הזרמים האוניברסאליים המשולבים של היקום המקיף. מהירות תנועתם משתנה, ותלויה במגוון רחב של גורמים בעלי השפעה, ואולם הרישום מראה כי בעת המסע אשר ערך עמיתי השליח לשם מילוי משימה זו, מהירות התקדמותו הגיעה לכ- 841,621,642,000 מיילים שלכם לשנייה אחת של זמנכם.

יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר לדעת מן הסוג החומרי כיצד רוח עשויה להיות אישיות אמיתית ובה בעת לנוע בחלל במהירויות עצומות שכאלה. ואולם, שליחים בודדים אלו אכן מגיעים ועוזבים את אורנטיה במהירויות בלתי-נתפשות שכאלה; ולמעשה, כלל הכללה של ניהול היקום הייתה מאבדת את מרבית הנוסף האישי שלה אלמלא הייתה זו עובדה.

השליחים הבודדים עשויים לתפקד כקווי תקשורת לעת חירום ברחבי איזורי החלל המרוחקים, בתחומים אשר עדיין אינם נכללים במעגלים הממוסדים של היקום המקיף. הדבר מתרחש כך ששליח אחד, בעת שהוא פועל באופן האמור, יכול לשדר מסר או לשלוח דחף מבעד לחלל לעבר שליח עמית המרוחק ממנו כמאה שנות אור, כפי שאומדים האסטרונומים באורנטיה את המרחקים הבין-כוכביים.

מקרב המוני ההוויות אשר משתפות עימנו פעולה בניהול ענייני יקומי העל, אין חשובות מן השליחים הבודדים בסיוע המעשי ובעזרה לשם חסכון בזמן. ביקומי החלל, הינו מחויבים להסכין עם מגבלות הזמן; ובהתאם לכך נאמדת גם משמעות השירות הכביר שאותו מעניקים השליחים הבודדים אשר, הודות לעדיפות התקשורתית האישית שלהם, ניחנים בעצמאות מסוימת בחלל, ובשל מהירויות התנועה האדירות שלהם הינם כמעט בלתי-תלויים בזמן.

נבצר ממני להסביר לבני התמותה באורנטיה כיצד יכולים השליחים הבודדים להיות חסרי צורה ויחד עם זאת בעלי אישיות אמיתיות ומובחנות. אף-על-פי שהם חסרי אותה צורה אשר מיוחסת באופן טבעי לאישיות, הם אכן ניחנים בנוכחות רוחנית אשר ניתנת להבחנה על-ידי כל ההוויות הרוחניות מן הסוגים הגבוהים יותר. השליחים הבודדים הינם המחלקה היחידה של הוויות אשר נדמה כי היא ניחנת כמעט בכל היתרונות של רוח חסרת צורה, ובנוסף במלא

except the Solitary Messengers.

^{2333 (261.1)} Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

^{2334 (261.2)} It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

^{2335 (261.3)} The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

^{2336 (261.4)} Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

^{2337 (261.5)} I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a

הזכויות של אישיות מלאה. הם אכן הינם אישיות, ובה בעת ניחנים הם כמעט בכל התכונות של מופעי הרוח הבלתי-אישיים.

בתחומי שבעת יקומי העל, באופן הרגיל – אם כי לא תמיד – כל מה שנוטה להגדיל את החופש של יצור כלשהו ממגבלות הזמן והמרחב, נוטה להקטין בשיעור תואם את זכויות האישיות שלו. השליחים הבודדים מהווים יוצא-מן-הכלל לחוק כללי זה. בפעילויותיהם, הם הינם כמעט בלתי-מוגבלים בשימוש בכל השיטות הביטוי הרוחני, השירות האלוהי, הסעד האישי והתקשורת הקוסמית, שאין להם גבול. לו הייתם מסוגלים לראות הוויות יוצאות-דופן אלה באור ההתנסות שלי בניהול ביקום, כי אז הייתם מבינים עד כמה קשה היה לנהל את ענייני יקום העל אלמלא זכינו לשיתוף הפעולה המגוון שלהן.

ללא קשר לשיעור שבו היקום עשוי להתרחב, דומה כי לא ייווצרו יותר שליחים בודדים חדשים. עם גידול היקומים, העבודה המתרחבת של הניהול חייבת להסתמך באופן גובר על סוגים אחרים של סועדים רוחניים, ועל אותן הוויות אשר מקורן הינו בבריאות החדשות האלה, כדוגמת היצורים של הבנים הריבוניים ושל רוחות האם של היקומים המקומיים.

4. הסעד המיוחד של השליחים הבודדים

דומה כי השליחים הבודדים מהווים מתאמי אישיות בעבור כל סוגי ההוויות הרוחניות. הסעד שלהם הופך את כל אישיות העולם הרוחני הנרחב לקרובות זו לזו. הם תורמים רבות להתפתחותה של מודעות לזהות קבוצתית בכל ההוויות הרוחניות. כל סוג של הוויה רוחנית מקבל שירות מקבוצות מיוחדות של שליחים בודדים, אשר מטפחים את היכולת של אותן הוויות להבין ולחוש אחווה כלפי כל הסוגים וכל הסדרים האחרים, שונים ככל שיהיו.

השליחים הבודדים מציגים יכולת כה מדהימה לתאם את כל הסוגים ואת כל הסדרים של אישיות סופיות – ואפילו ליצור קשר עם השלטון המוחלטופי של שליטי-העל של יקום האב – אשר גורמת לכמה מאיתנו לשער כי יצירתם של שליחים אלו על-ידי הרוח האינסופית קשורה באופן כלשהו למתת הדעת העליונה-מרבית של הפועל האחד.

בשעה שסופיון ואזרח פרדיס משתפים פעולה בשילוש "ילד של הזמן ושל הנצח" – פעולה המערבת פוטנציאלים של הדעת העליונה-מרבית שטרם נתגלו – וכאשר אישיות בלתי-מסווגת שכזו נשלחת לוויסג'רנטון, תמיד מוצב שליח בודד (השלכה משוערת של אישיות כתוצאה מן המתת של דעת אלוהית שכזו) כשומר-מלווה לבן כזה ששולש על-ידי בריה. שליח זה מתלווה אל בן חדש זה של ייעוד אל

full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

^{23:38 (261:9)} In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

^{23:39 (261:1)} No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

^{23:41 (262:2)} The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

^{23:42 (262:3)} The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

^{23:43 (262:4)} When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a "child of time and eternity" — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized

העולם אשר בו הוא מוצב ואינו עוזב יותר אף-פעם את וויסג'רינגטון. משהוצמד כך השליח הבודד ליעודו של ילד של הזמן ושל הנצח, הוא מועבר לפיקוחם הבלעדי של אדריכלי יקום האב. אין אנו יודעים מה טומן בחובו העתיד בעבור צימוד יוצא-דופן שכזה. מזה עידן ועידנים ממשיכות להתקבץ שותפויות כאלה של אישיות ייחודיות בוויסג'רינגטון, אך מעולם לא יצא משם ולו צמד אחד.

מספרם של השליחים הבודדים הינו קבוע, בעוד שנראה שאין קיימת מגבלה על טכניקת השילוש של בני הייעוד. מכיוון שלכל בן ייעוד ששולש נלווה שליח בודד, נדמה לנו כי אי-שם בעתיד הרחוק תסתיים אספקת השליחים הבודדים. מי יטול על עצמו את העבודה שהם מבצעים ביקום המקיף? האם השירות שאותו הם מבצעים יועבר לידי גורם חדש מקרב הרוחות בעלות ההשראה? האם בעתיד רחוק כלשהו ינהל היקום המקיף בעיקר על-ידי יוצרים שמקורם בשילוש, בעוד שהיוצרים ממקור יחיד ומקור כפול יעברו הלאה למחוזות החלל החיצון? אם ישובו השליחים למשימותיהם הקודמות, האם יתלוו אליהם בנים אלו של ייעוד? האם בשעה שאספקת השליחים הבודדים תיספג כל כולה אל תפקידי השומרים-המלווים של בנים אלו של ייעוד, תפסקנה גם פעולות השילוש בין סופיונים לבין שוכני פרדיס-האוונה? האם יתרכזו כל השליחים הבודדים היעילים שלנו בוויסג'רינגטון? האם לנצח יוצמדו אישיות רוח יוצאות-דופן אלה לבנים אלו של שילוש שייעודם טרם נתגלה? ואיזו חשיבות עלינו לייחס לעובדה שזוגות אלו, המתקבצים בוויסג'רינגטון, מצויים תחת הנחייתם הבלעדית של אותן הוויית מסתוריות ורבות עוצמה, אדריכלי יקום האב? שאלות אלה ורבות אחרות היננו שואלים את עצמנו, והיננו שואלים אותן אף סדרים רבים אחרים של הוויית שמימיות, ואין אנו יודעים את התשובות.

פעולה זו – יחד עם התרחשויות רבות דומות בניהול היקום – מצביעה ללא ספק על כך שמתקיים ארגון-מחדש בקרב הסגל של היקום המקיף, ואף בקרב הסגלים של האוונה ושל פרדיס; וכן שארגון-מחדש זה מתואם עם ההתפתחויות האנרגטיות העצומות המתרחשות כעת בעולמות החלל החיצון, ומתייחס אליהן.

היננו נוטים להאמין כי נצח העתיד טומן בחובו תופעות של התפתחות ביקום אשר יתעלו הרבה מעבר לאלה אשר נחו בנצח העבר. והיננו מצפים להרפתקאות כבירות אלה, ממש כשם שאף עליכם לצפות להן בכליון עיניים ובתקווה הולכת וגדלה.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

234.4 (262.5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

234.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

234.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

234.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

מסמך 24. האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית

025 ⇨

הספר של אורנטיה

023 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 24

האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית

סעיפים

מבוא

1. מפקחי מעגל היקום
3. מנהלי המפקדים
3. סייעים אישיים לרוח האינסופית
4. המבקרים העמיתים
5. הזקיפים המוקצים
6. מדריכי הבוגרים
7. המקור של מדריכי הבוגרים

מבוא

באורסה היננו מחלקים את כל האישיות והישויות של הפועל האחד לשלוש מחלקות גדולות: האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, קהילות שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן; אותן הוויות רוחניות אשר עוסקות בהוראה ובמתן סעד ליצורים הרצוניים של תוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה.

האישיות הגבוהות יותר האלה של הרוח האינסופית, אשר מוזכרות במסמכים אלו, פועלות ברחבי היקום המקיף בשבע מחלקות:

1. שליחים בודדים.
2. מפקחי מעגל היקום.
3. מנהלי מפקד.
4. סייעים אישיים לרוח האינסופית.
5. מבקרים עמיתים.
6. זקיפים מוקצים.
7. מדריכי בוגרים.

PAPER 24

HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

INTRODUCTION

^{24:01 (264:1)} ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

^{24:02 (264:2)} Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

^{24:03 (264:3)} 1. Solitary Messengers.

^{24:04 (264:4)} 2. Universe Circuit Supervisors.

^{24:05 (264:5)} 3. Census Directors.

^{24:06 (264:6)} 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

^{24:07 (264:7)} 5. Associate Inspectors.

^{24:08 (264:8)} 6. Assigned Sentinels.

^{24:09 (264:9)} 7. Graduate Guides.

השליחים הבודדים, מפקחי המעגלים, מנהלי המפקד והסייעים האישיים מאופיינים בחזקתם על יכולת כבידה של אנטי-כבידה. לא ידוע על קיומו של מטה מרכזי כלשהו בעבור השליחים הבודדים; הם נודדים ברחבי יקום היקומים. המטות של מפקחי מעגל היקום ושל מנהלי המפקד מצויים בבירותיהם של יקומי העל. הסייעים האישיים של הרוח האינסופית מוצבים באי המרכזי של האור. בהתאמה לכך, מוצבים המבקרים העמיתים והזקיפים המוקצים בבירותיהם של היקומים המקומיים ובבירות המערכות המרכיבות אותם. המדריכים הבוגרים שוכנים בהאווה ופועלים בכל מיליארד עולמותיו. אף-על-פי שלרוב האישיות הגבוהות יותר האלה קיימות עמדות ביקומים המקומיים, הן אינן מוצמדות באופן אורגני לממשלותיהן של הממלכות האבולוציוניות.

מקרב שבע המחלקות בקבוצה זו, השליחים הבודדים הינם היחידים – אולי למעט הסייעים האישיים – אשר משוטטים ברחבי יקום היקומים. ניתן לפגוש בשליחים בודדים החל בפרדים והחוצה משם: דרך מעגלי האווה אל עבר בירות יקומי העל, והלאה כלפי חוץ דרך המגזרים והיקומים המקומיים, על חלוקות המשנה שלהם, ואף בעולמות המיושבים. אף כי השליחים הבודדים משתייכים לאישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית, מקורם, טיבם והשירות שאותו הם מבצעים נידון במסמך הקודם.

1. מפקחי מעגל היקום

זרמי העוצמה העצומים של החלל ומעגלי האנרגיה הרוחנית עשויים להיראות כפועלים באופן אוטומאטי; הם עשויים להיראות כאילו הם פועלים ללא מכשולים ולא מעצורים, ואולם אין אלה פני הדברים. כל מערכות האנרגיה המדהימות האלה מצויות תחת שליטה; הן כפופות לפיקוח תבונה. מפקחי מעגלי היקום אינם עוסקים בתחומי האנרגיה הפיזית או החומרית הטהורה – תחום עיסוקם של מנהלי הכוח האוניברסאליים – אלא במעגלי האנרגיה הרוחנית-יחסית ובאותם מעגלים מותאמים אשר הינם חיוניים לשם תחזוקתן של ההוויות הרוחניות המפותחות מאוד ושל היצורים התבוניים מן הסוג המורונטי, או מסוג המעבר. המפקחים אינם מהווים מקור למעגלי האנרגיה ולמעגלי מהות-העל האלוהית, ואולם, באופן כללי, הם קשורים לכל מעגלי הרוח הגבוהים יותר של הזמן ושל הנצח ולכלל מעגלי הרוח היחסיים הנוגעים לניהול רכיבו של היקום המקיף. והם מכוונים ומתפעלים את כל מעגלי האנרגיה הרוחנית הללו אשר מחוץ לאי פרדיס.

מפקחי מעגלי היקום הינם יצירתה הבלעדית של הרוח האינסופית, והם פועלים אך ורק כסוכניו של הפועל האחד. הם הופכים לאישיים על-מנת

24:10 (264:10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:11 (264:11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:11 (265:1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:12 (265:2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following

שיישרתו בארבעת הסדרים הבאים:

1. מפקחי מעגל עליונים.
2. מפקחי מעגל עמיתים.
3. מפקחי מעגל משניים.
4. מפקחי מעגל שלישיניים.

מספרם של המפקחים העליונים בהאווה ושל המפקחים העמיתים בשבעת יקומי העל הינו מני וסופי; מעבר למספר זה אין נבראות הוויות נוספות מסדרים אלו. המפקחים העליונים מונים שבעה, והם מוצבים בעולמות הקבלה של שבעת מעגלי האווה. על המעגלים של שבעת יקומי העל מופקדת קבוצה נפלאה של שבעה מפקחים עמיתים, אשר מטותיהם מצויים בשבע ספירות פרדיס של הרוח האינסופית, עולמותיהם של שבעת המנהלים העליונים. משם מפקחים הם על מעגלי יקומי העל ומכוונים אותם.

על ספירות אלה של הרוח, מתקשרים שבעת המפקחים העמיתים עם הסדר הראשון של מרכזי הכוח העליונים, בקשר אשר תוצאתו – בהכוונת המבצעים העליונים – הינה תיאום ברמה תת-פרדיסית של כלל המעגלים החומריים והרוחניים אשר מופצים לעבר שבעת יקומי העל.

בעולמות המטה של כל אחד מיקומי העל מוצבים המפקחים המשניים, אשר משמשים את היקומים המקומיים של הזמן והמרחב. המגזרים הראשיים והמגזרים המשניים הינם תת-יחידות מנהליות של ממשלות יקומי העל, ואולם הם אינם עוסקים בנושאים אלו של פיקוח על אנרגיית-רוח. אין אני יודע כמה מפקחי מעגלים משניים קיימים ביקום המקיף, ואולם באוורסה מצויים 84,691 מהם. מפקחים משניים נוצרים כל הזמן; ומעת לעת הם מופיעים בקבוצות של שבעים בעולמותיהם של המבצעים העליונים. הינו מקבלים אותם על-פי בקשתנו; זאת בשעה שהינו מתארגנים לקראת כינוס של מעגלי אנרגיה רוחנית נפרדים ושל התקשרויות עוצמה בעבור היקומים החדשים אשר מתפתחים בתחום שיפוטנו.

במטה של כל יקום מקומי פועל מפקח מעגל שלישוני. הוויות מסדר זה – בדומה למפקחים המשניים – נבראות באופן רציף, ונוצרות בקבוצות של שבע-מאות. והן מוקצות על-ידי עתיקי היומין לשירותם של היקומים המקומיים.

מפקחי מעגלים נוצרים לשם מילוי משימותיהם המסוימות, ולעד משרתים הם בקבוצות המקוריות אשר בהן הוצבו. משימותיהם אינן מתחלפות, ולפיכך הם לומדים הבעיות המצויות בתחומי הצבתם המקורית במשך עידנים. לדוגמא: מפקח מעגל שלישוני מספר 572,842 פועל בסאלווינגטון מאז שהועלה המושג הראשוני של יקומכם המקומי, והוא משמש כחבר בסגל האישי של מיכאל

four orders:

- 24:1.3 (265:3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265:4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265:5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265:6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265:7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265:8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265:9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265:10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (265:11) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff

מנבאדון.

בין אם פועלים הם ביקומים המקומיים ובין אם ביקומים הגבוהים יותר, מפקחי המעגלים מנחים את כל המעורבים בדבר בנוגע לבחירה ההולמת במעגלים המשמשים לשם שידור כל המסרים הרוחניים ולהסעתן של כלל האישיות. בעבודת הפיקוח על המעגלים משתמשות הוויות יעילות אלה בכל הסוכנויות, הכוחות והאישיות אשר ביקום היקומים. מפקחי המעגלים מפעילים את "אישיות הרוח הגבוהות של השליטה במעגלים" אשר טרם נתגלו, ומסתייעים בסגל גדול המורכב מאישיות הרוח האינסופית. הם גם אלו אשר יבודדו עולם אבולוציוני במידה שהנסיך הפלנטארי שלו ימרוד כנגד האב האוניברסאלי וכנגד בנו בא-כוחו. ביכולתם לסלק כל עולם מתוך מעגלים אוניברסאליים מסוימים של הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר, ואולם הם אינם יכולים לבטל את הזרמים החומריים של מנהלי הכוח.

יחסם של מפקחי המעגלים האוניברסאליים למעגלי הרוח, דומה במידת-מה ליחסם של מנהלי הכוח האוניברסאליים למעגלים החומריים. שני הסדרים הללו משלימים זה את זה, ויחדיו הם משגיחים על כל המעגלים הרוחניים והחומריים אשר ניתנים לשליטה ולתפעול בידי יצורים.

בידי מפקחי המעגלים נתונה שליטה מסוימת על אותם מעגלי דעת אשר מקושרים לרוח, בדומה, במידה רבה, לאופן שבו מצויים תחת שיפוטם של מנהלי הכוח אותם שלבים של דעת המקושרים לאנרגיה-פיזית – דעת מְכָאנית. באופן כללי, הקשר בין שני הסדרים מרחיב את אופן פעולתו של כל אחד מהם, ואולם מעגלי הדעת הטהורה אינם כפופים לפיקוחו של מי מהם. שני הסדרים אף אינם מתואמים; בכל עבודתם הענפה כפופים מפקחי המעגלים האוניברסאליים למרותם של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל כפיפיהם.

אף כי מפקחי המעגלים זהים זה לזה לחלוטין במסגרת הסדרים התואמים שלהם, כולם הינם יחידים נפרדים. הם אכן הינם הוויות אישיות, אך הם ניחנים באישיות מסוג אחר-מאשר-מתת-אב אשר איננה מצויה בשום סוג של יצור אחר בכלל הקיום ביקום.

אף-על-פי שתזהו ושתכירו אותם בעת מסעכם פנימה לעבר פרדיס, לא יהיה לכם כל קשר אישי עימם. הם הינם מפקחי מעגלים, והם עוסקים ביעילות אך ורק בענייניהם הם. הם מתייחסים אך לאותן אישיות וישויות המופקדות על המשימות הנוגעות למעגלים אשר תחת פיקוחם.

3. מנהלי המפקדים

אף-על-פי שהדעת הקוסמית של התבונה האוניברסאלית מודעת לנוכחותם ולמקום

of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266:2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed "high spirit personalities of circuit control" and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266:3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266:4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266:5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266:6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266:7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the

הימצאותם של כל היצורים החושבים פועלת ביקום היקומים שיטה בלתי-תלויה למנייתם של כל היצורים הרצוניים.

מנהלי המפקד הינם בריאה מיוחדת ומושלמת של הרוח האינסופית, ומספרם אינו ידוע לנו. הם נבראים באופן המאפשר להם לשמור על סינכרוניות מושלמת עם טכניקת המחזוריות של יקומי העל; זאת במקביל להיותם רגישים ומגיבים באופן אישילרצון תבוני. מנהלים אלו, באמצעות טכניקה אשר אינה מובנת עד סופה, הופכים מודעים באופן מיידי להולדתו של רצון בכל חלק מחלקיו של היקום המקיף. ולפיכך, מסוגלים הם לעולם למסור את מספרם, את טיבם ואת מיקומם של כל היצורים הרצוניים בכל אחד מחלקי הבריאה המרכזית ושבעת יקומי העל. ואולם, הם אינם פועלים בפרדיס; שם הם אינם דרשים. בפרדיס הידיעה הינה טבועה; האלוהיות יודעת את כל הדברים.

בהאווה פועלים שבעה מנהלי מפקד באופן שבו אחד מהם מוצב בעולם הקבלה של כל מעגל האווה. למעט השבעה הללו ולמעט סגל המילואים של סדר זה בעולמות פרדיס של הרוח, פועלים כל מנהלי המפקד בתחום שיפוטם של עתיקי היומין.

בכל אחד מן המטות של יקומי העל מושל מנהל מפקד אחד, אשר לו כפופים אלפים על גבי אלפים; אחד בכל בירה של כל יקום מקומי. כל האישיות של סדר זה הינן זהות, למעט אלה שבעולמות הקבלה של האווה, ולמעט שבעת מנהלי המפקד הבכירים של יקומי העל.

ביקום העל השביעי קיימים מאה אלף מנהלי מפקד. מספר זה כולל את כל אלו הניתנים להצבה ביקומים המקומיים; ואולם, מספר זה אינו כולל את הסגל האישי של אוסאטיה, מנהל המפקד הראשי ביקום העל של אורוונטון. אוסאטיה, בדומה למנהלי המפקד הראשיים של יקומי העל האחרים, אינו מכונן במישרין לרישום של רצון תבוני. הוא מכונן אך ורק לעבר כפייו המוצבים ביקומים של אורוונטון; וכך, פועל הוא כאישיות מסקמת מדהימה בעבור הדו"חות שלהם, המגיעים מבירותיהן של הבריות המקומיות.

רשמייה הרשמיים של אוורסה רשמים מעת לעת ברישומיהם את סטאטוס יקום העל, כפי שהוא מצוין במרשמים ובאישיותו של אוסאטיה. מרשם זה הינו אופייני באופן ייחודי ליקומי העל; דו"חות אלו אינם משודרים לא להאווה ואף לא לפרדיס.

עיסוקם של מנהלי המפקד ביצירי-אנוש – כמו גם ביצורים רצוניים אחרים – נוגע אך ורק לרישום עובדת פעולת הרצון. הרישומים של חייכם ושל מעשיכם אינם מעניינם; הם אינם בשום מובן אישיות של רישום. מנהל המפקד של נבאדון – מספר 81,412 באורוונטון – אשר

presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:22 (266:8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:23 (267:1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:24 (267:2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:25 (267:3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:26 (267:4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:27 (267:5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon,

מוצב כעת בסאלווינגטון, מודע וער באופן אישי בזה הרגע ממש לנוכחותכם החיה כאן באורנטיה; והוא ידאג לרשום את האישור על מותכם בו ברגע שתפסיקו לפעול כיצור רצוני.

מנהלי המפקד רשמים את קיומו של יצור רצוני חדש עם ביצוע הפעולה הרצונית הראשונה; והם מצביעים על מותו של יצור רצוני בתום ביצוע הפעולה הרצונית האחרונה מצידו. הופעתו החלקית של הרצון הנצפית בתגובותיהם של כמה מבעלי החיים הגבוהים יותר איננה משתייכת לתחום פעולתם של מנהלי המפקד. הם מונים אך ורק יצורים רצוניים של ממש, ומגיבים אך ורק לפעולה רצונית. כיצד בדיוק הם מבחינים בפעולה רצונית? את זאת איננו יודעים.

הוויות אלה תמיד היו מנהלות מפקד, והן תמשכנה להיות כאלה לעולם. בכל תחום אחר בחלוקת העבודה ביקום הן תהיינה די חסרות תועלת. ואולם, הן פועלות ללא דופי; לעולם הן אינן שוגות ואינן מזייפות. ועל-אף יכולותיהן המדהימות, ולמרות זכויותיהן שלא יאומנו, הן הינן אישיות; הן ניחנות בנוכחות רוח ובצורה ברות-זיהוי.

3. סיעים אישיים לרוח האינסופית

אין ברשותנו ידע אותנטי באשר למועד או לאופן אשר בהם נוצרו הסיעים האישיים. מספרם הינו עצום בוודאי, אך אין באורסה כל רישום שלו. כמסקנה שמרנית המבוססת על ידיעותינו את עבודתם, הנני מהין לאמוד את מספרם בטריליונים רבים. הינו סבורים כי הרוח האינסופית איננה מוגבלת במספר הסיעים האישיים הללו אשר ביכולתה ליצור.

הסיעים האישיים קיימים אך ורק על-מנת לסייע לנוכחות פרדיס של אישיות האלוהות השלישית. אף כי הם מסופחים ישירות לרוח האינסופית וממוקמים בפרדיס, הם מבזיקים אנה ואנה לעבר כל חלקי הבריאה. בכל מקום שאליו משתרעים מעגלי הפועל האחד, סיעים אישיים אלו עשויים להופיע על-מנת להוציא אל הפועל את רצונותיה של הרוח האינסופית. הם נעים בחלל בדומה מאוד לשליחים הבודדים, אך הם אינם אישיות במובן שבו השליחים הינם אישיות.

כלל הסיעים האישיים הינם שווים וזהים; והם אינם מגלים כל מובחנות של אינדיבדואליות. אף-על-פי שהפועל האחד רואה בהם אישיות אמיתית, קשה לאחרים להתייחס אליהם כאל אישיות של ממש; הם אינם מפגינים נוכחות רוח כלפי הוויות רוחניות אחרות. הוויות אשר מקורן בפרדיס מודעות כל העת לקרבתם של סיעים אלו; אך עדיין אין אנו מזהים אצלם נוכחות אישיות. ללא ספק, היעדרה של צורת-נוכחות הופכת אותם לכלי שרת טובים יותר בעבור

number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

2428(267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

2429 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

2431 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

2432 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

2433 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable

אישיות האלוהות השלישית.

מקרב כל סדרי ההוויות הרוחניות אשר התגלו ושמקורם הינו ברוח האינסופית, הסייעים האישיים הינם מן היחידים שאותם לא תפגשו בעת הרקעתכם פנימה לעבר פרדיס.

4. המבקרים העמיתים

בשבע ספירות פרדיס של הרוח האינסופית, שבעת המבצעים העליונים פועלים יחדיו כמועצת המנהלים של מנהלי העל של שבעת יקומי העל. המבקרים העמיתים הינם ההתגשמות האישית של סמכות המבצעים העליונים בעבור יקומי הזמן והמרחב. המשקיפים הגבוהים הללו של ענייני הבריאות המקומיות הינם צאצאיהן של הרוח האינסופית ושל שבע רוחות האב של פרדיס. בזמני הנצח הקרובים שבע-מאות אלף מתוכם הפכו לאישיות, וסגל המילואים שלהם שוכן בפרדיס.

המבקרים העמיתים עובדים תחת הנחיית הישירה של שבעת המבצעים העליונים; זאת בהיותם נציגיהם האישיים ורבי העוצמה ביקומים המקומיים של הזמן והמרחב. מבקר אחד מוצב בספירת המטה של כל אחת מן הבריאות המקומיות, והוא עמית קרוב לאיחוד היומין השוכן שם.

המבקרים העמיתים מקבלים דו"חות והמלצות אך ורק מכפייהם, הזקיפים המוקצים, המוצבים בבירות המערכות המקומיות של העולמות המיושבים, והמדווחים בתורם אך ורק לממונה הישיר עליהם – המבצע העליון של יקום העל הנידון.

5. הזקיפים המוקצים

הזקיפים המוקצים הינם אישיות מתאמות ונציגי הקישור של שבעת המבצעים העליונים. הם הפכו לאישיות בפרדיס על-ידי הרוח האינסופית, ונבראו לשם מילוי התכלית המוגדרת של תפקידם. מספרם הינו קבוע, וקיימים בדיוק שבעה מיליארד מהם.

כשם שהמבקר העמית הינו נציגם של שבעת המבצעים העליונים בעבור כלל היקום המקומי, כך, במידה רבה מאוד, מוצב זקיף מוקצה בכל אחת מעשר-אלף המערכות המקומיות של אותה בריאה מקומית, ומשמש כנציג הישיר של מועצת המנהלים העליונה והמרוחקת של שליטת-העל בענייני כל שבעת יקומי העל. הזקיפים המוצבים בשירות ממשלות המערכות המקומיות של אורונטון פועלים בסמכותו הישירה של מבצע עליון מספר שבע, הוא המתאם של יקום העל השביעי. ואולם,

to the Third Person of Deity.

24:34 (268:4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:41 (268:5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:42 (268:6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:43 (268:7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:51 (268:8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

24:52 (268:9) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their

מבחינת ארגון המנהלתי, כפופים כל הזקפים המוצבים ביקום מקומי כלשהו למבקר העמית המוצב במטה היקום.

בגבולותיה של בריאה מקומית, הזקפים המוצבים משרתים בסבב ומועברים ממערכת למערכת. לרוב, מוחלפים הם מדי אלף שנים כמניין הזמן ביקום המקומי. אף כי נמנים הם עם האישיות הבכירות ביותר המוצבות בבית המערכת, לעולם אין הם משתתפים בדיונים הנוגעים לענייני המערכת. מתוקף תפקידם, הם משמשים כיושבי הראש של עשרים וארבעה המנהלים אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים, ואולם למעט זאת, לבני תמותה המרקיעים יש אך קשר מועט עימם. הזקפים עסוקים באופן בלעדי כמעט בעדכון המלא של המבקר העמית של יקומם בכל הנושאים הנוגעים לרווחת המערכות שעליהן הם מופקדים ולמצבן.

הזקפים המוקצים והמבקרים העמיתים אינם מדווחים למבצעים העליונים דרך מטה יקום העל. הם אחראיים אך ורק בפני המבצע העליון של יקום העל הנידון; פעילויותיהם הינן שונות מאלה של ממשלות עתיקי היומין.

המבצעים העליונים, המבקרים העמיתים והזקפים המוקצים – יחד עם אומניאפים ועם סגל אישיות אחרות שטרם נתגלו – מהווים מערכת יעילה, ישירה, מרכזית ורחבת ממדים של ייעוץ ושל תיאום מנהלי בעבור כלל היקום המקיף של הדברים וההוויות.

administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:53 (269:2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:54 (269:3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:55 (269:4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. מדריכי הבוגרים

כקבוצה, מדריכי הבוגרים מטפחים ומנהלים את האוניברסיטה הגבוהה ללימוד טכני ולהנחיה רוחנית, אשר הינה כה נחוצה על-מנת שבני התמותה יוכלו להשיג את מטרת העידנים: ההגעה אל האל, המנוחה, ולאחריה – נצח של שירות שהפך מושלם. הוויות גבוהות אלה מקבלות את כינון מעצם טיבה ותכליתה של עבודתן. באמצעות קורס האימון וההנחיה של האוונה, אשר משמש כהכנה בעבור המרקיעים עולי הרגל לקראת קבלתם לפרדיס ולסגל הסופיונות, הן מתמסרות באופן בלעדי למשימות של הנחיית הבוגרים בני התמותה של יקומי העל של הזמן.

לא נאסר עלי לנסות ולתאר בפניכם את עבודתם של מדריכי בוגרים אלו, ואולם עבודה זו הינה כה אולטרא-רוחנית, עד כי הנני נואש מן התקווה להעניק לדעת החומרית מושג ראוי על מגוון פעילויותיהם. בעולמות העליונים, לאחר שיתרחב טווח ראייתכם ומשתחררו מאזיקי ההשוואות החומריות, תוכלו להתחיל להבין את משמעות המציאויות מן הסוג אשר "עין לא ראתה ואזן לא שמעה, ואף לא עלה על לב אדם", ואפילו את אותם דברים "אשר-הכין

6. THE GRADUATE GUIDES

24:61 (269:5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:62 (269:6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspirtual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which "eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human

הַאֱלֹהִים לַאוֹהֲבֵי אֱמִיתוֹת נִצְחִיּוֹת אֱלֹהִים. לֹא לְעוֹלָם תִּהְיוּ כִּה מוֹגְבִּלִים בְּטוּחַ רֵאִיִּתְכֶם וּבִיכּוֹלֵת הַבִּנְתְּכֶם הָרוּחָנִית.

מדריכי הבוגרים עוסקים בהנחיית עולי הרגל של הזמן דרך שבעת מעגלי האוונה. אותם מדריכים אשר מקבלים את פניכם עם הגיעכם אל עולם הקבלה של המעגל החיצוני של האוונה, נשארים לצדכם גם במשך כל נתיבתכם במעגלים השמימיים. אף כי תתרועעו במהלך שהותכם במיליארד העולמות עם אינספור אישיות אחרות, מדריכי הבוגרים שלכם יעקבו אחריכם עד לסוף התקדמותכם בהאוונה, ויצפו בכניסתכם למצב השינה האחרון של הזמן, שנת המסע הנצחי לעבר יעד פרדיס; משתתעוררו שם, יקבל את פניכם מלווה פרדיס אשר הוצב לברככם לשלום, ואפשר שאף להישאר במחיצתכם עד אשר תתקבלו כחברים בסגל הסופיונות.

מספרם של מדריכי הבוגרים מצוי מעבר לכוח תפישתה של הדעת האנושית, והם עדיין ממשיכים להופיע. מקורם אפוף מסתורין במידת מה. הם לא היו קיימים מאז שחר הנצח; והם מופיעים באופן מסתורי כל אימת שנזקקים להם. אין בנמצא כל רישום על אודות מדריך בוגרים בכל עולמות היקום המרכזי, עד לאותו יום בעבר הרחוק, אשר בו פילס את דרכו הראשון מבין עולי הרגל בני התמותה והגיע לחגורה החיצונית של הבריאה המרכזית. בו ברגע שנחת בעולם הקבלה של המעגל החיצוני, קיבל את פניו בסבר פנים יפות מאלווריאן, ראש וראשון למדריכי הבוגרים המשמש כעת כיושב הראש של מועצתם העליונה וכמנהלו של ארגון החינוך העצום שלהם.

במרשמי פרדיס על אודות האוונה, בחלק הקרוי "מדריכי בוגרים", מופיע הערך הראשוני הבא:

"ומאלווריאן, הראשון של סדר זה, אכן קיבל את פניו של עולה הרגל אשר גילה את האוונה, ואכן הנחה אותו מן המעגלים החיצוניים של ההתנסות הראשונית, צעד אחר צעד ומעגל אחר מעגל, עד אשר עמד זה בנוכחות המקור והיעד של כל אישיות, ולאחר מכן חצה את סף הנצח לעבר פרדיס."

באותה עת רחוקה הייתי מוצב בשירות עתיקי היומין באוורסה, וכולנו עלצנו בהבטחה כי ברבות הימים עולי רגל מיקום העל שלנו יגיעו לבסוף להאוונה. מזה עידן ועידנים לימדנו כי היצורים האבולוציוניים של החלל ישיגו את פרדיס, וכאשר עולה הרגל הראשון אכן הגיע, שמחת נצח שטפה את החצרות השמימיים.

שמו של עולה הרגל המגלה של האוונה הוא גֶרַנְדְּפֶנְדָה; והוא הגיע מפלנטה מספר 341 במערכת מספר 84, בקונסטלציה מספר 62 של היקום המקומי שמספרו 1,131, הממוקם ביקום

minds," even those things which "God has prepared for those who love such eternal verities." You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

2463 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

2464 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

2465 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated "Graduate Guides," there appears this initial entry:

2466 (270.4) "And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise."

2467 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

2468 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number

העל מספר אחד. הגעתו של גרנדפנדה הייתה סימן לכינון שירות התשדורת של יקום היקומים. עד אז, היו בפעולה אך ורק שירותי התשדורת של יקומי העל ושל היקומים המקומיים, ואולם ההכרזה על הגיעו אל שערי האוונה סימלה את חנוכת "מבזקי ההוד של החלל", המכונים כך בשל התשדורת האוניברסאלית הראשונה אשר דיווחה על הגעתו להאוונה של ראשון היצורים האבולוציוניים אשר זכה להיכנס ליעד הקיום של המרקיעים.

מדריכי בוגרים לעולם אינם עוזבים את עולמות האוונה; הם מסורים לשירותם של עולי הרגל הבוגרים של הזמן והמרחב. ובזמן כלשהו בוודאי תפגשו עם הוויות אצילות אלה פנים אל פנים; זאת אם לא תדחו את התוכנית המובטחת והמושלמת-בכל, אשר תוכננה על-מנת להוציא את הישרדותכם ואת הרקעתכם אל הפועל.

7. המקור של מדריכי הבוגרים

אף כי האבולוציה אינה מטבעו של היקום המרכזי, היננו מאמינים כי מדריכי הבוגרים הינם חברים מנוסים, או כאלו שהפכו מושלמים, מקרב סדר אחר של יצורי היקום המרכזי – שְׁרָתִי האוֹנָה. מדריכי הבוגרים מגלים סימפטיה כה עמוקה ויכולת כה רבה להבין את היצורים המרקיעים, עד שהיננו משוכנעים כי הם רכשו כישורי תרבות אלו באמצעות שירות בפועל בעולמות יקומי העל כשרתי האוונה של סעד אוניברסאלי. אם הבחנה זו אינה נכונה, כיצד, אם כן, נוכל להסביר את היעלמותם הרציפה של השרתים הבכירים והיותר מנוסים?

השרת, בעת שירותו ביקומי העל, ייעדר מהאוונה במשך זמן ממושך; לאחר השלמת משימות קודמות רבות, הוא ישוב הביתה, יקבל את הזכות ל"קשר אישי" עם זוהר פרדיס המרכזי, יאומץ על-ידי האישיות המאירות, וייעלם מידיעת רעיו לרוח, ולעולם לא יופיע עוד בקרב בני מינו.

עם חזרתו משירות ביקומי העל, שרת האוונה עשוי ליהנות פעמים רבות מן האימוץ האלוהי ולהגיח ממנו כשרת מרומם ותו לא. ההתנסות באימוץ האור אין משמעה בהכרח כי על השרת להפוך למדריך בוגרים, ואולם, כמעט רבע מאלו אשר משיגים את האימוץ האלוהי אינם שבים לעולם לְשֵׁרֶת בעולמות.

ברישומים הגבוהים מופיעה שורה של ערכים כעין זה:

"ושרת מספר 842,842,682,846,782 של האוונה, אשר שמו הוא סוֹדְנָה, חזר משירות ביקום העל, התקבל בפרדיס, ידע את האב, נכנס לאימוץ האלוהי, ואיננו עוד."

one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the "space reports of glory," so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

246.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

247.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

247.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of "personal contact" with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

247.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

247.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

247.5 (271.4) "And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not."

וכאשר מופיע ברשומות ערך מעין זה, נתיבתו של שרת שכזה חדלה מלהתקיים. ואולם, בתוך שלושה רגעים בלבד (מעט פחות משלושה ימים במושגי הזמן שלכם) נולד מדריך בוגרים חדש המופיע "באופן ספונטאני" במעגל החיצון של יקום האוונה. ומספרם של המדריכים הבוגרים הינו זהה בדיוק למספר השרתים שנעלמו, אם לוקחים בחשבון הפרש קלוש, ללא ספק בשל אלו המצויים בשלב המעבר.

קיימת סיבה נוספת להניח כי מדריכי הבוגרים הינם שרתי האוונה מפותחים, וזוהי הנטייה המהימנה של מדריכים אלו ושל השרתים הנלווים להם ליצור קשרים יוצאי-דופן. כלל לא ניתן להסביר כיצד חברי שני סדרי ההוויות הנפרדים-לכאורה הללו, מבינים זה את זה ומגלים אהדה אלו כלפי אלו. עצם ההתבוננות במסירות ההדדית הזו הינה מרעננת ומעוררת השראה.

שבע רוחות האב ושבעת מנהלי הכוח העליונים הנלווים הינם, בהתאמה, המאגרים האישיים של פוטנציאל הדעת ושל פוטנציאל העוצמה של ההוויה העליונה, אשר לעת עתה אינה מפעילה אותם באופן אישי. וכאשר עמיתים אלו של פרדיס משתפים פעולה על-מנת ליצור את שרתי האוונה, האחרונים מעורבים מטיבם בשלבים מסוימים של עליונות. למעשה, שרתי האוונה הינם ההשתקפות ביקום המרכזי של פוטנציאלים אבולוציוניים מסוימים של עולמות החלל-זמן, אשר נגלים כולם בשעה שבה שרת עובר התמרה או בריאה מחדש. הינו מאמינים כי התמרות אלה מתרחשות בשל רצון הרוח האינסופית, אשר פועלת ללא ספק מטעם ההוויה העליונה. מדריכי הבוגרים אינם נבראים על-ידי ההוויה העליונה, ואולם כולנו משערים כי האלוהות ההתנסותית מעורבת בדרך כזו או אחרת בפעולות המביאות הוויות אלה לכדי קיום.

האוונה, אשר נחצית כיום על-ידי בני התמותה המרקיעים, שונה במובנים רבים מן היקום המרכזי כפי שהיה בטרם ימיו של גרנדפנדה. הגעתם של מרקיעים בני תמותה למעגלי האוונה חוללה שינויים נרחבים בארגונו של היקום המרכזי האלוהי, שינויים אשר הושקו ללא ספק על-ידי הוויה העליונה – אלוהי היצורים האבולוציוניים – בתגובה להגעת ראשון ילדיו ההתנסותיים מעם שבעת יקומי העל. הופעתם של מדריכי בוגרים, כמו גם בריאתם של הסופרנאפים השלישוניים, מעידה על פעולותיו של האל העליון.

[הוצג על-ידי יועץ אלוהי מאוורסה.]

247.6 (271.9) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide "spontaneously" appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

247.7 (271.9) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

247.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

247.9 (271.9) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

247.10 (271.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

מסמך 25. קבוצות שליחי החלל

026 ⇨

הספר של אורנטיה

024 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 25

קבוצות שליחי החלל

סעיפים

מבוא

1. שרתי האוונה
2. הבוררים האוניברסאליים
3. מוטת השירות הרחבה של הבוררים
4. יועצים טכניים
5. נאמני המשמורת של רשומות בפרדים
6. הרשמים השמימיים
7. בני הלוויה המורונטיים
8. בני הלוויה של פרדים

מבוא

בשלב ביניים בסולם הדרגות במשפחתה של הרוח האינסופית מצויות קהילות שליחי החלל. הוויות רב-גוניות אלה פועלות כחוליות המקשרות בין האישיות הגבוהות יותר לבין הרוחות הסועדות. קהילת השליחים כוללת את הסדרים הבאים של הוויות שמימיות:

1. שרתי האוונה.
2. בורים אוניברסאליים.
3. יועצים טכניים.
4. נאמני משמורת של רשומים בפרדים.
5. רשמים שמימיים.
6. בני-לוויה מורונטיים.
7. בני-לוויה של פרדים.

רק שלוש מתוך שבע הקבוצות אשר נמנו לעיל נבראות ככאלה – השרתים, הבוררים ובני הלוויה המורונטיים; יתר ארבע הקבוצות מייצגות רמות הישג של הפדרים המלאכיים. קהילת

PAPER 25

THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

INTRODUCTION

^{25:01 (273:1)} RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- ^{25:02 (273:2)} 1. Havona Servitals.
- ^{25:03 (273:3)} 2. Universal Conciliators.
- ^{25:04 (273:4)} 3. Technical Advisers.
- ^{25:05 (273:5)} 4. Custodians of Records on Paradise.
- ^{25:06 (273:6)} 5. Celestial Recorders.
- ^{25:07 (273:7)} 6. Morontia Companions.
- ^{25:08 (273:8)} 7. Paradise Companions.

^{25:09 (273:9)} Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and

השליחים משרתת ביקום היקומים באופנים רבים, בהתאם לטבעם האינהרנטי ולסטאטוס שהושג, ואולם, הם כפופים תמיד להנחייתם של שליטי התחומים אשר בהם הם מוצבים לשירות.

attained status, the messenger hosts variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. שרתי האוונה

אף כי מכונים הם שרתים, "יצורים אמצעדרכיים" אלו של היקום המרכזי אינם "שרתים" במובן בזוי כלשהו של המילה. בעולם הרוחני אין קיימות עבודות בזויות; כלל השירות הינו קדוש ומרומם; וכן, ההוויות מן הסדרים הגבוהים יותר אינן מביטות מלמעלה כלפי מטה על בני הסדרים הנמוכים יותר של הקיום.

שרתי האוונה הינם פרי עבודת היצירה המשותפת של שבע רוחות האב ושל עמיתיהן, שבעת מנהלי הכוח העליונים. שיתוף פעולה יצירתי זה הינו הדבר הקרוב ביותר להוות תבנית בעבור שורה ארוכה של יצירות בעלות אופי דואלי ביקומים האבולוציוניים, החל מלמעלה ביצירתו של כוכב בוקר בהיר מתוך ההתקשרות של בן בורא ושל רוח יצירתית, וכלה ברובד הנמוך יותר של התרבות באמצעות קיום יחסי-מין בעולמות כדוגמת אורנטיה.

מספרם של השרתים הינו עצום, וכל העת ממשיכים להיווצר שרתים נוספים. הם מופיעים בקבוצות של אלף ברגע השלישי שלאחר הכינוס של שבע רוחות האב ושל מנהלי הכוח העליונים, המתקיים באיזור המשותף במגזר הצפוני המרוחק של פרדיס. כל שרת רביעי הינו שרת מסוג פיזי יותר מן האחרים; כלומר, מתוך כל אלף, שבע-מאות וחמישים אכן תואמים לסוג הרוחני, אך מאתיים וחמישים הינם פיזיים-למחצה בטבעם. יצורים רביעיים אלו משתייכים במידת-מה לסדר החומרי של ההוויות (חומרי במובן של האוונה), ודומים יותר למנהלי הכוח הפיזיים מאשר לרוחות האב.

במערכות יחסים בין אישיות, שולט הרוחני בחומרי, אפילו אם נדמה כעת שאין אלה פני הדברים באורנטיה; וביצירתם של שרתי האוונה שולט חוק הרוח; היחס הנוצר מניב שלוש הוויות רוחניות על כל אישיות פיזית-למחצה אחת.

השרתים שזה מכבר נוצרו, יחד עם מדריכי הבוגרים החדשים שמופיעים, עוברים כולם תוכנית אימונים אשר מועברת על-ידי המדריכים הבכירים באופן רציף בכל אחד משבעת מעגלי האוונה. או אז, מוצבים השרתים לפעילויות אשר להן הם מותאמים ביותר, ומשום שקיימים שני טיפוסים – רוחני ופיזי-למחצה – קיימות אך מגבלות מועטות על טווח העבודות אשר הוויות רב-גוניות אלה מסוגלות לבצע. הקבוצות הגבוהות יותר, או הרוחניות, מוצבות בשירות האב, הבן והרוח, ובשירותן של שבע רוחות האב. מעת לעת נשלחים השרתים במספרים גדולים על-מנת לשרת בעולמות הלימוד

1. THE HAVONA SERVITALS

251.1 (273.10) Though denominated servitals, these "midway creatures" of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

251.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

251.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

251.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

251.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the

המקיפים את עולמות המטה של שבעת יקומי העל, העולמות המוקדשים לאימונם הסופי ולהנחייתם הרוחנית של הנשמות המרקיעות של הזמן, אשר מתכוננות להתקדם לעבר מעגלי האוונה. הן השרתים הרוחניים והן עמיתיהם הפיזיים יותר, משמשים גם כעוזריהם וכעמיתיהם של מדריכי הבוגרים במלאכת הסיוע וההנחיה של הסדרים השונים של יצורים מרקיעים אשר הגיעו להאוונה, ואשר מבקשים להגיע לפרדס.

שרתי האוונה ומדריכי הבוגרים מפגינים דבקות טרנסצנדנטאלית בעבודתם וחיבה מוגעת ללב אלו כלפי אלו, חיבה אשר בהיותה רוחנית, תוכלו להבינה רק מתוך השוואה לתופעת האהבה האנושית. פאתוס אלוהי מתגלה בהיפרדם של השרתים מעל המדריכים, כפי שקורה לעיתים תכופות בשעה שנשלחים השרתים למשימות מעבר לגבולותיו של היקום המרכזי; ואולם, הם יוצאים לשליחותם בשמחה ולא בצער. שמחת הסיפוק שבשירות הגבוה הנה הרגש השולט בקרב הוויות רוחניות. צער אינו יכול להתקיים נוכח המודעות לשירות אלוהי אשר התבצע בנאמנות. ובשעה שנשמתי המרקיעה של האדם עומדת אל מול השופט העליון, או אז ההחלטה בעלת החשיבות הנצחית איננה נקבעת על סמך הצלחות חומריות או הישגים כמותיים; פסק הדין המהדהד בחלל בתי המשפט של מעלה מכריז: "הַטִּיבְתָּ עֲשׂוֹת עֶבֶד טוֹבוֹנָאָמֶן; כִּי נֶאֱמַן הָיִיתָ בְּכָל נְתִיבוֹתֶיךָ, וְאַפְקִידְךָ שְׁלִיט עַל דְּרָכֶי אֶרֶץ."

לעולם מוצבים שרתי האוונה לשירות ביקום-על בתחום שעליו חולשת רוח האב אשר לה הם דומים ביותר מן הבחינה הכללית ובתכונותיהם הרוחניות המיוחדות. הם משרתים אך ורק בעולמות החינוך המקיפים את בירותיהם של שבעת יקומי העל; והדיווח האחרון מאורסה מורה כי כמעט 138 מיליארד שרתים שימשו כסועדים ב-490 עולמות הלוויין שלה. הם עוסקים במגוון אינסופי של פעילויות הקשורות לעבודתם של עולמות חינוך אלו, המהווים את אוניברסיטאות-העל של יקום העל של אורונטון. כאן משמשים הם כמלווים; הם ירדו מן השלב הבא של נתיבתכם על-מנת ללמד אתכם, ועל-מנת לעורר בכם השראה בנוגע למציאות ולוודאות של סיום לימודיכם בעולמות הזמן ולהעפלתכם בסופו של דבר אל עולמות הנצח. ובאמצעות מגעיהם אלו זוכים השרתים באותה התנסות ראשונית בסעד יצורי הזמן המרקיעים, אשר מסייעת להם רבות לעבודתם העוקבת במעגלי האוונה כעוזרי מדריכי הבוגרים – או כשרתים שהותמרו – כמדריכי בוגרים בעצמם.

seven superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

^{251.6 (274.3)} The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and faithful servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

^{251.7 (274.4)} On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. הבוררים האוניברסאליים

על כל שרת האוונה שנברא, מובאים לכדי קיום שבעה בוררים אוניברסאליים, אחד בכל

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

^{252.1 (275.1)} For every Havona Servital created, seven Universal Conciliators are brought into being, one in

יקום על. פעולה יצירתית זו מערבת טכניקת יקום-על מובחנת של תגובת שיקוף לפעולות אשר מתרחשות בפרדים.

בעולמות המטה של שבעת יקומי העל פועלות שבע ההשתקפויות של שבע רוחות האב. קשה לתאר כהלכה לדעת החומרית את טיבן של רוחות מחזירות אלה. הן הינן אישיותות לאמיתות של דבר; ועדיין, כל חבר בקבוצה של יקום העל משקף באופן מושלם אחת בלבד משבע רוחות האב. ובכל פעם שרוחות האב חוברות למנהלי הכוח העליונים על-מנת ליצור קבוצה של שרתי האוונה, בה בעת מתרחשת התמקדות באחת מן הרוחות המחזירות בכל אחת מקבוצות יקומי העל; ומיד מופיעים, מוכנים ומזומנים, מספר זהה של בוררים אוניברסאליים בעולמות המטה של בריאות העל. אם, בעת יצירת השרתים, רוח אב מספר שבע לקחה את היוזמה, אזי רק הרוחות המחזירות מן הסדר השביעי תהיינה בוררים; ובמקביל ליצירת אלף שרתיים בדמות אורונטון, יופיעו אלף בוררים מן הסדר השביעי בכל אחת מבריות יקומי העל. ובפעולות אלה – המשקפות את טיבן בעל שבעת ההיבטים של רוחות האב – נוצרים שבעת הסדרים של הבוררים הברואים המשרתים בכל אחד מיקומי העל.

בוררים במעמד של טרם-פרדים – בהיותם מוגבלים למגזרי הבריאה הילידיים שלהם – אינם מחליפים את מקום שירותם בין יקומי העל. כל סגל של יקום העל, הכולל שביעית מכל סדר נברא, מבלה, איפוא, זמן רב תחת השפעת אחת מרוחות האב בנפרד מהשפעתן של האחרות; זאת משום שבעוד שכל שבע הרוחות משתקפות בבירותיהם של יקומי העל, רק אחת מהן הינה דומיננטית בכל אחת מבראות-העל.

למעשה, כל אחת משבע בריאות-העל מחוזרת על-ידי אותה רוח אב אשר חולשת על גורלותיה. וכך, הופך כל יקום-על למעין מראה עצומת ממדים המשקפת את טיבה ואת אופייה של רוח האב המפקחת עליו; וכל זה ממשיך הלאה בכל יקום מקומי המשתייך ליקום-על זה, הודות לנוכחות ולתפקוד רוחות האם היצירתיות. השפעתה של סביבה שכזאת על הצמיחה האבולוציונית היא כה עמוקה, עד כי במהלך הנתיבות שלאחר שירותם ביקומי העל, מפגינים הבוררים באופן קבוצתי ארבעים-ותשע נקודות מבט התנסותיות, או תובנות, כל אחת מזווית מסוימת – ובהתאם גם חלקית – אך אשר כולן משלימות הדדית זו את זו, ויחדיו נוטות לחבוק את מעגל העליונות.

בכל יקום על, באופן משונה אך טבעי, הבוררים האוניברסאליים מוצאים עצמם מחולקים להתאגדויות בנות ארבעה חברים אשר במסגרתן הם ממשיכים לשרת. שלושה מחברי

each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

2522 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

2523 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are reflected on the superuniverse capitals, only one is dominant in each supercreation.

2524 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

2525 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three

כל קבוצה הינם אישיות רוחנית, ואילו חבר אחד – בדומה למקרה של שרת אחד מכל ארבעה שרתים – הינו הוויה חומרית-למחצה. רביעייה זו מהווה ועדת בוררים והרכבה הוא כדלהלן:

1. השופט-הבורר. אותו אחד אשר מתקבל פה אחד על-ידי שלושת האחרים כמוסמך ביותר וכשיר באופן המיטבי לשמש כמנהיג המשפטי של הקבוצה.

2. הטוען-הרוחני. אותו אחד הממונה על-ידי השופט הבורר להציג ראיות ולהבטיח את זכויותיהן של כל האישיות המעורבות בכל עניין המובא לבירורה המשפטית של ועדת הבוררות.

3. המוציא-לפועל האלוהי. אותו בורר אשר הינו כשיר מעצם טבעו ליצור קשר עם ההוויות החומריות של העולמות ולהוציא לפועל את החלטותיה של הוועדה. המוציאים-לפועל האלוהיים, בהיותם יצורים רביעיים – כלומר חומריים-למחצה – הינם כמעט ברי-נראות, אך לא לגמרי, בעבור יכולת הראייה קצרת הטווח של הגזעים בני התמותה.

4. הרשם. חבר הוועדה הנותר הופך באופן אוטומאטי לרשם, לפקיד בית המשפט. הוא מוודא כי כל הרישומים נערכים כיאות בעבור ארכיב יקום העל ומרשם היקום המקומי. במידה והוועדה משרתת בעולם אבולוציוני, כי אז נערך, בסיועו של המוציא לפועל, דו"ח שלישי בעבור המרשם הפיזי של הממשל בעל הסמכות השיפוטית.

כאשר הוועדה מכונסת לדיון, היא פועלת כקבוצה של שלושה; זאת משום שהטוען מנותק מן התהליך השיפוטי, ומשתתף בגיבוש פסק הדין רק עם סיום השימוע. לפיכך, ועדות אלה מכונות לעיתים בשם – שלשת שופטים.

הבוררים תורמים תרומה ערכית ניכרת להתנהלותו החלקה של יקום היקומים. הם נעים בחלל במהירות השרפית המשולשת ומשמשים כבתי הדין הניידים של העולמות; כוועדות המוקדשות לשיפוט מהיר של קשיים מינוריים. אלמלא היו קיימות ועדות ניידות והגונות לעילא אלה, היו בתי הדין של העולמות מוצפים עד כלות בעיסוק בְּאִי-ההבנות הקטנות של העולמות.

שלושת שיפוט אלה אינם עוסקות בענייני הנצח; הנשמה, וסיכויי הנצח של יצור הזמן, לעולם אינם עומדים בסכנה בשל פעולותיהן. הבוררים אינם עוסקים בסוגיות המשתרעות אל מעבר לקיום בזמן ולרווחה הקוסמית של יצורי הזמן. ואולם, משקיבלה הוועדה סוגיה לשם שיפוט, פסיקתה הינה סופית ולעולם ניתנת פה-אחד; החלטתו של שופט-בורר איננה ניתנת עוד לערעור.

are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

2526 (275.9) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

2527 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

2528 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

2529 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25210 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25211 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25212 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiter.

3. מוטת השירות הרחבה של הבוררים

המטה הקבוצתי של הבוררים שכן בבירת יקום העל שלהם; שם מצוי סגל המילואים הראשי שלהם. סגל המילואים המשני שלהם מוצב בבירות היקומים המקומיים. חברי הוועדה הצעירים יותר וחסרי-הניסיון מתחילים את שירותם בעולמות הנמוכים, עולמות כדוגמת אורנטיה, ומשהם צוברים שם ניסיון ובשלות הם מקודמים לעבר שיפוט של בעיות גדולות יותר.

סדר הבוררים הינו מהימן לחלוטין; מעולם לא סטה מדרך הישר ולו אחד מהם. אף כי תבונתם ושיפוטם אינם חסינים מפני שגיאות, ניתן לסמוך עליהם ללא סייג ונאמנותם מהימנה. מקורם מצוי במטות העל של יקומי העל, ובסופו של דבר הם חוזרים לשם, תוך התקדמות ברמות הבאות של שירות ביקום:

1. בוררים לעולמות. כל אימת שהאישיות המפקחות על עולמות יחידאיים מוצאות עצמן אובדות עצות במידה ניכרת, או בשעה שהן מגיעות למעשה להיעדר-מוצא באשר לאופן הפעולה ההולם נסיבות קיימות – ובמידה שהנושא איננו חשוב דיו על-מנת שיובא לדיון בפני בתי המשפט הרגילים של התחום – כי אז, מיד עם קבלת בקשתן של שתי אישיות, אחת מכל צד במחלוקת, תחל ועדת בוררים את פעולתה ללא דיחוי.

משהופקדו הקשיים הניהוליים והשיפוטיים הללו בידי הבוררים לשם בחינה ושיפוט, הם הינם עליונים בסמכותם. ואולם, הם לא יגבשו את החלטתם עד אשר תשמענה כל הראיות; ואין גבול לסמכותם לזמן עדים, מכל מקום אשר אלו ימצאו. ואף כי אין זכות ערעור על החלטותיהם, לעיתים מתפתחים העניינים כך שהוועדה סוגרת את התיק בנקודה נתונה, מסכמת את דעותיה בעניין ומעבירה את כלל הסוגיה לבתי הדין הגבוהים יותר של התחום.

החלטות הוועדה נרשמות במרשם הפלנטארי, ואם קיים צורך – הן מוצאות אל הפועל בידי המוציא לפועל האלוהי. עוצמתו של זה הינה כה כבירה, וטווח פעילותו בעולם מיושב הוא רחב ביותר. המוציאים-לפועל האלוהיים הינם רבי-אמנים בטפיל (מניפולציה) כל מה שפלא באינטרס של מה שאמור להיות. לעיתים מבוצעת עבודתם למען הרווחה הבוררה של התחום, אך לעיתים קשה להסביר את פעולותיהם בעולמות הזמן והמרחב. אף כי הצווים שהם מוציאים אל הפועל אינם מוגדים את חוקי הטבע ואף לא את השימושים המוסמכים של התחום, לעיתים עושים הם את מעשיהם המשונים ואוכפים את הרשאות הבוררים

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

^{2531 (276.9)} Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired riper experience.

^{2532 (276.7)} The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

^{2533 (276.8)} 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

^{2534 (277.1)} When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

^{2535 (277.2)} The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the

בהתאם לחוקים הגבוהים יותר של ממשלת המערכת.

2. הבוררים במטות המערכות. מן השירות בעולמות האבולוציוניים, מקודמות ועדות אלה של ארבעה לתפקיד במטות של המערכות. כאן מזומנת להם עבודה רבה, והם מתבררים כחבריהם המבינים של בני-אדם, של מלאכים ושל הוויות רוחניות אחרות. שלשות השיפוט אינן עוסקות במחלוקות אישיות באותה מידה שבה הן עוסקות במחלוקות בין קבוצות ובאי-ההבנות המתעוררות בין סדרים שונים של הוויות; ובמטה של מערכת חיות בצוואת הן הוויות חומריות והן הוויות רוחניות, כמו גם הוויות מטיפוסים משולבים, כדוגמת הבנים החומריים.

ברגע שבו הביאו הבוררים לכדי קיום יחידים בעלי יכולת בחירה, או אז התרחשה התרחקות מן הפעולה החלקה של המושלמות האלוהית; אי-הבנות יצוצו בוודאי, ויש להבטיח דרך הוגנת ליישב מחלוקות כנות אלה של נקודות המבט. על כולנו לזכור כי הבוררים יודעי-הכול ומסוגלי-הכול יכולים היו ליצור את היקומים המקומיים מושלמים ממש כהאונה. וביקום המרכזי, אין כל צורך בפעולתן של וועדות בוררים. ואולם, בחוכמתם הכוללת הבוררים לא בחרו לעשות כן. ואף כי הם יצרו יקומים שופעים בהבדלים ורוחשים בקשיים, הם סיפקו באותה מידה את המנגנונים ואת האמצעים הדרושים על-מנת ליישב את כל ההבדלים ועל-מנת להפוך את כל הבלבול-לכאורה הזה להרמוני.

3. בוררי הקונסטלציות. מן השירות במערכות מקודמים הבוררים אל שיפוט בעיותיה של קונסטלציה – אל הטיפול באותם קשיים מינוריים המתגלעים בין מאה מערכות העולמות המיושבים שלה. אף כי רק בעיות מועטות המתעוררות במטות הקונסטלציות נפלות בתחום שיפוטם, עסוקים בוררי הקונסטלציות – תוך שהם נעים ממערכת למערכת – באיסוף ראיות ובהכנת תצהירים מקדמיים. אם הוויכוח הינו הגון, אם הקשיים העולים מחילוקי הדעות הינם כנים, ומבעים ביושר מתוך הגיון בנקודות המבט השונות, אזי אין זה משנה כמה מעטות האישיות המעורבות, ואין זה משנה עד כמה טריוויאליים נדמים חילוקי הדעות, תמיד יכולה להתכנס ועדת בוררים ולהחליט בנוגע לערכה של המחלוקת.

4. בוררים ליקומים המקומיים. בעבודתו הרחבה יותר הזו של יקום, הבוררים מעניקים עזרה מרובה הן למליצדקים והן לבנים הסמכותיים, הן לשליטי הקונסטלציות והן לקבוצת האישיות הנגועות לתיאום מאה הקונסטלציות ולניהולן. הסדרים השונים של השרפים ושל שוכנים אחרים של ספירות המטה של יקום מקומי, מפקים גם הם תועלת מן העזרה ומן ההחלטות של השלשות השיפוטיות.

כמעט בלתי-ניתן להסביר את טיב

higher laws of the system administration.

^{2536 (277.3)} 2. *Conciliators to the System Headquarters.* From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

^{2537 (277.4)} The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

^{2538 (277.5)} 3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

^{2539 (277.6)} 4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

^{25310 (278.1)} It is almost impossible to explain the

המחלוקות העשויות להתגלע בעניינים המפורטים של מערכת, של קונסטלציה או של יקום. קשיים אכן מתעוררים, ואולם אין הם דומים כלל ועיקר למבחנים ולקשיים של הקיום החומרי, כפי שאלו נחווים בעולמות האבולוציוניים.

5. בוררים למגזרים המשניים של יקומי העל. מן הבעיות של היקומים המקומיים, מתקדמים הבוררים ללימוד הסוגיות העולות במגזרים המשניים של יקום העל שלהם. ככל שהם מרקיעים רחוק ופנימה יותר מן הפלנטות האינדיבידואליות, כן פוחתות החובות החומריות של המוציא לפועל האלוהי; בהדרגה מקבל הוא על עצמו תפקיד חדש, כמפְרֵש הרחמים והצדק, ובה בעת – בהיותו חומרי-למחצה – שומר הוא את הוועדה בכללותה בקשר אוהד עם ההיבטים החומריים של חקירותיה.

6. בוררים למגזרים הראשיים של יקום העל. אופייה של עבודת הבוררים ממשיכה להשתנות ככל שהם מתקדמים. יש בה פחות ופחות אי-הבנות הדורשות שיפוט, ויותר ויותר תופעות מסתוריות המבקשות הסבר ופירוש. משלב לשלב הם מתפתחים מבוררים של מחלוקות לכדי מבארים של המסתורין-שופטים המתפתחים והופכים למורים ולמפרשים. בעברם הם היו בוררים בין אלו אשר אפשרו לבורות לעורר קשיים ומחלוקות; ואילו כעת, הם הופכים למורים לאלו אשר הינם נבונים וסבלניים דיים על-מנת להימנע מהתנגשויות של דעת וממלחמות דעות. ככל שחינוכו של יצור הינו גבוה יותר, כך גם גובר הכבוד אשר הוא רוחש לידע, לניסיון ולדעותיהם של אחרים.

7. בוררים ליקומי העל. כאן הופכים הבוררים למתואמים – ארבעה מורים-מפשרים אשר מבינים זה את זה ופועלים ככאלו באופן מושלם. מן המוציא לפועל האלוהי נלקחות סמכויות הענישה, והוא הופך לקול הפיזי של השלשה הרוחנית. בשלב זה, הפכו היועצים והמורים הללו זה מכבר לבעלי מומחיות והיכרות מעמיקה עם רוב הבעיות והקשיים אשר בהם ניתן לפגוש בפועל בהתנהלות ענייניו של יקום על. וכך, הופכים הם ליועצים נפלאים ולמורים נבונים לעולי הרגל המרקיעים, השוכנים בספירות החינוכיות הסובבות את עולמות המטה של יקומי העל.

כל הבוררים משרתים תחת פיקוחם הכללי של עתיקי היוםין ותחת הנחיית המיידית של בבואות העזר, עד הגיע הזמן שבו הם מתקדמים לפרדיס. בשעת שהייתם בפרדיס הם מדווחים לרוח האב אשר חולשת על יקום העל אשר ממנו הם יצאו.

מְרשמי יקומי העל אינם מונים את הבוררים אשר עברו אל מעבר לתחום שיפוטם, וועדות שאלה פזורות בהיקף נרחב ברחבי היקום המקיף. הדיווח האחרון ממרשם אוורסה מעמיד את מספר הוועדות הפועלות באורונטון על קרוב לשמונה-עשר טריליון – קרי, מעל לשבעים טריליון יחידים. ואולם, זהו אך שיעור קטן מסך

nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

25311 (2782) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25312 (2783) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25313 (2784) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25314 (2785) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25315 (2786) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude

הבוררים הכולל אשר נברא באורונטון; מספר זה עומד על שיעור אחר לחלוטין, גבוה הרבה יותר, אשר שקול למספרם הכולל של שרתי האוונה, אם מוציאים מן החשבון את שיעור ההתמרות של אלו לכדי מדריכי בוגרים.

מעת לעת, בשעה שגדל מספר הבוררים של יקומי העל, הם מועברים למועצת המושלמות בפרדיס, ממנה הם מגיחים לאחר מכן כסגל המתאם אשר מתפתח על-ידי הרוח האינסופית בעבור יקום היקומים; זוהי אותה קבוצה מופלאה של הוויות אשר גדלה כל העת בהיקפה המספרי, כמו גם ביעילותה. באמצעות הרקעה התנסותית ואימון בפרדיס, חברי קבוצה זו רכשו תפישה ייחודית של המציאות המגיחה של ההווה העליונה, והם משוטטים ברחבי יקום היקומים במשימות מיוחדות.

חברי וועדת בוררים לעולם אינם נפרדים. קבוצת הארבעה תמיד משרתת יחד, ממש באופן שבו חוברו חברה יחדיו מלכתחילה. ואפילו בעת השירות המהולל שלהם, ממשיכים הם לפעול כרביעיות של ניסיון קוסמי צבור ושל תבונה התנסותית אשר הפכה מושלמת. ולנצח מאוגדים הם כהתגשמות הצדק העליונה של הזמן והמרחב.

4. יועצים טכניים

מוחות משפטיים וטכניים אלו של עולם הרוח לא נבראו ככאלו. מקרב הסופרנאים והאומניאפים המוקדמים, בחרה הרוח האינסופית מיליון מהמוחות הסדורים יותר, על-מנת שאלו ישמשו כגרעינה של קבוצה רחבה וגמישה זו. ומאז זמן זה בעבר הרחוק, נדרשת מכל השואפים להפוך ליועצים טכניים, התנסות בפועל ביישום חוקי המושלמות בעבור תוכניות היצירות האבולוציוניות.

היועצים הטכניים מגויסים מקרב שורותיהם של סדרי האישיות הבאים:

1. הסופרנאפים.
2. הסקונאפים.
3. הטֶרְטִיאִיִּפִּים.
4. האומניאפים.
5. השרפים.

6. סוגים מסוימים של בני-תמותה מרקיעים.

7. סוגים מסוימים של אמצעדרכיים מרקיעים.

מבלי למנות את בני התמותה ואת האמצעדרכיים, אשר כולם מסופחים סיפוח זמני בלבד, עומד בעת הזאת מספר היועצים הטכניים הרשום באוורסה ופועל באורונטון על מעט יותר

of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

^{25:316 (278:7)} From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

^{25:317 (279:1)} The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

^{25:41 (279:2)} These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

^{25:42 (279:3)} The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- ^{25:43 (279:4)} 1. The Supernaphim.
- ^{25:44 (279:5)} 2. The Seconaphim.
- ^{25:45 (279:6)} 3. The Tertiaphim.
- ^{25:46 (279:7)} 4. The Omniaphim.
- ^{25:47 (279:8)} 5. The Seraphim.

^{25:48 (279:9)} 6. Certain Types of Ascending Mortals.

^{25:49 (279:10)} 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

^{25:410 (279:11)} At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is

משישים ואחד טריליון.

יועצים אלוהיים פועלים לעיתים תכופות כיחידים, אך הם מאורגנים לשירות, ומחזיקים מטה משותף בספירות ההצבה שלהם, בקבוצות של שבעה יועצים. בכל קבוצה, לפחות חמישה חברים חייבים להיות בעלי מעמד של קבע, בעוד שעד שניים רשאים להימצא בחבירה זמנית. בני-תמותה ויצורים אמצעדרכיים מרקיעים משרתים בוועדות ייעוץ אלה בעודם חותרים להרקיע לפרדיס, אך הם אינם נוטלים חלק בתוכניות ההכשרה הרגילות המיועדות ליועצים הטכניים, ולעולם אינם הופכים לחברים של קבע בסדר זה.

בני התמותה והיצורים האמצעדרכיים הללו – המשרתים באופן זמני עם היועצים – נבחרים לעבודה מעין זו בשל מומחיותם במושגי החוק האוניברסאלי והצדק העליון. בעת מסעכם אל עבר יעדכם הפרדיסי, בעודכם צוברים בריצפות ידע נוסף וכישורים מועשרים, תינתן לכם כל העת ההזדמנות לחלוק עם אחרים את התבונה ואת הניסיון שכבר צברתם; כל הדרך להאווה תמלא תפקיד של תלמיד-מורה. אתם תעפילו במעלה רמות ההרקעה של היקום ההתנסותי העצום הזה, בכך שתחלקו את הידע החדש אשר רכשתם בנתיבתכם המתקדמת, עם אלו המצויים אך מתחילים. במשטר האוניברסאלי, אינכם מוכרים כבעלי ידע ואמת, עד אשר הוכחתם את יכולתכם ואת רצונכם לחלוק עם אחרים את האמת ואת הידע הללו.

לאחר אימון ממושך והתנסות בפועל, מורשות כל הרוחות הסועדות – אשר מעמדן גבוה מן הכרובים – לקבל מינוי של קבע כיועצות טכניות. כל המועמדים מצטרפים לסדר זה של שירות מרצונם החופשי; ואולם, משקיבלו על עצמם אחריות שכאלה, אין הם רשאים לזנוח אותן עוד. רק עתיקי היוםין לבדם יכולים להעביר יועצים אלו לפעילויות אחרות.

אימון היועצים הטכניים התחיל במכללות המלכיצדקים של היקומים המקומיים, והוא ממשיך בחצרותיהם של עתיקי היוםין. מאימון זה ביקום העל, מתקדמים הם ל"בתי הספר של שבעת המעגלים", הממוקמים בעולמות הקבלה של מעגלי האווה. ומעולמות הקבלה הם מתקבלים ל"מכללות אתיקת החוק וטכניקת העליונות", המהוות את בית הספר לאימון בפרדיס המיועד ליועצים הטכניים אשר הופכים למושלים.

יועצים אלו הינם יותר מאשר מומחי משפט; הם הינם תלמידיו ומוריו של החוקהיישומי, קרי חוקי היקום המיושמים בחייהם, וחלים על גורלותיהם, של כל אלו המאכלסים את התחומים העצומים של הבריאה רחבת הממדים. בחלוף הזמן, הם הופכים להיות ספריות החוק החיות של הזמן והמרחב, והם מונעים אינסוף צרות ועיכובים בלתי-נחוצים על-ידי הנחיית אישיות הזמן בנוגע לצורות ולהליכים המקובלים ביותר על שליטי הנצח. כך, יכולים הם להנחות את

slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the "schools of the seven circles" located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the "college of the ethics of law and the technique of Supremacy," the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony

העובדים בחלל, ולאפשר להם לפעול בהרמוניה עם דרישות פרדיס; הם הינם המורים של כל היצורים בנוגע לטכניקה של הבוראים.

לא ניתן לברוא ספריה חיה שכזו של חוק יישומי; ולכן, הוויות שכאלה חייבות להתפתח מתוך ההתנסות בפועל. האלוהויות האינוסופיות הינן קיומיות, ובכך מפצות הן על היעדר ההתנסות; הן יודעות את הכול אף בטרם התנסו בכל, ואולם, הן אינן חולקות ידע לא-התנסותי זה עם היצורים הכפופים להן.

בעבודתם, מקדישים עצמם היועצים הטכניים למניעת עיכובים, להענקת אפשרות להתקדמות ולייעוץ לעבר ההישג. תמיד קיימת הדקרה טובה ביותר והנכונה לעשות את הדברים; לעולם קיימת טכניקת המושלמות, דרך אלוהית, ויועצים אלו יודעים כיצד לכוון את כולנו למציאתה של דרך טובה יותר זו.

הוויות מעשיות מאוד וחכמות ביותר אלה קשורות תמיד בקשר קרוב לשירות ולעבודה של הפוסקים האוניברסאליים. לרשות המלכיצדקים עומד סגל מוכשר. שליטי המערכות, הקונסטלציות, היקומים ומגזרי יקומי העל, מצידים לעילא במוחות עיון טכניים, או משפטיים, אלו של עולם הרוח. קבוצה מיוחדת פועלת כיועציהם המשפטיים של נשאי החיים, ומייעצת לבנים אלו בנוגע למידת ההתרחקות המותרת מן הסדר המבוסס של הפצת החיים, וכן מנחה אותם בנוגע לזכויותיהם ולחופש הפעולה שלהם. הם הינם היועצים של כל מחלקות ההוויות באשר לשימוש ולטכניקות ההולמות של כלל הפעולות בעולם הרוח. ואולם, אין הם עוסקים ישירות ובאופן אישי ביצורים החומריים של התחומים.

בנוסף לייעוץ בנוגע לשימושים משפטיים, היועצים הטכניים מקדישים עצמם במידה שווה גם לעיסוק בפרשנות היעילה של החוקים הנוגעים להוויות ברואות – הוויות של חומר, של דעת ושל רוח. הם עומדים לרשות המפרשים האוניברסאליים ולרשות כל האחרים אשר כמהים לדעת את האמת של החוק; במילים אחרות, לדעת כיצד העליונות האלוהית עשויה להיות תלויה בַתגובה במצב מסוים בהינתן גורמים מסדר מבוסס של חומר, של דעת ושל רוח. ואף מנסים הם להבהיר את הטכניקה של המרבי.

היועצים הטכניים הינם הוויות נבחרות אשר עמדו בניסיון; מעולם לא נודע לי על מי מהם אשר סטה מדרך הישר. אין ברשותנו, באורסה, כל רישום על אודות משפט שנערך כלפי מי מהם בשל הפרת אחד מן החוקים האלוהיים, אשר אותם הם מבארים ברהיטות ומפרשים ביעילות כה רבה. כמו כן, אין ידוע על כל מגבלה שהיא החלה על טווח השירות שלהם, ואף לא על התקדמותם. הם ממשיכים בתפקידם כיועצים, ואפילו עד לשערי פרדיס; כלל היקום של החוק ושל ההתנסות פתוח בפניהם.

with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25:4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

25:4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. נאמני המשמורת של רשומות בפרדיס

מקרב הסופרנאפים השלישונים בהאוונה, קבוצה מסוימת של רשמים בכירים נבחרת כנאמני המשמורת של הרשומות, כשומריהם הרשמיים של ארכיוני אי האור; אלו הארכיונים אשר עומדים אל מול המרשם החי של הרשומות בדעתם של נאמני הידע, המרשם הקרוי לעיתים – "הספרייה החיה של פרדיס".

מקור כל הרישומים היחידים היו במלאכים הרשמים של העולמות המיושבים. ברחבי היקומים פועלים רשמים אחרים, הן בנוגע לרישומים רשמיים והן בנוגע לרישומים חיים. מאורנטיה ועד פרדיס ניתן למצוא את שני סוגי הרישומים: ביקום מקומי ניתן למצוא יותר מהרישומים הכתובים ופחות מהרישומים החיים; ובפרדיס יותר מהחיים ופחות מהכתובים; באוורסה, שני הסוגים זמינים באותה מידה.

כל מאורע בעל משמעות בתחומי הבריאה המאורגנת והמיושבת היו עניין הנדרש ברישום. אף-על-פי שלמאורעות אשר חשיבותם הינה מקומית בלבד מצוי רישום מקומי בלבד, אלו בעלי המשמעות הרחבה ביותר מטופלים בהתאם. מן הפלנטות, המערכות והקונסטלציות של נבאדון, כל דבר שהינו בעל חשיבות ביקום נרשם בסאלווינגטון; ומבירות-יקומים אלה מועברות אותן התרחשויות לרישום גבוה יותר, השייך לענייני המגזר וממשלות-העל. אף בפרדיס מצוי סיכום רלוונטי של נתוני האוונה ויקומי העל; וסיפור היסטורי מצטבר זה של יקום היקומים מצוי במשמורתם של סופרנאפים שלישונים מרוממים אלו.

בעוד שכמה מן ההוויות האלה נשלחו ליקומי העל-מנת לשמש כראשי הרשומות המנחים את פעילויות הרשמים השמימיים, מעולם לא הועבר אף לא אחד מהם מן המצבה הקבועה של סדרם.

6. הרשמים השמימיים

אלו הם הרשמים המבצעים את כל הרישומים בשני עותקים; הם מכינים רישום רחני מקורי אחד ועותק נוסף חומרי-למחצה – עותק אשר ניתן להמשילו לעותקים המתקבלים באמצעות נייר פחם. את זאת ביכולתם לעשות הודות ליכולת יוצאת-הדופן שלהם לטפל בו-זמנית הן אנרגיה חומרית והן אנרגיה רוחנית. רשמים שמימיים אינם נבראים ככאלו; הם הינם שרפים המרקיעים מן היקומים המקומיים. הם מתקבלים, מסווגים ומוצבים לשירות בספירות עבודתם על-ידי המועצות של ראשי הרשומות במטות שבעת יקומי העל. שם ממקמים גם בתי הספר לאימון הרשמים השמימיים. בית הספר באוורסה מנוהל על-ידי ההופכים בינה למושלת

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

^{2551 (281.2)} From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

^{2552 (281.3)} The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

^{2553 (281.4)} Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

^{2554 (281.5)} While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. THE CELESTIAL RECORDERS

^{2561 (281.6)} These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom

ועל-ידי היועצים האלוהיים.

עם התקדמותם בשירות ביקום, ממשיכים הרשמים בשיטת הרישום הכפולה, ובכך הופכים את רישומיהם לנגישים תמיד בעבור כל מחלקות ההוויות, החל באלה מן הסדרים החומריים וכלה ברוחות האור הגבוהות. בעת התנסות המעבר שלכם, בעת שתרקיעו מן העולם החומרי הזה, תמיד תוכלו להיוועץ ברישומים על אודות ההיסטוריה והמסורת של העולם אשר בו אתם מצויים ולהתוודע אליו.

הרשמים הינם סגל אשר נבחן ועמד בניסיון. מעולם לא נודע לי על עריקה של רשם שמימי, ומעולם לא נתגלה זיוף ברישומיהם. הם כפופים לפיקוח כפול; רישומיהם נבחנים הן בידי עמיתיהם המרוממים מאורסה והן בידי השליחים העוצמתיים, אשר מאשרים את נכונות העותקים החומריים-למחצה של הרישומים הרוחניים המקוריים.

בעוד מספר הרשמים המתקדמים המצויים בספירות הרישום הכפופות ביקומי אורונטון הוא טריליונים על גבי טריליונים, עומד מספרם של אלו אשר הגיעו למעמד באורסה על פחות משמונה מיליון. רשמים בכירים, או בוגרים, אלו הינם נאמני המשמורת של רישומי יקומי העל, והם אלו המעבירים הלאה את הרישומים של הזמן והחלל אשר תחת חסותם. מטה הקבע שלהם מצוי במשכנות המעגליים המקיפים את איזור המרשם באורסה. רשמים אלו לעולם אינם מעבירים את משמורתם על הרישומים לאחרים; כיחידים, הם עשויים להיעדר, ואולם אף-פעם לא במספרים גדולים.

בדומה לסופרנאפים, אשר הפכו לנאמני משמורת של הרשומות, ההצבה בסגל הרשמים השמימיים הינה הצבת קבע. עם הצטרפותם של השרפים ושל הסופרנאפים לשירותים אלו, הם יוותרו – בהתאמה – רשמים שמימיים ונאמני משמורת של הרשומות; זאת עד ליום אשר בו יכון ממשל חדש ושונה, עם השלמת הפיכתו של האל העליון לאישיות.

באורסה, יכולים רשמים שמימיים בכירים אלו להציג את הרישומים על אודות כל מאורע בעל חשיבות קוסמית בכל רחבי אורונטון, מאז הימים הרחוקים של הגעת עתיקי היומין; זאת בעוד שבאי הנצחי שומרים נאמני המשמורת של הרשומות על ארכיוני התחום, המחזיקים בתוכם עדויות על אודות ההתרחשויות בפרדיס מאז הזמנים אשר בהם הפכה הרוח האינסופית לאישיות.

7. בני הלווייה המורונטיים

ילדים אלו של רוחות האם של היקום המקומי, הינם חבריהם ועמיתיהם של כל אלו אשר חיים את חיי ההרקעה המורונטיים. הם אינם הכרחיים לעבודתו הממשית של היצור המתקדם, ואף אינם מחליפים בשום מובן את

and the Divine Counselors.

^{2562 (281.7)} As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

^{2563 (282.1)} The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

^{2564 (282.2)} While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

^{2565 (282.3)} Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

^{2566 (282.4)} On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

^{257.1 (282.9)} These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense

עבודתם של השומרים השרפיים, אשר מלווים לעיתים תכופות את עמיתיהם בני התמותה במסעם לפרדיס. בני הלוויה המורונטיים הינם פשוט מארחים חביבים בעבור אלו שהחלו זה עתה את הרקעתם הארוכה פנימה. והם אף פורשי-חסות מיומנים בארגון משחקים, ובעבודתם זו הם מסתייעים ברוב כישרון במנהלי הִתְזָרָה.

ו אף כי בעולמות האימון המורונטיים של נבאדון תעסקו במשימות רציניות שילכו ויהפכו קשות יותר ויותר, תמיד יינתנו לכם פסקי-זמן סדירים לשם מנוחה ובחינת העבר. במהלך המסע לעבר פרדיס, תמיד ימצא זמן למנוחה ולמשחק רוחני; ובנתיבת האור והחיים לעולם ימצאו העיתים לפולחן ולהישג חדש.

בני לווייה מורונטיים אלו הינם עמיתים כה לבביים, עד שבשעה שתעזבו לבסוף את השלב האחרון בחוויה המורונטית ותתכוננו לצאת להרפתקת הרוח ביקום העל, תרגישו חרטה אמיתית על כך שיצורים חברותיים אלו אינם יכולים ללוותכם, הואיל והם משרתים אך ורק ביקומים המקומיים. בכל שלב משלבי נתיבת ההרקעה, כל האישיות שעימן תוכלו ליצור קשר תהיינה חברותיות וידידותיות; ואולם, לא תפגשו קבוצה אחרת המוקדשת במידה כה רבה לחברות ולידידות, עד אשר תפגשו בבני הלווייה של פרדיס.

עבודתם של בני הלווייה המורונטיים מתוארת באופן מלא יותר במסמכים העוסקים בענייני היקום המקומי שלכם.

8. בני הלווייה של פרדיס

בני הלווייה של פרדיס הינם קבוצה מורכבת, או משולבת, המגויסת משורותיהם של השרפים, הסקונאפים, הסופרנאפים והאומניאפים. אף-על-פי שהם משרתים במהלך משכי זמן שאתם עשויים להחשיב כארוכות במידה יוצאת-מגדר-הרגיל, מעמדם זה אינו קבוע. ככלל (אך לא תמיד), משסעד זה מסתיים הם שבים למשימות שאותן מילאו בשעה שזומנו לשירות בפרדיס.

חברים בקהילות המלאכים ממונים לשירות זה על-ידי רוחות האם של היקום המקומי, על-ידי הרוחות המחזירותיות של יקום העל ועל-ידי מאג'סטון מפרדיס. הם מזומנים לאי המרכזי ומגויסים לשירות כבני-לווייה של פרדיס על-ידי אחת משבע רוחות האב. למעט מעמד של קבע בפרדיס, שירות זמני זה של חברות בפרדיס הינו הכבוד הגבוה ביותר שעשויות הרוחות הסועדות לקבל בזמן כלשהו.

המלאכים הנבחרים מסורים לשירות החברות ומוצבים כבני הלווייה של הוויות מכל המחלקות אשר עשויות לשהות בפרדיס לבדן; לרוב הם מלווים את בני התמותה המרקיעים,

displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

257.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

257.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

257.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

258.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

258.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

258.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant

אך הם מלווים גם את כל האחרים אשר מצויים לבדם באי המרכזי. לבני הלוויה אין כל מטרה שאותה הם נדרשים להשיג לטובת אלו שעמם הם מתרועעים; הם פשוט משמשים כבני-לוויה. כמעט לכל הלוויה אחרת שאתם, בני התמותה, תפגשו במהלך שהותכם בפרדיס – למעט חבריכם עולי הרגל – יהיה דבר-מה מוגדר לעשות עימכם או בעבורכם; ואילו בני-לוויה אלו מוצבים אך ורק על-מנת שיהיו אתכם ושישמשו לכם כחברים אישיים. לעיתים תכופות מסייעים בידם בסעד זה אזרחי פרדיס החינניים והזוהרים.

בני התמותה מגיעים מגזעים שהינם חברותיים ביותר. הבוראים יודעים היטב כי "לא טוב היות האדם לבדו", ולפיכך דאגו לספק לו חברותא בהתאם, ואפילו בפרדיס.

אם אתם, כבני-תמותה מרקיעים, תגיעו לפרדיס מלווים בבן-זוגכם או בחבר קרוב מן הנתיבה שלכם בכדור-הארץ, או אם במקרה יגיע עמכם, או ימתין לכם, השומר השרפי של גורלכם, כי אז לא יוצמד אליכם בן-לוויה של קבע. אך במידה שתגיעו בגפכם, לבטח יקבל את פניכם בן-לוויה באי האור, בשעה שתתעוררו מן השינה הסופית של הזמן. ואפילו אם ידוע כי יתלווה אליכם בן-לוויה מרקיע, גם אז ימונו בני-לוויה זמניים שיקבלו את פניכם עם הגעתכם אל החופים הנצחיים, והם שילוו אתכם אל המתחם אשר הוכן על-מנת לקבל את פניכם ואת פני עמיתים. היו סמוכים ובטוחים בכך שתתקבלו בחמימות כאשר תחוו את תחיייתכם אל תוך הנצח על חופי הנצחיים של פרדיס.

בני-לוויה מקבלי פנים מוצבים למשימתם בעת שהמרקיעים נמצאים בימים האחרונים לשהותם במעגל האחרון של האוונה. בני הלוויה בוחנים בקפדנות את הרישומים על אודות המוצא של בן התמותה ועל קורותיו במהלך ההרקעה דרך עולמות החלל ומעגלי האוונה. וכאשר הם מקבלים את פני בני התמותה של הזמן, הם כבר מכירים על בוריה את נתיבתם של עולי הרגל המגיעים הללו, ומייד מתגלים הם לחברים אוהדים ומסקרנים.

במהלך שהותכם הקדם-סופיונית בפרדיס, אם מסיבה כלשהי יהיה עליכם להיפרד זמנית מעמיתכם לנתיבת ההרקעה – בין אם הוא בן-תמותה ובין אם הלוויה שרפית – יוצמד אליכם ללא דיחוי בן-לוויה של פרדיס על-מנת שייעץ לכם וישמש לכם כרע. ומשהוקצה בן-לוויה לבן-תמותה מרקיע השווה לבדו בפרדיס, הוא נותר עם אישיות זו עד אשר מצטרפים אליה עמיתיה המרקיעים, או עד אשר היא מתקבלת כחברה מן המניין בסגל הסופיונות.

בני-לוויה מוקצים על-פי סדר ההמתנה, וכלל זה נשמר למעט העובדה שבן-לוויה לעולם אינו מקבל תחת חסותו מרקיע אשר טיבו שונה מטיפוס יקום העל שלו עצמו. אם היה מגיע היום

mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

2584 (2835) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is "not good for man to be alone," and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

2585 (2836) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

2586 (2837) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

2587 (2838) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

2588 (2841) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be

לפרדים בן-תמותה מאורנטיה, אזי היה מוקצה לו בן הלוויה הממתין הראשון אשר מוצאו מאורונטון, או כזה שטיבו הינו כטיבה של רוח האב השביעית. בשל כך, אומניאפים אינם משרתים בצוותא עם היצורים המרקיעים משבעת יקומי העל.

שירותים רבים נוספים מבוצעים על-ידי בני הלוויה של פרדים: אם מגיע בן-תמותה מרקיע ליקום המרכזי לבדו, ובעודו חוצה את האוונה, הוא נכשל בשלב כזה או אחר של הרפתקת האלוהות, אזי בבוא העת הוא מוחזר כנדרש אל יקומי הזמן. ללא דיחוי נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדים, ואז, יחיד מסדר זה מוקצה על-מנת לעקוב אחר עולה הרגל המובס, ללוותו, לנחמו ולעודדו, ולהישאר עימו עד אשר ישוב ליקום המרכזי כדי שיחדש את הרקעתו לפרדים.

אם עולה רגל מרקיע נכשל בהרפתקת האלוהות בעודו חוצה את האוונה בלוויית שרף מרקיע – המלאך השומר של נתיבת בן התמותה – אזי אותה הוויה תבחר להתלוות לחברה בן התמותה. שרפים אלו מתנדבים תמיד, והם מורשים ללוות את חבריהם הוותיקים בני התמותה חזרה לשירות של הזמן והמרחב.

אך לא כך הוא באשר לשני בני-תמותה מרקיעים שהינם חברים קרובים: אם אחד מהם מגיע אל האל בעוד שהשני נכשל זמנית, לעולם בוחר היחיד שהצליח לחזור לעולמות האבולוציוניים יחד עם האישיות המאוכזבת, אבל דבר זה איננו מתאפשר. במקום זאת, נשלחת קריאה לסגל המילואים של בני הלוויה של פרדים, ואחד מן המתנדבים נבחר ללוות את עולה הרגל המאוכזב. אזרח פרדים מתנדב הופך למלווה של בן התמותה שהצליח, אשר מתעכב בינתיים באי המרכזי וממתין לשובו של חברו המובס להאוונה; ועד אז הוא מלמד בבתי-ספר מסוימים בפרדים, תוך שהוא מציג את סיפור ההרפתקאות של ההרקעה האבולוציונית.

[המסמך הוצג בחסות אחד שסמכותו גבוהה מאורסה.]

assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

^{2589 (284.2)} Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

^{258.10 (284.3)} If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

^{258.11 (284.4)} But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who carries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

^{258.12 (284.5)} [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

מסמך 26. הרוחות הסועדות של היקום המרכזי

027 ⇨

הספר של אורנטיה

025 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 26

הרוחות הסועדות של היקום המרכזי

סעיפים

מבוא

1. הרוחות הסועדות
2. הסופרנאפים העוצמתיים
3. סופרנאפים שלישוניים
4. הסופרנאפים המשניים
5. הסייעים לעולי הרגל
6. מדריכי העליונות
7. מדריכי השילוש
8. מוֹצְאֵי הַבֶּן
9. מדריכי האב
10. המנחים והיועצים
11. משלימי המנוחה

מבוא

הסופרנאפים הינם הרוחות הסועדות של פרדיס ושל היקום המרכזי; רוחות אלה הינן הסדר הגבוה ביותר מקרב הקבוצה הנמוכה ביותר של ילדי הרוח האינסופית – קהילת המלאכים. ניתן למצוא רוחות סועדות שכאלה החל בְּאֵי פרדיס ועד לעולמות הזמן והמרחב. ואין מתקיים שום חלק נכבד של הבריאה המאורגנת והמיושבת אשר אינו נהנה משירותיהן.

1. הרוחות הסועדות

המלאכים הינם חבריהם הרוחניים והסועדים של היצורים הרצוניים האבולוציוניים והמרקיעים של כלל החלל; הם הינם גם עמיתיהן וחבריהן לעבודה של הקהילות הגבוהות יותר של האישיות האלוהיות של הספירות. המלאכים מכל הסדרים הינם אישיות מובחנות, וכמו-כן

PAPER 26

MINISTERING SPIRITS OF THE
CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

^{26:01 (265:1)} SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

^{26:11 (265:2)} Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly

הינם אינדיבידואליים ביותר. הם ניחנים כולם ביכולת רבה להעריך את הסעד של מנהלי ההתבוננות בעבר. יחד עם קהילות שליחי החלל, נהנות הרוחות הסועדות מתקופות של מנוחה ושל שינוי; מעצם טיבן הן חברותיות ביותר, ויכולתן להתחבר עולה בהרבה על זו של בני האדם.

הרוחות הסועדות של היקום המקיף מסווגות כדלהלן:

1. סופֶרנאפִים.
2. סֶקוֹנאפִים.
3. תֵּלִיתֶשֶׁרִפִּים.
4. אוֹמִינִאפִים.
5. שֶׁרִפִּים.
6. כְּרוּבִים וְסָנוֹבִים.
7. יצורים אֶמְצֶעֶדֶרֶכִּים.

החברים היחידים בסדרי המלאכים אינם ייחיים כלל ועיקר באשר למעמדם האישי ביקום. מלאכים מסדרים מסוימים עשויים להפוך למשך תקופה מסוימת לבני-לוויה של פרדיס; אחדים מהם עשויים להפוך לרשמים שמימיים; אחרים מעפילים לשורות היועצים הטכניים. כרובים מסוימים עשויים לשאוף למעמד ולגורל שרפי, בעוד ששרפים אבולוציוניים יכולים להגיע לרמות הרוחניות של בני האל המרקיעים.

כפי שנתגלה, שבעת הסדרים של הרוחות הסועדות מקובצים לשם הצגה, בהתאם לפעולותיהם בעלות החשיבות הֶרְבֵּה ביותר בעבור היצורים המרקיעים:

1. הרוחות הסועדות של היקום המרכזי. שלושת סדריהסופרנאפִים משרתים במערכת פרדיס-האוונה. סופרנאפִים ראשיים, או סופרנאפִים של פרדיס, נבראים על-ידי הרוח האינסופית. הסדרים השניוניים והשלישוניים, המשרתים בהאוונה, הינם הצאצאים, בהתאמה, של רוחות האב ושל רוחות המעגלים.

2. הרוחות הסועדות של יקומי העל-הסקונאפִים, התלתשרפים והאומניאפִים. הסקונאפִים, צאצאיהן של הרוחות המחזירות, משרתים באופן מגוון בשבעת יקומי העל. התלתשרפים, אשר מוצאם הינו מן הרוח האינסופית, מוקדשים בסופו של דבר לשירות של קישור בין הבנים הבוראים לבין עתיקי היומין. האומניאפִים נבראים בצוותא על-ידי הרוח האינסופית ועל-ידי שבעת המבצעים העליונים, והם משרתים את אלו באופן בלעדי. הדיון בשלושת הסדרים הללו מהווה את הנושא של המסמכים העוקבים בסדרה זו.

3. הרוחות הסועדות של היקומים המקומייםכוללות אתהשרפִיםסוֹת עוזריהם, הכרובים. צאצאים אלו של רוח אם של יקום הינם הראשונים שעימם באים במגע בני-תמותה מרקיעים. היצורים האמצעדרכִים, אשר

individualized. They all have a large capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

261.2 (265.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

- 261.3 (265.4) 1. Supernaphim.
- 261.4 (265.5) 2. Seconaphim.
- 261.5 (265.6) 3. Tertiaphim.
- 261.6 (265.7) 4. Omniaphim.
- 261.7 (265.8) 5. Seraphim.
- 261.8 (265.9) 6. Cherubim and Sanobim.
- 261.9 (265.10) 7. Midway Creatures.

261.10 (265.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

261.11 (265.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

261.12 (265.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise *supernaphim* are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

261.13 (265.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the *seconaphim*, the *tertiaphim*, and the *omniaphim*. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

261.14 (265.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the

נולדים בעולמות המיושבים, אינם משתייכים באמת לסדרי המלאכים, אף כי לעיתים תכופות הם מקובצים באופן תפקודי יחד עם הרוחות הסועדות. סיפורם, הכולל גם תיאור של השרפים ושל הכרובים, מוצג באותם מסמכים אשר דנים בענייני היקום המקומי שלכם.

כל סדרי המלאכים מקדישים עצמם לשירותים השונים ביקום, וסועדים – בדרך כזו או אחרת – את הסדרים הגבוהים יותר של ההוויות השמימיות; ואולם, אלו הם הסופרנאפים, הסקונאפים והשרפים, אשר מועסקים במספרים גדולים בקידומה של תוכנית ההרקעה, אשר באמצעותה הופכים ילדי הזמן בהדרגה למושלמים. הם פועלים ביקום המרכזי, ביקומי העל וביקומים המקומיים, ומרכיבים את השרשרת הרציפה של הרוחות הסועדות, אשר סיפקה הרוח האינסופית על-מנת שתסייע ושתנחה את כל אלו המבקשים להשיג את האב האוניברסאלי דרך הבן הנצחי.

הסופרנאפים מוגבלים ב"קוטביות רוחנית" אך רק ביחס לצורת פעולה אחת, זו הקשורה לאב האוניברסאלי. הם יכולים לפעול לבדם, למעט כאשר מפעילים הם באופן ישיר את המעגלים הבלעדיים של האב. בשעה שמקבלים הסופרנאפים את עוצמת הסעד הישיר של האב, חייבים הם להתאגד מרצונם בזוגות על-מנת שיוכלו לפעול. אותה מגבלה חלה גם על הסקונאפים, ובנוסף, חייבים הם לעבוד בזוגות על-מנת שיהיו מסונכרנים עם מעגלי הבן הנצחי. שרפים יכולים לפעול לבדם כאישיות בידות ומקומיות; ואולם, ביכולתם להתחבר אל המעגלים רק כאשר הינם מקוטבים בהתקשרות בזוג. כאשר הוויות רוחניות שכאלה מתאגדות כזוגות, נאמר כי האחת הינה משלימתה של רעותה. מערכות יחסים אלה של השלמה עשויות להיות ארעיות; הן אינן בהכרח בעלות טבע קבוע.

יצורי אור בוהקים אלו ניזונים ישירות מן האנרגיה הרוחנית שאותה הם שואבים מן המעגלים הראשיים של היקום. בני התמותה של אורנטיה חייבים לקבל את אנרגיית האור באמצעות ההתגשמות הצמחית, ואילו קהילות המלאכים מחוברות למעגלים; להן יש "מזון אשר לא ידעתם אותו". הן אף נוטלות חלק בלימודיהם הסובבים של בני השילוש המורים; והן ניחנות ביכולת קליטת ידע וקבלת תבונה הדומה מאוד לטכניקה שלהן להטמיע את אנרגיות החיים.

2. הסופרנאפים העוצמתיים

הסופרנאפים הינם הסועדים הכישרוניים של כל סוגי ההוויות השוכנות בפרדיס וביקום המרכזי. מלאכים גבוהים אלו נבראים בשלושה סדרים עיקריים: ראשי, שניוני ושלישוני.

הסופרנאפים הראשיים הינם צאצאיו הבלעדיים של הפועל האחוד. הם מחלקים את

inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

261.15 (266.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

261.16 (266.4) Supernaphim are limited in "spirit polarity" regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father's direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

261.17 (266.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they "have food that you know not." They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

262.1 (266.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

262.2 (267.1) Primary supernaphim are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their

הסעד שלהם באופן שווה למדי בין קבוצות מסוימות של אזרחי פרדיס לבין הסגל הגדל-לעולם של עולי הרגל המרקיעים. מלאכים אלו של האי הנצחי הינם יעילים ביותר בקידום האיומן החיוני של שתי קבוצות שוכני פרדיס. והם תורמים תרומה רבה המסייעת להבנה ההדדית בין שני הסדרים הייחודיים הללו של יצורים ביקום – סדר אחד המהווה את הסוג הגבוה ביותר של יצור רצוני אלוהי ומושלם, ואילו הסדר האחר הינו תוצר ההתפתחות שהפכה מושלמת של היצור הרצוני מן הסוג הנמוך ביותר בכל רחבי יקום היקומים.

עבודתם של הסופרנאפים הראשיים הינה כה ייחודית ומובחנת, כך שהיא תידון בנפרד במסמך הבא.

הסופרנאפים השניוניים הינם המנהלים של ענייני ההוויות המרקיעות בשבעת מעגלי האוונה. במידה שווה הם עוסקים גם בסעד לאיומן החינוכי של סדרים רבים של אזרחי פרדיס, השוהים למשך תקופות ארוכות במעגלי העולמות של הבריאה המרכזית; ואולם, אין אנו מורשים לדון בהיבטים אלו של שירותם.

קיימים שבעה סדרים מן המלאכים הגבוהים הללו, כאשר מקורו של כל סדר הינו באחת משבע רוחות האב, וטיבו מעוצב בהתאם לרוח אב זו. בצוואת, בוראות שבע רוחות האב קבוצות שונות ורבות של הוויות ושל ישויות ייחודיות, והחברים הייחודיים בכל סדר הינם אחידים בטיבם באופן יחסי. ואולם, כאשר אותן שבע רוחות בוראות כל אחת בנפרד מרעותה, לעולם הסדרים הנוצרים הינם בני שבעה היבטים; ילידה של כל רוח אב מושכים מטיבה של בוראתם, ובהתאם לכך הם הינם שונים מן האחרים. זהו הינו המקור של הסופרנאפים השניוניים, ושל המלאכים מכל שבעת הסוגים הנבראים, הפועלים בכל ערוצי הפעילות הפתוחים בפני הסדר שלהם בכללותו, ובעיקר בשבעת המעגלים של היקום המרכזי והאלוהי.

כל אחד משבעת המעגלים הפלנטאריים של האוונה מצוי תחת פיקוחה הישיר של אחת משבע רוחות המעגלים, אשר בעצמן נבראו בצוואת על-ידי שבע רוחות האב; ועל כן הן הן אחידות בטיבן. אף כי חולקות הן את טיבו של המקור והמרכז השלישי, שבע רוחות כפיפות אלה של האוונה לא היו חלק מן היקום התבניתי המקורי. הן החלו לפעול לאחר הבריאה המקורית (הנצחית), אך הרבה לפני ימיו של גרנדפאנדה. הן הופיעו, ללא ספק, כתגובה יצירתית של רוחות האב לייעוד המתעורר של ההווה העליונה, והן התגלו בפעולתן במהלך ארגון של היקום המקיף. דומה שהרוח האינסופית ועמיתה היצירתיים – כדוגמת המתאמים האוניברסאליים – ניחנים בשפע ביכולת להגיב באופן יצירתי והולם להתפתחויות הבזמניות המתרחשות באלוהויות ההתנסויות וביקומים המתפתחים.

המקור שלהסופרנאפים השלישוניים הינו

ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:23 (287:2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:24 (287:3) Secondary supernaphim are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:25 (287:4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:26 (287:5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:27 (287:6) Tertiary supernaphim take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on

בשבע הרוחות האלה של המעגלים. כל אחת מהן הוסמכה במעגלים הנפרדים של האוונה, על-ידי הרוח האינסופית, לברוא כמות מספקת של סועדים גבוהים על-שרפיים מן הסדר השלישוני על-מנת לענות על הצורך של היקום המרכזי. אף כי רוחות המעגלים בראו מספר קטן יחסית של סועדים מלאכים אלו בטרם הגיעו עולי הרגל של הזמן להאוונה, שבע רוחות המעגלים אפילו לא החלו בבריאת הסופרנאפים השניוניים עד למועד נחיתתו של גראנדפנדה. כסדר הקדום יותר, אם כן, יזכו הסופרנאפים השלישוניים ליחס ראשוניים.

3. סופרנאפים שלישוניים

משרתים אלו של שבע רוחות האב הינם המומחים המלאכים של מעגלי האוונה השונים, והסעד שלהם מקיף הן את עולי הרגל המרקיעים של הזמן והן את עולי הרגל היורדים של הנצח. במיליארד עולמות הלימוד של הבריאה המרכזית והמושלמת, עמיתים העל-שרפיים מכל הסדרים יהיו גלויים לחלוטין לעיניהם. שם כולכם תהיו – ובמובן הגבוה ביותר – הוויות של הבנה ושל אחווה, של קשר הדדי ושל סימפטיה. אף תכירו באופן מלא ותתרועעו מעדנות עם עולי הרגל היורדים, אזרחי פרדים החוצים מעגלים אלו מן הפנים והחוצה, ואשר נכנסים להאוונה דרך עולם הקבלה של המעגל הראשון ומשם ממשיכים החוצה לעבר השביעי.

עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל חוצים את האוונה בכיוון ההפוך; הם נכנסים דרך עולם הקבלה של המעגל השביעי וממשיכים ממנו פנימה. אין חלה מגבלת זמן על משך התקדמותם של היצורים המרקיעים מעולם לעולם וממעגל למעגל; זאת בדיוק כשם שלא נקבע באופן שרירותי פרק זמן קבוע בעבור השהות בעולמות המורונטיים. ואולם, בעוד שיחידים אשר התפתחו במידה הולמת עשויים להיות פטורים משהות באחד או יותר מעולמות האימון של היקום המקומי, לא יוכל אף עולה רגל להימנע מן המעבר דרך כל אחד משבעת מעגלי האוונה של התהליך המדורג של ההפיכה לרוחני.

סגל זה של הסופרנאפים השלישוניים, אשר מוקצה בעיקרו לשירות עולי הרגל של הזמן, מסווג כדלהלן:

1. מפקחי ההרמוניה. אין תמה על כך שגדרת השפעה מתאמת כלשהי, ואפילו בהאוונה המושלמת, על-מנת לשמר את המערכת ועל-מנת לוודא כי כל עבודת ההכנה של עולי הרגל של הזמן לקראת הישגיהם העתידיים בפרדים מתרחשת בהרמוניה. זוהי משימתם האמיתית של מפקחי ההרמוניה – לדאוג שהכול ינוע באופן חלק וזריז. מקורם הינו במעגל הראשון והם משרתים בכל רחבי האוונה; נוכחותם במעגלים מבטיחה כי דבר אינו יכול להתרחש שלא כשורה. יכולתם הכבירה לתאם מגוון פעילויות הכוללות אישיות מסדרים שונים

the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

2631 (2681) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

2632 (2682) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

2633 (2683) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

2634 (2684) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of

– ואפילו ברמות מרובות – מאפשרת להם לסייע כל אימת שהם נדרשים לסייע ובכל מקום שבו זקוקים להם. מפקחי ההרמוניה תורמים תרומה אדירה להבנה ההדדית בין עולי הרגל של הזמן לבין עולי הרגל של הנצח.

2. הרשמים הראשיים. מלאכים אלו נבראים במעגל השני, אך משרתים בכל רחבי היקום המרכזי. הם רושמים את רישומיהם בשלושה העתקים; מבצעים רישומים בעבור הקבצים של האוונה כפשוטם, בעבור הקבצים הרוחניים של סדרם ובעבור הרשומות הרשמיות של פרדיס. בנוסף, הם משדרים באופן אוטומאטי את המאורעות בעלי החשיבות של ידע-אמיתי לספריות החיות של פרדיס – נאמני המשמורת של הידע מקדר הסופרנאפים הראשי.

3. השדרנים. אף-על-פי שבסיסם מצוי בפלנטה מספר שבעים אשר במעגל החיצוני ביותר, פועלים ילדי רוח המעגלים השלישית בכל רחבי האוונה. טכנאים מומחים אלו הינם מקבלי ושולחי התשדורות של הבריאה המרכזית, וכן בימאי דו"חות החלל העוסקים בכל תופעות האלוהות בפרדיס. ביכולתם להפעיל את כל המעגלים הבסיסיים של החלל.

4. מקורם שלהשליחים הינו במעגל מספר ארבע. הם משוטטים ברחבי מערכת פרדיס-האוונה כנושאי כל המסרים אשר דורשים מסירה אישית. הם משרתים את חבריהם, האישיות השמימיות, עולי הרגל של פרדיס, ואפילו את הנשמות המרקיעות של הזמן.

5. מתאמי המידע. סופרנאפים שלישיים אלו, ילידיה של רוח המעגלים החמישית, לעולם הינם מטפחי החכמים והאוהדים של קשר האחוה בין עולי הרגל המרקיעים לבין עולי הרגל היורדים. הם סועדים את כל שוכני האוונה, ובייחוד את המרקיעים, בכך שהם שומרים אותם מעודכנים באשר לענייני יקום היקומים. באמצעות קשרים אישיים עם השדרנים ועם המחזירים, מידעים "עיתונים חיים" אלו של האוונה כהרף עין בכל המידע החולף במעגלי החדשות העצומים של היקום המרכזי. הם מקבלים מידע זה באמצעות טכניקת הגרף של האוונה, אשר מאפשרת להם להטמיע באופן אוטומאטי במשך שעה אחת כמניין הזמן באורנטיה, כמות מידע אשר לרישומה היו נדרשות לטכניקה הטלגרפית המהירה ביותר שלכם אלף שנים.

6. אישיות הסעה. הוויות אלה, אשר מקורן הינו במעגל מספר שש, פועלות בדרך-כלל מפלנטה מספר ארבעים אשר במעגל החיצוני ביותר. הן אלה אשר מסיעות בחזרה את המועמדים אשר כשלו זמנית בהרפתקת האלוהות. הן עומדות הכן לשרת את כל אלו אשר חייבים לבוא ולצאת בשירות האוונה, ואשר אינם ניידים בחלל בכוחות עצמם.

7. גולי המילואים. התנודות בעבודה עם

activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

2635 (288.5) 2. *The Chief Recorders*. These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

2636 (288.6) 3. *The Broadcasters*. The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

2637 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

2638 (288.8) 5. *The Intelligence Co-ordinators*. These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these "living newspapers" of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

2639 (288.9) 6. *The Transport Personalities*. These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

26310 (289.3) 7. *The Reserve Corps*. The fluctuations in

ההוויות המרקיעות, עם עולי הרגל של פרדים ועם סדרי הוויות אחרים השוהים בהאוונה, הפוכות לנחוצה את החזקת סגלי המילואים הללו של הסופרנאפים בעולם הקבלה של המעגל השביעי, אשר בו מקורם. הם נבראים ללא מטרה ייחודית, והם כשירים לשרת בכלל המשימות הפשוטות יותר של עמיתיהם העל-שרפיים מן הסדר השלישון.

the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. הסופרנאפים המשניים

הסופרנאפים המשניים הינם סועדי שבעת המעגלים הפלנטאריים של היקום המרכזי. חלקם מקדישים עצמם לשירות עולי הרגל של הזמן, ואילו מחצית מכלל סדר זה מוקצית לאימון עולי הרגל של הנצח מפרדים. בעת מסע העלייה לרגל דרך מעגלי האוונה, מסתייעים אזרחי פרדים אלו גם במתנדבים מקגל הסופיוניות של בְּנֵי הַתְּמוּתָה; הַסֶּדֶר זה מתקיים מן העת שבה הושלמה קבוצת הסופיונים הראשונה.

בהתאם להצבתם התקופתית בסעד עולי הרגל המרקיעים, הסופרנאפים המשניים עובדים בשבע הקבוצות הבאות:

1. סייעים לעולה רגל.
2. מדריכי עֲלִיּוֹנוֹת.
3. מדריכי שילוש.
4. מוֹצְאֵי בֵּן.
5. מדריכי אב.
6. מְנַחִים וְיוֹעֲצִים.
7. מְשַׁלְמֵי המנוחה.

כל אחת מקבוצות העבודה האלה כוללת מלאכים מכל שבעת הסוגים שנבראו, ולעולם מונחה עולה הרגל של החלל בידי סופרנאפים משני אשר מקורו ברוח האב החולשת על יקום העל שבו נולד עולה הרגל. כאשר אתם, בני התמותה של אורנטיה, תגיעו להאוונה, בוודאי תונחו בידי סופרנאפים אשר טבע בריאתו – בדומה בדיוק לטבעכם שהתפתח – נגזר מרוח האב של אורונטון. ומשום שמקור המנחים שלכם הינו ברוח האב של יקום העל שלכם, הם מוכשרים במיוחד להבין, לנחם ולסייע בעדכם בכל מאמצים להשיג מושלמות של פרדים.

עולי הרגל של הזמן מוסעים אל מעבר לגופי הכבידה הכהים של האוונה, אל המעגל הפלנטארי החיצוני, על-ידי אישיות המסע מן הסדר הראשי של הסקונאפים, אישיות הפועלות ממטות שבעת יקומי העל. מרבית השרפים המשרתים בפלטות וביקום המקומי ואשר אושרו להרקיע לפרדים – אם כי לא כולם – ייפרדו מעמיתיהם בני התמותה בטרם הטיסה הארוכה להאוונה, ומייד יחלו באימון הממושך

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

^{26:4.1 (269:4)} The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

^{26:4.2 (269:5)} According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- ^{26:4.3 (269:6)} 1. Pilgrim Helpers.
- ^{26:4.4 (269:7)} 2. Supremacy Guides.
- ^{26:4.5 (269:8)} 3. Trinity Guides.
- ^{26:4.6 (269:9)} 4. Son Finders.
- ^{26:4.7 (269:10)} 5. Father Guides.
- ^{26:4.8 (269:11)} 6. Counselors and Advisers.
- ^{26:4.9 (269:12)} 7. Complements of Rest.

^{26:4.10 (269:13)} Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

^{26:4.11 (290:1)} The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona

והאינטנסיבי לקראת משימתם הנשגבת; זאת בעודם מצפים להשיג, כשרפים, מושלמות של קיום ועליונות של שירות. ואת זאת הם עושים, מתוך תקווה להצטרף לעולי הרגל של הזמן, על-מנת להיות מוכרים בין אלו אשר לנצח הולכים בדרכם של בני התמותה כאלו אשר השיגו את האב האוניברסאלי ואשר הוצבו לשירות הבלתי-גלוי של סגל הסופיות.

עולי הרגל נוחתים בפלנטת הקבלה של האוונה, עולם הקבלה של המעגל השביעי, ובאמתחתם ציווי אחד של מושלמות – מושלמות התכלית. כה ציווה האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני". זוהי ההזמנה-המצווה המופלאה המשודרת אל ילדיהם הסופיים של עולמות החלל. ההכרזה על ציווי זה הפיחה בכלל הבריאה תזזית של מאמץ מתאום מצד ההוויות השמימיות לסייע להביא למילויה ולהגשמתה של מצווה אדירה זו של המקור והמרכז הראשון.

כאשר, הודות לסעד של כל קהילת הסועדים של תוכנית ההישרדות האוניברסאלית, ובאמצעותו, אתם מופקדים בסופו של דבר בעולם הקבלה של האוונה, אתם מגיעים רק עם סוג אחד של מושלמות – מושלמות התכלית. הוכחתם את תכליתכם לעילא; אמונתכם נבחנה. הנכם מוכרים כאלו שהינכם עמידים בפני האכזבה. אפילו הכישלון להבחין באב האוניברסאלי לא יוכל לזעזע את אמונתו, או לערער באמת את אמונו, של בן-תמותה מרקיע אשר צלח את ההתנסות שאותה כולם נדרשים לצלוח על-מנת להגיע לספירות המושלמות של האוונה. עד לעת שבה הנכם מגיעים לאוונה, כנותכם הופכת זה מכבר לנשגבת. מושלמות התכלית ואלוהיות התשוקה, כמו גם יציבות האמונה, הן שהבטיחו את כניסתכם למשכנות הנצח המיושבים; השתחררותכם מאי הוודאיות של הזמן תמה ונשלמה; וכעת עליכם לעמוד פנים-אל-פנים אל מול הבעיות של האוונה ואל מול עוצמות פרדיס, ולפגוש את אשר לקראתו התאמתם כה רבות בעידי ההתנסות של הזמן בעולמות הלימוד של החלל.

האמונה קנתה בעבור עולה הרגל המרקיע את מושלמות התכלית אשר מעבירה את ילדי הזמן בשערי הנצח. כעת מוכרחים הסייעים לעולי הרגל להתחיל את עבודת הפיתוח של מושלמות ההבנה ושל אותה טכניקת תפישה, אשר הינן כה חיוניות לשם השגת מושלמות פרדיס של האישיות.

היכולת לתפוש הינה כרטיס הכניסה של בן התמותה לפרדיס. הנכונות להאמין הינה המפתח לאוונה. מחיר ההישרדות האבולוציונית הינו קבלת עובדת היותכם בנים, וכן שיתוף פעולה עם המכוון השוכן.

and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: "Be you perfect, even as I am perfect." That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

הקבוצה הראשונה מתוך שבע קבוצות הסופרנאפים המשניים אשר עימה נפגשים היא זו של סייעי עולי הרגל, אותן הוויות זריזות-הבנה ובעלות אהדה רחבה, אשר מקבלות את פניהם של מרקיעי החלל למוֹדֵי-המסעות בעולמות המיוצבים ובכלכלה המסודרת של היקום המרכזי. בה בעת, סועדים גבוהים אלו מתחילים את עבודתם בעבור עולי הרגל של הנצח מפרדים, אשר הינם הראשונים מקרב אלו שהגיעו לעולם הקבלה של המעגל הפנימי של האוונה בדיוק בשעה שנחת גרנדפאנדה בעולם הקבלה של המעגל החיצוני. באותם ימים רחוקים של העבר, עולי הרגל מפרדים ועולי הרגל של הזמן נפגשו לראשונה בְּעוֹלָם הקבלה של מעגל מספר ארבע.

סייעים אלו לעולי הרגל, הפועלים בעולמות המעגל השביעי של האוונה, מנהלים את עבודתם בעבור בני התמותה המרקיעים בשלוש מחלקות עיקריות: הראשונה – ההבנה העליונה של שילוש פרדים; השנייה – התפישה הרוחנית של שותפות האב-הבן; והשלישית – ההכרה האינטלקטואלית של הרוח האינסופית. כל אחד משלבי הלימוד הללו מחולק לשבעה ענפים בעלי שתיים-עשרה קבוצות משנה, אשר כל אחת מהן מחולקת שוב לשבעים תת-קבוצות; וכל אחת משבעים תת הקבוצות של הלימוד מוצגת באמצעות אלף סיווגים. במעגלים הבאים מסופק לימוד מפורט יותר, ואולם, הסייעים לעולי הרגל מלמדים אותם את המתאר של כל דרישות פרדים.

זהו, אם כן, הקורס הראשוני, או הבסיסי, שאיתו מתמודדים עולי הרגל למוֹדֵי-המסעות של החלל, אלו אשר אמונתם נבחנה. ואולם, הרבה בטרם הגיעם להאוונה, ילדים מרקיעים אלו של הזמן למדו להתענג על טעם אי הוודאות, להתפסם באכזבה, להתלהב מן התבוסה לכאורה, להתמלא עוז נוכח הקשיים, להציג אומץ לבלי חת אל מול הכבירות, ולהפעיל אמונה בלתי-ניתנת להכנעה בשעה שהם מתמודדים עם האתגר של הבלתי-מוסבר. מני אז, הפכה קריאת הקרב של עולי רגל אלו להיות: "לא יִפְּלֵא דבר – כל דבר שהוא – מן האדם אשר עם האלוהים."

בכל אחד ממעגלי האוונה נדרשת מכל עולה רגל של הזמן דרישה מוגדרת; ובעוד שכל עולה רגל ממשיך בדרכו תחת הנחיית ספורנאפים המותאם מטיבו לסייע לסוג המסוים הזה של יצור מרקיע, כל המרקיעים המגיעים ליקום המרכזי נדרשים להתמחות בקורס אחיד דיו. קורס הישג זה הינו כמותי, איכותי והתנסותי – אינטלקטואלי, רוחני ועליון.

לזמן חשיבות מועטה במעגלי האוונה. במובן מצומצם, הוא נכלל באפשרויות ההתקדמות, אך ההישג הינו המבחן הסופי והעליון. בו ברגע שעמיתכם העל-שרפי מעריך כי הנכם כשירים לעבור פנימה אל מעגל הבא, תועמדו לפני שנים-עשר השלישים של רוח המעגל השביעי. כאן

2651 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

2652 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

2653 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

2654 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

2655 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken

תידרשו לעבור את מבחני המעגל, כפי שאלו נקבעו על סמך יקום העל של מוצאכם ועל סמך המערכת שבה נולדתם. הישג האלוהיות של מעגל זה מתרחש בעולם הקבלה, והוא כרוך בהכרה ובתפישה הרוחנית של רוח האב של יקום העל אשר ממנו הגיע עולה הרגל המרקיע.

משהסתיימה העבודה במעגל החיצוני של האוונה ומשהקורס שהוצג נלמד במומחיות, לוקחים סייעי עולי הרגל את אלו שהופקדו בידיהם אל עולם הקבלה של המעגל הבא ומפקידים אותם בידי מדריכי העליונות. על-מנת לסייע למעבר להיות מהנה ומשתלם כאחד, הסייעים לעולי הרגל תמיד נשארים למשך תקופה מסוימת בעולם הקבלה של המעגל הבא.

6. מדריכי העליונות

מרקיעי החלל מכונים "בוגרים רוחניים" כאשר הם מועברים מן המעגל השביעי למעגל השישי ומופקדים תחת השגחתם המיידית של מדריכי העליונות. אין לבלבל בין מדריכים אלו לבין מדריכי הבוגרים, אשר משתייכים לאישיות הגבוהות של הרוח האינסופית, ואשר – יחד עם עמיתיהם השרתים – סועדים בכל מעגלי האוונה הן את עולי הרגל המרקיעים והן את עולי הרגל היוורדים. מדריכי העליונות פועלים אך ורק במעגל השישי של היקום המרכזי.

זהו המעגל אשר בו משיגים המרקיעים הבנה חדשה של האלוהיות העליונה. במהלך נתיבותיהם הארוכות ביקומים האבולוציוניים התנסו עולי הרגל של הזמן במודעות הולכת וגדלה למציאותיות שלטת-העל רבת-הכוח בבריאות הזמן-מרחב. כאן, במעגל האוונה זה, הם מתקרבים לפגישה עם מקור האחדות בזמן-מרחב של היקום המרכזי – המציאות הרוחנית של האל העליון.

במידה מסוימת, הנני נותר חסר במילים בבואי להסביר את המתרחש במעגל זה. אף נוכחות אישית כלשהי של העליונות אינה מוחשת בעבור המרקיעים. בהיבטים מסוימים, מערכות יחסים חדשות עם רוח האב השביעית מפצות על חוסר היכולת ליצור קשר עם ההווה העליונה. ואולם, מבלי להתחשב בחוסר יכולתנו לתפוש את הטכניקה, נדמה כי כל יצור מרקיע עובר התמרה של גידול, מיזוג חדש של המודעות, תהליך חדש של הפיכת התכלית לרוחנית ורכישת רגישות חדשה לאלוהיות, תופעות אשר יקשה עד מאוד להסביר באופן מספק מבלי להניח את הפעילות החסויה של ההווה העליונה. לאלו מאיתנו אשר חזו באירועים מסתוריים אלו, נראה כי האל העליון מעניק בחיבה לילדיו ההתנסותיים – ככל שיכולתם ההתנסותית לקבל מגעת – את אותם שיפורים בתפישה האינטלקטואלית, בבוננות הרוחנית

before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

2656(291.9) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. THE SUPREMACY GUIDES

2661 (292.1) Ascenders of space are designated "spiritual graduates" when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

2662 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

2663 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts

ובמשרעת האישיות, אשר להם הם כה יזדקקו במאמציהם לחדור את רמת האלוהיות של שילוש העליונות, על-מנת להשיג את אלוהיות פרדיס הנצחיות והקיומיות.

כאשר מחליטים מדריכי העליונות כי תלמידיהם כבר בשלים להתקדם, הם מעמידים אותם בפני ועדת השבעים, קבוצה מעורבת המשמשת כבוחני עולם הקבלה של מעגל מספר שש. משהשביעו את רצונה של הוועדה באשר להבנתם את ההוויה העליונה ואת שילוש העליונות, מקבלים עולי הרגל את האישור להיות מועתקים למעגל החמישי.

7. מדריכי השילוש

מדריכי השילוש הינם הסועדים הבלתי-נלאים של מעגל האימון החמישי של האוונה בעבור עולי הרגל המתקדמים של הזמן והחלל. כאן מכונים הבוגרים הרוחניים "מועמדים להרפתקת האלוהות", משום שבמעגל הזה, תחת הנחייתם של מדריכי השילוש, מקבלים עולי הרגל הנחייה מתקדמת בדבר השילוש האלוהי; זאת כהכנה ליסיונם להשיג את הכרת האישיות של הרוח האינסופית. וכאן, בעודם מתחילים להבחין בטיב המאמץ הרוחני המכביד-עוד-יותר והמפרך-הרבה-יותר אשר יידרש מהם על-מנת שיעמדו בדרישות היעד הגבוה המוצב בעבורם כהישג בעולמותיו של מעגל זה, מגלים עולי הרגל המרקיעים לימוד אמיתי ומאמץ מנטאלי אמיתי מה הם.

מדריכי השילוש הינם נאמנים ויעילים ביותר; וכל עולה רגל מקבל את תשומת ליבו המלאה, ונהנה מחיבתו השלמה, של סופרנאפים משני המשתייך לסדר זה. עולה רגל של הזמן לא היה יכול למצוא את האישיות הראשונה בשילוש פרדיס אשר ניתן להתקרב אליה, לולא הסיוע והעזרה של מדריכים אלו ושל קבוצה גדולה של הוויות רוחניות אחרות, העוסקות בהנחיית המרקיעים באשר לטיב הרפתקת האלוהות הממששת ולטכניקה שלה.

לאחר סיום פרק האימון במעגל זה, לוקחים מדריכי השילוש את תלמידיהם אל עולם הקבלה של המעגל, ושם מציגים אותם בפני אחת מן הוועדות הרבות של השילוש, המשמשות כבוחנות המועמדים וכמאשרות הרפתקת האלוהות. וועדות אלה מורכבות מחבר סופיון אחד, סופרנאפים ראשי אחד המשמש כמנחה התנהגות, וכן חבר נוסף – שליח בודד או בן-פרדיס ששולש.

כאשר נשמה מרקיעה מתחילה למעשה את מסעה אל פרדיס, מלווית אליה אך ורק שלישיית המסע: העמית העל-שרפי של המעגל, המדריך הבוגר, והשרת הנלווה שלו, הנכח-לעולם. טיולים אלו ממעגלי האוונה אל פרדיס מהווים מעין נסיעות מבחן; למרקיעים אין עדיין מעמד בפרדיס. והם אינם משיגים מעמד של מגורים

at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292:4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292:5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated "candidates for the Deity adventure" since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292:6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293:1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293:2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through

בפרדים עד אשר הם עוברים דרך המנוחה הסופית של הזמן, אשר מגיעה לאחר השגת האב האוניברסאלי ולאחר עזיבתם הסופית של מעגלי האוונה. רק לאחר המנוחה האלוהית הם חולקים את ה"מהות האלוהית" ואת "רוח העליונות", וכך מתחילים באמת לפעול במעגל הנצח ובנוכחות השילוש.

חברי שלשת המסע אינם נחוצים למרקיע על-מנת לאפשר לו לאכן את הנוכחות הגיאוגרפית של אוריות הרוח של השילוש, אלא על-מנת לספק בידו את כל הסיוע האפשרי למשימתו הקשה, שהיא להכיר, להבחין ולהבין את הרוח האינוסופית במידה מספקת כדי לכוון הכרת אישיות. כל עולה רגל מרקיע בפרדים יכול להבחין בנוכחותו הגיאוגרפית או במיקומו של השילוש; רובם הגדול גם מסוגל ליצור קשר עם המציאות האינטלקטואלית של האלוהיות, ובעיקר עם זו של האישיות השלישית; אבל לא כולם יכולים לזהות, או אפילו לתפוס באופן חלקי, את מציאותיות הנוכחות הרוחנית של האב ושל הבן. ואף קשה מכך היא ההבנה הרוחנית, ולו המינימאלית, של האב האוניברסאלי.

רק לעיתים רחוקות נכשלת הגשמת חיפוש זה של הרוח האינוסופית, ומשהצליחו הכפופים להם בשלב זה של הרפתקת האלוהות, מתכוננים מדריכי השילוש להעבירם לידי הסעד של מוצאי הבן במעגל הרביעי של האוונה.

8. מוצאי הבן

המעגל הרביעי של האוונה מכונה לעיתים בשם "מעגל הבנים". מן העולמות של מעגל זה יוצאים עולי הרגל המרקיעים אל פרדים על-מנת להשיג קשר של הבנה עם הבן הנצחי; זאת בעוד שבעולמותיו של מעגל זה משיגים עולי הרגל היוורדים תפישה חדשה של טיבם של הבנים הבוראים של הזמן והמרחב, ושל משימתם. במעגל זה קיימים שבעה עולמות, ובהם מחזיקים סגלי המילואים של המיכאלים מפרדים בתי-ספר מיוחדים של שירות לשם סעד הדדי הן לעולי הרגל המרקיעים והן לעולי הרגל היוורדים; וכאן, בעולמות אלו של הבנים מסוג מיכאל, מגיעים עולי הרגל של הזמן ועולי הרגל של הנצח להבנה ההדדית האמיתית הראשונה ביניהם. במובנים רבים, ההתנסויות במעגל זה הן המסקרנות ביותר בכלל השהות בהאוונה.

מוצאי הבן הינם הסייעים העל-שרפיים של בני התמותה המרקיעים של המעגל הרביעי. בנוסף לעבודתם הכללית בהכנת מועמדיהם להבנת מערכות היחסים של הבן הנצחי במסגרת השילוש, חייבים מוצאי בן אלו גם להדריך את המסורים בידם בשלמות, כך שיצליחו באופן מלא במשימות הבאות: ראשית, בהבנה הרוחנית ההולמת של הבן; שנית, בהכרה משביעת רצון של אישיות הבן; ושלישית,

the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the "essence of divinity" and the "spirit of supremacy" and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

267.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

267.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

268.1 (294.3) The fourth Havona circuit is sometimes called the "circuit of the Sons." From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

268.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from

בהבחנה ההולמת של הבן מן האישיות של הרוח האינוסופית.

לאחר ההישג של הרוח האינוסופית אין נערכים מבחנים נוספים. מבחני המעגלים הפנימיים הינם פעולות עולי הרגל המועמדים בשעה שהם מאומצים ונעטפים בידי האלוהיות. ההתקדמות נקבעת באופן בלעדי על-ידי רוחניותו של היחיד, ואף-אחד מלבד האלים אינו מהין לשפוט בעניין זה. במקרה של כישלון, לעולם אין ניתנות סיבות, ואף המועמדים עצמם, או מי ממגוון מוריהם ומנחיהם, אינם ננזפים או מבוקרים. בפרדיס, האכזבה לעולם אינה נחשבת לתבוסה; דחיית המועד לעולם אינה בבחינת בושה; ולעולם אין בלבול בין מה שנראה ככישלונות של הזמן לבין דחיות המועד המשמעותיות של הנצח.

לא רבים הם עולי הרגל אשר חווים את הדחייה בהרפתקת האלוהות הנדמית ככישלון. כמעט כולם משיגים את הרוח האינוסופית, אף כי לעיתים עולה רגל מיקום העל מספר אחת אינו מצליח לעשות כן בניסיונו הראשון. עולי הרגל אשר משיגים את הרוח נכשלים לעיתים רחוקות במציאת הבן; וכמעט כל אלו הנכשלים בהרפתקה הראשונה מגיעים מיקומי העל מספר שלוש או מספר חמש. רוב רובם של אלו הנכשלים במציאת האב בהרפתקה הראשונה, לאחר שמצאו הן את הרוח והן את הבן, מגיעים מיקום העל מספר שש; זאת אף-על-פי שמעטים מקרב המגיעים מיקומי העל מספר שתיים או מספר שלוש נכשלים אף הם. וכל זאת מעיד בבירור כי קיימת סיבה טובה ומספקת לכישלונות-לכאורה הללו; ולאמיתו של דבר, מדובר אך בדחיות בלתי-נמנעות.

המועמדים אשר נכשלו בהרפתקת האלוהות מוצבים תחת סמכותם של המציבים הראשיים – קבוצה של סופרנאפים ראשיים – ונשלחים חזרה לעבודה בתחומי החלל למשך תקופה שאינה נופלת מאלף שנים. לעולם הם אינם חוזרים ליקומי העל הילידים שלהם, אלא נשלחים תמיד לבריאת-העל המתאימה ביותר לשם האימון המחודש הנדרש על-מנת להכין להרפתקת האלוהות השנייה. לאחר שירות זה, הם חוזרים – על-פי בקשתם הם – למעגל החיצוני של האוונה, אשר ממנו הם מייד מלווים למעגל שבו הופסקה נתיבתם, וחוזרים ללא דיחוי להכנותיהם לקראת הרפתקת האלוהות. הסופרנאפים המשניים לעולם אינם נכשלים בהדרכת אלו המסורים בידם לניסיונם השני, ואותם סועדים על-שרפיים ומנחים אחרים לעולם מסייעים בידי מועמדים אלו במהלך הרפתקה שנייה זו.

9. מדריכי האב

כאשר משיגה נשמת עולה הרגל את המעגל השלישי של האוונה, היא מתקבלת תחת הנחייתם של מדריכי האב, אשר הינם מן

the personality of the Infinite Spirit.

^{2683 (294.2)} After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

^{2684 (294.3)} Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

^{2685 (294.4)} The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. THE FATHER GUIDES

^{2691 (294.5)} When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and

הוותיקים, המיומנים והמנוסים ביותר מקרב הסועדים העל-שרפיים. בעולמותיו של מעגל זה מחזיקים מדריכי האב בתי-ספר של תבונה ומכללות של טכניקה, אשר בהם משמשים כמורים כל שוכני היקום המרכזי. דבר מכל אשר ביכולתו לעזור ליצור הזמן בהרפתקה טרנסצנדנטאלית זו של הישג הנצח, אינו נשכח ואיזו מוזנח.

חרף המעגלים הנוספים שאותם יש לחצות, ההישג של האב האוניברסאלי הינו הדרכון אל הנצח. זהו רגע מדהים, איפוא, כאשר שְלֹשֶׁת המסע מצהירה בעולם הקבלה של מעגל מספר שלוש, כי ההרפתקה האחרונה של הזמן עתידה להתרחש; קרי, שיצור נוסף של החלל מבקש להיכנס לפרדיס דרך שערי הנצח.

מבחן הזמן כמעט ונסתיים; המרוץ אלי נצח הובטח לגמרי. ימי אי-הוודאות מסתיימים להם; הפיתוי להטיל ספק הולך ונמוג; והציווי להיות מושלמים נענה בציות. מתחתיות הקיום התבוני, הרקיע – דרך הספירות האבולוציוניות של החלל – יצור הזמן בעל האישיות החומרית, ובכך הוכיח את היתכנותה של תוכנית ההרקעה, בעודו מדגים לנצח נצחים את הצדיקות ואת היושר של הציווי אשר ציווה האב האוניברסאלי את ילדיו הנמוכים של העולמות: "היו אתם מושלמים, כפי שאנוכי מושלם הנני".

צעד אחר צעד, חיים אחרי חיים, עולם אחר עולם, הושלמה נתיבת ההרקעה והושגה מטרת האלוהות. ההישרדות הינה שלמה במושלמות, והמושלמות הינה מלאה בעליונות האלוהות. הזמן נעלם בנצח; החלל נבלע בהזדהות הסוגדת לאב האוניברסאלי ובהרמוניה עימו. שידוריה של האוונה מבזיקים את דו"חות החלל מלאי ההוד, ואת החדשות הטובות המבשרות כי לאמיתו של דבר – הודות להרקעה ההתפתחותית – הצליחו היצורים המודעים אשר מקורם מן החי ומן החומר, להפוך הלכה למעשה לבניו אשר הפכו מושלמים של האל.

10. המנחים והיועצים

המנחים והיועצים העל-שרפיים של המעגל השני הינם מדריכיהם של ילדי הזמן בנוגע לנתיבת הנצח. ההגעה לפרדיס טומנת בחובה מחויבויות מסדר חדש וגבוה יותר, והשהות במעגל השני מעניקה את מלאו ההזדמנות לקבל את עצתם המועילה של סופרנאפים מסורים אלו.

אלו אשר לא הצליחו במאמץ הראשון להשיג את האלוהות מקודמים, בטרם החזרתם לשירות ביקומי העל, מן המעגל אשר בו נכשלו ישירות למעגל השני. וכך משמשים המנחים והיועצים גם כמנחים וכמנחמים של עולי רגל מאוכזבים אלו. זה עתה הם סבלו את אכזבתם הגדולה ביותר, אשר איננה נבדלת מן הרשימה הארוכה של התנסויות דומות שחוו בזמן שעלו, כבטיפוס על-

most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294:6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295:1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: "Be you perfect, even as I am perfect."

26:9.4 (295:2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295:3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295:4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list

גבי סולם, מן הכאוס אל התהילה – מלבד זאת שהיא שונה בשיעורה. הם אלו אשר רוקנו את כוס ההתנסות עד אשר נותרה בה אך טיפה זעירה; וצפיתי בהם חוזרים זמנית לשירות יקומי העל כסועדים האוהבים מן הסוג הגבוה ביותר של ילדי הזמן ושל האכזבות הארעיות.

לאחר שהות ארוכה במעגל מספר שתיים, נבחנו אל, אשר נחלו אכזבה, נבחנו על-ידי וועדות המושלמות היושבות בעולם הקבלה של מעגל זה, ושם מקבלים הם אישור כמי שהצליחו לעבור את מבחן האוונה; ודבר זה, ככל שהוא נוגע למעמדם הבלתי-רוחני, מהווה פעולה המקנה להם את אותו מעמד ביקומי הזמן אשר בו היו זוכים אילו הצליחו הלכה למעשה בהרפתקת האלוהות. רוחם של מועמדים אלו הייתה מקובלת בשלמות; כישלונם היה טבוע בשלב כזה או אחר של טכניקת הגישה, או בחלק כזה או אחר של הרקע ההתנסותי שלהם.

הם מובאים על-ידי מנחי המעגל בפני ראשי ההצבות בפרדיס, ומשם נשלחים לשירות של הזמן בעולמות החלל; והם הולכים בשמחה ובאופור למשימות אשר בהן נטלו חלק בימי ובעידי העבר. יום אחד הם ישובו אל המעגל אשר בו נחלו את אכזבתם הגדולה ביותר וינסו לצלוח מחדש את הרפתקת האלוהות.

בעבור עולי הרגל המצליחים של המעגל השני, תם תמריץ אי-הוודאות האבולוציונית, אך ההרפתקה של משימת הנצח טרם החלה; ובעוד שהשהות במעגל זה הינה מהנה ומועילה ביותר, היא חסרה במעט את ההתלהבות שבציפייה שהייתה מנת חלקם של המעגלים הקודמים. רבים הם עולי הרגל אשר מתבוננים לאחר זמן מן הזמנים, מביטים במאבק הארוך והמתמשך בקנאה עולצת, וממש מייחלים לחזור באופן כלשהו אל עולמות הזמן ולהתחיל את הכול מהתחלה; ממש כשם שאתם, בני התמותה, בהגיעכם לגיל מופלג, מתבוננים לעיתים לאחר, אל מאבקי תקופת הנוער והחיים המוקדמים, ומשתוקקים באמת לשוב ולחיות את חייכם מחדש.

ואולם, חציית המעגל הפנימי ביותר מצויה מייד לפניכם, ומעט לאחריה תסתיים התנומה האחרונה של המסע ותחל ההרפתקה החדשה של נתיבת הנצח. המנחים והיועצים במעגל השני מתחילים בהכנתם של אלו הסמוכים בידם לקראת מנוחה גדולה וסופית זו, השונה הבלתי-נמנעת המפרידה לעולם בין מצבי עידי הזמן של נתיבת ההרקעה.

כאשר עולי הרגל המרקיעים הללו, אשר השיגו את האב האוניברסאלי, משלימים את ההתנסות במעגל השני, מצויים המדריכים הבוגרים, אשר תמיד מצויים לצידם, להכניסם אל המעגל האחרון. מדריכים אלו לוקחים את הסמוכים בידם אל המעגל הפנימי באופן אישי, ושם מפקידים אותם בידי משלימי המנוחה,

of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (235.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (235.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (236.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (236.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (236.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned

המהווים את אחרון סדרי הסופרנאפים המשיניים אשר מוצבים בשירות סעד עולי הרגל של הזמן בעולמות מעגלי האוונה.

to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. משלימי המנוחה

זמן רב מזמנם של המרקיעים במעגל האחרון מוקדש להמשך לימוד הבעיות שעמן יתמודדו בקרוב במהלך מגוריהם בפרדיס. בטבעת פנימית זו של עולמות האוונה שוכנת, בין אם באופן זמני או קבוע, קהילה עצומה ומגוונת של הוויות אשר רובן טרם נתגלו. וההתרוועות יחדיו של הסוגים הרבים הללו מעניקה למשלימי המנוחה העל-שרפיים סביבה עשירה במצבים, אשר אותם הם מנצלים ביעילות על-מנת לקדם את חינוך עולי הרגל המרקיעים, בייחוד בכל הנוגע לבעיות התאמתם לסוגים הרבים של הוויות שאותן הם עתידים לפגוש במהרה בפרדיס.

על אלו השוכנים במעגל פנימי זה נמנים גם הבנים ששולשו על-ידי בריה. הסופרנאפים הראשיים והסופרנאפים המשיניים הינם הנאמנים הכלליים של הסגל האחד בעבור בנים אלו, כולל את צאצאי הסופיונים בני התמותה ששולשו ואת הצאצאים הדומים של אזרחי פרדיס. חלק מסוים מקרב הבנים הללו הינם מאומצי שילוש והם מוצבים בשירות ממשלות יקומי העל, אחרים מוצבים למשימות שונות, ואולם רוב רובם של הבנים הללו מקובצים בסגל האחד בעולמות המושלמים של מעגל האוונה הפנימי. כאן – תחת הנחייתם של הסופרנאפים – הם עוברים הכנה לקראת עבודה עתידית כלשהי על-ידי סגל מיוחד ועלום-שם של אזרחים גבוהים של פרדיס, אשר שימשו כעוזריהם הביצועיים הראשונים של עתיקי היוםין בטרם עידן גרנדפאנדה. קיימות סיבות רבות אשר בעטיין היננו משערים כי שתי קבוצות ייחודיות אלה של הוויות ששולשו תעבודנה יחדיו בעתיד הרחוק, וכי הגורל המשותף של שתיהן בסגל המילואים של פרדיס של הסופיונים ששולשו אינה הפחותה שבסיבות אלה.

במעגל פנימי ביותר זה, עולי הרגל המרקיעים ועולי הרגל היורדים מתרועעים אלו עם אלו, וכן עם הבנים ששולשו על-ידי בריה. בדומה להוריהם, גם בנים אלו מפיקים תועלת מרובה מן ההתרוועות בצוותא, וזוהי משימתם המיוחדת של הסופרנאפים לאפשר ולהבטיח את האחוזה ההדדית בין הבנים ששולשו של הסופיונים בני התמותה לבין הבנים ששולשו של אזרחי פרדיס. משלימי המנוחה העל-שרפיים אינם עוסקים כה רבות באימונם, כפי שעוסקים הם בקידום חברות של הבנה בין הקבוצות השונות.

בני התמותה קיבלו את ציווי פרדיס: "היו מושלמים אתם, כשם שאביכם בפרדיס מושלם הוא". הסופרנאפים המפקחים על בנים אלו ששולשו של הסגל האחד, לעולם אינם חדלים מלהורות: "היו אתם מבינים כלפי אחיכם

11. THE COMPLEMENTS OF REST

^{2611.1 (236.4)} Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

^{2611.2 (236.5)} Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

^{2611.3 (236.6)} On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

^{2611.4 (237.1)} Mortals have received the Paradise command: "Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect." To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: "Be you understanding of your

המרקיעים, אפילו כשם שהבנים הבוראים מפרדים יודעים אותם ואוהבים אותם."

בני התמותה חייבים למצוא את האל. הבן הבורא לעולם אינו עוצר בטרם מוצא הוא את האדם – את היצור הרצוני הנמוך ביותר. מעבר לכל צל של ספק, הבנים הבוראים וילדיהם בני התמותה מתכוננים לקראת שירות אוניברסאלי עתידי בלתי-ידוע. אלו כמו אלו חוצים את מכלול היקום ההתנסותי, וכך הם מתחנכים ומתאמנים לקראת משימתם הנצחית. מזיגה ייחודית זו שבין האנושי לבין האלוהי, ההתרועעות של היצור ושל הבורא, מתרחשת ברחבי היקומים. בני-תמותה חסרי הבחנה התייחסו למופע החסד והרכות האלוהיים, ובייחוד כלפי החלשים ולטובת הנזקקים, כסימן לקיומו של אל אתרופומורפי. ואיזו שגיאה היא זו! במקום זאת, היה עליהם להתייחס לתופעות אלה של חסד אנושי ושל סובלנות אנושית כהוכחה לכך שבקרוב האדם בן התמותה שוכנת רוח אלוהים חיה; וכי היצור ניחן, ככלות הכול, במניעים אלוהיים.

בסמוך לסיום שהותם במעגל הראשון, פוגשים עולי הרגל של הזמן לראשונה בדוחקים למנוחה, השייכים לסדר הסופרנאפים הראשי. אלו הם מלאכי פרדים אשר יוצאים על-מנת לקבל את פני אלו המצויים על סף הנצח, והעומדים להשלים את הכנתם לקראת תנומת המסע של התחייה האחרונה. עד שלא חציתם את המעגל הפנימי, ועד שלא התנסיתם בתחיית הנצח מתוך התנומה הסופית של הזמן, אינכם באמת ילידי פרדים. עולי הרגל אשר הפכו מושלמים מתחילים במנוחה זו. הם הולכים לישון במעגל הראשון של האוונה, אך מתעוררים משנתם על חופי פרדים. מכל המרקיעים אל האי הנצחי, אך רק אלו המגיעים בדרך זו הינם ילידי הנצח; כל היתר מגיעים כמבקרים, כאורחים ללא מעמד של משכן קבע.

וכעת, בשיאה של נתיבתכם בהאוונה, כאשר אתם, בני התמותה, הולכים לישון בעולם הקבלה של המעגל הפנימי, אינכם הולכים למנוחתכם לבדכם כשם שעשיתם בשעה שעצמתם את עיניכם בשינה הטבעית של המוות של בני התמותה בעולמות המוצא שלכם, או כשם שעשיתם עת נכנסתם לטראנס הארוך אשר הכין אתכם לקראת המסע להאוונה. כעת, בשעה שהנכם מתכוננים למנוחת ההישג, נע עמכם זה אשר נלווה אליכם לאורך זמן רב במעגל הראשון, משלים המנוחה רב ההוד, אשר מתכוון להיכנס לתנומה כאילו היה אחד עמכם; ובכך מעניק הוא את מחויבות האוונה להשלמת המעבר שלכם, ולכך שהנכם ממתינים אך לגיעותיה האחרונות של המושלמות.

המעבר הראשון שלכם היה אכן מוות; השני, שינה אידיאלית; ואילו כעת, המטמורפוזת השלישית הינה המנוחה האמיתית, ההתרגעות של העידנים.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת מאורסה.]

ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them."

26:11.5 (297:2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297:3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297:4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297:5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297:6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

מסמך 27. הסעד של הסופרנאפים הראשיים

028 ⇨

הספר של אורנטיה

026 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 27

הסעד של הסופרנאפים הראשיים

סעיפים

מבוא

1. דוחקים למנוחה
2. ראשי ההצבות
3. פרשני האתיקה
4. מנחי ההתנהגות
5. נאמני משמורת של ידע
6. מאסטרים לפילוסופיה
7. מנחי הפקידה

מבוא

ה סופרנאפים הראשיים הינם משרתיהם הנשגבים של האלוהויות באי פרדיס הנצחי. מעולם לא נודע שסטו מנתיב האור ומדרך הישר. שורותיהם הינן מלאות; ומאז נצח העבר, מעולם לא אבד ולו אחד מקרב קהילה מדהימה זו. סופרנאפים גבוהים אלו הינם הוויות מושלמות, ומושלמותם הינה עליונה; ואולם, הם אינם מוחלטופיים ואף אינם מוחלטים. מכורח מהותם המושלמת, ילדים אלו של הרוח האינסופית עובדים בכל השלבים של מגוון חובותיהם באופן חליפי זה לזה ומרצונם הם. פעולתם מחוץ לפרדיס אינה נרחבת, אף כי הם נוטלים חלק בכינוסים השונים ובכנסי המחזור המתרחשים ביקום המרכזי אחת לאלף שנים. הם אף יוצאים כשליחיהן המיוחדים של האלוהויות, ורבים מהם מרקיעים על-מנת להפוך ליועצים טכניים.

סופרנאפים ראשיים אף מוצבים כמפקדי צבא המלאכים השרפי הסועד בעולמות שבודדו בשל מרד. כאשר בן פרדיס המוענק לעולם שכזה, משלים את משימתו, מרקיע אל האב האוניברסאלי, מתקבל אצלו ושב כמושיע המוכר של עולם מבודד זה, לעולם מוצב סופרנאפים

PAPER 27

MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

INTRODUCTION

^{27:01 (298:1)} PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

^{27:02 (298:2)} Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited

ראשי על-ידי ראשי ההצבות כמפקדן של הרוחות הסועדות המשרתות בספירה אשר חולצה זה עתה. הסופרנאפים בשירות מיוחד זה מתחלפים מעת לעת. הסופרנאפים הראשי המשרת כעת באורנטיה בתור "השרף הראשי" הינו השני מסדר זה המוצב בשירות למן ימי המתת של המשיח מיכאל.

מזה נצח משרתים הסופרנאפים הראשיים באי האור, וממנו יוצאים הם אל עולמות החלל לשם מילוי משימות הנהגה; ואולם, הם פועלים באופן שבו הם מסוגלים כעת רק מאז הגיעו לפרדיס עולי הרגל ההאונים של הזמן. מלאכים גבוהים אלו סועדים כעת בעיקר בשבעת סוגי השירות הבאים:

1. מנחי הפלחן.
2. מאסטרים לפילוסופיה.
3. נאמני משמרת של ידע.
4. מנחי התנהגות.
5. פרשני האתיקה.
6. ראשי ההצבות.
7. דוחקים למנוחה.

עולי הרגל המרקיעים חוסים תחת השפעתם הישירה של סופרנאפים אלו רק לאחר שהשיגו מגורים בפרדיס. או אז עוברים הם חוויה של אימון בהנחיית מלאכים אלו, המתרחשת בסדר הפוך לזה אשר בו נרשמו. כלומר, אתם נכנסים לפרדיס תחת הנחיית הדוחקים למנוחה, ולאחר תקופות עוקבות עם סדרי הביניים מסיימים תקופת אימון זו עם מנחי הפולחן. או אז הנכם מוכנים להתחיל את נתיבתכם האינסופית כסופיונים.

deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present "chief of seraphim" is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

27:03 (298:3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

- 27:04 (298:4) 1. Conductors of Worship.
- 27:05 (298:5) 2. Masters of Philosophy.
- 27:06 (298:6) 3. Custodians of Knowledge.
- 27:07 (298:7) 4. Directors of Conduct.
- 27:08 (298:8) 5. Interpreters of Ethics.
- 27:09 (298:9) 6. Chiefs of Assignment.
- 27:10 (298:10) 7. Instigators of Rest.

27:11 (298:11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. דוחקים למנוחה

הדוחקים למנוחה הינם המפקחים של פרדיס היוצאים מן האי המרכזי לעבר מעגל הפנימי של האוונה, שם משתפים הם פעולה עם עמיתיהם, משלימי המנוחה מסדר הסופרנאפים המשני. הדבר האחד ההכרחי לשם הנאה בפרדיס הינו המנוחה – המנוחה האלוהית; דוחקים למנוחה אלו הינם המדריכים הסופיים אשר מכינים את עולי הרגל של הזמן להיכרותם עם הנצח. הם מתחילים את עבודתם במעגל ההישג הסופי של היקום המרכזי, וממשיכים בה כאשר עולי הרגל מתעוררים מתנומת המסע האחרונה, השינה אשר מרוממת את יצור החלל אל עולמות הנצח.

שבעה היבטים לטבע המנוחה: בסדרי החיים הנמוכים קיימת מנוחת השינה והמשחק; בקרב ההוויות הגבוהות יותר – הגילוי; ובאישיות הרוח מן הסוג הגבוה ביותר – הפולחן. קיימת אף המנוחה הרגילה של קליטת

1. INSTIGATORS OF REST

27:11 (298:11) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:12 (298:2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of

אנרגיה, ההטענות-מחדש של ההוויות באנרגיה פיזית או רוחנית. ואז קיימת שנת המסע, התנומה העמוקה של חוסר ההכרה בשעת ההיעטפות על-ידי שרף בעת המעבר מספירה אחת לאחרת. ושונה בתכלית השינוי היא השינה העמוקה של המטמורפוזת, מנוחת המעבר ממצב הוויה אחד למשנהו, מחיים מסוימים לחיים אחרים, ממצב קיום אחד למצב קיום אחר, השינה אשר לעולם נוכחת בשעת המעבר מסטטוסאויברסאלי אחד בפועל למשנהו, בניגוד להתפתחות דרך שלבים שונים במסגרת אותו סטטוס.

ואולם, שנת המטמורפוזת האחרונה הינה דבר שהוא יותר מכל תנומות המעבר הקודמות אשר ציינו את הישגי הסטטוס העוקבים של נתיבת ההרקעה; כך חוצים יצורי הזמן והמרחב את שוליו הפנימיים ביותר של הזמן ושל המרחב, על-מנת להשיג סטטוס של משכן במשכנות חסרי הזמן ונטולי המרחב של פרדיס. דוחקי המנוחה ומשלימה הינם הכרחיים בעבור מטמורפוזת ההתעלות הזו, ממש כשם שהשרפים וההוויות הנלוות להם הינם הכרחיים לשם הישרדותו של היצור בן התמותה את המוות.

אתם נכנסים למנוחה במעגל הסופי של האוונה, ואתם קמים לתחייה של נצח בפרדיס. ובשעה שהנכם חוזרים והופכים לאישיות רוחנית, הנכם מכירים מייד את הדוחק למנוחה אשר מקבל את פניכם אל חופי הנצח, ממש כאותו סופרנאפים ראשי אשר חולל את השינה הסופית במעגל הפנימי ביותר של האוונה; ותיזכרו במקטע הגדול האחרון של האמונה אשר לה נדרשתם עת התכוננתם שוב להפקיד את זהותכם בידי האב האוניברסאלי.

מנוחת הזמן האחרונה נסתיימה בהנאה; ההתנסות בתנומת המסע האחרונה תמה לה; וכעת הנכם מקיצים לחי' נצח לחופיו של משכן הנצח. "ושינה לא תהיה עוד. ונוכחות האל ובגן הנה היא לפניכם, ולעד הנכם משרתיהם; את פניו ראייתם ושמו מצוי ברוחכם. וליל לא יהיה שם עוד; והם אינם מצטרפים לאור שמש, כי המקור והמרכז הכביר להם מאיר; ויחי חיי עולמים. ומקח האל כל-דמעה מעיניהם, והמנות לא יהיה עוד, ולא יהיה אבל ולא זעקה, וכאב לא יהיה עוד, שכן הדברים הראשנים עברו."

2. ראשי ההצבות

זוהי הקבוצה הממונה מעת לעת על-ידי ראש הסופרנאפים, "מלאך התבנית המקורי", לחלוש על הארגון של כל שלושת סדרי המלאכים הללו – הראשי, המשני והשלישני. בתור גוף, הסופרנאפים מתנהלים בשלטון ובמנהל עצמיים לחלוטין, למעט בנוגע לפעולות המנהיג המשותף שלהם, המלאך הראשון של פרדיס, אשר לעולם

beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299:3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299:4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299:5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300:1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of

חולש על כלל אישיות הרוח האלה.

מלאכי הצבה אלו קשורים רבות לבני התמותה המהוללים השוכנים בפרדיס, אף בטרם אלו מתקבלים לסגל הסופיונות. הלימוד וההנחיה אינם עיסוקיהם הבלעדיים של אלו אשר מגיעים לפרדיס; גם השירות ממלא תפקיד חיוני בהתנסויות החינוכיות הקדם-סופיוניות שלהם בפרדיס. וכן שמתי לבי לכך שבשעה שלבני התמותה המרקיעים יש עיתות של פנאי, הם מפגינים נטייה להתרועע עם סגל המילואים של ראשי ההצבות העל-שרפיים.

כאשר אתם, המרקיעים בני התמותה, מגיעים לפרדיס, הקשרים החברתיים שלכם מערבים הרבה יותר מאשר מגע עם קהילה גדולה של הוויות אלוהיות מרוממות, ועם המון גדול ומוכר של חברים, בני התמותה המהוללים. עליכם אף להתרועע עם מעל לשלושת אלפים סדרים שונים של אזרחי פרדיס, עם הקבוצות השונות של הטרנסקנדנטאליים, ועם סוגים רבים אחרים של שוכני פרדיס – קבועים וארעיים – אשר טרם נתגלו באורנטיה. לאחר מגע ממושך עם אינטלקטים אדירים אלו של פרדיס, מרגיעה ביותר היא ההתרועעות עם סוגי הדעת המלאכיים; אלו מזכירים לבני התמותה של הזמן את השרפים, אשר עימם קיימו קשר כה ממושך וחוו חברות כה מרעננת.

Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:22 (300:2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:23 (300:3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. פרשני האתיקה

ככל שתגביהו בסולם החיים, כן תדרשו להקדיש יותר תשומת-לב לאתיקה האוניברסאלית. מודעות אתית הינה פשוט ההכרה של כל יחיד בזכויות הטבועות בקיום של כל יחיד אחר ושל כלל היחידים האחרים. ואולם, האתיקה הרוחנית מתעלה הרבה מעבר למושגים של בני התמותה, ואפילו מעבר למושגים המורונטיים, על אודות יחסים אישיים וקבוצתיים.

במהלך הרקעתם הארוכה אל עבר הדר פרדיס, עולי הרגל של הזמן קיבלו את האתיקה ולמדו אותה כיאות. ככל שנתית הרקעה וכניסה-פנימה זו הלכה ונפרשה מעולמות החלל הילידיים והלאה, כך הוסיפו המרקיעים קבוצה אחר קבוצה למעגל ההיכריות ההולך ומתרחב של חברים ביקום. ועם כל קבוצת חברים שהכירו, נוספה רמת אתיקה שאותה הצליחו לזהות ואשר לה נדרשו לציית; כל זאת עד אשר המרקיעים, בהגיעם לפרדיס, אכן זקוקים למישהו שישיא להם עצה מועילה וחברית על אודות הפרשנות האתית. הם אינם זקוקים ללימוד אתיקה, ואולם, בשעה שניצבים הם פנים-אל-פנים מול המשימה יוצאת הדופן של יצירת קשר עם כל-כך הרבה שהוא חדש, הם אכן נדרשים להחזיק במה שלמדו בחריצות כה רבה ואשר נתפרש בעבורם.

במהלך התקופה רבת האירועים, המתחילה

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:31 (300:4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:32 (300:5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:33 (300:6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in

בהענקת מעמד של משכן בפרדיס ומסתיימת עם קבלתם הרשמית של בני התמותה לסגל הסופיונים, פרשני האתיקה מסייעים, באופן שלא ניתן לאמוד את ממדיו, לאלו המגיעים לפרדיס להתאים עצמם למספר העצום של קבוצות של חוויות מלכותיות. רבים ממגוון הסוגים של אזרחי פרדיס מוכרים זה מכבר לעולי הרגל המרקיעים מן המפגשים איתם בשבעת מעגלי האוונה. בני התמותה המהוללים אף נהנו מקשר אינטימי עם הבנים ששולשו על-ידי בריה של הסגל האחד במעגל הפנימי של האוונה, מקום אשר בו מקבלות חוויות אלה הרבה מן החינוך שלהן. ובמעגלים האחרים, פגשו עולי הרגל המרקיעים שוכנים רבים שלא-נתגלו השייכים למערכת פרדיס-האוונה, אשר עוסקים שם באימון קבוצתי כהכנה למשימות עתידיות שטרם נתגלו.

כל החברויות השמימיות האלה הינן הדדיות תמיד. כבני-תמותה מרקיעים, אינכם רק מפקימים תועלת מחברים אלו, המגיעים בזה אחר זה, ומן המספר העצום של סדרי עמיתים ההופכים יותר ויותר אלוהיים, אלא אתם גם חולקים לכל אחת מן החוויות החבריות האלה דבר-מה מאישיותכם ומהתנסותכם, אשר לנצח הופך כל אחת מהן לשונה ולטובה יותר, שכן היא חברה עם בן-תמותה מרקיע מן העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב.

4. מנחי ההתנהגות

משקיבלו בני התמותה המרקיעים את ההנחיה המלאה הנוגעת לאתיקה של מערכת היחסים בפרדיס – אתיקה אשר אינה מהווה גינונים רשמיים חסרי-משמעות, ואף אינה ציונים הנגזרים ממעמדות מלאכותיים, אלא אופני ההתנהגות טבעיים – הם מוצאים עזר רב בקבלת עצתם של מנחי ההתנהגות העל-שרפיים, אלו אשר מנחים את החברים החדשים בחברה בפרדיס באשר לשימושים הראויים של ההתנהגות המושלמת של החוויות הגבוהות השוהות באי האור והחיים המרכזי.

ההרמוניה הינה העיקרון המנחה של היקום המרכזי, וסדר בר-הבחנה שולט בפרדיס. ההתנהגות הראויה הינה חיונית לשם התקדמות באמצעות הידע; מן הפילוסופיה ועד לרמות הרוחניות הגבוהות של הפולחן הספונטאני. בגישה לאלוהיות קיימת טכניקה אלוהית; ורכישתה של טכניקה זו חייבת להמתין עד להגעת עולי הרגל לפרדיס. רוחה של טכניקה זו ניתנה במעגלי האוונה, ואולם, הנגיעות הסופיות של אימון עולי הרגל של הזמן יכולות להיות מיושמות אך ורק לאחר שעולי הרגל השיגו בפועל את אי האור.

כל ההתנהגות בפרדיס הינה ספונטאנית, והיא חופשית וטבעית בכל מובן. ואולם, עדיין קיימת דרך ראויה ומושלמת לעשות את הדברים באי הנצחי, ומנחי ההתנהגות מצויים לעולם לצד "הזרים הבאים בשערים", על-מנת ללמדם ולהנחות את צעדיהם כך שיוכלו להיות נינוחים

helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:34 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:41 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:42 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:43 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers within the gates" to instruct them and so guide their steps

לחלוטין ובה בעת להימנע מן הבלבול ומחוסר הוודאות, אשר אלמלא כן היו בוודאי מנת חלקם של עולי הרגל. רק באמצעות הסדר שכזה ניתן למנוע בלבול אינסופי; והבלבול לעולם אינו מופיע בפרד'ס.

מנחי התנהגות אלו אכן משמשים כמורים וכמנחים מהוללים. עיקר עיסוקם הינו הנחיית התושבים החדשים בני התמותה באשר למגוון האינסופי-כמעט של מצבים חדשים ושל מנהגים בלתי-מוכרים. על-אף ההכנה המקדימה הארוכה ועל-אף הדרך הממושכת עד לשם, פרד'ס עדיין זרה באופן בלתי-מוסבר וחדשה באופן בלתי-צפוי בעבור אלו אשר השיגו לבסוף את הזכות לשכון בה.

5. נאמני משמורת של ידע

נאמני משמורת הידע העל-שרפיים הינם "האגרות החיות" הגבוהות ביותר הידועות, אשר נקראות על-ידי כל שוכני פרד'ס. הם הינם הרשומות האלוהיות של האמת, הספרים החיים של הידע האמיתי. אתם כבר שמעתם על הרשומות ב"ספר החיים". נאמני משמורת הידע הינם בדיוק ספרים חיים שכאלו, רשומות של מושלמות המוטבעות על-גבי הלוחות הנצחיים של החיים האלוהיים ושל הביטחון העליון. הם הינם, הלכה למעשה, ספריות חיות ואוטומאטיות. העובדות של היקומים טבועות בסופרנאפים ראשיים אלו, והן רשומות בפועל במלאכים אלו; ובנוסף, אין אפשרות לדבר-מה שאינו-אמת לקנות אחיזה בדעתם של מאגרים שלמים ומושלמים אלו של אמת הנצח ושל המידע של הזמן.

נאמנים אלו עורכים קורסים בלתי-רשמיים בעבור שוכני האי הנצח, אך משימתם הראשית הינה משימה של סימוכין ושל אימות. ברצונם, יכול כל מי ששוהה בפרד'ס לבקש כי יעמוד לצידו המאגר החי על אודות עובדה מסוימת, או אמת מסוימת, אשר אותה הוא מעוניין לדעת. בקצה הצפוני של האי זמינים מוצאי הידע החיים, אשר יציין את מנהל הקבוצה המחזיקה במידע המבוקש; או אז תופענה ללא דיחוי ההוויות הזוהרות אשרהינןמש הדבר שאותו אתם מבקשים לדעת. לא תדרשו עוד למצוא הארה בדפים כתובים; כעת ביכולתכם להתייחד פנים-אל-פנים עם אינטליגנציה חיה. הנכם מקבלים בדרך זו ידע עליון מן ההוויות החיות אשר הינן הנאמנות הסופיות שלו.

כאשר תמצאו את הסופרנאפים אשר הינם בדיוק מה שהנכם מעוניינים לוודא, תמצאו גם אתהעובדות הידועות בכלל היקומים כזמירות לרשותכם; וזאת משום שנאמני משמורת הידע הללו הינם הסיכומים החיים והסופיים של כל הרשת הענפה של המלאכים הרשמים, החל בשרפים ובסקונאפים של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, וכלה ברשמים הראשיים של

as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:44(301:5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:51 (301:6) The superaphic custodians of knowledge are the higher "living epistles" known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the "book of life." The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:52 (302:1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:53(302:2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available all the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in

הסופרנאפים השלישונים בהאונה. והצבר ידע חי זה שונה מן הרשומות הרשמיות של פרדיס, אשר מהוות את הסיכום המצטבר של ההיסטוריה האוניברסאלית.

מקורה של תבונת האמת הינו באלוהיות היקום המרכזי, ואילו הידע, הידע ההתנסותי, ראשיתו מצויה ברובה בתחומי הזמן והמרחב – ומכאן הצורך להחזיק ביקומי העל רחבי היריעה בארגונים של השרפים ושל הסופרנאפים הרשמים, הפועלים בחסות הרשמים השמימיים.

סופרנאפים ראשיים אלו, המחזיקים מעצם טבעם בידע אוניברסאלי, אחראים גם לארגונו ולסיווגו של ידע זה. בהיותם הם עצמם הספרייה העיונית החיה של יקום היקומים, הם סיווגו ידע בחלוקה לשבעה סדרים גדולים, אשר כל אחד מהם כולל כמיליון חלוקות משנה. הקלות שבה יכולים שוכני פרדיס להיוועץ במאגר עצום זה של ידע, מתאפשרת אך ורק הודות למאמצים הרצוניים והנבונים של נאמני משמורת הידע. נאמנים אלו אף משמשים כמורים המרוממים של היקום המרכזי, אשר מעניקים בחופשיות את אוצרותיהם החיים לכל ההוויות במעגלי האוונה, ואף נעשה בהם שימוש – אם כי לא באופן ישיר – בבתי הדין של עתיקי היומין. ואולם, ספריה חיה זו, אשר נגישה הן ליקום המרכזי והן ליקומי העל, איננה נגישה בעבור הבריאות המקומיות. התועלת שבידע של פרדיס זמינה בעבור היקומים המקומיים אך באופן עקיף ובאמצעות המחזירות.

Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:54 (302:3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:55 (302:4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. מאסטרים לפילוסופיה

לצד הסיפוק העליון של הסגידה שוכנת חדות הפילוסופיה. לעולם לא תתפסו כה גבוה, או תתקדמו כה רחוק, עד אשר לא תוותרנה לכם אלפי תעלומות אשר, בניסיון למצוא מענה, תדרושנה את הפעלת הפילוסופיה.

המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס מתענגים על הובלת הדעת של שוכני פרדיס – הן אלו הילדים והן אלו המרקיעים – במסגרת המדרף המלהיב של הניסיון לפתור את בעיות היקום. המאסטרים העל-שרפיים הללו לפילוסופיה הינם "חכמי השמיים", הוויות התבונה העושות שימוש – במאמצייהן להתמחות בלא-נדוד – באמת של הידע ובעובדות של ההתנסות. יחד איתם, ידע מעפיל אלי אמת, ואילו ההתנסות מאמירה לכדי חוכמה. בפרדיס, האישיות המרקיעות של החלל חוות את גבהי ההווה: הן מחזיקות בידע; הן יודעות את האמת; הן עשויות להתפלסף – לחשוב את האמת; והן אף עשויות לבקש לחבוק את מושגיו של המרבי, ולנסות לתפוש את הטכניקות של המוחלטים.

בקצה הדרומי של המרחב העצום של פרדיס, מקיימים המאסטרים לפילוסופיה קורסים מפורטים העוסקים בשבעים החלוקות

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:61 (302:5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:62 (302:6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the "wise men of heaven," the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:63 (303:1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional

התפקודיות של התבונה. במסגרות אלה דנים הם בתכניות ובתכליות האינסוף, ומבקשים לתאם את ההתנסויות, ולחבר את הידע, של כל מי שמחזיק בגישה לתבונתם. אומנם הם פיתחו גישות ייחודיות ביותר בנוגע למגוון של בעיות אוניברסאליות, אך תמיד הם מגיעים למסקנותיהם הסופיות מתוך הסכמה כוללת ביניהם.

פילוסופים אלו של פרדיס מלמדים בכל דרך לימוד אפשרית, לרבות טכניקת הגרף הגבוהה של האוונה ושיטות פרדיס מסוימות למסירת מידע. כל הטכניקות הגבוהות האלה להקנות מידע ולהעביר רעיונות מצויות לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדעת האנושית, ואפילו של זו המפותחת ביותר. שעה אחת של הדרכה בפרדיס תהא שקולה לעשרת-אלפים שנות לימוד בשיטות הזיכרון המילוליות של אורנטיה. פשוט אינכם מסוגלים לתפוש טכניקות תקשורת מעין אלה; אין בחוויה בת התמותה דבר שאליו ניתן להשוותו, ואין בנמצא דבר אשר ידמה להן.

המאסטרס לפילוסופיה מפיקים הנאה עילאית מהקניית פירושיהם את יקום היקומים לאותן ההוויות אשר הרקיעו מעולמות החלל. ואף כי מסקנות הפילוסופיה לעולם לא תוכלנה להיות מבוססות כעובדות של הידע וכאמיתות של ההתנסות, עדיין, בשעה שתאזינו לסופרנאפים הראשיים הללו בעת שהם מרצים על אודות הבעיות הבלתי-פתורות של הנצח ועל הפעולות של המוחלטים, תחושו מידה של שביעות רצון ממושכת בנוגע לסוגיות בלתי-מתמסרות-בנקל אלה.

פעילויות אינטלקטואליות חוקרות אלה של פרדיס אינן משודרות; הפילוסופיה של המושלמות נגישה אך ורק לאלו אשר נוכחים באופן אישי. הבריאות הסובבת יודעת על אודות לימוד זה רק מאלו אשר התנסו בחוויה הזו, ואשר נשאו עימם לאחר מכן חוכמה זו החוצה, אל עבר יקומי החלל.

divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:64 (303:2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:65 (303:3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:66 (303:4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. מנחי הסגידה

הסגידה הינה הזכות הגבוהה ביותר, והראשונה בחובותיה של כל בריה תבונית. הסגידה הינה הפעולה המודעת והשמחה של ההכרה והאישור של אמיתות ושל עובדות היחס האישי והאינטימי המתקיים בין הבוראים לבין ברואיהם. איכות הסגידה נקבעת בהתאם לעומק תפישתו של היצור; וככל שהולך ונצבר הידע על אודות טבעו האינסופי של האל, כך גם הופכת פעולת הסגידה ליותר מקיפת-כל, עד אשר מגיעה היא לבסוף אל ההוד של העונג ההתנסותי הגבוה ביותר, ואל ההנאה המעודנת ביותר, המוכרים להוויות בראות.

בעוד שבאי פרדיס קיימים מקומות מסוימים

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:71 (303:5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

27:72 (303:6) While the Isle of Paradise contains certain

המיועדים לסגידה, למעשה האי כולו דומה יותר למקדש אחד עצום של שירות אלוהי. הסגידה הינה התשוקה הראשונה והשלטת בקרבם של כלל המעפילים אל חופיו המאושרים – זהו הפרץ הספונטאני של ההוויות אשר למדו ד' על אודות האל על-מנת להשיג את נוכחותו. בעת המסע פנימה בהאוונה, מעגל אחרי מעגל, הסגידה הינה תשוקה הולכת וגדלה, עד אשר הכרחי לכוון אותה ולשלוט בביטוייה בפרדים.

פרדים נהנה מהתפרצויות מיוחדות – קבוצתיות ואחרות – של הערצה עליונה ושל שבח רוחני, המתרחשות מעת לעת באופן ספונטאני תחת הנהגתו של סגל מיוחד של סופרנאפים ראשיים. תחת הנחייתם של מנחי סגידה אלו, מחווה שכזאת משיגה את מטרת היצור בדמות עונג עליון והעפלה לגבהי המושלמות של ביטוי-עצמי נשגב ושל הנאה אישית. כלל הסופרנאפים הראשיים משתוקקים להיות מנחי סגידה; וכלל ההוויות המרקיעות היו נהנות להישאר לעולמים בתוככי חוויות הסגידה, אלמלא ראשי ההצבות היו מפזרים את הכינוסים הללו מעת לעת. ואולם, אף הוויה מרקיעה איננה נדרשת להיכנס למשימות שירות הנצח בטרם הגיעה לשביעות רצון מלאה מן הסגידה.

על מנחי הסגידה מוטלת המשימה ללמד את היצורים המרקיעים כיצד לסגוד, כך שיתאפשר להם להפיק שביעות רצון זו של ביטוי-עצמי, ובה בעת יוכלו להעניק תשומת-לב לפעילויות החיוניות הכלולות באורח החיים של פרדים. בלעדי השיפור בטכניקת הסגידה, היו נדרשות לבן התמותה הממוצע המגיע לפרדים מאות של שנים על-מנת לתת ביטוי מלא ומספק לרגשות ההערכה האינטלקטואלית שלו ולהכרת התודה אשר הוא חש כמרקיע. מנחי הסגידה פותחים בפני ילדים נפלאים אלו – אשר בקעו מרחם החלל ומצרי הלידה של הזמן – דרכים חדשות ובלתי-ידועות עד כה על-מנת לזכות במלוא הסיפוק של הסגידה, ובהרבה פחות זמן.

במהלך הסגידה לאלוהיות פרדים, נעשה שימוש בכלל האומנויות של כל יצורי היקום כולו, אשר מסוגלים להעצים ולרומם את יכולות הביטוי העצמי וביטויי ההערכה, ושימוש זה מתרחש תוך מיצוי עד לקיבולת הגבוהה ביותר של הקיום בפרדים; הינה האושר הגבוה ביותר של הקיום בפרדים; היא הינה המשחק המרענן של פרדים. את מה שהמשחק מחולל בכדור-הארץ בעבור דעתכם המותשת, תעשה הסגידה בפרדים בעבור נשמותיכם אשר תהפוכנה מושלמות. אופן הסגידה בפרדים מצוי לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה בת התמותה, אך את הרוח שלה ביכולתכם להתחיל להעריך אפילו כבר כן למטה, באורנטיה; וזאת משום שאפילו כעת רוחות האלים שוכנות בכם, מרחפות סביבכם ומעוררות בכם השראה לסגידה אמיתית.

קיימים בפרדים מקומות ומועדים המוקצים לשם סגידה, ואולם אלו אינם מספיקים על-מנת

places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27:7.3 (304:1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27:7.4 (304:2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304:3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304:4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to

להתמודד עם הרגשות הרוחניים השופים והגואים של האינטליגנציה הגדלה ושל הכרת האלוהיות המתרחבת שחוות הוויות הזוהרות אשר הרקיעו התנסותית לאי הנצח. מאז ימיו של גרנדפאנדה, מעולם לא הצליחו הסופרנאפים להתמודד באופן מלא עם רוח הסגידה בפרדיס. לעולם קיים שם עודף בסגידה אל מול ההכנות שלהם לקראתה. ודבר זה מתרחש משום שהאישיות המושלמות מטבען לעולם אינ יכולות להעריך אל נכון את התגובות המפליגות של הרגשות הרוחניים של הוויות אשר עלו אט-אט ובמאמץ כה רב ממעמקי החשכה הרוחנית של העולמות הנמוכים של הזמן והמרחב, מעלה אל תהילת פרדיס. בשעה שמגיעים מלאכים שכאלו ובני-תמותה של הזמן אל נוכחות כוחות פרדיס, רגשות אשר הצטברו במשך עידנים זוכות לקבל ביטוי; ומחזה זה מדהים את מלאכי פרדיס ומייצר תחושת אושר עליונה של שביעות רצון אלוהית בקרב אלוהיות פרדיס.

לעיתים נשטף פרדיס כולו בגל גואה ומשתלט של ביטויים רוחניים ושל ביטויי סגידה. לעיתים קרובות מנחי הסגידה אינם יכולים לשלוט בתופעה שכזו עד להופעת תנודת האור המשולשת מעם משכן האלוהות, המסמלת כי לבבותיהם הנשגבים של האלים שבעו שובע מלא ומושלם מן הסגידה הכנה של שוכני פרדיס, אזרחי התהילה המושלמים והיצורים המרקיעים של הזמן. איזה ניצחון של טכניקה! ואיזה הבשלה של התכנית הנצחית ושל התכלית הנצחית של האלים, אשר במסגרתן האהבה הנבונה של הילד הברוא אמורה להעניק שביעות רצון מלאה לאהבה האינסופית של האב הבורא!

לאחר השגת שביעות הרצון העליונה של מלאו הסגידה, הנכם כשירים להתקבל לסגל הסופיונות. נתיבת ההרקעה כמעט והסתיימה, ומתחילות ההכנות לקראת חגיגות המועד השביעי. חגיגות המועד הראשון ציינו את ההסכם של בן התמותה עם מכוון המחשבה בשעה שנחתמה תכלית ההישרדות. המועד השני היה ההתעוררות לחיים המורנטיים. המועד השלישי היה ההיתוך עם מכוון המחשבה; הרביעי – ההתעוררות בהאווה; בחמישי נחגגה מציאת האב האוניברסאלי; ובמועד השישי צוין המאורע של ההתעוררות בפרדיס מן התנומה הסופית העמוקה של הזמן. המועד השביעי מציין את הכניסה לסגל הסופיונים של בני התמותה ואת תחילתו של שירות הנצח. השגת השלב השביעי בהגשמה הרוחנית על-ידי סופיון, יציין ככל הנראה את חגיגת הראשון שבמועדי הנצח.

וכך מסתיים לו הסיפור על אודות הסופרנאפים של פרדיס, הגבוהים בסדרי הרוחות הסועדות, אותן הוויות המשרתות אתכם לעולם כמחלקה אוניברסאלית, החל בעולם הילידי שלכם וכלה בשעה שמנחי הסגידה מנפפים לכם בסופו של דבר לשלום בעת

accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27:7.7 (304.9) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27:7.9 (306.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and

שהנכם נשבעים אמונים לשילוש בשבועת הנצח
ומתקבלים לסגל הסופיונות של בני התמותה.

השירות האינסופי של שילוש פרדיס עומד
להתחיל; וכעת עומד הסופיון פנים-אל-פנים אל
מול האתגר של האל המרבי.

[הוצג על-ידי הופך בינה למושלמת
מאוורסה.]

are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305:3) The endless service of the Paradise
Trinity is about to begin; and now the finaliter is face
to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305:4) [Presented by a Perfector of Wisdom from
Uversa.]

מסמך 28. רוחות סועדות של יקומי העל

029 ⇨

הספר של אורנטיה

027 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 28

רוחות סועדות של יקומי העל

סעיפים

מבוא

1. התלתשרפים
2. האומניאפים
3. הסקונאפים
4. הסקונאפים הראשיים
5. הסקונאפים המשניים
6. הסקונאפים השלישונים
7. הסעד של הסקונאפים

מבוא

כשם שהסופרנאפים הינם הקהילה המלאכית של היקום המרכזי והשרפים של היקום המקומי, כך משמשים הסקונאפים כרוחות הסועדות של יקומי העל. אולם ברמת האלוהיות ובפוטנציאל שלהם לעליונות, ילדים אלו של הרוחות המחזירות דומים הרבה יותר לסופרנאפים מאשר לשרפים. הם אינם משרתים לבדם בבריאות העל, והפעולות הנעשות בחסות עמיתיהן שטרם נתגלו הינן רבות ומעוררות סקרנות.

כפי שמוצג בתיאורים אלו, כוללות הרוחות הסועדות של יקומי העל את שלושת הסדרים הבאים:

1. הסקונאפים.
2. התלתשרפים.
3. האומניאפים.

הואיל ושני הסדרים האחרונים אינם כה מעורבים ישירות בתוכנית ההרקעה וההתקדמות של בני התמותה, תעסוק ראשית הדיון בקצרה בהם, בטרם ידונו הסקונאפים ביתר הרחבה. מבחינה טכנית, לא התלתשרפים

PAPER 28

MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

INTRODUCTION

^{28:01 (306:1)} AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

^{28:02 (306:2)} As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

^{28:03 (306:3)} 1. The Seconaphim.

^{28:04 (306:4)} 2. The Tertiaphim.

^{28:05 (306:5)} 3. The Omniaphim.

^{28:06 (306:6)} Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor

ולא האומניאפים מהווים רוחות סועדות של יקומי העל, אף-על-פי שהם משרתים כסועדי רוחבתחומים הללו.

omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers in these domains.

1. התלתשרפים

מלאכים גבוהים אלו רשומים במטות יקומי העל, ואף-על-פי שהם משרתים בבריאות המקומיות, הם נחשבים מן הבחינה הטכנית – לאור העובדה שאינם ילידי היקומים המקומיים – כתושבי בירות יקומי העל. התלתשרפים הינם ילדיה של הרוח האינסופית, והם הופכים לאישיותות בפרדיס בקבוצות של אלף. הוויות נשגבות אלה – בעלות המקוריות האלוהית והגמישות הקרובה-לעליונה – הינן מתנותיה של הרוח האינסופית לבניו הבוראים של האל.

כאשר בן מיכאל נפרד מן המערכת ההורית בפרדיס, ומתכונן להמשיך הלאה אל עבר הרפתקת היקום של החלל, משחררת הרוח האינסופית לדרכה קבוצה בת אלף רוחות מלוות שכללה. ותלתשרפים מלוותים אלו מלווים את הבן הבורא בשעה שהוא מתחיל לעשות את דרכו לעבר ההרפתקה של ארגון היקום.

במהלך התקופות המוקדמות של בניין היקום, אלף תלתשרפים אלו מהווים את הסגל האישי היחיד של הבן הבורא. במהלך עידינים תזזיתיים אלו של הרכבת היקום ושל תפעולים אסטרונומיים אחרים, רוכשים התלתשרפים ניסיון עצום כסייעי בן. הם משרתים לצידו של הבן הבורא עד ליום שבו הופך לאישיות כוכב הבוקר הזהר, ילידו הראשון של יקום מקומי. או אז מוגשות – וגם מתקבלות – התפטריותיהם של התלתשרפים. ועם הופעתם של הסדרים הראשונים של חיים מלאכיים ילידיים, הם פורשים משירות פעיל ביקומים המקומיים והופכים לשרים המקשרים בין הבן הבורא שאליו היו קשורים בעבר לבין עתיקי היומין של יקום העל הנדון.

2. האומניאפים

אומניאפים נבראים על-ידי הרוח האינסופית בשיתוף עם שבעת המבצעים העליונים, והם הינם משרתיהם ושליחיהם הבלעדיים של מבצעים עליונים אלו. האומניאפים מוצבים לשירות ביקום המקיף, והמטה של הסגל שלהם באורונטון מצוי בחלקים הצפוניים של אורסה, במקום שבו הם שוכנים כמושבת שירות מיוחדת. הם אינם רשומים באורסה, ואף אינם מסופחים לממשל שלנו. כמו כן, אין להם נגיעה ישירה לתוכנית ההתקדמות המדורגת של הרקעת בני התמותה.

עיסוקם הבלעדי של האומניאפים הינו הפיקוח על יקומי העל, תוך קידום האינטרסים של הניהול המתואם מנקודת מבטם של שבעת

1. THE TERTIAPHIM

281.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

281.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

281.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

282.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

282.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of

המבצעים העליונים. מושבת האומניאפים שלנו באוורסה מקבלת את הנחיותיה אך ורק מן המבצע העליון של אוורנטון – השוכן בספירת הניהול האחדה מספר שבע בחגורת לווייני פרדיס החיצונית – ומדווחת לו בלבד.

3. הסקונאפים

קהילת הסקונאפים נבראת בידי שבע רוחות המחזירות המוצבות במטוה של כל יקום על. קיימת טכניקה מוגדרת של תגובה בפרדיס הקשורה לבריאתם של מלאכים אלו בקבוצות של שבע. כל שביעיה כוללת תמיד סקונאפים ראשי אחד, שלושה סקונאפים משניים ושלושה שלישיניים; ולעולם הם הופכים לאישיות ביחס המדויק הזה. בשעה שנבראים שבעה סקונאפים כאלו, אחד מהם, הסקונאפים הראשי, מסופח לשירותם של עתיקי היום. שלושת המלאכים המשניים נלווים בממשלות העל לשלוש קבוצות מנהלים ממקור פרדיס: היועצים האלוהיים, ההופכים בינה למושלת והפוסקים האוניברסאליים. שלושת המלאכים השלישיניים מסופחים לעמיתים המרקיעים ששולשו של שליטי יקום העל: השליחים העוצמתיים, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר.

סקונאפים אלו של יקומי העל הינם צאצאי הרוחות המחזירות, ולפיכך המחזירות טבועה בהם. הם מגיבים באופן מחזורי לכל שלב ושלב של כל יצור אשר מקורו במקור והמרכז השלישי או בבנים הבוראים של פרדיס; ואולם, הם אינם מחזוריים במישרין כלפי ההוויות והישויות – הן האישיות והן האחרות – אשר מקורן הבלעדי הינו המקור והמרכז הראשון. קיימות ברשותנו הוכחות רבות לממשות מעגלי האינטליגנציה האוניברסאליים של הרוח האינסופית, אך גם אלמלא הייתה בידינו כל הוכחה אחרת, די היה בביצועי המחזירות של הסקונאפים על-מנת להדגים את מציאות הנוכחות האוניברסאלית של הדעת האינסופית של הפועל האחד.

4. הסקונאפים הראשיים

הסקונאפים הראשיים, המוצבים בשירות עתיקי היום, הינם קמראות חיות בשירות שלשת שליטים זו. חישובו על המשמעות לכלכלת יקום-על של היכולת לפנות – ממש כאילו כך היה הדבר – לעבר מראה חיה ולראות בתוכה ולשמוע ממנה את תשובותיה המסוימות של הוויה אחרת, המרוחקת אלף שנות אור או מאה-אלף שנות אור, ולעשות כל זאת באופן מיידי וללא כל שגיאה. הרשומות הן חיוניות לשם ניהולם של היקומים; התשדורות הן מועילות לכך; עבודתם של השליחים הבוודים ושל השליחים האחרים מסייעת ביותר; ואולם,

the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

^{2831 (307:3)} The seconaphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

^{2832 (307:4)} These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

^{2841 (307:5)} The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway

עתיקי היוםין מסוגלים, מעמדת הביניים שלהם בין העולמות המיושבים לבין פרדיס – בין האדם לבין האל – להסתכל מיידית לשני הכיוונים, לשמוע את שני הכיוונים ולדעת את שני הכיוונים.

יכולת זו – לשמוע ולראות, הלכה למעשה, את כל הדברים כולם – ניתנת למימוש מושלם ביקומי העל רק על-ידי עתיקי היוםין, ורק בעבור עולם המטה התואם של כל אחד מהם. ואפילו אז קיימות מגבלות: התקשורת מאוורסה מוגבלת לעולמות וליקומים של אורונטון, ואף כי היא אינה פעילה בין יקומי העל, טכניקת המחזירות הזו שומרת כל אחד מהם בקשר הדוק עם היקום המרכזי ועם פרדיס. ואף-על-פי ששבע ממשלות העל מופרדות האחת מרעותה, באופן הזה הן משקפות לחלוטין את הסמכות המגיעה מלמעלה, והן מודעות באופן מושלם באשר לצרכים מלמטה, ואוהדות כלפיהם במלאות.

מתברר שהסקונאפים הראשיים נוטים מטבעם לשרת בשבעה סוגים של שירות, ולפיכך ראוי כי הראשונים בסדרה של סדר זה יהיו בעלי יכולת טבועה רבה ביותר לפרש את הדעת של הרוח בעבור עתיקי היוםין:

1. קולו של הפועל האחד. בכל אחד מיקומי העל, הסקונאפים הראשי הראשון, וכן כל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחר מכן, מגלים יכולת גבוהה להתאים עצמם על-מנת להבין ולפרש את דעת הרוח האינוסופית בעבור עתיקי היוםין ועמיתיהם בממשלות העל. במטות של יקומי העל נודע לכך ערך רב, משום שבניגוד למתרחש בבריאות המקומיות, על הסועדים האלוהיים שבהן, במקום מושבן של ממשלות העל אין מתקיים ייצוג אישי מיוחד של הרוח האינוסופית. לפיכך, קולות סקונאפים אלו הינם הדבר הקרוב ביותר לייצוג אישי של המקור והמרכז השלישי בספירת בירה מסוג זה. אמת היא כי שבע הרוחות המחזירות מצויות שם, אך אימהות אלה של קהילת הסקונאפים מחזירות באופן פחות אמיתי ופחות אוטומאטי את הפועל האחד מאשר את שבע רוחות האב.

2. קולן של שבע רוחות האב. הסקונאפים הראשי השני, וכל סקונאפים שביעי מאותו סדר שנברא לאחריו, נוטים לייצג את טבען המשותף של שבע רוחות האב ואת תגובותיהן. אף-על-פי שכל רוח אב כבר מיוצגת בבירתו של יקום-על על-ידי אחת משבע הרוחות המחזירות, ייצוג שכזה הינו אינדידואלי ולא משותף. בצוותא הן נוכחות אך ורק באופן מחזירותי; ולפיכך מקדמות רוחות האב בברכה את שירותיהם של מלאכים אישיים ביותר אלו, בני הסדרה השנייה של הסופרנאפים הראשיים, אשר הינם כה כשירים לייצג בפני עתיקי היוםין.

3. קולם של הבנים הבוראים. אין תמה כי לרוח האינוסופית הייתה נגיעה כלשהי לבריאתם,

between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and know both ways.

28:4.2 (308:1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308:2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308:3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these seconaphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the seconaphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308:4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.* The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308:5) 3. *The Voice of the Creator Sons.* The Infinite Spirit must have had something to do with

או לאימונם, של הבנים הבוראים של פרדיס מסדר מיכאל; זאת הואיל והסקונאפים הראשי השלישי, וכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו, ניחנים במתנה הבלתי-רגילה של היותם מחזירותיים בעבור הדעת של הבנים הבוראים הללו. באם עתיקי היום יבקשו לדעת – לדעת אל-נכון – את גישתו של מיכאל מנבאדון באשר לענין כלשהו הנמצא בדיון, אין הם נדרשים להתקשר אליו דרך קווי החלל, אלא רק לקרוא לקולותיו של הראשי של נבאדון, אשר יציג, בהתאם לדרישה, את הסקונאפים המשוך למיכאל על-פי הרשומות; ובו במקום ובו בזמן, יוכלו עתיקי היום לשמוע את קולו של הבן המאסטר של נבאדון.

אין כל סדר אחר של בנים אשר הינו "מחזירותי" באופן הזה, ואין כל סדר אחר של מלאכים אשר ביכולתו לפעול בזה האופן. אין אנו מבינים באופן מלא כיצד בדיוק מושגת מטרה זו, והניי מטייל ספק רב בשאלה אם הבנים הבוראים עצמם מבינים זאת באופן מלא. ואולם, הינו בטוחים כי הדבר עובד, ועוד הינו יודעים כי הוא עובד באופן ראוי ומהימן; זאת משום שלאורך כל ההיסטוריה של אוורסה מעולם לא שגו הקולות הסקונאפיים בהצגת דבריהם.

כאן אתם מתחילים לראות חלק מן האופן אשר בו חובקת האלוהיות את מרחב הזמן, ואשר בו היא שולטת בזמן של המרחב. כאן הנכם מקבלים אחת מן ההצעות החטופות הראשונות שלכם אל הטכניקה של המעגל הנצחי, המתפצל לרגע על-מנת לסייע לילדי הזמן במשימותיהם להתגבר על המכשולים הקשים של החלל. ותופעות אלה מתווספות על הטכניקה האוניברסאלית המבוססת של הרוחות המחזירותיות.

אף כי לכאורה נמנעת מעתיקי היום מנכוחתם האישית של רוחות האב ממעל, ושל הבנים הבוראים מתחת, לפקודתם עומדות הוויות חיות המכאננות למנגנונים הקוסמיים של מחזירותיות מושלמת ושל דיוק מרבי, אשר באמצעותם יכולים הם ליהנות מנכוחות המחזירותיות של כל אותן הוויות מרוממות אשר נכוחות האישית נמנעת מהם. בעזרת אמצעים אלו ואחרים אשר אינם ידועים לכם, נוכח האל באופן פוטנציאלי במטות של יקומי העל.

עתיקי היום מסיקים באופן מושלם את רצון האב מתוך השוואת הבזק-הקול הרוחני מלמעלה להבזק-הקול של מיכאל מלמטה. וכך יכולים הם להיות בטוחים לחלוטין בחישוב רצון האב בנוגע לעניינים הניהוליים של היקומים המקומיים. ואולם, על-מנת להסיק את רצונו של אחד האלים מתוך ידיעת השניים האחרים, על שלושת עתיקי היום לפעול יחדיו; שניים בלבד לא יצליחו בהשגת התשובה. ומסיבה זאת – אפילו מבלי שהיו סיבות אחרות – תמיד חולשים שלושה עתיקי יומין על יקומי העל, ולא אחד, ואפילו לא שניים.

the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:47 (309:1) No other order of sonship is thus "reflectible," and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the seconaphic voices have never erred in their presentations.

28:48 (309:2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:49 (309:3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:410 (309:4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

4. קולה של קהילת המלאכים. הסופרנאפים הראשי הרביעי, וכל סופרנאפים שביעי שנברא לאחריו, מתבררים כמלאכים בעלי רגישות מיוחדת לתחושותיהם של כל סדרי המלאכים, לרבות הסופרנאפים ממעל והשרפים מלמטה. וכך, פעולתו של כל מלאך מפקד או מפקח זמינה באופן מיידי לרשותו ולבחינתו של כל חבר במועצת עתיקי היום. אף-פעם לא יחולף ולו יום אחד בעולמכם, אשר בו לא תהא השרפית הראשית של אורנטיה מודעת לתופעת התשדורת המחזורית אשר נשאבת מאורסה לצורך כזה או אחר; ואולם – אלא אם תתקבל התרעה משליח בודד – היא לא תדע כלל מהו הדבר אשר נדרש וכיצד הוא נלקח. רוחות סועדות אלה של הזמן מספקות כל העת את הסוג הזה של עדות בלתי-מודעת, ולפיכך גם חפה מכל שיפוטיות באשר לקשת האינסופית של עניינים הדורשים את תשומת ליבם ואת עצתם של עתיקי היום ושל עמיתיהם.

5. קולטי התשדורות. קיים סוג מיוחד של מסרי תשדורת אשר נקלטים אך ורק על-ידי סקונאפים ראשיים אלו. אף-על-פי שאינם השדרנים הרגילים של אורסה, הם עובדים בשיתוף עם מלאכי הקולות המחזוריים על-מנת לסנכרן את הראייה המחזורית של עתיקי היום עם מסרים ממשיים מסוימים הנכנסים דרך המעגלים המבוססים של התקשורת ביקום. קולטי התשדורות מהווים את הסדרה החמישית, הכוללת את הסקונאפים החמישי שנברא וכל סקונאפים שביעי אשר נברא לאחריו.

6. אישיות הסעה. אלו הם הסקונאפים אשר מסייעים את עולי הרגל של הזמן מעולמות המטה של יקומי העל אל המעגל החיצוני של האוונה. הם הינם סגל ההסעה של יקומי העל, והם פועלים פנימה אל עבר פרדיס והחוצה אל עבר עולמות המגזרים התואמים שלהם. סגל זה מורכב מהסקונאפים הראשי השישי ומכל סקונאפים שביעי שנברא לאחריו.

7. סגל המילואים. קבוצה גדולה מאוד של סקונאפים, הסדרה השביעית של הסקונאפים הראשיים, נשמרת במילואים בעבור החובות הבלתי-מוגדרים של העולמות ובעבור המשימות לשעת-חירום. מכיוון שאינם מתמחים במידה מרובה, הם יכולים לפעול טוב למדי בכל אחד מהתפקידים שאותם ממלאים עמיתיהם המגאנים, ואולם עבודה הדורשת מומחיות מבוצעת על-ידם רק במקרי חירום. תפקידיהם הרגילים כוללים את אותם חובות כלליים ביקום העל, אשר אינם נופלים בתחומי עיסוקיהם של המלאכים בעלי המשימות המוגדרות.

5. הסקונאפים המשניים

הסקונאפים מן הסדר השני אינם פחות מחזוריים מעמיתיהם הראשיים. במקרה של הסקונאפים, הסיווג כראשי, כמשני או כשלישון,

284.11 (309.9) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

284.12 (309.9) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

284.13 (310.1) 6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

284.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

285.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does

איננו מצביע על הבדל במעמד או בפעולה; הוא פשוט מציין את סדרי ההליכים. כל שלושת הקבוצות מציגות תכונות זהות בפעולותיהן.

שבעת הסוגים המחזירותיים של הסקונאפים המשניים מוצבים בשירות עמיתיהם המתאמים אשר-מקורם-בשילוש של עתיקי היומין, כדלקמן:

עבור ההופכים בינה למושלמת – קולות הבינה, נשמות הפילוסופיה ואיחוד הנשמות.

עבור היועצים האלוהיים – לבבות הייעוץ, חדוות הקיום והסיפוק שבשירות.

עבור הפוסקים האוניברסאליים – מבחיני הרוחות.

בדומה לסדר הראשי, כך גם קבוצה זו נבראת באופן סדרתי; כלומר, הראשון שנברא היה קול התבונה וכך גם השביעי אחריו. ואלו הם פני גם באשר לששת הסוגים האחרים של המלאכים המחזירותיים הללו.

1. קול הבינה. חלק מן הסקונאפים הללו מצויים בקשר מתמיד עם הספריות החיות של פרדיס, קרי נאמני משמורת הידע המשתייכים לסופרנאפים הראשיים. קולות הבינה מעניקים שירות מחזירות "יחודי" ומהווים ריכוזים והתמקדויות חיות, עדכניות, שלמות ומהימנות לחלוטין של הבינה המתואמת ביקום היקומים. הוויות נשגבות אלה הינן כה מחזירותיות, כה סלקטיביות וכה רגישות, עד כי הן מסוגלות לסנן ולקבל – מתוך הכמות האינסופית-כמעט של מידע החגה במעגלי המאסטר של יקומי העל – את מהות הבינה, ולשדר פנינים אלה של פעילות מחשבתית באופן מהיר אל הממונים עליהם, קרי ההופכים בינה למושלמת. והם פועלים כך שההופכים בינה למושלמת לא רק שומעים את ביטויי הבינה הממשיים והמקוריים, אלא גם יכולים לראות באופן מחזירות את ההוויות עצמן, גבוהות כנמוכות, אשר השמיעו את קולן.

וכבר נכתב, "אִישׁ מִכֶּם כִּי יִחְסַר חִכְמָה, יִבְקֹשֶׁנָּה". כאשר נדרש באוורסה להגיע להחלטות של תבונה בנוגע למצבים מבלבלים בעניינים הסבוכים של ממשלות יקומי העל, כאשר נדרשת גישה הן לתבונת המושלמות והן לתבונת המעשיות, או אז מזמנים ההופכים בינה למושלמת סוללה של קולות התבונה, ובאמצעות הכישורים המושלמים המוקנים לסדרם, הם מכוונים ומכוונים את המקלטים החיים הללו של תבונת הדעת החגה ביקום היקומים, כך שמייד בוקע מן הקולות הסקושרפיים הללו זרם של תבונת האלוהיות מן היקום שממעל, ושטף של תבונת המעשה מן הגבוהות יותר שבדעת היקומים מלמטה.

באם מתעורר בלבול בנוגע לאופן השילוב

not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

2852 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

2853 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

2854 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfaction of Service.

2855 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

2856 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

2857 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

2858 (310.10) It is written, "If any man lack wisdom, let him ask." On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

2859 (311.1) If confusion arises regarding the

ההרמוני בין שתי גרסאות תבונה אלה, מייד נשלחת קריאה אל היועצים האלוהיים, אשר פוסקים ללא דיחוי באשר לשילוב ההולם של ההליכים. באם מתקיים ספק בדבר האוטנטיות של דבר-מה המגיע מן העולמות אשר חוו מרידות, נשלחת בקשה אל הפוסקים, אשר מסוגלים – יחד עם מבחיני הרוחות שלהם – לפסוק באופן מיידי "איזה סוג של רוח" הניעה את היועץ. וכך, הן תבונת העידנים והן האינטלקט של הרגע נוכחים לעולם, כדף בספר הפתוח, אל מול מבטם המיטיב של עתיקי היומין.

ביכולתכם להבין אך במעט את המשמעות של כל אלה בעבור האחראיים לניהול ממשלות יקומי העל. מורכבותן ושיעורן העצום של פעולות אלה מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה הסופית. בשעה שתעמדו, כפי שעשיתי זאת אנוכי שוב ושוב, באולמות הקבלה המיוחדים של מקדש התבונה באוורסה ותיראו את כל זאת בפעולה ממש, תחושו הערצה לנכח מושלמות מורכבותם ולנכח מהימנות פעולתם של ערוצי התקשורת הבין-פלנטאריים של היקומים. אתם תוקירו את התבונה האלוהית ואת טובם של האלים, אשר מתכננים ומוציאים אל הפועל בטכניקה כה נשגבת. ודברים אלו אכן מתרחשים בדיוק באופן שבו תיארתי אותם.

2. נשמת הפילוסופיה. מורות נפלאות אלה מסופחות אף הן אל ההופכים בינה למושלמת, והן נותרות בסנכרון ממוקד עם המאסטרים לפילוסופיה בפרדיס, אלא אם כן כאנו אחרת. חישובו על כך כאילו עמדתם מול מראה חיה ענקית, אך במקום לחזות בדמותכם הסופית והחומרית, ביכולתכם לחוש בהשתקפות תבונת האלוהיות והפילוסופיה של פרדיס. ובמידה שגדרש להעביר את פילוסופית המושלמות הזו לרמת "בשר ודם" – לדללה כך שתוכל לשמש ביישום מעשי ולהיות מאומצת על-ידי העמים הנמוכים של העולמות הנמוכים – כי אז יהיה על מראות חיות אלה, על-מנת לשקף את הנורמות ואת הצרכים של עולם אחר, אך ורק להפנות את פניהן כלפי מטה.

באמצעות טכניקות אלה ממש מתאימים ההופכים בינה למושלמת החלטות והמלצות לצרכים האמיתיים ולמצב בפועל של העולמות ושל העמים הנידונים; ולעולם הם עושים כן מתוך הסכמה עם היועצים האלוהיים ועם הפוסקים האוניברסאליים. ואולם, שלמותן הנעלה של פעולות אלה נשגבת אף מבינתי שלי.

3. איחוד הנשמות. את השילוש הנספח להופכים בינה למושלמת משלימות אלה המשקפות את האידיאלים ואת המעמד של היחסים האתיים. מכל הבעיות ביקום אשר דורשות את תמצית חוכמת הניסיון וההסתגלות, אין חשובות מאלה המתגלעות במערכות היחסים ובהתקשרויות שבין הוויות תבוניות. בין

harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to "what manner of spirit" actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28510 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28511 (311.3) 2. The Soul of Philosophy. These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to "incarnate" this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28512 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28513 (311.5) 3. The Union of Souls. Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent

אם ביחסים האנושיים של מסחר וחליפין, בין אם בחברות או בנישואין, ובין אם ביחסים שבין חברי קהילת המלאכים, ממשכים ועולים חיכוכים פחות-ערך, חוסר-הבנות קטנות אשר הינן טריוויאליות מכדי שתובאנה לתשומת ליבם של הבוררים אך הינן מספיק מטרידות ומפריעות על-מנת שיפגמו בהתנהלותו החלקה של היקום, אם רק יותר להן להתרבות ולהתמיד. ומשום כך מעמידים ההופכים בינה למושלמת לרשות יקום העל בכללותו את הניסיון הנבון של סדרם-כ"שמן הסיכה של הפשרה". ובכל העבודה הזו נעזרים אנשי יקומי העל החכמים הללו בעמיתיהם המחזירתיים, איחוד הנשמות, אשר מעמידים לרשותם את המידע העדכני באשר למצבו של היקום, ומתארים בה-בעת את האידיאל הפרדיסי של היישוב המיטבי של בעיות סבוכות אלה. כאשר הן אינן מכאונות אחרת, נותרות סקופנאפים אלה בקשר מחזירתי עם פרשני האתיקה בפרדיס.

אלה הן ה מלאכיות אשר מטפחות ומקדמות את עבודת הצוות בכל אורונטון. אחד מן השיעורים החשובים ביותר ללימוד במהלך נתיבתכם כבני תמותה הינועבודת הצוות. ספירות המושלמות האלה מאוישות בידי אלו אשר התמחו באומנות זו של עבודה עם הוויות אחרות. מעטות הן המשימות ביקום אשר מיועדות למִשְׁרֵת הבודד. ככל שתגביהו להרקייע, כך תהפכו בודדים יותר כאשר תיוותרו באופן ארעי בלא חברת רעים.

4.לב הייעוץ.זוהי הקבוצה הראשונה של הגאונות המחזירות המושמת תחת פיקוחם של היועצים האלוהיים. הסקופנאפים מסוג זה, בהיותן רגישות לנתונים אלו במעגלי הזמן, מחזיקות בידעה של עובדות החלל. במיוחד משקפות הן את מתאמי המידע העל-שרפיים, ואולם הן גם משקפות באופן סלקטיבי את עצתן של כל ההוויות, בין אם ממעמד גבוה ובין אם ממעמד נמוך. כל אימת שנקראים היועצים האלוהיים לעוץ עצה או לקבל החלטה חשובה, מייד הם מזמנים הרכב של לבבות הייעוץ, וזמן קצר לאחר מכן נמסרת החלטה המשלבת הלכה למעשה את התבונה המתואמת ואת עצת המוחות הכשירים ביותר בכלל יקום העל, אשר כולם בדקו ושיפרו אותה לאור עצתם של המוחות הגבוהים של האוונה, ואפילו של פרדיס.

5.חדוות הקיום.הוויות אלה מוכונות מטבען באופן מחזירתי אל מפקחי ההרמוניה העל-שרפית ממעל ואל שרפים מסוימים מתחת, ואולם קשה להסביר מה בדיוק עושות חברותיה של קבוצה מעניינת זו. עיקר פעולותיהן מכוונות לעבר עידוד תגובות של אושר בקרב הסדרים השונים של קהילות המלאכים ושל היצורים הרצוניים הנמוכים יותר. היועצים האלוהיים, שאליהם הן כפופות, עושים בהן שימוש לשם מציאה ייחודית של אושר רק לעיתים רחוקות. באופן כללי יותר, ותוך שיתוף פעולה עם מנהלי הבידור, הן פועלות כעין מְסַלְקוֹת אושר

beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the "oil of reconciliation" for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

285.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

285.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

285.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy

המבקשות להעצים את תגובות ההנאה של העולמות, בעודן עושות על-מנת לשפר את חוש ההומור, ולפתח הומור-על בקרב בני התמותה ובקרב המלאכים. הן שואפות להדגים כי האושר טבוע בקיום הרצון החופשי ללא תלות בהשפעות חיצוניות כלשהן; והצדק איתן, אף כי הן נתקלות בקשיים רבים בעת שהן מנסות להטמיע אמת זו בדעת האדם הפרימיטיבי. אישיות הרוח הגבוהות יותר והמלאכים מגיבים מהר יותר למאמצי חינוך אלו.

6. **הסיפוק שבשירות.** מלאכיות אלה הינן מחזירותיות ביותר ביחס לעמדות מנחי ההתנהגות בפרדיס, והן פועלות בדומה מאוד לחדוות הקיום במאמציהן להעצים את ערך השירות ולהגדיל את הסיפוק המתקבל ממנו. הן עשו רבות על-מנת לשפוך אור על הגמול המעובב הטבוע בשירות בלתי-אנוכי, השירות אשר תורם להרחבת ממלכת האמת.

היועצים האלוהיים, אשר אליהם מסופחות בנות סדר זה, עושים בהן שימוש על-מנת לשקף מעולם אחד למשנהו את התועלות המופקות מן השירות הרוחני. סקונפאים אלה תורמות תרומה עצומה לאיכות השירות המסור ביקומי העל, בכך שהן מנצלות את פעולותיהם של הטובים ביותר על-מנת לעורר השראה בבינוניים ולעודד אותם. שימוש יעיל ברוח התחרותיות החברית מתרחש הודות להעברת מידע לכל עולם מסוים על אודות הנעשה בעולמות האחרים, ובייחוד בטובים ביותר שביניהם. תחרות בריאה ומרעננת זוכה לעידוד אפילו בקרב קהילות השרפיות.

7. **מבחינות הרוחות.** קיים חיבור מיוחד בין היועצים והמנחים במעגל השני של האוונה לבין מלאכיות מחזירותיות אלה. הן הינן הסקונפאים היחידות אשר מסופחות לפוסקים האוניברסאליים, והן ככל הנראה גם בעלות ההתמחות הייחודית ביותר מקרב כלל עמיתותיהן. בלא קשר למקור המידע או לערוץ שממנו הגיע, ובלא תלות בדלות ההוכחות המוצגות, כאשר אלו נבחנו על-ידן באופן מחזירותי, מבחינות אלה מסוגלות לדווח לנו ללא דיחוי על אודות המניע האמיתי, התכלית בפועל והטבע האמיתי של מקורם. הנני מלא פליאה נוכח פעולתן הנהדרת של מלאכיות אלה, אשר משקפות כה נאמנה את אופיו המוסרי והרוחני הממשי של כל יחיד אשר בו הן מתמקדות.

מבחינות הרוחות מעניקות שירותים סבוכים אלו הודות לטבע "הבוננות הרוחנית" שלהן, אם להשתמש במילים אשר ביכולתן לנסות ולתאר בפני הדעת האנושית את המחשבה לפיה מלאכיות מחזירותיות אלה פועלות באופן אינטואיטיבי, טבוע ומהימן. בשעה שהפוסקים האוניברסאליים צופים במצגות אלה, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול עירום נשמתו של היחיד המוצג לפנייהם באופן מחזירותי; והוודאות והמושלמות של התיאור מהוות חלק מן ההסבר לכך שהפוסקים לעולם יכולים לפעול ביושר כה רב כשופטי צדק. המבחינות מלוות תמיד את

clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28517 (3124) 6. *The Satisfaction of Service.* These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28518 (3125) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28519 (3131) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28520 (3132) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent "spiritual insight," if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from

הפוסקים בכל משימותיהם הרחוקות מאורסה, והן יעילות ביקומים אשר בחוץ באותה מידה שהן יעילות במטה שלהן באורסה.

הנני מבטיחכם כי כל הדברים הללו של עולם הרוח הינם אמיתיים, וכי הם מתרחשים בהתאם לנוהג המקובל ובהרמוניה עם החוקים הנצחיים של העולמות ביקום. מייד עם קבלת נשמת החיים, ההוויות מכל סדר חדש שנברא משוקפות מעלה כהרף-עין; ותיאור חי של טיב היצור ושל הפוטנציאל שלו מובזק אל מטה יקום העל. וכך, באמצעות מבחינות אלה, מיודעים הפוסקים באופן מלא ומדויק על אודות "טיב הרוח" אשר נולד בעולמות החלל.

וכך הדבר גם באשר לבן התמותה: רוח האם של סאלווינגטון יודעת אתכם לפני ולפנים, הואיל ורוח הקודש בעולמכם "חוקרת את הדברים כולם", וכל אשר יודעת על אודותיכם הרוח האלוהית זמין מיידית למבחינות בשעה שהן משקפות לרוח את ידע הרוח על אודותיכם. יחד עם זאת, ראוי לציין כי הידע והתכונות של רסיסי האב אינם ברי-שיקוף. המבחינות יכולות לשקף – והן אכן משקפות – את נוכחות המכווננים (והפוסקים מכריזים עליהם כעל אלוהיים), ואולם הן אינן מסוגלות לפענח את תכולת הדעת של משגחי המסתורין.

6. הסקונאפים השלישונים

בדומה לעמיתותיהן, מלאכיות אלה נבראות באופן סדרתי ובשבעה סוגים מחזוריים, אך סוגים אלו אינם משויכים באופן יחידאי לשירות נפרד של מנהלי יקומי העל. כל הסקונאפים השלישונים משויכים במשותף לבני השילוש של ההישג, ובנים מרקיעים אלו עושים בהם שימוש באופן חליפי; כלומר, השליחים העוצמתיים עשויים להשתמש בכל אחד מן הסוגים השלישונים, והם אכן עושים כן; וכך עושים גם אלו המתואמים להם, בעלי הסמכות הגבוהה וחסרי השם והמספר. שבעת הסוגים הללו של סקונאפים שלישונים הינם:

1. משמעותיות המקורות. הבנים שהרקיעו ושולשו של ממשלת יקום-העל אחראיים לטפל בכל הנושאים העולים בהקשר של המקור של כל יחיד, גזע או עולם כלשהו; ומשמעותיות המקורות הינה השאלה החשובה ביותר בכל תוכניותינו לשם התקדמותם הקוסמית של היצורים החיים של התחום. כל מערכות היחסים והיישום של האתיקה נובעים מן העובדות הבסיסיות של המקור. המקור הינו הבסיס לתגובתם ההתייחסותית של האלים. לעולם הפועל האחד "מתבונן באדם, באופן אשר בו הוא נולד".

המקור של ההוויות היורדות הינו פשוט עובדה הדורשת אימות; ואילו באשר להוויות המרקיעות – לרבות הסדרים הנמוכים של

Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28521 (3133) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly "what manner of spirit" has been born on the worlds of space.

28522 (3134) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world "searches all things," and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the seconaphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit's knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

2861 (3135) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

2862 (3141) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor "take note of the man, in what manner he was born."

2863 (3142) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of

המלאכים – נסיבות המקור וטבע המקור אינם תמיד כה נהירים, אף כי נודעת להם חשיבות חיונית זהה כמעט על כל צעד וכל שעל בענייני היקום – ומכאן הערך שנודע להימצאותן ברשותנו של סדרת סקונאפים מחזירות, אשר יכולה להציג כהרף-עין את כל הנדרש על אודות ראשיתה של כל הוויה, בין אם היא מצויה ביקום המרכזי ובין אם בכלל רחבי התחום של יקום על.

משמעותיות המקורות הינה הסימוכין-החי והזמין לשושלות היוחסין של הקהילה העצומה של ההוויות השוכנות בשבעת יקומי העל – אנשים, מלאכים ואחרים. ולעולם הן עומדות מוכנות ומזומנות על-מנת לספק לבכרים שמעליהן אומדן מעודכן, שלם ומהימן של כל גורמי היוחסין, ושל הסטאטוס הממשי העדכני, של כל יחיד בכל עולם ועולם ביקום העל שאליו הן משתייכות; ולעולם חישוביהן את העובדות המצויות ברשותן הינם מעודכנים עד לרגע זה.

2. זיכרון הרחמים. אלה הרשומות החיות – השלמות, המלאות והממשיות – של הרחמים שהוענקו ליחידים ולגזעים הודות לסעד הרך של הפועלות בשם הרוח האינסופית במסגרת המשימה להתאים את צדקת היושרה לסטאטוס של העולמות, כפי שמתואר על-ידי משמעותיות המקורות. זיכרונות הרחמים מתארים את החובה המוסרית של ילדי הרחמים – את חבותם הרוחנית – אשר נשקלת אל מול נכסי הישרדותם, אשר כוננו על-ידי בני האל. באמצעות גילוי חסדו הקודם של האב מבססים בני האל את מידת הזכות הנחוצה להבטחת הישרדותם של כולם. ואז, בהתאמה לממצאים של משמעותיות המקורות, מועמדת מידת רחמים לשם הישרדותו של כל יצור רציונלי, כף זכות בשיעור שופע הכולל חסד מספק על-מנת להבטיח את הישרדותה של כל נשמה החפצה באמת באזרחות שמימית.

זיכרון הרחמים הינו מאזן שיפוטי חי, החשבון העדכני שלכם עם הכוחות העל-טבעיים של העולמות. אלו הם הרשומות החיות של סעד הרחמים, אשר נקראות כעדות בבתי המשפט של אוורסה בשעה שזכותו של כל יחיד לחי נצח עומדת לדיון ולהכרעה, וכאשר "מובאים כיסאות הכבוד ומעליהם עתיקי היומין יתְשְׁבוּ. וכאשר מובאות ומוצגות בפניהם התשדורות מאורסה; אֵלֶּפִי אֵלֶּפִים בְּיָדָם מְשֻׁמָּשִׁים וְרַבּוֹא רַבּוֹת לִפְקֻדָתָם יַעֲמְדוּ. יֵשֶׁב הַדִּין וְסָפְרִים נִפְתְּחוּ." והספרים אשר נפתחים באירועים רבי-חשיבות אלו הינם הרשומות החיות של הסקונאפים השלישונים של יקומי העל. הרשומות הרשמיות מתויקות על-מנת לאשר, במקרה הצורך, את עדויותיהם של זיכרונות הרחמים.

על זיכרון הרחמים להראות כי נקודות הזכות אשר כיננו בני האל, שולמו בנאמנות ועד תום בסעדן האוהב של האישיות הסבלניות של המקור והמרכז השלישי. ואולם, משמוצו

angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

2864 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

2865 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

2866 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

2867 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third

הרחמים, ומשמדוח על-ידי "הזיכרון" כי התרוקנה כף הזכות, או אז גובר הצדק ומוכרז דבר היושרה. וזאת משום שאין להרעיף חסד על אלו אשר בזים לו; החסד איננו מתנה הניתנת למרמס רגליהם של המורדים העקשניים של הזמן. ואף-על-פי שהחסד הינו יקר-ערך ואף-על-פי שערך הענקתו כה גבוה, לעולם יהיה מאזן הזכות האינדיבידואלי שלכם גדול בהרבה מאשר יכולתכם לרוקנו, כל עוד תכליתכם כנה היא ולבבכם תם.

משקפות הרחמים, יחד עם עמיתיהן השלישונים, עוסקות במגוון פעילויות סעד ביקומי העל, לרבות הוראת היצורים המרקיעים. בין דברים רבים אחרים, מלמדות משמעותיות המקורות את המרקיעים הללו כיצד ליישם אתיקה רוחנית, ולאחר שקיבלו הנחיה שכזאת, מלמדים אותם זיכרונות הרחמים כיצד להיות רחומים באמת. אף כי הטכניקות הרוחניות של סעד הרחמים מצויות מעבר למושגי תפישתכם, ביכולתכם להבין אפילו כעת כי הרחמים הינה מידה של צמיחה. שומה עליכם להבין גם כי קיים גמול גדול של שביעות-רצון אישית המופקת מהיותכם: ראשית – צדיקים, לאחר מכן – הוגנים, בהמשך – סבלניים, ואז – טובי לבב. ומכאן, על הבסיס הזה, אם תבחרו בזאת ואם תמצאו זאת בלבבכם, תוכלו לעשות את הצעד הבא ולהיות רחומים באמת ובתמים; ואולם, לא תוכלו להפגין רחמים מתוך הרחמים עצמם. לפני כן חובה עליכם לעשות את כל הצעדים המקדימים הללו; בלעדיהם לא תוכל להתקיים מידת רחמים של אמת. אפשר שתתקיימה הענקת חסות, התנשאות, או צדקה – ואפילו רחמנות – אבל לא רחמים. רחמי אמת מגיעים אך כפסגה היפהפייה המופיעה לאחר השלמת הדברים המקדימים: הבנת הקבוצה, ההערכה ההדדית, האחוה שברעות, ההתייחדות הרוחנית וההרמוניה האלוהית.

3. חשיבות הזמן. הזמן הינו המתנה האוניברסאלית הניתנת לכל היצורים הרצוניים; הוא "הכישרון האחד" המופקד בידי כל הוויות התבוניות. לכולכם ניתן זמן על-מנת להבטיח את הישרדותכם; והזמן מבוזבז באופן אנוש רק כאשר הוא נקבר תחת ההזנחה, כאשר אתם כושלים בשימוש בו על-מנת להבטיח את הישרדות נשמתכם. הכישלון למצות את מלוא הזמן הניתן לכם באופן מיטבי איננו נושא בחובו עונש קטלני; הוא רק מעכב את עולה הרגל של הזמן במהלך המסע של הרקעתו. במידה שבסופו של דבר מושגת הישרדות, ניתן להשיב את כל ההפסדים האחרים.

לעצתן של חשיבויות הזמן ערך בלי-ישוער בנוגע להטלת אחריות. הזמן הינו גורם חיוני בכל דבר בצד זה של האוונה ושל פרדים. במשפט הסופי לפני עתיקי היומין, הזמן מהווה מרכיב בראיות. לעולם חייבות חשיבויות הזמן להציג הוכחות המראות כי לכל מי שנטען כלפיו היה די זמן על-מנת לקבל החלטות ולהיות מסוגל לבחור.

מעריכים אלו של הזמן הינם גם סוד

Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

2868 (3151) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

2869 (3152) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the "one talent" intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28610 (3153) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28611 (3154) These time evaluators are also the secret

הנבואה; הם מתארים את אלמנט הזמן אשר יידרש על-מנת להשלים כל משימה שהיא, והם מציינים מהימנים ממש כפראנדל־אנקים והכרונול־דקים הנמנים על סדרי חיים אחרים. האלים רואים אחרית מראשיתה, ועל-כן הינם יודעי הכול מראש; ואילו השלטונות המרקיעים של עולמות הזמן חייבים להיוועץ בחשיבויות הזמן על-מנת לחזות מאורעות המצויים בעתיד.

לראשונה תפגשו בהוויות האלה בעולמות העליונים, ושם הן תדרכנה אתכם בשימוש המועיל במה שאתם מכנים "זמן", הן מן ההיבט החיובי של השימוש – העבודה, והן מן ההיבט השלילי שלו – המנוחה. שני השימושים בזמן הינם בעלי חשיבות.

4. רצינות האמון. בעבור היצורים הרצוניים, האמון הינו המבחן המכריע. היות ראוי לאמון מהווה מדד אמיתי לשליטה-עצמית, לאופי. סקונאפים אלה ממלאות תפקיד כפול בכלכלת יקום העל: הן מציגות לכלל היצורים הרצוניים את תחושת המחויבות ואת קדושת האמון ורצינותה. ובה בעת, הן משקפות מהימנה אל השלטונות את מידתה המדויקת של אמינותו של כל מועמד להפוך לאיש סוד או לאיש אמון.

באורנטיה, אתם מתאמצים באופן נלעג לקרוא את האופי ולהעריך יכולות מסוימות, בעוד שבאורסה היננו למעשה עושים זאת באופן מושלם. הסקונאפים האלה שוקלות את האמינות במשקלות החיים של הערכת האופי המהימנה, ולאחר שהן התבוננו בכם, לא נותר לנו אלא להתבונן בהן על-מנת להכיר את מגבלותיכם לשאת באחריות, לפעול מתוך אמון ולמלא משימות. נכסי האמינות שלכם מוצגים בבירור לצד החבות של האפשרות כי תסוו מדרך הישר או כי תבגדו.

תוכניתם של הממונים עליכם היא לקדם אתכם על-ידי הגדלת מידת האמון הנרכשת כלפיכם, במהירות התואמת את התפתחות אופייכם כך שתוכלו לשאת באחריות הנוספת הזו; ואולם, העמסת יתר של אחריות על כתפי היחיד רק מזמינה אסון ומבטיחה אכזבה. והשגיאה של העמסה בטרם עת של אחריות על כתפי אדם או מלאך, יכולה להימנע באמצעות השימוש בסעד של המעריכות נטולות-הדופי האלה, על-מנת להעריך יכולת האמון של היחידים של הזמן והמרחב. לעולם מלות סקונאפים אלה לבעלי הסמכות הגבוהה, ומנהלים אלו אף-פעם אינם מציבים מועמדים למשימות לפני שאלו נשקלו במשקלות השרפיים ונמצאו והוכרוזו כמי ש"אינם חסרים".

5. קדושת השרות. הזכות לשרת מגיעה מייד לאחר שמתגלה העובדה של היותכם ראויים לאמון. דבר אינו יכול לעמוד ביניכם לבין ההזדמנות לזכות בשרות גדול יותר, למעט אי היותכם ראויים לאמון וחוסר היכולת שלכם להעריך אל-נכון את רצינות האמון.

שירות – שירות תכליתי ולא עבדות – מייצר את הסיפוק הגבוה ביותר ומבטא את האצילות

of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

286.12 (315.9) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call "time," both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

286.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

286.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

286.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the seoraphic balances and pronounced "not wanting."

286.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

286.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is

האלוהית ביותר. שירות – עוד שירות, יותר שירות, שירות קשה, שירות הרפתקני ולבסוף, שירות אלוהי ומושלם – הינו מטרת הזמן ויעדו של המרחב. ואולם, תמיד יתחלפו לסירוגין מחזורי המשחק של הזמן ומחזורי השירות של ההתקדמות. ולאחר סיומו של שירות הזמן מגיע שירות-העל של הנצח. בעודכם משחקים בזמן, שומה עליכם לשוות לנגד עיניכם את עבודת הנצח, ממש כשם שתיזכרו בעת שירותכם הנצחי את עיתות המשחק.

הכלכלה האוניברסאלית מבוססת על צריכה ועל ייצור; במשך כל נתיבתכם הנצחית, לא תפגשו אף-פעם במונטוניות חוסר המעש או בקיפאון האישיות. הקדמה מתאפשרת הודות לתנועה הטבעה, ההתקדמות צומחת מתוך היכולת האלוהית לפעול, וההישג הוא צאצא של הרפתקת הדמיון. ואולם, בתוך היכולת הזו להישג טבועה האחריות האתית, ההכרח להכיר בכך שהעולם והיקום מלאים במגוון רחב של הוויות מסוגים שונים. כלל הבריאה המופלאה הזו, לרבות אתם עצמכם, לא נוצרה רק בעבורכם. זהו איננו יקום אגוצנטרי. וכבר שמו האלים, "טוב ומבורך אֶשֶׁר-תִּתֵּן מֵאֲשֶׁר תִּקַּח", וכך אמר הבן המאסטר שלכם, "הַחֶפֶץ לְהִיטִי גָדוֹל בְּקִרְבְּכֶם, הֵנִיחוּ לוֹ שִׁיחָה מְשֻׁרֶת לְכָל".

הטבע האמיתי של כל שירות, בין אם ניתן מידי אדם ובין אם מידי מלאך, מתגלה במלואו בפניהן של מצינויות השירות הסקופיות האלה, קדושות השירות. הניתוח המלא של המניעים האמיתיים והחבויים מוצג בבירור. מלאכיות אלה אכן הינן קוראות הדעת, בוחנות כליות ולב, ומגלות את הנשמות של היקום. בני התמותה עשויים להשתמש במילים על-מנת להסתיר את מחשבותיהם, ואולם סקונאפים גבוהות אלה חושפות במערומיהם את המניעים העמוקים בלב האנושי ובדעת המלאכית.

6 ו-7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness*. הגדלה ונשמת הטוב. משנפקחות עיניהם של עולי הרגל המרקיעים לחשיבות הזמן, הופכת הדרך לסלולה בעבורם להבנת רצינות האמון ולהערכת קדושת השירות. בעוד שאֵלֶּה הינן האלמנטים המוסריים של הגדלה, קיימים גם סודות של גדולה. האלמנטים המוסריים של הגדולה אינם נשכים בשעה שמופעלים המבחנים הרוחניים של הגדולה, ואולם האיכות של חוסר האנוכיות, המתגלה בעבודה נטולת אינטרס-אישי הנעשית לרווחת חברים הארציים, ובייחוד בעבור הוויות בעלות-ערך המצויות בעת נחיצות וצרה, היא המידה האמיתית של גדולה בפלנטה. והביטוי של גדולה בָּעוֹלָם כדוגמת אורנטיה הוא הצגת השליטה העצמית. האדם בעל שיעור הקומה אינו זה "הלכד עיר" או "כובש אומה", אלא זה "המכניע את לשונו שלו".

הגדולה היא בעלת משמעות נרדפת לאלוהיות. האל הינו עליון בגדולתו ובטובו. פשוט לא ניתן להפריד בין גדולה לבין טוב. לנצח הם אחד באל. ואמת זו מודגמת באופן בולט, פשוטה כמשמעה, בתלות ההדדית המחזיריתית

expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28618 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, "It is more blessed to give than to receive," and said your Master Son, "He who would be greatest among you let him be server of all."

28619 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these seconaphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28620 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness*. The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the real *measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who "takes a city" or "overthrows a nation," but rather "he who subdues his own tongue."

28621 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced*. They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective

המתקיימת בין סודות הגדולה לבין נשמות הטוב, זאת משום שאחד משני אלה לא יוכל לפעול מבלעדי האחר. הסקונאפים יכולות לפעול לבדן על-מנת לשקף תכונות אחרות של האלוהיות, והן אכן עושות כן, ואולם נראה כי ההערכה המחזורית של הגדולה ושל הטוב אינן ניתנות להפרדה. לפיכך, בכל עולם ובכל יקום מוכרחות מְשַׁקְפֹת אלה של גדולה ושל טוב לעבוד תמיד יחדיו, ותמיד להציג דיווח דואלי ותלוי-הדדית על אודות כל הוויה אשר בה הן מתמקדות. לא ניתן להעריך גדולה מבלי להכיר את תכולת הטוב, ולא ניתן להציג את הטוב מבלי להציג את גדולתו הטבעה והאלוהית.

אומדן הגדולה משתנה מספירה לספירה. להיות גדול פירושו לדמות לאל. והואיל ואיכות הגדולה נקבעת בהתאם לתכולת הטוב, נובע מכך כי אפילו במצבכם האנושי הנוכחי, אם רק תוכלו להפוך לטובים באמצעות החסד, בכך תהפכו גם לגדולים. וככל שתהגו בקביעות במושגי הטוב האלוהי, וככל שתדפּו אחריהם בעקביות, כך תתעצם גדולתכם ביתר ודאות, ובשיעור האמיתי של אופי ההישרדות המקורי שלכם.

7. הסעד של הסקונאפים

הן מקורם של הסקונאפים והן המטות שלהם מצויים בבירות יקומי העל, ואולם הם משוטטים יחד עם רעיהם מחופי פרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים של החלל. והם משמשים כעוזרים רבי-ערך לחברי כינוסי ההתייעצות של ממשלות העל, ומהווים עזרה כבירה בעבור דיירי המושבות המארחות של אוורסה: תלמידי הכוכבים, תיירי שנות האלף, בוחני השחקים ורבים אחרים, כולל ההוויות העולות הממתינות לתעבורת האוונה. עתיקי היומין מתענגים על הצבת הסקונאפים הראשיים לעזרת היצורים המרקיעים השוכנים בארבע-מאות ותשעים עולמות הלימוד המקיפים את אוורסה, היכן שרבים מהסדרים השניוניים והשלישוניים משמשים כמורים. לווייני אוורסה אלו הינם בתי הספר החותמים של עולמות הזמן, ובהם מוצגים קורסי ההכנה לקראת אוניברסיטת שבעת-המעגלים של האוונה.

מבין שלושת סדרי הסקונאפים, הסדר השלישוני, המסופח לרשויות ההרקעה, הוא זה הסועד באופן הנרחב ביותר את יצורי הזמן המרקיעים. תפגשו בבנות סדר זה מעת לעת בסמוך להשלמת עזיבתכם את אורנטיה, אף-על-פי שלא תעשו שימוש חופשי בשירותיהן עד אשר תגיעו לעולמות השהות של אורונטון. אתם תיהנו מחברתן בשעה שתתוודעו אליהן באופן מלא בעת שהותכם בעולמות הלימוד של אוורסה.

בנות סקונאפים שלישוניים אלה הינן חוסכות הזמן, מגשרות החלל, מגלות השגיאות, המורות

interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

286.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

287.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

287.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

287.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors,

הנאמנות והתמרוצים הנצחיים – שלטי-הכיוון החיים של הביטחון האלוהי – אשר בחסד מוצבים בהצטלבויות הזמן-על-מנת להנחות בהם את צעדיהם של עולי הרגל החרדים ברגעים של בלבול גדול ושל אי-וודאות רוחנית. זמן רב בטרם תעמדו בשערי השלמות, תתחילו לקבל גישה לכלים של האלוהיות ולהיות במגע עם טכניקות האלוהות. מן הזמן שבו תגיעו לעולם העליון הראשון ועד אשר תעצמו את עיניכם בתנומת ההכנה של האוונה לקראת מסעכם לפרדיס, תזכו ביותר ויותר מעזרתן לעת חירום של הוויות נפלאות אלה, אשר משקפות באופן כה מלא וחופשי את הידע הוודאי, ומשהו מן התבונה, של אותם עולי רגל מהימנים ובטוחים אשר קדמו לכם במסע הממושך אל שערי השלמות.

באורנטיה נמנעת מאיתנו מלוא הזכות להשתמש במלאכיות אלה מן הסדרים המחזוריים. הן מבקרות תדירות בעולמכם, כמלות של אישיות המוצבות בו, ואולם הן אינן יכולות לפעול כאן בחופשיות. ספירה זו מצויה עדיין תחת בידוד רוחני חלקי, וכמה מן המעגלים החיוניים לשם מתן שירותיהן אינם קיימים כאן. לאחר שעולמכם ישוב מחדש אל חיק המעגלים המחזוריים הנוגעים לדבר, תהפוך הרבה מעבודת התקשורת הבין-פלנטארית והבין-יקומית לפשוטה בהרבה ולמהירה יותר. עובדים שמימיים באורנטיה נתקלים בקשיים רבים בשל המגבלות הפונקציונאליות המושגות על עמיתותיהן המחזוריות. אך על אף הקושי המקומי ברבים מן השירותים של הוויות מדהימות אלה – המראות החיות של החלל ומקרינות הנוכחות של הזמן – היננו ממשיכים לנהל בשמחה את עניינינו בעזרת הכלים העומדים לרשותנו.

[המסמך הוצג בחסות שליח עוצמתי מאוורסה.]

faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

287.4 (3182) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

287.5 (3183) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

מסמך 29. מנהלי הכוח האוניברסאליים

030 ⇨

הספר של אורנטיה

028 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 29

מנהלי הכוח האוניברסאליים

סעיפים

מבוא

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים
2. מרכזי הכוח העליונים
3. תחום מרכזי הכוח
4. בקרי המאסטר הפיזיים
5. מארגני כוח מאסטר

מבוא

מכל האישייות ביקום הנגועות לניהול העניינים הבין-פלנטאריים והבין-יקומיים, מנהלי הכוח ועמיתיהם הם אלו שהכי פחות מובנים באורנטיה. בעוד שהגזעים שלכם יודעים מזה זמן רב על אודות קיומם של מלאכים ושל סדרי הוויות שמימיות דומות, רק מידע מועט נמסר על אודות הבקרים והווסתים של התחום הפיזי. ואפילו כעת, הנני מורשה למסור במלאות אף ורק תיאור של האחרונה מבין שלוש הקבוצות הבאות של הוויות חיות העוסקות בשליטת הכוח ובוויסות האנרגיה ביקום האב:

1. מארגני כוח מאסטר ראשיים שהתממשו לבסוף.
2. מארגני כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים.
3. מנהלי הכוח האוניברסאליים.

אף-על-פי שהנני סבור כי לא ניתן להציג את האינדיבידואליות של הקבוצות השונות של המנהלים, המרכזים והבקרים של הכוח ביקום, הנני מקווה שאוכל להסביר דבר-מה על אודות תחום פעולתם. הם הינם קבוצה ייחודית של הוויות חיות אשר עוסקות בוויסות התבונה של האנרגיה ברחבי היקום המקיף. יחד עם

PAPER 29

THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

INTRODUCTION

29.01 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

- 29.02 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29.03 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.
- 29.04 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29.05 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including the

המנהלים העליונים, הם כוללים את החטיבות העיקריות הבאות:

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים.
2. מִרְכְּזֵי הכוח העליונים.
3. בִּקְרֵי המאסטר הפיזיים.
4. מִפְקְחֵי הכוח המורונטיים.

מנהלי ומִרְכְּזֵי הכוח העליונים קיימים מני נצח כמעט, וככל שידיעתנו מגעת, לא נבראו הוויות נוספות מסדרים אלו. שבעת המנהלים העליונים הפכו לאישיות ביד שבע רוחות האב, ולאחר מכן שיתפו פעולה עם הוריהם ביצירתם של יותר מעשרה מיליארד עמיתים. בטרם ימיהם של מנהלי הכוח נמצאו מעגלי האנרגיה של החלל אשר מחוץ ליקום המרכזי תחת פיקוחם התבוני של מארגני כוח המאסטר של פרדיס.

עצם החזקת הידיעה על אודות יצורים חומריים מאפשרת לכם, לכל הפחות, לקבל מושג מבוסס-ניגוד על אודות הוויות רוחניות; ואולם, קשה מאוד לדעתו של בן התמותה לדמות את מנהלי הכוח. במסגרת תוכנית ההרקעה וההתקדמות לעבר רמות קיום גבוהות יותר, אינכם מחזיקים בכל נגיעה ישירה שהיא למנהלים העליונים או למִרְכְּזֵי הכוח. לעיתים מסוימות ונדירות, תהיה לכם נגיעה לבקרים הפיזיים, וכמו כן, תעבדו בחופשיות עם מפקחי הכוח המורונטיים לאחר הגיעכם לעולמות העליונים. מפקחי כוח מורונטיים אלו פועלים באופן כה בלעדי בתוכנית המורונטית של היקומים המקומיים, עד שנדמה כי מוטב לתאר את פעילותם בחלק העוסק ביקום המקומי.

1. שבעת מנהלי הכוח העליונים

שבעת מנהלי הכוח העליונים הינם מווסתי האנרגיה הפיזית של היקום המקיף. יצירתם ביד שבע רוחות האב הינה הפעם המתועדת הראשונה אשר בה נולדו צאצאים חומריים-למחצה מאבות רוחניים באמת. כאשר שבע רוחות האב בוראות באופן יחידני, הן מביאות לידי קיום אישיות רוחניות גבוהות מסדר מלאכי; כאשר הן בוראות בצוותא, לעיתים הן מפיקות סוגים גבוהים כאלו של הוויות חומריות-למחצה. ואולם, אפילו הוויות כמעט-פיזיות אלה תהיינה בלתי-נראות בעבור יכולת ראייתם קצרת הטווח של בני התמותה של אורנטיה.

מנהלי הכוח העליונים הינם שבעה במספר, והם זהים בהופעתם וזהים בתפקודם. לא ניתן להבדיל את האחד מן האחרים, אלא על-סמך רוח האב שעמה מצוי כל אחד מהם בסמיכות קרובה, ואשר לה הוא כפוף לחלוטין מבחינה תפקודית. לפיכך, כל אחת מרוחות האב מצויה באיחוד נצחי עם אחד מצאצאיהן שבמשותף.

supreme directors, they embrace the following major divisions:

29.06(319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.

29.07(319.7) 2. The Supreme Power Centers.

29.08(319.8) 3. The Master Physical Controllers.

29.09(319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29.11 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29.12 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of

ותמיד נמצא אותו מנהל בסמיכות לאותה רוח, והשותפות בעבודתם יוצרת התאגדות ייחודית של אנרגיית רוח ושל אנרגיה פיזית, של הוויה חומרית-למחצה ושל אישיות רוח.

שבעת מנהלי הכוח העליונים מוצבים בפרדיס ההיקפי, שם נוכחיותיהם החגות לאיטן מצביעות על מיקומו של מטה מוקד הכוח של רוחות האב. מנהלי כוח אלו פועלים בנפרד בוויסות הכוח והאנרגיה של יקומי העל, ואולם הם מנהלים בצוותא את הבריאה המרכזית. הם פועלים מפרדיס, אך מקיימים את עצמם כמרכזי כוח יעילים בכל חטיבות היקום המקיף.

הוויות רבות-עוצמה אלה הינן האבות הקדומים של הקהילה העצומה של מרכזי הכוח, ודרכם של אלו הם גם אבות אבותיהם של הבקרים הפיזיים הפזורים ברחבי שבעת יקומי העל. אורגניזמים כפיפים שכאלו של שליטה פיזית הינם אחידים בבסיסם, והם זהים פרט לשוני בגוון של כל אחד מן הסגלים של יקומי העל. על-מנת להחליף את יקום העל אשר בו הם משרתים, הם פשוט נדרשים לחזור לפרדיס ולעבור שינוי גוון. הבריאה הפיזית הינה אחידה בניהולה באופן יסודי.

their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

^{29:1.3 (320.3)} The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

^{29:1.4 (320.4)} These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. מרכזי הכוח העליונים

שבעת מנהלי הכוח העליונים אינם מסוגלים לשכפל את עצמם כיחידים, ואולם בצוותא, ולצד שבע רוחות האב, הם יכולים להתרבות – קרי ליצור – הוויות אחרות בצלמם, והם אכן עושים זאת. כזה הוא מקורם של מרכזי הכוח העליונים של היקום המקיף, אשר פועלים בשבע הקבוצות הבאות:

1. מפקחי מרכז עליונים.
2. מרכזי האוונה.
3. מרכזי יקום-על.
4. מרכזי יקום מקומי.
5. מרכזי קונסטלציה.
6. מרכזי מערכת.
7. מרכזים בלתי-מסווגים.

מרכזי כוח אלו, יחד עם מנהלי הכוח העליונים, הינם הוויות בעלות רצון ופעולה חופשיים ביותר. לכולם אישיות של המקור השלישי, ואין עוררין על כך כי הם מציגים יכולות רצוניות מסדר גבוה. מרכזי ההכוונה הללו של מערכת הכוח של היקום מחזיקים בתבונה מעודנת; והם הינם האינטלקט של מערכת הכוח של היקום המקיף והסוד שמאחורי טכניקת השליטה של הדעת בכלל הרשת העצומה של הפעילות רחבת היריעה של בקרי המאקסר

2. THE SUPREME POWER CENTERS

^{29:2.1 (320.5)} The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- ^{29:2.2 (320.6)} 1. Supreme Center Supervisors.
- ^{29:2.3 (320.7)} 2. Havona Centers.
- ^{29:2.4 (320.8)} 3. Superuniverse Centers.
- ^{29:2.5 (320.9)} 4. Local Universe Centers.
- ^{29:2.6 (320.10)} 5. Constellation Centers.
- ^{29:2.7 (320.11)} 6. System Centers.
- ^{29:2.8 (320.12)} 7. Unclassified Centers.

^{29:2.9 (321.1)} These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network

הפיזיים ושל מפקחי הכוח המורונטיים.

1. מפקחי מרכז עליונים. שבעת העמיתים המתאמים הללו של מנהלי הכוח העליונים הינם וסתי מעגלי האנרגיה הראשיים של היקום המקיף. המטה של כל מפקח מרכז מצוי באחד מן העולמות המיוחדים של שבעת המבצעים העליונים, מתאמי העניינים הכלליים של היקום, אשר עימם הם עובדים בצמידות.

מנהלי הכוח העליונים ומפקחי המרכז העליונים פועלים – הן כיחידים והן בצוותא – ביחס לכלל התופעות הקוסמיות המצויות מתחת לרמות "אנרגיית הכבידה". בשעה שארבע-עשרה ההוויות האלה פועלות יחדיו, הן מתייחסות לכוח ביקום כפי ששבעת המבצעים העליונים מתייחסים לעניינים הכלליים ביקום, וכפי ששבע רוחות האב מתייחסות לדעת הקוסמית.

2. מרכזי הוואנה. בטרם נבראו יקומי הזמן והמרחב לא נדרשו מרכזי כוח בהוואנה; ואולם, מאז זמנים רחוקים אלו, פועלים בתחומי הבריאה המרכזית מיליון מרכזי כוח כאלו, כאשר כל אחד מהם מפקח על אלף עולמות הוואנה. כאן, ביקום האלוהי, קיימת מושלמות של שליטה באנרגיה, המכוננת תנאים שאינם קיימים במקומות אחרים. מושלמות בוויסות האנרגיה הינה המטרה הסופית של כל מרכזי הכוח ושל כלל הבקרים הפיזיים של החלל.

3. מרכזי יקומי העל. אלף מרכזי כוח מן הסדר השלישי תופסים איזור עצום בממדיו בכל אחת מספירות הבירה של שבעת יקומי העל. לכל אחד מן המרכזים הללו מגיעים שלושה מעגלים של אנרגיה ראשונית בני עשרה מגזרים כל אחד; ואולם, מעם מושבם זה של פעולה אחודה יוצאים שבעה מעגלי אנרגיה מותאמים ומוכוונים היטב, אף כי אינם נתונים תחת שליטה בלתי-מושלמת. זהו הינו הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום.

כלל האנרגיה חגה במעגל של מחזור פרדיס, אך מנהלי הכוח האוניברסאליים מכוונים את כוחות האנרגיה של פרדיס התחתון בעת שהם מוצאים כי כוחות אנרגיה אלו עברו התאמה בתפקודי החלל של היקום המרכזי ושל יקומי העל, ומתמירים ומכוונים אנרגיות אלה לערוצי הפעלה יעילים ומועילים. האנרגיה של הוואנה נבדלת מן האנרגיות של יקומי העל. מטען הכוח של יקום-על כולל שלוש פאזות של אנרגיה המתחלקות לעשר פאזות-משנה כל אחת. מטען אנרגיה משולש זה מתפשט ברחבי חלל היקום המקיף; והוא דומה לאוקיינוס עצום של אנרגיה נעה אשר עוטף ושוטף כל אחת משבעת בריאות-העל.

הארגון האלקטרוני של הכוח ביקום פועל בשבע פאזות, ומגלה דרגות של תגובתיות משתנה לכבידה מקומית או קווית. מעגל זה, בעל שבעת הרבדים, יוצא ממרכזי הכוח של יקום העל ומחדר כל אחת מבריאות-העל. זרמים

of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29210 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors*. These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29211 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29212 (321.4) 2. *Havona Centers*. Before the creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29213 (321.5) 3. *Superuniverse Centers*. Occupying an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29214 (321.6) All energy is circuited in the Paradise cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29215 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation.

מיוחדים כאלו של זמן וחלל הינם תנועות אנרגיה מקומית נבדלת המאותחלות והמוכוונות לשם מטרת מסוימות, ממש כפי שזרם הגולף פועל כתופעה מוגבלת בתוכי האוקיינוס האטלנטי.

4. מרכזי היקום המקומי. במטה של כל יקום מקומי מוצבים מאה מרכזי כוח מן הסדר הרביעי. מרכזים אלו פועלים על-מנת להוריד מדרגה, ולהביא לביצוע שינויים אחרים, בשבעת מעגלי הכוח היוצאים ממטות יקומי העל; וזאת מתוך מטרה להפכם לשימים בעבור שירותי הקונסטלציות והמערכות. הקונסטלציות האסטרונומיות המקומיות של החלל אינן מהוות מוקדי עניין בעבור מרכזי כוח אלו; עיסוקם הינו בהפצה השגורה של אנרגיה יעילה אל הקונסטלציות ואל המערכות הכפיפות. בעיתות המאוחרות יותר של ארגון היקום ושל הנעת האנרגיה, הם מהווים סיוע כביר לבנים הבוראים. מרכזים אלו מסוגלים לספק מסלולי אנרגיה מועצמים, אשר הינם שימושיים ביותר לשם קיום תקשורת בין-פלנטארית בין נקודות מיושבות בעלות חשיבות. מסלול שכזה, או קו שכזה, של אנרגיה – אשר לעיתים מכונה גם נתיב אנרגיה – הינו מעגל אנרגיה ישיר ממרכז כוח אחד למשנהו, או מבקר פיזי אחד למשנהו. זהו זרם כוח יחידני העומד בניגוד לתנועות החלל החופשיות של אנרגיה בלתי-מובחנת.

5. מרכזי הקונסטלציות. עשרה מרכזי כוח מסוג זה מוצבים בכל קונסטלציה, שם הם משמשים כמקרי אנרגיה בעבור מאה המערכות המקומיות המצויות במורד הזרם. מהוויות אלה יוצאים קווי כוח המשמשים לתקשורת, להסעה ולהזנה אנרגטית של אותן הוויות אשר קיומן בחיים תלוי בסוגים מסוימים של אנרגיה פיזית. ואולם, הן מרכזי הכוח והן הבקרים הפיזיים הכפופים להם אינם עוסקים באופן אחר כלשהו בחיים כבארגון תפקודי.

6. מרכזי מערכת. בכל מערכת מוצב באופן קבוע מרכז כוח עליון אחד. מרכזי כוח אלו משנעים את מעגלי הכוח אל העולמות המיושבים של הזמן והמרחב. הם מתאמים את פעילויותיהם של הבקרים הפיזיים הכפופים, וכן פועלים ככל הנדרש על-מנת להבטיח את אספקת הכוח המספקת למערכת המקומית. מעגל הממסר המצוי בין הפלנטות תלוי בתיאום המושלם של אנרגיות חומריות מסוימות ובוויסות היעיל של כוח פיזי.

7. מרכזים בלתי-מסווגים. אלו הם מרכזים הפועלים במצבים מקומיים מיוחדים, אך לא על הפלנטות המיושבות. העולמות היחידניים מצויים תחת אחריותם של בקרי המאסטר הפיזיים, והם מקבלים את קווי הכוח של המעגלים המשונעים ממרכזי הכוח של המערכת שלהם. רק הספירות אשר להן מערכות יחסים אנרגטיות יוצאות-דופן מקבלות מרכזי כוח מן הסדר השביעי, אשר

Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29216 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29217 (321.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29218 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29219 (322.3) 7. *Unclassified Centers.* These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircled lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy

משמשים כגלגלי-מאזניים או כווסתי אנרגיה. בכל שלב של הפעילות, מרכזי כוח אלו הינם השקולים המלאים לאלו הפועלים בִּיחידות השליטה הגבוהות יותר, אבל אפילו גורם חלל אחד למיליון אינו מהווה משכן בעבור ארגון כוח חִי שכזה.

governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. תחום מרכזי הכוח

מספרם של מרכזי הכוח העליונים המפוזרים ברחבי יקומי העל, כולל עמיתיהם וכפייהם, עולה על עשרה מיליארד. וכולם מסונכרנים באופן מושלם ומקושרים באופן מלא לאבותיהם-מולידיהם מפרדיס, שבעת מנהלי הכוח העליונים. השליטה בִּכּוּח ביקום המקיף מופקדת לשם משמרת ולשם הכוונה בידי שבע רוחות האב, הבוראות של שבעת מנהלי הכוח העליונים.

מנהלי הכוח העליונים – וכן כל עמיתיהם, עוזריהם וכפייהם – פטורים לעולם ממצער או מהפרעה מצד בתי המשפט של כל החלל; כמו כן, הם אינם כפופים להכוונה מנהלית של ממשלת יקום העל, של עתיקי היומין או של ממשל היקום המקומי של הבנים הבוראים.

מִרְכְּזֵי ומנהלי כוח אלו מובאים לידי קיום בידי ילידי הרוח האינסופית. הם אינם קשורים לשלטונם של בני האל, אף-על-פי שהם מסתפחים לבנים הבוראים בעידינים המאוחרים יותר של הארגון החומרי של היקום. ואולם, מרכזי הכוח סמוכים בצמידות באופן כלשהו לשליטת-העל הקוסמית של ההווה העליונה.

מרכזי כוח ובקרים פיזיים אינם עוברים הכשרה כלשהי; הם נבראים כולם במושלמות ופעולתם הינה מושלמת מטבעה. הם אינם עוברים אף-פעם מתפקיד אחד לתפקיד אחר; ותמיד הם משרתים כפי שהוצבו במקור. אין מתחוללת כל אבולוציה בשורותיהם, ועבודה זו תקפה בנוגע לכל שבע המחלקות של שני הסדרים.

הואיל ואין להם עבר של ההרקעה, אשר אליו יוכלו לחזור בזיכרונם, מרכזי כוח ובקרים פיזיים אף-פעם אינם משחקים; כל פעולותיהם דומות לפעולות עסקיות לפני ולפנים. והם תמיד בתפקיד; אין קיימת בתוכנית האוניברסאלית האפשרות להפסקה בשירות של קווי האנרגיה הפיזית; לעולם לא יוכלו הוויות אלה – ואפילו לא לשבריר של שנייה – להרפות מפיקוחן הישיר על מעגלי האנרגיה של הזמן והמרחב.

המפקחים, המרכזים והבקרים של הכוח אינם עוסקים בשום דבר בכלל רחבי הבריאה, למעט בכוח ובאנרגיה חומרית או פיזית-למחצה; הם אינם המקור שלה, אך הם מְשִׁינִים, מְתַפְעֵלִים ומכוונים אותה. כמו כן, אין להם כל נגיעה לכבידה הפיזית, מלבד התנגדותם לכוח

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

^{29:31 (322:4)} The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

^{29:32 (322:5)} The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

^{29:33 (323:1)} These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

^{29:34 (323:2)} Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

^{29:35 (323:3)} Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

^{29:36 (323:4)} The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except

משיכתה. יחסם לכבידה הינו שלילי לחלוטין.

מרכזי הכוח משתמשים, לצד המנגנונים החיים של מגוון ריכוזי האנרגיה הנפרדים, במנגנונים עצומי מימדים ובתיאומים מסדר חומרי. כל מרכז כוח מורכב בדיוק ממיליון יחידות שליטה תפקודיות; יחידות שינוי אנרגיה אלה אינן נייחות, כדוגמת אברי הגוף הפיזי של האדם; "איברים חיוניים" אלו של וויסות אנרגיה הינם ניידיים, ואפשרויות ההתאגדות שלהם הינן קלאודוסקופיות הלכה למעשה.

יהא זה לחלוטין מעבר ליכולתי להסביר את האופן שבו הוויית חיות אלה מיישמות את תפעול וויסות מעגלי המאסטר של האנרגיה ביקום. אם אנסה ליידע אתכם עוד על אודות גודלן ועל אודות תפקודן של הוויית עצומות-ממדים ויעילות במידה כמעט-מושלמת אלה, רק אוסיף לתדהמה ולבלבול אשר בהם תהיו שרויים. הן הינן גם חיות וגם "אישיות", ואולם הבנתן מצויה מעבר ליכולת תפישתכם.

מרכזי הכוח העליונים פועלים מחוץ להאווה רק על ספירות (ארכיטקטוניות) שנבנו במיוחד לשם כך, או לחלופין על גופי חלל הבנויים להתאים למטרה זו. העולמות הארכיטקטוניים נבנים כך שמרכזי הכוח החיים יכולים לשמש כמתגים סלקטיביים אשר מכוונים, משנים ומְרַקְזִים את אנרגיות החלל בשעה שהן שוטפות את הספירות האלה. אין ביכולתן לפעול כאמור בפלנטה או בשמש אבולוציונית רגילה. קבוצות מסוימות עוסקות אף בחימום של עולמות מטה מיוחדים אלו ובטיפול בצרכים חומריים אחרים שלהם. ואף כי ידע זה מצוי מעבר לידוע באורנטיה, הנני מורשה לציין כי לסדרים אלו של אישיותות כוח חיות יש נגיעה רבה להפצת האור המאיר ללא חום. הם אינם אלו המייצרים תופעה זו, אולם הם עוסקים בכיוונה ובהפצתה.

מרכזי הכוח וכפיפיהם הבקרים מוצבים למשימת הפעלת כלל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן. הם עובדים עם שלושת הזרמים הבסיסיים, בני עשר האנרגיות כל אחד. זהו מטען האנרגיה של החלל המאורגן; ותחומם הינו החלל המאורגן. אין למנהלי הכוח העליונים נגיעה כלשהי לפעולות הכוח העצומות המתרחשות כעת מחוץ לגבולותיהם הנוכחיים של שבעת יקומי העל.

מְרַכְזִי ובקרי הכוח מחילים שליטה מושלמת רק על שבע מתוך עשר צורות האנרגיה הנכללות בכל אחד מזרמי היקום הבסיסיים; הצורות אשר אינן סרות – בחלקן או בכללותן – לשליטתם חייבות לייצג את התחומים הבלתי-צפויים של מופעי האנרגיה הנשלטים בידי המוחלט הבלתי-מוגדר. אם יש להן השפעה על הכוחות הקדומים של מוחלט זה, אין אנו מודעים לפעולות מעין אלה, אף כי קיימות עדויות קלושות התומכות בדעה כי חלק מבקרים פיזיים אלו מגיבים

to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:37 (323:9) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:38 (323:9) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:39 (323:7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:310 (323:9) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:311 (324:1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that

לעיתים באופן אוטומאטי לדחפים מסוימים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

מנגנוני כוח חיים אלו אינם קשורים באופן מודע לשליטת-העל של המוחלט הבלתי-מוגדר באנרגיה של יקום האב, אף כי היננו משערים שכלל תוכניתם – המושלמת-כמעט – להכוונת אנרגיה, כפופה באופן שאינו ידוע לנוכחותה של כבידת-על זו. בכל מצב אנרגיה מקומי פועלים המרכזים והבקרים באופן מרבי-כמעט, ואולם הם תמיד מודעים לנוכחות אנרגית-העל ולפעולות הבלתי-מזוהות של המוחלט הבלתי-מוגדר.

certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

^{29:312 (324:2)} These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. בקרי המאסטר הפיזיים

אלה הן ההוויות הניידות הכפופות למרכזי הכוח העליונים. הבקרים הפיזיים ניחנים ביכולות מטמורפוזה של האינדיבידואליות מסוג המאפשר להם מגוון יוצא-דופן של הסעה-עצמית; כך, מסוגלים הם לחצות את החלל המקומי במהירויות המתקרבות למהירות תעופתם של השליחים הבודדים. ואולם, בדומה לכל חוצי-החלל האחרים, הם נזקקים הן לסיוע של עמיתיהם והן לזה של הוויות מסוימות מסוגים אחרים, וזאת על-מנת להתגבר על פעולת הכבידה ועל התנגדות האינרציה בשעת ההמראה מספירה חומרית.

בקרי המאסטר הפיזיים משרתים ברחבי היקום המקיף. הם מוכוונים ישירות מפרדיס בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים עד לרמה של מטות יקומי העל; ומשם הם מופצים ומוכוונים על-ידי מועצת שווי המשקל, נציבי הכוח הגבוהים הנמנים על סגל מארגני הכוח המאסטרים העמיתים, והנשלחים מטעם שבע רוחות האב. נציבים גבוהים אלו מוסמכים לפרש את הקריאות ואת הרישומים של פֶּרְנְדָּאֵלְאֶנְקִי המאסטר, אותם מכשירים חיים אשר מצביעים על לחץ-הכוח ועל מטען-האנרגיה של יקום-על שלם.

בעוד שהנוכחות של אלוהויות פרדיס מקיפה את היקום המקיף ונעה סביב מעגל הנצח, השפעתה של כל אחת משבע רוחות האב מוגבלת ליקום-על יחיד. קיימת הפרדה מובחנת של אנרגיה והפרדה בין מעגלי הכוח של כל אחת משבע בריאות-העל; ולפיכך נדרשות שיטות שליטה יחידניות, ואלה אכן מתקיימות.

בקרי המאסטר הפיזיים הינם צאצאיהם הישירים של מרכזי הכוח העליונים, ועל שורותיהם נמנים:

1. מנהלי כוח עמיתים.

2. בקרים מכאניים.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

^{29:41 (324:3)} These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

^{29:42 (324:4)} The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

^{29:43 (324:5)} While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

^{29:44 (324:6)} The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

^{29:45 (324:7)} 1. Associate Power Directors.

^{29:46 (324:8)} 2. Mechanical Controllers.

3. שְׁנַי אֶנְרְגִיָּה.

4. מְשַׁדְרֵי אֶנְרְגִיָּה.

5. מְסַמְכִים רִאשִׁיִּים.

6. מְפָרִידִים מְשָׁנִיִּים.

7. הַפְרָנְדָּאֵלָנְקִים וְהַכְרֹנוֹלְדֵקִים.

לא כל הסדרים הללו מהווים אישיות במובן של ההחזקה ביכולות בחירה אישיות. במיוחד נדמים ארבעת הסדרים האחרונים הנזכרים לעיל כאוטומאטיים לחלוטין, וכמגיבים באופן מכאני לדחפים של הממונים עליהם ולתנאי האנרגיה השוררים. ואף כי נדמה שתגובה שכזאת הינה מכאנית גרידא, לא כך הדבר; הם עשויים להדמות כאוטומאטיים, אך כולם מציגים את התפקוד המשתנה של האינטליגנציה.

אישיות איננה מתלווה בהכרח לדעת. הדעת יכולה לחשוב אפילו אם היא נעדרת כל יכולת בחירה, זאת כפי שהדבר נכון עבור סדרים רבים של בעלי-חיים נמוכים, ועבור חלק מן הבקרים הפיזיים הנמוכים הללו. רבים מווסתי הכוח הפיזי האוטומאטיים יותר אינם אישיות בשום מובן של המילה. הם אינם ניחנים בְּרָצוֹן וּבְעֶצְמָאוֹת ההחלטה, בהיותם כפופים עד תום למושלמות המכאנית של האופן שבו עוצבו על-מנת שיבצעו את המוטל עליהם. ואף-על-פי-כן, הן הינן הוויות אינטליגנטיות ביותר.

הבקרים הפיזיים עוסקים בעיקר בהתאמת אנרגיות בסיסיות שלא-נתגלו באורנטיה. אנרגיות בלתי-מוכרות אלה חיוניות ביותר למערכת השינוע הבין-פלנטארית ולטכניקות תקשורת מסוימות. כאשר היננו מניחים קווי אנרגיה למטרת העברת יחידות קול, או לשם הרחבת טווח-ראייה, בקרי האנרגיה הפיזיים החיים ועמיתיהם עושים שימוש בצורות אנרגיה אלה שלא-נתגלו. אותן אנרגיות ממש גם משמשות מעת לעת את היצורים האמצעדרכיים בעבודתם השוטפת.

1. מְנַהֲלֵי כּוֹחַ עֲמִיתִים. הוויות יעילות להפליא אלה מופקדות על שיגורם ועל הצבתם של כל הסדרים של בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לצרכים המשתנים-כל-העת של מצב האנרגיה של העולמות, המשתנה-תדירות. סגל המילואים הנרחב של הבקרים הפיזיים מוחזק בעולמות המטה של המגזרים המשניים, ומנקודות ריכוז אלה הם נשלחים מעת לעת על-ידי מנהלי הכוח העמיתים אל מטות היקומים, אל הקונסטלציות ואל המערכות, וכן אל הפלנטות היחידניות. ומשהוצבו כאמור, כפופים הבקרים הפיזיים באופן ארעי למרותם של המבצעים האלוהיים של ועדות הבוררים; ואולם, בכל אופן אחר הם אחראים אך ורק כלפי מנהליהם העמיתים וכלפי מְרַכְזֵי הכוח העליונים.

שלושה מיליון מנהלי כוח עמיתים מוצבים בכל אחד מן המגזרים המשניים של אורוונטון,

29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.

29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.

29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.

29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.

29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. Associate Power Directors. These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor

ומכאן שהמכסה של הוויות גמישות להפליא אלה בעבור יקום-העל עומדת על שלושה מיליארד. סגל המילואים שלהם מוחזק באותם עולמות של המגזרים המשניים, אשר בהם הם משמשים כמורים של כל אלו הלומדים את מדעי הטכניקות של השליטה וההתמרה התבוניות של אנרגיה.

מנהלים אלו משרתים חליפות, ולמשך תקופות דומות, כמנהלים ביצועיים במגזרים המשניים וכמפקחים בעולמות החלל. לפחות מפקח פועל אחד נוכח כל העת בכל מערכת מקומית, ומטרה מצוי בספירת הבירה שלה. הם שומרים את כלל הצבר האנרגיה החיה העצום בסינכרוניות הרמונית.

2. בקרים מכאניים. אלו הם הסייעים הניידים והגמישים לעילא של מנהלי הכוח העמיתים. וטריליונים על-גבי טריליונים מהם מוצבים באֶנְסָה, המגזר המשני שלכם. הוויות אלה מכונות "מכאניות" משום שהן נשלטות באופן כה מושלם על-ידי הממונים עליהן, וכפופות באופן כה מלא לרצונם של מנהלי הכוח העמיתים. זאת אף-על-פי שלכשעצמן הן הינן הוויות אינטליגנטיות מאוד, ולמרות שאת עבודתן – אשר באופן טבעי הינה מכאנית ועניינית – הן מבצעות מתוך מיומנות רבה.

מכל בקרי המאסטר הפיזיים המוצבים בעולמות המיושבים, הבקרים המכאניים הינם בעלי העוצמה הרבה ביותר באופן מובהק. בהחזיקם במתנה החיה של האנטי-כבידה בשיעור גדול יותר ביחס לכל ההוויות האחרות, לכל בקר קיימת יכולת ההתנגדות לכבידה השקולה אך לספירות הענקיות החגות במהירות עצומות. עשרה בקרים כאלו מוצבים כעת באורנטיה, ואחד מתפקידיהם הפלנטאריים החשובים ביותר הוא לאפשר את יציאתם לדרך של המשלוחים השרפיים. בתפקידם זה, כל העשרה פועלים יחדיו, בעוד שסוללה של אלף משדרי אנרגיה מספקת למשלוח השרפי את התנופה הראשונית.

הבקרים המכאניים כשירים לכוון את זרימת האנרגיה ולאפשר את הצטברותה לכדי זרמים, או מעגלים, ייחודיים. להוויות רבות-עוצמה אלה נגיעה רבה לחלוקה, לכיוון ולהגברה של האנרגיות הפיזיות, וכן להשוואת הלחצים של המעגלים הבין-פלנטאריים. הן מומחיות בתפעול של עשרים ואחת מתוך שלושים האנרגיות הפיזיות של החלל המהוות את מטען האנרגיה של יקום-על. הן אף ניחנות ביכולת להתקדם מאוד לעבר הניהול והשליטה בשש מתוך תשע האנרגיות הפיזיות המעודנות יותר. באמצעות מיקום הבקרים הללו ביחס טכני הולם זה לזה ובינם לבין מרכזי כוח מסוימים, מנהלי הכוח העמיתים מסוגלים לחולל שינויים בליאומנו במשטר הוויות ובשליטה באנרגיה.

בקרי המאסטר הפיזיים פועלים לעיתים

sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325:10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325:11) 2. *Mechanical Controllers*. These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326:1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326:2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326:3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and

תכופות בסוללות המונות מאות, אלפים, ואפילו מיליונים; והם מסוגלים – באמצעות שינוי מיקומם ושינוי המבנים שהם יוצרים – לחולל שליטה אנרגטית הן בצוואת והן כיחידים. בהתאם לדרישות המשתנות, הם גם יכולים להעלות ולהאץ את נפח האנרגיה ואת תנועתה, או לעכב, לרכז ולהשהות את זרמי האנרגיה. במידה מסוימת, השפעתם על אנרגיה ועל התמרות-כוח דומה לזו של התוספת של אלו המכונים זרזים קטליטיים לתגובות הכימיות. פעולתם מבוססת על יכולתם הטבעית ועל שיתוף הפעולה עם מרכזי הכוח העליונים.

3. שגאי אנרגיה. מניין של הוויות אלה בכל יקום-על הוא בל-יאהן. רק בשטניה לבדה הן מונות כמעט מיליון, והמכסה הרגילה עומדת על מאה לכל עולם מיושב.

שגאי האנרגיה הינם בריאתם המשותפת של שבעת מנהלי הכוח העליונים ושל שבעת מפקחי המרכז. הם נמנים על הסדרים האישיים יותר של הבקרים הפיזיים, ולמעט פרק הזמן שבמהלכו נוכח מנהל כוח עמית בעולם מיושב, השנאים הם אלו הממונים. הם הינם המפקחים הפלנטאריים על כל המשלוחים השרפיים היוצאים. כלל הסוגים של חיים שמימיים יכולים לעשות שימוש בסדרים הפחות-אישיים של הבקרים הפיזיים אך ורק בתיווכם של הסדרים היותר-אישיים של המנהלים העמיתים ושל שגאי האנרגיה.

שנאים אלו הינם מתגים חיים רבי-עוצמה ויעילים המסוגלים לסגל עצמם לכל סידור ולכל כיוון של כוח. וכן, הם כישורניים עד מאוד במאמציהם לבודד את הפלנטות מזרמי האנרגיה רבי העוצמה החולפים בין הפלנטות ובין הכוכבים השכנים להן. תכונותיהם כמתמירי-אנרגיה הפוכות אותם לשימושיים ביותר למשימה החשובה של שמירה על האיזון האנרגטי ביקום, הוא שיווי המשקל של הכוח. לעיתים נדמה כי הם צורכים אנרגיה או מאחסנים אותה; פעמים אחרות דומה שהם מפיצים או משחררים אנרגיה. לשנאים היכולת להגדיל או להקטין את פוטנציאל "סוללת האחסון" של האנרגיות החיות והמתות של העולמות אשר בהם הם מצויים. ואולם, הם עוסקים רק באנרגיות פיזיות וחומריות-למחצה, והם אינם פועלים במישרין בתחום החיים, ואף אינם משנים את צורתיהן של הוויות חיות.

במובנים מסוימים, שגאי האנרגיה הינם היצורים החיים החומרניים-למחצה יוצאי-הדופן והמסתוריים ביותר. באופן בלתי-ידוע כלשהו הם נבדלים זה מזה מבחינה פיזית, ובאמצעות שינוי אופני התחברותם, ביכולתם להשפיע השפעה עמוקה על האנרגיה החולפת דרך נוכחותם המשותפת. דומה כי סטאטוס העולמות הפיזיים עובר התמרה תחת תפעולם המיומן. הם מסוגלים לשנות – והם אכן משנים – את צורתן הפיזית של אנרגיות החלל. בסיועם של עמיתיהם הבקרים, הם מסוגלים לשנות את הצורה ואת הפוטנציאל של עשרים-ושבע מתוך שלושים

even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29.4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers*. The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29.4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29.4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the "storage-battery" potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29.4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form

האנרגיות הפיזיות של מטען הכוח של יקום העל. העובדה ששלוש מתוך האנרגיות האלה מצויות מעבר לשליטתם מעידה על כך שהם אינם פועלים מטעמו של המוחלט הבלתי-מוגדר.

ארבע הקבוצות הנותרות של בקרי המאסטר הפיזיים כמעט שאינן אישיות בכל הגדרה מקובלת של מילה זו. למשדרים, למסמכים, למפרידים ולפראנדאלנקים הללו תגובות אוטומאטיות בלבד; ואף-על-פי-כן, הם הינם אינטליגנטיים בכל מובן. הואיל ואין אנו יכולים לתקשר עימם, ידיעותינו על אודות ישויות נפלאות אלה מוגבלות עד מאוד. דומה כי הן מבינות את שפת העולם, אך אינן יכולות לתקשר עימם. דומה כי הן מסוגלות לחלוטין לקבל את המסרים אשר אנו מעבירים אליהן, ואולם אין בכוחן לענות עליהם.

4. משדרי אנרגיה. הוויות אלה פועלות בעיקר – אם כי לא רק – באופן בין-פלנטארי. והן הן משלחות נהדרות של אנרגיה, כפי שזו מתגשמת בעולמות האינדיבידואליים.

בשעה שנדרש להטות אנרגיה למעגל חדש, ממקמים השנאים את עצמם בשורה לאורך נתיב האנרגיה הרצוי, והודות לתכונות משיכת-האנרגיה הייחודיות שלהם, יכולים הם לחולל למעשה זרימת אנרגיה מוגברת בכיוון הרצוי. הם עושים זאת ממש באותו אופן שבו מעגלים מתכתיים מסוימים מכוונים את זרימתן של צורות מסוימות של אנרגיה חשמלית; והם מהווים שנאי-על חיים בעבור יותר ממחצית משלושים צורות האנרגיה הפיזיות.

המשדרים יוצרים חיבורים אמונים המשמשים ביעילות לשם שיקום הזרמים הנחלשים של האנרגיה הייחודית העוברת מפלנטה לפלנטה, ומתחנה אחת לתחנה שנייה על פלנטה יחידנית. ביכולתם לחוש בזרמים אשר הינם חלשים מדי מכדי להיות מזוהים על-ידי כל סוג אחר של הוויה חיה, וכך, יכולים הם להגביר את האנרגיות האלה עד שהמסר הנלווה הופך ברור לחלוטין. שירותיהם לא יסולאו בפז בעבור קולטי התשדורות.

משדרי אנרגיה יכולים לפעול ביחס לכלל צורות החישה שאותן ניתן לתקשר; הם יכולים להפוך סצנה רחוקה ל"נראית", כמו גם להפוך קול מרוחק ל"נשמע". הם אלו המספקים את קווי התקשורת לעת חירום במערכות המקומיות ובפלנטות היחידניות. למעשה, כלל היצורים המבקשים לתקשר מחוץ למעגלים המבוססים הרגילים מוכרחים להשתמש בשירותים אלו.

יצורים אלו, יחד עם שנאי האנרגיה, הינם חיוניים לקיומם של בני-תמותה באותם עולמות בעלי אטמוספירה דלילה, והם מהווים חלק אינטגרלי מטכניקת החיים בעולמות שבהם אין מתקיימת נשימה.

5. מסמכים ראשיים. ישויות מעניינות ורבות-

and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29.4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29.4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters*. These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29.4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29.4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29.4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene "visible" as well as a distant sound "audible." They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29.4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29.4.32 (328.1) 5. *Primary Associators*. These interesting and invaluable entities are masterly energy

ערך אלה הינן נאמנות ומשמרות אנרגיה מתמחות. במידה מסוימת, כשם שצמח מאחסן את אנרגיית השמש, כך מאחסנים אורגניזמים חיים אלו אנרגיה בעיתות של מופע יתר. הם פועלים בקנה מידה עצום ממדים, ומתמירים את אנרגיות החלל לכדי מצב פיזי אשר איננו מוכר באורנטיה. הם גם יכולים להמשיך ולבצע התמרות אלה עד לנקודה שבה נוצרות חלק מן היחידות הראשוניות של הקיום החומרי. הוויות אלה פשוט פועלות באמצעות נוכחותן. והן אינן מותשות או מתרוקנות באופן כלשהו בעקבות תפקוד זה; הן פועלות כזרזים קטליטיים חיים.

בתקופות של מופע חסר הן מוסמכות לשחרר אנרגיות צבורות אלה. ואולם, הידע שלכם על אודות אנרגיה וחומר איננו מתקדם מספיק על-מנת שנוכל להסביר לכם את הטכניקה של חלק זה בעבודתן. לעולם הן פועלות בהתאמה לחוק האוניברסאלי, תוך עיסוק באטומים, באלקטרונים ובאולטימאטומים, ובתפעול של אלו, ממש באופן שבו הנכם מסוגלים לתמרן טכנולוגיות דפוס על-מנת לגרום לאותן אותיות אלף-בית לספר סיפורים שונים מיסודם.

המסמכים הינם הקבוצה החיה הראשונה המופיעה על ספירה חומרית אשר מצויה בתהליך ארגון; והם מסוגלים לפעול בטמפרטורות פיזיות אשר אתם עשויים להחשיב כבלתי-מתאימות בעליל לקיומן של הוויות חיות. הם מייצגים סדר חיים אשר פשוט מצוי מעבר לטווח הדמיון האנושי. יחד עם עמיתיהם לעבודה, המפרידים, הם הינם הכנועים ביותר מקרב כלל היצורים התבוניים.

6. מפרידים משניים. הוויות אלה, בעלות מתנת האנטי-כבידה הכבירה, עובדות באופן הפוך מן המסמכים הראשיים. אף-פעם אין כל סכנה שתיגמר אספקת הצורות המיוחדות או המותאמות של אנרגיה פיזית בעולמות המקומיים או במערכות המקומיות, הואיל וארגונים חיים אלו ניחנו ביכולת הייחודית לחולל אספקה בלתי-נדלית של אנרגיה. עיסוקם העיקרי הינו בפיתוח צורת אנרגיה אשר הינה כמעט בלתי-ידועה באורנטיה, מצורת חומר אשר ידועה שם עוד פחות. הם הינם אלכימאי החלל האמיתיים ועושי הנפלאות של הזמן. ואולם, בכל הנפלאות אשר הם מחוללים, לעולם הם אינם עוברים על הוראות העליונות הקוסמיות.

7. הפרנדאלאנקים. הוויות אלה הינן בריאתם המשותפת של כל שלושת הסדרים של הוויות השליטה באנרגיה: מארגני הכוח הראשוניים והמשניים ומנהלי הכוח. מספרם של הפרנדאלאנקים הינו הגבוה ביותר ממספרי כל שאר בקרי המאסטר הפיזיים; מניין אלו הפועלים בשטניה לבדה מתעלה מעל למושגים המספריים. הם מוצבים בכל העולמות המיושבים ולעולם הינם מסופחים לסדרים הגבוהים יותר של הבקרים הפיזיים. הם פועלים חליפות ביקום המרכזי, ביקומי העל ובמרחבי החלל החיצון.

conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328:2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328:3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

29:4.35 (328:4) 6. *Secondary Dissociators*. Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328:5) 7. *The Frandalanks*. These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

הפראנדאלאנקים נוצרים בשלושים חטיבות, אחת לכל צורה של כוח בסיסי ביקום, והם פועלים באופן בלעדי כמדידים חיים ואוטומאטיים של נוכחות, לחץ ומהירות. בארומטרים חיים אלו עוסקים אך ורק ברישום אוטומאטי ומהימן של סטאטוס כל צורות הכוח-האנרגיה. והם מהווים בעבור היקום הפיזי מה שמהווה מנגנון המחזירות הנרחב בעבור יקום הדעת. הפראנדאלאנקים המודדים גם זמן – בנוסף למדידות כמותיות ואיכותיות של נוכחות אנרגטית – נקראים קְרוֹנוֹלֶדֶקִים.

הנני מכיר בכך שהפראנדאלאנקים הינם אינטליגנטיים, ואולם אין ביכולתי לסווגם אלא כמכונות חיות. הדרך היחידה-אולי אשר בה ביכולתי לסייע בידכם להבין מנגנונים חיים אלו היא להשוותם למכשירים המכאניים שלכם, המבצעים פעולות בדיוק ובדייקנות הנדמים כתבוניים כמעט. או אז, באם תרצו לתפוש הוויות אלה, הפעילו את דמיונכם עד לשיעור שבו תכירו כי ברחבי היקום המקיף יש ברשותנו בפועל מנגנונים אינטליגנטיים-חיים (ישויות), המסוגלים לבצע משימות מורכבות בהרבה, הכוללות חישובים כבירים הרבה יותר; והם עושים זאת בעידון רב יותר של דייקנות, ואף בדיוק מרבי.

29:4.37 (328:6) The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328:7) I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. מארגני כוח מאסטר

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

מקום משכנם של מארגני הכוח הינו פרדיס, ואולם הם פועלים ברחבי היקום המקיף, ובמיוחד במרחבי החלל הבלתי-מאורגן. הוויות יוצאות-דופן אלה אינן בוראות ואינן נבראות, והן מתחלקות לשתי חטיבות שירות עיקריות:

29:5.1 (329:1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

1. מארגני כוח מאסטר ראשיים המתממשים לבסוף.

29:5.2 (329:2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

2. מארגני כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים.

29:5.3 (329:3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

שני סדרים אדירים אלו של מתפעלי כוח קדומניים עובדים באופן בלעדי תחת פיקוחם של אדריכלי יקום האב, ובעת הנכחתם הם אינם פועלים באופן נרחב בתחומי היקום המקיף.

29:5.4 (329:4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

מארגני כוח מאסטר ראשיים הם אלו המתפעלים את כוחות החלל הקדומניים – או הבסיסיים – של המוחלט הבלתי-מוגדר; הם הינם יוצריהן של הערפיליות. הם הינם המחוללים החיים של ציקלוני האנרגיה של החלל, וכן המארגנים והמכוונים המוקדמים של מופעים עצומים אלו. מארגני כוח אלו מתמרים כוח קדומני(קדם-אנרגיה אשר אינה מגיבה לכבידת פרדיס) לכדי אנרגיה ראשונית, ואנרגיה חזקה, אשר עוברת התמרה מאחיזתו הבלעדית של המוחלט הבלתי-מוגדר לאחיזת הכבידה של אי פרדיס. לאחר מכן, ממשיכים במלאכה זו מארגני הכוח העמיתים, אשר

29:5.5 (329:5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the

ממשיכים בתהליך התמרת האנרגיה מן השלב הראשוני לשלב המשני, השלב של אנרגיית-כבידה.

משמושלמות התוכניות לבריאתו של יקום מקומי – מהלך המסתמן עם הגעתו של בן בורא – סרים מארגני הכוח העמיתים מדרכם של סדרי מנהלי הכוח הפועלים ביקום העל שלו הסמכות האסטרונומית. ואולם, בהיעדרן של תוכנית אלה, ממשיכים מארגני הכוח העמיתים להיות אחראיים לבריאות החומריות הללו למשך זמן בלתי-מוגבל, כפי שהם עושים זאת כעת בחלל החיצון.

מארגני כוח מאסטר עמידים בפני טמפרטורות ותנאים פיזיים אשר היו עשויים להיות בלתי-נסבלים אפילו בעבור מרכזי הכוח הרב-גוניים ובעבור הבקרים הפיזיים של אורונטון. הסוגים האחרים היחידים של הוויות-שנתגלו, המסוגלים לפעול בעולמות אלו של החלל החיצון, הינם השליחים הבודדים ורוחות השילוש בעלות ההשראה.

[הובא בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל באוורסה בסמכותם של עתיקי היומין.]

process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

^{29:56 (329:9)} Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

^{29:57 (329:7)} The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

^{29:58 (329:8)} [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

מסמך 30. אישיותות היקום המקיף

031 ⇨

הספר של אורנטיה

029 ⇨

חלק I. היקום המרכזי ויקומי העל

מסמך 30

אישיותות היקום המקיף

סעיפים

מבוא

1. סיווג פרדיס של ההוויות החיות
2. מרשם האישיותות של אורסה
3. מושבות השירות
4. בני התמותה המרקיעים

מבוא

האישיותות והישויות אשר-אינן-אישיות הפועלות כעת בפרדיס וביקום המקיף מהוות מספר אינסופי-כמעט של הוויות חיות. אפילו מספרם בלבד של הסדרים ושל הסוגים העיקריים עשוי לטלטל את הדמיון האנושי, קל וחומר אם נחשיב בכלל זה את תתי-הסוגים ואת השוניות אשר לא יספרו מרוב. מכל מקום, רצוי להציג משהו מתוך שני הסיווגים הבסיסיים של ההוויות החיות – תיאור של הסיווג הפרדיסי וכן תמצית של מרשם האישיותות של אורסה.

לא ניתן לנסח סיווגים כוללים ועקביים לחלוטין של אישיותות היקום המקיף משום שלא כלהבוצות נתגלו. על-מנת להציג את ההתגלות הנוספת הנדרשת לשם סיווג שיטתי של כלל הקבוצות, יידרשו מסמכים רבים נוספים. והרחבה מושגית שכזו איננה רצויה כלל וכלל משום שהיא תמנע מן ההוגים בני התמותה של אלף השנים הבאות את התמריץ לעסוק בהשערות יצירתיות; התמריץ שמספקים המושגים הללו אשר נתגלו באופן חלקי. מוטב לו לאדם שלא תהא לו התגלות-יתר; שכן התגלות שכזאת עשויה לדכא את דמיונו.

PAPER 30

PERSONALITIES OF THE GRAND
UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

^{300.1} (300.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

^{300.2} (300.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. סיווג פרדים של ההוויות החיות

ההוויות החיות מסווגות בפרדים בהתאם ליחסן, זה הטבוע וזה המושג, לאלוהיות פרדים. במהלך ההתאספויות הגדולות של היקום המרכזי ושל יקומי העל, אלו הנכונים מקובצים תכופות בהתאם למקורם: אלו אשר מקורם בשילוש, או שהשיגו את השילוש; אלו ממקור כפול; ואלו ממקור יחיד. קשה לפרש בעבור הדעת בת התמונה את סיווג ההוויות החיות של פרדים, ואולם הורשינו להציג את הדברים הבאים:

א. הוויות אשר מקורן-בשילוש. הוויות אשר נבראו על-ידי כל אלוהיות פרדים, בין אם כאלה ובין אם כשילוש, יחד עם סגל ההוויות ששולשו, ואשר כינון מתייחס לכלל קבוצות ההוויות ששולשו, אלה שהתגלו כמו גם אלה שלא.

א. רוחות עליונות.

1. שבע רוחות האב.
2. שבעת המבצעים העליונים.
3. שבעת הסדרים של הרוחות המחזירותיות.

ב. בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחִים.

1. סודות העליונות שְׁשֻׁלְשׁוּ.
  2. נצחי היומין.
  3. עתיקי היומין.
  4. משלמי היומין.
  5. אחרוני היומין.
  6. איחודי היומין.
  7. נְאֻמֵּי הַיּוֹמִין.
  8. ההופכים בִּינָה לְמִשְׁלָמָה.
  9. יועצים אֱלֵהִיִּים.
  10. פוסקים אוניברסאליים.
- ג. הוויות אשר מקורן בשילוש והוויות אשר שולשו.

1. בנים מורים של שילוש.
2. רוחות שלוש בעלות השְׁרָאָה.
3. ילידי האוונה.
4. אזרחי פרדים.
5. הוויות שמקורן-בשילוש שלא-נתגלו.
6. הוויות ששולשו על-ידי אלוהות שלא-נתגלו.
7. בְּנֵי הַגִּשְׁמָה שְׁשֻׁלְשׁוּ.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

301.1(300.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

301.2 (300.4) I. *TRIUNE-ORIGIN BEINGS*. Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

301.3(300.5) A. *The Supreme Spirits*.

301.4(300.6) 1. The Seven Master Spirits.

301.5(300.7) 2. The Seven Supreme Executives.

301.6(300.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

301.7(300.9) B. *The Stationary Sons of the Trinity*.

301.8(300.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

301.9(300.11) 2. Eternals of Days.

301.10(300.12) 3. Ancients of Days.

301.11(300.13) 4. Perfections of Days.

301.12(301.1) 5. Recents of Days.

301.13(301.2) 6. Unions of Days.

301.14(301.3) 7. Faithfuls of Days.

301.15(301.4) 8. Perfectors of Wisdom.

301.16(301.5) 9. Divine Counselors.

301.17(301.6) 10. Universal Censors.

301.18(301.7) C. *Trinity-origin and Trinitized Beings*.

301.19(301.8) 1. Trinity Teacher Sons.

301.20(301.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

301.21(301.10) 3. Havona Natives.

301.22(301.11) 4. Paradise Citizens.

301.23(301.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

301.24(301.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

301.25(301.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

8. בְּנֵי בְּחִירָה שְׁשֻׁלָּשׁוּ.

9. בְּנֵי מְשַׁלְמוֹת שְׁשֻׁלָּשׁוּ.

10. בְּנִים שְׁשֻׁלָּשׁוּ עַל-יְדֵי בְּרִיָּה.

II. הוֹוִיּוֹת מִמְקוֹר כְּפוֹל. אֱלֹהִים אֲשֶׁר מִקּוֹרן בְּכָל שְׁתֵּי מֵאֱלֹהִיּוֹת פְּרָדִים, אוֹ לְחֻלּוּפִין, אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִבְרָאוּ בְּאוֹפֶן אַחֵר עַל-יְדֵי שְׁתֵּי הוֹוִיּוֹת אֲשֶׁר מוֹצֵאן הַיִּשִּׁיר אוֹ הַעֲקִיף הוּא בְּאֱלֹהִיּוֹת פְּרָדִים.

A. הַסְּדָרִים הַיּוֹרֵדִים.

1. בְּנִים בּוֹרְאִים.

2. בְּנִים סְמְכוּתִיִּים.

3. כּוֹכְבֵי הַבֹּקֶר הַבְּהִירִים.

4. אֲבוֹת מֶלְכִי-צֶדֶק.

5. הַמֶּלְכִי-צֶדֶקִים.

6. הוֹוֹרֹנְדָּאֶדֶקִים.

7. הַלָּאֲנוֹנְאֶדֶקִים.

8. כּוֹכְבֵי הָעֶרֶב הַזֹּהָרִים.

9. רְבֵי-הַמֶּלְאָכִים.

10. נְשָׂאֵי חַיִּים.

11. עוֹזְרֵי יְקוֹם עֲלֻמִּים.

12. בְּנֵי הָאֵל הָעֲלֻמִּים.

B. הַסְּדָרִים הַנִּיחִים.

1. אֲבַנְדוֹנְטֵרִים.

2. סוֹסָאטִיָּה.

3. אוֹנִיוֹיטָאטִיָּה.

4. סְפִירוֹנְגָּה.

5. הוֹוִיּוֹת עֲלֻמוֹת מִמוֹצֵא כְּפוֹל.

G. הַסְּדָרִים הַמְּרַקְּעִים.

1. בְּנֵי תַמּוּתָּה מְתַכִּי-מְכֻנָּן.

2. בְּנֵי תַמּוּתָּה מְתַכִּי-בֶן.

3. בְּנֵי תַמּוּתָּה מְתַכִּי-רוּחַ.

4. אֲמַצְעֵדְרִכִּים מוֹתֵקִים.

5. מְרַקְּעִים עֲלֻמִּים.

III. הוֹוִיּוֹת מִמְקוֹר-יְחִיד. הוֹוִיּוֹת אֲשֶׁר מִקּוֹרן הַיּוֹם בְּכָל אַחַת מֵאֱלֹהִיּוֹת פְּרָדִים, אוֹ הוֹוִיּוֹת שֶׁנִּבְרָאוּ בְּדֶרֶךְ אַחֶרֶת עַל-יְדֵי הוֹוִיָּה יְחִידָה אֲשֶׁר מִקּוֹרָה הַיִּשִּׁירָה אוֹ הַעֲקִיף הוּא בְּאֱלֹהִיּוֹת פְּרָדִים.

A. הַרוּחוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת.

1. שְׁלִיחֵי כְבִידָה.

2. שֶׁבַע הַרוּחוֹת שֶׁל מַעְגְלֵי הָאוֹנוֹה.

301.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

301.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

301.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

301.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

301.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

301.31 (331.20) 1. Creator Sons.

301.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

301.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

301.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

301.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

301.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

301.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

301.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

301.39 (331.28) 9. The Archangels.

301.40 (331.29) 10. Life Carriers.

301.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

301.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

301.43 (331.32) B. *The Stationary Orders*.

301.44 (331.33) 1. Abandoners.

301.45 (331.34) 2. Susatia.

301.46 (331.35) 3. Univitatia.

301.47 (331.36) 4. Spironga.

301.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

301.49 (331.38) C. *The Ascending Orders*.

301.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

301.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

301.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

301.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

301.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

301.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

301.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits*.

301.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

301.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.

3. שָׁנִים-עֶשֶׂר סוּגֵי הַסִּיעִים שֶׁל מַעְגְּלֵי מַהֲאוּנָה.

4. בְּבֹאוֹת הַעֶזֶר הַמַּחְזִירוֹתִית.

5. רוּחוֹת הָאֵם שֶׁל הַיְקוּם.

6. שִׁבְעַת הַסּוּגִים שֶׁל הַרוּחוֹת מְסִיעוֹת-הַדַּעַת.

7. הוֹוִיּוֹת עֲלוֹמוֹת שֶׁמְקוֹרָן מִן הָאֱלֹהוֹת.

ב. הַסְּדָרִים הַמַּרְקִיעִים.

1. מְכַנְנִים בְּעָלֵי אִישִׁית.

2. בָּנִים גְּשָׁמִיִּים מַרְקִיעִים.

3. שְׂרָפִים אֲבֹלּוּצִיּוֹנִים.

4. כְּרוּבִים אֲבֹלּוּצִיּוֹנִים.

5. מַרְקִיעִים עֲלֹמִים.

ג. מִשְׁפַּחַתָּה שֶׁל הָרוּחַ הָאִינוֹסוּפִית.

1. שְׁלִיחִים בּוֹדִידִים.

2. מְפַקְחֵי מַעְגְּלֵי יְקוּם.

3. מְנַהֲלֵי מְפַקֵּד.

4. סִיעִים אִישִׁיִּים לְרוּחַ הָאִינוֹסוּפִית.

5. מְבַקְרִים עֲמִיתִים.

6. זְקִיפִים מוֹקְצִים.

7. מְדַרְכֵי בּוֹגְרִים.

8. שְׂרָתֵי הָאוּנָה.

9. בּוֹרְרִים אוֹנִיבְּרָסְאֵלִיִּים.

10. בְּנֵי-לֵיָה מוֹרוֹנְטִיִּים.

11. סוֹפְרָנָפִים.

12. סֶקוֹנָפִים.

13. תִּלְתִּשְׂרָפִים.

14. אוֹמְנִיָּאפִים.

15. שְׂרָפִים.

16. כְּרוּבִים וְסָאנוֹבִים.

17. הוֹוִיּוֹת עֲלוֹמוֹת שֶׁמְקוֹרָן בְּרוּחַ.

18. שִׁבְעַת מְנַהֲלֵי הַכּוֹחַ הָעֲלִיוֹנִים.

19. מְרָכְזֵי הַכּוֹחַ הָעֲלִיוֹנִים.

20. בְּקָרֵי הַמַּאסְטֵר הַפִּזִּיִּים.

21. מְפַקְחֵי הַכּוֹחַ הַמּוֹרוֹנְטִיִּים.

IV. הוֹוִיּוֹת טֵרַנְסְצֵנְדַּנְטְאִלִּיּוֹת שֶׁהֵתֵמַשׁוּ-לְבִסּוֹף. קִיִּימַת בְּפִרְדִּיס קֶהִילָה עֲצוּמָה שֶׁל הוֹוִיּוֹת טֵרַנְסְצֵנְדַּנְטְאִלִּיּוֹת אֲשֶׁר מְקוֹרָן אִינוֹ מִתְּגִלָּה בְּאוֹפֵן הַרְגִּיל לִיקוּמֵי הַזֶּמֶן וְהַמַּרְחֵב, עַד אֲשֶׁר אֵלָּה

301.59 (332.5) 3. The Twelffold Adjutants of the Havona Circuits.

301.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.

301.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.

301.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.

301.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.

301.64 (332.10) B. The Ascending Orders.

301.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.

301.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.

301.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.

301.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.

301.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.

301.70 (332.16) C. The Family of the Infinite Spirit.

301.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.

301.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.

301.73 (332.19) 3. Census Directors.

301.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

301.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.

301.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.

301.77 (332.23) 7. Graduate Guides.

301.78 (332.24) 8. Havona Servitals.

301.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.

301.80 (332.26) 10. Morontia Companions.

301.81 (332.27) 11. Supernaphim.

301.82 (332.28) 12. Seconaphim.

301.83 (332.29) 13. Tertiaphim.

301.84 (332.30) 14. Omniaphim.

301.85 (332.31) 15. Seraphim.

301.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.

301.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.

301.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.

301.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.

301.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.

301.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.

301.92 (332.38) IV. EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS. There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These

מתייצבים באור וחיים. טרנסצנדנטאלרים אלו אינם בוראים ואף אינם בוראים; הם הינם ילדיהן אשרהתממשו-לבסוף של האלוהיות, של המרביות ושל הנצחיות. אלו "אשר-התממשו-לבסוף" אינם סופיים ואף אינם אינסופיים – הם הינם מחלטופיים; ומוחלטופיות איננה אינסופיות ואף איננה מוחלטות.

אלו, אשר לא-נבראו ואשר אינם-בוראים, נאמנים תמיד לשילוש פרדים ולעולם מצייתים למרבי. הם קיימים בארבע רמות מרביות של פעילות האישיות, ופועלים בשבע הרמות של המוחלטופי בשתיים-עשרה חטיבות-על, הכוללות אלף קבוצות עבודה עיקריות, הנחלקות כל אחת לשבע מחלקות. הוויות אלה שהתממשו-לבסוף כוללות את הסדרים הבאים:

1. אדריקלי יקום האב.
2. רשמים טרנסצנדנטאליים.
3. טרנסצנדנטאלרים אחרים.
4. מארגני כוח מאסטר ראשיים המתממשים לבסוף.
5. מארגני כוח מאסטר טרנסצנדנטאליים עמיתים.

האל, כאישיות-על, מממש לבסוף; האל, כאישיות, בורא; האל, כקדם-אישיות, משבר לרסיסים; ורסיס מכונן של האל עצמו מפתח את נשמת הרוח, בדעת החומרית ובדעת בת התמותה, בהתאם לבחירת הרצון החופשי של האישיות אשר הוענקה ליצור בן-תמותה שכזה על-ידי הפעולה ההורית של האל כאב.

V. רסיסי ישויות של האלוהות. סדר זה של קיום חי, אשר מקורו באב האוניברסאלי, מודגם באופן המובהק ביותר באמצעות מכווני המחשבה, אף כי ישויות אלה אינן בשום אופן הרסיסים היחידים של המציאות הקדם-אישיותית של המקור והמרכז הראשון. תפקודיהם של הרסיסים אשר-אינם-מכוונים הינם רבים ומוכרים אך במידה מעטה. היתוך עם מכונן, או עם רסיס אחר שכזה, מכונן את היצור כהוויה מותנת-אב.

אף כי בקושי ניתן להשוות בינם לבין רסיסי האב, ראוי לציין כאן גם את רסיסי הרוח של קדם-הדעת של המקור והמרכז השלישי. ישויות כאלה נבדלות עד למאוד מן המכוונים; כשלעצמן, הן אינן שוכנות בספיריטינגטון, ואף אינן נעות במעגלי כבידת-הדעת; הן אף אינן שוכנות בקרב יצורים בני-תמותה בעוד אלו חיים בגוף בשר ודם. הן אינן קדם-אישיות באותו מובן שבו המכוונים הינם כאלו, ואולם, רסיסים אלו של רוח קדם-הדעת מוענקים לבני-תמותה שורדים מסוימים, וההיתוך עימם הופך אותם לבני-תמותה מותכי-רוח, זאת בהשוואה לבני-תמותה מותכי-מכוון.

וכן קשה אף יותר לתאר את הרוח האינדיבידואלית של בן בורא, אשר איחוד עימה

Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These "eventuators" are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

301.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 301.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 301.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 301.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.
- 301.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 301.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

301.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

301.100 (333.8) V. *FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY.* This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

301.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

301.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*.

הופך את היצור לבן-תמותה מותר-בן. וקיימים
אף רסיסים נוספים של האלוהות.

VI. הוויות בעלות אישיות-על. קיימת קהילה
עצומה של הוויות שונות-מאישיות אשר מקורן
אלוהי ואשר משרתות ביקום היקומים במגוון
שירותים. הוויות מסוימות מתוך שוכנות
בעולמות פרדיס של הבן; אחרות, כדוגמת
הנציגים העל-אישיים של הבן הנצחי, מצויות
במקומות אחרים. ברובן הן אינן מוזכרות
במסמכים אלו, ויהא זה די חסר תוחלת לנסות
ולתאר אותן ליצורים בעלי אישיות.

VII. סדרים עלומים ובלתי-מסווגים. במהלך
העידן הנוכחי של היקום, לא יתאפשר למקם את
כלל ההוויות – אישיות או אחרות – במסגרת
הסיווגים הנוגעים לעידן הנוכחי של היקום; כמו
כן, במסמכים אלו לא התגלו כלל הקטגוריות
הללו; לפיכך, הושמטו מרשימות אלו סדרים
רבים. קחו בחשבון את הבאים:

משלים הגורל האוניברסאלי.

באי הלח המגדרים של המרבי.

המפקחים הבלתי-מגדרים של העליון.

הסוכנויות היצירתיות העלומות של עתיק
היומין.

מאג'סטון של פרדיס.

מחזירי הקשור בלא-שם של מאג'סטון.

הסדרים האמצעסופיים של היקומים
המקומיים.

אין צורך לייחס חשיבות מיוחדת לקיבוצם
של הסדרים הללו יחדיו ברשימה, למעט העובדה
שאף אחד מהם איננו מופיע בסיווג של פרדיס
כפי שהוא מתגלה כאן. אלו הם המעטים אשר
אינם מסווגים; בעתיד עוד תלמדו על רבים
שעדיין נותרו עלומים.

קיימות רוחות: ישויות רוח, נוכחויות של רוח,
רוחות אישיות, רוחות קדם-אישיות, רוחות על-
אישיות, קיומים של רוח, אישיות רוח – ואולם,
הן שפת בני התמותה והן האינטלקט של בני
התמותה אינם מספקים. למרות זאת, היננו
יכולים לקבוע כי אין קיימות אישיות של "דעת
טהורה"; לשום ישות אין אישיות, אלא אם כן
קיבלה אותה מהאל אשר הינו רוח. כל ישות של
דעת אשר איננה מקושרת לאנרגיה רוחנית, או
לאנרגיה פיזית, איננה אישיות. ואולם, באותו
מובן שבו קיימות אישיות רוח אשר להן דעת,
קיימות גם אישיות דעת אשר להן רוח.
מאג'סטון ועמיתיו מהווים דוגמאות טובות למדי
להוויות הנשלטות-בידי-הדעת, אך קיימות
דוגמאות טובות יותר לסוג זה של אישיות,
דוגמאות אשר אינן מוכרות לכם. קיימים אף
סדרים עלומים שלמים של אישיות דעת שכאלה,

And there are still other fragmentations of Deity.

301.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS*. There
is a vast host of other-than-personal beings of
divine origin and of manifold service in the universe
of universes. Certain of these beings are resident
on the Paradise worlds of the Son; others, like the
superpersonal representatives of the Eternal Son,
are encountered elsewhere. They are for the most
part unmentioned in these narratives, and it would
be quite futile to attempt their description to
personal creatures.

301.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED
ORDERS*. During the present universe age it would
not be possible to place all beings, personal or
otherwise, within classifications pertaining to the
present universe age; nor have all such categories
been revealed in these narratives; hence numerous
orders have been omitted from these lists. Consider
the following:

301.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

301.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the
Ultimate.

301.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the
Supreme.

301.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the
Ancients of Days.

301.109 (334.3) Majeston of Paradise.

301.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of
Majeston.

301.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local
Universes.

301.112 (334.6) No especial significance need attach to
the listing of these orders together except that none
of them appear in the Paradise classification as
revealed herein. These are the unclassified few;
you have yet to learn of the unrevealed many.

301.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit
presences, personal spirits, prepersonal spirits,
superpersonal spirits, spirit existences, spirit
personalities — but neither mortal language nor
mortal intellect are adequate. We may however
state that there are no personalities of "pure mind";
no entity has personality unless he is endowed with
it by God who is spirit. Any mind entity that is not
associated with either spiritual or physical energy is
not a personality. But in the same sense that there
are spirit personalities who have mind there are
mind personalities who have spirit. Majeston and his
associates are fairly good illustrations of mind-
dominated beings, but there are better illustrations
of this type of personality unknown to you. There
are even whole unrevealed orders of such *mind
personalities*, but they are always spirit associated.

אך לעולם מקושרים הם לרוח. יצורים מסוימים ועלומים אחרים הינם מה שניתן לכנות אישיות של אנרגיה-דעת ושל אנרגיה-פיזית. הוויה מסוג זה איננה מגיבה לכבידה רוחנית, אך בכל זאת היא אישיות לכל דבר – והיא נכללת במעגל של האב.

מסמכים אלו אינם מתחילים למצות – ואף אינם יכולים למצות – את סיפורם של כל אלו החיים – ההוויות, הבוראים ואלו שהתממשו-לבסוף, וכן של כל ההוויות המתקיימות-אחרת אשר חיות, סוגדות ומשרתות ביקומי הזמן הרוחשים וביקום המרכזי של הנצח. אתם, בני התמותה, הנכם אישיות; לפיכך נוכל לתאר בפניכם הוויות בעלות אישיות, אך כיצד נוכל להסביר לכם אי-פעם על אודות יצור מחולטופי?

Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

301.114 (334.9) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuator, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absoritized* being ever be explained to you?

2. מרשם האישיות של אוורסה

המשפחה השמימית של ההוויות החיות רשומה באוורסה תחת שבע חטיבות גדולות:

1. אלוהויות פרדיס.
2. הרוחות העליונות.
3. ההוויות אשר מקורן-בשילוש.
4. בני האל.
5. אישיות הרוח האינסופית.
6. מנהלי הכוח האוניברסאליים.
7. סגל האזרחות התמידית.

קבוצות אלה של יצורים רצוניים מתחלקות למחלקות רבות וכן למחלקות משנה. בכל אופן, הצגת סיווג זה של אישיות היקום המקיף נוגעת בעיקרה להמשך הידוע בדבר אותם סדרי הוויות תבוניות אשר התגלו במסמכים אלו, ואשר את רובם יזכו בני התמותה של הזמן לפגוש במהלך חוויות הרקעתם ובמהלך הטיפוס המדורג שלהם אל עבר פרדיס. הרשימות הבאות אינן מזכירות כמות עצומה של סדרי הוויות ביקום אשר מבצעות את עבודתן בנפרד מתכנית ההרקעה של בני התמותה.

I. אלוהויות פרדיס.

1. האב האוניברסאלי.
2. הבן הנצחי.
3. הרוח האינסופית.

II. הרוחות העליונות.

1. שבע רוחות האב.
2. שבעת המבצעים העליונים.
3. שבע קבוצות הרוחות המחזירותיות.

4. קבוצות העזר המחזירותיות.

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

302.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 302.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 302.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 302.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 302.5 (334.13) 4. The Sons of God.
- 302.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.
- 302.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.
- 302.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

302.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

302.10 (335.1) I. THE PARADISE DEITIES.

- 302.11 (335.2) 1. The Universal Father.
- 302.12 (335.3) 2. The Eternal Son.
- 302.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

302.14 (335.5) II. THE SUPREME SPIRITS.

- 302.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.
- 302.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.
- 302.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.

- 302.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.

5. שבע רוחות המעגלים. 302.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
6. הרוחות היצירתיות של היקום המקומי. 302.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.
7. הרוחות מסיעות-הדעת. 302.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.
- III. הוויות שמקורן בשילוש. 302.22 (335.13) III. THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.
1. סודות העליונות ששלו. 302.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
2. נצחי היומין. 302.24 (335.15) 2. Eternals of Days.
3. עתיקי היומין. 302.25 (335.16) 3. Ancients of Days.
4. משלמי היומין. 302.26 (335.17) 4. Perfections of Days.
5. אחרוני היומין. 302.27 (335.18) 5. Recents of Days.
6. איחודי היומין. 302.28 (335.19) 6. Unions of Days.
7. נאמני היומין. 302.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.
8. הבנים המורים של השילוש. 302.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.
9. ההופכים בינה למושלמת. 302.31 (335.22) 9. Perfectors of Wisdom.
10. יועצים אלוהיים. 302.32 (335.23) 10. Divine Counselors.
11. פוסקים אוניברסאליים. 302.33 (335.24) 11. Universal Censors.
12. רוחות שלוש בעלות השפעה. 302.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.
13. ילידי האוונה. 302.35 (335.26) 13. Havona Natives.
14. אזרחי פרדיס. 302.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.
- IV. בני האל. 302.37 (335.28) IV. THE SONS OF GOD.
- א. בנים יורדים. 302.38 (335.29) A. Descending Sons.
1. בנים בוראים – מיכאילים. 302.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.
2. בנים סמכותיים – אוונאלים. 302.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.
3. בנים מורים של השילוש – דאיןלים. 302.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.
4. בני מלכי-צדק. 302.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.
5. בני וורונדאדק. 302.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.
6. בני לאנאנדק. 302.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.
7. בנים נושאי חיים. 302.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.
- ב. בנים מרקיעים. 302.46 (335.37) B. Ascending Sons.
1. בני תמותה מותכי-אב. 302.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.
2. בני תמותה מותכי-בן. 302.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.
3. בני תמותה מותכי-רוח. 302.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.
4. שרפים אבולוציוניים. 302.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
5. בנים גשמיים מרקיעים. 302.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
6. אמצע-דרךיים מתקנים. 302.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.
7. מכוונים בעלי אישיות. 302.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.
- ג. בנים ששולשו. 302.54 (336.1) C. Trinitized Sons.
1. שליחים עוצמתיים. 302.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.
2. אלו שסמכותם גבוהה. 302.56 (336.3) 2. Those High in Authority.

3. אלו בלא שם ומספר.
4. נאמני המשמורת ששולשו.
5. שגרירים ששולשו.
6. שומרים שמימיים.
7. סיעים לכן גבוה.
8. בנים מרקיעים-ששולשו.
9. בנים ששולשו בפרדיס-האוונה.
10. בני יעוד ששולשו.
- V. אישיות הרוח האינסופית.
- א. האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית.
1. שליחים בודדים.
2. מפקחי מעגל יקום.
3. מנהלי מפקד.
4. סיעים אישיים לרוח האינסופית.
5. מבקרים עמיתים.
6. זקיפים מוקצים.
7. מדריכי בוגרים.
- ב. קהלות שליחי החלל.
1. שרתי האוונה.
2. בוגרים אוניברסאליים.
3. יועצים טכניים.
4. נאמני משמרת של רשומות בפרדיס.
5. רשמים שמימיים.
6. בני-לניה מורונטיים.
7. בני-לניה של פרדיס.
- ג. הרוחות הסועדות.
1. סופרנאפים.
2. סקונאפים.
3. תלתשרפים.
4. אומניאפים.
5. שרפים.
6. כרובים וסאנובים.
7. אמצעדרךיים.
- VI. מנהלי הכוח האוניברסאליים.
- א. שבעת מנהלי הכוח העליונים.
- ב. מרכזי כוח עליונים.

- 30257 (336.4) 3. Those without Name and Number.
- 30258 (336.5) 4. Trinitized Custodians.
- 30259 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.
- 30260 (336.7) 6. Celestial Guardians.
- 30261 (336.8) 7. High Son Assistants.
- 30262 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.
- 30263 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
- 30264 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.
- 30265 (336.12) V. *PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.*
- 30266 (336.13) A. *Higher Personalities of the Infinite Spirit.*
- 30267 (336.14) 1. Solitary Messengers.
- 30268 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 30269 (336.16) 3. Census Directors.
- 30270 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 30271 (336.18) 5. Associate Inspectors.
- 30272 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
- 30273 (336.20) 7. Graduate Guides.
- 30274 (336.21) B. *The Messenger Hosts of Space.*
- 30275 (336.22) 1. Havona Servitals.
- 30276 (336.23) 2. Universal Conciliators.
- 30277 (336.24) 3. Technical Advisers.
- 30278 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
- 30279 (336.26) 5. Celestial Recorders.
- 30280 (336.27) 6. Morontia Companions.
- 30281 (336.28) 7. Paradise Companions.
- 30282 (336.29) C. *The Ministering Spirits.*
- 30283 (336.30) 1. Supernaphim.
- 30284 (336.31) 2. Seconaphim.
- 30285 (336.32) 3. Tertiaphim.
- 30286 (336.33) 4. Omniaphim.
- 30287 (336.34) 5. Seraphim.
- 30288 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.
- 30289 (336.36) 7. Midwayers.
- 30290 (336.37) VI. *THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.*
- 30291 (336.38) A. *The Seven Supreme Power Directors.*
- 30292 (336.39) B. *Supreme Power Centers.*

1. מפקחי מרכז עליונים. 302.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.
2. מרכזי האווה. 302.94 (336.41) 2. Havona Centers.
3. מרכזי יקום העל. 302.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.
4. מרכזי היקום המקומי. 302.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.
5. מרכזי הקונסטלציות. 302.97 (336.44) 5. Constellation Centers.
6. מרכזי המערכות. 302.98 (336.45) 6. System Centers.
7. מרכזים בלתי-מסווגים. 302.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.
- ג. בקרי מאסטר פיזיים. 302.100 (337.1) C. Master Physical Controllers.
1. מנהלי כוח עמיתים. 302.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.
2. בקרים מכאניים. 302.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.
3. שנאי אנרגיה. 302.103 (337.4) 3. Energy Transformers.
4. משדרי אנרגיה. 302.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.
5. מסמכים ראשיים. 302.105 (337.6) 5. Primary Associators.
6. מפרדים משניים. 302.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.
7. פרנדאלנקים וכרונולדקים. 302.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.
- ד. מפקחי כוח מורנטים. 302.108 (337.9) D. Morontia Power Supervisors.
1. וסתי מעגל. 302.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.
2. מתאמי מערכת. 302.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.
3. נאמני משמרת פלנטאריים. 302.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.
4. בקרים משלבים. 302.112 (337.13) 4. Combined Controllers.
5. מיצבי קשור. 302.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.
6. מתאמי בורר. 302.114 (337.15) 6. Selective Assorters.
7. רשמים עמיתים. 302.115 (337.16) 7. Associate Registrars.
- VII. סגל האזרחות התמידית. 302.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.
1. האמצעדרכיים הפלנטאריים. 302.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.
2. הבנים האדמיים של המערכות. 302.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.
3. האוניו־טאטיה של הקונסטלציה. 302.119 (337.20) 3. The Constellation Univitatia.
4. הסוסאטיה של היקום המקומי. 302.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.
5. בני תמותה מותכי-רוח של היקומים המקומיים. 302.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.
6. האבנדו־נטרים של יקום-העל. 302.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.
7. בני התמותה מותכי-הבן של יקום-העל. 302.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.
8. ילידי האווה. 302.124 (337.25) 8. The Havona Natives.
9. ילידי ספירות פרדיס של הרוח. 302.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.
10. ילידי ספירות פרדיס של האב. 302.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.
11. האזרחים הברואים של פרדיס. 302.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

12 אזרחי פרדיס בני תמותה מותכי-מכוון.

זהו, אם כן, סיווג העבודה של אישיות היקומים, כפי שהן מופיעות ברישומי עולם המטה של אוורסה.

קבוצות אישיות מורכבות קיימים באוורסה רישומים של קבוצות רבות נוספות של הויות תבוניות, הויות הקשורות אף הן באופן קרוב לארגון ולניהול היקום המקיף. בין הסדרים הללו מצויות גם שלוש קבוצות האישיות המורכבות הבאות:

א. סגל פרדיס של הסופיוניות.

1. סגל הסופיונים של בני התמותה.
2. סגל הסופיונים מפרדיס.
3. סגל הסופיונים ששלו.
4. סגל הסופיונים האחדים ששלו.
5. סגל הסופיונים מהאוונה.
6. סגל הסופיונים הטרנסצנדנטליים.
7. סגל בני הגורל העלומים.

סגל הסופיוניות של בני התמותה מטופל במסמך הבא, האחרון בסדרה זו.

ב. סייעי היקום.

1. כוכבי הבוקר הבהירים.
2. כוכבי הערב הזוהרים.
3. רבי מלאכים.
4. סיעים לגבוהים ביותר.
5. נציבים גבוהים.
6. מפקחים שמימיים.
7. מורי עולמות עליונים.

בכל עולמות המטה, הן של היקומים המקומיים והן של יקומי העל, מוקצה מקום בעבור ההויות העוסקות במשימות מיוחדות בשירות הבנים הבוראים, שליטיהם של היקומים המקומיים. הינו מקדמים בברכה באוורסה את פניהם של עוזרי יקום אלו, ואולם הם אינם כפופים למרותנו. שליחים שכאלה מבצעים את עבודתם ומשלימים את תצפיותיהם בכפוף לסמכותם של הבנים הבוראים. פעולותיהם מתוארות בהרחבה רבה יותר בסיפור על אודות היקום המקומי שלכם.

ג. שבע מושבות השירות.

1. תלמידי הכוכבים.
2. אמנים שמימיים.

302128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

302129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

302130 (337.31) *COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.* There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

302131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

- 302132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 302133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 302134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 302135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 302136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 302137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 302138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

302139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

302140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

- 302141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.
- 302142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.
- 302143 (338.4) 3. Archangels.
- 302144 (338.5) 4. Most High Assistants.
- 302145 (338.6) 5. High Commissioners.
- 302146 (338.7) 6. Celestial Overseers.
- 302147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

302148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

302149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

- 302150 (338.11) 1. Star Students.
- 302151 (338.12) 2. Celestial Artisans.

3. מנהלי בדור.
4. מדריכי שלוחת בית-ספר.
5. סגלי המילואים השונים.
6. תלמידים אורחים.
7. עולי רגל מרקיעים.

שבע קבוצות אלה של הוויות תמצאנה מאורגנות ונשלטות כאמור בכל עולמות המטה, החל מן המערכות המקומיות ועד לבירותיהם של שבעת יקומי העל, ובמיוחד באלה האחרונות. בירותיהם של שבעת יקומי העל הינן מקומות המפגש בעבור כל סוגי וסדרי ההוויות התבוניות כמעט. למעט קבוצות רבות של הוויות מפרדיס-האווה, כאן ניתן לצפות בכל היצורים הרצוניים מכל שלבי הקיום וללמוד אותם.

302152 (33813) 3. Reversion Directors.

302153 (33814) 4. Extension-school Instructors.

302154 (33815) 5. The Various Reserve Corps.

302155 (33816) 6. Student Visitors.

302156 (33817) 7. Ascending Pilgrims.

302157 (33818) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. מושבות השירות

שבע מושבות השירות שוהות בספירות הארכיטקטוניות למשך זמן ארוך יותר או קצר יותר, וזאת בעודן עוסקות בקידום משימותיהן ובביצוע תפקידיהן המיוחדים. ניתן לתאר את עבודתן כדלקמן:

1. תלמידי הכוכבים, האסטרונומים השמימיים, בוחרים לעבוד בספירות כדוגמת אוורסה משום שעולמות מעין אלו, אשר נבנו במיוחד, מתאימים באופן יוצא-דופן לתצפיותיהם ולחישוביהם. המיקום של אוורסה מתאים לעבודתה של מושבת שירות זו לא רק משום שהוא מרכזי, אלא גם משום שאין בסמוך אליו שמשות ענק – בין אם חיות ובין אם מתות – אשר תפרענה לזרמי האנרגיה. תלמידים אלו אינם קשורים בשום אופן מבחינה אורגנית לענייני יקום העל; הם הינם אורחים בלבד.

המושבה האסטרונומית של אוורסה כוללת יחידים מעולמות קרובים רבים, מן היקום המרכזי ואפילו מנורלאטיאדק. כל הוויה, בכל עולם, ובכל מערכת של כל יקום, רשאית להפוך לתלמידת כוכבים. כל הוויה כזאת רשאית לשאוף להצטרף לסגל כזה או אחר של אסטרונומים שמימיים. הדרישות המקדימות היחידות הינן: המסכיות החיים וידע מספק על אודות עולמות החלל, ובייחוד על חוקי האבולוציה והשליטה והפיזיקה. תלמידי כוכבים אינם נדרשים לשירות של נצח בסגל זה, אך אף לא אחד מאלו המתקבלים לקבוצה זו יכול לפרוש ממנה במשך אלף שנות אוורסה הראשונות.

מושבת צופי הכוכבים של אוורסה מונה כעת מעל למיליון חברים. אסטרונומים אלו מגיעים והולכים, אף כי חלקם נשארים למשך תקופות ארוכות יחסית. הם מבצעים את עבודתם תוך הסתייעות במגוון מכשירים מכאניים ומכונות פיזיות; כמו כן, הם מסתייעים רבות בשליחים הבודדים ובחוקרים רוחניים אחרים. במהלך

3. THE COURTESY COLONIES

30231 (33819) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30232 (33820) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30233 (33821) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30234 (33821) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers.

עבודת לימוד הכוכבים ומיפוי החלל, עושים אסטרונומים שמימיים אלו שימוש רצוף בשנאי ובמשדרי האנרגיה החיים, כמו גם באישיות המחזוריות. הם לומדים את כלל הצורות והשלבים של החומר בחלל ושל מופעי האנרגיה, והם מתעניינים בתפקוד הכוח ממש כשם שהם מתעניינים בתופעות שמימיות; דבר בכל רחבי החלל אינו חומק ממבטם החוקר.

מושבות אסטרונומים דומות תמצאנה בעולמות המטה של מגזרי יקום העל, וכן בבירות הארכיטקטוניות של היקומים המקומיים ובחטיבות המשנה המנהליות שלהם. למעט בפרדיס, הידע אינו טבוע; הבנת היקום הפיזי תלויה במידה רבה בתצפית ובמחקר.

2. האמנים השמימיים משרתים ברחבי שבעת יקומי-העל. בני התמותה המרקיעים יוצרים את הקשר הראשוני עם בני קבוצות אלה במהלך הנתיבה המורנטית של היקום המקומי, ובהקשר זה יתוארו אומנים אלו ביתר פירוט.

3. מנהלי הבידוריהם מקדמי המנוחה וההומור – תוך חזרה לזיכרונות העבר. שירותם הינו רב-חשיבות לתפעול הפרקטי של תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה, ובייחוד בשלבים המוקדמים של המעבר המורנטי ושל החוויה הרוחנית. סיפורם שייך לתיאור נתיבת בני התמותה ביקום המקומי.

4. מדריכי שְׁלֹחַת בֵּית-סֵפֶר. עולם המשכן הבא והגבוה יותר של נתיבת ההרקעה מחזיק תמיד בסגל חזק של מורים בעולם שמתחתי, מעין מכינה בעבור שוכניה המתקדמים של אותה ספירה; זהו שלב בתכנית ההרקעה לשם קידום עולי הרגל של הזמן. בתי הספר הללו, וכן שיטות הלימוד והמבחנים הנהוגים בהם, אינם דומים כלל וכלל לכל מה שהנכם מנסים לנהל באורנטיה.

כלל תכנית ההרקעה של התקדמות בני התמותה מתאפיינת בנוהג לשאת הוויות אחרות באמת ובהתנסות חדשים ממש בסמוך לקבלתם. אתם עושים את דרככם בלימוד הממושך המוביל להישג פרדיס באמצעות שירות כמורים לאותם תלמידים המצויים ממש מאחורכם בסולם ההתקדמות.

5. גלי המילואים השונים. מאגרי מילואים עצומים של הוויות, אשר אינן כפופות ישירות למרתנו, מוחזקים באוורסה כמושבת סגל מילואים. קיימות שבעים חטיבות עיקריות של מושבה זו באוורסה, והרשות לבלות תקופת זמן יחד עם אישיות יוצאות-דופן אלה נחשבת כחינוך ליברלי. מילואים כלליים דומים מוחזקים גם בסאלווינגטון ובבירות יקומים אחרות; והם נשלחים לשירות פעיל על-פי דרישות מנהלי הקבוצות המתאימים שלהם.

6. תלמידים אורחים. זרם מתמיד של אורחים שמימיים מגיע דרך עולמות המטה מכל רחבי

These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

^{3035 (339.2)} Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

^{3036 (339.3)} 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

^{3037 (339.4)} 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

^{3038 (339.5)} 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

^{3039 (339.6)} The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

^{30310 (339.7)} 5. *The Various Reserve Corps*. Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

^{30311 (339.8)} 6. *The Student Visitors*. From all the universe a constant stream of celestial visitors

היקום. סוגים שונים אלה של הוויות נהרים כיחידים וכמחלקות, ומגיעים אלינו כתצפיתנים, כתלמידים בשליחות חילופין וכסייעים לתלמידים. כעת שוהים במושבת אירוח זו אשר באורסה מעל למיליארד אישיות. חלק מן האורחים הללו עשויים להישאר למשך יום אחד, אחרים למשך שנה, והכול בהתאם לטיב משימתם. מושבה זו כוללת כמעט כל סוג של הוויה ביקום, למעט אישיות בוראות ובני-תמותה מורונטיים.

בני-תמותה מורונטיים יכולים לבקר כתלמידים אורחים רק בגבולות היקום המקומי של מוצאם. הם רשאים לבקר ביקום-על רק לאחר שרכשו מעמד רוחני. לפחות מחצית ממושבת המבקרים שלנו כוללת הוויות המצויות במהלך "עצירת ביניים"; הוויות אשר עצרו לביקור בבירת אורונטון בדרך למחוזות אחרים. אישיות אלה עשויות לעסוק במשימה ביקום, או ליהנות מתקופה של פנאי – חופש מכל משימה. הזכות לנוע בין היקומים ולצפות הינה חלק מנתיבתן של כלל ההוויות המרקיעות. במהלך הטיפוס הממושך ורצף-האירועים דרך היקום המקומי, יקום-העל והיקום המרכזי, הרצון האנושי לטייל ולצפות באנשים ובעולמות חדשים יבוא על מלוא סיפוקו.

7. עולי הרגל המרקיעים. כאשר מוקצים עולי הרגל המרקיעים למגוון שירותים הקשורים להתקדמותם ביחס לפרדיס, הם מתגוררים כמושבת שירות בעולמות המטה השונים. בעת שהן פועלות פה ושם ברחבי יקום-על, קבוצות שכאלה מתנהלות במידה רבה תחת ממשל-עצמי. והן מהוות מושבה המצויה בתנועה מתמדת, הכוללת את כל הסדרים של בני התמותה האבולוציוניים ושל עמיתיהם המרקיעים.

4. בני התמותה המרקיעים

בעוד שבני התמותה השורדים של הזמן והחלל מכונים עולי רגל מרקיעים בשעה שהם מקבלים הסמכה להרקיע בהדרגה אל עבר פרדיס, יצורים אבולוציוניים אלו תופסים מקום כה חשוב בתיאורים אלו, עד כי היננו מבקשים להציג כאן סיכום של שבעת השלבים של נתיבת ההרקעה האוניברסאלית:

1. בני תמותה של הפלנטות.
2. שורדים ישנים.
3. תלמידי העולמות העליונים.
4. מתקדמי מורונטיה.
5. מגגי יקום-העל.
6. עולי רגל של האוֹנה.
7. הבאים בשערי פרדיס.

התיאורים הבאים מגוללים את נתיבת

pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:312 (340:1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of "stopovers," beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:313 (340:2) 7. *The Ascending Pilgrims*. As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. THE ASCENDING MORTALS

30:41 (340:3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- 30:42 (340:4) 1. Planetary Mortals.
- 30:43 (340:5) 2. Sleeping Survivors.
- 30:44 (340:6) 3. Mansion World Students.
- 30:45 (340:7) 4. Morontia Progressors.
- 30:46 (340:8) 5. Superuniverse Wards.
- 30:47 (340:9) 6. Havona Pilgrims.
- 30:48 (340:10) 7. Paradise Arrivals.

30:49 (340:11) The following narrative presents the

ביקום של בן-תמותה בו-שוקן-מכוון. בני התמותה מותכי-הבן ומותכי-הרוח חולקים עם בני תמותה אלו חלק מנתיבה זו, ואולם בחרנו לתאר את הסיפור כפי שהוא נוגע לבני התמותה מותכי-המכוון, הואיל ולייעוד שכזה עשויים לצפות כלל הגזעים האנושיים באורנטיה.

1. בני תמותה פלנטאריים. כלל בני התמותה הינם הוויות אבולוציוניות ממוצא-חייתי בעלות פוטנציאל הרקעה. במקורם, בטיבם ובגורלם, הקבוצות והסוגים המגוונים הללו של הוויות אנושיות, אינם שונים לחלוטין מעמי אורנטיה. הגזעים האנושיים בכל עולם מקבלים מבני האל את אותו סעד ונהנים מנוכחות הרוחות הסועדות של הזמן. לאחר המוות הטבעי, כל סוגי המרקיעים מתחברים בעולמות העליונים לכדי משפחה מורנטית אחת.

2. השורדים הישנים. כל בני התמותה בעלי מעמד ההישרדות, החוסים בצילם של שומרי גורל אישיים, עוברים דרך שערי המוות הטבעי ומופיעים כאישיות בעולמות העליונים ביום השלישי שלאחר מכן. אותן הוויות שהוסמו, ואשר מסיבה כלשהי לא הצליחו להגיע לרמת המומחיות האינטלקטואלית ולמתת הרוחניות אשר תזכנה אותן בשומרים אישיים, אינן יכולות לפיכך להגיע באופן מיידי וישיר אל העולמות העליונים. נשמות שורדות שכאלה חייבות לנוח בשינה חסרת-הכרה עד ליום הדין של תקופה חדשה, של עידן חדש, שייחל עם בואו של בן האל, אשר, כמנהג הכללי בכל רחבי נבאדון, עורך את מפקד העידן ושופט את העולם. נאמר על מיכאל המשיח כי כאשר העפיל מעלה בתום עבודתו על הארץ, "הולך רבים מן השבויים". ושבויים אלו היו השורדים הישנים ממימי של אדם ועד לימי תחייתו של המאסטר מן המתים באורנטיה.

לזמן החולף לא נודעת חשיבות בעבור בני התמותה הישנים; הם הינם חסרי הכרה לחלוטין, ואינם מודעים כלל למשך מנוחתם. עם הרכבת האישיות מחדש בסיומו של עידן, תגובתם של אלו אשר ישנו חמשת אלפים שנה לא תהא שונה מזו של אלו שחנו חמישה ימים. למעט עיכוב זמן זה, שורדים אלו יעברו את תוכנית ההרקעה באופן זהה לאלו אשר נמנעו משנת מוות ארוכה יותר או קצרה יותר.

מחלקות אלה של העידנים, המורכבות מעולי הרגל של העולמות, משמשות בעבודתם של היקומים המקומיים לשם פעילויות מורונטיות קבוצתיות. קיים יתרון גדול להנעתן של קבוצות עצומות ממדים שכאלה; כך הן נשמרות יחדיו למשך פרקי זמן ממושכים של שירות יעיל.

3. תלמידי העולמות העליונים. כל בני התמותה השורדים המתעוררים מחדש בעולמות העליונים משתייכים למחלקה זו.

הגוף הפיזי, העשוי בשר ודם, איננו מהווה חלק מתהליך ההרכבה מחדש של השורד הישן; הגוף הפיזי שב לעפר. השרפים המיועדים למשימה זו מְזַמְּנִים את הגוף החדש, את הצורה

universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

304.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

304.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

304.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

304.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

304.14 (341.4) 3. *Mansion World Students*. All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

304.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia

המורונטית, לשמש ככלי הקיבול החדש של החיים בעבור הנשמה האלמותית ובעבור המכוון השוכן החוזר כעת. המכוון הינו נאמן המשמורת של התעתיק הרוחני של דעת השורד הישן. השרפים המיועד הינו השומר של הזהות השורדת – הנשמה האלמותית – ככל שזו התפתחה. וכאשר מאחדים שני אלו – המכוון והשרפים – את מרכיבי האישיות אשר אותם שמרו בנאמנות, היחיד החדש מהווה את תחייתה של האישיות הישנה, את הישרדותה של הזהות המורונטית המתפתחת של הנשמה. חיבור מחדש שכזה של נשמה ומכוון מְכונה, ובאופן די הולם – תחייה, חיבור מחדש של מרכיבי האישיות; ואולם, אפילו זה אינו מסביר באופן מלא את ההופעה מחדש שלהאישיותהשורדת. אף-על-פי שקרוב לוודאי כי לעולם לא תבינו את עובדת פעולה זו שאין-להסבירה, בזמן מן הזמנים תדעו באופן התנסותי את האמת שלה, במידה שלא תדחו את תוכנית ההישרדות של בני התמותה.

התוכנית שבמסגרתה בן התמותה מוחזק בתחילה בשבעה עולמות של אימון הדרגתי הינה אוניברסאלית כמעט באורונטון. בכל מערכת מקומית, הכוללת בקירוב אלף עולמות מיושבים, קיימים שבעה עולמות עליונים, על-פי-רוב לוויינים או לווייני משנה של בירת המערכת. אלו הם עולמות הקבלה בעבור רובם של בני התמותה המרקיעים.

לעיתים מכונים כלל עולמות האימון אשר בהם שוכנים בני התמותה – "מְדורות", ולספירות כאלה ממש התכוון ישוע באומרו: "מְדורות רבים יש לאבי בביתו". מכאן ואילך, יתקדמו המרקיעים באופן יחידי – בתוך קבוצה נתונה של ספירות כדוגמת העולמות העליונים – מספירה אחת לאחרת ומשלב חיים אחד למשנהו; ואולם, לעולם הם יתקדמו משלב אחד של לימוד ביקום לשלב אחר בתצורה של מחלקות.

4. מתקדמי מורונטיה. החל מן העולמות העליונים ומעלה, דרך ספירות המערכת, הקונסטלציה והיקום, מסווגים בני התמותה כמתקדמי מורונטיה; הם חוצים את ספירות המעבר של הרקעת בני התמותה. בשעה שבני התמותה המרקיעים מתקדמים מן העולמות המורונטיים הנמוכים יותר לגבוהים יותר, הם משרתים באינספור משימות יחד עם מוריהם ובחברת אחיהם המתקדמים והבכירים מהם.

התפתחות מורונטית נוגעת להתקדמות מתמדת של האינטלקט, הרוח וצורת האישיות. שורדים הינם עדיין הוויות בעלות טבע-משולש. במהלך כל ההתנסות המורונטית, הם מהווים תלמידים של היקום המקומי. המשטר של יקום העל אינו מתחיל לפעול בטרם תחילתה של נתיבת הרוח.

בני התמותה משיגים זהות רוח אמיתית אך מעט בטרם הם עוזבים את מטה היקום המקומי לעבר עולמות הקבלה של המגזרים המשניים

form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

304.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

304.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe "mansions," and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: "In my Father's house are many mansions." From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

304.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors*. From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

304.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

304.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia

של יקום העל. המעבר מן השלב המורונטי האחרון למעמד הרוחני הראשון והנמוך ביותר הינו שינוי פשוט בלבד. התקדמות שכזו איננה משנה את הדעת, את האישיות, או את האופי; אך ורק הצורה עוברת שינוי. ואולם, הצורה הרוחנית הינה ממשיה כשם שהגוף המורונטי הינו ממשי, וניתן להבחין בה באותה מידה בדיוק.

בטרם עזיבתם את יקומיהם המקומיים אל עבר עולמות הקבלה של יקום העל, מקבלים בני התמותה של הזמן אישור רוחני מן הבן הבורא ומרוח האם של היקום המקומי. מכאן ואילך, מעמדו של בן התמותה המרקיע מיושב לנצח. מעולם לא נודע על תלמיד של יקום העל אשר סטה מדרך הישר. שרפים מרקיעים מקודמים אף הם בסולם המלאכי בעת עזיבתם את היקום המקומי.

5. תלמידי יקום העל. כל המרקיעים המגיעים לעולמות האימון ביקומי העל הופכים לתלמידיהם של עתיקי היום; הם חצו את החיים המורונטיים של היקום המקומי ומעמדם כעת הינו של רוחות מוקרות. רוחות צעירות אלה מתחילות את ההרקה במערכת האימון ובמערכת התרבותית של יקום העל, המשתרעות מספירות הקבלה של המגזרים המשניים, דרך עולמות הלימוד של עשרת המגזרים הראשיים, והלאה עד לספירות התרבותיות הגבוהות יותר של מטות יקומי העל.

קיימים שלושה סדרים של תלמידי רוח, הנחלקים בהתאם לשהותם בעולמות ההתקדמות הרוחנית במגזר המשני, במגזרים הראשיים ובמטות יקומי העל. כפי שמרקיעים מורונטיים למדו ועבדו בעולמות היקום המקומי, כך ממשיכים מרקיעי רוח להתמחות בעולמות חדשים בעודם מתרגלים הענקה לאחרים של מה שלגמו אל קרבם ממעיינות החוכמה ההתנסותיים. ואולם, הליכה אל בית הספר כהווה רוחנית בנתיבת יקום העל, אינה דומה לשום דבר אשר אי-פעם חלף במחוזות הדמיון של הדעת החומרית של האדם.

בטרם עוזבות רוחות מרקיעות אלה את יקום העל בדרכן להאוונה, הן מקבלות את אותה הכשרה יסודית בניהול יקום העל אשר הן קיבלו במהלך ההתנסות המורונטית שלהן בפקיח ביקום מקומי. בטרם מגיעים בני-תמותה רוחניים להאוונה, תחום לימודיהם העיקרי – אם כי זהו אינו עיסוקם הבלעדי – הינו ההתמחות בניהול יקום מקומי ויקום על. הסיבה לכל ההתנסות הזו אינה ברורה כעת עד סופה, ואולם אין ספק כי אימון שכזה הינו נכון והכרחי בהתחשב באפשרות שגורלם העתידי יהא כחברים בסגל הסופיונות.

התוכנית ביקום העל איננה זהה בעבור כל בני התמותה המרקיעים. כולם מקבלים את אותה השכלה כללית, אך קבוצות ומחלקות מיוחדות עוברות תוכניות לימוד מיוחדות ומועברות דרך תוכניות הכשרה ספציפיות.

stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:421 (342:4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:422 (342:5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:423 (342:6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential founts of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:424 (342:7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:425 (342:8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

6. עולי רגל של האוונה. כאשר מסתיימת התפתחות הרוח, אף כי זו עדיין לא מלאה עד תום, או אז מתפזר בן התמותה השורד לטיסה הארוכה לעבר האוונה, חוף המבטחים של הרוחות האבולוציוניות. על כדור הארץ הייתם יצור בשר ודם; בכל היקום המקומי הייתם הוויה מורונטית; בכל יקום העל הייתם רוח מתפתחת; ועם הגעתכם לעולמות הקבלה בהאוונה מתחילה השכלתם הרוחנית באמת ובתמים; בסופו של דבר תופיעו בפרדיס כרוח מושלמת.

לעולם נערך המסע ממטה יקום העל לעולמות הקבלה כמסע של יחיד לבדו. מכאן ואילך, לא יינתן עוד כל לימוד במסגרת של מחלקות או של קבוצות. סיימתם את חלק האימון הטכני והניהולי של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. כעת מתחילה השכלתכם האישית, האימון הרוחני היחידי שלכם. ההנחיה בהאוונה הינה אישית מתחילתה ועד סופה ובעלת שלושה היבטים: האינטלקטואלי, הרוחני וההתנסותי.

הפעולה הראשונה במסגרת נתיבתכם בהאוונה תהא להכיר תודה לסקונאפים המסע שלכם בעבור המסע הארוך והבטוח. או אז, תוצגו בפני אותן הוויות אשר יתמכו בפעילויות המוקדמות שלכם בהאוונה. לאחר מכן, תיגשו על-מנת לרשום את הגעתכם ולהכין את המסר שלכם של הכרת תודה והערצה, אשר יישלח לבן הבורא של היקום המקומי שלכם, אב היקום אשר אפשר את נתיבתכם כבנים. בזה תסתיימנה החובות הרשמיות של שלב ההגעה להאוונה; או אז תינתן לכם תקופה ארוכה של פנאי לשם התבוננות חופשית, וזו תעניק הזדמנות לחפש את חברים, את עמיתים ואת שותפים להתנסות ההרקעה הממושכת. כמו כן, תהיו רשאים להיוועץ בתשדורות על-מנת לוודא מי מחברים עולי הרגל יצא בדרכו אל האוונה מאז עזיבתכם שלכם את אוורסה.

עובדת הגעתכם לעולמות הקבלה של האוונה תשודר בזמן אל מטה היקום המקומי שלכם ותימסר באופן אישי לשרפים השומר שלכם; ויהא שרפים זה בכל מקום אשר יאה.

בני התמותה המרקיעים אומנו באופן יסודי בענייני עולמות החלל האבולוציוניים; כעת מתחילים הם את מגעם הממושך והמשלם עם ספירות המושלמות אשר נבראו. ואיזו הכנה שמספקת התנסות משולבת, ייחודית ויוצאת-דופן זו, לקראת עבודה עתידית כלשהי! ואולם, אינני יכול לספר לכם על אודות האוונה; חייבים אתם לראות עולמות אלו בעצמכם על-מנת להעריך מה רב הודם ועל-מנת להבין מה כביר הדרם.

7. הבאים בשערי פרדיס. עם הגעתכם לפרדיס במעמד של משתכנים, אתם מתחילים בשיעור ההתקדמות באלוהיות ובמוחלטות. מגורכם בפרדיס מסמלים כי מצאתם את האל,

304.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims*. When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

304.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

304.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

304.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

304.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

304.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals*. On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found

וכי תצורפו לסגל הסופיונות של בני התמותה. מכל היצורים ביקום המקיף, רק יצורים מותכי-אב מצורפים לסגל הסופיונות של בני התמותה. רק יחידים כאלו נשבעים את שבועת הסופיונים. הוויות אחרות של מושלמות, או של הישג פרדיס, עשויות להיות מסופחות ארעית לסגל סופיונות זה, אך הן לא תקבלנה הצבה של נצח למשימה העלומה שטרם-נתגלתה של קהילה הולכת ומצטברת זו של וותיקי הזמן והמרחב אשר הפכו למושלמים.

לבאים בשערי פרדיס ניתנת תקופת חופש, אשר לאחריה הם מתחילים ברקימת קשריהם עם שבע קבוצות הסופרנאפים הראשיות. הם מוגדרים כבוגרי פרדיס עם שהם מסיימים את הלימוד אצל מנחי הסגידה, ואז, כסופיונים, הם מוצבים לשירות של תצפית ושיתופי פעולה בכל רחבי הבריאה רחבת הממדים. ועדיין דומה כי אין עיסוק ייחודי או מבוסס בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, אף כי הם משמשים בתפקידים רבים בעולמות המבוססים במעמד של אור וחיים.

אף אם לא יהא כל ייעוד עתידי או עלום בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, גם אז תהא משימתם הנוכחית של הוויות מרקיעות אלה הולמת ומלאת הוד בהחלט. ייעודם הנוכחי מצדיק לחלוטין את התוכנית האוניברסאלית של ההרקעה האבולוציונית. ואולם, עידי העתיד של התפתחות העולמות בחלל החיצון וודאי ירחיבו ויאירו באור אלוהי מלא יותר את התבונה ואת עדנת-האהבה של האלים בהוצאתה אל הפועל של תוכניתם הנשגבת להישרדות האדם ולהרקעתם של בני התמותה.

תיאור זה – יחד עם מה שהתגלה לכם ועם מה שהנכם עשויים לקבל כחלק מן ההנחיה הנוגעת לעולמכם – מציג מתאר של נתיבת בן התמותה המרקיע. הסיפור משתנה באופן ניכר בין יקום-על למשנהו, ואולם יריעה זו מספקת הצצה אל התוכנית הממוצעת של התקדמות בני התמותה, כפי שזו פועלת ביקום המקומי של נבאדון ובמגזר השביעי של היקום המקיף, יקום העל של אורונטון.

[הובא בחסות שליח עוצמתי מאורסה.]

God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

304.32 (3437) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

304.33 (3441) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

304.34 (3442) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

304.35 (3443) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

מסמך 31. סגל הסופיונות

032 ⇨

הספר של אורנטיה

030 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 31

סגל הסופיונות

סעיפים

מבוא

1. ילידי האוונה
2. שליחי הכבידה
3. בני-תמותה מהוללים
4. שרפים מאומצים
5. בנים גשמיים מהוללים
6. בריות אמצע-דרכיות מהוללות
7. מבשרי האור
8. הטרנסצנדנטאליים
9. אדריכלי יקום האב
10. ההרפתקה המרבית

PAPER 31

THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

מבוא

סגל הסופיונים של בני התמותה מייצג את הייעוד הידוע כעת של בני התמותה המרקיעים של הזמן מותכי-המכוון. ואולם, קיימות קבוצות נוספות המוצבות בסגל זה. סגל הסופיונים הראשי מורכב מן הבאים:

1. ילידי האוונה.
2. שליחי כבידה.
3. בני-תמותה מהוללים.
4. שרפים מאומצים.
5. בנים גשמיים מהוללים.
6. בריות אמצע-דרכיות מהוללות.

שש הקבוצות האלה של הוויות מהוללות מרכיבות את הגוף הייחודי הזה של ייעוד נצחי. היינו סבורים כי אנו יודעים מה תהא עבודתן בעתיד, ואולם איננו בטוחים בכך. בעוד שסגל הסופיונים של בני התמותה מתגייס בפרדיס, בעוד שזכרתם הם סועדים באופן כה נרחב את

INTRODUCTION

31:01 (345:1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:02 (345:2) 1. Havona Natives.
- 31:03 (345:3) 2. Gravity Messengers.
- 31:04 (345:4) 3. Glorified Mortals.
- 31:05 (345:5) 4. Adopted Seraphim.
- 31:06 (345:6) 5. Glorified Material Sons.
- 31:07 (345:7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:08 (345:8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and

יקומי החלל ומנהלים את העולמות שהתבססו באור ובחיים, היעד העתידי שלהם חייב להיות יקומי החלל החיצון המצויים כעת בתהליך ארגון. זוהי לכל הפחות ההשערה הרווחת באורסה.

הסגל מאורגן בהתאם לקשרי העבודה של עולמות החלל ועל-פי הקשרים ההתנסותיים אשר נרכשו במהלך נתיבת ההרקה הארוכה ורבת האירועים. כלל ההוויות המרקיעות המצורפות לסגל זה מתקבלות אליו כשוות, ואולם שוויון מרום זה אינו פוגע באופן כלשהו באינדיבידואליות ואינו מוחק את הזהות האישית. בשעה שהיננו מתקשרים עם סופיון, היננו מסוגלים להבחין מייד באם הוא בן-תמותה מרקיע, יליד האוונה, שרפים מאומץ, יצור אמצעדרכי או בן גשמי.

בעידן היקום הנוכחי, חוזרים הסופיונים לשרת ביקומי הזמן. בזה אחר זה הם מוצבים לשרת ביקומי העל השונים, אך אף-פעם לא באותו יקום-על אשר בו נולדו; זאת עד אשר הם משרתים בכל שש בריאות העל האחרות. וכך עשויים הם לתפוש את מושג ההוויה העליונה על כל שבעת חלקיה.

כל העת משרתת באורנטיה חבורה אחת, או יותר, של סופיונים בני-תמותה. אין קיים תחום של שירות ביקום אשר בו הם אינם מוצבים; הם פועלים באופן אוניברסאלי, וחליפות מוקנות להם תקופות שוות באורן של שירות בתפקיד ושל שירות חופשי.

אין לנו כל מושג מה תהא צורת הארגון העתידית של קבוצה יוצאת-דופן זו, ואולם כעת מהווים הסופיונים גוף המצוי תחת שלטון-עצמי מלא. הם בוחרים לעצמם את המנהיגים ואת המנהלים הקבועים, הזמניים ואלו המשמשים לשם משימה מסוימת. מדיניותם איננה נתונה לכל השפעה חיצונית, ושבעת האמונים שלהם מכוננת אך ורק לעבר שילוש פרדיס.

הסופיונים מחזיקים את המטות שלהם בפרדיס, ביקומי העל, ביקומים המקומיים ובכל הבירות של החטיבות. והם מהווים סדר נפרד של הבריאה האבולוציונית. אין אנו שולטים בהם או מנהלים אותם באופן ישיר, ואף-על-פי-כן הם הינם נאמנים לחלוטין ותמיד משתפים פעולה עם כל תכניותינו. הם אכן הינם צבר הנשמות האמיתיות של הזמן והמרחב אשר עמדו במבחן – המלח האבולוציוני של היקום – ולנצח חסינים הם מפני רוע ובטוחים מפני החטא.

1. ילידי האוונה

רבים מילידי האוונה – המשמשים כמורים בעולמות האימון של עולי הרגל ביקום המרכזי – נקשרים מאוד לבני התמותה המרקיעים, ומסתקרים אף יותר בנוגע לעבודתו העתידית של סגל הסופיונים של בני התמותה ולייעודו. במטה הניהולי של הסגל בפרדיס, מוחזקת רשימה של מתנדבי האוונה אשר בראשה עומד

administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:09 (345:9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:10 (345:10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:11 (345:11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:12 (345:12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:13 (346:1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:11 (346:2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry

עמית של גֵּרָאנְדִּפָּאנְדָּה. כיום, תוכלו למצוא ברשימת המתנה זו מיליונים על-גבי מיליונים של ילידי האוונה. הוויות מושלמות אלה, אשר נבראו באופן ישיר ואלוהי, מהוות סיוע רב-ערך בעבור סגל הסופיונים של בני התמותה, וללא ספק הן תשרתנה שירות גדול אף יותר בעתיד הרחוק. הן מספקות את נקודת המבט של הוויה אשר נולדה במושלמות ומתוך שפיעה אלוהית. וכך, כוללים הסופיונים את שני השלבים של הקיום ההתנסותי – הן קיום מושלם והן קיום שהפך למושלם.

ילידי האוונה חייבים להשיג – מתוך קשר עם הוויות אבולוציוניות – התפתחויות התנסותיות מסוימות היוצרות יכולת לקבל את מתת הריסי מרוחו של האב האוניברסאלי. סגל הסופיונים של בני התמותה מקבל לשורותיו לשם חברות של קבע אך ורק הוויות אשר הותכו עם רוחו של המקור והמרכז הראשון, או הוויות כדוגמת שליחי הכבידה, אשר מגלמות באופן טבעי רוח זו של האל האב.

תושבי היקום המרכזי מתקבלים לסגל ביחס של אחד לאלף – פלוגת סופיונים. הסגל מאורגן לשירות זמני בפלוגות בנות אלף חברים, כאשר היצורים המרקיעים מונים 997 לכל יליד האוונה אחד ולכל שליח כבידה אחד. וכך מגויסים הסופיונים בפלוגות, ואולם את שבועת הסופיון הם נשבעים באופן אינדיבידואלי. לשבועה זו משמעויות מרחיקות לכת, וכן חשיבות נצחית. יליד האוונה נשבע את אותה שבועה ומסופח לנצח אל הסגל.

המתגייסים מהאוונה צמודים לפלוגה אשר בה הוצבו; באשר תלך הפלוגה ילכו אף הם. ועליכם לראות את התלהבותם בעבודה החדשה הזו כסופיונים. עצם האפשרות להתקבל לסגל הסופיונים הינה אחת מן הריגושים העילאיים של האוונה; האפשרות להפוך לסופיון מהווה את אחת מן ההרפתקאות העליונות של גזעים מושלמים אלו.

ילידי האוונה אף מתקבלים – ובאותם יחסים ממש – גם לסגל הסופיונים האחרים שְׁשִׁלְשׁוּ בווייסג'רינגטון ולסגל הסופיונים הטרנסצנדנטאליים בפרדיס. לצד אפשרות צירופם לסגל הסופיונים של האוונה, מתייחסים אזרחי האוונה לשלושת הייעודים הללו כאל המטרות העליונות של נתיבתם הנשגבת.

2. שליחי הכבידה

כל אימת ששליחי הכבידה פועלים, ובכל מקום בו הם עושים כן, הסופיונים הם אלו הממונים. כלל שליחי הכבידה מצויים תחת סמכותו הבלעדית של גראנדפאנדה, והם מוקצים אך ורק לסגל הסופיונים הראשי. כבר כעת ערכם בעבור הסופיונים לא-יסולא-בפז, ובנצח העתיד הם יהיו שימושיים לעילא ולעילא. אף קבוצת

for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346:3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346:4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346:5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346:6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346:7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No

יצורים תבוניים אחרת אינה מחזיקה בסגל כזה של שליחים אישיים, המסוגל להתעלות מעל לזמן ולמרחב. סוגים דומים של שליחים-רשמים, המסופחים לסגלי סופיונים אחרים, אינם אישיים; הם הינם מוחלטופיים.

שליחי הכבידה מגיעים מדיווינגטון, והם הינם מכווננים אישיים ומותאמים; ואולם, אף לא אחד מחברי הקבוצה שלנו באוורסה יטול על עצמו את המשימה להסביר את טיבו של אחד מן השליחים הללו. הינו יודעים כי הם הינם הוויות אישיות, אלוהיות, תבוניות ומבינות באופן נוגע ללב; ואולם אין אנו מבינים את הטכניקה נעדרת-הזמן שלהם לתנועה בחלל. דומה כי הם ניחנים ביכולת לעשות שימוש בכל סוגי האנרגיה, בכל המעגלים ואפילו בכבידה. סופיוני סגל בני התמותה אינם מסוגלים לחמוק מן הזמן והחלל, ואולם קיימות אישיותות רוח אינסופיות-כמעט הקשורות אליהם והמצויות תחת פיקודם. הינו מתיימרים לקרוא לשליחי הכבידה אישיותות, אף כי לאמיתו של דבר הן הינן הוויות על-רוחניות, אישיותות בלתי-מוגבלות וחסרות כל גבול. והן משתייכות לסדר אישיות שונה לחלוטין בהשוואה לשליחים הבודדים.

אף-על-פי שמספר בלתי-מוגבל של שליחי כבידה עשוי להיות מסופח לפלוגת סופיונים, אך רק אחד מן השליחים הללו, אשר הינו ראש וראשון להם, מצטרף לסגל הסופיונים של בני התמותה. לרשות מפקד זה עומד צוות קבוע המונה 999 שליחים עמיתים, ובנוסף הוא רשאי לקרוא למספר בלתי-מוגבל של עוזרים מקרב סגל המילואים של הסדר, כפי הנדרש בהתאם לנסיבות.

שליחי כבידה וסופיונים בני-תמותה מהוללים מגלים חיבה עמוקה ונוגעת ללב אלו לאלו; יש להם הרבה מן המשותף: הראשונים הינם רסיסים של האב האוניברסאלי שהפכו ישירות לאישיות, והאחרונים מהווים יצורים של אישיות המתקיימים כנשמה אלמותית אשר הותכה עם רסיס של אותו אב אוניברסאלי עצמו, מכוון המחשבה.

3. בני-תמותה מהוללים

רוב רובו של סגל הסופיונים הראשי מורכב מבני-תמותה מותכי-מכונן מרקיעים. לרוב, יחד עם השרפים המאומצים והמהוללים הם מהווים 990 חברים מתוך כל פלוגת סופיונים. היחס בין בני-תמותה למלאכים משתנה מקבוצה לקבוצה, אך מספרם של בני התמותה עולה בהרבה על זה של השרפים. ילידי האוונה, הבנים הגשמיים המהוללים, הבריות האמצעדרכיות המהוללות, שליחי הכבידה והחבר העלום והחסר מהווים רק אחוז אחד מתוך הסגל; בכל פלוגה המונה אלף סופיונים שמורים אך ורק עשרה מקומות עבור אישיותות אלה אשר אינן בנות-תמותה ואינן שרפיות.

אין אנו יודעים באוורסה את "ייעוד

other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:22 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:23 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:24 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:31 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:32 (347.5) We of Uversa do not know the "finality destiny" of the ascendant mortals of time. At present

הסופיונות" של בני התמותה המרקיעים של הזמן. בעת הנוכחית הם מתגוררים בפרדיס ומשרתים ארעית בסגל האור והחיים, ואולם מסלול אימון עצום שכזה כמרקיעים, וכן התמחות כה ארוכה ביקום, חייבים להיות מתוכננים על-מנת להסמיך אותם לעמוד אף במבחני אמון גדולים הרבה יותר ועל-מנת שיוכלו להעניק שירותים של אחריות נשגבים עוד יותר.

אף-על-פי שבני-תמותה מרקיעים אלו הגיעו לפרדיס, התקבלו לסגל הסופיונות, נשלחו חזרה במספרים גדולים על-מנת להשתתף בניהול היקומים המקומיים ולסייע בניהול ענייני יקומי העל – אפילו אל מול ייעוד גלוי זה, עדיין נותרת העובדה המשמעותית שהם רשומים רק כרוחות מדרגה שישית. אין כל ספק, אם כן, כי עדיין נותר צעד נוסף בנתיבתו של סגל הסופיונות של בני התמותה. אין אנו יודעים מה טיבו של צעד זה, אך היננו מכירים בשלוש עובדות, שאליהן היננו מבקשים להפנות כאן את תשומת הלב:

1. היננו יודעים מן הרשומות כי בני-תמותה הינם רוחות מן הסדר הראשון בשעה שהם שוהים במגזרים המשניים, וכי הם מתקדמים אל הסדר השני כאשר הם מועברים למגזרים הראשיים, ואל הסדר השלישי כאשר הם מתקדמים לעולמות האימון המרכזיים של יקום העל. בני-תמותה הופכים לרוחות מסדר רביעי, או לרוחות בוגרות, לאחר שהגיעו למעגל השישי של האוונה, והופכים לרוחות מסדר חמישי בשעה שהם מוצאים את האב האוניברסאלי. בהמשך לכך, הם משיגים את הדרגה השישית של הקיום הרוחני כאשר הם נשבעים את השבועה שמכניסה אותם לעולמי-עד אל משימתם הנצחית בסגל הסופיונות של בני התמותה.

היננו מבחינים כי הסיווג הרוחני, או הציון הרוחני, נקבע על-ידי ההתקדמות בפועל מתחום אחד של שירות ביקום לתחום אחר, או במעבר מיקום אחד למשנהו; כמו כן היננו משערים כי הענקת הסיווג כרוח מן הסדר השביעי בסגל הסופיונות של בני התמותה תתרחש בד בבד עם התקדמותם להצבה נצחית לשם שירות בספירות עלומות שטרם נרשמו עד כה, וכן כתוצאה מהשגתם את האל העליון. ואולם, לאמיתו של דבר, לבד מהערות נועזות אלה אין אנו יודעים על אודות כל זאת יותר משאתם יודעים; ידיעתנו את נתיבת בני התמותה איננה מרחיקה אל מעבר לייעוד הנוכחי בפרדיס.

2. הסופיונים בני התמותה מילאו עד תום את ציווי העידנים, "היו אתם מושלמים"; הם הרקיעו בנתיב האוניברסאלי של הישג בני התמותה; הם מצאו את האל והתקבלו כראוי לסגל הסופיונות. הוויות אלה הגיעו אל הגבול הנוכחי של התקדמות רוחנית, אך לא לסופיות של מעמד רוחני מרבי. הן הגיעו אל הגבול הנוכחי של מושלמות עבור יצור, אך לא לסופיות השירות של יצור. הן התנסו במלוא הסגידה

they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:33 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:34 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:35 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:36 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, "Be you perfect"; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service*. They

לאלוהות, אך לא בסופיות ההישג של האלוהות ההתנסותית.

3. בנות התמותה המהוללות בסגל הסופיות של פרדיס הינן הוויות מרקיעות אשר להן ידע התנסותי של כל שלב בממשות ובפילוסופיה של החיים המלאים ביותר האפשריים של קיום תבוני; זאת בעוד במהלך עידי הרקעה זו מעולמות החומר הנמוכים ביותר ועד לגבהי הרוח של פרדיס, יצורים שורדים אלו אומנו עד מלאו יכולתם בנוגע לכל פרט ופרט של כל עיקרון אלוהי של הניהול הצודק והיעיל – כמו גם הרחום והסבלני – של הבריאה האוניברסאלית של הזמן והמרחב.

היננו סבורים כי בני התמותה זכאים לחלוק עימנו את דעותינו, וכי הינכם חופשיים לשער יחד עימנו בנוגע למסתורין של הייעוד הסופי של סגל הסופיות של פרדיס. לנו נראה כי ברור שהמשימות הנכחיות של היצורים האבולוציוניים אשר הפכו-מושלים הינן בבחינת קורסים על-תיכונים בהבנת היקום וניהול יקומי העל; וכולנו שואלים: "מדוע זה האלים דואגים וטורחים להכשיר את בני התמותה השורדים באופן כה יסודי בטכניקה של ניהול היקום?"

4. שרפים מאמצים

רבים מן השומרים הנאמנים של בני התמותה מורשים לעבור יחד עם בני האדם מושא שמירתם דרך נתיבת ההרקעה, ורבים ממלאכים שומרים אלו, לאחר שהפכו מותכי-אב, מצטרפים לנתיבתם בהישבעם את שבועת הסופיות, ובקבלם לנצח את הייעוד של עמיתיהם בני התמותה. מלאכים אשר עוברים דרך חווית ההרקעה של הוויות בנות-תמותה עשויים לחלוק בייעוד של טבע האדם; באופן זה, הם עשויים להתקבל לנצח לסגל הסופיות. מספרים גדולים מן השרפים המאומצים והמהוללים מסופחים לסגלי הסופיות השונים אשר אינם של בני-תמותה.

5. בנים גשמיים מהוללים

ביקומי הזמן והמרחב קיימת האפשרות לפיה מורשים האזרחים האדמיים של המערכות המקומיות – בשעה שקבלת משימתם הפלנטארית מתעכבת מאוד – להגיש בקשה על-מנת לקבל שחרור ממעמד אזרחות הקבע שלהם. באם בקשה שכזו מתקבלת, הם מצטרפים לעולי הרגל המרקיעים בבירות היקומים, ומשם ממשיכים הלאה אל עבר פרדיס ואל סגל הסופיות של בני התמותה.

כאשר עולם אבולוציוני מתקדם מגיע לעידינים המאוחרים של תקופות האור והחיים, עשויים הבנים הגשמיים, אדם וחווה הפלנטאריים, לבחור להפוך לבני-אדם, לקבל

have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:37 (348:4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:38 (348:5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ADOPTED SERAPHIM

31:41 (348:6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:51 (349:1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:52 (349:2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark

מכוונים ולצאת אל המסע האבולוציוני של הטיפוס מעלה ביקום, מסע המוביל אל סגל הסופיונות של בני התמותה. בנים גשמיים מסוימים מאלו כשלו חלקית, או ערקו טכנית ממשימתם כמאיצים ביולוגיים, כפי שעשה אדם באורנטיה; במקרים אלו נאלצים הם לאמץ את המהלך הטבעי של בני-אדם בעולם, לקבל מכוונים, לעבור דרך המוות ולהתקדם באמצעות האמונה דרך משטר ההרקה, שלאחריו מגיעים הם לפרדיס ולסגל הסופיונות של בני התמותה.

לא ניתן למצוא בנים גשמיים אלו בפלוגות סופיונים רבות. נוכחותם מעניקה פוטנציאל רב לאפשרויות של שירות גבוה לקבוצה שכזו, ולעולם נבחרים הם כמנהיגיה. אם שני בני הזוג העִדניים מסופחים לאותה קבוצה, הם לרוב מורשים לפעול במשותף, כאישיות אחת. זוגות מרקיעים שכאלו מצליחים בהרפתקת השילוש הרבה יותר מאשר בני-תמותה מרקיעים.

6. בריות אמצעדרכיות מהוללות

בפלנטות רבות נוצרים יצורים אמצעדרכיים במספרים גדולים, ואולם רק לעיתים רחוקות הם נשארים בעולם אשר בו נולדו לאחר שזה התייצב במעמד של אור וחיים. או אז, או מעט לאחר מכן, הם משוחררים ממעמדם כאזרחים קבועים ומתחילים בהרקה לעבר פרדיס, בעוברים דרך העולמות המורונטיים, יקום-העל והאוונה בחברת בני התמותה של הזמן והמרחב.

היצורים האמצעדרכיים של היקומים השונים נבדלים רבות אלו מאלו במקורם ובטיבם, ואולם, כולם מיועדים לאחד מסגלי הסופיונים של פרדיס. בסופו של דבר, כל האמצעדרכיים המשניים מותכים עם מכוון ומתקבלים לסגל בני התמותה. רבות מפלוגות הסופיונים כוללות בקרבן אחת מן ההוויות המהוללות האלה.

7. מבשרי האור

כל פלוגת סופיונים מונה בעת הנוכחית 999 אישיותות במעמד אישיות תחת שבועה, חברות קבועות. המקום הריק נתפס על-ידי ראש מבשרי האור, המסופח בכל משימה בודדת. ואולם, הוויות אלה הינן אך בבחינת חברות זמניות בסגל.

כל אישיות שמימית אשר מסופחת לשירות של סגל סופיונות כלשהו מכונה בשם מבשרת אור. הוויות אלה אינן נשבעות את שבועת הסופיונים, ואף-על-פי שהן כפופות לארגון של הסגל, הן אינן חברות קבועות בו. קבוצה זו עשויה לכלול שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, אזרחי פרדיס או צאצאיהם ששולשו – כל הוויה הנחוצה לשם הוצאתה אל הפועל של משימה סופיונית זמנית. האם הוויות אלה תסופחנה לסגל במשימתו הנצחית, את זאת אין

upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:53 (342:3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:61 (342:4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:62 (342:5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:71 (342:6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangel of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

31:72 (342:7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings

אנו יודעים. עם סיום הסיפוח, חוזרים מבשרי האור הללו למעמדם הקודם.

במבנה הנוכחי של סגל הסופיונות של בני התמותה קיימים אך ורק שישה סוגים של חברים קבועים. כפי שניתן לצפות, הסופיונים עוסקים רבות בהשערות בנוגע לזהותם של חבריהם העתידיים, ואולם קיימת ביניהם הסכמה מועטה בלבד.

לעיתים תכופות הינו מעלים באוורסה השערות באשר לזהות הקבוצה השביעית של הסופיונים. הינו בוחנים רעיונות רבים, הכוללים הצבה אפשרית של חלק מן הסגלים המצטברים של הקבוצות הרבות ששולשו בפרדיס, בוויסג'רינגטון ובמעגל הפנימי של האוונה. ואפילו הועלתה ההשערה שסגלי הסופיונות יורשו לשלש רבים מעוזריהם בעבודת ניהול היקומים, במידה ואלו מיועדים לשרת ביקומים המצויים עת במהלך היווצרותם.

אחד מאיתנו מחזיק בדעה שאת המקום הריק הזה בסגל תמלא הוויה מסוג כלשהו, אשר מקורה הוא ביקום החדש של שירותו העתידי; אחר נוטה להאמין שמקום זה ימלא על-ידי סוג מסוים של אישיות פרדיס אשר טרם נבראה, ואשר טרם התממשה-לבסוף או שולשה. אך קרוב לוודאי שנמשיך להמתין עד לכניסת הסופיונים לשלב ההישג הרוחני השביעי שלהם, בטרם נדע את הדבר לאשורו.

8. הטרנסצנדנטאלרים

חלק מן ההתנסות של בן התמותה שהפך מושלם כסופיון בפרדיס כוללת את הניסיון להבין את טיבן ואת אופן פעולתן של יותר מאלף קבוצות של אזרחי-העל הטרנסצנדנטאליים של פרדיס, הוויות שהתממשו-לבסוף בעלות תכונות מוחלטות. במגעים עם אישיות-על אלה, מקבלים הסופיונים המרקיעים סיוע רב בדמות ההנחיה המועילה של סדרים רבים של סועדים טרנסצנדנטאליים, אשר משימתם הינה להציג את הסופיונים המפותחים בפני אחיהם החדשים מפרדיס. כלל הסדר של הטרנסצנדנטאלרים מתגורר במערב פרדיס, באזור עצום ממדים אשר אותו מאכלסים הם לבדם.

בעת הדיון על אודות הטרנסצנדנטאלרים, הינו מוגבלים לא רק בשל מגבלות ההבנה האנושית, אלא גם על-ידי תנאי ההרשאה החלים על התגלויות אלה העוסקות באישיות פרדיס. הוויות אלה אינן קשורות בשום צורה ואופן להרקעתם של בני התמותה להאוונה. לקהילה העצומה של הטרנסצנדנטאלרים של פרדיס אין כל נגיעה לענייניה של האוונה, או לענייני שבעת יקומי העל, משום שהם עוסקים אך ורק בניהול-העל של ענייני יקום האב.

attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (360.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (360.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (360.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (360.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentalers live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (360.5) In the discussion of Transcendentalers we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentalers have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

כיצורים, ביכולתכם להגות בבורא, ואולם תתקשו להבין כי קיים אוסף עצום ומגוון של הוויות תבוניות אשר אין בוראות ואף אין בוראות. הטרנסצנדנטאלרים הללו אינם בוראים אף בריה, ומעולם לא נבראו בעצמם. בעת שדון במקורם, ועל-מנת להימנע מלעשות שימוש במושג חדש – כינוי שרירותי וחסר משמעות – היינו סבורים כי מוטב יהיה אם נאמר כי הטרנסצנדנטאלרים פשוט מתממשים-לבסוף. בהחלט ייתכן שלמוחלט האלוהי הייתה נגיעה למקורם, וכי הוא משפיע על ייעודם, ואולם הוויות ייחודיות אלה אינן נשלטות כעת על-ידי המוחלט האלוהי. הן כפופות לאל המרבי, ושהותן הנוכחית בפרדיס נתונה לפיקוחו ולהכוונתו של שילוש פרדיס בכל המובנים.

אף כי כל בני התמותה המגיעים לפרדיס מתרועעים תכופות עם הטרנסצנדנטאלרים, כפי שהם עושים כן עם אזרחי פרדיס, קורה שהמגע הרציני הראשון של האדם עם טרנסצנדנטאלר מתרחש באותו מאורע ראוי לציון, בשעה שהוא עומד כחבר בקבוצת סופיונים חדשה במעגל הקבלה של הסופיונים, בעוד ראש הטרנסצנדנטאלרים, העומד בראש האדריכלים של יקום האב, מנהל את שבועת הנצח לשילוש.

9. אדריכלי יקום האב

האדריכלים של יקום האב הינם הסגל השולט של הטרנסצנדנטאלרים של פרדיס. סגל שלטוני זה מונה 28,011 אישיות הניחות בדעת ברמת מאסטר, ברוח עילאית ובמחלטופיות נשגבת. העומד בראש קבוצה רבת-הוד זו, אדריכל המאסטר הבכיר, הוא המתאם והעומד בראש של כל ההוויות התבוניות בפרדיס אשר הינן מתחת לרמת אלוהות.

האיסור השישה-עשר בהרשאה המאשרת מסמכים אלו קובע: "אם יהא הדבר נכון, ניתן לגלות את עובדת קיומם של האדריכלים של יקום האב ושל עמיתיהם, אך לא ניתן לגלות במלואם את מקורם, את טיבם ואת ייעודם." לעומת זאת, היינו מורשים ליידע אתכם כי אדריכלי מאסטר אלו קיימים בשבע רמות המוחלטופי. שבע הקבוצות האלה מסווגות כדלקמן:

1. רמת פרדיס. אך ורק האדריכל הבכיר, או הראשון שהתממש-לבסוף, פועל ברמה הזו, אשר הינה הגבוהה ביותר מכל רמות המוחלטופי. אישיות מרבית זו – אשר איננה בוראת ואשר לא נבראה – התממשה לבסוף בשחר הנצח ופועלת כעת כמתאמת המעודנת של פרדיס ושל עשרים-ואחד העולמות של פעולותיו הנלוות.

2. רמת האוונה. ההתממשות-לבסוף השנייה הניבה שלושה מתכנני מאסטר ומנהלים מוחלטופיים, אשר הקדישו עצמם תמיד לתיאום

31:83 (350:6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:84 (351:1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:91 (351:2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:92 (351:3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:93 (351:4) 1. *The Paradise Level*. Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:94 (351:5) 2. *The Havona Level*. The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion

של מיליארד הספירות המושלמות של היקום המרכזי. המסורת של פרדיס מספרת כי שלושת האדריכלים הללו, יחד עם עצתו של האדריכל הבכיר אשר התממש-לבסוף עוד קודם לכן, תרמו לתכנונה של האוונה, ואולם אין אנו יודעים את דברים לאשורם.

3. רמת יקום-העל. הרמה המוחלטת השלישית כוללת את שבעת אדריכלי המאסטר של שבעת יקומי העל, אשר כעת, כקבוצה, מבילים את זמנם – הנחלק באופן שווה בעיקרו – עם שבע רוחות האב בפרדיס ועם שבעת המבצעים העליונים בשבעת העולמות המיוחדים של הרוח האינסופית. הם הינם מתאמי-העל של היקום המקיף.

4. רמת החלל הראשית. קבוצה זו מונה שבעים אדריכלים, והיננו משערים כי הם עוסקים בתוכניות המרביזות הנוגעות ליקום הראשון של החלל החיצון, הנע כעת אל מעבר לגבולות שבעת יקומי העל הנוכחיים.

5. רמת החלל השניונית. סגל חמישי זה של אדריכלים מונה 490 חברים. ושוב, היננו משערים כי הם בוודאי נוגעים ליקום השני של החלל החיצון, מקום בו הפיזיקאים שלנו גילו זה מכבר תנועות אנרגיה מובחנות.

6. רמת החלל השלישונית. קבוצה שיטית זו של אדריכלי מאסטר מונה 3,430 חברים, ובאופן דומה, היננו מסיקים כי אפשר שהם עוסקים בתוכניות העצומות בעבור היקום השלישי של החלל החיצון.

7. רמת החלל הרבעונית. סגל אחרון זה הינו הגדול מכולם, והוא מונה 24,010 אדריכלי מאסטר. ואם תקפות השערותינו הקודמות, כי אז חייב הוא להיות קשור ליקום הרביעי והאחרון של יקומי החלל החיצון ההולכים וגדלים כל העת.

שבע קבוצות אדריכלי אב אלה מונות 28,011 מתכנני יקום. בפרדיס קיימת מסורת לפיה בנצח העבר נערך ניסיון ההתממשות-לבסוף של אדריכל המאסטר ה-28,012 במספר, ואולם הוויה זו נכשלה בניסיונה להפוך למוחלטת וחוותה את היבלעות האישיות אל קרבו של המוחלט האוניברסאלי. ייתכן שהסדרה העולה של אדריכלי האב הגיעה לגבול המוחלטות באדריכל ה-28,011 וכי הניסיון ה-28,012 נתקל ברמת הנכחות המתמטית של המוחלט. במילים אחרות, ברמת ההתממשות-לבסוף ה-28,012, איכות המוחלטות הייתה שקולה לרמתו של האוניברסאלי והגיעה לערכו של המוחלט.

מצד ארגונם התפקודי, פועלים שלושת האדריכלים המפקחים על האוונה כעוזרי-עמיתיו של אדריכל פרדיס הבודד. שבעת האדריכלים של יקומי-העל משמשים כמתאמים של שלושת מפקחי האוונה. שבעים המתכננים של היקומים ברמת החלל החיצון הראשית משמשים כעת כעוזריהם-עמיתיהם של שבעת האדריכלים של שבעת יקומי העל.

perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the

seven superuniverses.

31:9.12 (352.9) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.9) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. ההרפתקה המרבית

אדריכל המאסטר הראשי חולש על שבע סגלי הסופיונות, אשר הם:

1. סגל הסופיונות של בני התמותה.
2. סגל הסופיונים מפרדים.
3. סגל הסופיונים ששולשו.
4. סגל הסופיונים האחודים ששולשו.
5. סגל הסופיונים מהאוונה.
6. סגל הסופיונים הטרנסצנדנטאליים.
7. סגל בני הגורל העלומים.

לכל אחד מן הסגלים הללו של גורל יש מנהל העומד בראשו, ושבעת המנהלים הללו מהווים יחד את מועצת הגורל העליונה של פרדיס; ובמהלך העידן האוניברסאלי הנוכחי, גראנדפאנדה הוא העומד בראש גוף עליון זה, המקצה את המשימות ביקום עבור ילדי הגורל המרבי.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

- 31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

התאספותם יחד של שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלת את מציאות גיוס הפוטנציאלים, את האישיות, את הדעת, את הרוחות, את המוחלטות ואת הממשיות ההתנסותיות, אשר קרוב לוודאי מתעלות אפילו מעל לתפקודיה העתידיים של ההווה העליונה ביקום האב. אך סביר כי שבעת סגלי הסופיונים הללו מסמלים את הפעילות הנוכחית של השילוש המרבי, העוסק בגיוס הכוחות של הסופי ושל המוחלטות ביקומי לקראת אותן התפתחויות בלתי-נתפשות ביקומי החלל החיצון. דבר כגיוס הזה לא התרחש מאז אותם זמנים רחוקים מזה נצח, בשעה ששילוש פרדיס גייס באופן דומה את אותן אישיות אשר התקיימו בפרדיס ובהאוונה, ומינה אותן לשמש כמנהלות וכשליטות של שבעת יקומי העל המתוכננים של הזמן והמרחב. שבעת סגלי הסופיונים מייצגים את תשובתו האלוהית של היקום המקיף לצרכים העתידיים של הפוטנציאלים שטרם-התפתחו ביקומים החיצוניים של הפעילויות העתידי-הנצחיות.

היננו מסתכנים במתן תחזית על אודות יקומים חיצוניים עתידיים וגדולים יותר אשר בהם עולמות מיושבים, ספירות חדשות המיושבות בסדרים חדשים של הוויות מעודנות וייחודיות, יקום חומרי נשגב במרביותו, בריאה עצומה אשר חסרה רק פרט אחד חשוב – נוכחותה של התנסות סופית ממשית בחיים האוניברסאליים של הקיום ההרקעי. יקום שכזה ייבא מתוך מגבלה התנסותית עצומה שהינה: היעדר ההשתתפות של העליון הכול-יכול בהתפתחותו. כל היקומים החיצוניים הללו ייהנו מן הסעד שאין-דומה-לו ומשליטת-העל השמימית של הווה העליונה; ואולם, עצם עובדת נוכחותה הפעילה תמנע את השתתפותם בהתממשותה של האלוהות העליונה.

בעידן הנוכחי של היקום סובלות האישיות המתפתחות של היקום המקיף מקשיים רבים הנגרמים עקב ההתממשות הבלתי-מוגמרת של ריבונות האל העליון; ואולם, כלנו חולקים בהתנסות הייחודית של התפתחותו. אנו היננו מתפתחים בו והוא מתפתח בנו. בזמן כלשהו בנצח העתיד, תהא התפתחותה של האלוהות העליונה בבחינת עובדה מוגמרת של ההיסטוריה של היקום, וההזדמנות להשתתף בהתנסות מופלאה זו תחלוף מעל במת הפעילות הקוסמית.

ואולם, אלו מאתנו אשר רכשו התנסות ייחודית זו במהלך ילדותו של היקום, ישמרו עליה כעל אוצר במשך כל נצח העתיד. ורבים מאיתנו משערים כי תהא זו משימת המילואים המצטברים בהדרגה של בני התמותה המרקיעים אשר הפכו-מושלמים והנמנים על סגל הסופיונים, ובנוסף להם גם של ששת הסגלים האחרים, אשר, בדומה לכך, ממשכים לגייס לשורותיהם, ולנהל את היקומים החיצוניים הללו בניסיון לפצות על החוסר ההתנסותי שלהם, הנובע מאי-השתתפותם באבולוציה של ההווה העליונה בזמן ובמרחב.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

חוסרים אלו הינם בלתי-נמנעים בכל רמות הקיום ביקום. כעת, במהלך עידן היקום הנוכחי, אנו – אלו הנמנים על רמות הקיום הרוחניות הגבוהות יותר – יורדים לנהל את היקומים האבולוציוניים ולסעוד את בני התמותה המרקיעים, ובכך מנסים לכפר על חסכיהם במציאות ההתנסות הרוחנית הגבוהה יותר.

ואף כי לאמיתו של דבר אין אנו יודעים כהוא זה על אודות תכניותיהם של אדריכלי יקום האב בנגע לבריאות חיצונית אלה, אף-על-פי-כן היננו בטוחים בוודאות באשר לשלושה דברים:

1. למעשה קיימת מערכת חדשה ועצומה של יקומים המצויים במהלך הדרגתי של ארגון במרחבי החלל החיצון. סדרים חדשים של בריאות פיזיות, וכן מעגלי-ענק של יקומים על-גבי יקומי הרוחשים הרחק מעבר לגבולות הנוכחיים של הבריאות המיושבות והמאורגנות, ניתנים לצפייה בפועל באמצעות הטלסקופים שלכם. בעת הנוכחית, בריאות חיצונית אלה הינן פיזיות לחלוטין; ככל הנראה הן בלתי-מיושבות, ודומה כי הן אף נעדרות ניהול בידי בריות.

2. מזה עידן ועידנים נמשך הגיוס המסתורי והבלתי-מוסבר בעליל של ההוויות המרקיעות שהפכו-מושלמות של הזמן והמרחב, יחד עם ששת סגלי הסופיונים האחרים.

3. בצמוד להתרחשויות אלה, צוברת אישיות האלוהות העליונה כוח פריבון הכול-יכול של בריאות-העל.

בעודנו צופים בשילוש התפתחויות זה, המערב יצורים, יקומים ואלוהויות, האם ניתן להלין על כך שהיננו מצפים שדבר-מה חדש ועולם מתקרב לידי מימוש ביקום האב? האין זה אך טבעי שנשייך את הגיוס והארגון הממושכים של היקומים הפיזיים, המתרחשים ברמה אשר טרם נודעה עד כה, וכן את הופעת האישיות של ההוויה העליונה, לתוכנית מדהימה זו, המכוונת לשם רוממות בני התמותה של הזמן אל עבר מושלמות אלוהית – ולגיוסם לאחר-מכן בפרדיס לסגל הסופיונות – כהצבה וכייעוד הלוטים במסתורין אוניברסאלי? האמונה ההולכת ונפוצה בכלל אוורסה היא כי סגלי הסופיונות הנאספים מיועדים לשם שירות עתידי כלשהו ביקומי החלל החיצון, היכן שאנו כבר מסוגלים לזהות את הצטברותם של שבעים-אלף צבירי חומר, לכל הפחות, אשר כל אחד מהם גדול מכל אחד מיקומי העל הנוכחיים.

בני-תמותה אבולוציוניים נולדים על הפלנטות בחלל, עוברים דרך העולמות המורונטיים, מרקיעים ביקומי הרוח, חוצים את ספירות האוונה, מוצאים את האל, מגיעים לפרדיס ומצורפים לסגל הסופיונות הראשי, שם הם ממתינים למשימת השירות הבאה שלהם ביקום. קיימים שישה סגלי סופיונות אחרים המצויים בתהליך היאספות, אך גראנדפאנדה, בן

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powering as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender,

התמותה המרקיע הראשון, עומד בראש כל סדרי הסופיונים של פרדיס. ובראותנו מחזה נשגב זה, כולנו קוראים: איזה ייעוד רב-הוד לילדי הזמן אשר מוצאם-חייתי! איזה ייעוד רב-הוד לבנים הגשמיים של החלל!

[הובא בחסותם המשותפת של יועץ אלוהי ושל אחד בלא שם ומספר אשר הוסמכו לפעול כך על-ידי עתיקי היומין באוורסה.]

שלושים-ואחד מסמכים אלו, המתארים את טיב האלוהות, את ממשות פרדיס, את הארגון ואת הפעולה של היקום המרכזי ושל יקומי העל, את אישיות היקום המקיף ואת הייעוד הגבוה של בני התמותה האבולוציוניים, נתמכו, נוסחו והועברו לשפה האנגלית על-ידי מועצה גבוהה בת עשרים-וארבעה מנהלים של אורונטון, אשר פועלים בהתאם להרשאה שהונפקה על-ידי עתיקי היומין באוורסה, ואשר הנחתה אותנו באשר למה שעלינו לעשות באורנטיה, מספר 606 של שטֶנְיָה, בנֶרְלַטִיאֶדֶק של נבאדון, בשנת 1934 לספירה.

presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

הספר של אורנטיה

חלק II. היקום המקומי

מסמך 32. ההתפתחות של היקומים המקומיים

033 ⇨

הספר של אורנטיה

031 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 32

ההתפתחות של היקומים המקומיים

סעיפים

מבוא

1. הופעתם הפיזית של היקומים
2. ארגון היקום
3. הרעיון האבולוציוני
4. יחסו של האל ליקום מקומי
5. התכלית הנצחית והאלוהית

מבוא

יקום מקומי הינו פרי מלאכתו של בן בורא מסדר המיכאלים מפרדיס. היקום המקומי מורכב ממאה קונסטלציות, אשר כל אחת מהן כוללת מאה מערכות של עולמות מיושבים. כל מערכת כזו תכלול בסופו של דבר כאלף ספירות מיושבות.

כלל היקומים הללו של זמן ומרחב הינם אבולוציוניים. לעולם מתקדמת התוכנית היצירתית של המיכאלים מפרדיס בנתיב הפיתוח ההדרגתי וההתפתחות המדורגת של היכולות ושל הטבע הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של מגוון היצורים הנכללים במסגרת הסדרים השונים של הספירות המרכיבות יקום מקומי מעין זה.

אורֶנְטִיָּה משתייכת ליקום מקומי אשר הריבון שלו הוא האל-אדם של נְבָאדוֹן, ישוע מנצרת ומיכאל מִסְאֵלְיִנְגְטוֹן. וכל תכניותיו של מיכאל בעבור היקום המקומי הזה אושרו במלואן על-ידי שילוש פרדיס עוד בטרם יצא להרפתקה העליונה של החלל.

בני האל רשאים לבחור את תחומי פעילותם כבוראים, ואולם הבריות החומריות האלה נצפו ותוכננו במקור על-ידי אדריכלי יקום האב.

PAPER 32

THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

^{3201 (357.1)} A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

^{3202 (357.2)} These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolvement and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

^{3203 (357.3)} Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

^{3204 (357.4)} The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. הופעתם הפיזית של היקומים

התפעולים הטרומ-יקומיים של כוח-החלל ושל האנרגיות הקדומניות הינם מלאכתם של מארגני כוח המאסטר של פרדיס; ואולם, כאשר האנרגיה המגיחה הופכת להיות תגובתית לכבידה מקומית או קווית בתחומי יקום-העל, אלו נסוגים ממלאכתם זו לטובת מנהלי הכוח של יקום-העל הנדון.

מנהלי כוח אלו פועלים לבדם בשלבי הקדם-חומר והטרומ-כוח של בריאת יקום מקומי. אין לבן בורא הזדמנות להתחיל בארגון היקום, עד אשר מנהלי הכוח מצליחים להניע באופן מספק את אנרגיות החלל על-מנת לספק בסיס חומרי – שמשות אמיתיות וספירות חומריות – בעבור היקום המגיח.

כלל היקומים המקומיים הינם בקירוב בעלי אותו פוטנציאל אנרגטי, אף כי הם נבדלים זה מזה במידה רבה בממדיהם הפיזיים, ואף כי הם עשויים להיבדל מעת לעת בתכולה של חומר-נראה. המתת של מטען הכוח ושל פוטנציאל-החומר של יקום מקומי נקבעים הן על-ידי התפעולים של מנהלי הכוח ושל קודמיהם, הן על-ידי פעילויות הבן הבורא והן על-ידי מתת השליטה הפיזית הטבועה שבה מחזיקה עמיתתו היצירתית.

מטען האנרגיה של יקום מקומי הינו, בקירוב, אחד חלקי מאה-אלף של מתת הכוח של יקום-העל שלו. במקרה של נבאדון, יקומכם המקומי, המסה של החומר הינה מעט פחותה מכך. מנקודת מבט פיזית, לנבאדון מוקנית כל המתת הפיזית של אנרגיה ושל חומר העשויים להימצא בכל בריאה מקומית אחרת באורונטון. המגבלה הפיזית היחידה להתרחבות ההתפתחותית של היקום של נבאדון נעוצה בכמות המטען של אנרגיית-חלל המוחזקת על-ידי שליטת הכבידה של איחוד הכוחות והאישיות של מנגנון היקום המשולב.

כאשר האנרגיה-חומר הגיעה לשלב מסוים של הגשמת מסה, מופיע על הבמה בן בורא מפרדיס, אשר אליו מתלווה בת יצירתית של הרוח האינוסופית. בה בעת עם הופעתו של הבן הבורא, מתחילה העבודה על הספירה הארכיטקטונית אשר עתידה להפוך לעולם המטה של היקום המקומי המתוכנן. במשך עידנים ארוכים בריאה מקומית שכזו מתפתחת, שמשות הופכות יציבות, פלנטות נוצרות ונכנסות אל מסלוליהן, בעוד נמשכת מלאכת יצירת העולמות הארכיטקטוניים אשר עתידים לשמש כמטה הקונסטלציה וכבירותיהן של המערכות.

2. ארגון היקום

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

^{321.1 (357.5)} The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

^{321.2 (357.6)} These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

^{321.3 (357.7)} The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

^{321.4 (358.1)} The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

^{321.5 (358.2)} When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. UNIVERSE ORGANIZATION

מנהלי הכוח והוויות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי מקדימים את הבנים הבוראים בארגון של היקום. מארגיית החלל אשר אורגנה עוד קודם כזאת, פון הבן הבורא שלכם, מיכאל, את העולמות המיושבים של יקום נבאדון, ומני אז מקדיש הוא עצמו בדקות לניהול. מן האנרגיה אשר נתקיימה עוד קודם לכן, מגשימים בנים אלוהיים אלו חומר נראה-לעין, מתכננים יצורים חיים, ויוצרים – בשיתוף נוכחות הרוח האינסופית ביקום – פמליה מגוונת של אישיות רוחניות.

מנהלי הכוח ובקרי האנרגיה הללו, אשר הקדימו בהרבה את הבן הבורא בשלב העבודה הפיזית המקדמית של ארגון היקום, משרתים לאחר מכן בשיתוף רב-הוד עם בן יקום זה, ולנצח נותרים קשורים לשליטתן של אותן אנרגיות אשר הם עצמם ארגנו והזרימו במעגלים במקור. בסאלווינגטון פועלים כעת אותם מאה מרכזי כוח אשר שיתפו פעולה עם הבן הבורא שלכם בעת יצירתו המקורית של יקום מקומי הזה.

פעולת הבריאה הפיזית הראשונה אשר הושלמה בנבאדון נכללה בארגון עולם המטה – הספירה הארכיטקטונית של סאלווינגטון – על לויניו. מעט יותר ממיליארד שנים, כמניין הזמן הנוכחי בפלנטה שלכם, חלפו למן התנועות הראשונות של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ועד להגעת הסגל החי לספירות המושלמות של סאלווינגטון. מיד לאחר בנייתה של סאלווינגטון, נבראו מאה עולמות המטה של הקונסטלציות המתוכננות ועשרת-אלפים ספירות המטה של המערכות המקומיות המתוכננות של השליטה והניהול הפלנטאריים, יחד עם לויניו הארכיטקטוניים. עולמות ארכיטקטוניים שכאלו מתוכננים לשכן הן אישיות רוחניות וחומריות, והן את שלבי הביניים המורונטיים, או שלבי המעבר, של ההווה.

סאלווינגטון, המטה של נבאדון, ממוקם בדיוק במרכז מסת-האנרגיה של היקום המקומי. ואולם, יקומכם המקומי אינו מערכת אסטרונומית בודדת, אף כי מערכת גדולה אכן קיימת במרכז הפיזי.

סאלווינגטון הינו המטה האישי של מיכאל מנבאדון, אך לא תמיד הוא ימצא שם. בעוד שפעולתו החלקה של יקומכם המקומי אינה דורשת עוד את נוכחותו הקבועה של הבן הבורא בספירת הבירה, עובדה זו לא הייתה נכונה בעידנים המוקדמים יותר של הארגון הפיזי. בן בורא אינו יכול לעזוב את עולם המטה שלו בטרם הושלם ייצוב הכבידה של התחום באמצעות הפיכת אנרגיה מספיקה לחומר, זאת על-מנת לאפשר למערכות ולמעגלים השונים לאזן אלו את אלו על-ידי משיכה חומרית ההדדית.

משמשלמת התוכנית הפיזית של יקום, הבן

^{3221 (388.3)} The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

^{3222 (388.4)} These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

^{3223 (388.5)} The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

^{3224 (388.1)} Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

^{3225 (388.2)} Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

^{3226 (388.3)} Presently, the physical plan of a universe

הבורא מתכנן את תכניתו לבריאת חיים בשיתוף עם הרוח היצירתית; או אז מתחילה נציגה זו של הרוח האינוסופית את תפקידה ביקום כאישיות בוראת מובחנת. משנססחה ובוצעה פעולת בריאה ראשונה זו, מפציע לידי קיום כוכב הבוקר הזוהר, הביטוי האישיותי של מושג יצירתי ראשוני זה של זהות ושל אידיאל אלוהותי. זהו המנהל הראשי של היקום, עמיתו האיש של הבורא, אשר דומה לו בכל ההיבטים הנוגעים לאישיות, אף כי הינו מוגבל בביורר במאפייני האלוהות.

וכעת, משסופק יד-ימיו, עוזרו ומנהלו הראשי של הבורא, ממשיך תהליך ההבאה לכדי קיום של מערך נפלא ורחב של יצורים מגוונים. בניו ובנותיו של היקום המקומי ממשמשים ובאים, וזמן קצר לאחר מכן מסופק בעבור אותה בריאה גם הממשל, המשתרע ממועצות היקום העליונות ועד לאבות הקונסטלציות ולריבוי המערכות המקומיות – אותם צבירי עולמות אשר מתוכננים להפוך בהמשך לביתם של מגוון הגזעים בני התמותה של היצורים הרצוניים; ועל כל אחד מן העולמות הללו יחלוש נסיך פלנטארי.

ואז, משיקום שכזה אורגן באופן כה שלם, ומשאויש בשלמותו, מקבל הבורא את הצעת האב לברוא אדם בן-תמותה בצלם האלוהי.

עדיין נמשך תהליך ארגון המשכנות הפלנטאריים בנבאדון; זאת משום שיקום זה הוא אכן צביר על ימים בקרב עולמות הכוכבים והפלנטות של אורונטון. על-פי הרישום האחרון, קיימות בנבאדון 3,840,101 פלנטות מיושבות, ואילו שטניה, המערכת המקומית של עולמכם, הינה נציגה אופיינית למדי של מערכות אחרות.

שטניה איננה מערכת פיזית אחידה, יחידה אסטרונומית אחת, או ארגון אסטרונומי אחד. 619 עולמותיה המיושבים ממוקמים ביותר מחמש-מאות מערכות פיזיות שונות. ורק בחמש מהן יש יותר משני עולמות מיושבים, ומתוכם, רק באחת יש ארבע פלנטות מיושבות; זאת בעוד שקיימות ארבעים-ושש מערכות אשר בהן שני עולמות מיושבים.

מערכת העולמות המיושבים של שטניה מרוחקת מאוד מאוורסה ומאותו צביר שמשות עצום המשמש כמרכז הפיזי, או כמרכז האסטרונומי, של יקום-העל השביעי. המרחק מירושם, המטה של שטניה, ועד למרכז הפיזי של יקום-העל של אורונטון, הנמצא אי-שם הרחק בהיקף הדחוס של שביל-החלב, הינו מעל למאתיים אלף שנות-אור. שטניה מצויה בפרפריה של היקום המקומי, ונבאדון מצוי כעת קרוב מאוד לקצהו של אורונטון. המרחק ממערכת העולמות המיושבים החיצונית ביותר ועד למרכזו של יקום-העל, עומד על מעט פחות

is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

3227 (3224) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

3228 (3225) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

3229 (3226) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32210 (3227) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32211 (3228) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusalem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

ממתיים-וחמישים אלף שנות אור.

היקום של נבאדון חג כעת הרחק לעבר החלק הדרומי והמזרחי של מסלול יקום-העל של אורונטון. היקומים השכנים הקרובים ביותר הם: אָוֶלֶן, הֶנְסֶלֶן, סָאנְסֶלֶן, פּוֹרְטָלֶן, וּוֹלְוֶרִינג, פָּאנוֹוִינג וְאֶלְוֶרִינג.

ואולם, סיפור התפתחותו של יקום מקומי הוא ארוך. המסמכים הנוגעים ליקום-העל מציגים נושא זה;; אלו שבחלק זה עוסקים בבריאות המקומיות, וממשיכים לעסוק בו, ואלו הבאים אחר-כך, הנוגעים להיסטוריה ולייעוד של אורנטיה, משלימים את היריעה. ואולם, תוכלו להבין כראוי את ייעודם של בני התמותה של בריאה מקומית שכזאת אך ורק מתוך קריאה קפדנית בסיפור חייו ובתורתו של הבן הבורא שלכם, כפי שהוא חי פעם חיי אדם, בדמות בשר ודם, בעולם האבולוציוני שלכם ממש.

^{32212 (360.1)} The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvoring.

^{32213 (360.2)} But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. הרעיון האבולוציוני

הבריאה היחידה אשר עומדת איתן באופן מושלם היא האוונה, היקום המרכזי, אשר נברא ישירות על-ידי מחשבתו של האב האוניברסאלי ומילתו של הבן הנצחי. האוונה הינו יקום קיומי, מושלם ושלם, המקיף את גִּיתֵן של האלוהיות הנצחיות, מרכזם של הדברים כולם. הבריאות של שבעת יקומי-העל הינן סופיות, אבולוציוניות ומצויות בהתקדמות מתמדת.

מקורן של כל המערכות הפיזיות של הזמן והמרחב הוא אבולוציוני. עד אשר הן נכנסות אל תוך המעגלים המיוצבים של יקומי-העל שלהן, מערכות אלה אפילו אינן מיוצבות מבחינה פיזית. וכך, אף היקום המקומי איננו מיוצב באור ובחיים בטרם מוצא האפשרויות הפיזיות שלו להתרחבות ולהתפתחות, ובטרם יוצב ויושב לנצח הסטאטוס הרוחני של כל עולמותיו המיושבים.

למעט ביקום המרכזי, מושלמות הינה הישג מדורג. ביקום המרכזי יש לנו תבנית של מושלמות, ואולם כל שאר העולמות חייבים להגיע למושלמות הזו באמצעות השיטות שנקבעו להתקדמות של אותם עולמות או יקומים ייחודיים. כמו כן, מגוון אינסופי כמעט מאפיין את תכניות הבנים הבוראים לארגון, להתפתחות, להטלת משמעת ולייצובם של יקומיהם התואמים.

למעט נוכחותו האלוהית של האב, כל יקום מקומי מהווה במידה מסוימת שכפול של הארגון המנהלי של הבריאה המרכזית, או התבניתית. אף כי האב האוניברסאלי נוכח אישית ביקום המשכן, הוא אינו שוכן בדעת ההווה אשר מקורן ביקום זה באותו אופן שבו הוא שוכן, פשוט כמשמעו, עם נשמותיהם של בני התמותה של הזמן והמרחב. דומה כי קיים פיצוי של חוכמה שלמה בְּתִיאָם ובְּוִיסוֹת העניינים הרוחניים של הבריאה רחבת היריעה. ביקום המרכזי האב

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

^{3231 (360.3)} The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

^{3232 (360.4)} The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

^{3233 (360.5)} Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

^{3234 (360.6)} With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of

נוכח באופן אישי ככזה, אך נעדר מן הדעת של ילדי אותה בריאה מושלמת; ביקומי הזמן, האב נעדר באופן אישי, בהיותו מיוצג על-ידי בניו הריבוניים, בעודו נוכח באופן אינטימי בדעת של ילדיו בני התמותה, בהיותו מיוצג באופן רוחני בנכחותם הקדם-אישית של משגחי המסתורין השוכנים בדעת היצורים הרצוניים הללו.

בְּמִטָּה של יקום מקומי שוכנות כל אותן אישיותות בוראות ויצירות המייצגות סמכות המוכלת-בעצמה ואוטונומיה מנהלית, למעט נכחותו האישית של האב האוניברסאלי. ביקום המקומי ניתן למצוא דבר-מה מכל אחד, וכן מישור מכל סוגי ההוויות התבוניות כמעט, המתקיימות ביקום המרכזי, למעט האב האוניברסאלי. אף-על-פי שהאב האוניברסאלי אינו נוכח אישית ביקום המקומי, הוא מיוצג באופן אישי על-ידי בנו הבורא, בתחילה כבא כוחו של האל ולאחר מכן כשליט עליון וריבוי בזכות עצמו.

ככל שאנו ממשיכים לרדת בסולם דרגות החיים, כך קשה יותר לאנן את האב הבלתי-נראה באמצעות עין האמונה בלבד. לעולם מתקשים היצורים הנמוכים – ולעיתים אפילו האישיותות הגבוהות יותר – לראות את האב האוניברסאלי בבניו הבוראים. וכך, עד הגיע עת התעלותם הרוחנית, ועד אשר תאפשר התפתחותם המושלמת לחזות באל באופן אישי, הם מתעייפים תוך כדי התקדמות, משתעשעים בספקות רוחניים, מועדים לכדי בלבול, ובכך מבודדים עצמם מן המטרות הרוחניות המדורגות של זמנם ושל יקומם. ובאופן הזה הם מאבדים את היכולת לראות את האב בעודם חוזים בבן הבורא. ההגנה הבטוחה ביותר בה יכול לנקוט היצור לאורך מאבקו הממושך להשגת האב – כל עוד התנאים המובנים הופכים הישג זה לבלתי-אפשרי – היא להיאחז בעיקשות בעובדת-האמת של נכחות האב בבניו. האב והבן חד הם, הן צוירת והן חד-משמעית, הן רוחנית והן אישית. ועובדה היא: זה אשר ראה בן בורא, ראה אף את האב.

בתחילה, האישיותות של יקום נתון הינן יציבות ומהימנות רק בהתאם למידת קרבתן לאלוהות. בין אם היננו עוסקים בבני האל ובין אם ביצורים הסועדים השייכים לרוח האינוסופית, כאשר המקור של יצור מתרחק מספיק מן המקורות המקוריים והאלוהיים, כן עולה הסיכוי למצוא חוסר-הרמוניה, בלבול ולעיתים אף מרד – חטא.

למעט הוויות מושלמות ממקור אלוהותי, טיבם של כל היצורים הרצוניים ביקומי-העל הינו אבולוציוני; זאת באשר הם מתחילים מרמה נמוכה ולעולם מטפסים מעלה, ולאמיתו של דבר – פנימה. אפילו אישיותות רוחניות גבוהות ממשיות להעפיל בסולם החיים על-ידי העתקה

the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

^{3235 (360.7)} On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

^{3236 (361.1)} The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

^{3237 (361.2)} The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

^{3238 (361.3)} Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and

הדרגתית מחיים לחיים ומספירה לספירה. ובמקרה של אלו המארחים את משגורי המסתורין, אכן לא קיים גבול לשיעור האפשרי של הרקעתם הרוחנית ושל הישגם האוניברסאלי.

כאשר מושלמותם של יצורי הזמן מושגת לבסוף, היא מהווה הישג שלם השייך באמת ובתמים לאישיות. בעוד שהאלמנטים של החסד מזוגים בחופשיות, הישגי היצור הינם תוצאה של מאמץ יחידי ושל חיים בפועל, קרי תגובתה של האישיות לסביבה קיימת.

מנקודת המבט של היקום, עובדת היות האישיות ממקור אבולוציוני חייתי אינה משיתה עליה אות קלון; זאת הואיל וזו השיטה הבלעדית ליצירת אחד משני הסוגים הבסיסיים של יצורים רצוניים בעלי אינטלקט סופי. כאשר מושגות פסגות המושלמות והנצח, כבוד ויקר מוקנים לאלו אשר התחילו בתחתית וטיפסו בשמחה במעלה סולם החיים, סיבוב אחר סיבוב, וכאשר מעפילים הם אל רום התהילה, מתרחש הדבר לאחר שהרוויחו התנסות אישית המבטאת ידיעה בפועל של כל שלבי החיים, החל מן התחתית וכלה בפסגה.

ובכל זה מוצגת תבונת הבוראים. בעבור האב האוניברסאלי, היה זה קל באותה מידה בדיוק לברוא את כל בני התמותה כהוויות מושלמות, קרי לחון אותם במושלמות בעצם מילתו האלוהית. ואולם, דבר שכזה היה מונע מהם את ההתנסות הנפלאה של ההרפתקה ושל האימון הנלווים לטיפוס ההדרגתי והממושך, התנסות שאותה יכולים לחוות אך ורק ברי המזל המתחילים לעשות את דרכם מן התחתית ממש של הקיום החי.

ביקומים החגים סביב האוונה, מסופק אך ורק מספר מספיק של יצורים מושלמים על-מנת לענות כנדרש על הצורך במנחים-מורים של תבנית בעבור המרקיעים בסולם החיים האבולוציוני. טיבו ההתנסותי של סוג האישיות האבולוציוני הינו המשלים הקוסמי הטבעי לטיבם המושלם-לעד של יצורי פרדיס-האוונה. לאמיתו של דבר, הן היצורים המושלמים והן היצורים אשר הפכו מושלמים הינם בלתי-שלמים באשר לטוטאליות סופית. ואולם, בצרוף המשלים של היצורים הקיומיים המושלמים של מערכת פרדיס-האוונה, ושל הסופיוניים אשר הפכו מושלמים באופן התנסותי ואשר הרקיעו מן היקומים האבולוציוניים, שני הסוגים משתחררים ממגבלות טבעיות, ובכך מתאפשר להם לנסות ולהגיע בצוותא לגבהים הנשגבים של המעמד המרבי של היצורים.

אירועים אלו, אשר בהם מעורבים היצורים, הינם תהודותיו של היקום לפעולות ולתגובות המתרחשות בקרבת האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, היכן שמאוחדת האלוהיות הנצחית של שילוש פרדיס עם האלוהיות המתפתחת של הבוראים העליונים של יקומי הזמן-מרחב, באמצעות תהליך התממשות-הכוח של אלוהות

from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

3239 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32310 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32311 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32312 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finaliters ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

32313 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

ההוויה העליונה, בתהליך זה ודרכו.

אף-על-פי שהיצור האלוהי המושלם והיצור האבולוציוני אשר הפך-מושלם זהים בדרגת הפוטנציאל שלהם לאלוהיות, הם הינם נבדלים בסוגם. על-מנת להשיג מרביות בשירות, חייב כל אחד מהם להישען על זולתו. יקומי-העל האבולוציוניים תלויים בכך שהאוונה המושלמת תספק לאזרחיהם המרקיעים את האימון הסופי, ובדומה לכך נזקק היקום המרכזי המושלם לקיומם של יקומי העל ההופכים למושלים, זאת על-מנת שאלו יספקו את הכר להתפתחותם המלאה של שוכניו המממיים.

שני מופעיה העיקריים של המציאות הסופית, מושלמות מולדת ומושלמות של התפתחות – בין אם כאישיות ובין אם כיקומים – הינם מתואמים, תלויים זה בזה ומשולבים. וכל אחד מהם נזקק לאחר על-מנת להשיג שלמות של פעולה, של שירות ושל ייעוד.

4. יחסו של האל ליקום מקומי

אל לכם להחזיק ברעיון לפיו בשל העובדה שהאב האוניברסאלי האציל חלק כה גדול מעצמו ומכוחו לאחרים, הוא הינו חבר שקט או בלתי-פעיל בשותפות של האלוהות. למעט תחומי האישיות ומתת המכוון, נדמה כי האב האוניברסאלי הינו הפחות פעיל מבין אלוהות פרדיס בכך שהוא מרשה לאלוהות המתואמות עימו, לבניו, וליצורים תבוניים בראים רבים, לפעול רבות למען מימוש תכליתו הנצחית. הוא הינו החבר השקט בשלשה היצריתית אך ורק באי-עשותו לעולם דבר אשר יכול להיעשות על-ידי מי מעמיתיו או מכפיפיו הנלווים.

האל מבין לחלוטין את הצורך של כל יצור תבוני לפעול ולהתנסות, ולפיכך הוא נסוג בכל מצב – בין אם הדבר נוגע לגורל של יקום ובין אם לרווחת הפשוט שביצוריו – מפעילות לטובת האוסף העצום של אישיות בוראות ובראות המפרידות מטבען בינו לבין כל מצב נתון של יקום או של אירוע יצירתי. ואולם, על אף נסיגתו זו, ועל אף תצוגה זו של תיאום אינסופי, קיימת מצד האל השתתפות בפועל, ממש ובאופן אישי, באירועים אלו באמצעות סוכנויות ואישיות מוסמכות אלה ודרכן. האב פועל באמצעות ודרך כל הערוצים הללו למען רווחתה של בריאתו עצומת הממדים.

בכל הנוגע למדיניות, להתנהלות ולניהול של יקום מקומי, פועל האב האוניברסאלי דרך אישיות בנו הבורא. במערכות היחסים בין בני האל, בהתאגדויות קבוצתיות של האישיות אשר מקורן במקור והמרכז השלישי, או במערכות היחסים בין יצורים מכל סוג אחר, כדוגמת בני האדם – האב לעולם איננו מתערב בהתקשרויות מעין אלה. לעולם תינתן עדיפות למדיניות המוצהרת ולנוהל השורר באותו יקום: לחוק של

^{32314 (3623)} The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

^{32315 (3624)} The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

^{3241 (3625)} Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

^{3242 (3626)} God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

^{3243 (3631)} As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers,

הבן הבורא, לשלטונם של אבות הקונסטלציות, ריבוני המערכת והנסיכים הפלנטאריים. אין כל חלוקת סמכויות; לעולם אין מתגלע ניגוד בעבודת הכוח האלוהי והתכלית האלוהית. האלוהיות מצויות בתמימות דעים נצחית ומושלמת.

הבן הבורא הינו השליט העליון בכל הנוגע להתאגדויות האתיות, קרי בנוגע למערכות היחסים בין כל חטיבה של יצורים לבין כל מחלקה אחרת של יצורים, או בין כל שני פרטים בקבוצה נתונה כלשהי; ואולם, תוכנית שכזו אין פירושה כי האב האוניברסאלי אינו עשוי להתערב, בדרכו שלו, ולעשות ככל שהדעת האלוהית רואה לנכון באשר לכל יצור אינדיבידואלי שהוא בכלל רחבי הבריאה, וזאת בנוגע למעמדו הנוכחי של אותו יחיד ולאפשרויותיו העתידיות, ובהתייחס לתכניתו הנצחית של האב ולתכליתו האינסופית.

ביצורים הרצוניים בני התמותה, האב נוכח בפועל במכוון השוכן, שהינו רסיס מרוחו הקדם-אישיותי; כמו כן, האב הינו מקור האישיות של יצור בן-תמותה רצוני שכזה.

מכווני מחשבה אלו, המתת של האב האוניברסאלי, הינם מבודדים באופן יחסי; הם שוכנים בדעת בני האדם, אך לא ניתן להבחין בקשר כלשהו בינם לבין העניינים האתיים של בריאה מקומית. הם אינם מתואמים ישירות עם השירות השרפי או עם ניהול המערכות, הקונסטלציות או היקום המקומי בכללותו, ואפילו לא עם שלטונו של הבן הבורא, אשר רצונו הינו החוק העליון של יקומו.

המכוונים השוכנים הינם אחת מן הדרכים הנפרדות אך המאוחדות של האל ליצור קשר עם יצורי בריאתו האינסופית-כמעט. כך מבטא זה הנעלם מעין אדם את נוכחותו; ואם אך יכול היה לעשות כן, היה מראה לנו את עצמו אף בדרכים נוספות, ואולם התגלות רחבה יותר שכזו איננה אפשרית לאלוהות.

ביכולתנו לראות ולהבין את המנגנון שבאמצעותו נהנים הבנים הבוראים מידיעה אינטימית ומלאה של היקומים אשר עליהם הם מופקדים; ואולם, אין אנו מסוגלים להבין במלואן את השיטות אשר באמצעותן שומר האל באופן כה אישי ושלם על קשר עם כל הפרטים של יקום היקומים; זאת אף כי ביכולתנו להכיר, לכל הפחות, את הערוץ שדרכו יכול האב האוניברסאלי לקבל מידע על אודות היצורים של בריאתו עצומת הממדים, ולבטא בו את נוכחותו בעבורם. באמצעות מעגל האישיות האב מודע – קרי יודע באופן אישי – את כל המחשבות ואת כל הפעולות של כל ההוויות בכל המערכות של כל היקומים ברחבי הבריאה בכללותה. אף כי אין אנו מסוגלים לתפוש באופן מלא טכניקה זו של האל להתייחדות עם ילדיו, הינו יכולים להתחזק בהבטחה כי "האל קורא לב ילדיו", ושבעבור כל אחד מאיתנו "אף מקום היוולדנו שמור עימו".

מבחינה רוחנית, האב האוניברסאלי נוכח

the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32:44 (363:2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any individual creature throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32:45 (363:3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32:46 (363:4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly co-ordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32:47 (363:5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32:48 (363:6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32:49 (363:7) In your universe and in your heart the

בלבכם וביקומכם באמצעות אחת משבע רוחות האב של המשכן המרכזי, ובאופן ספציפי, באמצעות המכוון האלוהי אשר חי, עובד וממתין בעמקי הדעת של בן התמותה.

האל איננו אישיות מרוכזת-בעצמה; האב מעניק מעצמו לבריאתו וליצוריו בחופשיות. הוא חי ופועל לא רק באלוהיות, אלא גם בבניו, אשר בידיהם הוא מפקיד את העשייה של כל מה שאפשרי באופן אלוהי בעבורם לעשותו. האב האוניברסאלי אכן האציל מעצמו כל תפקיד אשר הוויה אחרת מסוגלת לבצע. ודבר זה נכון באותה מידה הן בעבור האדם בן התמותה והן בעבור הבן בורא אשר שולט בשם האל במטה היקום מקומי. וכך היננו חוזים בפעולת אהבתו האינסופית והאידיאלית של האב האוניברסאלי.

במתת אוניברסאלית זו של עצמו יש לנו משום הוכחה שופעת לשיעור ולדיבות טבעו האלוהי של האב. אם מנע האל עצמו קמעא מן הבריאה ביקום, כי אז ממה שנתר מעניק הוא מעצמו ברוחב-לב לבני התמותה של העולמות את מכווני המחשבה, את משגוחי המסתורין של הזמן, אשר שוכנים בסבלנות כה רבה בתוכי בני התמותה המועמדים לחיי נצח.

כמו שנאמר, האב האוניברסאלי חילק מעצמו על-מנת להעשיר את כלל הבריאה במתת האישיות ובפוטנציאל ההישג הרוחני. האל העניק לנו את עצמו על-מנת שנדמה לו, והוא שמר לעצמו אך את הכוחות והתהילה הנחוצים לשם קיומם של אותם דברים אשר בשל אהבתו אליהם השיל מעצמו את כל השאר.

5. התכלית הנצחית והאלוהית

קיימת תכלית אדירה ורבבת-תהילה למצעדם של היקומים בחלל. כל מאבקים כבני-תמותה אינם לשווא. כולנו היננו חלק מתוכנית עצומה, ממפעל אדיר ממדים, וזהו גודלה העצום של המשימה אשר נוטל את האפשרות לראות הרבה מאוד ממנה בזמן נתון כלשהו, או במשך תקופת חיים אחת. כולנו היננו חלק מפרויקט נצחי המפוקח בידי האלים ומבוצע על-ידם. כלל המנגנון הנהדר והאוניברסאלי מתקדם בהדר דרך החלל לצילי מקצב המחשבה האינסופית והתכלית הנצחית של המקור והמרכז הכביר הראשון.

תכליתו הנצחית של האל הנצחי הינה אידיאל רוחני גבוה. מאורעות הזמן ומאבקי הקיום החומרי הינם אך בבחינת פיגומים ארעיים המגשרים אל הצד השני, אל הארץ המובטחת של המציאות הרוחנית ושל הקיום הנשגב. מובן כי אתם, בני התמותה, מתקשים לתפוש את הרעיון של תכלית נצחית; למעשה אין ביכולתכם להבין את המחשבה על אודות הנצח, על דבר-

Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

324.10 (363.9) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

324.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

324.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

325.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

325.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of

מה אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. לכל דבר מוכר לכם יש סוף.

אשר לחיים יחידניים, למשך של תקופת שלטון, או לכרונולוגיה של סדרה קשורה כלשהי של אירועים, נדמה כי הינו עוסקים בפרק זמן נבדל; נדמה כי לכל דבר יש התחלה ויש סוף. ואף דומה כי סדרה כזאת של חוויות, של תקופות חיים ושל תקופות זמן ועידנים – כאשר אלו מאורגנים בזה אחר זה – מרכיבה מהלך זמן ישר, מאורע זמן נפרד המבזיק רגעית על פני הנצח האינסופי. ואולם, בשעה שהינו מתבוננים אל מאחורי הקלעים של כל אלו, מבט רחב יותר והבנה מלאה יותר מציעים כי הסבר שכזה אינו מספק, כי הוא תלוש ואינו הולם כלל התייחסות ראויה ותיאום של מאורעות הזמן, על תכליותיהם הבסיסיות ועל תגובות הנצח היסודיות שלהם.

נדמה לי כי על-מנת להסביר זאת לדעת בת התמונות, ראוי יותר לדמות את הנצח למחזור ואת התכלית הנצחית לעיגול אינסופי, למחזור של הנצח אשר בדרך כלשהי מסונכרן עם מחזורי הזמן החומריים הארעיים. באשר למקטעי הזמן המתחברים למחזור הנצח ומהווים חלק ממנו, הינו נאלצים להכיר בכך כי עידנים ברי-חלוף שכאלו נולדים, חיים ומתים ממש כשם שההוויות ברות החלוף של הזמן נולדות, חיות ומתות אף הן. רוב בני התמונה מתים משום שלא הצליחו להגיע לרמה הרוחנית של היתוך עם מכוון, והמטמורפוזה של המוות מהווה את התהליך האפשרי היחיד שדרכו יוכלו לחמוק מאזיקי הזמן ומן החיבור אל הבריאה החומרית, ובכך מתאפשר להם לשלב את צעדיהם הרוחניים עם מצעד ההתקדמות של הנצח. כאשר הינכם שורדים את מבחן חיי הזמן והקיום החומרי, מתאפשר לכם להמשיך הלאה תוך חיבור אל נצח, ואפילו כחלק ממנו, ולנצח לחוג עם עולמות החלל סביב מעגל עידי הנצח.

מקטעי הזמן כמוהם כמבזקי האישיות בצורתה ברת החלוף; הם מופיעים למשך תקופה מסוימת, ואז נעלמים מעין האדם, רק על-מנת לשוב ולהתגלות כשחקנים חדשים וכגורמים ממשיכים בחיים הגבוהים יותר של התנועה אשר אין-לה-קץ סביב מעגל הנצח. לאור אמונתנו ביקום תחום הנע במסלול מוארך ועצום סביב המשכן המרכזי של האב האוניברסאלי, קשה מאוד לדמות את הנצח למהלך ישר.

בכנות אומר כי הנצח אינו ניתן להבנה על-ידי הדעת הסופית של הזמן. פשוט אינכם יכולים לתפוש אותו; אין ביכולתכם להבינו. אני עצמי איני מסוגל לדמות אותו בעיני רוחי במלואו, ואף לו הייתי יכול לעשות כן, היה זה בלתי-אפשרי בעבורי להמשיג זאת בעבור הדעת האנושית. ואף-על-פי-כן, עשיתי כמיטב יכולתי על-מנת להציג ולו חלק מנקודת המבט שלנו, ולספר לכם משהו מן ההבנות שלנו באשר לדברים הנצחיים. הנני עמל על-מנת לסייע לכם לגבש את

eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

3253 (3649) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

3254 (3649) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

3255 (3651) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

3256 (3652) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite

מחשבותיכם על אודות ערכים אלו, אשר טיבם הינו אינסופי וחשיבותם הינה נצחית.

בדעתו של האל קיימת תוכנית הכוללת כל אחת ואחד מן היצורים בכלל רחבי ממלכתו העצומה, ותוכנית זו הינה תכלית נצחית של הזדמנות בלתי-מוגבלת, של התקדמות חסרת-גבולות ושל חיים ללא-קץ. ואינסוף אוצרותיה של נתיבה שכזו אשר אין-דומה-לה, הינם שלכם, אם רק תתאמצו!

יעד הנצח הינו לפניכם! הרפתקת ההישג של האלוהות פרושה למרגלותיכם! המרוץ אל השלמות מצוי בעיצומו! כל מי שחפץ בכך יכול לרוץ; והצלחה ודאית תעטר את מאמציו של כל בן-אנוש אשר ירוץ את מרוץ האמונה והאמון, בעודו נסמך בכל צעד וצעד של הדרך על הובלת המכוון השוכן ועל הנחיית הרוח הטובה של בן היקום, אשר הושפעה בנדיבות כה רבה על כל בשר.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצה העליונה של נבאדון, ואשר הוקצה למשימה זו על-ידי גבריאל מסאלווינגטון.]

nature and eternal import.

^{3257 (3653)} There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

^{3258 (3654)} The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

^{3259 (3655)} [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

מסמך 33. הניהול של היקום המקומי

034 ⇨

הספר של אורנטיה

032 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 33

הניהול של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. מיכאל של נבאדון
1. הריבון של נבאדון
3. בן היקום ורוח היקום
4. גבריאל – המנהל הכללי
5. שגרירי השילוש
6. מנהל כללי
7. בתי המשפט של נבאדון
8. הזרועות החקיקתיות והניהוליות

מבוא

בעוד שהאב האוניברסאלי שולט לבטח בבריאתו העצומה, בניהולו של יקום מקומי הוא פועל דרך אישיותו של הבן הבורא. והאב איננו פועל באופן אישי אחר כלשהו בניהול ענייניו של יקום מקומי. עניינים אלו מופקדים בידי הבן הבורא ורוח האם של היקום המקומי, ובידי ילדיהם הרבים. הבן הבורא הוא זה אשר יוצר את התוכניות, את המדיניות ואת הפעולות הניהוליות ביקום המקומי, והוא אשר מוציאן אל הפועל; ויחד עם הרוח, שותפתו, הוא מאציל סמכות ניהולית לגבריאל וסמכות שיפוטית לאבות הקונסטלציות, לריבוןי המערכת ולנסיכים הפלנטאריים.

1. מיכאל של נבאדון

הבן הבורא שלנו הוא הביטוי כאישיות של המושג המקורי ה-611,121 במספר של זהות אינסופית אשר מקורה הינו – בו-זמנית – באב האוניברסאלי ובבן הנצחי. המיכאל של נבאדון

PAPER 33

ADMINISTRATION OF THE LOCAL
UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

INTRODUCTION

^{330.1 (366.1)} WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

^{331.1 (366.2)} Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the “only-

הינו "הבן היחיד" המבטא כאישיות את המושג האוניברסאלי הזה אשר מספרו 611,121 של אלוהיות ושל אינסופיות. המטה שלו שוכן בעולם האור בעל שלושת ההיבטים של סאלווינגטון. ומשכן זה מסודר כך משום שמיכאל התנסה בחוויות החיים בכל שלושת שלבי הקיום של יצורים תבוניים: הרוחני, המורונטי והחומרי. בשל השם שנקשר במתת השביעי והאחרון שלו באורנטיה, לעיתים הוא מכונה מיכאל המשיח.

הבן הבורא שלנו איננו הבן הנצחי, קרי השותף הקיומי מפרדיס של האב האוניברסאלי ושל הרוח האינסופית. מיכאל מנבאדון אינו חבר בשילוש פרדיס. ואף-על-פי-כן, הבן המאסטר שלנו ניחן בתחומו בכל התכונות ובכל הכוחות האלוהיים שהבן הנצחי עצמו היה מבטא אילו היה נוכח בסאלווינגטון ופועל בנבאדון הלכה למעשה. מיכאל ניחן אפילו בכוחות ובסמכות נוספים, משום שהוא לא רק מבטא כאישיות את הבן הנצחי, אלא גם מייצג באופן מלא, ולמעשה מגשים, את נוכחות אישיותו של האב האוניברסאלי בעבור יקומו המקומי ובקרבו. הוא אפילו מייצג את האב-הבן. מערכות יחסים אלה מכוננות בן בורא אשר הינו ההוויה האלוהית העוצמתית, הגמישה והמשפיעה ביותר המסוגלת לנהל במישרין יקומים אבולוציוניים וליצור קשר אישי עם יצורים והוויות בלתי-בוגרות.

הבן הבורא שלנו מפעיל ממטה היקום המקומי את אותו כוח משיכה רוחני, קרי כבידה רוחנית, אשר היה מפעיל הבן הנצחי של פרדיס אילו היה נוכח אישית בסאלווינגטון, זאת ועוד; בן יקום זה הינו גם התגלמות האישיות של האב האוניברסאלי בעבור היקום של נבאדון. בנים בוראים הינם מרכזי אישיות בעבור הכוחות הרוחניים של האב-הבן של פרדיס. בנים בוראים הינם המוקדים הסופיים של העוצמה-האישיותית של התכונות האדירות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים.

הבן הבורא הינו בא-הכוח של האב האוניברסאלי המגולם כאישיות, המתאם האלוהי של הבן הנצחי והשותף היצירתי של הרוח האינסופית. בעבור היקום שלנו ובעבור כל העולמות המיושבים שבו, הבן הריבון הינו האל, לכל תכלית ועניין. הוא מבטא באישיותו את כל אלוהויות פרדיס שאותן מסוגלים בני התמותה המתפתחים להבין באופן מובחן. בן זה, יחד עם שותפתו הרוח, הינם הורים בוראים. עבורכם, מיכאל, הבן הבורא, הינו האישיות העליונה; עבורכם, הבן הנצחי הינו על-עליון – אישיות אלוהית אינסופית.

באישיותו של הבן הבורא יש לנו משום שליט והורה אלוהי אשר הינו רב-עוצמה, יעיל ומיטיב, ממש כשם שהיו האב האוניברסאלי והבן הנצחי אילו היו נוכחים שניהם בסאלווינגטון ועסקו בניהול ענייני היקום של נבאדון.

begotten Son" personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

331.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

331.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more*; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

331.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

331.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

1. הריבון של נבאדון

התבוננות בבנים בוראים מעלה כי אחדים מהם דומים יותר לאב, אחדים דומים לבן, בעוד שאחרים מהווים מזיגה של שני הוריהם האינסופיים. הבן הבורא שלנו מציג באופן מובחן תכונות ומאפיינים אשר דומים יותר לבן הנצח.

מיכאל בחר לארגן את היקום המקומי הזה, וכעת הוא שולט בו כשליט עליון. כוחו האישי מוגבל על-ידי מעגלי הכבידה בעלי קדם הקיום אשר מרכזם בפרדיס, ובשל העובדה שעתיקי היומין שבממשל יקום-העל שומרים לעצמם את הזכות לפסוק סופית בכל פסקי הדין הביצועיים הנוגעים להכחדת אישיות. האישיות הינה המתת היחידה של האב, אך באישורו של הבן הנצחי יוזמים הבנים הבוראים תכנונים חדשים של יצורים, ותוך שיתוף הפעולה שבעבודה עם שותפות הרוח שלהם הם עשויים לנסות התמרות חדשות של אנרגיה-חומר.

מיכאל הינו ההתגלמות כאישיות של האב-הבן מפרדיס בעבור היקום המקומי של נבאדון ובן; לפיכך, כאשר הכפיפה עצמה רוח האם היצירתית, נציגתה של הרוח האינסופית ביקום המקומי, למרותו של מיכאל המשיח, עם חזרתו מן המתת הסופית שלו באורנטיה, קיבל הבן המאסטר את כל השלטון "על כל כוחות השמים והארץ".

הכפפה זו של הסועדים האלוהיים לבנים הבוראים של היקומים המקומיים, הופכת את בני המאסטר הללו למאגרים האישיים של כל האלוהיות הניתנת לביטוי סופי של האב, הבן והרוח, בעוד שהתנסויות המתת של המיכאלים כיצורים מסמיכות אותם להציג את האלוהיות ההתנסותית של ההווה העליונה. אין ביקומים הווית אחרות אשר מיצו כך, באופן אישי, את הפוטנציאלים של ההתנסות הסופית המנחית, ואין ביקומים הווית אחרות הניחנות בסמכויות שכללה לריבונות יחיד.

אף כי המטה של מיכאל ממוקם רשמית בסאלווינגטון, בירתו של נבאדון, הוא מבילה הרבה מזמנו בביקור במטות של הקונסטלציות ושל המערכות, ואפילו בפלטות היחידניות. מעת לעת הוא עורך מסע לפרדיס ולעיתים קרובות לאוורסה, שם הוא מתייעץ עם עתיקי היומין. כאשר הוא מצוי הרחק מסאלווינגטון, ממלא את מקומו גבריאל, אשר פועל אז כעוצר של היקום של נבאדון.

3. בן היקום ורוח היקום

בעודה מחדרת את כל יקומי הזמן והמרחב, פועלת הרוח האינסופית מן המטה של כל יקום מקומי כמוקד מתמחה הרוכז איכויות של אישיות מלאה באמצעות הטכניקה של שיתוף-פעולה יצירתי עם הבן הבורא. ככל שהדבר נוגע

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

3321 (367:3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

3322 (367:4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

3323 (367:5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

3324 (367:6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

3325 (367:7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

3331 (368:1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation

ליקום מקומי, הסמכות הניהולית של בן בורא הינה עליונה; הרוח האינסופית, בדמות הסועדת האלוהית, משתפת פעולה באופן מלא, אף כי היא מתואמת באופן מושלם.

רוח האם היקומית של סאלווינגטון, שותפתו של מיכאל בשליטה ובניהול של נבאדון, משתייכת לקבוצה השישית של הרוחות העליונות, והיא הינה הרוח ה-611,121 במספר מסדר זה. היא התנדבה להתלוות למיכאל בשעה שזה השתחרר ממחויבותיו בפרדיס, ומאז פעלה עימו תמיד ביצירת יקומו ובניהולו.

הבן הבורא המאסטר הינו הריבון האישי של יקומו, ואולם, בכל הפרטים הנוגעים לניהול משמשת רוח היקום כמנהלת-במשותף עם הבן. בעוד שהרוח מכירה תמיד בבן כריבון וכשליט, לעולם מעניק הבן לרוח עמדה של תיאום וסמכות שווה בכל ענייני התחום. בכל עבודת האהבה ומתן החיים, לעולם ותמיד נתמך הבן באופן מושלם, ומסתייע בעזרה המועילה של רוח היקום הנבונה-בכל והנאמנה-לעולם, ובכל הפמליה המגהנת של אישיותיה המלאכות. סועדת אלוהית שכזו הינה, באמת ובתמים, אימן של הרוחות ושל אישיות הרוח, והיא היועצת הנוכחת-לעולם והנבונה-בכל של הבן הבורא, התגשמות נאמנה ואמיתית של הרוח האינסופית של פרדיס.

הבן פועל ביקומו המקומי בתור אב. הרוח – ככל שבני התמותה יוכלו להבין זאת – פועלת בתפקיד האם, ותמיד מסייעת היא לבן והינה חיונית-לעולם לניהולו של היקום. אל מול התקוממות, אך ורק הבן ושותפיו הבנים יוכלו לשמש כגואלים. הרוח אינה יכולה למחות אף-פעם כנגד מרידה או להגן על סמכות, אך לעולם היא תומכת בבן בכל דבר ודבר שהוא עשוי להידרש להתנסות בו במאמציו לייצב את הממשל ולקיים את הסמכות בעולמות שבהם פושה הרוע ושולט החטא. אך ורק הבן יכול להשיב על כנו את יציר עבודתם המשותפת, ואולם אף בן שהוא לא יוכל לייחל להצלחה סופית ללא שיתוף הפעולה הרציף של הסועדת האלוהית ושל הקבוצה העצומה של עוזרותיה הרוחניות, בנות האל אשר נאבקות באומץ ובנאמנות למען רווחת בני התמותה ולמען תהילת הוריהם האלוהיים.

עם סיום המתת השביעית והסופית של הבן הבורא כיצור, מסתיימות גם אי-הוודאויות של הבידוד הזמני בעבור הסועדת האלוהית, ועוזרתו היקומית של הבן מתייצבת לנצח בבטחה ובשליטה. וזה בהכתרתו של הבן הבורא כבן מאסטר, במועד המועדים ואל מול הקהילה הנאספת, שרוח היקום מכירה לראשונה בפומבי ובאופן אוניברסאלי בכפיפותה לבן, ומבטיחה להיות נאמנה ולציית לו. מאורע זה אירע בנבאדון עם חזרתו של מיכאל לסאלווינגטון לאחר המתת באורנטיה. רוח היקום מעולם לא הכירה בטרם מאורע רב-משמעות זה בכפיפותה לבן היקום, ורק לאחר שהרוח ויתרה מרצונה על כוח ועל

with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

³³³² (388.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

³³³³ (388.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

³³³⁴ (388.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

³³³⁵ (388.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous

סמכות ניתן היה להצהיר באמת כי "כל השלטון בשמים ובארץ ניתן בידי".

ולאחר הצהרת כפיפות זו מפי רוח האם היצירתית, הכיר מיכאל מנבאדון באצילות בתלותו הנצחית ברוח בת-לווייתו, הציב את הרוח כשליטה-בצוותא של תחומי היקומיים ודרש מכל יצוריהם להישבע אמונים לרוח, כאשר נשבעו לבן; וכך התרחשה ופורסמה ברבים "הצהרת השוויון" הסופית. אף כי הבן היה הריבון של יקום מקומי זה, הוא פרסם ברחבי העולמות את עובדת שוויונה של הרוח אליו בכל מתנות האישיות ובכל תכונות האופי האלוהיות. וזו הופכת להיות התבנית ההתעלותית לארגון המשפחה והממשל אף בעבור היצורים הנמוכים של עולמות החלל. וזהו, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, האידיאל הגבוה של המשפחה ושל המוסד האנושי של הנישואין הרצוניים.

וכעת חולשים הבן והרוח על היקום, ממשי כשם שאב ואם משגיחים על בני ובנות משפחתם וסועדים אותם. לא יהיה זה בלתי-ראוי להתייחס לרוח היקום כבת-לווייתו היצירתית של הבן הבורא, ולהתייחס אל יצורי העולמות כאל בניהם ובנותיהם – משפחה כבירה ורב-הוד, אבל אחת כזו שבה קיימות אחריות מופלגות והשגחה חסרת-קץ.

הבן יוזם את יצירתם של ילדי יקום מסוימים, בעוד שהרוח לבדה אחראית להביא לידי קיום את הסדרים הרבים של אישיות הרוח הסועדות והמשרתות תחת הכוונתה ותחת הנחייתה של רוח אם זו עצמה. ביצירת סוגים אחרים של אישיות ביקום, הן הבן והן הרוח פועלים יחדיו, ואין כל מעשה יצירה אשר בו יפעל האחד מבלי להיוועץ תחילה באחר ולקבל את הסכמתו.

4. גבריאל – המנהל הכללי

כוכב הבוקר הבהיר הינו הביטוי כאישיות של המושג הראשון של זהות ואידיאל האישיות אשר הגו הבן הבורא ומופעה של הרוח האינסופית ביקום המקומי. אם נחזור לימיו הראשונים של היקום המקומי, עוד בטרם התאחדו הבן הבורא ורוח האם בקשרי השותפות היצירתית, אם נחזור לזמנים שבטרם תחילת יצירת משפחתם המגוונת של בנים ובנות, פרי המעשה האחד הראשון של השותפות המוקדמת והחופשית בין שתי אישיות אלוהיות אלה הינו בריאת אישיות הרוח הגבוהה ביותר של הבן ושל הרוח, כוכב הבוקר הבהיר.

occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

^{3336 (369.1)} After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

^{3337 (369.2)} The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

^{3338 (369.3)} The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

^{3341 (369.4)} The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

אך ורק הוויה אחת כזו של חוכמה ושל הוד מובאת לידי קיום בכל יקום מקומי. האב האוניברסאלי והבן הנצחי יכולים לברוא מספר בלתי-מוגבל של בנים זהים להם באלוהיותם, והם אכן עושים כן; ואולם הבנים, מתוך האיחוד עם בנותיה של הרוח האינסופית, יכולים לברוא אך ורק כוכב בוקר בהיר אחד בכל יקום, הוויה הדומה להם והחולקת עימם בחופשיות את טיבם המשותף, אך לא את זכויותיהם כבוראים. בטיבו האלוהי, גבריאל מסאלווינגטון הינו כָּבֵן הבורא, אף שהוא מוגבל ביותר בתכונות האלוהות.

ילד בכור זה של הורי יקום חדש הינו אישיות ייחודית הניחנת בתכונות נהדרות רבות שאינן נכחות באופן הנראה לעין מי מהוריו, הוא הינו הוויה בעלת גמישות חסרת-תקדים ובוהק בל-יתואר. אישיות נשגבת זו חובקת את רצונו האלוהי של הבן במשולב עם הדמיון היצירתי של הרוח. מחשבותיו ומעשיו של כוכב הבוקר הבהיר ישקפו תמיד באופן מלא הן את הבן הבורא והן את הרוח היצירתי. הוויה שכזו מסוגלת גם להבנה רחבה של קהילת השרפים הרוחנית ושל היצורים הרצוניים האבולוציוניים הגשמיים, ולקיום תקשורת אוהדת עימם.

כוכב הבוקר הבהיר אינו בורא, אך בהיותו נציגו הניהולי האישי של הבן הבורא הוא מנהל נפלא. מלבד יצירה ומתן חיים, הבן הבורא והרוח היצירתי לעולם אינם נועדים בנוגע להליכים חשובים ביקום ללא נוכחותו של גבריאל.

גבריאל מסאלווינגטון הינו המנהל הראשי של היקום של נבאדון והבורר בכל הערעורים המנהליים הנוגעים לממשלו. מנהל יקום זה נברא כשהוא מצויד בכל הנדרש לשם עבודתו, ואולם הוא צבר ניסיון במקביל לצמיחתה ולהתפתחותה של בריאתו המקומית.

גבריאל הינו המוציא לפועל הבכיר של כל הרשאות יקום-העל הנוגעות לעניינים הבלתי-אישיים ביקום המקומי. הוצאתם אל הפועל של רוב העניינים הנוגעים לשיפוט המוני ולתחיית המתים של סיום-עידן, כמצווה על-ידי עתיקי היומין, מוטלות גם הן על גבריאל ועל צוותו הביצועי. לפיכך, גבריאל הינו המנהל הראשי המשולב הן של שליטי יקום העל והן של שליטי היקום המקומי. לפקודתו סר סגל מיומן של סייעים מנהליים, אשר נבראו לשם מילוי עבודתם המיוחדת, ואשר אינם נגלים לעיני בני התמותה האבולוציוניים. בנוסף לסייעים אלו, עשוי גבריאל להעסיק כל אחד מן – או את כל – הסדרים השמימיים של ההוויות הפועלות בנבאדון, והוא הינו גם מפקדם העליון של "צבאות השמיים" – הצבאות המלאכיים.

גבריאל וצוותו אינם מורים; הם הינם מנהלים. מעולם לא נודע כי הם סוטים מעבודתם הרגילה, מלבד בשעה שמכאל התגשם בגוף בעת תקופת המתת כיצור. במהלך תקופות

33:4.2 (369:9) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369:9) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370:1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370:2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370:3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of "the armies of heaven" — the celestial hosts.

33:4.7 (370:4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such

המתת האלה העמיד עצמו גבריאל כל העת באופן קשוב לרצון הבן שהתגשם בגוף, ובשיתוף פעולה עם איחוד היומין הוא הפך למנהל בפועל של ענייני היקום בזמן תקופות המתת המאוחרות יותר. גבריאל מזוהה מאוד עם ההיסטוריה ועם ההתפתחות של אורנטיה מאז המתת של מיכאל כבן-תמותה.

למעט בשעת המפגש עם גבריאל בעולמות המתת ובמהלך קריאת השמות בעת תחיית המתים הכללית והמיוחדת, בני התמותה יפגשו בו לעיתים רחוקות בעודם מרקיעים דרך היקום המקומי, עד אשר הם יצורפו לעבודה הניהולית של הבריאה המקומית. כמנהלים, ללא קשר לדרגתכם או לסדרכם, אתם תימצאו תחת הכונתו של גבריאל.

5. שגרירי השילוש

ממשל האישיות אשר מקורן בשילוש מסתיים בממשלות יקומי העל. היקומים המקומיים מאופיינים בפיקוח דואלי, תחילתו של המושג אב-אם. אבי היקום הינו הבן הבורא; אם היקום הינה הסועדת האלוהית, הרוח היצירתית של היקום המקומי. ובכל אופן, כל יקום מקומי מתבסס בנוכחותן של אישיות מסוימות מן היקום המרכזי ומפרדים. בראש קבוצה זו מפרדים בנבאדון עומד השגריר של שילוש פרדים – עמנואל מסאלווינגטון – איחוד היומין המוצב ביקום המקומי של נבאדון. במובן מסוים, בן גבוה זה של השילוש הינו גם נציגו האישי של האב האוניברסאלי בחצרו של הבן הבורא; ומכאן שמו, עמנואל.

עמנואל מסאלווינגטון, מספר 611,121 בסדר השישי של אישיות השילוש העליונות, הינו הוויה של אצילות נשגבת ושל ענווה כה נהדרת, עד כי הוא מסרב לקבל את הסגידה ואת ההערצה של כלל היצורים החיים. הוא מתייחד בכך שהינו האישיות היחידה בכל נבאדון אשר מעולם לא הכירה בכפיפותה למיכאל, אחיו. הוא פועל כיועץ לבן הריבון, אך מעניק את עצתו רק כאשר הוא מתבקש להעניקה. בהיעדרו של הבן הבורא, הוא עשוי לשבת בראש כל מועצה גבוהה של היקום, אך אחרת הוא אינו לוקח כל חלק בעניינים הניהוליים של היקום, אלא אם כן התבקש לכך.

שגריר זה של פרדים לנבאדון אינו כפוף לסמכות השיפוטית של ממשל היקום המקומי. הוא אף אינו מפעיל סמכות ניהולית בענייני הניהול של יקום מקומי מתפתח, למעט בפיקוח על אחיו הקשורים אליו, נאמני היומין המשרתים במטות הקונסטלציות.

בדומה לאיחוד היומין, גם נאמני היומין לעולם אינם משיאים עצה או סיוע לשליטי הקונסטלציות, אלא אם כן הם מתבקשים לכך.

bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of the universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

3348 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

3351 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

3352 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

3353 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

3354 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These

שגרירים אלו של פרדיס לקונסטלציות מייצגים את הנכחות האישית הסופית של בני השילוש הנייחים הפועלים בתפקידי ייעוץ ביקומים המקומיים. הקונסטלציות קשורות יותר אל ממשל יקומי העל מאשר המערכות המקומיות המנוהלות בלעדית על-ידי אישיות ילדות היקום המקומי.

Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. מנהל כללי

גבריאל הינו המנהל הראשי והמנהל בפועל את נבאדון. היעדרותו של מיכאל מסאלווינגטון איננה מפריעה בכל אופן שהוא לניהול הסדר של ענייני היקום. בעת היעדרותו של מיכאל, כשם שאירע לאחרונה בעת ששהה במשימה בפרדיס בכנס של בני המאסטר של אורוונטון, משמש גבריאל כבא כוחו ביקום. בעתות מעין אלה, תמיד מבקש גבריאל את עצתו של עמואל מסאלווינגטון באשר לכל הבעיות העיקריות.

האב מלכיצדק הינו העוזר הראשון של גבריאל. כאשר נעדר כוכב הבוקר הבהיר מסאלווינגטון, מקבל על עצמו בן מלכיצדק מקורי זה את כל אחריותו.

מגוון מחלקות המשנה של הניהול ביקום מקבלות על עצמן תחומי אחריות מסוימים ומיוחדים. בעוד שבאופן כללי דואגת הנהלת המערכת לרווחת הפלנטות שלה, היא עוסקת במיוחד במעמדן הפיזי של ההוויות החיות, קרי בבעיות ביולוגיות. שליטי הקונסטלציות, בתורם, מעניקים תשומת לב ייחודית לתנאי החברה והממשל השוררים במערכות ובפלנטות השונות. הממשל בקונסטלציה פועל בעיקר על-מנת לייצב ולאחד. ועוד למעלה יותר, שליטי היקום עסוקים יותר במעמד הרוחני של העולמות.

שגרירים ממונים באמצעות צו משפטי ומייצגים יקום אחד במשנהו. קונסולים הינם נציגיה של קונסטלציה אחת הן בקונסטלציות אחרות והן במטה היקום; הם ממונים באמצעות צו חוקתי ופועלים אך ורק בגבולות היקום המקומי. משקיפים מקבלים את מינויים באמצעות צו ניהולי מידי ריבון מערכת על-מנת שישמשו נציגי אותה מערכת, הן במערכות אחרות והן בבירת הקונסטלציה, ופעולתם אף היא מוגבלת לתחומי אותו יקום מקומי.

תשדורות מכאונות מסאלווינגטון בו-זמנית אל מטות הקונסטלציות, אל מטות המערכות ואל הפלנטות היחידניות. כלל הסדרים הגבוהים של ההוויות השמימיות מסוגלים להשתמש בשירות זה על-מנת לתקשר עם חבריהם הפזורים ברחבי הקיום. שירות השידור של היקום מוענק לכלל העולמות המיושבים, ללא תלות במעמד הרוחני. התקשורת הבין-פלנטארית נשללת אך ורק מאותן פלנטות המצויות בבידוד רוחני.

6. GENERAL ADMINISTRATION

^{3361 (371.3)} Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

^{3362 (371.4)} The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

^{3363 (371.5)} The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

^{3364 (371.6)} Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

^{3365 (371.7)} From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

תשדורות קונסטלציה משדורות מזמן לזמן ממטה הקונסטלציה בידי אב הקונסטלציה הראשי.

הכרונולוגיה מוכרת, מחושבת ומתוקנת בידי קבוצה מיוחדת של הוויות בסאלווינגטון. היום התקני של נבאדון שקול לשמונה-עשר ימים, שש שעות ושתיים וחצי דקות כמניין הזמן באורנטיה. השנה של נבאדון מורכבת מקטע הזמן של תנועת היקום ביחס למעגל של אורסה, ושקולה למאה ימי יקום תקינים, שהם בקירוב חמש שנות אורנטיה.

זמן נבאדון, המשודר מסאלווינגטון, הינו התקן בעבור כל הקונסטלציות וכל המערכות ביקום המקומי הזה. כל קונסטלציה מנהלת את ענייניה על-פי זמן נבאדון, ואולם, המערכות, כמו גם הפלנטות היחידניות, מקיימות כרונולוגיות משל עצמן.

אורך היום בשטניה, כפי שהוא מחושב בירושם, הינו מעט פחות (בשעה אחת, 4 דקות ו-15 שניות) משלושה ימים כמניין הזמן של אורנטיה. זמנים אלו נודעים באופן כללי כזמן סאלווינגטון או זמן היקום, או לחלופין – כזמן שטניה, או זמן מערכת. הזמן הסטנדרטי הינו זמן היקום.

7. בתי המשפט של נבאדון

הבן המאסטר, מיכאל, עסוק באופן עילאי בשלושה דברים בלבד: בריאה, הזנה וסעד. הוא איננו משתתף באופן אישי בעבודה המשפטית של היקום. הבוראים לעולם אינם יושבים בדין ברואייהם; זוהי מלאכתם הבלעדית של יצורים בעלי הכשרה גבוהה והתנסות בפועל כיצורים.

כלל המנגנון השיפוטי של נבאדון מצוי תחת השגחתו של גבריאל. בתי המשפט הגבוהים הממוקמים בסאלווינגטון עוסקים בבעיות אשר להן חשיבות ליקום בכללותו, ובערעורים המגיעים מעלה מבתי המשפט של המערכות. לבתי משפט אלו שבעים סניפים, הפועלים בשבע קבוצות בנות עשרה סניפים כל אחת. בכל ענייני השיפוט יושב בראש בית הדין הרכב בן שני שופטים, אחד בעל רקע של מושלמות ואחד בעל התנסות בהרקעה.

בכל הנוגע לסמכות שיפוטית, בתי המשפט של היקום המקומי מוגבלים בעניינים הבאים:

1. הממשל של היקום המקומי עוסק בבריאה, בהתפתחות, בתחזוקה ובסעד. לפיכך, בתי המשפט של היקום מנועים מלעסוק באותם מקרים הנוגעים לשאלת חיי הנצח והמוות. אין בזאת התייחסות למוות הטבעי כפי שהוא מתרחש באורנטיה, ואולם אם מגיעה לדיון משפטי הזכות לקיום מתמשך, לחיי נצח, אזי היא חייבת להיות מועברת לדיון בבתי המשפט

3366 (3721) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

3367 (3722) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

3368 (3723) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

3369 (3724) The day in Satania, as reckoned on Jerusalem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

3371 (3725) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

3372 (3726) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

3373 (3727) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

3374 (3728) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it

של אורונטון; ובמידה שהחלטה ניתנה לרעת היחיד, מוצאים כל גזרי הדין של ההכחדה אל הפועל במצוות שליטי יקום העל ובאמצעות סוכנויותיהם.

2. לעולם לא תידון ההשתמטות, או העריקה, של מי מבני האל של היקום המקומי, אשר מעמידה בסכנה את מעמדם ואת סמכותם כבנים בבתי המשפט של הבן; אי-הבנה שכזו תועבר מיידית לבתי המשפט של יקומי העל.

3. שאלת קבלתו מחדש, לאחר פרק של בידוד רוחני, של כל חלק שהוא מבריא מקומית – כגון מערכת מקומית – לאחווה של מעמד רוחני מלא בבריא המקומית, חייבת להידון באסיפה העליונה של יקום העל.

בכל העניינים האחרים, בתי המשפט של סאלווינגטון הינם סופיים ועליונים. ואין עליהם כל עוררין, ואין מפלט מתחולת החלטותיהם וצויהם.

ככל שנדמה כי לעיתים הטענות האנושיות נשפטות באורנטיה בחוסר הגינות, הצדק וההגינות האלוהית אכן שוררים ביקום. אתם חיים ביקום סדור היטב, ובמוקדם או במאוחר, תוכלו לסמוך על כך שהיחס אליכם הינו צודק, ואף רחום.

8. הזרועות החקיקתיות והניהוליות

בסאלווינגטון, המטה של נבאדון, אין גופי חקיקה של ממש. עולמות המטה של היקום עוסקים במידה רבה בשיפוט. האסיפות החקיקתיות של היקום המקומי ממוקמות במטות של מאה הקונסטלציות. המערכות עוסקות בעיקר בעבודה הניהולית והמנהלית של הברואות המקומיות. ריבוי המערכות ועמיתיהם אוכפים את צווי המחוקק של שליטי הקונסטלציות ומוציאים אל הפועל את הצווים המשפטיים של בתי המשפט הגבוהים של היקום.

אף שחקיקה של ממש אינה מתבצעת במטה היקום, פועל בסאלווינגטון מגוון של אסיפות ייעוציות ומחקריות הנאספות ומתנהלות בהתאם לייעודיהן ולתחומי פעולתן. אחדות מאסיפות אלה הינן קבועות; אחרות מתפרקות עם השגת מטרתן.

המועצה העליונה של היקום המקומי מורכבת משלושה חברים מכל מערכת ומשבעה נציגים מכל קונסטלציה. מערכות המצויות בבידוד אינן מיוצגות באספה זו, אך הן רשאיות לשלוח משקיפים אשר נוכחים בכל הדיונים ולומדים אותם.

must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

337.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

337.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

337.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

337.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

338.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

338.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

338.3 (373.5) The supreme council of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

מאה מועצות האישור העליונות ממוקמות
אף הן בסאלווינגטון. נשיאיהן של מועצות אלה
מרכיבים את קבינט העבודה הישיר של גבריאל.

כלל הממצאים של המועצות המייעצות
היקומיות הגבוהות מועברים למוסדות המשפט
של סאלווינגטון, או לאסיפות המחוקקות של
הקונסטלציות. מועצות גבוהות אלה הן נעדרות
סמכות או כוח לאכוף את המלצותיהן. במידה
שעצתן מבוססת על חוקי היקום היסודיים, כי אז
בתי המשפט של נבאדון מוציאים צווי ביצוע;
ואולם, אם המלצותיהן נוגעות לתנאים מקומיים
או למצבי חירום, אזי הן חייבות להיות מועברות
מטה, אל האסיפות המחוקקות של
הקונסטלציות, על-מנת שתידונה ושתחוקקנה,
ומשם תועברנה אל שלטונות המערכות לשם
הוצאה אל הפועל. למעשה, מועצות גבוהות אלה
הינן בבחינת מחוקקות-העל, ואולם הן פועלות
ללא סמכות חקיקה וללא יכולת ביצוע.

אף כי היננו מתארים את ממשל היקום
במונחים של "בתי משפט" ושל "אסיפות", מן
ההכרח שיובן כי התרחשויות רוחניות אלה הינן
שונות מאוד מן הפעילויות הפרימיטיביות
והחומריות יותר של אורנטיה, אשר אף הן
מכונות בשמות התואמים.

[הוצג על-ידי רב-המלאכים הראשי של
נבאדון.]

3384 (3736) *The one hundred councils of supreme sanction are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.*

3385 (3737) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

3386 (3738) While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

3387 (3739) [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

מסמך 34. רוח האם של היקום המקומי

035 ⇨

הספר של אורנטיה

033 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 34

רוח האם של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. הפיכתה של הרוח היצירתית לאישיות
2. טיבה של הסועדת האלוהית
3. הבן והרוח בזמן ובמרחב
4. מעגלי היקום המקומי
5. סעד הרוח
6. הרוח באדם
7. הרוח והבשר

מבוא

כאשר האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים בן בורא לאישיות, או אז הופכת הרוח האינסופית יצוג ייחודי של עצמה לאינדיבידואלי, זאת על-מנת שכן תתלווה לבן הבורא זה אל עולמות החלל ושתהא שם שותפתו; בתחילה, בארגון הפיזי, ולאחר מכן, במלאכת הבריאה והסעד של היצורים ביקום החדש המתוכנן.

רוח יצירתית מגיבה הן למציאויות פיזיות והן למציאויות רוחניות; וכמוה גם הבן הבורא; וכך הם מתאמים ומשתפים פעולה בניהולו של יקום מקומי של זמן ושל מרחב.

טבען של בנות רוח אלה הינו כטבעה של הרוח האינסופית, אך הן אינן יכולות לפעול בו-זמנית הן בעבודת היצירה הפיזית והן בעבודת הסעד הרוחני. במהלך פעולת הבריאה הפיזית, בן היקום מספק את התבנית בעוד שרוח היקום מאתחלת את הליך התגשמותן של המציאויות הפיזיות. הבן פועל בתכנוני העוצמה, אך הרוח הופכת יצירות אנרגטיות אלה לכדי חומרים פיזיים. אף-על-פי שבמידה מסוימת קשה לתאר כאישית את הנוכחות המוקדמת הזו של הרוח

PAPER 34

THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

INTRODUCTION

^{34:01 (374:1)} WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

^{34:02 (374:2)} A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

^{34:03 (374:3)} These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son

האינסופית ביקום, בעבור הבן הבורא שותפת-רוח זו הינה אישית ומאז ומעולם פעלה כיחיד מובחן.

the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. הפיכתה של הרוח היצירתית לאישיות

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

לאחר השלמת הארגון הפיזי של מקבץ כוכבים ופלטות וכינון מעגלי האנרגיה על-ידי מרכזי האנרגיה של יקום-העל, ובהמשך לעבודת בריאה התחלתית זו על-ידי סוכנויות הרוח האינסופיות – הפועלות דרך המוקד היצירתי שלה ביקום המקומי ותחת הנחייתו של מוקד זה – יוצאת בזאת הצהרתו של הבן מיכאל ומבשרת כי בשלב הבא יכוננו חיים ביקום החדש שאורגן זה עתה. עם הכרת פרדיס בהצהרת כוונות זו, מתרחשת בשילוש פרדיס תגובת אישור, ולאחריה מגיעה היעלמות בבוהק הרוחני של אלוהויות רוח האב אשר ביקום העל שלהן מתארגנת בריאה חדשה זו. בה בעת, מתקרבות רוחות האב האחרות אל המשכן המרכזי של האלוהויות, ולאחר מכן, כאשר רוח האב החבוקה בחיבור האלוהויות מגיחה אל מול הכרת עמיתותיה, אזי מתרחש המאורע אשר ידוע כ"התפרצות ראשונית". זהו הינו הבזק רוחני אדיר, תופעה אשר ניתן להבחין בה בבהירות אפילו ממטה יקום העל הנידון; ובה בעת עם התרחשות מופע זה של השילוש, המובן במידה מועטה בלבד, מתרחש שינוי מובחן בטיב נוכחות ועוצמת הרוח היצירתית של הרוח האינסופית השוכנת ביקום המקומי הנידון. בתגובה לתופעות אלה בפרדיס, ייצג חדש ואישי של הרוח האינסופית הופך מיד לאישיות, וזאת בנוכחותו המיידית של הבן הבורא. זוהי הינה הסועדת האלוהית. הרוח היצירתית היחידנית המסייעת בידי הבן הבורא הפכה לעמיתתו האישית ליצירה, רוח האם של היקום המקומי.

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a "primary eruption." This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

מתוך בידול אישי חדש זה של הפועל האחוד ודרכו, נובעים הזרמים המבוססים והמעגלים המצויים של עוצמת הרוח וההשפעה הרוחנית, אשר עתידים לחדר את כלל העולמות ואת כל ההוויות של אותו יקום מקומי. הלכה למעשה, נוכחות אישית חדשה זו הינה אך ורק התמרה של השותפה אשר-התקיימה-זה-מכבר והפחות-אישית של הבן בעבודתו המוקדמת יותר בארגון הפיזי של היקום.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

זהו הינו תיאור בן מילים ספורות בלבד של דרמה כבירה, ואולם הוא מייצג את כל אשר ניתן לספר בנוגע למאורעות רבי-חשיבות אלה. אלו הם מאורעות מיידים, בלתי-מובנים ובלתי-נתפשים; הסודות הנגעים לטכניקה ולנוהל שלהם חבויים בעומק חיקו של שילוש פרדיס. הינו בטוחים אך בדבר אחד: נוכחות הרוח ביקום המקומי, בעת שזה היה מצוי בתהליך

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of

בלעדי של בריאה ושל ארגון פיזי, לא הייתה נבדלת לחלוטין מרוחה של הרוח האינוסופית של פרדיס; זאת בעוד שלאחר הופעתה-מחדש של רוח האב המפקחת מתוככי החיבוק הסודי של האלים, ולאחר הבזק האנרגיה הרוחני, מתמלא המופע של הרוח האינוסופית ביקום המקומי באופן פתאומי בדמיון אישי לרוח האב אשר הייתה קשורה בקשרי התמרה עם הרוח האינוסופית. וכך רוכשת רוח האם של היקום המקומי טבע אישי המשוך בגווני רוח האב של יקום-העל החולשת על תחום השיפוט האסטרונומי האמור.

נכחות-שהפכה-אישית זו של הרוח האינוסופית, רוח האם היצירתית של היקום המקומי, ידועה בשטניה כסועדת האלוהית. לכל צורך מעשי ותכלית רוחנית מופע אלוהות זה הינו אינדיבידואל אלוהי, אישיות רוחנית. וכך היא מוקרת ונתפשת על-ידי הבן הבורא. ובאמצעות מופע מקומי ואישי זה של המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי שלנו יכולה הרוח להפוך ברבות הימים כפופה במידה כה מלאה לבן הבורא, עד אשר יאמר בצדק על בן זה כי "כל עוז שמים וארץ בידיו הופקד".

2. טיבה של הסועדת האלוהית

לאחר שהסועדת האלוהית עברה מטמורפוזת ניכרת באישיותה במהלך יצירת החיים, היא פועלת כאישיות ומשתפת פעולה באופן אישי ביותר עם הבן הבורא בתכנון ובניהול העניינים הנרחבים של הבריאה המקומית. בעבור סוגים רבים של הוויות ביקום, אפילו ייצוג זה של הרוח האינוסופית עשוי שלא להופיע כאישי לחלוטין בעיני טרום המתת הסופי של מיכאל; ואולם, לאחר רוממותו של הבן הבורא לדרגת הסמכות הריבונית של בן מאסטר, מתגברות איכויותיה האישיות של רוח האם היצירתית במידה כה רבה, עד כי היא מוכרת באופן אישי על-ידי כלל היחידים הבאים איתה במגע.

החל מן הקשר המוקדם ביותר עם הבן הבורא, מחזיקה רוח היקום בכל תכונות השליטה-הפיזית של הרוח האינוסופית, לרבות מלוא יכולות האנטי-כבידה. עם כך שמשיגה היא מעמד אישי, מפעילה רוח היקום שליטה מלאה ומושלמת בכבידת הדעת ביקום המקומי, ממש כפי שהייתה עושה הרוח האינוסופית אילו הייתה נוכחת באופן אישי.

בכל יקום מקומי פועלת הסועדת האלוהית בהתאם לטבע ולמאפיינים הטבעיים של הרוח האינוסופית, כפי שאלו התגשמו באחת משבע רוחות האב של פרדיס. אף כי קיימת אחידות אופי בסיסית של כל רוחות היקום, קיים בפעילותן גם גיוון הנקבע בהתאם למקורן, דרך אחת משבע רוחות האב. שוני זה במקורן הינו הגורם לגיוון בטכניקות הפעולה של רוחות האם של

purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

^{341.4 (375.3)} This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

^{342.1 (375.4)} Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

^{342.2 (375.5)} From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

^{342.3 (375.6)} In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This

היקום המקומי ביקומי העל השונים. ואולם, רוחות אלה הינן זהות בכל התכונות הרוחניות המהותיות, והן רוחניות במידה שווה ואלוהיות לחלוטין, ללא כל תלות בהבדלים בין יקומי העל.

הרוח היצירתית אחראית-בצוותא עם הבן ביצירת יצורי העולמות, ולעולם היא איננה מאכזבת את הבן בכל המאמצים לקיים בריאות אלה ולשמרן. החיים נסעדים ומתחזקים באמצעות הסוכנויות של הרוח היצירתית. "תשלח רוחך והם יבראון; ואתה תחדש פני אדמה."

בעת יצירת יקום של יצורים תבוניים, רוח האם היצירתית פועלת בראש ובראשונה בתחום המושלמות ביקום, בשתפה פעולה עם הבן ביצירתו של כוכב הבוקר הבהיר. לאחר מכן, הולכים ומתקרבים צאצאיה של הרוח אל סדר היצורים הנבראים בפלנטות, ממש כשם שהבנים הולכים ויורדים בסדרם מן המלכיצדקים ועד לבנים החומריים הבאים במגע ממשי עם בני התמותה של העולמות. בעת התפתחותם המאוחרת יותר של היצורים בני התמותה, מספקים הבנים נושאי החיים את הגוף הפיזי, המיוצר מן החומר המאורגן המצוי בעולמות, בעוד שרוח היקום תורמת את "נשימת החיים".

אף כי המקטע השביעי של היקום המקיף עלול להיחשב במובנים רבים כמאחר בהתפתחותו, תלמידים הלומדים ביסודיות את בעיותינו צופים את התפתחותה בעידינים העתידיים לבוא של בריאה מאוזנת באופן יוצא דופן. היננו חוזים כי אורוונטון יציג מידה גבוהה כזו של סימטריה משום שרוח האב החולשת על יקום-על זה הינה יושבת-ראש רוחות האב בגבהי מרומים, והיא מהווה תבונת רוח המגלמת את האיחוד המאוזן ואת התיאום המושלם של התכונות ושל קווי האופי של כל שלוש האלוהויות הנצחיות. אכן היננו מאחרים ומעוכבים ביחס למקטעים אחרים, ואולם אין כל ספק כי ממתנה לנו התפתחות טרנסצנדנטלית והישג חסר תקדים אי-אז בעידיני נצח העתיד.

3. הבן והרוח בזמן ובמרחב

אין הבן הנצחי ואין הרוח האינסופית מוגבלים או מותנים על-ידי הזמן או המרחב, ואולם מגבלות אלה חלות על רוב צאצאיהם.

הרוח האינסופית מחדרת את כלל החלל ושוכנת במעגל הנצח. ועדיין, בעת מגעיה עם ילדי הזמן, נדרשות רבות מאישיות הרוח האינסופית להתחשב לעיתים קרובות בהיבטים הנוגעים לזמן, אף כי הרבה פחות מאשר בהיבטים הנוגעים למרחב. סעדי דעת רבים מתעלמים מן החלל אך סובלים משיהוי בזמן בעת שהם מתאמים רמות שונות של מציאות

differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

^{3424 (3761)} The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. "You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth."

^{3425 (3762)} In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the "breath of life."

^{3426 (3763)} While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

^{3431 (3764)} Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

^{3432 (3765)} The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent

ביקום. למעשה, שליח בודד הינו בלתי-תלוי בחלל, למעט באותו זמן הנדרש בפועל לשם קיום המסע ממיקום אחד למיקום אחר; ועוד קיימות ישויות דומות אשר אינכם יודעים עליהן.

לרוח היצירתית זכות אישית להיות בלתי-תלויה לחלוטין במרחב, אך לא בזמן. אין קיימת נוכחות אישית מיוחדת של רוח יקום שכזו במטה הקונסטלציה או במטה המערכת. היא נוכחת ופזורה במידה שווה בכל רחבי יקומה המקומי, ולפיכך היא נוכחת הלכה למעשה ובאופן אישי בכל עולם שהוא ממש כבכל עולם אחר.

הרוח היצירתית מוגבלת בסעד שלה ביקום אך ורק על-ידי אלמנט הזמן. ברחבי יקומו, בן בורא פועל באופן מיידי; ואולם, הרוח היצירתית חייבת להתחשב בזמן בעת סעד הדעת ביקום, למעט בשעה שהיא מאפשרת לעצמה להשתמש במודע ובמתכונן בזכויותיו האישיות של בן היקום. הרוח היצירתית פועלת ללא תלות בזמן הן בפעולתה כרוח טהורה והן בשיתוף הפעולה שלה עם המנגנון המסתורי של המחזירותיות האוניברסאליות.

אף-על-פי שמעגל הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי פועל ללא תלות הן בזמן והן במרחב, כלל תפקודי הבנים הבוראים אינם פטורים ממגבלות המרחב. באם מאורעות העולמות האבולוציוניים מתקבלים, נראה שבנים מיכאליים אלו מסוגלים לפעול באופן עצמאי יחסית מתלות בזמן. בן בורא אינו מוגבל על-ידי הזמן, אך הוא מותנה על-ידי המרחב; אין הוא יכול להיות באופן אישי בשני מקומות בעת ובעונה אחת. מיכאל מנבאדון לעולם פועל ברחבי יקומו שלו, ובאופן מעשי באמצעות מחזירותיות גם ביקום העל. לעולם מתקשר הוא ישירות עם הבן הנצחי.

הסועדת האלוהית הינה עוזרתו המבינה של הבן הבורא, והיא מאפשרת לו להתגבר על מגבלותיו הטבעיות באשר למרחב ולפצות עליהן; זאת משום שכאשר השניים פועלים באיחוד כוחות מנהלתי הם הינם עצמאיים למעשה בגבולות בריאתם המקומית מהזמן כמו גם מהמרחב. לפיכך, כפי שניתן לראות הלכה למעשה ברחבי יקום מקומי, הבן הבורא והרוח היצירתית פועלים על-פי רוב באופן בלתי-תלוי הן בזמן והן במרחב, זאת משום שהחופש בזמן או במרחב של האחד זמין לעולם בעבור האחר.

אך רק הוויות מוחלטות הינן בלתי-תלויות הן בזמן והן במרחב במובן המוחלט. מרביתן של האישויות הכפופות לבן הנצחי או לרוח האינסופית כפופות הן לזמן והן למרחב.

בשעה שרוח יצירתית הופכת "מודעת למרחב" היא מתכוננת להכיר ב"תחום תחום במרחב" כשלה; בתחום זה היא תהא חופשייה מן המרחב, בניגוד לכל שאר המרחב אשר בו תהא מותנית. כל אחד חופשי לבחור ולפעול אך

of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

^{3433 (376.6)} In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

^{3434 (376.7)} Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

^{3435 (377.1)} Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

^{3436 (377.2)} The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time and space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

^{3437 (377.3)} Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

^{3438 (377.4)} When a Creative Spirit becomes "space conscious," she is preparing to recognize a circumscribed "space domain" as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned.

ורק בתוכי תחומי תודעתו שלו.

One is free to choose and act only within the realm of one's consciousness.

4. מעגלי היקום המקומי

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

ביקום המקומי של נבאדון קיימים שלושה מעגלי רוח מובחנים:

34:41 (377:5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

1. מתת הרוח של הבן הבורא, המנחם, רוח האמת.

34:42 (377:6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

2. מעגל הרוח של הסועדת האלוהית, רוח הקודש.

34:43 (377:7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

3. מעגל סעד-התבונה, הכולל את הפעילויות הפחות-או-יותר מאוחדות אך מגוונות של שבע הרוחות מסייעות-הדעת.

34:44 (377:8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

לבנים הבוראים מוענקת רוח של נוכחות ביקום אשר במובנים רבים הינה אנאלוגית לזו של שבע רוחות האב של פרדיס. זוהי רוח האמת, אשר בן של מתת מגיר אל העולם לאחר שקיבל ספירה שכזו לבעלותו הרוחנית. מנחם זה של מתת הוא הכוח הרוחני אשר מושך ללא הרף את כל מחפשי האמת אל עבר זה שהינו ההתגלמות באישיות של האמת ביקום המקומי. רוח זו הינה מתת טבועה של הבן הבורא, והיא נובעת מטיבו האלוהי ממש כשם שמעגלי המאסטר של היקום המקיף נגזרים מן הנוכחויות האישיות של אלוהויות פרדיס.

34:45 (377:9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

הבן הבורא עשוי לבוא וללכת; נוכחותו האישית עשויה להימצא ביקום המקומי או במקום אחר; ועדיין רוח האמת תפעל ללא הפרעה, משום שנוכחות אלוהית זו, אף שמקורה באישיותו של הבן הבורא, מרכזת התפקודי הינו באישיות הסועדת האלוהית.

34:46 (377:10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

לעומת זאת, רוח האם של היקום לעולם אינה עוזבת את עולם המטה של היקום המקומי. רוחו של הבן הבורא יכולה לפעול, והיא אכן פועלת, באופן בלתי-תלוי בנוכחותו האישית של הבן, אך לא כך הדבר כאשר לרוחה האישית. במידה שנוכחותה האישית תוצא מסאלווינגטון, תאבד רוח הקודש של הסועדת האלוהית את יכולתה לפעול. נראה כי נוכחות רוחה הינה קבועה בעולם המטה של היקום, ועובדה זו ממש היא אשר מאפשרת לרוח הבן הבורא להמשיך ולפעול באופן בלתי-תלוי במקום הימצאו של הבן. רוח האם של היקום משמשת כמוקד וכמרכז ביקום בעבור רוח האמת, כמו גם בעבור השפעתה האישית שלה עצמה, היא רוח הקודש.

34:47 (378:1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

הן האב-הבן הבורא והן רוח האם היצירתית תורמים באופן מגוון למתת הדעת של ילדיהם ביקום המקומי. ואולם, הרוח היצירתית אינה מעניקה דעת עד אשר היא מצוידת בזכויות אישיות.

34:48 (378:2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

לסדרי האישיות העל-אבולוציוניים ביקום מקומי מוענקת דעת מטיפוס היקום המקומי של תבנית יקום-העל. לסדרי החיים האבולוציוניים האנושיים והתת-אנושיים מוענק סעד דעת מטיפוס סייע רוח.

שבע הרוחות מסייעות-הדעת הינן פרי יצירתה של הסועדת האלוהית של יקום מקומי. רוחות-דעת אלה דומות באופן זולז אך נבדלות בעוצמתן, וכולן חולקות באופן דומה את טיבה של רוח היקום, אף כי קשה להתייחס אליהן כאל אישיות נפרדות, למעט לאימן בוראתן. לשבע המסייעות ניתנו השמות הבאים: רוח הבינה, רוח הפולחן, רוח הייעוץ, רוח הידע, רוח האומץ, רוח ההבנה, רוח האינטואיציה של התפישה המהירה.

אלה הן "שבע רוחות האלוהים", "אשר כשבעה לפידים בוערים לפני כס הכבוד" ואשר ראם הנביא בעיני רוחו. ואולם, הוא לא ראה את מושביהם של ארבעה ועשרים הזקיפים הניצבים מסביב לשבע רוחות מסייעות-דעת אלה. תיאור זה מייצג את הבלבול של שני המייצגים; האחד נוגע למטה היקום והאחר לבירת המערכת. מושביהם של ארבעה ועשרים זקני השבט מצוי בירושם, המטה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

ואולם, את אשר כתב יוחנן, על אודות סאלווינגטון כתב: "ומכס הכבוד בוקעים ברקים ופורצים רעמים וקולות" – אלה הם תשדורות היקום אל המערכות המקומיות. וכן הוא ראה את יצורי השליטה הכיוונית של היקום המקומי, המְצַפְּנִים החיים של עולם המטה. שליטה כיוונית זו אשר בנבאדון נשמרת בידי ארבעה יצורי השליטה של סאלווינגטון, אשר פועלים מעל גבי זרמי היקום ומסתייעים רבות ברוח-הדעת אשר הייתה הראשונה לפעול, סייע האינטואיציה, רוח "התפישה המהירה". ואולם ברוב צער, תיאורם של יצורים אלה – אשר כונו חיות – הינו פגום; אין דבר אשר ישווה להם ביופיים ובצורתם המעודנת.

ארבעת כיווני המצפן הינם אוניברסאליים וטבועים בחיים של נבאדון. כלל היצורים החיים מצוידים באברי גוף רגישים המגיבים לזרמים הכיווניים הללו. יצירות בראות אלה משוכפלות ביצורים ברחבי היקום מטה עד לפלנטות היחידניות, ויחד עם הכוחות המגנטיים של העולמות מפעילים את המוני הגופיפים המיקרוסקופיים המצויים באורגניזם החייתי כך שתאי כיוון אלו לעולם יצביעו צפונה ודרומה. וכך מיוצב לנצח חוש הכיוון בהוויות החיות של היקום. חוש זה לא נבצר לחלוטין מן האנושות כיכולת מודעת. גופיפים אלו נצפו לראשונה באורנטיה בסמוך לזמן חיבורו של מסמך זה.

34:4.9 (378:3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378:4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378:5) These are the "seven spirits of God," "like lamps burning before the throne," which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusalem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378:6) But it was of Salvington that John wrote: "And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices" — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of "quick understanding." But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378:7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. סעד הרוח

הסועדת האלוהית משתפת פעולה עם הבן הבורא בגיבושם של חיים וביצירת סדרי הווית חדשים עד הגיע המתת השביעית שלו, ובהמשך לכך, לאחר שרוקם לדרגת ריבונות מלאה של היקום, היא ממשיכה ומשתפת פעולה עם הבן ועם רוח המתת של הבן בעבודה הנספת של סעד העולמות וההתקדמות הפלנטארית.

הרוח מתחילה את עבודת ההתקדמות האבולוציונית בעולמות המיושבים עם החומר נטול-החיים של העולם, וראשית מעניקה היא חיים לעולם הצומח, לאחר מכן לאורגניזמים של עולם החי, ובהמשך לסדרים הראשונים של הקיום האנושי; וכל העניקה עוקבת תורמת להמשך התפתחות הפוטנציאל האבולוציוני של החיים הפלנטאריים, החל מן השלבים הראשונים והפרימיטיביים ועד להופעתם של יצורים רצוניים. עבודה זו של הרוח מתבצעת בעיקרה באמצעות שבע הסייעות, רוחות ההבטחה, רוח-הדעת המאחדת והמתאמת של הפלנטות המתפתחות, אשר לעולם מובילה באופן מאחד את הגזעים של האדם לעבר רעיונות ואידיאלים רחניים גבוהים יותר ויותר.

האדם בן התמותה חווה לראשונה את סעד הרוח בהקשר של הדעת בשעה שהדעת החייתית הטהורה של היצורים האבולוציוניים מפתחת יכולת קליטה של מסייעות הפולחן והבינה. סעד זה של המסייעות השישית והמסייעת השביעית, מצביע על כך שהתפתחותה של הדעת חצתה את סף הסעד הרוחני. ומיד נכללות במעגליה הרוחניים של הסועדת האלוהית דעות שכאלה של פעולות פולחן ובינה.

כאשר דעת זוכה בהענקת סעד כזה של רוח הקודש, יש לה היכולת לבחור (בין שבמודע ובין שלא במודע) בנוכחות הרוחנית של האב האוניברסאלי – קרי במכוון המחשבה. ואולם, רק לאחר שכן של מתת משחרר את רוח האמת על-מנת שתסעד את כלל בני התמותה בפלנטה, הופכות כל הדעות הנורמאליות מוכנות אוטומאטית לקבלתם של מכווני מחשבה. רוח האמת ונוכחות הרוח הסועדת האלוהית עובדות יחדיו כאחת. ברית רוחנית כפולה זו מרחפת מעל העולמות, מבקשת ללמד אמת ולהאיר באופן רוחני את הדעת של האדם, לעורר השראה בנשמות יצורי הגזעים המרקיעים, ולהוביל כל העת את העמים השוכנים על הפלנטות האבולוציוניות אל עבר יעד הפרדיסי של הגורל האלוהי.

אף כי רוח האמת שוטפת כל בשר, רוח זו של הבן הינה מוגבלת כמעט לחלוטין בתפקודה ובעוצמתה על-ידי הקליטה האישית של האדם את מה שמכוון את הסיכום ואת המהות של משימת המתת של הבן. בחלקה, רוח הקודש הינה בלתי-תלויה בגישתו של האדם, ובחלקה היא מותנית על-ידי החלטותיו ועל-ידי שיתוף

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

^{3451 (379.1)} The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

^{3452 (379.2)} On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

^{3453 (379.3)} Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

^{3454 (379.4)} When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

^{3455 (379.5)} Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-

הפעולה של רצונו. אף-על-פי-כן, הסעד של רוח הקודש הופך ליעיל יותר ויותר בהפיכת החיים הפנימיים של בני התמותה המצייתים באופן מלא יותר להנחיה האלוהית, לקדושים ולרוחניים.

כיחידים, אינכם מחזיקים באופן אישי בחלק נבדל או בישות של רוח האב-הבן הבורא או של רוח האם היצירתית; סעדים אלו אינם באים במגע עם מרכזי החשיבה של דעת היחיד ואף אינם שוכנים בה, כפי שעושים משגוחי המסתורין. מכוונני מחשבה הינם חלקים אינדיבידואליים של המציאות הקדם-אישית של האב האוניברסאלי, השוכנים בפועל בדעת בת התמותה כחלק מאותה דעת עצמה, ופעולתם מתבצעת תמיד בהרמוניה מושלמת עם שילוב הרוחות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

נכחותן של רוח הקודש של בת היקום של הרוח האינסופית, של רוח האמת של בן היקום של הבן הנצחי, ושל מכוון-הרוח של אב פרדיס בקרב בן-תמותה אבולוציוני או יחד עימו, מציגה את הסימטריה של מתת וסעד הרוח, ומסמיכה בן-תמותה שכזה להבין באופן מודע את אמנות-עובדת היותו בנו של האל.

6. הרוח באדם

עם התקדמות האבולוציה של פלנטה מיושבת ועם הפיכתם המתגברת של שוכניה לרוחניים, עשויות להתקבל גם השפעות רוחניות נוספות על-ידי אישיות בשלות שכאלה. ככל שיתקדמו בני התמותה בשליטת הדעת ובאבחנה הרוחנית, סעדים רוחניים מרובים אלו הופכים להיות יותר ויותר מתואמים בתפקודם; והם הולכים ומתמזגים עם סעד-העל של שילוש פרדיס.

אף-על-פי שהאלוהיות עשויה להיות מרובה במופעה, בחוויה האנושית האלוהות הינה תמיד יחידה, לעולם היא אחת. ואף הסעד הרוחני איננו נחוה בצורת רבים בחוויה האנושית. ללא כל קשר לריבוי מקורותיה, כלל ההשפעות הרוחניות הינן אחת בפעולתן. והן אכן אחת, בהיות סעד הרוח של האל בעל שבעת ההיבטים בעבור יצורי היקום המקיף, ובקרבם; וככל שגדלה יכולתם של היצורים להעריך ולקבל סעד מאחד זה של הרוח, כך הוא הופך בחווייתם לסעד של האל העליון.

ממרומי תהילת הנצח יורדת הרוח האלוהית בשורה ארוכה של צעדים, על-מנת לפגוש אתכם כפי שאתם הינכם ובמקום שבו אתם מצויים, ואז, בשותפות של אמונה, לחבוק באהבה את הנשמה שמוצאה בן-תמותה, ולצאת לדרך במסע הבטוח והוודאי חזרה בצעדים אלו של סליחה ומחילה, ולעולם לא לעצור, עד אשר הנשמה האבולוציונית תתרומם לבטח אל גבהיו של אושר עילאי, אשר מקרבו הגיחה הרוח האלוהית לעבר משימה זו של חסד ושל סעד.

operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

3456 (3796) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

3457 (3801) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

3461 (3802) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

3462 (3803) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

3463 (3804) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

כוחות רוחניים מחפשים ומשיגים מבלי לטעות את רמותיהם המקוריות. ומשום שיצאו מן הנצח, אליו גם ישובו בוודאות, ויביאו עימם את כל אותם ילדי הזמן והמרחב אשר אימצו את הנחייתו ואת תורתו של המכוון השוכן בקרבם, אלו אשר באמת ובתמים "נולדו מן הרוח", בני האמונה של האל.

הרוח האלוהית הינה מקור הסעד והעידוד הרציפים בעבור ילדי האדם. עוצמתכם והישגכם "ניתנו בחסדו, בחידוש הרוח ניתנו". בדומה לאנרגיה הפיזית, החיים הרוחניים נצרכים. תוצאתם של מאמצים רוחניים הינה עייפות רוחנית יחסית. כלל חוויית ההרקעה אמיתית כשם שהיא רוחנית; ולפיכך, אמת נאמרה כאשר נכתב כי "הרוח ישכון". "והרוח הוא נותן החיים."

אין בכוחה של התיאוריה המתה, ואפילו בזו של הדוקטרינות הדתיות הגבוהות ביותר, בכדי לשנות את האופי האנושי או לשלוט בהתנהגות בן התמותה. הדבר שהעולם זקוק לו כיום הוא האמת של מוריקם העתיקים, אשר הצהירו: "לא דיבור בלבד, כי אם גם בגבורה וברוח הקודש". זרע האמת התיאורטית מת ועבר, ומושגי המוסר הגבוהים ביותר נותרו נטולי השפעה, אלא כאשר מנשבת הרוח האלוהית בצורות האמת וכאשר מחייה היא את נוסחאותיה של היושרה.

אלו אשר קיבלו את האל השוכן פנימה והכירו בו נולדו מן הרוח. "אתם הינכם היכל האלוהים, ורוח אלוהים שוכן בקרבכם". אין די בכך שרוח זו תוגר עליכם; על הרוח האלוהית לשלוט ולמשול בכל חלקי ההתנסות האנושית.

זוהי נוכחות הרוח האלוהית, מִי החיים הללו, אשר מרוים את הצמאון של חוסר שביעות הרצון בת התמותה, ואשר משביעים את אותו רעב בלי-תואר של הדעת האנושית הבלתי-רוחנית. הוויות המזנקות על-ידי הרוח "לעולם לא תצמאנה, שכן מים רוחניים אלו יהפכו בקרבן למעיין נובע של סיפוק לחי עולם". נשמות אלה, המושקות כך באופן אלוהי, הינן כמעט בלתי-תלויות בסביבה החומרית בכל הנוגע למנעמי החיים ולסיפוקי הקיום הארצי. הן מוארות ורעננות מבחינה רוחנית, והן מחוזקות ומצוידות מבחינה מוסרית.

בכל בן-תמותה קיים טבע דואלי: ירושת הנטיות החייתיות והדחף הגבוה של מתת הרוח. במהלך חייכם הקצרים באורנטיה, ניתן ליישב את שני הדחפים השונים והמנוגדים הללו באופן מלא רק לעיתים רחוקות; קשה מאוד לאחד בין שני הדחפים הללו ולהפוך אותם להרמוניים; ואולם, לאורך תקופת חייכם תסעד אתכם כל העת הרוח המשולבת על-מנת לסייע בעדכם להכפיף את הבשר יותר ויותר להובלת הרוח. אף כי עליכם לחיות את חייכם הגשמיים במלואם, אף כי אינכם יכולים לחמוק מן הגוף ומצרכיו, אף-על-פי כל זאת, מצד התכלית והאידיאלים אכן יש בכוחכם להכפיף את הטבע החייתי יותר ויותר

3464(380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly "born of the Spirit," the faith sons of God.

3465(380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is "according to his mercy, through the renewing of the Spirit." Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, "It is the Spirit that quickens." "The Spirit gives life."

3466 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: "Not in word only but also in power and in the Holy Spirit." The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

3467(381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. "You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you." It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

3468(381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings "never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting." Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

3469(381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the

לשליטתה של הרוח. אכן קיימת בתוכם קונספירציה של כוחות רוחניים, ברית של עוצמות אלוהיות, אשר תכליתה הבלעדית הינה לממש את שחרורכם הסופי מאזיקי החומר ומן המגבלות הסופיות.

תכליתו של כל הסעד הזה הינו "שתתחזקו בגבורה מפאת רוחו באדם הפנימי". וכל זאת מייצג אך את הצעדים המקדמיים בדרך אל ההישג הסופי של מושלמות האמונה והשירות, אותה חוויה אשר במהלכה "נמלאתם את כל מלאו האלוהים", וזאת "כי כל אשר רוח אלוהים ינהגם, בני אלוהים המה".

הרוח לעולם אינה דוחפת, היא רק מובילה. אם אתם חפצים ללמוד, אם אתם רוצים להשיג רמות רוחניות ולהגיע לגבהים אלוהיים, אם אתם כנים ברצונכם להשיג את המטרה הנצחית, כי אז תנחה אתכם הרוח האלוהית בעדינות ובאהבה לאורך נתיב ההתקדמות הרוחנית המוביל למעמד של בנים. כל צעד שתעשו, שומה עליו שייעשה מתוך נכונות, תבונה ושיתוף פעולה עולז. שליטתה של הרוח לעולם איננה מוכתמת באילוץ או מופרעת על-ידי כפייה.

וכאשר חיים כאלה של הנחייה רוחנית מתקבלים בתבונה ובחופשיות, מתפתחים בהדרגה בתוכי הדעת האנושית מודעות חיובית בוטחת במגע האלוהי וביטחון בהתייחדות עם הרוח; במוקדם או במאוחר "הרוח מעיד ברוחכם שלכם (המכוון) כי בני אלוהים הינכם". וכבר סיפר לכם המכוון שלכם על אודות קרבתכם אל האל, כך שהרישום מורה כי הרוח מעידה בכם "מתוך רוחכם", ולא אל עבר רוחכם.

המודעות של שליטת הרוח בחיי האדם מקבלת ביטוי בהופעתם המתגברת של מאפייני הרוח בתגובות החיים של בן-תמותה מונחה-רוח שכזה, "שכן פרי הרוח הוא אהבה, שמחה, שלום, אור-רוח, נדיבות, חסד, אמונה, ענוה ופרישות". ובני-תמותה מונחי-רוח ומוארים באור אלוהי שכאלה, אף בעודם צועדים בשבילים הנמוכים והמייגעים, ואף בעודם מבצעים בנאמנות אנושית את חובותיהם הארציים, כבר החלו להבחין באורות חיי הנצח כנצוצים דולקים בחופי עולם אחר; וכבר החלו להבין את המציאות של אותה אמת מעוררת השראה ומנחמת, "כי מלכות האלוהים איננה אכילה ושתייה, כי אם צדקה ושלום ושמחה ברוח הקודש". ובכל מבחן ומבחן ולעומת כל קושי, מתחזקות הנשמות שנולדו ברוח מאותה תקווה מפעמת, העולה על כל פחד, שכן אהבת האל מפכה בכל לבב מאת נוכחותה של הרוח האלוהית.

mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

^{34:6.10 (381.4)} The purpose of all this ministration is, "That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man." And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be "filled with all the fullness of God," "for all those who are led by the spirit of God are the sons of God."

^{34:6.11 (381.5)} The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

^{34:6.12 (381.6)} And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later "the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God." Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness "with your spirit," not to your spirit.

^{34:6.13 (381.7)} The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, "for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance." Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, "The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit." And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. הרוח והבשר

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

הבשר, אותו טבע מורש הנובע מן הגזעים

^{34:7.1 (382.1)} The flesh, the inherent nature derived

שמקורם-חייתי, איננו נושא מטבעו את פירות הרוח האלוהית. כאשר הטבע בן התמותה רומם מעלה באמצעות תוספת של טיב הבנים החומריים של האל, כפי שהגזעים של אורנטיה קודמו במידה מסוימת באמצעות המתת של אדם, או אז הפכה הדרך סלולה ונכונה יותר לשם שיתוף פעולה בין רוח האמת לבין המכוון השוכן על-מנת להביא למימוש את היבול הנהדר של תכונות פירות הרוח. אם לא תידחו את זו הרוח, אף-על-פי שידרש נצח על-מנת למלא אחר הציווי, "הוא ידריךכם אל האמת כולה".

בני-תמותה אבולוציוניים השוכנים בעולמות שבהם ההתקדמות הרוחנית היא נורמאלית, אינם חווים את הקונפליקט החד בין הבשר לרוח אשר מאפיין את הגזעים של אורנטיה בעת הנוכחית. ואולם, אפילו בפלנטות האידיאליות ביותר, בן האנוש הטרומ-אדמי חייב במאמץ של ממש על-מנת להעפיל ממישור הקיום החייתי הטהור מעלה דרך רמות עוקבות הולכות ומתעצמות של משמעויות אינטלקטואליות ושל ערכים רוחניים גבוהים יותר.

בני התמותה בעולמות נורמאליים אינם חווים את המלחמה המתמדת בין טיבם הפיזי לבין טיבם הרוחני. הם ניצבים אל מול הצורך להעפיל מרמות הקיום החייתיות מעלה אל עבר המישורים הגבוהים יותר של החיים הרוחניים, אך עלייה זו הינה בבחינת תהליך לימוד, בייחוד כאשר משווים אותה לקונפליקטים האינטנסיביים שהם מנת חלקם של בני התמותה באורנטיה בתחום הפיצול שבין טבעם החומרי וטבעם הרוחני.

העמים באורנטיה סובלים במהלך משימה זו של ההתקדמות הפלנטארית לעבר הישג רוחני כתוצאה מחסר כפול. המרידה של קאליגסטִיה גרמה לבלבול כלל עולמי ושללה מן הדורות שבאו לאחריה את הסיוע המוסרי אשר חברה סדורה-היטב הייתה מעניקה להם. ואולם, כישלונם של אדם היה הרה אסון אפילו יותר, וזאת בכך שהוא מנע מן הגזעים את אותו טבע פיזי עליון אשר היה תואם יותר את השאיפות הרוחניות.

בני התמותה של אורנטיה חייבים לעבור דרך מאבקים ניכרים שכאלה בין הרוח לבין הבשר משום שאבות אבותיהם הרוחקים לא עברו אדמיציה מלאה יותר בעת המתת העדני. בהתאם לתוכנית האלוהית, לגזעים של אורנטיה היה אמור להיות טבע פיזי המסוגל להגיב באופן טבעי וטוב יותר לרוח.

על אף אסון כפול זה לטבע האדם ולסביבתו, בני התמותה של הזמן הזה היו סובלים פחות ממלחמה גלויה בין הבשר לבין הרוח אילו נכנסו אל ממלכת הרוח, אל המרחב בו נהנים בני האל מחופש יחסי מאזיקי הבשר בעת שהם משרתים שירות מואר ומשחרר, ומקדישים עצמם בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים. ישוע הראה לאנשות את הדרך החדשה לחיות כבני-תמותה, דרך אשר באמצעותה יכולים בני האנוש

from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, "he will guide you into all truth."

347.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

347.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

347.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

347.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

347.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living

לחמוק במידה רבה מן התוצאות ההרסניות של המרידה של קאליגסטיה, ולפצות באופן יעיל ביותר על החסכים שגרם כישלונם של אדם. "כי רוח החיים של ישוע המשיח הוציאה אותנו לחופשי ממנהג החיה ומפיתוי הרוע והחטא." "זהו הניצחון אשר גובר על הבשר, זוהי אמונתכם".

אותם גברים ונשים יודעי-אל אשר נולדו מן הרוח אינם חווים קונפליקט גדול יותר עם טבעם כבני-תמותה מאשר שוכני רוב העולמות הנורמאליים, פלנטות אשר מעולם לא הוכתמו בחטא או נוגעו במרד. בני אמונה פועלים ברמות אינטלקטואליות וחיים במישורים רוחניים גבוהים הרבה יותר מאשר הקונפליקטים הנוצרים על-ידי תשוקות פיזיות בלתי-נשלטות או בלתי-טבעיות. היצרים הנורמאליים של יצורים חייתיים והתיאבון והדחפים שטבעם פיזי אינם נמצאים בקונפליקט עם רמות ההישג הרוחני הגבוהות ביותר, אלא בדעתם של אנשים בורים, אנשים אשר חינוכם שגוי או אשר מודעים-לעצמם יתר על המידה למרבה הצער.

משהתחלתם לצעוד בדרככם אל חיי הנצח, משקיבלתם על עצמכם את המשימה ואת ההוראות להתקדם הלאה, אל לכם לפחד מסכנות השכחה האנושית ומחוסר העקביות של בני התמותה, אל לכם להטריד את לבכם בפחד כישלון או בבלבול מסבך; אל תמעדו ואל תטילו ספק במצבכם ובמעמדם, משום שבכל שעה אפילה, בכל צומת דרכים במאבק קדימה, תמיד תדבר רוח האמת ותאמר את דברה, "זהו הדרך".

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי המוצב זמנית לשירות באורנטיה].

whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

^{347.7 (383.1)} Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

^{347.8 (383.2)} Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

^{347.9 (383.3)} [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

מסמך 35. בני האל של היקום המקומי

036 ⇨

הספר של אורנטיה

034 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 35

בני האל של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. האב מלכיצדק
2. בני מלכיצדק
3. עולמות מלכיצדק
4. עבודה מיוחדת של המלכיצדקים
5. בני וורונדאדק
6. אבות הקונסטלציות
7. עולמות וורונדאדק
8. בני לאנונאנדק
9. השליטים הלאנונאנדקים
10. עולמות הלאנונאנדק

מבוא

מקורם של בני האל אשר הוצגו לעיל הוא בפרדיס. בני האל הללו הינם צאצאי השליטים האלוהיים של המרחבים האוניברסאליים. מקרב בני פרדיס מן הסדר הראשון, הוא סדר הבנים הבוראים, קיים בנבאדון אך אחד בלבד, וזהו מיכאל, אב וריבון היקום. מן הסדר השני של בני פרדיס, קרי הבנים הסמכותיים או האוונאליים, המכסה בנבאדון מלאה ועומדת על 1,062 בנים. ו"משיחי משנה" אלו הינם יעילים ועוצמתיים-בכל במסגרת משימות המתת הפלנטאריות שלהם, ממש כשם שהיה הבן הבורא המאסטר במשימתו באורנטיה. אלו מן הסדר השלישי, בהיות מקורם בשילוש, אינם רשומים ביקום מקומי, ואולם הנני מעריך כי מצויים בנבאדון בין חמישה-עשר לעשרים אלף בנים מורים של השילוש, מלבד 9,642 הסייעים אשר שולשו-על-ידי-ברייה ומופיעים ברישומים. דִּינָאליים אלו של פרדיס אינם סמכותיים ואף אינם מנהלים; הם הינם מוֹרֵי-על.

מקורם של סוגי הבנים שבהם נדון הינו

PAPER 35

THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

^{35:01 (394:1)} THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these "lesser Christs" are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

^{35:02 (394:2)} The types of Sons about to be considered

ביקום המקומי; הם הינם צאצאיו של בן בורא מפרדיס בשיתופים מגאונים עם רוח האם של היקום המשלימה אותו. במסמכים שלהלן נזכיר את הסדרים הבאים של בנים של היקום המקומי:

1. בני מלכיצדק.
2. בני וורונדאדק.
3. בני לאנאנדק.
4. בנים נושאי חיים.

אלוהות שילוש פרדיס פועלת ליצירתם של שלושה סדרי בנים: המיכאלים, האוונאלים והדיינאלים. האלוהות הדואלית ביקום המקומי, קרי הבן והרוח, פועלת אף היא ליצירתם של שלושה סדרים גבוהים של בנים: המלכיצדקים, הוורונדאדקים, והלאנאנדקים; ולאחר שהגיעו לביטוי כזה בן שלושה היבטים, הם משתפים פעולה עם הרמה הבאה של האל בעל שבעת היבטים ביצירת הסדר המגוון של נושאי החיים. הוויות אלה משתייכות לסדר בני האל היורדים, ואולם הן מהוות צורת חיים מקוריות וייחודיות ביקום. אי לכך, הדיון בהן יתפוס את מלא המסמך הבא.

are of local universe origin; they are the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

- 350.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.
- 350.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.
- 350.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.
- 350.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

350.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. האב מלכיצדק

לאחר שהביאו לעולם את הוויות הסיוע האישי כדוגמת כוכב הבוקר הבהיר ואישיות מנהליות אחרות, או אז מתרחש – בהתאם לתכלית ולתוכניות האלוהיות עבור יקום נתון – איחוד יצירתי מסוג חדש בין הבן הבורא לבין הרוח היצירתית, בת היקום המקומי של הרוח האינסופית. האישיות אשר נולדת כצאצא של שותפות יצירתית זו היא המלכיצדק המקורי – האב מלכיצדק – אותה הוויה ייחודית אשר לאחר מכן משתפת פעולה עם הבן הבורא ועם הרוח היצירתית לשם הבאתה לכדי קיום של כלל הקבוצה המכונה בשם זה.

האב מלכיצדק משמש ביקום של נבאדון כעוזרו הניהולי הראשון של כוכב הבוקר הבהיר. בעוד שגבראל עוסק יותר בקביעת מדיניות ביקום, עוסק מלכיצדק יותר בנהלים המעשיים. גבראל יושב בראש המועצות ובתי הדין המוסמכים והרגילים של נבאדון, ומלכיצדק יושב בראש הוועדות והגופים המיעצים המיוחדים, היוצאים-מן-הכלל ואלו שנועדו לשעת-חירום. הואיל ובהיעדרו של גבראל משמש האב מלכיצדק כמנהל הכללי של היקום, לעולם לא ייעדרו מסאלווינגטון גבראל והאב מלכיצדק בעת ובעונה אחת.

כלל המלכיצדקים של היקום שלנו נוצרו במשך אלף שנות זמן סטנדרטי על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית, ובשיתוף האב מלכיצדק. בהיותם בנים מקדר שבו שימש אחד

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

351.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

351.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

351.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of

מהם כיוצר-במשותף, המלכיצדקים מורכבים בחלקם ממקור-עצמי, ולפיכך מועמדים להגשים סוג נשגב של ממשל-עצמי. אף כי המלכיצדק המקורי מפעיל זכויות טבועות מסוימות כהורה-במשותף של המלכיצדקים בכללותם, מדי תקופה הם בוחרים את מנהלם הראשי למשך שבע שנות זמן סטנדרטי ופועלים, פרט לכך, כסדר מנוהל-עצמית. מעת לעת מייעד אב מלכיצדק זה יחידים מסוימים מן הסדר שלו לשמש כנשאי חיים מיוחדים לעולמות האֶמְצֶסוֹפִיִּים, סוג של פלנטה מיושבת אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

המלכיצדקים אינם פועלים באופן נרחב מחוץ ליקום המקומי, למעט בשעה שהם נקראים לשמש עדים בנושאים העומדים לבחינה בפני בתי המשפט של יקום העל, וגם, כפי שקורה מפעם לפעם, כאשר הם ממונים כשגרירים מיוחדים המייצגים יקום אחד ביקום אחר של אותו יקום-על. המלכיצדק המקורי, או הבכור, של כל יקום תמיד חופשי לנסוע ליקומים השכנים או לפרדיס במשימות הנוגעות לאינטרסים ולחובות של הֶקְדֵר שלו.

2. בני מלכיצדק

המלכיצדקים הינם הסדר הראשון של בני אלוהיים המתקרבים באופן מספק ליצורים החיים הנמוכים על-מנת להפעיל ישירות את הסעד של רימום בני התמותה, ועל-מנת לשרת את הגזעים האבולוציוניים ללא צורך בהתגשמות בגוף. בני אלו מצויים באופן טבעי בנקודת האמצע של מדרון האישיות הגדול, משום שמתוקף מקורם הם מצויים במרחק זהה כמעט מן האלוהיות הגבוהה ביותר ומן היצורים הרצוניים החיים הנמוכים ביותר. וכך הם הפכים למתווכים הטבעיים בין הרמות האלוהיות הגבוהות של הקיום החי לבין צורות החיים הנמוכות, ואפילו החומריות, המצויות בעולמות האבולוציוניים. הסֶדְרִים השרפיים, המלאכים, מתענגים על עבודתם עם המלכיצדקים; למעשה, כלל צורות החיים התבוניים רואות בבנים הללו חברים מבינים, מורים אוהדים ויועצים נבונים.

המלכיצדקים הינם סדר בעל ממשל-עצמי. בקבוצה ייחודית זו היננו פוגשים את הניסיון הראשון להגדרה-עצמית מטעם הוויות ביקום המקומי, וחוזים בצורה הגבוהה ביותר של ממשל-עצמי אמיתי. בנים אלו מארגנים בעצמם את המנגנון לניהול קבוצתם ופלנטת הבית שלהם, כמו גם את שש הספירות הנלוות לה, על עולמות הלווין שלהן. וראוי לציין כי מעולם הם לא ניצלו לרעה את זכויותיהם; מעולם, אף לא פעם אחת בכל רחבי אורונטון, מעלו בני מלכיצדק אלו באמון. הם הינם התקווה של כל קבוצה ביקום השואפת לממשל-עצמי; הם התבנית והם המורים לממשל-עצמי בעבור כלל הספירות בבבאדון. וכלל סדרי ההוויות התבוניות, העליונים

sonship wherein one of their own number functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

36:14 (365:3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

36:21 (365:4) The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

36:22 (365:5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers

ממעל והכפופים מתחת, מהללים בפה מלא את ממשלם של המליצדקים.

סדר הבנים המליצדקים מחזיק בתפקיד הבן הבכור במשפחה נרחבת, וכן מקבל על עצמו את האחריות המתאימה. מרבית עבודתם רגילה ואף שגרתית במידה מה, ואולם, הרבה ממנה נעשה בהתנדבות ולחלוטין מתוך יוזמתם שלהם. גם רוב האסיפות המיוחדות המתכנסות מעת לעת בסאלווינגטון נקראות לסדר בידי המליצדקים. מיוזמתם, בנים אלו מפטרלים ברחבי היקום שבו נולדו. והם מחזיקים בארגון אוטונומי המוקדש לאיסוף מודיעין ביקום, אשר מדווח תקופתית לבן הבורא באופן בלתי-תלוי במידע המגיע אל מטה היקום דרך הסוכנויות הרגילות העוסקות בניהול השגרתית של המרחב. מטבעם הם משקיפים בלתי-משוחדים; והם נהנים מן האמון המלא של כל מחלקות ההווית התבוניות.

המליצדקים משמשים כבתי משפט בוחנים, מייעצים וניידים של העולמות; בני יקום אלו הולכים בקבוצות קטנות אל העולמות על-מנת לשמש כאסיפות מייעצות, לאסוף תצהירים, לקבל הצעות ולפעול כיועצים, ובכך הם מסייעים ליישב את המחלוקות החמורות ולפתור את הקשיים הגדולים המתעוררים מעת לעת בענייניהם של התחומים האבולוציוניים.

בני יקום בכורים אלו הינם עוזריו הראשיים של כוכב הבוקר הבהיר בביצוע פקודותיו של הבן הבורא. כאשר הולך מליצדק לעולם מרוחק בשמו של גבריאל, הוא עשוי להיות ממונה, לצורכי אותה משימה, כנציג של שולחו ולהופיע במקרה זה בפלנטת המשימה כנושא את מלוא הסמכות של כוכב הבוקר הבהיר. דבר זה נכון במיוחד בספירות שבהן טרם הופיע בן גבוה יותר בהתגשמו בדמות היצורים של אותו העולם.

כאשר בן בורא מתחיל את נתיבת המתת בעולם אבולוציוני, הוא צועד לבדו; ואולם, כאשר נכנס למתת שכזה אחד מאחיו מפרדיס, בן אוונאל, נלווים אליו מליצדקים תומכים, שנים-עשר במספר, אשר תורמים ביעילות כה רבה להצלחתה של משימת המתת. הם אף תומכים באוונאלים מפרדיס במשימות סמכותיות בעולמות המיושבים, ובמשימות אלה המליצדקים הינם ברי-נראות בעבור עיניהם של בני התמותה, זאת במידה שגם הבן האוונאלי התגשם באותו אופן.

אין כל שלב של צורך רוחני פלנטארי אשר בו הם אינם סועדים. הם הינם המורים אשר מזכים לעיתים כה תקופות עולמות שלמים של חיים מתקדמים בהכרה המלאה והסופית של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס.

המליצדקים הינם מושלמים-כמעט מצד בינתם, ואולם יכולת השיפוט שלהם אינה פטורה

of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

^{3623 (3661)} The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

^{3624 (3662)} The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

^{3625 (3663)} These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

^{3626 (3664)} When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

^{3627 (3665)} There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

^{3628 (3666)} The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment.

עד תום מטעויות. כאשר הם היו מצויים לבדם ובמצב של נתק בעת מילוי משימות פלנטאריות, אירע כי שגו לפרקים בעניינים משניים, כלומר, הם בחרו לעשות דברים מסוימים שאותם הממונים עליהם לא אישרו בדיעבד. טעות שכזו בשיקול הדעת פוסלת את המליצדק באופן זמני עד הגיעו לסאלווינגטון, ושם, במהלך השימוע עם הבן הבורא, הוא מקבל את ההנחיה שמסלקת ממנו ביעילות את אותה דיסרמוניה אשר גרמה לחילוקי הדעות עם עמיתיו; ואז, לאחר מנוחת תיקון בת שלושה ימים, הוא מוחזר לשירות. ואולם, נדיר הדבר שמתרחשות חוסר-התאמות מסוג זה בעת פעולתם של המליצדקים בבבאדון.

מספרם של הבנים בסדר זה איננו גדל; הוא קבוע, אף כי הוא משתנה מיקום מקומי אחד למשנהו. המספר הרשום של מליצדקים בפלטת המטה שלהם בבבאדון עולה על עשרה מיליון.

3. עולמות מליצדק

המליצדקים שוכנים בעולם משל עצמם בסמוך לסאלווינגטון, מטה היקום. ספירה זו, אשר שמה מליצדק, היא עולם הקבלה של מעגל סאלווינגטון הכולל שבעים ספירות ראשיות, אשר כל אחת מהן מוקפת בשש ספירות נלוות המוקדשות לפעילויות מיוחדות. ספירות נהדרות אלה – שבעים ראשיות וארבע-מאות ועשרים נלוות – מכונות לעיתים קרובות בכינוי אוניברסיטת מליצדק. בני-תמותה מרקיעים מכל הקונסטלציות של נבאדון עוברים אימון בכל 490 העולמות בעת שהם פועלים להשיג מעמד מגורים בסאלווינגטון. ואולם, חינוך המרקיעים מהווה רק שלב אחד מן הפעילויות המגהנות המתרחשות בצביר הספירות הארכיטקטוניות של סאלווינגטון.

ארבע-מאות ותשעים הספירות של מעגל סאלווינגטון מחולקות לעשר קבוצות, אשר כל אחת מהן כוללת שבע ספירות ראשיות וארבעים-ושתיים ספירות נלוות. כל אחת מן הקבוצות האלה מצויה תחת השגחתו הכללית של אחד מן הסדרים העיקריים של חיים ביקום. הקבוצה הראשונה, הכוללת את עולם הקבלה ואת שש הספירות העיקריות הבאות במצעד הפלנטארי המעגלי, מצויה תחת השגחתם של המליצדקים. עולמות מליצדק אלו הינם:

1. עולם הקבלה – עולם הבית של בני מליצדק.
2. עולם בתי הספר של החיים הפיזיים ושל מעבדות האנרגיות החיות.
3. עולם חיי המורונטיה.
4. הספירה של ראשית חיי הרוח.
5. העולם של אמצע חיי הרוח.
6. הספירה של חיי הרוח המתקדמים.

When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

^{3529 (387.1)} These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

^{3531 (387.2)} The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

^{3532 (387.3)} The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- ^{3533 (387.4)} 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- ^{3534 (387.5)} 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- ^{3535 (387.6)} 3. The world of morontia life.
- ^{3536 (387.7)} 4. The sphere of initial spirit life.
- ^{3537 (387.8)} 5. The world of mid-spirit life.
- ^{3538 (387.9)} 6. The sphere of advancing spirit life.

7. תחום ההגשמה-העצמית העליונה והמתואמת.

ששת עולמות הלווין של כל אחת מספירות מלכיצדק אלה מוקדשים לפעילויות הקשורות לעבודת הספירה הראשית שאליה הם קשורים.

עולם הקבלה, קרי ספירת מלכיצדק, הינו מקום המפגש המשותף לכל אותן הוויות אשר עוסקות בחינוך המרקיעים בני התמותה של הזמן והמרחב ובהפיכתם לרוחניים. קרוב לוודאי שבעבור המרקיע עולם זה הינו המקום המעניין ביותר בכל נבאדון. כל בני התמותה האבולוציוניים המסיימים את אימוניהם בקונסטלציה עתידיים לנחות במלכיצדק, שם הם מתקבלים כחניכים למשטר התרגול וההתקדמות הרוחנית של מערכת החינוך של סאלווינגטון. ולעולם לא תשכחו את תגובותיכם ליום הראשון לחייכם בעולם ייחודי זה, אף לא לאחר שתגיעו ליעדכם בפרדיס.

בעודם מתאמנים בששת הפלנטות הסובבות של החינוך המיוחד, שומרים בני התמותה המרקיעים על מגוריהם בעולם מלכיצדק. ושיטה זו תקפה גם לכל אורך שהותם בשבעים העולמות התרבותיים, הספירות הראשיות של מעגל סאלווינגטון.

ההוויות הרבות השוכנות בששת עולמות הלווין של ספירת מלכיצדק מעבירות את זמן פעילויות מגוונות רבות, ואולם בכל הנוגע לבני התמותה המרקיעים, מוקדשים לווין אלה לשלבי הלימוד המיוחדים הבאים:

1. ספירה מספר אחת עוסקת בסקירת תחילתם של החיים הפלנטאריים של בני התמותה המרקיעים. עבודה זו מתבצעת בכיתות המורכבות מאלו אשר הגיעו מעולם נתון של מין בן-תמותה. אלו המגיעים מאורנטיה מבצעים סקירה התנסותית שכזו בצוותא.

2. העבודה המיוחדת של ספירה מספר שתיים כוללת סקירה דומה של ההתנסויות אשר נחו במעבר דרך העולמות העליונים המקיפים את הלווין הראשי של מטה המערכת המקומית.

3. הסקירות המתבצעות בספירה זו נוגעות לשהייה בבירת המערכת המקומית וכוללות את הפעילויות של יתר העולמות הארכיטקטוניים של צביר מטה המערכת.

4. בספירה הרביעית עוסקים בסקירת ההתנסויות בשבעים עולמות הלווין של הקונסטלציה ובספירות הנלוות להם.

5. בספירה החמישית מתבצעת סקירה של שהיית המרקיע בעולם המטה של הקונסטלציה.

6. הזמן בספירה מספר שש מוקדש לניסיון

35:39 (387:10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

35:310 (387:11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

35:311 (387:12) The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

35:312 (387:13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:313 (387:14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:314 (388:1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:315 (388:2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:316 (388:3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:317 (388:4) 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

35:318 (388:5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:319 (388:6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five

לתאם את חמש התקופות האלה, וכך להגיע לתיאום ההתנסות כהכנה לכניסה לבתי הספר הראשיים של המלכיצדקים בעולמות האימון.

בתי הספר לניהול היקום ולתבונה רוחנית שוכנים בעולם הבית של המלכיצדקים, היכן שנמצאים גם בתי הספר המוקדשים לתחום מחקרי יחיד, כגון: אנרגיה, חומר, ארגון, תקשורת, מרשם, אתיקה ולימודים השוואתיים של היקום כיצורים.

כל הסדרים של בני האל – ואפילו הסדרים מפרדים – משתפים פעולה במכללת מלכיצדק למתת רוחני, עם המלכיצדקים ועם המורים השרפיים באימון ההמונים היוצאים משם אפילו לעולמות המרוחקים ביקום כמבשריה של בשורת הייעוד, וכמטיפים לחופש רוחני ולקיום כבני האל. בית ספר ייחודי זה של אוניברסיטת מלכיצדק הינו מוסד בלעדי ביקום; ולא מתקבלים אליו תלמידים אורחים מתחומים אחרים.

קורס האימון הגבוה ביותר בניהול יקום מועבר על-ידי המלכיצדקים בעולם הבית שלהם. בראש מכללה זו לאתיקה גבוהה עומד האב מלכיצדק המקורי. ולבתי ספר אלו שולחים היקומים האחרים משלחות חליפין של סטודנטים. אף-על-פי שהיקום הצעיר של נבאדון ניצב במקום נמוך בסולם ההישגים הרוחניים וההתפתחות האתית הגבוהה, הפכו הצרות הניהוליות שלנו את היקום כולו לקליניקה עצומת ממדים בעבור בריאות סמוכות, ולפיכך, סטודנטים אורחים ומשקיפים מתחומים אחרים צובאים על דלתות מכללות המלכיצדקים. הואיל ושמו של סדר המלכיצדקים אשר לנבאדון ידוע בכל רחבי ספֶּלְאָדוֹן, לומדים כל העת בבתי הספר של המלכיצדקים, מלבד הקבוצה העצומה של נרשמים מקומיים, מעל למאה אלף סטודנטים זרים.

epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

^{35320 (3887)} The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

^{35321 (3888)} In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangels of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

^{35322 (3889)} The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. עבודה מיוחדת של המלכיצדקים

ענף התמחותי ביותר של פעילויות המלכיצדקים נוגע לפיקוח על נתיבת ההתקדמות המורונטית של בני התמותה המרקיעים. חלק ניכר מאימון זה מתבצע על-ידי הסועדים השרפיים הנבונים והסבלניים, כאשר מסייעים בידם בני-תמותה שהעפילו לרמות הישג גבוהות יחסית ביקום; ואולם, כלל העבודה החינוכית הזו מצויה תחת פיקוחם הכולל של המלכיצדקים, המתבצע בשיתוף הבנים המורים של השילוש.

בעוד שסדרי מלכיצדק מוקדשים בעיקרם למערכת החינוך העצומה ולתוכניות האימון ההתנסותיות של היקום המקומי, הם משמשים גם במשימות מיוחדות ובנסיבות יוצאות-דופן. דברים בלתי-שגורתיים רבים עתידים להתרחש ביקום מתפתח אשר יכלול בסופו של דבר כעשרה מיליון עולמות מיושבים, ובדיק בעתות

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

^{3541 (38810)} A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

^{3542 (38811)} While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary

חירום שכאלה פועלים המליצדקים. בעדנטיה, מטה הקונסטלציה שלכם, הם ידועים בשם בני החירום. ולעולם הם נכונים לשרת בכל מקרה של דחיפות – ויהא מקרה זה פיזי, אינטלקטואלי או רוחני – בין אם בפלנטה, במערכת, בקונסטלציה או ביקום. כל אימת שנחוץ סיוע מיוחד, ובכל מקום שבו הדבר קורה, או אז תמצאו שם אחד או יותר מבני מליצדק.

כאשר נשקפת סכנה לחלק מסוים של תוכנית הבן הבורא, לשם ילך מליצדק על-מנת להגיש את סיועו. ואולם, הם אינם מזומנים לעיתים קרובות לפעול בנוכחותם של מרידה או חטא, כדוגמת אלו אשר אירעו באורנטיה.

המליצדקים הינם הראשונים לפעול במקרי חירום מכל סוג שהוא בכל העולמות שבהם שוכנים יצורים רצוניים. לעיתים הם משמשים כנאמני משמרות זמניים של פלנטות הפכפכות, ומשרתים כאלו אשר מקבלים לידיהם את מושכותיו של ממשל אשר כשל. בעת משבר פלנטארי בני מליצדק אלו משמשים לצרכים ייחודיים רבים. לבן שכזה קל להפוך את עצמו לנראה בעבור בני התמותה, ואף קרה שיחיד מסדר זה אפילו התגשם בגוף בדמות בן-תמותה בשר ודם. שבע פעמים שרת מליצדק בדמות בן-תמותה בשר ודם בעולם אבולוציוני בבאדון, ובמקרים רבים נוספים הופיעו בנים אלו בדמות סדרים אחרים של יצורים ביקום. הם אכן הינם סועדי החירום המתנדבים והגמישים לכל סדרי היצורים התבוניים ביקום ולכל העולמות ומערכות העולמות.

המליצדק שחי באורנטיה בימיו של אברהם נודע שם כנסיך שלם, משום שהוא עמד בראש קהילה קטנה של מחפשי-אמת אשר התגוררה במקום ושמו שלם. הוא התנדב להתגשם בדמות אדם ועשה כן באישורם של המליצדקים, אשר קיבלו לידיהם את הפלנטה, ואשר חששו פן ידעך אור החיים במהלך אותה תקופה של חשיכה רוחנית גוברת. והוא אכן טיפח את האמת של ימיו והעביר אותה בבטחה לאברהם ולעמיתיו.

are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

35:4.3 (389:2) When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

35:4.4 (389:3) The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

35:4.5 (389:4) The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. בני הורונדאדק

לאחר שנבראו הסייעים האישיים והקבוצה הראשונה של המליצדקים הרבגוניים, הבן הבורא והרוח היצירתי של היקום המקומי תכנן את הסדר הגדול והמגוון השני של בנים ביקום, את הוורונדאדקים, והביאו אותם לעולם. אלו ידועים באופן כללי יותר בשם אבות הקונסטלציות; זאת משום שבראש כל ממשלת קונסטלציה אשר בכל יקום מקומי ניתן למצוא בקביעות בן הנמנה על סדר זה.

מספרם של הוורונדאדקים משתנה מיקום מקומי למשנהו, ובבאדון רשומים רק כמיליון מהם. בדומה למליצדקים המתואמים להם, גם

5. THE VORONDADEK SONS

35:5.1 (389:5) After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

35:5.2 (389:6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like

לבנים אלו אין כל יכולת להתרבות. ולא קיימת אף שיטה ידועה אחרת אשר באמצעותה הם יוכלו להגדיל את מספרם.

במובנים רבים, בנים אלו מהווים גוף בעל ממשל-עצמי; כיחידים, כקבוצות ואפילו כשלם, הם מחליטים בעבור עצמם במידה רבה, מאוד בדומה למלכיצדקים, אף כי הוורנדאדקים אינם משמשים בתחום כה רחב של פעילויות. הם אינם משתווים לאחיהם המלכיצדקים ברבגוניותם המבריקה, אך הם אמינים ויעילים אפילו יותר כשליטים וכמנהלים מרחיקי-ראות. הם אף אינם שקולים לעמיתיהם המנהלים הכפופים, ריבוני המערכת הלאונאנדקים, ואולם הם עולים על כל סדרי הבנים האחרים ביקום ביציבות תכליתם ובאלוהיות שיפוטם.

אף-על-פי שההחלטות והפסיקות של סדר בנים זה תואמות תמיד את רוח הבנים האלוהיים ומצויות בהרמוניה עם מדיניותו של הבן הבורא, שגיאות שביצעו הובאו לידיעת הבן הבורא, ובפרטים הנוגעים לטכניקה לעיתים הפכו בתי המשפט הגבוהים של היקום את החלטותיהם על פיהן בעקבות קבלת ערר. ואולם, בנים אלה שוגים אך לעיתים רחוקות, ומעולם הם לא מרדו; מעולם, בכל ההיסטוריה של נבאדון, לא נמצא וורנדאדק אשם בביזיון של ממשל היקום.

שירותם של הוורנדאדקים ביקומים המקומיים הינו נרחב ומגוון. הם משמשים כשגרירים ביקומים אחרים וכקונסולים המייצגים קונסטלציות בקרב היקום שבו נולדו. מכל סדרי הבנים ביקום המקומי הם אלו שעליהם הואצלו בתדירות הגבוהה ביותר מלוא הסמכויות של הכוחות הריבוניים המופעלים במצבים קריטיים ביקום.

בעולמות נבדלים אלו המצויים בחשיכה רוחנית, באותן ספירות אשר סבלו מבידוד פלנטארי כתוצאה ממרידה ומהתקוממות, נוכח בדרך-כלל וורנדאדק כמשקיף עד להשבת המצב הנורמאלי לקדמותו. במקרי חירום מסוימים, יכול משקיף גבוה זה להפעיל סמכות מוחלטת ושרירותית על כל הוויה שמיימית אשר מוצבת באותה פלנטה. מן הירשומים בסאלווינגטון עולה כי הוורנדאדקים הפעילו לעיתים סמכות מעין זו כממונים הגבוהים ביותר של פלנטות כאלה. ודבר זה נכון גם אפילו באשר לעולמות מיושבים אשר לא נוגעו במרידה.

לעיתים קרובות יושב סגל בן שנים-עשר או יותר של בני וורנדאדק בהרכב מלא כמושב בית דין גבוה לערעורים הנוגעים למקרים מיוחדים אשר עוסקים בסטאטוס של פלנטה או של מערכת. ואולם באופן רחב יותר, עבודתם עוסקת בתפקודים התחיקתיים האופייניים לממשלות הקונסטלציות. כתוצאה של כלל השירותים הללו, הפכו בני וורנדאדק להיסטוריונים של היקום המקומי; ויש להם היכרות אינטימית עם כלל המאבקים הפוליטיים ועם כל המהפכות החברתיות של העולמות המיושבים.

their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

^{3553 (389.7)} In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

^{3554 (390.1)} Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

^{3555 (390.2)} The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

^{3556 (390.3)} On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

^{3557 (390.4)} Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. אבות הקונסטלציות

לפחות שלושה וורונדאדקים מוצבים כשליטה של כל אחת ממאה הקונסטלציות של יקום מקומי. בנים אלו נבחרים על-ידי הבן הבורא ומתמנים בידי גבראל כגבוהים ביותר מקרב הקונסטלציה לתקופת שירות של דקה-מיליון – קרי 10,000 שנים סטדרטיות, שהן כ-50,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה. לצד הגבוה ביותר האוחז בשלטון, אבי הקונסטלציה, משמשים שני עמיתים, אחד בכיר ואחד זוטר. בכל החלפת ממשל הופך השותף הבכיר לראש הממשל, ואילו הזוטר מקבל לידי את תפקידי הבכיר; זאת בעוד שכל הוורונדאדקים אשר אינם מוצבים במשימה כלשהי בעולמות סאלווינגטון בוחרים משורותיהם מועמד נבחר לשאת באחריות של תפקיד השותף הזוטר. וכך, בהתאם למדיניות הנהוגה כעת, משרת כל אחד מן השליטים הגבוהים ביותר במטה של קונסטלציה במשך שלושה דקה-מיליון, שהם כ-150,000 שנים כמניין הזמן באורנטיה.

מאה אבות הקונסטלציות, אלו היושבים בפועל בראש ממשלות הקונסטלציות, מהווים את קבינט הייעוץ העליון של הבן הבורא. מועצה זו מתכנסת לעיתים קרובות במטה היקום ואיננה מוגבלת בתחומי דיונה ובהיקפם, אף כי עיקר עיסוקה נוגע לרווחת הקונסטלציות ולאיחוד הממשל של כלל היקום המקומי.

כאשר אבי הקונסטלציה שווה במסגרת חובותיו במטה היקום, כפי שהוא עושה לעיתים מזמנות, הופך השותף הבכיר למנהל בפועל של ענייני הקונסטלציה. התפקיד הרגיל של השותף הבכיר הינו הפיקוח על העניינים הרוחניים, בעוד שהשותף הזוטר עוסק באופן אישי ברווחת הפיזית של הקונסטלציה. ואולם, אף מדיניות עיקרית איננה יוצאת אל הפועל בקונסטלציה, אלא בשעה שכל שלושת הגבוהים ביותר הסכימו על כל פרטי ביצועה.

כלל המנגנון של התבונה הרוחנית ושל ערוצי התקשורת עומד לרשותם של הגבוהים ביותר של הקונסטלציה. הם מצויים בקשר מושלם עם הממונים עליהם בסאלווינגטון ועם אלו אשר כפופים להם ישירות, ריבוי המערכות המקומיות. ולעיתים מזמנות הם מתכנסים עם ריבוי המערכות הללו לדון כמועצה במצב הקונסטלציה.

הגבוהים ביותר מקיפים את עצמם בסגל של יועצים אשר מספרם והרכבם משתנה מעת לעת, זאת בהתאם לנוכחות קבוצות שונות במטה הקונסטלציה ולשינויים בדרישות המקומיות. במצבי לחץ הם עשויים לבקש, ולקבל במהרה, בני וורונדאדק נוספים שייסעו בעבודה הניהולית. לעת הזאת מנוהלת נורלִטִאדֶק, הקונסטלציה שלכם, בידי שנים-עשר

6. THE CONSTELLATION FATHERS

^{356.1 (390.9)} At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

^{356.2 (390.9)} The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

^{356.3 (391.1)} When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

^{356.4 (391.2)} The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

^{356.5 (391.3)} The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative

בני וורונדאדק.

work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. עולמות וורונדאדק

הקבוצה השנייה של שבע עולמות במעגל שבעים הספירות הראשיות המקיף את סאלווינגטון, מורכבת מפלנטות וורונדאדק. כל אחת מן הספירות האלה, יחד עם ששת הלויינים המקיפים אותן, מוקדשת לתחום מיוחד של פעילויות הוורונדאדקים. כאן, על פני ארבעים-ותשעה העולמות הללו, מקבלים בני התמותה את מיטב הכשרתם הנוגעת לחקיקה ביקום.

בני התמותה המרקיעים צפו באסיפות המחוקקות בעת פעולתן בעולמות המטה של הקונסטלציות, ואולם כאן, בעולמות וורונדאדק אלו, הם משתתפים בחקיקה הממשית הכללית של היקום המקומי תחת הנחיית הוורונדאדקים הבכירים. חוקים מסוג זה נועדו לתאם את ההצהרות המגהנות של האסיפות המחוקקות האוטונומיות של מאה הקונסטלציות. ואפילו באוורסה לא תימצא הדרכה מצוינת מזו הניתנת בבתי הספר של הוורונדאדקים. ההכשרה הינה מדורגת, והיא נמשכת מן הספירה הראשונה – יחד עם העבודה המשלימה בששת לוייניה – ומעלה דרך שש הספירות הראשיות הנותרות וקבוצות הלויינים הנלוות להן.

בעולמות אלו של לימוד ושל עבודה מעשית, תוצגנה בפני בני התמותה המרקיעים פעילויות חדשות מרובות. אף כי לא נאסר עלינו לגלות בפניכם את העיסוקים החדשים הללו, המצויים אף מעבר לטווח חלומותיכם, נואשנו מלמצוא את האופן שבו נוכל לתאר משימות אלה בעבור הדעת החומרית של הוויות בנות תמותה. היננו נותרים חסרי מילים אשר תוכלנה להביע את המשמעות של פעילויות נשגבות אלה, ואין בנמצא עיסוקים אנושיים מקבילים אשר יוכלו לשמש לתיאור העיסוקים החדשים הללו של בני התמותה המרקיעים, בעודם לומדים בארבעים-ותשעה העולמות הללו. ועולמות וורונדאדק אלו של מעגל סאלווינגטון משמשים כמרכז לפעילויות רבות אחרות, אשר אינן מהוות חלק מתוכנית ההרקעה.

8. בני לאנונאדק

לאחר בריאתם של הוורונדאדקים, מתאחדים הבן הבורא ורוח האם של היקום על-מנת להביא לכדי קיום את הקדר השלישי של הבנים ביקום – הלאנונאדקים. אף כי הם עוסקים במשימות מגהנות הקשורות לניהול המערכות, הם ידועים ביותר כריבוני המערכות, שליטי המערכות המקומיות, וכנסיכים הפלנטאריים, המנהלים העומדים בראש העולמות המיושבים.

7. THE VORONDADEK WORLDS

^{357.1 (391.4)} The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

^{357.2 (391.5)} The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

^{357.3 (391.6)} The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. THE LANONANDEK SONS

^{358.1 (392.1)} After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

בהיותם מסדר בנים מאוחר ונמוך יותר – ככל שהדבר נוגע לרמות האלוהיות – נדרשו הוויות אלה לעבור קורסי אימון מסוימים בעולמות מליצדק כהכנה לשירותם העוקב. הם היו התלמידים הראשונים באוניברסיטת מליצדק, והם סווגו והוסמכו על-ידי מוריהם ועל-ידי בוחניהם המליצדקים בהתאם ליכולותיהם, להישגיהם ולאישיותם.

האוניברסיטה של נבאדון החלה את קיומה עם שנים-עשר מיליון לאנונאדקים בדיק, וכאשר אלו חלפו דרך ספירת מליצדק, הם חולקו במהלך המבחנים הסופיים לשלוש המחלקות הבאות:

1. לאנונאדקים ראשיים. קיימים 709,841 יחידים מן הדרגה הגבוהה ביותר. אלו הם הבנים אשר סווגו כריבוני מערכת וכסייעים למועצות הגבוהות של הקונסטלציות, וכן כיועצים בעבודה הניהולית הגבוהה יותר של היקום.

2. לאנונאדקים משניים. מסדר זה היוצא ממליצדק סווגו 10,234,601 יחידים. והם מוגדרים כנסיכים פלנטאריים ומוצבים כסגל המילואים של סדר זה.

3. לאנונאדקים מסדר שלישי. קבוצה זו כוללת 1,055,558 יחידים. בנים אלו פועלים כסייעים כפפים, כשליחים, כנאמנים, כנציבים, כמשקיפים, וכמוציאים אל פועל של מגוון תפקידי המערכת והעולמות המרכיבים אותה.

לבנים אלו אין אפשרות להתקדם מקבוצה אחת לאחרת, בדומה למצבן של הוויות אבולוציוניות. לאחר שעברו את אימון מליצדק, ולאחר שכבר נבחנו וסווגו, הם משרתים ברציפות בדרגה שניתנה להם. כמו כן, אין לבנים אלו היכולת להתרבות; ומספרם ביקום הינו קבוע.

במספרים עגולים בני לאנונאדק מסווגים בסאלווינגטון באופן הבא:

מתאמי יקום ויועצי קונסטלציות – 100,000.
ריבוני מערכת ועוזריהם . . . . . 600,000.
נסיכים פלנטאריים וסגל מילואים . . . . . 10,000,000.
סגל שליחים . . . . . 400,000.
נאמנים ורשמים . . . . . 100,000.
סגל מילואים . . . . . 800,000.

הואיל והלאנונאדקים מהווים סדר בנים נמוך מעט יותר מהמליצדקים ומהוורונאדקים, הם שימושיים אף יותר לשם שירות ביחידות הכפיפות של היקום, וזאת משום שהם יכולים

^{3582 (392.2)} Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

^{3583 (392.3)} The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

^{3584 (392.4)} 1. *Primary Lanonandeks*. Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

^{3585 (392.5)} 2. *Secondary Lanonandeks*. Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

^{3586 (392.6)} 3. *Tertiary Lanonandeks*. This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

^{3587 (392.7)} It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

^{3588 (392.8)} In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

^{3589 (392.9)} Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

^{3590 (392.10)} System Sovereigns and Assistants..... 600,000

^{3591 (392.11)} Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

^{3592 (392.12)} Messenger Corps..... 400,000

^{3593 (392.13)} Custodians and Recorders..... 100,000

^{3594 (392.14)} Reserve Corps..... 800,000

^{3595 (392.15)} Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of

להתקרב עוד יותר אל היצורים הנמוכים של הגזעים התבוניים. הם אף מצויים בסכנה גדולה יותר של סטייה מדרך הישר, של חריגה מטכניקות ממשל היקום המקובלות. ואולם, לאנונאנדיקים אלו, ובעיקר אלו מן הסדר הראשי שלהם, הינם המוכשרים והגמישים ביותר מקרב כלל מנהלי היקום המקומי. וביכולתיהם הניהוליות הם נופלים אך ורק מגבראל ומעמיתיו הסמויים.

9. השליטים הלאנונאנדיקים

הלאנונאנדיקים הינם השולטים ברציפות בפלנטות ואלו המשמשים כריבוניהן המתחלפים של המערכות. בן שכזה שולט כעת בירושם, המטה של מערכת העולמות המיושבים שלכם.

ריבוני המערכת שולטים בְּוועדות המונות שניים או שלושה מהם, והמצויות במטה של כל מערכת עולמות מיושבים. אבי הקונסטלציה מעמיד את אחד הלאנונאנדיקים הללו כראש וכראשון בכל דְּקה-מילניום. לעיתים קורה שלא מתבצע כל שינוי בראש השלשה, שכן עניין זה הינו אופציונאלי לחלוטין ונתון בידי שליטי הקונסטלציה. אין חלים שינויים אישיים פתאומיים בממשלות המערכות, למעט במקרה שמתרחשת טרגדיה כזו או אחרת.

כאשר ריבוני המערכת או עוזריהם נקראים לחזור, בוחרת המועצה העליונה, הממוקמת במטה הקונסטלציה, את ממלאי מקומם מתוך סגל המילואים של אותו סדר, כלומר מתוך הקבוצה אשר מונה בעדנטיה מספר גבוה יותר מהמספר הממוצע שצוין.

המועצות העליונות של הלאנונאנדיקים ממוקמות במטות השונים של הקונסטלציות. בראש גוף שכזה עומד שותפו הבכיר הגבוה ביותר של אבי הקונסטלציה, בעוד שהשותף הזוטר מפקח על סגל המילואים של הסדר המשני.

ריבוני המערכות כשם כן הם; הם ריבוניים כמעט לחלוטין בענייניהם המקומיים של העולמות המיושבים. והם כמעט הוריים בהדרכתם את הנסיכים הפלנטאריים, הבנים החומריים והרוחות הסועדות. אחיזתו האישית של הריבון הינה שלמה כמעט. השליטים הללו אינם מצויים תחת פיקוחם של משקיפי השילוש מן היקום המרכזי. הם מהווים את החטיבה המבצעת של היקום המקומי, וכנאמני האכיפה של צווי החוק וכמוציאים אל הפועל של יישום פסקי הדין, הם מציגים את המקום היחיד בכל ממשל היקום אשר בו חוסר-נאמנות אישית לרצונו של הבן מיכאל יכולה הייתה בקלות יתרה להתבצר בעצמה ולבקש לעמוד על שלה.

איתרע מזלו של היקום המקומי שלנו בכך שמעל לשבע-מאות בנים מִסְדר הלאנונאנדיקים מרדו כנגד ממשל היקום, וכך גרמו לבלבול

the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

^{359.1 (333.1)} The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusalem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

^{359.2 (333.2)} The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

^{359.3 (333.3)} When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

^{359.4 (333.4)} The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

^{359.5 (333.5)} The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

^{359.6 (333.6)} Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the

במספר מערכות ובפלנטות רבות. מתוך המספר הכולל הזה של כישלונות, שלושה בלבד היו ריבוני מערכות; למעשה, כל אותם בנים השתייכו לסדר השני והשלישי, לנסיכים הפלנטאריים וללאנונאדקים מן הסדר השלישי.

אין במספר הגדול הזה של בנים אשר יושרתם נפגמה, בכדי להעיד על כל כשל שהוא במעשה בריאתם. הם היו יכולים להיברא מושלמים באופן אלוהי, ואולם הם נבראו כפי שנבראו על-מנת שיוכלו להבין טוב יותר את היצורים האבולוציוניים השוכנים בעולמות הזמן והמרחב, ועל-מנת שיוכלו להתקרב אליהם.

מלבד היקום של הַנְסֶלון, היקום המקומי שלנו איבד את המספר הגדול ביותר של בנים מסדר זה מכל היקומים המקומיים באורונטון. באורוסה קיימת תמימות דעים לפיה חוינו בנבאדון כל-כך הרבה צרות ניהוליות משום שֶבְנֵינו מסדר הלאנונאדקים נבראו עם מידה כה רבה של חופש אישי בבחירה ובתכנון. איננו מצוין השקפה זו כביקורת. לבוא היקום שלנו יש את מלוא הסמכות והעוצמה לעשות כן. שליטנו הגבוהים טוענים כי בעוד שבנים בעלי-בחירה-חופשית שכאלו גורמים לצרות מרובות יתר-על-המידה בעיני היקום המוקדמים, בשעה שהדברים מתייצבים עד תום ושוככים לבסוף, הרווחים בדמותם של נאמנות גבוהה יותר ושל שירות התנדבותי מלא יותר מצד הבנים הללו, אשר נבחנו ביסודיות, עתידים לפצות מעל ומעבר לבלבול ולמצוקות הזמנים המוקדמים יותר.

במקרה של מרד במטה של מערכת, על-פי-רב מתמנה ריבון חדש לאחר זמן קצר יחסית, אך לא כך הוא באשר לפלנטות אינדיבידואליות. אלה הן היחידות של מרכיבי הבריאה החומרית, והרצון החופשי של היצורים מהווה גורם בפתרון הסופי של כל הבעיות מעין אלה. נסיכים פלנטאריים ממשיכים מוגדרים בעבור עולמות מבודדים, בעבור פלנטות שכן ייתכן שהנסיכים בעלי הסמכות סטו מדרך הישר; ואולם, הנסיכים החלופיים אינם מקבלים לידיהם את השלטון בעולמות אלו בפועל עד אשר הפעולות המתקנות, אשר ננקטו בידי המליצדקים ובידי אישיות סעד אחרות, הסירו את תוצאות ההתקוממות והתגברו עליהן חלקית. מרידה של נסיך פלנטארי מבודדת את הפלנטה שלו באופן מיידי; והמעגלים הרוחניים המקומיים נקטעים באחת. רק בן-של-מתת מסוגל להחזיר לקדמותם את קווי התקשורת הבין-פלנטאריים בעולם מבודד רוחנית כעין זה.

קיימת תוכנית אשר נועדה להציל בנים הפכפכים ובלתי-נבונים אלו, ורבים מהם אכן ניצלו חסד זה אשר ניתן להם; ואולם, לעולם הם לא יהיו רשאים לשוב ולפעול באותם תפקידים אשר בהם נכשלו. לאחר שיקומם, הם מוצבים בתפקידי משמורת וכן במחלקות הניהול הפיזיות.

universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

^{359.7 (393.7)} The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

^{359.8 (393.8)} Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

^{359.9 (394.1)} In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

^{359.10 (394.2)} There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. עולמות הלאנונאדק

הקבוצה השלישית של שבעה עולמות במעגל סאלווינגטון בן שבעים הפלנטות – על ארבעים-ושניים לווייניהן – מהווה את צביר הספירות הניהוליות של הלאנונאדקים. בעולמות אלו משמשים הלאנונאדקים המנוסים, אשר משתייכים לסגל ריבוני המערכת-לשעבר, כמוריהם הניהוליים של עולי הרגל המרקיעים ושל הצבאות השרפיים. בני התמותה האבולוציוניים משקיפים על עבודתם של מנהלי המערכת בבירות המערכת, ואולם כאן הם משתתפים בתיאום בפועל של ההצהרות הניהוליות של עשר-אלף המערכות המקומיות.

על בתי הספר הניהוליים הללו של היקום המקומי מפקח סגל של בני לאנונאדק אשר התנסו במשך זמן רב כריבונים מערכות וכיועצי קונסטלציות. ורק בתי הספר הניהוליים של אֶנְסָה עולים ברמתם על מכללות ניהוליות אלה.

בעודם משרתים כספירות אימון בעבור בני התמותה המרקיעים, משמשים עולמות הלאנונאדק כמרכזי מפעלים גדולים הנוגעים לפעולות הניהוליות הנורמאליות והשגרתיות של היקום. במהלך כל הדרך פנימה עד לפרדיס, ימשיכו וילמדו עולי הרגל המרקיעים בבתי הספר המעשיים של הידע היישומי – והם יתאמנו בעודם מבצעים בפועל את אשר הם לומדים. מערכת החינוך של היקום, המנוהלת על-ידי המלכידקים, הינה מעשית, מדורגת, משמעותית והתנסותית. והיא כוללת אימון בנושאים חומריים, אינטלקטואליים, מורונטיים ורוחניים.

זהו בקשר עם הספירות הניהוליות האלה של הלאנונאדקים, שרוב הבנים מסדר זה אשר ניצלו, משרתים כנאמנים וכמנהלים של עניינים פלנטאריים. ונסיכים פלנטאריים אלו אשר כשלו יחד עם עמיתיהם למרד, ואשר בחרו לקבל את תהליך השיקום שהוצע להם, ימשיכו וישמשו בתפקידים שגרתיים אלו, לכל הפחות עד אשר יתייצב היקום של נבאדון באור ובחיים.

לעומת זאת, רבים מבני הלאנונאדק במערכות הוותיקות יותר, ביססו לעצמם עבר נפלא של שירות, ניהול והישג רוחני. והם מהווים קבוצה נאצלת, נאמנה ושומרת אמונים, על אף נטייתם לשגות בשל דעותיהם המופרכות בנוגע לחופש אישי ולהגדרה-עצמית.

[הוצג בחסות ראש רבי-המלאכים הפועל בסמכותו של גבריאל מסאלווינגטון.]

10. THE LANONANDEK WORLDS

^{35:101 (394.3)} The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

^{35:102 (394.4)} These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

^{35:103 (394.5)} While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

^{35:104 (394.6)} It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

^{35:105 (394.7)} Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

^{35:106 (394.8)} [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

מסמך 36. נשאי החיים

037 ⇨

הספר של אורנטיה

035 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 36

נשאי החיים

סעיפים

מבוא

1. מקורם וטבעם של נשאי החיים
2. העולמות של נשאי החיים
3. השתלת חיים
4. נשאי החיים המלכיצדקים
5. שבע הרוחות מסייעות-הדעת
6. כוחות חיים

PAPER 36

THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

מבוא

החיים אינם מתהווים באופן ספונטאני. החיים נבנים בהתאם לתוכניות המגובשות על-ידי אדריכלי ההווה (הסמויים), והם מופיעים בעולמות המיושבים באמצעות "בוא ישיר או כתוצאה מפעולות נשאי החיים של היקומים המקומיים. נשאי חיים אלו נמנים עם הבנים המעניינים והמגוונים ביותר בקרב המשפחה הענפה של בני היקום. בידיהם מופקדות המשימות לתכנן את חיי היצורים ולשאתם אל הספירות הפלנטאריות. ומשהם שותלים את החיים הללו בעולמות חדשים מעין אלו, הם נשארים בהם למשך תקופות ממושכות על-מנת לטפח שם את התפתחותם.

INTRODUCTION

^{36:01 (396:1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. מקורם וטבעם של נשאי החיים

אף כי נשאי החיים נמנים על משפחת הבנים האלוהיים, הם מהווים טיפוס מובחן וייחודי של בני יקום, בהיותם הקבוצה היחידה של חיים תבוניים ביקום מקומי אשר בתהליך בריאתה משתתפים שליטי יקום העל. נשאי החיים הינם צאצאי שלוש אישיות של קדם-קיום: הבן הבורא, רוח האם של היקום, ואחד משלושת עתיקי היום אשר מונו כמושלים בגורלותיו של

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396:2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the

יקום העל הנידון. עתיקי היומין הללו, אשר ביכולתם לחרוץ לבדם גורל חיים תבוניים לכליה, משתתפים בבריאתם של נשאי החיים, אלו המופקדים על ביסוסם של חיים פיזיים בעולמות המתפתחים.

ברשומות היקום של נבאדון מופיעה בריאתם של מאה מיליון נשאי חיים. סגל יעיל זה של מפיצי-חיים אינו מהווה באמת קבוצה בעלת ממשל-עצמי. הם מונחים בידי שלשת קביעת-החיים, הכוללת את גבריאל, את האב מלכיצדק ואת נַמְבִּיָה, נשא החיים הבכור והמקורי של נבאדון. ואולם, בכל ההיבטים של ניהול חטיבותיהם, נשאי החיים שולטים בעצמם.

נשאי החיים מדורגים בשלוש חטיבות עיקריות: החטיבה הראשונה היא של נשאי החיים הבכירים, השנייה של העוזרים והשלישית של הנאמנים. החטיבה הראשית מחולקת לשתיים-עשרה קבוצות של מומחים לצורות השונות של מופעי החיים. חלוקה זו לשלוש חטיבות בוצעה בידי המלכיצדקים, אשר ערכו מבחנים לשם מטרת אלה בספירת המטה של נשאי החיים. מאז קשורים המלכיצדקים בקשר הדוק לנשאי החיים, ולעולם הם מלווים אותם בשעה שאלו יוצאים לבסס חיים בפלנטה חדשה.

כאשר פלנטה אבולוציונית מבוססת בסופו של דבר באור ובחיים, נשאי החיים מתארגנים בגופי ההתדיינות הגבוהים בעלי תפקידי הייעוץ על-מנת לסייע בניהול ובפיתוח העתידיים של העולם ושל הוויותיו המהוללות. בעידינים המאוחרים והמבוססים יותר של יקום מתפתח, מופקדות בידי נשאי-חיים הללו משימות חדשות למכביר.

2. העולמות של נשאי החיים

הפיקוח הכללי על הקבוצה הרביעית של שבע הספירות העיקריות במעגל סאלווינגטון נתון בידי המלכיצדקים. עולמות אלו של נשאי החיים מכונים כך:

1. המטה של נשאי החיים.
2. ספירת תכנון החיים.
3. ספירת שימור החיים.
4. ספירת התפתחות החיים.
5. ספירת החיים שאליהם גלויות דעת.
6. הספירה של דעת ושל רוח בהוויות חיות.
7. הספירה של חיים סמויים.

כל אחת מן הספירות הראשיות האלה מוקפת בששה לוויינים, אשר בהם מתרכזים כלל ההיבטים המיוחדים של פעילויות נשאי החיים ביקום.

superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

^{361.2 (366.3)} In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

^{361.3 (366.4)} Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

^{361.4 (366.5)} When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

^{362.1 (397.1)} The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

- ^{362.2 (397.2)} 1. The Life Carrier headquarters.
- ^{362.3 (397.3)} 2. The life-planning sphere.
- ^{362.4 (397.4)} 3. The life-conservation sphere.
- ^{362.5 (397.5)} 4. The sphere of life evolution.
- ^{362.6 (397.6)} 5. The sphere of life associated with mind.
- ^{362.7 (397.7)} 6. The sphere of mind and spirit in living beings.
- ^{362.8 (397.8)} 7. The sphere of unrevealed life.

^{362.9 (397.9)} Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

עולם מספר אחת, ספירת המטה, מוקדש – יחד עם ששת הלוינים הנלווים לו – ללימוד החיים ביקום, החיים על כל שלבי מופעיהם הידועים. כאן ממוקמת המכללה לתכנון חיים אשר בה פועלים מורים ויועצים מאוורסה ומהאוונה, ואפילו מפרדים. והנני מורשה לגלות עוד כי שבע העמדות המרכזיות של רוחות-הדעת המסייעות ממוקמות בעולם זה של נשאי החיים.

המספר עשר – קרי המערכת העשרונית – טבוע ביקום הפיזי, אך לא ברוחני. תחום החיים מאופיין במספרים שלוש, שבע ושתיים-עשרה, וכן במכפלות ובצירופים של שלושת המספרים הבסיסיים הללו. קיימות שלוש תכניות חיים ראשוניות ושונות במהותן, ואלה תואמות את דמות שלושת המקורות והמרכזים של פרדים; וביקום של נבאדון מופרדות שלוש צורות חיים בסיסיות אלה לשלושה סוגים שונים של פלנטות. במקור, היו קיימים שנים-עשר מושגים אלוהיים נפרדים של חיים הניתנים להעברה. המספר שתיים-עשרה, על מחלקיו ומכפלותיו, עובר כחוט השני בכל תבניות החיים הבסיסיות של כל שבעת יקומי העל. וכמו כן קיימים שבעה טיפוסים ארכיטקטוניים של תכנון חיים, התארגנויות בסיסיות של תצורות הרבייה של החומר החי. תבניות החיים של אורוונטון מסודרות בתצורה של שנים-עשר נשאים תורשתיים. הקדרים השונים של היצורים הרצוניים מסודרים בתצורה של 12, 24, 48, 96, 192, 384 ו-768. באורנטיה קיימות בתאי המין של הרבייה האנושית ארבעים-ושמונה יחידות של שליטה בתבנית – קובעי תכונות.

העולם השני הוא ספירת תכנון החיים; כאן מפותחות כל צורות ארגון החיים החדשות. בעוד שתכנוני החיים המקוריים מסופקים על-ידי הבן הבורא, הפיתוח בפועל של תכניות אלה מופקד בידי נשאי החיים ובידי עמיתיהם. משמנסחות תכניות החיים הכלליות בעבור עולם חדש, הן משודרות לספירת המטה, ושם הן נבחנות בקפידה רבה על-ידי המועצה העליונה של נשאי החיים הבכירים בשיתוף סגל מיעץ של מלכיצדקים. במידה שתוכניות אלה סוטות מן הנוסחאות שהתקבלו בעבר, הן חייבות להיבחן ולקבל את אישורו של הבן הבורא. לעיתים קרובות מייצג בדיונים אלו המלכיצדק הראשי את הבן הבורא.

לפיכך, אף כי החיים הפלנטאריים דומים במובנים מסוימים, הם נבדלים באופנים רבים בין עולם אבולוציוני אחד למשנהו. ואפילו בסדרת חיים אחידה במשפחת עולמות אחת, החיים אינם זהים בדיוק בשתי פלנטות כלשהן; הואיל ונשאי החיים עמלים ללא לאות על-מנת לשפר את הנוסחאות החיוניות המופקדות בידיהם למשמר, תמיד קיים טיפוס פלנטארי.

קיימות מעל למיליון נוסחאות כימיות בסיסיות, או קוסמיות, אשר מהוות את תבניות האב של מופעי החיים, ואת הווריאנטים התפקודיים הבסיסיים הרבים שלהם. לווין מספר

^{36210 (397.10)} *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

^{36211 (397.11)} The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

^{36212 (397.12)} *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

^{36213 (397.13)} Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

^{36214 (398.1)} There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number

אחד של ספירת תכנון החיים הינו עולם הפיזיקאים והאלקטרו-כימאים של היקום, המשרתים כעוזריהם הטכניים של נשאי החיים בעבודת לכידתן, ארגון ותפעולן של יחידות האנרגיה החיוניות אשר בהן נעשה שימוש לשם בניית כלי-הקיבול החומריים של תמסורת החיים, אלו המכונים בשם פלאסמה-תחילית.

מעבדות תכנון-החיים הפלנטאריות ממוקמות בלוויין השני של עולם מספר שתיים. במעבדות אלה משתפים פעולה נשאי החיים והמלכיצדקים במאמץ לשנות ואף לשפר את החיים אשר נועדו לשתילה בעולמות העשיריים של נבאדון. החיים המתפתחים כעת באורנטיה תוכננו ופותחו באופן חלקי בעולם זה ממש; זאת משום שאורנטיה הינו עולם עשיר, כלומר עולם של ניסויים-בחיים. באחד מתוך כל עשרה עולמות מתאפשר להכניס שונות רבה יותר בתכנוני החיים הסטנדרטיים מאשר בעולמות האחרים (הבלתי-ניסויים).

עולם מספר שלוש מוקדש לשימור החיים. כאן נלמדות ומפותחות על-ידי עוזרי ונאמני סגל נשאי החיים שיטות מגוונות להגנת החיים ולשימורם. תכניות החיים בעבור כל עולם חדש כוללות תמיד את הקמתה המוקדמת של ועידת השימור, המורכבת מנאמנים מומחים בתפעול מיומן של תבניות החיים הבסיסיות. באורנטיה נכחו עשרים-וארבעה נאמנים חברי וועדה שכולו, שניים לכל אחת מתבניות היסוד, או תבניות האב, של הארגון הארכיטקטוני של חומר החיים. בפלנטות כשלכם משוכפלת צורת החיים הגבוהה ביותר באמצעות חבילת נשיאת-חיים המורכבת מעשרים-וארבע יחידות תבנית. (ומכיון שהחיים התבוניים צומחים מתוך החיים הפיזיים ועל בסיסם, באים לכדי קיום גם עשרים-וארבעה הסדרים הבסיסיים של הארגון הנפשי.)

ספירה מספר ארבע והלוויינים הנלווים לה מוקדשים ללימוד התפתחות חיי היצורים בכלל, וללימוד חיי הקודמנים האבולוציוניים של כל רמת חיים בפרט. פלאסמת החיים המקורית של כל עולם אבולוציוני חייבת להכיל את מלוא הפוטנציאל של כל וואריאצית התפתחות עתידית ושל כל ההתאמות והשינויים העוקבים. ההכנה לפרויקטים ארוכי-טווח אלו של מטמורפוזות חיים עשויה לדרוש את הופעתן של צורות חיים חסרות תוחלת לכאורה בעולם החי והצומח. תוצרי-לוואי אלו של ההתפתחות הפלנטארית, בין אם הם צפויים מראש ובין אם לאו, עולים על זירת הפעולה רק על-מנת להיעלם בהמשך; ואולם, בכל התהליך הממושך הזה ובמהלכו, שזורות כחוט השני הנוסחאות החכמות והנבונות של המתכננים המקוריים של תוכנית החיים ושל סכמת המינים הפלנטאריות. תוצרי הלוואי המרובים של ההתפתחות הביולוגית נחוצים כולם לשם התפקוד המלא והסופי של צורות החיים התבוניות הגבוהות יותר, וזאת על-אף חוסר-ההרמוניה הרב שעשוי

one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

^{36215 (3982)} The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

^{36216 (3983)} *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

^{36217 (3984)} *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in

לשרור מעת לעת כלפי חוץ במעלה המאבק הממושך של היצורים הגבוהים יותר להשגת שליטה על צורות החיים הנמוכות, אשר רבות מהן מתנגדות לעיתים התנגדות כה ניכרת לשלומם ולנוחותם של היצורים התבוניים המתפתחים.

עולם מספר חמש עוסק אך ורק בחיים הקשורים לדעת. וכל אחד מלוויניו מוקדש ללימוד היבט יחיד של דעת היצורים אשר מתואם עם חיי היצורים. הדעת, כפי שמבין אותה האדם, הינה מתת של שבע הרוחות מסייעות-הדעת, המושמות בידי סוכנויות הרוח האינסופית על-גבי רמות הדעת המכאניות, או הרמות אשר אינן ניתנות ללמידה. תבניות החיים מגיבות באופנים משתנים למסייעות אלה ולרוחות הסועדות השונות הפועלות ברחבי יקומי הזמן והמרחב. יכולתם של היצורים החומריים לייצר תגובה רוחנית תלויה לחלוטין במתת הדעת הנספחת, אשר בתורה כיוונה את מסלול ההתפתחות הביולוגי של אותם יצורים בני-תמותה.

עולם מספר שש מוקדש לתיאום הדעת והרוח בשעה שאלו מתקשרים לצורות חיות ולאורגניזמים חיים. עולם זה, על ששת העולמות הנלווים לו, כולל את בתי הספר של התיאום עבור היצורים, אשר בהם משתפים פעולה מורים מן היקום המרכזי ומיקום-העל עם המדריכים של נבאדון, ויחדיו הם מציגים את רמות ההישג הגבוהות ביותר של היצורים במרחב.

הספירה השביעית של נשאי החיים מוקדשת לתחומים הסמויים של חיי היצורים האבולוציוניים, כפי שאלו נוגעים לפילוסופיה הקוסמית של התרחבות ההתממשות העובדתית של ההווה העליונה.

3. השתלת חיים

החיים אינם מופיעים ביקומים באופן ספונטאני; נשאי החיים חייבים לאתחל אותם בעולמות העקרים. הם הינם הנשאים, המפיצים והשומרים של החיים, כפי שאלו מופיעים בעולמות האבולוציוניים של החלל. כל צורות וסדרי החיים הידועים באורנטיה נובעים במקורם מבנים אלו, אף כי לא כל צורות החיים הפלנטאריים מתקיימות באורנטיה.

סגלי נשאי החיים מתמנים על-מנת לשתול חיים בעולם חדש, והם מורכבים, על-פי-רוב, ממאה נשאים בכירים, מאה סיעים ואלף נאמנים. נשאי החיים נושאים לעיתים קרובות, אך לא תמיד, פלאסמת חיים ממשית לעולם חדש. לעיתים הם מארגנים את תבניות החיים לאחר הגעתם לפלנטת המשימה, וזאת בהתאם לנוסחאות אשר אושרו מראש עבור הרפתקה חדשה זו של יצירת חיים. כזה היה גם מקור החיים באורנטיה.

the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

^{36218 (399.5)} *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

^{36219 (399.1)} *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

^{36220 (399.2)} *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIFE TRANSPLANTATION

^{3631 (399.3)} Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

^{3632 (399.4)} The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

משמסופקות התבניות הפיזיות, בהתאם לנוסחאות המאשרות, מפחים נשאי החיים רוח בחומר חסר החיים ומספקים דרך עצמם הם את הניצוץ החיוני; ומשם ואילך הופכות התבניות חסרות החיים לחומר חי.

הניצוץ החיוני – מסתורין החיים – מוענק באמצעות נשאי החיים, אך הוא אינו מהם. נשאי החיים אכן מפקחים על פעולות שכאלה, הם אכן מנסחים את פלאסמת החיים עצמה, אך זוהי רוח האם של היקום אשר מספקת את המרכיב החיוני של פלאסמת החיים. ניצוץ אנרגיה זה, אשר מפח רוח חיים בגוף ומבשר את בוא הדעת, מגיע מאת הבת היצירתית של הרוח האינסופית.

במהלך מתת החיים, נשאי החיים אינם משדרים דבר אשר הינו מטבעם האישי, ואפילו לא באותן ספירות שאליהן מובאים סדרי חיים חדשים. בעתות שכאלה הם פשוט מאתחלים ומשדרים את ניצוץ החיים, מתחילים את סיבובי החומר הנדרשים בהתאם למפרט הפיזי, הכימי והחשמלי של תכניות ותבניות החיים המצאוות. נשאי חיים הינם נוכחיות חיות וקטליטיות אשר מנערות, מארגנות ומחיות את יסודות סדר הקיום החומרי, אשר בלעדיהם היו נעדרי חיים.

לסגל נשאי החיים של פלנטה מוקצית תקופה מסוימת לשם ייסוד חיים בעולם חדש, תקופה הנאמדת בכחצי מיליון שנים כמניין הזמן של אותה פלנטה. בחלוף תקופה זו, וכפי שמסתמן מהישגים התפתחותיים מסוימים של החיים הפלנטאריים, נשאי החיים חדלים ממאמצי ההשתלה, ומכאן ואילך הם אינם מורשים לצרף דבר-מה חדש או נוסף לחיי פלנטה זו.

בעידנים שחוצצים בין ביסוס החיים להופעת יצורים אנושיים בעלי מעמד של מוסר, נשאי החיים מורשים לתפעל את סביבת החיים ולסייע להכווין בדרכים אחרות את מסלול האבולוציה הביולוגית. ואת זאת הם עושים במשך תקופות זמן ממושכות.

משנשאי החיים הפועלים בעולם חדש הצליחו לייצר הוויה בעלת רצון, בעלת יכולת בחירה מוסרית וברירה רוחנית, או אז מסתיימת עבודתם – משימתם תמה; הם אינם מורשים עוד לתפעל את החיים המתפתחים. מנקודה זו ואילך על האבולוציה של הדברים החיים להתקדם בהתאם למתת הטבע המורש ולנטיות אשר הוענקו זה מכבר והתבססו בנוסחאות ובתבניות החיים הפלנטאריים. נשאי החיים אינם מורשים לערוך ניסויים או להתערב בִּרְצוֹן; והם אף אינם מורשים לשלוט ביצורים מוסריים או להשפיע עליהם באופן שרירותי.

עם הגעתו של נסיך פלנטארי הם מתכוננים לקראת עזיבתם, אף כי שניים מן הנשאים

3633 (399.9) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

3634 (399.9) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

3635 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

3636 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

3637 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

3638 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

3639 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers

הבכירים ושנים-עשר נאמנים ראשים להתנדב, על-ידי נדירת דר זמני של ויתור, ולהישאר על הפלנטה ללא הגבלת זמן כיועצים בענייני הפיתוח והשימור העתידיים של פלאסמת החיים. שני בנים כאלו, כמו גם שנים-עשר עמיתיהם, משרתים כעת באורנטיה.

and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. נשאי החיים המליצדקים

בכל מערכת מקומית של עולמות מיושבים ברחבי נבאדון קיימת ספירה בודדת אשר בה שימשו המליצדקים כנשאי חיים. משכנות אלו ידועים בשם העולמות האמצעסופיים של המערכת, ועל כל אחד מהם הזדווג בן מליצדק שהותאם-חומרית עם בת נבחרת הנמנית על סדר הבנים החומריים. האימהות חנה של עולמות אמצעסופיים כעין אלו נשלחות ממטה המערכת הנידונה, לאחר שנבחרו בידי המליצדק המשמש כנשא-חיים מקרב שלל המתנדבות אשר ענו לקריאת ריבון המערכת שהופנתה אל הבנות החומריות של תחומן.

הצאצאים של מליצדק נשא-חיים ושל בת חומרית ידועים כאמצעסופיים. האב מליצדק של גזע כזה של יצורים נשגבים, עוזב בסופו של דבר את הפלנטה של תפקוד חייו הייחודי, והאם חנה של סדר מיוחד זה של הוויות יקומיות עוזבת אף היא עם הופעת הדור השביעי של צאצאיה הפלנטאריים. אז מופקדת הכוונת של עולם שכזה בידי בנה בכורה.

היצורים האמצעסופיים חיים ומתפקדים בעולמותיהם הנהדרים כהוויות בעלות יכולות רבייה, עד אשר הם בני אלף שנים סטנדרטיות; או אז הם מוסעים באמצעות הסעה שרפית. מכאן ואילך הופכים האמצעסופיים לחסרי יכולת התרבות, הואיל וטכניקת פירוק-החומר המוחלט עליהם כהכנה לעטיפתם-בידי-שרף שוללת מהם לנצח את זכותם להתרבות.

מעמדן הנוכחי של הוויות אלה אינו יכול להיחשב כשל בנות-תמותה או כשל בנות-אלמוות, ואף לא ניתן לסווגן במובהק כאנושיות או כאלוהיות. בהוויות אלה אין שוכן מכוון, ועל-כן הן בנות-אלמוות אך בקושי. ואולם, דמה שהן אף אינן בנות-תמותה; שכן אף אמצעסופי מעולם לא התנסה במוות. כל האמצעסופיים אשר נולדו בנבאדון עדיין חיים כיום, והם פועלים בעולמות שבהם נולדו, בעולם כלשהו בדרך, או בספירת האמצעסופיים של סאלווינגטון אשר בקבוצת העולמות הסופיוניים.

עולמות הסופיוניים של סאלווינגטון. נשאי החיים המליצדקים, כמו גם שותפותיהם האימהות חוה, יוצאים מן הספירות האמצעסופיות של המערכת לעבר העולמות הסופיוניים של מעגל סאלווינגטון, אל המקום שבו עתידים להתקבץ גם צאצאיהם.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

^{364.1 (400.5)} In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

^{364.2 (400.6)} The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

^{364.3 (400.7)} The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphizing forever deprives them of reproductive prerogatives.

^{364.4 (400.8)} The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

^{364.5 (401.1)} *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

ראוי להסביר בהקשר זה כי הקבוצה החמישית מקרב שבעת העולמות הראשיים במעגל סאלווינגטון מהווה את העולמות הסופיוניים של נבאדון. ילדיהם של נשאי החיים המלכיצדקים ושל הבנות החומריות משתכנים בעולם השביעי של הסופיונים, הספירה האמצעסופית של סאלווינגטון.

לווייני שבעת העולמות הראשיים של הסופיונים הינם מקומות המפגש של אישיות היקום המרכזי ויקום העל, העשויות להימצא במהלך ביצוע משימתן בנבאדון. בעוד שבני התמותה המרקיעים משוטטים בחופשיות בכל עולמות התרבות ובכל ספירות האימון של 490 העולמות המרכיבים את אוניברסיטת מלכיצדק, קיימים בתי-ספר מיוחדים מסוימים, וכן איזורים מוגבלים רבים, אשר אליהם הם אינם מורשים להיכנס. ודבר זה נכון במיוחד באשר לארבעים-ותשע הספירות הכפופות למרות הסופיונים.

תכליתם של היצורים האמצעסופיים אינה ידועה לעת הזו, אף כי נראה שאישיות אלה מתקבצות בעולם השביעי של הסופיונים כהכנה למאורע עתידי כלשהו בהתפתחות היקום. שאלותינו בנוגע לגזעים האמצעסופיים מופנות תמיד לעבר הסופיונים, ותמיד מסרבים הסופיונים לדון ביעוד של אלו המצויים תחת השגחתם. ללא קשר לחוסר הוודאות שלנו באשר לעתידם של האמצעסופיים, הינו יודעים כי בכל יקום מקומי באורוונטון שכן סגל הולך ומצטבר כזה של הוויות מסתוריות אלה. המלכיצדקים נשאי החיים מאמינים כי ילדיהם האמצעסופיים יקבלו ביום מן הימים מאת האל המרבי את הרוח הנצחית והטרנסצנדנטאלית של המוחלטופיות.

5. שבע הרוחות מסייעות-הדעת

נוכחותן של שבע הרוחות מסייעות-הדעת בעולמות הפרימיטיביים היא זו אשר מתנה את מסלול האבולוציה האורגנית; ודבר זה מסביר מדוע האבולוציה היא תכליתית ואינה מקרית. מסייעות אלה מייצגות את תפקוד סעד הדעת של הרוח האינסופית המוענק לסדרים הנמוכים של החיים התבוניים באמצעות פעולותיה של רוח אם של יקום מקומי. המסייעות הינן ילדותיה של רוח האם של היקום, והן מהוות את הסעד האישי שלה לדעת החומרית של העולמות. כל אימת שדעת מופיעה, ובכל מקום שבו היא מופיעה, אז ושם פועלות רוחות אלה במגוון אופנים.

שבע הרוחות מסייעות-הדעת נקראות בשמות השקולים למונחים הבאים: אינטואיציה, הבנה, אומץ, ידע, ייעוץ, פולחן ובינה. רוחות-דעת אלה שולחות את השפעתן אל כלל העולמות המיושבים בדמות דחף דיפרנציאלי, וכל אחת מהן מחפשת יכולת קליטה והתגשמות באופן די נפרד מהשיעור שבו עמיתותיה עשויות למצוא קליטה והזדמנות לפעול.

^{364.6 (401.2)} It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

^{364.7 (401.3)} The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

^{364.8 (401.4)} The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

^{365.1 (401.5)} It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

^{365.2 (401.6)} The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

המשכנות המרכזיים של הרוחות המסייעות במטה של נשאי החיים מצביעים בעבור נשאי החיים המפקחים על שיעור ואיכות תפקוד הדעת של המסייעות בכל עולם ובכל אורגניזם חי נתון אשר לו מעמד אינטלקטואלי. עמדות אלה של דעת-חיים מהוות סימנים מושלמים בעבור חמש המסייעות הראשונות. ואולם, בנוגע לרוחות המסייעות השישית והשביעית – פולחן ובירה – עמדות מרכזיות אלה מציינות רק תפקוד איכותי. הפעילות הכמותית של מסייעת הפולחן ושל מסייעת הבירה נרשמת בנוכחותה המיידית של הסועדת האלוהית בסאלווינגטון, בהיותה חוויה אישית של רוח האם של היקום.

שבע הרוחות מסייעות הדעת לעולם מלוות את נשאי החיים לפלנטה חדשה, אך אין להתייחס אליהן כאל ישויות; הן יותר בבחינת מעגלים. הרוחות של שבע המסייעות ביקום אינן פועלות כאישיות בנפרד מנוכחותה האוניברסאלית של הסועדת האלוהית; למעשה, הן מהוות רמת תודעה של הסועדת האלוהית ולעולם הן כפופות לפעולתה של האם הבוראת שלהם ולנוכחותה.

לשוננו נמצאת חסרה בבואנו לתאר במילים הולמות את שבע הרוחות מסייעות הדעת האלה. הן הינן הסועדות של הרמות הנמוכות ביותר של הדעת ההתנסותית, וניתן לתארן, בהתאם לסדר ההישג האבולוציוני, כדלקמן:

1. רוח האינטואיציה – תפישה מהירה, האינסטינקטים של הרפלקס הפיזי-פרימיטיבי ושל זה הטבוע, מתת הכוונה ויתר מתת השימור-עצמי של כל יצירות הדעת; המסייעת היחידה אשר פועלת באופן כה נרחב בסדרים הנמוכים יותר של עולם החי, והיחידה אשר יוצרת קשר תפקודי נרחב עם רמות הדעת הבלתי-נלמדות.

2. רוח ההבנה – דחף התיאום, החיבור הספונטאני והאוטומאטי-לכאורה של רעיונות. זוהי המתנה של תיאום הידע הנרכש, תופעת ההיסק המהיר, השיפוט הזריז וההחלטה המיידית.

3. רוח האומץ – מתת הדבקות – בהווית האישיות זהו הבסיס לרכישת האופי והשורש האינטלקטואלי לסיבולת המוסרית ולגבורה הרוחנית. בשעה שהיא מוארת על-ידי העובדות ומקבלת השראה מן האמת, היא הופכת לסוד הדחף להרקעה האבולוציונית באמצעות הכוונה-עצמית נבונה ומודעת.

4. רוח הידע – הסקרנות-האם של ההרפתקה והתגלית, הרוח המדעית; המנחה והשותפה הנאמנה של רוחות האומץ והייעוץ; הדחף להכווין את מתת האומץ לעבר נתיבי צמיחה מועילים ומתקדמים.

365.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

365.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

365.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

365.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

365.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

365.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

365.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

5. רוח הייעוץ – הדחף החברתי, מתן שיתוף הפעולה בין מינים; יכולתם של יצורים רצוניים לחיות בהרמוניה עם רעיהם; זהו המקור לִאינסטינקט הלהקה בקרב היצורים הנמוכים יותר.

6. רוח הפולחן – הדחף הדתי, הדחף המבחין הראשון אשר מפריד את יצורי הדעת לשתי המחלקות הבסיסיות של הקיום כבני-תמותה. רוח הפולחן מבדילה לנצח בין החיה שאליה היא חוברת לבין היצורים נעדרי הנשמה ובעלי מתת הדעת. הפולחן הינו תג המועמדות להרקה רחנית.

7. רוח הבינה – הנטייה הטבעה של כל היצורים המוסריים לעבר התקדמות אבולוציונית סדורה ומדורגת. זוהי הגבוהה שבמסייעות, המתאמת-הרוח וכן זו המבטאת ברהיטות את עבודת כל יתר המסייעות. רוח זו הינה הסוד העומד מאחורי אותו דחף מולד של יצורי הדעת, אשר מאתחל את התוכנית הפרקטית והיעילה של סולם ההרקה של הקיום ואשר תומך בה; זוהי המתנה שבה זכו הדברים החיים, והיא אשר עומדת מאחורי יכולת הישרדותם הבלתי-מוסברת, כמו גם מאחורי היכולת לנצל תוך כדי הישרדות את תיאום כלל התנסויות העבר והזדמנויות ההווה שלהם על-מנת להשיג את הכול מכל מה ששש הסועדות האחרות כולן יכולות להניע בדעת האורגניזם האמור. בינה הינה פסגת הביצועים האינטלקטואליים. בינה הינה יעד הקיום המנטאלי והמוסרי הטהור.

הרוחות סועדות-הדעת גדלות באופן התנסותי, אך לעולם הן אינן הופכות לאישיות. הן מתפתחות תוך כדי פעולה, ופעולתן של חמש הראשונות בסדרי עולם החי היא חיונית במידה מסוימת לשם פעולת כלל שבע הרוחות סועדות-הדעת כאינטלקט אנושי. יחס חייתי זה הופך את המסייעות ליעילות יותר מבחינה מעשית כדעת אנושית; לפיכך, חיות הינן הכרחיות במידה מסוימת להתפתחותו האינטלקטואלית של האדם, כמו גם להתפתחותו הפיזית.

מסייעות-דעת אלה של רוח אִם של יקום מקומי מתייחסות ליצורים חיים בעלי מעמד של אינטליגנציה, במידה רבה כשם שמרכז הכוח והבקרים הפיזיים מתייחסים לכוחות הבלתי-חיים של היקום. הן מעניקות במעגלי הדעת אשר בעולמות המיושבים שירות שערכו לא יסולא בפז, והן משתפות פעולה ביעילות עם בקרי המאסטר הפיזיים המשמשים גם כבקרי וכמכוני רמות הדעת הקדם-מסייעות, רמת הדעת המכאנית או רמת הדעת הבלתי-נלמדת.

הדעת החיה, בטרם הופעת היכולת ללמוד מניסיון, מצויה בתחום הסעד של בקרי המאסטר הפיזיים. דעת היצורים, בטרם רכישת היכולת להכיר באלוהיות ולסגוד לאלוהות, מצויה בלעדית בתחומן של המסייעות הרחניות. עם הופעת התגובה הרחנית של בינת היצור, הופכת דעת ברואה שכזו באופן מיידי לדעת-על, ובו ברגע היא נעטפת במעגלי הרוח של רוח האם של היקום המקומי.

365.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

365.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

365.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

365.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

365.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

365.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircled in the spirit cycles of the local

הרוחות מסייעות-הדעת אין קשורות במישרין בשום אופן לפעולתה המגאנת והרוחנית-לעילא של רוח הנוכחית האישית של הסועדת האלוהית, היא רוח הקודש של העולמות המיושבים; ואולם, מבחינה תפקודית הן קודמות להופעת רוח זו עצמה באדם האבולוציוני, והן אשר מכינות את הקרקע לקראת הופעתה. המסייעות מעניקות לרוח האם של היקום קשר מגוון עם היצורים החומריים של יקום מקומי ואף שליטה בהם, ואולם, הן אין משליכות על ההווה העליונה בשעה שהן פועלות ברמות של קדם-אישיות.

דעת בלתי-רוחנית הינה מופע של אנרגיית-רוח או תופעה של אנרגיה-פיזית. ואפילו דעת אנשית, קרי דעת אישית, אינה ניחנת באיכויות הישרדות, אלא בשעה שהיא מזדהה עם רוח. הדעת הינה מתת אלוה, ואולם היא איננה בת-אלמוות כאשר היא פועלת ללא בוננות רוחנית, וכן כאשר היא נעדרת יכולת לסגוד ולהשתוקק להישרדות.

6. כוחות חיים

החיים הם גם מכאניסטיים וגם חיוניים – הם חומריים ורוחניים כאחד. הפיזיקאים והכימאים של אורנטיה לעולם ימשיכו להתקדם בהבנתם את הצורות הפרוטופלאסמיות של עולם החי והצומח, ואף-על-פי-כן לעולם לא יוכלו לייצר אורגניזמים חיים. החיים הינם דבר-מה שונה מכל מופעי האנרגיה; ואפילו החיים החומריים של היצורים הפיזיים אינם טבועים בחומר.

דברים חומריים יכולים ליהנות מקיום עצמאי, ואולם החיים נובעים אך ורק מן החיים. דעת יכולה לנבוע אך ורק מדעת אשר קדמה-לה. מקור הרוח הינו אך באבות רוחניים קדמונים. היצור יכול ליצור צורות חיים, ואולם רק אישיות בוראת, או כוח יצירתי, מסוגלים לספק את הפעלת ניצוץ החיים.

נשאי החיים יכולים לארגן את צורות החומר של הוויות חיות, או את התבניות הפיזיות שלהן, ואולם זוהי הרוח אשר מספקת את ניצוץ החיים ההתחלתי ומעניקה את מתת הדעת. ואפילו הצורות החיות של חיים ניסיוניים, אשר מארגנים נשאי החיים בעולמותיהם בסאלווינגטון, לעולם נעדרות יכולת התרבות. משנסחאות החיים והתבניות החיוניות הורכבו כראוי, די בנוכחותו של נשאי חיים על-מנת לאתחל חיים, ואולם, כל אותם אורגניזמים חיים נותרים נעדרי שתי תכונות מהותיות – מתת הדעת ויכולות התרבות. דעת החיה והדעת האנושית מהוות שתייהן מתנות מטעם רוח האם של היקום המקומי, הפועלת באמצעות שבע הרוחות מסייעות-הדעת, זאת בעוד שיכולת היצורים להתרבות מהווה הענקה אישית וספציפית מטעם רוח היקום לפלאסמת החיים הקדומה אשר נחנכה על-ידי נשאי החיים.

universe Mother Spirit.

^{365.16 (403.4)} The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

^{365.17 (403.5)} Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

^{366.1 (403.6)} Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

^{366.2 (403.7)} Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

^{366.3 (404.1)} Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

משתכננו נשאי החיים את תבניות החיים, ולאחר שארגנו את מערכות האנרגיה, חייבת להתרחש תופעה נוספת; נדרשת הענקת "נשימת החיים" לצורות נעדרות-חיים אלה. בני האל יכולים לבנות את צורות החיים, ואולם זוהי רוח האל אשר תורמת לאמיתו של דבר את הניצוץ החיוני. ומשנוצלו החיים אשר כך הוענקו, אז שוב הופך הגוף החומרי הנותר לחומר מת. משמתת החיים מוצתה עד תום, חוזר הגוף אל חיק היקום החומרי אשר ממנו שאלו אותו נשאי החיים בכדי שישמש כלי ארעי בעבור מתת החיים אשר הוענקה להתאגדות ברת-נראות שכזו של אנרגיה-חומר.

החיים אשר הוענקו לצמחים ולבעלי-חיים בידי נשאי החיים אינם חוזרים אל נשאי החיים עם מותם של צמחים ובעלי-חיים אלו. חיהם העוזבים של דברים חיים מסוג זה אינם נושאי זהות או אישיות; הם אינם שורדים את המוות באופן אישי. ובמהלך קיומם, ובמשך כל זמן שהותם בגוף אשר נוצר מן החומר, הם עברו שינוי; הם עברו אבולוציה של אנרגיה, והם שורדים אך ורק כחלק מכוחות הקוסמוס של היקום. הם אינם שורדים בבחינת חיים יחידניים. הישרדותם של יצורים בני-תמותה הינה צפויה במלואה על בסיס התפתחות הנפש האלמותית בתוכי הדעת בת התמותה.

היננו מדברים על חיים כעל "אנרגיה" וכעל "כוח", ואולם למעשה הם אינם שני אלה. כוח-אנרגיה מגיב לכבידה באופן מגוון; לא כן החיים. תבנית אף היא איננה מגיבה לכבידה, בהיותה תצורת אנרגיות אשר השלימו זה מכבר את כל מחויבויותיהן לתגובת-כבידה. וככאלה מהווים החיים את הנפשתה של מערכת אנרגיה – של חומר, של דעת או של רוח – בעלת תבנית תצורה כלשהי, או נבדלת לחלוטין.

קיימים דברים כלשהם הקשורים לפיתוחם של חיים בפלנטות האבולוציוניות ואשר אינם נהירים לנו לחלוטין. היננו מבינים לאשורו את הארגון הפיזי של הנוסחאות האלקטרו-כימיות של נשאי החיים, ואולם אין אנו מבינים עד תום את טיבו ואת מקורו של ניצוץ הפעלת-החיים. היננו יודעים כי החיים זורמים מן האב, דרך הבן ועל-ידי הרוח. ייתכן מאוד שרוחות האב הינן הערוץ בעל שבעת ההיבטים של נהר החיים הניגר והשוטף את כלל הבריאה. ואולם, אין אנו מבינים את הטכניקה שבאמצעותה משתתפת רוח האב המפקחת בפרק הראשית של מתת חיים בפלנטה חדשה. היננו בטוחים בכך שגם לעתיקי היומין חלק כלשהו בחניכה זו של חיים בעולם חדש, ואולם, באשר לטיבו של חלק זה היננו שרויים בעלטה של בורות גמורה. והיננו יודעים לבטח כי רוח האם של היקום מחייה למעשה את התבניות חסרות-החיים, ומעניקה לפלאסמה מופעלת שכזו את זכות ההתרבות כאורגניזם. היננו מבחינים בכך ששלושת אלו הינם הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר מכונות לעיתים בכינוי הבוראים העליונים

3664 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the "breath of life" must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

3665 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvement of an immortal soul within the mortal mind.

3666 (404.4) We speak of life as "energy" and as "force," but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

3667 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and by the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know

של הזמן והמרחב; ואולם, פרט לכך היננו יודעים
אך מעט יותר מאשר בני התמותה של אורנטיה
— פשוט שהמושג טבוע באב, הביטוי בבן,
ומימוש החיים ברוח.

[הוכתב על-ידי בן וורונדאדק המוצב
באורנטיה כמשקיף והמשמש בתפקיד זה על-פי
בקשתו של המלכיצדק הראשי של סגל
ההתגלות המפקח].

little more than Urantia mortals — simply that
concept is inherent in the Father, expression in the
Son, and life realization in the Spirit.

^{3668 (4051)} [Indited by a Vorondadek Son stationed
on Urantia as an observer and acting in this
capacity by request of the Melchizedek Chief of the
Supervising Revelatory Corps.]

מסמך 37. אישיות של היקום המקומי

038 ⇨

הספר של אורנטיה

036 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 37

אישיות של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. עוזרי היקום
2. כוכבי הערב הזוהרים
3. רבי-המלאכים
4. סייעים לגבוהים ביותר
5. נציבים גבוהים
6. מפקחים שמימיים
7. מורי העולמות העליונים
8. רוחות מוצבות מסדרים גבוהים יותר
9. אזרחי קבע של היקום המקומי
10. קבוצות אחרות של היקום המקומי

מבוא

בראש כל האישיות בנבאדון עומד הבן הבורא המאסטר, מיכאל, אבי היקום והריבון. עמו מתואמת באלוהיות ואותו משלימה בתכונות היצירתיות, רוח האם של היקום המקומי, הסועדת האלוהית של סאלווינגטון. ובוראים אלו הינם, ובאופן מוחשי ביותר, האב-בן והרוח-האם של כלל היצורים אשר נולדו בנבאדון.

המסמכים הקודמים עסקו בסדרי הבנים הברואים; התיאורים שלהלן יציגו את הרוחות הסועדות ואת סדרי הבנים המרקיעים. מסמך זה נוגע בעיקר לקבוצת בניים – עוזרי היקום; ואולם, הוא גם יתייחס בקצרה לחלק מן הרוחות הגבוהות יותר המוצבות בנבאדון, וכן לחלק מסדרי אזרחות הקבע ביקום המקומי.

PAPER 37

PERSONALITIES OF THE LOCAL
UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

INTRODUCTION

^{37:0.1 (406.1)} AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complemental in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

^{37:0.2 (406.2)} Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. עוזרי היקום

רבים מן הסדרים הנכללים על-פי-רוב בקטגוריה זו נותרים עלומים, ואולם, כפי שהדברים מוצגים במסמכים אלו, כוללים עוזרי היקום את שבעת הסדרים הבאים:

1. כוכבי הבוקר הבהירים.
2. כוכבי הערב הזוהרים.
3. רבי מלאכים.
4. סייעים לגבוהים ביותר.
5. נציבים גבוהים.
6. מפקחים שמימיים.
7. מורי העולמות העליונים.

מן הסדר הראשון של עוזרי היקום, כוכבי הבוקר הבהירים, קיים בכל יקום מקומי רק אחד, והוא הראשון להיוולד מקרב כלל היצורים הילידים ביקום המקומי. כוכב הבוקר הבהיר של היקום שלנו ידוע בשם גבריאל מסאלווינגטון. והוא הינו המנהל הכללי של נבאדון כולו, הפועל כנציגו האישי של הבן הריבון וכדובר של שותפתו ליצירה.

במשך הזמנים המוקדמים יותר של נבאדון עבד גבריאל די לבדו עם מיכאל ועם הרוח היצירתית. עם שגדל היקום והתרבו הבעיות הניהוליות, סופק בידיו צוות אישי של עוזרים עלומים, ובסופו של דבר קבוצה זו התרחבה הודות ליצירת סגל כוכבי הערב של נבאדון.

2. כוכבי הערב הזוהרים

יצורים זוהרים אלו תוכננו על-ידי המלכיצדקים ואז הובאו לכדי קיום על-ידי הבן הבורא והרוח היצירתית. הם משמשים בתפקידים רבים, אך בעיקר כקציני קישור של גבריאל, מנהלו הכללי של היקום המקומי. ואחת או יותר מן ההוויות האלה פועלות כנציגותיו בבירתה של כל קונסטלציה ושל כל מערכת בנבאדון.

מתוקף תפקידו כמנהל הכללי של נבאדון, משמש גבריאל כיושב הראש, או כמשקיף, ברוב ההתכנסויות בסאלווינגטון; ולעיתים תכופות עד כאלף מההתכנסויות האלה מתקיימות בו-זמנית. כוכבי הערב הזוהרים מייצגים את גבריאל באירועים אלו; הוא איננו יכול להימצא בו-זמנית בשני מקומות, ומלאכי-על אלו מפצים על מגבלה זו שלו. והם מבצעים שירות דומה גם בעבור סגל הבנים המורים של השילוש.

אף-על-פי שגבריאל עסוק באופן אישי בעניינים ניהוליים, הוא שומר על קשר עם כל

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406:3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406:4) 1. Bright and Morning Stars.
- 37:1.3 (406:5) 2. Brilliant Evening Stars.
- 37:1.4 (406:6) 3. Archangels.
- 37:1.5 (406:7) 4. Most High Assistants.
- 37:1.6 (406:8) 5. High Commissioners.
- 37:1.7 (406:9) 6. Celestial Overseers.
- 37:1.8 (406:10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406:11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406:12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407:1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407:2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407:3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through

שאר תחומי החיים והעניינים ביקום באמצעות כוכבי הערב הזוהרים. לעולם הם מלווים אותו במסעותיו הפלנטאריים, ולעתים קרובות הם יוצאים כנציגיו האישיים למשימות מיוחדות בפלנטות היחידניות. במשימות מעין אלה הם ידועים לפעמים בכינוי "מלאך האל". לעיתים תכופות הם נוסעים לאוורסה על-מנת לייצג את כוכב הבוקר הבהיר בפני בתי הדין ובפני האסיפות של עתיקי היום, אך רק לעיתים רחוקות הם יוצאים אל מעבר לגבולותיו של אורונטון.

כוכבי הערב הזוהרים הינם סדר דואלי ייחודי, הכולל כאלו המהווים יושרה ברואה ואחרים שהגיעו לסדר זה בשל הישגים של שירות. סגל נבאדון של מלאכי-על אלו מונה כעת 13,641 יחידים. קיימים 4,832 יחידים של יושרה ברואה, בעוד ש-8,809 יחידים הינם רוחות מרקיעות אשר השיגו את היעד הזה של שירות מרוּם. רבים מכוכבי הערב המרקיעים הללו החלו את דרכם ביקום כשרפים; אחרים הרקיעו מרמות עלומות של חיים ברואים. כיעד של הישג, סגל גבוה זה לעולם אינו סגור בפני מועמדי הרקעה, כל עוד היקום אינו מיוצב באור ובחיים.

שני הסוגים של כוכבי הערב הזוהרים נראים בקלות לאישיות מורונטיות ולסוגים מסוימים של הוויות חומריות אשר הינן מעל לברות-תמותה. ההוויות הברואות הנמנות על סדר מעניין ורב-גוני זה מחזיקות בכוח רוחני היכול להתבטא באופן בלתי-תלוי בנכחותן האישית.

בראש מלאכי-העל הללו עומד גוואליה, הראשון מסדר זה אשר נולד בנבאדון. מאז שובו של המשיח מיכאל ממתת הניצחון שלו באורנטיה, הוצב גוואליה למשימת סעד בני התמותה המרקיעים, ובמשך אלף ותשע-מאות שנות אורנטיה האחרונות החזיק שותפו, גלאנטיה, מטה בירושם, שם הוא מבלה כמחצית מזמנו. גלאנטיה הינו הראשון מקרב מלאכי-העל המרקיעים להשיג את המעמד הרם הזה.

אין מתקיים ארגון בקבוצה או בחבורה של כוכבי הערב הזוהרים, למעט נוהג החברה שלהם בזוגות רבות ממשימותיהם. הם אינם מקבלים משימות רבות הנוגעות לנתיבת ההרקעה של בני התמותה, אך משהם מקבלים אותן, לעולם אינם פועלים לבדם. תמיד הם פועלים בזוגות – האחד הינו הוויה ברואה, האחר כוכב ערב מרקיע.

אחת מן החובות הגבוהות של כוכבי הערב הינה להתלוות לבני המתת האוונאליים במשימותיהם הפלנטאריות, ממש כשם שגבריאל התלווה אל מיכאל בעת משימת המתת שלו באורנטיה. שני מלאכי-העל המשרתים – המשמשים כמפקדים-בצוותא של כל רבי-המלאכים ושל כל יתר המוצבים במשימות אלה – הינם האישיות הבכירות ביותר במשימות מעין אלה. הבכיר במפקדי

the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as "the angel of the Lord." They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:24 (407:4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:25 (407:5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:26 (407:6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:27 (407:7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:28 (407:8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal

מלאכי-העל הללו הוא זה אשר, בשעה ובגיל המשמעותיים, מצווה את הבן האוונאל, "עסוק בענייניו של אחיך".

צמדים דומים של מלאכי-על מוצבים בסגל הפלנטארי של הבנים המורים של השילוש, הפועלים על-מנת לייסד את העידן שלאחר-המתת, או את השחר הרוחני של עולם מיושב. במשימות מעין אלה משמשים כוכבי הערב כמקשרים בין בני התמותה של העולם לבין הסגל הבלתי-נראה של הבנים המורים.

העולמות של כוכבי הערב. הקבוצה השישית של שבעת העולמות של סאלווינגטון וכן ארבעים-ושניים לווייניהם הנלווים, מוקדשים לטובת המנהל של כוכבי הערב הזוהרים. בראש שבעת העולמות הראשיים ניצבים הסדרים הברואים של מלאכי-העל הללו, בעוד שהלוויינים הנלווים מנוהלים בידי כוכבי הערב המרקיעים.

לווייניהם של שלושת העולמות הראשונים מסורים לבתי הספר של הבנים המורים, ואילו כוכבי הערב מוקדשים לאישיות הרוח של היקום המקומי. שלושת הקבוצות הבאות מאוכלסות בבתי-ספר משותפים ודומים המוקדשים לאימון בני התמותה המרקיעים. לווייני העולם השביעי שמורים לטובת דיוני השלשה המונה את הבנים המורים, את כוכבי הערב ואת הסופיונים. במשך התקופות האחרונות זוהו מלאכי-על אלו באופן קרוב עם עבודתו של סגל הסופיונות ביקום המקומי, ומזה זמן רב שהם קשורים לבנים המורים. קיים קשר רב-עוצמה ורב-חשיבות בין כוכבי הערב לבין שליחי הכבדה המסופחים לקבוצות העבודה של הסופיונים. העולם השביעי הראשי עצמו שמור לטובת אותם עניינים עלומים הנוגעים למערכת היחסים העתידית שתיווצר בין הבנים המורים, הסופיונים וכוכבי הערב; וזאת לאחר שתושלם הופעתה של אישיות האל העליון ביקום-העל.

3. רבי-המלאכים

רבי המלאכים הינם צאצאיהם של הבן הבורא ושל רוח האם של היקום. הם מהווים את הסוג הגבוה ביותר של הוויה רוחנית גבוהה המיוצרת במספרים גדולים ביקום המקומי; ובעת המפקד האחרון נמצאו בנבאדון כמעט שמונה-מאות אלף מהם.

רבי המלאכים מהווים את אחת מן הקבוצות המועטות של אישיות היקום המקומי אשר אין כפופות ברגיל למרותו של גבריאל. בהיותם מוקדשים לעבודת הישרדות היצורים ולקידום נתיבת ההרקעה של בני התמותה של הזמן והמרחב, הם אינם עוסקים באופן כלשהו בניהול השגרתו של היקום. אף כי הם אינם כפופים בדרך-כלל להכוונתו של כוכב הבוקר הבהיר, רבי-המלאכים אכן פועלים לפעמים בסמכותו.

Son, "Be about your brother's business."

37:29 (408:1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:210 (408:2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:211 (408:3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:31 (408:4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:32 (408:5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do

והם אף משתפים פעולה עם עוזרי יקום אחרים, כדוגמת כוכבי הערב, כפי שהדבר מודגם באמצעות פעולות מסוימות אשר תוארו במסמך הדין בהשתלת החיים בעולמכם.

סגל רבי המלאכים של נבאדון מוכון על-ידי הראשון להיוולד מסדר זה, ובתקופות המאוחרות יותר מוחזק באורנטיה מטה אוגדתי של רבי המלאכים. עובדה יוצאת-דופן זו היא המושכת את תשומת ליבם של תלמידים אורחים המגיעים מחוץ לנבאדון. בין התצפיות המוקדמות שלהם על פעולות פנים-יקומיות מצויה התגלית כי פעילויות הרקעה רבות של כוכבי הערב הזוהרים מנוהלות מבירתה של מערכת מקומית, שטניה. בבדיקה נוספת הם מגלים כי פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים מוכוונות מעולם מיושב קטן ולכאורה חסר חשיבות ושמו אורנטיה. או אז מתגלה להם קיום המתת של מיכאל באורנטיה, ומיד מתעצם העניין שלהם בכם ובספירה הנמוכה שלכם.

האם אתם תופשים את משמעות העובדה שהפלנטה הנמוכה והמבולבלת שלכם הפכה להיות מטה אוגדתי בעבור הניהול וההכוונה היקומיים של פעילויות מסוימות של רבי-מלאכים הנוגעות לתוכנית הרקעה לפרדים? ללא צל של ספק, דבר זה מעיד על הריכוז העתידי של פעילויות הרקעה אחרות בעולם המתת של מיכאל, ומקנה חשיבות עצומה וכבדת-משקל להבטחה האישית של המאסטר, "עוד אשובה אליכם".

ככלל, רבי-המלאכים מוצבים לשירות ולסעד סדר הבנים האוונאליים, אך זאת רק לאחר שעברו אימון מקדים אינטנסיבי בכל שלבי עבודת הרוחות הסועדות השונות. כל בן פרדיס של מתת היוצא לעולם מיושב מלווה בסגל המונה מאה חברים המסופחים אליו ארעית למשך תקופת המתת. במידה שבן סמכותי הופך לשליטה הזמני של הפלנטה, רבי-מלאכים אלו ישמשו כראשיהם המנחים של כלל החיים השמימיים באותה ספירה.

לעולם מוצבים שני רבי-מלאכים בכירים כעוזרי האישיים של האוונאל מפרדיס בכל המשימות הפלנטאריות, בין שהמשימה כוללת פעולות משפטיות ובין שהיא כוללת משימות של סמכות או מתת של התגשמות כבשר ודם. משבֿן פרדיס זה סיים לשפוט את העולם, ומשהמתים נקראים בשמם (מה שמכונה תחיית המתים), אכן אמת ויציב הדבר כי השומרים השרפיים של האישיות הנמות עונים "קולו של רבי-המלאכים". הכרזת השמות של סיום עידן מתבצעת בידי רבי-מלאכים שבתפקיד. זהו הינו רבי-המלאכים של תחיית המתים, אשר לעיתים מכונה גם בשם "רבי-המלאכים של מיכאל".

עולמותיהם של רבי-המלאכים. הקבוצה השביעית של העולמות המקיפים את

sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:33 (408) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:34 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

37:35 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:36 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of the archangel." The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the "archangel of Michael."

37:37 (409.4) The Worlds of the Archangels. The seventh group of the encircling Salvington worlds,

סאלווינגטון, על לוויניהם הנלווים, מוקצית בעבור רבי-המלאכים. ספירה מספר אחת, על כל ששת לוויניהם הנלווים, מאוכלסת ברשמי האישיות. סגל עצום זה של רשמים עוסק בשמירה על רישומים נכונים על אודות כל אחד מבני התמותה של הזמן, החל מרגע לידתו, המשך דרך כל נתיבתו ביקום, ועד למועד שבו אותו יחיד עוזב את סאלווינגטון בדרכו לקיים את תוכנית יקום-העל, או לחלופין, כאשר הוא "נמחק ממרשם הקיום" בהתאם לפקודתם של עתיקי היום.

כאן, בעולמות הללו, מסווגים, מתיקים ונשמרים רישומי האישיות ובטחונות הזהות במשך הזמן החוצץ בין מותו של בן התמותה לבין שעת הרכבת אישיותו מחדש, שעת תחייתו מן המתים.

4. סייעים לגבוהים ביותר

קבוצת הסייעים לגבוהים ביותר היא קבוצה של הוויות מתנדבות אשר מקורן מחוץ ליקום המקומי, ואשר מוצבות באופן ארעי כנציגות היקום המרכזי ויקום-העל בבריאות המקומית, או שהן מהוות משקיפות מטעמם של יקומים אלו. מספרן של הוויות אלה משתנה כל העת, אך תמיד נאמד במיליונים.

וכך הינו נהנים מעת לעת מן הסעד ומן הסיוע של הוויות כאלה אשר מקורן-בפרדיס, כגון הופכים-בינה-למושלת, יועצים אלוהיים, פוסקים אוניברסאליים, רוחות שילוש בעלות השראה, בנים ששולשו, שליחים בודדים, סופרנאפים, סקונאפים, תלתשרפים וסועדים מסבירי-פנים אחרים השוהים עימנו מתוך מטרה לסייע לאישיות הילידיות במאמץ להביא את כלל נבאדון לכדי הרמוניה מלאה יותר עם הרעיונות של אורונטון ועם האידיאלים של פרדיס.

כל אחת מן ההוויות האלה עשויה לשרת בהתנדבות בנבאדון, ולפיכך להימצא, מן הבחינה הטכנית, מחוץ לתחום סמכותנו; ואולם, כאשר הן פועלות על-פי משימה, אישיות שכלה – אשר הגיעו מיקום-העל ומן היקום המרכזי – אין פטורות לחלוטין מתקנות היקום המקומי אשר בו הן שוהות, וזאת למרות שהן ממשיכות לפעול כנציגותיהם של היקומים הגבוהים יותר ולעבוד בהתאם להנחיות הנכללות במסגרת משימתן בתחומן. המטה הכללי שלהן נמצא במגזר סאלווינגטון של איחוד היום, והן פועלות בנבאדון בכפוף לפיקוח-העל של שגריר זה של שילוש פרדיס. בשעה שהן משרתות בקבוצות בלתי-מסופחות, אישיות אלה אשר הן מן העולמות הגבוהים יותר, ניחנות על-פי-רוב בהכוונה-עצמית; ואולם, כאשר הן משרתות בהתאם לבקשה, לעיתים תכופות הן מכפפות עצמן מרצון החופשי באופן מלא לסמכות המנהלים המפקחים בעולמות של הפעולה אשר אליה הוצבו.

סייעים לגבוהים ביותר משרתים בתפקידים ביקום המקומי ובקונסטלציות, אך הם אינם

with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is "blotted out of recorded existence" by the mandate of the Ancients of Days.

37:38 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:41 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:42 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertiaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:43 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:44 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary

מסופחים ישירות לממשלות של המערכות או של הפלנטות. אף-על-פי-כן, הם עשויים לפעול בכל מקום ביקום המקומי, וכן להיות מוצבים בכל תחום פעילות בנבאדון – המנהלי, הביצועי, החינוכי והאחרים.

מרבית הסגל הזה משמש בסיוע לאישיות פרדיס בנבאדון – איחוד היומין, הבן הבורא, נאמני היומין, הבנים הסמכותיים והבנים המורים של השילוש. מפעם לפעם במהלך ניהולה של הבריאה המקומית, קורה שבבן הדבר למנוע פרטים מסוימים מלהגיע באופן זמני לידיעתן של למעשה כלל האישיות הילידיות של אותו יקום מקומי. תכניות מתקדמות מסוימות, וכן פסיקות מורכבות, גם הן מובנות טוב יותר ונתפשות באופן מלא יותר על-ידי הבשלים ומרחיקי הראות מקרב סגל הסייעים לגבוהים ביותר; ובמצבים מעין אלו, וכן ברבים אחרים, הם מעניקים שירות כה רב לשליטי היקום ולמנהליו.

governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

^{37:4.5 (410.3)} Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. נציבים גבוהים

הנציבים הגבוהים הינם בני-תמותה מרקיעים מותק-רום; הם אינם מותק-מכוון. אתם מבינים טוב למדי את נתיבת ההרקעה ביקום של בן-תמותה המועמד להיתוך עם מכוון, וזאת משום שזהו הייעוד הגבוה שאליו יכולים לצפות כל בני התמותה של אורנטיה מאז המתת של מיכאל המשיח. ואולם, זהו אינו הייעוד הבלעדי של כל בני התמותה בעידי טרום-המתת של עולמות כשלכם, ואף קיים סוג אחר של עולם אשר ביושביו אף-פעם לא שוכן מכוון מחשבה לצמיתות. בני-תמותה שכאלה לעולם אינם מתאחדים לצמיתות עם משגחי המסתורין של מתת פרדיס; ואף-על-פי-כן, המכוונים אכן שוכנים בהם באופן ארעי, ומשמים להם כמנחים וכתבניות למשך חייהם כבשר ודם. במשך השנות הארעית הזו הם מטפחים את התפתחותה של נשמה אלמותית, ממש כבאותן הוויות אשר עימן הם מקווים להתמזג, ואולם, בשעה שתם מרוץ החיים הסופיים, הם נפרדים לנצח מן היצורים אשר אליהם הם חברו אך באופן זמני.

נשמות שורדות מסדר זה מגיעות לאלמותיות באמצעות היתוך נצחי עם רסיס אינדיבידואלי מרוחה של רוח האם של היקום המקומי. מספרן של הנשמות השורדות בקבוצה זו אינו גדול, או לפחות לא כך הוא בנבאדון. ואתם תפגשו את בני-התמותה מותק-הרוח הללו ותתרועעו איתם בעודם מעפילים לצידיכם בנתיב המוביל לפרדיס הרחק עד לסאלווינגטון, שם הם יעצרו. אחדים מהם עשויים להעפיל לאחר-מכן לרמות יקום גבוהות יותר, ואולם רובם יישארו לנצח בשירות היקום המקומי; כמחלקה, הם אינם מיועדים להגיע לפרדיס.

בשל אי-היותם מותק-מכוון, הם אף-פעם לא הופכים לסופיונים, אך בסופו של דבר הם אכן

5. HIGH COMMISSIONERS

^{37:5.1 (410.4)} The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

^{37:5.2 (410.5)} Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

^{37:5.3 (411.1)} Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become

מתקבלים לסגל המושלמות של היקום המקומי. הם צייתו ברוח לציווי של האב, "היו אתם מושלמים".

לאחר שהגיעו אל סגל המושלמות של נבאדון, עשויים מרקיעים מותכי-רוח לקבל על עצמם מינוי כעוזרי-יקום, שכן זוהי אחת מן הדרכים הראשיות הפתוחות בפניהם להמשיך בצמיחה התנסותית. כך הם הופכים למועמדים לתפקידי השירות הגבוה של פירוש נקודות המבט של היצורים המתפתחים של עולמות החומר בעבור הרשויות השמימיות של היקום המקומי.

הנציבים הגבוהים מתחילים את שירותם בפלטות כנציבי גזע. בתפקיד זה הם מפרשים את נקודות המבט ומציגים את הצרכים של מגוון הגזעים האנושיים. הם מסורים באופן עילאי לרווחתם של הגזעים של בני התמותה אשר בשמם הם מדברים, ותמיד הם שואפים להשיג בעבורם רחמים, צדק, יחס הוגן בכל יחסיהם עם עמים אחרים. נציבי גזע פועלים בסדרות אינסופיות של משברים פלנטאריים, ומשמשים כביטוי הרהוט של קבוצות שלמות של בני-תמותה נאבקים.

לאחר התנסות ממושכת בפתרון בעיות בעולמות המיושבים, נציבי גזע אלו מקודמים לרמות גבוהות יותר של פעילות, ולבסוף מגיעים למעמד של נציבים גבוהים של היקום המקומי ובו. במרשם האחרון נרשמו בנבאדון מעט יותר ממיליארד וחצי מן הנציבים הגבוהים הללו. הוויות אלה אינן סופיות, אך הן הינן הוויות מרקיעות בעלות ניסיון ממושך אשר מעניקות שירות כביר לעולמות אשר בהם נולדו.

היננו מוצאים את הנציבים הללו בקביעות בכלל בתי הדין של הצדק, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים ביותר. הם אינם משתתפים בהליכי הצדק, אלא משמשים כידידי בית הדין, ומיעצים לשופטים היושבים בדין באשר לאירועים קודמים, לתנאי הסביבה ולטיבם הטבוע של אלו אשר עומדים למשפט.

נציבים גבוהים מסופחים לקבוצות השונות של שליחי החלל, ולעולם הם מסופחים לרוחות הסועדות של הזמן. ניתן לפגוש בהם בתוכניות של אסיפות היקום השונות, ואותם נציבים יודעי-בני-תמותה לעולם מסופחים למשימות בני האל בעולמות החלל.

כל אימת שההוגנות והצדק מחייבים להבין כיצד ישפיעו מדיניות או הליך אשר נשקלים על הגזעים האבולוציוניים של הזמן, נציבים אלו זמינים על-מנת להגיש את המלצותיהם; ולעולם הם נוכחים על-מנת לדבר בשמם של אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים ולדבר בעבור עצמם.

עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח. הקבוצה השמימית אשר לה שבעה עולמות ראשיים, וכן הלוויינים הנלווים לעולמות אלו

enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:54 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:55 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:56 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:57 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:58 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:59 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:510 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of

במעגל סאלווינגטון, הינם רכושם הבלעדי של בני התמותה מותכי-הרוח של נבאדון. אין לבני-תמותה מותכי-מכוון מרקיעים כל נגיעה לעולמות אלו, מלבד ההנאה מביקורים מהנים ומועילים רבים כאורחיהם המוזמנים של התושבים מותכי-הרוח.

למעט אותם מעטים אשר מגיעים לאוורסה ולפרדיס, עולמות אלו משמשים כמשכנם הקבוע של השורדים מותכי-הרוח. מגבלה מתוכננת שכזו להרקעת בני התמותה פועלת לטובת היקומים המקומיים בכך שהיא מבטיחה את הישארותה של אוכלוסייה מפותחת קבועה אשר התנסותה המתרבת תמשיך להעשיר את הייצוב ואת הגיוון העתידיים של ממלש היקום המקומי. הוויות אלה אינן רשאיות להגיע לפרדיס, אך הן מגיעות לתבונה התנסותית מתוך השליטה בבעיות של נבאדון, תבונה אשר מאפילה על כל מה שיוכלו להשיג מרקיעים בני-חלוף. ונשמות שורדות אלה ממשיכות בתור שילובים ייחודיים של האנושי ושל האלוהי, בהינתן יכולתן המתעצמת לאחד את נקודות המבט של שתי הרמות האלה, הנפרדות באופן ניכר, וכן להציג נקודת מבט דואלית שכזו בתבונה הולכת וגוברת.

6. מפקחים שמימיים

מערכת החינוך של נבאדון מנהלת במשותף בידי הבנים המורים של השילוש ובידי סגל החינוך של המלכידקים, ואולם הרבה מעבודת התחזוקה והבנייה שלה מתבצעת על-ידי המפקחים השמימיים. הוויות אלה מהוות סגל מגויס הכולל את כלל סוגי היחידים הקשורים לתוכנית החינוך והאימון של בני התמותה המרקיעים. קיימים בנבאדון למעלה משלושה מיליון מהם, וכל אלו הינם מתנדבים שהוסמכו על בסיס ניסיונם לשרת כיועצים חינוכיים לתחום כולו. מן המטה שלהם בעולמות סאלווינגטון של המלכידקים, יוצאים מפקחים אלו לתור את היקום המקומי כמפקחי טכניקת הלימוד של נבאדון, אשר נועדה להשיג את אימון הדעת של היצורים המרקיעים ואת חינוך רוחם.

אימון זה של הדעת וחינוך זה של הרוח מתבצעים החל בעולמות המקור האנושי, ומעלה דרך מערכת העולמות העליונים וספירות ההתקדמות האחרות המחוברות לירושם, על שבעים ספירות החברות המסופחות לעדנטיה, ועל ארבע-מאות ותשעים ספירות התקדמות הרוח המקיפות את סאלווינגטון. במטה היקום עצמו ממוקמים בתי-ספר רבים של המלכידקים, המכללות של בני היקום, האוניברסיטאות השרפיות, ובתי הספר של הבנים המורים ושל איחודי היום. וכל מאמץ אפשרי נעשה על-מנת להכשיר את אישיות היקום השונות לשם שירות מתקדם ותפקוד משתפר. היקום בכללותו הינו בית-ספר אחד עצום.

Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

השיטות המיושמות ברבים מבתי הספר הגבוהים יותר מצויות מעבר למושגים האנושיים של אומנות לימוד האמת, ואולם זהו הינו העיקרון המרכזי של כלל מערכת החינוך: האופי נרכש באמצעות התנסות מוארת. המורים מספקים את ההארה; המעמד ביקום וסטאטוס המרקיע מספקים את ההזדמנות להתנסות; ואילו השימוש הנבון בשניהם הוא אשר מעצים את האופי.

באופן בסיסי, מערכת החינוך של נבאדון דואגת להציב אתכם למשימה ואז מעניקה לכם את ההזדמנות לקבל הנחיה על אודות האופן האידיאלי והאלוהי לביצועה באופן המיטבי. ניתנת לכם משימה מוגדרת לביצוע, ובה בעת מסופקים לכם מורים המוסמכים להנחות אתכם באשר לשיטה הטובה ביותר לבצועה. תוכנית החינוך האלוהית מעניקה את החיבור האינטימי של עבודה ושל הנחיה. הינו מלמדים אתכם מהי הדרך הטובה ביותר לבצע את הדברים אשר הינו מצווים אתכם לעשות.

מטרת כל האימון וההתנסות הללו הינה להכין אתכם על שתתקבלו לספירות האימון הגבוהות והרוחניות יותר של יקום-העל. בעוד שההתקדמות במסגרתו של עולם נתון היא אינדיבידואלית, לרוב מתבצע המעבר משלב אחד למשנהו בקבוצות.

התקדמות הנצח אינה כוללת אך ורק התפתחות רוחנית. רכישה אינטלקטואלית גם היא חלק מן החינוך ביקום. ההתנסות של הדעת מתרחבת במידה זהה להתפשטות האופק הרוחני. הדעת והרוח מוענקות כהזדמנויות לאימון ולהתקדמות. ואולם, בכל האימון הנעלה הזה של דעת ושל רוח, לעולם הינכם משוחררים ממגבלות הבשר בן התמותה. לא תדרשו עוד להכריע כל העת במאבק הסותר הטמון בפיצול שבין טבעכם הרוחני לבין טבעכם החומרי. ולבסוף תהיו כשירים ליהנות מן הדחף המאוחד של דעת מהוללת אשר נפטרה זה מכבר מנטיית החייתיות הפרימיטיביות לעבר דברים החומריים.

בטרם עזיבת היקום של נבאדון, יזכו רוב בני התמותה של אורנטיה בהזדמנות לשרת במשך תקופה כלשהי כחברים בִּסְגֵל המפקחים השמימיים של נבאדון.

7. מורי העולמות העליונים

מורי העולמות העליונים הינם כרוכים מהוללים מגויסים. בדומה לרוב המדריכים האחרים בנבאדון, הם ממונים בידי המלכיצדקים. הם פועלים במרבית מפעלי החינוך של החיים המורונטיים, ומספרם מצוי מעבר לכוח התפישה של הדעת האנושית.

כרמת הישג של הכרוכים והסאנובים, מורי העולמות העליונים יזונו ביתר פירוט במסמך

376.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

376.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

376.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

376.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

376.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. MANSION WORLD TEACHERS

377.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

377.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive

הבא; ואילו כמורים הנטלים חלק חשוב בחיים המורונטיים, הם ידונו בהרחבה יתרה במסמך הנושא שם זה.

further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. רוחות מוצבות מסדרים גבוהים יותר

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

מלבד מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים, הוויות רוח מסוימות, אשר מקורן גבוה יותר במשפחת הרוח האינוסופית, מוצבות באופן קבוע ביקום המקומי. מקרב הסדרים הרוחניים הגבוהים יותר במשפחת הרוח האינוסופית, הסדרים הבאים מוצבים כאמור:

37:81 (413:4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

כאשר השליחים הבודדים מסופחים תפקודית לממשלת היקום המקומי, הם מעניקים לנו שירות שערך לא יסולא-בפז במאמצינו להתגבר על מגבלות הזמן והמרחב. בשעה שהם אינם מוצבים כאמור, אין בידנו – אנו מן היקומים המקומיים – כל סמכות ביחס אליהם; ואולם, אפילו אז הוויות ייחודיות אלה מוכנות תמיד לסייע בידנו בפתרון בעיותינו ובהוצאת פקודותינו אל הפועל.

37:82 (413:5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

אֶדְוֹוֹנְטִיָּה הוא שמו של מפקח מעגל היקום השלישוני המוצב ביקום המקומי שלנו. הוא עוסק אך ורק במעגלים מורונטיים ורוחניים, ולא באלו המצויים תחת סמכותם של מנהלי הכוח. היה זה הוא אשר בודד את אורנטיה בזמן בגידת קאליגֶסְטִיָּה בפלנטה במהלך תקופות הבחינה של מרידת לוציפר. בשולחו את ברכתו אל בני התמותה של אורנטיה, מביע אֶדְוֹוֹנְטִיָּה את העונג שבציפייה להחזרתכם אי-אז בעתיד אל מעגלי היקום המצויים תחת פיקוחו.

37:83 (413:6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

מנהל המפקד של נבאדון, סֶלְסַטִיָּה, מחזיק במטה הנמצא במגזר של גבריאֵל בסאלווינגטון. הוא מודע באופן אוטומטי ללידתו ולמותו של רצון, ובזו העת הוא רושם את מספרם המדויק של היצורים הרצוניים הפועלים ביקום המקומי. הוא עובד בסמיכות קרובה לרשמי האישיות השוכנים בעולמות הרישום של רבי-המלאכים.

37:84 (413:7) The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

בסאלווינגטון שוכן מבקר עמית אשר הינו נציגו האישי של המבצע העליון של אורוונטון. אף שותפיו, הזקיפים המוקצים אשר במערכות המקומיות, הינם נציגיו האישיים של המבצע העליון של אורוונטון.

37:85 (413:8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

הבוררים האוניברסאליים הינם בתי הדין הניידים של יקומי הזמן והמרחב, והם פועלים החל בעולמות האבולוציוניים, המשך מעלה דרך כל מגזר ומגזר ביקום המקומי, ואף הלאה מעבר לכך. שופטים אלו רשומים באוורסה; מספרם המדויק של אלו מהם הפועלים בנבאדון אינו מתועד, ואולם הנני מעריך בקירוב כי מצויות ביקום המקומי שלנו כמאה מיליון ועדות בוררים.

37:86 (414:1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

מהיועצים הטכניים, המוחות המשפטיים של העולמות, יש ברשותנו את המכסה שלנו, העומדת על כחצי מיליארד. הוויות אלה הינן הספריות החיות הסובבות של החוק ההתנסותי של כלל החלל.

מן הרשמים השמימיים, השרפים המרקיעים, יש לנו בנבאדון שבעים-וחמישה. אלו הם הרשמים הבכירים, או המפקחים. מספרם של התלמידים המתקדמים מסדר זה אשר מצויים בתהליך אימון, מתקרב לארבעה מיליארד.

הסעד שאותו מעניקים שבעים מיליארד בני-הלוויה המורונטיים בנבאדון מתואר במסמכים העוסקים בפלנטות המעבר של עולי הרגל של הזמן.

לכל יקום יש סגל מלאכי ילידי משלו; ואף-על-פי-כן, קיימים מקרים שבהם עזרתן של אותן רוחות גבוהות יותר, אשר מקורן מחוץ לבריאה המקומית, הינה שימושית ביותר. סופרנאפים מבצעים שירותים מסוימים ונדירים; ראש השרפים הנוכחי באורנטיה הוא סופרנאפים ראשי מפרדיס. את הסקונאפים המחזירותיים ניתן למצוא בכל מקום שבו פועל סגל יקום העל, ותלתשרפים רבים משרתים ארעית כסייעים לגבוה ביותר.

^{37:87 (414.2)} Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

^{37:88 (414.3)} Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

^{37:89 (414.4)} The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

^{37:810 (414.5)} Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. אזרחי קבע של היקום המקומי

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL UNIVERSE

בדומה ליקום העל וליקום המרכזי, גם ליקום המקומי יש סדרים משלו של אזרחי קבע. ואלו כוללים את טיפוס הברואים הבאים:

1. סוסאטיה.
2. אוניוֹיִטְאטיה.
3. בנים חומריים.
4. בריות אמצעיות.

ילידים אלו של הבריאה המקומית, יחד עם המרקיעים מותכי-הרוח והספירונגה (אשר מסווגים באופן שונה), מהווים סוג של אזרחות קבועה יחסית. ככלל, סדרי ההוויות הללו אינם מרקיעים ואף אינם יורדים. כולם הינם יצורים התנסותיים, ואולם התנסותם ההולכת וגדלה ממשכה לעמוד לרשות היקום ברמה שממנה באו. אף כי אין הדבר נכון במלואו באשר לבנים האדמיים ולבריות האמצעיות, בעבור הסדרים הללו הוא נכון באופן יחסי.

הסוסאטיה. הוויות מופלאות אלה שוכנות ופועלות כאזרחיות קבועות בסאלווינגטון, המטה של היקום המקומי הזה. הן הינן היילודות המבריקות של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית, והן שותפות קרובות לאזרחים המרקיעים של

^{37:91 (414.6)} As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

- ^{37:92 (414.7)} 1. Susatia.
- ^{37:93 (414.8)} 2. Univitatia.
- ^{37:94 (414.9)} 3. Material Sons.
- ^{37:95 (414.10)} 4. Midway Creatures.

^{37:96 (414.11)} These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

^{37:97 (414.12)} *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with

היקום המקומי, לבני התמותה מותכי-הרוח של סגל המושלמות של נבאדון.

האוניוֹיטָטִיָּה. כל אחד ממאה צבירי מוטות הקונסטלציות של הספירות הארכיטקטוניות נהנה מן הסעד הרציף של סדר הוויות שוכן הידוע בשם אוניוֹיטָטִיָּה. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית מהווים את אוכלוסיית הקבע של עולמות המטה של הקונסטלציות. הם הינם הוויות נטולות יכולת-התרבות המתקיימות במישור חיים המצוי בסביבות אמצע הדרך שבין המעמד החומרי-למחצה של הבנים החומריים, השוכנים במטות המערכות, לבין המישור הרוחני המובחן יותר של בני התמותה מותכי-הרוח והסוסאטיה של סאלווינגטון; ואולם, האוניוֹיטָטִיָּה אינן הוויות מורנטיות. הן מעניקות לבני התמותה המרקיעים, בעת שאלו עוברים דרך ספירות הקונסטלציה, את אשר תורמים לידי האוונה לרוחות עולות הרגל החוצות דרך הבריאה המרכזית.

הבנים החומריים של האל. משמושלם מחזור היצירה המשותף לבן הבורא ולנציגתה ביקום של הרוח האינסופית, רוח האם של היקום, ומשלא צפויים עוד צאצאים מטבע משולב, או אז הופך הבן הבורא את מושג ההווה האחרון שלו לאישיות בעלת צורה דואלית, ובכך מאשר סופית את המוצא הדואלי המקורי שלו עצמו. בעצמו ומקורו הוא בורא אז את הבנים והבנות היפהיים והנשגבים של הסדר החומרי, הנמנים על סדר הבנים של היקום. זהו הינו המקור של אדם וחווה המקוריים של כל המערכות המקומיות בנבאדון. זהו סדר בנים בעל יכולת התרבות, בהיות הנמנים עליו נבראים כזכרים וכנקבות. וצאצאיהם משמשים כאזרחים הקבועים-יחסית של בירת המערכת, אף כי חלקם מוצבים לשירות בתפקידי אדם פלנטאריים.

במהלך משימה פלנטארית, ממונים הבן והבת החומריים על-מנת לייסד את הגזע האדמי של אותו עולם, גזע העתיד להתמזג בסופו של דבר עם התושבים בני התמותה של אותה ספירה. אדמים פלנטאריים הינם גם בנים יורדים וגם בנים מרקיעים, ואולם על-פי-רוב הינו מסווגים אותם כבנים מרקיעים.

הבריות האמצעיות. בימים המוקדמים של מרבית העולמות המיושבים, הוויות על-אנושיות-אך-חומריות מסוימות מוצבות בשירות, ואולם, הן פורשות על-פי-רוב עם הגעת האדמים הפלנטאריים. הפעולות של הוויות שכאלה, והמאמצים של הבנים החומריים, לשפר את הגזעים האבולוציוניים באים לעיתים לידי ביטוי בהופעת מספר מצומצם של יצורים אשר קשה לסווגם. הוויות ייחודיות אלה מצויות לעיתים תכופות באמצע הדרך שבין הבנים החומריים לבין היצורים האבולוציוניים; ומכאן נובע שמן – בריות אמצעיות. במבט משווה, אמצעיות האלה הינן האזרחיות הקבועות של העולמות האבולוציוניים. מן הימים המוקדמים של הגעת

the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414:13) *The Univitatie*. Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitatie. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univitatie are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415:1) *The Material Sons of God*. When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415:2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415:3) *The Midway Creatures*. In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a

הנסיך הפלנטארי ועד אי-אז במועד המרוחק של ייצוב הפלנטה באור ובחיים, הן הינן הקבוצה היחידה של הוויית תבוניות אשר נותרת בספירה ברציפות. למעשה, באורנטיה משמשות הסועדות האמצעיות כנאמנותיה בפועל של הפלנטה; והן הינן, לכל דבר ועניין, אזרחיות אורנטיות. בני התמותה הם אכן שוכני החומרים והפיזיים של עולם אבולוציוני, אך חייכם הם כה קצרים; ואתם שוהים בפלנטה שבה נולדתם במשך זמן כה קצר. אתם נולדים, חיים, מתים וממשיכים הלאה אל עולמות אחרים של התקדמות אבולוציונית. אפילו ההויות העל-אנושיות, המשרתות כסועדות שמימיות בפלנטות, מוצבות בהן רק באופן ארעי; ורק מעטות מהן מסופחות לפלנטה נתונה לאורך זמן ממושך. הבריות האמצעיות, לעומתן, מספקות המשכיות של מנהל פלנטארי לנוכח ההשתנות המתמדת של סעדים שמימיים, ולנוכח התחלופה הקבועה של התושבים בני התמותה. לאורך כל ההשתנות והתחלופה האלה, אשר אינן מסתיימות לעולם, נותרות הבריות האמצעיות בפלנטה ומבצעות בה את עבודתן ברציפות.

באופן דומה, לכל חטיבה בארגון המנהלי של היקומים המקומיים ושל יקומי העל יש את האוכלוסיות הפחות-או-יותר קבועות שלה, שוכנים בעלי מעמד של אזרחות. כפי שלאורנטיה יש את הבריות האמצעיות שלה, כך לירושם, בירת המערכת שלכם, יש את הבנים והבנות החומריים; לעדנטיה, מטה הקונסטלציה שלכם, יש את האוניוויטאטיה, בעוד שאזרחיה של סאלווינגטון נחלקים לשניים – הסוסאטיה שנבראו ובני התמותה מותכי-הרוח שהתפתחו. לעולמות המנהליים של המגזרים המשניים והראשיים של יקומי העל אין אזרחים של קבע. ואולם, בספירות המטה של אורסה שוכנת ברציפות קבוצה מדהימה של הויות הידועות בשם – אַבְדוֹנְטֵרִים, אשר הינם פרי יצירתן של הסוכנויות העלולמות של עתיקי היומין ושל שבע הרוחות המחזירות השוכנות בבירת אורוונטון. כעת מנהלים אזרחים שוכנים אלו של אורסה את העניינים השגרתיים של עולמם תחת הפיקוח המידי של סגל בני התמותה מותכי-הבן של אורסה. ואפילו להאוונה יש הויות ילידות משלה, ואי האור והחיים המרכזי משמש כבית בעבור מגוון הקבוצות אזרחי פרדיס.

Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

^{37:9.12 (415.4)} In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusalem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. קבוצות אחרות של היקום המקומי

מלבד הסדרים השרפיים והסדרים בני התמותה, אשר יידונו במסמכים מאוחרים יותר, קיימות הויות נוספות רבות העוסקות בתחזוקה ובהפיכה-למושלמת של בריאה עצומת ממדים כיקום של נבאדון, אשר אפילו כעת הוא כבר כולל יותר משלושה מיליון עולמות מיושבים, מתוך עשרה מיליון עולמות צפויים. טיפוס החיים השונים בנבאדון הינם רבים מכדי שניתן יהיה לסווגם במסמך זה, ואולם קיימים שני סדרים

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

^{37:10.1 (416.1)} Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591

בלתי-רגילים הפועלים באופן נרחב ב-647,591 הספירות הארכיטקטוניות של היקום המקומי, ואשר ניתן לצייןם.

הספירונגה הינם צאצאיהם שברוח של כוכב הבוקר הבהיר ושל האב מלכיצדק. הם פטורים מן ההיכחדות כאישיות, ואולם הם אינם הוויות אבולוציוניות או מרקיעות. ואף אין להם כל נגיעה תפקודית לתכנית ההרקעה האבולוציונית. הם הינם מסייעי הרוח של היקום המקומי, המבצעים את משימות הרוח השגרתיות של נבאדון.

הספירנאגיה. עולמות המטה הארכיטקטוניים של היקום המקומי הם עולמות אמיתיים – יצירות פיזיות. עבודה רבה נדרשת לשם תחזוקתם הפיזית, ובשל כך עומד לרשותנו הסיוע של קבוצת יצורים פיזיים המכונה ספורנאגיה. בני קבוצה זו מקדישים עצמם לטיפול בחלקים החומריים של עולמות המטה הללו, מירושם ועד לסאלווינגטון, ולטיפוחם. הספירנאגיה אינם רוחות ואף אינם אישיות; הם הינם סדר קיום של עולם החי, אך אם רק היה ביכולתם לראותם, כי אז הייתם מסכימים כי דומה שהם בעלי-חיים מושלמים.

מגוון מושבות השירות שוכנות בסאלווינגטון ובמקומות אחרים. במיוחד הינו נהנים מן הסעד של האומנים השמימיים בקונסטלציות, ומפיקים תועלת מפעילויות מנהלי הבידור, אשר פועלים בעיקר מבירות המערכות המקומיות.

לעולם נספח לשירות ביקום סגל של בני-תמותה מרקיעים, הכולל את הבריות האמצעיות המהוללות. לאחר השגתם את סאלווינגטון, משמשים מרקיעים אלו במגוון אינסופי-כמעט של פעילויות הנוגעות לניהול ענייני היקום. מכל רמה של הישג, שולחים בני-תמותה מתקדמים אלו את ידם לאחור ולמטה על-מנת להגיש סיוע ביד רעיהם העוקבים אחריהם במהלך הטיפוס מעלה. בני-תמותה מסוג זה של שהייה ארעית בסאלווינגטון, מסופחים בהתאם לבקשה, למעשה אל כל סגלי האישיות השמימיות כעוזרים, כתלמידים, כמשקיפים וכמורים.

קיימים אף סוגי חיים תבוניים אחרים הנוגעים לניהולו של יקום מקומי, ואולם המתווה של מסמך זה אינו כולל בחובו התגלות נוספת של סדרי בריאה אלו. די בחלק החיים והמנהל של היקום המתואר בזאת על-מנת לאפשר לדעת בן התמותה הבנה של מציאות הקיום ההישרדותי ושל הדרו. התנסות נוספת במהלך ההתקדמות נתיבתכם תגלה לכם בהדרגה את ההוויות המקסימות והמעניינות האלה. מסמך זה אינו יכול להוות יותר מאשר מתאר קצר של טבע ועבודת מגוון האישיות הנאספות ביקומי-החלל ומנהלות בריאות אלה כבתי-ספר אימוניים עצומי-ממדים, בתי-ספר שבהם מתקדמים עולי-הרגל של הזמן מחיים לחיים ומעולם לעולם, עד אשר הם נשלחים באהבה מגבולות היקום אשר ממנו הגיעו אל תוכנית החינוך הגבוהה יותר של יקום-

architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:102 (416:2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:103 (416:3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:104 (416:4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:105 (416:5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:106 (416:6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their

העל, ומשם לעולמות אימון-הרוח של האוונה,
ולבסוף לפרדיס ולייעוד הגבוה של הסופיונים –
ההצבה הנצחית במשימות אשר טרם נתגלו
ביקומי הזמן והמרחב.

[הוכתב בידי כוכב ערב זוהר של נבאדון,
מספר 1,146 בסגל הברואים.]

origin to the higher educational regime of the
superuniverse and thence on to the spirit-training
worlds of Havona and eventually to Paradise and
the high destiny of the finaliters — the eternal
assignment on missions not yet revealed to the
universes of time and space.

^{37:10.7 (417.1)} [Dictated by a Brilliant Evening Star of
Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

מסמך 38. רוחות סועדות של היקום המקומי

039 ⇨

הספר של אורנטיה

037 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 38

רוחות סועדות של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. מקורן של השרפים
2. טבע מלאכי
3. מלאכיות עלומות
4. העולמות השרפיים
5. אימון שרפי
6. ארגון שרפי
7. כְּרוּבִים וְסָנוֹבִים
8. אבולוציה של כְּרוּבִים וְסָנוֹבִים
9. הבריות האמצעיות

PAPER 38

MINISTERING SPIRITS OF THE
LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

מבוא

קיימים שלושה סדרים מובחנים של אישיות הרוח האינסופית. זאת הבין השליח הנמהר בכותבו על אודות ישוע, "אשר עלה השמימה וישב לימין האלוהים; ויכנעו מפניו המלאכים, הרשויות והגבורות". המלאכים הינם הרוחות הסועדות של הזמן; הרשויות – קבוצות שליחי החלל; הגבורות – האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית.

בדומה לסופרנאפים ביקום המרכזי ולסקונאפים ביקומי-העל, כך מהוות השרפים, יחד עם שותפותיהן הכרובים והסאנובים, את הסגל המלאכי של יקום מקומי.

השרפים מתוכננות כולן באופן אחיד למדי. בין יקום ליקום, עבור דרך כל שבעת יקומי העל, השונות ביניהן נותרת מינימאלית; מכל סוגי הרוח של ההוויות האישיות, הן אלה הקרובות ביותר לאחידות. והסדרים השונים שלהן מרכיבים את הסגל של הסועדות המיומנות

INTRODUCTION

^{38:01 (418:1)} THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, "who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him." Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

^{38:02 (418:2)} As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

^{38:03 (418:3)} The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

הנפוצות של הבריאות המקומיות.

1. מקורן של השרפים

שרפים נבראות בידי רוח האם של היקום והן מיוצרות ביחידת יצירה – המונה 41,472 פרטים בכל פעם – וזאת מאז בריאת "מלאכי התבנית" וארכיטיפים מלאכיים מסוימים בתקופות נבאדון המוקדמות. הבן הבורא ונציגתה ביקום של הרוח האינסופית משתפים פעולה בבריאת מספר גדול של בנים ושל אישיות יקום אחרות. לאחר השלמת מאמץ משותף זה, מתחיל הבן בבריאת הבנים החומריים, ראשוני היצורים המיניים, בעוד שרוח האם של היקום פותחת במקביל בראשית מאמציה הלבדיים להרבות את הרוח. וכך מתחילה בריאת צבאותיו המלאכיים של יקום מקומי.

הסדרים המלאכיים הללו מתוכננים בעת עריכת תכנית האבולוציה של יצורים תבוניים בני-תמותה. יצירת השרפים מתרחשת החל במועד שבו משיגה רוח האם של היקום אישיות יחסית, עדיין לא בתור המתואמת המאוחרת יותר עם הבן הבורא, אלא כעוזרתו המוקדמת ליצירה. לפני מאורע זה, השרפים אשר שירתו בתפקיד בנבאדון הושאלו באופן זמני מיקום שכ.

שרפים עדיין נוצרות מזמן לזמן; היקום של נבאדון עדיין הולך ונוצר. ורוח האם של היקום לעולם אינה חדלה מפעילותה היצירתית ביקום המתפתח וההופך למושלם.

2. טבע מלאכי

למלאכיות אין גופים חומריים, ואולם הן הינן הוויות מובחנות ובדידות; מקורן וטבען הינו רוחני. אף-על-פי שהן בלתי-נראות בעבור בני-תמותה, הן מבחינות בכך כפי שאתם בגוף ללא כל סיוע של שנאים או מתרגמים; הן מבינות באופן אינטלקטואלי את אורח החיים של בני התמותה, והן חולקות עם האדם את כל תחושותיו ורגשותיו הבלתי-חושיים. הן מעריכות את מאמצים במוסיקה, באומנות ובהומור אמיתי, ונהנות מכך הנאה מרובה. הן מודעות לחלוטין למאבקים המוסריים ולקשיים הרוחניים. הן אוהבות בני אנוש, והתוצאה של מאמצים להבין אותן לאהוב אותן יכולה להיות אך טובה.

אף כי השרפים הינן הוויות אוהדות ואוהבות, הן אינן יצורים בעלי רגשות מיניים. הן דומות מאוד למה שתהיו אתם בעולמות העליונים, שם "לא תישאו ואף לא תינשאו, אלא תהיו כמלאכי השמיים". הן כל "הנמצאים ראויים להגיע לעולמות העליונים לא נישאים ולא ניתנים בברית נישואין; והמה אף לא ימותו עוד, כי שווים הם למלאכים". יחד עם זאת, בעת שהיננו פונים אל יצורים מיניים, היננו נוהגים להתייחס לאותן

1. ORIGIN OF SERAPHIM

^{381.1 (418.4)} Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the "pattern angels" and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

^{381.2 (418.5)} These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

^{381.3 (418.6)} Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

^{382.1 (419.1)} Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

^{382.2 (419.2)} Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will "neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven." For all who "shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels." Nevertheless, in

הוויית אשר מקורן הישיר הינו יותר מן האב ומן הבן, כאל בני האל, בעוד שהיננו מתייחסים לילדותיה של הרוח כאל בנות האל. לפיכך, בפלטות המיניות המלאכיות מכונות לרוב בכינויי גוף נקביים.

השרפים נבראות כך על-מנת שתתפקדנה הן ברמות ממשיות והן ברמות רוחניות. קיימים אך אזורים מועטים של פעילות מורונטית או רוחנית אשר אינם פתוחים בפני הסעד שלהן. אף כי מבחינת המעמד האיש, המרחק בין לבין הוויית אנושיות אינו כה רב, בתפקודים מסוימים השרפים מפילות לאין שיעור על בני האדם. הן ניחנות בכוחות רבים המצויים הרחק מעבר לתפישה האנושית. כך לדוגמא, נאמר לכם כי "אף שערות ראשכם נמנות כולן", ואכן כך הדבר, ואולם השרפים אינה מכלה את זמנה במנייתן ובהשגחה כל העת על מספרן הנכון. למלאכיות יש היכולת הטבעה והאוטומאטית (כלומר, אוטומאטית ככל שתוכלו אתם לתפוש) לידיעת דברים שכאלה; ובאמת שאתם הייתם מחשיבים את השרפים כגאונות מתמטיות. לפיכך, השרפים מבצעות בקלות רבה מטלות רבות אשר היו נחשבות בעבור בני התמותה כקשות ביותר לביצוע.

המלאכיות עולות עליכם במעמדן הרוחני, אך הן אינן השופטות או התובעות שלכם. תהיינה אשר תהיינה מגרעותיכם, "המלאכיות, אף שהינן גדולות מכם בכוחן ובעוזן, לא מאשימות אתכם בדבר". המלאכיות אינן שופטות את האנושות, ושומה על בני-תמותה יחידים כי לא ישפטו את רעיהם הברואים.

טוב תעשו אם תאהבו אותן, אך אל לכם להעריץ אותן; מלאכיות אינן מושא להערצה. כאשר החוזה שלכם "נפל לרגלי" השרפים הגדולה, לויאלאטיה, "והשתחוה לה", אמרה לו: "ראה כי אל תעשה זאת עוד; כמוך אני, כחבר משרת כמוך וכרעך, אשר כולם שמחים להעריץ את האלוהים."

במתת הטבע ובמתת האישיות, השרפים מקדימות את הגזעים בני התמותה בסולם הקיום של היצורים אך במעט. ואכן, לאחר שתשתחררו מן הבשר, תהפכו דומים להן עד מאוד. בעולמות העליונים תתחילו להעריך את השרפים, בספירות הקונסטלציה ליהנות מהן, בעוד שבסאלווינגטון הן תחלוקנה עימכם את מקומות המנוחה והפולחן שלהן. במהלך כל ההרקה המורונטית וההרקעה הרוחנית שלאחריה, אחוותכם עם השרפים תהא אידיאלית; חברותכם תהא נפלאה.

3. מלאכיות עלומות

סדרים רבים של הוויית רוחניות הפועלים ברחבי תחומי של היקום המקומי, נותרים עלומים בפני בני התמותה משום שאין להם כל

dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

3823 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the "very hairs of your head are numbered," and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

3824 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, "the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you." Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudge their fellow creatures.

3825 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyalatia, when your seer "fell down to worship before the feet of the angel," said: "See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God."

3826 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. UNREVEALED ANGELS

3831 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of

נגיעה לתוכנית האבולוציונית של ההרקעה לפרדיס. השימוש במילה "מלאכית" הוגבל במכוון במסמך זה לציון אותן שרפים וצאצאיות נלוות של רוח האם של היקום, אשר כה רב הוא עיסוקן בתפעול תכניות ההישרדות של בני התמותה. ביקום המקומי משרתים שישה סדרים אחרים של הוויות קשורות, המלאכיות העלומות, אשר אין להם כל נגיעה ספציפית לאותן פעילויות השייכות להרקעה של בני התמותה האבולוציוניים לפרדיס. ששת הסדרים הללו של מלאכיות נלוות לעולם אינם מכונים בשם שרפים, ואף אין מתייחסים אליהם בכינוי רוחות סועדות. אישיותיות אלה עסוקות לחלוטין בעניינים הניהוליים והאחרים של נבאדון, עיסוקים אשר אינם קשורים באופן כלשהו לנתיבה המדורגת של הרקעתו הרוחנית של האדם ולהשגת המושלמות.

4. העולמות השרפיים

הקבוצה התשיעית של שבע הספירות העיקריות במעגל סאלווינגטון הינה העולמות השרפיים. לכל אחד מן העולמות הללו שישה לוויינים נלווים, אשר עליהם מצויים בתי הספר המיוחדים המוקדשים לכל היבטי האימון השרפי. אף-על-פי שלשרפים נתונה גישה לכל ארבעים-ותשע העולמות המרכזיים קבוצה זו של ספירות סאלווינגטון, הם מאכלסים באופן בלעדי אך ורק את הצביר הראשון מתוך השבעה. ששת הצבירים הנותרים מאוכלסים בידי ששת סדרי המלאכיות הקשורות אשר לא נתגלו באורנטיה; כל קבוצה כזו מקיימת מטה הנמצא באחד מששת העולמות הראשיים הללו, ומבצעת פעילויות מיוחדות על ששת הלוויינים הנלווים. לכל סדר מלאכי נתונה גישה חופשית לכל העולמות של שבע הקבוצות המגוונות האלה.

עולמות המטה הללו נמנים על המחוזות המדהימים של נבאדון; האחוזות השרפיות מתאפיינות הן ביופיין והן בממדיהן העצומים. וכאן יש לכל שרפים בית ממשי, ו"בית" משמעו המעון של שני שרפים; הן חיות בזוגות.

אף שהן אינן נחלקות לזכרים ולנקבות כבנים החומרניים וכגזעים בני התמותה, השרפים הינן חיוביות ושליליות. על-מנת להשלים את רוב המשימות נדרשות שתי מלאכיות. כאשר הן אינן מחוברות למעגל הן יכולות לפעול לבדן; והן אף אינן זקוקות להוויה משלימה בשעה שהן נייחות. על-פי-רוב, הן שומרות על ההוויה המשלימה שלהן, אך אין בכך משום הכרח. שותפויות מעין אלה נדרשות בעיקר לצורך פעולה; והן אינן מתאפיינות ברגשות מיניים, אף שהן אישיות ביותר ורוחשות חיבה באמת ובתמים.

בנוסף על מעון אשר צוין, לשרפים יש גם מטות של צוות, של פלוגה, של גדוד ושל יחידה. בכל אלף שנים הן מתכנסות לאסיפות, וכולן מופיעות בהתאם למועד בריאתן. במידה

Paradise ascension. In this paper the word "angel" is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man's progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

^{38:4.1 (420:2)} The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

^{38:4.2 (420:3)} These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and "home" means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

^{38:4.3 (420:4)} Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

^{38:4.4 (420:5)} Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with

ששרפים נושאת באחריות אשר מונעת ממנה מלהופיע כמצוה, היא ומשלימתה מופיעות לסירוגין, ושרפים שנולדה במועד אחר נוטלת את מקומה. כל שותפה שרפית נוכחת, אפוא, לפחות בכל איחוד שני.

the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. אימון שרפי

השרפים מבלות את אלף השנים הראשון לחייהן כמשקיפות נטולות-משימה בסאלווינגטון ובעולמות בתי הספר הנלווים לו. את האלף השני לחייהן הן מבלות בעולמות השרפיים של מעגל סאלווינגטון. בית הספר המרכזי שלהן לאימון נשלט כעת בידי מאה אלף השרפים הראשונות של נבאדון, ובראשן בכורת השרפים, או המלאכית המקורית, של היקום המקומי הזה. קבוצת השרפים הברואים הראשונה אומנה בידי סגל בן אלף שרפים מאוואלון; לאחר מכן הודרכו המלאכיות שלנו בידי הבכירות מביניהן. גם למליצדקים חלק נכבד בחינוך ובאימון של כלל מלאכיות היקום המקומי – השרפים, הכרובים והסאנובים.

עם סיום פרק אימון זה בעולמות השרפיים של סאלווינגטון, מגויסות השרפים בקבוצות וביחידות הנהוגות בארגון המלאכי ומוצבות באחת מן הקונסטלציות. בשלב זה הן עדיין לא מוצבות כרוחות סועדות, למרות שהן בהחלט נכנסות לשלבי קדם-ההצבה של האימון המלאכי.

השרפים מקבלות חניכה כרוחות סועדות באמצעות שירות כמשקיפות בעולמות האבולוציוניים הנמוכים ביותר. לאחר התנסות זו הן שבות לעולמות המסופחים למטה קונסטלצית המשימה על-מנת להתחיל בלימודים המתקדמים שלהן ולהתכונן באופן מובחן יותר לשירות במערכת מקומית מסוימת. לאחר חינוך כללי זה הן מקודמות לשירות באחת מן המערכות המקומיות. בעולמות הארכיטקטוניים הנלווים לבירתה של מערכת מקומית כלשהי בנבאדון, השרפים שלנו משלימות את האימון שלהן ומוצבות כרוחות סועדות של הזמן.

לאחר שהוצבו לשירות, השרפים עשויות לשוטט לצורכי משימתן בכל רחבי נבאדון, ואפילו ברחבי אורונטון. לעבודתן ביקום אין גבולות או מגבלות; הן קרובות ביותר ליצורים החומריים של העולמות, ולעולם הן עומדות לרשות הסדרים הנמוכים יותר של אישיות הרוח, ומקשרות בין הוויות אלה של עולם הרוח לבין בני התמותה של עולמות החומר.

6. ארגון שרפי

5. SERAPHIC TRAINING

^{38:51 (420:6)} Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

^{38:52 (421:1)} At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

^{38:53 (421:2)} Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

^{38:54 (421:3)} When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAPHIC ORGANIZATION

לאחר האלף השני לשהות במטה השרפי, מאורגנות השרפים תחת מפקדים בצוותים של שנים-עשרה (12 זוגות, 24 שרפים); ושנים-עשר צוותים מהווים פלוגה (144 זוגות, 288 שרפים) אשר בראשה עומד מנהיג. שנים-עשרה פלוגות המצויות תחת פיקודו של מפקד פלוגה מהוות גדוד (1,728 זוגות, או 3,456 שרפים), ושנים-עשר גדודים בפיקודו של מפקד גדוד שקולים ליחידה שרפית (20,736 זוגות, או 41,472 בודדות), כאשר שנים-עשרה יחידות, הכפופות לפיקודו של מפקח, מהוות לגיון המונה 248,832 זוגות, או 497,664 שרפים בודדות. באותו לילה בגת-שמנים, ישוע התכוון לקבוצה מלאכית שכזו באומרו: "הלא יכולתי לשאול אף עתה מאת אבי, ויצוה לי יותר משנים-עשר לגיונות מלאכים".

שנים-עשר לגיונות של מלאכיות מהווים גיס המונה 2,985,984 זוגות, או 5,971,968 שרפים בודדות; ושנים-עשר גייסות שכאלה (35,831,808 זוגות או 71,663,616 שרפים בודדות) מהווים את הארגון הביצועי הגדול ביותר של שרפים – צבא מלאכי. על גיס מלאכי מפקד רב-מלאכים או אישיות אחרת בעלת מעמד מתאם, בעוד שעל הצבאות המלאכיים מופקדים כוכבי הערב הזוהרים או סגנים ישירים אחרים של גבריאל. וגבריאל הינו "המפקד העליון של צבאות השמים", המנהל הכללי של ריבון נבאדון, "אלוהי צבאות".

אף-על-פי שהשרפים וכל סדרי היקום המקומי האחרים משרתים מאז המתת של מיכאל באורנטיה תחת פיקוחה הישיר של הרוח האינסופית – כפי שזו מתבטאת באופן אישי בסאלווינגטון – הם הוכפפו כולם לריבונותו של הבן המאסטר. ואף בשעה שמיכאל נולד באורנטיה כבשר-ודם, שודר מיקום העל לכל נבאדון המסר אשר ציווה, "השתחוּ לו כל המלאכים". כל דרגות המלאכיות כפופות לריבונותו; והן משתייכות לאותה קבוצה אשר כונתה בשם "מלאכי עוזו".

7. כְּרוּבִּים וְסָנוֹבִּים

בכל הנוגע לכישורי המהות, הכרובים והסאנובים דומות לשרפים. מקורן הינו זהה, אך ייעודן אינו תמיד זהה. הן נבונות באופן נפלא, יעילות באופן נהדר, חיבתן נוגעת ללב והן אנושיות-כמעט. הן מהוות את הסדר הנמוך ביותר של המלאכיות, ולפיכך הן הקרובות ביותר לסוגים המתקדמים יותר של בני-אדם בעולמות האבולוציוניים.

כרובים וסאנובים קשורות זו לזו באופן טבעי ומאחדות מבחינה תפקודית. האחת הינה אישיות אנרגטית חיובית; השנייה – אנרגטית שלילית. זו המוטה ימינה, או המלאכית הטעונה חיובית, הינה הכרובים – האישיות הבכירה, או השלטת. זו המוטה שמאלה, או המלאכית

^{386.1 (421.4)} After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: "I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels."

^{386.2 (421.5)} Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the "supreme commander of the armies of heaven," the chief executive of the Sovereign of Nebadon, "the Lord God of hosts."

^{386.3 (421.6)} Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, "And let all the angels worship him." All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated "his mighty angels."

7. CHERUBIM AND SANOBIM

^{387.1 (422.1)} In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

^{387.2 (422.2)} Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively

הטענה שלילית, הינה הסאנובים – משלמת ההווה. מלאכיות מכל סוג מוגבלות ביותר בפעולתן בתור מלאכיות יחידה; ולכן הן משרתות על-פי-רוב בזוגות. כאשר הן משרתות באופן עצמאי ממפקדותיהן השרפיות, הן תלויות עוד יותר מתמיד בקשר ההדדי ביניהן ולעולם הן פועלות בצוותא.

כרובים וסאנובים משמשות כעוזרותיהן הנאמנות והיעילות של הסועדות השרפיות, וכל שבעת סדרי השרפים מקבלים אל תחת מרותם עוזרות כפיפות אלה. כרובים וסאנובים משרתות בתפקידים אלו לאורך עידנים, אך הן אינן מלוות לשרפים במשימות המצויות מעבר לגבולות היקום המקומי.

הכרובים והסאנובים משמשות כפועלות הרוח של עבודות השגרה בעולמות היחידניים של המערכות. כאשר הן נמצאות במשימה בלתי-אישית, או לחלופין במקרה חירום, הן עשויות לשרת במקום זוג שרפי, אך לעולם הן אינן משמשות, אף לא באופן ארעי, כמלאכיות סעד של בני-אדם; זכות זו שמורה באופן בלעדי לשרפים.

כאשר הן מוצבות בפלנטה, כרובים משתתפות בתוכניות האימון המקומיות, לרבות לימוד מנהגי הפלנטה ושפות. כל הרוחות הסועדות של הזמן הינן דו-לשוניות, והן מדברות גם בשפת היקום המקומי של מקורן וגם בשפת יקום-העל שבו נולדו. הודות ללימודיהן בבתי הספר של העולמות הן רוכשות שפות נוספות. בדומה לשרפים ולכל הסדרים האחרים של הוויות הרוח, הכרובים והסאנובים עוסקות כל העת במאמץ לשיפור-עצמי. רק ההוויות כדוגמת ההוויות הכפיפות של שליטת הכוח ושל הכוונת האנרגיה אינן מסוגלות להתקדם; כלל היצורים אשר להם רצון אישי בפועל, או פוטנציאל לזכה, מבקשים לעצמם הישגים חדשים.

מעצם טבען, כרובים וסאנובים קרובות מאוד לרמת הקיום המורונטי, והן אכן מוכיחות עצמן כיעילות ביותר בעבודה באזורי הביניים שבין התחומים הפיזי, המורונטי והרוחני. ילדות אלה של רוח האם של היקום המקומי מתאפיינות בתכונת ה"יצור הרביעי", בדומה מאוד לשרתי האוונה ולוועדות הבוררים. כל כרובים רביעית וכל סאנובים רביעית הינן חומריות-למחצה, והן בהחלט דומות לרמת הקיום המורונטי.

יצורים מלאכיים רביעיים אלו מסייעים רבות לשרפים בתחומים הגשמיים-יותר של פעילויותיהן ביקום ובפלנטות. כרובים מורונטיות שכאלה מבצעות גם משימות אזורי-גבול חיוניות רבות בעולמות האימון המורונטיים, והן מוצבות במספרים גדולים על-מנת לשרת את בני הלוויה המורונטיים. בעבור הספירות המורונטיות, הן מהוות בקירוב את מה שהבריות האמצעיות מהוות בעבור הפלנטות האבולוציוניות. בעולמות המיושבים, הכרובים המורונטיות האלה עובדות לעיתים תכופות בשיתוף עם הבריות האמצעיות. כרובים ובריות אמצעיות מהוות

charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

387.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

387.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

387.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

387.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by "fourth creatures" much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

387.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar

סדרים נפרדים באופן מובחן זה מזה; מקורותיהם שונים, אך טיבן ותפקודן דומים ביותר.

origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. אבולוציה של כרובים וסאנובים

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

בעבור כרובים וסאנובים פתוחות דרכים רבות המובילות לעלייה במעמד, אשר עשוי להמשיך ולהתעצם עוד יותר על-ידי החיבוק של הסועדת האלוהית. בהתייחס לפוטנציאל האבולוציוני, קיימות שלוש מחלקות עיקריות של כרובים וסאנובים:

^{3881 (4231)} Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

1. מועמדות להרקעה. הוויות אלה מועמדות מעצם טבען למעמד שרפי. כרובים וסאנובים מסדר זה הן מבריקות, אף כי אינן שוות לשרפים מתוקף המתת הטבעה; ורק באמצעות היישום וההתנסות מתאפשר להן להגיע למעמד שרפי מלא.

^{3882 (4232)} 1. *Ascension Candidates*. These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

2. כרובים במעמד-ביניים. לא כל הכרובים והסאנובים שוות בפוטנציאל ההרקעה שלהן, ואלה הן ההוויות המוגבלות באופן טבעי של הבריאה המלאכית. רובן ימשיכו ויישארו כרובים וסאנובים, אף שהמוכשרות שבניהן עשויות להגיע לשירות שרפי מוגבל.

^{3883 (4233)} 2. *Mid-phase Cherubim*. All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

3. כרובים מורונטיות. "צורים רביעיים" אלו מן הסדרים המלאכיים לעולם שומרות על תכונותיהן החומריות-למחצה. והן תמשכנה הלאה ככרובים וסאנובים יחד עם מרבית רעיהן במעמד הביניים, עד אשר תושלם עובדת קיומה של ההוויה העליונה.

^{3884 (4234)} 3. *Morontia Cherubim*. These "fourth creatures" of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

בעוד שהקבוצות השנייה והשלישית מוגבלות במידת מה בפוטנציאל הצמיחה שלהן, מועמדות ההרקעה עשויות להגיע לגבהי השירות השרפי ביקום. רבות מן הכרובים המנוסות יותר מביניהן מסופחות לשומרות הגורל השרפיות, ולפיכך מצויות בנתיב קידום ישיר – לאחר שיִזנחו על-ידי השרפים הבכירות הממונות עליהן – למעמד של מורות העולמות העליונים. לשרפים שומרות הגורל אין כרובים וסאנובים כעוזרות בשעה שבני התמותה שעליהן הן מופקדות מגיעים לחיים המורנטיים. וכאשר ניתנת לשרפים אבולוציוניות מסוגים אחרים ההרשאה להגיע לשרפינגטון ולפרדיס, הן חייבות לזנוח את כפיפותיהן משכבר הימים עם יציאתן את גבולות נבאדון. כרובים וסאנובים כאלה אשר ננטשו, מאומצות על-פי-רוב בידי רוח האם של היקום, ובכך מגיעות לרמה מקבילה לזו של מורה של העולמות העליונים המצויה בדרכה להשיג מעמד שרפי.

^{3885 (4235)} While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

ומשהכרובים והסאנובים האלה, אשר אומצו זה מכבר, שירתו ממשיך כמורות של העולמות העליונים בספירות המורונטיות, מן הנמוכה ביותר ועד לגבוהה שבהן, וכאשר הסגל שלהן בסאלווינגטון מגיע למצב של גיוס-יתר, או אז מזמן כוכב הבוקר הבהיר את המשרתות הנאמנות האלה של יצורי הזמן על-מנת

^{3886 (4236)} When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of

שתופענה בנוכחותו. אז הן נשבעות את שבועת התמרת האישיות; ואז, כרובים וסאנובים בכירות ומתקדמות אלה, מאומצות-מחדש על-ידי רוח האם של היקום בקבוצות המונות שבעת אלפים יחידות. מן האימוץ השני הזה הן מגיחות כשרפים לפני ולפנים. מכאן והלאה, הנתיבה המלאה של שרפים, על כל אפשרויות פרדיס שלה, פתוחה בפני כרובים וסאנובים שגאלו שנולדו מחדש. מלאכיות אלה עשויות להיות מוצבות כשומרות גורל של הוויה בת-תמותה כלשהי, ואם בן התמותה המסור בידהן מצליח לשרוד, אזי הן נמצאות ראויות להתקדם לשרפינגטון ואל שבעת מעגלי ההישג השרפי, ואף לפרדיס ואל סגל הסופיונות.

9. הבריות האמצעיוניות

הבריות האמצעיוניות מסווגות בשלושה אופנים: הן מסווגות כיאות כבני-אל מרקיעים; מבחינה עובדתית, הן משתייכות לקבוצת האזרחיות הקבועות, בעוד שמבחינה תפקודית הן נחשבות לרוחות סועדות של הזמן בשל שותפותן האינטימית והיעילה עם הקהילות המלאכיות בעבודת השירות של בני האנוש בני התמותה בעולמות החלל היחידניים.

יצורים ייחודיים אלה מופיעים ברוב העולמות המיושבים, ותמיד ניתן למצוא אותם על הפלנטות העשירות, אשר בהן נערכים ניסויים בחיים, פלנטות כדוגמת אורנטיה. האמצעיונים משתייכים לשני סוגים – ראשיים ומשניים – מופיעים באמצעות הטכניקות הבאות:

1. אמצעיוניות ראשיות, בנות הקבוצה הרוחנית יותר, מהוות סדר הוויות סטנדרטיות במידה מסוימת, אשר נובעות באופן אחיד מסגל המותאמים המרקיעים-בני-התמותה של הנסיכים הפלנטאריים. מספקן של הבריות האמצעיוניות הראשיות עומד תמיד על חמישים אלף, ובשום פלנטה הנהנית מסעדן לא תימצא קבוצה גדולה יותר מזה.

2. אמצעיוניות משניות, בנות הקבוצה החומרית-יותר של היצורים הללו, המשתנה למדי במספרה בעולמות השונים, אף כי בממוצע היא כוללת בסביבות חמישים אלף יחידות. אלה נוצרות באופנים שונים מן המרוממים הביולוגים של הפלנטה, זוגות האדם והחווה, או מצאצאיהם היידיים. קיימות לא פחות מעשרים-וארבע טכניקות שונות המעורבות בייצורן של בריות אמצעיוניות משניות אלה בעולמות האבולוציוניים של החלל. צורת המקור של קבוצה זו באורנטיה הייתה בלתי-רגילה ויוצאת-דופן.

אף אחת מן הקבוצות האלה אינה בבחינת תאונה אבולוציונית; שתיהן מהוות תכונות הכרחיות בתוכניות שנקבעו-מראש על-ידי אדריכלי היקום, והופעתן בעולמות המתפתחים בצומת המתאים תואמת את התכנון המקורי ואת

personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. THE MIDWAY CREATURES

^{389.1 (424.1)} The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

^{389.2 (424.2)} These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

^{389.3 (424.3)} 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

^{389.4 (424.4)} 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

^{389.5 (424.5)} Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the

תוכניות ההתפתחות של נשאי החיים המפקחים עליהן.

האמצעיוניות הראשיות מקבלות אנרגיה אינטלקטואלית ורוחנית באמצעות הטכניקה המלאכית, ומעמדן האינטלקטואלי הינו אחד. שבע הרוחות מסייעות-הדעת אינן יוצרות עמן כל קשר; ורק הרוחות השישית והשביעית, רוח הפולחן ורוח התבונה, יכולות לסעוד את הקבוצה המשנית.

האמצעיוניות המשניות מקבלות אנרגיה פיזית באמצעות הטכניקה האדמית, נעטפות רוחנית בידי השרפי, וניחנות באינטלקט מטיפוס הדעת המורונטית של המעבר. הן נחלקות לארבעה סוגים פיזיים, לשבעה סדרים רוחניים ולשתים-עשרה רמות תגובתיות אינטלקטואליות. לסעד המשותף של שתי הרוחות מסייעות-הדעת האחרונות ושל הדעת המורונטית. הבדלים אלו קובעים את השוני בפעילויותיהן ובמשימות הפלנטאריות שלהן.

האמצעיוניות הראשיות דומות יותר למלאכיות מאשר לבני-תמותה; הסדרים המשניים דומים הרבה יותר לבני-אדם. כל אחד מן הסדרים מעניק למשנהו שירות שערכו לא יסולא-בפז בביצוע מגוון המשימות הפלנטאריות. הסועדות הראשיות יכולות להגיע ליצירת קשר של שיתוף-פעולה עם בקרי האנרגיה ועם יוצרי מעגלי הדעת, הן אלו הרוחניים והן אלו המורונטיים. הקבוצה המשנית יכולה ליצור קשרי עבודה אך ורק עם הבקרים הפיזיים ועם מתפעלי-המעגלים החומריים. ואולם, מכיון שכל סדר של אמצעיוניות יכול ליצור קשר בעל סינכרון מושלם עם הסדר השני, כל קבוצה מסוגלת להגיע לניצול מעשי של כלל מנעד האנרגיה, המשתרע החל מן הכוח הפיזי הגס של עולמות החומריים, מעלה דרך שלבי המעבר של האנרגיות היקומיות, והלאה עד לכוחות מציאות-הרוח הגבוהים יותר של העולמות השמימיים.

הפער בין עולמות החומר לעולמות הרוח מגושר באופן מושלם באמצעות החיבור הסדרתי של האדם בן התמותה, האמצעיונית המשנית, האמצעיונית הראשית, הכרובים המורונטיים, הכרובים במעמד הביניים והשרפים. בחוויות האישיות של יחיד בן-תמותה, הרמות המגוונות האלה הינן ללא ספק מאוחדות פחות-או-יותר, וכן מייצרות משמעות אישית, הודות לפעולה המסתורית והבלתי-מובחנת של מכוון המחשבה האלוהי.

בעולמות רגילים מבצעות האמצעיוניות הראשיות את שירותן כסגל המודיעין וכמבדרות שמימיות בעבור הנסיך הפלנטארי, בעוד שהאמצעיוניות המשניות ממשיכות בשיתוף-הפעולה שלהן עם התוכנית האדמית של קידום יעד הציוויליזציה הפלנטארית המתקדמת. במקרה של מרידת הנסיך הפלנטארי ושל כישלון הבן החומרי, כפי שאירע באורנטיה, הופכות הבריות האמצעיוניות לממונות מטעם ריבון המערכת, והן משרתות תחת ההדרכה המנחה של נאמן הפלנטה בפועל. ואולם, רק בשלושה

supervising Life Carriers.

^{389.6 (424.6)} Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

^{389.7 (424.7)} Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircled by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

^{389.8 (424.8)} Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

^{389.9 (425.1)} The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

^{389.10 (425.2)} On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But

עולמות נוספים בשטניה הוויות אלה אכן פועלות כקבוצה אחת המצויה תחת הנהגה אחודה, כפי שפועלות הסועדות האמצעיות המאוחדות של אורנטיה.

העבודה הפלנטארית של האמצעיות הראשיות והמשניות משתנה ומגוונת בעולמות יחידניים רבים של היקום; ואולם, בפלנטות הרגילות והממוצעות פעילויותיהן שונות מאוד מן התפקידים הממלאים את זמן בספירות מבודדות, כדוגמת אורנטיה.

האמצעיות הראשיות הינן ההיסטוריות של הפלנטה, אשר מאז הגיעו של הנסיך הפלנטארי ועד לעידן ההתייצבות באור ובחיים, יוצרות את הטקסים ומעצבות את תיאורי ההיסטוריה הפלנטארית בעבור התערוכות של הפלנטות בעולמות המטה של המערכת.

אמצעיות נשאות בעולם מיושב במשך תקופות ממושכות, ואולם, במידה שהן נאמנות לתפקידן, קרוב לוודאי כי בסופו של דבר הן יזכו להכרה על שירותן הממושך בשמירה על ריבונות הבן הבורא; והן תתוגמלנה כראוי על הסעד הסבלי שלהן לבני התמותה החומריים בעולמות הזמן והמרחב. ובמוקדם או במאוחר, כל הבריות האמצעיות המוכרות תצורפנה לשורות בני-האל המרקיעים, ותתחלנה בהרפתקה הממושכת של ההרקעה לפרדיס בחברת אותם בני-תמותה ממוצא חייתי, אחיהן הארציים, אשר עליהם השגיו בקנאות כה רבה ואשר אותם שירתו ביעילות במהלך שהותן הממושכת בפלנטה.

[הוצג על-ידי מליצדק הפועל על-פי בקשתו של מפקד הגייסות השרפיים של נבאדון.]

on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

^{389.11 (425.3)} The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

^{389.12 (425.4)} The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

^{389.13 (425.5)} Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

^{389.14 (425.6)} [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

מסמך 39. הגייסות השרפיים

040 ⇨

הספר של אורנטיה

038 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 39

הגייסות השרפיים

סעיפים

מבוא

1. שרפים עליונות
2. שרפים בכירות
3. שרפים מפקחות
4. שרפים מנהלות
5. עוזרות פלנטאריות
6. סועדות של מעבר
7. שרפים של העתיד
8. ייעוד שרפי
9. סגל ההשלמה השרפי

מבוא

עד כמה שידיעתנו מגעת, הרוח האינסופית, כפי שהיא מתגשמת באופן אישי במטה היקום המקומי, מתכוונת ליצור שרפים אחידות לחלוטין, ואולם בשל סיבה בלתי-ידועה כלשהי צאצאיות שרפיות אלה הינן מגוונות ביותר. גיוון זה עשוי להיות תוצאה של ההתערבות הבלתי-ידועה של אלוהות התנסותית מתפתחת; אם אכן כך הדבר, אין ביכולתנו להוכיח זאת. ואולם, היננו מבחינים בכך שכאשר שרפים אלה נבחנות במבחנים חינוכיים ומושמות תחת משמעת של אימון, לעולם הן מסווגות לשבע הקבוצות הבאות:

1. שרפים עליונות.
2. שרפים בכירות.
3. שרפים מפקחות.
4. שרפים מנהלות.
5. עוזרות פלנטאריות.
6. סועדות של מעבר.

PAPER 39

THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

INTRODUCTION

^{39:01 (426:1)} AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

- ^{39:02 (426:2)} 1. Supreme Seraphim.
- ^{39:03 (426:3)} 2. Superior Seraphim.
- ^{39:04 (426:4)} 3. Supervisor Seraphim.
- ^{39:05 (426:5)} 4. Administrator Seraphim.
- ^{39:06 (426:6)} 5. Planetary Helpers.
- ^{39:07 (426:7)} 6. Transition Ministers.

7. שרפים של העתיד.

אין אמת רבה באמירה לפיה כל אחת מן השרפים נחותה ביחס למלאכית מכל קבוצה אחרת. יחד עם זאת, כל מלאכית מוגבלת בתחילה לשירות הקבוצה שאליה סווגה באופן מקורי וטבוע. מאונטיה, שותפתי השרפית להכנתו של מסמך זה, הינה שרפים עליונה אשר תפקדה פעם אך ורק כשרפים עליונה. באמצעות יישום ושירות מסור היא השיגה, בזה אחר זה, את כל שבעת סוגי השירות השרפי; היא פעלה אגב כך כמעט בכל דרך פעולה אשר פתוחה בפני שרפים, וכעת היא מכהנת בתפקיד שותפה לראש השרפים של אורנטיה.

לעיתים בני-אדם מתקשים להבין שיכולת ברואה לסעד ברמות גבוהות יותר אינה מצביעה בהכרח על יכולת לתפקד ברמות שירות נמוכות יותר באופן יחסי. האדם מתחיל את חייו כעולל חסר-ישע; ולפיכך, כל הישג של בן-תמותה חייב לכלול את כל דרישות הקדם ההתנסותיות; לשרפים אין כאלו חיים של קדם-בגרות – אין להן ילדות. אף-על-פי-כן, הן הינן בריות התנסותיות, ובאמצעות ההתנסות ודרך חינוך נוסף הן מסוגלות להעצים את מתת היכולת האלוהית הטבועה שלהן, תוך כדי הרכישה ההתנסותית של כישורים תפקודיים באחד או יותר מן השירותים השרפיים.

לאחר שהוצבו לשירות, מסופחות השרפים לסגל המילואים של הקבוצה הטבועה שלהן. אלה בעלות מעמד הניהול והמעמד הפלנטארי משרתות לעיתים במשך תקופות ארוכות בהתאם לסיווג המקורי, אך ככל שגבוהה רמת התפקוד הטבועה, כך מבקשות הסועדות המלאכיות ביתר נחישות להיות מוצבות במשימות במסגרת סדרי השירות הנמוכים יותר של היקום. ובמיוחד הן מבקשות להיות מוצבות בסגל המילואים של העוזרות הפלנטאריות; ובמידה שהדבר צולח, הן נכנסות לבתי הספר השמימיים הנספחים למטהו של הנסיך הפלנטארי בעולם אבולוציוני כזה או אחר. כאן הן מתחילות בלימודי השפות, ההיסטוריה והמנהגים המקומיים של הגזעים של בני התמותה. שרפים חייבות לקנות ידע ולרכוש ניסיון כבני-אדם ממש. הן אינן כה רחוקות מכם בתכונות אישיות מסוימות. וכולן כמהות להתחיל מן התחתית, ברמת הסעד הנמוכה ביותר האפשרית; בדרך זו הן מקוות להגיע לרמה הגבוהה ביותר האפשרית של ייעוד התנסותי.

1. שרפים עליונות

שרפים אלה הינן הגבוהות ביותר מבין שבעת סדרי מלאכיות היקום המקומי שהתגלו. הן פועלות בשבע קבוצות, אשר כל אחת מהן פועלת בשיתוף קרוב לסועדות המלאכיות של סגל ההשלמה השרפי.

1. סועדות בן-רוח. הקבוצה הראשונה של

7. Seraphim of the Future.

39:08 (426:8) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:10 (426:10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:11 (426:11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:11 (427:1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:12 (427:2) 1. Son-Spirit Ministers. The first group of

השרפים העליונות מוצבת בשירותם של הבנים הגבוהים ושל ההוויות שמוצאן-מן-הרוח אשר שוכנות ופועלות ביקום המקומי. קבוצה זו של סועדות מלאכיות משרתת גם את בן היקום ואת רוח היקום, והיא קשורה קשר קרוב עם סגל המודיעין של כוכב הבוקר הבהיר, המנהל הכללי ביקום של רצונותיהם המאוחדים של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית.

בהיותן מוצבות בשירות הבנים והרוחות הגבוהים, שרפים אלה קשורות באופן טבעי לשירותיהם הנרחבים של האוונאלים מפרדיס, צאצאיהם האלוהיים של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית. סדר גבוה ומנוסה זה של שרפים משרת את האוונאלים מפרדיס בכל משימות הסמכות והמתת; ובעיתות שכאלה מקדישות עצמן השרפים לארגון ולניהול העבודה המיוחדת הנוגעת לסיומו של עידן פלנטארי אחד ולחניכתו של עידן חדש. ואולם, הן אינן קשורות לעבודת השיפוט אשר עשויה להתרחש בעקבות שינויי עידן שכאלה.

בנות-לוויה של מתת. סגל המונה 144 בנות-לוויה של מתת מלווה תמיד את האוונאלים מפרדיס בשעה שאלו מצויים במשימת מתת, אך לא כך הוא באשר לבנים בוראים. 144 מלאכיות אלה משמשות כמפקדותיהן של כל סועדות הבן-הרוח האחרות העשויות להיות מעורבות במשימה של מתת. במהלך משימת מתת פלנטארית, לגיונות של מלאכיות עשויים להיות כפופים לפיקודו של בן האל שהתגשם בגוף, ואולם, כל השרפים האלה תהיינה מאורגנות ומונחות בידי 144 בנות-הלוויה של המתת. סדרים גבוהים יותר של מלאכיות, סופרנאפים וסקונאפים, עשויים גם הם להוות חלק מן הגיס של בנות הלוויה, ואף כי משימותיהן של אלה שונות משל השרפים, כלל הפעילויות הללו תתואמנה בידי בנות הלוויה של המתת.

בנות-הלוויה האלה של המתת הינן שרפים של השלמה; כולן חצו את מעגלי שרפינגטון והגיעו לסגל ההשלמה השרפי. והן קיבלו אימון מיוחד נוסף על-מנת לעמוד מול הקשיים ולהתמודד עם מצבי החירום הנוגעים למתת של בני האל בעבור קידומם של ילדי הזמן. שרפים שכאלה השיגו כולן את פרדיס ואומצו באופן אישי על-ידי המקור והמרכז השני, הבן הנצחי.

שרפים כמהות להיות מוצבות במשימות של הבנים-שהתגלמו-בגוף, ובמידה שווה להיות מסופחות כשומרות גורל בעבור בני התמותה של העולמות; המשימה האחרונה הינה כרטיס הכניסה הבטוח ביותר לפרדיס, בעוד שבנות-הלוויה של המתת השיגו את השירות הגבוה ביותר ביקום המקומי של שרפים של השלמה אשר הגיעו לפרדיס.

2. יועצות בית-דין. אלה הן היועצות והסייעות השרפיות המסופחות לכל סדרי בתי הדין, מן הבוררים ומעלה עד לבתי הדין הגבוהים

the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427:3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427:4) Bestowal Attendants. Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427:5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Seraphington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427:6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428:1) 2. Court Advisers. These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such

ביותר של העולמות. בתי הדין הללו לא נועדו על-מנת לקבוע גזרי-דין של עונשין, אלא על-מנת ליישב חילוקי-דעות כנים ולצוות על הישרדות נצחית של בני-תמותה מרקיעים. וכאן טמונה חובתן של יועצות בית הדין: לוודא כי כל הטענות כלפי בני התמותה מוצגות באופן צודק ונשפוטות בחמלה. ובעבודתן זו הן סמוכות ביותר אל הנציבים הגבוהים, אותם בני-תמותה מרקיעים מותכיר-רוח המשרתים ביקום המקומי.

היועצות השרפיות של בית הדין משרתות באופן נרחב כסגוריות של בני התמותה. אין זאת כי קיימת כל נטייה לעבר חוסר-הוגנות כלפי היצורים הנמוכים של העולמות, אך בעוד שהצדק דורש לשפוט כל כישלון במהלך ההעפלה לקראת המושלמות האלוהית, החסד תובע כי כל צעד שגוי שכזה יישפט בהוגנות בהתאם לטבע היצור ולתכלית האלוהית. מלאכיות אלה הינן הפרשניות של אלמנט החסד הטובע בצדק האלוהי והתגלמותו – קרי, הפרשניות וההתגלמות של הוגנות המבוססת על ידיעת העובדות שבבסיס המניעים האישיים והנטיית של הגזעים.

סדר מלאכיות זה משרת החל מאסיפות הנסיכים הפלנטאריים ועד לבתי הדין הגבוהים ביותר של היקום המקומי; זאת בעוד שהשותפות של מלאכיות אלה מסגל ההשלמה השרפי פועלות בתחומים הגבוהים יותר של אורונטון, ואפילו בבתי הדין של עתיקי היומין באורסה.

3. יועצות התמצאות של היקום. אלה הינן החברות האמיתיות והיועצות המוסמכות-מתוקף-הכשרתן של כל אותם יצורים מרקיעים המשתתפים בפעם האחרונה בסאלווינגטון, ביקום אשר בו נולדו, בעודם ניצבים על סף הרפתקת הרוח הנפרשת לפניהם ביקום-העל העצום של אורונטון. ובזמנים שכאלה מרגישים מרקיעים רבים תחושה שאותה יוכלו בני-תמותה להבין רק מתוך השוואתה לרגש הנוסטלגיה האנושי. מאחוריהם כבר פרוש מרבד ההישגים, תחומים אשר הפכו מוכרים זה מכבר הודות לשירות ממושך ולהשגה מורונטית; ולפניהם פרוש המסתורין המתגבר של יקום גדול, עצום ורב עוד יותר.

זהו מתפקידן של יועצות ההתמצאות של היקום להקל על המעבר של עולי הרגל המרקיעים מרמות השירות היקומיות שהושגו לאלה שטרם הושגו, לסייע בעד עולי הרגל הללו בביצוע התאמות הקלידוסקופ הנחוצות להבנת המשמעויות והערכים הטבועים בהתבהרות התמונה לפיה הוויית רוח מן-הדרגה הראשונה איננה ניצבת בסיומה או בפסגתה של ההעפלה המורונטית ביקום, אלא עומדת בתחתיתו ממש של סולם ארוך של העפלה רוחנית אל עבר האב האוניברסלי בפרדיס.

רבים מבוגרי שרפינגטון, החברים בסגל ההשלמה השרפי, אשר נלווים לשרפים אלה, עוסקים בהוראה נרחבת בבתי-ספר מסוימים של סאלווינגטון הנוגעים להכנתם של יצורי נבאדון

tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39.1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39.1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39.1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators*. These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39.1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39.1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools

ליחסים של העידן האוניברסאלי הבא.

4. היועצות החינוכיות. מלאכיות אלה הינן העוזרות שערך לא-יסולאו-בפז של סגל המורים הרוחני של היקום המקומי. היועצות החינוכיות משמשות כמזכירותיהן של כלל סדרי המורים, החל במלכיצדקים ובבנים המורים של השילוש והמשך מטה אל בני התמותה המורונטיים המשמשים כעוזרים לאלו מבני מינם אשר מצויים אך מאחוריהם בסולם שלבי ההרקה של החיים. ואתם תראו לראשונה את השרפים המורות העמיתות האלה על אחד משבעת העולמות העליונים המקיפים את ירושם.

שרפים אלה הופכות לעמיתותיהם של ראשי החטיבות של מוסדות ההשכלה והאימון הרבים של היקומים המקומיים, והן מסופחות במספרים גדולים לפקולטות של שבעת עולמות האימון של המערכות המקומיות ושל שבעים הספירות החינוכיות של הקונסטלציות. סעדים אלו משתרעים מטה עד לעולמות היחידניים. ואפילו המורים האמיתיים והמקודשים של הזמן מסתייעים לעיתים תכופות בשירות של היועצות האלה של השרפים העליונות.

מתת היצור הרביעית של הבן הבורא התרחשה בדמות יועצת חינוכית של השרפים העליונות של נבאדון.

5. מנהלות השמה. גוף המונה 144 שרפים עליונות נבחר מעת לעת על-ידי המלאכיות המשרתות בספירות האבולוציוניות והארכיטקטוניות אשר בהן שוכנים יצורים. זוהי הינה המועצה המלאכית הגבוהה ביותר בכל ספירה, והיא זו המתאמת את שלבי ההשמה המונחים-עצמית של השירות והמשימה השרפיים. מלאכיות אלה יושבות בראש כל האסיפות השרפיות הנוגעות לחובות התפקידים או לקריאה לפולחן.

6. רשמיות. אלה הינן הרשמיות הרשמיות הפועלות למען השרפים העליונות. רבות מן המלאכיות הגבוהות האלה נולדו עם מתנותיהן כשאלה מפותחות לגמרי; אחרות הגיעו לעמדות של אימון ושל אחריות הודות לשקידה בלימודיהן ולביצוע נאמן של חובות דומות בעת שהיו מסופחות לסדרים נמוכים יותר, או לסדרים בעלי אחריות מועטה יותר.

7. סועדות בלתי-מסופחות. מספר רב של שרפים בלתי-מסופחות מן הסדר העליון הינן משרתות מונחות-עצמית בספירות הארכיטקטוניות ובעולמות המיושבים. סועדות שכאלה מתנדבות למלא את פערי הביקוש לשירותי השרפים העליונות, ובכך מהוות את סגל המילואים הכללי של סדר זה.

concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39.1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusalem.

39.1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39.1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39.1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

39.1.17 (429.3) 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

39.1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers.* Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

השרפים הבכירות לא מקבלות את שמן משום שהן עולות איכותית באיזושהו אופן על הסדרים האחרים של המלאכיות, אלא בשל העובדה שהן מופקדות על הפעילויות הגבוהות יותר של יקום מקומי. רבות מן החברות בשני הסדרים הללו של הסגל השרפי הינן שרפים-של-הישג, מלאכיות אשר שירתו בכל שלבי האימון ואשר חזרו על-מנת למלא משימה מהוללת קְמנהלות של סוגן בספירות אשר בהן פעלו בעבר. בשל גילו הצעיר של היקום, אין בנבאדון שרפים רבות מסדר זה.

השרפים הבכירות פועלות בשבע הקבוצות הבאות:

1. סגל המודיעין. שרפים אלה נמנות על הצוות האישי של גבריאל, כוכב הבוקר הבהיר. הן משוטטות ברחבי היקום המקומי ואוספות את מידע על העולמות אשר משמש אותו לשם הנחייתו במועצות של נבאדון. הן הינן סגל המודיעין של הצבא העצום שעליו חולש גבריאל מתוקף תפקידו כבא-כוחו של הבן המאסטר. שרפים אלה אינן משתייכות במישרין למערכות או לקונסטלציות, והמידע שלהן זורם ישירות לסאלווינגטון דרך מעגל רציף, ישיר ובלתי-תלוי.

סגלי המודיעין של היקומים המקומיים השונים יכולים לתקשר אלו עם אלו, והם אכן עושים זאת, אך רק בגבולות יקום-על נתון. קיים שוני אנרגטי המפריד באופן יעיל את העניינים והפעולות של ממשלות יקומי-העל השונים. יקום-על אחד יכול לתקשר באופן שגרתי עם משנהו רק דרך האמצעים והמתקנים של המסלקה בפרדיס.

2. קול החסד. החסד הוא העיקרון המרכזי בשירות השרפי ובסעד המלאכי. ולפיכך, אך טבעי שיהא קיים סגל מלאכיות המגלם את החסד באופן מיוחד. שרפים אלה הינן סועדות החסד האמיתיות של היקומים המקומיים. הן הינן המנהיגות מעוררות ההשראה אשר מטפחות את הדחפים הגבוהים ואת הרגשות הקדושים יותר של בני אנוש ושל מלאכיות. כעת מפקדות הלגיונות האלה הן תמיד שרפים של השלמה אשר גם סיימו תפקיד כשומרות גורל של בני-תמותה; כל זוג מלאכי הנחה לפחות נשמה אחת אשר מוצאה מן החי במהלך החיים בגוף, ולאחר מכן חצה את מעגלי שרפינגטון והתקבל לסגל ההשלמה השרפי.

3. מתאמות רוח. בסיסה של הקבוצה השלישית של השרפים הבכירות נמצא בסאלווינגטון, אך הן עצמן פועלות בכל מקום ברחבי היקום המקומי שבו שירותן נושא פרי ותועלת. בעוד שמשיותיהן הינן רוחניות במהותן ולפיכך מצויות מעבר להבנה אמיתית של הדעת האנושית, אפשר שתוכלו לתפוש חלק מן הסעד שלהן לבני-תמותה אם אך יוסבר לכם כי מלאכיות אלה מופקדות על מלאכת הכנת המרקיעים השוהים בסאלווינגטון לקראת המעבר האחרון שלהם ביקום המקומי – מן הרמה

^{3921(429.5)} Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

^{3922(429.6)} The superior seraphim function in the following seven groups:

^{3923(429.7)} 1. *The Intelligence Corps.* These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

^{3924(429.8)} The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

^{3925(430.1)} 2. *The Voice of Mercy.* Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Seraphington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

^{3926(430.2)} 3. *Spirit Co-ordinators.* The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the

המורונטית הגבוהה ביותר למעמד של הוויות רוחניות אשר נולדו-מחדש. כשם שמתכנני הדעת בעולמות העליונים מסייעים בידי היצור השורר להסתגל לפוטנציאלי הדעת המורונטית ולנצלם ביעילות, כך מנחות שרפים אלה את הבוגרים המורונטיים בסאלווינגטון באשר ליכולות החדשות של דעת הרוח אשר הושגו. והן משרתות את בני התמותה המרקיעים בדרכים רבות נוספות.

4. מורות סייעות. המורות הסייעות הן העוזרות והעמיתות של אחיותיהן השרפים, היועצות החינוכיות. הן אף קשורות באופן יחידי למפעלי החינוך הנרחבים של היקום המקומי, ובמיוחד לתוכנית האימון בת שבעת השלבים הפועלת בעולמות העליונים של המערכות המקומיות. סגל מופלא מסדר זה של שרפים פועל באורנטיה מתוך מטרה לטפח ולקדם את תכלית האמת והיושרה.

5. המסייעות. לכל קבוצות הרוחות הסועדות יש סגלי הסעה משלהן, קרי סדרים מלאכיים המוקדשים לסעד ההסעה של האישיות אשר אינן מסוגלות לנסוע בכוחות עצמן מספירה אחת לאחרת. מטָה הקבוצה החמישית של השרפים הבכירות נמצא בסאלווינגטון, וחברות קבוצה זו משמשות כחוצות חלל מן המטה של היקום המקומי ואילו. בדומה למחלקות-משנה אחרות של השרפים הבכירות, חלק מחברות קבוצה זו נוצרו ככאלה, בעוד שאחרות עלו מן הסדרים הנמוכים יותר, או מאלו בעלי הכישורים הפחותים.

"טווח האנרגיה" של השרפים הינו מספק בהחלט בעבור דרישות היקום המקומי ואפילו בעבור דרישות יקום-העל, ואולם השרפים לעולם לא תוכלנה לעמוד בדרישות האנרגטיות של מסע כה ממושך כדוגמת זה שמאורסה להאוונה. מסע מתיש שכזה דורש את היכולות המיוחדות של סקונאפים ראשית בעלת כישורי הסעה. מסייעות אוספות אנרגיה לשם מעוף בעודן מצויות במעבר וטוענות את עוצמתן האישית בסוף המסע.

אפילו בסאלווינגטון אין לבני-תמותה צורות המאפשרות להם להסיע את עצמם. אי לכך, שומה על המרקיעים להסתמך על ההסעה השרפית לשם התקדמות מעולם לעולם, וזאת עד לאחר תנומת המנוחה האחרונה במעגל הפנימי של האוונה והיקיצה הנצחית בפרדיס. לאחר מכן, לא תהיו עוד תלויים במלאכיות לשם תעבורה מיקום ליקום.

תהליך ההתעטפות-בשרף אינו נבדל בהרבה מחוויית המוות, או מחוויית השינה, למעט העובדה שבשנת המסע קיים אלמנט זמן אוטומטי. בשעת המנוחה השרפית, אתם לא-מודעים באופן מודע. ואולם מכוון המחשבה מודע באופן מלא ושלם, ולמעשה, הוא מתפקד ביעילות יוצאת-דופן משום שאינכם יכולים להתנגד, לפעול כנגדו, או לחלופין, לעכב באופן

status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

392:7 (430:3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

392:8 (430:4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

392:9 (430:5) The "energy range" of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

392:10 (430:6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

392:11 (430:7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

כלשהו את העבודה היצרנית וההתמרתית.

כאשר אתם עטופי-שרף, אתם נרדמים למשך זמן מוגדר ומקיצים במועד שנקבע. משך המסע בשעת שנת המעבר אינו חשוב כלל ועיקר. אינכם מודעים במישרין לחלוף הזמן. הדבר מתרחש כאילו נרדמתם ברכב הסעה בעיר אחת והתעוררתם, לאחר שנת לילה עמוקה וערבה, במטרופוליס אחרת ומרוחקת. מסעכם חלף עבר בעת שנמתם. וכך אתם טסים עוטי-שרף דרך החלל בעודכם נחים – ישנים. ושנת המעבר נופלת עליכם הודות לקשר שבין המכוונים לבין המסיעות השרפיות.

לא תוכלנה המלאכיות להסיע גופים של בעירה – גופים בשר ודם – כדוגמת אלו שלכם כעת, ואולם, ביכולתן להסיע את כל השאר, מן הצורות המורונטיות הנמוכות ביותר ועד לצורות הרוחניות הגבוהות ביותר. הן אינן פועלות במקרה של מוות טבעי. כאשר אתם מסיימים את נתיבת חייכם על פני האדמה, גופכם נותר על הפלנטה הזו. מכוון המחשבה שלכם ממשיך אז אל עבר חיקו של האב, ולמלאכיות האלה אין נגיעה ישירה להרכבת אישיותכם מחדש בעולם העליון של הזהות. שם יהא גופכם החדש בעל צורה מורונטית, כזה שניתן לעטוף-בשרף. אתם "זורעים גוף בשר-ודם" בקבר; ואתם "קוצרים צורה מורונטית" בעולמות העליונים.

6. הרשמיות. אישיות אלה עסוקות בעיקר בקבלתן, בתיוקן ובשליחתן-הלאה של רשומות סאלווינגטון ושל העולמות הנלווים לו. הן אף משמשות כרשמיות מיוחדות לקבוצות שוכנות מיקום-העל ולאישיות גבוהות יותר אחרות, וכמו-כן כפקידות בית הדין של בתי המשפט של סאלווינגטון וכמזכירות של שליטיו.

השדריות – קולטות ומשדרות – מהוות תת-מחלקה מתמחה של רשמיות שרפיות, העוסקת במשלוח רשומות ובהפצת מידע חיוני. עבודתן הינה מסדר גבוה, והיא כה רב-מעגלית עד ש-144,000 הודעות יכולות לעבור בו-זמנית דרך אותם קווי אנרגיה. הן מאמצות את הטכניקות האידיאוגרפיות הגבוהות יותר של הרשמיות הראשיות העל-שרפיות, ותוך שימוש בסמלים המשותפים הללו מקיימות קשר דו-כיווני הן עם מתאמי המודיעין של הסופרנאפים השלישוניים והן עם מתאמי המודיעין המהוללים של סגל ההשלמה השרפי.

רשמיות שרפיות מן הסדר הבכיר מקיימות בצורה זו קשר קרוב עם סגלי המודיעין של הסדר שלהן עצמן ועם כל הרשמיות הכפופות; זאת בעוד שהתשדורות מאפשרות להן לשמור על תקשורת רציפה עם הרשמיות הגבוהות יותר של יקום-העל, ודרך ערוץ זה גם עם הרשמיות של האוונה ועם נאמנות המשמורת של הידע בפרדיס. רבות מן החברות בסדר הרשמיות הבכיר הינן שרפים אשר העפילו מתפקידים דומים בתחומים נמוכים יותר של היקום.

7. המילואים. בסאלווינגטון מוחזק סגל

^{39212 (431.1)} When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

^{39213 (431.2)} The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You "sow a mortal body" in the grave; you "reap a morontia form" on the mansion worlds.

^{39214 (431.3)} 6. *The Recorders*. These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

^{39215 (431.4)} *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

^{39216 (431.5)} Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

^{39217 (431.6)} 7. *The Reserves*. Large reserves of all

מילואים רחב הכולל שרפים בכירות רבות מכל הסוגים, אשר עומדות הכן לשם שילוח מידי אל העולמות המרוחקים ביותר של נבאדון, בשעה שהן נדרשות לכך בהתאם לבקשת מפקדי המשימות או על-פי דרישת מנהלי היקום. סגל המילואים של השרפים הבכירות מספק גם סיועות שליחות בהתאם לדרישת כוכב הערב הבהק הראשי, אשר מופקד על שמירתן של כל התשדורות האישיות ועל שילוחן. לרשות יקום מקומי עומדים כל האמצעים ההולמים לשם תקשורת-פנים, ואולם תמיד נותרת שארית של מסרים הדורשים משלוח באמצעות שליחים אישיים.

סגל המילואים הבסיסי בעבור כלל היקום המקומי מוחזק בעולמות השרפיים של סאלווינגטון. סגל זה כולל את כל סוגי הקבוצות המלאכיות.

3. שרפים מפקחות

סדר גמיש זה של מלאכיות ביקום מוצב בשירותן הבלעדי של הקונסטלציות. סועדות מיומנות אלה מחזיקות את המטה שלהן בבירות הקונסטלציות, ואולם הן פועלות בכל רחבי נבאדון למען קידום האינטרסים של תחומי הצבתן.

1. סיועות מפקחות. הסדר הראשון של השרפים המפקחות מוצב לשירותם המשותף של אבות הקונסטלציה, והן משמשות כעוזרותיהן היעילות לעילא של הגבוהים ביותר. שרפים אלה עוסקות בעיקר באיחודה ובייצובה של הקונסטלציה בכללותה.

2. חזאיות החוק. הבסיס האינטלקטואלי של הצדק הוא החוק, וביקום מקומי מקורו של החוק הינו באסיפות המחוקקים של הקונסטלציות. גופי התדיינות אלו מאגדים את – ומכריזים באופן רשמי על – חוקי הבסיסיים של נבאדון, חוקים אשר נוצרו על-מנת שיאפשרו את התיאום המרבי האפשרי של קונסטלציה שלמה באופן התואם את המדיניות הקשיחה של אי-הפרת הרצון המוסרי החופשי של היצורים בעלי האישיות. ומחובתו של הקדר השני של השרפים המפקחות להניח בפני מחוקקי הקונסטלציה תחזית של האופנים שבהם צפוי כל חוק מוצע להשפיע על חיי היצורים בעלי הרצון החופשי. והן הינן כשירות ביותר לשם ביצוע שירות זה, הודות להתנסות הממושכת במערכות המקומיות ובעולמות המיושבים. שרפים אלה אינן מבקשות טובות-הנאה מיוחדות בעבור קבוצה זו או אחרת, אך הן אכן מופיעות בפני המחוקקים השמימיים על-מנת לדבר למען אלו אשר אינם יכולים להיות נוכחים כדי לדבר בעבור עצמם. ואפילו האדם בן התמותה עשוי לתרום להתפתחות החקיקה ביקום, הואיל ושרפים אלה ממש מייצגות נאמנה ובאופן מלא את כמיהותיו האמיתיות של האדם הפנימי, את הנשמה המורנטית המתפתחת של בן התמותה החומרי

types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthestmost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

^{39218 (421)} The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

^{39317 (4322)} This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

^{3932 (4323)} 1. *Supervising Assistants*. The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

^{3933 (4324)} 2. *Law Forecasters*. The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

בעולמות החלל, גם אם הן אינן מייצגות בהכרח את תשוקותיו המודעות וברות-החלוף של האדם.

3. אדריכליות חברתיות. החל בעולמות היחידניים ומעלה דרך עולמות האימון המורונטיים, שרפים אלה עמלות על-מנת להעצים את כלל המגעים החברתיים הכנים ולקדם את ההתפתחות החברתית של היצורים ביקום. אלה הן המלאכיות אשר מבקשות להפשיט את כל המלאכותיות מן המגעים בין היצורים התבוניים, בעודן מנסות לאפשר את הקיום הבין-סימוכי של יצורים רצוניים על בסיס של הבנה-עצמית אמיתית והערכה הדדית אותנטית.

האדריכליות החברתיות עושות כל שלאל ידן על-מנת לחבר את היחידים המתאימים כך שיוכלו להרכיב קבוצות עבודה יעילות ונעימות על-פני האדמה; ולעיתים קבוצות שכאלה מצאו את עצמן נפגשות מחדש בעולמות העליונים כדי להמשיך ולשרת יחדיו שירות מועיל. אך לא תמיד הדבר צולח בידן של שרפים אלה; לא תמיד הן מצליחות לחבר את אלו אשר ירכיבו את הקבוצה האידיאלית ביותר לשם השגתו של יעד נתון, או לשם ביצועה של משימה מסוימת; ותחת התנאים הללו הן חייבות להשתמש בחומר הטוב ביותר הזמין להן.

מלאכיות אלה ממשיכות להגיש את סעדן בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הן עוסקות בכל משימה הכרוכה בהתקדמות בעולמות המורונטיים ואשר נוגעת לשלוש אישיות או יותר. פעילותן של שתי הוויות נחשבת לרמה הזוגית, המשלימה או השיתופית, אך כאשר מתקבצות שלוש הוויות או יותר על-מנת לשרת, הן מהוות בעיה חברתית ולפיכך נופלות בתחום אחריותן של האדריכליות החברתיות. שרפים יעילות אלה מאורגנות בעדנטיה בשבעים חטיבות, וחטיבות אלה סועדות בשבעים עולמות ההתקדמות המורונטיים המקיפים את ספירת המטה.

4. מזרזות תגובה אתית. זוהי משימתן של שרפים אלה לטפח ולקדם את התרחבות ההערכה אשר רחשים היצורים למוסריות במערכות יחסים בין-אישיות, משום שאלו הם הזרע והסוד לצמיחת המתמשכת והתכליתית של החברה ושל הממשל, הן האנושיים והן העל-אנושיים. משפרות אלה של ההערכה המוסרית פועלות בכל אתר ואתר שבו הן עשויות להועיל בשירותן, כיועצות מתנדבות לשליטים הפלנטאריים וכמורות מתחלפות בעולמות האימון של המערכת. למרות זאת, אתם לא תיהנו מהנחיתן המלאה עד אשר תגיעו לבתי הספר של האחווה בעדנטיה, שם הן תזרזנה את הערכתכם את אותן אמיתות של אחווה, אשר אותן תחקרו ברצינות אפילו אז באמצעות ההתנסות הממשית של החיים עם האונייטאטיה במעבדות החברתיות של עדנטיה, שבעים הלוויינים של בירת נורלאטיאדק.

3934 (4325) 3. *Social Architects*. From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

3935 (4326) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

3936 (4327) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

3937 (4331) 4. *Ethical Sensitizers*. It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univiatia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

5. המסיעות. חברות הקבוצה החמישית של השרפים המפקחות פועלות כמסיעות של אישיות, והן נושאות הוויות מן המטות של הקונסטלציות ואליהם. שרפים מסיעות שכאלה, בעודן עפות מספירה אחת לשנייה, מודעות לחלוטין למהירות, לכיוון ולמיקומן האסטרונומי. הן אינן עפות בחלל כקליע דומם. הן עשויות לחלוף במהלך טיסתן בחלל זו בסמוך לזו מבלי שתישקף להן ולו הסכנה הקטנה ביותר להתנגשות. הן בעלות יכולת מלאה לשנות את מהירות התקדמותן ואת כיוון טיסתן, ואפילו לשנות את יעדיהן בכפוף להוראת הממונות עליהן בכל צומת חלל של מעגלי התבונה ביקום.

אישיות הסעה אלה מאורגנות כך שהן יכולות להשתמש בו-זמנית בכל שלושת קווי האנרגיה הפזורים ביקום, ואשר לכל אחד מהם מהירות חלל פתוח של 186,280 מייל לשנייה. וכך יכולות מסיעות אלה לרבב את מהירות האנרגיה על-גבי מהירות הכוח, עד אשר הן מגיעות במהלך מסעותיהן הארוכים למהירות ממוצעת שנעה בין 555,000 מייל שלכם לשנייה של זמנכם לבין כמעט 559,000 מייל לשנייה. מהירות זו מושפעת מן המסה ומן הקרבה של החומר הסמוך, ומעוצמתם ומכיוונם של מעגלי העוצמה האוניברסאליים הסמוכים העיקריים. קיימים סוגים רבים של הוויות אשר, בדומה לשרפים, מסוגלות לחצות את החלל ואף להסיע הוויות אחרות אשר הוכנו לכך כראוי.

6. הרשמיים. הסדר השישי של השרפים המפקחות משמש כרשמיות המיוחדות של ענייני הקונסטלציות. סגל גדול ויעיל שלהן פועל בעדנטיה, המטה של קונסטלציית נורלטיאדק, אשר אליה משתייכות המערכת והפלנטה שלכם.

7. סגל המילואים. סגל המילואים הכללי של השרפים המפקחות מוחזק במטות הקונסטלציות. מלאכיות מילואים אלה אינן בלתי-פעילות כלל ועיקר; רבות מהן משמשות כשליחות של סיוע לשליטי הקונסטלציות; אחרות מסופחות לסגל המילואים בסאלווינגטון של הוורונדאדקים הבלתי-מוצבים; ואילו אחרות עשויות להיות מסופחות לבני הוורונדאדק לשם ביצוע משימות מיוחדות, בנים כדוגמת המשקיף הוורונדאדק, ולעיתים כבא-כוחם של הגבוהים ביותר, זה של אורנטיה.

4. שרפים מנהלים

הסדר הרביעי של השרפים מוצב בתפקידי הניהול של המערכות המקומיות. שרפים אלה הינן ילידות בירות המערכות, אך הן מוצבות במספרים גדולים בספירות העליונות והמורונטיות ובעולמות המיושבים. מטבען, השרפים מן הסדר הרביעי מצוידות במתת של יכולת ניהולית יוצאת-דופן. הן הינן עוזרותיהן המוכשרות של המנהלים בחטיבות הנמוכות יותר של ממשל

39:38 (433:2) 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:39 (433:3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:40 (433:4) 6. *The Recorders*. The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:41 (433:5) 7. *The Reserves*. General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:41 (434:1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of

היקום של בן בורא, ועוסקות בעיקר בענייניהן של המערכות המקומיות ושל העולמות המרכיבים אותן. והן מאורגנות לשם שירות באופן הבא:

1. סייעות מנהליות. שרפים מוכשרות אלה משמשות כעוזרותיו הקרובות של ריבון המערכת, בן לאנונדאדק ראשי. הן מעניקות סיוע רב ערך לביצוע הפרטים המורכבים הכלולים בעבודה הניהולית של מטה המערכת. כמו כן, הן משרתות כסוכנות האישיות של שליטי המערכת, נוסעות הלך ושוב במספרים גדולים אל עולמות המעבר השונים ואל הפלנטות המיושבות, ומציאות אל הפועל משימות רבות למען רווחת המערכת ולטובת האינטרסים הפיזיים והביולוגיים של העולמות המיושבים שלה.

מנהלות שרפיות אלה מסופחות גם לממשלות שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים. מרבית הפלנטות ביקום נתון מצויות תחת סמכותם של בן לאנונדאדק משני, ואולם, בעולמות מסוימים, כדוגמת אורנטיה, אירע שיבוש בתוכנית האלוהית. במקרה של עריקה של הנסיך הפלנטארי, שרפים אלה מסתפחות לנאמנים המליכידקים ולבאים אחריהם כסמכות בפלנטה. השליט הנכחי בפועל באורנטיה נעזר בסגל המונה אלף שרפים מן הסדר הגמיש הזה.

2. מדריכות של צדק. אלה הן המלאכיות המציגות את סיכום הראיות הנוגעות לרווחתם הנצחית של בני-אדם ושל מלאכים, בשעה שנושאים אלו מובאים לשיפוט בפני בתי הדין של מערכת או של פלנטה. הן מכינות את התצהירים עבור כל השימועים המקדימים הנוגעים להישרדותם של בני התמותה, תצהירים שלאחר-מכן ממשיכים בדרכם אל בתי הדין הגבוהים יותר של היקום ושל יקום העל, בצירוף התרשומת של אותם תיקים. השרפים האלה מכינות את ההגנה בכל המקרים של הישרדות המוטלת בספק, והן ניחנות בהבנה מושלמת של כל פרט בכל פסקה ובכל סעיף-אישום בתביעה שהוכנה על-ידי מנהלי הצדק של היקום.

אין זו משימתן של מלאכיות אלה לסכל או לדחות את הצדק, אלא להבטיח כי נעשה צדק ללא-רוב המשפיע חסד נדיב והוגנות על כלל היצורים. שרפים אלה פועלות לעיתים מזומנות בעולמות המקומיים, ומופיעות על-פירוב בפני שלשות השיפוט של וועדות הבוררים – בתי הדין לבירורן של אי-הבנות מינוריות. רבות מאלה אשר שירתו בעבר כמדריכות של צדק בתחומים הנמוכים מופיעות לאחר-מכן כקולות החסד בספירות הגבוהות יותר ובסאלווינגטון.

מעט מאוד מדריכות צדק אבדו במהלך המרידה של לוציפר בשטניה, ואולם יותר מרבע מקרב השרפים המנהלות האחרות, ומן הסדרים הנמוכים יותר של הסועדות השרפיות, הלכו שולל והוגו על-ידי ההתחכמויות על אודות חופש אישי משולח-רסן.

the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434:2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434:3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434:4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434:5) It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434:6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

3. פרשניות האזרחות הקוסמית. משבני התמותה המרקיעים השלימו את האימון בעולמות העליונים, קרי תקופת הלימוד הראשונה בנתיבה ביקום, הם רשאים ליהנות מן ההנאות החולפות של הבשלות היחסית – אזרחות בבירת המערכת. אף כי השגתה של כל מטרת הרקעה הינה ההישג העובדתי, בהסתכלות רחבה יותר מטרות שכאלה הינן פשוט אבני דרך בנתיב ההעפלה הממושכת לעבר פרדיס. ואולם, ככל שהצלחות האלה הינן יחסיות, לעולם לא נמנע מן היצור האבולוציוני מלוא הסיפוק החולף מעצם השגת המטרה. מעת לעת מתקיימת הפוגה בהרקעה לעבר פרדיס, תקופה קצרה לשם נשימה, במהלכה עומדים דומם אופקיו של היקום, המעמד של היצור נותר ללא שינוי, והאישיות טועמת את מתק השגת המטרה.

הראשונה מתוך התקופות האלה בנתיבת בן התמותה המרקיע מתרחשת בבירתה של מערכת מקומית. במהלך הפוגה זו תנסו, כאזרחי ירושם, לבטא בחייכם כיצורים את אותם דברים אשר רכשתם במהלך שמונה תקופות החיים הקודמות – הכוללות את זו באורנטיה ואת אלה בשבעת העולמות העליונים.

הפרשניות השרפיות של האזרחות הקוסמית מנחות את האזרחים החדשים של בירות המערכת ומזרזות את הערכתם את אחריותם ממשל היקום. שרפים אלה עומדות גם בקשר קרוב עם הבנים החומריים שבמנהל המערכת, בעודן מציגות את האחריות ואת המוסר הכרוכים באזרחות ביקום בפני בני התמותה החומריים שבעולמות המיושבים.

4. מזרזות של מוסר. בעולמות העליונים אתם מתחילים ללמוד ניהול-עצמי לטובת כל הנוגעים בדבר. הדעת שלכם לומדת שיתוף-פעולה, ולומדת כיצד לתכנן יחד עם הוויות אחרות ונבונות יותר. במטה המערכת, תמשכנה המורות השרפיות לקדם את הערכתכם את המוסר הקוסמי – את יחסי הגומלין בין חופש לבין נאמנות.

מהי נאמנות? הנאמנות הינה פרי ההערכה הנבונה של האחוה ביקום; אף-אחד לא יכול אחד לקחת עוד ועוד מבלי לתת דבר. בשעה שתעפילו במעלה סולם שלבי האישיות, תלמדו, ראשית, להיות נאמנים, ואז – לאהוב, ואז – להיות בנים, ואז אפשר שתוכלו להיות חופשיים; ואולם, לא תוכלו להגשים בעצמכם סופיות של חופש, עד אשר תהפכו לסופיונים, ועד אשר תשיגו מושלמות בנאמנות.

שרפים אלה מלמדות את הפוריות של הסבלנות: שקפיאה במקום מהווה מוות וודאי, וכן שצמיחה מהירה יתר על המידה אף היא התאבדותית; שכפי שטיפת מים נופלת ממקום גבוה מטה, מתקדמת הלאה בזרימתה, ולעולם יורדת ברצף של נפילות קטנות ועוקבות, כך גם בעולמות המורונטיים והרוחניים ההתקדמות הינה תמיד כלפי מעלה – והיא איטית באותה

39:4.7 (434:7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.*

When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435:1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusalem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435:2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435:3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435:4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435:5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

מידה ומתרחשת באמצעות אותם שלבים הדרגתיים.

מזרזות המוסר מציגות לשוכני העולמות המיושבים את חייהם כבני-תמותה בדמות שרשרת רציפה בעלת חוליות רבות. שהותכם הקצרה באורנטיה, בספירה זו של ילדותכם כבני-תמותה, היא אך חוליה אחת יחידה, הראשונה בשרשרת הארוכה העתידה להשתרע על-פני יקומים ובמשך עידי הנצח. אין חשיבות כה רבה למה שתלמדו במהלך החיים הראשונים הללו; חשובה היא חוויית החיים של החיים הללו. ואפילו העבודה בעולם הזה, ככל שתהא בעלת חשיבות, אינה כה חשובה כמו האופן שבו אתם מבצעים את העבודה הזו. אין כל גמול חומרי עבור חיים של יושרה, אך קיימת שביעות-רצון עמוקה – מודעות של ההישג – וזו עולה בהרבה על כל גמול חומרי אשר ניתן להעלות על הדעת.

המפתחות לממלכת השמיים הינם: כנות, עוד כנות, ועוד יותר כנות. כל בני האדם מצוידים במפתחות הללו. בני האדם משתמשים בהם – מתקדמים במעמדם הרוחני – באמצעות החלטות, עוד החלטות, ועוד יותר החלטות. הבחירה המוסרית הגבוהה ביותר הינה הבחירה בעלת הערך האפשרי הגבוה ביותר, ולעולם – בכל ספירה ובכולן – זוהי הבחירה לעשות את רצונו של האל. אם האדם אכן בוחר בכך, אזי הוא הינו כביר, בין שהוא האזרח הדל ביותר של ירושם, או אפילו הפחות שבבני התמותה באורנטיה.

5. המסיעות. אלה הן השרפים המסיעות הפועלות במערכות המקומיות. בשטניה, המערכת שלכם, הן נושאות נוסעים הלך ושוב מירושם, ובנוסף משמשות גם כמסיעות בין-פלנטאריות. רק לעיתים רחוקות חולף יום מבלי ששרפים של מסע משטניה מפקידה תלמיד-אורח כלשהו, או נוסע בעל טבע רוחני או רוחני-למחצה, על חופיה של אורנטיה. חוצות החלל האלה עצמן הינן אלה אשר תישאנה אתכם ביום מן הימים מן העולמות השונים של קבוצת מטה המערכת ואליהם; וכאשר תסיימו את משימתכם בירושם, הן תישאנה אתכם הלאה לעדנטיה. ואולם, בשום מקרה הן לא תישאנה אתכם חזרה לעולם המקור האנושי שלכם. בן-תמותה לעולם אינו חוזר לפלנטה שבה נולד במהלך העידן של קיומו הארעי, ואם הוא יחזור אליה בעידן עתידי כלשהו, תתלווה אליו שרפים של מסע מקבוצת מטה היקום.

6. הרשמיים. שרפים אלה הינן הנאמנות של הרשומות בנות שלושת החלקים של המערכות המקומיות. היכל הרשומות בבירת מערכת הינו מבנה ייחודי: שליש ממנו חומרי, ובני ממתכות זוהרות ומקריסטלים זוהרים; שליש ממנו מורונטי, ועשוי מצימוד של אנרגיה חומרית ורוחנית, אך מצוי מעבר לטווח החיזיון בן התמותה; והשליש הנותר הינו רוחני. הרשמיים מסדר זה מופקדות על מערכת הרשומות הזו, בת שלושת החלקים, ומתחזקות אותה. בני

39:413 (435:6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the work of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the way in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:414 (435:7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he is great, though he be the humblest citizen of Jerusalem or even the least of mortals on Urantia.

39:415 (436:1) 5. *The Transporters*. These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusalem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusalem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:416 (436:2) 6. *The Recorders*. These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first

התמותה המרקיעים ייועצו ראשית בארכיב החומרי; הבנים החומריים והוויות המעבר הגבוהות יותר ייועצו באלו המצויים באולמות המורונטיים; ואילו השרפים ואישיות הרוח הגבוהות יותר של התחום יעינו ברשומות של המחלקה הרוחנית.

7. סגל המילואים. חברות סגל המילואים של השרפים המנהלות בירושם מבלות הרבה מזמן ההמתנה שלהן בהתרועעות, כבנות-לוויה של רוח, עם בני התמותה המרקיעים שזה עתה הגיעו ממגוון העולמות של המערכת – בוגריהם המוסמכים של העולמות העליונים. אחד מן התענוגות במהלך תקופות המנוחה במסגרת שהותכם בירושם, יהא לשוחח עם, ולבקר את, השרפים למודות-המסעות ורבות-הניסיון האלה אשר ממתנות בסגל המילואים.

ואלה בדיוק מערכות היחסים החבריות שהופכות את בירת המערכת למקום כה יקר לליבם של בני התמותה המרקיעים. בירושם תפגשו בראשונה בחברותא המשותפת של בנים חומריים, מלאכיות ועולי רגל מרקיעים. כאן חוברות יחדיו הוויות שהינן רוחניות לחלוטין עם הוויות רוחניות-למחצה ויחידים שהגיוח זה עתה מן הקיום החומרי. הצורות של בני התמותה שונות במקום זה עד מאוד והטווח האנושי של קליטת האור הורחב כך שכולם יוכלו ליהנות מהכרה הדדית ומהבנה אישיותית אוהדת.

5. עוזרות פלנטאריות

לשרפים אלה מטה בבירות המערכות, ואף כי הן מצויות בקשר קרוב עם התושבים האזרחים האדמיים, הן מוצבות בראש ובראשונה בשירות האדמים הפלנטאריים, המרוממים הביולוגיים או הפיזיים של הגזעים החומריים בעולמות האבולוציוניים. העניין בעבודת הסעד של המלאכיות הולך וגובר ככל שזו מתקרבת לעולמות המיושבים, וככל שהיא מתקרבת לבעיות הממשיות שמולן ניצבים הגברים והנשים של הזמן אשר מכינים את עצמם לניסיון להשיג את יעד הנצח.

מרבית העוזרות הפלנטאריות הוסרו מאורנטיה בעקבות קריסת התכנית האדמית, וההשגחה השרפית על עולמכם הועברה במידה מרובה לידיהן של המנהלות, סועדות המעבר ושומרות הגורל. ואולם, העוזרות השרפיות האלה של הבנים החומריים הכושלים שלכם עדיין משרתות באורנטיה בקבוצות הבאות:

1. קולות הגן. כאשר נתיב ההתפתחות האבולוציונית האנושית מגיע לשיאו הביולוגי, תמיד מופיעים הבנים והבנות החומריים, האדמים והחוות, על-מנת להעצים את המשך התפתחות הגזעים באמצעות תרומה בפועל מתוך פלזמת החיים הנעלה שלהם. המטה הפלנטארי של אדם וחווה שכאלה מכונה על-פי-רוב גן העדן, והשרפים האישיות שלהם ידועות

consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436:3) 7. *The Reserves.* The reserve corps of administrator seraphim on Jerusalem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusalem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436:4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusalem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436:5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437:1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437:2) 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices

בדרך-כלל כ"קולות הגן". שרפים אלה מעניקות לאדמים הפלנטאריים שירות יחידני שערכו לא-יסולא-בפז בכל הפרויקטים שלהם, המיועדים לרומם את הגזעים האבולוציוניים מבחינה פיזית ומבחינה אינטלקטואלית. לאחר כישלונם של אדם באורנטיה, כמה מן השרפים האלה נותרו על הפלנטה והוצבו בשירותם של אלו אשר החליפו את אדם בשלטון.

2. רוחות האחוה. ברור כי עם הגעתם של אדם וחווה לעולם אבולוציוני, המשימה להשיג מצב של הרמוניה גזעית ושיתוף-פעולה חברתי בין מגוון הגזעים של עולם זה היא משימה גדולה למדי. רק לעיתים רחוקות רואים גזעים אלו – בעלי הצבעים השונים והטבע המגוון – בעין יפה את תוכנית האחוה האנושית. אנשים פרימיטיביים אלו מבינים את התבונה שביחסי השלום ההדדיים רק כתוצאה מהבשלת החוויה האנושית, ובאמצעות הסעד הנאמן של הרוחות השרפיות של האחוה. ללא עבודתן של שרפים אלה היו מאמצי הבנים החומריים להביא את הגזעים של עולם מתפתח להרמוניה ולקדם אותם מתעכבים עד מאוד. ואילו דבק האדם שלכם בתכנית המקורית לקידום אורנטיה, כי אז כבר היו רוחות האחוה האלה מתמירות עד לעת הזאת את המין האנושי באופן בל-ייאמן. לאור כישלונם של אדם, אכן ראוי לציון העובדה שהסדרים השרפיים הללו הצליחו לקדם את האחוה ולהביא להגשמתה במידה השורה כעת באורנטיה.

3. נשמות השלום. אלפי השנים הראשונות למאמצי קידום האדם האבולוציוני מתאפיינות במאבקים רבים. שלום אינו המצב הטבעי בעולמות החומריים. העולמות מכירים בראשונה "בשלום על-פני ארץ ורוח טובה נושבת באדם" רק הודות לסעד נשמות השלום השרפיות. אף כי רבים ממאמציהן המוקדמים של מלאכיות אלה באורנטיה סוכלו, וְוֹנָה, מנהיגת נשמות השלום בימיו של אדם, הושארה באורנטיה ומסופחת כעת לצוות של המושל הכללי השוכן. וזוהי אותה וְוֹנָה אשר הצהירה כמנהיגת הגייסות השרפיים אל העולמות, עם הולדתו של מיכאל, "כבוד לאל אשר בהאווה, ובארץ שלום ורוח טובה באנשי רצונו".

בעידנים המתקדמים יותר של האבולוציה הפלנטארית, שרפים אלה ממלאות תפקיד בהחלפת רעיון כפרת העוונות במושג ההתכוונות האלוהית כפילוסופיית ההישרדות של בני התמותה.

4. רוחות האָמון. החשד הינו התגובה הטבעית של האדם הפרימיטיבי; מעצם טבעם, מאבקי ההישרדות של העידנים המוקדמים אינם מחוללים אָמון. האָמון הינו רכישה אנושית חדשה המגיעה הודות לסעד השרפים האלה של השלטון האדמי. וזוהי משימתן לנטוע אָמון בדעת בני האדם המתפתחים. האלים נותנים אָמון רב; האב האוניברסאלי מוכן להעניק מעצמו בחופשיות – את המכוון – על-מנת להתקשר

of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:54 (437:3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:55 (437:4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize "peace on earth and good will among men" through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, "Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men."

39:56 (437:5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:57 (437:6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself – the Adjuster – to man's association.

עם האדם.

קבוצת שרפים שלמה זו הועברה לידי שלטון החדש לאחר הכישלון האדמי, ומאז הן המשיכו בעבודתן באורנטיה. והן לא נכשלו לחלוטין בעבודתן, הואיל וכעת מתפתחת באורנטיה ציוויליזציה המגלמת בקרבה רבים מן האידיאלים שלהן על אודות ביטחון ואמון.

בעידנים הפלנטאריים המתקדמים יותר, שרפים אלה מרחיבות את הערכת האדם לאמת לפיה חוסר-הוודאות הינו הסוד להמשניות מעניקת סיפוק. הן מסייעות לפילוסופים בני התמותה להבין שכל-אימת שהבורות הכרחית לשם הצלחה, יאה זה בבחינת טעות אדירה שהיצור יידע את העתיד. הן מגבירות את התיאבון של האדם למתיקות שבחוסר הוודאות, לרומנטיות ולקסם שבעתיד בלתי-ידוע ומעורפל.

5. המסיעות. המסיעות הפלנטאריות משרתות את העולמות היחידניים. רוב ההוויות עוטות-השרף אשר מובאות לפלנטה הזאת מצויות במעבר; הן רק עוצרות לחניית-ביניים; והן מצויות תחת השגחת השרפים המסיעות המיוחדות שלהן; ואולם, קיים מספר גדול של שרפים כאלה אשר מוצבות באורנטיה. אלה הן אישיות המסע הפועלות מן הפלנטות המקומיות, כגון מאורנטיה לירושם.

הרעיונות המקובלים שלכם על אודות מלאכיות התקבלו באופן הבא: במשך הרגעים המעטים שלפני המוות הפיזי, מתרחשת לעיתים בדעת האנושית תופעה של מחזירות, ותודעה מתעמעמת זאת מדמה לראות חזיון של דבר-מה בצורת המלאכית המסייעת, ודבר זה מתורגם מיידית למובנים הרגילים של המושג השגור על אודות מלאכים המצוי בדעתו של היחיד.

מקורו של המושג השגוי לפיו למלאכים יש כנפיים אינו רק ברעיון הקדום שנדרשות להן כנפיים על-מנת לעוף באוויר. לעיתים הורשו בני-אדם להתבונן בשרפים בשעה שאלה הוכנו לשירות-הסעה, והמסורות על אודות חוויות אלה קבעו במידה רבה את המושג האורנטי על אודות מלאכיות. כאשר מתבוננים בשרפים מסיעה המתכוננת לקבל נוסע למסע בין-פלנטארי, ניתן לחזות במה שנראה כשני זוגות של כנפיים הנפרשות מראשה של המלאכית ועד לרגליה. לאמיתו של דבר, "כנפיים" אלה הינן מבודדים אנרגטיים – מגן-חיכוך.

כאשר הוויות שמימיות נעטפות-בשרף על-מנת להיות מוסעות מעולם אחד למשנהו, הן מובאות למטה של אותה ספירה, ושם, לאחר רישום כיאות, הן מורדמות לתוך תנומת המסע. בינתיים, עוברת השרפים המסיעה לתנוחה אופקית בדיוק מעל לקוטב האנרגיה היקומי של הפלנטה. בעוד שהמגנים האנרגטיים פתוחים לרווחה, ממקמת האישיות הנמה במיומנות ביד העוזרים השרפיים שבתפקיד, ממש מעל למלאכית המסע. או אז נסגרים בזהירות

39:58 (438:1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:59 (438:2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:510 (438:3) 5. The Transporters. The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusalem.

39:511 (438:4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:512 (438:5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:513 (438:6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport

ומכאננים הן הזוג העליון של המגנים והן הזוג התחתון.

וכעת, תחת השפעת השנאים והמשדרים, מתחילה מטמורפוזת מוזרה בשעה שהשרפים מתכוננת להיכנס אל זרמי האנרגיה של מעגלי היקום. מבחוץ נדמה שהשרפים גדלה ומתחדדת בשני קצותיה והופכת כה אפופה באור מוזר בגוון ענבר, עד שבמהרה לא ניתן להבחין עוד באישיות העטופה-בשרף. כאשר הכול מוכן ליציאה, מפקד השילוח עורך את הבדיקות הנדרשות של רכב החיים, ומבצע את הבדיקות השגרתיות על-מנת לוודא אם המלאכית נכנסה כראוי למעגל; אז הוא מצהיר כי הנוסע עטוף-בשרף כיאות, כי האנרגיות מכוונות, המלאכית מבודדת, והכול מוכן להבזק השילוח. אז תופשים שניים מהבקרים המכאניים את עמדותיהם. עד לנקודה זו השרפים המסיעה כבר הפכה שקופה-כמעט ורטטת, וצורתה צורת טורפדו של אוריות בוהקת. כעת מזמן משלח המסע של העולם את סוללות העזר של שני האנרגיה החיים, לרוב אלף במספר; בעודו מצהיר על יעד המסע, הוא מתקרב ונוגע בנקודה הקרובה של הרכב השרפי, אשר נורה קדימה במהירות הברק, ומותיר אחריו שובל אוריות שמימי המשתרע עד לקצוות האטמוספירה של הפלנטה. בתוך פחות מעשר דקות, המחזה המדהים הזה יאבד אפילו מיכולת הראייה השרפית המועצמת.

בעוד שתשדורות חלל פלנטאריות מתקבלות בצהרי-היום בקו האורך של המטה הרוחני המצוין, המסיעות משולחות מאותו מקום בחצות הליל. זהו הזמן המתאים ביותר ליציאה ומשמש כשעה הסטנדרטית כל עוד לא הוגדר אחרת.

6. הרשמיים. אלה הן נאמנות המשמורת של העניינים המרכזיים של הפלנטה כפי שהיא פועלת כחלק מהמערכת, וכפי שהיא קשורה לממשל היקום ונוגעת אליו. הן פועלות לרישום העניינים הפלנטאריים, אך אין להן כל נגיעה לנושאים הקשורים לחיי היחידים ולקיומם.

7. סגל המילואים. סגל המילואים של השרפים הפלנטאריות של שטניה מוחזק בירושם, בסמיכות קרובה לסגל המילואים של הבנים החומריים. סגל מילואים שופע זה מספק בנדיבות את הדרוש לכל סוגי הפעילויות המרובות של סדר שרפי זה. מלאכיות אלה הינן גם שליחות השדרים האישיים של המערכת המקומית. הן משרתות בני-תמותה של מעבר, מלאכיות, ואת הבנים החומריים, כמו גם שוכנים אחרים של מטה המערכת. אף כי אורנטיה מצויה בעת הנוכחית מחוץ למעגלים הרוחניים של שטניה ושל נורלטיאדק, אתם שומרים על קשר הדוק עם העניינים הבין-פלנטאריים, הואיל

angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:514 (438:7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:515 (439:1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:516 (439:2) 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:517 (439:3) 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusalem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from

ושליחות אלה מירושם מגיעות לעיתים תכופות לעולם זה, כמו גם לכל יתר הספירות של המערכת.

Jerusalem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. סועדות של מעבר

כפי ששמן עשוי להציע, שרפים סועדות של מעבר משרתות בכל מקום שבו הן יכולות לתרום למעבר של היצור מן המצב החומרי אל המצב הרוחני. מלאכיות אלה משרתות החל בעולמות המיושבים וכלה בבירות המערכת, ואולם, אלה הנכחות כעת בשטניה משקיעות את מיטב מאמציהן למען חינוך בני התמותה השורדים בשבעת העולמות העליונים. סעד זה משתנה בהתאם לשבעת סדרי המשימות הבאים:

1. מבשרות שרפיות.
2. פרשניות של גזע.
3. מתכננות דעת.
4. יעצות מורונטיות.
5. טכנאיות.
6. רשמיים-מורות.
7. סועדות של מילואים.

עוד על אודות סועדות שרפיות אלה הפועלות בעבור המרקיעים המצויים בשלב המעבר, תלמדו במסגרת המסמכים הדנים בעולמות העליונים ובחיים המורונטיים.

7. שרפים של העתיד

מלאכיות אלה אינן סועדות באופן נרחב, מלבד בעולמות הוותיקים יותר ובפלנטות המתקדמות יותר של נבאדון. מספר גדול מהן שמור כעת כעתודת מילואים בעולמות השרפיים שבקרבת סאלווינגטון, שם הן עוסקות בעיסוקים הנוגעים להפצעתו העתידית של עידן אור וחיים בנבאדון. שרפים אלה אכן פועלות בנוגע לנתיבת ההרקעה של בני-התמותה, ואולם, הן סועדות כמעט אך ורק את אותם בני-תמותה אשר שורדים באמצעות אחד מהאופנים המותאמים של סדרי ההרקעה.

הואיל ולמלאכיות האלה אין כעת נגיעה ישירה לאורנטיה ולשוכניה, הינו סבורים כי מוטב שנשמור לעצמנו את תיאור פעילויותיהן המרתקות.

8. ייעוד שרפי

מקורן של השרפים הינו ביקום המקומיים, וכמה מהן מגיעות לשירות של ייעודן בעולמות אלה ממש. בעזרתן ובסיוען של הרב-מלאכיות

6. TRANSITION MINISTERS

^{39.61 (439.4)} As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- ^{39.62 (439.5)} 1. Seraphic Evangels.
- ^{39.63 (439.6)} 2. Racial Interpreters.
- ^{39.64 (439.7)} 3. Mind Planners.
- ^{39.65 (439.8)} 4. Morontia Counselors.
- ^{39.66 (439.9)} 5. Technicians.
- ^{39.67 (439.10)} 6. Recorder-Teachers.
- ^{39.68 (439.11)} 7. Ministering Reserves.

^{39.69 (439.12)} More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

^{39.71 (440.1)} These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

^{39.72 (440.2)} Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

^{39.81 (440.3)} Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and

הבכירות, עשויות שרפים אחדות להיות מורמות לתפקידים המרוממים של כוכבי ערב זוהרים, בעוד שאחרות מגיעות למעמד ולשירות כמתאמות העלומות של כוכבי הערב. ועדיין, אף שהן רשאיות לנסות הרפתקאות אחרות במסגרת הייעוד ביקום המקומי, שרפינגטון לעולם נותר המטרה הנצחית של כלל המלאכיות. שרפינגטון הינו הסף המלאכי של פרדיס ושל השגת האלוהות, והוא ספירת המעבר מסעד הזמן לשירות המרומם של הנצח.

השרפים עשויות להגיע לפרדיס בעשרות דרכים – ואף במאות – ואולם הדרכים החשובות ביותר, כפי שהן נפרשות במסמכים אלו, הן הבאות:

1. לזכות בכרטיס כניסה למשכן השרפי פרדיס באופן אישי הודות להשגת מושלמות בשירות מיוחד כאומנית שמימית, כיועצת טכנית או כרשמיית שמימית. להפוך לבת-לוויה של פרדיס וכך, לאחר ההגעה למרכזם של כל הדברים, להפוך אולי לסועדת נצחית וליועצת לסדרים השרפיים והאחרים.

2. להיקרא לשרפינגטון. תחת תנאים מסוימים, שרפים מקבלות פקודה מגבוה; לעיתים, בנסיבות אחרות, המלאכיות מגיעות לפרדיס תוך זמן קצר בהרבה מאשר בני-תמותה. ואולם, בלא תלות במידת כישוריו של כל זוג שרפי שהוא, הן אינן יכולות ליזום בעצמן יציאה לשרפינגטון, או לכל מקום אחר. רק שומרות הגורל המוצלחות יכולות להיות בטוחות בהתקדמותן לפרדיס תוך צעידה מדורגת בנתיב של הרקעה אבולוציונית. על כל האחרות להמתין בסבלנות עד להגעת השליחות מפרדיס בדמות הסופרנאפים השלישוניות, אשר מגיעות ובידיהן הזימונים המצויים עליהן להופיע שם בגבוהים.

להגיע לפרדיס באמצעות הטכניקה האבולוציונית של בני התמותה. הבחירה העליונה של שרפים בנתיבת הזמן הינה לקבל תפקיד של מלאכית שומרת על-מנת שתוכלנה להגיע לנתיבת הסופיונות ולהפוך ראיות להצבה בספירות הנצחיות של השירות השרפי. שומרות אישיות כאלה של ילדי הזמן מכוונות שומרות של גורל, שם המעיד על כך שהן שומרות על יצורים בני-תמותה הצועדים בנתיב הגורל האלוהי, ובעשותן כן הן קובעות לעצמן את גורלן הגבוה.

שומרות של גורל מגיעות משורותיהן של האישיות המלאכיות המתקדמות ביותר מכל סדרי השרפים אשר נמצאו מוכשרים לשם שירות זה. לכל בני התמותה השורדים בעלי ייעוד של היתוך-עם-מכוון יש שומרות זמניות, והצבתן של עמיתות אלה עשויה להפוך להצבת קבע בשעה שבני התמותה השורדים משיגים את רמת ההתפתחות האינטלקטואלית והרוחנית הנדרשת. בטרם עוזבים בני-התמותה המרקיעים את העולמות העליונים, לכולם יש זה מכבר עמיתות שרפיות קבועות. קבוצה זו של רוחות סועדות נידונה בהקשר של המסמכים

counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

^{3982(440.4)} Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

^{3983(440.5)} 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

^{3984(440.6)} 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

^{3985(440.7)} 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

^{3986(440.8)} Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

הנוגעים לאורנטיה.

מלאכיות אינן יכולות להגיע אל האל ממקור מן הרמה האנושית, זאת משום שהן נבראו "אך מעט גבוה מכך"; ואולם בתבונה נקבע, כי אף שאינן יכולות להתחיל מן התחתית, מישורי השפלה הרוחניים של הקיום האנושי, הן רשאיות לרדת עד לאלו המתחילים מן התחתית ולהנחות יצורים שכאלו, צעד אחר צעד, עולם אחר עולם, עד לשערי האוונה. כאשר עוזבים בני התמותה המרקיעים את אורסה על-מנת להתחיל במעגלי האוונה, אותן שומרות אשר סופחו אליהם לאחר החיים בגוף, תיפרדנה לזמן-מה לשלום משותפיהם עולי הרגל, בעודן עושות את דרכן לשרפינגטון, היעד של המלאכיות ביקום המקיף. שם תנסינה שומרות אלה להשיג - וללא ספק גם תשגנה - את שבעת מעגלי האור השרפי.

רבות מן השרפים המוצבות כשומרות של גורל במשך החיים החומריים, אך לא כולן, מלוות את עמיתיהם בני התמותה בחצותם את מעגלי האוונה, ושרפים מסוימות אחרות עוברות דרך מעגלי היקום המרכזי באופן שונה לחלוטין מהרקעתם של בני התמותה. ואולם, בלא תלות בנתיב ההרקעה, כלל השרפים האבולוציוניות חוצות את שרפינגטון, ורובן עוברות דרך חוויה זו במקום לעבור דרך מעגלי האוונה.

שרפינגטון הינה ספירת הייעוד בעבור המלאכיות, וההישג שלהן בעולם זה שונה למדי מהתנסויות עולי הרגל בני התמותה באספדינגטון. עד להגיען לשרפינגטון, מלאכיות אינן בטוחות לחלוטין בעתידן הנצחי. אף מלאכית אשר הגיעה לשרפינגטון מעולם לא סתתה מדרך הישר; חטא לא יוכל למצוא הד בלבבה של שרפים של השלמה.

הבוגרות של שרפינגטון מוצבות באופן מגוון: שומרות של גורל שהתנסו בחציית מעגל-האוונה נכנסות על-פי-רוב אל סגל הסופיונים של בני התמותה. שומרות אחרות, אשר עברו את מבחני הנפרדות של האוונה, מצטרפות לעיתים מזומנות לעמיתיהן בני התמותה בפרדיס, ואחדות הופכות להיות בנות הלוויה הנצחיות של הסופיונים בני התמותה; זאת בעוד שאחרות נכנסות לסגלי הסופיונים האלמותיים השונים, רבות מתקבלות לסגל ההשלמה השרפי.

9. סגל ההשלמה השרפי

לאחר שהשיגו את אבי הרוחות ומשהתקבלו לשירות ההשלמה השרפי, לעיתים מוצבות המלאכיות לשירות הסעד של העולמות שהתייצבו באור ובחיים. הן זוכות להיות מסופחות להוויות הגבוהות ששולשו ביקומים ולשירותים המרוממים של פרדיס ושל האוונה. שרפים אלה של היקומים המקומיים פיצו באופן התנסותי על הפער בפוטנציאל האלוהות אשר הפריד קודם לכן בין לבין הרוחות הסועדות של היקום המרכזי ושל יקומי-העל. מלאכיות מסגל

^{3987 (441.1)} It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

^{3988 (441.2)} Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

^{3989 (441.3)} Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

^{3990 (441.4)} The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

^{3991 (441.5)} After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and

ההשלמה השרפי משרתות קשותפוט הסקונאפים של יקומי-העל וקעזרות לסדרים הגבוהים של הסופרנאפים של פרדיס-האוונה. בעבור מלאכיות שכאלה נתיבת הזמן הסתיימה; ומכאן ואילך הן הינן לנצח משרתות האל, בנות הלוויה של אישיות אלוהית, וחברותיהן של סופיוני פרדיס.

מספרים ניכרים מקרב השרפים של ההשלמה שבות ליקומים שבהן נולדו, על-מנת להשלים בהם את סעד המתת האלוהי באמצעות סעד המושלמות ההתנסותית. נבאדון הינו מן היקומים הצעירים יחסית, ולפיכך לא ניתן למצוא בו בוגרות שרפינגטון שבות כה רבות, כפי שניתן למצוא בתחומים וותיקים יותר; ואף-על-פי-כן, היקום המקומי שלנו מצויד באופן מספק בשרפים של השלמה, וזאת בשל המשמעות לכך שהעולמות האבולוציוניים מציגים דרישה גוברת לשירותיהן ככל שהם מתקרבים למעמד של אור וחיים. שרפים של השלמה משרתות כעת באופן נרחב יותר יחד עם סדרי השרפים העליונות, ואולם כמה מהן משרתות עם כל אחד מן הסדרים המלאכיים האחרים. ואפילו עולמכם שלכם נהנה מן הסעד הנרחב של שנים-עשר צוותים מתמחים מסגל ההשלמה השרפי; שרפים מומחיות אלה בפיקוח פלנטארי מלוות כל נסיך פלנטארי חדש המתמנה למשימה בעולמות המיושבים.

דרכי סעד רבות ומרתקות פתוחות בפני השרפים של ההשלמה, ואולם בדיוק כפי שכולן השתוקקו לקבל על עצמן משימה כשומרות של גורל בימי טרום-פרדיס, כך הן מבקשות יותר מכל, בעת ההתנסות שלאחר-פרדיס, לשרת כסייעות של מתת בעבור בני פרדיס המתגשמים בגוף. הן עדיין מקדישות עצמן באופן עילאי לאותה תוכנית אוניברסאלית שבה היצורים בני התמותה בעולמות האבולוציוניים מתחילים את מסעם הארוך והממושך לעבר יעד האלוהות והנצחיות של פרדיס. ולאורך כל הרפתקת בני התמותה של מציאת האל ושל השגת מושלמות אלוהית, סועדות רוח אלה של ההשלמה השרפית, יחד עם הרוחות הסועדות הנאמנות של הזמן, הינן תמיד ולנצח חברותיכם האמיתיות ועוזרותיכם האמונות.

[הוצג על-ידי מליצדק הפועל בהתאם לבקשת מפקדת הגייסות השרפיים של נבאדון.]

superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39.2 (441.9) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

מסמך 40. בני האל המרקיעים

041 ⇨

הספר של אורנטיה

039 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 40
בני האל המרקיעים

סעיפים

מבוא

1. שרפים אבולוציוניים
2. בנים חומריים מרקיעים
3. אמצעיוניות מועתקות
4. מכווננים בעלי-אישיות
5. בני-תמותה של זמן ומרחב
6. בני האמונה של האל
7. בני-תמותה מותכי-אב
8. בני-תמותה מותכי-בן
9. בני-תמותה מותכי-רוח
10. גורלות המרקיעים

PAPER 40

THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

מבוא

כפי שאירע בנוגע לרבות מהקבוצות העיקריות של הוויות ביקום, התגלו גם שבע מחלקות כלליות של בני האל המרקיעים:

1. בני-תמותה מותכי-אב.
2. בני-תמותה מותכי-בן.
3. בני-תמותה מותכי-רוח.
4. שרפים אבולוציוניים.
5. בנים חומריים מרקיעים.
6. אמצעיוניות מועתקות.
7. מכווננים בעלי-אישיות.

סיפורן של הוויות אלה – החל מבני התמותה שמוצאם-מן-החי של העולמות האבולוציוניים ועד למכווננים בעלי האישיות של האב האוניברסאלי – מציג סקירה מרהיבה של המתת נטולת הרבב של אהבה אלוהית ושל המחילה האדיבה על הכבוד, דרך כל הזמנים

INTRODUCTION

^{40:1 (443:1)} AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

- ^{40:2 (443:2)} 1. Father-fused Mortals.
- ^{40:3 (443:3)} 2. Son-fused Mortals.
- ^{40:4 (443:4)} 3. Spirit-fused Mortals.
- ^{40:5 (443:5)} 4. Evolutionary Seraphim.
- ^{40:6 (443:6)} 5. Ascending Material Sons.
- ^{40:7 (443:7)} 6. Translated Midwayers.
- ^{40:8 (443:8)} 7. Personalized Adjusters.

^{40:9 (443:9)} The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-

וברחי כל היקומים של הבריאה עצומת-
הממדים של אלוהויות פרדיס.

מסמכים אלו החלו בהצגת האלוהויות, והתיאור, שגולל קבוצה אחר קבוצה, הלך וירד במורד הסולם האוניברסאלי של ההוויות החיות, עד אשר הגיע אל סדר החיים הנמוך ביותר הניחן בפוטנציאל אלמוות; וכעת, נשלחתי אנכי מסאלווינגטון – אנכי שהייתי בזמן מן הזמנים בן-תמותה אשר מקורו בעולם אבולוציוני של חלל – על-מנת להמשיך ולהרחיב את היריעה של הסקירה על אודות התכלית הנצחית של האלים באשר לסדרי הבנים המרקיעים, ובייחוד באשר ליצורים בני התמותה של הזמן והמרחב.

מכיוון שרובו של תיאור זה יוקדש לדיון בשלושת הסדרים הבסיסיים של בני-תמותה מרקיעים, נתייחס ראשית לסדרי הבנים המרקיעים אשר אינם בני-תמותה – השרפים, האדמי, האמצעיוני והמקונן.

1. שרפים אבולוציוניים

יצורים בני-תמותה אשר מוצאם-מן-החי אינם ההוויות היחידות אשר להן הזכות ליהנות מהיותן בנים; הגייסות המלאכיים שותפים אף הם להזדמנות הנשגבת להגיע לפרדיס. וגם שרפים שומרות משיגות מעמד של בנים מרקיעים באמצעות התנסות ושירות עם בני התמותה המרקיעים של הזמן. מלאכיות כאלה מגיעות לפרדיס דרך שרפינגטון, ורבות מהן אפילו מתקבלות לסגל הסופיונות של בני התמותה.

הטיפוס לעבר הגבהים הנשגבים של היות בנים סופיוניים מעם האל הינו הישג של מומחיות בעבור מלאכיות, הישג העולה בהרבה על הישרדות הנצח שלכם, המושגת באמצעות תכניתו של הבן הנצחי וסיועו הקיים-לעולם של המקונן השוכן; ואולם, השרפים השומרות, ולעיתים אף אחרות, אכן מסוגלות להרקעות שכאלה.

2. בנים חומריים מרקיעים

הבנים החומריים של האל נבראים ביקום המקומי לצד המלכיצדקים ועמיתיהם, וכולם מסווגים כבנים יורדים. ואכן, האדמים הפלנטאריים – הבנים והבנות החומריים של העולמות האבולוציוניים – הינם בנים יורדים, אשר יורדים אל העולמות המיושבים מספירות המקור שלהם, בירות המערכות המקומיות.

כאשר אדם וחווה שכאלו מצליחים באופן מלא במשימתם הפלנטארית המשותפת כמזוממים ביולוגיים, אזי הם חולקים בגורל של שוכני עולמם. כאשר עולם שכזה מתייצב בשלבים המתקדמים של אור וחיים, בן ובת חומריים נאמנים אלו מורשים לפרוש מכל

flung creation of the Paradise Deities.

400.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

400.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

401.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

401.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

402.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

402.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign

תפקידיהם הניהוליים בפלנטה, ולאחר שהם משוחררים באופן הזה מהרפתקת הירידה, הם מורשים להירשם ברשומות היקום המקומי כבנים חומריים אשר הפכו-למושלמים. בדומה לכך, כאשר משימה פלנטארית מתעכבת ממושכות, עשויים הבנים החומריים המצויים במעמד נ"ח – אזרחי המערכות המקומיות – לפרוש מפעילויות הספירות אשר בהן רכשו מעמד, ולהירשם באותו אופן כבנים חומריים אשר הפכו-למושלמים. לאחר סיום השלבים הרשמיים הללו, אדמים וחוות משוחררים שכולו מוקרים כבנים מרקיעים של האל ועשויים לצאת באופן מיידי למסע הארוך להאוונה ולפרדיס, המתחיל בדיוק במקום של מעמדם ושל הישגם הרוחני הנוכחיים. ומסע זה הם עושים בלוויית בני התמותה ובני-אל מרקיעים אחרים, והם ממשיכים עד אשר הם מוצאים את האל ומתקבלים לסגל הסופיות של בני התמותה בשירות הנצחי של אלוהיות פרדיס.

3. אמצעיוניות מועתקות

למרות שהן מנועות מן התועלות המיידיות של המתת הפלנטארית של בני האל היורדים, ולמרות שההרקה לפרדיס מתעכבת לאורך זמן רב, אף-על-פי-כן, מעט לאחר שפלנטה אבולוציונית הגיעה לעידי הביניים של אור ושל חיים (אם לא לפני כן), שתי קבוצות הבריות האמצעיוניות משוחררות מתפקידיהן בפלנטה. לעיתים מרביתן מועתקות, יחד עם בני-דודיהן האנושיים, ביום ירידת מקדש האור ורוממות הנסיך הפלנטארי לדרגה של ריבון פלנטארי. עם שחרורם מן השירות הפלנטארי, שני הסדרים נרשמים ביקום המקומי כבני אל מרקיעים ומתחילים מיידית בהרקה הארוכה לעבר פרדיס, ובאותן דרכים ממש אשר צוו לשם התקדמות הגזעים בני התמותה של עולמות החומר. הקבוצה הראשית נועדה להגיע לסגל הסופיות השונים, אך האמצעיוניות המשניות, או האמצעיוניות האדמיות, מנתבות כולן לשם גיוס לסגל הסופיות של בני התמותה.

4. מכיוונים בעלי-אישיות

כאשר בני התמותה של הזמן נכשלים בהשגת הישרדותה הנצחית של נשמתם במהלך שותפותם בפלנטה עם מתנות הרוח של האב האוניברסאלי, כישלון שכזה לעולם אינו מתרחש, בשום אופן שהוא, כתוצאה מהזנחה מצדו של המכוון בתפקיד, בסעד, בשירות או במסירות. בעת מותו של בן התמותה, משגוחים נטושים אלו שבים לדיווינגטון, ובהמשך, לאחר משפטו של זה אשר לא שרד, הם עשויים להיות מוצבים מחדש בעולמות הזמן והמרחב. לעיתים, לאחר תקופות שירות חוזרות כאלה, או לאחר התנסות יוצאת דופן כלשהי, כדוגמת פעילות מכיוון שכן של בן מתת שהתגשם בגוף,

all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

^{4031 (444.3)} Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

^{4041 (444.4)} When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

מכווננים יעילים אלו הופכים לאישיות ביד האב האוניברסאלי.

מכווננים בעלי אישיות הינם הוויות מסדר ייחודי בל-ישוער. במקור היה מעמדם קיומי קדם-אישיותי, והם רכשו התנסות באמצעות השתתפות בחייהם ובנתיבותיהם של בני התמותה הנמוכים של עולמות החומר. ומכיון שמקור האישיות אשר הוענקה למכוונני המחשבה המנוסים הללו הינו במעין השופע של הסעד האישי המתמשך של האב האוניברסאלי המעניק אישיות התנסותית ליצירי בריאתו, מכווננים בעלי אישיות אלו מסווגים כבני-אל מרקיעים, הסיווג הגבוה ביותר מכל סדרי הבנים הללו.

404.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. בני-תמותה של זמן ומרחב

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

בני התמותה מייצגים את החוליה האחרונה בשרשרת של אותן הוויות המכוננות בני האל. המגע האישי של הבן המקורי והנצחי עובר הלאה ומטה דרך סדרת התגלמויות אישיות בעלות מידת אלוהיות הולכת ומתמעטת ומידת אנושיות הולכת וגדלה, עד אשר סדרה זו מגיעה להוויה הדומה לכם עד מאוד, הוויה אשר תוכלו לראותה, לשמעה ואף לגעת בה. או אז אתם נעשים מודעים רוחנית לאמת הכבירה אשר אתם עשויים לתפוש באמונתכם – שאתם הינכם בניו של האל הנצחי!

405.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

ובאופן דומה מתקרבת הרוח המקורית והאינסופית, באמצעות סדרת סדרים ארוכה בעלי מידת אלוהיות הולכת ומתמעטת ומידת אנושיות הולכת וגדלה, קרוב יותר ויותר אל היצורים הנאבקים של העולמות, ומגיעה אל גבול ביטוייה במלאכיות – אשר נבראתם נמוכים מהן אך במעט – ואשר שומרות ומנחות אתכם באופן אישי במסע החיים בנתיבתכם כבני-תמותה של הזמן.

405.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

האל האב איננו מנמיך עצמו, ואיננו יכול לעשות כן, על-מנת ליצור קשר אישי כה קרוב עם המספר האינסופי-כמעט של יצורים מרקיעים המצויים ברחבי יקום היקומים. ואולם האב איננו משולל קשר אישי עם יצוריו הנמוכים; אתם אינכם נעדרים נוכחות אלוהית. למרות שהאל האב איננו יכול להימצא עמכם באופן של התגשמות ישירה של האישיות, הוא מצוי בקרבכם והינו מעצמכם באמצעות זהות מכוונני המחשבה השוכנים, המשגוחים האלוהיים. וכך מגיע האב, המצוי במרחק הרב ביותר מכם באישיות וברוח, לקרבה המרבית אליכם במעגל האישיות ובנגיעת הרוח של ההתייחדות הפנימית עם נשמותיהם ממש של בניו ובנותיו בני התמותה.

405.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

ההזדהות עם הרוח מהווה את סוד הישרדות האישיות, והיא זו הקובעת את גורל ההרקה הרוחנית. ומכיון שמכוונני המחשבה הינם הרוחות היחידות בעלות פוטנציאל של

405.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the

היתוך המזדהות עם האדם במהלך חייו בגוף, בני התמותה של הזמן והחלל מסווגים בעיקר בהתאם ליחסם למתנות אלוהיות אלה, למשגוחי המסתורין השוכנים. וסיווג זה מתבצע כדלקמן:

1. בני-תמותה אשר בהם שוהה מכוון באופן ארעי או התנסותי.

2. בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוון.

3. בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוון.

סדרה מספר אחת – בני תמותה אשר בהם שוהה מכוון באופן ארעי או התנסותי. בסדרה זו נעשה שימוש ארעי בכל פלנטה מתפתחת במהלך השלבים המוקדמים של כלל העולמות המיושבים, למעט אלו הנמנים עם הסדרה השנייה.

בני התמותה הנמנים עם סדרה מספר אחת מאכלסים את עולמות החלל במהלך העידנים המוקדמים יותר של התפתחות האנושות, והם ניחנים בסוגים הפרימיטיביים ביותר של דעת אנושית. בעולמות רבים כאורנטיה של העידן הטרומ-אדמי, מספרים גדולים של בני-אדם פרימיטיביים מן הסוגים הגבוהים והמתקדמים יותר משיגים יכולת הישרדות, אך הם נכשלים בהשגת היתוך עם המכוון. במשך עידנים על-גבי עידנים, בטרם מעפיל האדם לרמה גבוהה יותר של רצון רוחני, שוכנים המכוונים בדעתם של יצורים נאבקים אלו במהלך חייהם הקצרים בגוף, וברגע שמתחילים המכוונים לשכון בקרבם של יצורים רצוניים אלו, מתחילות לפעול המלאכיות השומרות. אף שלבני התמותה הנמנים עם הסדרה הראשונה אין שומרות אישיות, יש להם שומרות קבוצתיות.

המכוון ההתנסותי נותר עם האדם הפרימיטיבי לאורך כל חייו בגוף. המכוונים תורמים רבות להתקדמותו של האדם הפרימיטיבי, אך הם אינם מסוגלים ליצור איחודים של נצח עם בני-תמותה מעין אלו. הסעד הארעי של המכוון תורם להשגת שני דברים: ראשית, המכוונים עצמם רוכשים ניסיון ממשי ורב-ערך של טיב האינטלקט האבולוציוני ושל אופן פעולתו, התנסות אשר ערכה לא-יסולא-בפז בהקשר של המגעים המאוחרים יותר בעולמות אחרים עם יצורים ברמת התפתחות גבוהה יותר. שנית, השוהות הזמנית של המכוון תורמת רבות להכנת נושאים בני התמותה לאפשרות עתידית שיתוכו עם הרוח. כלל הנשמות מבקשות-האל מסוג זה משיגות חיי-נצח באמצעות החיבוק הרוחני של רוח האם של היקום המקומי, ובכך הופכות לבנות-תמותה מרקיעות במסגרת תכנית היקום המקומי. אנשים רבים מאורנטיה של טרום העידן האדמי קודמו באופן הזה אל העולמות העליונים של שטניה.

האלים אשר ציוו כי בן התמותה יטפס מעלה אל רמות גבוהות יותר של אינטלקט רוחני, דרך עידינים ממושכים ורצופי מבחנים וקשיים התפתחותיים, מתחשבים במעמדו ובצרכיו של

mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

405.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

405.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

405.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

405.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

405.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

405.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

405.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at

בן התמותה בכל שלב ושלב של הטיפוס; ולעולם הם הינם הוגנים וצודקים כלפיו באופן אלוהי, ואפילו גומלים לו חסד רוי-קסם בעת משפטיהם הסופיים של בני-תמותה נאבקים אלו של הימים המוקדמים של הגזעים המתפתחים.

סדרה מספר שתיים – בני-תמותה מסוגים שאינם מותכי-מכוון. אלו הינם סוגים מיוחדים של בני-אדם אשר אינם מסוגלים להגיע לאיחוד של נצח עם מכוונניהם השוכנים. הסיווג המבחין בין בני-תמותה בעלי מוח אחד, לבין בעלי שניים או שלושה מוחות, איננו מהווה גורם המשפיע על ההיתוך עם מכוון; כלל בני התמותה הללו דומים אלו לאלו, ואולם בני-תמותה מן הסוגים אשר אינם-מותכי-מכוון מהווים סדר שונה לחלוטין – ומותאם באופן ניכר – של יצורים רצוניים. רבים מן הלא-נושמים משתייכים לסדרה זו, וכן קיימות קבוצות רבות אחרות אשר על-פי-רוב אינן מותכות עם מכוון.

בדומה לסדרה מספר אחת, כל חבר בקבוצה זו נהנה מן הסעד של מכוון יחיד למשך כל תקופת חייו בגוף. במהלך החיים הזמניים, מכוונים אלו עושים בעבור נושאייהם הארציים את כל אשר נעשה בעולמות אחרים בעבור בני-תמותה הניחנים בפוטנציאל היתוך. לעיתים מזמנות שוכנים בבני התמותה מן הסדרה השנייה מכוונים בתוליים, ואילו הקשר של בני-תמותה מן הסוגים הגבוהים יותר מתקיים בעזרתם של משגוחים מומחים ומנוסים.

במסגרת תוכנית ההרקה לרוממות היצורים ממקור חייתי, נהנים היצורים הללו מאותו שירות מסור שמעניקים בני האל לבני-תמותה מהסוג המצוי באורנטיה. שיתוף הפעולה השרפי עם המכוונים בפלנטות אשר אין בהן היתוך מסופק באופן מלא וזהה לזה המסופק לעולמות בעלי פוטנציאל ההיתוך; שומרות הגורל סועדות בספירות האלה ממש כבאורנטיה, ופועלות באופן דומה במהלך ההישרדות של בן התמותה, בעת שהנשמה השורדת הופכת למותכת-רוח.

כאשר תתקלו בעולמות העליונים בבני-תמותה אלו אשר עברו התאמה, לא תיתקלו בכל קושי שהוא לתקשר עימם. הם דוברים שם את אותה שפת מערכת, אם כי באמצעות טכניקה מותאמת. הוויות אלה זהות לסדר חיי היצורים הברואים שלכם בכל הנוגע למופעי הרוח והאישיות, והן נבדלות אך במאפיינים פיזיים מסוימים ובעובדה שהן אינן יכולות להיות מותכות עם מכוון.

אין ביכולתי להשיב על השאלה מדוע סוג זה של יצורים לעולם אינו יכול להיות מותך עם מכווני האב האוניברסאלי. אחדים מאיתנו נוטים להאמין כי נשאי החיים, במאמציהם ליצור הוויות המסוגלות להתקיים בתנאי-סביבה פלנטאריים יוצאי-דופן, ניצבים מול הצורך לערוך התאמות כה קיצוניות בתוכנית החיים התבוניים והרצוניים ביקום, עד שמטבע הדברים איחוד-של-קבע עם המכוונים הופך בלתי-אפשרי. לעיתים מזמנות שאלנו: האם זוהי תוצאה מכוונת או בלתי-מכוונת

every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

405.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

405.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

405.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

405.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

405.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters.

של תוכנית ההרקעה? ואולם, את התשובה לכך לא מצאנו.

סדרה מספר שלוש – בני-תמותה בעלי פוטנציאל היתוך עם מכוון. בדומה לגזעים של אורנטיה, מוצאם של כל בני התמותה המותכים עם האב הינו מן החי. ואלו כוללים את טיפוס בני התמותה בעלי פוטנציאל ההיתוך עם מכוון אשר להם מוח אחד, שניים או שלושה. בני אורנטיה משתייכים לסוג הביניים בעל שני המוחות, אשר עולה במובנים רבים, מן הבחינה האנושית, על הקבוצות בעלות המוח הבודד, אך מוגבל באופן מובחן בהשוואה לסדרים בעלי שלושת המוחות. ההבדל בין שלושת הסוגים הללו של מתת מוח-פיזי אינו מהווה גורם המשפיע על מתת המכוון, על השירות השרפי, או על כל תחום אחר של סעד הרוח. ההבדלים האינטלקטואליים והרוחניים בין שלושת טיפוס המוח מאפיינים יחידים, אשר אחרת הינם דומים ביותר בְּמִתַּת הדעת ובפוטנציאל הרוחני; הבדלים אלו הינם גדולים ביותר בעת החיים הארעיים, והם נוטים ללכת ולהתמעט עם חציית העולמות העליונים בזה אחר זה. החל ממטָה המערכת ואילך, ההתקדמות של שלושת הטיפוסים הללו הינה זהה, ואף ייעודם הסופי בפרדים הינו זהה.

הסדרות הבלתי-נספרות. תיאורים אלו אינם יכולים להקיף את כלל הווריאציות המרתקות המצויות בעולמות האבולוציוניים. אתם יודעים שאחד מכל עשרה עולמות מהווה פלנטה עשירית, או פלנטה ניסויית, ואולם אינכם יודעים דבר על אודות יתר המשתנים הקובעים את מצעד הספירות האבולוציוניות. קיימים הבדלים רבים מכדי שנוכל לתארם, אפילו בין סדרי היצורים החיים שהתגלו, כמו שקיימים גם הבדלים בין פלנטות מאותה קבוצה, ואולם מסמך זה מבהיר את ההבדלים המהותיים בהקשר של נתיבת ההרקעה. ונתיבת ההרקעה הינה הגורם החשוב ביותר בכל שיקול של בני התמותה של הזמן והמרחב.

ובאשר לסיכויי ההישרדות של בן התמותה, הבה נבהיר אחת ולתמיד: כל נשמה, בכל שלבי קיומה כבת-תמותה, תשרוד, ובלבד שתפגין נכונות לשתף פעולה עם המכוון השוכן בה ושתציג רצון למצוא את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, ויהיו רצונות אלו אפילו בבחינת הבהוב ראשוני וחיוור של ההבנה הפרימיטיבית של אותו "אור אמיתי המאיר לכל אדם אשר בא אל העולם".

6. בני האמונה של האל

הגזעים של בני התמותה מייצגים את הסדר הנמוך ביותר של בריאה תבונית ואישית. אתם, בני התמותה, נאהבים באופן אלוהי, וכל אחד מכם רשאי לבחור לקבל את הייעוד הוודאי של התנסות רבת-הוד, אך עדיין אינכם מְסַדְרֵי אלוהי מטבעכם; אתם הינכם בני-תמותה לחלוטין. ותוכרו כבנים מרקיעים ברגע שבו יתרחש

Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

^{405.17 (447.2)} *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

^{405.18 (447.3)} *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

^{405.19 (447.4)} *As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that "true light which lights every man who comes into the world."*

6. THE FAITH SONS OF GOD

^{406.1 (447.5)} *The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the*

ההיתוך, ואולם, בטרם התרחשות ההתמזגות הסופית של נשמת בן התמותה השורדת עם סוג כלשהו של רוח נצחית ואלמותית, מעמד של בני התמותה של הזמן והמרחב הינו של בני אמונה.

עובדה נשגבת וכבדת משקל היא שיצורים חומריים כה נמוכים כבני האדם של אורנטיה הינם בני האל, בני האמונה של הגבוה ביותר. "וראו מה רבה אהבת האב אשר השפיע עלינו, עד אשר ניקרא אנו בני האלוהים". "המקבלים אותו בשמו, נתן עוז למו לראות כי בנים המה לאלוהים". ואף כי "טרם נגלה הדבר אשר תהיו", אפילו אז אתם "הינכם בני האלוהים באמונתכם"; "הן לא קיבלתם רוח עבדות לשוב ולירוא בה, כי אם את רוח משפט הבנים, אשר מעמו קוראים אתם 'אבא, אבינו'". ואמר הנביא אשר מקדם בשמו של האל הנצחי: "ונתתי להם בביתי יד ושם – הן טוב מבנים; שם-עולם נתתי להם, שם אשר לא ייכרת". "ויען כי בנים אתם, ושלח האלוהים את רוח בְנו בלבבכם".

כלל העולמות האבולוציוניים אשר בהם שוכנים בני-תמותה מעניקים מחסה לבני האמונה הללו של האל, בנים של חסד ושל רחמים, הוויות בנות-תמותה המשתייכות למשפחה האלוהית ועל-כן מכונות בני האל. בני התמותה באורנטיה רשאים להחשיב עצמם כבני האל משום ש:

1. אתם הינכם בנים של הבטחה רוחנית, בני אמונה; וקיבלתם עליכם את מעמד היותכם בנים. אתם מאמינים באמיתות העובדה של היותכם בנים, וכך הופכת עובדת היותכם בנים מעם האל אמיתית לנצח.

2. בן בורא של האל הפך לאחד מכם; ולאמיתו של דבר, הוא הינו אחיכם הבכור; ואם ברוח תהיו באמת אחים קרובים למשיח, למיכאל המנצח, כי אז תהיו חייבים להיות גם בניו ברוח של אותו אב אשר לכם ולו – הוא האב האוניברסאלי של הכול.

3. אתם הנכם בנים משום שרוח של בן ניגרה עליכם, והיא ניתנה לכל גזעי אורנטיה בחופשיות ובוודאות. רוח זו לעולם מושכת אתכם אל עבר הבן האלוהי, שהוא הינו מקורה, ואל עבר אב פרדיס, אשר הינו המקור של אותו בן אלוהי.

4. מתוך רצונו החופשי האלוהי נתן לכם האב האוניברסאלי את אישיותכם כיצורים. הוענקה לכם מנה מתוך אותה ספונטאניות אלוהית של פעולת רצון-חופשי שאותה חולק האל עם כל אלו העשויים להפוך לבניו.

5. בקרבכם שוכן רסיס של האב האוניברסאלי, ולפיכך אתם קשורים במישרין אל האב האלוהי של כל בני האל.

instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

406.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. "Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God." "As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God." While "it does not yet appear what you shall be," even now "you are the faith sons of God"; "for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, 'our Father.'" Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: "Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off." "And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts."

406.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

406.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

406.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

406.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

406.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

406.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. בני-תמותה מותכי-אב

משלוח המכווננים, עובדתם היותם שוכנים, הינו אכן אחד מן המסתורין הבלתי-נתפשים של האל האב. רסיסים אלו מן הטבע האלוהי של האב האוניברסאלי נושאים עימם את פוטנציאל האלמוות בעבור היצור. המכווננים הינם רוחות אלמותיות, והאיחוד עימם מעניק חיי נצח לנשמת בן התמותה המותך.

הגזעים שלכם, גזעי בני-תמותה שורדים, משתייכים לקבוצה זו של בניו מרקיעים של האל. כעת הינכם בניו פלנטאריים, יצורים אבולוציוניים אשר נוצרו מן השתל של נשי החיים, ואשר הותאמו על-ידי עירוי-חיים אדמי, ועדיין אתם בקושי מהווים בניו מרקיעים; ואולם, אתם באמת בניו בעלי פוטנציאל הרקעה – ואפילו לגבהים הרמים ביותר של הדר ושל הישג אלוהי – ואת המעמד הרוחני הזה של בניו מרקיעים תוכלו להשיג באמצעות האמונה והבחירה מתוך רצון-חופשי לשתף פעולה עם הפעילויות מוכונות-הרוח של המכוון השוכן. משתותכו לבסוף עם המכווננים שלכם לנצח, כאשר שניכם תהפכו לאחד, כפי שבמיכאל המשיח בן האל ובן האדם הינם אחד, או אז תהפכו למעשה לבניו המרקיעים של האל.

הפרטים על אודות נתיבת המכוון של הסעד השוכן בפלנטת מבחן אבולוציונית אינם חלק ממישימתי; עבודה של אמת כבירה זו מקיפה את מלוא נתיבתכם. אני כולל אזכור של פעילויות מסוימות של המכוון על-מנת לספק הצגה מלאה הנוגעת לבני התמותה מותכי-האב. רסיסים שוכנים אלו של האל מצויים עם סדר הווייתכם למן הימים המוקדמים של קיומכם הפיזי, במשך כל נתיבתכם בנבאדון ובאורונטון, ודרך האוונה עד לפרדיס עצמה. ומשם ואילך, במסגרת ההרפתקה הנצחית, אותו מכוון ממש הינו אחד עמכם ושלכם.

אלו הם בני התמותה אשר עליהם ציוו האב האוניברסאלי, "היו מושלמים אתם, כשם שאנוכי מושלם הנני". האב העניק לכם מעצמו, שם מרוחו שלו בקרבכם; ומשום כך דורש הוא מכם מושלמות מרבית. הסיפור על אודות הרקעת בן האדם, מן הספירות של בני התמותה של הזמן אל המחוזות האלוהיים של הנצח, מהווה סקירה מסקרנת אשר איננה כלולה במסגרת מישימתי, ואולם, ראוי שהרפתקה נשגבת זו תהא לימודו העילאי של האדם בן התמותה.

היתוך עם רסיס של האב האוניברסאלי שקול למתן תוקף אלוהי להישג העתידי הסופי של פרדיס, ובני-תמותה מותכי-מכוון שכאלה הינם הסוג היחיד של בני-אדם אשר חוצים כולם את מעגלי האוונה ומוצאים את האל בפרדיס. נתיבת השירות ביקום פתוחה לרווחה בפני בן-תמותה מותך-מכוון. איזה כבוד של ייעוד ואיזה הדר של הישג ממתנים לכל אחת ואחד מכם! האם אתם מעריכים כראוי את שנעשה

7. FATHER-FUSED MORTALS

407.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

407.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

407.3 (448.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

407.4 (448.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, "Be you perfect, even as I am perfect." The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

407.5 (448.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has

בעבורכם? האם אתם תופשים את גדולת גבהי ההישג הנצחי הפרושה לפניכם? – וזאת אפילו בעודכם גורים את רגליכם בדרך החיים הנמוכה, הדרך המכונה "עמק הבכא"?

been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called "vale of tears"?

8. בני-תמותה מותכי-בן

בעוד שלמעשה כלל בני התמותה השורדים מותכים עם מכוונניהם באחד מן העולמות העליונים, או מייד עם הגיעם לספירות המורונטיות הגבוהות יותר, קיימים מקרים מסוימים של היתוך מעוכב, ואחדים מבני התמותה אינם חווים את הוודאות הסופית הזו של ההישרדות עד להגיעם לעולמות הלימוד האחרונים של מטה היקום; ואחדים מן המועמדים בני התמותה הללו לחיי-נצח נכשלים לחלוטין בהשגת היתוך הזהות עם מכוונניהם הנאמנים.

בני-תמותה שכאלו הוכרו בידי רשויות השיפוט כראויים לשרוד, ואפילו מכוונניהם, בעצם חזרתם מדיווינגטון, הסכימו להרקעתם אל העולמות העליונים. הויות שכאלה הרקיעו דרך מערכת, קונסטלציה ועולמות הלימוד של מעגל סאלווינגטון; והם נהנו מ"שבעים פעמים שבע" של הזדמנויות להיתוך, ועדיין לא היו מסוגלים להשיג אחדות עם מכוונניהם.

כאשר מתברר שקושי מסוים בסנכרון מונע היתוך עם האב, מתכנסים בוררי ההישרדות של הבן הבורא. ומשבית-דין זה של בדיקה, המקודש בנוכחות נציג אישי של עתיקי היומין, קובע לבסוף כי אין בן התמותה המרקיע אשם בכל סיבה ניתנת לגילוי אשר בעטיה נכשל ההיתוך, הם מעידים על כך ברישומי היקום המקומי ושולחים כנדרש ממצא זה אל עתיקי היומין. או אז חוזר המכוון השוכן לדיווינגטון לשם קבלת אישור המשגוחים בעלי-האישיות, ועם עזיבתו מותך מייד בן התמותה המורונטי עם מתנה יחידנית מרוחו של הבן הבורא.

ממש כשם שבני התמותה מותכי-הרוח חולקים את הספירות המורונטיות של נבאדון, כך חולקים יצורים מותכי-בן אלו את שירותי אורונטון עם אחיהם מותכי-המכוון הנוסעים פנימה אל עבר אי פרדיס המרוחק. הם הינם אחיכם באמת ובתמים, ואתם תיהנו הנאה מרובה מחברתם בעודכם עוברים דרך עולמות האימון של יקום-העל.

בני התמותה מותכי-הבן אינם מהווים קבוצה גדולה, וקיימים פחות ממיליון מהם ביקום-העל של אורונטון. מלבד ייעוד של מגורים בפרדיס, הם שווים בכל אופן אחר לעמיתיהם מותכי-המכוון. הם נוסעים לפרדיס לעיתים תכופות בשליחות יקום-העל, אך לרוב הם אינם גרים שם

8. SON-FUSED MORTALS

^{408.1 (449.4)} While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

^{408.2 (449.5)} Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the "seventy times seven" opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

^{408.3 (449.6)} When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

^{408.4 (450.1)} Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

^{408.5 (450.2)} Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on

באופן קבוע, משום שכקבוצה הם מוגבלים לגבולות יקום העל הילידי שלהם.

superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. בני-תמותה מותכי-רוח

בני-תמותה מותכי-רוח מרקיעים אינם מהווים אישיות של המקור השלישי; הם נכללים במעגל האישיות של האב, ואולם הם הותכו עם חלקים יחידניים של רוח קודמת-לדעת של המקור והמרכז השלישי. היתוך שכזה עם רוח אינו מתרחש אף-פעם במהלך תקופת החיים הטבעית; הוא מתרחש אך ורק בעת התעוררות בן התמותה בקיום המורונטי בעולמות העליונים. אין כל חפיפה בחוויית ההיתוך; היצור הרצוני מותך עם הרוח, עם הבן, או עם האב. אלו אשר מותכים עם המכוון או עם האב לעולם אינם מותכים עם הרוח או עם הבן.

העובדה שסוגים אלו של בני-תמותה אינם מועמדים להיתוך עם מכוון אינה מונעת מן המכוונים מלשכון בהם במשך תקופת חייהם בגוף בשר ודם. מכוונים אכן פועלים בדעתן של הוויות שכאלה במשך תקופת חייהם החומריים, אך הם אינם הפוכים לאחד-לנצח עם הנשמות תלמידותיהם. במהלך השהות הזמנית הזו בונים המכוונים בעילות את אותה בן-זוג לרוח מטבע בן-תמותה – הנשמה – בדומה למה שהם עושים במועמדים להיתוך עם מכוון. עד לרגע המוות בן התמותה, עבודת המכוונים זהה לחלוטין לפעולתם בקרב הגזעים שלכם, ואולם עם התמוססות המוות, המכוונים עוזבים לנצח את המועמדים הללו להיתוך-עם-הרוח, וממשיכים ישירות לדיונינגטון, מטה כל המשגחים האלוהיים, ושם הם ממתינים למשימות החדשות של סדרם.

כאשר שורדים נמים שכאלו מקבלים את אישיותם מחדש בעולמות העליונים, מקומו של המכוון שעזב נתפש על-ידי חלק יחידני מרוח הסועדת האלוהית, נציגתה של הרוח האינסופית ביקום המקומי הנידון. עירוי-רוחי זה גורם ליצורים השורדים הללו להפוך לבני-תמותה מותכי-רוח. הוויות אלה שקולות לכם לחלוטין בהיבטי הדעת והרוח; הן אכן הינן בנות-זמנכם, והן חולקות את הספירות העליונות והמורונטיות במשותף עם סדר מועמדי ההיתוך שלכם ועם אלו אשר נועדו להיות מותכי-הבן.

קיים אופן ייחודי אחד שבו נבדלים בני-תמותה מותכי-רוח מאחיהם המרקיעים: זיכרון התנסותם האנושית כבני-תמותה בעולמות החומר אשר מהם הגיעו שורד את מות הבשר, הואיל והמכוון השוכן רכש לעצמו עותק רוח, או תרשומת, של אותם מאורעות בחי האדם אשר להם נודעה חשיבות רוחנית. ואולם, בקרב בני-תמותה מותכי-רוח לא קיים מנגנון שכזה, אשר באמצעותו עשוי הזיכרון האנושי להמשיך ולהתקיים. תרשומות הזיכרון של המכוון הינן שרירות וקיימות, ואולם רכישות אלה מהוות

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

^{409.1 (450.3)} Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

^{409.2 (450.4)} The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

^{409.3 (450.5)} When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

^{409.4 (450.6)} There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential

נכסים התנסותיים של המכוונים אשר עזבו, ואין עומדות עוד לרשות היצורים אשר בהם שכנו בעבר, אלו המתעוררים באולמות תחיית-המתים אשר בספירות המורונטיות של נבאדון כאילו היו הוויות ברואות חדשות, יצורים שאינם נושאים מודעות על קיום קודם.

ילדים כאלה של היקום המקומי מסוגלים להחזיר לעצמם חלק גדול מן הזיכרון של התנסותם האנושית הקודמת, בשעה שזה מסופר להם מחדש בידי השרפים והכרובים העמיתים, ובאמצעות היועצות ברישומים של נתיבתם כבני-תמותה, אשר תיקו בידי המלאכיות הרשמיות. ואת זאת הם יכולים לעשות בביטחון מלא משום שהנשמה השורדת, אשר מקורה בהתנסות בחיים חומריים ובני-תמותה, אף שאינה ניחנת בכל זיכרון שהוא של מאורעות החיים האנושיים, כן מצוידת ביכולת שירית להכיר ולהגיב למאורעות בלתי-זכורים אלו של התנסות העבר.

כאשר מסופרים לבן-תמותה מותך-רוח אירועי התנסות העבר הנשכחים, מתקיימת בנשמת (זהות) שורד שכזה תגובה מיידית של הכרה התנסותית, אשר מעניקה בו-ברגע למאורע המסופר ניחוח רגשי של מציאות ואיכות אינטלקטואלית של עובדותיות; ותגובה כפולה זו מכוננת בנייה מחדש, הכרה ומתן תוקף להיבט בלתי-זכור של ההתנסות האנושית.

אפילו בעבור מועמדים להיתוך-עם-מכוון, רק אותן התנסויות אנושיות אשר היו בעלות ערך רוחני שמורות בבעלותם המשותפת של בן התמותה השורד ושל המכוון החוזר, ולפיכך הן חוזרות מיידית לזיכרון לאחר הישרדותו של בן התמותה. באשר לכל אותם מאורעות אשר לא היו בעלי משמעות רוחנית, אפילו אלו המותכים-עם-מכוון נדרשים להסתמך על תכונתה של הנשמה השורדת להכרה ולתגובה. ומכיוון שמאורע אחד עשוי להיות בעל משמעות רוחנית לבן-תמותה אחד ולא לאחר, מתאפשר לקבוצה של מרקיעים בני אותו הזמן ומאותה הפלנטה, לאגד יחדיו את זיכרונותיהם שנשמרו-על-ידי-המכוון וכך לשחזר כל התנסות משותפת אשר נודע לה ערך רוחני בחייו של אחד מהם.

בעוד שהיננו מבינים די טוב טכניקות כאלה של שחזור הזיכרון, איננו תופשים את טכניקת ההכרה של האישיות. אישיות אשר חברו בעבר זו לזו מגיבות הדדית באופן עצמאי יחסית מפעולת הזיכרון, וזאת על-אף שהזיכרון עצמו והטכניקות המשמשות לשחזורו נחוצות על-מנת להעניק לתגובה הדדית כזו של האישיות את מלוא עוצמת ההכרה.

שורד מותך-רוח גם מסוגל ללמוד רבות על החיים אשר חי בגוף, באמצעות ביקור חוזר בעולם שבו נולד בעידן הפלנטארי העוקב לעידן שבו חי. ילדים כאלו של היתוך-עם-רוח עשויים

possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

409.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

409.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

409.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

409.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

409.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of

ליהנות מהזדמנויות אלה של חקירת נתיבותיהם כבני-אדם, משום שבאופן כללי הם תחומים לשרת בגבולות היקום המקומי. הם אינם חולקים את היעוד הגבוה והמרומם שלכם בסגל הסופיונות של פרדיס; רק בני-תמותה מותכי-מכוון והוויות מרקיעות אחרות אשר אומצו במיוחד מוכנסים לשורות של אלו הממתינים להרפתקת הנצח. בני-תמותה מותכי-רוח הינם האזרחים הקבועים של היקומים המקומיים; הם עשויים לשאוף לייעוד בפרדיס, ואולם הם אינם יכולים להיות בטוחים בו. בנבאדון, ביתם היקומי מצוי בקבוצה השמינית של העולמות המקיפים את סאלווינגטון, עולם יעד-שמימי אשר טיבו ומיקומו דומים במידה רבה למה שמדמינות המסורות הפלנטאריות של אורנטיה.

10. גורלות המרקיעים

באופן כללי, בני-תמותה מותכי-רוח מוגבלים לגבולותיו של יקום מקומי; שורדים מותכי-בן מוגבלים ליקום-על; בני-תמותה מותכי-מכוון נועדו לחדור את יקום היקומים. הרוחות המותכות עם בני-תמותה מרקיעות לעולם לרמה שמהן באו; ישויות-רוח כאלה שבות בוודאות לספירת המקור הקדמון.

בני-תמותה מותכי-רוח הינם של היקום המקומי; ברגיל הם אינם מרקיעים אל מעבר לתחומי עולמם הילידי, אל מעבר לגבולות טווח החלל של הרוח המחדרת אותם. באופן דומה, מרקיעים מותכי-בן עולים אל מקור מתת הרוח, זאת הואיל וממש כשם שרוח האמת של בן בורא מתמקדת בסועדת האלוהית הנלווית, כך מיושמת "רוח ההיתוך" שלו ברוחות המחזיריות של היקומים הגבוהים יותר. ייתכן שקשה להסביר יחסי רוח אלו שבין הרמות של האל בעל שבעת ההיבטים ביקום המקומי וביקום העל, אך לא קשה להבחין בהם, משום שהם מתגלים בבירור באותן ילדות של הרוחות המחזיריות – הקולות הסקוראפיים של הבנים הבוראים. מכוון המחשבה, אשר מגיע מאב פרדיס, אינו נח עד אשר בן התמותה עומד פנים אל פנים אל מול האל הנצחי.

המשתנה המסתורי בטכניקת החיבור, אשר בעטיו בן-תמותה אינו מותר או אינו יכול להיות מותר לנצח עם מכוון המחשבה השוכן, עשוי להתפשט כגורם המצביע על פגם בתוכנית ההרקעה; באופן שטחי, ההיתוך של בן עם רוח דומה לפיצוי על כשלים בלתי-מוסברים בפרט כזה או אחר של תוכנית השגת-פרדיס; ואולם, כלל המסקנות האלה בטעות יסודן; לימודנו כי כל ההתרששויות האלה קורות מתוך ציות לחוקים המבוססים של שליטיו העליונים של היקום.

ניתחנו את הבעיה הזו והגענו למסקנה שאינה נתונה בספק שהעברת כלל בני התמותה לייעוד סופי בפרדיס תהא בלתי-הוגנת כלפי יקומי

Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452:1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unflinchingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452:2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his "fusion spirit" implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452:3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452:4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes

הזמן-מרחב, זאת לאור העובדה שחצרותיהם של הבנים הבוראים ושל עתיקי היומין היו תלויים אז לחלוטין בשירותי אלו אשר מצויים במעבר למחוזות גבוהים יותר. ודומה כי מן הראוי שממשלות היקום המקומי ויקום-העל תקבלנה כל אחת קבוצה קבועה של אזרחים מרקיעים; וכן מן הראוי שתפקודי מנהלות אלה יועשרו באמצעות המאמצים של קבוצות מסוימות של בני-תמותה מהוללים בעלי מעמד של קבע, אשר חבריהן יהיו המשלימים ההתפתחותיים של האב־גִדֻּקְטִירִים ושל הסוֹסֶאטִיָה. כעת נראה די בבירור שתוכנית ההרקעה הנוכחית מספקת באופן הולם למנהלות הזמן-מרחב קבוצות כאלה בדיוק של יצורים מרקיעים; ופעמים רבות תמהנו: האם כל זה מייצג חלק מכון מתוכניתם החכמה-בכל של אדריכלי יקום האב, אשר נועדה לספק לבנים הבוראים ולעתיקי היומין אוכלוסיית מרקיעים קבועה, סדרי אזרחות מפותחים אשר יפכו כשירים יותר ויותר לשם קידום ענייני עולמות אלו בעידנים היקומיים העתידיים לבוא?

העובדה שייעודם של בני התמותה משתנה כך איננה מוכיחה בהכרח, בצורה כזו או אחרת, שהאחד הינו גדול או קטן מן האחר, אלא רק שיש ביניהם הבדל. בפני בני-תמותה מותכי-מכוון אכן פרושה בעתיד הנצח נתיבה כבירה ומופלאה כסופיונים, ואולם, אין משתמע מכך כי הם מועדפים על-פני אחיהם. אין שום העדפות – ושום דבר אינו שרירותי – בפעולת הברירה של התוכנית האלוהית להישרדות בני התמותה.

בעוד שגִרִי שהסופיונים מותכי-המכוון נהנים מהזדמנויות השירות הנרחבות מכולם, עצם השגת ההישג הזה סוגרת בפניהם באופן אוטומטי את הסיכוי להשתתף במאבק – הנפרש על-פני עידנים – של יקום מסוים או של יקום-על כלשהו, וזאת מן התקופות המוקדמות יותר והמבוססות-פחות ועד לעידנים המאוחרים יותר והמבוססים של הישג מושלמות יחסי. הסופיונים רוכשים התנסות נהדרת ורחבת-יריעה של שירות ארעי בכל שבעת המגזרים של היקום המקיף, ואולם, על-פי-רוב הם אינם רוכשים את אותו ידע אינטימי על אודות יקום מסוים אחד, ידע אשר כבר כעת מאפיין את מותכי-הרוח הוותיקים שבסגל ההשלמה של נבאדון. יחידים אלו נהנים מההזדמנות להיות עדים למצעד ההרקעה של העידנים הפלנטאריים, כפי שאלו נפרשים אחד אחד בעשרה מיליון עולמות מיושבים. ובעת השירות המסור של אזרחי היקום המקומי הללו, מתווספת התנסות על-גבי התנסות עד אשר מלאות הזמן מבשילה את אותה איכות גבוהה של תבונה המוצרת הודות להתנסות ממוקדת – תבונה בעלת סמכות – ודבר זה כשלעצמו מהווה גורם חיוני בהתייבשותו של כל יקום מקומי.

וכפי שקורה בעבור מותכי הרוח, כך גם מתרחש בעבור אותם בני-תמותה מותכי-בן אשר השיגו מעמד של משכן קבע באורסה.

inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandoners and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they

כמה מן ההוויות האלה מגיעות מן העידינים המוקדמים ביותר של אורונטון, והן מייצגות גוף ההולך ומצטבר באיטיות של תבונת התבוננות-מעמיקה, אשר תורם תרומות מתעצמות-לעולם של שירות לרווחת יקום העל השביעי ולהתייצבותו בסופו של דבר.

אין אנו יודעים מהו הייעוד הסופי של סדרים נייחים אלו של אזרחי היקום המקומי ויקום העל, אך אפשרי ביותר כי – בשעה שסופיוני-פרדיס יהיו את חוד-החנית בהרחבת גבולות האלוהיות במערכות הפלנטאריות של רמת החלל החיצון הראשונה – אחיהם מותכי-הרוח ומותכי-הבן למאבק ההרקעה האבולוציוני ימשיכו לתרום תרומה אשר תתקבל בברכה לתחזוקת שיווי המשקל ההתנסותי של יקומי העל אשר הפכו מושלמים, בעודם עומדים הכן לקבלת זרם עולי-הרגל הנכנס לפרדיס, ואשר עשוי, באותו יום רחוק, לשטוף פנימה דרך אורונטון ודרך הבריאות האחיות שלה כמבול עצום של חיפוש-רוח שיגיע מגלקסיות החלל החיצון האלה, אשר כעת אינן ממופות ואינן מיושבות.

בעוד שרוב מותכי-הרוח משרתים דרך קבע כאזרחי היקום המקומי, לא כולם עושים כן. אם שלב כזה או אחר של הסעד שלהם ביקום דורש את נוכחותם האישית ביקום העל, אזי מתבצעות בקרב אזרחים אלו התמורות כאלה של הוויה אשר תאפשרנה להם להרקיע ליקום הגבוה יותר; ועם הגעתם של השומרים השמימיים ובידם הנחיות להציג בני-תמותה מותכי-רוח שכאלו בחצרות עתיקי היום, הם מרקיעים כאמור, ואינם שבים לעולם. הם הופכים להיות משרתי יקום העל, ומשמשים דרך קבע כעוזריהם של השומרים השמימיים, למעט הבודדים מתוכם אשר מזומנים בתורם לשירות בפרדיס ובהאוונה.

בדומה לאחיהם מותכי-הרוח, מותכי הבן אינם חוצים את האוונה ואף אינם מגיעים לפרדיס, אלא אם כן עברו קודם התמורות מסוימות של שינוי. מסיבות טובות ומספקות, שינויים כאלו בוצעו בְּשורדים מותכי-בן מסוימים, והוויות אלה תמצאנה פה ושם בשבעת מעגלי היקום המרכזי. וכך מספרים מסוימים, הן של בני-תמותה מותכי-בן והן של בני-תמותה מותכי-רוח, אכן מרקיעים בפועל לפרדיס, ואכן משיגים מטרה אשר במובנים רבים הינה שקולה לזו הממתינה לבני התמותה מותכי-האב.

בני-תמותה מותכי-אב הינם סופיונים בּוּטנציה; ייעודם הוא האב האוניברסאלי, ואותו הם אכן משיגים. ואולם, במסגרת עידן היקום הנוכחי, הסופיונים, כשלעצמם, עדיין אינם בחזקת משיגי ייעוד. הם נותרים יצורים בלתי-שלמים – רוחות מדרגה שישית – ולפיכך הם בלתי-פעילים במחזות האבולוציוניים בעלי מעמד של קדם-אור-וחיים.

משסופיון בן-תמותה מאומץ בידי השילוש – קרי הופך לבן ששולש, כדוגמת שליח רב-עוצמה – או אז משיג אותו סופיון ייעוד, לכל הפחות

represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age.

למשך העידן הנוכחי של היקום. שליחים רבי-עוצמה וחבריהם עשויים שלא להיות רוחות מדרגה שביעית במובן המדויק, ואולם, בנוסף לדברים אחרים, מעניק להם האימוץ של השילוש את כל אשר סופיון ישיג אי-פעם כרוח מדרגה שביעית. לאחר שבני-תמותה מותכ-בן או מותכ-רוח משולשים, הם עוברים דרך התנסות פרדס יחד עם המרקיעים מותכ-המכוון, אשר להם הם זהים אז בכל העניינים הנוגעים לניהול יקום-על. בני בחירה או בני הישג אלו ששולשו הינם, לכל הפחות לעת עתה, יצורים שלמים, בניגוד לסופיונים, אשר בעת הנוכחית הינם יצורים בלתי-שלמים.

וכך, בסיכומו של דבר, לא יהא זה ראוי כלל להשתמש במילים "נעלה יותר" או "פחות" בעת שמשווים בין ייעודי סדרי הבנים המרקיעים. כל בן אל שכזה חולק את אבהותו של האל, והאל אוהב באותו אופן את כל בני-יצוריו; הוא אינו נושא פנים כלפי ייעודי ההרקעה יותר מאשר כלפי היצורים העשויים להגיע לייעודים שכולו. האב אוהב כל אחד מבניו, וחיבה זו אינה פחות אמיתית, קדושה, אלוהית, בלתי-מוגבלת, נצחית וייחודית – אהבה אשר ניתנת לבן הזה ולבן ההוא, באופן יחידני, אישי ובלעדי. ואהבה שכזו מאפילה לחלוטין על כל העובדות האחרות. היות בנים הינו היחס העילאי שבין היצור לבורא.

כבני-תמותה, יכולים אתם להכיר כעת את מקומכם במשפחת הבנים האלוהיים, ולהתחיל לחוש בחובה לאפשר לעצמכם ליהנות מן היתרונות שהוענקו לכם בחופשיות כה רבה במסגרת ועל-ידי תוכנית פרדס להישרדות בן התמותה, תוכנית אשר הורחבה והוארה באמצעות ניסיון חייו של בן של מתת. כל אפשרות וכל כוח סופקו לכם על-מנת להבטיח כי לבסוף תשיגו את ייעוד המושלמות האלוהית בפרדס.

[הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבריאל מסאלווינגטון.]

Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words "greater" or "lesser" in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

מסמך 41. היבטים פיזיים של היקום המקומי

⇨ 042

הספר של אורנטיה

040 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 41

היבטים פיזיים של היקום המקומי

סעיפים

מבוא

1. מרכזי הכוח של נבאדון
2. הבקרים הפיזיים של שטניה
3. הכוכבים הנלווים שלנו
4. דחיסות שמשית
5. קרינה שמשית
6. סידן – הנווד של החלל
7. מקורות של אנרגיה סולארית
8. תגובות אנרגיה-סולארית
9. יציבותה של שמש
10. מקורם של העולמות המיושבים

מבוא

תופעת החלל האופיינית אשר מבחינה כל בריאה מקומית מכל יתר האחרות הינה נוכחות הרוח היצירתית. נוכחות החלל של הסועדת האלוהית מסאלווינגטון מחדרת בוודאות את כלל נבאדון, ונוכחות שכזו מסתיימת, באותה וודאות, בגבולותיו החיצוניים של היקום המקומי שלנו. מה שמחדרת רוח האם של היקום המקומי שלנו הינו נבאדון; כל מה שמשתרע מעבר לנוכחות החלל שלה מצוי מחוץ לנבאדון, ומהווה את מרחבי החלל אשר מחוץ-לנבאדון ביקום העל של אורונטון – קרי יקומים מקומיים אחרים.

בעוד שהארגון המנהלי של היקום המקיף מתאפיין בהבחנה חדה וברורה בין ממשלות היקום המרכזי, ממשלות יקומי העל וממשלות היקומים המקומיים, ובעוד שהבחנות אלה הינן מקבילות מבחינה אסטרומית בהפרדת החלל של האוונה ושל שבעת יקומי העל, אין קיימים קווי תחימה פיזיים ברורים שכאלו המבדילים בין הבראות המקומיות. ואף-על-פי שהמגזרים

PAPER 41

PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

INTRODUCTION

^{41:01 (455:1)} THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit is Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

^{41:02 (455:2)} While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local creations. Even the major and minor sectors of

הראשיים והמשניים מובחנים בבירור (בעינינו), עדיין לא ניתן להבחין בנקל בגבולות הפיזיים של היקומים המקומיים. הסיבה לכך הינה שהבריאות המקומיות האלה מאורגנות מבחינה מנהלתית בהתאם לעקרונות יצירתיים מסוימים הקובעים את החלוקה של כלל מטען האנרגיה של יקום-על, בעוד שמקורם של מרכיביהם הפיזיים, ספירות החלל – שמשות, איים כהים, פלנטות וכו' – הינו בעיקרו מערפיליות, ודבר זה מביא לכך שהופעתם האסטרונמית עולה בקנה אחד עם תוכניות קדם-יציריות (טרנסצנדנטליות) מסוימות של אדריכלי יקום האב.

בתחומיו של יקום מקומי אחד עשויות להיכלל מספר ערפיליות שכאלה, אחת או יותר – ואפילו רבות מהן – ממש כשם שנבאדון הורכב פיזית מכוכבים ומפלנטות המהווים צאצאים של אנדרונבר ושל ערפיליות אחרות. אף כי מקורן של ספירות נבאדון הינו בערפיליות שונות ומגוונות, לכולן הייתה אחידות תנועת-חלל מינימאלית אשר הותאמה כך על-ידי המאמצים התבוניים של מנהלי הכוח, אשר נועדו ליצור את ההצבר הנוכחי של גופי-החלל שלנו, הנע יחדיו כיחידה רציפה במסלולי יקומי-העל.

זהו, אם כן, הרכב ענן הכוכבים המקומי של נבאדון, אשר נע כיום במסלול הולך-ומתייצב סביב מרכז הקשת של אותו מגזר משני באורונטון אשר אליו משתייכת הבריאה המקומית שלנו.

1. מרכזי הכוח של נבאדון

הערפיליות הספיראליות והאחרות, אותם גלגלי-אם של ספירות החלל, מאותחלות בידי מארגני הכוח של פרדיס; ולאחר התפתחות תגובת הכבידה של הערפיליות, מחליפים אותם בפעולה ביקום העל מרכזי-הכוח והבקרים הפיזיים, אשר לוקחים על עצמם אחריות מלאה להכוונת ההתפתחות הפיזית של הדורות הבאים של צאצאי כוכבים ופלנטות. פיקוח פיזי זה של קדם-היקום של נבאדון הותאם, מייד עם הגעתו של הבן הבורא שלנו, לתכניתו לארגון היקום. בתוכני תחומו של בן פרדיס זה של האל, שיתפו מרכזי-הכוח העליונים ובקרי המאסטר הפיזיים פעולה עם מנהלי הכוח המורונטיים ועם אחרים אשר הופיעו לאחר מכן, וזאת על-מנת ליצור את אותו מפעל עצום של קווי תקשורת, מעגלי אנרגיה ונתיבי כוח, אשר קושרים באופן הדוק את כלל גופי החלל המרובים של נבאדון לכדי יחידה מנהלית אחת משולבת.

ליקום המקומי שלנו מוקצים דרך קבע מאה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר הרביעי. הוויות אלה מקבלות את קווי-הכוח הנכנסים ממרכזי אורסה מן הסדר השלישי, ומשנעות את המעגלים

Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455:3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455:4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455:5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately co-ordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

41:1.2 (455:1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming lines of power from the third-order centers of

המופחתים והמותאמים אל מרכזי-הכוח של הקונסטלציות ושל המערכות שלנו. מרכזי-כוח אלו פועלים בצוואת על-מנת ליצור את מערכת השליטה וההאחדה החיה הפועלת לשימור האיזון ולהפצת האנרגיות אשר אחרת היו נדות ומשתנות. ואולם, אין למרכזי-הכוח נגיעה לתהפוכות האנרגיות המקומיות החולפות, כדוגמת כתמי השמש וההפרעות החשמליות המערכתיות; חשמל ואור אינם אנרגיות החלל הבסיסיות; הם מהווים תופעות מסדר שני.

מאה מרכזי היקום המקומי מוצבים בסאלווינגטון, שם הם פועלים בדיוק במרכז האנרגטי של אותה ספירה. הספירות הארכיטקטוניות – כדוגמת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם – מוארות, מחוממות וניזונות-באנרגיה בשיטות אשר הופכות אותן לדי-בלת-תלויות בשמשות החלל. ספירות אלה נבנו – על-פי הזמנה – על-ידי מרכזי הכוח והבקרים הפיזיים, והן תוכננו כך שתשפעה השפעה רבת-עוצמה על הפצת האנרגיה. בבססם את פעילויותיהם במוקדי שליטה אנרגטיים שכאלו, מרכזי הכוח מכוונים ומתעלים, בעצם נוכחותם החיה, את האנרגיות הפיזיות של החלל. ומעגלי אנרגיה אלו מהווים בסיס לכל התופעות החומריות-פיזיות והמורנטיות-רוחניות.

עשרה מרכזי-כוח עליונים מן הסדר החמישי מוקצים לכל אחת מחטיבות המשנה של נבאדון, מאה הקונסטלציות. בנורלטיאדק, הקונסטלציה שלכם, הם אינם מוצבים בספירת המטה, אלא ממוקמים במרכז המערכת הכוכבית העצומה המהווה את הליבה הפיזית של הקונסטלציה. בעדנטיה, מצויים עשרה בקרים מכאניים עמיתים ועשרה פראנדלנקים הנמצים בקשר מושלם ותמידי עם מרכזי-הכוח הסמוכים.

מרכז-כוח עליון אחד מן הסדר השישי מוצב בדיוק במוקד הכבידה של כל מערכת מקומית. במערכת של שטניה תופס מרכז הכוח המוצב את מקומו בתוך אי-חלל כהה הממוקם במרכז האסטרונומי של המערכת. רבים מן האיים הכהים הללו מהווים דינמו ענקיים המשנעים ומכוונים אנרגיות-חלל מסוימות, והתנאים הטבעיים הללו מנוצלים ביעילות על-ידי מרכז הכוח של שטניה, אשר מסתו החיה משמשת קישור למרכזים הגבוהים יותר, ומכווניה את זרמי-הכוח החומריים-יותר אל בקרי המאסטר הפיזיים בפלנטות האבולוציוניות של החלל.

2. הבקרים הפיזיים של שטניה

בעוד שבקרי המאסטר הפיזיים משרתים בצוואת עם מרכזי הכוח ברחבי היקום המקיף, פעולותיהם במערכת מקומית כדוגמת שטניה

Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (466:2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (466:3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (466:4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (466:5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania

הינן קלות יותר להבנה. שטניה הינה אחת ממאה המערכות המקומיות המרכיבות את הארגון המנהלי של הקונסטלציה של נורלטיאדק, אשר השכנות הסמוכות לה הן המערכות של סנדמאטיה, אסונטיה, פורוגיה, סורטוריה, רנטוליה וגלנטוניה. מערכות נורלטיאדק נבדלות זו מזו במובנים רבים, ואולם כולן הינן אבולוציוניות ונתונות בשלבי התקדמות, בדומה מאוד לשטניה.

שטניה עצמה מורכבת מיותר משבעת-אלפים קבוצות אסטרונומיות, או מערכות פיזיות, אשר רק למעט מהן מקור דומה לזה של מערכת השמש שלכם. המרכז האסטרונומי של שטניה הינו אי-חלל כהה עצום ממדים, אשר יחד עם הספירות הנלוות ממוקם לא הרחק ממטה ממשלת המערכת.

למעט נוכחות מרכז הכוח המוצב, הפיקוח על כלל מערכת האנרגיה הפיזית של שטניה ממוקד בירושם. בקר מאסטר פיזי המוצב בספירת-מטה זו פועל בתיאום עם מרכז הכוח של המערכת, ומשמש כראש וראשון מקשר בעבור מפקחי הכוח אשר להם מטה בירושם והפועלים ברחבי המערכת המקומית.

שינוע ותיעול האנרגיה מפוקחים בידי חמש-מאות אלף מתפעלי האנרגיה החיים והתבוניים הפזורים ברחבי שטניה. הודות לפעולתם של בקרים פיזיים שכאלו, שולטים מרכזי הכוח המפקחים שליטה מלאה ומושלמת על רוב אנרגיות החלל הבסיסיות, לרבות על הפליטות של כדורי החלל החמים מאוד ושל הספירות הכהות הטעונות באנרגיה. קבוצה זו של ישויות חיות מסוגלת להניע, להתמיר, לשנות, לתפעל ולשדר כמעט את כל האנרגיות הפיזיות של החלל המאורגן.

החיים ניחנים ביכולת טבעה להניע ולשנות אנרגיה אוניברסאלית. אתם מכירים את פעולת החיים בעולם הצומח, אשר מתמירה את האנרגיה החומרית של האור לכדי מופעיה המגוונים של ממלכת הצומח. אתם אף יודעים דבר-מה על אודות האופן שבו אנרגיה צמחית זאת יכולה להיות מומרת למופעים של פעולות מעולם החי, ואולם למעשה אינכם יודעים דבר על אודות הטכניקה של מנהלי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, אשר ניחנו ביכולת להניע, להתמיר, להכווין ולרכז את מגוון אנרגיות החלל.

הוויות אלה של מחוזות האנרגיה אינן עוסקות במישרין באנרגיה כרכיב המהווה גורם בחיי יצורים חיים, ואפילו לא בתחום של הכימיה הפיזיולוגית. מעת לעת הם עוסקים בתנאים המקדימים לחיים, בהכנתן של אותן מערכות אנרגטיות אשר עשויות לשמש כלי-קיבול פיזיים בעבור האנרגיות החיות של אורגניזמים חומריים אלמנטאריים. במובן מסוים, יחסם של הבקרים הפיזיים למופעים הקודמים-לחיים של אנרגיה חומרית הינו כיחסן של הרוחות מסייעות-הדעת

is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glanton. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:22 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:23 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusalem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusalem and functioning throughout the local system.

41:24 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:25 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:26 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of

לתפקודיה הקדם-רוחניים של הדעת החומרית.

הוויות תבוניות אלה של השליטה בכוח ושל הכוונת אנרגיה חייבות להתאים את הטכניקות שלהן בכל ספירה, זאת בהתאם למבנה הפיזי ולארכיטקטורה של אותה פלנטה. ולעולם הן משתמשות בחישובים ובמסקנות של צוותיהן התואמים – הכוללים פיזיקאים ויועצים טכניים אחרים – בנוגע להשפעה המקומית של השמשות החמות-מאוד ושל סוגים אחרים של כוכבים טעוני-על. ויש להתחשב אפילו בענקים הקרים והכהים העצומים של החלל ובנחילי ענני אבק הכוכבים; כל הדברים החומריים הללו נוגעים לבעיות המעשיות של תפעול האנרגיה.

הפיקוח על כוח-אנרגיה בעולמות האבולוציוניים המיושבים מצויה באחריות בקרי המאסטר הפיזיים, ואולם הוויות אלה אינן אחראיות על כלל הכשלים האנרגטיים באורנטיה. קיימות מספר סיבות להפרעות מעין אלה, וכמה מהן מצויות מעבר לתחום הנאמנים הפיזיים ולשליטתם. אורנטיה נמצאת על קווים של אנרגיות אדירות – פלנטה קטנה במעגלים של מסות עצומות – ולעיתים מפעילים הבקרים המקומיים מספר עצום מבני הסדר שלהם במאמץ לאזן את קווי האנרגיה הללו. הם מצליחים לעשות זאת בצורה די טובה בהתייחס למעגלים הפיזיים של שטניה, ואולם הם מתקשים לבדד מול הזרמים רבי העוצמה של נוֹרְלַטִיָאֵדֶק.

material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:27 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:28 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. הכוכבים הנלווים שלנו

ישנן בשטניה מעל לאלפיים שמשות בזהירות היוצקות בשפע אור ואנרגיה, וזאת שלכם מביניהן הינה כדור בוער מסדר גודל ממוצע. מתוך שלושים השמשות הסמוכות ביותר אל השמש שלכם, אך שלוש בהירות ממנה. מנהלי הכוח האוניברסאליים מאתחלים את זרמי האנרגיה המיוחדים הפועלים בינות לכוכבים היחידיניים ולמערכות התואמות שלהם. תנורי-שמש אלו, לצד ענקי החלל הכהים, משמשים את מרכזי הכוח ואת הבקרים הפיזיים כתחנות בדרך לשם ריכוז והכוונה יעילים של מעגלי האנרגיה של הבריאות החומריות.

שמשותיה של נבאדון אינן שונות מאלה של יקומים אחרים. ההרכב החומרי של כל השמשות, האיים הכהים, הפלנטות, והלוויינים, ואפילו זה של המטאורים, הינו זהה למדי. שמשות אלה הינן בעלות קוטר של כמיליון מיילים, בעוד שקוטרו של כדור השמש שלכם הינו מעט פחות מכך. קוטרו של הכוכב הגדול ביותר ביקום, ענן הכוכבים של אַנְטָאָרְס, גדול פי ארבע-מאות וחמישים מזה של השמש שלכם, ונפחו גדול פי שישים מיליון ממנה. ואולם, קיים שפע מרחב בחלל על-מנת לשכן בתוכו את כל שמשות הענק האלה. ויש לשמשות אלה בדיוק

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:31 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:32 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen

את אותו מרחב מחייה בחלל אשר היה לשנים-עשר תפוזים אשר היו נעים בתוך החלל הפנימי של אורנטיה, אילו הייתה הפלנטה כדור חלול.

כאשר שמשות שהינן גדולות מדי מזרקות מגלגל האם הערפילי, הן מתפרקות במהרה או יוצרות כוכבים כפולים. כל השמשות באמת עשויות גז בתחילה, אף-על-פי שלאחר-מכן הן עשויות להתקיים זמנית במצב נוזלי-למחצה. כאשר השמש שלכם הגיעה למצב נוזלי-למחצה זה של לחץ על-גזי, היא לא הייתה גדולה דיה על-מנת להתפצל בקו-המשווה, צורה אחת של היווצרות כוכבים כפולים.

כאשר הן קטנות יותר מעשירית מן השמש שלכם, ספירות-אש אלה מתכווצות, נדחסות ומתקררות במהירות. כאשר הן גדולות יותר מפי שלושים מן השמש שלכם – למעשה כאשר הן גדולות פי שלושים ויותר מתכולתו הכוללת של החומר בפועל – שמשות מתפרקות בקלות לשני גופים נפרדים, ואז שהן הופכות למרכזי מערכות חדשות, או שהן נותרות נתונות זו באחיזת הכבידה של זו בעודן חגות סביב מרכז משותף, כבאחד הסוגים של כוכב כפול.

ההתפרצות הקוסמית הגדולה באורונטון שאירעה בזמן הקרוב ביותר לזמנכם הייתה התפוצצותו יוצאת הדופן של כוכב כפול, אשר האור ממנה הגיע לאורנטיה בשנת 1572 לספירתכם. הבעירה הזו הייתה כה עזה, עד שהפיצוץ נראה לעין בבירור אף בצהרי היום.

לא כל הכוכבים הם מוצקים, אף כי רבים מבין הכוכבים המבוגרים יותר הם אכן כאלה. כמה מן הכוכבים האדמדמים, הכוכבים בעלי הזוהר המעומעם, הגיעו לדחיסות כזו במרכז המסה האדירה שלהם, אשר ניתן לבטאה באמירה לפיה אינך מעוקב אחד של כוכב שכזה, אילו היה באורנטיה, היה שוקל כאלפיים ושבע-מאות קילוגרמים. הלחץ העצום, המלווה באובדן חום ובזרימת אנרגיה, גרמו לכך שמסלולי יחידות החומר הבסיסיות התקרבו יותר ויותר זה לזה, עד שכעת הם קרבים מאוד למצב של התמצקות אלקטרונית. תהליך זה של התקררות ושל התכווצות עשוי להימשך עד לנקודת הפיצוץ המגבילה והגורלית של התמצקות אולטימטונית.

רוב השמשות הענקיות הינן צעירות יחסית; רוב הכוכבים הננסיים הינם מבוגרים, אך לא כולם. הננסים שהתנגשו עשויים להיות צעירים מאוד ולזהור באור לבן וחזק, ולעולם לא לדעת את האור האדום המוקדם של זוהר הנעורים. הן שמשות צעירות ביותר והן שמשות מבוגרות מאוד זוהרות על-פי-רוב באור אדמדם. הגוון הצהוב מצביע על גיל צעיר פחות, או על התקרבות לגיל מבוגר, ואילו האור הלבן הבהוק מצביע על חיים חסונים וממושכים של בגרות.

למרות שלא כל השמשות המתבגרות עוברות דרך שלב פועם – או לכל הפחות לא כזה הנראה לעין – בשעה שתתבוננו אל החלל אתם עשויים להבחין ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר הללו, אשר השלמת מחזורי

oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:33 (458:3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:34 (458:4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:35 (458:5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:36 (458:6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:37 (459:1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:38 (459:2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete

נשימותיהם העצומים דורשת בין יומיים לשבעה ימים. השמש שלכם עדיין נושאת את עקבות מורשת העבר ההולכים ומתמעטים של תקופת ההתנפחות העצומה של ימי צעירותה, ואולם זמן המחזור התאריך מן הפעימות בנות שלושה-וחצי הימים עד למחזור כתמי השמש הנוכחי העומד על אחת-עשרה שנים וחצי.

להשתנויות של כוכבים מקורות מרובים. כוכבים כפולים מסוימים, הגאוויות הנגרמות בשל מרחקים המשתנים במהירות בעת ששני הגופים חגים במסלוליהם, מביאות לתנודות מחזוריות באור. שינוי כבידה אלו יוצרים הבזקים מחזוריים קבועים, בדיוק כשם שתפישתם של מטאורים על-ידי התווספות אנרגיית-חומר לפני השטח תגרום להבזק אור פתאומי יחסית, אשר ייסוג במהירות לבהירות הרגילה בעבור אותה שמש. לעיתים תתפוש שמש זרם של מטאורים בקו שבו קיימת התנגדות כבידה פחותה, ולעיתים התנגשויות יוצרות הבזקים כוכביים, ואולם, רוב התופעות מסוג זה נגרמות במלון כתוצאה של תנודות פנימיות.

בקבוצה אחת של כוכבים משתנים, המחזור של תנודות האור תלוי ישירות בבהק, וידעת עובדה זו מאפשרת לאסטרונומים להשתמש בשמשות כאלה כבמדגלורים ביקום, או כבנקודות מדידה מדויקות בעבור המשך החיפוש אחר צבירי כוכבים רחוקים. באמצעות טכניקה זו ניתן למדוד מרחקים בין-כוכביים בדיוק רב ביותר של עד ליותר ממיליון שנות-אור. שיטות טובות יותר למדידות בחלל והתקדמות עתידית בטכנולוגיה של הטלסקופים יאפשרו להבחין, אי-אז בעתיד, ביתר מלאות בעשרת החטיבות הגדולות של יקום העל של אורונטון; תוכלו לזהות לכל הפחות שמונה מן המגזרים העצומים הללו כצבירי כוכבים עצומי-ממדים וסימטריים יחסית.

4. דחיסות שמשית

מסת השמש שלכם גדולה מעט יותר מן ההערכות של הפיזיקאים שלכם, אשר העריכו אותה בכשני אוקטיליון טונות (2×10^{27}). וכעת היא מצויה בקרבת אמצע הדרך שבין הכוכבים הצפופים ביותר לאלו בעלי הצפיפות הנמוכה ביותר; ורמת צפיפותה הינה כפעם-וחצי יותר מאשר צפיפותם של מים. ואולם, השמש שלכם אינה נוזלית ואיננה מוצקה – היא עשויה גז – ודבר זה נכון על-אף הקושי להסביר כיצד חומר גזי יכול להגיע לרמות צפיפות כאלה, ואף בבהות הרבה יותר.

מצבי הצבירה הגזי, הנוזלי והמוצק נוגעים ליחסים שבין אטומים למולקולות, ואילו הצפיפות הינה יחס שבין מסה למרחב. צפיפות המשתנה ביחס ישר לכמות המסה במרחב וביחס הפוך לכמות המרחב במסה, המרחב שבין הגרעינים המרכזיים של החומר והחלקיקים הסובבים סביב מרכזים אלו, כמו גם המרחב שבתוכי חלקיקי חומר שכולו.

a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:39 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:310 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:41 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:42 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

כוכבים מתקררים יכולים להיות גזיים מבחינה פיזית וצפופים ביותר בעת ובעונה אחת. אינכם מכירים את גזי-העל השמיים, ואולם צורות חומר אלה וצורות בלתי-שגרתיות אחרות מסבירות כיצד אפילו שמשות בלתי-מוצקות יכולות להגיע לצפיפות השווה לזו של ברזל – בערך כזו של אורנטיה – ועדיין להיות במצב גזי חם ביותר ולהמשיך ולתפקד כשמשות. האטומים בגזי-העל הצפופים הללו קטנים באופן יוצא-דופן; יש בהם אך אלקטרונים בודדים. שמשות שכאלה אף איבדו את מרבית מאגרי האנרגיה האולטימאטית החופשית שלהן.

אחת מן השמשות הסמוכות אליכם, אשר החלה את חייה עם אותה מסה קְזו שלכם בקירוב, התכווצה כעת כמעט לכדי גודלה של אורנטיה, והפכה להיות צפופה פי ארבעים-אלף יותר מן השמש שלכם. משקלו של גז-מוצק חם-קר זה הינו כטון אחד לאינץ' מעוקב. ועדיין שמש זו זוהרת בנוגה אדמדם חיוור, הבלחת עדות לזקנתו של שליט אור נוטה למות.

לעומת זאת, רוב השמשות אינן כה צפופות. צפיפותה של אחת משכנותיך הקרובות יותר זהה לזו של האטמוספירה שלכם בגובה פני הים. אילו הייתם מצויים בתוכי שמש זו, לא הייתם יכולים להבחין בדבר. ואילו הטמפרטורה הייתה מאפשרת זאת, הייתם יכולים לחדור את מרבית השמשות הנוצצות בשמי הלילה ולהבחין בלא יותר חומר מאשר החומר שבו אתם מבחינים באוויר של חדרי המגורים הארציים שלכם.

צפיפותה של השמש המאסיבית של וֶלֶוֶנְטִיָה, אחת מן הגדולות ביותר בשמשות אורונטון, הינה אך אלפית מזו של האטמוספירה של אורנטיה. ולו היא הייתה מורכבת בדומה לאטמוספירה שלכם, ולא הייתה במצב של חום-על, כי אז היה בה ואקום שכזה שבו בני-אדם אשר היו בתוכה, או עליה, היו נחנקים במהירות.

טמפרטורת השטח על-פני אחת מן הענקיות האחרות של אורונטון הינה אך מעט מתחת לשלושת-אלפים מעלות. קוטרה הינו למעלה משלוש-מאות מיליון מיילים – מקום נרחב דיו על-מנת להכיל הן את השמש שלכם והן את מסלולו הנוכחי של כדור-הארץ. ועדיין, על-אף גודלה העצום הזה, פי יותר מארבעים מיליון מן השמש שלכם, מסתה גדולה יותר רק פי שלושים לערך. לשמשות עצומות אלה יש קצוות המשתרעים כמעט מן האחת אל האחרת.

5. קרינה שמשית

העובדה כי שמשות החלל אינן צפופות מאוד מוכחת על-ידי הפרצים הקבועים של אנרגיות-אור החומקים מהן. צפיפות גבוהה מדי הייתה עשויה להחזיק את האור באמצעות אי-חדירות, עד אשר הלחץ של אנרגיית האור היה מגיע לנקודת הפיצוץ. בתוכי שמש קיים לחץ עצום של אור, או של גז, אשר גורם לה לירות החוצה זרם כזה של אנרגיה, המסוגל לחדור את החלל

41:43 (460.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense *supergases* are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimatonic stores of energy.

41:44 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:45 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:46 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:47 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:51 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and

למרחק של מיליונים על-גבי מיליונים של מיילים, ונותן אנרגיה, מאיר ומחמם את הפלנטות המרוחקות. חמישה מטרים של פני-שטח בצפיפות של אורנטיה היו מוֹנעים למעשה את בריחתן מן השמש של כל קרני ה-X ושל כל אנרגיות האור, עד אשר הלחץ הפנימי המתגבר של האנרגיות המצטברות כתוצאה מפירוקם של אטומים היה מתגבר על הכבידה תוך פיצוץ עצום כלפי-חוץ.

אור, המצוי בנוכחות גזים מניעים, הינו נפיץ ביותר כאשר הוא מוחזק בטמפרטורות גבוהות על-ידי קירות בלתי-חדירים. אור הינו אמיתי. כפי שאתם נוהגים להעריך אנרגיה וכוח בעולמכם, הערך הכלכלי של אור שמש היה עומד על כשני מיליון דולרים לקילוגרם.

פנים השמש שלכם הינו מחולל עצום של קרני-X. השמשות נתמכות מבפנים על-ידי הפצצה בלתי-פוסקת של פריצים עצומים אלו.

לאלקטרון מעורר-בקרני-X נדרשות יותר מחצי-מיליון שנים על-מנת לעשות את דרכו מלב ליבה של שמש ממוצעת ועד לפני השטח השמשיים, שם הוא מתחיל את הרפתקת החלל שלו; אולי הוא יחמם פלנטה מיושבת, אולי יתפשט בידי מטאור, אולי ישתתף בהולדתו של אטום, אולי יימשך בידי אי כהה וטעון ביותר בחלל, או שימצא כי מעופו בחלל יסתיים בצלילה סופית אל פני שטחה של שמש הדומה לזו שממנה הגיע.

קרני ה-X של פנים שמש טוענות את האלקטרונים המעוררים והמחוממים מאוד באנרגיה מספקת על-מנת לשאתם דרך החלל, להגיע אל מעבר להשפעות המעכבות המרחבות של החומר שבתוֹך, על-אף משיכת כבידה בעלת יכולת הסטה, ולהמשיך הלאה אל הספירות הרחוקות של המערכות המרוחקות. האנרגיה הכבירה של המהירות הנדרשת על-מנת להימלט מאחיזת הכבידה של שמש, מספיקה על-מנת להבטיח כי קרן השמש תנוע הלאה ללא האטה במהירותה, עד אשר תפגוש במסת חומר משמעותית; או אז, היא תהפוך במהרה לחום, יחד עם שחרורן של אנרגיות אחרות.

אנרגיה, בין בצורת אור ובין בצורות אחרות, נעה במעופה דרך החלל ישר קדימה. חלקיקי הקיום החומרי בפועל חוצים את החלל בתצורה של מִטָר. הם נעים בקו ישר ורציף, או במצעד, מלבד בשעה שפועלים עליהם כוחות חזקים יותר, ולמעט העובדה שהם מצייתים לעולם למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסה חומרית ובנוכחות הכבידה המעגלית של אי פרדיס.

אנרגיה שמשית עשויה להיראות כמתקדמת בצורת גל, אך דבר זה נובע מפעולה של השפעות מגוונות המתקיימות בצוואת. צורת אנרגיה מאורגנת נתונה איננה מתקדמת בגלים, אלא בקווים ישרים. נוכחותה של צורת כוח-אנרגיה שנייה, או שלישית, עשויה לגרום לזרם

heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

41:52 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:53 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:54 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:55 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:56 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:57 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under

הנצפה להיראות כאילו הוא נע בתצורה גלית, ממש כפי שבעיצומה של סופת גשמים כבדה המלווה ברוח עזה, נדמה כי המים נופלים כיריעות או נוחתים כגלים. טיפות הגשם נופלות מטה בקו ישר של התקדמות רציפה, ואולם פעולת הרוח היא כזו שגורמת למראה הנצפה כיריעות מים וכגלי גשם.

פעולתן של אנרגיות משניות מסוימות, ושל אנרגיות אחרות אשר טרם-נתגלו, במחוזות חלל של היקום המקומי שלכם, הן כאלה שאור-השמש הבוקע נראה כמבצע תופעות גליות מסוימות, כמו גם נחתך לחתיכות אינפיניטיסמליות בעלות אורך ומשקל מוגדרים. מבחינה מעשית, זהו הדבר שאכן קורה. אינכם יכולים לקוות להבין טוב יותר את התנהגות האור עד הגיע הזמן שבו תקבלו מושג ברור יותר של היחסים ההדדיים ויחסי הגומלין של מגוון כוחות-החלל ושל אנרגיות השמש הפועלים במרחבי החלל של נבאדון. הבלבול הנוכחי שלכם נובע גם כתוצאה מהתפישה הבלתי-שלמה שלכם את הבעיה הזו, אשר מערבת את פעילויות הגומלין של השליטה האישית והבלתי-אישית ביקום האב – הנוכחיות, הפעולות והתיאום בין הפועל האחד לבין המוחלט הבלתי-מוגדר.

6. סידן – הנודד של החלל

בעת פענוח תופעות ספקטראליות, ראוי לזכור כי החלל איננו ריק; וכי האור, בחצותו את החלל, משתנה לעיתים שינויים קלים על-ידי הצורות השונות של חומר ושל אנרגיה אשר סובבות בכלל החלל המאורגן. כמה מן הקווים המופיעים בניתוח הספקטראלי של השמש שלכם, ואשר מצביעים על חומר לא-ידוע, נגרמים בשל השינויים שעוברים יסודות ידועים היטב הצפים בחלל במצב רסיסי, הקורבנות האטומיים של המפגשים העזים של הקרבות הסולאריים של היסודות. החלל רווי בנוודים נזחים אלו, ובייחוד בנתן ובסידן.

למעשה, הסידן הינו היסוד הראשי של החומר הנפוץ בחלל ברחבי אורונטון. כלל יקום העל שלנו מרוסס באבן שהפכה לחלקיקי אבקה דקיקים. אבן הינה, הלכה למעשה, חומר הבניין הבסיסי בעבור הפלטות וספירות החלל. הענן הקוסמי – שמיכת החלל הגדולה – מורכב ברובו מאטומי סידן אשר עברו שינוי. אטום האבן הינו אחד מן היסודות הנפוצים והעמידים ביותר. הוא לא רק עמיד בפני יינון סולארי – פיצול – אלא גם ממשיך להתקיים בזרות שיוכית אף לאחר שהופצץ על-ידי קרני ה-X ההורסות והתנפץ בשל הטמפרטורות הסולאריות הגבוהות. סידן ניחן באינדיבידואליות ובאורך-חיים העולים על כל צורות החומר הנפוצות יותר.

כפי שחשדו הפיזיקאים שלכם, שיירי הסידן

observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:58 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:61 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

41:62 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

41:63 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the

הסולארי הניזוקים הללו ממש רוכבים על-גבי אלומות האור למרחקים משתנים, וכך מתאפשרת בקלות מרחבה הפצתם הנרחבת ברחבי החלל. אטום הנתן מסוגל אף הוא, לאחר שינויים מסוימים, לנוע על-גבי אור ואנרגיה. ההישג של הסיידן ראוי לציון אף יותר, משום שליסוד זה מסה כפולה-כמעט מזו של הנתן. הסיידן נפוץ בחלל המקומי הודות לעובדה שהוא חומק מן הפוטוספירה השמשית, באופנים מותאמים, אגב רכיבה פשוטו כמשמעו על-גבי אלומות אור השמש היוצאות. הסיידן, על-אף ממדיו הגדולים יחסית – בהיותו מכיל עשרים אלקטרונים חגים – הינו היסוד שמצליח ביותר מכל היסודות המצויים בשמש לברוח מתוכה החוצה אל מחוזות החלל. דבר זה מסביר מדוע קיימת על השמש שכבת סידן, שטח פנים גזי של אבן, שעובייה כשישה מיילים, וזאת למרות העובדה שמתחתיה שוכנים תשעה-עשר יסודות קלים יותר, ורבים אחרים שהינם כבדים יותר.

בטמפרטורות השמש, הסיידן הינו יסוד פעיל וגמיש. לאטום האבן שני אלקטרונים נמצאים הנאחזים רופפות בשני מסלולי האלקטרונים החיצוניים הסמוכים מאוד זה לזה. בשלב מוקדם במאבק האטומי הוא מאבד את האלקטרון החיצוני שלו; או אז, הוא פוצח בפעולת של מומחה, מלהטט באלקטרון התשעה-עשר הלך ושוב בין מסלול הסיבוב האלקטרוני התשעה-עשר לבין המסלול העשרים. מעצם הזירקות האלקטרוני הלך ושוב בין מסלולו המקורי לבין זה של רעהו שאבד למעלה מעשרים-וחמש אלף פעם בשנייה, מצליח אטום האבן שנפגע להתגבר חלקית על הכבידה ולרכב בהצלחה על זרמי האור והאנרגיה המגיחים, קרני השמש, ולצאת אל החופשי ואל ההרפתקה. אטום סידן זה נע החוצה באמצעות עוויתות הנעה קדימה, תוך היצמדות אל קרן האור והרפיה ממנה עשרים-וחמש אלף פעם בשנייה בקירוב. זוהי הסיבה לכך שהאבן הינה המרכיב העיקרי של עולמות החלל. הסיידן הינו החומק המוצלח ביותר מכלל-השמש.

על גמישותו של אלקטרון סידן אקרוטב זה מעידה העובדה כי, בעת שהוא נזרק על-ידי הכוחות הסולאריים של הטמפרטורה-קרני ה-X אל מעגל המסלול הגבוה יותר, הוא נותר במסלול זה אך למשך של כמיליונית שנייה; ואולם, לפני שכוח המשיכה החשמלי של גרעין האטום מושך אותו חזרה אל מסלולו הישן, הוא מסוגל להשלים מיליון הקפות מסביב למרכז האטום.

השמש שלכם נפרדה מכמויות עצומות מן הסיידן שלה, זאת כאשר איבדה כמויות אדירות במשך תקופות עוויתות ההתפרצות שלה, אשר קשורות להיווצרות מערכת השמש. הרבה מן הסיידן הסולארי מצוי כעת בקליפתה החיצונית של השמש.

ראוי לזכור כי ניתוחים ספקטראליים מראים אך ורק את הרכב פני השמש. לדוגמה: הספקטרום הסולארי מראה קווי ברזל מרובים, ואולם ברזל אינו היסוד העיקרי בשמש. תופעה זו נגרמת כמעט אך ורק בשל הטמפרטורה

light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:64 (462:2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:65 (462:3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:66 (462:4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:67 (462:5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present

הנוכחית של פני השמש, מעט פחות מ-6,000 מעלות (פרנהייט, קרי כ-3,300 מעלות צלזיוס), שהיא טמפרטורה נוחה מאוד לרישום הספקטרום של הברזל.

temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. מקורות של אנרגיה סולארית

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

הטמפרטורה הפנימית של שמשות רבות, ואפילו של זו שלכם, גבוהה הרבה יותר ממה שמקובל להאמין. למעשה, בתוך השמש אין קיימים אטומים שלמים; כולם מתנפצים, פחות או יותר, על-ידי ההפצצה האינטנסיבית של קרני X, המופיעה באופן טבעי בטמפרטורות גבוהות שכאלה. בלא תלות בסוג היסודות החומריים העשויים להופיע בשכבות החיצוניות של השמש, אלו המצויים בשכבות הפנימיות נמצאים במצב דומה בעקבות פעולת הפירוק של קרני ה-X ההורסות. קרן ה-X הינה המשטחת הכבירה של הקיום האטומי.

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

טמפרטורת פני השטח של השמש שלכם הינה כמעט 6,000 מעלות פרנהייט (כ-3,300 מעלות צלזיוס), ואולם הטמפרטורה עולה במהירות ככל שחודרים פנימה אל תוך השמש, עד שהיא מגיעה באזורים המרכזיים לשיעור בל-ייאמן של כ-35,000,000 מעלות פרנהייט לערך (קרי, כ-19,400,000 מעלות צלזיוס; כל הטמפרטורות מובאות במקור למסמך זה בסולם פרנהייט).

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

כל התופעות הללו מעידות על הוצאת אנרגיה כבירה; ומקורות האנרגיה הסולארית הינם כדלהלן, בסדר חשיבות יורד:

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

1. הרס של אטומים, ובסופו של דבר, של אלקטרונים.

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

2. התמרת יסודות, לרבות קבוצת האנרגיה הרדיואקטיבית אשר משתחררת באופן הזה.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

3. צבירת אנרגיות-חלל אוניברסאליות מסוימות והעברתן.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

4. חומר-חלל ומטאורים הצוללים ללא-הרף אל תוך השמשות הבוהקות.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

5. התכווצות שמש; ההתקררות של שמש, וההתכווצות שבעקבותיה, מניבות אנרגיה וחום אשר לעיתים עולים על אלו המסופקים על-ידי חומר החלל.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

6. פעולת הכבידה בטמפרטורות גבוהות מתמירה כוח מסוים המצוי במעגלים לכדי אנרגיות מוקרנות.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

7. אור שנתפש-מחדש וחומר אחר הנמשך חזרה אל השמש לאחר שכבר עזב, יחד עם אנרגיות אחרות ממקורות חוץ-סולאריים.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

קיימת שמיכת-וויסות העשויה גזים חמים (לעיתים בטמפרטורה של מיליוני מעלות) אשר אופפת את השמשות, ואשר פועלת על-מנת

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which

לייצב הפסדי-חום ואף למנוע את תנודות פיזור החום המסוכנות. במהלך חייה הפעילים של שמש נותרת הטמפרטורה הפנימית של 35,000,00 מעלות פרנהייט (כ-19,400,000 מעלות צלזיוס) ללא שינוי בעיקרו של דבר, ובלא תלות כמעט בנפילה המתמדת של הטמפרטורה החיצונית.

תוכלו לנסות לדמין את 35,000,000 מעלות החום, יחד עם לחצי כבידה מסוימים, כנקודת הרתיחה בעבור האלקטרונים. תחת לחץ שכזה ובטמפרטורות שכאלה, כל האטומים מתפרקים לאלקטרונים ולמרכיביהם הקדומים האחרים; ואפילו האלקטרונים והתאגדויות אחרות של אולטימאטונים עשויים להתפרק, ואולם השמשות אינן מסוגלות לפגוע באולטימאטונים עצמם.

טמפרטורות השמש האלה פועלות להאצת האולטימאטונים והאלקטרונים למהירויות אדירות, לפחות את אלו האחרונים הממשיכים לשמור על קיומם גם תחת התנאים הללו. תוכלו להבין את משמעות הטמפרטורה הגבוהה להאצת הפעילויות האולטימאטונית והאלקטרונית, על-ידי כך שתעצרו לרגע ותחשבו על כך שטיפה אחת של מים רגילים מכילה מעל למיליארד טריליונים של אטומים. זוהי אנרגיה של יותר ממאה כוחות-סוס המופעלת ברציפות במשך שנתיים. סך החום הניתן כעת על-ידי השמש של מערכת השמש בכל שנייה מספיק על-מנת להרתיח את כל המים שבכל האוקיינוסים של אורנטיה בזמן של שנייה אחת בלבד.

רק אותן שמשות הפועלות בערוצים הישירים של הזרמים הראשיים של אנרגיה אוניברסאלית תוכלנה לזרוח לנצח. תנורים סולאריים כאלו בוערים עד אין קץ, הודות ליכולתם לפצות על הפסדי החומר שלהם תוך כדי שאיבת כוח-חלל ואנרגיה סובבת מקבילה. ואולם, הכוכבים המרוחקים מעורצי הטעינה הראשיים הללו מיועדים לעבור התרוקנות מאנרגיה – להתקרר בהדרגה ולבסוף להתכלות.

שמשות מתות או גוססות שכאלה יכולות לזכות מחדש בנעוריהן באמצעות השפעת התנגשות, או שהן עשויות להיטען על-ידי איי-אנרגיה בלתי-מאירים מסוימים של החלל, או באמצעות גביבת-כבידה משמשות או ממערכות סמוכות וקטנות יותר. מרבית השמשות המתות תתנסנה בתחייה הודות לטכניקות אבולוציוניות אלה או אחרות. אלה שלא תיטענה כך בסופו של דבר, גורלן נחרץ להתפרק בפיצוץ מאסיבי המתרחש בשעה שצפיפות הכבידה מגיעה לרמה הקריטית של צפיפות אולטימאטונית של לחץ אנרגיה. שמשות נעלמות שכאלה הופכות כך לאנרגיה מן הצורה הנדירה ביותר, המותאמת במיוחד על-מנת להעניק אנרגיה לשמשות בעלות מיקום נוח יותר.

acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatons may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatons.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatons and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

באותן שמשות הנכללות במעגלי ערוצי אנרגיית החלל, משתחררת אנרגיה סולארית באמצעות שרשרות תגובות-גרעיניות מורכבות, אשר הנפוצה שבהן היא זו של מימן-פחמן-הליום. במהלך מטמורפוזה זו, פועל הפחמן כזרז אנרגטי משום שהוא עצמו איננו משתנה כלל על-ידי תהליך המרת המימן להליום. תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה גבוהה המימן חוזר לגרעין הפחמן. ומכיוון שהפחמן איננו מסוגל להחזיק ביותר מארבעה פרוטונים כאלו, כאשר מושג מצב הרוויה הזה, הפחמן מתחיל לפלוט פרוטונים באותו קצב שבו מגיעים פרוטונים חדשים. מתגובה זו יוצאים חלקיקי המימן הנכנסים כאטומי הליום.

הפחתה בתכולת המימן מגבירה את אוריותה של שמש. בשמשות שנועדו להתכלות, מושגת פסגת עוצמת האוריות בנקודה שבה המימן מתכלה לחלוטין. לאחר נקודה זו, נשמר הזוהר באמצעות תהליך התכווצות הכבידה שנגרם. ובסופו של דבר, כוכב שכזה יהפוך למה שמכונה ננס לבן, ספירה בעלת צפיפות גבוהה ביותר.

כאשר מתכלה המימן ומתחיל תהליך התכווצות הכבידה בשמשות גדולות – ערפיליות מעגליות קטנות – במידה שגוף כזה אינו אטום דיו-על-מנת לשמר לחץ פנימי תומך בעבור אזורי הגז החיצוניים, מתרחשת קריסה פתאומית. שינויי הכבידה החשמליים גורמים להיווצרות כמות אדירה של חלקיקים זעירים חסרי מטען חשמלי, וחלקיקים אלו חומקים בקלות מפנים השמש, כך שבתוך ימים בודדים בלבד מתרחשת קריסתה של שמש עצומה. הגירה מסוג זה של "חלקיקים בורחים" היא אשר גרמה לקריסת הנובָה העצומה של ערפילית אנדרומדה לפני כחמישים שנה. גוף כוכבי עצום-ממדים זה קרס תוך ארבעים דקות כמניין הזמן באורנטיה.

ככלל, פליטת החומר העצומה הזו ממשיכה להתקיים מסביב לשארית השמש המתקררת בדמות עננים נרחבים של גזים ערפיליים. וכל זה מסביר את מקורם של סוגים רבים של ערפיליות בלתי-שגרתיות, כדוגמת ערפילית הסרטן, אשר נוצרה לפני כתשע-מאות שנה, ואשר עדיין ניתן להבחין בספירת האם שלה ככוכב בודד המצוי בסמוך למרכז של מסה ערפילית בלתי-שגרתית זו.

9. יציבותה של שמש

השמשות הגדולות יותר משמרות אחיזת כבידה שכזו על האלקטרונים שלהן, עד כי האור חומק אך רק בסיוע קרני ה-X בעלות העוצמה. קרניים מסייעות אלה חוזרות את החלל בכללותו ונוגעות לתחזוקתן של ההתאגדויות האולטימאטוניות הבסיסיות של האנרגיה. אובדני האנרגיה הכבירים בימיה הראשונים של השמש, לאחר שהגיעה לטמפרטורת המקסימום שלה – למעלה מ-35,000,00 מעלות (פרנהייט) – אינם

41:81 (464:3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:82 (464:4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:83 (464:5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these "runaway particles" that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:84 (464:6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:91 (465:1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to

נגרמים בעיקר בשל האור שחומק, אלא בעקבות נזילה אולטימאטונית. אנרגיות אולטימאטוניות אלה חומקות החוצה אל החלל, ושם הן פועלות בהרפתקת ההתאגדות לאלקטרונים והתגשמותה של אנרגיה, זאת בדמות פיצוץ אנרגטי אמיתי המתרחש במהלך תקופת נעוריה של שמש.

אטומים ואלקטרונים כפופים לכוח הכבידה. האולטימאטונים אינם כפופים לכבידה מקומית, למשחק הגומלין של המשיכה החומרית, ואולם הם מצייתים לחלוטין לכבידה המוחלטת, או לכבידת פרדיס, לנטייתו, למסלולו, של המעגל האוניברסאלי והנצחי של יקום היקומים. האנרגיה האולטימאטונית איננה מצייתת למשיכת כוח הכבידה הקווי, או הישיר, של מסות חומר סמוכות או רחוקות, ואולם, היא תמיד נעה בהתאם למעגל של האליפסה הכבירה של הבריאה עצומת-הממדים.

המרכז הסולארי שלכם פולט כמעט מאה מיליארד טון חומר ממשי מדי שנה, זאת בעוד שבתקופות הגדילה המוקדמות שלהן, מיליארד השנים הראשונות, מאבדות השמשות הגדולות חומר בקצב עצום. חייה של שמש הפכים יציבים לאחר שמושגת הטמפרטורה הפנימית המקסימאלית, ומשמתחילות להשתחרר האנרגיות התת-אטומיות. ובדיוק בנקודה קריטית זו נתונות השמשות הגדולות יותר בפעימות עוויתיות.

יציבותה של שמש תלויה לחלוטין באיזון הניגוד שבין כבידה לחום – לחצים אדירים המאוזנים מנגד על-ידי טמפרטורות לא-יאומנו. האלסטיות הפנימית של הגזים של שמש מחזיקה את השכבות העשויות חומרים שונים והמכסות אותם, וכאשר כבידה וחום מצויים בשיווי-משקל, משקלם של החומרים החיצוניים משתווה בדיוק ללחץ הטמפרטורה של הגזים הפנימיים שמתחת. ברבים מן הכוכבים הצעירים יותר גורמת התכווצות הכבידה המתמשכת ליצירתן של טמפרטורות פנימיות הולכות-וגדלות, וככל שגדל החום הפנימי, כך הפוך לחץ קרני ה-X הפנימי של רוחות גזי-העל להיות גדול עד כדי כך שהשמש, בהקשר של תנועה צנטריפוגאלית, מתחילה להשליך החוצה לעבר החלל את השכבות החיצוניות שלה, ובכך פותרת את חוסר האיזון שבין הכבידה לחום.

השמש שלכם עצמכם הגיעה מזה זמן רב לשיווי-משקל יחסי בין מחזורי ההתפשטות וההתכווצות שלה, אותן הפרעות אשר יוצרות את הפעימות האדירות של רבים מן הכוכבים הצעירים יותר. השמש שלכם חולפת כעת דרך הגיל של שישה מיליארד שנים. בעת הנוכחית פועלתה הינה החסכונית ביותר. והיא תמשיך ותזרח באותה מידה של יעילות עכשווית במשך יותר מעשרים וחמישה מיליארדי שנים. קרוב לוודאי שהיא תתנסה בתקופה של יעילות חלקית ובירדה שמשכה כסכום תקופת הנעורים ותקופת הפעולה היעילה.

ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465:2) Atoms and electrons are subject to gravity.

The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimaton energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465:3) Your own solar center radiates almost one

hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465:4) Sun stability is wholly dependent on the

equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465:5) Your own sun has long since attained

relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. מקורם של העולמות המיושבים

אחדים מן הכוכבים המשתנים – אלו המצויים במצב של מירב פעימותיהם או בקרבתו – מצויים בתהליך הולדת מערכות משניות, אשר רבות מהן תהיינה בסופו של דבר דומות ביותר לשמש שלכם ולפלנטות החגות סביבה. השמש שלכם הייתה בדיוק במצב כזה של פעימה עצומה בעת שהמערכת המאסיבית של אַנגוֹנָה חגה והתקרבה אליה, ומפני השטח החיצוניים של השמש החלו להתפרץ זרמים של ממש – יריעות רציפות – של חומר. כך זה נמשך, באלימות הולכת-וגדלה עד לקרבה הגדולה ביותר, כאשר גבולות לכידותה של השמש הושגו ונפלט פרץ עצום של חומר, שהוא אביה הקדמון של מערכת השמש. בתנאים דומים, לעיתים התקרבותו של הגוף המושך מחלצת כוכבים שלמים, ואפילו של רבע או שליש של השמש. חלקים מוצאים גדולים אלו יוצרים סוגי עולמות מסוימים וייחודיים התחומים בענן, ספירות כדוגמת שבתאי וצדק.

בכל אופן, רוב מערכות השמש נוצרו באופן שונה לחלוטין מזו שלכם, והדבר נכון אפילו בעבור אלה אשר נוצרו באמצעות טכניקת הכבידה של גאות-ושפל. ואולם, בלא תלות בטכניקת בניית העולם, כוח הכבידה לעולם מייצר בריאה מסוג של מערכת-שמש; כלומר, שמש מרכזית או אי-כהה עם פלנטות, לוויינים, לווניי-משנה ומטאורים.

ההיבטים הפיזיים של העולמות היחידניים נקבעים באופן ניכר על-ידי צורת ההיווצרות, המצב האסטרונומי ותנאי הסביבה הפיזיים. גם הגיל, הגודל, קצב הסיבוב והמהירות בחלל הינם גורמים משפיעים. הן עולמות של התכווצות-גזית והן אלו של צמיחה-מוצקה מאופיינים בקיומם של הרים, וכך גם – במהלך חייהם המוקדמים יותר כאשר אינם קטנים מדי – במים ובאוויר. לעיתים העולמות אשר נוצרו באופן של פיצול-בהמסה ובאופן של התנגשות הינם נעדרי רכסי הרים נרחבים.

במהלך העידנים המוקדמים יותר של כלל העולמות החדשים, רעידות אדמה הינן תדירות, וכל העולמות הללו מתאפיינים בהפרעות פיזיות כבירות; ובמיוחד נכון הדבר באשר לעולמות ההתכווצות-הגזית, אותם עולמות הנולדים מטבעות הערפילית העצומות הנותרות מאחור לאחר עיבוי והתכווצותן המוקדמת של שמשות יחידניות מסוימות. פלנטות אשר להן מקור דואלי, כדוגמת אורנטיה, חולפות מבעד לתקופת נעורים פחות אלימה וסוערת. ואף-על-פי-כן, עולמכם חווה תקופה מוקדמת של תהפוכות עצומות, אשר התאפיינה בהרי-געש, רעידות אדמה, שיטפונות וסערות ענק.

אורנטיה מצויה בבידוד יחסי בחלק החיצוני של שטניה, ומערכת השמש שלכם הינה המרוחקת ביותר מירושם, למעט מערכת אחת אחרת, בעוד ששטניה עצמה הינה המערכת הקרובה לזו החיצונית ביותר של נֹרְלַטִיאֶדֶק;

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now

וקונסטלציה זו נעה כעת בשוליים החיצוניים של נבאדון. אתם באמת הייתם בין הפחותים שבכלל הבריאה, עד אשר רוממה המתת של מיכאל את הפלנטה שלכם למקום של כבוד המעורר עניין גדול ביקום. לעיתים האחרון הוא אכן הראשון, ולעיתים הפחות ביותר באמת הופך לגדול ביותר.

[הוצג בידי רב-מלאך בשיתוף פעולה עם מרכז הכוח הבכיר של נבאדון.]

traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

41:106 (4669) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

מסמך 42. אנרגיה – דעת וחומר

043 ⇨

הספר של אורנטיה

041 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 42

אנרגיה – דעת וחומר

סעיפים

מבוא

1. כוחות ואנרגיות של פרדיס
2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות פיזיות)
3. סיווג חומר
4. התמרות אנרגיה וחומר
5. מופעי גל-אנרגיה
6. אולטימאטונים, אלקטרונים ואטומים
7. חומר אטומי
8. קשירות אטומית
9. הפילוסופיה הטבעית
10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות
11. הל-רוחניות (מערכות הדעת החומרית)
12. מגנטונים אוניברסאליים
12. תבנית וצורה – עליונות הדעת

PAPER 42

ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

מבוא

היסוד של היקום הוא חומרי במובן שבו אנרגיה הינה הבסיס לקיום בכללותו, ואנרגיה טהורה נשלטת בידי האב האוניברסאלי. כוח, אנרגיה, הינו הדבר האחד הניצב כעדות נצחית המציגה ומוכיחה את קיומו ואת נוכחותו של המוחלט האוניברסאלי. זרם עצום זה של אנרגיה, הנובע מן נוכחויות פרדיס, מעולם לא פסק, מעולם לא כשל; מעולם לא הייתה הפסקה בתמיכה האינסופית.

לעולם מתבצע התפעול של אנרגיה ביקום על-פי רצונו האישי של האב האוניברסאלי ובהתאם לציווי הנבונים-בכל. שליטה אישית זו בעוצמה-המתגלמת ובאנרגיה הזורמת, עוברת שינוי על-ידי פעולותיו והחלטותיו המתואמות של הבן הנצחי, כמו גם על-ידי התכלית המאוחדת

INTRODUCTION

^{420.1 (467.1)} THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

^{420.2 (467.2)} The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by

של הבן ושל האב, המוצאת אל הפועל ביד הפועל האחד. הוויות אלוהיות אלה פועלות באופן אישי וכיחידים; הן אף פועלות דרך אישיותם ועוצמותיהם של מספר בלתי-מוגבל כמעט של כפיפים, אשר כל אחד מהם מבטא באופן מגוון את התכלית הנצחית והאלוהית אינם ביקום היקומים. ואולם, שינויים – או התמרות – תפקודיים וארעיים אלו בעוצמה האלוהית אינם מפחיתים כהוא זה את אמיתות ההצהרה לפיה כל כוח-אנרגיה מצוי תחת שליטתו האולטימטיבית של אל אישי השוכן במרכזם של הדברים כולם.

1. כוחות ואנרגיות של פרדים

הבסיס של היקום הוא חומר, ואולם מהות החיים הינה רוח. אב הרוחות הינו גם האב הקדמון של היקומים; האב הנצחי של הבן המקורי הינו גם מקור-הנצח של התבנית המקורית, היא אי פרדים.

חומר – אנרגיה – משום שהם מהווים אך מופעים שונים של אותה מציאות קוסמית, כתופעה ביקום הינם מטבעו של האב האוניברסאלי. "הכול מתקיים בו". החומר עשוי להיראות כבעל אנרגיה טבועה ולהציג כוחות המוכלים בו-עצמו, אך קווי הכבידה המעורבים באנרגיות הנוגעות לכלל התופעות הפיזיות האלה נגזרים מפרדים ותלויים בו. בגרעיני של האולטימאטון, הצורה הראשונה של אנרגיה ברת-מדדה, מצוי פרדים.

טבועה בחומר ונוכחת בְּחַלל היקום צורת אנרגיה אשר אינה מוכרת באורנטיה. בשעה שתתרחש לבסוף תגלית זו, ירגישו הפיזיקאים כי הם פתרו, או כמעט פתרו, את המסתורין של החומר. ובכך הם יתקרבו צעד אחד נוסף אל עבר הבורא; ויבינו שלב אחד נוסף בטכניקה האלוהית; ואולם, בשום מובן שהוא הם לא ימצאו את האל, ואף לא יבססו את קיומו של החומר, או את פעולתם של חוקי הטבע, בנפרד מן הטכניקה הקוסמית של פרדים ומן התכלית המניעה של האב האוניברסאלי.

ולאחר התקדמות רבה אף יותר ותגליות נוספות, לאחר שאורנטיה תתקדם לאין-שיעור ביחס לידע הנוכחי, אף שתשיגו שליטה בסיבובי האנרגיה של היחידות החשמליות של החומר עד לרמה שבה תוכלו לשנות את מופעיהן הפיזיים – גם אז, לאחר כל ההתקדמות האפשרית הזאת, עדיין לעולם לא יאה בכוחם של המדענים ליצור ולו אטום אחד של חומר, לייצר במקור הבֶּזֶק אחד של אנרגיה, או להוסיף לחומר את הדבר שהיננו מכנים בשם חיים.

יצירת אנרגיה ומתן חיים מהווים זכויות בלעדיות של האב האוניברסאלי ושל האישיות הבוראות הנלוות אליו. נהר האנרגיה והחיים נובע בריצפות מעם האלוהיות, זרם כוח-פרדים האוניברסאלי והמאוחד היוצא אל עבר החלל

the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467:3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467:4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. "In him all things consist." Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimat, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467:5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468:1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468:2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise

כולו. אנרגיה אלוהית זו מחדרת את כל הבריאה. מארגני הכוח מחוללים בכוח-החלל את אותם שינויים, ומבצעים את אותן התאמות, אשר באים לבסוף לידי ביטוי כאנרגיה; מנהלי הכוח מתמירים אנרגיה לכדי חומר; וכך נולדים עולמות החומר. נשאי החיים מאתחלים בחומר את התהליכים שאותם הינו מכנים חיים, חיים חומריים. מפקחי הכוח המורונטיים עובדים באופן דומה ברחבי מחוזות המעבר שבין עולמות החומר ועולמות הרוח. בוראי הרוח הגבוהים יותר מאתחלים תהליכים דומים בצורות אלוהיות של אנרגיה, ומהם נוצרות הצורות הרוחניות הגבוהות יותר של חיים תבוניים.

האנרגיה יוצאת מפרדיס מעוצבת בהתאם לסדר האלוהי. אנרגיה – אנרגיה טהורה – חולקת את טיבו של הארגון האלוהי; היא נוצרת בדמות שלוש האלים החבוקים-כאחד, באופן שבו הם פועלים במטה יקום היקומים. וכל הכוח סובב בפרדיס, יוצא מנוכחויות פרדיס וחוזר אליהן, ובמהותו הוא הינו מופע של הגורם שלא נגרם – האב האוניברסאלי; ומבלעדי האב לא יהא קיים דבר מכל אשר קיים.

כוח הנגזר מאלוהות הקיימת-לעצמה הינו קיים לעד בעצמו. לא ניתן להוריד לטמיון או להרוס כוח-אנרגיה; מופעים אלו של האינסופי עשויים להיות נתונים להתמרות בלתי-מוגבלות, שינויים אינסופיים ומטמורפוזת נצחית; אך בשום אופן או בשום שיעור, אף לא באופן המזערי ביותר שאותו ניתן לדמיון, יכולים הם אי-פעם להתכלות. ואולם האנרגיה, הגם שהיא זורמת מעם האינסופי, אינה אינסופית במופעיה; קיימים גבולות חיצוניים ליקום האב אשר נוצר עד עתה.

אנרגיה הינה נצחית אך לא אינסופית; ותמיד מגיבה היא לחיבוק האחיזה הכולל של האינסופי. לעולם ימשיכו הלאה האנרגיה והכוח; משיצאו החוצה מפרדיס, חייבים הם לשוב שמה, אף אם ידרשו עידינים על-גבי עידינים על-מנת להשלים את המעגל המצוה. זה אשר מקורו בפרדיס יעדו יכול להיות אך ורק פרדיס או יעד האלוהות.

וכל זה מאשר את אמונתנו ביקום-יקומים מעגלי, מוגבל במקצת אך סדור היטב ונרחב ביותר. אלמלא היה הדבר נכון, אזי במוקדם או במאוחר היו מופיעים סימני הידלדלות של אנרגיה. כל החוקים, הארגונים, המנהל והעדויות של חוקרי היקום – כולם מעידים על קיומו של אל אינסופי, וכן על קיומו של יקום סופי לעת הזו, מעגליות של קיום אינסופי, בלתי-מוגבל כמעט, אך עם זאת סופי לעומת האינסופי.

force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

^{421.6 (468.3)} Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

^{421.7 (468.4)} Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

^{421.8 (468.5)} Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

^{421.9 (468.6)} And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות

(פיזיות)

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

אכן קשה למצוא מילים מתאימות על-מנת לכנות ולתאר את הרמות השונות של כוח ושל אנרגיה – אלו הפיזיות, אלו של דעת ואלו הרוחניות. תיאורים אלו אין בכוחם להתאים באופן מלא להגדרות המקובלות שלכם בעבור כוח, אנרגיה ועוצמה. קיים מחסור כה גדול בשפה, עד כי היננו נאלצים להשתמש במונחים הללו לשם ציון משמעויות מרובות. לדוגמה, במסמך זה, המילה אנרגיה משמשת לציון כל השלבים והצורות של מופעי תנועה, פעולה ופוטנציאל, בעוד שהמילה כוחתקפה לשלבי הקדם-כבידה של אנרגיה, ואילו המילה עוצמה תקפה לשלבי האנרגיה של אחרי-הכבידה.

למרות הדברים הללו אנסה בזאת לצמצם את ממדי הבלבול המושגי בכך שאציע את היתרון שבאימוץ הסיווג שלהלן של כוח קוסמי, אנרגיה מגיחה ועוצמת יקום – אנרגיה פיזית:

1. עוצמת חלל. זוהי נוכחותו החופשית והבלתי-מעוררת של המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל. הרחבתו של מושג זה מצביעה על פוטנציאל כוח-החלל הטבוע בְּטוטאליות התפקודית של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמשמעות מושג זה מרמזת על הטוטאליות של המציאות הקוסמית – היקומים – אשר הגיחו לכדי נצח מאי פרדיס, אשר מעולם לא התחיל, לעולם לא ייגמר, לעולם איננו נע ולעולם אינו משתנה.

התופעות אשר מקורן בפרדיס התחתון כוללות, קרוב לוודאי, שלושה אזורים של נוכחות ופעולת כוח מוחלטים: אזור נקודת הסמך של המוחלט הבלתי-מוגדר, אזור אי פרדיס עצמו ואזור החיץ של סוכנויות או תפקודים בלתי-מזוהים מסוימים של השוואה ושל פיצוי. שלושת האזורים הללו, בעלי המרכז המשותף, הינם מרכז מחזור פרדיס של המציאות הקוסמית.

עוצמת החלל הינה קדם-מציאות; היא הינה תחומי של המוחלט הבלתי-מוגדר, והיא מגיבה אך ורק לאחיותו האישית של האב האוניברסאלי; זאת על-אף שנדמה כי היא ניתנת לשינוי על-ידי נוכחותם של מארגני כוח המאסטר הראשיים.

באורסה, עוצמת החלל מכונה בשם אבסולוטה.

2. כוח קדמון. דבר זה מייצג את השינוי הבסיסי הראשון בעוצמת החלל ועשוי להיות אחד מתפקודי המוחלט הבלתי-מוגדר בפרדיס התחתון. היננו יודעים כי נוכחות החלל היוצאת מעם פרדיס התחתון משתנה באופן כלשהו ביחס לזו אשר נכנסת אליו. ואולם, בלא תלות בכל יחס אפשרי שכזה, ההתמרה המזוהה בגלי של עוצמת החלל לכדי כוח ראשוני, הינה התפקוד המבחין הראשי של נוכחות-המתח של מארגני הכוח החיים של פרדיס.

כוח סביל ופוטנציאלי הופך לפעיל ולקדמון

4221 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

4222 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

4223 (469.3) 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

4224 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

4225 (469.5) Space potency is a prereality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

4226 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

4227 (469.7) 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

4228 (469.8) Passive and potential force becomes

בתגובה להתנגדות המופעלת על-ידי נוכחותם בחלל של מארגני הכוח המאסטר המתממשים-לבסוף. כוח מגיח כעת מתחומי הבלעדי של המוחלט הבלתי-מוגדר אל המחוזות שבהם התגובות מרובות – תגובות לתנועות ראשוניות מסוימות הנעשות על-ידי אל-הפעולה ומשם לתנועות פיצוי מסוימות הנובעות מן המוחלט האוניברסאלי. נדמה כי כוח קדמון מגיב לסיבתיות טרנסצנדנטאלית ביחס ישר למוחלטות.

לעיתים מכונה כוח קדמון בשם אנרגיה טהורה; באוורסה, היננו מתייחסים אליו כאל סֶגְרֶגָטָה.

3. אנרגיות מגיחות. נוכחותם הסבילה של מארגני הכוח הראשיים הינה מספקת על-מנת להתמיר את עוצמת החלל לכדי כוח קדמון, ועל שדה-חלל מופעל שכזה מתחילים אותם מארגני-כוח את פעולותיהם הראשוניות והפעילות. הכוח הקדמון נועד לעבור דרך שני שלבים מובחנים של התמרה במחוזות מופעי האנרגיה בטרם יופיע כעוצמה אוניברסאלית. שתי הרמות האלה של אנרגיה מגיחה הינן:

א. אנרגיה רבת-עוצמה. זוהי אנרגיה מכאנית רבת-עוצמה, אשר מונעת על-ידי מסה, מצויה תחת מתח עצום, ומגיבה בחוזקה – מערכות אנרגיה אדירות ממדים המוכנסות לתנועה הודות לפעילויותיהם של מארגני הכוח הראשיים. אנרגיה רבת-עוצמה, או ראשית, זו איננה מגיבה בתחילה בהחלטיות למשיכת כבידת-פרדיס, אף כי קרוב לוודאי שהיא מניבה תגובת הצבר-מסה, או תגובת-חלל כיוונית, לקבוצה השיתופית של השפעות מוחלטות הפועלת מן הצד התחתון של פרדיס. כאשר אנרגיה מגיחה לכדי רמה של תגובה התחלתית לאחיזת הכבידה המוחלטת והמעגלית של פרדיס, מפנים מארגני הכוח הראשיים את השטח לתפקוד של שותפיהם המשיניים.

ב. אנרגיית כבידה. האנרגיה המגיבה-לכבידה המופיעה כעת טומנת בחובה את הפוטנציאל לעוצמה אוניברסאלית, והופכת לאב הקדמון הפעיל של כלל החומר ביקום. אנרגיה משנית, או אנרגיית כבידה, זו הינה התוצר של עיבוד האנרגיה הנובע מלחץ-נוכחותם וממגמות-הלחץ שאותן מכונים מארגני הכוח המאסטר הטרנסצנדנטאליים העמיתים. בתגובה לעבודתם של מתפעלי-כוח אלו, חולפת אנרגיית החלל במהירות מן השלב רב-העוצמה לשלב הכבידה, ובכך הופכת למגיבה במישרין לאחיזה המעגלית של הכבידה (המוחלטת) של פרדיס, בעודה מציגה פוטנציאל מסוים לרגישות למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסת החומר המופיעה במהרה בשלבים האלקטרוני ושלאחר-האלקטרוני של האנרגיה והחומר. עם הופעתה של תגובה לכבידה, רשאים מארגני הכוח המאסטר העמיתים לסגת מצקלונם האנרגיה של החלל, ובלבד שהוצבו לאותו שדה פעולה מנהלי הכוח האוניברסאליים.

active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

^{4229 (469.9)} Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

^{42210 (470.1)} 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

^{42211 (470.2)} a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

^{42212 (470.3)} b. *Gravity energy*. The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

אין אנו בטוחים דיינו ביחס לסיבות המדויקות לשלבים המוקדמים של התפתחות הכוח, ואולם היננו מזהים את פעולתו התבונית של המרבי בשתי רמות מופעי האנרגיה המגיחה. כאשר מתייחסים בהכללה לאנרגיות רבות-עוצמה ולאנרגיות כבידה, אנו באוורסה מכנים אותן בשם אולִימָטָה.

4. עוצמה אוניברסאלית. כוח-חלל הותמר לכדי אנרגיית-חלל וממנה לאנרגיה של שליטת כבידה. וכך הבשילה האנרגיה הפיזית עד לנקודה שבה היא יכולה להיות מוכוננת לערוצים של עוצמה ולעמוד לשירות מגוון התכליות של בוראי היקום. עבודה זו מבוצעת בידי המנהלים, המרכזים והבקרים הרב-גוניים של האנרגיה הפיזית ביקום המקיף – בבריאות המאורגנות והמיושבות. מנהלי הכוח האוניברסאליים הללו נוטלים שליטה כמעט מוחלטת בעשרים-ואחת מתוך שלושים רמות האנרגיה המהוות את מערכת האנרגיה הנוכחית של שבעת יקומי העל, תחום זה של כוח-אנרגיה-חומר הינו מרחב הפעילויות התבוניות של זה בעל שבעת ההיבטים, אשר פועל תחת שליטת-העל של העליון בזמן ובמרחב.

באוורסה, היננו מתייחסים למרחב של עוצמה אוניברסאלית בשם גֶרָאָוִיטָה.

5. אנרגיית-האוונה. מבחינה מושגית, תיאור זה נע כל העת אל עבר פרדיס בעוקבו אחר שינויי כוח-החלל, רמה אחר רמה, עד לרמת העבודה של עוצמת-האנרגיה של יקומי החלל והזמן. הלאה, בהמשך ההתקדמות אל עבר פרדיס, ניתקל בשלב קדם-יקומי של אנרגיה המאפיין את היקום המרכזי. כאן דומה שהמחזור האבולוציוני סב לאחור על עקבותיו; דומה כי עוצמת-האנרגיה מתחילה לנוע לאחור, בחזרה לעבר כוח, ואולם זהו כוח שונה מאוד בטבעו מאלו של פוטנציאל החלל ושל הכוח הקדמון. מערכות האנרגיה של האוונה אין דואליות; הן הינן שילושיות. זהו מרחב האנרגיה הקיומי של הפועל האחד, הפועל בשמו של שילוש פרדיס.

באוורסה ידועות אנרגיות אלה של האוונה בשם טְרִיאָטָה.

6. אנרגיה טרנסצנדנטאלית. מערכת אנרגיה זו פועלת על החלק העליון של פרדיס וממנו, ורק בהקשר של העמים האבסוניטיים. באוורסה, היא מכונה בשם טְרָנוֹסְטָה.

7. מונוטה. אנרגיה קרובה קרבת משפחה לאלוהיות כאשר היא הינה אנרגיית פרדיס. היננו נוטים לעבר האמונה כי מונוטה הינה האנרגיה החיה, הלא-רוחנית, של פרדיס – משלימתה הנצחית של אנרגיית הרוח החיה של הבן הנצחי – ומכאן שהיא הינה מערכת האנרגיה הלא-רוחנית של האב האוניברסאלי.

אין אנו יכולים להבחין בין טבען של רוח פרדיס ושל המונוטה של פרדיס; הן נראות לנו זהות. יש להן שמות שונים, אבל לא נוכל לתאר בפניכם רבות על אודות מציאות אשר מופיעה

42213 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42214 (470.5) 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42215 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42216 (470.7) 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42217 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42218 (471.2) 6. *Transcendental energy.* This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42219 (471.3) 7. *Monota.* Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42220 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality

הרוחניים והלא-רוחניים ניתנים להבחנה זה מזה רק בשמם.

יודעים אנו כי יצורים סופיים יכולים להגיע לחוויית הסגידה לאב האוניברסאלי באמצעות סעדם של האל בעל שבעת ההיבטים ושל מכווני המחשבה, ואולם הינו מסופקים אם אישיות תת-מוחלטת כלשהי, ואפילו מנהלי כוח, יכולה להבין את אינסופיות האנרגיה של המקור והמרכז הגדול הראשון. דבר אחד וודאי: אם מנהלי הכוח מכירים את הטכניקה שבאמצעותה עובר כוח-החלל מטמורפוזת, הם אינם מגלים את הסוד ליתר האחרים בינו. דעתי היא שהם אינם מבינים את פעולת מארגי הכוח לאשורה.

מנהלי כוח אלו עצמם הינם זרזי אנרגיה; במילים אחרות, הם גורמים לאנרגיה להתחלק למגזרים, להתארגן, או להיאסף בצורת יחידות באמצעות נוכחותם. וכל אלו מרמזים על כך שחייב להיות דבר-מה טבוע באנרגיה אשר גורם לה לפעול כך בנוכחות אישיות כוח אלה. המליצדקים של נבאדון הגדירו מזה זמן רב את תופעת ההתמרה של כוח קוסמי לכדי עוצמה אוניברסאלית כאחד משבעת היבטי "האינסופיות של האלוהיות". ואתם תתקדמו הרחק עד שם בנקודה זו במהלך הרקעתכם ביקום המקומי.

על-אף חוסר-יכולתנו להבין את מקורו, את טיבו ואת התמרותיו של הכוח הקוסמי, הינו מכירים במלואם את כל שלבי ההתנהגות של האנרגיה המגיחה למן הזמנים של תגובתה במישורין שאינה-נתונה-בספק לפעולת הכבידה של פרדיס – פחות או יותר מן העת של תחילת פעולת מנהלי הכוח של יקום העל.

3. סיווג חומר

החומר זהה בכל היקומים, למעט ביקום המרכזי. התכונות הפיזיות של החומר תלויות בקצב הסיבוב של החלקים המרכיבים אותו, במספרם ובגודלם של חלקים חגים אלו, במרחקם מן הגוף הגרעיני, או בתכולת החלל של החומר, כמו גם בנוכחותם של כוחות מסוימים אשר טרם נתגלו באורנטיה.

בשמשות, בפלנטות ובגופי החלל השונים, קיימות עשר מחלקות חומר עיקריות:

1. חומר אולטימאטוני – היחידות הפיזיות הראשוניות של הקיום החומרי, חלקיקי האנרגיה המרכיבים את האלקטרונים.

2. חומר תת-אלקטרוני – המצב הנפיץ והדוחה (repellent) של גז-העל הסולאריים.

3. חומר אלקטרוני – המצב החשמלי של הבחנת החומר – אלקטרונים, פרוטונים, ויחידות שונות אחרות הנמנות על מגוון הקבוצות האלקטרוניות.

whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

^{42221 (471.5)} We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

^{42222 (471.6)} These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven "infinities of divinity." And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

^{42223 (471.7)} Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

^{4231 (471.8)} Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

^{4232 (471.9)} In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

^{4233 (472.1)} 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

^{4234 (472.2)} 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

^{4235 (472.3)} 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

4. חומר תת-אטומי – חומר נפוץ מאוד בתוכי שמשות חמות.

5. אטומים מנופצים – את אלו נמצא בשמשות המתקררות וברחבי החלל.

6. חומר מיון – אטומים יחידניים שהופשטו מן האלקטרונים החיצוניים שלהם (הפעילים מבחינה כימית) על-ידי פעילויות חשמליות, טרמיות, קרינת X, או על-ידי ממיסים.

7. חומר אטומי – השלב הכימי של ארגון היסודות, היחידות המרכיבות את החומר המולקולארי או הנראה לעין.

8. השלב המולקולארי של החומר – חומר כשלעצמו קיים באורנטיה תחת תנאים רגילים במצב חומרי יציב יחסית.

9. חומר רדיואקטיבי – הנטייה ליציאה מארגון ופעילותם של היסודות הכבדים יותר תחת תנאי חום מתון ולחץ כבידה יורד.

10. חומר בקריסה – החומר הנייח-יחסית המצוי בתוכי השמשות הקרות או המתות. צורת חומר זו אינה באמת נייחת; עדיין קיימת בה פעילות אולטימאטונית, ואפילו אלקטרונית, ואולם יחידות אלה מצויות בקרבה גדולה זו לזו, וקצבי הסיבוב שלהן מצומצמים עד למאוד.

סיווג החומר שלעיל נוגע לארגונו יותר מאשר לצורות הופעתו לפני היצורים הברואים. כמו כן, הוא איננו מתחשב בשלבי האנרגיה הקדם-מגיחים, ואף לא בהתגשמויות החומריות הנצחיות בפרדיס וביקום המרכזי.

4. התמורות אנרגיה וחומר

אור, חום, חשמל, מגנטיות, פעילות כימית, אנרגיה וחומר חד הם – במקורם, מטבעם ועל-פי ייעודם – יחד עם מציאויות חומריות אחרות אשר עדיין לא נתגלו באורנטיה.

איננו מבינים עד תום את השינויים האינסופיים-כמעט העשויים להיות מנת-חלקה של האנרגיה הפיזית. ביקום אחד היא מופיעה כאור, ביקום אחר כאור וכחום גם יחד, ובאחר בדמות צורות אנרגיה בלתי-ידועות באורנטיה; לאחר מספר לא-ידוע של מיליוני שנים היא עשויה להופיע מחדש בדמות צורת אנרגיה חשמלית חסרת-מנוחה ומתפרצת, או בדמות עוצמה מגנטית; ובהמשך לאחר-מכן היא עשויה להופיע שוב, ביקום עוקב, בדמות צורה כלשהי של חומר משתנה העובר סדרה של מטמורפוזות, אשר לאחר מכן תיעלם כלפי חוץ מן הבחינה הפיזית בשיטפון עצום כלשהו של העולמות. ואז, לאחר עידנים רבים-מספור ונדידה

4236 (4724) 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

4237 (4725) 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

4238 (4726) 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

4239 (4727) 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

42310 (4728) 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

42311 (4729) 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

42312 (4710) 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

42313 (4711) The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER

TRANSMUTATIONS

4241 (4712) Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

4242 (4713) We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form

אינסופית כמעט דרך יקומים רבים לאין-שיעור, אותה אנרגיה עשויה שוב להופיע-מחדש ולשנות פעמים רבות את צורתה ואת הפוטנציאל שלה; וכך נמשכות התמורות אלה דרך עידנים עוקבים וברחי מחוזות רבים-מספור. כך ממשיך ונע החומר, עובר את התמורות הזמן אך לעולם שומר אמונים למעגל הנצח; ואף אם במשך זמן ממושך יימנע ממנו מלחזור למקורו, תמיד הוא מגיב אליו, וכל העת ממשיך במסלול שאותו ציוותה האישיות האינסופית אשר שילחה אותו לדרכו.

מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים רבות בעבודת ההתמרה של האולטימאטון אל תוך מעגלי האלקטרון וסיבוביו. הוויות ייחודיות אלה שולטות בעוצמה ומרכיבות אותה באמצעות התפעול המיומן שלהן את היחידות הבסיסיות של האנרגיה החומרית, האולטימאטונים. הם הינם אדוניה של האנרגיה כפי שזו נעה במצב פרימיטיבי זה. יחד עם הבקרים הפיזיים, הם יכולים לשלוט ביעילות באנרגיה ולהכווין אותה אפילו לאחר שזו הותמרה לרמה החשמלית, הידועה כשלב האלקטרוני. ואולם, טווח פעולתם קטן עד מאוד כאשר אנרגיה המאורגנת ברמה האלקטרונית עוברת אל מערבולות המערכות האטומיות. כאשר החומר מתהווה כך, נופלות אנרגיות אלה אל אחיזתה המוחלטת של עוצמת המשיכה של הכבידה הקווית.

הכבידה פועלת באופן חיובי על קווי הכוח ועל ערוצי האנרגיה של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ואולם, הוויות אלה מתייחסות לכבידה אך ורק באופן שלילי – הפעלת כישורי האנטי-כבידה שלהן.

ברחי כלל החלל, קור והשפעות אחרות פועלים באופן יצירתי ומארגנים אולטימאטונים לכדי אלקטרונים. חום הינו אמת המידה לפעילות אלקטרונית, בעוד שהקור פשוט מציין את היעדרו של חום – מצב של מנוחה אנרגטית יחסית – מצבו של מטען-הכוח האוניברסאלי של החלל, בהינתן היעדרם של אנרגיה מגיחה ושל חומר מאורגן ואי-תגובתיותם של אלו לכבידה.

נוכחות ופעולת הכבידה הן אשר מונעות את הופעתו של האפס המוחלט התיאורטי, שכן החלל הבין-כוכבי אינו מחזיק בטמפרטורת האפס המוחלט. ברחבי כלל החלל המאורגן קיימים זרמי אנרגיה המגיבים-לכבידה, מעגלי עוצמה, ופעילויות אולטימאטוניות, בנוסף לאנרגיות אלקטרוניות מאורגנות. הלכה למעשה, החלל אינו ריק. אפילו האטמוספירה של אורנטיה הולכת ומתדלדלת עד אשר, בגובה של חמשת אלפים קילומטרים לערך, היא מתחילה לדהות אל-עבר הממוצע של החומר בחלל במגזר זה של היקום. החלל הקרוב ביותר לריק המוכר בנבאדון מכיל בסביבות מאה אולטימאטונים – השקולים לאלקטרון אחד – לכל אינץ' מעוקב (כ- 16.4 סמ"ק). דלילות חומר שכזו נחשבת, למעשה, לחלל ריק.

הטמפרטורה – חום וקור – הינה משנית אך לכבידה במחוזות האבולוציה של האנרגיה ושל

and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

424.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimatons into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatons. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

424.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

424.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatons into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

424.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatonic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatons — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

424.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy

החומר. האולטימאטונים מצייתים בהכנעה לטמפרטורות קיצון. טמפרטורות נמוכות מעודדות יצירת מבנים אלקטרוניים והרכבים אטומיים מסוימים, בעוד שטמפרטורות גבוהות מקלות על מיני תופעות של פיצוח אטומי והתפוררות החומר.

כלל התאגדויות החומר, למעט הפרימיטיביות ביותר, עלולות להישבר בשעה שהן נחשפות לחום וללחץ של מצבים פנים-שמיים מסוימים. וכך יכול חום להתגבר באופן ניכר על יציבות הכבידה. ואולם, אין חום או לחץ שמיים ידועים המסוגלים להתמיר אולטימאטונים חזרה לכדי אנרגיה רבת-עוצמה.

השמשות הבוהקות מסוגלות להתמיר חומר לכדי צורות אנרגיה שונות, ואולם העולמות הכהים והחלל החיצון בכללותו עשויים להאט את הפעילויות האולטימאטוניות והאלקטרוניות עד לנקודה שבה מותמרות אנרגיות אלה לכדי חומר של העולמות. התאגדויות אלקטרוניות מסוימות מטבע קרוב, כמו רבות מההתאגדויות הבסיסיות של החומר הגרעיני, נוצרות בטמפרטורות הנמוכות-ביותר של החלל הפתוח, והן גדלות לאחר מכן באמצעות התאגדות עם הצברים גדולים יותר של אנרגיה ההופכת-לחומר.

במהלך כל המטמורפוזת הבלתי-נגמרת הזו של אנרגיה ושל חומר, היננו חייבים להתחשב בהשפעת לחץ הכבידה ובהתנהגות האנטי-כבידתית של האנרגיות האולטימאטוניות המצויות תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה, מהירות וסיבוב. גם לטמפרטורה, לזרמי אנרגיה, למרחק ולנכחות מארגני הכוח ומנהלי הכוח החיים, יש נגיעה לכל מופעי ההתמרה של אנרגיה ושל חומר.

תוספת המסה בחומר שקולה לתוספת האנרגיה המחולקת במהירות האור בריבוע. במובן הדינאמי, העבודה שחומר במצב מנוחה יכול לעשות שקולה לאנרגיה הנדרשת על-מנת להביא את חלקיו יחדיו מפרדים, פחות התנגדות הכוחות שעליהם נדרש להתגבר במסע והמשיכה המופעלת בין חלקי החומר לבין עצמם.

על קיומן של צורות חומר קדם-אלקטרוניות מעידים שני המשקלים האטומיים של העופרת. עופרת בהרכב מקורי שוקלת מעט יותר מזו הנוצרת על-ידי התפרקות אורניום באמצעות פליטת רדיום; והפרש זה במשקל האטומי מייצג את האובדן בפועל של אנרגיה בעת הפיצוח האטומי.

השלמות היחסית של החומר מובטחת הודות לעובדה שאנרגיה יכולה להיספג או להיפלט אך ורק באותם שיעורים מדויקים שאותם כינו מדעני אורנטיה בשם קוונטה. תנאי חכם זה בעולמות החומר משמש על-מנת לשמר את קיומם המתמשך של היקומים.

כמות האנרגיה הנספגת פנימה, או הנפלטת החוצה, כאשר מוזזים המיקומים האלקטרוניים או

and matter evolution. Ultimatons are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42:4.8 (473:6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatons back into puissant energy.

42:4.9 (473:7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42:4.10 (473:8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42:4.11 (474:1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42:4.12 (474:2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42:4.13 (474:3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474:4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is

המיקומים האחרים, הינה תמיד "קוונטום" או מכפלה שלו; ואולם, ההתנהגות הרוטטת, או דמוית-הגל, של יחידות אנרגיה כאלה נקבעת כולה על-ידי ממדי המבנים החומריים הנידונים. קוטרן של אדוות אנרגיה דמויות-גל אלה גדול פי 860 מזה של האולטימאטונים, האלקטרונים, האטומים, או היחידות האחרות הפועלות כך. הבלבול שאינו-נגמר הנלווה להבחנות מכניקת הגלים על התנהגות הקוונטום, נובע מתוספת של גלי אנרגיה אלו על אלו: שתי פסגות יכולות להשתלב על-מנת ליצור פסגה כפולת-גובה, בעוד שפסגה ועמק יכולים להשתלב וכך לבטל הדדית זה את זה.

always a "quantum" or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatons, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. מופעי גל-אנרגיה

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

ביקום-העל של אורונטון קיימות מאה אוקטאבות של אנרגיה-גלית. מתוך מאה קבוצות אלה של מופעי אנרגיה, שישים-וארבע מוכרות במלואן או בחלקן באורנטיה. קרני השמש מהוות ארבע אוקטאבות בסולם יקום-העל, כאשר קרני האור הנראות תופשות אוקטאבה בודדת, מספר שישים-וארבע בסדרה זו. קבוצת האולטרה-סגול מגיעה לאחר מכן, בעוד שעשר האוקטאבות כלפי מעלה הן קרני ה-X, ולאחריהן מופיעות קרני הגאמא של הרדיום. שלושים-ושתיים אוקטאבות מעל לאור הנראה של השמש מצויות קרני אנרגיית החלל היצון, אשר לעיתים כה תכופות מתמזגות עם חלקיקי החומר הזעירים הטעונים באנרגיה גבוהה ביותר אשר נלווים להן. מתחת לקרני השמש הנראות לעין תמצאנה הקרניים האינפרא-אדומות, ושלושים אוקטאבות מתחת להן מצויה קבוצת קרני שידור הרדיו.

^{4251 (474.5)} In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

מנקודת המבט של ההבנה המדעית באורנטיה במאה העשרים, ניתן לסווג את מופעי האנרגיה דמוית הגל לעשר הקבוצות הבאות:

^{4252 (474.6)} Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

1. קרניים אינפרא-אולטימאטוניות — הסיבובים הגבוליים של האולטימאטונים כאשר הם מתחילים לקבל צורה מובחנת. זהו השלב הראשון של אנרגיה מגיחה אשר ניתן להבחין בו בתופעות דמויות-גל ולמדוד אותן.

^{4253 (474.7)} 1. *Infraultimatic rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

2. קרניים אולטימאטוניות — התאגדות האנרגיה לספירות הזעירות של האולטימאטונים גורמת לרטטים בתכולת החלל הניתנים להבחנה ולמדידה. והרבה לפני שיגלו הפיזיקאים את האולטימאטון, הם יבחינו ללא ספק במופעי הקרניים האלה, באשר הם מומטרים אל עבר אורנטיה. קרניים קצרות ורבות-עוצמה אלה מייצגות את פעילותם הראשונית של האולטימאטונים בעודם מואטים עד לנקודה שבה הם נוטים לעבר ההתארגנות האלקטרונית של החומר. בעת שהאולטימאטונים מצטברים לכדי אלקטרונים, מתרחש עיבוי אשר תוצאתו הינה אחסון של אנרגיה.

^{4254 (474.8)} 2. *Ultimatic rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

3. קרני החלל הקצרות. אלו הם הקצרים ביותר מכל הרטטים האלקטרוניים הטהורים,

^{4255 (475.1)} 3. *The short space rays*. These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter.

והם מייצגים את השלב הקדם-אטומי של צורת חומר זו. על-מנת שתיווצרנה, נדרשות לקרניים אלה טמפרטורות גבוהות מאוד או נמוכות מאוד. קיימים שני סוגים כאלו של קרני-חלל: האחד מופיע כאשר נולדים אטומים ואילו השני מעיד על התנפצותם. קרני חלל אלה בוקעות בכמות הגדולה ביותר מן המישור הדחוס ביותר של יקום העל, שביל החלל, אשר הינו גם המישור הדחוס ביותר של היקומים החיצוניים.

4. השלב האלקטרוני. שלב אנרגיה זה עומד בבסיס כלל החומריות בשבעת יקומי העל. קוונטות תמיד נפלטות כאשר אלקטרונים עוברים במסלולי סיבוביהם מרמות אנרגיה גבוהות יותר לאלה הנמוכות יותר. התוצאה של תזוזת אלקטרונים בין מסלולים הינה פליטה או ספיגה של חלקיקי אנרגיית-אור אחידים, מדידים ומובחנים מאוד, בעוד שהאלקטרון הבודד תמיד יפלוט חלקיק של אנרגיית-אור בשעה שהוא נתון בהתנגשות. תופעות של אנרגיה דמוית-גל נלוות גם לפעילויותיהם של הגופים החיביים ושל חלקים אחרים של השלב האלקטרוני.

5. קרני גאמא – אותן נביעות המאפיינות את ההתפרקות הספונטאנית של חומר אטומי. הדוגמה הטובה ביותר לפעילות האלקטרונית זו מצויה בתופעות הנלוות להתפרקותו של הרדיום.

6. קבוצת קרני-X. תוצאת הצעד הבא בהאטת האלקטרון הינה צורות שונות של קרני X סולאריות וכן קרני ה-X המיוצרות באופן מלאכותי. המטען האלקטרוני מייצר שדה חשמלי; תנועה מולידה זרם חשמלי; הזרם מייצר שדה מגנטי. כאשר האלקטרון נעצר בבת אחת, המהומה האלקטרו-מגנטית שנוצרת מייצרת את קרן ה-X; קרן ה-X הינה אותה הפרעה. קרני ה-X הסולאריות זהות לאלה המיוצרות באופן מלאכותי. על-מנת לחקור את פנים גוף האדם, למעט העובדה שהן מעט ארוכות יותר.

7. קרניה האולטרא-סגולות, או הכימיות, של השמש ואלה המיוצרות בצורות מכאניות שונות.

8. האור הלבן – כלל האור הנראה של השמשות.

9. קרניים אינפרא-אדומות – האטתה של הפעילות האלקטרונית קרוב יותר לשלב שבו ניתן להעריך חום.

10. קרני הרץ – האנרגיות המשמשות באורנטיה לשידור.

מכל עשרת שלבי הפעילות האנרגטית דמוית-הגל הללו, יכולה העין האנושית להגיב אך ורק לאוקטאבה אחת, לאור השלם של אור השמש הרגיל.

מה שמכונה אֶתֶר הינו בסך הכול שם כולל לציון קבוצת פעילויות כוח ואנרגיה המתחוללות בחלל. אולטימאטונים, אלקטרונים והצברי מסה אחרים של אנרגיה הינם חלקיקי חומר אחידים,

These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

4256 (475.2) 4. *The electronic stage.* This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

4257 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

4258 (475.4) 6. *The X-ray group.* The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

4259 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42510 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42511 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

42512 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

42513 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42514 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform

ובעת שהם חולפים מבעד לחלל הם אכן נעים בקווים ישרים. האור, וכל יתר הצורות של מופעי אנרגיה מזוהה, מורכבים ממצעד של חלקיקי אנרגיה מובחנים המתקדמים בקווים ישרים, למעט כאשר הם עוברים שינוי תחת השפעת הכבידה וכוחות מתערבים אחרים. העובדה שכאשר מצעדי חלקיקי אנרגיה אלו נצפים באופנים מסוימים הם דומים לתופעות-גל, נובעת מהתנגדותה הבלתי-מובחנת של שמירת הכוח של החלל כולו, היא האֶתֶר ההיפותטי, ומהמתח הבין-כבידתי של הצברי המסה הסמוכים. המרווח בין הפוגות חלקיקי החומר, יחד עם מהירות התחילית של קרני האנרגיה, גורמים למופע הגלי של צורות רבות של אנרגיה-חומר.

העירור של תכולת החלל מייצר תגובה דמוית-גל למעבר של חלקיקי החומר הנעים במהירות, ממש כשם שמעבר של ספינה במים מייצר גלים בעלי משרעת ואורך משתנים.

התנהגות הכוח הקדמון אכן מייצרת תופעות אשר באופנים מרובים הינן אנאלוגיות למה שאתם שיערתם וכיניתם בשם אֶתֶר. החלל איננו ריק; ספירות החלל חגות וצוללות הלאה דרך אוקיינוס עצום של כוח-אנרגיה הנפרש בתוכו; ואף תכולת החלל של האטום איננה ריקה. אף-על-פי-כן, האֶתֶר איננו קיים, ועצם העובדה שהאתר ההיפותטי הזה נעדר, היא זו המאפשרת לפלנטה המיושבת לחמוק מנפילה אל תוך השמש, ולאלקטרון החג במסלולו להימנע מנפילה אל תוך הגרעין.

6. אולטימאטונים, אלקטרונים ואטומים

בעוד שמטען החלל של הכוח האוניברסאלי הינו הומוגני ובלתי-מובחן, ארגונה של אנרגיה שהתפתחה לכדי חומר דורש כי ריכוז אנרגיה במסות בדידות בעלות ממדים ומשקל מוגדרים – תגובה מדויקת לכבידה.

הכבידה הקווית, או המקומית, הופכת פעילה במלואה בשעה שמופיע הארגון האטומי של החומר. חומר במצב קדם-אטומי הופך לתגובתי במידה קלה לכבידה כאשר הוא מעורר על-ידי קרני X ועל-ידי אנרגיות דומות אחרות, ואולם לא ניתן למדוד משיכה של כבידה קווית על חלקיקי אנרגיה-אלקטרונית חופשיים, לא-מחברים ולא-טעונים, ואף לא על האולטימאטונים הבלתי-מאוגדים.

האולטימאטונים פועלים דרך משיכה הדדית, ומגיבים אך ורק למשיכת הכבידה המעגלית של פרדיס. בהיותם נטולי תגובה לכבידה קווית, הם מוחזקים אפוא כחלק מסחף החלל האוניברסאלי. האולטימאטונים מסוגלים להאיץ מהירות סיבובית עד לנקודת האנטי-כבידה חלקית, ואולם הם אינם מסוגלים להשיג – באופן בלתי-תלוי במארגני הכוח או במנהלי הכוח – את מהירות

particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

42515 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

42516 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

4261 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

4262 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

4263 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation,

הבריחה הקריטית שבה הם מפסיקים להיות יחידים, ולחזור למצב של אנרגיה רבת-העוצמה. בטבע, האולטימאטונים חומקים ממצב הקיום הפיזי רק כאשר הם לוקחים חלק בפיצוץ הסופי של שמש שהתקררה ונוטה למות.

האולטימאטונים, אשר אינם מוכרים באורנטיה, מאטים בעוברם דרך שלבים רבים של פעילות פיזית בטרם הם משיגים את תנאי-הקדם של אנרגיית-הסיבוב הנדרשים לארגון האלקטרוני. לאולטימאטונים שלושה אופני תנועה: התנגדות הדדית לכוח הקוסמי, סיבובים יחידניים בעלי פוטנציאל אנטי-כבידה, והמיקומים התוך-אלקטרוניים של מאה האולטימאטונים הנערכים זה-ביחס-לזה.

משיכה הדדית מחזיקה יחד מאה אולטימאטונים המרכיבים את האלקטרון; ובאלקטרון טיפוס לעולם יהיו לא יותר ולא פחות מאשר מאה אולטימאטונים. אובדן של אולטימאטון אחד או יותר גורם להרס זהות האלקטרון, ובכך מביא לכדי קיום את אחד מעשר הצורות המותאמות של האלקטרון.

האולטימאטונים אינם נעים בתוך האלקטרונים במסלולים או במעגלים, ואולם הם אכן מתפזרים או מתקבצים בהתאם למהירויות הסיבוב סביב צירם, ובכך קובעים את הממדים השונים של האלקטרוני. אותה מהירות סיבוב של האולטימאטונים סביב צירם קובעת אף את התגובות החיוביות, או השליליות, של הסוגים השונים של היחידות האלקטרוניות. כלל החלוקה וההתקבצות של החומר האלקטרוני, יחד עם השונות החשמלית של גופי האנרגיה-חומר החיוביים והשליליים, נובעים מן הפונקציות השונות האלה של מרכיב ההתאגדות-ההדדית של האולטימאטונים.

קוטרו של כל אטום הינו מעט פחות ממאת של מיליונית האינץ' (כ-1/40,000,000 של הסנטימטר), בעוד שמשקלו של האלקטרון הוא מעט יותר מ-1/2,000 מזה של האטום הקטן ביותר, מימן. אף כי הפרוטון החיובי, אשר מאפיין את גרעין האטום, עשוי להיות לא גדול יותר מאלקטרון שלילי, הוא שוקל כמעט פי אלפיים יותר ממנו.

אם מסת החומר הייתה מוגדלת עד אשר מסת האלקטרון הייתה משתווה לעשירית האונקיה (2.84 גרם), או אז היו גדלים הממדים בהתאם כך שנפחו של אלקטרון שכזה היה הופך להיות כנפח כדור-הארץ כולו. אם נפחו של פרוטון – הכבד מן האלקטרון פי אלף ושמונה-מאות – היה מוגדל עד שהיה משתווה לגודל של ראש של סיכה, או אז, בהשוואה, היה ראש של סיכה מגיע לקוטר השווה לזה של מסלול כדור-הארץ מסביב לשמש.

return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

^{4264 (476.6)} The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

^{4265 (476.7)} Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

^{4266 (476.8)} Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

^{4267 (477.1)} Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

^{4268 (477.2)} If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. חומר אטומי

7. ATOMIC MATTER

המבנה של כל חומר דומה למבנה של מערכת השמש. במרכזו של כל יקום אנרגיה

^{4271 (477.3)} The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every

זעיר קיים גרעין יחסית יציב ונייח של מנת-חומר. יחידה מרכזית זו יכולה להופיע באחד משלושה מופעים. סביב מרכז אנרגיה זה סובבת לרוב, בשפע אינסופי אך במעגלים מתנדנדים, יחידות האנרגיה שאותן ניתן לדמות אותן במידת-מה לפלנטות הסובבות את השמש של קבוצה כוכבית כלשהי, כדוגמת מערכת השמש שלכם.

האלקטרונים בתוך האטום סובבים מסביב לפרוטון המרכזי בערך באותו יחס מרחבי שבו חגות הפלנטות מסביב לשמש בחלל של מערכת השמש. ביחס לגודלם הממשי, המרחק בין גרעין האטום לבין המסלול האלקטרוני הפנימי ביותר, דומה למרחק הקיים בין הפלנטה הפנימית, כוכב חמה, לבין השמש שלכם.

מהירות הסיבוב של האלקטרונים סביב צירם ומהירותם במסלול מסביב לגרעין האטום, שתיהן מצויות מעבר ליכולת הדמיון אנושי, וזאת מבלי להזכיר את מהירותם של האולטימאטונים המרכיבים אותם. החלקיקים החיוביים של הרדיום עפים אל תוך החלל במהירות של עשר-אלף מייל לשנייה, בעוד שהחלקיקים השליליים משיגים מהירות הקרובה לזו של האור.

היקומים המקומיים בנויים על-פי המערכת העשרונית. ביקום דואלי קיימות בדיוק מאה צורות ברות-הבחנה שבהן הופכת אנרגיית-חלל לחומר אטומי; זהו המספר המקסימאלי האפשרי של התארגנויות-חומר בנבאדון. מאה צורות חומר אלה מהוות סדרה רגילה שבה סובבים אלקטרונים – מאחד ועד מאה – סביב גרעין מרכזי דחוס יחסית. התאגדות סדורה ומהימנה זו של אנרגיות שונות היא אשר מהווה את החומר.

לא כל העולמות מציגים על-פני השטח מאה יסודות ברי-זיהוי, ואולם, הם נוכחים במקום כלשהו, נכחו בעבר, או שהם מצויים בתהליך של אבולוציה. התנאים המלווים את היווצרותה ואת המשך התפתחותה של פלנטה קובעים כמה ממאה הטיפוסים האטומיים יהיו ברי-נראות. האטומים הכבדים יותר אינם נוכחים על-פני השטח של עולמות רבים. ואפילו באורנטיה, נוטים היסודות הידועים הכבדים יותר להתפרק לחתיכות, כפי שמדגימה התנהגות הרדיום.

יציבותו של האטום תלויה במספר הנייטרונים הבלתי-פעילים חשמלית המצויים בגוף המרכזי. ההתנהגות הכימית תלויה לחלוטין בפעילות האלקטרונים החגים חופשיים במסלול.

מעולם לא ניתן היה לאגד באורונטון באופן טבעי יותר ממאה אלקטרונים הסובבים מסביב למערכת אטומית אחת. כאשר הוכנסו באופן מלאכותי לשדה הסיבוב מאה ואחת אלקטרונים, תמיד הייתה התוצאה התפרקותו המיידית של הפרוטון המרכזי, יחד עם התפוצה פראית של האלקטרונים ושל אנרגיות משוחררות אחרות.

minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

427.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

427.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

427.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

427.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

427.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

427.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other

liberated energies.

^{427.8 (478.2)} While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

^{427.9 (478.3)} The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

^{427.10 (478.4)} The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling" proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

בעוד שאטומים עשויים להכיל מאחד ועד מאה אלקטרונים במסלול, רק עשרת האלקטרונים החיצוניים של האטומים הגדולים יותר סובבים מסביב לגרעין המרכזי כגופים מובחנים ובדידים, וחגים באופן שלם והדוק במסלולים מדויקים ומובחנים. קשה לצפות או לגלות את שלושים האלקטרונים הקרובים ביותר למרכז כגופים נפרדים ומאורגנים. שיעור יחסים דומה לזה שבין התנהגות האלקטרונים לבין הקרבה לגרעין, ניתן למצוא בכל האטומים, בלא תלות במספר האלקטרונים שהם מכילים. ככל שהגרעין קרוב יותר, כך פוחתת האינדיבידואליות של האלקטרון. התרחבות האנרגיה דמוית-הגל של אלקטרון עשויה להתפשט כך שתתפוש את כל המסלולים האטומיים הנמוכים יותר; והדבר נכון במיוחד בנוגע לאלקטרונים הקרובים ביותר לגרעין האטום.

לשלושים האלקטרונים בעלי המסלולים הפנימיים ביותר יש אינדיבידואליות, ואולם המערכות האנרגטיות שלהם נוטות להתערבב זו בזו, והן משתרעות מאלקטרון לאלקטרון ואף כמעט ממסלול למסלול. שלושים האלקטרונים הבאים מהווים את המשפחה השנייה, או את אזור האנרגיה השני, ולהם אינדיבידואליות רבה יותר, בהיותם גופי חומר המפעילים שליטה מלאה יותר על מערכות האנרגיה הנלוות להם. לשלושים האלקטרונים הבאים, אזור האנרגיה השלישי, יש אינדיבידואליות רבה יותר והם חגים במסלולים מובחנים ונפרדים יותר. עשרת האלקטרונים האחרונים, הקיימים אך בעשרת היסודות הכבדים ביותר, מתכבדים להחזיק בעצמאות, ולפיכך יכולים לחמוק משליטת גרעין האטום פחות או יותר בחופשיות. בעקבות שינוי מינימאלי בלחץ או בטמפרטורה, חברי קבוצת האלקטרונים הרביעית והחיצונית ביותר עשויים לחמוק מאחיזתו של הגרעין המרכזי, כפי שהדבר מודגם בעצם ההתפרקות הספונטאנית של האורניום ושל יסודות אחרים הדומים לו.

עשרים ושבעה היסודות הראשונים – אלו המכילים בין אלקטרון אחד לעשרים-ושבעה אלקטרונים חגים במסלול – קלים יותר להבנה מיתר היסודות. החל מן היסוד העשרים-ושמונה ומעלה היננו נתקלים יותר ויותר בחוסר יכולת חיזוי הנובע מנוכחותו המשוערת של המוחלט הבלתי-מוגדר. ואולם, חלק מחוסר היכולת לחזות את התנהגות האלקטרונים נובע מן ההבדלים במהירויות הסיבוב של האולטימאטונים סביב צירם, ומנטייתם הבלתי-מוסברת "להתגודד". גם השפעות אחרות – פיזיות, חשמליות, מגנטיות וכבידתיות – גורמות לשינויים בהתנהגות האלקטרונים. האטומים, אפוא, דומים מאוד לאנשים באשר לאפשרות החיזוי. הסטטיסטיקאים יכולים להצהיר על חוקים המתארים את ההתנהגות של מספר גדול של אנשים או של אטומים, אבל לא את זה של אטום בודד או של אדם יחיד.

אף שהכבידה הינה אחד מתוך מספר גורמים המעורבים בשמירת מערכת אטומית זעירה יחדיו, קיימת גם אנרגיה רבת-עוצמה ובלתי-מוכרת בתוך ובקרב היחידות הבסיסיות האלה, ואנרגיה זו הינה הסוד שמאחורי הֶרְכֵּבן הבסיסי ואופן התנהגותן בסופו של דבר; כוח זה עדיין ממתין לגילוי באורנטיה. השפעה אוניברסאלית זו מחדרת את כלל החלל הנכלל בגדר ארגון אנרגטי זעיר זה.

החלל הבין-אלקטרוני של האטום אינו ריק. חלל בין-אלקטרוני זה מופעל בקרבו של האטום על-ידי תופעות דמויות-גל אשר מסונכרנות באופן מושלם עם מהירות האלקטרונים ועם סיבובי האולטימאטונים. כוח זה אינו נשלט במלואו בידי חוקי המשיכה החיובית והשלילית שאתם מכירים; ולפיכך לעיתים התנהגותו בלתי-צפויה. דומה כי השפעה נטולת-שם זו מהווה תגובת כוח-חלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

הפרוטונים הטעונים והנויטרונים הבלתי-טעונים של גרעין האטום מוחזקים יחדיו באמצעות פעולת הגומלין של המְזוֹטְרוֹן, חלקיק חומר הכבד פי 180 מן האלקטרון. לולא סידור זה, המטען החשמלי שאותו נושאים הפרוטונים היה מפצל את גרעין האטום.

באופן שבו האטומים בנויים, לא כוחות כבידה ולא כוחות חשמליים היו יכולים להחזיק את הגרעין יחד. כוליותו של הגרעין נשמרת הודות לפעולת הלכידות ההדדית של המְזוֹטְרוֹן, אשר מסוגל להחזיק יחד חלקיקים טעונים וחלקיקים לא-טעונים הודות לעוצמה גבוהה יותר של כוח-מסה, ובשל התפקוד הנוסף הגורם לפרוטונים ולנויטרונים להחליף מקום ללא-הרף. המְזוֹטְרוֹן גורם למטען החשמלי של חלקיקי הגרעין להיזרק ללא-הרף הלך ושוב בין הפרוטונים לבין הנויטרונים. בחלק אינפיניטסימאלי של שנייה, חלקיק גרעין נתון הינו פרוטון טעון ובחלק השנייה שלאחריו נייטרון לא-טעון. והתחלפויות אלה במצבי האנרגיה מתרחשות במהירות כה גבוהה ובלתי-תיאמן עד אשר נשללת מן המטען החשמלי כל אפשרות של תפקוד כהשפעה מפצלת. וכך פועל המְזוֹטְרוֹן כחלקיק "נשא-אנרגיה" התורם תרומה עצומה ליציבות גרעין האטום.

נוכחותו ותפקודו של המְזוֹטְרוֹן מסבירים גם חידה אטומית נוספת. כאשר אטומים מתנהגים באופן רדיואקטיבי, הם פולטים כמות אנרגיה גבוהה בהרבה מן המצופה. עודף קרינה זה מקורו בשבירתו של המְזוֹטְרוֹן "נשא האנרגיה", אשר הופך בכך לאלקטרון רגיל. התפרקות המְזוֹטְרוֹנים מלווה גם בפליטת חלקיקים מסוימים קטנים ולא-טעונים.

המְזוֹטְרוֹן מסביר תכונות לכידות מסוימות של גרעין האטום, ואולם הוא אינו האחראי

4281 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

4282 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

4283 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

4284 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an "energy-carrier" particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

4285 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron "energy carrier," which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

4286 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for

להתלכדותם של פרוטונים זה עם זה ואף לא להידבקותם של הניטרונים זה לזה. הכוח הפרדוקסאלי ורב-העוצמה של הלכידות הפולית של האטום הינו צורת אנרגיה אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

המזוטונים הללו מצויים בשפע בקרני החלל אשר פוגעות ללא-הרף בפלנטה שלכם.

the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

^{4287 (479.5)} These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. הפילוסופיה הטבעית

הדת איננה לבדה בנטייתה לעבר הדוגמה; הפילוסופיה הטבעית נוטה לדוגמטיות באותה המידה. כאשר מורה-דת ידוע הסיק שהמספר שבע הינו מספר יסודי ביקום משום שבראש האדם מצויים שבעה פתחים, אילו ידע יותר כימיה, היה עשוי להציע אמונה מעין זו בהתבסס על תופעות-אמת בעולם הפיזי. על-אף המופע האוניברסאלי של אנרגיה, המתבסס על המערכת העשרונית, בכל היקומים הפיזיים של הזמן והמרחב נוכח-תמיד התזכורת למציאות של הארגון האלקטרוני בעל שבעת ההיבטים של קדם-החומר.

המספר שבע הוא בסיסי ליקום המרכזי ולמערכת הרוחנית שבה טבועים שידורי האופי, ואולם המספר עשר, והמערכת העשרונית, הינם אינהרנטיים לאנרגיה, לחומר ולבריאה החומרית. אף-על-פי-כן, העולם האטומי אכן מציג מאפיינים מחזוריים מסוימים החוזרים על-עצמם בקבוצות של שבע – כעין סימן לידה שאותו נושא עולם החומר הזה כעדות למקורו הקדום אשר ברוח.

התמדה זו במבנה יצירתי בעל שבעה היבטים מודגמת בתחום הכימיה כחזרה על תכונות פיזיות וכימיות דומות בקבוצות מובחנות של שבע, זאת כאשר היסודות הבסיסיים מסודרים בהתאם לסדר משקלם האטומי. כאשר היסודות הכימיים של אורנטיה מסודרים כך בשורה, כל איכות נתונה, או כל תכונה נתונה, נוטה לחזור על עצמה בקפיצות של שבע. שינוי מחזורי זה בקפיצות של שבע נוטה לחזור על עצמו בשיעור הולך ופוחת בכלל הטבלה הכימית, אך הוא ניכר באופן המובחן ביותר בקבוצות האטומיות המוקדמות, או הקלות יותר. כאשר מתחילים ביסוד כלשהו, ולאחר שמבחינים בתכונה אחת בו, איכות זו תשתנה בעבור ששת היסודות הבאים; ואולם עם הגיענו ליסוד השמיני, תכונה זו נוטה להופיע מחדש. במילים אחרות, היסוד הכימי הפעיל השמיני דומה ליסוד הראשון, התשיעי דומה לשני, וכך הלאה. עובדה שכזו, השייכת לעולם הפיזי, מצביעה ללא ספק על המבנה בעל שבעת ההיבטים של האנרגיה הקדמונית ומעידה על המציאות הבסיסית של המגוון בעל שבעת ההיבטים של בריאות הזמן והמרחב. עוד ראוי כי ישית האדם ליבו לעובדה שקיימים שבעה צבעים בספקטרום הטבעי.

ואולם, לא כל ההשערות של הפילוסופיה

9. NATURAL PHILOSOPHY

^{4291 (479.6)} Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

^{4292 (479.7)} The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

^{4293 (480.1)} This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

^{4294 (480.2)} But not all the suppositions of natural

הטבעית הינן תקפות; כך לדוגמה, האתר ההיפותטי, המייצג ניסיון רב-תושייה של האדם לאחד את בורותו בנוגע לתופעות החלל. הפילוסופיה של היקום איננה יכולה להסתמך על תצפיות מדעיות לכאורה. לולא ניתן היה לצפות בשינוי מעין זה, המדען היה נוטה לדחות על סף את האפשרות שמתוך הגולם יגיח פרפר.

היציבות הפיזית, יחד עם האלסטיות הביולוגית, מצויה בטבע אך ורק בשל תבונתם הקרובה-לאינסופית של אדריכלי האב של הבריאה. שום דבר פחות מאשר בינה טרנסצנדנטאלית לעולם לא יכול היה לעצב יחידות חומר אשר הן בה בעת גם כה יציבות וגם בעלות גמישות כה יעילה.

philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

^{429.5 (480.3)} Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות הלא-רוחניות (מערכות

הדעת החומרית)

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY

SYSTEMS

(MATERIAL MIND SYSTEMS)

הסחף האינסופי של המציאות הקוסמית היחסית, מן המוחלטות של המונוטה של פרדיס ועד למוחלטות של עוצמת החלל, מעיד על התפתחויות מסוימות ביחסים במציאויות הלא-רוחניות של המקור והמרכז הראשון – אותן מציאויות אשר מסתתרות בעוצמת החלל, מתגלות במונוטה, ומתגלות ארעית ברמות הקוסמיות שביניהן. מחזור האנרגיה הנצחי הזה, בהיותו מעגל בתוך אבי היקומים, הינו מוחלט, ובהיותו מוחלט לא ניתן להרחיבו, לא בעובדות ולא בערכים; ואף-על-פי-כן, גם כעת – כתמיד – האב הקדמון מתממש-בעצמו מתוך מרחב גדל-לעולם של זמן-מרחב, של התעלות מעל לזמן-מרחב ושל משמעויות זמן-מרחב, זירה של מערכות-יחסים משתנות שבה אנרגיית-החומר נתונה באופן הולך וגובר תחת שליטת הרוח החיה והאלוהית באמצעות המאמץ ההתנסותי של דעת אישית וחיה.

^{4210.1 (480.4)} The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

האנרגיות האוניברסאליות הלא-רוחניות מתארגנות-מחדש – ברמות שונות – במערכות החיות של הדעת של אלו-שאינם-בוראים, אשר חלק מסוים מהן ניתן לתאר באופן הבא:

^{4210.2 (480.5)} The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

1. דעת של קדם-רוחות-מסייעות. רמת דעת זו איננה-מתנסה בעולמות המיושבים והיא נסעדת בידי בקרי המאסטר הפיזיים. זוהי דעת מכאנית, זהו האינטלקט אשר לא-ניתן-ללמדו של צורות החיים החומריים הפרימיטיביות ביותר, ואולם הדעת אשר לא-ניתן-ללמדה פועלת ברמות רבות מלבד זאת של החיים הפלנטאריים הפרימיטיביים.

^{4210.3 (480.6)} 1. *Preadjutant-spirit minds*. This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

2. רוחות מסייעות-דעת. זהו הסעד של רוח האם של יקום מקומי, הפועלת באמצעות שבע רוחותיה מסייעות-הדעת על רמת הדעת החומרית הנלמדת (הרמה הלא-מכאנית). ברמה זו מתנסה הדעת החומרית: כאינטלקט תת-

^{4210.4 (481.1)} 2. *Adjutant-spirit minds*. This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as

אנושי (חייתי) בחמש הרמות הראשונות של המסייעות; כאינטלקט אנושי (מוסרי) בשבע הרמות של המסייעות; וכאינטלקט על-אנושי (אמצעיני) בשתי הרמות האחרונות של המסייעות.

3. דעות מורונטיות מתפתחות – תודעתן המתרחבת של אישיות מתפתחות בנתיבת ההרקה של היקום המקומי. זהו המתת של רוח האם של היקום המקומי בשיתוף הבן הבורא. רמת דעת זו מרמזת על הארגון של כלי החיים מן הסוג המורונטי, סינתזה בין החומרי לרוחני המבוצעת על-ידי מפקחי הכוח המורונטיים. הדעת המורונטית מתפקדת באופן משתנה בתגובה ל-570 רמות החיים המורונטיות, וברמות ההישג הגבוהות יותר מגלה יכולת הולכת וגדלה להתחבר לדעת הקוסמית. זהו הנתיב האבולוציוני של יצורים בני-תמותה, ואולם אף הדעת מן הטיפוס הלא-מורונטי מוענקת על-ידי בן יקום ורוח יקום לילדיה הלא-מורונטיים של הבריות המקומיות.

4. הדעת הקוסמית. זוהי הדעת המגאנת בעלת שבעת ההיבטים של הזמן והמרחב, אשר כל אחד משלביה נסעד בידי אחת משבע רוחות האב של שבעת יקומי העל. הדעת הקוסמית חובקת את כלל רמות הדעת הסופיות ומתאמת באופן התנסותי את רמות האלוהות-ההתפתחותית של הדעת העליונה, ובאופן טרנסצנדנטלי את רמות הדעת הקיומיות של הדעת המוחלטת – המעגלים הישירים של הפועל האחד.

הדעת בפרדיס הינה מוחלטת; בהאווה, היא מוחלטופית; ובאורונטון – סופית. דעת תמיד מרמזת על הנוכחות והפעילות של סעד חי בנוסף למערכות אנרגיה שונות, והדבר נכון בעבור כל הרמות וכל סוגי הדעת. ואולם, מעבר לדעת הקוסמית, הופך תיאור מערכות היחסים של הדעת ושל אנרגיה לא-רוחנית לקשה יותר ויותר. הדעת של האווה הינה תת-מוחלטת אך על-אבולוציונית; בהיותה קיומית-התנסותית היא קרובה יותר לרמה המוחלטופית מכל מושג אחר שהתגלה לכם. הדעת של פרדיס מצויה מעבר להבנה האנושית; היא קיומית, לא-מרחבית ולא-זמנית. ואף-על-פי-כן, על כל רמות הדעת האלה מאפילה הנוכחות האוניברסאלית של הפועל האחד – אחיזת כבדת-הדעת של אל הדעת אשר בפרדיס.

11. מנגנונים אוניברסאליים

בעת שהיננו מעריכים ומכירים בדעת, שומה עלינו לזכור שהיקום אינו מכני ואף אינו קסום; הוא הינו יצירה של דעת ומנגנון של חוקים. ואולם, בעוד שמבחינה פרקטית חוקי הטבע פועלים במה שנדמה כמחוזות הדואליים של הפיזי ושל הרוחני, לאמיתו של דבר חד הם. המקור והמרכז הראשון הינו הגורם הראשוני של

subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midway) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind*. This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendently with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source

כלל החומר, ובה בעת האב הראשון והסופי של כל הרוחות. ביקומים שמחוץ-להאוונה מופיע אב פרדיס באופן אישי אך ורק כאנרגיה טהורה וכרוח טהורה – בדמות מכוונני המחשבה ורסיסים דומים אחרים.

מנגנונים אינם שולטים באופן מוחלט בבריאה בכללותה; יקום היקומים בכללותו מתוכנן בידי דעת, עשוי בידי דעת ומנוהל בידי דעת. ואולם, המנגנון האלוהי של יקום היקומים הינו מושלם לגמרי מכדי שהשיטות המדעיות של דעתו הסופית של האדם תוכלנה להבחין אפילו בקמצוץ מעליונותה של הדעת האינסופית. זאת מכיוון שדעת בוראת, שולטת ומקיימת זו איננה חומרית ואף איננה דעת של יצור; היא הינה דעת-של-רוח הפועלת מתוך רמות הבורא של המציאות האלוהית וכן.

היכולת להבחין ולגלות את הדעת שבמנגנוני היקום תלויה באופן מוחלט ביכולת, בהיקף, ובקיבולת של הדעת החוקרת אשר עוסקת במשימת התבוננות שכזו. דעות של זמן-מרחב, אשר מאורגנות מקרב האנרגיות של זמן ומרחב, כפופות למנגנוני הזמן והמרחב.

הכבידה והתנועה האוניברסאליות הינן שתי פנים תאומות של מנגנון הזמן-מרחב הלא-אישי של יקום היקומים. הרמות של תגובת הכבידה לרוח, לדעת ולחומר הינן עצמאיות למדי מן הזמן, ואולם רק רמות הרוח האמיתיות של המציאות הינן עצמאיות מהמרחב (בלתי-מרחביות). רמות הדעת הגבוהות יותר של היקום – הרמות של דעת-רוח – עשויות אף הן להיות בלתי-מרחביות, ואולם הרמות של הדעת החומרית – כדוגמת הדעת האנושית – מגיבות לפעולות הגומלין של הכבידה האוניברסאלית, ומאבדות תגובה זו רק ביחס למידת הזדהותן עם הרוח. רמות המציאות הרוחניות מוקרות על-ידי תכולת הרוח שלהן, והרוחניות בזמן ובמרחב נמדדת ביחס לתגובה לכבידה הקווית.

תגובה לכבידה קווית הינה אמת מידה כמותית של אנרגיה לא-רוחנית. כלל המסה – האנרגיה המאורגנת – כפופה לאחיזה זו, למעט האופן שבו פועלים עליה תנועה ודעת. כבידה קווית הינה הכוח המלכד קצר-הטווח של המאקרו-קוסמוס, בדומה, במידת-מה, לכך שהכוחות המלכדים הפנים-אטומיים הינם הכוחות קצר-הטווח של המיקרוקוסמוס. אנרגיה פיזית שהפכה לחומר, המאורגנת כמה שמכונה חומר, איננה יכולה לחצות את החלל מבלי לחולל תגובת כבידה קווית. אף כי תגובת כבידה שכזו עומדת ביחס ישר למסה, היא מותאמת על-ידי החלל המתווך כך שהתוצאה הסופית אינה עולה על קירוב גס של מה שמבוטא כהיפוכו של ריבוע המרחק. בסופו של דבר, כובש החלל את הכבידה הקווית בשל נכחותו בו של השפעות אנטי-כבידה של כוחות על-חומריים רבים הפועלים על-מנת לנטרל את פעולת הכבידה ואת כל התגובות כלפיה.

and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

לעולם נוטים מנגנונים קוסמיים מורכבים ביותר וכאלה הנדמים כאוטומטיים-מאוד להסתיר את נוכחות הדעת אשר יצרה, או בראה, אותם, מפני כלל התבונות המצויות ברמה נמוכה הרבה יותר מאשר הרמה האוניברסאלית של הטבע והיכולת של המנגנון עצמו. לפיכך, בלתי-נמנע הוא שבעבור הסדרים הנמוכים יותר של היצורים יידמו המנגנונים האוניברסאליים הגבוהים יותר כחסרי-דעת. יוצא-מן-הכלל היחיד למסקנה שכזו יהיה השתמעות קיומה של דעת בתופעה המדהימה של יקום הנדמה כמחזיק-את-עצמו – ואולם זוהי סוגיה פילוסופית יותר מאשר סוגיה של התנסות בפועל.

מכיוון שדעת מתאמת את היקום, לא קיימת יציבות במנגנונים. התופעה של אבולוציה מדורגת הנלווית לתחזוקה-עצמית קוסמית הינה אוניברסאלית. הקיבולת האבולוציונית של היקום הינה בלתי-נדלית באינסופיות של הספוטניות. התקדמות לעבר אחדות הרמונית, סינתזה התנסותית צומחת, המתווספת על-גבי מורכבות גדלה-לעולם של מערכות יחסים, תוכל להיווצר אך ורק על-ידי דעת בעלת תכלית ושולטת.

ככל שהדעת האוניברסאלית הקשורה לכל תופעה שהיא ביקום גבוהה יותר, כך יקשה על סוגי הדעת הנמוכים יותר לגלותה. ומכיוון שהדעת של המנגנון האוניברסאלי הינה דעת-רוח יצירתית (ואפילו הדעת של האינסופי), לעולם היא לא תוכל להתגלות או להיות מובחנת על-ידי רמות הדעת הנמוכות יותר של היקום, וקל וחומר על-ידי הדעת הנמוכה ביותר מכולן, זו האנושית. הדעת החייתית המתפתחת, אף כי מטבעה הינה שואפת-אל, איננה יודעת-אל מטבעה ובזכות-עצמה.

12. תבנית וצורה – עליונות הדעת

האבולוציה של מנגנונים מעידה ומצביעה על נוכחותה המוסתרת ועל עליונותה של דעת יצירתית. יכולתו של האינטלקט של בן התמותה להגות, לתכנן וליצור מנגנונים אוטומטיים מדגימה את איכויותיה העליונות, היצירתיות והתכליתיות של דעת האדם כהשפעה השליטה על הפלנטה. הדעת לעולם שואפת אל עבר:

1. היצירה של מנגנונים חומריים.
2. הגילוי של מסתורין חבויים.
3. החקירה של מצבים מרוחקים.
4. הגיבוש של מערכות מנטאליות.
5. ההישג של מטרות של תבונה.
6. ההישג של רמות רוח.
7. ההגשמה של יעודים אלוהיים – עליונים,

42:11.6 (482:4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originative or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482:5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482:6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483:1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

- 42:12.2 (483:2) 1. Creation of material mechanisms.
- 42:12.3 (483:3) 2. Discovery of hidden mysteries.
- 42:12.4 (483:4) 3. Exploration of remote situations.
- 42:12.5 (483:5) 4. Formulation of mental systems.
- 42:12.6 (483:6) 5. Attainment of wisdom goals.
- 42:12.7 (483:7) 6. Achievement of spirit levels.
- 42:12.8 (483:8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

מרבניים ומוחלטים.

הדעת תמיד יצירתית. מתת הדעת של יחיד – בעל-חיים, בן-תמותה, בן-מורונטיה, מרקיע רוח, או זה אשר-הפך-לסופיון – תמיד מסוגלת ליצור גוף הולם וראוי בעבור הזהות של היצור החי. ואולם, תופעת נכחות אישיות או התבנית של זהות, ככזו, איננה מופע של אנרגיה, בין שהיא אנרגיה פיזית, אנרגיה של דעת או של רוח. צורת האישיות הינה ההיבט התבניתי של הוויה חיה; היא מעידה על התארגנות האנרגיה, ובשעה שמתווספים אליה חיים ותנועה, זהו מנגנון הקיום של היצור.

אפילו להוויות רוח יש צורה, וצורות רוח אלה (תבניות) הינן אמיתיות. אפילו לסוגים הגבוהים ביותר של אישיות רוח יש צורה – יש להן נכחות אישית המקבילה בכל מובן לזו של גופים בני-תמותה באורונטיה. כמעט לכל ההוויות שניתן להיתקל בהן בשבעת יקומי העל יש צורה. ואולם, קיימים מספר יוצאי-דופן לכלל זה: נדמה כי למכוונני-המחשבה אין צורה עד לאחר ההתכנה עם הנשמות השורדות של בני התמותה הנלווים להם. גם לשליחים הבודדים, לרוחות השילוש בעלות ההשראה, לסייעים האישיים של הרוח האינסופית, לשליחי הכבידה, לרשמים הטרנסצנדנטאליים ולהוויות מסוימות אחרות אין צורה אשר ניתן לגלותה. ואולם, אלו מאפיינים את יוצאי-הדופן המעטים; לרוב רובם צורות אישיות אמיתיות, צורות אופייניות באופן יחידי אשר ניתן להכירן ולזהותן באופן אישי.

החיבור בין הדעת הקוסמית לבין סעד הרוחות מסייעות-הדעת מפתח מקדש פיזי הולם בעבור בן האדם המתפתח. באופן דומה, הדעת המורונטית מייצרת באופן יחידי צורה מורונטית בעבור כל השורדים המורונטיים. וכפי שגופו של בן התמותה הינו אישי ואופייני לכל בן-אנוש, כך גם הצורה המורונטית תהא יחידנית ביותר ותאפיין כראוי את הדעת היצירתית השולטת בה. שתי צורות מורונטיות כלשהן לא תהיינה דומות יותר זו לזו מאשר שני גופים אנושיים כלשהם. מפקחי הכוח המורונטיים מבקשים, והשרפים הממונים מספקים את החומר המורונטי הבלתי-מובחן אשר באמצעותו יכולים החיים המורונטיים להתחיל לפעול. ולאחר החיים המורונטיים, ימצא שבאותה מידה גם הצורות הרוחניות הינן מגוונות, אישיות ומאפיינות את דעת-הרוח השוכנת בהן.

בעולם של חומר אתם חושבים על הגוף כעל מה שיש לו רוח, ואולם אנו מתייחסים לרוח ככזו שיש לה גוף. העיניים החומריות הינן אכן חלונות הנשמה אשר נולדה-מן-הרוח. הרוח הינה האדריכלית, הדעת הינה הבנאית והגוף הינו הבניין החומרי.

אנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות של רוח, ככאלה ובמצביהן הטהורים, אינן פועלות באופן מלא קמציאיות של היקומים המופעיים. בפרדיס, שלושת האנרגיות האלה מתאמות,

42:129 (483:9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:1210 (483:10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:1211 (483:11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:1212 (483:12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:1213 (484:1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of

בהאווה הן הינן מתואמות, בעוד שברמות הפעילות הסופית ביקום היננו חייבים להיתקל בכל מנעד העליונות: זו של החומר, זו של הדעת וזו של הרוח. במצבים לא-אישיים בזמן ובמרחב, נדמה כי האנרגיה הפיזית היא זו השלטת, ואולם נראה גם שכל שדעת הרוח מתקרבת לתכלית האלוהית ולפעולה עליונה, כך הופך ההיבט הרוחני לעליון; ושברמה המרבית עשויה דעת הרוח להפוך לשלטת כמעט לחלוטין. ברמה המוחלטת, הרוח עליונה בוודאות. ומשם, דרך מחוזות הזמן והמרחב, בכל מקום שבו נוכחת מציאות רוח אלוהית, וכל אימת שפועלת דעת-רוח אמיתית, תמיד נוטה להיווצר משלים חומרי או פיזי לאותה מציאות של רוח.

הרוח הינה המציאות הבוראת; המשלים הפיזי הינו השיקוף בזמן ובמרחב של המציאות הרוחנית, ההשלכה הפיזית של פעולתה היצירתית של דעת-רוח.

הדעת שולטת בחומר בכלל היקום, ואפילו כאשר היא הופכת תגובתית לשליטתה האולטימטיבית של הרוח. ואצל האדם בן התמותה, רק אותה דעת אשר מכפיפה עצמה מרצונה החופשי להכוונת הרוח יכולה לקוות לשרוד את הקיום בן התמותה בזמן-מרחב כילד אלמותי של עולם הרוח הנצחי של העליון, המרבי והמוחלט: האינסופי.

[הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המשרת בנבאדון ועל-פי בקשתו של גבריאל.]

finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

^{42:12.14 (484.2)} The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

^{42:12.15 (484.3)} Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

^{42:12.16 (484.4)} [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

מסמך 43. הקונסטלציות

044 ⇨

הספר של אורנטיה

042 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 43

הקונסטלציות

סעיפים

מבוא

1. מטה הקונסטלציה
2. ממשל הקונסטלציה
3. הגבוהים ביותר של נורלטיאדק
4. הר האסיפה – נאמן היומין
5. אבות עדנטיה מאז המרידה של לוציפר
6. גני האלוהים
7. האוניוויטאטיה
8. עולמות האימון של עדנטיה
9. אזרחות בעדנטיה

PAPER 43

THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitatia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

מבוא

לרוב אורנטיה ידועה כ-606 של שטניה בנורלטיאדק של נבאדון; ופירוש הדבר הוא שאורנטיה הינה העולם המיושב השש-מאות-ושש במספר במערכת המקומית של שטניה, הממוקמת בקונסטלציה של נורלטיאדק, אחת ממאה הקונסטלציות של היקום המקומי של נבאדון. שליטי הקונסטלציות – שהינן החטיבות הראשיות של יקום מקומי – מקשרים את המערכות המקומיות של העולמות המיושבים אל המנהל המרכזי של היקום המקומי בסאלווינגטון, ובאמצעות המחזירות אל ממשל-העל של עתיקי היומין באורסה.

ממשל הקונסטלציה שלכם ממוקם בצביר המונה 771 ספירות ארכיטקטוניות, אשר המרכזית והגדולה שבהן היא עדנטיה, מקום המושב של ממשל אבות הקונסטלציה, הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. עדנטיה עצמה גדולה פי מאה לערך מעולמכם. שבעים הספירות העיקריות הסובבות סביב עדנטיה גדולות בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד שעשרת הלויינים

INTRODUCTION

^{4301 (4651)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{4302 (4652)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve

החגים מסביב לכל אחד משבעים העולמות הללו הם בגודלה של אורנטיה בקירוב. גודלן של 771 הספירות האלה הוא די דומה לגודל הספירות בקונסטלציות אחרות.

מניין הזמן ומדידת המרחקים בעדנטיה הם אלו של סאלווינגטון; ובדומה לספירות של בירת היקום, גם עולמות מטה הקונסטלציה זוכים לאספקה מלאה של הוויות שמימיות תבוניות מכל הסדרים. ככלל, אישיות אלה אין שונות מאוד מאלה אשר תוארו בהקשר של ממשל היקום.

בשירות הקונסטלציות מוצבות השרפים המפקחות, הסדר השלישי של מלאכיות היקום המקומי. המטה שלהן ממוקם בספירות הבירה, והן סועדות באופן נרחב בעולמות האימון המורונטיים הסובבים. את שבעים הספירות העיקריות של נורלטיאדק, יחד עם שבע-מאות הלוויינים המשניים, מאכלסים האוניו־טאט־ה, אדריה הקבועים של הקונסטלציה. כלל העולמות הארכיטקטוניים הללו מנוהלים באופן מלא בידי הקבוצות השונות של חיים ילידיים, אשר ברובן הגדול לא נתגלו, אך הן כוללות את הספירונגה היעילים ואת הספֶרֶנְאגֶה היפהפיים. בהיותם מצויים בנקודת האמצע בתוכנית האימון המורונטית, החיים המורונטיים של הקונסטלציות, כפי שתוכלו לשער, הם גם טיפוסיים וגם אידיאליים.

around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

430.3 (465.3) Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

430.4 (465.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitata, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. מטה הקונסטלציה

עדנטיה שופעת רמות הרים מרתקות, אזורים מוגבהים נרחבים של חומר פיזי מעוטר בחיים מורונטיים ושטוף בהדר רוחני, ואולם, אין בה שרשראות הרים מבוטרות כמו אלה המצויות באורנטיה. קיימים בה עשרות אלפי אגמים מנצצים ואלפים על-גבי אלפים של נחלים המחוברים זה לזה, ואולם אין בה אוקיינוסים גדולים או נהרות רבי-עוצמה. ורק ברמות הגבוהות לא ימצאו נחלים אלו של פני השטח.

המים בעדנטיה ובספירות ארכיטקטוניות דומות אינם שונים מן המים של הפלנטות האבולוציוניות. מערכות המים של ספירות כאלה מצויות הן על פני השטח והן מתחת להם, והלחות בהן מצויה בזרימה מחזורית רציפה. ניתן להקיף את עדנטיה דרך נתיבי מים אלו, אף כי ערוץ התחבורה הראשי הינו האטמוספירה. משטח הדברים, הוויות רוחניות נעות מעל לפני השטח של עולם זה, בעוד שההוויות המורונטיות והחומריות משתמשות באמצעים חומריים וחומריים-למחצה על-מנת לנוע דרך אטמוספירה.

לעדנטיה ולעולמות הנלווים לה יש אטמוספירה אמיתית, התמהיל הרגיל בן שלושת הגזים המאפיין את הבריאיות הארכיטקטוניות האלה, ואשר כולל את שני היסודות שבאטמוספירה של אורנטיה בנוסף לאותו גז מורונטי המתאים לשם נשימתן של הוויות

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

431.1 (465.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

431.2 (466.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

431.3 (466.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas suitable for the respiration of morontia creatures. But while this

מורונטיות. ואולם, אף כי האטמוספירה הינה גם חומרית וגם מורונטית, אין בה סופות או הוריקנים; ואף לא קיץ או חורף. היעדר זה של הפרעות אטמוספריות ושל גיוון עונתי מאפשר לייפות את כלל שטחי החוץ בעולמות אלו, אשר נבראו באופן מיוחד.

רמות ההרים של עדנטיה הן יצירות פיזיות מפוארות, אשר יופיין מועצם הודות לשפע החיים הבלתי-נדלה השוטף אותן לאורכן ולרוחבן. למעט מבנים מועטים ומבודדים יחסית, לא תמצאנה ברמות אלה עבודות שהינן ממעשה ידיו של יצור. הקישוטים החומריים והמורונטיים מוגבלים בעדנטיה לאזורי המגורים. האזורים המוגבהים פחות הינם אתרי מגורים מיוחדים, ואלו מקושטים לעילא באומנות ביולוגית ומורונטית כאחד.

על פסגת רכס הרמה ההררית השביעית ממוקמים אולמות התחייה של עדנטיה, בהם מתעוררים בני התמותה המרקיעים המשתייכים לסדר ההרקעה המותאם המשיני. תאים אלו של הרכבה-מחדש של יצורים מצויים תחת השגחתם של המליצדקים. גם בספירת הקבלה הראשונה של עדנטיה (בדומה לפלנטת מליצדק שבסמוך לסאלווינגטון) מצויים אולמות תחייה מיוחדים, ובהם מורכבים-מחדש בני התמותה המשתייכים לסדרי ההרקעה המותאמים.

המליצדקים גם מחזיקים בעדנטיה בשתי מכללות מיוחדות. האחת, בית הספר של החירום, המוקדש ללימוד הבעיות הנובעות מן המרידה של שטניה. האחרת, בית הספר של המתת, המוקדש להתמחות בבעיות החדשות שהינן תולדה של העובדה שמיכאל ביצע את המתת הסופית שלו על אחד מן העולמות של נורלטיאדק. מכללה אחרונה זו נוסדה לפני כמעט ארבעים-אלף שנה, מייד לאחר שהצהיר מיכאל כי אורנטיה נבחרה כעולם שבו תתרחש המתת הסופית שלו.

ים הזכוכית, אזור הקבלה של עדנטיה, מצוי ליד המרכז המנהלי ומוקף באמפיתיאטרון של המטה. מסביב לאזור זה מצויים מרכזי השליטה של שבעים חטיבות ענייני הקונסטלציה. מחצית אחת של עדנטיה מחולקת לשבעים מקטעים משולשים, אשר גבולותיהם מתכנסים בבנייני מטות המגזרים התואמים להם. יתר הספירה הזו מהווה פארק טבעי אחד נרחב, אלו הם גני האלוהים.

אף כי הפלנטה כולה תהא פתוחה לבחינתכם, במהלך ביקוריכם התקופתיים בעדנטיה אתם תבלו את מרבית זמנכם באותו משולש מנהלי שמספרו תואם לעולם שבו תתגוררו באותה עת. ותמיד תהיו רצויים כמשקיפים באסיפות המחוקקות.

האזור המורונטי המוקצה לבני-תמותה מרקיעים המתגוררים בעדנטיה ממוקם במרכזו של המשולש השלושים-וחמישה, הסמוך למטה הסופיונים אשר ממוקם במשולש השלושים-

atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43:14 (486:3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43:15 (486:4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43:16 (486:5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43:17 (486:6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43:18 (486:7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43:19 (486:8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-

ושישה. המטה הכללי של האוניוויטאטיה תופס שטח ענק באזור מרכז המשולש השלושים-וארבעה, הסמוך מיידית לאזור השמור למגורי האזרחים המורונטיים. מסידורים אלו ניתן להבחין כי הוכנו התנאים לשם אכלוסן של שבעים חטיבות עיקריות של חיים שמימיים לפחות, וכן, שכל אחד משבעים אזורי משולשים אלו מתואם עם ספירה כלשהי משבעים ספירות האימון המורונטי העיקריות.

ים הזכוכית של עדנטיה הינו קריסטל אחד עצום ממדים שהיקפו כמאה מייל ועומקו כשלושים מייל. קריסטל נהדר זה משמש כשדה הקליטה בעבור כל שרפי-המסע ובעבור הוויות אחרות המגיעות מנקודות שמחוץ לספירה; ים זכוכית שכזה מקל מאוד על נחיתת שרפי-המסע.

שדה קריסטל מסוג זה נמצא כמעט בכל העולמות הארכיטקטוניים; ומעבר לערכו הקישוטי הוא משמש לתכליות רבות, בהיותו משמש להצגת המחזירותיות של יקום העל לקבוצות המתכנסות, כגורם בטכניקות התמרת האנרגיה המסגלת את זרמי החלל, וכן, לשם התאמת זרמים נכנסים אחרים של אנרגיה פיזית.

2. ממשל הקונסטלציה

הקונסטלציות הינן היחידות האוטונומיות של יקום מקומי, וכל אחת מהן מנוהלת בהתאם לחוקים שהיא עצמה חוקקה. כאשר בתי הדין של נבאדון מסבים לדיון בענייני היקום, השיפוט של כלל הנושאים הפנימיים נעשה בהתאמה לחוקים התקפים בקונסטלציה האמורה. הצווים המשפטיים הללו של סאלווינגטון, יחד עם החוקים אשר חוקקו בקונסטלציות, מוצאים אל פועל על-ידי מנהלי המערכות המקומיות.

וכך פועלות קונסטלציות פְּיחידות המחוקקות, בעוד שהמערכות המקומיות משמשות פְּיחידות הביצוע או האכיפה. הממשל בסאלווינגטון הינו הסמכות השיפוטית והמתאמת העליונה.

בעוד שהפעולה השיפוטית העליונה הינה מנת-חלקו של המנהל המרכזי של יקום מקומי, קיימים במטה של כל קונסטלציה שני בתי דין משניים-אך-נכבדים – מועצת המליצדקים ובית הדין של הגבוהים ביותר.

כל הסוגיות המשפטיות נבחנות לראשונה על-ידי מועצת המליצדקים. שנים-עשר חברים מסדר זה, אשר צברו זה מכבר את הניסיון הנדרש בפלטות האבולוציוניות ובמטות המערכות, מוסמכים לבחון את הראיות, לנתח את הבקשות ולגבש גזר-דין ראשוניים, אשר מועברים לבית הדין של הגבוה ביותר, אבי הקונסטלציה המכהן. חטיבת בני התמותה בבית דין אחרון זה מורכבת משבעה שופטים, כולם

sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43.1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43.1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43.2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43.2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43.2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

43.2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of

בני-תמותה מרקיעים. ככל שתקיעו מעלה ביקום, כך תגדל הוודאות שתשפטו בפני בני-מינכם.

גוף החקיקה של הקונסטלציה מחולק לשלוש קבוצות. מקורן של הצעות החוק של הקונסטלציה הוא בבית המרקיעים התחתון, קבוצה המונה אלף נציגים בני-תמותה אשר בראשה עומד סופיון. כל מערכת ממנה עשרה חברים לשבת בדיון באסיפה זו. לעת הנוכחית בעדנטיה, גוף זה אינו מונה את מלוא מספר חבריו.

גוף הביניים של המחוקקים מורכב מן הצבאות השרפיים ומעמיתיהם, ילדים אחרים של רוח האם של היקום המקומי. קבוצה זו מונה מאה חברים, והיא מתמנה בידי האישייות הממונות, החולשות על שלל הפעילויות שאותן מבצעות הוויית מסוג זה בגבולות הקונסטלציה.

גוף החקיקה המייעץ, או הגבוה ביותר, של הקונסטלציה מורכב מבית העמיתים – ביתם של הבנים האלוהיים. סגל זה נבחר בידי האבות הגבוהים ביותר ומונה עשרה חברים. רק בנים בעלי ניסיון מיוחד רשאים לשרת בבית עליון זה. זוהי הקבוצה מבררת-העובדות וחוסכת-הזמן המשרתת ביעילות את שתי חטיבותיה הנמוכות יותר של האסיפה המחוקקת.

אסיפת המחוקקים המשולבת מורכבת משלושה חברים מכל אחת משלוש החטיבות הנפרדות האלה של האסיפה הדינית של הקונסטלציה, ובראשה עומד הגבוה ביותר הזוטר האוחז בשליטה. קבוצה זו מאשרת את צורתם הסופית של כלל החוקים ומתירה את פרסומם בידי השדרים. אישורה של ועדה עליונה זו מעניקה להצעות החוק תוקף חוקי בעולמות; ופעולתה הינה סופית. ההצהרות התחקיתיות היוצאות מעם עדנטיה מהוות את החוק הבסיסי בעבור נורלטיאדק כולה.

3. הגבוהים ביותר של נורלטיאדק

שליטי הקונסטלציות נמנים עם סדר הבנים הוורונדאדקים של היקום המקומי. בשעה שהם מוצבים בשירות פעיל ביקום כשליטי קונסטלציות או בכל תפקיד אחר, בנים אלו נודעים בשם הגבוהים ביותר, וזאת משום שהם מגלמים את התבונה המנהלית הגבוהה ביותר – אשר אליה מצטרפת האינטליגנציה הנאמנה ומרחיקת-הראות ביותר – מבין כל סדרי בני האל של היקום המקומי. מעולם לא הוטל כל ספק ביושרה האישית שלהם או בנאמנותם הקבוצתית; מעולם לא אירע בנבאדון שהבנים הוורונדאדקים סטו מדרך הישר.

לפחות שלושה בנים וורונדאדקים ממונים בידי גבריאל כגבוהים ביותר של כל אחת מן הקונסטלציות של נבאדון. העומד בראש שלישייה זו נודע בשם אבי הקונסטלציה, בעוד

seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

^{4325 (487.7)} The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

^{4326 (487.8)} The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

^{4327 (488.1)} The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

^{4328 (488.2)} The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

^{4331 (488.3)} The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

^{4332 (488.4)} At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation*

ששני עמיתיו נודעים בשמות הגבוה ביותר הבכיר והגבוה ביותר הזוטר. אב קונסטלציה מכהן במשך עשרת-אלפים שנים סטנדרטיות (כ-50,000 שנה כמניין הזמן באורנטיה), וזאת לאחר שניהן כעמית הזוטר וכעמית הבכיר במשך תקופות זהות.

מחבר תהלים ידע כי בעדנטיה שולטים שלושה אבות קונסטלציה, ועל-כן דיבר על מקום משכנם בלשון רבים: "יש נהר ופלגיו ישמחו עיר האלוהים, קדוש משכני עליון."

במהלך עידנים שרר באורנטיה בלבול רב באשר לשליטיו השונים של היקום. מורים רבים מאוחרים יותר בלבול בין האלילים השבטיים המעורפלים והבלתי-מובחנים שלהם לבין האבות הגבוהים ביותר. לאחר מכן מיזגו העברים את כל השליטים השמימיים הללו לכדי אלוהות משולבת אחת. מורה אחד הבין כי הגבוהים ביותר אינם השליטים העליונים, שכן אמר, "יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן". לעיתים קשה מאוד לדעת מתוך רישומי אורנטיה למי בדיוק מתייחסים בכינוי "העליון". ואולם, דניאל הבין נושא זה לאשורו. הוא אמר כי, "אלוהים העליון שולט בממלכות האנשים ומקים עליהם את שיחפץ".

אבות הקונסטלציה כמעט שאינם מתעניינים ביחידים של פלנטה מיושבת, ואולם יש להם נגיעה קרובה לאותן פונקציות תחיקתיות של הקונסטלציות, אשר נוגעות במידה רבה לכל גזע של בני-תמותה ולכל קבוצה לאומית של העולמות המיושבים.

אף כי ממשל הקונסטלציה עומד ביניכם לבין מנהל היקום, כיחידים תהא לכם על-פי-רוב אך נגיעה מועטה לממשלת הקונסטלציה. באופן טבעי יתמקד העניין העיקרי שלכם במערכת המקומית, בשטניה; ואולם באופן זמני, אורנטיה קרובה ביותר לשליטי הקונסטלציה בשל תנאים מסוימים שנוצרו במערכת ובפלנטה בעקבות מרידתו של לוציפר.

הגבוהים ביותר של עדנטיה תפסו חלקים מסוימים מן הסמכות הפלנטארית בעולמות המתמרדים בעת פרישתו של לוציפר. הם המשיכו להחזיק בכוח זה, ומזה זמן רב שעתיקי היומין אישרו את תפישתה של השליטה על העולמות שסטו מדרך הישר. כל עוד לוציפר חי, הם ימשיכו, ללא ספק, להחזיק בסמכות זו אשר נתפסה. במערכת נאמנה, הרבה מן הסמכות הזו הייתה משוקעת בדרך-כלל בידי ריבון המערכת.

ואולם, קיימת דרך נוספת שבה הפכה אורנטיה להיות קשורה באופן מיוחד לגבוהים ביותר. כאשר מיכאל, הבן הבורא, שהה במשימת המתת הסופית שלו – הואיל ומחליפו של לוציפר טרם קיבל לידי סמכות מלאה על המערכת המקומית – כלל העניינים באורנטיה

Father and his two associates as the senior Most High and the junior Most High. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

4333 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: "There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs."

4334 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term "Most High." But Daniel fully understood these matters. He said, "The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will."

4335 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal race and national group of the inhabited worlds.

4336 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

4337 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

4338 (489.3) But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael

הנוגעים למתת של מיכאל היו נתונים לפיקוח המידי של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק.

bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. הר האסיפה – נאמן היוםין

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

הר האסיפה הקדוש מכל הינו מקום המשכן של נאמן היוםין, נציגו של שילוש פרדיס הפועל בעדנטיה.

^{43:41 (489:4)} The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

נאמן היוםין הינו בן שילוש של פרדיס, והוא נכח בעדנטיה כנציגו האישי של עמנואל מאז נוצר עולם המטה. לעולם יעמוד נאמן היוםין לימין אבות הקונסטלציה על-מנת להשיא להם את עצתו, ואולם, הוא אף-פעם אינו מציע להם אותה מבלי שהתבקש קודם לכן. הבנים הגבוהים של פרדיס לעולם אינם משתתפים בניהול ענייניו של יקום מקומי, למעט בשעה שהשליטים בפועל של אותם מחוזות מבקשים זאת. ואולם, כל מה שמשמש איחוד היוםין בעבור בן בורא, משמש נאמן היוםין בעבור הגבוהים ביותר של הקונסטלציה.

^{43:42 (489:5)} This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

משכן נאמן היוםין של עדנטיה הינו מרכז הקונסטלציה של מערכת התקשורת והמודיעין החוץ-יקומית של פרדיס. בני שילוש אלו, יחד סגל אישיות האוונה ופרדיס שלהם, ובקשר עם איחוד היוםין הממונה, מצויים בתקשורת ישירה ורציפה עם סדרם ברחבי כל היקומים, ואפילו עד להאוונה ולפרדיס.

^{43:43 (489:6)} The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

ההר הקדוש ביותר הינו יפהפה באופן מעודן וממוקם באופן נפלא, ואולם משכנו בפועל של בן פרדיס הינו צנוע בהשוואה למשכן המרכזי של הגבוהים ביותר וביחס לשבעים המבנים המקיפים המהווים את יחידת המגורים של בני וורונדאדק. יחידות אלה מיועדות באופן בלעדי לשם מגורים; והן נפרדות לחלוטין מן המבנים העצומים של המטה המנהלי, אשר בהם מתנהלים ענייני הקונסטלציה.

^{43:44 (489:7)} The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

משכנו בעדנטיה של נאמן היוםין ממוקם מצפון למעונותיהם אלו של הגבוהים ביותר וידוע בשם "הר אסיפת פרדיס". ברמה הררית מקודשת זו מתכנסים מעת לעת בני התמותה המרקיעים על-מנת להאזין לבן פרדיס זה בספרו על המסע הממושך והמסקרן של בני התמותה המתקדמים דרך מיליארד עולמות המושלמות של האוונה והלאה, אל עבר התענוגות הבל-יתוארו של פרדיס. וזהו במהלך התכנסויות מיוחדות אלה ממש בהר האסיפה שבני התמותה המורונטיים מכירים באופן מלא יותר את קבוצת האישיות השונות אשר מקורן ביקום המרכזי.

^{43:45 (489:8)} The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

לוציפר הבוגד, אשר היה לפני הריבון של

^{43:46 (489:9)} The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased

שטניה, בהצהירו על תביעתו לסמכות מועצמת, שאף לסלק את כל סדרי הבנים הבכירים יותר בתוכנית הממשל של היקום המקומי. והוא כיוון לכך בליבו כאשר אמר: "ממעל לבני האל אשא כיסאי; אשב בהר האסיפה בירכתי צפון; ואדמה לעליון".

מאה ריבוני המערכות מגיעים באופן תקופתי להתכנסויות בעדנטיה אשר דנות ברווחת הקונסטלציה. לאחר המרידה בשטניה, נטו הארכי-מורדים של ירושם שלא להגיע לוועידות אלה בעדנטיה כבעבר. ולא נמצאה כל דרך לעצור את עזות-המצח היהירה הזו עד לאחר המתת של מיכאל באורנטיה, שבעקבותיה קיבל ריבונות בלתי-מוגבלת בכל רחבי נבאדון. מעולם, מאז אותו יום, לא הורשו ארכי-מורדים אלו, אשר ידם נוגעה בחטא, לשבת בוועידות עדנטיה של ריבוני המערכת הנאמנים.

על העובדה שהמורים אשר מקדם ידעו על דברים אלו מעיד הרישום הבא: "ויהי היום, ויבואו בני האלוהים להתייצב בפני הגבוהים ביותר, ויבוא גם השטן בתוכם". וזוהי הינה הצהרה עובדתית, גם ללא קשר להזדמנות המסוימת שבה התרחשה.

מאז נצחונו של המשיח, נורלטיאדק כולה מטהרת מחטא וממורדים. זמן מה לפני מות מיכאל בעת היותו בגוף, ניסה עמיתו הנכשל של לוציפר, שטן, להתקבל להתכנסות שכזו בעדנטיה, ואולם, התקשחות היחס כנגד הארכי-מורדים הגיעה לנקודה שבה דלתות הסימפטיה נסגרו באופן כמעט אוניברסאלי, עד אשר לא נמצא לאויבי שטניה מקום שבו יוכלו לתפוש עמדה. כאשר אין בנמצא דלת פתוחה בפני הרוע, גם לא קיימת הזדמנות בעבור מחשבת החטא. דלתות הלבבות של עדנטיה כולה נסגרו בפני שטן; פה אחד דחו אותו ריבוני המערכות המכונסים, ובה בעת בן האדם "ראה את השטן נופל כברק מן השמיים".

מאז מרידת לוציפר נבנה מבנה חדש בקרבת משכנו של נאמן היומין. מבנה ארעי זה הינו המטה של הגבוה ביותר המקשר, אשר פועל בצמוד לבן-פרדיס ומשמש יועץ לממשל הקונסטלציה בכל הנושאים הנוגעים למדיניות ולגישה של סדר היומין ביחס לחטא ולמרידה.

5. אבות עדנטיה מאז המרידה של לוציפר

בשעת המרידה של לוציפר הושעתה הרוטציה של הגבוהים ביותר של עדנטיה. אף כעת, שולטים בנו אותם שליטים אשר שימשו בתפקיד באותה עת. מכך הינו מסיקים כי לא

jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: "I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High."

^{43:47 (490:2)} The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

^{43:48 (490:3)} That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: "And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them." And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

^{43:49 (490:4)} Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man "beheld Satan fall as lightning from heaven."

^{43:410 (490:5)} Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

^{43:51 (490:6)} The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers

יחול כל שינוי במיהות השליטים הללו, עד אשר ניפטר מלוציפר ועמיתיו.

לעומת זאת, הורחב ממשל הקונסטלציה הנכחי והוא כולל שנים-עשר בנים מסדר וורונדאדק. שנים-עשר בנים אלו הינם כדלקמן:

1. אבי הקונסטלציה. השליט הגבוה ביותר הנכחי הינו מספר 617,318 בסדרת הוורונדאדקים של נבאדון. והוא שירת בקונסטלציות רבות ברחבי היקום המקומי שלנו בטרם קיבל על עצמו את אחריות עדנטיה.

2. הגבוה ביותר העמית הבכיר.

3. הגבוה ביותר העמית הזוטר.

4. הגבוה ביותר היועץ, נציגו האישי של מיכאל למן הגיעו למעמד של בן מאסטר.

5. הגבוה ביותר הניהולי, נציגו האישי של גבריאל, המוצב בעדנטיה מאז המרידה של לוציפר.

6. המנהיג הגבוה ביותר של המשקיפים הפלנטאריים, מנהל המשקיפים הוורונדאדקים המוצבים בעולמותיה המבודדים של שטניה.

7. הגבוה ביותר הבורר, הבן הוורונדאדקי הממונה על יישוב כלל הקשיים הנובעים ממרידה בתוך הקונסטלציה.

8. מנהל החירום הגבוה ביותר, בן וורונדאדק האחראי על התאמת חוקי החירום של הזרוע המחקקת בנורלטיאדק לעולמות המורדים-מבודדים של שטניה.

9. הגבוה ביותר המפשר, בן וורונדאדק אשר הופקד על הבאת הרמוניה בין ההתאמות המיוחדות של המתת באורנטיה לבין הניהול השגרתי של הקונסטלציה. נוכחות פעילויות מסוימות של רב-מלאכיות ושל סעדים בלתי-רגילים רבים אחרים באורנטיה, יחד עם הפעילויות המיוחדות של כוכבי הערב הזוהרים בירושם, דורשות את פעילותו של בן זה.

10. הגבוה ביותר השופט, ראש בית הדין של חירום המופקד על שיפוט הבעיות המיוחדות של נורלטיאדק הנובעות מן הבלבול באשר למרידה בשטניה.

11. הגבוה ביותר של קישור, בן וורונדאדק המסופח לשליטי עדנטיה, אך הוצב כיועץ מיוחד, לצד נאמן היומין, באשר לדרך הטובה ביותר לנהל בעיות הנוגעות למרידה ולחסור נאמנות של היצורים.

12. הגבוה ביותר המנהל, נשיא מועצת החירום של עדנטיה. כל האישיות שהוצבו לשירות בנורלטיאדק בשל ההתקוממות בשטניה מרכיבות את מועצת החירום, ובראשן עומד בן

will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

4352 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

4353 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

4354 (490.9) 2. The senior Most High associate.

4355 (491.1) 3. The junior Most High associate.

4356 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

4357 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

4358 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

4359 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43510 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43511 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusalem, necessitates the functioning of this Son.

43512 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43513 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43514 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency

וורונדאדק בעל ניסיון יוצא-דופן.

ותיאור זה אינו כולל את הוורונדאדקים הרבים, שליחי קונסטלציות נבאדון ואחרים, אשר אף הם שוכנים בעדנטיה.

מאז המרידה של לוציפר דאגו אבות עדנטיה דאגה מיוחדת לאורנטיה ולעולמות המבודדים האחרים אשר בשטניה. מני קדם הכיר הנביא בידם השלטת של אבות הקונסטלציה בענייני האומות. "בהנחל עליון מורשת גויים, בהפרידו בני-אדם, יצב גבולות עמים".

בכל עולם מבודד, או עולם המצוי בהסגר, נמצא בן וורונדאדק הפועל כמשקיף. הוא איננו משתתף בניהול הפלנטה, למעט בשעה שהתבקש על-ידי אבי הקונסטלציה להתערב בענייני האומות. למעשה, משקיף גבוה ביותר זה הוא אשר "שולט בממלכות בני-אנוש". אורנטיה הינה אחד מן העולמות המבודדים בנורלטיאדק, ומשקיף וורונדאדקי הוצב בפלנטה למן בגידתו של קאליגסטיה. כאשר מאקינטיה מלכי-צדק סעד באורנטיה בלבוש חומר-למחצה, הוא הוקיר כבוד למשקיף הגבוה ביותר אשר שימש אז בתפקיד, כנאמר, "ומלכי-צדק מלך שלם כהן לאל עליון". מלכי-צדק גילה את יחסו של המשקיף הגבוה ביותר הזה אל אברהם בשעה שאמר, "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים, אֲשֶׁר-מִגֵּן צֶרֶף בְּיָדָךְ".

6. גני האלהים

בירות המערכות מיופות באופן מיוחד במבנים חומריים ומינרליים, זאת בעוד שמטה היקום משקף יותר את ההדר הרוחני; ואולם, בירות הקונסטלציות הינן פסגת הפעילויות המורונטיות והקישוטים החיים. במטה הקונסטלציה קישוטים חיים נפוצים יותר בשימוש, ועדיפות זו לחיים – לאומנות בוטנית – היא אשר גורמת לעולמות אלו להיקרא בשם "גני האלוהים".

כמחצית מעדנטיה מוקדשת לגניהם המעודנים של הגבוהים ביותר, וגנים אלו הינם מבין היצירות המורונטיות המקסימות ביותר ביקום המקומי. זהו ההסבר לכך שהמקומות היפים באופן יוצא-הדופן בעולמות המיושבים של נורלטיאדק מכונים באופן כה תדיר בכינוי "גן עדן".

במיקום מרכזי בתוך הגן הנהדר הזה מצוי מקדש הפולחן של הגבוהים ביותר. שומה על מחבר תהילים שידע דבר-מה על אודות דברים אלו, זאת הואיל וכתב: "מי יעלה בהר הגבוהים ביותר? מי יקום במקום קודשו? נקי כפיים ובר לבב, אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע

council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

^{43515 (491.11)} And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

^{43516 (491.12)} Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people."

^{43517 (491.13)} Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who "rules in the kingdoms of men." Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, "And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High." Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, "And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand."

6. THE GARDENS OF GOD

^{4361 (492.1)} The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called "the gardens of God."

^{4362 (492.2)} About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called "the garden of Eden."

^{4363 (492.3)} Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: "Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has

למרמה". במקדש זה מובילים הגבוהים ביותר, מדי יום עשירי של מנוחה, את עדנטיה כולה בהגות של סגידה לאל העליון.

העולמות הארכיטקטוניים נהנים מעשר צורות חיים מן הסדר החומרי. באורנטיה קיימים חיים של עולם הצומח ושל עולם החי, ואולם בעולם כדוגמת עדנטיה, קיימות עשר חטיבות של סדרי החיים החומריים. אילו הייתם חוזים בעשר חטיבות חיים אלה בעדנטיה, כי אז הייתם מסווגים במהרה את שלושת הראשונות לעולם הצומח ואת שלושת האחרונות לעולם החי, ואולם הייתם מתקשים עד מאוד להבין את טיבן של ארבע קבוצות הביניים, הכוללות צורות חיים מגוונות ומרתקות.

ואפילו עולם החי המובחן בבירור שונה מאוד מזה המצוי בעולמות האבולוציוניים, שונה עד כדי כך שכמעט בלתי-אפשרי לתאר בעבור דעתם של בני התמותה את טיבם הייחודי ואת אופיים החביב של יצורים לא-מדברים אלו. קיימים אלפים על-גבי אלפים של יצורים חיים אשר דמיונכם כלל לא יוכל לצייר. כלל הבריאה של עולם החי הינה מסדר שונה לחלוטין מזה של המינים הגסים של בעלי החיים החיים בפלנטות האבולוציוניות. ואולם, עולם חי זה בכללותו הינו תבוני ביותר ושירותי באופן מעודן, וכל המינים המגוונים כולם הינם עדינים במידה מפתיעה וחברתיים באופן נוגע ללב. בעולמות ארכיטקטוניים שכאלו לא נמצא יצורים אוכלי-בשר; ובכלל, אין דבר בעדנטיה כולה אשר מטיל מורא על הוויה חיה כלשהי.

גם עולם הצומח שונה מאוד מזה של אורנטיה, והוא כולל הן מינים חומריים והן מינים מורונטיים. לצמחייה החומרית צבע ירוק אופייני, ואילו למקבילות המורונטיות של עולם הצומח גוון סגול, או דמוי סחלב, בעל תכונות של גוון משתנה והשתקפות. צמחייה מורונטית שכזו הינה גידול אנרגטי טהור; וכאשר אוכלים ממנה דבר איננו משתיר.

בהינתן לעולמות הארכיטקטוניים הללו עשר חטיבות של חיים פיזיים – זאת גם מבלי להזכיר את הגיוניות המורונטית – קיימות אפשרויות לרוב לקישוט ולייפוי ביולוגי של הנוף ושל המבנים החומריים והמורונטיים. האומנים השמימיים מנחים את הספונְרנאגְה הילידיים בביצוע העבודה הנרחבת של העיצוב הבוטני והייפוי הביולוגי. בעוד שאומנים שלכם חייבים להשתמש בצבע אדיש ובשיש חסר-חיים על-מנת לעצב את מושגיהם, האומנים השמימיים והאוניוויטאטיה משתמשים באופן תדיר יותר בחומרים חיים על-מנת לייצג את רעיונותיהם ועל-מנת ללכוד את האידיאלים שלהם.

אם אתם נהנים מן הפרחים, מן השיחים ומן העצים של אורנטיה, הרי שענייכם תתענגנה מן היופי הבוטני ומן ההדר של הצמחייה המצויה בגנים הנשגבים של עדנטיה. ואולם, לנסות ולהעניק מושג הולם לדעתו של בן התמותה על אודות יופי זה של העולמות השמימיים, תהא זו

not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully." At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

^{4364 (492.4)} The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

^{4365 (492.5)} Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

^{4366 (492.6)} The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

^{4367 (492.7)} Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitatia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

^{4368 (493.1)} If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen

מלאכה אשר מעבר לכוחות התיאור שלי. ואכן אמת היא כי אין לא שזפה הדר ופאר קאלו הממתינים לכם בהגיעכם לעולמות הללו של הרפתקת הרקעת בני התמותה.

7. האוניוויטאטיה

האוניוויטאטיה הינם אזרחיה הקבועים של עדנטיה ושל העולמות הנלווים לה, וכל שבע-מאות ושבעים העולמות הסובבים את מטה הקונסטלציה נתונים לפיקוחם. ילדים אלו של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית מולדים אל תוך מישור קיום אשר מצוי בינות לחומרי ולרוחני, ואולם הם אינם יצורים מורונטיים. לילידי כל אחת משבעים הספירות העיקריות של עדנטיה צורות נראות שונות, וצורותיהם של בני התמותה המורונטיים מותאמות על-פי הסולם העולה של האוניוויטאטיה כל אימת שהם משנים את מקום מגוריהם, מספירה מספר אחת של עדנטיה ועד לספירה מספר שבעים.

מבחינה רוחנית, כל האוניוויטאטיה דומים זה לזה; מבחינה אינטלקטואלית, הם מגוונים כשם שבני התמותה מגוונים הם; צורתם דומה עד מאוד לזו של מצב הקיום המורונטי, והם נבראים על-מנת לפעול בשבעים סדרי אישיות שונים. כל אחד מסדרי האוניוויטאטיה הללו מציג עשר וואריאציות עיקריות של פעילות אינטלקטואלית, וכל אחד מטיפוסי האינטלקט השונים הללו חולש על בית-ספר מיוחד של אימון ושל חינוך העוסק בהתקדמות מקצועית, או בחברות מעשי, ונמצא על אחד מעשרת הלוויינים החגים מסביב לכל אחד מן העולמות העיקריים של עדנטיה.

שבע-מאות העולמות המשניים הינם ספירות טכניות של חינוך מעשי העוסק באופן פעולתו של כלל היקום המקומי, והם פתוחים בפני כל סוגי ההוויות התבוניות. בתי-ספר אלו של מיומנות מיוחדת ושל ידע טכני אינם מנהלים באופן בלעדי בעבור בני התמותה המרקיעים, אף כי הסטודנטים המורונטיים מהווים את הקבוצה הגדולה ביותר באופן משמעותי מכל אלו הלומדים בקורסי האימון הללו. בשעה שתתקבלו בכל אחד משבעים עולמות החינוך החברתי העיקריים, תינתן לכם באופן מיידי גישה לכל עשרת הלוויינים הסובבים אותו.

במושבות השירות השונות, בני-תמותה מורונטיים מרקיעים מהווים את הרוב בקרב מנהלי הבידור, ואולם האוניוויטאטיה מייצגת את הקבוצה הגדולה ביותר הנמנית עם סגל האומנים השמימיים בנבאדון. בכל רחבי אורונטון לא תימצאנה הוויות שמקורן מחוץ-להאווה, למעט האֶבְּדוֹנְטֵרִים של אוורסה, הוויות אשר מסוגלות להשתוות לאוניוויטאטיה בכישוריהן האומנותיים, ביכולת הסתגלותן החברתית ובפקחותן בנושאי תיאום.

such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

437.1 (433.2) Univitatie are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitatie each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

437.2 (433.3) Spiritually, the univitatie are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitatie exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

437.3 (433.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

437.4 (433.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitatie represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandoners can equal the univitatie in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

אזרחי הקונסטלציה הללו אינם חברים בפועל בסגל האומנים, אך הם עובדים באופן חופשי עם כל הקבוצות ותורמים רבות לכך שעולמות הקונסטלציה מהווים את הספירות הראשיות להתגשמות האפשרויות האומנותיות הנהדרות של תרבות מעבר. הם אינם פועלים מעבר לגבולות עולמות המטה של הקונסטלציה.

^{437.5(433.6)} These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. עולמות האימון של עדנטיה

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

המתת הפיזית של עדנטיה, ושל כל הספירות הסובבות אותה, הינה מושלמת-כמעט; אלה לא תוכלנה להשתוות להדר הרוחני של סאלווינגטון, ואולם הן עולות בהרבה על ההדר של עולמות האימון של ירושם. האנרגיה לכל ספירות-עדנטיה אלה מגיעה במישרין מזרמי החלל האוניברסאליים; ומערכות הכוח העצומות שלהם – הן אלה החומריות והן אלה המורונטיות – מפקחות ומופצות במומחיות על-ידי מרכזי הקונסטלציה, אשר סגל מיומן של בקרי מאסטר פיזיים ומפקחי כוח מורונטיים מסייע בידם.

^{438.1 (433.7)} The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusalem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

התקופה שאותה מבלים בשבעים עולמות האימון של תרבות המעבר המורונטית, ואשר קשורה לפרק העדנטי בהרקעת בן התמותה, הינה התקופה היציבה ביותר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע, עד להגעתו למעמד של סופיון; אלו הם באמת החיים המורונטיים הטיפוסיים. בעוד שאתם מכוונים-מחדש בכל פעם שאתם עוברים מעולם תרבות עיקרי אחד למשנהו, אתם שומרים על אותו גוף מורונטי, ואינכם חווים תקופות של חוסר-הכרת האישיות.

^{438.2 (434.1)} The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

שהותכם בעדנטיה ובספירות הנלוות לה תעסוק בעיקר בהתמחות באתיקה קבוצתית, הסוד שמאחורי מערכות היחסים ההדדיות הנעימות והמועילות המתקיימות בקרב סדרי האישיות התבוניות השונות של היקום ושל יקום העל.

^{438.3 (434.2)} Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

בעולמות העליונים השלמתם את איחודה של האישיות המתפתחת בת התמותה; בבירת המערכת השגתם את אזרחות ירושם והגעתם לנכונות להכפיף את העצמי למרותן של פעילויות קבוצתיות ושל משימות מתואמות; ואולם כעת, בעולמות האימון של הקונסטלציה, אתם עתידים להשיג את החברות האמיתית של אישיותכם המורונטית המתפתחת. רכישה תרבותית נשגבת זו כרוכה בלימוד כיצד:

^{438.4 (434.3)} On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusalem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

1. לחיות באושר ולעבוד ביעילות עם עשרה חברים מורונטיים שונים; זאת כאשר עשר קבוצות כאלה מאורגנות בפלוגות המונות מאה חברים, ואז מאוגדות לסגלים המונים אלף חברים.

^{438.5 (434.4)} 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

2. לשכון בשמחה ולשתף פעולה בלב-שלם עם עשר אוניוויטאטיות, אשר, אף שהם דומים מבחינה אינטלקטואלית להוויות מורונטיות, הם שונים מאוד מהן בכל מובן אחר. ואז, עליכם

^{438.6 (434.5)} 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univiatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of

לפעול עם קבוצה זו בת עשרת החברים, בשעה שהיא עצמה מתאמת את פעולתה עם עשר משפחות אחרות, אשר מתאגדות בתוך לכדי גל המונה אלף אוניוויטאטיה.

3. להגיע בו-זמנית להתאמה עם חברים המורונטיים ועם המארחים האוניוויטאטיה הללו. לרכוש את היכולת לשתף פעולה מרצון וביעילות עם הוויות מן הסדר שלכם, בעודכם מצויים במערכת יחסי עבודה קרובים עם קבוצה מעט-שונה של יצורים תבוניים.

4. בעודכם פועלים חברתית כך, הן עם הוויות דומות לכם והן עם כאלה השונות מכם, להגיע להרמוניה אינטלקטואלית עם שתי קבוצות העמיתים ולבצע התאמות מקצועיות אליהן.

5. בעודכם מגיעים לחברות משביע-רצון של האישיות ברמה האינטלקטואלית וברמה המקצועית, להמשיך ולהביא למושלמות את היכולת לחיות בקשר אינטימי עם הוויות דומות לכם ועם כאלה השונות מכם במקצת, ולחוות רגזנות פוחתת-לעולם וטינה הולכת ומצטמצמת. מנהלי הבידור תורמים רבות להישג אחרון זה באמצעות פעילויות המשחק הקבוצתיות שלהם.

6. להתאים את כל טכניקות החברות השונות האלה על-מנת לקדם את התיאום המדורג של נתיבת ההרקעה לפרדיס; להעצים את הבוננות היקומית באמצעות הגדלת היכולת לתפוש את המטרות-משמעות הנצחיות אשר חבויות בתוך הפעילויות האלה בזמן-מרחב, הנדמות כחסרות-משמעות.

7. ואז, להביא את כלל הפעולות האלה של חברות-מרוכה לשיאן, במקביל להרחבת הבוננות הרוחנית הקשורה להעצמת כל שלבי היכולות האישיות באמצעות ההתאגדות הרוחנית והתיאום המורונטי בין הקבוצות. באמצעות טכניקת שותפות, שני יצורים מוסריים יכולים לא רק להכפיל את הפוטנציאל האישי האינטלקטואלי, החברתי והרוחני שלהם; ביכולתם להכפיל את ההישג ואת מימוש האפשרויות שלהם כמעט פי ארבעה.

תיארו את החברות בעדנטיה כהתאגדות של בן-תמותה מורונטי עם קבוצת משפחה של אוניוויטאטיה המונה עשרה יחידים, השונים ממנו מבחינה אינטלקטואלית, וכן, בו-זמנית, עם עשרה חברים מורונטיים. ואולם, בשבעת העולמות העיקריים הראשונים, חי רק בן תמותה מרקיע אחד עם עשרה אוניוויטאטיה. בקבוצה שנייה בת שבעת העולמות העיקריים, חיים שני בני-תמותה עם כל קבוצה בת עשרה ילדים, וכך הלאה ומעלה, עד אשר בקבוצה האחרונה של שבע הספירות העיקריות, שוכנות עשר הוויות מורונטיות יחד עם עשר אוניוויטאטיה. ככל שתלמדו להתרועע טוב יותר עם האוניוויטאטיה, כך תתגלו את האתיקה המשופרת הזו ביחסים עם חברים המתקדמים המורונטיים.

כבני-תמותה מרקיעים, אתם תיהנו משהותכם בעולמות ההתקדמות של עדנטיה, ואולם, לא תחוו את אותה התרגשות אישית של

ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

4387 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

4388 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

4389 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43810 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43811 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43812 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitatia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitatia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitatia. As you learn how better to socialize with the univitatia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43813 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction

שביעות-רצון המאפיינת את הקשר הראשוני שלכם עם ענייני היקום במטה המערכת, או את נגיעת הפרידה שלכם ממציאויות אלה בעולמות האחרונים של בירת היקום.

which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. אזרחות בעדנטיה

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

לאחר השלמת הלימוד בעולם מספר שבעים, מקבלים בני התמותה המרקיעים אזרחות בעדנטיה. כאן משתתפים המרקיעים בפעם הראשונה ב"אסיפות פרדיס" ושומעים את סיפור נתיבתם, כפי שהוא מתואר על-ידי נאמן היומין, המהווה את הראשונה באישייות העליונות אשר מקורן-בשילוש שבה פגשו המרקיעים.

439.1 (485.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the "assemblies of Paradise" and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

כל השהות הזו בעולמות האימון של הקונסטלציה, המגיעה לשיאה עם קבלת אזרחות עדנטיה, מהווה תקופה של עונג שמימי אמיתי בעבור המתקדמים המורונטיים. במהלך שהותכם בעולמות המערכת התפתחתם מיצור קרוב-לחיה לכדי יצור מורונטי; הייתם יותר חומריים מרוחניים. בספירות של סאלווינגטון תתפתחו מהווה מורונטית לכדי הווה בעלת מעמד של רוח אמיתית; תהיו יותר רוחניים מאשר חומריים. ואילו בעדנטיה, המרקיעים מצויים באמצע הדרך בין מעמדם הקודם לבין מעמדם העתידי, במחצית הדרך במעבר שלהם מן החיה האבולוציונית אל הרוח המרקיעה. במהלך כל שהותכם בעדנטיה ועולמותיה אתם הינכם "כמו המלאכים"; אתם מתקדמים כל הזמן, אך שומרים כל העת על מעמד מורונטי טיפוסי וכללי.

439.2 (485.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are "as the angels"; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

שהותו זו של בן-תמותה מרקיע בקונסטלציה הינה התקופה האחידה והיציבה ביותר בכלל נתיבת ההתקדמות המורונטית. התנסות זו מהווה את אימון החברות הקדם-רוחי של המרקיעים. והוא מקביל להתנסות הרוחנית הקדם-סופיונית בהאווה ולאימון הקדם-מוחלטופי בפרדיס.

439.3 (485.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

בני-תמותה מרקיעים עסוקים בעדנטיה בעיקר במשימות בשבעים עולמות ההתקדמות של האוניוויטאטיה. הם אף משרתים במגוון תפקידים בעדנטיה עצמה, בעיקר בהקשר של תוכנית הקונסטלציה הנוגעת לרווחת קבוצות, גזעים, אומות ופלנטות. הגבוהים ביותר אינם עוסקים כה רבות בטיפול התקדמות יחידנית בעולמות המיושבים; הם הינם השליטים בממלכות האנשים ולא בלבבות היחידים.

439.4 (485.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univiatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

וביום ההוא, אשר בו תהיו מוכנים לעזוב את עדנטיה ולצאת אל עבר נתיבתכם בסאלווינגטון, אתם תעצרו לרגע קט ותתבוננו לאחור אל אחת מתקופות האימון היפות והמרעננות ביותר בצד זה של פרדיס. ואולם, ההדר של כל זה מתעצם ככל שאתם מרקיעים פנימה ומשיגים יכולת מוגברת להערכה רחבה יותר של משמעויות אלוהיות ושל ערכים רוחניים.

439.5 (485.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

[הוצג בחסות מלאַנְאָטִיָּה מֶלְכִי-צֶדֶק.]

^{4396 (406.1)} [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

מסמך 44. האומנים השמימיים

045 ⇨

הספר של אורנטיה

043 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 44

האומנים השמימיים

סעיפים

מבוא

1. המוסיקאים השמימיים
2. המבצעים השמימיים
3. הבנאים האלוהיים
4. רשמי המחשבות
5. מתפעלי האנרגיה
6. המתכננים והמעטרים
7. פועלי ההרמוניה
9. שאיפות בני-תמותה והישגים מורונטיים

מבוא

במושבות השירות של מגוון עולמות המטה החטיבתיים והיקומיים ניתן למצוא את הסדר הייחודי של אישיות מורכבות, אשר מכונה בשם – האומנים השמימיים. הוויות אלה הינן האמניות והאומניות המומחיות של המחוזות המורונטיים ושל מחוזות הרוח הנמוכים. הן הינן הרוחות והרוחות-למחצה אשר עוסקות בקישוט המורונטי ובייפוי הרוחני. אומנים שכאלה פרושים ברחבי היקום המקיף – בעולמות המטה של יקומי העל, של היקומים המקומיים, של הקונסטלציות ושל המערכות, וכן בכל הספירות אשר התייצבו באור ובחיים; ואולם, מרחב הפעולה העיקרי שלהם הינו בקונסטלציות, ובייחוד בשבע-מאות ושבעים העולמות המקיפים כל ספירת מטה.

אף כי עבודתן של הוויות אלה עשויה להימצא בלתי-מובנת כמעט בעבור הדעת החומרית, ראוי להבין כי העולמות המורונטיים והעולמות הרוחניים אינם נטולי אומניות גבוהות ותרבויות נשגבות משלהם.

PAPER 44

THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

INTRODUCTION

^{44:01 (497.1)} AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

^{44:02 (497.2)} Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

האומנים השמימיים לא נבראו ככאלו; הם הינם סגל נבחר ומגויס של הוויות, המורכב מאישיות מורות מסוימות ילידות היקום המרכזי, ומתלמידיהן המתנדבים המגיעים מקרב בני התמותה המרקיעים ומקרב קבוצות שמימיות רבות אחרות. סגל המלמדים המקורי של האומנים הללו הוקצה אי-אז בעבר על-ידי הרוח האינסופית, בשיתוף פעולה עם שבע רוחות האב, וכלל שבעת אלפים מדריכים מהאוונה, אלף מדריכים לכל אחת משבע חטיבות האומנים. מגרעין שכזה, בתור התחלה, התפתח ברבות העידנים גוף מבריק זה של עובדים מיזמיים בעניינים מורונטיים ורוחניים.

כל אישיות מורונטית, או כל הוויה רוחנית, רשאית להתקבל לסגל האומנים השמימיים; כלומר, כל הוויה המצויה מתחת לדרגה של בן אלוהי טבעי. בני האל המרקיעים מן הספירות האבולוציוניות רשאים, לאחר הגיעם לעולמות המורונטיים, להגיש בקשת הצטרפות לסגל האומנים, ואם הינם מחוננים באופן מספק, יכולים הם לבחור נתיבה שכזו למשך פרק זמן קצר יותר או ארוך יותר. ואולם, לא יוכל מאן-דהוא להצטרף אל האומנים השמימיים למשך תקופה הקצרה מאלף שנים, קרי אלף שנים כמניין הזמן ביקום העל.

כלל האומנים השמימיים רשומים במטה יקום העל, ואולם הם מונחים בידי המפקחים המורונטיים אשר בבירות היקומים המקומיים. הם מוצבים לשירות על-ידי הסגל המרכזי של המפקחים המורונטיים – הפועל בעולם המטה של כל יקום מקומי – בשבע חטיבות הפעילות העיקריות הבאות:

1. מוסיקאים שמימיים.
2. אמני-המופע השמימיים.
3. הבנאים האלוהיים.
4. רשמי המחשבות.
5. מתפעלי האנרגיה.
6. מתכננים ומעטרים.
7. פועלי הרמוניה.

כל המורים המקוריים של שבע הקבוצות האלה הגיעו מן העולמות המושלמים של האוונה, והאוונה מחזיקה בכל התבניות, קרי בתבניות הלימוד בעבור כל השלבים והצורות של האמנות הרוחנית. אף כי העברת האמנויות האלה מהאוונה לעולמות החלל הינה משימה כבירה, מעידן לעידן השתפרו האומנים השמימיים הן בטכניקה והן בביצוע. וכפי שהדבר קורה בכל ההיבטים האחרים של נתיבת ההרקה, אלו המתקדמים ביותר בכל נושא נדרשים בקביעות לחלוק את הידע ואת הכישורים המשופרים שלהם עם חבריהם אשר התקדמותם פחותה.

בעולמות העליונים תקבלו הצצה ראשונית לאומנויות המיובאות של האוונה, ויפיון של

44:03 (497:3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:04 (497:4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:05 (497:5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:06 (497:6) 1. Celestial Musicians.
- 44:07 (497:7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:08 (497:8) 3. Divine Builders.
- 44:09 (497:9) 4. Thought Recorders.
- 44:10 (498:1) 5. Energy Manipulators.
- 44:11 (498:2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:12 (498:3) 7. Harmony Workers.

44:13 (498:4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:14 (498:5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their

יצירות אלה והערכתכם את יופיין יעלו ויפרחו עד אשר תעמדו בהיכלות הרוח של סאלווינגטון ותחזו ביצירות המופת מעוררות ההשראה של האמנים הנשגבים של מחוזות הרוח.

כלל הפעילויות האלה של העולמות המורונטיים והרוחניים הינן ממשיות. בעבור הוויות רוחניות, עולם הרוח הוא מציאות. בעבורנו, עולם החומר הוא זה אשר הינו פחות מציאותי. הצורות הרוחניות הגבוהות יותר חולפות בחופשיות דרך חומר רגיל. הוויות רוח גבוהות אינן מגיבות לשום דבר חומרי, למעט לכמה מן האנרגיות הבסיסיות. בעבור הוויות חומריות, עולם הרוח הינו פחות או יותר בלתי-ממשי; בעבור הוויות רוחניות, עולם החומר הינו כמעט בלתי-מציאותי לחלוטין, בהיותו אך צילה של המהות של מציאויות רוחניות.

באמצעות ראייה רוחנית בלבד, אין ביכולתי להבחין בבניין אשר בו מתורגם ונרשם תיאור זה. יועץ אלוהי מאורסה אשר נזדמן במקרה לעמוד לצדי מבחין ביצירות החומריות הטוהרות האלה אף פחות ממני. באמצעות התבוננות במקבילה רוחנית שלהן – אשר מוצגת לדעת שלנו על-ידי אחד משנאי האנרגיה המשרתים אותנו – היננו מבחינים כיצד יצירות חומריות אלה מופיעות בעבורכם. בניין חומרי זה אינו בדיוק מציאותי בעבורי, כהוויה רוחנית, ואולם, כמובן שהוא מציאותי ביותר ושמשי בהחלט בעבור בני-תמותה חומריים.

קיימים סוגים מסוימים של הוויות המסוגלות להבחין הן במציאותם של היצורים בעולמות הרוחניים והן במציאותם של היצורים בעולמות החומר. למחלקה זו משתייכים היצורים המכונים היצורים הרביעיים של שרתי האוונה, וכן היצורים הרביעיים של הבוררים. מלאכיות הזמן והמרחב ניחנות ביכולת להבחין הן בהוויות רוחניות והן בהוויות חומריות, וכך גם המרקיעים בני התמותה לאחר השתחררותם מן החיים בגוף. לאחר שהשיגו רמות רוחניות גבוהות יותר, מסוגלים המרקיעים לזהות מציאויות חומריות, מורונטיות ורוחניות.

נמצא כאן איתי גם שליח רב-עוצמה מאורסה, מרקיע מותך-מכוונן, אשר היה לפני הוויה בת-תמותה; והוא תופש אתכם כפי שאתם הינכם, ובה בעת רואה את השליח הבודד, את הסופרנאפים ואת ההוויות השמימיות האחרות אשר נוכחות עימנו. אף-פעם במהלך הרקעתכם הארוכה, לא תאבדו את היכולת להכיר את חבריכם מצורות הקיום הקודמות. ולעולם, בעודכם מעפילים פנימה בסולם החיים, תישמר בידיכם היכולת להכיר את ההוויות חברותיכם מרמות ההתנסות הקודמות והנמוכות יותר ולהתרועע עימן. כל מעבר חדש, וכל תחייה חדשה, יוסיפו לטווח ראייתכם קבוצה אחת נוספת של הוויות רוחניות, וזאת מבלי שתיגרע כהוא-זה יכולתכם להכיר את חבריכם ואת רעים מן המעמדות שבהם הייתם מצויים בעבר.

כל אלו מתאפשרים בחווייתם של המרקיעים בני התמותה באמצעות פעולת מכווני המחשבה

beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

440.15 (488.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

440.16 (488.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

440.17 (488.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

440.18 (488.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

440.19 (488.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of

השוכנים. הודות לכך שהם שומרים עותק של כלל חוויות חייכם, מובטח לכם כי לעולם לא תאבדו כל איכות אמיתית אשר הייתה לכם לפניכם; ומכווננים אלו ממשיכים להתקדם אתכם, כחלק מכם, ולאמיתו של דבר – כמכם עצמכם.

ואולם, כמעט ונואשתי מן הניסיון לתאר בעבור הדעת החומרית את טיבם ואת עבודתם של האומנים השמימיים. במאמץ לגולל בפני הדעת בת התמותה את מציאות הפעולות המורונטיות והתופעות הכמעט-רוחניות האלה, הנני נדרש לסלף את המחשבה ולעוות את השפה. קצרה הבנתכם מלתפוש, ושפתכם דלה ואינה מספקת דייה על-מנת לאפשר את תיאור המשמעות, הערך והיחסים של פעילויות רוחניות-למחצה אלה. ואף-על-פי-כן, הנני ממשיך בניסיון זה להאיר את דעת האדם באשר למציאויות אלה; זאת לצד הבנה מלאה של חוסר-יכולתי למלא משימה זו בהצלחה יתרה.

אין ביכולתי לעשות יותר מאשר לנסות לצייר הקבלה גסה בין הפעילויות החומריות של בני התמותה לבין התפקודים המרובים של האומנים השמימיים. אילו היו הגזעים של אורנטיה מתקדמים יותר באמנות ובהישגים תרבותיים אחרים, כי אז יכול הייתי להתקדם הרבה יותר במאמצי להשליך את דעת האדם מן הדברים שבחומר אל אלו המורונטיים. כל שאני יכול לקוות להשיג הוא לעורר אמפתיה כלפי עובדת המציאויות של פעולות אלה של העולמות המורונטיים ושל עולמות הרוח.

1. המוסיקאים השמימיים

בהינתן מגבלות טווח השמיעה בן התמותה, יקשה עליכם עד מאוד לדמיון את המנגינות המורונטיות. קיים אפילו טווח חומרי של צלילים יפהפיים אשר אינו מוכר כלל על-ידי חוש השמיעה האנושי, והס מלהזכיר את הטווח הבלתי-נתפש של ההרמוניה המורונטית והרוחנית. מנגינות רוחניות אין גלי קול חומריים, אלא פעימות רוחניות המתקבלות על-ידי רוח האישיות השמימיות. קיימים במנגינות של הספירות טווח עצום ונשמה של ביטוי, המלווים בביצוע רב-הוד, אשר כולם מצויים לחלוטין הרחק מעבר ליכולת התפישה האנושית. חזיתי במיליוני הוויות נלהבות אשר התרוננו בעדנה משנשמעה מנגינת העולם באנגריית הרוח של המעגלים השמימיים. מנגינות נהדרות אלה יכולות להיות משודרות אף לקצוות היקום המרוחקות ביותר.

המוסיקאים השמימיים עוסקים בהפקת הרמוניה שמימית באמצעות תפעול הכוחות הרוחניים הבאים:

1. קול רוחני – הפסקות בזרימה הרוחנית.

2. אור רוחני – השליטה באור של המחזות

the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:020 (499:1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:021 (499:2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499:3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499:4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499:5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

44:1.4 (499:6) 2. *Spiritual light* — the control and

המורונטיים והרוחניים והעצמות.

3. התנגשויות אנרגיה – מגנינות המופקות הודות לניהול המיומן של האנרגיות המורונטיות והרוחניות.

4. סימפוניות צבע – מגנינות של גווני צבע מורונטיים; אלה נמנות על ההישגים הגבוהים ביותר של המוסיקאים השמימיים.

5. הרמוניה של רוחות מאוגדות – עצם הסיידור וההתאגדות של סדרים שונים של הוויות מורונטיות ורוחניות מייצרים מגנינות מלכותיות.

6. מגנינות של מחשבה – חשיבה של מחשבות רוחניות יכולה להיות כה משוכללת לעבר מושלמת, עד כדי התפרצות במגנינות של האוונה.

7. המוסיקה של החלל – באמצעות פונון הולם, ניתן לקלוט את המגנינות של ספירות אחרות במעגלי התשדורת של היקום.

קיימים מעל למאה-אלף אופנים שונים של תיפעול קול, צבע ואנרגיה; טכניקות המקבילות לשימוש האנושי בכלי נגינה מוסיקליים. להקות הריקוד שלכם מייצגות, ללא ספק, ניסיון גס וגרוטסקי של יצורים חומריים להתקרב להרמוניה השמימית של מיקום הוויות וסידור אישיות. חמש הצורות האחרות של המגנינות המורונטיות אינן ניתנות לזיהוי על-ידי מנגנון החושים של גופים חומריים.

ההרמוניה, המוסיקה של שבע רמות הארגון המלוּדִי, הינה הקוד האוניברסאלי האחד של תקשורת הרוח. המוסיקה, כפי שמבינים אותה בני-התמותה של אורנטיה, מגיעה לביטוי הגבוה ביותר שלה בבתי-הספר של ירושם, מטה המערכת, שם לומדות הוויות חומריות-למחצה את ההרמוניות של הקול. בני-תמותה אינם מגיבים לצורות אחרות של מגנינה מורונטית ושל הרמוניה רוחנית.

הערכת מוסיקה באורנטיה הינה פיזית ורוחנית כאחד; והמוסיקאים האנושיים שלכם פעלו רבות על-מנת לרומם את הטעם המוסיקאלי מן המונוטוניות הברברית של אבות-אבותיכם המוקדמים ועד לרמות הגבוהות יותר של הכרה בערך הקול. מרבית בני התמותה של אורנטיה מגיבים למוסיקה בעיקר דרך השרירים החומריים וכה מעט באמצעות הדעת והרוח; ואולם, חל שיפור מתמיד בהכרה מוסיקאלית במהלך יותר משלושים-וחמש אלף השנים האחרונות.

סינקופה טוֹנָאֵלִית מייצגת מעבר מן המונוטוניות המוסיקאלית של האדם הפרימיטיבי אל ההרמוניה בעלת עושר הביטוי, ואל המגנינות בעלות המשמעות של המוסיקאים שלכם מן הזמן המאוחר יותר. הסוגים המוקדמים יותר הללו של מקצבים מעוררים את התגובה של חוש האהבה-למוסיקה מבלי לדרוש את הפעלת

intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44.1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44.1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44.1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44.1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44.1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44.1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44.1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

44.1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44.1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation

היכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר של הערכה הרמונית, ובכך מתחבבים באופן כללי יותר על יחידים בלתי-בשלים או עצלים מבחינה רוחנית.

המוסיקה הטובה ביותר של אורנטיה הינה אך כצל חולף של הלחנים הנהדרים הנשמעים על-ידי העמיתים השמימיים של המוסיקאים שלכם, אשר השאירו כרישום אך רסיסים מאותן הרמוניות של כוחות מורונטיים בדמות המנגינות המוסיקאליות של הרמוניות הקול. מוסיקה רוחנית-מורונטית מפעילה לעיתים מזומנות את כל שבעת אופני הביטוי והביצוע, ומשום כך הדעת האנושית הינה מוגבלת ביותר בכל ניסיון לצמצם את המלודיות האלה של הספירות הגבוהות לכדי תווים פשוטים של צליל מוסיקאלי. מאמץ שכזה יהא שקול במידה מסוימת לניסיון לשחזר את המנגינות של תזמורת אדירה תוך שימוש בכלי נגינה אחד בלבד.

אף כי אספתם באורנטיה מנגינות יפות, לא התקדמתם מן הבחינה המוסיקאלית כה רחוק כפי שהתקדמו רבות מן הפלנטות השכנות שלכם בשטניה. אילו רק שרדו אדם וחווה, כי אז הייתה לכם מוסיקה באמת; ואולם מתנת ההרמוניה, אשר הייתה להם כה טבעית, דוללה עד מאוד על-ידי לחנים בעלי נטיות לא-מוסיקאליות, עד כי רק פעם אחת יחידה בכל אלף חיים של בני-תמותה נולד אדם המסוגל להעריך הערכה רבה את ההרמוניה. אך אל נא תיפול רוחכם; יום אחד עשוי להופיע מוסיקאי אמיתי באורנטיה, ועמים שלמים ילכו שבי בקסם הלחנים הנהדרים שיפיק. אדם אחד שכזה מסוגל לשנות לנצח את המהלך של שמונה שלמה, ואפילו של כלל העולם המתורבת. והדבר אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "בכוחה של מנגינה לשנות עולם שלם". לנצח תישאר המוסיקה השפה האוניברסאלית של אנשים, מלאכיות ורוחות. הרמוניה הינה השפה של האוונה.

and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

^{441.14(500.9)} The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

^{441.15 (500.6)} While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, "melody has power a whole world to transform." Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. המבצעים השמימיים

בן התמותה יוכל לקוות אך בקושי ליותר מאשר מושג זעום ומעוות של תפקוד המבצעים השמימיים, שאותם הנני נאלץ לתאר בזאת באמצעות הסמלים הגסים והמוגבלים של שפתכם החומרית. בעולם הרוחני-מורונטי קיימים אלף-ואחד דברים בעלי ערך עליון, דברים אשר ראויים לשעתוק ואינם ידועים באורנטיה, התנסויות הנכללות בקטגוריית הפעילויות אשר "עלו על דעתו של בן-אנוש" אך בקושי, אותן מציאויות שהכין האל בעבור אלו אשר ישרדו את החיים בגוף.

קיימות שבע קבוצות של המבצעים השמימיים, ואנסה לתאר בזאת את עבודתן באמצעות הסיווג הבא:

1. הזמרים – אלו יחידים ההרמוניה אשר שבים ומתארים את ההרמוניות המסוימות של העבר ומפרשים את המנגינות של ההווה. ואולם,

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

^{442.1(500.7)} Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly "entered into the mind of man," those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

^{442.2(501.1)} There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

^{442.3(501.2)} 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

כל זאת מתרחש ברמה המורונטית.

2. עובדי הצבע – אותם אמנים של אור וצל אשר אתם עשויים לכנות בשמות מאירים וציירים, אמנים אשר משמרים סצנות חולפות ואפיזודות ארעיות בעבור ההנאה המורונטית העתידית.

3. צלמי האור – אלו הינם מכיני התייעוד של תופעות רוחניות-למחצה; סרטי הקולנוע של אורנטיה הינם אך איור גס של תיעוד זה.

4. שחקני ההצגות ההיסטוריות – אלו המשחזרים באופן דרמטי את האירועים המכריעים של תולדות היקום ושל ההיסטוריה שלו.

5. האמנים הנבואיים – אלו המשליכים את משמעויות ההיסטוריה אל עבר העתיד.

6. מספרי סיפורי-החיים – אלו המנציחים את המובן ואת המשמעות של חוויית החיים. ההשכלה של התנסויות אישיות בהווה אל עבר ערכים אשר יושגו בעתיד.

7. השחקנים הניהוליים – אלו המתארים את משמעותה של פילוסופיית הממשל ושל טכניקת הניהול, השחקנים הדרמטיים השמימיים של הריבונות.

לעיתים תכופות מאוד, המבצעים השמימיים משתפים פעולה ביעילות רבה עם מנהלי הבידור בשילוב הצגה של זיכרונות-עבר עם צורות מסוימות של מנוחה לדעת ובידור לאישיות. לעיתים, מבצעים אלו מתאחדים לשם ביצוע לפני ההתכנסויות המורונטיות והאסיפות הרוחניות במופעים דרמטיים אדירים המייצגים את התכלית אשר לשמה התכנסו. לאחרונה הייתי עד בעצמי למופע כביר שכזה, שבו מעל למיליון שחקנים הפיקו סדרה בת יותר מאלף סצנות.

המורים האינטלקטואליים הגבוהים יותר וסועדי המעבד משתמשים בחופשיות וביעילות בקבוצות המבצעים השונות האלה כחלק מפעילויות החינוך המורונטיות שלהם. ואולם, לא כל מאמציהם מוקדשים לתיאור חולף; הרבה, הרבה מאוד מעבודתם הינה מטבע קבוע, והיא תיוותר לנצח כמורשת לכל זמן בעתיד. אומנים אלו הינם כה מיומנים, עד כי כאשר הם פועלים בהמוניהם, הם מסוגלים לשחזר עידן, וכאשר הם משתפים פעולה עם הסועדים השרפיים הם יכולים, הלכה למעשה, להציג את ערכיו הנצחיים של עולם הרוח בפני הצופים בני התמותה של הזמן.

3. הבנאים האלהיים

קיימות ערים אשר "האל בנה וזמן אותן". לנו ברוח יש מקבילה לכל מה שאתם, בני התמותה, מכירים, ויותר מכך במידה בל-תתואר. יש לנו בתים, מנעמים רוחניים ואת צרכינו המורונטיים.

44:24 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:25 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:26 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:27 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:28 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:29 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:210 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:211 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:31 (501.11) There are cities "whose builder and maker is God." In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia

על כל סיפוק חומרי שממנו מסוגלים בני-תמותה ליהנות, יש לנו אלפי מציאויות רוחניות המשמשות להעשרת ולהעצמת קיומנו. הבנאים האלוהיים פועלים בשבע קבוצות:

1. מתכנני ובנאי בתי המגורים – אלו הבונים ומשפצים את המשכנות המוקצות למגורי יחידים וקבוצות עבודה. מעונות מורונטיים ורוחניים אלו הינם אמיתיים. הם הינם בלתי-נראים בעבורכם, אתם בעלי הראייה קצרת-הטווח, ואולם בעבורנו הם הינם אמיתיים עד מאוד ויפים ביותר. במידה מסוימת, יכולות כל ההוויות הרוחניות לחלוק עם הבנאים פרטים מסוימים על אודות התכנון והיצירה של המעונות המורונטיים או הרוחניים שלהן. בתים אלו מצוידים ומקושטים בהתאם לצרכיהם של היצורים המורונטיים, או הרוחניים, אשר שוכנים בהם. קיימים מגוון שופע והזדמנות נרחבת לביטוי אינדיבידואלי בכל המבנים הללו.

2. בנאי המבנים המקצועיים – אלו העוסקים בתכנון ובהרכבה של המשכנות אשר בהם עובדים העובדים הרגילים והשגרתיים של המחוזות המורונטיים והרוחניים. ניתן להשוות בנאים אלו למקבליהם הבונים באורנטיה את סדנאות העבודה ואת המבנים התעשייתיים האחרים. בעולמות המעבר קיימת כלכלה הכרחית של סעד הדדי ושל חלוקת עבודה על-פי מומחיות. לא כולנו עושים הכול; קיים גיוון בתפקידים בקרב קבוצת ההוויות המורונטיות והרוחות המתפתחות, ובנאים מקצועיים אלו לא רק בונים סדנאות עבודה טובות יותר, אלא גם תורמים להעשרתו המקצועית של העובד.

3. בנאי מבני השעשועים. בתקופות המנוחה, משמשים מבנים עצומים למה שבני-תמותה יכנו שעשוע, ובמובן מסוים, משחק. בימות הולמות מסופקת בעבור מנהלי הבידור, ההומוריסטים של העולמות המורונטיים, אותן ספירות מעבר אשר בהן מתבצע אימון ההוויות המרקיעות אשר זה עתה הועתקו מן הפלנטות האבולוציוניות. ואפילו הרוחות הגבוהות יותר מעורבות בצורה מסוימת של הומור הכרוך בהיזכרות במהלך התקופות של הטענת הרוחנית.

4. בנאי מבני הפולחן – האדריכלים המומחים של המקדשים המורונטיים והרוחניים. בכל עולמות ההרקעה של בני התמותה מצויים מקדשים של פולחן, ואלו הינם היצירות האניות ביותר במחוזות המורונטיים ובספירות הרוח.

5. בנאי מבני החינוך – אלו הבונים את מטות האימון המורונטי והלימוד הרוחני המתקדם. לעולם פתוחה הדרך לשם רכישת ידע נוסף, ולשם קבלת מידע נוסף על אודות העבודה הנכחית והעתידית של מאן-דהוא, כמו גם ידע על אודות תרבות היקום, מידע אשר נועד להפוך את בני התמותה המרקיעים לאזרחים אינטליגנטיים ויעילים יותר של העולמות המורונטיים והרוחניים.

necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence. The divine builders function in seven groups:

44:32 (502:1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:33 (502:2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:34 (502:3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:35 (502:4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:36 (502:5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

6. המתכננים המורונטיים – אלו הבונים על-מנת לתאם את התאגדותן של כלל האישיות של העולמות, כאשר אלה נוכחות בזמן כלשהו בכל ספירה שהיא. המתכננים הללו משתפים פעולה עם מפקחי הכוח המורונטיים על-מנת להעשיר את התיאום בחיים המורונטיים המתקדמים.

7. בנאי מבני הציבור – האומנים אשר מתכננים ובונים את המקומות שנועדו לכינוס, למעט אלו המיועדים לפולחן. מקומות הכינוס הציבוריים הינם אדירים ומדהימים.

בעוד שלא המבנים הללו, ואף לא קישוטיהם, יהיו אמיתיים ממש בעבור התפישה החושית של בני-תמותה חומריים, בעבורנו הם אמיתיים ביותר. אתם לא תהיו מסוגלים לראות את המקדשים הללו גם אם תהיו שם בגופכם; ואף-על-פי-כן, כל היצירות העל-חומריות האלה נמצאות שם הלכה למעשה, והיננו מבחינים בהן בבירור ומפיקים מהן את מלוא ההנאה.

4. רשמי המחשבות

אומנים אלו מקדישים את עצמם לשימור ולשעתוקן של המחשבות הנעלות של העולמות, והם פועלים בשבע קבוצות:

1. משמרי המחשבות. אלו הם האומנים המקדישים את עצמם לשימור המחשבות הגבוהות יותר של העולמות. בעולמות המורונטיים פנימי המחשבה נחשבים כאוצרות של ממש. עוד בטרם הגעתי לראשונה לאורנטיה, ראיתי רישומים ושמעתי תשדורות של הרעיונות של כמה מהמוחות הגדולים של פלנטה זו. רשמי המחשבות משמרים רעיונות נאצלים שכאלו בשפתה של אוורסה.

לכל יקום-על שפה משלו, לשון המדוברת על-ידי האישיות שלו ושלטת ברחבי מגזריו. ביקום-העל שלנו שפה זו נודעת כשפת אוורסה. ואף לכל יקום מקומי יש שפה משלו. כל הסדרים הגבוהים יותר בנבאדון הינם דו-לשוניים, ודוברים הם הן את שפת נבאדון ואת לשונה של אוורסה. כאשר נפגשים שני יחידים משני יקומים מקומיים שונים, הם מתקשרים בלשון אוורסה; לעומת זאת, אם אחד מהם מגיע מיקום-על אחר, הם חייבים להיעזר בשירותי מתורגמן. ביקום המרכזי יש אך צורך מועט בשפה; הן קיימת בו הבנה מושלמת ושלמה כמעט; שם, רק האלים אינם מובנים באופן מלא. לימדונו כי פגישה מקרית בפרדיס מגלה יותר הבנה הדדית ממה שאפשר להעביר באמצעות שפתם של בני-תמותה במהלך אלף שנים. ואפילו בסאלווינגטון "היננו יודעים כשם שהיננו יודעים".

בספירות המורונטיות והרוחניות, היכולת לתרגם מחשבה לכדי שפה מצויה מעבר לכוח תפישתו של בן התמותה. הרשמים המומחים

44:37 (502:6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:38 (502:7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:39 (502:8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:41 (503:1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:42 (503:2) 1. *Thought preservers*. These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:43 (503:3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we "know as we are known."

44:44 (503:4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing

יכולים להאיץ את הקצב שבו היננו מסוגלים לצמצם מחשבה לכדי רישום של קבע, עד כדי כך שניתן לרשום בדקה אחת, כמניין הזמן באורנטיה, כמות השקולה ליותר מחצי מיליון מילים, או סמלי מחשבה. לשונות יקום אלה הן עשירות לאין שיעור יותר משפות העולמות המתפתחים. סמלי המושגים של אורסה כוללים מעל למיליארד תווים, אף כי האלף-בית הבסיסי כולל רק שבעים סמלים. לשון נבאדון אינה כה מפורטת, בהיות הסמלים הבסיסיים, או האלף-בית, עומדים על ארבעים-ושמונה במספר.

2. רשמי מושגים. קבוצת הרשמים השנייה הזו עוסקת בשימורן של תמונות מושגיות, של תבניות רעיוניות. זוהי צורה של רישום קבוע אשר איננה מוכרת במחוזות החומריים, ובאמצעות שיטה זו ביכולתי לקבל בשעה אחת, כמניין הזמן שלכם, יותר ידע משתכלו אתם להשיג במאה שנות קריאה רגילה של לשון כתובה.

3. רשמים רעיון-גראפיים. ברשותנו מצויות הן המקבילה למילה הכתובה והן המקבילה למילה המדוברת שלכם, ואולם, לשם שימור מחשבות היננו משתמשים על-פי-רוב בטכניקות של איור מושגים ושל רעיון-גראפיים. אלו המשמרים רעיון-גראפיים מסוגלים לשפר את עבודתם של רשמי המושגים אלף מונים.

4. מקדמי אמנות הנאום. קבוצת רשמים זו עוסקת במשימה של שימור מחשבה על-מנת לשחזרה באמצעות נאום. ואולם, תוך שימוש בלשון נבאדון, ביכולתנו לכסות את חומר הנשאים של תקופת חיים שלמה של בן-תמותה מאורנטיה בנאום בן מחצית השעה בלבד. התקווה היחידה שלכם להבין פעולות אלה היא לעצור ולשקול את הטכניקה המפוזרת והמעוותת של חיי החלום שלכם – כיצד ביכולתכם לחלוף בפנטסיות הליליות האלה במשך שניות מועטות על-פני שנים של חוויות.

אמנות הנאום של עולם הרוח הינה אחת מן התענוגות הנדירים הממתנים לאלו אשר שמעו רק את הנאומים הגסים והמגומגמים של אורנטיה. בנאומים של סאלווינגטון ושל עדנטיה קיימים הרמוניה של מוסיקה וביטוי מנעים-בצלילי המעוררים במאזין השראה בל-תתואר. מושגים בוערים אלו הינם כאבני חן של יופי המשובצות בעטרות של פאר. ואולם, אין ביכולתי לעשות כן! אינני מסוגל לתאר בעבור דעתו של בן-אנוש את רוחב יריעתן ואת עומקן של מציאויות אלה של עולם אחר!

6. מנהלי התשדורות. התשדורות של פרדיס, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים מצויות תחת פיקוחה של קבוצת משמרי מחשבות אלו. הם משמשים כצנזורים וכעורכים, כמו גם כמתאמי החומרים המשודרים; הם מכינים בעבור יקום-העל התאמות של כלל תשדורות פרדיס, וכמו כן מתאימים ומתרגמים את תשדורותיהם של עתיקי היומין ללשונות היחידאיות של היקומים המקומיים.

thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders*. This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders*. We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory*. This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors*. The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

תשדורות היקום המקומי נדרשות גם הן להיות מותאמות כך שתוכלנה להיקלט במערכות ובפלנטות היחידאיות. השידור של דוחות חלל אלו מצוי תחת פיקוח זהיר, ולעולם קיים גיבוי של הרישום, אשר נועד להבטיח את הקליטה הראויה של כל דיווח בכל עולם במעגל נתון. מנהלי תשדורות אלו הינם מומחים טכניים בשימוש בזרמי החלל לכל הצרכים של תקשורת מידע.

6. רשמי המקצב. בני אורנטיה יכנו בוודאי אומנים אלו בשם משוררים, אף כי תוצרי עבודתם שונים עד מאוד מן היבול הפואטי שלכם, ומתעלים מעליו באופן אינסופי-כמעט. המקצב הינו פחות מעייף בעבור הוויות מורונטיות ורוחניות, ועל-כן נעשה מאמץ קבוע על-מנת להגדיל את היעילות, כמו גם להעצים את ההנאה, על-ידי ביצוע פעולות מרובות באופן קצבי. הנני מבקש רק שתזכו לשמוע כמה מן התשדורות הפיוטיות של האסיפות בעדנטיה וליהנות מעושרם של הצבע והטון של גאוני הקונסטלציה, אשר מתמחים בצורה מעודנת זו של ביטוי-עצמי ושל הרמוניזציה חברתית.

7. הרשמים המורונטיים. הנני עומד כאובד עצות באשר לאופן שבו אוכל לתאר בעבור הדעת החומרית את תפקודה של קבוצה חשובה זו של רשמי מחשבות, אשר משימתה הינה לשמר את התמונות הקיבוציות של ההתכנסויות המורונטיות השונות ושל המבצעים הרוחניים; באופן גס, הם הינם הצלמים הקבוצתיים של עולמות המעבר. הם שומרים בעבור העתיד את הסצנות ואת ההתאגדויות החיוניות של העידינים המתקדמים הללו, ומשמרים אותן בארכיבי האולמות המורונטיים של הרשומות.

5. מתפעלי האנרגיה

אומנים מעניינים ויעילים אלו עוסקים בכל סוגי האנרגיה: זו הפיזית, זו של דעת וזו של רוח.

1. מתפעלי האנרגיה-הפיזית. מתפעלי האנרגיה-הפיזית משרתים במשך תקופות ארוכות יחד עם מנהלי הכוח, והם הינם מומחים בתפעול ובשליטה ברבות מרמות האנרגיה הפיזית. הם מכירים היטב את שלושת הזרמים הבסיסיים ואת שלושים חלוקות-המשנה של האנרגיה של יקומי-העל. הוויות אלה מעניקות סיוע בל-יתואר למפקחי הכוח המורונטיים בעולמות המעבר. והם הינם התלמידים המתמידים של ההשלכות הקוסמיות של פרדיס.

2. מתפעלי אנרגיה של דעת. אלו הם המומחים לתקשורת בין-אישית של הוויות מורונטיות עם הוויות תבוניות מסוגים אחרים. למעשה, צורת תקשורת זו בין בני-תמותה כמעט שאינה קיימת באורנטיה. אלו הם המומחים אשר מקדמים את היכולת של הוויות

44:4.10 (504:2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504:3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504:4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504:5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504:6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504:7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their

מורונטיות מרקיעות לתקשר אלה עם אלה, ועבודתם כוללת הרפתקאות ייחודיות מרובות, הנוגעות לקשרים אינטלקטואליים והמצויות מעבר ליכולת התיאור שלי בעבור הדעת החומרית. אומנים אלו הינם תלמידיהם החרפים של מעגלי הדעת של הרוח האינסופית.

3. מתפעלי אנרגיה-רוחנית. מתפעלי האנרגיה הרוחנית מהווים קבוצה מסקרנת. אנרגיה רוחנית פועלת בהתאם לחוקים מבוססים, ממש כשם שפועלת האנרגיה הפיזית. כלומר, לימוד הכוח הרוחני מניב מסקנות מהימנות, וניתן לטפל בו באופן מדויק, ממש כשם שניתן לטפל באנרגיות הפיזיות. החוקים בעולם הרוח הינם בטוחים ומהימנים ממש כמו אלו של מחוזות החומר. במהלך מיליוני השנים האחרונות טכניקות משופרות רבות שנועדו לשם ספיגת אנרגיה רוחנית גובשו על-ידי תלמידים אלו, הלומדים את חוקי הבסיסיים של הבן הנצחי השולטים באנרגיית-הרוח, כפי שהדבר מיושם בעבור הסדרים המורונטיים ובעבור הסדרים האחרים של הוויות שמימיות ברחבי היקומים.

4. המתפעלים המשולבים. זוהי הקבוצה ההרפתקנית של הוויות מאומנות-היטב, אשר מקדישה עצמה לחיבור התפקודי של שלושת רמות האנרגיה האלוהית המקוריות המופיעות ברחבי היקומים כאנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות רוח. אלה הן האישייות החרפות אשר, לאמיתו של דבר, מבקשות לגלות את נוכחותו ביקום של האל העליון, משום שבאישייות אלוהות זו חייב להתרחש האיחוד ההתנסותי של כלל האלוהות ביקום המקיף. ובמידה מסוימת, אומנים אלו זכו לאחרונה למידת-מה של הצלחה.

5. יועצי ההיסע. סגל זה של יועצים טכניים לשרפים-של-היסע הינו מיומן ביותר בשיתוף-פעולה עם תלמידי הכוכבים בגיבוש מסלולים ובסיוע אחר לממונים על ההיסעים בעולמות החלל. יועצים אלו משמשים כפקחי התנועה של הספירות, והם נוכחים בכל הפלנטות המיושבות. אורנטיה מקבלת שירות זה מידי סגל המונה שבעים יועצי היסע.

6. מומחי התקשורת. בדומה לכך, מקבלת אורנטיה שירות מידיהם של שניים-עשר טכנאי תקשורת בין-פלנטארית ובין-יקומית. הוויות מנוסות-ביותר אלה הינן מומחיות בידע על חוקי השידור וההפרעות הנוגעים לתקשורת של העולמות. סגל זה עוסק בכל צורות ההודעות בחלל, פרט לאלה של שליחי הכבידה ושל השליחים הבוודיים. באורנטיה, הרבה מעבודתם חייבת להתבצע דרך מעגל רבי-המלאכיות.

7. מורי המנוחה. המנוחה האלוהית כרוכה בטכניקה של ספיגת אנרגיית-רוח. מלאי האנרגיה המורונטית והרוחנית חייב להתמלא ממש כשם שהדבר נדרש בעבור אנרגיה פיזית, אך לא מאותן סיבות. בניסיוני להאיר את עיניכם, הנני נאלץ להשתמש בהמחשות גסות; ואף-על-פי-כן, אנו מעולם הרוח חייבים לעצור את

work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

^{4454 (505.1)} 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

^{4455 (505.2)} 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

^{4456 (505.3)} 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

^{4457 (505.4)} 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

^{4458 (505.5)} 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world

פעילויותינו הרגילות מדי תקופה ולקחת את עצמנו למקומות מפגש הולמים שבהם היננו נכנסים למנוחה האלוהית, וכך מחדשים את האנרגיות שהתרוקנו.

תקבלו את שיעורכם הראשונים בנושאים אלו לכשתגיעו לעולמות העליונים, ולאחר שתהפכו להוויות מורונטיות ותתחילו להתנסות בטכניקות של העניינים הרוחניים. אתם יודעים על המעגל הפנימי ביותר של האוונה, וכן שלאחר שעולי-הרגל של הזמן חוצים את המעגלים שקודמים להאוונה הם חייבים להיות מוכנסים למנוחה הארוכה והמחיייה של פרדיס. זוהי איננה דרישה טכנית בלבד של המעבר מנתיבת הזמן לשירות הנצח, אלא גם הכרח, צורת מנוחה הנחוצה על-מנת לחדש את מלאי האנרגיה האובדת בצעדים האחרונים של חווית ההרקה, ועל-מנת לאגור עתודות של כוח רוחני לקראת השלב הבא של הנתיבה אשר אין-לה-סוף.

מתפעלי אנרגיה אלו פועלים גם במאות דרכים אחרות, ורבות מכדי להימנות, כדוגמת ייעוץ לשרפים, לכרובים ולסאנובים בנוגע לשיטות היעילות ביותר של ספיגת אנרגיה, ולשמירת האיזון המועיל ביותר של הכוחות המסתעפים בין הכרובים הפעילה לבין הסאנובים הסבילה. מומחים אלו מגישים עזרה בדרכים רבות אחרות ליצורים המורונטיים והרוחניים במאמציהם להבין את המנוחה האלוהית, אשר הינה כה חיונית לשימוש היעיל באנרגיות הבסיסיות של החלל.

must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

^{4459 (5060)} You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

^{44510 (5061)} These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. המתכננים והמעטרים

כמה שהייתי רוצה לדעת כיצד לתאר כיאות את העבודה המעודנת של האומנים הייחודיים הללו! אך כל ניסיון מצדי להסביר את עבודת הקישוט הרוחני רק תזכיר לדעתכם החומרית את מאמצים העלובים, אך הראויים, לעשות דברים אלו בעולמות הדעת והחומר שלכם.

סגל זה, אף שהוא כולל מעל לאלף מחלקות-משנה של פעילויות, מקובץ תחת שבע הקבוצות הראשיות הבאות:

1. בעלי המלאכה של הצבע. אלו הם הגורמים לרובת גווי הצבע של השתקפות הרוח להעביר את מסריהם המעודנים של יופי הרמוני. למעט חישת הצבעים, אין דבר בחוויה האנושית אשר ניתן להשוות לפעילויות אלה.

2. מתכנני הקול. מתכננים אלו של מה שאתם מכנים בשם קול, מצירים גלי רוח בעלי זהויות מגוונות וברות-הבחנה מורונטיות. לאמיתו של דבר, דחפים אלו הינם ההשתקפויות הנפלאות של נשמות-הרוח העירומות ורבות ההדר של צבאות השמיים.

3. מתכנני הרגשות. מעצימי ומשמרי הרגשות הללו הינם אלו המשמרים את

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

^{4461 (5062)} How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

^{4462 (5063)} This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

^{4463 (5064)} 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

^{4464 (5065)} 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

^{4465 (5066)} 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the

ההרגשות המורונטיות ואת הרגשות האלוהיים לשם הלימוד והבנייה של ילדי הזמן, וכן לשם עירור השראה והעתרת יופי על המתקדמים המורונטיים ועל הרוחות המתקדמות.

4. אמני הריחות. השוואה זו של הפעילויות הרוחניות הנעלות לזיהוי הפיזי של ריחות כימיים הינה מצערת ממש, ואולם בני התמותה של אורנטיה יתקשו לזהות סעד זה בכל כינוי אחר. אומנים אלו יוצרים את הסימפוניות המגוונות שלהם בעבור חזוק רוחם של ילדי האור המתקדמים ולשם הנאתם. אין לכם דבר על הארץ אשר אליו ניתן להשוות סוג זה של גדולה רוחנית, ואפילו לא במעט.

5. מעטרי הנוכחות. אומנים אלה אינם טרודים באמניות הקישוט-העצמי או בטכניקת ייפוי יצורים. הם מסורים ליצירת תגובות אושר מרובות ביחידים מורונטיים וביצורים של רוח באמצעות ההצגה הדרמטית של חשיבות מערכות יחסים, ודרך הערכים הממוקמים המוקצים לסדרים מורונטיים ורוחניים שונים בקבוצות המשולבות של הוויות מגוונות אלה. אמנים אלו מארגנים הוויות על-חומריות כפי שאתם הייתם מארגנים תווים מוסיקליים, ריחות ומראות חיים, ואז הם מערבבים אותם לכדי המנונים של תפארת.

6. מתכנני הטעם. ואיך אוכל לספר לכם על אודות אמנים אלו! אוכל רק לרמוז באופן חיוור כי הם משפרי הטעם המורונטי, וכי הם אף מתאמצים להגביר את ההערכה ליופי באמצעות חידודם של החושים הרוחניים המתפתחים.

7. המסנתזים המורונטיים. אלו הם רבי האומנים המומחים אשר, לאחר שכל האחרים תרמו את תרומותיהם שלהם, מוסיפים ללהקה המורונטית את גימורי השיא ואת הנגיעות הסופיות, ובכך משיגים תיאור מעורר השראה של היפה באופן אלוהי, והשראה מתמשכת בעבור ההוויות הרוחניות ובעבור עמיתיהן המורונטיים. ואולם אתם, בטרם תוכלו להתחיל ולחזות בתפארות האמנותיות וביופי האסתטי של העולמות המורונטיים והרוחניים, תאלצו להמתין עד אשר תשתחררו מן הגוף החייתי.

7. פועלי ההרמוניה

בשונה ממה שאתם עשויים לשער, אמנים אלו אינם עוסקים במוסיקה, בציור, או בכל דבר דומה לכך. הם עוסקים בתפעול ובארגון של אנרגיות וכוחות מיוחדים הקיימים בעולם הרוח, אך בני-תמותה אינם מסוגלים לזהותם. לו היה לי ולו קנה-מידה הקטן ביותר להשוואה, כי אז הייתי מנסה לתאר שדה ייחודי של הישג רוחני, ואולם נואשתי – אין כל טעם לנסות ולהעביר לדעת בני התמותה תחום זה של אמנות שמימית. ואף-על-פי-כן, גם מה שלא ניתן לתאר עדיין ניתן לרמוז לעברו:

emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

4466 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

4467 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

4468 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

4469 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. THE HARMONY WORKERS

447.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

יופי, מקצב והרמוניה כרוכים זה בזה מבחינה אינטלקטואלית ודומים זה לזה מבחינה רוחנית. לא ניתן להפריד מבחינה אינטלקטואלית את האמת, את העובדות ואת היחסים, והם נסמכים למושגים הפילוסופיים של יופי. טוב, יושרה וצדק מתייחסים-החדידת זה לזה באופן פילוסופי, וכרוכים מבחינה רוחנית יחדיו עם האמת החיה ועם היופי האלוהי.

המושגים הקוסמיים של פילוסופיה אמתית, התיאור של אומניות שמימיות, או הניסיון בן התמותה לצייר את ההבנה האנושית של היופי האלוהי, לעולם לא יוכלו להשביע רצון אם ניסיונות ההתקדמות כאלו של היצור אינם מאוחדים. ביטויים אלו של הדחף האלוהי בתוכי היצור המתפתח עשויים להיות אמיתיים מבחינה אינטלקטואלית, יפים מבחינה רגשית וטובים מבחינה רוחנית; ואולם, נשמת הביטוי האמיתית נשארת בחזקת נעדרת, אלא אם כן מציאויות אלה של אמת, משמעויות של יופי וערכים של טוב מאוחדים בחוויית החיים של האומן, המדען או הפילוסוף.

איכויות אלוהיות אלה מאוחדות באל באופן מושלם ומוחלט. ובידי כל אדם, או כל מלאכית, יודעי-אל, נתון הפוטנציאל לביטוי-עצמי בלתי-מוגבל ברמות הולכות-ומתקדמות לעולם של הגשמה-עצמית מאוחדת, באמצעות הטכניקה של ההישג שאין-לו-סוף של הידמות-לאל – המזיגה ההתנסותית בחוויה האבולוציונית של אמת נצחית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי.

447.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

447.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

447.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

9. שאיפות בני-תמותה והישגים מורונטיים

אף-על-פי שאומנים שמימיים אינם עובדים באופן אישי בפלנטות חומריות כדוגמת אורנטיה, מעת לעת הם מגיעים ממקרה המערכת-על-מנת להגיש את עזרתם ליחידים המחווננים באופן טבעי מבני הגזעים בני התמותה. כאשר הם מוצבים לשירות שכזה, אומנים אלו עובדים ארעית תחת הפיקוח של מלאכיות הקדמה הפלנטאריות. הצבאות המלאכיים משתפים פעולה עם אומנים אלו בניסיון לסייע לאותם אומנים בני-תמותה אשר ניחנו במתנות-טבע, ואשר להם גם מכווננים בעלי ניסיון מיוחד קודם.

קיימים שלושה מקורות אפשריים ליכולת אנושית מיוחדת: בבסיס תמיד קיים הכישרון הטבעי, או המולד. יכולת מיוחדת אף-פעם איננה מתנת-אלוה שרירותית; תמיד קיים בסיס קדמון לכל כישרון יוצא-דופן. בנוסף ליכולת טבעית זו – או יותר נכון כהשלמה לה – עשויה להיות תרומת ההכוונה של מכוון המחשבה באותם יחידים שבהם המכוונים השוכנים עצמם חוו התנסויות ממשיות, הלכה למעשה, בְּתַחוּמִּים בעלי מאפיינים דומים בעולמות אחרים וביצורים בני-תמותה אחרים. באותם מקרים שבהם קיים כישרון יוצא-דופן הן בדעת האנושית והן במכוון

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

448.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

448.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human

השוכן, עשויים אומני הרוח להיות מצויים לפעול על-מנת לשמש כיוצרי הרמוניה של הכישורים הללו, ולעורר השראה ולסייע בדרכים אחרות בעד בני-תמותה אלו לתור אחר אידיאלים של שלמות הולכת וגוברת ולנסות את ידם בגילום מועצם למען ההיבנות של העולם.

אין קיימות קסטות בשורות האומנים הרוחניים. אין זה משנה כמה נמוך המקור שלכם, אם אתם ניחנים ביכולת ובמתנת הביטוי, כי אז תזכו בְּהכרה הולמת וּבְהערכה המגיעה לכם ככל שתקיעו מעלה בסולם ההתנסות המורונטית וההישג הרוחני. אין יכולה להתקיים כל מגבלה של תורשה אנושית, או של חוסרים בתנאי הסביבה של בני התמותה, שהנתיבה המורונטית לא תפצה עליהם ותסירם במלואם. וכל שביעות רצון כזו של הישג אמנותי וביטוי של הגשמה-עצמית יושגו באמצעות מאמצים האישיים בהתקדמות המדורגת. בסופו של דבר, השאיפות של בינוניות אבולוציונית ניתנות להגשמה. בעוד שהאלים אינם מעניקים לילדי הזמן כישורים ויכולות באופן שרירותי, הם מאפשרים להם להשיג את שביעות הרצון של כל כמיהותיהם הנעלות ולהשביע כל רעב אנושי לביטוי עצמי עילאי.

ואולם, שומה על כל בן-תמותה כי יזכור: רבות מן השאיפות להצטיינות אשר מתגרות בבני-תמותה בעודם בגוף לא תישארנה עוד בקרב אותם בני-תמותה בעת הנתיבה המורונטית והרוחנית שלהם. המרקיעים המורונטיים לומדים להבָּרֵת את כמיהות העבר האנוכיות לחלוטין שלהם, ואת שאיפותיהם האגואיסטיות. ואף-על-פי-כן, אותם דברים אשר באמת כמהתם לעשותם על-פני כדור-הארץ ואשר נסיבות מנעום מכם בהתמדה, אם עדיין תרצו לעשותם לאחר שתרכשו את הבוננות האמיתית של המוֹטָה, כי אז תקבלו בוודאי כל הזדמנות להשביע את מלוא תשוקותיכם משכבר הימים.

בטרם בני התמותה המרקיעים יוצאים את היקום המקומי בדרכם אל נתיבת הרוח שלהם, הם יספקו כל רעב או כמיהה אינטלקטואליים, אומנותיים, או חברתיים, או כל שאיפה אמיתית אשר אפיינה אי-פעם את מישורי הקיום האנושי או המורונטי שלהם. זהו הישג של שוויון בשביעות הרצון של הביטוי העצמי וההגשמה העצמית, ואולם זהו איננו ההישג של מעמד התנסותי שווה, ואף לא המחיקה המוחלטת של האינדיבידואליות האופיינית בכישורים, בטכניקה ובביטוי. ואולם, ההבדל הרוחני החדש בהישג ההתנסות האישית לא יתיישר ולא ישווה כאמור, עד אשר תסיימו את המעגל האחרון של נתיבת האוונה. או אז יוצבו אזרחי פרדיס בפני הצורך להסתגל להבדל מוחלטופי זה בהתנסות האישית, אשר ניתן להשוותו רק על-ידי ההישג הקבוצתי של מעמד היצור המרבי – יעדם של הסופיונים בני התמותה כרוחות מְדַרְגָה שביעית.

וזוהו סיפורם של האומנים השמימיים, אותו

mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

448.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

448.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

448.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finaliters.

448.6 (508.4) And this is the story of the celestial

גוף קוסמופוליטי של עובדים מעודנים העושים
כה רבות על-מנת לרומם את הספירות
הארכיטקטוניות באמצעות הגילומים האמנותיים
של יופיים האלוהי של הבוראים הפרדיסיים.

[הוכתב על-ידי רב-מלאכית מנבאדון].

artisans, that cosmopolitan body of exquisite
workers who do so much to glorify the architectural
spheres with the artistic portrayals of the divine
beauty of the Paradise Creators.

^{4487 (5089)} [Indited by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 45. ממשל המערכת המקומית

046 ⇨

הספר של אורנטיה

044 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 45

ממשל המערכת המקומית

סעיפים

מבוא

1. עולמות תרבות המעבר
2. ריבון המערכת
3. ממשלת המערכת
4. ארבעה-ועשרים חברי המועצה
5. הבנים החומריים
6. האימון האדמי של המרקיעים
7. בתי הספר של המלכיצדקים

PAPER 45

THE LOCAL SYSTEM
ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

מבוא

המרכז הניהולי של שטניה מורכב מצביר המונה חמישים-ושבע ספירות ארכיטקטוניות – ירושם עצמה, שבעת הלוינים העיקריים וארבעים-ותשעה לוויני המשנה. ירושם, בירת המערכת, גדולה כמעט פי מאה מאורנטיה, אף-על-פי שהכבידה שלה קטנה מזו של אורנטיה אך במעט. לווייניה העיקריים של ירושם הינם שבעת עולמות המעבר, אשר כל אחד מהם גדול בערך פי עשרה מאורנטיה, בעוד ששבעת לווייני המשנה של ספירות המעבר האלה הינם בערך בגודלה של אורנטיה.

שבעת העולמות העליונים הינם שבעת לווייני המשנה של עולם המעבר מספר אחד.

כלל מערכת זו של חמישים-ושבעה עולמות ארכיטקטוניים מוארת, מחוממת, מקבלת אספקת מים ומוטענת באנרגיה באופן עצמאי באמצעות התיאום שבין מרכז הכוח של שטניה לבין בקרי המאסטר הפיזיים, בהתאם לטכניקה המקובלת של הארגון הפיזי ושל ההסדר הנוגע לספירות אלה, אשר נבראו במיוחד. עולמות אלו אף מטופלים פיזית ומתוחזקים באופנים אחרים בידי הספונאגיה הילידים.

INTRODUCTION

^{450.1 (509.1)} THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusalem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusalem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusalem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

^{450.2 (509.2)} The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

^{450.3 (509.3)} This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. עולמות תרבות המעבר

שבעת העולמות העיקריים החגים סביב ירושם ידועים באופן כללי כעולמות תרבות המעבר. מעת לעת, ממונים שליטי עולמות אלו בידי הוועדה הביצועית העליונה של ירושם. מספרי ושמות הספירות האלה הינם כדלקמן:

מספר 1. עולם הסופיונים. זהו המטה של סגל הסופיונים של המערכת המקומית והוא מוקף על-ידי עולמות הקבלה, קרי שבעת העולמות העליונים, אשר מוקדשים באופן כה מלא לתוכנית ההרקעה של בני התמותה. עולם הסופיונים הינו נגיש בעבור כל תושבי שבעת העולמות העליונים. שרפים של היסע נושאות אישיות מרקיעות הלך ושוב במהלך מסעות העלייה לרגל הללו, אשר נועדו לטפח את אמונתן בייעוד הסופי של בני-תמותה המצויים במעבר. אף כי הסופיונים והמבנים שלהם אינם גלויים ברגל לעין המורונטית, תהיו נרגשים עד מאוד בשעה שמעת לעת יאפשרו לכם שנאי האנגריה ומפקחי הכוח המורונטיים לקבל הצצה חטופה אל אישיות רוח גבוהות אלה, אשר השלימו הלכה למעשה את ההרקעה לפרדים, ואשר חזרו אל אותם עולמות בדיוק שמהם אתם מתחילים את המסע הארוך הזה; זאת כהבטחה וכאישור כי אתם רשאים ומסוגלים להשלים את המשימה הכבירה. כל אלו השוהים בעולמות העליונים מגיעים לספירת הסופיונים לפחות פעם בשנה על-מנת להתכנס באסיפות ההתבוננות בסופיונים.

מספר 2. העולם המורונטי. פלנטה זו משמשת כמטה של מפקחי החיים המורונטיים, והיא מוקפת בשבע הספירות אשר בהן מאמנים המנהיגים המורונטיים את עמיתיהם ואת עוזריהם – הן ההוויות המורונטיות והן בני התמותה המרקיעים.

בעת המעבר דרך שבעת העולמות העליונים, אתם אף תתקדמו דרך הספירות התרבותיות והחברתיות האלה של מגע מורונטי הולך וגדל. לכשתתקדמו מן העולם העליון הראשון לשני, תהיו זכאים לקבל הרשאת מבקר במטה המעבר מספר שתיים, העולם המורונטי, וכן הלאה. וכאשר תימצאו על כל אחד מששת עולמות התרבות הללו, תהיו רשאים, על-פי הזמנה, להפוך למבקרים ולמשקיפים בכל אחד משבעת העולמות הסובבים אשר בהם מתרחשות פעילויות קבוצתיות נלוות.

מספר 3. העולם המלאכי. זהו המטה של כל הצבאות המלאכיים אשר עוסקים בפעילויות הנוגעות למערכת, והוא מוקף בשבעת עולמות האימון וההדרכה המלאכיים. אלה הינן הספירות החברתיות השרפיות.

מספר 4. העולם העל-מלאכי. ספירה זו משמשת כביתם בשטניה של כוכבי הערב הזוהרים ושל פמליה נרחבת של הוויות מתואמות וכמעט-מתואמות. שבעת לווייניו של

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

^{45.1.1 (509.4)} The seven major worlds swinging around Jerusalem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusalem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

^{45.1.2 (509.5)} *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

^{45.1.3 (510.1)} *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

^{45.1.4 (510.2)} In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

^{45.1.5 (510.3)} *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

^{45.1.6 (510.4)} *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this

עולם זה מוקדשים לשבע הקבוצות העיקריות של הוויות שמימיות חסרות-שם אלה.

מספר 5. עולם הבנים. פלנטה זו הינה המטה של הבנים האלוהיים מכלל הסדרים, לרבות הבנים אשר שולשו-בידי-בריייה. שבעת העולמות הסובבים מוקדשים להתקבוצות יחידות מסוימות של בנים אלו, בעלי הזיקה האלוהית.

מספר 6. עולם הרוח. ספירה זו משמשת כמקום המפגש במערכת לאישיותות הגבוהות של הרוח האינסופית. שבעת הלויינים הסובבים אותה מוקדשים לקבוצות יחידות מקרב הסדרים השונים הללו. ואולם, בעולם המעבר מספר שש אין כל ייצוג לרוח, ואף לא נכל להבחין בנוכחות שכזו בבירות המערכת; הסועדת האלוהית מסאלוינגטון נוכחת בנבאדון בכל מקום.

מספר 7. עולם האב. זוהי הספירה השקטה של המערכת. אף קבוצת הוויות איננה גרה שם. מקדש האור העצום תופש מקום מרכזי, אך לא ניתן להבחין בתוכו באף-אחד. וכל ההוויות מכל עולמות המערכת ברוכות בבואן כסוגדות.

שבעת הלויינים הסובבים את עולמו של האב משמשים באופנים שונים במערכות השונות. בשטניה, הם משמשים כעת כספירות המעצר לקבוצות האסירים של המרד של לוציפר. בעדנטיה, בירת הקונסטלציה, אין עולמות מאסר מקבילים; השרפים והכרובים המעטות אשר הצטרפו לשורות המורדים במרד של שטניה מרותקות מזה זמן רב בעולמות הבידוד הללו של ירושם.

כמבקרים בעולם העליון השביעי, תהיה בידכם גישה אל עולם המעבר השביעי, הספירה של האב האוניברסאלי, וכן תורשו לבקר בעולמות הכלא של שטניה הסובבים פלנטה זו, היכן שאסורים כעת לוציפר ורוב האישיותות אשר הלכו בעקבותיו במרדתו במיכאל. ניתן היה לצפות במחזה עצוב זה בעידינים האחרונים, והוא ימשיך לשמש אזהרה חמורה לכלל נבאדון, עד אשר ישפטו עתיקי היומין את חטאם של לוציפר ושל עמיתיו הכושלים אשר דחו את הגאולה שהציע להם מיכאל, אבי יקומם.

world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

^{451.7 (510.5)} *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

^{451.8 (510.6)} *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

^{451.9 (510.7)} *Number 7. The World of the Father.* This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

^{451.10 (510.8)} The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusalem.

^{451.11 (510.9)} As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. ריבון המערכת

המנהל הכללי של מערכת מקומית של עולמות מיושבים הינו בן לאנונאנדק ראשי, ריבון המערכת. ביקום המקומי שלנו, מופקדות בידי ריבוי המערכות הללו אחריות ניהוליות נרחבות, זכויות יתר אישיות יוצאות-דופן. לא כל היקומים, ואפילו לא אורוונטון, מאורגנים כך שריבוי המערכת מורשים להפעיל כוחות נרחבים של שיקול דעת אישי באופן כה יוצא-דופן בעת ניהול ענייני המערכת. ואולם, בכל ההיסטוריה של

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

^{452.1 (511.1)} The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the

בבאדון, מנהלים בלתי-מוגבלים אלו הציגו חוסר-נאמנות אך ורק שלוש פעמים. המרד של לוציפר במערכת של שטניה הייתה הפעם האחרונה והנרחבת מכולן.

בשטניה לחלוטין לא נערכו, אפילו לאחר ההתקוממות ההרסנית הזו, כל שינויים בטכניקת ניהול המערכת. ריבון המערכת הנוכחי מחזיק בכל העוצמה, והוא מפעיל את כל הסמכות אשר הופקדה בידי קודמו הבלתי-ראוי, למעט הסמכות הנוגעת לעניינים מסוימים המצויים כעת תחת פיקוחם של אבות הקונסטלציה ואשר עתיקי היומין טרם החזירו באופן מלא לידי לאנאפורג', מחליפו של לוציפר.

ראש שטניה הנוכחי הינו שליט אדיב ומבריק, והוא ריבון אשר נבחן בעת מרידה. כאשר שירת כעוזר לריבון המערכת, לאנאפורג' היה נאמן למיכאל עת התרחשה מרידה קודמת ביקום של נבאדון. אדונה רב-העוצמה והמבריק של שטניה הינו מנהל מנוסה אשר עמד במבחן. בעת שהתרחשה מרידת המערכת השנייה בבאדון, בשעה שריבון המערכת מעד ונפל אל החשיכה, אחז לאנאפורג', אשר שימש כעוזר הראשון לראש המערכת השונה, במושכות הממשל וניהל את ענייני המערכת כך שאבד מספר מועט יחסית של אישיות, הן בעולמות המטה והן בעולמות המיושבים של אותה מערכת חסרת-מזל. לאנאפורג' מתייחד בהיותו הבן הלאנאנדיקי הראשי היחיד בכלל נבאדון אשר פעל כך בנאמנות בשירותו של מיכאל ואשר עמד מול עצם קיום הכישלון של אחיו הבכיר ממנו בסמכותו ובדרגתו הקודמת. כפי הנראה, לאנאפורג' לא יועבר מירושם עד להתגברות על כל תוצאות האיוולת הקודמת ועד להסרת כל תוצרי המרידה משטניה.

אף-על-פי שטרם הוחזרו לסמכותו ענייני העולמות המבודדים בשטניה, מגלה לאנאפורג' עניין רב ברווחתם, והוא מבקר באופן תדיר באורנטיה. וכפי שהדבר מתרחש במערכת אחרות ותקינות, יושב הריבון בראש וועידת המערכת של שליטי העולמות, הנסיכים הפלנטאריים והמושלים השוכנים הכלליים של העולמות המבודדים. וועידה פלנטארית זו מתכנסת מעת לעת במטה המערכת – וזאת "בשעה שבני האל נאספים יחדיו".

אחת לשבוע, קרי בכל עשרה ימים בירושם, מקיים הריבון כינוס יחד עם קבוצה כזו או אחרת מקרב סדרי האישיות השונים הדרים בעולם המטה. אלה הן השעות הבלתי-רשמיות והמקסימות של ירושם, והן מהוות אירועים בלתי-נשכחים. בירושם מתקיימת אחווה כבירה בין כלל קבוצות ההוויות מן הסדרים השונים ובין כל אחת מקבוצות אלה לבין ריבון המערכת.

התכנסויות ייחודיות אלה מתקיימות בים הזכוכית, בשדה ההתכנסות הגדול של בירת

history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

^{4522 (511.2)} In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

^{4523 (511.3)} The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

^{4524 (511.4)} While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — "When the Sons of God come together."

^{4525 (511.5)} Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

^{4526 (511.6)} These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system

המערכת. והן הינן מאורעות חברתיים ורוחניים גרידא; אין משוחחים בהן על ניהול המערכת ואפילו לא על תוכנית ההרקעה. בני התמותה המרקיעים מתקבצים בזמנים הללו פשוט כדי ליהנות את עצמם ולפגוש בחבריהם מירושם. אותן קבוצות, אשר הריבון לא מארח בעתות אלה של רגיעה שבועית, נפגשות במטות שלהן עצמם.

3. ממשלת המערכת

לעולם מסייעים בידי המנהל הכללי של מערכת מקומית, ריבון המערכת, שניים או שלושה בני לאנונאנדק, אשר משמשים כעוזר הראשון וכעוזר השני. ואולם בעת הנוכחית מנהלת המערכת של שטניה בידי סגל המונה שבעה לאנונאנדקים.

1. ריבון המערכת – לאנאפֹרְגֶה, מספר 2,709 בסדר הראשי ויורש מקומו של לוציפר המודח.

2. העוזר הראשון של הריבון – מאנסורוֹטִיָה, מספר 17,841 בסדר הלאנונאנדקים השלישונים. הוא נשלח לשטניה יחד עם לאנאפֹרְגֶה.

3. העוזר השני של הריבון – סָאדיב, מספר 271,402 בסדר השלישונים. אף סָאדיב הגיע לשטניה יחד עם לאנאפֹרְגֶה.

4. שומר המערכת – הוֹלְדָאנט, מספר 19 בסדר השלישונים, המחזיק והשולט בכל הרוחות אשר תנועתן הוגבלה והינן מסדר גבוה מן הקיום של בני התמותה. באופן דומה לאמור לעיל, גם הוֹלְדָאנט הגיע לשטניה עם לאנאפֹרְגֶה.

5. רשם המערכת – וִילְטוֹן, מזכיר המשרד הלאנונאנדקי של שטניה, מספר 374 מן הסדר השלישי. וִילְטוֹן היה חבר בקבוצה המקורית של לאנאפֹרְגֶה.

6. מנהל המתת – פֹּרְטָאנט, מספר 319,847 בסגל המילואים של הלאנונאנדקים המשניים והמנהל הארעי של כל פעילויות היקום אשר הועתקו לירושם מאז המתת של מיכאל באורנטיה. פֹּרְטָאנט סופח לסגל של לאנאפֹרְגֶה למשך אלף ותשע-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

7. היועץ הגבוה – האֶנְוָארְד, מספר 67 מקרב הבנים הלאנונאנדקים הראשיים וחבר בסגל הגבוה של יועצי ומתאמי היקום. הוא פועל כיושב הראש בפועל של המועצה הביצועית של שטניה. האֶנְוָארְד הינו החבר השניים-עשר מסדר זה אשר משרת בזה האופן בירושם למן המרידה של לוציפר.

קבוצה ניהולית זו בת שבעה לאנונאנדקים מהווה את ממשלת החירום המורחבת אשר הפכה לחיונית בשל הדרישות שיצרה מרידתו של לוציפר. מכיוון שהמערכת הינה היחידה המבצעת ולא היחידה המחוקקת, מצויים

capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

^{45:31 (512:1)} The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

^{45:32 (512:2)} 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

^{45:33 (512:3)} 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

^{45:34 (512:4)} 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

^{45:35 (512:5)} 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

^{45:36 (512:6)} 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

^{45:37 (512:7)} 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

^{45:38 (512:8)} 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

^{45:39 (512:9)} This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of

בירושם אך ורק בתי משפט נמוכים, ואולם ממשל הלאנואנדקים נתמך בידי המועצה הביצועית של ירושם, הגוף המייעץ העליון של שטניה. מועצה זו מונה שנים-עשר חברים:

1. הָנָאָרְד, יושב הראש הלאנואנדקי.
2. לָאנָאפּוֹרְג', ריבון המערכת.
3. מָאנסוֹרוֹטִיָה, העוזר הריבון הראשון.
4. ראש המליצדקים בשטניה.
5. המנהל בפועל של נשאי החיים של שטניה.
6. בכיר הסופיונים בשטניה.
7. האדם המקורי של שטניה, המפקח הראשי של הבנים החומריים.
8. מנהל הצבאות השרפיים בשטניה.
9. ראש הבקרים הפיזיים של שטניה.
10. המנהל של מפקחי הכוח המורונטיים במערכת.
11. המנהל בפועל של היצורים האמצעיוניים במערכת.
12. העומד בפועל בראש סגל בני התמותה המרקיעים.

מועצה זו בוחרת, אחת לתקופה, שלושה מחבריה על-מנת שייצגו את המערכת המקומית במועצה העליונה שבמטה היקום, ואולם ייצוג זה מושעה עקב מרידה. בעת הזו, לשטניה יש משקיף במטה היקום המקומי, ואולם מאז המתת של מיכאל, החלה המערכת לבחור מחדש עשרה חברים למועצה המחוקקת של עדנטיה.

4. ארבעה-ועשרים חברי המועצה

במרכזם של שבעת מעגלי המגורים המלאכיים של ירושם ממוקם המטה של המועצה המייעצת של אורנטיה, ארבעה-ועשרים חברי המועצה. יוחנן המבשר כינה אותם בשם ארבעה-ועשרים הזקנים: "ומסביב לס הכבוד ארבעה ועשרים מושבים, ועל המושבים ראיתם, ארבעה ועשרים זקנים יושבים ומלובשים בבגדים לבנים". הכס במרכזה של קבוצה זו הינו כס השיפוט של הרב-מלאכית היושבת בדן, כס מפקד תחיית המתים של החסד והרחמים בעבור שטניה כולה. כס משפט זה שכן בירושם מאז ומעולם, ואולם ארבעה-ועשרים המושבים המקיפים אותו הושמו במקומם לפני לא יותר מאלף ותשע-מאות שנים, מעט לאחר שמיכאל המשיח רומם לדרגת ריבונות מלאה על נבאדון. ארבעה-ועשרים יועצים אלו הינם סוכניו האישיים

administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- 45:310 (512:10) 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- 45:311 (512:11) 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- 45:312 (512:12) 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- 45:313 (512:13) 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- 45:314 (512:14) 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- 45:315 (512:15) 6. The chief of the Satania finaliters.
- 45:316 (512:16) 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- 45:317 (512:17) 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- 45:318 (512:18) 9. The chief of the Satania physical controllers.
- 45:319 (512:19) 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- 45:320 (513:1) 11. The acting director of system midway creatures.
- 45:321 (513:2) 12. The acting head of the corps of ascending mortals.
- 45:322 (513:3) This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

45:41 (513:4) At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: "And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment." The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are

בירושם, ונתונה בידם הסמכות לייצג את הבן המאסטר בכל הנושאים הנוגעים לקריאת השמות בשטניה ופְּשֵׁלִים רבים אחרים בתוכנית ההרקעה של בני התמותה בעולמותיה המבודדים של המערכת. הם הינם הסוכנים אשר נועדו לבצע את בקשותיו המיוחדות של גבריאל ואת פקודותיו הבלתי-שגרתיות של מיכאל.

עשרים-וארבעה חברי מועצה אלו גויסו מקרב שמונת הגזעים של אורנטיה, והאחרונים בקבוצה זו התאספו בשעת מפקד תחיית המתים של מיכאל, לפני אלף ותשע-מאות שנים. מועצה מייעצת זו של אורנטיה מורכבת מן החברים הבאים:

1. אֹנָגָר, ההוגה המאסטר של עידן טרום-הנסיך-הפלנטארי, אשר הכוין את חבריו בפולחן של "מפיח נשמת החיים".

2. מָאנסָאנט, המורה הגדול של העידן שלאחר-הנסיך הפלנטארי באורנטיה, אשר כוון את חבריו להערצת "האור הגדול".

3. אֹנָמוֹנָלֹנטון, מנהיג קדום של האדם האדום, וזה אשר הכוין גזע זה מפולחן של אלים רבים לעבר הערצת "הרוח הגדול".

4. אֹרְלָאנדוף, נסיך של האדם הכחול וזה אשר הנהיג אותם לעבר הכרה באלוהיות "הצ'יף העליון".

5. פֹּרְשֻׁנְטָה, האורים והתומים של הגזע הכתום הנכחד, ומנהיג עמים אלו בפולחן "המורה הגדול".

6. סִינגְלָנטון, הראשון מקרב בני האדם הצהוב ללמד ולהוביל את עמו בפולחן "האמת האחת" במקום האמיתות הרבות. האדם הצהוב ידע לפני אלפי שנים על אודות האל האחד.

7. פָּאנטָד, זה אשר גאל את האדם הירוק והעבירו מן החשיכה, וזה אשר הנהיג בפולחן "מקור החיים היחיד".

8. אֹרְוֹנוֹן, זה אשר האיר את גזעי האינדיגו ואשר הנהיגם בעבר בשירות "אל האלים".

9. אָדָם, האב הפלנטארי של אורנטיה אשר הורד מדרגתו אך שוקם, בן חומר של האל אשר הועבר לדמות בן-תמותה בשר-ודם, אך שרד ורומם לאחר מכן לעמדה זו במצוותו של מיכאל.

10. חוּוֹה, אימו של הגזע הסגול של אורנטיה, אשר סבלה יחד עם בן-זוגה את עונש הכישלון, ואשר אף שוקמה יחד עמו והוצבה לשרת עם קבוצה זו של שורדים בן-תמותה.

11. חֲנוֹךְ, הראשון מבני התמותה של אורנטיה אשר הותך עם מכוון המחשבה עוד במהלך חייו כבן-תמותה בגוף בשר ודם.

12. מֹשֶׁה, משחררו של שריד לגזע הסגול

his personal agents on Jerusalem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of "The Breath Giver."

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of "The Great Light."

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of "The Great Spirit."

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of "The Supreme Chief."

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of "The Great Teacher."

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of "One Truth" instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of "The One Source of Life."

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of "The God of Gods."

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant

המוצנע, והגורם המדרבן בתחיית פולחן האב האוניברסאלי תחת השם "אלוהי ישראל".

13. אליהו, נשמה מועתקת בעלת הישג רוחני בזהב במהלך העידן שלאחר הבן החומרי.

14. מאקינְטָה מְלִי-צֶדֶק, הבן היחיד מסדר זה אשר העניק עצמו כמתת לגזעים באורנטיה. אף שהוא עדיין נספר כמלכי-צדק, הוא הפך ל"כונה לנצח לאל עליון" וקיבל על עצמו שירות נצח כבן-תמותה מרקיע, זאת בשל שהותו באורנטיה בדמות בשר ודם בן-תמותה, בשלם בימיו של אברהם. לאחר מכן, מונה מלכי-צדק זה כממלא-מקומו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, ולו מטָה בירושם והסמכות לפעול בשמו של מיכאל, אשר הוא עצמו הינו למעשה הנסיך הפלנטארי של העולם שבו חווה את המתת הסופי שלו בדמות בן-אנוש. ועל-אף כל זאת, אורנטיה עדיין מפוקחת בידי רצף של מושלים כלליים שוכנים, חברי מועצת הארבעה-ועשרים.

15. יוחנן המטביל, המבשר של משימת מיכאל באורנטיה, ובעודו בשר ודם – בן-דוד רחוק של בן האדם.

16. 1-2-3 הראשון, מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הנאמנים בשירותו של גבריאל בשעת הבגידה של קאליגסטיה, זה אשר רומם לעמדה זו בידי מיכאל זמן קצר לאחר שקיבל לידי ריבונות בלתי-מותנית.

בהתאם לבקשתו של גבריאל, אישיותו נבחרה אלה פטורות לעת עתה מתוכנית ההרקעה, ואין לנו כל מושג כמה זמן הם עשויים לשרת בתפקיד זה.

מקומות מספר 17, 18, 19 ו-20 אינם תפוסים באופן קבוע. הם מתמלאים ארעית מתוך הסכמה פה-אחד של שישה-עשר החברים הקבועים, והם נותרים פתוחים לשם הצבות מאוחרות יותר של בני-תמותה מרקיעים מן העידן הנוכחי שלאחר-הבן באורנטיה.

באופן דומה, מקומות מספר 21, 22, 23 ו-24 מתמלאים ארעית בעודם נשמרים כעתודה בעבור המורים הגדולים של עידנים אחרים ומאוחרים יותר, אשר ללא ספק יגיעו בעקבות העידן הנוכחי. ניתן לצפות באורנטיה לתקופות של בנים סמכותיים ושל בנים מורים, וכן לעידנים של אור וחיים; וזאת ללא כל תלות בביקורים בלתי-צפויים של בנים אלוהיים, אשר עשויים להתרחש או שלא להתרחש.

of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of "The God of Israel."

^{45:4.15 (514.9)} 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

^{45:4.16 (514.9)} 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become "forever a minister of the Most Highs," eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusalem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

^{45:4.17 (514.7)} 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

^{45:4.18 (514.8)} 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

^{45:4.19 (514.9)} These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

^{45:4.20 (514.10)} Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

^{45:4.21 (514.11)} Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. הבנים החומריים

המחלקות הגדולות של החיים השמימיים מחזיקות בירושם מטָה ושמורות עצומות-ממדים, לרבות הסדרים השונים של הבנים האלוהיים, הרוחות הגבוהות, על-המלאכיות,

5. THE MATERIAL SONS

^{45:5.1 (514.12)} The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusalem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway

המלאכיות והבריות האמצעיות. המשכן המרכזי של מגזר נהדר זה הינו מקדשם הראשי של הבנים החומריים.

תחום האדמים הינו מוקד המשיכה בעבור כל המגיעים החדשים לירושם. זהו אזור עצום המורכב מאלף מרכזים, על-אף שכל משפחה של בנות ובנים חומריים מתגוררת באחוזת משלה עד הגיע רגע עזיבת חברה לשירות בעולמות האבולוציוניים של החלל, או עד ליציאתם לעבר נתיבת ההרקעה לפרדס.

בנים חומריים אלו הינם טיפוס ההוויות הגבוה ביותר המתרבה באמצעות יחסי-מין אשר ניתן למצוא בעולמות האימון של היקומים המתפתחים. והם אכן הינם חומריים; ואפילו האדמים והחולות הפלנטאריים נראים בפשטות בעבור הגזעים בני התמותה של העולמות המיושבים. בנים חומריים אלו הינם החוליה הפיזית האחרונה בשרשרת האישיות המשתרעת למן האלוהיות והמושלמות ממעל ועד לאנושיות ולקיום החומרי של מטה. בנים אלו משמשים בעבור העולמות המיושבים מתווכים שאיתם יכולים להתקשר הדדית הן הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה והן היצורים החומריים של העולמות.

במפקד האלף האחרון בסאלווינגטון היו רשומים בנבאדון 161,432,840 בנות ובנים חומריים בעלי מעמד אזרחות בבריות המערכות המקומיות. מספר הבנים החומריים משתנה בין מערכות שונות, ומספרם עולה בהתמדה הודות לריבוי טבעי. בעת שהם מפעילים את תפקודי ההתרבות שלהם, הם אינם מונחים עד תום בדי רצונותיהן האישיים של האישיות אשר באות במגע זו עם זו, אלא גם על-ידי גופי הממשל והמועצות המייעצות הגבוהים יותר.

בנות ובנים חומריים אלו הינם תושבי הקבע של ירושם ושל העולמות הנלווים לו. בירושם, הם מאכלסים אחוזות עצומות-ממדים ולוקחים באופן חופשי חלק בניהול המקומי של ספירת הבירה, כאשר הם מנהלים למעשה – בסיוע הבריות האמצעיות והמרקיעים – את כל ענייני השגרה.

בירושם, בנים מתרבים אלו מורשים להתנסות באידיאלים של ממשל-עצמי – בדומה לאופן של המלכי-צדקים – והם מגיעים לסוג גבוה מאוד של חברה. סדרי הבנים הגבוהים יותר מחזיקים בזכות הֶסֶט של התחום, ואולם, האדמים של ירושם מושלים בעצמם כמעט בכל מובן באמצעות זכות-בחירה אוניברסאלית וממשל ייצוגי. והם מקווים לזכות ביום מן הימים באוטונומיה מלאה לחלוטין.

טיב השירות של הבנים החומריים נקבע במידה רבה בהתאם לגילם. בעוד שהם אינם מורשים להתקבל לאוניברסיטת מלכי-צדק של סאלווינגטון – בהיותם חומריים ומוגבלים ברגיל לפלנטות מסוימות – אף-על-פי-כן, המלכי-צדקים

creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

^{4552 (515.1)} The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusalem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

^{4553 (515.2)} These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

^{4554 (515.3)} At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

^{4555 (515.4)} These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusalem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusalem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midways and the ascenders.

^{4556 (515.5)} On Jerusalem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusalem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

^{4557 (515.6)} The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets —

מחזיקים במטה של כל מערכת פקולטות חזקות של מורים המיועדות להדריך את הדורות הצעירים יותר של הבנים החומריים. מערכות האימון החינוכיות והרוחניות המוצעות לשם טיפוח התפתחות הבנות והבנים החומריים הצעירים יותר הינן כליל השלמות מבחינת הטווח, הטכניקה והמעשיות.

nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. האימון האדמי של המרקיעים

הבנות והבנים החומריים, יחד עם ילדיהם, מציגים מחזה שובה-לב אשר לעולם אינו חדל לעורר את הסקרנות ולשבות את תשומת הלב של כל בני התמותה המרקיעים. הם כה דומים לגזעים החומריים המיניים שלכם, כך שאתם והם מגלים עניין משותף רב אלו באלו, אשר בו להעסיק את מחשבותיכם ולמלא את תקופות ההתרועעות החברית שלכם.

בני-תמותה שורדים מבלים את מרבית שעות הפנאי שלהם בבירת המערכת, אגב צפייה במנהגי החיים ובהתנהגותם של יצורים מיניים חומריים-למחצה עליונים אלו וחקירתם, וזאת משום שאזרחים אלו של ירושם הינם נותני החסות והמנטורים המידיים של בני התמותה השורדים, למן הזמן שבו הם משיגים אזרחות בעולם המטָה ועד לעזיבתם בדרך לעדנטיה.

בשבעת העולמות העליונים, בני התמותה המרקיעים מקבלים את מלוא ההזדמנות על-מנת לפצות על כל חוסר התנסות שממנו סבלו בעולמות המקור שלהם, בין אם נגרמו בשל תורשה, בשל סביבה, או בשל סיום מצער בטרם-עת של נתיבתם בגוף בשר ודם. דבר זה נכון בכל מובן, למעט באשר לחיי המין של בני התמותה ולהתאמות הנלוות להם. אלפי בני-תמותה מגיעים אל העולמות העליונים מבלי שנהנו בייחוד מן המשמעת הנגזרת מיחסי מין ממוצעים בספרות שבהן נולדו. ההתנסות בעולמות העליונים יכולה להעניק הזדמנות מועטה לפיצוי על חוסרים אישיים ביותר אלו. עבור מרקיעים אלו, ההתנסות המינית במובן פיזי הינה חלק מן העבר, ואולם, הודות ליחסים קרובים עם הבנות והבנים החומריים, הן באופן יחידי והן כחלק ממשפחותיהם, יכולים בני-תמותה אלו בעלי החסכים המיניים לפצות על ההיבטים החברתיים, האינטלקטואליים, הרגשיים והרוחניים של החסכים שלהם. וכך, כל אותם בני-אדם אשר נמנעו מהם התועלות שבהתקשרות מינית מועילה בעולמות האבולוציוניים – בשל נסיבות או בשל שיפוט גרוע – זוכים לקבל כאן בבירת המערכת את מלוא ההזדמנות לרכוש את ההתנסויות החיוניות האלה של חיי בן התמותה באמצעות קשר קרוב ואוהב עם היצורים המיניים האדמיים הנשגבים אשר שוכנים דרך-קבע בבירות המערכות.

אף בן-תמותה, אמצעיוני, או שרפים, אינו רשאי להרקיע לפרדיס, להגיע אל האב ולהתקבל לסגל הסופיונות, מבלי לעבור קודם לכן דרך

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

^{456.1 (515.7)} The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

^{456.2 (515.8)} Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

^{456.3 (516.1)} On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

^{456.4 (516.2)} No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the

ההתנסות הנעלה של השגת יחסי הורות לילד מתפתח של העולמות, או דרך התנסות אחרת כלשהי המקבילה ושקולה לה. מערכת היחסים בין הורה לילד הינה בסיסית למושג המהותי של האב האוניברסאלי ושל ילדיו ביקום. לפיכך, התנסות שכזו הופכת לחסרת-תחליף לשם אימונם ההתנסותי של כלל המרקיעים.

השרפים האבולוציוניים והיצורים האמצעיוניים המרקיעים חייבים לעבור דרך חוויית הורות זו יחד עם הבנות והבנים החומריים של מטה המערכת. באמצעות הסיוע לאדמים ולחוות של ירושם בגידול ובחינוך צאצאיהם, משיגים מרקיעים אלו, אשר-אינם-מתרבים, את ההתנסות בחוויית ההורות.

כלל בני התמותה השורדים אשר לא התנסו בהורות בעולמות האבולוציוניים חייבים אף הם לקבל את האימון ההכרחי הזה בעודם שוהים בבתי הבנים החומריים בירושם, ובעודם משמשים כשותפים ההוריים לאבות ולאמהות נפלאים אלו. וכל זאת שריר וקיים, למעט כאשר בני-תמותה מעין אלו הצליחו לפצות על חסכיהם במסגרת בית הילדים של המערכת, הממוקם בעולם תרבות-המעבר הראשון של ירושם.

בית ילדים של תקופת-מבחן זה של שטניה מנוהל בידי אישיות מורונטיות מסוימות וממוקם בעולם הסופיונים, אשר מחצית ממנו מוקדש לעבודה זו של גידול ילדים. כאן מתקבלים ומורכבים-מחדש ילדים מסוימים של בני-תמותה שורדים, כדוגמת אותם צאצאים אשר נפטרו בעולמות האבולוציוניים בטרם השיגו מעמד רוחני כיחידים. הרקעתו של מי מהוריהם הטבעיים מבטיחה כי ילדים בני-תמותה כעין אלו של העולמות, יזכו במהלך של הפיכה-מחדש-לאישיות בעולם הסופיונים של המערכת, ושם הם יורשו להדגים באמצעות בחירה עוקבת של רצון-חופשי האם הם בוחרים ללכת בדרך ההורים בנתיב הרקעת בני התמותה, או האם לא. הילדים מופיעים כאן באופן דומה להופעתם בעולמם הילדי, למעט היעדרותה של הבחנה מינית. לאחר חוויית החיים בעולמות המיושבים, לא קיימת עוד התרבות מן הסוג בר-התמותה.

תלמידים בעולמות העליונים אשר להם ילד אחד או יותר בבית הילדים של תקופת-המבחן בעולם הסופיונים, ואשר חסרים התנסות הורית הכרחית, רשאים לבקש הרשאת מלכי-צדק, אשר תביא להעברתם הארעית מחובות ההרקעה בעולמות העליונים אל עולם הסופיונים, שם הם יזכו בהזדמנות לפעול כהורים שותפים לילדיהם שלהם ולילדים אחרים. שירות זה של סעד הורי עשוי להיות מוכר לאחר-מכן בירושם כמילוי מחצית אחת מן האימון שאותו נדרשים מרקיעים כעין אלו לעבור במשפחותיהם של הבנות והבנים החומריים.

בית הילדים של תקופת-המבחן עצמו מפקח על-ידי אלף זוגות של בנות ובנים

Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

^{456.5 (516.3)} The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

^{456.6 (516.4)} All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

^{456.7 (516.5)} This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

^{456.8 (517.1)} Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

^{456.9 (517.2)} The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and

חומריים, המגיעים כמתנדבים ממושבות סדרם אשר בירושם. מסייעים בידם באופן קרוב מספר דומה של קבוצות הורים אמצעסופיות אשר עוצרות כאן על-מנת להעניק שירות זה בדרך מן העולם האמצעסופי של שטניה אל יעדם העלום בעולמותיהם המיוחדים השמורים בינות לספירות הסופיות של סאלווינגטון.

Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. בתי הספר של המלכיצדקים

המלכיצדקים הינם מנהליו של אותו סגל רחב של מדריכים – יצורים רצוניים אשר הפכו לרוחניים חלקית ואחרים – אשר פועלים באופן כה ראוי בירושם ובעולמות הנלווים לו, אך בעיקר בשבעת העולמות העליונים. אלה הן פלנטות המעצר, המקום שבו אותם בני-תמותה אשר נכשלים בהשגת ההיתוך עם מכוניהם השוכנים במהלך החיים בגוף בשר ודם, משוקמים בצורה בת-חלוף על-מנת לקבל עזרה נוספת ועל-מנת ליהנות מהזדמנות מורחבת להמשיך את מאמציהם להשגת הישג רוחני, אותם מאמצים ממש אשר נקטעו בטרם-עת בשל המוות. או לחלופין, אם בשל סיבה אחרת של מגבלה תורשתית, תנאי סביבה לא נוחים, או צירוף עוין של נסיבות, לא השלימה נשמה זו את הישגה, בלא תלות בסיבה המסוימת, כל אלו הנאמנים לתכליתם ואשר רוחם ראוייה מוצאים עצמם, כעצמם הם, נוכחים על פלנטות ההמשך, שם חובה עליהם ללמוד לשלוט ולהתמחות בהיבטים החיוניים של הנתיבה הנצחית, לרכוש לעצמם את התכונות אשר אותן לא היו יכולים, או אשר לא הצליחו, לרכוש במהלך תקופת החיים בגוף.

כוכבי הערב הזוהרים (והמתואמים שלהם אשר אינם מכונים-בָּשָׁם) משרתים לעיתים מזומנות כמורים במפעלי החינוך השונים של היקום, לרבות באלו המנהלים בידי המלכיצדקים. כמו כן, אף הבנים המורים של השילוש משתפים פעולה ומעניקים את נגיעות המושלמות של פרדיס לבתי-ספר אלו של אימון מתקדם. ואולם, כל הפעילויות האלה אינן מוקדשות באופן בלעדי לשם התקדמותם של בני התמותה המרקיעים; רבות מהן עוסקות באותה מידה באימון המתקדם של אישיות הרוח הילידות של נבאדון.

הבנים המלכיצדקים מנהלים בירושם מעל לשלושים מרכזי חינוך שונים. בתי ספר אלו של אימון מתחילים עם המכללה להערכה-עצמית ומסתיימים בבתי הספר לאזרחות ירושם, שם מצטרפים הבנים והבנות החומריים למלכיצדקים ולאחרים במאמץ העילאי שלהם להכשיר את השורדים בני התמותה לקבל על עצמם את האחריות הגבוהה של הממשל הייצוגי. היקום כולו מאורגן ומנוהל על-בסיס התוכנית הייצוגית. ממשל ייצוגי הינו האידיאל האלוהי של ממשל-עצמי בקרב הוויות בלתי-מושלמות.

מדי מאה שנות זמן-יקום, בוחרת כל מערכת

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

^{457.1 (517.3)} The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

^{457.2 (517.4)} The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

^{457.3 (517.5)} The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

^{457.4 (517.6)} Every one hundred years of universe time

את עשרת נציגיה אשר יישבו בבית המחוקקים של הקונסטלציה. אלו נבחרים בידי מועצת ירושם בת אלף החברים, גוף נבחר הממונה על ייצוג קבוצות המערכת בכל הנושאים שהועברו לסמכותו או לטיפולו. כל הנציגים והשליחים האחרים נבחרים בידי המועצה בת אלף החברים הבוחרים, וחובה עליהם להיות בוגרי בית הספר הגבוה ביותר במכללת הניהול של המלכיצדקים, כשם שכל אלו המהווים את קבוצת הבוחרים בת אלף החברים הינם בוגרי המלכיצדקים מטפחים את בית הספר הזה, ובאחרונה מסייעים בידם הסופיונים.

בירושם קיימים גופים נבחרים רבים, וכולם נבחרים מעת לעת לשאת בסמכות על-ידי שלושה סדרי אזרחות – זה של הבנות והבנים החומריים, זה של השרפים ועמיתיהן, לרבות יצורים אמצעיוניים, וזה של בני התמותה המרקיעים. על-מנת לזכות בכבוד לייצג, חייב המועמד להשיג את ההכרה הנדרשת מבית הספר המלכיצדק לניהול.

זכות הבחירה הינה אוניברסאלית בירושם בקרב שלוש קבוצות אלה של אזרחים, ואולם הקול נספר באופן משתנה בהתאם לכמות האישית, המוכרת והרשומה כנדרש, של מוטה – תבונה מורנטית. בבחירות בירושם, לקול של כל אישיות שהיא יש ערך הנע מאחד ועד אלף. כך מסווגים אזרחיה של ירושם בהתאם להישג המוטה שלהם.

מעת לעת מציגים עצמם אזרחי ירושם בפני הבוחנים המלכיצדקים, אשר מאשרים את הישג התבונה המורונטית שלהם. או אז עומדים הם בפני סגלי הבחינה של כוכבי הערב הזוהרים או של הממונים מטעמם, אשר מעניקים תוקף לרמת הבוננות הרוחנית. לאחר מכן, הם מופיעים בפני ארבעה-ועשרים היועצים ועמיתיהם, אשר שופטים את מעמד הישגם והתנסותי בחברות. שלושת הגורמים הללו מובאים אז בפני רשמי האזרחות של הממשל הייצוגי, אשר מחשבים במהירות את מעמד המוטה ומעניקים את ערך קול הבחירה בהתאם.

תחת פיקוחם של המלכיצדקים, לוקחים הבנים החומריים את בני התמותה המרקיעים בידם – במיוחד את אלו המתעכבים באיחוד אישיותם ברמות המורונטיות החדשות – ומעניקים להם אימון מוגבר המיועד לתקן פגמים שכאלו. לא יעזוב כל בן-תמותה שהוא מטה המערכת בדרכו לעבר נתיבת החברות הנרחבת והמגוונת יותר של הקונסטלציה בטרם מאשרים בנים חומריים אלו את הישג המוטה של האישיות – אינדיבידואליות המשלבת את הקיום שהושלם כבן-תמותה בשיתוף התנסותי עם הנתיבה המורונטית שהחלה זה עתה, ושני אלו מתמזגים כראוי באמצעות שליטת-העל הרוחנית של מכוון המחשבה.

[הוצג בידי מלכיצדק המוצב לשירות ארעי באורנטיה.]

each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

457.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

457.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

457.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

457.8 (518.4) Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

457.9 (518.5) [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

מסמך 46. מטה המערכת המקומית

047 ⇨

הספר של אורנטיה

045 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 46

מטה המערכת המקומית

סעיפים

מבוא

1. היבטים פיזיים של ירושם
2. תכונות פיזיות של ירושם
3. התשדורות של ירושם
4. אזורי מגורים ומנהל
5. המעגלים של ירושם
6. הריבועים הביצועיים-מנהליים
7. המלבנים – הספורנאגיה
8. המשולשים של ירושם

PAPER 46

THE LOCAL SYSTEM
HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

מבוא

ירושם, המטה של שטניה, הינה בירה ממוצעת של מערכת מקומית, ולמעט אי-סדרים מרובים אשר נגרמו על-ידי מרידת לוציפר ועל-ידי המתת של מיכאל באורנטיה, היא אופיינית לספירות דומות. המערכת המקומית שלכם חוותה התנסויות סוערות מסוימות, ואולם כעת היא מנוהלת באופן יעיל ביותר; ועם חלוף העידנים, תוצאות הדיסרמוניה נמחקות באיטיות אך בבטחה. הקדר והרצון הטוב מושבים על כנם, והתנאים בירושם מתקרבים יותר ויותר למעמד השמימי התואם את המסורות שלכם, שכן מטה המערכת הוא אכן אותו גן העדן אשר ראו בעיני רוחם רוב המאמינים הדתיים של המאה העשרים.

INTRODUCTION

^{46:01 (519:1)} JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. היבטים פיזיים של ירושם

ירושם מחולקת לאלף מגזרי רחב ולעשרת-אלפים מגזרי אורך. לספירה שבע בירות ראשיות ושבעים מרכזים ניהוליים משניים. שבע הבירות המגזריות נוגעות למגוון פעילויות, וריבון

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

^{46:1.1 (519:2)} Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven

המערכת נוכח בכל אחת מהן לפחות אחת לשנה.

המייל הסטנדרטי של ירושם שקול לכשבעה מיילים של אורנטיה. המשקל הסטנדרטי, ה"גראדאנט", בנוי כלפי מעלה על בסיס המערכת העשרונית, החל מן האולטימאטון הבשל, והוא מייצג בדיוק רב כמעט עשר אונקיות במידות המשקל שלכם (קרי, כ-280 גרם). היום בשטניה שקול לשלושה ימי אורנטיה, פחות שעה אחת, ארבע דקות וחמש-עשרה שניות; זהו משך הזמן של סיבוב אחד של ירושם סביב צירו. שנת המערכת כוללת מאה ימי ירושם. זמן המערכת משודר על-ידי הקרונולוגים המאסטרים.

האנרגיה של ירושם נשלטת באופן עילאי וזורמת מסביב לספירה בערוצים האזוריים, אשר מוזנים ישירות ממטעני האנרגיה של החלל ומנוהלים במומחיות בידי הבקרים הפיזיים המאסטרים. ההתנגדות הטבעית למעבר של האנרגיות האלה דרך ערוצי הזרימה הפיזיים מחוללת את החום הדרוש לייצור הטמפרטורה הנחה של ירושם. הטמפרטורה בזמני אור מלא נשמרת בסביבות 70 מעלות פרנהייט (כ-21 מעלות צלזיוס), בעוד שבזמני נסיגת האור היא נופלת למעט פחות מ-50 מעלות פרנהייט (כ-10 מעלות צלזיוס).

אינכם אמורים להתקשות יתר-על-המידה על-מנת להבין את מערכת התאורה של ירושם. בירושם אין ימים ואין לילות, ואף לא עונות של חום וקור. שנאי הכוח מחזיקים מאה-אלף מרכזי אנרגיה, אשר מהם מוקרנות אנרגיות מעודנות כלפי מעלה דרך האטמוספירה של הפלנטה; עד להגעתן לתקרה-האווירית החשמלית של הספירה אנרגיות אלה עוברות שינויים מסוימים; או אז מוחזרות אנרגיות אלה חזרה ומטה בדמות אור עדין, מסונן ואחיד, הדומה בעוצמתו לאור השמש באורנטיה בשעה שהשמש מאירה ממעל בעשר בבוקר.

תחת תנאי תאורה שכאלו, אין קרני האור נראות כמגיעות ממקום אחד; הן פשוט בוקעות מן השמיים ונובעות מכל כיווני החלל במידה שווה. אור זה דומה מאוד לאור השמש הטבעי, למעט העובדה שהוא נושא הרבה פחות חום. מכאן ניתן להבין כי עולמות מטה שכאלו אינם מאירים בחלל; אילו הייתה ירושם קרובה מאוד לאורנטיה, כי אז לא היה ניתן לראותה.

הגזים המחזירים אנרגיית-אור זו מן היונספירה העליונה של ירושם אל הקרקע דומים מאוד לאלו המצויים בשכבות האוויר העליונות של אורנטיה, והקשורים לתופעות הזוהר המכונות בפיכם "אורות הצפון"; אף כי תופעות אלה נגרמות בשל גורמים אחרים. באורנטיה, זהו אותו מגן גזי בדיוק אשר מונע את בריחתם של גלי השידור הארציים, ואשר מחזיר אותם לכיוון הארץ כאשר הם פוגעים בשכבה גזית זו במעופם הישיר כלפי חוץ. באופן זה נשמרות התשדורות קרוב לפני הקרקע בעת שהן נעות

sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

461.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the "gradant," is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

461.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

461.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

461.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

461.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

דרך האוויר מסביב לעולמכם.

תאורת ספירה זו נשמרת באופן אחיד למשך שבעים וחמישה אחוזים ממשך היום של ירושם, ואז מתרחשת נסיגה הדרגתית עד אשר – בעת שהתאורה מינימאלית – כמות האור דומה לזו של ירח מלא שלכם בלילה בהיר. זוהי השעה השקטה בעבור ירושם כולה. רק תחנות הקליטה והשידור ממשיכות בפעולתן בעת זו של מנוחה והתאוששות.

ירושם מקבל אור חלוש ממספר שמשות קרובות – מעין אור-כוכבים בהיר – ואולם הוא אינו תלוי בשמשות אלה; עולמות כירושם אינם נתונים לחסדי ההפרעות השמשיות, והם אף אינם מתמודדים עם הבעיה של שמש מתקררת או גוססת.

שבעת עולמות המעבר של הלימוד וארבעים ותשעה לווייניהם מחוממים, מוארים, ומקבלים אנרגיה ומים באמצעות הטכניקה של ירושם.

2. תכונות פיזיות של ירושם

בירושם תתגעגעו לרכסי ההרים המבותרים של אורנטיה ושל עולמות מפותחים אחרים; זאת הואיל ואין בירושם לא רעידות-אדמה ואף לא ירידת גשמים. ואולם, אתם תיהנו מיפי הרמות הגבוהות ומן המגוון הייחודי האחר של טופוגרפיה ושל נופים. אזורים עצומים בירושם משומרים "במצב הטבעי", וההדר של אזורים מסוג זה מצוי רחוק למדי מעבר ליכולת הדמיון האנושי.

קיימים בירושם אלפים על-גבי אלפים של אגמים קטנים, אך לא נהרות שוצפים או אוקיינוסים נרחבים. על אף-אחד מן העולמות הארכיטקטוניים אין לא גשם ואף לא סערות או סופות, ואולם, קיימת בהם מנת משקעים יומית המתקבלת מעיבוי הלחות בזמן שהטמפרטורה יורדת לרמה הנמוכה ביותר שלה עם נסיגת האור (בעולם תלת-גזי נקודת הטל גבוהה יותר מאשר בפלנטה דו-גזית כדוגמת אורנטיה). הן עולם הצומח הפיזי והן עולם הדברים החיים המורונטי זקוקים ללחות, ואולם זו מסופקת במידה רבה באמצעות מערכת זרימה תת-קרקעית המשתרעת אל כל רחבי הספירה, ואפילו עד לפסגותיהן ממש של הרמות הגבוהות. מערכת מים זו איננה תת-קרקעית במלואה, זאת הואיל וקיימות תעלות רבות המחברות בין אגמיה המצנצים של ירושם.

האטמוספירה של ירושם הינה תערובת של שלושה גזים. אוויר זה דומה מאוד לזה של אורנטיה, בתוספת גז המותאם לנשימת סדר החיים המורונטי. גז שלישי זה איננו הופך בשום צורה שהיא את האוויר לבלתי-ראוי לנשימה בעבור בעלי-חיים או צמחים מן הסדרים החומריים.

מערכת התחבורה מחוברת לזרמים

^{46:1.7 (520:3)} This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusalem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusalem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

^{46:1.8 (520:4)} Jerusalem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusalem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

^{46:1.9 (520:5)} The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusalem technique.

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

^{46:2.1 (520:6)} On Jerusalem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beautiful highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusalem are preserved in a "natural state," and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

^{46:2.2 (520:7)} There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusalem.

^{46:2.3 (520:8)} The atmosphere of Jerusalem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

^{46:2.4 (521:1)} The transportation system is allied with the

הסובבים של תנועת האנרגיה, וזרמי אנרגיה ראשיים אלו ממוקמים במרווחים של עשרה מייל. באמצעות התאמת מנגנונים פיזיים מסוגלות הבריות החומריות של הפלנטה להתקדם במהירות הנעה בין מאתיים לחמש-מאות מייל לשעה. ציפורי ההיסע טסות במהירות של כמאה מייל לשעה בקירוב. מנגנוני האוויר של הבנים החומריים נוסעים במהירות של כחמש-מאות מייל לשעה. הוויות מורונטיות בראשית דרכן והוויות חומריות חייבות להשתמש באמצעי תחבורה מכאניים אלו, ואולם אישיות רוח נעות מתוך חיבור לכוחות עליונים של אנרגיה ולמקורות הרוח שלה.

ירושם והעולמות הנלווים לו ניחנו בעשר מחלקות החיים הפיזיים הסטנדרטיות המאפיינות את הספירות הארכיטקטוניות של נבאדון. ומכיוון שאין אבולוציה אורגנית בירושם, גם אין בו צורות חיים המצויות בעימות אלה עם אלה, אין מתקיים מאבק לשם קיום ואין שוררת הישרדות החזק. לעומת זאת, קיימת התאמה יצירתית המהווה כעין טעימה מן היופי, ההרמוניה והמושלמות של עולמות הנצח של היקום המרכזי האלוהי. ובכל המושלמות היצירתית הזו מתקיימת המזיגה המדהימה ביותר של חיים פיזיים ומורונטיים, אשר מוצגים באופן אומנותי אלו כלעומת אלו בידי האומנים השמימיים ועמיתיהם.

ירושם אכן מהווה טעימה מקדימה מן ההוד וההדר של פרדיס. ואולם, אל לכם לקוות שתוכלו לקבל מושג הולם על אודות עולמות ארכיטקטוניים מרהיבים אלו באמצעות כל ניסיון תיאור שהוא. קיים שם כה מעט אשר ניתן להשוותו למשהו בעולמכם, ואפילו אז הדברים של ירושם מתעלים כל-כך מעל אלו של אורנטיה, עד כי ההשוואה כמעט נלעגת. עד אשר תגיעו בפועל לירושם, תתקשו לקבל מושג כלשהו המתקרב לאמת על אודות העולמות השמימיים, ואולם, לא ירחק הרגע בעתיד לבוא שבו תוכלו להשוות את ההתנסות הנכונה לכם בבירת המערכת, להגעתכם – ביום מן הימים – לספירות האימון המרוחקות יותר של היקום, של יקום-העל ושל האוונה.

מגזר הייצור, או מגזר המעבדות, של ירושם הינו תחום נרחב, אשר יוצאי אורנטיה יתקשו להכירו מכיוון שאין בו ארובות מעשנות; ואף-על-פי-כן, לעולמות מיוחדים אלו גלויות כלכלה חומרית מורכבת, וקיימת בהם מושלמות של טכניקה מכאנית ושל הישג פיזי אשר ידהימו ואפילו ימלאו ביראת כבוד את הכימאים והממציאים המנוסים ביותר שלכם. עצרו-נא ושיקלו בדבר כי עולם ראשון זה שבו תעצרו במסעכם לפרדיס הינו חומרי הרבה יותר מרוחני. במהלך שהייתכם בירושם ובעולמות המעבר שלו אתם קרובים הרבה יותר לחיים הארציים שלכם של הדברים החומריים מאשר לחיים המאוחרים יותר של קיום הרוח המתקדם.

הר שֶׁרָף הינו הנקודה הגבוהה ביותר בירושם, כמעט ארבעת-אלפים וחמש-מאות

circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

4625 (521.2) Jerusalem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusalem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

4626 (521.3) Jerusalem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusalem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusalem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

4627 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusalem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusalem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

4628 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation on Jerusalem, almost fifteen thousand feet, and is the

מטרים גובהו, והוא הינו נקודת היציאה לכל ההיסעים השרפיים. פיתוחים מכאניים רבים משמשים על-מנת להקנות את האנרגיה הראשונית הדרושה על-מנת לחמוק מן הכבידה הפלנטארית ולהתגבר על התנגדות האוויר. במהלך חלק הזמן המואר יוצא היסע שרפי כל שלוש שניות כמניין הזמן באורנטיה, ולעיתים נמשכת יציאתם מרחק אל תוך פרק המנוחה של היום. המסיעים ממריאים במהירות של כעשרים-וחמישה מיילים תקינים לשנייה במידות המשמשות באורנטיה, והם אינם משיגים את המהירות התקינה בטרם עולה מרחקם מירושם על אלפיים מיילים.

ההיסעים מגיעים לשדה הקריסטל, המכונה "ים הזכוכית". מסביב לאזור זה מצויות תחנות הקליטה בעבור סדרי האישיות השונים אשר חוצים את החלל באמצעות ההיסע השרפי. בסמוך לתחנת הקליטה הקוטבית של הקריסטל, המיועדת לתלמידים מבקרים, הינכם רשאים לעלות למצפה דמוי-פנינה ולחזות במפת התבליט העצומה של כלל פלנטת המטה.

3. התשדורות של ירושם

התשדורות של יקום העל ושל פרדיס-האוונה מתקבלות בירושם בתיאום עם סאלווינגטון ובאמצעות טכניקה הקשורה בקריסטל הקוטבי, ים הזכוכית. בנוסף לאמצעים המוקדשים לקבלת אותה תקשורת המגיעה מחוץ לנבאדון, קיימות שלוש קבוצות מובחנות של תחנות קליטה. קבוצות תחנות נפרדות אך תלת-מעגליות אלה מכוננות לקליטת תשדורות מן העולמות המקומיים, ממטה הקונסטלציה ומבירת היקום המקומי. כל התשדורות האלה מוצגות באופן אוטומטי כך שכלל טיפוס ההוויות הנוכחות באמפיתיאטרון התשדורות המרכזי תוכלנה להבחין בהן; מכל עיסוקיו של בן-תמותה מרקיע בירושם, אין מרתק ושובה-לב מן ההאזנה לרצף הבלתי-נגמר של דוחות החלל של היקום.

תחנת קליטת-תשדורות זו מוקפת באמפיתיאטרון עצום-ממדים, הבנוי מחומרים מבהיקים אשר ברובם אינם ידועים באורנטיה, והמסוגל לאכלס יותר מחמישה מיליארד הוויות – חומריות ומורנטיות – מעבר לאירוח מספר עצום של אישיותות רוח. זהו הבילוי המועדף לשעות הפנאי בירושם כולה – כך להעביר זמן בתחנת השידור ושם ללמוד על אודות רוחות ומצבו של היקום. זוהי הפעילות הפלנטארית היחידה אשר איננה מאטה בשעה שהאור נסוג.

באמפיתיאטרון זה של קליטת-התשדורות מתקבלות ברציפות ההודעות מסאלווינגטון. בסמוך, מילות עדנטיה של האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציה מתקבלות לפחות פעם ביום. מדי תקופה משודרות התשדורות הרגילות והמיוחדות מאורסה לכלל סאלווינגטון, וכאשר

point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusalem.

^{4629 (521.9)} Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

^{4631 (522.1)} The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusalem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but trircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusalem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

^{4632 (522.2)} This Jerusalem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusalem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

^{4633 (522.3)} At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through

נקלטות תשדורות מפרדיס, כל האוכלוסייה מתכנסת סביב ים הזכוכית, והחברים מאורסה מוסיפים את תופעת המחזירותיות לטכניקת התשדורת מפרדיס כך שאת כל אשר ניתן לשמוע ניתן גם לראות. ובאופן הזה נהנים בני התמותה השורדים מטעימה מוקדמת ומתמשכת של יופי והדר מתקדמים במהלך מסעם פנימה במסגרת הרפתקת הנצח.

תחנת השידור של ירושם נמצאת בקוטב הנגדי של הספירה. כל התשדורות אל העולמות היחידניים מועברות מבירות המערכות, למעט הודעותיו של מיכאל, אשר לעיתים מגיעות ליעדיהן ישירות דרך המעגל של רב-המלאכיות.

4. אזורי מגורים ומנהל

חלקים ניכרים מירושם מוקצים כאזורים למגורים, בעוד שחלקים אחרים של בירת המערכת משמשים לתפקודי המנהל ההכרחיים הכרוכים בפיקוח על ענייני 619 הספירות המיושבות, 56 עולמות תרבות-המעבר ובירת המערכת עצמה. בירושם ובנבאדון מוגדרים הֶסְדֵּרִים אלו כדלקמן:

1. המעגלים – אזורי המגורים של לא-ילידים.
2. הריבועים – האזורים הניהוליים-מנהליים של המערכת.
3. המלבנים – נקודות המפגש של החיים הילידים הנמוכים יותר.
4. המשולשים – אזורי המנהל המקומיים או של ירושם.

סידור זה של פעילויות המערכת במעגלים, ריבועים, מלבנים ומשולשים משותף לכל בירות המערכות של נבאדון. ביקום אחר, עשוי לשרור הֶסְדֵּר שונה לחלוטין. אלו הם נושאים הנקבעים במסגרת התוכניות השונות של הבנים הבוראים.

תיאורנו את אזורי המגורים והמנהל הללו איננו מתחשב באחוזות העצומות והיפהפיות של הבנים החומריים של האל, אזרחי הקבע של ירושם, ואף אין אנו מזכירים סדרים מרתקים רבים אחרים של יצורים רוחניים וכמעט-רוחניים. לדוגמא: ירושם נהנית משירותיהם היעילים של הֶסְפִּירוֹנְגָה, אשר תוכננו על-מנת לפעול במערכת. יצורים אלו מסורים לסעד רוחני למען התושבים והמבקרים העל-חומריים. הם הינם קבוצה של הוויות תבוניות ויפהפיות אשר הינן משרתות-המעבר של היצורים המורונטיים הגבוהים יותר ושל הסייעים המורונטיים אשר עמלים על תחזוקת כלל היצירות המורונטיות ועל עיטורן. משמעותם בעבור ירושם הינה

Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

^{46:34 (522:4)} The Jerusalem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

^{46:41 (522:5)} Considerable portions of Jerusalem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusalem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

- ^{46:42 (522:6)} 1. *The circles* — the nonnative residential areas.
- ^{46:43 (522:7)} 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.
- ^{46:44 (522:8)} 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.
- ^{46:45 (522:9)} 4. *The triangles* — the local or Jerusalem administrative areas.

^{46:46 (522:10)} This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

^{46:47 (523:1)} Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusalem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusalem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all

כמשמעות היצורים האמצעיוניים באורנטיה, טייעי ביניים הפועלים בין החומרי לבין הרוחני.

בירות המערכת מתייחדות בכך שהן הינן העולמות היחידים המשקפים באופן מושלם- כמעט את שלוש רמות הקיום של היקום: החומרית, המורונטית והרוחנית. בין אם הינכם אישיות חומרית, מורונטית או רוחנית, אתם תרגישו בבית בירושם; וכך גם מרגישים היצורים המשולבים, כדוגמת היצורים האמצעיוניים והבנים החומריים.

קיימים בירושם מבנים כבירים, הן מן הסוג החומרי והן מן הסוג המורונטי, בעוד שהקישוט של האזורים הרוחניים-לחלוטין אינו פחות מעודן ושלם. אילו רק היו ברשותי מילים על-מנת לספר לכם על אודות המקבילות המורונטיות של הציוד הפיזי המופלא של ירושם! אילו רק יכולתי להמשיך ולתאר בפניכם את ההדר הנשגב ואת המושלמות המעודנת של הפרטים הרוחניים של עולם מטה זה! אפילו המושג הדמיוני ביותר שלכם על אודות מושלמות היופי והשלמות- בפרטים לא יוכל להתקרב להשגת הדר זה. וירושם הינו אך הצעד הראשון בדרך אל המושלמות הנשגבת של יפי פרדיס.

morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

^{46:48 (523:2)} The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

^{46:49 (523:3)} Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. המעגלים של ירושם

אזורי המגורים השמורים המוקצים בעבור קבוצות החיים העיקריות ביקום מכונים בשם "המעגלים של ירושם". קבוצות המעגלים המתוארות במסמכים אלו הינן הקבוצות הבאות:

1. המעגלים של בני האל.
2. המעגלים של המלאכיות ושל הרוחות הגבוהות יותר.
3. המעגלים של הטייעים האוניברסאליים, לרבות הבנים ששולשו על-ידי ברייה אשר אינם מסופחים לבנים המורים של השילוש.
4. המעגלים של בקרי המאסטר הפיזיים.
5. המעגלים של בני התמותה המרקיעים המסופחים, לרבות היצורים האמצעיוניים.
6. המעגלים של מושבות השירות.
7. המעגלים של סגל הסופיונות.

כל אחת מקבוצות המגורים האלה מורכבת משבעה מעגלים בעלי מרכז משותף אשר הולכים ומתרוממים. כולן בנויות בהתאם לאותם קווים מנחים, אך נבדלות בגודלן ועשויות מחומרים שונים. וכולן מוקפות במתחמים סגורים נרחבים ביותר, אשר מתרוממים על-מנת ליצור טיילות נרחבות המקיפות לחלוטין כל קבוצה של שבעה מעגלים בעלי מרכז משותף.

1. המעגלים של בני האל. אף כי בבעלותם

5. THE JERUSEM CIRCLES

^{46:51 (523:4)} The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

- ^{46:52 (523:5)} 1. The circles of the Sons of God.
- ^{46:53 (523:6)} 2. The circles of the angels and higher spirits.
- ^{46:54 (523:7)} 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.
- ^{46:55 (523:8)} 4. The circles of the Master Physical Controllers.
- ^{46:56 (523:9)} 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.
- ^{46:57 (523:10)} 6. The circles of the courtesy colonies.
- ^{46:58 (523:11)} 7. The circles of the Corps of the Finality.

^{46:59 (523:12)} Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

- ^{46:510 (524:1)} 1. *Circles of the Sons of God.* Though the

של בני האל פלנטה חברתית משל עצמם – אחד מעולמות תרבות-המעבר – הם מאכלסים גם את התחומים העצומים הללו בירושם. בעולם תרבות-המעבר שלהם מתרועעים בני התמותה המרקיעים בחופשיות עם כל סדרי הבנים האלוהיים. שם תכירו ותאהבו בנים אלו באופן אישי, ואולם חיי החברה שלהם תחומים ברובם לעולם מיוחד זה וללוייו. לעומת זאת, במעגלים של ירושם תוכלו לצפות בקבוצות שונות אלה של בנים בשעת עבודתן. ומכיוון שטווח הראייה המורונית הינו עצום, תוכלו לשוטט בטיילות של הבנים ולהשקיף על הפעילויות המסקרנות של הסדרים השונים.

שבעת המעגלים הללו של הבנים הינם משותפי מרכז וגובהם הולך ועולה בעקיבות כך שכל אחד מן המעגלים החיצוניים והגדולים יותר משקיף על אלו הפנימיים והקטנים יותר, אשר כל אחד מהם מוקף בכותל של טיילת ציבורית. כתלים אלו בנויים מאבני קריסטל בעלות בוהק מנצנץ, והם מוגבהים כך שניתן להשקיף מהם על כל מעגלי המגורים הסמוכים להם. השערים הרבים – בין חמישים למאה וחמישים אלף – אשר חוצים כל אחד מהכתלים הללו עשויים מקריסטלי פנינה יחידים.

המעגל הראשון במרחב הבנים מאוכלס על-ידי הבנים הסמכותיים וצוותיהם האישיים. כאן מתרכזות כלל התוכניות והפעילויות המיידיות של שירותי המתת והשיפוט של בנים אלו של משפט. וזהו גם המרכז שדרכו שומרים האוונאלים של המערכת על קשר עם היקום.

המעגל השני מאוכלס על-ידי הבנים המורים של השילוש. בתחום קדוש זה מאמנים הדאינלים ועמיתיהם את הבנים המורים הראשיים שזה מקרוב הגיעו. ובכל העבודה הזו מסייעת בידם ביעילות חטיבה של מתאמים מסוימים מכוכבי הערב הזוהרים. הבנים ששולשו על-ידי ברייה מאכלסים מגזר במעגל של הדאינלים. הבנים המורים של השילוש הינם הקרובים ביותר להוות את נציגיו האישיים של האב האוניברסאלי במערכת מקומית; הם הינם, לכל הפחות, הוויות אשר מקורן בשילוש. מעגל שני זה מהווה מרחב המרכז עניין יוצא-דופן בקרב כלל אוכלוסיית ירושם.

המעגל השלישי מוקדש למלכיצדקים. כאן שוכנים מנהלי המערכת ומפקחים על פעילויותיהם הבלתי-נגמרות כמעט של בנים רב-גוניים אלו. החל מן הראשון שבעולמות העליונים והלאה במשך כל נתיבת ירושם של בני התמותה המרקיעים, המלכיצדקים משמשים קאבות מאמצים וכיועצים נוכחים-לעולם. לא נחטא לאמת אם נאמר שהשפעתם הינה הדומיננטית ביותר בירושם, למעט פעילויותיהם הנוכחות-לעולם של הבנות והבנים החומריים.

המעגל הרביעי הינו ביתם של הוורונדאדקים ושל כל הסדרים האחרים של הבנים המבקרים והמשקיפים, אשר לא הוכן בעבורם סידור אחר. אבות הקונסטלציה הגבוהים ביותר משתכנים

Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusalem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusalem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusalem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusalem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusalem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to

במעגל זה כאשר הם מגיעים לביקורים של בדיקה במערכת המקומית. ההופכים-בינה-למושלמת, היועצים האלוהיים והפוסקים האוניברסאליים משתכנים כולם במעגל הזה כאשר הם מוצבים בתפקיד במערכת.

המעגל החמישי הינו משכנם של הלאונאנדקים, של סדר הבנים של ריבוי המערכת ושל הנסיכים הפלנטאריים. שלוש הקבוצות מתרועעות כאחת זו עם זו בשעה שהן מצויות בבית במרחב זה. סגל המילואים של המערכת נשמר במעגל זה; זאת בעוד שלריבון המערכת יש מקדש הממוקם במרכז קבוצת מבני הממשל אשר על גבעת המנהל.

המעגל השישי הינו מקום ההשתתפות של נשאי החיים של המערכת. כל סדרי הבנים הללו מתאספים כאן, ומכאן הם יוצאים למשימותיהם בעולמות.

המעגל השביעי הינו מקום המפגש של הבנים המרקיעים, אותם בני-תמותה אמונים אשר עשויים לפעול באופן ארעי במטה המערכת, יחד עם בנות לווייתם השרפיות. כל בני התמותה לשעבר – אשר מעמדם עולה על זה של אזרחי ירושם ונמוך מזה של סופיונים – נחשבים כמשתייכים לקבוצה אשר המטה שלה מצי במעגל זה.

אזורים מעגליים שמורים אלו של הבנים תופסים שטח עצום, ועד לפני אלף ותשע-מאות שנים היה קיים במרכזו של שטח זה חלל גדול. כעת תופסת את האזור המרכזי הזה האנדרטה לזכרו של מיכאל, אשר הושלמה לפני כחמש-מאות שנה. לפני כארבע-מאות ותשעים-וחמש שנה, עם הקדשתו של מקדש זה, נכח מיכאל באופן אישי וסיפר לכל ירושם את הסיפור הנוגע ללב על אודות המתת של הבן המאסטר באורנטיה, הנמוך שבעולמות שטניה. האנדרטה לזכר מיכאל משמשת כעת כמרכזן של כל הפעילויות הנכללות בניהול המותאם של המערכת, אשר חוללה המתת של מיכאל, כולל מרבית הפעילויות שהועברו לאחרונה מסאלווינגטון. סגל האנדרטה מונה מעל למיליון אישיות.

2. המעגלים של המלאכיות. בדומה לאזור המגורים של הבנים, מעגלים אלו של המלאכיות מורכבים משבעה מעגלים משותפי-מרכז אשר הולכים ומתגבהים בהדרגה, כאשר כל אחד מהם משקיף על האזורים הפנימיים.

מעגל המלאכיות הראשון תפוס בידי האישיות הגבוהות יותר של הרוח האינסופית אשר עשויות להיות מוצבות בעולם המטה – השליחים הבודדים ועמיתיהם. המעגל השני מוקדש לקהילת השליחים, ליועצים הטכניים, לבני הלוויה, לבוחנים ולרשמים, בשעה שאלו פועלים בירושם מעת לעת. המעגל השלישי מוחזק בידי הרוחות הסועדות מן הקבוצות והסדרים הגבוהים יותר.

המעגל הרביעי תפוס על-ידי השרפים

the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

^{46:5.16 (524.7)} The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

^{46:5.17 (524.8)} The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

^{46:5.18 (524.9)} The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

^{46:5.19 (525.1)} These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

^{46:5.20 (525.2)} 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

^{46:5.21 (525.3)} The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

^{46:5.22 (525.4)} The fourth circle is held by the

המנהלות; והשרפים המשרתות במערכת מקומית כדוגמת שטניה מונת "מספר חסר-שיעור של מלאכיות". המעגל החמישי מאוכלס בשרפים הפלנטאריים, בעוד שהשישי משמש כביתן של סועדות המעבר. המעגל השביעי הינו ספירת השהייה של שרפים מסדר מסוים אשר נותר עלום. הרשמיות של כל קבוצות המלאכיות האלה אינן שוות יחד עם חברותיהן, הואיל ומקום מגוריהן הינו במקדש הרשומות של ירושם. כל הרשומות נשמרות בשלושה עותקים באולם ארכיבים זה המחולק לשלושה חלקים. במטה של מערכת לעולם נשמרות רשומות בצורה חומרית, מורונטית ורוחנית.

שבעת המעגלים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ירושם, אשר היקפה הינו חמשת-אלפים מיילים תקינים, ואשר מוקדשת להצגת המעמד המתקדם של העולמות המיושבים של שטניה; תצוגה זו מעודכנת באופן רציף על-מנת לייצג באמת ובתמים את התנאים העדכניים בפלנטות היחידניות. אין לי כל ספק כי טיילת עצומה זו, המשקיפה על מעגליהן של המלאכיות, תהא המראה הראשון של ירושם אשר ילכוד את תשומת לבכם בשעה שירשה לכם פנאי ממושך במהלך ביקוריכם הראשונים.

על המיצגים הללו ממונות צורות החיים הילידיות של ירושם, ואולם מסייעים בידן המרקיעים מן העולמות השונים של שטניה אשר שוהים בירושם בדרכם לעדנטיה. שיטות שונות משמשות להצגת תנאים פלנטאריים והתקדמות העולמות, שיטות אשר חלקן ידועות לכם, ואולם רובן אינן מוכרות באורנטיה. מיצגים אלה תופסים את הקצה החיצוני של קיר עצום זה. יתר הטיילת נותרת כמעט פתוחה לחלוטין, והיא מעוטרת ומקושטת לעילא.

3. מעגלי הסייעים האוניברסאליים מחזיקים את המטה של כוכבות הערב בחלל המרכזי העצום. כאן ממוקם המטה של גאלאנטיה, המנהלת-במשותף של קבוצת רב-מלאכיות רבת-עוצמה זו, בהיותה כוכבת הערב הראשונה אשר גויסה משורות המרקיעים. זהו אחד ממגזרי המנהל המדהימים ביותר בירושם כולה, אף שמדובר באחד המבנים המאוחרים יותר. קוטרו של מרכז זה הינו חמישים מיילים. המטה של גאלאנטיה עשוי קריסטל אחד יצוק, מונוליטי ושקוף לחלוטין. גם הוויות מורונטיות וגם הוויות חומריות מעריכות מאוד את הקריסטלים החומרניים-מורונטיים האלה. כוכבות הערב הברואות מפעילות את השפעתן ברחבי ירושם כולה, בהיותן בעלות תכונות כאלה של אישיות. הואיל וכל-כך הרבה מפעילויותיהן הועברו לכאן מסאלווינגטון הפך העולם כולו לבעל ניחוח רוחני.

4. מעגליהם של בקרי המאסטר הפיזיים. הסדרים השונים של בקרי המאסטר הפיזיים מאורגנים במעגלים משותפי-מרכז מסביב למקדש העוצמה העצום, שם שוכן מנהל העוצמה של המערכת בשיתוף עם ראש מפקחי העוצמה המורונטיים. מקדש עוצמה זה הינו

administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

465.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

465.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

465.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

465.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This

אחד משני מגזרים של ירושם אשר בהם אין מותרת כניסתם של בני-תמותה מרקיעים ושל יצורים אמצעיוניים. המגזר האחר הינו מגזר פירוק-החומר באזור הבנים החומריים, שהוא סדרת מעבדות שבהן מתמירות השרפים של ההיסע הוויות חומריות ובמביאות אותן למצב הדומה מאוד לזה של סדר הקיום המורונטי.

5. מעגליהם של בני התמותה המרקיעים. האזור המרכזי במעגליהם של בני התמותה המרקיעים תפוס על-ידי קבוצה בת 619 אנדרטאות פלנטאריות המייצגות את עולמותיה המיושבים של המערכת; ומבנים אלו עוברים שינויים נרחבים מעת לעת. לבני התמותה מכל עולם שמורה הזכות להסכים, מעת לעת, על תוספות מסוימות או על שינויים מסוימים. המונסנים באנדרטאות הפלנטאריות שלהם. ואפילו כעת נערכים שינויים רבים במבנים של אורנטיה. במרכזם של 619 המקדשים הללו מצוי מודל פועל של עדנטיה ושל עולמותיה הרבים של תרבות ההרקעה. קוטרו של מודל זה הינו ארבעים מיילים, ולמעשה הוא מהווה שחזור של מערכת עדנטיה הנאמן למקור בכל פרט.

מרקיעים נהנים מן השירותים שלהם בירושם ומתענגים על הצפייה בטכניקות של קבוצות אחרות. כל אשר מתבצע במעגלים הרבים הללו פתוח לצפייה מלאה של כלל ירושם.

הפעילויות בעולם שכזה מתחלקות לשלושה סוגים: עבודה, התקדמות ומשחק. או במילים אחרות: שירות, לימוד והתרגעות. הפעילויות המשולבות כוללות חליפין חברתיים, בידור קבוצתי ופולחן אלוהי. קיים ערך חינוכי רב להתרועעות עם קבוצות מגוונות של אישיות, בנות סדרים שונים מאוד מרעיקם המוכרים.

6. מעגליהן של מושבות השירות. שלושה מבני ענק מפארים את שבעת המעגלים של מושבות השירות: מצפה הכוכבים העצום של ירושם, גלריית האומנות הכבירה של שטניה, ואולם ההתכנסות העצום של מנהלי הבידור – התיאטרון של הפעילויות המורונטיות המוקדשות למנוחה ולפנאי.

האומנים השמימיים מנחים את הספורנאגיה ומספקים את שכל הקישוטים היצירתיים ואת אנדרטאות הזיכרון המצויות בשפע בכל מקומות ההתכנסות הציבוריים. מבני הסטודיו של אומנים אלה הינם בין הגדולים והיפים ביותר מבין כל המבנים שאין דומה להם בעולם נהדר זה. מושבות השירות האחרות מחזיקות מטות נרחבים ויפהיים. רבים מן המבנים הללו בנויים בשלמותם מאבני קריסטל. כל העולמות הארכיטקטוניים שופעים קריסטלים ומתכות המכונות יקרות.

7. במרכז מעגלי הסופיונים קיים מבנה ייחודי. ומקדש ריק שכזה מצוי בכל מטה מערכת ברחבי נבאדון. בירושם, מבנה זה חתום בחותמו של מיכאל ונושא את הכיתוב: "בלתי-מוקדש לשלב הרוח השביעי – למשימה הנצחית". גבראל שם את החותם על מקדש מסתורין זה,

temple of power is one of two sectors on Jerusalem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. The circles of the ascending mortals.

The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusalem services

and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusalem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three

distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. The circles of the courtesy colonies.

The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusalem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia

and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. The circles of the finaliters have a

unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusalem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage

ואף-אחד פרט למיכאל לא יכול ואינו רשאי לשבור את חותם הריבונות אשר מוקם בידי כוכב הבוקר הבהיר. ביום מן הימים תחזינה עיניכם במקדש דומם זה, אף-על-פי שלא תוכלו לפענח את חידתו.

מעגלי ירושם אחרים: בנוסף למעגלי המגורים הללו, קיימים בירושם מקומות מגורים מוגדרים רבים נוספים.

6. הריבועים הביצועיים-מנהליים

החטיבות הביצועיות-מנהליות של המערכת ממוקמות בריבועים המשרדיים העצומים, אשר מספרם הוא אלף. כל יחידה מנהלית נחלקת למאה חטיבות-משנה המונות עשר תת-קבוצות כל אחת. אלף הריבועים הללו מקובצים בעשר חטיבות גדולות, אשר מהוות את עשרת המשרדים המנהליים הבאים:

1. תחזוקה פיזית ושיפור חומרי, התחומים של העוצמה והאנרגיה הפיזית.

2. בורות, אתיקה ושיפוט מנהלי.

3. עניינים פלנטאריים ומקומיים.

4. ענייני הקונסטלציות והיקום.

5. חינוך ופעילויות אחרות של המלכי-צדקים.

6. ההתקדמות הפיזית של הפלנטות ושל המערכת, התחומים המדעיים של הפעילויות בשטניה.

7. העניינים המורונטיים.

8. פעילויות ואתיקה של רוח טהורה.

9. סעד להרקעה.

10. פילוסופיה של היקום המקיף.

המבנים הללו הינם שקופים; ולפיכך אפילו התלמידים המבקרים יכולים לצפות בכל פעילויות המערכת.

7. המלבנים – הספורנאגיה

אלף מלבניה של ירושם מאוכלסים בחיים הילידיים הנמוכים יותר של עולם המטה, ובמרכזם ממוקם המטה המעגלי העצום של הספורנאגיה.

בירושם, אתם תתפעמו מן ההישגים החקלאיים של הספורנאגיה הנפלאים. שם האדמה מעובדת במידה רבה לשם השגת

of spirit — to the eternal assignment.” Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

^{46:5.33 (527.2)} *Other Jerusalem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusalem numerous additional designated abodes.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

^{46:6.1 (527.3)} The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

^{46:6.2 (527.4)} 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.

^{46:6.3 (527.5)} 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

^{46:6.4 (527.6)} 3. Planetary and local affairs.

^{46:6.5 (527.7)} 4. Constellation and universe affairs.

^{46:6.6 (527.8)} 5. Education and other Melchizedek activities.

^{46:6.7 (527.9)} 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

^{46:6.8 (527.10)} 7. Morontia affairs.

^{46:6.9 (527.11)} 8. Pure spirit activities and ethics.

^{46:6.10 (527.12)} 9. Ascendant ministry.

^{46:6.11 (527.13)} 10. Grand universe philosophy.

^{46:6.12 (527.14)} These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

^{46:7.1 (527.15)} The one thousand *rectangles* of Jerusalem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

^{46:7.2 (527.16)} On Jerusalem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for

תוצאות אסתטיות וקישוטיות. הספורנאגיה הינם גנני הנוף של עולמות המטה, והטיפול שהם מעניקים לשטחיה הפתוחים של ירושם הוא גם מקורי וגם אומנותי. לשם עיבוד הקרקע הם משתמשים הן בבעלי-חיים והן במתקנים מכאניים רבים. הם עושים שימוש-מומחים תבוני בסוכנויות הכוח של עולמותיהם, כמו גם בסדרים המרובים של אחיהם הפחותים יותר מסדרי הברואים של עולם-החי, אשר רבים מהם עומדים לרשותם בעולמות מיוחדים אלו. כעת סדר זה של בעלי-חיים מוכון במידה רבה בידי היצורים האמצעיוניים המרקיעים מן הספירות האבולוציוניות.

בספורנאגיה אין שוכן מכוון. אף אין ברשותם נשמות שורדות, ואולם הם נהנים מחיים ארוכים, אשר לעיתים מגיעים למשך של ארבעים-אלף או חמישים-אלף שנים סטנדרטיות. מספרם הינו עצום והם מעניקים סעד פיזי לכל סדרי האישיות ביקום אשר נדרשים לשירות חומרי.

אף כי אין ברשות הספורנאגיה נשמות שורדות ואין הם מפתחים נשמה שכזאת, ולמרות שאין להם אישיות, אף-על-פי-כן הם מפתחים אינדיבידואליות אשר יכולה לחוות גלגול-מחדש. כאשר הגופים הפיזיים של יצורים ייחודיים אלו מתדרדרים במצבם עם חלוף הזמן, עם השימוש ועם הגיל, מייצרים יוצריהם – בשיתוף עם נשאי החיים – גופים חדשים שבהם יכולים הספורנאגיה הישנים לכון מחדש את משכנם.

הספורנאגיה הינם היצורים היחידים בכל היקום של נבאדון אשר חווים גלגול-מחדש כזה או אחר. הם מגיבים אך ורק לחמשת הרוחות סועדות-הדעת הראשונות; הם אינם מגיבים לרוחות של הסגידה ושל הבינה. ואולם, חמשת סועדות הדעת שקולות למכלול או לרמה שישית של מציאות, וגורם זה הוא אשר ממשיך ומתקיים זכות התנסותית.

בבואי לתאר יצורים מועילים ויוצאי-דופן אלו הנני נותר חסר קנה-מידה להשוואה, זאת משום שאין בעולמות האבולוציוניים בעלי-חיים אשר ישוו להם. אין מדובר בהוויות אבולוציוניות, משום שתוכננו בצורתן ובמעמדם הנוכחיים בידי נשאי החיים. הם דו-מיניים ומתרבים כנדרש על-מנת לענות על צרכיה של אוכלוסייה הולכת וגדלה.

אפשר שאוכל לתאר באופן המיטבי בעבור הדעת של בני אורנטיה דבר-מה מטיבם של יצורים יפהפיים ושימושיים אלו, באומרי כי הם משלבים את תכונותיהם של סוס נאמן ושל כלב רוחש חיבה, ומציגים אינטליגנציה העולה על זו של השימפנזה החכמה ביותר. והם הינם יפים ביותר, אם לשפוט על-פי אמות המידה הפיזיות של אורנטיה. הם מעריכים ביותר את תשומת-הלב אשר מעריפים עליהם התושבים החומריים והחומריים-למחצה של העולמות הארכיטקטוניים הללו. הם ניחנים בראייה אשר מאפשרת להם לזהות – בנוסף להוויות חומריות – גם את

aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusalem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

467.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

467.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

467.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

467.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

467.7 (528.5) Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic

היצירות המורונטיות, את הסדרים המלאכיים הנמוכים יותר, את היצורים האמצעיים, וכמה מן הסדרים הנמוכים יותר של אישיות הרוח. הם לא מבינים את הסגידה לאינסופי, ואף אינם תופשים את חשיבותו של הנצחי, אך הם אכן מצטרפים – דרך החיבה שאותה הם רוחשים לאדוניהם – למסירות הרוחנית החיצונית של עולמותיהם.

יש המאמינים כי בִּעֵדִין יְקוֹמִי עֵתִידִי יִחְמְקוּ הַסְפּוֹרְנָגִיָּה הַנֶּאֱמָנִים הַלֵּלוּ מֵרַמַּת הַקִּיּוֹם שֶׁלָּהֶם כְּבַעֲלֵי-חַיִּים וְיִשְׁיֻגוּ יִיעוֹד אֲבּוֹלּוּצִינִי רֹאיוֹ לִשְׁמוֹ שֶׁל צִמְחָה אֵינְטֵלֶקְטוּאֲלִית מְדוּרְגָּת וּאֲפִילוֹ שֶׁל הִישָׁג רֹחֲנִי.

orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

467.8 (528.6) There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. המשולשים של ירושם

עניינה המקומיים והשגרתיים לחלוטין של ירושם מנהלים ממאה המשולשים. יחידות אלה מקבוצות מסביב לעשרת המבנים המדהימים המאכלסים את המנהל המקומי של ירושם. המשולשים הללו מוקפים בתצוגה הפנוראמית של ההיסטוריה של מטה המערכת. לעת הזו קיים בסיפור המעגלי הזה אזור מחוק שאורכו עולה על שני מיילים סטנדרטיים. אזור זה יושב על כנו לכשתתקבל שטניה מחדש לשורות משפחת הקונסטלציה. כל ההכנות למאורע זה נעשו בהתאם לצווים של מיכאל, ואולם בית-הדין של עתיקי היום סירב לחרוץ את הדין בענייני המרידה של לוציפר. שטניה לא תוכל לחזור ולהתקבל כחברה מן המניין בנורלטיאדק כל עוד שוכנים בה ארכי-מורדים, הוויות בראות גבוהות אשר נפלו מן האור אל החשיכה.

בשעה ששטניה תוכל לשוב אל חיק הקונסטלציה, או אז תגיע העת לשקול את קבלתם מחדש של העולמות המבודדים אל משפחת המערכת של העולמות המיושבים, ובכלל זה גם להחזירם לקשר האיחוד הרוחני של העולמות. ואולם, אפילו אם אורנטיה הייתה מוחזרת למעגלי המערכת, עדיין הייתה עומדים נכלמים נוכח העובדה שכל המערכת שלכם מצויה תחת הסגר של נורלטיאדק, אשר מבודד אותה חלקית מכל יתר המערכות.

ואולם, לא ירחק היום שבו גזר-דינם של לוציפר ושל חבר מרעיו ישיב את המערכת של שטניה לקונסטלציה של נורלטיאדק, ולאחר מכן תוחזרנה אורנטיה והספירות המבודדות הנסופות למעגליה של שטניה, ושוב ייהנו עולמות אלו מן הזכות לתקשורת בין-פלנטארית ולקשר של איחוד בין-מערכתי.

בוא יבוא קיצם של המורדים והמרידה תגיע אל קיצה. השליטים העליונים הינם רבי-חסד וסבלניים, ואולם החוק של הרוע אשר מוזן באופן מכון מוצא אל הפועל באופן אוניברסאלי וללא-דופי. "שכר החטא הינו המוות" – הכחדה נצחית.

[הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

8. THE JERUSEM TRIANGLES

468.1 (528.7) The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred triangles. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

468.2 (529.1) When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

468.3 (529.2) But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

468.4 (529.3) There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. "The wages of sin is death" — eternal obliteration.

468.5 (529.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 47. שבעת העולמות העליונים

048 ⇨

הספר של אורנטיה

046 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 47

שבעת העולמות העליונים

סעיפים

מבוא

1. עולם הסופיונים
2. בית הילדים של ניסיון
3. העולם העליון הראשון
4. העולם העליון השני
5. העולם העליון השלישי
6. העולם העליון הרביעי
7. העולם העליון החמישי
8. העולם העליון השישי
9. העולם העליון השביעי
10. אזרחות של ירושם

PAPER 47

THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

מבוא

בהיותו באורנטיה דיבר הבן הבורא על "מדורות רבים ביקומו של האב". במובן מסוים, כל חמישים-ושישה העולמות המקיפים את ירושם מוקדשים לתרבות המעבר של בני התמותה המרקיעים, אך שבעת לווייניו של עולם מספר אחת מוכרים באופן מפורש יותר כעולמות העליונים.

עולם מעבר מספר אחת עצמו מוקדש באופן די בלעדי לפעילויות ההרקעה, זאת בהיותו המטה של סגל הסופיונים המוצב בשטניה. עולם זה משמש כעת כמטה בעבור יותר ממאה-אלף פלוגות סופיונים, כאשר בכל אחת מן הקבוצות האלה חברות אלף הוויית מהוללות.

כאשר מערכת מתייצבת באור ובחיים, ובשעה שהעולמות העליונים חדלים בזה אחר זה משמש תחנות אימון בעבור בני התמותה, משתלטת עליהם האוכלוסייה ההולכת וגדלה של סופיונים אשר מצטברת במערכות ותיקות ומושלמות יותר אלה.

INTRODUCTION

^{47:01 (530:1)} THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the "many mansions in the Father's universe." In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

^{47:02 (530:2)} Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

^{47:03 (530:3)} When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

שבעת העולמות העליונים מצויים תחת אחריותם של המפקחים המורונטיים ושל המלכי-צדקים. בכל עולם עליון שכזה מצוי מושל בפועל האחראי ישירות בפני שליטי ירושם. הבוררים מאורסה מחזיקים מטה בכל אחד מן העולמות העליונים, ובסמוך לו מצוי מקום המפגש של היועצים הטכניים. מנהלי הבידור והאומנים השמימיים מחזיקים מטה קבוצתי בכל אחד מן העולמות הללו. הספירונגה פועלים החל מן העולם העליון מספר שתיים והלאה, בעוד שלכל השבעה – בדומה למצב בכל פלנטות תרבות-המעבר ובעולם המטה – מסופקים בשפע ספֶרְנָאגִיָה אשר נבראו באופן תקני.

1. עולם הסופיונים

אף-על-פי שרק סופיונים, קבוצות מסוימות של ילדים שניצלו ואלו המופקדים על שמירתם שוכנים בעולם המעבר מספר אחת, נערכו ההכנות לאירוח כלל מחלקות הוויות הרוח, בני התמותה שבמעבר והתלמידים המבקרים. הספֶרְנָאגִיָה, הפועלים על כלל העולמות הללו, הינם מארחים מסבירי-פנים בעבור כל ההוויות אשר הם מסוגלים לזהות. אכן יש להם תחושה עמומה באשר לסופיונים, אך הם אינם מסוגלים לראותם. על כן הם חייבים להתייחס אליהם במידה רבה כפי שאתם מתייחסים, במצבם הפיזי הנוכחי, אל המלאכיות.

אף כי עולם הסופיונים הינו ספירה של יופי פיזי מעודן המעוטרת בקישוטים מורונטיים יוצאי-דופן, משכן הרוח הכביר אשר מצוי במרכז הפעילויות, הוא מקדש הסופיונים, אינו נראה לעין החומרית הבלתי-מזויינת או בעבור הראייה המורונטית המוקדמת. ואולם, שני האנרגיה יכולים להפוך רבות מן המציאויות האלה לנראות בעבור בני התמותה המרקיעים, ומעת לעת הם אכן עושים כן, למשל בעתות שבהן מתאספות הכיתות של תלמידי העולמות העליונים בספירת תרבות זו.

במהלך כלל ההתנסות בעולמות העליונים הינכם מודעים באופן רוחני כלשהו לנוכחותם של אחיכם המהוללים אשר השיגו את פרדיס, ואולם, מעת לעת מרענן ביותר לראות אותם הלכה למעשה כפי שהם פועלים במשכן המטה שלהם. לא תוכלו להבחין באופן ספונטאני במראם של סופיונים עד אשר תרכשו ראייה רוחנית אמיתית.

בעולם העליון הראשון חייבים כל השורדים לעמוד בדרישות וועדות ההורות מן הפלנטות הילידיות שלהן. הוועדה הנוכחית של אורנטיה מורכבת משניים-עשר זוגות הורים אשר הגיעו באחרונה, ואשר חוו התנסות כבדי-תמותה של גידול שלושה או יותר ילדים עד לגיל הבגרות המינית. ככלל, השירות בוועדה זו נתון לתחלופה והוא נמשך עשר שנים בלבד. כל אלו אשר נכשלים בשכנוע חברי הוועדה הללו בנוגע להתנסותם כהורים חייבים לקבל הכשרה נוספות באמצעות שירות בבתיים של הבנים החומריים

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in

בירושם, או שירות חלקי בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים.

ואולם, ללא קשר לניסיון ההורי, להורים בעולמות העליונים אשר להם ילדים הגדלים בבית הילדים של הניסיון ניתנת כל הזדמנות על-מנת לשתף פעולה עם נאמני המשמורת המורונטיים של ילדים כאלו באשר לחינוכם ולאיומנם. הורים אלו מורשים להגיע לשם לביקור בתכיפות של כארבע פעמים בשנה. והצפייה בהורים של העולמות העליונים אשר מחבקים את צאצאיהם החומריים, בעת ביקורי העלייה לרגל התקופתיים שלהם בעולם הסופיונים, הינה מן המחזות היפים באופן הנוגע ביותר ללב בכל נתיבת ההרקעה. בעוד שאחד מן ההורים, או שניהם גם יחד, עשוי לעזוב עולם עליון בטרם עוזב אותו הילד, לעיתים קרובות הם שוהים הם בו יחדיו למשך עונה.

אף בן-תמותה מרקיע לא יוכל לחמוק מן ההתנסות של גידול ילדים – שלו עצמו או של אחרים – ויהיה זה בעולמות החומריים, או לאחר מכן בעולם הסופיונים או בירושם. אבות חייבים לעבור דרך התנסות הכרחית זו ממש באותו אופן ודאי שאימהות נדרשות לכך. הדעה בקרב העמים המודרניים של אורנטיה כי חינוך ילדים הוא בעיקר משימה של אימהות הינה שגויה ואומללה. ילדים זקוקים לאבות כמו גם לאימהות, ואבות נדרשים להתנסות ההורית הזו ממש כשם שהאימהות זקוקות לה.

2. בית הילדים של ניסיון

בתי הספר מקבלי-הילדים של שטניה ממוקמים בעולם הסופיונים, הוא ספירת תרבות-המעבר הראשונה של ירושם. בתי-ספר מקבלי-ילדים אלו הינם מפעלים המוקדשים לטיפוחם ולאיומנם ילדי הזמן, לרבות אלו אשר מתו בעולמות האבולוציוניים של החלל בטרם רכשו מעמד של אינדיבידואל ברשומות היקום. במקרה שאחד ההורים, או שני ההורים, של ילד שכזה שורדים, מסמיכה שומרת הגורל את הכרובים הקשורה אליה כנאמנת של הזהות הפוטנציאלית של הילד, ומטילה עליה את האחריות להעביר נשמה בלתי-מפותחת זו לידי המורים של העולמות העליונים בבתי הילדים של הניסיון של העולמות המורונטיים.

אלה הן אותן כרובים נטושות אשר כמורות של העולמות העליונים מחזיקות, תחת פיקוחם של המלכי-צדקים, מפעלי חינוך נרחבים כאלו המיועדים לאיומנם של אלו המצויים תחת השגחתם ומבחנם של הסופיונים. בני-חסות אלו של הסופיונים, ילדים צעירים אלו של בני התמותה המרקיעים, לעולם חוזרים להיות אישיות באותו מעמד פיזי מדויק אשר בו היו בעת המוות, למעט פוטנציאל ההתרבות. התעוררות זו מתרחשת בדיוק ברגע שבו מגיע ההורה לעולם העליון הראשון. או אז ניתנת לילדים הללו כל הזדמנות, כפי שהם, לבחור

part in the probationary nursery on the finaliter's world.

47:15 (531:3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

47:16 (531:4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47:21 (531:5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47:22 (531:6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly

בדרך השמימית ממש כשם שהיו עושים בחירה שזכו בעולמות שבהם גדע המוות את נתיבתם בטרם עת.

בעולם בית הילדים, מקובצים היצורים הנתונים במבחן בהתאם לקיומו או לאי-קיומו של מכוון השוכן בהם, וזאת משום שהמכוונים מגיעים לשכון בילדים החומריים הללו ממש כמו בעולמות הזמן. ילדים בגילאי טרום-מכוון מטופלים במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משנה אחת או פחות ועד לחמש שנים בערך, או עד לגיל שבו מגיע המכוון.

כל הילדים בעולמות המתפתחים אשר להם מכווני מחשבה אך אשר לא ביצעו בטרם מותם בחירה באשר לנתיבת פרדיס, מקבלים-מחדש אף הם אישיות בעולם הסופיונים של המערכת, היכן שהם גדלים באופן דומה במשפחות של הבנים החומריים ושל עמיתיהם, ממש כאותם קטנטנים אשר הגיעו ללא מכוונים, אך אשר עתידים לקבל את משגחי המסתורין עם הגיעם לגיל הנדרש של בחירה מוסרית.

הילדים והנערים אשר בהם שוכן מכוון בעולם הסופיונים גדלים אף הם במשפחות בנות חמש נפשות, וגילם נע משש ועד ארבע-עשרה; באופן מקורב, משפחות אלה כוללות ילדים בני שש, שמונה, עשר, שתיים-עשרה וארבע-עשרה. בכל עת לאחר גיל שש-עשרה, אם נערכה בחירה סופית, הם מועברים לעולם המעבר הראשון ומתחילים בהרקעתם לעבר פרדיס. חלקם מקבלים החלטה לפני גיל זה וממשיכים הלאה אל ספירות ההרקעה, ואולם בעולמות העליונים ימצאו אך מעט מאוד ילדים אשר גילם קטן משש-עשרה שנים כמניין הזמן באורנטיה.

השרפים השומרות מטפלות בנערים אלו בבית הילדים של הניסיון בעולם הסופיונים ממש כשם שהן סועדות רוחנית את בני התמותה בפלנטות האבולוציוניות, זאת בעוד שהספורנאגיה הנאמנים דואגים לצרכיהם הפיזיים. וכך גדלים ילדים אלו בעולם המעבר עד לרגע שבו הם בוחרים את בחירתם הסופית.

בשעה שמסתיימים החיים החומריים, אם לא נעשתה בחירה בחיי ההרקעה, או אם מחליטים ילדי הזמן הללו בבירור שלא לבחור בהרפתקת האוונה, מסיים המוות באופן אוטומאטי את נתיבת הניסיון שלהם. במקרים אלו לא נדרשת הכרעת דין; ואין תחייה ממוות שני שכזה. הם פשוט הופכים להיות כלא היו.

ואולם, באם הם בוחרים בנתיב המושלמות של פרדיס, הם הופכים מיידית מוכנים למעבר לעולם העליון הראשון, לשם מגיעים בזמן רבים מהם על-מנת להצטרף להוריהם בהרקעה להאוונה. לאחר שחצו דרך האוונה ושהשיגו את האלוהיות, מהוות נשמות אלה אשר מקורן בן-תמותה ואשר ניצלו, את האזרחים המרקיעים הקבועים של פרדיס. ילדים אלו, אשר נשללה מהם ההתנסות האבולוציונית ההכרחית ורבת-הערך בעולמות הילדות בת התמותה, אינם

way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:23 (532:1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:24 (532:2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:25 (532:3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:26 (532:4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:27 (532:5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:28 (532:6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal

מצטרפים לסגל הסופיונות.

nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. העולם העליון הראשון

3. THE FIRST MANSION WORLD

בעולמות העליונים ממשיכים בני התמותה השורדים אשר קמו לתחייה את חייהם ממש בנקודה שבה הם נפטרו כאשר נקטפו בידי המוות. כאשר תעברו מאורנטיה לעולם העליון הראשון תבחינו בשינוי ניכר, אך אילו הגעתם מספירת זמן נורמאלית ומתקדמת יותר, כמעט ולא הייתם מבחינים בהבדל, למעט העובדה שברשותכם מצוי כעת גוף אחר; משכן הבשר והדם נותר מאחור, בעולם אשר בו נולדתם.

47:31 (532:7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

מרכזן של כל הפעילויות בעולם העליון הראשון הינו אולם תחיית המתים, המקדש העצום של הכפבת האישיות. מבנה עצום זה כולל את נקודת המפגש המרכזית של שומרות הגורל השרפיות, של מכווני המחשבה ושל רב-המלאכיות של תחיית המתים. נשאי החיים פועלים גם הם יחד עם הוויות שמימיות אלה בתחייתם של המתים.

47:32 (532:8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

רשומות הדעת בת התמותה ותבניות זיכרון-היצור הפעילות, כפי שאלה הועברו מן הרמות החומריות אל הרוחניות, הינן רכושם היחידי של מכווני המחשבה הנפרדים; גורמים אלו של הדעת, הזיכרון ואישיות היצור, אשר הפכו רוחניים, לעד מהווים חלק ממכוונים שכאלו. מטריצות הדעת של היצור והפוטנציאלים הסבילים של הזהות נוכחים בנשמה המורנטית אשר הופקדה למשמרתן של שומרות הגורל השרפיות. וזהו האיחוד-מחדש של הנשמה המורנטית אשר הופקדה בידי השרפים, ושל הרוח-דעת אשר הופקדה בידי המכוון, אשר מרכיב-מחדש את אישיות היצור ומהווה את תחייתו של השורד מתנמתו.

47:33 (533:1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

אם לעולם לא תורכב כך מחדש אישיות ארעית ממקור בן-תמותה, ימשיכו לנצח רכיבי הרוח של בן התמותה שלא-שורד, כחלק אינטגרלי של מתת ההתנסות היחידנית של המכוון אשר שכן בו לפנים.

47:34 (533:2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

ממקדש החיים החדשים יוצאים ומשתרעים כקרניים שבעה אגפים, אלו הם אולמות תחיית-המתים של הגזעים בני התמותה. כל אחד מן המבנים הללו מוקדש להרכבתו של אחד משבעת הגזעים של הזמן. בכל אחד משבעת האגפים הללו קיימים מאה-אלף חדרי תחייה אישיים, ואלו מסתיימים באולמות ההרכבה הכיתתיים העגולים אשר משמשים כתאי ההתעוררות של כמיליון יחידים. אולמות אלה מוקפים בחדרי הרכבת האישיות של הגזעים הממוזגים של העולמות הנורמאליים שלאחר-עידן-אדם. ללא קשר לטכניקות אשר בהן עשוי להיעשות שימוש בעולמות היחידניים של הזמן בנוגע לתחיית המתים של העידנים או לתחיית המתים המיוחדות, ההרכבה-מחדש האמיתית

47:35 (533:3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of

והמודעת של אישיות מלאה וממשית מתרחשת באולמות תחיית המתים של מאנסוניה מספר אחת. לאורך הנצח כולו אתם תיזכרו ברשמי הזיכרון העמוקים של ההתוודעות הראשונה שלכם לבקרים אלו של תחייה.

מאולמות התחייה אתם ממשיכים למגזר המלכי-צדקים, שם ניתן לכם משכן של קבע. אז אתם נכנסים לתקופה של חופש אישי בת עשרה ימים. אתם חופשיים לחקור את הסביבה המיידית של ביתכם החדש ולהתוודע לתוכנית העומדת מיידית לפניכם. כמו כן, קיים ברשותכם הזמן למלא אחר תשוקתכם להתייעץ עם הרשומות ולבדוק על אודות אהוביכם וחבריכם אחרים מכדור-הארץ אשר ייתכן ועברו לפניכם בעולמות הללו. בתום התקופה של עשרת ימי הפנאי שלכם תתחילו בשלב השני של מסעכם לפרדיס, זאת משום שהעולמות העליונים הינם למעשה עולמות של אימון ולא רק פלנטות של עיכוב.

בעולם העליון מספר אחת (או באחר, במקרה של סטאטוס מתקדם) אתם תמשיכו את האימון האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית שלכם בדיוק באותה רמה שנקטתה על-ידי המוות. בפרק הזמן שבין המוות הפלנטארי, או המעבר, לבין התחייה בעולם העליון, בן התמותה אינו מרוויח כל דבר שהוא פרט להתנסות בעובדת ההישרדות. אתם מתחילים שם בדיוק היכן שאתם מפסיקים כאן למטה.

כמעט כלל ההתנסות בעולם העליון מספר אחת נוגעת לסעד המחסור. שורדים המגיעים לספירת העיכוב הראשונה הזו מציגים פגמי אופי רבים כל-כך ומגוונים כל-כך, וכן מחסור בהתנסות כבני-תמותה, עד שעיקר פעילויות התחום עוסקות בתיקון וברפוי הירוסות המרובות האלה מן החיים בגוף בעולמות האבולוציוניים החומריים של הזמן והמרחב.

השהות בעולם העליון מספר אחת נועדה לפתח בני-תמותה שורדים לפחות עד לסטאטוס של העידן שלאחר-אדם בעולמות האבולוציוניים הנורמאליים. כמובן שמבחינה רוחנית תלמידי העולמות העליונים מתקדמים הרבה מעבר לשלב כזה של התפתחות אנושית גרידא.

אם אינכם נדרשים להתעכב בעולם מספר אחת, בתום עשרת הימים תיכנסו לתנומת המעבר ותתקדמו לעולם מספר שתיים, ובהמשך לכך, מדי עשרה ימים תתקדמו באופן הזה עד אשר תגיעו אל עולם ההצבה שלכם.

מרכזם של שבעת המעגלים העיקריים של מנהל העולם העליון הראשון משמש כמקום הימצאו של המקדש של בני הלוויה המורונטיים, המדריכים האישיים המוקצים לבני-תמותה מרקיעים. בני לווייה אלו הינם צאצאי רוח האם של היקום המקומי, וקיימים מיליונים אחדים מהם בעולמות המורונטיים של שטניה. בנוסף לאלו

actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:36 (533:4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:37 (533:5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:38 (533:6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:39 (534:1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:310 (534:2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

47:311 (534:3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside

אשר מוצבים כבני לווייה קבוצתיים, תהיה לכם עבודה רבה לעשות עם המתורגמנים ועם הפרשנים, עם נאמני המבנים ועם מפקחי הטיולים. וכל בני הלווייה הללו משתפים פעולה באופן הדוק עם אלו הקשורים בפיתוח גורמי האישיות שלכם – אלו של הדעת ואלו של הרוח – בתוכי הגוף המורונטי.

בשעה שאתם יוצאים לדרככם בעולם מספר אחת, בן לווייה מורונטי אחד מוקצה לכל פלוגה בת אלף בני-תמותה מרקיעים, ואולם, תפגשו אותם במספרים גדולים יותר ככל שתתקדמו דרך שבע הספירות העליונות. הוויות יפהפיות ורב-גוניות אלה הינן חברות ידידותיות ומדריכות מקסימות. הן חופשיות ללוות יחידים או קבוצות נבחרות במסע לכל אחת מספירות תרבות-המעבר, לרבות העולמות הלוויינים שלהם. הם הינם מדריכי הטיולים והחברים לשעות-הפנאי של כל בני התמותה המרקיעים. לעיתים תכופות הם מלווים קבוצות של שורדים בביקוריהם התקופתיים בירושם, ובכל יום שבו אתם מצויים שם, תוכלו לגשת למגזר המרשם של בירת המערכת ולפגוש בבני-תמותה מרקיעים מכל שבעת העולמות העליונים, הואיל והם מטיילים בחופשיות הלך ושוב בין מקומות מגוריהם לבין מטה למערכת.

from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534:4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusalem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. העולם העליון השני

כאן, בספירה 12, אתם מוכנסים באופן מלא יותר אל תוכי החיים במאנסוניה. כאן מתחילות התקבוציות החיים המורונטיים ללבוש צורה; קבוצות עבודה וארגונים חברתיים מתחילים לפעול, קהילות מתהוות באופן רשמי ובני התמותה המתקדמים מייסדים סדרי חברה והתארגנויות ממשל חדשים.

בעולמות העליונים דרים שורדים מותכי-רוח בכפיפה אחת עם בני-תמותה מרקיעים מותכי-מכוון. בעוד שקיימים הבדלים בין סדרי החיים השמימיים, כולם הינם חברותיים וחודרי אחווה. ובכל העולמות ההרקעה לא תמצאו דבר המשתווה לחוסר-הסובלנות האנושי ולאפליה השוררת במערכות הקסטות הבלתי-מתחשבות.

ככל שאתם מוסיפים ומרקיעים בעולמות העליונים בזה אחר זה, כך הם הופכים ליותר ויותר הומים בפעילויות המורונטיות של השורדים המתקדמים. וככל שתתקדמו, כך תכירו יותר ויותר את תכונות ירושם המתוספפות לעולמות העליונים. ים הזכויות מופיע בעולם השני של מאנסוניה.

בעת ההתקדמות מעולם עליון אחד למשנהו אתם רוכשים גוף מורונטי מפותח מחדש ומותאם כהלכה. אתם הולכים לישון עם שרפי ההיסע ומתעוררים באולמות התחייה עם גוף חדש אך בלתי-מפותח, ממש כשם שאירע כאשר הגעתם לראשונה לעולם העליון מספר אחת, למעט העובדה שמכוון המחשבה אינו עוזב אתכם במהלך תנומות מסע אלה בין העולמות

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534:5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonia life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534:6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534:7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusalem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansonia.

47:4.4 (534:8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality

העליונים. משאתם עוברים מן העולמות האבולוציוניים אל עולם העליון התחילי נותרת אישיותכם על כנה ללא כל פגע.

בעת שאתם מרקיעים בחיים המורונטיים, זיכרון המכוון שלכם נותר שלם לחלוטין. אותן אסוציאציות מנטאליות אשר היו חיותיות גרידא וחומריות כליל אבדו מטבע הדברים עם אובדן המוח הפיזי, ואולם, כל דבר בחיכם המנטאליים אשר היה ראוי ובעל ערך הישרדותי, נרשם על-ידי המכוון ונשמר כחלק מן הזיכרון האישי לכל אורך נתיבת ההרקה. לאורך התקדמותכם מעולם עליון אחד למשנהו, וממגזר אחד של היקום למגזר אחר – ואפילו לפרדים – תהיו מודעים לכל התנסויותיכם בעלות הערך.

אף-על-פי שברשותכם גופים מורונטיים, אתם ממשיכים לאכול, לשתות ולנוח במהלך שהותכם בכל שבעת העולמות הללו. אתם מתכבדים בסדר המזון המורונטי, ממלכה של אנרגיה חיה אשר אינה ידועה בעולמות החומר. בגוף המורונטי הן המזון והן המים מנוצלים לחלוטין; ואין כל פסולת שיורית. עצרו ושקלו בדבר: מאנסוניה מספר אחת הינה ספירה חומרית המייצגת את ההתחלות המוקדמות של התוכנית המורונטית. אתם עדיין קרובים להיותכם אנושיים, ואינכם מרוחקים בהרבה מנקודות המבט המוגבלות של החיים כבני-תמותה, ואולם, בכל עולם ניכרת התקדמות מוגדרת. בעוברכם מספירה לספירה, אתם הופכים פחות חומריים, יותר אינטלקטואליים ומעט יותר רוחניים. וההתקדמות הרוחנית הגדולה ביותר מתרחשת בשלושת העולמות האחרונים מתוך שבעת העולמות המדורגים הללו.

החסכים הביולוגיים הושלמו במידה רבה בעולם העליון הראשון. שם, פגמים בהתנסות הפלנטארית הנוגעים לחיי מין, לקשרים משפחתיים ולתפקוד הורי, תוקנו, או סומנו לשם תיקון עתידי בקרב משפחות הבנים החומריים בירושם.

מאנסוניה מספר שתיים מספקת באופן ייחודי יותר את ההזדמנות להסרת כל רמות העימותים האינטלקטואליים, ולריפוי כל סוגי הדיסרמוניה המנטאלית. כאן נמשך ביתר-שאת המאמץ – אשר החל בעולם העליון הראשון – להבין את משמעות המוטה המורונטית. ההתפתחות במאנסוניה מספר שתיים משתווה לסטאטוס האינטלקטואלי של התרבות בעידן שלאחר-בן-סמכותי בעולמות האבולוציוניים האידיאליים.

5. העולם העליון השלישי

מאנסוניה מספר שלוש משמשת כמטה של מורי העולמות העליונים. אף כי הם פועלים בכל שבע הספירות העליונות, הם מחזיקים את מטה הקבוצה במרכז מעגלי בתי הספר של עולם

remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535:1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

47:4.6 (535:2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535:3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535:4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535:5) Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of

מספר שלוש. קיימים מיליוני מדריכים כאלה בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. קרובים מתקדמות ומהוללות אלה משרתות כמורות מורונטיות בכל הדרך מעלה, החל מן העולמות העליונים ועד לספירה האחרונה של אימון ההרקעה ביקום המקומי. ואלה יהיו בינות האחרונים לנפנף לכם בחיבה לשלום בהתקרב זמן הפרידה, עת תיפרדו לשלום – לפחות לעידנים אחדים – מן היקום אשר ממנו הגעתם, זאת כאשר תעטפו בידי שרף לשם הסעה אל עולמות הקבלה של המגזר המשני של יקום העל.

בשעה שאתם שוהים בעולם העליון הראשון, נתונה בידכם הרשות לבקר בראשון שבעולמות המעבר, במטה הסופיונים ובבית הילדים של הניסיון של המערכת, אשר בו מטופחים הילדים האבולוציוניים הבלתי-מפותחים. כאשר תגיעו למאנסוניה מספר שתיים, תקבלו רשות לבקר מעת לעת בעולם המעבר מספר שתיים, אשר בו ממוקמים המטקה של המפקחים המורונטיים בעבור שטניה כולה וכן בתי הספר של האימון בעבור הסדרים המורונטיים השונים. כאשר תגיעו לעולם העליון מספר שלוש, תקבלו מייד רשות לבקר בספירת המעבר השלישית, היא מטה הסדרים המלאכיים ומשכן בתי הספר המערכתיים השונים שלהם של האימון. הערך המיוחס לביקורים בירושם מן העולם הזה והעניין שהם מעוררים, הולכים וגדלים בעבור בני התמותה המתקדמים.

מאנסוניה השלישית הינו עולם של הישג אישי וחברתי כביר בעבור כל אלו אשר לא השיגו את השקול למעגלי התרבות הללו בטרם השתחררו מן הגוף בעולמות בני התמותה אשר בהם נולדו. בספירה זו מתחילה עבודת חינוך חיובית יותר. מטיבו, עוסק האימון בשני העולמות העליונים הראשונים בעיקר בחסכים – קרי בהיבט השלילי – זאת משום שאימון זה כרוך בהשלמת ההתנסות של החיים בגוף בשר ודם. בעולם עליון שלישי זה השורדים מתחילים באמת את החינוך המורונטי המדורג שלהם. התכלית העיקרית של אימון זה הינה להעצים את ההבנה של המתאם בין המטקה המורונטית לבין הלוגיקה של בני התמותה, התיאום בין המטקה המורונטית לפילוסופיה האנושית. בני-תמותה אשר שרדו משיגים כעת בוננות מעשית אל תוך המטפיזיקה האמיתית. זוהי ההיכרות הממשית עם ההבנה התבונית של המשמעויות הקוסמיות ושל יחסי-הגומלין ביקום. תרבות העולם העליון השלישי דומה בטיבה לתרבות העידן שלאחר-מתת-הבן בפלנטה מיושבת רגילה.

6. העולם העליון הרביעי

משאתם מגיעים לעולם העליון הרביעי, אתם מצויים כבר בעיצומה של נתיבתכם המורונטית; התקדמתם דרך ארוכה מן הקיום החומרי התחילי. כעת ניתנת בידכם הרשות לבקר בעולם המעבר מספר ארבע, ושם

these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.

47:52 (535:6) When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.

47:53 (536:1) Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:61 (536:2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number

להתוודע למטה ולבתי הספר של האימון של מלאכיות-העל, לרבות כוכבות הערב הזוהרות. הודות לשירותיהן הטובים של מלאכיות-על אלה של עולם המעבר הרביעי, מסוגלים המבקרים המורונטיים להתקרב – במהלך ביקוריהם התקופתיים בירושם – עד מאוד אל סדרים השונים של בני האל; זאת הואיל ומגזרים חדשים של בירת המערכת נפתחים בהדרגה בפני בני התמותה המתקדמים במהלך ביקוריהם החוזרים ונשנים בעולם המטה. הדר חדש הולך ונחשף בפני הדעת המתרחבת של מקריעים אלו.

במאנסוניה הרביעית, מוצא המרקיע היחיד ביתר התאמה את מקומו בעבודה הקבוצתית ובפעילויות הכיתתיות של החיים המורונטיים. כאן מפתחים המרקיעים הערכה הולכת וגוברת של התשדורות ושל חלקים אחרים של התרבות והקדמה של היקום המקומי.

במהלך תקופת האימון בעולם מספר ארבע מוצגות לראשונה באמת בפני בני התמותה המרקיעים הדרישות והתענוגות של חיי החברה האמיתיים של היצורים המורונטיים. וההשתתפות בפעילויות חברתיות אשר אין מתבססות על הגדלת החשיבות האישית או על כיבוש בעבור-העצמי, הינה אכן התנסות חדשה בעבור יצורים אבולוציוניים. בזאת מוצג סדר חברתי חדש, סדר המתבסס על הסימפטיה המבינה את ההערכה ההדדית, על האהבה נטולת-האנוכיות של השירות ההדדי, ועל המניע המתעלה מעל הכול של ההכרה בייעוד משותף ועליון – התכלית הפרדיסית של מושלמות אלוהית נערצת. כלל המרקיעים הופכים להיות מודעים לידיעתם את האל, לגילוי האל, לחיפוש אחר האל ולמציאתו.

התרבות האינטלקטואלית והחברתית של עולם עליון רביעי זה משתווה לחיים המנטאליים והחברתיים של העידן שלאחר-בן-מורה בפלנטות אשר התפתחו באופן נורמאלי. המעמד הרוחני הינו מתקדם בהרבה מעידן בן תמותה שכזה.

7. העולם העליון החמישי

המעבר לעולם העליון החמישי מייצג צעד אדיר בחיי המתקדם המורונטי. ההתנסות בעולם זה מהווה טעימה מוקדמת אמיתית של החיים בירושם. כאן אתם מתחילים להכיר בייעוד הגבוה של העולמות האבולוציוניים הנאמנים, מכיוון שבמהלך התפתחותם הפלנטארית הטבעית הם עשויים להתקדם באופן נורמאלי לשלב זה. התרבות של עולם עליון זה מקבילה באופן כללי לזו של העידן המוקדם של אור וחיים בפלנטות המתפתחות באופן נורמאלי. ומכאן יכולים אתם להבין מדוע נקבע שהויות מסוג מתקדם ומחונך לעילא, אשר שוכנות לעיתים בעולמות אבולוציוניים מתקדמים אלו, פטורות מן המעבר דרך אחת או יותר מן הספירות העליונות, או אפילו דרך כולן.

four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:62 (536:3) On the fourth mansonia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:63 (536:4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:64 (536:5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:71 (537:1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion

spheres.

47:7.2 (537:2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusalem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47:7.3 (537:3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusalem, but now he comes really to know them.

47:7.4 (537:4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusalem.

47:7.5 (537:5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537:6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537:7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe

מכיוון שבטרם עזיבת העולם העליון הרביעי רכשתם מומחיות בשפת היקום המקומי, אתם מקדישים כעת זמן רב יותר לשם רכישתה של שליטה הולכת ונשלמת בשפתה של אוורסה, זאת על-מנת שתוכלו לשלוט בשתי השפות בטרם הגיעכם לירושם במעמד תושבות. ממקט המערכת ומעלה עד האוונה, כל בני התמותה המרקיעים הינם דו-לשוניים. או אז נדרש מהם אך להרחיב את אוצר המילים בשפת יקום-העל, והגדלה נוספת נדרשת על-מנת להתגורר בפרדיס.

עם הגעתו למאנסוניה מספר חמש, מקבל עולה הרגל רשות לבקר בעולם המעבר הנושא את אותו מספר, המטה של הבנים. כאן מתוודע בן התמותה המרקיע באופן אישי לקבוצות השונות של סדרי הבנים האלוהיים. הוא שמע על הוויות נשגבות אלה ואף פגש בהן בירושם, ואולם כאן הוא מתקרב להכרתן באמת.

במאנסוניה החמישית אתם מתחילים ללמוד על אודות עולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאן אתם פוגשים את הראשונים מקרב המנחים אשר מתחילים להכין אתכם לשהות הבאה בקונסטלציה. הכנה זו ממשיכה גם בעולמות מספר שש ושבע, בעוד שנגיעות הסיום שלה ניתנות במגזר בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

לידה אמיתית של מודעות קוסמית מתרחשת במאנסוניה מספר חמש. אתם הופכים מודעים ליקום. זהו אכן זמן של התרחבות האופקים. הדעת המתרחבת של בני התמותה המרקיעים מתחילה להבין שיעוד מדהים ונהדר כלשהו, נשגב ואלוהי, ממתין לכל אלו המסיימים את ההרקעה המדורגת לפרדיס, הרקעה אשר הייתה כרוכה בעמל כה רב אך החלה להיעשות באושר ובאופן מבשר טובות. בנקודה זו לערך, מתחיל בן התמותה המרקיע הממוצע להציג באמת ובתמים התלהבות התנסותית באשר להרקעה להאוונה. הלימוד הופך רצוני, השירות נטול האנכיות הופך טבעי, והסגידה לספונטאנית. אופי מורונטי אמיתי מבצבץ; יצור מורונטי אמיתי הולך ומתפתח.

8. העולם העליון השישי

השוהים בספירה זו מורשים לבקר בעולם המעבר מספר שש, בו הם ממשיכים ללמוד על אודות הרוחות הגבוהות של יקום העל, אף כי הם אינם מסוגלים לחזות ברבות מן ההוויות השמימיות האלה. כאן הם אף מקבלים את השיעורים הראשונים שלהם בנתיבת הרוח העתידית, אשר מגיעה כה מהר בצמוד להשלמת האימון המורונטי של היקום המקומי.

העוזר לריבון המערכת מבקר באופן תדיר בעולם זה, וכאן מתחילה ההנחיה הראשונית באשר לטכניקה של ניהול יקום. השיעורים

הראשונים אשר חובקים עניינו של יקום בכללותו מועברים כעת.

זהו עידן זוהר בעבור בני תמותה מרקיעים, ולרוב ניתן לחזות בו בהיתוך המושלם בין הדעת האנושית לבין המכוון האלוהי. בבחינת פוטנציאל, ההיתוך הזה עשוי היה להתרחש עוד לפני-כן, אך פעמים רבות הזהות הפועלת האמיתית אינה מושגת בפועל עד למועד השהות בעולם העליון החמישי, או אפילו השישי.

האיחוד של הנשמה האלמותית המתפתחת עם המכוון הנצחי והאלוהי זוכה לציון בזימון של מלאכית-העל המפקחת על השורדים הקמים לתחייה ושל רב-המלאכית של הרישום בעבור אלו הנשפטים ביום השלישי; ואז, בנוכחות עמיתיו של שורד מורונטי שכזה, מצהירים שליחים אלו של אישור כך: "זה בני ידידי, אשר בו רציתי". טקס פשוט זה מסמל את כניסתו של בן-תמותה מרקיע אל נתיבת הנצח בשירות פרדיס.

מייד עם אישור ההיתוך עם המכוון מוצגת לראשונה ההווה המורונטית החדשה בפני חברה בשמה החדש וניתנת לה אורכה של ארבעים ימי התבודדות רוחנית, במהלכם היא שובתת מכל מלאכות השגרה ומתייחדת עם עצמה על-מנת לבחור את אחת מן הדרכים החליפיות להאווה ולברור אחת מן הטכניקות הנבדלות להשגת פרדיס.

אך עדיין, הוויות מבריקות אלה הינן פחות או יותר חומריות; והן רחוקות מלהיות רוחות אמיתיות; מן הבחינה הרוחנית, הן יותר בבחינת ספֶר-בני-תמותה, קרי מעט נמוכות מן המלאכיות. אך הן באמת הופכות ליצורים נפלאים.

במהלך השהות בעולם מספר שש משיגים תלמידי העולמות העליונים מעמד המשתווה להתפתחות הנאצלת המאפינת את אותם עולמות אבולוציוניים אשר התקדמו באופן נורמאלי אל מעבר לשלב התחילי של אור וחיים. ארגון החברה במאנסוניה זו הינו מסדר גבוה. צל טבע הקיום כבני-תמותה הולך ומצטמצם ככל שמרקיעים דרך עולמות אלו בזה אחר זה. ככל שאתם מותירים מאחור את שרידיו הגסים של מקורכם הפלנטארי בעולם החי, אתם הופכים ליותר ויותר שובי-לב. "ההגעה מעלה דרך הסבל הגדול" משמשת ליצירת בני-תמותה מהוללים אשר הינם עדינים ומבינים ביותר, ומאוד אוהדים וסובלניים.

9. העולם העליון השביעי

החווייה בספירה זו הינה פסגת ההישג של הנתיבה המתחילה מייד לאחר המוות. במהלך שהותכם כאן תקבלו הנחייה של מורים רבים, אשר ישתפו כולם פעולה במשימת הכנתכם למגורים בירושם. במהלך השהות בעולם העליון השביעי למעשה נמחה כליל כל הבדל מובחן בין

administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:83 (538:1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:84 (538:2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:85 (538:3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:86 (538:4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:87 (538:5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:91 (538:6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusalem. Any discernible differences between

בני-תמותה אשר הגיעו מעולמות מבודדים ומפגרים ובין אותם שורדים אשר הגיעו מן הספירות המתקדמות והמאורות יותר. כאן טוהרו מכל השאריות של תורשה מצערת, סביבה מזיקה ונטיות פלנטאריות בלתי-רוחניות. כאן מושמדים שרדיו האחרונים של "תו החיה".

בעודכם שוהים במאנסוניה מספר שבע, תקבלו רשות לבקר בעולם המעבר מספר שבע, עולמו של האב האוניברסאלי. כאן תתחילו בסגידה חדשה ורוחנית יותר של האב הבלתי-נראה, הָרָגֵל אשר תדבקו בו יותר ויותר לאורך כל נתיבת ההרקעה הארוכה שלכם. בעולם זה של תרבות מעבר תמצאו את מקדשו של האב, אך באב לא תחזו.

כאן מתחילה יצירתן של כיתות הבוגרים לירושם. עברתם מעולם לעולם כיחידים, אך כעת אתם מתכוננים לצאת לירושם בקבוצות; זאת על-אף שבמגבלות מסוימות רשאי מרקיע לבחור להשתהות בעולם העליון השביעי על-מנת לאפשר לחבר איטי מקבוצת העבודה הארצית או המאנסונית שלו להשיגו.

הסגל של המאנסוניה השביעית מתכנס בים הזכוכית על-מנת לחזות ביציאתכם לירושם במעמד של תושבים. אפשר שביקרתם בעבר בירושם מאות ואולי אלפי פעמים, אך תמיד כאורחים; מעולם לא יצאתם לבירת המערכת בלויית קבוצת חברים הנפרדים לנצח לשלום מכל נתיבת מאנסוניה כבני-תמותה מרקיעים. מעט לאחר מכן תתקבלו בברכה כאזרחי ירושם בשדות הקליטה של עולם המָטָה.

אתם תיהנו ביותר מהתקדמותכם בשבעת עולמות פירוק החומר; אלו אכן ספירות של סיום-תמותה. בעולם העליון הראשון אתם אנושיים ברובכם, בבחינת בן-תמותה פחות הגוף החומרי, דעת אנושית השוכנת בתוך צורה מורונטית – גוף חומרי של העולם המורונטי, אך לא משכן בשר ודם בן-תמותה. בעת ההיתוך עם המכוון אתם באמת עוברים ממצב בן-תמותה למעמד של בן-אלמוות, ועד לעת שבה תסיימו את נתיבתכם בירושם תהיו מורונטיים לחלוטין.

10. אזרחות של ירושם

קבלתה של כיתת בוגרים חדשה מן העולמות העליונים הינה האות לירושם כולה להתכנס כוועדת קבלת-פנים. אפילו הספֹרְנָגִיָה נהנים מהגעתם של מרקיעים מנצחים אלו ממקור אבולוציוני, אלו אשר רצו במרוץ הפלנטארי ואשר סיימו את ההתקדמות בעולמות העליונים. רק הבקרים הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים נעדרים מאירועים משמחים אלו.

those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the "mark of the beast" are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansonia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father's temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonia working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansonia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these

occasions of rejoicing.

47:102 (539:4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: "And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death." (Perfect space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the "harp of God," a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:103 (539:5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: "But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect."

47:104 (539:6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:105 (540:1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonia career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:106 (540:2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:107 (540:3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds

בעיני רוחו ראה יוחנן המגלה חזיון של הגעת כיתת בני-תמותה מתקדמים מן העולם העליון השביעי אל ביתם השמימי הראשון, אל ההדר של ירושם. והוא רשם: "ואַרָא כִּים זְכוּכִית בְּלוֹל בָּאֵשׁ; וְאֵת הַמִּתְגַּבְּרִים עַל הַחַיָּה אֲשֶׁר הִיִּתָּה לַפְּנִים בָּם, וְעַל צִלְמָה אֲשֶׁר נֹתֵר לְאוֹרֵךְ הַמַּעֲבָר בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וּלְבִסּוֹף עַל הַתּוֹ אַחֲרוֹן וְעַל-מִסְפַּר שְׁמָה, עוֹמְדִים עָלַי יָם הַזְכוּכִית וְנִבֵּל אֱלֹהִים בִּיִּדְיָהֶם, שְׂרִים אֶת שִׁירַת הַשְּׁחִירָה מִן הַפֶּחַד בְּ-הַתְּמוֹתָהּ וּמִן הַמּוֹת". (בכל העולמות הללו נעשה שימוש בתקשורת חלל מושלמת; וניתן לקלוט תקשורת מעין זו בכל מקום באמצעות נשיאת "נבל האלוהים", מתקן מורונטי המפצה על חוסר היכולת להתאים ישירות את מנגנון החישה המורונטי הבלתי-בשל לקליטת תקשורות החלל).

אף פאולוס חזה בסגל האזרחים המרקיעים של בני התמותה הנשלמים בירושם, באשר הוא כתב: "כי באתם אל הר ציון ואל עיר האלוהים החיים, ירושלים היושבת במרומים, ואל מקהלת רבבות מלאכים, אל האסיפה הגדולה של מיכאל ואל רוחות הצדיקים הנשלמים".

לאחר שהשיגו בני התמותה מעמד תושבות במטה המערכת, לא יתנסו עוד בתחיות-מתים. הצורה המורונטית אשר ניתנה לכם עם עזיבתכם את נתיבת העולמות העליונים הינה כזו שתשמש אתכם עד לסיום ההתנסות ביקום המקומי. אף כי מעת לעת ייערכו בה אי-אילו שינויים, אתם תשמרו על צורה זו עד אשר תיפרדו ממנה לשלום בשעה שתגיעו כרוחות של שלב-ראשון בהכנה להעברה אל עולמות יקומי-העל של תרבות ההרקעה ושל אימון הרוח.

בני-תמותה אלו, אשר עוברים דרך כלל התנסות הנתיבה בעולמות העליונים, חוו שבע פעמים את תנומת ההתאמה ואת התעוררות התחייה. אך אולם התחייה האחרון, חדר ההתעוררות הסופי, נעזב מאחור בעולם העליון השביעי. ושינוי הצורה לא ידרוש עוד את איבוד ההכרה או את שבירת רצף הזיכרון האישי.

האישיות בת התמותה אשר החלה את דרכה בעולמות האבולוציוניים ואשר שכנה במשקן בשר ודם – ובקברה שקן משגוח מסתורין ועליה הושפעה רוח האמת – איננה מונעת, מוגשמת ומאוחדת לחלוטין, עד לאותו יום שבו מורשה אזרח ירושם זה לצאת לעדנטיה ומוכרז כחבר מן המניין בסגל המורונטי של נבאדון – שורד אל-מותי הקשור למכוון, מרקיע אלי פרדיס, אישיות בעלת מעמד מורונטי וילד אמת של הגבוהים ביותר.

המוות של בן התמותה הינו טכניקת בריחה מן החיים החומריים בגוף בשר ודם; וההתנסות בחיי הקדמה במאנסוניה, דרך שבעת העולמות

בהם מתבצע אימון מתקן וחינוך תרבותי, מייצגת את ההיכרות של בני התמותה השורדים עם הנתיבה המורונטית, חיי המעבר המצויים בין הקיום האבולוציוני החומרי ובין הישג הרוח הגבוה יותר של מרקיעי הזמן אשר מיועדים להשיג את שערי הנצח.

[הובא בחסות כוכב ערב זוהר].

of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:108(540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

מסמך 48. החיים המורונטיים

⇨ 049

הספר של אורנטיה

047 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 48

החיים המורונטיים

סעיפים

מבוא

1. חומרים מורונטיים
2. מפקחי הכוח המורונטיים
3. בני לוויה מורונטיים
4. מנהלי הבידור
5. מורי העולמות העליונים
6. שרפים של העולמות המורונטיים – סועדות מעבר
7. מוֹטָה מורונטית
8. המתקדמים המורונטיים

מבוא

האלים אינם יכולים להתמיר יצור מטבע חייתי גס לכדי רוח מושלמת באמצעות פעולה מסתורית כלשהי של קסם יצירתי, או לכל הפחות הם אינם עושים כן. בשעה שהבוראים חפצים ביצירת הוויות מושלמות, הם עושים כן במישרין באמצעות בריאה מקורית, ואולם לעולם הם אינם פועלים על-מנת להמיר בצעד אחד יצורים חומריים ויצורים אשר מקורם מן החי לכדי הוויות של מושלמות.

החיים המורונטיים, כפי שהם משתרעים לאורך שלביה השונים של הנתיבה ביקום המקומי, הינם הדרך היחידה שבה יכולים בני-תמותה חומריים להגיע אל סף עולם הרוח. איזה קסם טומן בחובו המוות – ההתפרקות הטבעית של הגוף החומרי – כך שצעד פשוט שכזה יוכל להתמיר בן-רגע את הדעת החומרית בת התמותה לכדי רוח אלמותית ומושלמת? אמונות שכאלה אינן אלא אמונות טפלות של בורות ומעשיות אשר נועדו להשביע רצון.

לעולם מפריד המעבר המורונטי הזה בין המצב כבן-תמותה לבין המצב הרוחני העוקב

PAPER 48

THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

^{48.01 (541.1)} THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

^{48.02 (541.2)} The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

^{48.03 (541.3)} Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit

של בני האנוש השורדים. מצב תווך זה של התקדמות ביקום נבדל באופן מובחן בין הבריאות המקומיות השונות, אך בתכליתו ובכוונתו הוא דומה למדי. הסידור של העולמות העליונים ושל העולמות המורונטיים הגבוהים יותר בבאדון הינו טיפוסי למדי לתוכניות המעבר המורונטיות בחלק זה של אורונטון.

status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. חומרים מורונטיים

המחוזות המורונטיים הינם ספירות הקישור של היקום המקומי בין רמות הקיום החומריות והרוחניות של היצורים. החיים המורונטיים הללו היו ידועים באורנטיה מאז ימיו הראשונים של הנסיך הפלנטארי. מעת לעת זכו בני-תמותה ללמוד על מצב מעבר זה והמושג מצא את מקומו, אף כי בצורה מעוותת, בדתות של ימינו.

הספירות המורונטיות מהוות את שלבי המעבר של הרקעת בני התמותה דרך עולמות ההתקדמות של היקום המקומי. רק שבעת העולמות המקיפים את ספירת הסופיונים של המערכות המקומיות נקראים עולמות עליונים, זאת בעוד שכל חמישים-ושישה משכנות המעבר של המערכת – בדומה לספירות הגבוהות יותר הסובבות את מטה הקונסטלציה ואת מטה היקום – מכונים עולמות מורונטיים. בריאות אלה חולקות את היופי הפיזי ואת ההדר המורונטי של ספירות המטה של היקום המקומי.

כל העולמות הללו הינם ספירות ארכיטקטוניות, ויש בהם מספר כפול בדיוק של יסודות מזה המצוי בעולמות המפותחים. עולמות מעין אלו, אשר נוצרו בהתאם להזמנה, אינם ניחנים רק בשפע של מתכות כבדות ושל קריסטלים, זאת כיוון שיש בהם מאה יסודות פיזיים, אלא גם אוצרים בקרבם באופן דומה בדיוק מאה צורות של ארגון אנרגיה ייחודי המכונה חומר מורונטי. בקרי המאסטר הפיזיים ומפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לשנות את סיבובי יחידות החומר הראשונות, ובה בעת להתמיר התאגדויות אנרגיה אלה על-מנת ליצור חומר חדש זה.

החיים המורונטיים המוקדמים במערכות המקומיות דומים במידה רבה מאוד לאלו שבעולם החומר הנוכחי שלכם, והם הופכים לפחות ופחות פיזיים וליותר מורונטיים-באמת בעולמות הלימוד של הקונסטלציה. כאשר תתקדמו אל הספירות של סאלווינגטון, תשיגו בהדרגה רמות יותר ויותר רוחניות.

מפקחי הכוח המורונטיים מסוגלים לייצר איחוד של אנרגיות חומריות ורוחניות, וכך לארגן צורת חומר מורונטית המגיבה להתווספות רוח שולטת. בעוברכם דרך החיים המורונטיים בבאדון, יספקו לכם אותם מפקחי כוח מורונטיים סבלניים ומוכשרים 570 גופים מורונטיים בזה אחר זה, אשר כל אחד מהם הינו שלב בהתמרה המדורגת שלכם. למן הרגע שתעזבו את עולמות

1. MORONTIA MATERIALS

^{481.1 (541.4)} The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

^{481.2 (541.5)} The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliters' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

^{481.3 (541.6)} All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

^{481.4 (542.1)} The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

^{481.5 (542.2)} The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive

החומר ועד אשר תהוו רוח מדרגה-ראשונה בסאלווינגטון, תעברו בדיוק 570 שינויים מורונטיים מטפסים כלפי מעלה ונפרדים. שמונה מהם יתרחשו במערכת, שבעים ואחד בקונסטלציה, ואילו 491 במהלך השהות בספירות של סאלווינגטון.

במהלך ימיכם בגוף בשר ודם שוכנת בכם הרוח כדבר נפרד כמעט – לאמיתו של דבר מתת הרוח של האב האוניברסאלי פולשת לתוכי האדם. ואולם, במהלך החיים המורונטיים תהפוך הרוח לחלק ממשי מאישיותכם, וכל שתתקדמו הלאה במעבר דרך 570 ההתמורות המדורגות, כן תרקיעו מן המעמד החומרי של חיי היצור לעבר המעמד הרוחני.

פאולוס למד על קיומם של העולמות המורונטיים ועל ממשותם של החומרים המורונטיים, הואיל וכתב, "יש בשמים קניין טוב ממנו אשר קיים לעד". והחומרים המורונטיים הללו הינם ממשיים, פשוטו כמשמעו, כשם שכך הדבר אף ב"עיר אֶשֶׁר יִסְדְּתָה נְאֻמָּה וּבִזְוֹנָה וּמְכֻנָּה אֱלֹהִים". וכל אחת מן הספירות המופלאות האלה הינה "מוֹשָׁב טוֹב מְמֵנוּ, וְהוּא בְּשָׁמַיִם".

2. מפקחי הכוח המורונטיים

הוויות ייחודיות אלה עוסקות באופן בלעדי בפקיח על אותן פעילויות המייצגות שילוב תקף של אנרגיות רוחניות ופיזיות, או של אנרגיות חומריות-למחצה. הן מקדישות את עצמן עד תום לסעד ההתקדמות המורונטית. אין זה שהן סועדות את בני התמותה כה רבות בעת התנסות המעבר, אלא שהן מאפשרות את תנאי הסביבה של המעבר בעבור היצורים המורונטיים המתקדמים. הן הינן הערוצים של הכוח המורונטי המקיים את החלקים המורונטיים של עולמות המעבר והמספק להם אנרגיה.

מפקחי הכוח המורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם תקינים למדי בעיצובם, אף שבבריאות המקומיות השונות הם נבדלים קמעא בטיבם. הם נוצרו בעבור התפקוד המסוים שלהם, ואינם נזקקים לכל אימון שהוא בטרם הם מקבלים על עצמם את האחריות שלהם.

יצירת מפקחי הכוח המורונטיים הראשונים מתרחשת בעת ובעונה אחת עם נחיתתו של בן התמותה השורד הראשון על חופיו של אחד מן העולמות העליונים הראשונים ביקום מקומי. הם נבראים בקבוצות בנות אלף חברים, אשר מסוגלות כדלקמן:

1. וסתי מעגל . . . 400
2. מתאמי מערכת . . . 200
3. נאמני משמורת פלנטאריים . . . 100
4. בקרים משולבים . . . 100

transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542:3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542:4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, "They have in heaven a better and more enduring substance." And these morontia materials are real, literal, even as in "the city which has foundations, whose builder and maker is God." And each of these marvelous spheres is "a better country, that is, a heavenly one."

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542:5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542:6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542:7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

- 48:2.4 (542:8) 1. Circuit Regulators... 400
- 48:2.5 (542:9) 2. System Co-ordinators.. 200
- 48:2.6 (542:10) 3. Planetary Custodians.. 100
- 48:2.7 (543:1) 4. Combined Controllers.. 100

5. מייצבי קישור . . . 100

6. מסווגים בוררים . . . 50

7. רשמים עמיתים . . . 50

לעולם משרתים מפקחי הכוח ביקום שבו נולדו. הם מונחים בלעדית בידי פעילות הרוח המשותפת של בן היקום ושל רוח היקום, ואולם, לכל צורך אחר הם מהווים קבוצה בעלת ממשל-עצמי מלא. הם מחזיקים מטה על כל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות, שם הם עובדים בסמיכות קרובה לבקרים הפיזיים ולשרפים, ואולם, בכל הנוגע למופעי האנרגיה וליישום הרוח הם פועלים בעולם משלהם.

לעיתים הם אף פועלים בהקשר של מופעים על-חומריים בעולמות האבולוציוניים כסועדים המוצבים למשימה ארעית. ואולם, רק לעיתים רחוקות הם משרתים בעולמות המיושבים; והם אף אינם פועלים בעולמות האימון הגבוהים יותר של יקום העל, זאת משום היותם מסורים בעיקר לתוכנית המעבר של ההתקדמות המורנטית ביקום המקומי.

1. וסתי מעגל. אלו הם ההוויות הייחודיות המתאמות את האנרגיה הפיזית והרוחנית ומווסתות את זרימתה אל תוך הערוצים הנפרדים של הספירות המורנטיות, ומעגלים אלו הינם פלנטאריים באופן בלעדי, קרי מוגבלים לעולם יחיד. המעגלים המורנטיים הינם שונים הן מן המעגלים הפיזיים והן מן המעגלים הרוחניים של עולמות המעבר, והם משלימים את שניהם, ונדרשים מיליוני וסתיים שכאלו על-מנת לספק אנרגיה אפילו למערכת עולמות עליונים כמו זו של שטניה.

וסתי המעגלים מאתחלים את אותם שינויים באנרגיות החומריות אשר מכפילות אותם לשליטתם ולוויסותם של עמיתיהם. הוויות אלה הינן מחוללות כוח מורנטיות, כמו גם וסתייות של מעגלים. במידה רבה כשם שדינמו מייצר לכאורה חשמל מן האוויר, כך דומה שדינמו מורנטיים אלו מתמרים את אנרגיות החלל המצויות בכל לכדי אותם חומרים שמהם שוזרים המפקחים המורנטיים את גופם של בני התמותה המרקיעים ויוצרים את פעילויות חייהם.

2. מתאמי מערכת. מכיוון שלכל עולם מורונטי יש סדר נפרד של אנרגיה מורונטית, בני האדם יתקשו ביותר לחזות בספירות אלה. ואולם, בכל ספירת מעבר עוקבת יגלו בני התמותה כי עולם הצומח, וכל דבר אחר הנוגע לקיום המורונטי, מתואם בהדרגה על-מנת להלום את הרמה הרוחנית המתקדמת של השורד המרקיע. ומכיוון שהמערכת האנרגטית של כל אחד מן העולמות הינה יחידנית באופן זה, פועלים מתאמים אלו על-מנת למזג מערכות כוח בבדלות שכאלה ולהפוך אותן להרמוניות, כך שיפעלו כיחידת עבודה בעבור הספירות הנלוות לכל קבוצה ייחודית.

4828 (5432) 5. Liaison Stabilizers... 100

4829 (5433) 6. Selective Assorters....50

48210 (5434) 7. Associate Registrars...50

48211 (5435) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48212 (5436) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48213 (5437) 1. *Circuit Regulators*. These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48214 (5438) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48215 (5439) 2. *System Co-ordinators*. Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

כאשר בני התמותה המרקיעים מתקדמים מעולם מורונטי אחד למשנהו, הם מתקדמים באופן מדורג מן הפיזי אל הרוחני; מכאן נובע הצורך לספק סולם עולה של ספירות מורונטיות, וכן סולם עולה של צורות מורונטיות.

כאשר מרקיעי העולמות העליונים עוברים מספירה אחת לאחרת, הם נמסרים על-ידי שרפי ההיסע לקולטים של מתאמי המערכת בעולם המתקדם. כאן, במקדשים ייחודיים אלו במרכז שממנו משתרעים שבעים האגפים שבהם ממוקמים חדרי המעבר – הדומים לאולמות התחייה בעולם הקבלה התחילי בעבור בני-תמותה שמקורם בכדור-הארץ – עורכים מתאמי המערכות את השינויים ההכרחיים בצורת הייצור. השלמת השינויים המוקדמים הללו בצורה המורונטית דורשת פרק זמן של שבעה ימים סטנדרטיים.

3. נאמני משמורת פלנטאריים. כל עולם מורונטי, החל מן הספירות העליונות ומעלה עד למטה היקום, מצוי – ככל שהדבר נוגע לעניינים המורונטיים – תחת משמורתם של שבעים נאמנים. נאמנים אלו מהווים את המועצה המקומית של הפלנטה אשר לה סמכות מורונטית עליונה. מועצה זו מעניקה את החומר בעבור הצורות המורונטיות לכל היצורים המרקיעים אשר נוחתים בספירות, והיא אשר מאשרת את ביצועם של אותם שינויים בצורת היצור המאפשרים את התקדמות המרקיע אל הספירה העוקבת הבאה. לאחר חציית העולמות העליונים, אתם תועתקו משלב אחד של החיים המורונטיים לשלב אחר מבלי שתאלצו לאבד את הכרתכם. איבוד ההכרה מתלווה אך ורק למטמורפוזות המוקדמות ולמעברים המאוחרים יותר מיקום אחד למשנהו ומהאווה לפרדים.

4. בקרים משולבים. לעולם מוצבת אחת מן ההוויות המכאניות הגבוהות האלה במרכזה של כל יחידה מנהלית של עולם מורונטי. בקר משולב רגיש לאנרגיות פיזיות, רוחניות ומורונטיות ופועל עימן; ותמיד נלווים להוויה זו שני מתאמי מערכת, ארבעה וסתי מעגל, נאמן משמורת פלנטארי אחד, מייצב קישור אחד, וכן רשם עמית או מסווג ברך.

5. מייצבי קישור. בסמיכות לכוחות הפיזיים והרוחניים של התחום, אלו הם מווסתי האנרגיה המורונטית. הם מאפשרים את התמרתה של אנרגיה מורונטית לכדי חומר מורונטי. כלל הארגון המורונטי של הקיום תלוי במייצבים. הם מאטים את סיבובי האנרגיה עד לנקודה שבה יכול להתרחש תהליך הפיכתה לפיזית. ואולם, אין ברשותי מונחים שבאמצעותם אוכל לערוך השוואות או לתאר את הסעד של הוויות מעין אלה. כל זה מצוי הרחק מעבר לדמיון האנושי.

6. מסווגים בוררים. בשעה שאתם מתקדמים ממחלקה אחת או משלב אחד של

48216 (54310) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48217 (54311) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48218 (5441) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48219 (5442) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48220 (5443) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48221 (5444) 6. *Selective Assorters.* As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned,

עולם מורונטי למחלקה אחרת או אל שלב אחר, שומה עליכם לעבור כוונן-מחדש או התאמה-מתקדמת; וזוהי משימתם של המסווגים הבוררים לשמור אתכם בסנכרון הולך ומתקדם עם החיים המורונטיים.

בעוד שצורות החיים והחומר המורונטיות הינן זהות, מן העולם העליון הראשון ועד לספירת המעבר האחרונה ביקום מתרחשת התקדמות תפקודית הנמתחת בהדרגה מן החומרי אל הרוחני. התאמתכם לבריאה זו – האחידה בבסיסה אך המתקדמת באופן מדורג והופכת לרוחנית – מתבצעת באמצעות כוונן-מחדש בררני זה. כוונן שכזה במנגנון האישיות כמוהו כבריאה חדשה, אף-על-פי שאתם משמרים את אותה צורה מורונטית.

תוכלו להכפיף את עצמכם באופן חוזר ונשנה למבחנם של הבוחנים הללו, ומייד כאשר ירשם ההישג הרוחני הנדרש הם יאשרו בשמחה את ההתקדמות במעמדכם. שינויים מדורגים אלו באים לידי ביטוי בתגובות משתנות לסביבה המורונטית, כדוגמת השינויים בדרישות המזון ובתרגולות אישיות רבות אחרות.

המסווגים הבוררים מעניקים גם שירות חשוב ביצירת קבוצות של אישיות מורונטיות לתכלית לימוד, הוראה ומיזמים אחרים. באופן טבעי הם מצביעים על אלו אשר יתפקדו באופן מיטבי בעת התאגדות ארעית.

7. רשמים עמיתים. לעולמות המורונטיים רשמים משל עצמם, אשר משרתים יחד עם הרשמים הרוחניים במשימת הפיקוח והשמירה על הרשומות ועל נתונים אחרים המשותפים לבריאות המורונטיות. הרשומות המורונטיות הינן זמינות בעבור כלל סדרי האישיות.

כלל מחוזות המעבר המורונטיים נגישים בפני הוויות חומריות ורוחניות כאחד. כמתקדמים מורונטיים, אתם תישארו בקשר מלא עם העולם החומרי ועם האישיות החומריות, אף כי תבחינו באופן הולך וגובר בהוויות רוחניות ותתרועעו עמן; ועד לפרידתכם מן התוכנית המורונטית, תראו כבר את כל סדרי הרוחות, למעט כמה מן הטיפוסים הגבוהים יותר, כדוגמת השליחים הבודדים.

3. בני לווייה מורונטיים

המארחים הללו של העולמות העליונים והמורונטיים הינם צאצאי רוח האם של יקום מקומי. הם נבראים מעידן לעידן בקבוצות של מאה-אלף, ובזו העת עומד מספרן של הוויות ייחודיות אלה בנבאדון על יותר משבעים מיליארד.

בני הלווייה המורונטיים מאומנים לשם שירות בידי המלכי-צדקים בעולם מיוחד הנמצא בסמוך

and it is the task of the selective sorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

^{48222(544.5)} While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

^{48223(544.6)} You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

^{48224(544.7)} The selective sorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

^{48225(544.8)} 7. Associate Registrars. The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

^{48226(545.1)} All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

^{4831(545.2)} These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

^{4832(545.3)} Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the

לסאלווינגטון; הם אינם עוברים דרך בתי הספר המרכזיים של המלכי-צדקים. טווח השירות שלהם נע מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר של המערכות ועד לספירות הלימוד הגבוהות ביותר של סאלווינגטון, אך רק לעיתים נדירות ניתן להיתקל בהם בעולמות המיושבים. הם משרתים תחת פיקוחם הכללי של בני האל, והם כפופים להנחייתם הצמודה של המלכי-צדקים.

בני הלוויה המורונטיים מחזיקים ביקום מקומי עשרת-אלפים מטות – מטה בכל אחד מן העולמות העליונים הראשונים של המערכות המקומיות. הם מהווים סדר בעל ממשל-עצמי כמעט מלא, וככלל הם מהווים קבוצת הוויות נאמנה ותבונית; ואולם מדי פעם, בהקשר של התקוממויות שמימיות מצערות מסוימות, ידוע שהם סטו מדרך הישר. בזמן המרידה של לוציפר בשטניה, אבדו אלפים מן היצורים המועילים הללו. כעת מְלָאָה המכסה של ההוויות אלה במערכת המקומית שלכם, זאת לאחר שרק לאחרונה הושלם החסר שנגרם עקב המרידה של לוציפר.

קיימים שני טיפוסים מובחנים של בני לווייה מורונטיים; טיפוס אחד הוא אגרסיבי ואילו האחר הינו מופנם, ואולם לכל דבר וענין מעמדם של אלו זהה. הם אינם יצורים מיניים, ואולם הם מפגינים זה כלפי זה חיבה יפה ונוגעת ללב. ואף כי הם אינם חיים בזוגות במובן החומרי (האנושי), הם קרובים מאוד בסדר הקיום של היצורים לגזעים של בני האדם. היצורים האמצעיוניים של העולמות הינם היצורים הקרובים אליכם ביותר; לאחר מכן באים הכרובים המורונטיים, ולאחריהם בני הלוויה המורונטיים.

חיבתם הרוחשת של בני לווייה אלו נוגעת ללב והם מהווים הוויות חברתיות באופן מקסים. הם ניחנים באישיות מובחנת, ולכשתפגשו בהם בעולמות העליונים, לאחר שתכירו אותם כמחלקה, תזהו במהרה גם את האינדיבידואליות שלהם. כל בני התמותה דומים זה לזה; ובה בעת, לכל אחד מכם אישיות מובחנת וברת-זיהוי.

ניתן לקבל מושג כלשהו על אודות טיב עבודתם של בני הלוויה המורונטיים הללו מתוך הסיווג הבא של פעילויותיהם במערכת מקומית:

1. שומרי עולה-הרגל אינם מוצבים לתפקידים ספציפיים בחיבור שלהם עם המתקדמים המורונטיים. בני לווייה אלו אחראיים על כלל הנתיבה המורונטית, ולפיכך הם משמשים כמתאמי עבודתם של כל סועדי המעבר וכל הסועדים המורונטיים האחרים.

2. מקבלי עולי-רגל וחברים חופשיים. אלו הינם בני הלוויה החברתיים של המגיעים החדשים לעולמות העליונים. אחד מהם ימתינ בודאות לקבל את פניכם כאשר תתעוררו בעולם העליון התחילי מתנומת המסע הראשונה של הזמן, כאשר תתנסו בתחייה ממות הגוף אל החיים המורונטיים. ובני הלוויה המורונטיים הללו

central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:33 (545:4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:34 (545:5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:35 (545:6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:36 (545:7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:37 (545:8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:38 (545:1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from

יתלו אליכם תמיד, החל ביום שבו תתקבלו כך באופן רשמי, עם התעוררותכם, ועד ליום שבו תעזבו את היקום המקומי כרוח מדרגה-ראשונה.

בני לווייה אינם מוקצים ליחידים באופן קבוע. לכן-תמותה מרקיע באחד מן העולמות העליונים או הגבוהים יותר עשויים להתלוות בני לווייה שונים בכל אחת מן ההזדמנויות העוקבות, והוא אף עשוי להימצא שוב כחסר בן לווייה במשך תקופות ארוכות. הכול תלוי הן בדרישות והן באספקה הזמינה של בני לווייה.

3. מארחי המבקרים השמימיים. יצורים חניניים אלו מסורים לאירוח של קבוצות המבקרים התלמידים העל-אנושיים ושל הוויות שמימיות אחרות העשויות לשהות בעולמות המעבר. תינתנה לכם הזדמנויות למכביר לבקר בכל עולם אשר אותו השגתם באופן התנסותי. מבקרים תלמידים מורשים לבקר בכל הפלנטות המיושבות, אפילו באלה המצויות בבידוד.

4. מתאמים ומנהלי קישור. בני לווייה אלו מסורים לדאגתם לאפשר דיאלוג מורונטי ולמינעת בלבול. הם הינם מלמדיה של ההתנהגות החברתית ושל ההתקדמות המורונטית; והם עושים זאת באמצעות שיעורים ופעילויות קבוצתיות אחרות בקרב בני התמותה המרקיעים. הם מחזיקים אזורים נרחבים אשר בהם הם מכנסים את תלמידיהם, ומעת לעת הם מבקשים את האומנים השמימיים ואת מנהלי הבידור לקשט את תכניותיהם. וכל שתתקדמו כך תבואו במגע קרוב יותר עם בני הלווייה הללו, ואתם תחבבו באופן הולך וגובר את חברי שתי הקבוצות. החיבור שלכם אל בן לווייה מטיפוס אגרסיבי או אל בן לווייה מטיפוס מופנם הוא עניין של מקריות גרידא.

5. מפרשים ומתרגמים. במהלך הנתיה המוקדמת במאנוסניה תזדקקו בתכיפות לסיועם של המפרשים ושל המתרגמים. הם מכירים את כל שפות היקום המקומי ודוברים אותן; הם הינם הלשוניים של העולמות.

אתם לא תרכשו שפות חדשות באופן אוטומטי; אתם תלמדו שפות שם ממש כפי שאתם עושים זאת כאן למטה, והוויות מבריקות אלה תשמשנה לכם כמורות הלשון. נושא הלימוד הראשון בעולמות העליונים יהיה שפתה של שטניה, ואז תלמדו את שפתו של נבאדון. ובעודכם רוכשים מומחיות בשפות חדשות אלה, ישמשו לכם בני הלווייה המורונטיים כמפרשים יעילים וכמתרגמים סבליים. לעולם לא תפגשו בכל עולם מן העולמות הללו, במבקר כלשהו שבני הלווייה המורונטיים לא יהיו מסוגלים לתווך בעבורכם כמפרשים.

6. מפקחי הטיולים והבידור. בני הלווייה הללו ילוו אתכם במהלך מסעותיכם הארוכים יותר אל ספירת המטה ואל עולמות תרבות המעבר המקיפים. הם הינם המתכננים, המנהלים והמפקחים של כל המסעות היחידניים והקבוצתיים הללו בעולמות האימון והחינוך של המערכת.

the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:39 (546:1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:10 (546:1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:11 (546:1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:12 (546:1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:13 (546:1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:14 (546:1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

7. נאמני משמורת של אזור ושל מבנה. אפילו המבנים החומריים והמורונטיים הולכים ועולים במושלמותם ובהדרגה ככל שאתם מתקדמים בנתיבה המאנסונית. בעת שהותכם בעולמות העליונים השונים, אתם מורשים לבצע שינויים מסוימים במשכנות המוקצים לכם כמקרה, הן באופן יחידי והן באופן קבוצתי. רבות מן הפעילויות בספירות אלה מתבצעות במתחמים הפתוחים של המעגלים, הריבועים והמשולשים השונים אשר הוגדרו לשם כך. מרבית המבנים בעולמות העליונים הינם חסרי-גג, בהיותם מתחמים הבנויים באופן מפואר והמקושטים באופן מעודן. התנאים האקלימיים והתנאים הפיזיים האחרים השוררים בעולמות הארכיטקטוניים הופכים את הגגות לבלתי-נחוצים לחלוטין.

נאמנים אלו של שליבי המעבר בחיי ההרקעה מנהלים את העניינים המורונטיים באופן עילאי. הם נבראו לצורך ביצוע מלאכה זו, ועד אשר תתגלם עובדתיות ההווה העליונה, תמיד יוותרו בני לוויה מורונטיים; ולעולם הם אינם מבצעים משימות אחרות.

כשם שמערכות ויקומים מתייצבים באור ובחיים, כן מפסיקים העולמות העליונים באופן הולך וגובר לתפקד כספירות מעבר של אימון מורונטי. הסופיונים ממסדים יותר ויותר את תכנית האימון שלהם, אשר נדמה כי תוכננה על-מנת להעתיק את התודעה הקוסמית מן הרמה הנוכחית של היקום המקיף אל עבר זו של היקומים החיצוניים העתידיים. בני הלוויה המורונטיים נועדו לתפקד יותר ויותר יחד עם הסופיונים, וכן בעולמות רבים אחרים אשר נותרו עלומים באורנטיה לעת הזו.

יכולים אתם לשער כי הוויות אלה תתרומנה כפי הנראה רבות להנאתכם מן העולמות העליונים, בין אם שהותכם בהם תהא ארוכה או קצרה. ואתם תמשיכו ליהנות מהם כל הדרך מעלה לעבר סאלווינגטון. מן הבחינה הטכנית, הם אינם הכרחיים לשום חלק מהתנסות ההישרדות שלכם. הייתם יכולים להגיע לסאלווינגטון גם בלעדיהם, אך הייתם חסרים אותם עד למאוד. הם הינם בבחינת המותרות האישיותיים של נתיבת ההרקעה שלכם ביקום המקומי.

4. מנהלי הבידור

שמחה עולצת והשקול-לחיוך הינם אוניברסאליים כמוסיקה עצמה. קיימות מקבילות מורונטיות ורוחניות לשמחה ולצחוק. חיי ההרקעה נחלקים באופן שווה למדי בין עבודה למשחק – חופשה מכל משימה.

ההירגעות השמימית וההומור העל-אנושי הינם שונים למדי מן המקבילות האנושיות שלהם, ואולם כולנו מתמסרים למעשה לצורה מסוימת של שניהם; ובמצבנו אנו, הם מספקים לנו במידה רבה את אשר ההומור האידיאלי יכול

48:315 (546:1) 7. *Area and Building Custodians.* Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonia career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:316 (547:1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:317 (547:2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:318 (547:3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:41 (547:4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48:42 (547:5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on

לעשות בעבורכם באורנטיה. בני הלוויה המורונטיים הינם נותני חסות מיומנים של משחק, ובידם מסייעים בכישרון רב מנהלי הבידור.

Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

כפי הנראה, הייתם מבינים באופן המיטבי את עבודתם של מנהלי הבידור אילו היו מושווים לטיפוסים הגבוהים יותר של הבדרנים באורנטיה; אף כי זו הייתה דרך גסה מאוד ומצער-יחסית לנסות ולהעביר מושג על אודות פעולתם של מנהלי שינוי והתרגעות אלו, סועדי ההומור המרומם הללו של העולמות המורונטיים והרוחניים.

48:4.3 (547:6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

במסגרת הדיון על ההומור הרוחני, הרשו לי ראשית לומר לכם מה הוא איננו. הלצות רוחניות לעולם אינן נגועות בהדגשת חוסר המזל של החלשים ושל הטועים. וכן, לעולם הן אינן מחללות קודש וכופרות ביושרה ובהדר של האלוהיות. ההומור שלנו כולל שלוש רמות כלליות של הערכה:

48:4.4 (547:7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

1. הלצות אשר מזכירות את העבר. עקיצות הנובעות מזיכרונות העבר של התנסות בלחימה, במאבק ולפעמים בפחד, ולעיתים תכופות אף בחרדה מטופשת וילדותית. בעבורנו, ההיבט הזה של ההומור נגזר מן היכולת העמוקה והתמידית לשאוב מן העבר חומרי זיכרון אשר באמצעותם ניתן להעניק בנועם טעם להווה ולהקל על כובד המשא הנכחי.

48:4.5 (547:8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

2. הומור עכשווי. חוסר ההיגיון בהרבה דברים אשר גורמים לנו לעיתים כה תכופות לדאגות רציניות, השמחה שבגילוי כי מרבית החרדה האישית העמוקה שלנו הינה בלתי-חשובה. היננו מעריכים ביותר היבט זה של ההומור בשעה שביכולתנו לפתח את חרדות ההווה מפני וודאויות העתיד.

48:4.6 (548:1) 2. *Current humor*. The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

3. שמחה נבואית. ייתכן כי בני-תמותה יתקשו לדמות בנפשם היבט זה של הומור, אך הינו מפיקים שביעות רצון משונה מן הבטחה כי "כל הדברים פועלים יחדיו למען הטוב" – בעבור רוחות ובעבור הוויות מורונטיות, כמו גם בעבור בני-תמותה. היבט זה של הומור שמימי נובע מתוך אמונתנו בשמירת-העל האוהבת של הממונים עלינו וביציבות האלוהית של המנהלים העליונים שלנו.

48:4.7 (548:2) 3. *Prophetic joy*. It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance "that all things work together for good" — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

ואולם, מנהלי הבידור של העולמות אינם עוסקים אך ורק בהצגת ההומור הגבוה של הסדרים השונים של ההוויות התבוניות; הם עוסקים גם בהנהגת השעשוע, הפנאי הרוחני והבידור המורונטי. ובהקשר זה, האומנים השמימיים משתפים עימם פעולה בלבב שלם.

48:4.8 (548:3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

מנהלי הבידור עצמם אינם מהווים קבוצה של הוויות בראות; הם הינם סגל מגוון הכולל הוויות הנעות מילדי האוונה ומטה דרך קהילת שליחי החלל והרוחות הסועדות של הזמן, ועד למתקדמים המורונטיים מן העולמות האבולוציוניים. כולם הינם מתנדבים, והם מקדישים את עצמם לעבודת הסיוע לחבריהם

48:4.9 (548:4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of

להשיג שינוי במחשבה ומנוחה לדעת, משום שפעולות מעין אלה מסייעות ביותר לשם חידוש מצבורי האנרגיה אשר הידלדלו.

בשעת עייפות חלקית מן המאמץ להשיג, ובעת ההמתנה לקבלתם של מטעני אנרגיה חדשים, נעים ומענג הדבר לחיות מחדש את אשר נעשה בימים ובעידנים אחרים. ניתן למצוא מרגוע בהיזכרות בהתנסויות המוקדמות של הגזע או של הסדר. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטייה מכונים אמנים אלו מנהלי חִזָּרָה – הם מסייעים בהחזרת הזיכרון למצב התפתחות קודם, או למצב הוויה מנוסה פחות.

כל ההוויות נהנות מחזרה מן הסוג הזה, למעט אלה אשר מטבען הינן בוראות ועל-כן מחדשות-עצמן באופן אוטומטי, וכן יצורים מסוימים בעלי ייחודיות גבוהה, כדוגמת מנהלי הכוח והבקרים הפיזיים, אשר תמיד ולנצח מתנהלים לחלוטין באופן דומה-לעסקי בכל תגובותיהם. שחרורים תקופתיים שכאלו מן המתח של החובה התפקודית הינם חלק שגרתי של החיים בכל העולמות ברחבי יקום היקומים, אך לא באי פרדיס. הוויות אשר נולדו במשכן המרכזי לא מסוגלות להתרוקן, ועל-כן אינן נזקקות לטעינה מחודשת באנרגיה. ובעבור הוויות כאלה, אשר להן מושלמות פרדיס נצחית, לא תיתכן חזרה שכזו להתנסויות אבולוציוניות.

רובנו עלינו דרך שלבי קיום נמוכים יותר, או דרך רמות מדורגות של סדרים, והדבר מרענן ובמידה מסוימת אף משעשע, להתבונן לאחור בפרקים מסוימים של ההתנסות המוקדמת שלנו. יש מן המרגוע בהגות בדברים הישנים של הסדר שאליו היננו משתייכים ובמה שנותר בבעלות הדעת כזיכרון. העתיד מסמל מאבק והתקדמות; הוא מייצג עבודה, מאמץ והישג; ואילו טעם העבר הינו של דברים שבהם כבר התמחינו ושאותם השגנו; ההגות בעבר מאפשרת התרגעות ובחינה נטולת-דאגות אשר מעוררת שמחת רוח והלך מורונטי של הדעת, על סף העליצות.

אפילו ההומור של בני התמותה יכול להיות בריא ביותר בשעה שהוא מתאר מצבים הנוגעים לאלו המצויים מעט מתחת למצב ההתפתחותי הנוכחי של מאן-דהוא, או כאשר הוא מציג מי שלכאורה אמור להיות מעל בעת נפילתו כקורבן לאותן התנסויות אשר לרוב מיוחסות לאלו האמורים להיות נחותים. אתם, באורנטיה, הרשיתם לדברים רבים אשר הינם גסים ואכזריים בעת ובעונה אחת להתבלבל עם ההומור שלכם, אך ככלל, יש לברך אתכם על חוש הומור חריף יחסית. לכמה מן הגזעים שלכם יש נימת הומור עשירה אשר עוזרת להם רבות במהלך חייהם הארציים. כפי הנדמה קיבלתם הרבה מההומור מן הירושה האדמית שלכם, הרבה יותר ממה שהצלחתם לקבל הן מן המוסיקה והן מן האמנות.

במהלך תקופות משחק, בעיתות שבהן

assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548:5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548:6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548:7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548:8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (548:9) All Satania, during times of play, those

תושבי שטניה משחזרים באופן מרענן את זיכרונותיהם ממצב קיום נמוך יותר, מתעשרת שטניה כולה הודות להומור הנעים של סגל מנהלי הבידור מאורנטיה. חוש ההומור השמימי הזה הולך איתנו באשר נלך, אפילו כאשר היננו עסוקים במשימות הקשות ביותר. הוא עוזר לנו להימנע מלפתח יתר-על-המידה את הרעיון של החשיבות העצמית. ואולם, איננו נותנים לו דרוך – או "עושים חיים" כפי שאתם ודאי הייתם אומרים – אלא כאשר היננו מצויים בהפסקה מן המשימות הרציניות של סדרינו התואמים.

כאשר היננו מתפתים להעצים את חשיבותנו העצמית, אם רק נעצור ונהגה בְּאינסופיות גדולתם והדרם של בוראינו-עושינו, כי אז תהפוך האדרתנו העצמית למגוחכת ביותר, ואפילו לגובלת בהיותה הומוריסטית. אחד מתפקידי ההומור הינו לסייע בעד כולנו לקחת את עצמנו פחות ברצינות. ההומור הינו תרופת-הנגד האלוהית לרוממותו של האגו.

הצורך ברגיעה ובהיסח הדעת של ההומור הינו הגדול ביותר בקרב אותם סדרי הוויות מרקיעות, אשר נתונות בלחץ מתמיד במהלך מאבקן להמשיך ולהעפיל כלפי מעלה. החיים שבשני הקצוות זקוקים אך במעט להיסח הדעת של ההומור. לאדם הפרימיטיבי אין יכולת הומוריסטית, ולהוויות הניחנות במושלמות פרדיס אין בו כל צורך. מטבען, קהילות האוונה הינן אוסף שמח ומרנין של אישיות מאושרות לעילא. בפרדיס, איכות הסגידה הופכת את פעילויותיהם של מנהלי הבידור לבלתי-נחוצות. ואולם, בקרב אלו אשר מתחילים את נתיבתם הרחק למטה מן היעד של מושלמות פרדיס, קיים כר נרחב לסעד של מנהלי הבידור.

ככל שבני התמותה הינם ממין גבוה יותר, כן גדל הלחץ, וכך גדלים הן היכולת להומור והן הצורך בו. בעולם הרוח ההיפך הוא הנכון: ככל שהיננו מרקיעים גבוה יותר, כך פוחת הצורך בהיסח הדעת שבהתנסויות החזרה. ואולם, ככל שהיננו מתקדמים מטה בסולם חיי הרוח, מפרדיס ועד לקהילות השרפים, כך עולה הצורך במשימת השמחה ובסעד העליצות. ההוויות אשר זקוקות ביותר להתרעננות שבחזרה התקופתית למצב האינטלקטואלי של התנסויות קודמות הינן הסוגים הגבוהים יותר של בני האדם, ההוויות המורונטיות, המלאכיות, והבנים החומריים, יחד עם כל סוגי האישיות הדומות האחרות.

שומה על ההומור לשמש כווסת ביטחון אוטומטי אשר מונע הצטברות של לחצים עודפים, הנגרמים בשל המונטוניות של הגות-עצמית מתמשכת ורצינית באשר למאבק האינטנסיבי הנדרש לשם ההתקדמות המתפתחת וההישג הנאצל. ההומור אף פועל על-מנת להפחית את הזעזוע של המכה הבלתי-צפויה של עובדה או של אמת, עובדה קשיחה ועיקשת ואמת גמישה המתקיימת לעולם. באמצעות ההומור, אישיותו של בן התמותה, אשר לעולם אינה בטוחה במה תיתקל בהמשך הדרך, תופסת בזריזות – קרי תופשת נקודה

times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (542.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (542.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (542.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (542.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or

ומגיעה לבחנות – את טיבו הבלתי-צפוי של המצב, בין אם הוא עובדה או אמת.

אף-על-פי שההומור באורנטיה היו גס ביותר ונעדר ערך אומנותי, הוא עדיין משמש לתכלית בעלת-ערך, הן כביטוח בריאות והן כמשחרר של לחץ רגשי, ובכך הוא מונע לחץ עצבי מזיק והגות רצינית יתר-על-המידה בעצמי. ההומור והמשחק – ההתרגעות – אף-פעם אינם מהווים תגובה למאמץ המדורג; לעולם הם הינם ההדים של המבט לאחור, של ההיזכרות בעבר. אפילו באורנטיה, וכפי שאתם הינכם כעת, תמיד תמצאו כי הפסקה קצרה בהפעלתם של המאמצים והאינטלקטואליים החדשים והגבוהים יותר, וחזרה לפעילויות הפשוטות יותר של אבות אבותיכם, תציער אתכם.

העקרונות של חיי המשחק באורנטיה מבוססים מבחינה פילוסופית וממשיכים לחל על חיי ההרקעה העולים שלכם, דרך מעגלי האוונה ועד לחופי הנצח של פרדיס. כהוויות מרקיעות, מצויים ברשותכם זיכרונות אישיים של כל צורות הקיום הקודמות והנמוכות יותר שלכם, ואלמלא אותם זיכרונות זהות של העבר לא היה כל בסיס להומור של ההווה, בין שהוא מהווה צחוק של בני-תמותה ובין שהינו עליצות מורונטית. ההיזכרות הזו בהתנסויות עבר היא אשר מספקת את הבסיס להיסח הדעת ולהנאה של ההווה. וכך תמשיכו ליהנות מן המקבילות השמימיות של ההומור הארצי שלכם כל הדרך כלפי מעלה, דרך הנתיבה המורונטית הארוכה, ובהמשכה דרך הנתיבה ההופכת רוחנית יותר ויותר. ואותו חלק מן האל (המכוון) אשר הופך לחלק נצחי מאישיותו של בן-תמותה מרקיע, תורם את צילי-העל של האלוהיות לביטוי השמחה, ואפילו לצחוק הרוחני של היצורים המרקיעים של הזמן והמרחב.

be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. מורי העולמות העליונים

מורי העולמות העליונים הינם סגל המונה כרובים וסאנובים נטושים אך מהוללים. עת מתקדם עולה-רגל של הזמן מעולם הניסיון של החלל לעולמות העליונים ולעולמות האימון המורונטיים הנלווים להם, מתלווה אליו השרפים האישית או הקבוצתית שלו, שומר הגורל. בעולמות הקיום כבני-תמותה מסייעים בעדו ביעילות הכרובים והסאנובים; ואולם, כאשר משתחרר בן החסות בן התמותה מכבלי הגוף ומתחיל את נתיבת ההרקעה – בשעה שמתחילים החיים שלאחר-החומר או החיים המורונטיים – השרפים שבתפקיד אינה נזקקת עוד לסעד של סגניה הקודמים, הכרובים והסאנובים.

העוזרים הנטושים הללו של השרפים הוסעדת מזומנים לעיתים קרובות למטה היקום, שם הם עוברים אל תוך החיבוק האינטימי של רוח האם של היקום, ומשם הם ממשיכים הלאה אל ספירות האימון של המערכות כמורי עולמות עליונים. מורים אלו מבקרים לעיתים מזומנות

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit

בעולמות החומר ופועלים החל מן העולמות העליונים הנמוכים ביותר ועד לספירות החינוך הגבוהות ביותר הקשורות למטה היקום. לבקשתם, רשאים הם לחזור לעבודתם הקודמת לצד השרפים הסועדת.

בשטניה קיימים מיליארדים על-גבי מיליארדים של מורים כאלו, ומספרם רק הולך וגדל בהתמדה; זאת משום שברוב המקרים, כאשר ממשיכה שרפים פנימה יחד עם בני-תמותה מותך-מכוון, נותרים מאחור הן הכרובים והן הסאנובים.

כמרבית המורים האחרים, מוצבים מורי העולמות העליונים לשירות בידי המלכי-צדקים. באופן כללי, מפקחים עליהם בני הלוויה המורונטיים, ואולם כיחידים וכמורים, הם מפקחים בידי המנהלים בפועל של בתי הספר או של הספירות אשר בהן הם עשויים לפעול כמדריכים.

כרובים מתקדמים אלו עובדים על-פי-רוב בזוגות, כפי שעשו בשעה שהיו מסופחים לשרפים. מטבעם, הם קרובים ביותר לסוג הקיום המורונטי, ובאופן טבעי הם מהווים מורים אוהדים ביותר של בני התמותה המרקיעים, והם מנהלים באופן יעיל ביותר את תכנית העולם העליון ואת מערכת החינוך המורונטית.

בבתי הספר של החיים המורונטיים עוסקים מורים אלו בלימוד פרטני, בלימוד בקבוצה, בכיתה וכן בלימוד המוני. בעולמות העליונים, מאורגנים בתי הספר הללו בשלוש קבוצות כלליות המחולקות למאה חטיבות כל אחת: בתי הספר של המחשבה, בתי הספר של הרגש ובתי הספר של העשייה. כאשר תגיעו לקונסטלציה, יתווספו בתי הספר של האתיקה, בתי הספר של הניהול ובתי הספר של ההתאמה החברתית. במטה היקום תיכנסו לבתי הספר של הפילוסופיה, האלוהית והרוחניות הטהורה.

תחת הנחיית המורים הנאמנים והסבלניים הללו תהיו חייבים ללמוד את אותם הדברים אשר הייתם עשויים ללמוד בכדור-הארץ, אך נכשלתם בלימודם. אין בנמצא דרכים מלכותיות, קיצורי דרך או דרכים קלות המובילות אל עבר פרדיס. בלא-תלות בהשתנויות היחידניות של הניתב, שומה עליכם להתמחות בשיעורים של כל ספירה לפני שתוכלו להתקדם לאחרת; אמת זו תקפה לכל הפחות לתקופה שלאחר עזיבתכם את עולם הולדתכם.

אחת מן המטרות של הניתבה המורונטית היא למחות מבני התמותה השורדים אחת ולתמיד כל זכר לתכונות החייתיות כדוגמת: דחיינות, התחמקות, חוסר-קנות, התעלמות מבעיות, חוסר-הוגנות וחיפוש אחר הדרך הקלה. במקדם מלמדים החיים המורונטיים את התלמידים המורונטיים הצעירים כי דחייא איננה בשום פנים בבחינת הימנעות. לאחר החיים בגוף, הזמן אינו יכול לשמש עוד כטכניקה להתחמקות ממצבים או לעקיפת חובות בלתי-נעימות.

the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:53 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:54 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:55 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:56 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:57 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:58 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansonia life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

מורי העולמות העליונים מתחילים את השירות בספירות השהות הנמוכות ביותר, ומשם מתקדמים, דרך ספירות החינוך של המערכת והקונסטלציה, אל עולמות האימון של סאלווינגטון. הם אינם מדרשים לכל משמעת מיוחדת שהיא בטרם החיבוק של רוח האם של היקום, ואף לא לאחריו. הם כבר אומנו לעבודתם בעת ששירתו כנספחי השרפים בעולמות הילידים של תלמידיהם השהים בעולמות העליונים. והם כבר אוחזים בניסיון מעשי בפועל, יחד עם בני התמותה המתקדמים הללו בעולמות המיושבים. הם הינם מורים מעשיים ואוהדים, מנחים נבונים ומבינים, מדריכים יעילים וכישורניים. הם מכירים את תכניות ההרקעה על בורין ומחזיקים בניסיון רב בשלבים הראשונים של נתיבת ההתקדמות.

רבים מן הוותיקים יותר מבין המורים הללו, אלו אשר שירתו במשך תקופות ארוכות בעולמות מעגל סאלווינגטון, מאומצים-מחדש בידי רוח האם של היקום, ומן החיבוק השני הזה מגיחים הכרובים והסאנובים במעמד של שרפים מן המניין.

6. שרפים של העולמות המורונטיים – סועדות מעבר

בעוד שכלל סדרי המלאכיות, מן הסייעות הפלנטאריות ועד לשרפים העליונות, סועדות בעולמות המורונטיים, מוצבות סועדות המעבר באופן בלעדי יותר לטובת הפעילויות הללו. מלאכיות אלה הינן מן הסדר השישי של השרתיות השרפיות, והסעד שלהן מוקדש על-מנת לאפשר את המעבר של היצורים החומריים בני התמותה מחייהם החולפים בגוף הלאה אל השלבים המוקדמים של הקיום המורונטי בשבעת העולמות העליונים.

שומה עליכם להבין כי החיים המורונטיים של בן-תמותה מרקיע מתחילים לאמיתו של דבר בעולמות המיושבים עם התעברותה של הנשמה, בו ברגע שמכוון הרוח מגיע לשכון בדעת היצור בעל המעמד המוסרי. ומאותו רגע ואילך, יש לנשמה בת התמותה יכולת פוטנציאלית לפעול באופן על-מותי, ואפילו להכיר ברמות הגבוהות יותר של הספירות המורונטיות של היקום המקומי.

מכל מקום, אתם לא תהיו מודעים לסעד של שרפיות המעבר עד אשר תגיעו לעולמות העליונים, שם הן פועלות ללא-לאות למען התקדמותם של תלמידיהן בני התמותה, בשעה שהן מוצבות לשירות בשבע החטיבות הבאות:

1. מבשרות שרפיות. למן הרגע שבו אתם חוזרים להכרה בעולמות העליונים, אתם מסווגים ברשומות המערכת כרוחות מתפתחות. אמת היא, אינכם עדיין רוחות הלכה למעשה, אך כבר אינכם הוויות בנות-תמותה או הוויות חומריות;

485.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

485.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

486.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

486.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

486.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

486.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels.* The moment you conscousize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have

יצאתם זה מכבר לנתיבת קדם-הרוח והתקבלתם כחברים מן המניין לחיים המורונטיים.

בעולמות העליונים תסייענה בידכם המבשרות השרפיות לבחור בתבונה מבין הדרכים החלופיות לעדנטיה, לסאלוינגטון, לאוורסה ולהאוונה. ובאם קיימות מספר דרכים אשר מתאימות באותה המידה, אלה תוצגנה בפניכם ואתם תורשו לבחור את זו אשר מוצאת חן בעיניכם ביותר. שרפים אלה ממליצות אז לארבעה-ועשרים היועצים אשר בירושם באשר למסלול בעל היתרונות המרובים ביותר בעבור כל נשמה מרקיעה.

אין ניתנת בידכם בחירה בלתי-מוגבלת באשר למסלולכם העתידי; ואולם, אתם רשאים לבחור במסגרת המגבלות של מה שסועדות המעבר והממונים עליהן קבעו בתבונתם שהוא ההולם ביותר את ההישג הרוחני העתידי שלכם. על עולם הרוח חולש העיקרון של מתן כבוד לבחירתכם החופשית, זאת בהינתן שהמסלול שבו אתם עשויים לבחור אינו מזיק לכם ואינו פוגע בחבריכם.

שרפים אלה מקדישות עצמן על-מנת לבשר את בשורת ההתקדמות הנצחית, הניצחון של הישג המושלמות. בעולמות העליונים הן מצהירות על חוק השימור הכביר ועל שלטון הטוב: אף לא מעשה טוב אחד אובד לנצח כליל; אף שמעשה שכזה עלול להיות מעוכב למשך זמן רב, לעולם הוא אינו מתבטל לחלוטין, וכוחו עומד לנצח באופן התואם את אלוהיות המניע שלו.

ואפילו באורנטיה הן מייצעות למורים האנושיים של האמת ושל היושרה להיצמד להטפת "טוב של האל, המביא לידי תשובה", ולהכרזה כי "אהבת האל השלמה תגרש כל פחד". ואף אמיתות אלה הוצהרו בעולמכם:

אלוהים רועי; לא אחסר.

בנאות דשא ינחני וישובב נפשי בחיי נצח.

תחת כנפיו לא אצמא ולא ארעב.

אף כי ארד אל גיא צלמוות ואף כי ארקיע אל עולמות הספק,

אף כי אם אנוד בדד ואף כי אהלך בצוותא עם רעי וחברי,

אף כי אנצח במקהלות האור ואף כי אמעד גלמוד בדרכי עולם נידחות,

רוחך הטובה תסעדני, ומלאיך הנהדרים המה ינחמוני.

אף אם אפול לתהומות מחשכים ואף אם אתן ראשי למוות עצמו,

לא אפקפק בך ולא אירא מפניך,

been duly admitted to the morontia life.

486.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusalem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

486.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

486.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

486.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of "the goodness of God, which leads to repentance," to proclaim "the love of God, which casts out all fear." Even so have these truths been declared on your world:

486.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

486.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

486.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

486.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

486.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

486.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

486.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

486.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

486.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

הן יודע לבי כי בהגיע העת וכי בהדר שמך,

תרוממי מעלה לשבת עמך במרומים.

זהו הסיפור אשר נלחש באישון ליל לנער הרועים. אף כי לא זכרו מילה במילה, כך סיפר אותו כמיטב זיכרונו, כפי שהוא נרשם כאן היום.

שרפים אלה הינן אף המבשרות של בשורת השגת המושלמות בעבור המערכת כולה, כמו גם בעבור המרקיע היחיד. ואפילו כעת במערכת הצעירה של שטניה, חובקים שיעוריהן ותכניותיהן את ההכנות לעידנים הבאים אשר בהם לא ישמשו עוד העולמות העליונים את בני התמותה המרקיעים כקרש-קפיצה בדרכם אל הספירות שבמרומים.

2. פרשניות גזע. אין כל גזעי בני התמותה זהים זה לזה. אמת היא כי קיימת תבנית פלנטארית העוברת כחוט השני בטבעם הפיזי, המנטאלי והרוחני, וכן בנטיותיהם של הגזעים המגוונים בעולם נתון; ואולם, קיימים אף סוגי גזעים שונים, ונטיות חברתיות מובחנות מאוד מאפיינות את צאצאי הסוגים הבסיסיים של בני האדם הללו. בעולמות הזמן, פרשניות הגזע השרפיות מרחיבות את מאמציהם של נציגי הגזע להביא להרמוניה בין נקודות המבט השונות של הגזעים, והן ממשיכות בפעולתן בעולמות העליונים, שבהם ממשיכים לשרר במידת מה אותם הבדלים. בפלנטה מבולבלת כאורנטיה כמעט ולא ניתנה להוויות המבריקות האלה הזדמנות הוגנת לפעול; ואולם, הן הינן הסוציולוגיות המיומנות והיועצות האתניות הנבונות של הרקיע הראשון.

עליכם לשקול את ההצהרה על אודות "הרקיע" ועל אודות "רקיע הרקיעים". הרקיע שאליו התייחסו מרבית נביאיכם הינו הראשון שבעולמות העליונים של המערכת המקומית. כאשר דיבר השליח על כך כי "לוקח לרקיע השלישי", הוא התייחס לאותה התנסות שבה ניתק המכוון שלו בעת שנתו ובמצב בלתי-שגרתי זה הוא עבר לעולם העליון השלישי מבין השבעה. כמה מחכמים חזו בעיני רוחם את הרקיע הגדול יותר, את "שמי השמים", אשר שבעת העולמות העליונים היוו בהתנסות זו אך ורק את החלק הראשון; החלק השני – ירושם; החלק השלישי – עדנטיה ולוויניה; החלק הרביעי – סאלווינגטון וספירות החינוך הסובבות אותו; החלק החמישי – אוורסה; החלק השישי – האוונה; ואילו החלק השביעי – פרדיס.

3. מתכננות דעת. שרפים אלה מסורות לבנייתן היעילה של קבוצות של הוויות מורונטיות ולארגון עבודתן של אלה בעולמות העליונים. הן הינן הפסיכולוגיות של הרקיע הראשון. לרוב המחלקה הייחודית הזו של שרפים סועדות הייתה התנסות קודמת כמלאכיות שומרות של ילדי הזמן, אך בני-חסותן לא הצליחו, מסיבה כזו או אחרת, להופיע כאישיות בעולמות העליונים,

486.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

486.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

486.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

486.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

486.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

486.23 (553.4) You should consider the statement about "heaven" and the "heaven of heavens." The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being "caught up to the third heaven," he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, "the heaven of heavens," of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusalem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

486.24 (553.5) 3. *Mind Planners.* These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of

או ששרדו באופן אחר הודות לטכניקת ההיתוך עם רוח.

זוהי משימתן של מתכננות הדעת ללמוד את טיבן, את התנסותן ואת מעמדם של נשמות-המכוון אשר עוברות דרך העולמות העליונים, ולאפשר את חלוקתן לקבוצות התפתחות ולקבוצות משימה. ואולם, מתכננות דעת אלה אינן זוממות, מתפעלות או מנצלות בדרך אחרת כלשהי את בורותם או את מגבולותיהם האחרות של תלמידי העולמות העליונים. הן הוגנות לגמרי וצודקות לחלוטין. הן מכבדות את רצונכם המורונטי אשר זה עתה מולד; הן מחשיבות אתכם כהוויות רצוניות עצמאיות, והן מבקשות לעודד את התפתחותכם ואת התקדמותכם המהירות. כאן אתם ניצבים פנים-אל-פנים אל מול חברים אמת ויועצות מבינות, מלאכיות אשר באמת ובתמים יכולות לסייע בעדכם "לראות אתכם עצמכם כפי שאחרים רואים אתכם" ו"לדעת את עצמכם כשם שיודעות אתכם המלאכיות".

ואפילו באורנטיה, מלמדות שרפים אלה את האמת הנצחית: אף אם דעתכם שלכם אינה משרתת אתכם כראוי, ביכולתכם להחליפה בדעתו של ישוע מנצרת, אשר לעולם משרתת אתכם כראוי.

4. יועצות מורונטיות. סועדות אלה מקבלות את שמן משום שהן מוצבות ללמד, להנחות ולייעץ לבני התמותה השורדים אשר מקורם בעולמות האנושיים, נשמות המצויות במעבר אל בתי הספר הגבוהים יותר של מטה המערכת. הן הינן המורות של אלו המבקשים להבין את האיחוד ההתנסותי של רמות החיים המסתעפות, אלו המנסים למזג את המשמעויות ולאחד את הערכים. זהו תפקידה של הפילוסופיה בחיי בן התמותה, ותפקידה של המוטה בספירות המורונטיות.

מוטה הינה יותר מאשר פילוסופיה עליונה; יחסה של המוטה אל הפילוסופיה הינו כיחס של שתי עיניים אל עין אחת; למוטה יש אפקט סטריאוסקופי על משמעויות ועל ערכים. אם תרצו, האדם החומרי רואה את היקום כמו בעין אחת בלבד – שטוח. תלמידי העולמות העליונים רוכשים פרספקטיבה קוסמית – עומק – בכך שהם מוסיפים את ההבחנות של החיים המורונטיים על-גבי אלה של החיים הפיזיים. והם מסוגלים להביא את נקודות המבט החומרית והמורונטית לידי מיקוד אמיתי במידה רבה באמצעות הסעד הבלתי-נלאה של יועצותיהם השרפיות, אשר מלמדות את תלמידי העולמות העליונים ואת המתקדמים המורונטיים בסבלנות כה רבה. רבות מן היועצות המחנכות של סדר השרפיות העליון החלו את נתיבותיהן כיועצות לנשמות בנות התמותה של הזמן אשר זה עתה השתחררו.

5. טכנאיות. אלה הן השרפים אשר מסייעות בידי מרקיעים חדשים להתאים את עצמם לסביבה החדשה והמוזרה יחסית של הספירות המורונטיות. החיים בעולמות המעבר דורשים

Spirit fusion.

486.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you "to see yourself as others see you" and "to know yourself as angels know you."

486.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

486.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors*. These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

486.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

486.29 (554.3) 5. *Technicians*. These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds

מגע ממשי עם האנרגיות ועם החומרים הן של הרמה החומרית והן של הרמה המורנטית, וכן, במידה מסוימת, עם המציאויות הרוחניות. מרקיעים חייבים להתאים עצמם לכל רמה מורונטית חדשה, ובכל אלו הם מסתייעים רבות בידי השרפים הטכנאיות. שרפים אלה משמשות כמקשרות למפקחי הכוח המורונטיים ולבקרי המאסטר הפיזיים, והן פועלות באופן נרחב כמנחותיהם של עולי-הרגל המרקיעים באשר לטיבן של אותן האנרגיות אשר נעשה בהן שימוש בספירות המעבר. הן משמשות כחוצות-חלל לעת חירום ומבצעות תפקידים שגרתיים ומיוחדים רבים אחרים.

6. רְשָׁמִיּוֹת-מִוֹרֹת. שרפים אלה הן הרושמות את הפעולות אשר מתרחשות באזורי הגבול שבין הרוחני לפיזי, את מערכות היחסים שבין המלאכיות לבין בני האדם, ואת הפעולות המורונטיות במחוזות היקום הנמוכים יותר. הן אף משמשות כמנחות בנוגע לטכניקות היעילות והמועילות של רישום עובדות. באיטוף התבוני ובתיאום של נתונים אשר מתקיים ביניהם קשר יש מן האמנות, ואמנות זו מוגבהת באמצעות שיתוף הפעולה עם האומנים השמימיים, ואפילו בני התמותה המרקיעים מתקשרים באופן זה לשרפים הרשמיים.

הרשמיים של כלל הסדרים השרפיים מקדישות פרק זמן מסוים לשם חינוכם ואימונם של המתקדמים המורונטיים. נאמנות מלאכיות אלה של עובדות הזמן הינן המדריכות האידיאליות של כל התרים אחר עובדות. בטרם תעזבו את ירושם, תתוודעו באופן מעמיק למדי להיסטוריה של שטניה ושל 619 העולמות המיושבים שלה, וחלק גדול מן הסיפור הזה יוקנה לכם על-ידי הרשמיים השרפיים.

המלאכיות האלה כולן מצויות בשרשרת הרשמיים המשתרעת מן הנאמנות הנמוכות ביותר ועד לאלה הגבוהות ביותר, השומרות על עובדות הזמן ועל אמיתות הנצח. ביום מן הימים, הן תלמדנה אתכם לבקש אמת כמו גם עובדות, להרחיב את נשמתכם כמו גם את דעתכם. ואפילו כעת עליכם ללמוד להרוות את צימאונן של גן לבכם, ובנוסף לכך לחפש אחר החולות היבשים של הידע. משהלקח נלמד הצורות הינן חסרות ערך. אין אפרוח אשר בקע ללא קליפה, אך כל קליפה הינה חסרת-ערך לאחר שהאפרוח בקע. ואולם, לעיתים השגיאה גדולה כל-כך, עד אשר תיקונה באמצעות התגלות תהא קטלנית בעבור אותן אמיתות המגיחות לאיטן ואשר הינן הכרחיות על-מנת למוטט אותה באופן התנסותי. כאשר לילדים יש אידיאלים משלהם, אל תעקרו אותם; תנו להם לגדול. ובעודכם לומדים כיצד לחשוב כמבוגרים, שומה עליכם כי תלמדו גם להתפלל כילדים.

החוק הינו החיים עצמם ולא הוראות ההתנהגות של החיים. הרוע הינו העבירה על החוק, ולא הפרת חוקי ההתנהגות הנוגעים לחיים, אשר הינם החוק. דבר-שקר אינו תלוי בדרך הסיפור של הדברים, אלא הינו דבר-מה הנאמר במחשבה תחילה כסילוף של אמת.

entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

486.30 (554.4) 6. Recorder-Teachers. These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

486.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusalem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

486.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

486.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures

יצירתן של תמונות חדשות מתוך עובדות ישנות, האופן שבו מיוצגים מחדש חיי ההורים בחיי צאצאיהם – אלו הן כיבושיה האמנותיים של האמת. צילה של שיערה מסתובבת, אשר נהגה בכוונה תחילה לצורך מסולף, העיוות או הסילוף הקטן ביותר של מה שמהווה עיקרון – אלו מהווים דבר-שקר. ואולם, הפקטש לאמת אשר הפכה לעובדה, אמת מאובנת, טבעת הברזל של מה שמכונה האמת-שאינה-משתנה, מעוות את האדם ומשמרת אותו במעגל סגור של עובדות קרות. אדם עשוי להיות צודק מן הבחינה הטכנית בכל הנוגע לעובדות, אך לשגות לנצח באשר לאמת.

7. סגל המילואים של הסועדות. בעולם העליון הראשון מוחזק סגל גדול של כלל הסדרים של שרפי המעבר. בסמוך לשומרות הגורל, סועדות מעבר אלה הן הקרובות ביותר לבני האדם מבין כל סדרי השרפים, וברבים מרגעי הפנאי שלכם אתם תבלו עמן. המלאכיות מתענגות על השירות, ולעיתים, כאשר הן אינן מוצבות למשימה, הן משרתות כמתנדבות. נשמות רבות של בני-תמותה מרקיעים התלקחו לראשונה באש האלוהית של הרצון-לשרת הודות לחברות אישית עם השרתיות המתנדבות של סגל המילואים השרפי.

מִקֵּן תלמדו להניח ללחץ לפתח יציבות ודאיות; להיות נאמנים ונכונים, ויחד עם זאת – עליזים; לקבל אתגרים ללא תלונות, ולעמוד אל מול קשיים וחוסר-ודאיות ללא מורא. הן תשאלנה אתכם: אם תפלו, האם תקומו עזים ללא חת לנסות מחדש? ואם תצליחו, האם תשמרו על שיקול דעת מאוזן – גישה מיוצבת ורוחנית – לאורך כל מאמץ במאבק הארוך לשבירת אזיקי רפיון חומר, להשגת החופש שבקיום הרוחני?

כבני-תמותה ממש, גם מלאכיות אלה רשמו לעצמן אכזבות רבות, והן תצבענה בפניכם על כך שלעיתים האכזבות המאכזבות ביותר שלכם הן אלה אשר הפכו להיות הברכות הגדולות ביותר. לעיתים זריעת הזרע מחייבת את מותו, מותן של תקוותיכם העמוקות ביותר, בטרם הוא יוכל להיוולד מחדש ולהניב את פירות החיים החדשים וההזדמנות החדשה. ומִקֵּן אתם תלמדו לסבול פחות מן הצער ומן האכזבה, ראשית, בכך שתתכננו פחות תכניות אישיות אשר מערבות אישיות אחרות, ולאחר-מכן, בכך שתקבלו את מנת חלקכם לאחר שבצעתם את חובתכם נאמנה.

אתם תלמדו כי כאשר אתם לוקחים את עצמכם ביתר רצינות, אתם מעמיסים על עצמכם נטל נוסף ומקטינים את סיכויי ההצלחה. דבר לא יכול להיות חשוב יותר מן העבודה בספירת המעמד שלכם – בעולם הזה או בעולם הבא. עבודת ההכנה לספירה הגבוהה יותר חשובה מאוד, אך דבר אינו משתווה בחשיבותו לעבודה בעולם שבו אתם חיים בפועל. ואולם, אף כי העבודה חשובה, העצמי אינו חשוב. כאשר אתם מרגישים חשובים, אתם מאבדים אנרגיה

out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

486.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

486.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

486.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

486.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity

לשחיקה של כבוד האגו, וכך נותרת מעט אנרגיה לביצוע העבודה. החשיבות-העצמית, ולא העבודה, היא אשר מרוקנת את היצורים הבלתי-בשלים; הגורם העצמי הוא אשר מרוקן, ולא המאמץ הנדרש להישג. אם אינכם הופכים לבעלי חשיבות-עצמית, אתם יכולים לעשות עבודה חשובה; אם תניחו את עצמכם בצד, תוכלו לעשות כמה דברים באותה קלות שבה אתם עושים דבר אחד. הגיון הינו נינוח; המונטוניות היא אשר שוחקת ומרוקנת. יום רודף יום ודומה למשנהו – נותרים אך החיים או חלופת המוות.

7. מוֹרֹנְטִיָּה מוֹרֹנְטִיָּה

מישוריה הנמוכים יותר של המוטה המורונטית מתאחדים ישירות עם הרמות הגבוהות יותר של הפילוסופיה האנושית. בעולם העליון הראשון נהוג ללמד את התלמידים הפחות מתקדמים באמצעות טכניקת ההקבלה; במילים אחרות, בעמודה אחת מוצגים המושגים הפשוטים יותר של משמעויות המוטה, ובעמודה שכנגד מצוטטות הטענות המקבילות של הפילוסופיה בת התמותה.

לא מזמן, בעת ביצוע משימה בעולם העליון הראשון של שטניה, נפלה לידי ההזדמנות לצפות בשיטת לימוד זו; ואף כי אינני מורשה להציג את תוכן המוטה של השיעור, רשאי אני לרשום את עשרים-ושמונה הטענות של הפילוסופיה האנושית אשר בהן עשה שימוש המורה המורונטי הזה כחומר תיאורי אשר נועד לסייע בעד שוכניו החדשים של עולם עליון זה במאמציהם המוקדמים לתפוש את חשיבות המוטה ואת משמעותה. ההדגמות של הפילוסופיה האנושית היו אלה:

1. הדגמה של כישור ייחודי איננה מצביעה על רכישתה של יכולת רוחנית. פקחות אינה תחליף לאופי אמיתי.

2. מעטים האנשים אשר חיים על-פי האמונה שבאמת מפעמת בקרבם. פחד בלתי-הגיוני הינו תרמית-על אינטלקטואלית המופעלת על הנשמה בת התמותה המתפתחת.

3. לא ניתן לחרוג מן הקיבולות הטבעיות; מיכל בן חצי ליטר לעולם לא יוכל להכיל ליטר. לא ניתן לאלץ את המושג הרוחני באופן מכני לתוך תבנית הזיכרון החומרית.

4. רק בני-תמותה מועטים מעזים למשוך את סכום האשראי הניתן לאישיות כסעדם המשולב של הטבע ושל החסד. למעשה, מרבית הנשמות העניות הינן עשירות באמת, אך הן מסרבות להאמין בכך.

5. קשיים עשויים לאתגר את הבינוניים ולהביס את הפחדנים, ואולם הם רק ממריצים את בני האמת של הגבוהים ביותר.

6. ליהנות מן הזכות בלא ניצול לרעה, להיות חופשיים מבלי לפרוק-עול, להיות בעלי עוצמה

so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MORONTIA MOTA

^{487.1 (566.1)} The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

^{487.2 (566.2)} Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

^{487.3 (566.3)} 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

^{487.4 (566.4)} 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

^{487.5 (566.5)} 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

^{487.6 (566.6)} 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

^{487.7 (566.7)} 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

^{487.8 (566.8)} 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement

ולסרב בהתמדה לנצלה למטרות של הגדלה-
עצמית – כל אלו הינם סממניה של ציוויליזציה
גבוהה.

7. תאונות עיוורות ובלתי-צפויות אינן
מתרחשות בקוסמוס. ואף ההוויות השמימיות
אינן מסייעות בעד ההוויה הנמוכה יותר אשר
מסרבת לנהוג על-פי אור האמת שלה.

8. לא תמיד יניב המאמץ שמחה, אך לא
יתכן אושר ללא מאמץ אינטליגנטי.

9. הפעולה משיגה כוח; המתינות מתבטאת
בסופו של דבר בקסם.

10. היושרה פורטת על נימי ההרמוניה של
האמת, והמנגינה רוטטת ברחבי היקום, ואפילו
עד לכדי הכרה על-ידי האינסופי.

11. החלשים מסתפקים בהחלטות ואילו
החזקים פועלים. החיים אינם אלא יום עבודה –
עשו אותו היטב. הפעולה היא שלמך; התוצאות –
של האל.

12. הסבל הגדול ביותר ביקום הינו לא
לכאוב לעולם. בני התמותה לומדים בינה מהי אך
ורק באמצעות התנסות במצוקה.

13. ניתן להבחין בכוכבים באופן המיטבי
מתוך הבידוד הלבדי של מעמקי ההתנסות, ולא
מפסגות ההרים המוארות והנהלות.

14. עורר את תאבונם של רעך לאמת; עוז
עצה רק כאשר התבקשת לעשות כן.

15. העמדת הפנים הינה הניסיון המגוחך
של הבור להראות נבון, הניסיון של הנשמה
העקרה להידמות כעשירה.

16. לא תוכלו להבחין באמת הרוחנית עד
אשר תתנסו בה בהרגשה, ובאמיתות רבות לא
ניתן לחוש אלא בעת צרה.

17. השאפתנות מסוכנת עד אשר חוברתה
במלואה. לא רכשתם באמת מידה טובה כלשהי
עד אשר מעשיכם הפכו אתכם ראויים לה.

18. חוסר-סבלנות הינו רעל רוח; הכעס הינו
כאב הנזרקת לקן צרעות.

19. חובה לנטוש את החרדה. האכזבות
שהכי קשה להתמודד עמן הן אלה אשר לעולם
לא תגענה.

20. רק משורר יוכל להבחין בשירה בפרוזה
הרגילה של הקיום השגרתי.

21. המשימה הגבוהה ביותר של כל אמנות
הינה לרמוז, באמצעות האשליות שלה, על
מציאות גבוהה יותר ביקום ולגבש את רגשות
הזמן לכדי מחשבת הנצח.

22. הנשמה המתפתחת איננה הופכת
לאלוהית הודות למה שהיא עושה, אלא הודות
למה שהיא חותרת לעשות.

23. המוות לא הוסיף מאום לחזקה

— these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the

האינטלקטואלית או למתת הרוחני, אך הוא הוסיף למעמד ההתנסותי את מודעות ההישרדות.

24. גורל הנצח נקבע רגע אחר רגע על-ידי ההישגים של חיי היומיום. הפעולות של היום הן הגורל של המחר.

25. הגדולה אינה טמונה כה רבות ברכישת של כוח כמו בשימוש הנכון והאלוהי בכוח שכזה.

26. ידע נרכש רק הודות לשיתוף; הוא נשמר הודות לתבונה והופך לחברתי הודות לאהבה.

27. קידמה דורשת את התפתחות האידיבידואליות; הבינוניות מבקשת להנציח עצמה בסטנדרטיזציה.

28. עוצמת המגננה הווכחנית של כל טיעון עומדת ביחס הפוך לאמת שבו.

כזו היא עבודתם של המתחילים של העולם העליון הראשון, בעוד שהתלמידים המתקדמים יותר אשר בעולמות המאוחרים יותר רוכשים מומחיות ברמות הגבוהות יותר של הבונות הקוסמית ושל המוטה המורונטית.

intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

487.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

487.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

487.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

487.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

487.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

487.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. המתקדמים המורונטיים

למן הרגע שבו סיימו את לימודם בעולמות העליונים ועד להשגת מעמד רוח בנתיבת יקום-העל, מכונים בני התמותה המרקיעים מתקדמים מורונטיים. המעבר שלכם דרך חיי אזור הגבול הנהדרים הללו תהא חוויה בלתי-נשכחת, בבחינת זיכרון קסום. זהו השער האבולוציוני המוביל אל חיי רוח ולבסוף אל הישג מושלמות היצור, אשר באמצעותו משיגים המרקיעים את יעד הזמן – מציאת האל בפרדיס.

קיימת תכלית מובחנת ואלוהית בכלל התוכנית המורונטית הזו ובתוכנית הרוחנית העוקבת של התקדמות בני התמותה, בבית-ספר יקומי זה של אימון בעבור היצורים המרקיעים. בהתאם לתכנון הבוראים, מקבלים יצורי הזמן הזדמנות מדורגת לרכוש מומחיות בפרטי תפעול וניהול של היקום המקיף, וקורס אימון ממושך זה מתבצע באופן המיטיב כאשר בן התמותה השורד מטפס בהדרגה ומשתתף בפועל בכל שלב ושלב של הטיפוס.

לתוכנית ההישרדות של בני התמותה קיימת מטרה מעשית ומועילה; אינכם נהנים מכל העבודה האלוהית הזו ומן האימון המפרך הזה על-מנת שתשרדו אך ורק כדי ליהנות מאושר אינסופי ומקלות נצחית. מעבר לאופק של העידן האוניברסאלי הנוכחי חבוייה מטרה טרנסצנדנטאלית של שירות. אילו האלים תכננו

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

488.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

488.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

488.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy

רק לקחת אתכם לטיול מאושר ארוך ונצחי, הם וודאי לא היו הופכים את היקום כולו במידה רבה שכזו לבית ספר אחד עצום ופרטני של אימון מעשי, והם לא היו מבקשים כי חלק גדול מן הבריאה השמימית ישמש כמורים וכמנחים, ואז יבלו עידנים על-גבי עידנים בהנחייתכם, אחד-אחד, דרך בית הספר העצום הזה של האימון ההתנסותי. דומה כי ההוצאה אל הפועל של תוכנית ההתקדמות של בני התמותה הינה אחת מן העיסוקים הראשיים של היקום המאורגן הנוכחי, ורוב הסדרים של היצורים התבוניים הברואים, אשר למספרם אין חקר, עוסק במישרין או בעקיפין בקידומו של שלב כזה או אחר בתוכנית המדורגת של המושלמות.

בחותכם את סולם הקיום העולה של החיים מאדם בן-תמותה אל חיבוק האלוהות, אתם חיים למעשה את החיים של כל רמה ושלב אפשריים של הקיום כיצור שהפך למושלם, במגבלות העידן היקומי הנוכחי. מה שמצוי בין אדם בן-תמותה לבין סופיון של פרדיס חובק את כל מה שעשוי להימצא כעת – וזה כולל את כל מה שאפשרי כעת בעבור סדרי החיים התבוניים, יצורים סופיים אשר הפכו למושלמים. אם היעד העתידי של סופיון פרדיס הינו שירות ביקומים החדשים המצויים כעת במהלך בריאתם, אזי מובטח כי בבריאה חדשה ועתידית זו לא יהיו סדרי יצורים של הווית התנסותיות אשר חייהן יהיו שונים לחלוטין מאלו אשר חיו סופיונים בני-תמותה בעולם כלשהו כחלק מאימון ההרקעה שלהם, כאחד מן השלבים שבהתקדמותם הממושכת מן החיה אל המלאכית וממנה אל הרוח ומן הרוח אל האל.

[הוצג בידי רב-מלאכית מנבאדון.]

excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

^{4884 (588.2)} In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

^{4885 (588.3)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 49. העולמות המיושבים

050 ⇨

הספר של אורנטיה

048 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 49

העולמות המיושבים

סעיפים

מבוא

1. החיים הפלנטאריים
2. הטיפוסים הפיזיים הפלנטאריים
3. העולמות של הלא-נושמים
4. יצורים רצוניים אבולוציוניים
5. בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית
6. הקמלות מן הארץ

PAPER 49

THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

מבוא

מקורם וטיבם של כלל העולמות המיושבים בבני-תמותה הינו אבולוציוני. ספירות אלה הינן מחוזות הולדתם – הערש האבולוציוני – של הגזעים בני התמותה של הזמן והמרחב. כל חלק בחיי ההרקעה הינו בבחינת בית-ספר אמיתי של אימון בעבור שלב הקיום המצוי מייד לאחריו, ועובדה זו נכונה בעבור כל אחד משלבי ההרקעה המדורגת של האדם לעבר פרדיס; והיא נכונה באותה המידה ממש בעבור ההתנסות ההתחלתית כבני-תמותה בעולם אבולוציוני, כמו גם בעבור בית הספר הסופי של המלכי-צדקים אשר במטה היקום, בית ספר שאליו מגיעים בני-תמותה מרקיעים אך ורק מייד בטרם מעברם לתוכנית יקום-העל ובטרם השגת הקיום במעמד של רוח מדרגה-ראשונה.

באופן בסיסי, כלל העולמות המיושבים מקובצים לשם ניהול שמימי לכדי מערכות מקומיות; וכל אחת מאותן מערכות מקומיות מוגבלת לכאלף עולמות אבולוציוניים. מגבלה זו נקבעה בצו עתיקי היוםין, והיא נוגעת לפלנטות אבולוציוניות ממשיות אשר בהן חיים בני-תמותה בעלי מעמד הישרדותי. אין נכללים בקבוצה זו עולמות אשר התייצבו סופית באור ובחיים, ואף לא פלנטות המצויות בשלב הקדם-אנושי של התפתחות החיים.

INTRODUCTION

49.01 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49.02 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

שטניה עצמה הינה מערכת אשר יצירתה טרם נשלמה, והיא כוללת אך ורק 619 עולמות מיושבים. פלנטות שכאלה ממוספרות בהתאם לסדר רשימתן כעולמות מיושבים, כעולמות המיושבים על-ידי יצורים רצוניים. וכך ניתן לאורנטיה המספר 606 של שטניה, כלומר, העולם ה-606 במספר במערכת מקומית זו, היכן שהתהליך האבולוציוני הארוך של החיים הגיע אל שיאו עם הופעתן של הוויות אנושיות. קיימות שלושים-ושש פלנטות בלתי-מיושבות המתקרבות לשלב של מתת החיים, ובכמה מהן מתבצעות כעת ההכנות בעבור נשאי החיים. קיימות כמעט מאתיים ספירות המתפתחות כך שתהיינה מוכנות להשתלת חיים בטווח של מספר מיליוני השנים הבאות.

לא כל הפלנטות מתאימות לנשיאת חיים ברי-תמותה. הפלנטות הקטנות, שלהן מהירות סיבוב גבוהה סביב צירן, אינן מתאימות כלל לשמש כבתי גידול לחיים. בכמה מן המערכות הפיזיות של שטניה הפלנטות אשר סובבות סביב השמש המרכזית הינן גדולות מדי לשם מגורים, זאת משום שמסתן הגדולה מחוללת כבידה עריצה. לרבות מן הספירות הענקיות האלה יש לוויינים, לעיתים אף שישה או יותר, ולעיתים קרובות ממדיהם של ירחים אלו קרובים מאוד לאלו של אורנטיה, ועל-כן הינם אידיאליים כמעט למגורים.

העולם המיושב העתיק ביותר בשטניה, עולם מספר אחת, הינו אָנוּוָה, אחד מארבעים-וארבע הלוויינים הסובבים סביב פלנטה חשוכה ענקית, אך חשוף לאור המשתנה של שלוש שמשות סמוכות. אנווה הינה ציוויליזציה מפותחת המצויה בשלב מתקדם.

1. החיים הפלנטאריים

יקומי הזמן והמרחב מתפתחים בהדרגה; התקדמותם של החיים – הארציים או השמימיים – איננה שרירותית ואף אינה קסומה. לא תמיד ניתנת האבולוציה הקוסמית להבנה (חיזוי), אך היא לחלוטין איננה בחזקת תאונה.

היחידה הביולוגית של חיי החומר היא התא הפרוטופלאסמי, ההתאגדות המשותפת של אנרגיות כימיות וחשמליות, ושל אנרגיות בסיסיות אחרות. הנוסחאות הכימיות משתנות ממערכת למערכת, וטכניקת ההתרבות של התא החי שונה במקצת בכל יקום מקומי, ואולם, נשאי החיים משמשים לעולם כזרזים החיים המתחילים את התגובות הקדמוניות של חיי החומר; והם אלו אשר מדרבנים את מעגלי האנרגיה של החומר החי.

דמיון פיזי שורר בין כל העולמות במערכת מקומית; ואף-על-פי-כן, לכל פלנטה סולם חיים משלה, ואין בנמצא שני עולמות זהים לחלוטין במתת החיים של עולמות הצומח והחי אשר בהם. שינויים פלנטאריים אלו בטיפוס החיים של

49.0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number 606 of Satania, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49.0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49.0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49.1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49.1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49.1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result

המערכת מובעים מן ההחלטות של נשאי החיים. ואולם, הוויות אלה אינן גחמניות ואינן שגיניות; היקומים מתנהלים בהתאם לחוק ולסדר. חוקיו של נבאדון הינם הצווים האלוהיים של סאלווינגטון, ואילו סדר החיים האבולוציוני של שטניה מתואם עם התבנית האבולוציונית של נבאדון.

אף שהאבולוציה הינה החוק של ההתפתחות האנושית, התהליך עצמו שונה מאוד בעולמות השונים. לעיתים מאותחלים החיים במרכז אחד, ולעיתים בשלושה, כפי שאירע באורנטיה. לרוב, מקורם של החיים בעולמות האטמוספריים הוא בים, אך לא תמיד כך הוא; והדבר תלוי במידה רבה במעמדה הפיזי של הפלנטה. לנשאי החיים נתון שיקול דעת נרחב באשר לתפקידם כמאתחלי-חיים.

בהתפתחותם של החיים הפלנטאריים, לעולם מקדימה צורת הצומח את זו של החי, וזו מפותחת כמעט לחלוטין בטרם מתחילות התבניות של עולם החי להתבדל. כל סוגי בעלי החיים מתפתחים מקרב התבניות הבסיסיות הקודמות של ממלכת הצומח של הדברים החיים; הם אינם מאורגנים בנפרד.

שלבי ההתפתחות המוקדמים של החיים אינם תואמים לחלוטין את הדעה הרווחת הנוכחית שלכם. האדם בן התמותה אינו תוצר של תאונה אבולוציונית. קיימת מערכת מדויקת – חוק אוניברסאלי – אשר קובעת את התגוללותם של החיים הפלנטאריים בספירות החלל. הזמן וההתרחבות במספרים גדולים של מין מסוים אינם הגורמים השולטים. עכברים מתרבים הרבה יותר מהר מאשר פילים, ועדיין הפילים מתפתחים יותר מהר מעכברים.

תהליך ההתפתחות הפלנטארית הינו סדור ומבוקר. התפתחותם של אורגניזמים גבוהים יותר מתוך קבוצות החיים הנמוכות יותר איננה מקרית. לעיתים מתעכבת ההתקדמות האבולוציונית עקב השמדת קווי פלסמת חיים מועדפים מסוימים הנישאים בקרב מינים נבחרים. לעיתים קרובות נדרשים עידנים על-גבי עידנים על-מנת לתקן את הנזק אשר נגרם בשל האובדן של ערוץ עליון יחיד של תורשה אנושית. עם הופעתם של זנים נבחרים ועליונים אלו של פרוטופלסמה חיה, יש לשמור עליהם בקנאות ובתבונה. וברוב העולמות המיושבים, לפוטנציאלי החיים העליונים הללו ניתן ערך גבוה בהרבה מאשר זה אשר ניתן להם באורנטיה.

2. הטיפוסים הפיזיים הפלנטאריים

קיימת תבנית סטנדרטית ובסיסית של עולם הצומח והחי בכל מערכת. ואולם, לעיתים תכופות עומדים נשאי החיים אל מול הצורך להתאים את התבניות הבסיסיות האלה על-מנת שיהלמו את התנאים הפיזיים המשתנים אשר מולם הם ניצבים בעולמות החלל הרבים. הם מטפחים טיפוס מערכתי מוכלל של בן-תמותה,

from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (500:3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (500:4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (500:5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (500:6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (500:7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well

ואולם קיימים שבעה טיפוסים נבדלים, כמו גם אלפים על-גבי אלפים של ווריאנטים משניים של שבעת הטיפוסים השונים הבולטים הללו:

1. טיפוסים של אטמוספירה.
2. טיפוסים של יסודות.
3. טיפוסים של כבידה.
4. טיפוסים של טמפרטורה.
5. טיפוסים של חשמל.
6. טיפוסים של אנרגיה.
7. טיפוסים חסרי-שם.

המערכת של שטניה כוללת את כל הטיפוסים הללו וכן קבוצות ביניים רבות, וזאת למרות שחלק מהסוגים מיוצגים בצמצום רב.

1. הטיפוסים של האטמוספירה. ההבדלים הפיזיים בין עולמות היישוב של בני התמותה נקבעים בעיקר בהתאם לטיב האטמוספירה; השפעות אחרות התורמות להתבחנות הפלנטארית הינן מינוריות יחסית.

המעמד האטמוספרי הנוכחי של אורנטיה הוא אידיאלי כמעט לתמיכה באדם מן הטיפוס הנושם, ואולם הטיפוס האנושי ניתן לשינוי כך שיהיה מסוגל לחיות הן בפלנטות העל-אטמוספריות והן בפלנטות התת-אטמוספריות. שינויים מעין אלו כוללים גם את עולם החי, אשר משתנה באופן ניכר בספריות המיושבות השונות. סדרי עולם החי עוברים שינויים גדולים הן בעולמות התת-אטמוספריים והן בעולמות העל-אטמוספריים.

בסוגים האטמוספריים בשטניה, שניים-וחצי אחוזים לערך הינם תת-נושמים, כחמישה אחוזים הינם נושמי-על ומעל לתשעים-ואחד אחוזים הינם נושמי-ביניים; וכולם גם יחד מהווים תשעים-ושמונה אחוזים וחצי מכלל העולמות בשטניה.

הוויות מסוג הגזעים של אורנטיה מסוגות כנושמי-ביניים; אתם מייצגים את הסדר הנשימתי הממוצע או הטיפוסי של הקיום כבני-תמותה. אילו היו קיימים יצורים תבוניים בפלנטה בעלת אטמוספירה דומה לזו של שכנכם הסמוך, נוגה, הרי שהם היו משתייכים לקבוצת נושמי-העל; ואילו יצורים אשר היו שוכנים בפלנטה בעלת אטמוספירה דלילה כמו זו של שכנכם החיצוני, מאדים, היו מכונים תת-נושמים.

אילו בני-תמותה היו שוכנים בפלנטה נטולת אוויר, כדוגמת הירח שלכם, הם היו משתייכים לסדר נפרד של לא-נושמים. טיפוס זה מייצג התאמה יסודית או קיצונית לסביבה הפלנטארית, אשר אליה נתייחס בנפרד. בשיעורם מהווים הלא-נושמים את האחוז-וחצי הנותרים של העולמות בשטניה.

2. הטיפוסים של היסודות. הבחנות אלה

as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

49:22 (561.1) 1. Atmospheric types.

49:23 (561.2) 2. Elemental types.

49:24 (561.3) 3. Gravity types.

49:25 (561.4) 4. Temperature types.

49:26 (561.5) 5. Electric types.

49:27 (561.6) 6. Energizing types.

49:28 (561.7) 7. Unnamed types.

49:29 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:210 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:211 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:212 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:213 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:214 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:215 (561.14) 2. *The elemental types.* These

נוגעות ליחסם של בני-תמותה למים, לאוויר וליבשה, וקיימים ארבעה טיפוסים מובחנים של חיים תבוניים הנבדלים על-בסיס יחסם לבתי גידול אלו. הגזעים של אורנטיה משתייכים לסדר היבשתי.

יהא זה די בלתי-אפשרי בעבורכם לדמות את הסביבה השוררת בעולמות מסוימים במהלך העידנים המוקדמים שלהם. התנאים הבלתי-שגרתיים הללו מחייבים את בעל החיים המתפתח להישאר בחממת הגידול הימית שלו למשך תקופות ממושכות יותר מאשר בפלנטות המספקות סביבה יבשתית ואטמוספירת מסבירת-פנים בשלב מוקדם ביותר. ולהיפך, בעולמות מסוימים של נושמי-העל, כאשר הפלנטה איננה גדולה יתר-על-המידה, לעיתים מועיל הדבר לספק טיפוס בן-תמותה אשר יכול לנוע בקלות ברחבי האטמוספירה. לעיתים מצויים מעופפים אלו בין הקבוצות היבשתיות לבין הימיות, ובמידת מסוימת, לעולם הם חיים על-פני היבשה ולבסוף מתפתחים לכדי שוכני יבשה. ואולם, בעולמות מסוימים, הם ממשיכים לעופף במשך עידנים גם לאחר שהפכו להיות הוויות יבשתיות.

מדהים ומשעשע בו-זמנית לצפות בציוויליזציה המוקדמת של גזע אנושי פרימיטיבי הולבשת את צורתה, במקרה אחד באוויר ועל צמרות העצים, ובמקרה אחר – בתוך מימיהם הרדודים של אגנים טרופיים מוגנים, כמו גם בתחתית, בצדדים ועל חופיהם של הגנים הימיים הללו של הגזעים המוקדמים של ספירות יוצאות דופן אלה. ואפילו באורנטיה התקיימה תקופה ארוכה שבה שמר על עצמו האדם הפרימיטיבי וקידם את הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו תוך חיים בעיקר על צמרות העצים, ממש כפי שעשו האבות הקדומים של שוכני העצים. ועל אורנטיה, עדיין יש לכם קבוצה של יונקים זעירים (משפחת העטלפים) אשר מנווטים את דרכם באוויר, וכן שוכני-ים כדוגמת כלבי הים והלווייתנים, אשר משתייכים אף הם למשפחת היונקים.

בשטניה, מקרב הטיפוסים של היסודות, שבעה אחוזים הינם מים, עשרה אחוזים הינם אוויר, שבעים אחוזים הינם אדמה ושלושה-עשר אחוזים הם מטיפוס משולב אדמה-אוויר. ואולם, התאמות אלה של יצורים תבוניים מוקדמים אלו אינם בבחינת דגים אנושיים ואף לא ציפורים אנושיות. הם משתייכים לטיפוסים האנושיים והקדם-אנושיים, ואינם לא דגי-על ולא ציפורים מהוללות, אלא בני תמותה בבירור ובמובחן.

3. הטיפוסים של הכבידה. הודות לשינוי בתוכן היצירתי, נבנות הוויות תבוניות כך שתוכלנה לפעול באופן חופשי הן בספירות קטנות מאורנטיה והן בספירות גדולות ממנה, ובכך הן מותאמות, במידותיהן, לכבידה של אותן פלנטות אשר אינן בעלות גודל וצפיפות אידיאליים.

טווח הגבהים של הטיפוסים הפלנטאריים השונים של בני התמותה משתנה, כאשר הממוצע בנבאדון עומד על מעט יותר משני

differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

492:16 (561:15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreaters, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

492:17 (562:1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

492:18 (562:2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

492:19 (562:3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

492:20 (562:4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are

מטרים. כמה מן העולמות הגדולים יותר מאוכלסים בהוויות המיתמרות לגובה של כשבעים וחמישה סנטימטרים בלבד. גובהם של בני התמותה נע מכאן ומעלה, דרך הגבהים הממוצעים בפלנטות בעלות הגודל הממוצע, ועד לשלושה מטרים לערך בפלנטות המיושבות הקטנות יותר. בשטניה קיים אך ורק גזע אחד אשר גובהו מתחת למטר ועשרים. עשרים אחוזים מן העולמות המיושבים של שטניה מאוכלסים בבני-תמותה מטיפוסי הכבידה המותאמים אשר שוכנים בפלנטות הגדולות יותר והקטנות יותר.

4. הטיפוסים של הטמפרטורה. ניתן לברוא הוויות חיות אשר מסוגלות לעמוד הן בטמפרטורות גבוהות הרבה יותר והן בטמפרטורות נמוכות הרבה יותר מטווח החיים של גזעי אורנטיה. קיימים חמישה סדרים מובחנים של הוויות, כפי שאֵלה מסאוגות בהתייחס למנגנוני וויסות הטמפרטורה. בסולם זה מסאוגים הגזעים של אורנטיה בדרגה מספר שלוש. שלושים אחוזים מעולמות שטניה מאוכלסים בגזעים מן הטיפוסים המותאמים לטמפרטורה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטווחי הטמפרטורה הגבוהים יותר, שמונה-עשר אחוזים לטווחי הטמפרטורה הנמוכים יותר; זאת ביחס לאורנטיה, אשר פועלת בקבוצת הביניים של הטמפרטורה.

5. הטיפוסים של החשמל. ההתנהגות החשמלית, המגנטית והאלקטרונית של העולמות הינה מגוונת באופן ניכר. קיימים עשרה תכנים של חיים של בני-תמותה אשר תוכננו באופן מגוון על-מנת לעמוד בפני האנרגיות השונות של הספירות. עשרת הגיונים הללו אף מגיבים באופנים שונים קמעה לקרינים הכימיות של אור השמש הרגיל. ואולם, השינויים הפיזיים הקלים הללו אינם משפיעים כהוא זה על החיים האינטלקטואליים או הרוחניים.

מבין הקבוצות החשמליות של החיים בני התמותה, כמעט עשרים-ושלושה אחוזים משתייכים למחלקה מספר ארבע, זו של הקיום מן הטיפוס המצוי באורנטיה. הטיפוסים הללו נחלקים כדלקמן: מספר 1, אחוז אחד; מספר 2, שני אחוזים; מספר 3, חמישה אחוזים; מספר 4, עשרים-ושלושה אחוזים; מספר 5, עשרים-ושבע אחוזים; מספר 6, עשרים-וארבע אחוזים; מספר 7, שמונה אחוזים; מספר 8, חמישה אחוזים; מספר 9, שלושה אחוזים; מספר 10, שני אחוזים – באחוזים שלמים.

6. הטיפוסים של האנרגיה. לא כל העולמות דומים באופן שבו נקלטת בהם אנרגיה. לא בכל העולמות המיושבים יש אוקיינוס אטמוספרי אשר הולם את החלפת הגזים הנשימתית, כפי שהמצב הינו באורנטיה. במהלך התקופות המוקדמות והמאוחרות של פלנטות רבות, הוויות מן הסדר הנוכחי שלכם אינן מסוגלות להתקיים; וכאשר הגורמים הנשימתיים של פלנטה הינם גבוהים מאוד או נמוכים מאוד, אך כל תנאי-הקדם האחרים לחיים תבוניים הינם הולמים, לעיתים מבססים נשאי החיים על עולמות שכאלו

peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:221 (562:5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:222 (562:6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:223 (562:7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:224 (563:1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings

צורה מותאמת של קיום בר-תמותה, הוויות אשר מסוגלות לקיים את חילופי תהליכי החיים שלהן במישרין תוך שימוש באנרגיית-אור ובאמצעות התמרות כוח ממקור ראשון של בקרי המאסטר הפיזיים.

קיימים שישה סדרי תזונה שונים בעולם החי ובקרב בני התמותה: תת-הנושמים משתמשים בהזנה מן הטיפוס הראשון, שוכני הים בשני, ואילו נושמי-הביניים בשלישי, כבאורנטיה. נושמי-העל משתמשים בקליטת אנרגיה מן הטיפוס הרביעי, בעוד שהלא-נושמים עושים שימוש בטיפוס החמישי של ההזנה ושל האנרגיה. הטכניקה השישית של קליטת אנרגיה מוגבלת ליצורים האמצעיוניים.

7. הטיפוסים חסרי-השם. בחיים הפלנטאריים קיימים ווריאנטים פיזיים רבים אחרים; ואולם, כל ההבדלים הללו הם אך עניינים של שינויים אנטומיים, הבחנות פיזיולוגיות והתאמות אלקטרו-כימיות. הבחנות שכאלה אינן נוגעות לחיים האינטלקטואליים או לחיי הרוח.

3. העולמות של הלא-נושמים

מרבית הפלנטות המיושבות מאוכלסות בהוויות תבוניות מן הטיפוס הנושם. ואולם, קיימים גם סדרים של בני-תמותה אשר מסוגלים לחיות בעולמות שבהם יש רק מעט אוויר או שאין בהם אוויר כלל. שיעור העולמות המיושבים באורונטון מטיפוס זה עומד על מעט פחות משבעה אחוזים. בנבאדון שיעור זה עומד על פחות משלושה אחוזים. בשטניה כולה קיימים רק תשעה עולמות מעין אלו.

קיימים כל-כך מעט עולמות מיושבים מן הטיפוס הבלתי-נושם בשטניה משום שמזרז זה של נורלטיאדק – אשר אורגן יחסית לאחרונה – עדיין שופע גופי חלל מטאוריים; ועולמות נעדרי אטמוספירה של חיכוך-מגן נתונים להפגזה תמידית של נוודים אלו. אפילו כמה מוכבי השביט עשויים מנחילים של מטאורים, אך ככלל הם הינם גופי חומר מפוצלים קטנים יותר.

מיליונים על-גבי מיליונים של מטאוריטים חודרים מדי יום את האטמוספירה של אורנטיה, והם מגיעים במהירות של כמעט מאתיים מיל לשנייה. בעולמות הבלתי-נושמים חייבים הגזעים המתקדמים לפעול רבות על-מנת להגן על עצמם מן הנזק של המטאורים, והם מייצרים מתקנים חשמליים הפועלים על-מנת לאגל את המטאורים או להסיט אותם ממסלולם. ובני גזעים אלו ניצבים בפני סכנה גדולה כאשר הם יוצאים אל מעבר לאזורים המוגנים הללו. עולמות אלו אף סובלים מסערות חשמליות הרסניות מטבע שאינו ידוע באורנטיה. בעתות מעין אלה של תנודות אנרגטיות עצומות חייבים התושבים לתפוס מחסה במבני הבידוד המיוחדים שלהם.

החיים בעולמותיהם של הבלתי-נושמים הינם שונים לחלוטין מאלו הנהוגים באורנטיה.

who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:225 (563:2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:226 (563:3) 7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:31 (563:4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:32 (563:5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:33 (563:6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:34 (563:7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The

הבלתי-נושמים אינם אוכלים מזון או שותים מים כפי שעושים הגזעים של אורנטיה. תגובות המערכת העצבית, מנגנוני וויסות החום וחילוף החומרים של האנשים המיוחדים הללו שונים באופן קיצוני מהפונקציות הדומות בבני התמותה של אורנטיה. כמעט כל פעולת חיים, למעט ההתרבות, היא שונה; ואפילו שיטות הרבייה הינן שונות במידת מה.

בעולמות הבלתי-נושמים המינים של עולם החי שונים בתכלית השינוי מאלו המצויים בפלנטות בעלות אטמוספירה. תוכנית החיים של היעדר-הנשימה שונה מטכניקת הקיום השוררת בעולם בעל אטמוספירה; ואפילו בהישרדות נבדלים אנשיהם, בהיותם מועמדים להיתוך-עם-רוח. ואף-על-פי-כן, הוויות אלה נהנות מן החיים ועוסקות בפעילויות של העולמות במידה רבה עם אותם ניסיונות ושמוחות שחווים בני התמותה החיים בעולמות בעלי אטמוספירה. באופיים ובדעתם הבלתי-נושמים אינם נבדלים מטיפוסים אחרים של בני תמותה.

אתם תתעניינו מאוד באורח החיים הפלנטארי של בני התמותה מטיפוס זה, הואיל וגזע כזה של הוויות שוכן בספירה המצויה בקרבה רבה לאורנטיה.

4. יצורים רצוניים אבולוציוניים

קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה של העולמות השונים, ואפילו בקרב אלו המשתייכים לאותם טיפוסים אינטלקטואליים ופיזיים, ואולם כל בני התמותה המתקבדים ברצון הינם בעלי-חיים זקופים, הולכי על שניים.

קיימים שישה גזעים אבולוציוניים בסיסיים: שלושה ראשיים – אדום, צהוב וכחול; ושלושה משניים – כתום, ירוק ואינדיגו. ברוב העולמות המיושבים קיימים כל הגזעים הללו, ואולם ברבות מן הפלנטות שבהן שוכנות הוויות בנות שלושה-מוחות שוכנים אך ורק שלושת הטיפוסים הראשיים. גם בכמה מערכות מקומיות מסוימות קיימים רק שלושת הגזעים הללו.

בממוצע, בני האדם ניחנים בשניים-עשר חושים פיזיים מיוחדים, זאת למרות שהחושים המיוחדים של בני התמותה בעלי-שלושת-המוחות משתרעים מעט מעבר לאלו של הטיפוסים בעלי מוח אחד ובעלי-שני-מוחות; והם יכולים לראות ולשמע הרבה יותר מאשר הגזעים של אורנטיה.

על-פי-רוב נולדים התינוקות אחד-אחד, כאשר לידות של יותר מתינוק אחד הינן בחזקת יוצאות-מן-הכלל; וכן חיי המשפחה הינם אחידים למדי בפלנטות מכל הטיפוסים. השוויון בין המגדרים שורר בכל העולמות המתקדמים; הזכר והנקבה שווים זה לזה במתת הדעת ובמעמד הרוחני. איננו מחשיבים פלנטה ככזו אשר הגיחה זה מכבר מן הברבריות כל עוד מבקש אחד המינים לרדות באחר. היבט זה של התנסות היצורים תמיד משתפר מאוד לאחר

nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:35 (564:1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:36 (564:2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:41 (564:3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:42 (564:4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:43 (564:5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:44 (564:6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

הגעתם של בן ובת חומריים.

תחלופת עונות ושינויי טמפרטורה מתרחשים בכל הפלנטות שאותן מאירה ומחממת שמש. החקלאות הינה אוניברסאלית בכל העולמות בעלי האטמוספירה; עבודת האדמה הינה העיסוק האחד המשותף לכל הגזעים המתקדמים בכל הפלנטות מעין אלה.

כלל בני התמותה נאבקים בימיהם המוקדמים באויבים מיקרוסקופיים, כפי שאתם חווים זאת כעת באורנטיה, אף שאפשר כי אינכם חווים זאת באופן כה נרחב. משך החיים משתנה בין הפלנטות השונות ונע מעשרים וחמש שנים בעולמות הפרימיטיביים ועד לקרוב לחמש מאות שנה בעולמות המתקדמים והוותיקים יותר.

בני האדם כולם הינם יצורים חברתיים, הן כשבט והן כגזע. החלוקות האלה לקבוצות טבעיות במקור ובהרכב שלהם. נטיות כאלה עשויות לעבור התאמה רק באמצעות התקדמות הציוויליזציה וההפיכה ההדרגתית לרוחניים. הבעיות החברתיות, הכלכליות והשלטוניות של העולמות המיושבים משתנות בהתאם לגילן של הפלנטות ולשיעור שבו הן הושפעו מביקוריהם העוקבים של הבנים האלוהיים.

הדעת הינה המתת של הרוח האינסופית, והיא פועלת באופן דומה למדי בסביבות מגוונות. הדעת דומה בקרב בני-תמותה שונים בלא תלות בהבדלים מבניים וכימיים מסוימים המאפיינים את הטבע הפיזי של היצורים הרצוניים של המערכות המקומיות. ללא תלות בהבדלים פלנטאריים אישיים או פיזיים, החיים המנטאליים של כל סדרי בני התמותה הללו הינם דומים למדי, ונתיבותיהם המיידיות שלאחר המוות דומות מאוד זו לזו.

ואולם, לא תוכל הדעת בת התמותה לשרוד ללא הרוח האלמותית. דעתו של האדם הינה בת-תמותה; ורק מתת הרוח אלמותית היא. ההישרדות תלויה בהפיכה לרוחני באמצעות סעד המכוון – בהולדתה ובהתפתחותה של נשמה אלמותית; או לכל הפחות, מן ההכרח שלא תתפתח התנגדות למשימת המכוון להביא לידי התמרה רוחנית של הדעת החומרית.

5. בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית

יהא זה קשה למדי להציג כראוי את בני התמותה מן הסדרה הפלנטארית משום שאתם יודעים כה מעט על אודותיהם, ומשום שקיימת ביניהם שונות רבה כל-כך. מכל מקום, ניתן ללמוד על אודות יצורים בני-תמותה מנקודות מבט רבות, וביניהן הבאות:

1. התאמה לסביבה פלנטארית.
2. סדרות טיפוס-המוח.
3. סדרות קליטת-הרוח.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.

4. עידנים פלנטאריים-בני-תמותה.

5. סדרות של קרבה בין יצורים.

6. סדרות של היתוך-עם-מכוון.

7. שיטות המלטות מן הארץ.

הספירות המיושבות של שבעת יקומי העל מאוכלסות בבני-תמותה אשר מסווגים בה-בעת לאחת או ליותר מן הקטגוריות של שבע המחלקות המוכללות האלה של יצורים חיים אבולוציוניים. ואולם, אפילו הסיווגים המוכללים הללו אינם כוללים את האֶמְצֵעוּפִים, ואף לא צורות מסוימות אחרות של חיים תבוניים. העולמות המיושבים, כפי שהוצגו במסמכים אלו, מאוכלסים ביצורים בני-תמותה, ואולם קיימות גם צורות חיים אחרות.

1. התאמה לסביבה פלנטארית. מנקודת המבט של התאמת חיי היצורים לתנאי הסביבה של הפלנטה, קיימות שלוש קבוצות כלליות של עולמות מיושבים: קבוצת ההתאמה השגרתית, קבוצת ההתאמה הקיצונית והקבוצה הניסיונית.

ההתאמות הרגילות לתנאי הסביבה הפלנטאריים מצייתות לתבניות הפיזיות הכלליות אשר נדונו לעיל. עולמותיהם של הלא-נושמים מאופיינים בהתאמות היסודיות או הקיצוניות, ואולם בקבוצה זו נכללים גם טיפוסים אחרים. לרוב מותאמים העולמות הניסיוניים באופן אידיאלי לצורות החיים הטיפוסיות, ובפלנטות שכאלה, המהוות אחת מתוך כל עשר, מנסים נשאי החיים לייצר וואריאציות מועילות בתכנוני החיים הסטנדרטיים. מכיוון שעולמכם הינו פלנטה ניסיונית, הוא נבדל מאוד מן הפלנטות אחיותיו אשר בשטניה; צורות חיים רבות אשר הופיעו באורנטיה לא תמצאנה במקומות אחרים; ובדומה לכך, נעדרים מן הפלנטה שלכם מינים מצויים רבים.

ביקום של נבאדון, כלל עולמות החיים-אשר-הותאמו מחוברים יחדיו באופן סדרתי ומהווים תחום מיוחד של עניינים ביקום אשר נתונה לו תשומת ליבם של המנהלים המוקצים לכך; וכל העולמות הניסיוניים הללו מפקחים תקופתית בידי סגל של מנהלים ביקום, אשר בראשו עומד הסופיון הוותיק הידוע בשטניה בשם טאבאמֶנְטִיָה.

2. סדרות טיפוס-המוח. האחידות הפיזית היחידה בקרב בני התמותה הינה המוח ומערכת העצבים; ואף-על-פי-כן, קיימים שלושה סוגי ארגון בסיסיים של המנגנון המוחי: מוח-אחד, שני-מוחות ושלושה-מוחות. בני אורנטיה משתייכים לטיפוס בן שני-המוחות, אשר במידת מה הינו בעל דמיון רב יותר, הרפתקני יותר ופילוסופי יותר מאשר טיפוס בני התמותה בעלי מוח-אחד, אך יחד עם זאת אלו פחות רוחניים, אתיים ופולחניים מאשר סדרי שלושת-המוחות. ההבדלים הללו במוח מאפיינים אפילו את התקופה הקדם-אנושית של הקיום החייתי.

49:55 (566:6) 4. Planetary-mortal epochs.

49:56 (566:7) 5. Creature-kinship serials.

49:57 (566:8) 6. Adjuster-fusion series.

49:58 (566:9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:59 (566:10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:510 (566:11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:511 (566:12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:512 (566:13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:513 (566:1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

באמצעות הקבלה, תוכלו לתפוש מתוך הטיפוס המצוי באורנטיה בעל שתי ההמיספרות של קליפת המוח, דבר-מה על אודות הטיפוס בעל מוח-אחד. הדרך הטובה ביותר להבין את המוח השלישי של הסדרים בעלי שלושת-המוחות היא כהתפתחות של המוח הנמוך יותר, או הבסיסי יותר, שלכם, אשר מתפתח עד לנקודה שבה עיקר פעולתו היא השליטה על הפעילויות הפיזיות, ובכך הוא מותיר את שני המוחות העליונים חופשיים לעסוק בעיסוקים גבוהים יותר: האחד לתפקודים האינטלקטואליים והאחר לפעילויות השכפול-הרוחני של מכוון המחשבה.

בעוד שההישגים הארציים של הגזעים אשר להם מוח-אחד הינם מעט מוגבלים בהשוואה לאלו של הסדרים אשר להם שני-מוחות, בפלטות הוונותיות של קבוצת שלושת-המוחות מתקיימות ציוויליזציות שהיו מדהימות את בני אורנטיה, ואשר במידת מסוימת היו מביישות את זו שלכם באמצעות ההשוואה. העולמות של בני התמותה בעלי שני-מוחות יכולים להשתוות לספירות של בעלי שלושת המוחות בהיבטים של התפתחות מכאנית וציוויליזציה חומרית, ואפילו בהתקדמות האינטלקטואלית. ואולם בכל הנוגע לשליטה הגבוהה יותר בדעת ולהתפתחות של יחסי-הגומלין בין האינטלקטואלי לרוחני, אתם נחותים במידת-מה.

בכל ההערכות ההשוואתיות מעין אלה, הנוגעות להתקדמות האינטלקטואלית או להישגים הרוחניים של כל עולם או של כל קבוצת עולמות, יהא זה אך הוגן להכיר בגיל הפלנטה; הרבה, הרבה מאוד תלוי בגיל, בסיועם של המרוממים הביולוגיים ובמשימות העוקבות של הסדרים השונים של הבנים האלוהיים.

אף-על-פי שהעמים בעלי שלושת-המוחות מסוגלים להגיע לאבולוציה פלנטארית מעט גבוהה יותר מזו של הסדר אשר לו מוח-אחד ומזו הסדר שלו שני-המוחות, לכולם יש אותו טיפוס של פלסמת חיים וכולם עוסקים בפעילויות הפלנטאריות שלהם באופנים דומים, וזאת בדומה מאוד לבני האדם באורנטיה. שלושת הטיפוסים הללו של בני-תמותה פזורים ברחבי עולמות המערכות המקומיות. במרבית המקרים, לתנאים הפלנטאריים הייתה רק נגיעה מועטה להחלטותיהם של נשאי החיים באשר למיקומם של סדרים מגוונים אלו של בני-תמותה בעולמות השונים; זוהי זכותם של נשאי החיים לתכנן ולבצע כך.

לשלושת הסדרים הללו נתונה הזדמנות שווה בנתיבת ההרקעה. כל אחד מהם חייב לחצות את אותו סולם התפתחות אינטלקטואלית, וכל אחד מהם חייב לעמוד באותם מבחני התקדמות רוחניים. ניהול המערכת ושליטת-העל של הקונסטלציה של העולמות השונים הללו חפים באופן אחיד מן האפליה; ואפילו השלטון של הנסיכים הפלנטאריים הינו זהה.

3. סדרות קליטת-הרוח. קיימות שלוש

49:5.14 (566:2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

49:5.15 (566:3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocity, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566:4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566:5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566:6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566:7) 3. Spirit-reception series. There are three

קבוצות של תוכן-דעת, כפי שהדבר מתייחס למגע עם ענייני רוח. סיווג זה אינו מתייחס לסדרי בני התמותה בעלי המוח האחד, שני המוחות או שלושת המוחות; הוא מתייחס בראש ובראשונה לכימיה של הבלוטות, וליתר דיוק לארגון של בלוטות מסוימות ביחס לגופים של יוֹתֶרֶת המוח. לגזעים שבעולמות מסוימים יש בלוטה אחת, לאחרים שתיים, כמו לבני אורנטיה, בעוד שבספירות אחרות יש לגזעים שלושה מן הגופים הייחודיים הללו. הדמיון ויכולת הקליטה הרוחנית הטבועים מושפעים בבירור מן ההבדלים במתת כימי זה.

מבין טיפוס קליטת-הרוח, שישים-וחמישה אחוזים משתייכים לקבוצה השנייה, בדומה לגזעים של אורנטיה. שנים-עשר אחוזים משתייכים לטיפוס הראשון, ובאופן טבעי קולטים פחות; זאת בעוד שעשרים-ושלושה אחוזים נוטים יותר לרוחני במהלך חייהם הארציים. ואולם, הבדלים מעין אלו אינם שורדים את המוות הטבעי; ההבדלים הגזעיים הללו כולם תקפים אך ורק לחיים בגוף.

4. עידנים פלנטאריים-בני-תמותה. סיווג זה מכיר בעידני הזמן העוקבים כפי שהם משפיעים על מעמדו הארצי של האדם ועל יכולתו לקבל סעד שמימי.

החיים מאותחלים על הפלנטות בידי נשאי החיים, אשר משגיחים על התפתחותם עד לזמן-מה לאחר הופעתו האבולוציונית של האדם בן התמותה. בטרם נשאי החיים עוזבים פלנטה, הם מכוננים, כמתחייב, נסיך פלנטארי כשליטו של העולם. יחד עם שליט זה מגיעה מכסה מלאה של עוזרים כפיפים ושל סועדים מסייעים, ועם הגעתו מתבצע השיפוט הראשון של החיים ושל המתים.

עם הופעתן של קבוצות בני אנוש, מגיע נסיך פלנטארי זה על-מנת לייסד ציוויליזציה אנושית ולמקד את החברה האנושית. עולמכם מלא-הבלבול אינו מהווה אמת-מידה לשלטונם המוקדם של נסיכים פלנטאריים, משום שהיה זה בתחילתו של ממשל כזה באורנטיה כאשר חבר הנסיך הפלנטארי שלכם, קאליגאסטִיָה, למרידתו של ריבון המערכת, לוציפר. מני אז הפלנטה שלכם מתנהלת במסלול סוער.

בעולם אבולוציוני רגיל, ההתקדמות הגזעית מגיעה לשיאה הביולוגי הטבעי במהלך שלטונו של הנסיך הפלנטארי, וזמן קצר לאחר מכן שולח ריבון המערכת לפלנטה זו בן ובת חומריים. הוויות מיובאות אלה משמשות כמרוממות ביולוגיות; כישלון של אלה באורנטיה גרמה לסיבוך נוסף בהיסטוריה של הפלנטה שלכם.

כאשר ההתקדמות האינטלקטואלית והאיתית של גזע אדם מגיעה לגבול ההתפתחות האבולוציונית, או אז מגיע בן אֶוֹנָל של פרדיס במשימת סמכות; ולאחר מכן, כאשר מתקרב המעמד הרוחני של עולם כזה לגבול ההישג הטבעי שלו, כי אז מגיע בן-של-מתת של פרדיס לביקור בפלנטה. המשימה העיקרית של בן

groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566:8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567:1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567:2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567:3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567:4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567:5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief

מתת הינה לבסס את מעמד הפלנטה, לשחרר את רוח האמת על-מנת שתתפקד בפלנטה, ובכך תתאפשר הגעתם האוניברסאלית של מכווני המחשבה.

וכאן, שוב, נבדלת אורנטיה: מעולם לא הייתה משימת סמכות בעולמכם, ואף בן המתת שלכם לא היה מסדר האוונאלים; הפלנטה שלכם נהנתה מאות הכבוד של היותה פלנטת הבית בר התמותה של הבן הריבון, מיכאל מנבאדון.

כתוצאה מן הסעד של כל הסדרים העוקבים של הבנים האלוהיים, מתחילים העולמות המיושבים והגזעים המתקדמים שלהם להתקרב לשיאה של האבולוציה הפלנטארית. עולמות כאלו הופכים כעת בשלים למשימה הסופית, להגעתם של הבנים המורים של השילוש. עידן זה של הבנים המורים של השילוש הינו המבואה של העידן הפלנטארי הסופי – האוטופיה האבולוציונית – עידן האור והחיים.

סיווג זה של בני האדם יזכה לתשומת לב ייחודית במסמך שבהמשך.

5. סדרות של קרבה בין יצורים. הפלנטות אינן מאורגנות רק אנכית, במערכות, קונסטלציות וכן הלאה, אלא ניהול היקום מאפשר גם את היווצרותן של קבוצות אופקיות בהתאם לטיפוס, לסדרה וליחסים האחרים. ניהול אופקי זה של היקום נוגע יותר לתיאום השורר בין פעילויות קרובות זו לזו אשר טופחו באופן עצמאי בספירות שונות. על סדרות קרבה אלה של יצורים יקומיים מפקחים באופן תקופתי גייסות משולבים מסוימים של אישיות גבוהות אשר בראשם עומדים סופיונים עתירי-ניסיון.

גורמי קרבה אלו באים לידי ביטוי בכל הרמות, הואיל וסדרות קרבה מתקיימות בין אישיות לא-אנושיות, כמו גם בקרב יצורים בני-תמותה – ואפילו בין סדרים אנושיים ועל-אנושיים. ההוויות התבוניות מתייחסות זו לזו אנכית בשתיים-עשרה קבוצות גדולות של שבע חטיבות כל אחת. התיאום בין קבוצות ייחודיות אלה של הוויות חיות מתבצע, כפי הנראה, באמצעות טכניקה, אשר איננה מובנת עד סופה, של ההווה העליונה.

6. סדרות ההיתוך-עם-מכוון. הסיווג הרוחני, או החלוקה הרוחנית, לקבוצות של כלל בני התמותה, במהלך התנסות טרום-ההיתוך שלהם, נקבע באופן בלעדי על סמך היחס שבין סטאטוס האישיות לבין משגוח המסתורין השוכן. כמעט תשעים אחוזים מן העולמות המיושבים בנבאדון מאוכלסים בבני-תמותה מותכי-מכוון; זאת בשונה מיקום סמוך אשר בו רק במעט יותר ממחצית העולמות שוכנות הוויות משוכנות-מכוון אשר מועמדות להיתוך נצחי עמו.

7. שיטות המלטות מן הארץ. קיימת אך ורק דרך בסיסית אחת שבה ניתן לאתחל חיים אנושיים יחידניים בעולמות המיושבים, והיא

mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the

באמצעות רבייה ולידה טבעית של יצורים; ואולם, קיימות טכניקות רבות שבאמצעותן חומק האדם ממעמדו הארצי וזוכה בגישה לזרם הנע פנימה של מרקיעי-פרדים.

inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. ההמלטות מן הארץ

כלל הטיפוסים הפיזיים השונים וכלל הסדרות הפלנטאריות השונות של בני-תמותה נהנות באופן דומה מן הסעד של מכווני המחשבה, של המלאכיות השומרות ושל הסדרים השונים של קהילות השליחים של הרוח האינוסופית. כולם כאחד משתחררים מאזיקי הבשר באמצעות שחרור המוות הטבעי, וכולם כאחד ממשיכים משם אל העולמות המורונטיים של אבולוציית הרוח ושל התקדמות הדעת.

מעת לעת, בהתאם לבקשת השלטונות הפלנטאריים או שליטי המערכת, נערכות תחיות-מתים מיוחדות של השורדים הנמים את שנתם. תחיות שכאלה נערכת לפחות אחת לאלף שנים למניין הזמן הפלנטארי, כאשר לא כולם מקיצים, אך "רבים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת-עֶפֶר יִקְצוּ". תחיות מיוחדות אלה מהוות הזדמנות לשנע קבוצות מיוחדות של מרקיעים לשירות ספציפי בתוכנית הרקעת בני התמותה של היקום המקומי. לתחיות מיוחדות אלה קיימות הן סיבות מעשיות והן חיבורים סנטימנטליים.

לאורך עידניו המוקדמים של עולם מיושב, רבים נקראים לספירות העליונות בעת תחיות המתים המיוחדות ותחיות אלף השנים, ואולם רוב השורדים מקבלים את אישיותם מחדש עם חנוכתו של עידן חדש הקשור בהתגלותו של בן אלוהי של שירות פלנטארי.

1. בני-תמותה מן הסדר השורד הקבוצתי או של סיום-עידן. עם הגעתו של המכוון הראשון לעולם מיושב מופיעות גם השרפים השומרות; הן הינן הכרחיות להימלטות מן הארץ. במהלך כל התקופה נעדרת-החיים שבה נמים השורדים, מוחזקים הערכים הרוחניים והמציאויות הנצחיות של נשמותיהם האלמותיות והחדשות שזה עתה התפתחו במשמורת-קודש בידי השרפים השומרות האישיות או הקבוצתיות.

השומרות הקבוצתיות הממונות על השורדים הנמים לעולם פועלות יחד עם הבנים השופטים בעת הופעתם בעולמות. "וְאֵז יִשְׁלַח אֶת מְלָאָכָיו וְיִקְבְּצוּ אֶת בְּחִירָיו מֵאֶרְבַּע הָרִיחוֹת". עם כל שרפים הממונה על הפיכתו מחדש של שורד נם לאישיות, פועל המכוון השב – אותו רסיס אלמותי של האב אשר חי בקרבו בתקופת חייו כבשר ודם – וכך משוחררת זהותו ואישיותו קמה לתחייה. במהלך השנה של נתיניהם, משרתים מכוונים אלו המצויים-בהמתנה בדיווינינגטון; לעולם הם אינם שוכנים בְּדַעַת בת-תמותה אחרת בתקופת ביניים זו.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

^{49:61 (568:4)} All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

^{49:62 (568:5)} From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but "many of those who sleep in the dust awake." These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

^{49:63 (568:6)} Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

^{49:64 (568:7)} 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

^{49:65 (568:8)} The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. "He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds." With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

בעוד שבעולמות הוותיקים יותר שבהם שוכנים בני-תמותה מצויים אותם סוגי בני-אדם מפותחים לעילא ורוחניים באופן כה מעודן, עד כי הם פטורים למעשה מן החיים המורונטיים, העידנים המוקדמים יותר של הגזעים אשר מקורם מן החי מתאפיינים בבני-תמותה פרימיטיביים, אשר הינם כה בלתי-בשלים עד שההיתוך עם המכוון שלהם הוא בלתי-אפשרי. התעוררותם מחדש של בני-תמותה אלו מושגת באמצעות השרפים השומרת, בצירוף מנה יחידנית מרוחו האלמותית של המקור והמרזז השלישי.

וכך מקבלים השורדים הנמים של העידן הפלנטארי את אישיותם מחדש בעת מפקדי סיום העידן. ואולם, באשר לאישיות העולם אשר אינן ברות-הצלה, אף רוח אלמותית לא תהא נוכחת על-מנת לפעול לצד השומרות הקבוצתיות של הגורל, ודבר זה מחולל את חדלות קיומו של היצור. אף-על-פי שכמה מן הרשומות שלכם תיארו את מאורעות אלו כמתרחשים בפלנטות שבהן מתים בני התמותה, לאמיתו של דבר הם מתרחשים בעולמות העליונים.

2. בני-תמותה של סדרי ההרקעה היחידניים. התקדמותו היחידנית של בן-תמותה נמדדת על-פי ההישגים העוקבים ועל-פי החצייה (התמחות) של שבעת המעגלים הקוסמיים. מעגלים אלו של התקדמות בת-התמותה הינם רמות חוברות זו לזו של ערכים אינטלקטואליים, חברתיים, רוחניים, וכן של בוננות-קוסמית. בהתחילם בחוץ במעגל השביעי, כמהים בני התמותה אל המעגל הראשון, וכל אלו אשר הגיעו אל המעגל השלישי מקבלים מייד שומרות גורל אישיות הצמודות אליהם. בני-תמותה אלו עשויים לקבל מחדש את אישיותם בחיים המורונטיים באופן עצמאי מסיומי העידנים או ממשפטים אחרים.

במהלך העידנים המוקדמים של עולם אבולוציוני, רק בני-תמותה מעטים עומדים למשפט ביום השלישי. ואולם, עם חלוף העידנים, יותר ויותר שומרות גורל אישיות מוקצות לבני התמותה המתקדמים, וכך הולך וגדל מספרם של היצורים המתפתחים הללו, אשר זוכים לקבל את אישיותם-מחדש בעולם העליון הראשון ביום השלישי שלאחר המוות הטבעי. במקרים כאלה מסמלת חזרתו של המכוון את התעוררותה של הנשמה האנושית, וזוהי ההפיכה מחדש של המת לאישיות, ממש כפי שהדבר מתבצע בעת המפקד ההמוני עם סיומו של עידן בעולמות האבולוציוניים.

קיימות שלוש קבוצות של מרקיעים יחידניים: הפחות מתקדמים נוחתים בעולם העליון הראשון, או התחילי. הקבוצה המתקדמת יותר עשויה להצטרף לנתיבה המורונטית בכל אחד מן העולמות העליונים המצויים בתוך, וזאת בהתאם להתקדמותם הקודמת בפלנטה. ואילו המתקדמים ביותר מקרב סדרים אלו מתחילים את התנסותם המורונטית ממש בעולם העליון השביעי.

49:6.6 (599.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (599.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (599.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (599.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (599.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

3. בני-תמותה של סדרי ההרקעה המותנים-בניסיון. בעיני היקום, מכוונת הגעתו של המכוון את קיומה של הזהות, ומקומן של ההוויות אשר בהן שוכן-מכוון הוא במפקד המשפט. ואולם, החיים הזמניים בעולמות האבולוציוניים הינם חסרי-וודאות, ורבים מתים בצעירותם בטרם יוכלו לבחור בנתיבת פרדיס. ילדים ונערים משוכני-מכוון שכאלו הולכים אחר ההורה בעל המעמד הרוחני המתקדם יותר, וכך מגיעים לעולם הסופיונים של המערכת (בית הילדים של הניסיון) ביום השלישי, במסגרת תחיית-מתים מיוחדת, או במסגרת מפקדי אלף-השנים הרגילים ומפקדי סיומי עידן.

ילדים שמתים כאשר הם צעירים מדי מכדי שישכון בקרבם מכוון מקבלים את אישיותם מחדש בעולם הסופיונים של המערכות המקומיות בשעה שאחד מן ההורים מגיע אל העולמות העליונים. הילד רוכש ישות פיזית עם היוולדו כבן-תמותה, ואולם בכל העניינים הנוגעים להישרדות, נחשבים כל הילדים חסרי-המכוון כמסופחים עדיין להוריהם.

עם בוא הזמן המתאים מגיעים מכווני המחשבה לשכון בקטנים הללו; זאת בעוד שהסעד השרפי, הניתן לשתי הקבוצות של סדרי השורדים המותנים-בניסיון, הינו זהה באופן כללי לזה הניתן להורה המתקדם יותר, או שקולה לזו של ההורה במקרה שרק הורה אחד שורד. בלא קשר למעמד של הוריהם, אלו המגיעים למעגל השלישי זוכים לקבל שומרות אישיות.

בתי-ילדים דומים של ניסיון מוחזקים בספירות הסופיונים של הקונסטלציה ושל מטה היקום בעבור ילדיהם חסרי-המכוון של סדרי המרקיעים המותאמים הראשי והמשני.

4. בני-תמותה מסדרי המרקיעים המותאמים המשניים. אלו בני האדם המתקדמים של העולמות האבולוציוניים האמצעיים. ככלל, הם אינם חסינים בפני המוות הפיזי, ואולם הם פטורים מן המעבר דרך שבעת העולמות העליונים.

הקבוצה הפחות מושלמת מקיצה מחדש במטה המערכת המקומית שלה ועוקפת רק את העולמות העליונים. קבוצת הביניים הולכת אל עולמות האימון של הקונסטלציה; הם עוקפים את כל התוכנית המורונטית של המערכת המקומית. והלאה יותר, בהתקדם העידינים הפלנטאריים של המאמץ הרוחני, שורדים רבים מתעוררים במטה הקונסטלציה ומשם מתחילים את הרקעתם לעבר פרדיס.

ואולם, בטרם יכולות מי מהקבוצות האלה להמשיך הלאה, הן חייבות לחזור לאחור ולשמש כמורים בעולמות שאותם פספסו, ובכך לרכוש התנסויות רבות כמורים בעולמות שמעליהם דילגו כתלמידים. לאחר מכן, הם ממשיכים כולם לפרדיס בדרכים המצוות להתקדמותם של בני התמותה.

5. בני-תמותה מסדר המרקיעים המותאמים

496.11 (569.9) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

496.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

496.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

496.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

496.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

496.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

496.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

496.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order*

הראשי. בני התמותה הללו שייכים לחיים מטיפוס ההיתוך-עם-מכוון, ואולם לרוב הם מייצגים את השלבים הסופיים של ההתפתחות האנושית בעולם מתפתח. הוויות מהוללות אלה פטורות ממעבר דרך שערי המוות; הן כפופות לתפישה בידי הבן; והן מועתקות מקרב החיים ומופיעות באופן מיידי בנוכחותו של הבן הריבון במטה היקום המקומי.

אלו הם בני-תמותה אשר עוברים היתוך עם מכוונניהם במהלך החיים בגוף, ואישיות מותכת-עם-מכוון מעין אלה חוצות את החלל בחופשיות בטרם הן עוטות צורה מורונטית. נשמות מותכות אלה נעות באמצעות היסע מכוון ישיר אל עבר אולמות התחייה של הספירות המורונטיות הגבוהות יותר, שם הן מקבלות את הכסות המורונטית התחילית, ממש כשם שעושים כל יתר בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות האבולוציוניים.

סדר הרקעת בני-תמותה מותאם ראשי זה עשוי להיות תקף בעבור יחידים מכל אחת מן הסדרות הפלנטאריות, החל מן השלב הנמוך ביותר ועד לשלב הגבוה ביותר של עולמות ההיתוך-עם-מכוון; ואולם, לעיתים תכופות היא פועלת על הספירות הוותיקות יותר, לאחר שאֵלה הפיקו את התועלות מביקוריהם הרבים של הבנים האלוהיים.

עם כינונו של העידן הפלנטארי של אור וחיים, רבים מגיעים לעולמות היקומיים המורונטיים באמצעות שיטת ההעתקה המותאמת הראשית. הלאה מכך, בשלבים המתקדמים של הקיום המבוסס, כאשר מרבית בני התמותה אשר עוזבים את העולם נכללים במחלקה זו, נחשבת הפלנטה כמשתייכת לסדרה זו. המוות הטבעי הופך לנדיר יותר ויותר בספירות האלה, אשר התייצבו מזה זמן רב באור ובחיים.

[הוצג על-ידי מלכיצדק מבית הספר לניהול פלנטארי של ירושם].

of ascension. These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

496.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

496.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

496.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

496.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

מסמך 50. הנסיכים הפלנטאריים

051 ⇨

הספר של אורנטיה

049 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 50

הנסיכים הפלנטאריים

סעיפים

מבוא

1. משימתם של הנסיכים
2. ממשל פלנטארי
3. הצוות הגשמי של הנסיך
4. המטה ובתי הספר הפלנטאריים
5. ציוויליזציה מתקדמת
6. תרבות פלנטארית
7. תגמולי הבידוד

PAPER 50

THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

מבוא

אף כי הנסיכים הפלנטאריים משתייכים לסדר הבנים הלאנונאנדיקים, שירותם הינו כה מקצועי, עד כי הם נחשבים על-פירוב לקבוצה מובחנת. לאחר שהוסמכו בידי המלכיצדקים כלאנונאנדיקים משניים, מוקצים בנים אלו של היקום המקומי לסגל המילואים של סדרם אשר במטה הקונסטלציה. מכאן ואילך מטיל עליהם ריבון המערכת לשמש בתפקידים שונים, ובסופו של דבר הם מתמנים לנסיכים פלנטאריים ונשלחים לשמש כשליטי העולמות המיושבים המתפתחים.

הסימן המורה לריבון המערכת לפעול בעניין הקצאת שליט לפלנטה נתונה, הינו קבלתה של בקשה מטעם נשאי החיים למשלוח ראש מנהלי על-מנת שישמש באותה פלנטה אשר בה ייסדו חיים ופיתחו הוויות אבולוציוניות תבוניות. שליט פלנטארי מסדר בנים זה מוקצה לכל הפלנטות המאוכלסות ביצורים אבולוציוניים בני-תמותה.

1. משימתם של הנסיכים

INTRODUCTION

^{5001 (5721)} WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

^{5002 (5722)} The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. MISSION OF THE PRINCES

הנסיך הפלנטארי ואחיו הנלווים מייצגים את הגישה האישית הקרובה ביותר (למעט ההתגשמות בגוף) שבה מסוגל לגשת הבן הנצחי של פרדיס אל עבר היצורים הנמוכים של הזמן והמרחב. אמת היא כי הבן הבורא נוגע ביצורי העולמות באמצעות רוחו, ואולם הנסיך הפלנטארי הינו האחרון מבין סדרי הבנים האישיים המשתרעים מפרדיס והחוצה אל עבר ילדי האדם. הרוח האינוסופית מתקרבת מאוד בדמויותיהן האישיות של שומרות הגורל ושל הוויות מלאכיות אחרות; האב האוניברסאלי חי בתוכי האדם הודות לנכחות הקדם-אישית של משגוחי המסתורין; ואולם הנסיך הפלנטארי מייצג את המאמץ האחרון של הבן הנצחי ושל בניו להתקרב אליכם. בעולם מיושב חדש מהווה הנסיך הפלנטארי את הנציג היחיד של האלוהיות המושלמת, הנובעת מן הבן הבורא (הצאצא של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי) ומן הסועדת האלוהית (בת היקום של הרוח האינוסופית).

הנסיך של עולם מיושב חדש מוקף בסגל נאמן של עוזרים וסייעים ובמספר גדול מן הרוחות הסועדות. ואולם, סגל ההנחיה של עולמות חדשים מעין אלו חייב לבוא מקרב הסדרים הנמוכים יותר של מנהלי המערכת, וזאת על-מנת שיחשו באופן טבעי אהדה והבנה לבעיות ולקשיים הפלנטאריים. וכל המאמץ הזה לספק שלטון אוהד לעולמות האבולוציוניים כרוך בסיכון המוגבר שאישיות קרובות-לאדם אלה עשויות ללכת שולל בשל האפשרות של רוממות דעתן שלהן מעל ומעבר לרצונם של השליטים העילאיים.

בהיות בנים אלו בודדים למדי כנציגי האלוהיות בפלנטות היחידניות, הם עוברים מבחנים קשים; ונבאדון סבלה מביש המזל של מספר מרידות. בעת בריאת ריבוי המערכת והנסיכים הפלנטאריים מתרחשת הפיכה לאישיות של מושג אשר הלך והתרחק מן האב האוניברסאלי ומן הבן הנצחי, וקיימת סכנה מתגברת לאיבוד חוש המידה באשר לחשיבות העצמית, וכן קיימת סבירות גדולה יותר לכישלון לתפוש כראוי את הערכים ואת היחסים של סדרי ההוויות האלוהיות הרבות ואת דרגות הסמכות שלהן. העובדה שהאב אינו נוכח באופן אישי ביקום המקומי, אף היא משיתה על כלל הבנים הללו מבחן מסוים של אמונה ושל נאמנות.

ואולם, נסיכי העולם הללו אינם נכשלים לעיתים תכופות במשימותיהם לארגן ולנהל את הספירות המיושבות, והצלחתם מסייעת רבות למשימותיהם הבאות של הבנים החומריים, אשר מגיעים על-מנת להרכיב את הצורות הגבוהות יותר של חיי היצורים באדם הפרימיטיבי של העולמות. שלטונם אף תורם רבות להכנתן של הפלנטות בעבור בני האל של פרדיס, אשר מגיעים לאחר מכן על-מנת לשפוט את העולמות לזכות עידינים עוקבים.

501.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

501.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

501.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

501.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. ממשל פלנטארי

כל הנסיכים הפלנטאריים מצויים תחת סמכותו המנהלית ביקום של גבריאל, מנהלו הכללי של מיכאל; זאת בעוד שמבחינת הסמכות המיידית, הם כפופים לצווי הביצוע של ריבוני המערכת.

הנסיכים הפלנטאריים רשאים לבקש בכל עת את עצתם של המלכיצדקים, מוריהם ומעניקי החסות שלהם לשעבר, ואולם, הם אינם מחויבים באופן שרירותי לבקש סיוע שכזה, ובמידה שאינם מבקשים עזרה שכזו מרצונם החופשי, אין המלכיצדקים מתערבים בניהול הפלנטה. שליטי העולמות הללו יכולים אף להפיק תועלת מעצתם של ארבעה-ועשרים חברי המועצה, אשר מתקבצים מעולמות המתת של המערכת. לעת הזו, כל חברי המועצה בשטניה הינם ילידי אורנטיה. וכן קיימת מועצה מקבילה בת שבעים חברים במטה הקונסטלציה, מועצה אשר אף חברה נבחרים משורות ההוויות האבולוציוניות של העולמות.

השלטון בפלנטות האבולוציוניות במהלך הנתיבה המוקדמת והבלתי-מיושבת הוא ברובו שלטון-יחיד. הנסיכים הפלנטאריים מארגנים את קבוצות הסייעים המתמחות שלהם מבין סגלי העוזרים הפלנטאריים שלהם. לרוב, הם מקיפים את עצמם במועצה עליונה בת שנים-עשר חברים, ואולם מועצה זו נבחרת ומורכבת בעולמות השונים באופנים שונים. נסיך פלנטארי אף עשוי להיעזר בעוזר אחד או יותר מן הסדר השלישי של סדר הבנים שלו עצמו, ולעיתים, בעולמות מסוימים, אף בעוזר מן הסדר שלו, סדר הבנים הלא-נאנדקים המשיני.

כלל צוות המטה של שליט עולם מורכב מאישיות הרוח האינסופית ומטיפוסים מסוימים של הוויות מפותחות גבוהות יותר, וכן מבני-תמותה מרקיעים מעולמות אחרים. צוות שכזה מונה כאלף חברים בממוצע, וככל שהפלנטה מתקדמת עשוי סגל עוזרים זה להתרחב עד שהוא מונה מאה-אלף חברים ויותר. כל אימת שמורגש צורך בעוזרים נוספים, נדרשים הנסיכים הפלנטאריים אך להגשת בקשה לאחיהם, ריבוני המערכת, ובקשתם זו נענית ללא-דחייה.

הפלנטות שונות מאוד זו מזו בטיבן, באופן ארגון ובניהולן, ואולם ככולן קיימים בתי-דין של צדק. מערכת המשפט של היקום המקומי מתחילה בבתי הדין של הנסיך הפלנטארי, אשר בראשם עומד חבר מצוותו האישי; הצווים של בתי הדין הללו ניתנים באופן אבהי ביותר ומתוך שיקול דעת עצמי. כלל הסוגיות המערבות יותר מאשר את הפיקוח על תושבי הפלנטה, כפופות לערכאות הערעור של בתי הדין הגבוהים יותר, ואולם העניינים הנוגעים לתחומי עולמו מיושבים במידה רבה בהתאם לשיקול דעתו האישי של הנסיך.

וועדות הבוררים המשוטטות משרתות את בתי הדין של הפלנטות ומשלימות אותם; והבקרים הרוחניים והפיזיים כאחד כפופים

2. PLANETARY ADMINISTRATION

^{5021 (5732)} All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

^{5022 (5733)} The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

^{5023 (5734)} The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

^{5024 (5735)} The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

^{5025 (5736)} Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

^{5026 (5741)} The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to

לממצאיהם של בוררים אלו. ואולם, אף הוצאה שרירותית אל הפועל אינה מתבצעת בלא הסכמתו של אבי הקונסטלציה, הואיל ו"הגבוהים ביותר המה השולטים בממלכות האדם".

הבקרים והשנאים המוצבים בפלנטה יכולים אף הם לשתף פעולה עם המלאכיות ועם הסדרים האחרים של הוויות שמימיות בהפיכת אותן אישיות לנראות בעבור יצורים בני-תמותה. במקרים מיוחדים יכולים הסייעים השרפיים, ואפילו המלכיצדקים, להפוך את עצמם לנראים בעבור תושבי העולמות המיושבים, והם אף עושים כן. הסיבה העיקרית לכך שבני-תמותה מרקיעים מובאים מבירת המערכת כחלק מצוותו של הנסיך הפלנטארי היא לאפשר תקשורת עם תושבי העולם.

the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the "Most Highs rule in the kingdoms of men."

^{5027 (574.2)} The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. הצוות הגשמי של הנסיך

על-פי-רוב, בלכתו של נסיך פלנטארי אל עולם צעיר, הוא נוטל עמו ממטה המערכת המקומית קבוצה של הוויות מרקיעות מתנדבות. מרקיעים אלו מתלווים אל הנסיך כיועצים וכעוזרים במלאכת השבחת הגזע המוקדמת. סגל זה של עוזרים חומריים מהווה את החוליה המקשרת שבין הנסיך לבין הגזעים של העולמות. לנסיך של אורנטיה, קאליגאסטיה, היה סגל בן מאה עוזרים מעין אלו.

עוזרים מתנדבים שכאלו הינם אזרחיה של בירת המערכת, ואף לא אחד מהם הותר עם המכוון השוכן שלהם. מעמד המכוונים של המתנדבים העוזרים הללו נותר מעמד של המתנה בבירת המערכת, זאת בעוד שהמתקדמים המורונטיים הללו חוזרים, ארעית, למעמדם החומרי הקודם.

נשאי החיים, אדריכלי הצורה, מספקים למתנדבים שכאלו גופים פיזיים חדשים שבהם ישכנו במהלך שהותם בפלנטה. בעוד שצורות אלה של אישיות פטורות מן המחלות הרגילות של העולמות, הן עדיין פגיעות לתאונות מסוימות מטבע מכני, בדומה לגופים המורונטיים המוקדמים.

לרוב נלקח הסגל הגשמי של הנסיך מן הפלנטה בהקשר של המשפט הבא, בעת הגיעו של הבן השני לספירה. בטרם עזיבתם, מפקידים הם כנהוג את חובותיהם השונות בידי צאצאיהם המשותפים ובידי מתנדבים ילידיים עליונים מסוימים. בעולמות שבהם הורשו עוזרים אלו של הנסיך להזדווג עם הקבוצות העליונות של הגזעים הילידיים, משמשים צאצאים שכאלו על-פי-רוב כממשיכי דרכם.

עוזרים אלו של הנסיך הפלנטארי מזדווגים לעיתים רחוקות בלבד עם הגזעים של העולם, ואולם הם תמיד מזדווגים בינם לבין עצמם. מן הזיווגים הללו נוצרות הוויות משני טיפוסים: הטיפוס הראשי של יצורים אמצעיוניים וטיפוסים גבוהים מסוימים של הוויות חומריות, אשר

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

^{5031 (574.3)} On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

^{5032 (574.4)} Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

^{5033 (574.5)} The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

^{5034 (574.6)} The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

^{5035 (574.7)} These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff

נותרות מסופחות לצוותו של הנסיך לאחר שהוריהם ניטלים מן הפלנטה עם הגעתם של אדם וחווה. ילדים אלו אינם מזדווגים עם הגזעים בני התמותה, למעט במקרי חירום מסוימים, וגם אז הדבר נעשה אך ורק בהנחייתו של הנסיך הפלנטארי. במקרים כאלו, ילדיהם – נכדיהם של חברי הסגל הגשמי – מצויים במעמד של הגזעים העליונים של תקופתם ושל דורם. מכונן שכן בכל הצאצאים של העוזרים החומריים-למחצה הללו של הנסיך הפלנטארי.

עם סיומו של עידן הנסיך, כאשר מגיעה העת בעבור "סגל חוזר" זה לחזור אל מטה המערכת לשם המשכה של נתיבת פרדיס, מציגים מרקיעים אלו את עצמם בפני נשאי החיים מתוך כוונה להתפשט מגופם הפיזי. הם נכנסים לתנומת המסע, אשר ממנה הם מתעוררים משוחררים מן הכסות בת התמותה ועוטים את צורתיהם המורונטיות, מוכנים לקראת ההסעה השרפית חזרה אל בירת המערכת, שם ממתנים להם המכוונים אשר ניתקו מהם. מרקיעים אלו מפגרים בשיעור של עידן שלם אחרי בני כיתתם מירושם, ואולם הם רכשו התנסות ייחודית ויוצאת-דופן, פרק נדיר בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע.

4. המטה ובתי הספר הפלנטאריים

עד מהרה מארגן הצוות הגשמי של הנסיך את בתי הספר הפלנטאריים של האימון והחינוך, שם לומדת השמנה והסלתה של הגזעים האבולוציוניים, אשר נשלחת לאחר מכן אל בני עמם על-מנת ללמדם את המנהגים המשופרים הללו. בתי הספר אלו של הנסיך ממוקמים במטה החומרי של הפלנטה.

הרבה מן העבודה הפיזית הכרוכה בכינונה של עיר מטה זו מתבצעת בידי הסגל הגשמי. ערי מטה שכאלה, או יישובי מטה אלו, המשתייכים לתקופה המוקדמת של הנסיך הפלנטארי, הינם שונים עד מאוד ממה שעשוי לדמיין בן-תמותה באורנטיה. בהשוואה לעידינים מאוחרים יותר, הם פשוטים ומאופיינים בקישוטים מינרליים ובבנייה חומרית מתקדמת יחסית. וכל זה עומד בניגוד למשטר האדמי, המתרכז סביב מטה בדמות גן, אשר ממנו מתבצעת עבודתם לטובת הגזעים במהלך העידן השני של בני היקום.

ביישוב המטה אשר בעולמכם, לכל אזור מגורים אנושי סופק שפע של שטחי אדמה. ובעוד שהשבטים המרוחקים המשיכו לצוד וללקט מזון, התלמידים והמורים אשר בבתי הספר של הנסיך היו כולם חקלאים וגננים. הזמן התחלק באופן די שווה בין העיסוקים הבאים:

after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:36 (575:1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusalem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:41 (575:2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:42 (575:3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:43 (575:4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

1. עבודת כפיים. עבודת האדמה, בצירוף בניית בתים וקישוטם.

2. פעילויות חברתיות. הופעות משחק והקבוצות תרבותיות וחברתיות.

3. יישום חינוכי. הוראה יחידנית לצד לימוד קבוצות-משפחה, אשר אליה מתווספות הדרכות כיתתיות מיוחדות.

4. הדרכה מקצועית. בתי-ספר לנישואין ולמלאכות בית, בתי-ספר של אמנות ואומנות האימוץ, וכן שיעורים להדרכת מורים – חילוניים, תרבותיים ודתיים.

5. תרבות רוחנית. אחוות המורים, הארת דרכם של הילדים וקבוצות הנוער והדרכתם של ילדים ילידיים מאומצים כשליחים אל בני עמם.

נסִיךְ פִּלְטָאֲרִי הֵינּוּ בִּלְתִּי-נִרְאָה בַּעֲבוּר הַוּוִיּוֹת בְּנוֹת-תַּמּוּתָה; לְהֵאמִין לִיִּצְגִים שֶׁל הַוּוִיּוֹת חוֹמְרִיּוֹת-לִמְחָצָה אֲשֶׁר בְּצוּתוֹ שְׁקוֹל לַעֲמִידָה בַּמִּבְחָן אֲמוֹנָה. וְאוֹלָם, בְּתִי הַסֵּפֶר אֵלּוֹ שֶׁל תְּרֻבּוֹת וְשֶׁל אִימּוֹן, מוֹתָאמִים בִּיּוֹתֵר לַצִּרְכָּה שֶׁל כָּל פִּלְטָנָה, וּבִמְהֵרָה מִתְפַּתַּחַת בֵּין גִּזְעֵי בְנֵי הָאָדָם יִרְבוֹת עֲרִינִית וּמִשׁוּבַּחַת בַּמֵּאמָצִיָּה לְזֻכּוֹת בְּהִיתֵר כְּנִיסָה לְמוֹסְדוֹת הַלִּימּוּד הַשּׁוֹנִים הַלָּלוּ.

מִמֶּרְכֶּז עוֹלָם כִּזֶּה שֶׁל תְּרֻבּוֹת וְשֶׁל הִישָׁג קוֹרֶנֶת בַּהֲדָרָה הַשְּׁפָעָה מְרוֹמֶמֶת וּמִתְרַבֶּּת לַעֲבֹר כָּל הָעַמִּים, הַשְּׁפָעָה אֲשֶׁר מִתְמַיֶּרֶת אֶת הַגִּזְעִים הָאֲבֻלּוֹצִיוֹנִים אֶט-אֶט וּבִבְטָחָה. וּבִינֵתִים, הַיִּלְדִּים הַמְּחוּנָּכִים וְהָרוּחָנִים שֶׁל הָעַמִּים הַסּוֹבְבִים, אֵלּוֹ אֲשֶׁר אֹמְצוֹ וְאוֹמְנוֹ בְּבִתִּי הַסֵּפֶר שֶׁל הַנְּסִיךְ, חוֹזְרִים אֶל קְבוּצוֹת הַיִּלְדִּים וּמְכֻנָּנִים שָׁם, כְּמִיטֵב יִכּוֹלֶתֶם, מִרְכָּזִים חֲדָשִׁים וּרְבִי-עוֹצְמָה שֶׁל לִימּוּד וְשֶׁל תְּרֻבּוֹת, מִרְכָּזִים שְׂאוֹתֶם הֵם מְנַהִלִים בַּהֲתָאֵם לְתוֹכְנִית בְּתִי הַסֵּפֶר שֶׁל הַנְּסִיךְ.

תַּכְנִיּוֹת הַקְּדָמָה הַפִּלְטָאֲרִית וְהַהֲתַקְדָּמוֹת הַתְּרֻבּוֹתִית הָאֵלֶּה בְּאוֹרֶנְטִיָּה הִיוּ מְצוּיּוֹת בְּעִיצוֹמָן, וְהַתְּקַדְּמוֹ בְּצוּרָה מְאֹד מְשֻׁבָּעֶת רִצּוֹן, כֹּאֲשֶׁר הוֹבָא הַמִּיזָם כּוֹלּוֹ לִידֵי סוּפּוֹ הַפְּתָאוּמִי וְהַמְּחַפֵּיר בִּיּוֹתֵר עֵקֶב הַצֵּרְפוֹת קְאִלִּיגַּאסְטִיָּה לְמִרְיָדָתוֹ שֶׁל לִצִּיר.

אֶחָת מִן הָאֲפִיזוּדוֹת הַמְּזַעְזָעוֹת בִּיּוֹתֵר בַּעֲבוּרֵי בְּמִרְיָדָה זֹו הִיִּתָּה הַלִּימּוּד עַל אוֹדוֹת בְּגִידָתוֹ הַגָּסָה שֶׁל מִי שֶׁנִּמְנָה עַל סֹדֵר הַבָּנִים שְׁלִי, קְאִלִּיגַּאסְטִיָּה, אֲשֶׁר בַּמְּחֻשְׁבָּה תַּחִּילָה זְדוּנִית, עִיווֹת אֶת הַלִּימּוּד בְּאוֹפֵן שִׁטְתִּי וְהָרַעִיל אֶת הַהֲנַחָה אֲשֶׁר סוֹפְקָה בְּכָל בְּתִי הַסֵּפֶר הַפִּלְטָאֲרִיִּים שֶׁל אוֹרֶנְטִיָּה אֲשֶׁר פָּעִלוּ בְּאוֹתוֹ זֶמֶן. הָהֵרֶס שֶׁל בְּתִי הַסֵּפֶר הַלָּלוּ הָיָה מְהִיר וּמוֹחֵלֵט.

רַבִּים מִצֵּאֲצֵאֵי הַמִּרְקִיעִים אֲשֶׁר בִּסְגֵל הַחוֹמֵרִי שֶׁל הַנְּסִיךְ נֹתְרוּ נֶאֱמָנִים, וְנִשְׁשׁוּ אֶת שְׁרוּתֵי שֶׁל קְאִלִּיגַּאסְטִיָּה. נֶאֱמָנִים אֵלּוֹ קִיבְּלוּ עִידוּד מִן הַמְּלִיכִצְדָּקִים אֲשֶׁר קִיבְּלוּ לִידֵיהֶם אֶת הַפִּלְטָנָה, וּבְזִמְנִים מְאוּחָרִים יוֹתֵר תִּרְמוּ צֵאֲצֵאֵיהֶם רַבּוֹת לְקִיּוֹם הַמוֹשָׁגִים הַפִּלְטָאֲרִיִּים

504.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

504.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

504.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

504.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

504.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

504.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

504.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

504.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

504.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

504.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangels

של אמת ושל יושרה. עבודתם של מבשרי הבשורה הנאמנים הללו סייעה על-מנת למנוע את חיסולה המוחלט של האמת הרוחנית באורנטיה. נשמות אמיצות אלה וצאצאיהן שמרו בחיים ידע מסוים של שלטון האב, וכן שימרו בעבור גזעי העולם את מושג העידנים הפלנטאריים העוקבים של סדרי הבנים האלוהיים השונים.

helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. ציוויליזציה מתקדמת

הנסיכים הנאמנים של העולמות המיושבים צמודים בקביעות לפלנטות שאליהן הוצבו במשימתם המקורית. בני פרדים וחלוקותיהם עשויים לבוא וללכת, ואולם נסיך פלנטארי מוצלח ממשיך לשמש כשליט של עולמו. ועבודתו, בהיותה מיועדת לטפח את התפתחות הציוויליזציה הפלנטארית, הינה עצמאית דיה ביחס למשימות הבנים הגבוהים יותר.

הדמיון בהתקדמות הציוויליזציות של כל שתי פלנטות שהן הינו מועט ביותר. פרטי התגוללות האבולוציה של בני התמותה נבדלים עד מאוד בעולמות שונים רבים. אך למרות הגיוון הרב בהתפתחות הפלנטות במישורים הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, כלל הספירות האבולוציוניות מתקדמות בכיוונים מסוימים ומוגדרים היטב.

תחת שלטונו המיטיב של נסיך פלנטארי – המועצם על-ידי הבנים החומריים ומודגש באמצעות ביקוריהם התקופתיים של בני פרדים – יחלפו הגזעים בני התמותה אשר בעולם ממוצע של זמן ומרחב, דרך שבעת עידי ההתפתחות הבאים בזה אחר זה:

1. עידן התזונה. היצורים הטרום-אדמיים והגזעים של שחר האדם הפרימיטיבי עוסקים בעיקר בבעיות הקשורות במזון. הוויות מתפתחות אלה מבלות את זמן העירות שלהן בחיפוש אחר מזון או בלחימה, בין שזו הגנתית ובין שהיא התקפית. החיפוש אחר מזון הינו הדבר העיקרי המצוי בדעתם של אבות מוקדמים אלו של הציוויליזציה אשר תגיע לאחר זה.

2. עידן הביטחון. מיד לאחר שהצייד הפרימיטיבי יכול להתפנות מעט מזמן החיפוש אחר מזון, הוא משתמש בפנאי זה על-מנת לבצר את ביטחונו. יותר ויותר מתשומת לב מוקדשת לטכניקה של המלחמה. הבתים מבוצרים, והשבטים מתמסדים בשל פחד הדדי ועקב השרשתה של שנאה לקבוצות זרות. השימור-העצמי הינו העיסוק המגיע תמיד לאחר התחזוקה-העצמית.

3. עידן הנוחות החומרית. לאחר שנפתרו חלקית בעיות המזון, ומשהושגה מידת-מה של ביטחון, הפנאי שנותר משמש לקידום נוחות אישית. התחרות בין הלוקסוס לצורך כובש את מרכז תשומת לבו של האדם. עידן שכזה מתאפיין לעיתים קרובות מדי ברודנות, בחוסר-סובלנות, בגרגרנות ובשכרות. היסודות החלשים

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

^{5051 (576.4)} The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

^{5052 (576.5)} The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

^{5053 (576.6)} Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

^{5054 (576.7)} 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

^{5055 (576.8)} 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

^{5056 (577.1)} 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance,

יותר של הגזעים נוטים להגזמה ולאכזריות. בהדרגה מוכנעים החלשים דורשי התענוג הללו בידי היסודות החזקים יותר ומוקירי-האמת של הציוויליזציה המתקדמת.

4. החיפוש אחר ידע וחוכמה. המזון, הביטחון, העונג והפנאי מספקים את הבסיס להתפתחותה של תרבות ולהפצתו של ידע. תוצאתו של המאמץ להוציא את הידע אל הפועל הינה חוכמה, והציוויליזציה מגיעה לאמיתו של דבר כאשר התרבות למדה זה מכבר כיצד ליהנות מן הניסיון ולהתפתח מתוכו. המזון, הביטחון והנוחות החומרית עדיין שולטים בחברה, ואולם יחידים רבים מרחיקי-ראות הינם רעבים לידע וצמאים לחוכמה. כל ילד מקבל הזדמנות ללמוד באמצעות עשייה; בעידנים הללו החינוך הינו מילת המפתח.

5. עידן הפילוסופיה והאחוה. כאשר בני התמותה לומדים לחשוב ומתחילים להפיק רווח מן הניסיון, הם הופכים להיות פילוסופיים – הם מתחילים להגות בתוך עצמם ולהפעיל שיקול דעת מבחין. בעידן זה הופכת החברה לאתית, ובני התמותה של עידן שכזה באמת הופכים להויות מוסריות. הויות מוסריות וחכמות מסוגלות לכוון בעולם מתקדם שכזה אחווה אנושית. הויות אתיות ומוסריות מסוגלות ללמוד כיצד לחיות בהתאם לכלל הזהב.

6. עידן החתירה לרוחניות. משחלפו בני התמותה המתפתחים דרך שלבי ההתפתחות הפיזיים, האינטלקטואליים והחברתיים, במקדם או במאוחר הם מגיעים לאותן רמות של בוגנות אישית אשר מניעות אותם לבקש סיפוק רוחני והבנה קוסמית. הדת משלימה את העפלתה מתחומי הרגש של הפחד והדעות הקדומות אל הרמות הגבוהות של החוכמה הקוסמית ושל ההתנסות הרוחנית האישית. החינוך שואף להישג של משמעויות, והתרבות אוחדת ביחסים הקוסמיים ובערכי אמת. בני-תמותה מתפתחים מעין אלו הינם מתורבתים באמת, מחונכים הלכה למעשה ויודע-אל באופן מעודן.

7. עידן האור והחיים. זהו לבלובם של העידנים העוקבים של ביטחון פיזי, התרחבות אינטלקטואלית, תרבות חברתית והישג רוחני. הישגים אנושיים אלו הינם כעת ממוזגים, מקושרים ומתואמים באחדות קוסמית ובשירות נטול-אנוכיות. במגבלות של טבע סופי ושל מתת חומרית, אין גבולות לאפשרויות ההישג האבולוציוני על-ידי הדורות המתקדמים, אשר שוכנים בזה אחר זה בעולמות הנשגבים והמבוססים הללו של זמן ושל מרחב.

לאחר ששירתו את הספירות שלהם במשך עידינים עוקבים של היסטוריה עולמית ולאחר עידי ההתקדמות של הקדמה הפלנטארית, מועלים הנסיכים הפלנטאריים, עם תחילתו של העידן של אור וחיים, לדרגת ריבונים פלנטאריים.

gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

^{5057 (577.2)} 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

^{5058 (577.3)} 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

^{5059 (577.4)} 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

^{50510 (577.5)} 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

^{50511 (577.6)} After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the

era of light and life.

6. תרבות פלנטארית

עקב בידודה של אורנטיה, הצגתם של פרטים רבים על אודות חייהם וסביבתם של שכנים בשטניה הפכת לבלתי-אפשרית. במצגות אלה היננו מוגבלים על-ידי ההסגר הפלנטארי ועל-ידי בידודה של המערכת. והיננו חייבים להיות מונחים בידי מגבלות אלה בכל מאמצינו להאיר את עיני בני התמותה של אורנטיה, ואולם, ככל שהותר לנו, קיבלתם הנחיה באשר להתקדמותו של עולם אבולוציוני ממוצע, וביכולתכם להשוות את נתיבתו של עולם שכזה למצב הנוכחי באורנטיה.

התפתחותה של הציוויליזציה באורנטיה לא הייתה שונה במידה כה רבה מזו של עולמות אחרים אשר סבלו מביש המזל של בידוד רוחני. ואולם, בהשוואה לעולמות הנאמנים של היקום, דומה כי הפלנטה שלכם מבולבלת ביותר ומפגרת מאוד בכל השלבים של ההתקדמות האינטלקטואלית ושל ההישג הרוחני.

בעטיו של חוסר המזל אשר נפל בחלקה של הפלנטה שלכם, נמנע מבני אורנטיה מלהבין הרבה על אודות תרבותם של עולמות רגילים. ואולם, אל לכם לדמין את העולמות האבולוציוניים, ואפילו לא את העולמות האידיאליים ביותר שביניהם, כספירות שבהן החיים סוגים בשושנים. החיים ההתחלתיים של הגזעים בני התמותה לעולם כרוכים במאבק. מאמץ והחלטה הינם מרכיבים הכרחיים בתהליך רכישתם של ערכי הישרדות.

התרבות מתבססת על איכותה של הדעת; לא תוכל תרבות להתעצם, אלא אם כן הדעת מורמת. אינטלקט נעלה יבקש תרבות נאצלת וימצא דרך כלשהי להשיג את מטרתו זו. דעת נחותה תדחה את התרבות הגבוהה ביותר, ואפילו כאשר זו תוצג לה על מגש של כסף. בנוסף לזאת, הרבה תלוי גם במשימותיהם העוקבות של הבנים האלוהיים, ובשיעור שבו ההארה מתקבלת על-ידי בני התקופות התואמות לעידניהם.

אל לכם לשכוח כי כתוצאה ממרידתו של לוציפר שהו כל העולמות בשטניה תחת הבידוד הרוחני של נורלטיאדק במהלך מאתיים-אלף השנים האחרונות. ויידרשו עידינים על-גבי עידינים על-מנת לפצות על הנכויות אשר נגרמו כתוצאה מן החטא ומן הניתוק. כתוצאה של הטרגדיה הכפולה של נסיך פלנטארי מורד ושל בן חומרי אשר נכשל, עולמכם עודו נע בנתיבה בלתי-שגרית של עליות ומורדות. ואפילו המתת של מיכאל המשיח באורנטיה לא ביטל באופן מיידי את ההשלכות הזמניות של השגיאות הגסות הללו בניהולו המוקדם של העולם.

6. PLANETARY CULTURE

^{5061 (578.1)} The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

^{5062(578.2)} The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

^{5063 (578.3)} Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

^{5064 (578.4)} Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

^{5065(578.5)} You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. תגמולי הבידוד

7. THE REWARDS OF ISOLATION

במחשבה ראשונה, ייתכן שנדמה כי אורנטיה והעולמות המבודדים הינם חסרי-מזל ביותר, זאת משום שניטלו מהם הנכחות וההשפעה המועילות של אישיות על-אנושיות כדוגמת הנסיך הפלנטארי והבן והבת החומריים. ואולם, הבידוד של ספירות אלה מעניקה לגזעים שלהן הזדמנות ייחודית להפעלתה של אמונה ולפיתוחה של איכות ייחודית של ביטחון במהימנות הקוסמוס, אשר אינן תלויות בראייה או בכל שיקול חומרי שהוא. ייתכן שלבסוף יתברר כי בני התמותה אשר מגיעים מן העולמות המצויים בהסגר בעקבות מרידה הינם ברי-המזל ביותר. גילינו כי מרקיעים מעין אלו מקבלים לידיהם מהר מאוד משימות רבות מסוגים מיוחדים בפרויקטים קוסמיים שבהם אמונה שאין-עליה-עוררין וביטחון-עצמי נשגב הכרחיים לשם הישג.

בירושם, תופסים המרקיעים מן העולמות המבודדים הללו אזור מגורים משל-עצמם וידועים בשם אַגוֹדוֹנְטֵרִים, אשר משמעו הוא יצורים אבולוציוניים רצוניים אשר מסוגלים להאמין מבלי לראות, להחזיק מעמד בעת שהם מבודדים ולהתגבר על קשיים שאין-כדוגמתם אפילו בעת שהם לבדם. הקבוצה הפונקציונאלית הזו של אגודונטרים ממשיכה להתקיים בכל מהלך ההרקה ביקום המקומי ובעת חציית יקום העל; היא נעלמת בעת השהות בהאוונה, ואולם היא שבה ומופיעה באופן מיידי עם ההישג של פרדיס, והיא מתמידה בבירור בסגל הסופיונות של בני התמותה. טאבאמנטיה הינו אַגוֹדוֹנְטֵר במעמד של סופיון, אשר שרד מאחת הספירות שבהסגר אשר הייתה מעורבת באחת מן המרידות הראשונות אשר אירעו ביקומי הזמן והחלל.

במהלך נתיבת פרדיס כולה, התגמול מגיע בעקבות מאמץ כתוצאה של גורמים. תגמול שכזה מבדיל את היחיד מן הממוצע, מספק הבדלים בהתנסות היצורים ותורם לגמישות הביצועים המיטביים של הגוף הכולל של הסופיונים.

[הוצג על-ידי בן לאנונאנדק משני מסגל המילואים].

507.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

507.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonters*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonters persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

507.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

507.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

מסמך 51. האדמים הפלנטאריים

052 ⇨

הספר של אורנטיה

050 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 51

האדמים הפלנטאריים

סעיפים

מבוא

1. מקורם וטיבם של בני האל החומריים
2. מסעם של האדמים הפלנטאריים
3. המשימות האדמיות
4. ששת הגזעים האבולוציוניים
5. מיזוג גזעי – מתת הדם האדמי
6. השלטון האדמי
7. ממשל מאוחד

מבוא

במהלך העידן של הנסיך הפלנטארי, מגיע האדם הפרימיטיבי אל גבול ההתפתחות האבולוציונית הטבעית; והישג ביולוגי זה מסמן לריבון המערכת כי הגיעה העת לשלוח לעולם שכזה את סדר הבנים השני, את המרוממים הביולוגיים. בנים אלו, משום שהם שניים – הבן והבת החומריים – ידועים על-פי-רוב בפלנטה כאדם וחווה. שמו של הבן החומרי המקורי של שטניה הוא אדם, ואלו אשר הולכים אל עולמות המערכת כמרוממים ביולוגיים לעולם נושאים את שמו של הבן הראשון והמקורי של סדרם הייחודי.

בנים אלו הינם מתנתו החומרית של הבן הבורא לעולמות המיושבים. והם נותרים בפלנטה שבה הוצבו, לצד הנסיך הפלנטארי, לכל אורך הנתיב האבולוציוני של ספירה שכזו. בעולם שבו מצוי נסיך פלנטארי, אין בהרפתקה מעין זו משום סיכון רב, ואולם, בפלנטה כופרת, בעולם נעדר מנהיג רוחני, בעולם אשר ניטלה ממנו התקשורת הבין-פלנטארית, משימה שכזו כרוכה בסכנה חמורה.

PAPER 51

THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

INTRODUCTION

51:01 (580:1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:02 (580:2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

למרות שאין ביכולתכם ולו לקוות לדעת הכול על אודות עבודתם של בנים אלו בכל עולמות שטניה ובמערכות אחרות, מסמכים אחרים מתארים באופן מלא יותר את חייהם ואת התנסויותיהם של הזוג המעניין, אדם וחווה, אשר הגיעו מסגל המרוממים הביולוגיים של ירושם על-מנת להעלות את גזעי אורנטיה בדרגה. ואף-על-פי שהתוכניות האידיאליות לשיפור הגזעים הילידים שלכם נחלו כישלון, עדיין משימתו של אדם לא הייתה לשווא; אורנטיה נהנתה ממתנתם של אדם וחווה לאין חקר; ובקרב חבריהם ובמועצות השמיים אין עבודתם נחשבת כאבודה לחלוטין.

51:03 (580:3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. מקורם וטיבם של בני האל החומריים

הבנים והבנות החומריים, או המיניים, הינם צאצאיו של הבן הבורא; ורוח האם של היקום איננה משתתפת ביצירתן של הוויות אלה, אשר מיועדות לשמש כמרוממות פיזיות בעולמות האבולוציוניים.

סדר הבנים החומרי איננו אחד ברחבי היקום המקומי. הבן הבורא מייצר אך ורק זוג אחד מן ההוויות האלה בכל מערכת מקומית; זוגות מקוריים אלו שונים בטיבם, בהיותם מכאונים לתבניות החיים של המערכות התואמות שלהם. ומן ההכרח שכך יהיה, משום שאחרת, פוטנציאל הרבייה של האדמים יהא בלתי-תפקודי יחד עם זה של בני התמותה המתפתחים בעולמותיה של כל מערכת שהיא. האדם והחווה אשר הגיעו לאורנטיה הינם צאצאי זוג הבנים החומריים המקורי של שטניה.

גובהם של הבנים החומריים משתנה ונע בין כשניים-וחצי מטרים לכשלושה מטרים, וגופם זוהר בבוהק אור קורן בגוון סגול. ובעוד שדם חומרי זורם בגופיהם החומריים, הם אף טעונים עד להתפקע באנרגיה אלוהית ורוויים באור שמימי. בנים חומריים אלו (האדמים) ובנות חומריות אלה (החווות) הינם שווים, והם נבדלים אך ורק בהיבטי הרבייה ובתכונות כימיות מסוימות. הם הינם שקולים אך נבדלים, זכר ונקבה – ולפיכך גם משלימים – והם מתוכננים לשרת בזוגות כמעט בכל משימותיהם.

הבנים החומריים נהנים מתזונה דואלית; הם אכן הינם דואליים בטיבם ובהרכב גופם, והם ניזונים מאנרגיה חומרית במידה רבה כשם שעושות ההוויות הפיזיות של העולמות; זאת בעוד שקיומם האלמותי מתקיים במלאו הודות לקליטתן הישירה והאוטומטית של אנרגיות קוסמיות מזינות מסוימות. באם הם ייכשלו באחת מן המשימות אשר הוטלו עליהם, או אפילו ימרדו במודע ובמתכוון, יהפוך סדר בנים זה למבודד וינותק מן הקשר למקורות היקום של אור וחיים. משם ואילך הם יהפכו להוויות

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL

SONS OF GOD

51:11 (580:4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:12 (580:5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:13 (580:6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:14 (581:1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically

חומריות הלכה למעשה, וגורלם יהא להשלים את מסלול החיים החומריים בעולם שבו הוצבו ולהיאצל לבקש את משפטם של שופטי היקום. לבסוף יסיים המוות החומרי את נתיבתם הפלנטארית של בן או בת חומריים חסרי-מזל ובלתי-נבונים שכאלו.

האדם והחוה המקוריים – או אלו אשר נבראו במישרין – הינם אלמותיים מעצם טבע המתת אשר קיבלו, ממש כמו כל סדרי הבנים האחרים ביקום המקומי; ואולם, בניהם ובנותיהם מתאפיינים בהפחתה בפוטנציאל האלמוות. זוג מקורי זה אינו יכול להעביר אלמותיות בלתי-מותנית לצאצאיו, בנים כבנות. וצאצאיהם תלויים, לשם המשך חייהם, בסנכרון אינטלקטואלי רציף עם מעגלי כבידת-הדעת של הרוח. למן ראשיתה של מערכת שטניה, שלושה-עשר אדמים פלנטאריים אבדו בִּמְרִידָה ועקב כישלון, וכן אבדו 681,204 מקרב אלו המצויים בעמדות אמון נחותות-דרגה. מרביתן של עריקות אלה אירעו בתקופת מרידתו של לוציפר.

בעודם חיים כאזרחי קבע בבירות המערכת, ואפילו בשעה שהם פועלים במשימותיהם היורדות בפלנטות האבולוציוניות, אין ברשותם של הבנים החומריים מכווני מחשבה; ואולם באמצעות שירותים אלו ממש, הם רוכשים יכולת התנסותית על-מנת לקבל אל קרבם מכוון שוק ולצאת אל נתיבת ההרקעה לעבר פרדים. הוויות ייחודיות ומועילות-לעילא אלה הינן עולמות המקשרות שבין עולמות החומר לבין עולמות הרוח. הם מתרכזים במטה המערכת, שם הם מתרבים וממשיכים הלאה כאזרחיהם החומריים של העולם, ומשם הם נשלחים אל העולמות האבולוציוניים.

בשונה מבנים ברואים אחרים המשרתים בפלנטות, סדר הבנים החומריים אינו בלתי-נראה מטבעו לעיני יצורים חומריים כדוגמת תושבי אורנטיה. בני אלו יכולים להיראות, להיות מובנים, ובתורם להתרועע הלכה למעשה עם יצורי הזמן ואפילו להזדווג עימם; זאת אף כי תפקיד זה של רוממות ביולוגית נופל לרוב בחלקם של צאצאי האדמים הפלנטאריים.

בירושם, ילדיהם הנאמנים של כל אדם וחווה הינם אלמותיים, ואולם צאצאיהם של בן ובת חומריים אשר נולדו לאחר הגעתם לפלנטה אבולוציונית אינם חסינים באותו אופן בפני המוות הטבעי. כאשר בנים אלו הופכים חומריים על-מנת להתרבות בעולם אבולוציוני, מתרחש שינוי במנגנון שידור-החיים. נשאי החיים מונעים במתכוון מן האדמים והחוות הפלנטאריים את היכולת להוליד בנים ובנות אלמותיים. במידה שאינם נכשלים, יכולים אדם וחווה המצויים במשימה פלנטארית לחיות למשך זמן בלתי-מוגבל, ואולם במסגרת מגבלות מסוימות, ילדיהם חווים אורך-חיים ההולך ומתקצר מדור לדור.

material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwelling and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusalem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. מסעם של האדמים הפלנטאריים

עם קבלת החדשות בדבר הגעתו של עולם מיושב נוסף אל פסגת האבולוציה הפיזית, מכנס ריבון המערכת את סגל הבנים והבנות החומריים בבירת המערכת; ומשנידו הצרכים של עולם אבולוציוני שכזה, נבחרים שניים מקבוצת המתנדבים – אדם וחווה מן הסגל הבכיר של הבנים החומריים – על-מנת לצאת להרפתקה, ועל-מנת להתמסר לתנומה המכילה העמוקה לקראת היעטפותם בידי-שרף והסעתם מן הבית אשר בו הם משרתים אל עבר עולם חדש של הזדמנויות ושל סכנות חדשות.

אדמים וחווה הינם יצורים חומריים-למחצה, וככאלו הם אינם יכולים להיות מוסעים בידי שרפים. בטרם יוכלו להיעטף בידי-שרף לשם הסעתם אל העולם שאליו הוצבו, הם חייבים לעבור תהליך של פירוק-חומר בבירת המערכת. שרפי ההיסע יכולים לחולל שינויים מעין אלו בבנים החומריים וכן ביצורים חומריים-למחצה אחרים, כך שיתאפשר להם להיעטף בידי-שרף ולהיות מוסעים באופן זה דרך החלל מעולם אחד אל משנהו וממערכת אחת אל רעותה. תהליך זה של הכנה-להיסע דורש כשלושה ימים תקינים; ושחזור מצבו הרגיל של יצור כזה, אשר עבר פירוק-חומר, עם הגיעו אל סיום מסע ההיסע השרפי, דורש את שיתוף הפעולה של נשא חיים.

בעוד שקיימת טכניקת פירוק-חומר זו לשם הכנתם של האדמים למסע מירושם אל עבר העולמות האבולוציוניים, אין בנמצא שיטה מקבילה ללקיחתם מעולמות מעין אלו, אלא אם כן הפלנטה כולה נדרשת להתפנות; ובמקרה זה מותקנת מערכת לעת-חירום של טכניקת פירוק-חומר בעבור כלל האוכלוסייה שאותה ניתן להציל. במידה שקטסטרופה פיזית כלשהי מאיימת על פלנטת הבית של גזע מתפתח, יתקינו המלכיצדקים ונשאי החיים את טכניקת פירוק-חומר בעבור כלל השורדים, והוויות אלה יוסעו באמצעות היסע שרפי אל העולם החדש אשר הוקן זה מכבר לשם המשך קיומם. לאחר שהחלה התפתחותו של גזע אנושי בעולם של חלל, היא חייבת להימשך באופן די עצמאי מהישרדותה הפיזית של אותה פלנטה, ואולם במהלך העידנים האבולוציוניים, אין כל כוונה שהאדם או החווה הפלנטאריים יעזבו את העולם שבו בחרו.

עם הגעתם ליעדם הפלנטארי, הבן והבת החומריים מורכבים-חומרית-מחדש תחת הנחייתם של נשאי החיים. תהליך זה בכללותו אורך בין עשרה לעשרים-ושמונה ימים כמינין הזמן באורנטיה. חוסר-ההכרה של השינה השרפית נמשך לכל אורך תהליך שחזור זה. וכאשר נשלמת הרכבתו-מחדש של האורגניזם הפיזי, עומדים הבנים והבנות החומריים הללו בביתם החדש ובעולמותיהם החדשים לכל דבר ועניין, ממש כשם שהיו לפני שמסרו עצמם

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:21 (582:1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:22 (582:2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

51:23 (582:3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

51:24 (582:4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just

בירושם לתהליך פירוק-החומר.

as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusalem.

3. המשימות האדמיות

3. THE ADAMIC MISSIONS

בעולמות המיושבים, בונים הבנים והבנות החומריים את בתי הגן שלהם בעצמם, ובמהרה מסייעים בידם ילדיהם שלהם. על-פי-רוב נבחר האתר בעבור הגן על-ידי הנסיך הפלנטארי, והסגל הגשמי שלו מבצע הרבה מעבודת ההכנה המקדמית בעזרתם של רבים מן הגזעים הילידים הגבוהים יותר.

51:31 (5825) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

גני העדן הללו נקראים כך לכבודה של עדנטיה, בירת הקונסטלציה, ומשום שהם בנויים בהתאם לתבנית ההדר הבוטאני של עולם המטה של האבות הגבוהים ביותר. לרוב ממוקמים בתי גן אלו באזורים מרוחקים ובאקלים קרוב-לטרופי. בעולם ממוצע, הם הינם יצירות נהדרות. ולא תוכלו כלל לשפוט מרכזי תרבות יפהפיים אלו מתוך הסיפור המקוטע על אודות התפתחותו המעוקרת של פרויקט דומה לזה באורנטיה.

51:32 (5831) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

מבחינה פוטנציאלית, אדם וחווה פלנטאריים מהווים את מלא מתנת החסד הפיזי לגזעים של בני התמותה. עיסוקו העיקרי של זוג מיובא שכזה הינו התרבות ורימום ילדי הזמן. ואולם, אין כל הזדווגות ישירה בין אנשי הגן לבין אנשי העולם; לאורך דורות רבים נותרים אדם וחווה מבודדים מבחינה ביולוגית מבני התמותה האבולוציוניים, בעודם בונים גזע חזק מסדרם הם. זהו מקורו של הגזע הסגול בעולמות המיושבים.

51:33 (5832) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

התוכניות לרוממות הגזע נערכות ומוכנות על-ידי הנסיך הפלנטארי וצוותו, והן מוצאות אל הפועל בידי אדם וחווה. וזוהי הנקודה שבה נמצאו הבן החומרי שלכם ובת-לווייתו במצב של חיסרון כביר עם הגעתם לאורנטיה. קאליגסטיה התנגד ביצירתיות וביעילות למשימה האדמית; ועל-אף שבאי הכוח המלכיצדקים של אורנטיה הזהירו מבעוד מועד את אדם וחווה מפני הסכנות האורבות להם בפלנטה מעצם נוכחותו של נסיך פלנטארי מורד, הצליח רב-מורדים זה, באמצעות תחבולה ערמומית, להערים על הזוג העדני ולהפילם בפח הפרת האמונים באשר לנאמנותם כשליטים הנראים-לעין של עולמכם. הנסיך הפלנטארי הבוגד אכן הצליח להכשיל את אדם וחווה שלכם, ואולם הוא כשל במאמציו לערב אותם במרדתו של לוציפר.

51:34 (5833) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

הסדר החמישי של המלאכיות, העוזרות הפלנטאריות, נספחות למשימה האדמית ולעולם מלוות את האדמים הפלנטאריים בהרפתקאותיהם בעולמות. לרוב מונה סגל ההצבה הראשונית כמאה-אלף. בשעה שהושקה בטרם-עת עבודתם של אדם וחווה של אורנטיה, היה בשעה שהם סטו מן התוכנית אשר צותה, היה זה אחד מן הקולות השרפיים של הגן אשר

51:35 (5834) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the

הוכיח אותם באשר להתנהגותם הראויה לגינוי. והסיפור שלכם על אודות מאורע זה מדגים את האופן שבו המסורות הפלנטאריות שלכם נטו לייחס כל מה שהינו על-טבעי לאלוה ריבון העולמים. מכיוון שכך, בני אורנטיה התבלבלו לעיתים תכופות באשר לטבעו של האב האוניברסאלי, הואיל וכל המילים של עמיתיו וכפיפיו, כמו גם כל פעולותיהם, יוחסו באופן מכליל לו עצמו. במקרה של אדם וחווה, הייתה זו לא אחרת מאשר העוזרת הפלנטארית הראשית אשר הייתה מצויה אז בתפקיד. שרפים זאת, סולֶנְיָה, הצהירה על כישלון התוכנית האלוהית וביקשה את חזרתם של באי הכוח המלכיצדקים לאורנטיה.

היצורים האמצעיוניים המשניים הינם חלק טבעי מן המשימות האדמיות. כפי שהדבר נכון בעבור הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, כך גם צאצאיהם של הבנות והבנים החומריים משתייכים לשני סדרים: הילדים הפיזיים שלהם והסדר המשני של היצורים האמצעיוניים. סועדים פלנטאריים חומריים – אך לרוב בלתי-נראים – אלו תורמים רבות להתקדמות הציוויליזציה ואפילו להכפפתם של מיעוטים סוררים העלולים לבקש לחבל בהתפתחות החברתית ובקדמה הרוחנית.

אין לבלבל בין היצורים האמצעיוניים המשניים לבין אלו מן הסדר הראשי, אשר מתוארכים בסמוך למועד הגעתו של הנסיך הפלנטארי. מרביתם של היצורים האמצעיוניים המוקדמים יותר הללו באורנטיה הלכו בדרך המרידה יחד עם קאליגסטיה, והושמו במעצר מאז פְּנֶטְקוֹסְט. רבים מקרב הקבוצה האדמית אשר לא נותרו נאמנים לממשל הפלנטארי, הושמו אף הם במעצר כאמור.

ביום של פְּנֶטְקוֹסְט, חברו האמצעיוניים הראשיים והמשניים הנאמנים ויצרו איחוד התנדבותי אשר פעל מני אז כיחידה אחת בענייני העולם. והם משרתים תחת הנהגתם של אמצעיוניים נאמנים אשר נבחרים לסירוגין משתי הקבוצות.

עולמכם זכה לביקורם של ארבעה סדרי בנים: קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי; אדם וחווה מסדר בניו החומריים של האל; מָאכִיבֶּנְטָה מְלִיכֶזְדֶּק, "חכם שלם" בימיו של אברהם; ומיכאל המשיח, אשר הגיע כבן מתת של פרדיס. כמה יעיל ויפה יותר היה זה יכול להיות אילו מיכאל, הריבון העליון של היקום של נבאדון, היה מתקבל בברכה אל עולמכם על-ידי נסיך פלנטארי נאמן ויעיל ועל-ידי בן חומרי מסור ומוצלח, ושניהם כאחד היו יכולים לעשות כה רבות על-מנת להעצים את עבודת-חיו ואת משימתו של בן המתת! ואולם, לא כל העולמות היו חסרי-מזל כאורנטיה, ואף לא תמיד הייתה משימתם של האדמים הפלנטאריים כה קשה או כה מסוכנת. כאשר הם מצליחים, הם תורמים להתפתחותו של עם כביר, וממשיכים לשמש כראשיהם הנראים של העניינים בפלנטה, ואפילו הרחק אל תוך העידן אשר בו מיוצב עולם שכזה באור

Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:36 (583.9) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:37 (583.9) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:38 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:39 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa Melchizedek, the "sage of Salem" in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs

ובחיים.

even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. ששת הגזעים האבולוציוניים

הגזע השליט במהלך העידנים המוקדמים של העולמות המיושבים הינו האדם האדום, אשר בדרך-כלל הוא הראשון להגיע לרמות התפתחות אנושיות. ואולם, בעוד שהאדם האדום הינו הגזע הוותיק של הפלנטות, האנשים בעלי-הצבע אשר מגיעים לאחריו מתחילים להופיע מוקדם מאוד במהלך העידן שבו מגיחה האנושות בת התמותה.

הגזעים המוקדמים הינם נעלים במידת-מה ביחס לאלו המאוחרים יותר; האדם האדום עומד גבוה מאוד מעל לגזע האינדיגו – השחור. נשאי החיים מעניקים את מלוא מתת האנרגיות החיות לגזע התחילי, או האדום, וכל מופע אבולוציוני עוקב של קבוצה מובחנת של בני-תמותה מייצג וואריאציה על חשבון המתת המקורי. אפילו גובהם הפיזי של בני התמותה נוטה לרדת מטה מן האדם האדום אל גזע האינדיגו, אף כי באורנטיה הופיעו ניצנים בלתי-צפויים של ענקיות בקרב האדם הירוק ובקרב האדם הכתום.

באותם עולמות שבהם קיימים כל ששת הגזעים האבולוציוניים, האנשים הנעלים הינם בני הגזעים הראשון, השלישי והחמישי – קרי האדום, הצהוב והכחול. וכך משתנות לסירוגין יכולות הצמיחה האינטלקטואלית וההתפתחות הרוחנית בקרב הגזעים האבולוציוניים, כאשר הגזעים השני, הרביעי והשישי פחות מוכשרים במידת-מה. הגזעים המשניים הללו הינם האנשים החסרים בעולמות מסוימים; והם אלו אשר הוכחדו ברבים מן העולמות האחרים. זהו חוסר מזל שבאורנטיה איבדתם במידה כה ניכרת מן האדם הכחול הנעלה שלכם, למעט מה שנותר ממנו בקרב ה"גזע הלבן" הממוזג. אובדנם של הצירים הירוק והכתום שלכם איננו מהווה נושא לדאגה כה רבה.

בעוד שנדמה כי האבולוציה של שישה – או של שלושה – גזעים של צבע מדרדרת את המתת המקורי של האדם האדום, היא מספקת כמה וואריאציות רצויות ביותר בטיפוסים בני התמותה, ומאפשרת את הביטוי המגוון של הפוטנציאל האנושי אשר לא ניתן היה להשיג באופן אחר. בהינתן העובדה שבני-תמותה אלו מרוממים לאחר-מכן על-ידי הגזע האדמי, או הסגול, המיובא, שינויים אלו מועילים להתקדמותה של האנושות בכללותה. תוכנית מיזוג רגילה זו לא הוצאה אל הפועל באופן נרחב באורנטיה, וכישלון זה בביצוע תוכנית האבולוציה של הגזעים הופך בעבורכם לבלתי-אפשרית את ההבנה הניכרת בדבר מעמדם של אנשים אלו בפלנטה מיושבת ממוצעת, מתוך ההתבוננות בשאריות הגזעים המוקדמים הללו בעולמכם.

בימיה המוקדמים של ההתפתחות הגזעית, קיימת בקרב האדם האדום, הצהוב והכחול

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:41 (584:3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:42 (584:4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:43 (584:5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated "white race." The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:44 (584:6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

51:45 (585:1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar

נטייה קלה להזדווג ביניהם; כמו כן, קיימת נטייה דומה להתערבבות בין הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו.

האנשים הפחות מפותחים מועסקים על-פי-רוב כעובדים על-ידי בני הגזעים המתקדמים יותר. דבר זה מתייחס למקור העבדות בפלנטות במהלך העידנים המוקדמים. האדם הכתום מוכנע בדרך-כלל בידי האדם האדום ומורד למעמד של משרת – ולעיתים אף מוכחד. האדם הצהוב והאדום מתרועעים זה עם זה לעיתים תכופות, אך לא תמיד. על-פי-רוב, הגזע הצהוב משעבד את הגזע הירוק, בעוד שהאדם הכחול מכניע את האינדיגו. הגזעים הללו של האנשים הפרימיטיביים מתייחסים לשימוש ברעיהם הנחשלים כעובדי כפייה, ממש כשם שבני אורנטיה מתייחסים לקנייה ולמכירה של סוסים ובקר.

במרבית העולמות הרגילים, עבדות בכפייה איננה שורדת את עידן הנסיך הפלנטארי, אף כי אנשים בעלי נכויות מנטאליות ופושעים הפועלים כנגד החברה ממשיכים להיאלץ לעבוד שלא-מרצונם. ואולם, בכל הספירות הרגילות מבטלת העבדות מן הסוג הפרימיטיבי הזה מעט לאחר הגעתו של הגזע המיובא הסגול, או האדמי.

ששת הגזעים האבולוציוניים הללו נועדו להתמזג ולהיות מרוממים באמצעות מיזוג עם צאצאיהם של המרוממים האדמיים. ואולם, בטרם אנשים אלו מתמזגים, מושמדים במידה רחבה מרביתם של הנחותים והבלתי-מתאימים. הנסיך הפלנטארי והבן החומרי, יחד עם סמכויות פלנטאריות הולמות אחרות, הם השופטים את כשירותם של הזנים המתרבים. הקושי בהוצאתה של תוכנית קיצונית שכזו אל הפועל באורנטיה טמון בעובדת היעדרם של שופטים הכשירים להעריך את כשירותם או את חוסר-כשירותם הביולוגית של היחידים מקרב גזעי עולמכם. ועל-אף קיומו של מכשול זה, דומה כי עליכם להיות מסוגלים להסכים על הסרתם הביולוגית של הזנים היותר בלתי-כשירים, פגומים, נחשלים ואנטי-חברתיים.

5. מיזוג גזעי – מתת הדם האדמי

משאדם וחווה פלנטאריים מגיעים לעולם מיושב, הם קיבלו זה מכבר מן הממונים עליהם הנחיה מלאה בדבר דרך הביצוע הטובה ביותר של שיפור הגזעים הקיימים של ההוויות התבוניות. תוכנית הפעולה איננה אחידה; הרבה מושאר לשיקול דעתו של הזוג הסועד, ושגיאות אינן מחזה בלתי-שכיח, במיוחד בעולמות חסרי-דור ובעולמות מרדניים כדוגמת אורנטיה.

על-פי-רוב, האנשים הסגולים אינם מתחילים להתמזג עם ילידי הפלנטה בטרם הגיע מספר בני קבוצתם שלהם ליותר ממיליון. ואולם בינתיים, סגל הנסיך הפלנטארי מצהיר כי ילדי האלים ירדו, כשם שהדבר אכן קרה, על-מנת

tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:46 (555:2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:47 (555:3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:48 (555:4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:51 (555:5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:52 (555:6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it

להפוך לאחד עם גזעי האדם; והאנשים ממתנים בכליון עיניים ליום שבו יוצהר כי אלו אשר נמצאו כמשתייכים לזנים הגזעיים הנעלים רשאים להגיע אל גן העדן ולעמוד שם לבחירת בניו ובנותיו של אדם על-מנת לשמש כאבות וקאמהות האבולוציוניים של סדר האנושות הממוזג והחדש.

בעולמות הרגילים, האדם והחוה הפלנטאריים לעולם אינם מזדווגים עם הגזעים האבולוציוניים. עבודת השיפור הביולוגי הזו הינה מלאכתם של הצאצאים האדמיים. ואולם, האדמים הללו אינם יוצאים החוצה להתהלך בין הגזעים; אלו הם אנשי סגל הנסיך שמביאים אל גן העדן את הגברים והנשים הנעלים על-מנת שידווגו מרצונם החופשי עם הצאצאים האדמיים. והבחירה כמועמד להזדווגות עם בני ובנות הגן נחשבת ברוב העולמות לכבוד הגבוה ביותר.

בשעה שגזעי העולם מתאמצים באופן הולך וגובר לזכות בהכרה כראויים להיכנס אל הגן, מתמעטות בפעם הראשונה המלחמות הגזעיות ומצטמצמים המאבקים השבטיים. ולכם יכול להיות, לכל היותר, מושג קלוש על אודות האופן שבו המאבק התחרותי הזה תופס את מרכז הבמה של כל הפעילויות בפלנטה רגילה. באורנטיה, כלל התוכנית הזו לשיפור הגזע ירדה לטמיון מוקדם מאוד.

הגזע הסגול מהווה עם מונוגמי, וכל גבר או אישה אבולוציוניים המתאחדים עם הבנים והבנות האדמיים מתחייבים שלא לקחת לעצמם בני זוג אחרים, וכן להנחות את ילדיהם למונוגמיה. הילדים של כל אחד מן האיחודים הללו מתחנכים ומוכשרים בבתי הספר של הנסיך הפלנטארי, ולאחר מכן הם מורשים לצאת אל הגזע של ההורה האבולוציוני שלהם, ושם להתחתן בתוך קבוצות נבחרות של בני-תמותה נעלים.

עידן חדש וכביר יותר של קידמה אבולוציונית מתחיל בשעה שזן זה של בנים חומריים מתווסף לגזעים המתפתחים של העולמות. בעקבות שפיעה התרבותית זו של יכולת מיובאת ושל תכונות על-אבולוציוניות, מתרחשת סדרה של קפיצות בהתפתחות הגזעית ובזו של הציוויליזציה; במאה-אלף שנים מתרחשת התקדמות רבה יותר מאשר במיליון שנות מאבק אשר קדמו להן. ובעולמכם, למרות כישלון התוכניות אשר צאו, התקדמות רבה נעשתה מאז שניתנה לאנשיכם מתנת פלסמת החיים של אדם.

ואולם, בעוד שילדיו הישירים של גן העדן הפלנטארי יכולים להעניק את עצמם לחברים הנעלים של הגזעים האבולוציוניים ובכך לרומם את הרמה הביולוגית של האנושות, לא יחא זה מועיל בעבור הזנים הגבוהים יותר של בני התמותה של אורנטיה להזדווג עם הגזעים הנמוכים יותר; התנהגות בלתי-נבונה שכזו תעמיד בסיכון את כלל הציוויליזציה בעולמכם.

were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:53 (565:7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:54 (566:1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:55 (566:2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:56 (566:3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:57 (566:4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you

הואיל ונכשלתם להגיע להרמוניזציה של גזע באמצעות הטכניקה האדמית, שומה עליכם לפתור כעת את בעיית שיפור הגזע הפלנטארית שלכם בשיטות אחרות, אנושיות ברובן, של התאמה ושל שליטה.

must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. השלטון האדמי

במרבית העולמות המיושבים נותרים גני העדן כמרכזי תרבות נשגבים, והם ממשיכים לפעול, עידן אחרי עידן, כתבניות חברתיות להתנהגות ולנוהג הפלנטאריים. ואפילו בזמנים המוקדמים, כאשר אנשי הגזע הסגול מבדדים יחסית, בתי הספר שלהם מקבלים מועמדים ראויים מקרב הגזעים של העולם; זאת בעוד שההתפתחויות התעשייתיות של הגן פותחות ערוצים חדשים של חליפין מסחריים. וכך תורמים האדמים והחיות וצאצאיהם להתרחבות הפתאומית של התרבות ולשיפור המהיר של הגזעים האבולוציוניים בעולמותיהם. וכל מערכות היחסים האלה מועצמות ונחתמות בחותם המיזוג שבין הגזעים האבולוציוניים לבין בניו של אדם, אשר בא לידי ביטוי בעליית מדרגה מיידית במעמד הביולוגי, בהאצת הפוטנציאל האינטלקטואלי ובהתרחבות יכולת הקליטה הרוחנית.

בעולמות רגילים הופך מטה הגן של הגזע הסגול למרכז התרבותי העולמי השני, ויחד עם עיר המטה של הנסיך הפלנטארי, הוא קובע את קצב התפתחותה של הציוויליזציה. במשך מאות בשנים פועלים בו-זמנית בתי הספר של עיר המטה של הנסיך הפלנטארי ובתי הספר של הגן של אדם וחווה. ועל-פי-רוב הם אינם מרוחקים מאוד זה מזה ופועלים יחדיו בשיתוף פעולה הרמוני.

חישובו מה תהא המשמעות בעבור עולמכם אילו אי-שם בלבנט היה קיים מרכז ציוויליזציה עולמי, אוניברסיטת תרבותית פלנטארית כבירה, אשר פעלה ברציפות במשך 37,000 שנים. ושוב, עצרו ושיקלו כמה הייתה מועצמת סמכותו המוסרית של מרכז עתיק שכזה, אילו לא-הרחק משם היה ממוקם מטה נוסף ועתיק ממנו של סעד שמימי אשר מסורותיו משפיעות בכוח מצטבר של 500,000 שנות השפעה אבולוציונית משולבת. המנהג הוא אשר מפץ בסופו של דבר את האידיאלים של עדן אל רחבי העולם כולו.

בתי הספר של הנסיך הפלנטארי עוסקים בעיקר בפילוסופיה, דת, מוסר, ובהישגים האינטלקטואליים והאמנותיים הגבוהים יותר. בתי הספר של הגן של אדם וחווה מוקדשים על-פי-רוב לאמנויות שימושיות, להכשרה אינטלקטואלית בסיסית, לתרבות חברתית, התפתחות כלכלית, יחסי מסחר, יעילות פיזית וממשל אזרחי. בסופו של דבר, מרכזים עולמיים אלו מתמזגים, אך חיבור זה מתרחש הלכה למעשה רק בתקופתו של הבן הסמכותי הראשון.

6. THE EDENIC REGIME

51:61 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:62 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:63 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:64 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first

קיומם המתמשך של האדם והחוה הפלנטאריים – לצד הגרעין הטהור המקשר ישירות אל הגזע הסגול – מעניק לתרבות העדנית את אותה יציבות של צמיחה הפועלת על הציוויליזציה של העולם מתוקף עוצמתה המחייבת של המסורת. בבנים ובבנות חומריים ואלמותיים אלו היננו מוצאים את החוליה האחרונה והחיונית המחברת את האל והאדם, החוליה המגשרת על התהום האינסופית-כמעט הפעורה בין הבורא הנצחי לבין האישיות הסופיות הנמוכות ביותר של הזמן. כאן קיימת הוויה ממקור גבוה, אשר הינה פיזית, חומרית ואפילו מהווה יצור בעל-מגדר כבני התמותה של אורנטיה, הוויה המסוגלת לראות ולהבין את הנסיך הפלנטארי הבלתי-נראה ולפרש אותו בעבור היצורים בני התמותה של העולם; זאת הואיל והבנים והבנות החומריים מסוגלים לראות את כלל הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות הרוחניות; הם רואים את הנסיך הפלנטארי ואת כל צוותו, זה הנראה וזה הבלתי-נראה.

עם חלוף המאות ועם התמזגות צאצאיהם עם גזעי האדם, אותם בן ובת חומריים מתקבלים כאבות הקדמוניים המשותפים של האנושות, ההורים המשותפים של הצאצאים הממוזגים כעת של הגזעים האבולוציוניים. הכוונה היא שבני התמותה אשר מתחילים בעולם מיושב יתנסו בחוויה של ההכרה בשבעה אבות:

1. האב הביולוגי – האב בשר ודם.
2. אבי העולם – האדם הפלנטארי.
3. אבי הספירות – ריבון המערכת.
4. האב הגבוה ביותר – אבי הקונסטלציה.
5. אבי היקום – הבן הבורא והשליט העליון של הבריאות המקומיות.
6. אבות-העל – עתיקי היומין אשר מושלים ביקום-העל.
7. אבי הרוח, או אב האוונה – האב האוניברסאלי אשר שוכן בפרדים ומעניק מרוחו על-מנת שתחייה ושתפעל בדעתם של היצורים הנמוכים אשר מאכלסים את יקום היקומים.

7. ממשל מאוחד

מעת לעת מגיעים הבנים האוונאליים של פרדים אל העולמות המיושבים על-מנת להוציא אל הפועל פעולות שיפוטיות, ואולם, האוונאל הראשון אשר מגיע במשימה של סמכות הוא אשר מתחיל את העידן הרביעי של עולם אבולוציוני של זמן ומרחב. בפלנטות מסוימות

Magisterial Son.

51:65 (587:3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:66 (587:4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

- 51:67 (587:5) 1. The biologic father — the father in the flesh.
- 51:68 (587:6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.
- 51:69 (587:7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.
- 51:70 (587:8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.
- 51:71 (587:9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.
- 51:72 (587:10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.
- 51:73 (587:11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. UNITED ADMINISTRATION

51:71 (587:12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son

שבהן מתקבל בן זה של סמכות באופן אוניברסאלי, הוא נותר למשך עידן אחד; וכך משגשגת הפלנטה תחת שלטונם המאוחד של שלושה בנים: הנסיך הפלנטארי, הבן החומרי ובן הסמכות, כאשר השניים האחרונים נראים לעיני כלל תושבי העולם.

בטרם מסיים הבן הראשון של סמכות את משימתו בעולם אבולוציוני רגיל, הושלם זה מכבר איחוד העבודה החינוכית והמנהלית של הנסיך הפלנטארי ושל הבן החומרי. מיזוג זה של הפיקוח הדואלי על הפלנטה, מביא לידי קיום סדר חדש ויעיל של ממשל עולמי. עם פרישתו של הבן הסמכותי, מקבל האדם הפלנטארי את סמכות ההכוונה החיצונית של הפלנטה. כך פועלים בצוותא הבן והבת החומריים כמנהלי הפלנטה, עד להתייצבותו של העולם בעידן של האור והחיים; או אז מורם הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי. במהלך עידן זה של אבולוציה מתקדמת, הופכים אדם וחווה למה שניתן להיקרא בשם ראשי-ממשלה-בצוותא של העולם המהולל.

מייד משבירתו החדשה והמאוחדת של העולם המתפתח מתבססת כהלכה, ומהר ככל שניתן להכשיר כראוי מנהלים כפיפים ומוכשרים, מיוסדות בירות-משנה בגופי יבשה מרוחקים ובקרב העמים השונים. ובטרם הגעתו של בן נוסף של עידן, יאורגנו בין חמישים למאה מרכזי-משנה מעין אלו.

הנסיך הפלנטארי וצוותו עדיין מטפחים את תחומי הפעילות של הרוח ושל הפילוסופיה. אדם וחווה מקדישים תשומת-לב מיוחדת למעמד הפיזי, המדעי והכלכלי של העולם. ושתי הקבוצות כאחת מקדישות באופן שווה את האנרגיות שלהן לטיפוח האמנויות, יחסי החברה וההישגים האינטלקטואליים.

בטרם תחילתו של העידן החמישי של ענייני העולם, הושג זה מכבר ניהול מפואר של הפעילויות בפלנטה. קיומם של בני התמותה בספירה מנהלת-היטב שכזו הוא אכן מעורר ומועיל. ולו בני אורנטיה היו יכולים רק לחזות בחיים בפלנטה שכזו, מייד הם היו עומדים על ערכם של אותם דברים אשר איבד עולמם בשל אימוצו את הרוע והשתתפותו במרד.

[הוצג על-ידי בן לאנונאנדק משני מסגל המילואים].

is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588:1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588:2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588:3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588:4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588:5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

מסמך 52. העידנים של בני התמותה הפלנטאריים

053 ⇨

הספר של אורנטיה

051 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 52

העידנים של בני התמותה הפלנטאריים

סעיפים

מבוא

1. האדם הפרימיטיבי
2. האדם בתר-הנסיך הפלנטארי
3. האדם הבתר-אדמי
4. האדם בתר-הבן-הסמכותי
5. האדם בתר-בן-המתת
6. העידן הבתר-מתת באורנטיה
7. האדם בתר-הבן-המורה

PAPER 52

PLANETARY MORTAL EPOCHS

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

מבוא

למן תחילתם של החיים בפלנטה אבולוציונית ועד לעת לבלובם הסופי בעידן האור והחיים, מופיעים בזירת הפעולה של העולם לפחות שבעה עידנים של חיים אנושיים. עידנים עוקבים אלו נקבעים בהתאם למשימותיהם הפלנטאריות של הבנים האלוהיים, וכעולם מיושב ממוצע מופיעים העידנים הללו בסדר הבא:

1. האדם טרום-הנסיך הפלנטארי.
2. האדם בתר-הנסיך הפלנטארי.
3. האדם הבתר-אדמי.
4. האדם בתר-הבן-הסמכותי.
5. האדם בתר-הבן-המתת.
6. האדם בתר-המורה.
7. עידן האור והחיים.

מייד כאשר הופכים עולמות החלל להיות ראויים מן הבחינה הפיזית לחיים, הם נרשמים במרשם נשאי החיים, ובבוא העת נשלחים הבנים הללו לפלנטות מעין אלה מתוך מטרה לאתחל חיים. כלל התקופה החל מאתחול החיים

INTRODUCTION

^{52:01 (589:1)} FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

- ^{52:02 (589:2)} 1. Pre-Planetary Prince Man.
- ^{52:03 (589:3)} 2. Post-Planetary Prince Man.
- ^{52:04 (589:4)} 3. Post-Adamic Man.
- ^{52:05 (589:5)} 4. Post-Magisterial Son Man.
- ^{52:06 (589:6)} 5. Post-Bestowal Son Man.
- ^{52:07 (589:7)} 6. Post-Teacher Son Man.
- ^{52:08 (589:8)} 7. The Era of Light and Life.

^{52:09 (589:9)} The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to

ועד להופעתו של האדם מכונה העידן הטרום-אנושי, והיא קודמת לעידנים האנושיים העוקבים אשר אליהם מתייחס מסמך זה.

the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. האדם הפרימיטיבי

מן העת שבה מגיח האדם מן הרמה החייתית – בשעה שביכולתו לבחור לסגוד לבורא – ועד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, מכונים יצורים רצוניים בני-תמותה בשם בני-אדם פרימיטיביים. קיימים שישה טיפוסים, או גזעים, בסיסיים של בני-אדם פרימיטיביים, ואנשים מוקדמים אלו מופיעים בזה אחר זה בהתאם לסדר הצבעים בספקטרום, החל בצבע האדום. משך הזמן הנדרש לשם אבולוציית חיים מוקדמת זו משתנה במידה רבה מעולם לעולם, ונע ממאה-וחמישים אלף שנים ועד ליותר ממיליון שנים כמניין הזמן באורנטיה.

הגזעים האבולוציוניים בעלי הצבעים – אדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול ואינדיגו – מתחילים להופיע בסביבות הזמן שבו מפתח האדם הפרימיטיבי שפה פשוטה ומתחיל להפעיל את הדמיון היצירתי. בעת הזו האדם כבר מורגל מאוד בעמידה הזקופה.

בני האדם הפרימיטיביים הינם ציידים מעולים ולוחמים לבלי-חת. החוק בעידן זה הינו חוק הישרדותו הפיזית של החזק ביותר; בזמנים הללו כלל הממשל הינו שבטי. ובמהלך המאבקים הגזעיים המוקדמים בעולמות רבים, כמה מן הגזעים האבולוציוניים נכחדים, כפי שהדבר אירע באורנטיה. ולרוב, אלו אשר שורדים ממוזגים לאחר מכן עם הגזע הסגול המיובא בהמשך, קרי העם האדמי.

לאורה של הציוויליזציה אשר תגיע לאחריה, תקופה זו של האדם הפרימיטיבי מהווה פרק ארוך, חשוך ועקוב-מדם. האתיקה של הג'ונגל והמוסר של היערות הקדמונים אינם עולים בקנה אחד עם הסטנדרטים של התקופות המאוחרות יותר של דת התגלות ושל התפתחות רוחנית גבוהה יותר. בעולמות רגילים ובלתי-ניסויים, תקופה זו שונה מאוד מן המאבקים הממושכים והאכזריים עד מאוד אשר אפיינו עידן זה באורנטיה. כאשר תגיחו מהתנסות העולם הראשונה שלכם, תתחילו לראות מדוע מתרחש המאבק הארוך והמכאיב הזה בעולמות האבולוציוניים, וככל שתתקדמו הלאה בדרך המובילה אל עבר פרדיס, כך תלך ותגדל הבנתכם את התבונה שבאירועים המוזרים-לכאורה הללו. ואולם, על-אף כל החליפות והתמורות של העידנים המוקדמים של האלדת האדם, מעשיו של האדם הפרימיטיבי מייצגים פרק מזהיר, ואפילו הרואי, בתולדותיו של עולם אבולוציוני של זמן ומרחב.

האדם האבולוציוני המוקדם איננו יצור צבעוני. ככלל, בני התמותה הפרימיטיביים הללו הינם שוכני מערות או דרי צוקים. הם אף בונים בקתות גסות בתוך העצים הגדולים. לעיתים,

1. PRIMITIVE MAN

^{521.1 (588.3)} From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

^{521.2 (588.4)} The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

^{521.3 (588.5)} Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

^{521.4 (588.6)} In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

^{521.5 (588.1)} Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are

בטרם הם רוכשים מידה גבוהה של אינטליגנציה, נשטפות הפלנטות במינים הגדולים יותר של חיות. ואולם, בשלב מוקדם בעידן הזה לומדים בני התמותה להצית אש ולשמור עליה, ועם השימוש הגובר בדמיון היצירתי, ועם השיפור בכלים, האדם המתפתח מכחיד עד מהרה את בעלי החיים הגדולים והסוררים יותר. הגזעים המוקדמים אף עושים שימוש נרחב בבעלי החיים המעופפים הגדולים יותר. ציפורים ענקיות אלה מסוגלות לשאת אדם אחד או שניים בגודל-ממוצע בטיסה רציפה למרחק של מעל לשמונה-מאות קילומטרים. בפלנטות מסוימות מגישות ציפורים כבירות אלה שירות רב-ערך משום שהן ניחנות בסדר גבוה של אינטליגנציה, ולעיתים קרובות הן דוברות מילים רבות בשפותיו של העולם. ציפורים אלה הינן אינטליגנטיות ביותר, צייתניות עד-מאוד ורוחשות חיבה במידה בל-תיאמן. באורנטיה, ציפורי מסע אלה נכחדו לפני זמן רב, ואולם אבות אבותיכם המוקדמים נהנו משירותיהן.

על-פי-רוב רוכש האדם את השיפוט האתי, הרצון המוסרי, לצד הופעתה של שפה מוקדמת. משמושגת הרמה האנושית – לאחר הופעה זו של רצון בר-תמותה – הופכות הוויות אלה פתוחות לקבל את המכווננים האלוהיים לשכון בהם באופן ארעי; ועם מותן של הוויות אלה, רבות מהן נבחרות כשורדות ונחתמות בידי רבי-המלאכיות לשם שחזור והיתוך עם הרוח בעתיד. לעולם מלוות רב-המלאכיות את הנסיכים הפלנטאריים, ובבד בבד עם הגעתו של הנסיך מתרחש שיפוט העידן של העולם.

כל בני התמותה אשר בהם שוכנים מכוונני מחשבה הינם סוגדים בפוטנציה; הם "הוארו באור האמת", והם ניחנים ביכולת לתור אחר קשר הדדי עם האלוהיות. ואף-על-פי-כן, מרביתם של הדת המוקדמת, או הביולוגית, של האדם הפרימיטיבי מהווה פחד חייתי מתמיד השזור ביראת-כבוד של בורות ובאמונות תפלות שבטיות. הישרדותה של האמונה התפלה בקרב הגזעים של אורנטיה רחוקה מלהחמיא להתפתחותכם האבולוציונית, והיא אף איננה תואמת את ההישגים הנהדרים האחרים של התקדמותכם החומרית. ואולם, לדת-פחד מוקדמת זו קיימת תכלית רבת-ערך בהכנעת מזגם היוקד של היצורים הפרימיטיביים הללו. היא זו אשר מבשרת את הציוויליזציה, והיא היא האדמה אשר בה יישתלו לאחר מכן זרעי דת ההתגלות בידי הנסיך הפלנטארי ובידי סועדיו.

על-פי-רוב, תוך כמאה-אלף שנים למן הרגע שבו רוכש האדם עמידה זקופה, מגיע הנסיך הפלנטארי, אשר נשלח מעם ריבון המערכת לאחר הדיווח של נשאי החיים כי הרצון מתפקד, ואפילו אם התפתחו באופן זה רק מעט אינדיבידואלים באופן יחסי. בדרך-כלל בני התמותה הפרימיטיביים מקדמים בשלום את הנסיך הפלנטארי ואת הסגל הנראה-לעין שלו; למעשה, לעיתים קרובות הם מביטים בהם ביראת כבוד ובהערצה, כמעט בסגידה, וזאת אם אין מרסנים אותם.

sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

521.6 (500.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

521.7 (500.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

521.8 (500.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. האדם בתר-הנסיך הפלנטארי

עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי מתחיל עידן חדש. ממשל מופיע על-פני הארץ ומושגת התקופה השבטית המתקדמת. קפיצות חברתיות עצומות מתבצעות במשך מספר אלפי שנים של שלטון זה. בתנאים רגילים, בני-תמותה מגיעים במהלך העידן הזה לציוויליזציה במעמד גבוה. הם אינם נאבקים זמן כה רב בברבריות כפי שעשו הגזעים של אורנטיה. ואולם, החיים בעולם מיושב משתנים במידה כה רבה עקב מרידה, עד שיכול להיות לכם רק מושג קלוש, או אפסי, על אודות שלטון מעין זה בפלנטה רגילה.

עידן זה אורך כחמש-מאות אלף שנה בממוצע; עידינים מסוימים ארוכים יותר מזה, בעוד שעידנים אחרים קצרים יותר. במהלך העידן הזה מתבססת הפלנטה במעגלי המערכת, ולממשלתה מוקצת מכסה מלאה של סייעים שמימיים שרפיים ואחרים. מכווני המחשבה מגיעים במספרים הולכים וגדלים, והשומרות השרפיות מעצימות את משטר הפיקוח שלהן על בני התמותה.

כאשר מגיע הנסיך הפלנטארי לעולם פרימיטיבי, שלטת בו הדת ההתפתחותית של הפחד ושל הבורות. הנסיך וצוותו עורכים את ההתגלויות הראשונות של האמת הגבוהה יותר ושל ארגון היקום. הצגות ראשונות אלה של דת התגלות הן פשוטות ביותר, ולחב הן נוגעות לענייני המערכת המקומית. בטרם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, הדת מהווה תהליך אבולוציוני גרידא. לאחר-מכן, מתקדמת הדת באמצעות התגלות מדורגת, כמו גם בדרך של צמיחה אבולוציונית. ובכל עידן, בכל תקופה של בני-תמותה, מתקבלת הצגה מורחבת של אמת רוחנית ושל אתיקה דתית. התפתחותה של יכולת הקליטה הדתית בקרב תושביו של עולם קובעת במידה רבה את קצב ההתקדמות הרוחנית ואת שיעור ההתגלות הדתית.

עידן זה חוזה בשחר רוחני, והגזעים השונים, על שבטיהם המגוונים, נוטים לפתח מערכות ייחודיות של דת ושל מחשבה פילוסופית. שתי נימות שזורות באופן אחיד בכל הדתות האלה של בני הגזעים השונים: הפחדים המוקדמים של האדם הפרימיטיבי וההתגלויות המאוחרות יותר של הנסיך הפלנטארי. במובנים מסוימים, נדמה שבני אורנטיה עדיין לא הגיעו לחלוטין מן השלב הזה של ההתפתחות הפלנטארית. ככל שתתמידו בלימוד זה, כך תבחינו בבהירות רבה יותר עד כמה סוטה עולמכם מן הנתיב הממוצע של ההתקדמות וההתפתחות האבולוציונית.

ואולם, הנסיך הפלנטארי אינו "נסיך השלום". המאבקים הגזעיים והמלחמות השבטיות ממשיכים אל תוך עידן זה, אך הולכים ופוחתים בתדירותם ובעוצמתם. זהו העידן הגדול של ההתפזרות הגזעית, והוא מגיע לשיאו בתקופה של לאומיות עזה. הצבע הינו הבסיס

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

^{5221 (591.1)} With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

^{5222 (591.2)} The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

^{5223 (591.3)} When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

^{5224 (591.4)} This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

^{5225 (591.5)} But the Planetary Prince is not "the Prince of Peace." Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often

להתקבצויות השבטיות והלאומיות, ולעיתים תכופות מפתחים הגזעים השונים שפות נפרדות. כל קבוצה מתרחבת של בני-תמותה נוטה לבקש להתבודד. בידוד זה נתמך בקיומן של שפות רבות. בטרם יתאחדו הגזעים השונים, מלחמותיהם האכזריות באות לעיתים לידי ביטוי בהכחדתם של עמים שלמים; האדם הכתום והאדם הירוק חשופים במיוחד להכחדה מעין זו.

בעולמות ממוצעים, במהלך תקופת שלטון המאוחרת של הנסיך מתחילים החיים הלאומיים להחליף את הארגון השבטי, או לחלופין – הם מתווספים על-גבי הקבוצות השבטיות הקיימות זה מכבר. ואולם, ההישג החברתי הכביר של עידן הנסיך הינו הופעת חיי המשפחה. עד אז, מערכות היחסים האנושיות היו שבטיות ברובן; ואילו כעת, מתחיל הבית לקרום עור וגידים.

זהו הינו העידן שבו מתגשם השוויון בין המינים. בפלנטות מסוימות הגברים עשויים לשלוט בנשים; בפלנטות אחרות קורה ההיפך. במהלך העידן הזה מתבסס בעולמות רגילים שוויון מלא בין המינים, שוויון אשר קודם להגשמתם המלאה יותר של האידיאלים של חיי המשפחה. זהו שחרו של עידן הזהב של המשפחה. הרעיון של השלטון השבטי נסוג בהדרגה מפני המושג הדואלי של חיי הלאום ושל חיי המשפחה.

החקלאות מופיעה במהלכו של עידן זה. צמיחת רעיון המשפחה אינה תואמת את חיי השוטטות הבלתי-מבוססים של הצייד. בהדרגה מתבסס הנוהג של קיום יישובי קבע ושל עבודת האדמה. ביותם של בעלי החיים ופיתוחן של אומנויות הבית מתקדמות במהירות. עם ההעפלה אל פסגת ההתפתחות הביולוגית כבר הושגה רמה גבוהה של ציוויליזציה, ואולם מבחינה מכאנית קיימת אך התפתחות מועטה; ההמצאה מאפיינת את העידן העוקב.

בטרם סיומו של עידן זה, מטוהרים הגזעים ומובאים לדרגה גבוהה של מושלמות פיזית ושל עוצמה אינטלקטואלית. ההתפתחות המוקדמת של עולם רגיל מסתייעת רבות בתוכנית לעידוד הגידול בטיפוסים הגבוהים יותר של בני התמותה ובקיצוץ תואם באלו הנמוכים יותר. והכישלון של אנשיכם המוקדמים להבחין בין שני הטיפוסים, הוא אשר אחראי לנוכחותם של יחידים פגומים ומפגרים כה רבים בקרב הגזעים של אורנטיה הנוכחית.

אחד מן ההישגים הגדולים ביותר של עידן הנסיך הינו הגבלת התרבותם של היחידים הלוקים בשכלם ושל אלו אשר אינם תואמים-חברתית. הרבה לפני הגעתם של הבנים השניים, האדמים, מרבית העולמות נוטלים על עצמם את הטיפול הרציני במשימות טיהור הגזע, דבר שעמ'י אורנטיה אפילו לא ביצעו ברצינות עד כה.

בעיה זו של שיפור הגזע איננה מהווה מבצע כה נרחב בשעה שתוקפים אותה בתקופה

develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

5226 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

5227 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

5228 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

5229 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52210 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52211 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at

המוקדמת הזו של התפתחות האנושות. התקופה הקודמת של מאבקים שבטיים ושל תחרות גסה להישרדות הגזע הסירה את מרבית הזנים החריגים והפגומים. לטיפש אין סיכוי רב לשרוד בחברה פרימיטיבית לוחמת המאורגנת באופן שבטי. זהו הרגש המסולף של הציוויליזציה המושלמת-חלקית שלכם אשר מטפח, מגן ומנציח את קיומם של הזנים הפגומים אשר אין להם תקנה בקרב הקבוצות האבולוציוניות האנושיות.

אין זוהי עדינות ואף אין זו זולתנות לאהוד באופן חסר-תוחלת את בני האדם המפגרים, את בני התמותה החריגים והנחותים אשר לא ניתן להצילם. אפילו בעולם הרגיל ביותר שבין העולמות האבולוציוניים קיימים מספיק הבדלים בין יחידים לבין קבוצות חברתיות שונות על-מנת לספק את מלוא ההזדמנות להפעיל את כל אותן תכונות נאצלות של רגש זולתני ושל סעד אנושי נטול-אנוכיות, וזאת מבלי להנציח את הזנים הבלתי-תואמים חברתית והמפגרים מוסרית של האנושות המתפתחת. קיימות שפע הזדמנויות על-מנת לגלות סובלנות ולהפעיל זולתנות כלפי אותם יחידים חסרי-מזל ונזקקים אשר לא איבדו את מורשתם המוסרית באופן חסר תקנה, ואשר לא השחיתו לנצח את זכותם הרוחנית המולדת.

3. האדם הבתר-אדמי

משמיעה הדחף המקורי של החיים האבולוציוניים את מסלולו הביולוגי, משהגיע האדם אל פסגת ההתפתחות החייתית, מגיע סדר הבנים השני ומתחיל עידן החדש והסעד השני. דבר זה נכון בכל העולמות האבולוציוניים. משהושגה הרמה הגבוהה ביותר האפשרית של חיים אבולוציוניים, בשעה שהרקיע האדם הפרימיטיבי ככל יכולתו במעלה הסולם הביולוגי, לעולם מופיעים על הפלנטה בן ובת חומריים אשר נשלחו מעם ריבון המערכת.

מכווני המחשבה מוענקים באופן הולך וגובר ליצירי האנוש הבתר-אדמיים, ובהתמדה עולה מספרם של בני התמותה המגיעים ליכולת היתוך עתידית עם המכוון. בעודם מתפקדים כבנים יורדים, אין מצויים מכוונים ברשותם של האדמים, אך צאצאיהם הפלנטאריים – אלו הישירים ואלו המעורבים – הופכים למועמדים ראויים לקבל בבוא העת את משגוחי המסתורין. עם סיומו של העידן הבתר-אדמי קיבלה הפלנטה זה מכבר את מלוא מכסת הסועדים השמימיים שלה; ורק המכוונים המותכים עדיין לא מוענקים באופן אוניברסאלי.

זוהי תכליתו העיקרית של השלטון האדמי להשפיע על האדם המתפתח לסיים את המעבר משלב הציוויליזציה של הצייד והמלקט לזה של החקלאי והגנן, אשר בשלב מאוחר יותר תתווסף אליו גם הופעת הנספחים העירוניים והתעשייתיים של הציוויליזציה. עשרת-אלפים

this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

^{52212 (5325)} It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

^{5231 (5326)} When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

^{5232 (5331)} Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

^{5233 (5332)} It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to

שנים של עידן זה של המרוממים הביולוגיים מספיקות על-מנת לחולל תמורה נפלאה. לרוב, עשרים-וחמש אלף שנה של ממשל כזה של תבונה משולבת של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים, גורמות לספירה להבשיל לקראת בואו של בן של סמכות.

בעידן זה הינו עדים על-פי-רוב להשלמת חיסולם של הבלתי-כשירים ולהמשך טיהור הזנים הגזעיים; בעולמות רגילים חוסלו כמעט לחלוטין הנטיות החייתיות הפגומות מן הגזעים המתרבים של התחום.

הצאצאים האדמיים לעולם אינם מתמזגים עם הזנים הנחותים יותר של הגזעים האבולוציוניים. ואף ההזדווגות האישית של אדם או של חווה פלנטאריים עם העמים האבולוציוניים איננה חלק מן התוכנית האלוהית. פרויקט שיפור הגזע הזה הינו משימתם של צאצאיהם. ואולם, צאצאיהם של הבן והבת החומריים מגויסים במשך דורות בטרם מתחיל סעד ההתמזגות הגזעית.

התוצאה של מתנת פלסמת החיים האדמית לגזעים בני התמותה הינה עליית-מדרגה מיידית ביכולת האינטלקטואלית והאצה של ההתקדמות הרוחנית. על-פי-רוב, מתרחש בנוסף לזאת גם שיפור פיזי מסוים. בעולם ממוצע, התקופה הבתר-אדמית הינה עידן של המצאות כבירות, של שליטה באנרגיה ושל התפתחות מכאנית. זהו העידן של הופעת ריבוי צורות בייצור ושל שליטה באיתני הטבע; זהו עידן הזהב של חקר הפלנטה ובסופו של דבר גם של הכנעתה. הרבה מן ההתקדמות החומרית של עולם מתרחשת בתקופה זו של חנוכת התפתחות המדעים הפיזיים, ממש בדומה לתקופה שאותה חווה אורנטיה לעת הזו. עולמכם מצוי בפיגור של עידן שלם ויותר ביחס ללוח הזמנים של פלנטה ממוצעת.

עם סיומו של העידן האדמי בפלנטה רגילה, הגזעים הינם ממוזגים למעשה, כך שניתן להצהיר באמת ובתמים כי "את כל הלאומים עשה האל מדם אחד", וכי בנו "מצבע אחד את כל העמים עשה". הצבע של גזע ממוזג מעין זה הינו גוון דמוי זית במידת מה של הצבע הסגול, "הלבן" הגזעי של הספירות.

האדם הפרימיטיבי הינו בעיקרו אוכל בשר; הבנים והבנות החומריים אינם אוכלים בשר, ואולם צאצאיהם, נמשכים בדרך-כלל מקץ מספר דורות אל רמת אוכלי-הכול, אף כי לעיתים נותרות קבוצות שלמות של צאצאיהם צמחוניות. מקור כפול זה של הגזעים הבתר-אדמיים מסביר מדוע זנים אנושיים ממוזגים מעין אלו מציגים שרידים אנטומיים הן של קבוצת אוכלי הצמחים והן של זו אוכלת הבשר.

בחלוף עשרת-אלפים שנים של התמזגות גזעית, ניתן למצוא בגזעים הנוצרים דרגות שונות של מיזוג אנטומי; בעוד שכמה מן הזנים נושאים

civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

5234 (533.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

5235 (533.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

5236 (533.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

5237 (533.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that "God has made of one blood all the nations," and that his Son "has made of one color all peoples." The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial "white" of the spheres.

5238 (533.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

5239 (533.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying

חותם גדול יותר מן המורשת של האבות הקדמונים הצמחוניים, אחרים מציגים יותר מן התכונות המאפיינות את אבות אבותיהם האבולוציוניים אוכלי-הבשר ואת המאפיינים הפיזיים שלהם. במהרה הופכים מרבית הגזעים הללו של העולם לאוכלי-כול, והם מתקיימים מטווח רחב של מאכלים אשר מקורם מצוי הן בממלכת החי והן בממלכת הצומח.

העידן הבתר-אדמי הינו עידן הבין-לאומיות. עם ההתקרבות להשלמת משימת המיזוג הגזעי שוכנת הלאומיות ואחוות האדם מתחילה להתגשם באמת. הממשל הייצוגי מתחיל להחליף את מקומו של השלטון המלוכני או האבהי. מערכת החינוך הופכת גלובאלית, ובהדרגה מתחילות השפות של הגזעים לסגת מפני שפתו של העם הסגול. רק לעיתים רחוקות מושגים השלום ושיתוף הפעולה האוניברסאליים בטרם התמזגותם הממשית של הגזעים, ובטרם הם דוברים שפה משותפת.

במהלך המאות האחרונות של העידן הבתר-אדמי מתפתח עניין חדש באמנות, במוסיקה ובספרות, והתעוררות גלובאלית זו הינה הסימן להופעת בן של סמכות. פסגת התפתחותה של תקופה זו הינה העניין האוניברסאלי במציאויות האינטלקטואליות, בפילוסופיה אמיתית. הדת הופכת פחות לאומית, ויותר ויותר עניין פלנטארי. התגלויות חדשות של אמת מאפיינות את העידנים הללו, והגבוהים ביותר של הקונסטלציות מתחילים לשלוט בענייני האדם. האמת מתגלה עד לרמת ממשל הקונסטלציות.

התקדמות אתית כבירה מאפיינת את התקופה הזו; היעד של החברה בעידן זה הינו אחוות האדם. שלום עולמי – סיום העימותים בין הגזעים והעוינות בין הלאומים – הינו הסמן לבשלותה של הפלנטה להגעתו של סדר הבנים השלישי – בן הסמכות.

4. האדם בתר-הבן-הסמכותי

בפלנטות רגילות ונאמנות, מתחיל עידן זה בשעה שהגזעים האנושיים ממוזגים וכשירים ביולוגית. אין כל בעיות של גזע או של צבע; כל האומות וכל הגזעים הינם דם אחד, פשוט כמשמעו. אחוות האדם משגשגת, והאומות לומדות לחיות בשלום ובשלווה על פני האדמה. עולם שכזה עומד בפתחה של התפתחות אינטלקטואלית כבירה אשר מתקדמת לקראת שיאה.

כאשר עולם אבולוציוני מבשיל כך לקראת עידן של סמכות, מופיע אחד מן הסדר הגבוה של הבנים האוונאליים לשם משימה של סמכות. מקורם של הנסיך הפלנטארי ושל הבנים החומריים הינו ביקום מקומי; בן הסמכות מגיע מפרדיס.

בשעה שהאוונאלים מפרדיס מגיעים אל

more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

^{52:310 (594.1)} The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchial or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

^{52:311 (594.2)} During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

^{52:312 (594.3)} Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

^{52:41 (594.4)} On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

^{52:42 (594.5)} When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

^{52:43 (594.6)} When the Paradise Avonals come to the

הספירות של בני התמותה במשימות של שיפוט, אך ורק כשופטים של סיום-עידן, לעולם הם אינם מתגשמים בגוף. ואולם, כאשר הם מגיעים במשימות של סמכות, ולכל הפחות בזו הראשונה, הם תמיד מתגשמים בגוף, וזאת אף-על-פי שהם אינם חווים את הלידה ואף אינם מתים את המוות של העולם. והם עשויים לחיות במשך דורות באותם מקרים שבהם הם נותרים כשליטתן של פלנטות מסוימות. כאשר מסתיימות משימותיהם, הם מוותרים על חייהם הפלנטאריים ושבים למעמדם הקודם כבנים אלוהיים.

כל עידן חדש מרחיב את אופקיה של דת ההתגלות, והבנים הסמכותיים מרחיבים את התגלותה של האמת על-מנת לייצג את ענייניו של היקום המקומי על כל פלגיו.

זמן קצר לאחר ביקורו התחילי של בן של סמכות מגיעים הגזעים לעצמאות כלכלית. משך העבודה היומית הנדרש ליחיד על-מנת לקיים את עצמו תואם לשעתיים וחצי של זמנכם. ויהיה זה בטוח לחלוטין לשחרר בני-תמותה אינטליגנטיים ואתיים מעין אלו. אנשים מעודנים שכאלו יודעים היטב כיצד לנצל את זמן הפנאי לשם שיפור-עצמי ולשם קידום הפלנטה. בעידן זה היננו חוזים בהמשכו של טיהור הגזע באמצעות ההגבלה המוטלת על התרבותם של היחידים המותאמים פחות והפחות מוכשרים.

הממשל הפוליטי והמנהל החברתי של הגזעים ממשיכים להשתפר, ובסיומו של העידן הזה הממשל העצמי מבוסס באופן טוב למדי. בשימוש במונח ממשל-עצמי היננו מתכוונים לשיטת הממשל הייצוגי הגבוהה ביותר. עולמות שכאלו מקדמים ומכבדים אך ורק את אותם מנהיגים ושליטים אשר הינם הכשירים ביותר לשאת באחריות חברתיות ופוליטיות.

במהלכו של עידן זה שוכן מכוון בקרב מרבית בני התמותה של העולם. ואולם, עדיין המתת של המשגוחים האלוהיים איננה תמיד בבחינת עניין אוניברסאלי. המכוונים המיועדים להיתוך עדיין אינם מוענקים לכל בני התמותה בפלנטה; היצורים הרצוניים עדיין נדרשים לבחור במשגוחי המסתורין.

במהלך תקופות הסיום של עידן זה, מתחילה החברה לחזור לצורות חיים פשוטות יותר. טיבה המורכב של ציוויליזציה מתקדמת הולך ומסתיים, ובני התמותה לומדים כיצד לחיות ביתר טבעיות ויעילות. ומגמה זו הולכת ומתרחבת עם כל עידן עוקב. זוהי תקופת פריחתן של האמנות, המוסיקה והלימוד הגבוה יותר. המדעים הפיזיים הגיעו זה מכבר אל פסגת התפתחותם. בעולם אידיאלי, עם סיומו של עידן זה ניתן לחזות במלאותה של התעוררות דתית כבירה, בהארה רוחנית חובקת-עולם. והתעוררת נרחבת זו בטיבם הרוחני של הגזעים, נותנת את האות להגעתו של בן המתת ולחנכת העידן החמישי של האנושות.

mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:44 (594:7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:45 (594:8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:46 (595:1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:47 (595:2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:48 (595:3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

בעולמות רבים קורה שהפלנטה איננה מוכנה להגעתו של בן המתת בעקבות משימה סמכות אחת; במקרה שכזה תתקיים משימה שנייה, ואפילו סדרה של משימות אשר כל אחת מהן תקדם את הגזעים מתקופה אחת לתקופה אחרת, עד אשר תהא הפלנטה מוכנה לקבלת מתנתו של בן המתת. במשימה הסמכותית השנייה ובאלה שתבואנה לאחריה, עשויים הבנים הסמכותיים להתגשם בגוף ועשויים שלא לעשות כן. ואולם, בלא תלות במספר הבנים הסמכותיים אשר עשויים להופיע – והם עשויים אף להמשיך ולבוא ככאלו לאחר בן המתת – הגעתו של כל אחד מהם מסמנת את סיומו של עידן אחד ואת תחילתו של עידן אחר.

התקופות של הבנים הסמכותיים משתרעות על-פני פרק זמן הנע בין עשרים וחמש אלף לחמישים-אלף שנים כמניין הזמן באורנטיה. לעיתים תקופה זו נמשכת זמן קצר הרבה יותר, ובמקרים נדירים היא אף ארוכה יותר. ואולם, עם חלוף הזמן אחד מן הבנים הסמכותיים הללו ייוולד כבן מתת של פרדיס.

5. האדם בתר-בן-המתת

כאשר מושג בעולם מיושב סטנדרט מסוים של התפתחות אינטלקטואלית ורוחנית, תמיד מגיע בן מתת של פרדיס. בעולמות רגילים הוא איננו מופיע בגוף בשר ודם עד אשר הרקיעו הגזעים לרמות הגבוהות ביותר של התפתחות אינטלקטואלית ושל הישג אתי. ואולם באורנטיה הופיע בן המתת, ואפילו הבן הבורא שלכם, עם סיומו של העידן האדמי; אך אין זהו הסדר הרגיל המתרחש בעולמות החלל.

כאשר הופכים העולמות בשלים לרוחניות, מגיע בן המתת. בנים אלו לעולם משתייכים לסדר הבנים הסמכותיים או לסדר הבנים האוונאליים, למעט אותו מקרה בודד המתרחש פעם אחת בכל יקום מקומי, בעת שהבן הבורא מתכוון למתת הסופי שלו בעולם אבולוציוני כלשהו, כפי שאירע הדבר בשעה שהופיע מיכאל מנבאדון באורנטיה על-מנת להעניק את עצמו לגזעים בני התמותה שלכם. רק אחד מתוך כמעט עשרה מיליון עולמות יכול ליהנות ממתנה שכזו; כל העולמות האחרים מקודמים מבחינה רוחנית באמצעות המתת של בן פרדיס מן הסדר האוונאלי.

בן המתת מגיע לעולם שבו שוררת תרבות חינוכית גבוהה, ובו הוא מוצא גזע אשר אומן והוכן מבחינה רוחנית להטמעתן של תורות מתקדמות ולהערכתה של משימת המתת. זהו עידן המתאפיין ברדיפה חובקת העולם אחר תרבות מוסרית ואמת רוחנית. התשוקה בת-התמותה של העידן הזה הינה לחדור את המציאות הקוסמית ולהתייחד עם המציאות הרוחנית. התגלויות האמת מורחבות על-מנת שיקללו את יקום העל. מערכות חינוך וממשל חדשות לחלוטין צומחות על-מנת להחליף את

52:49 (595:4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:410 (595:5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:51 (595:6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:52 (595:7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:53 (595:8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to

המערכות הגסות של העידינים הקודמים. חדות החיים נצבעת בגוון חדש, ותגובות החיים מרוממות לטונים ולנימות של גבהים שמימיים.

בן המתת חי ומת לשם הרוממות הרוחנית של הגזעים בני התמותה של עולם. הוא מכונן את "הדרך החיה והחדשה"; חייו הינם התגלמותה של אמת פרדיס בגוף בשר ודם, אותה אמת ממש – ואפילו רוח האמת – אשר בידעו אותה יהיה בן האדם חופשי.

כיננה של "דרך חיה וחדשה" זו באורנטיה הייתה בבחינת עובדה, כמו גם בבחינת אמת. בידודה של אורנטיה במהלך מרידתו של לוציפר השעתה את ההליך אשר באמצעותו יכולים בני התמותה לעבור עם מותם במישרין אל חופי העולמות העליונים. בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה נמו כל הנשמות כולן עד לתחיות המתים של סוף-העידן, או עד לאלה המתרחשות אחת לאלף שנה. ואפילו משה לא הורשה לעבור אל הצד השני עד לקיומה של תחיית מתים מיוחדת, זאת הואיל והנסיך הפלנטארי אשר נפל, קאליגאסטיה, ערער על שחרור שכזה. ואולם, למן היום של פֶּנְטֶקֶסְט, שוב רשאים בני התמותה של אורנטיה להתקדם במישרין אל הספירות המורונטיות.

עם תחייתו מן המתים של בן המתת, ביום השלישי לאחר שויתר על חייו הגשמיים, הוא מרקיע לימינו של האב האוניברסאלי, מקבל את ההבטחה בדבר קבלתה של משימת המתת, ושב אל הבן הבורא אשר במטה היקום המקומי. או אז, שולחים האוונאל של-המתת והבן הבורא את רוחם המשותפת, רוח האמת, אל עולם המתת. זוהי העת שבה "ניגרת רוחו של הבן המנצח על כל בשר". רוח האם של היקום המקומי משתתפת אף היא במתת זו של רוח האמת, ובצמידות לה מוכרז צו המתת של מכווני המחשבה. מרגע זה ואילך, יקבלו כל היצורים הרצוניים בעלי הדעת הרגילה של אותו עולם מכוונים מייד עם הגיעם לגיל קבלת האחריות המוסרית, גיל הבחירה הרוחנית.

אם ישוב אוונאל של-מתת שכזה אל עולם לאחר משימת המתת, הוא לא יתגשם בגוף אלא יבוא "בהוד ועם צבאות השמיים".

העידן הבתר-בן-המתת עשוי להימשך בין עשרת-אלפים למאה-אלף שנה. אין מוקצב זמן שרירותי למי מן העידינים התקופתיים הללו. זהו זמן של התקדמות אתית ורוחנית כבירה. תחת השפעתם הרוחנית של עידינים אלו, האופי האנושי עובר תמורות כבירות וחווה התפתחות יוצאת מגדר הרגיל. החלתו של כלל הזהב כביצוע מעשי הופכת אפשרית. תורתו של ישוע אכן ישימה היא בעבור עולם אנושי אשר קיבל מבעוד מועד את החינוך המכין של הבנים של טרום-המתת, בעידיניהם של האדרת האופי ושל העצמת התרבות.

supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

^{5254 (5961)} The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the "new and living way"; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

^{5255 (5962)} On Urantia the establishment of this "new and living way" was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

^{5256 (5963)} Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the "spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh." The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

^{5257 (5964)} If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

^{5258 (5965)} The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

במהלך עידן זה, הבעיות הקשורות למחלות ולפשע נפתרות כמעט במלואן. הפיגור חוסל באופן נרחב הודות לרבייה סלקטיבית. המחלות מצויות למעשה תחת שליטה הודות לאיכויות העמידות ביותר של הזנים האדמיים, ובאמצעות היישום הנכון וחובק העולם של תגליות המדעים הפיזיים של עידן העבר. במהלך תקופה זו מאמירה תוחלת החיים הממוצעת הרבה מעבר למה ששקול לשלוש-מאות שנים כמניין הזמן באורנטיה.

במהלך תקופה זו הולך ופוחת בהדרגה הפיקוח השלטוני. ממשל-עצמי אמיתי מתחיל לפעול; פחות ופחות חוקים מגבילים הינם הכרחיים. הענפים הצבאיים של ההתנגדות הלאומית חולפים להם; ומגיעה באמת תקופת ההרמוניה הבין-לאומית. קיימות אומות רבות, אשר נקבעות בעיקר על-ידי חלוקת קרקע, אך רק גזע אחד, שפה אחת ודת אחת. העניינים האנושיים הינם אוטופיים-כמעט, אך לא לחלוטין. זהו אכן עידן כביר ומהולל!

6. העידן הבתר-מתת באורנטיה

בן המתת הינו נסיך השלום. הוא מגיע עם המסר "שלום על הארץ ורצון טוב בין בני האדם". בעולמות רגילים, עידן זה הינו עידן של שלום כלל עולמי; והאומות לא תדענה עוד מלחמה. ואולם, השפעות מיטיבות שכאלה לא נלוו לבואו של בן המתת שלכם, מיכאל המשיח. אורנטיה איננה מתקדמת בהתאם לסדר הרגיל. עולמכם מצוי מחוץ לסדר ההתקדמות הפלנטארי. בעודו על כדור הארץ, הזהיר המאסטר שלכם את תלמידיו שבואו לא יביא עימו לאורנטיה את משטר השלום הרגיל. במפורש הוא אמר להם כי תהייה "מלחמות ורוחות מלחמה", וכי אומה תקום על שכנתה. בזמן אחר הוא אמר "אל לכם לחשוב כי באתי להטיל שלום בארץ".

ואפילו בעולמות אבולוציוניים רגילים, הגשמתה של אחווה כלל עולמית בין בני האדם איננה דבר שקל להשיגו. בפלנטה מבולבלת וחסרת-סדר כדוגמת אורנטיה הישג שכזה דורש זמן ארוך הרבה יותר ומאמץ גדול בהרבה. התפתחות חברתית נטולת-עזרה תתקשה להגיע לתוצאות שמחות שכאלה בספירה מבודדת-רוחנית. התגלות רוחנית הינה חיונית לשם הגשמתה של אחווה באורנטיה. בעוד שישוע הורה את הדרך להשגתה המיידית של אחווה רוחנית, הגשמתה של אחווה חברתית בעולמכם תלויה רבות בהשגתן של ההתמרות האישיות וההתאמות הפלנטאריות הבאות:

1. אחווה חברתית. התרבות הקשרים החברתיים הבין-לאומיים והבין-גזעיים והתאגדויות האחוה באמצעות נסיעות, מסחר ומשחק תחרותי. התפתחותה של שפה משותפת ועלייה במספר האנשים הדוברים שפות רבות. התחלופה הבין-גזעית והבין-

5259 (586.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52510 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

5261 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

5262 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

5263 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilinguists. The racial and national interchange of students,

לאומית של תלמידים, מורים, תעשיינים ופילוסופים דתיים.

2. הפריה אינטלקטואלית הדדית. האחוה איננה אפשרית בעולם שהשוכנים בו הינם כה פרימיטיביים עד כי הם נכשלים להבין את הטיפשות שבאנוכיות בלתי-מוגבלת. חייב להתרחש חילופין של ספרות לאומית וגזעית. כל גזע חייב להתוודע אל מחשבות הגזעים כולם; כל אומה חייבת להכיר את רגשותיהן של האומות כולן. הבורות יוצרת חשדנות, והחשדנות איננה תואמת את הגישה ההכרחית של אהדה ושל אהבה.

3. התעוררות אתית. רק מודעות אתית מסוגלת לחשוף את חוסר המוסריות שבאי-הסובלנות האנושית ואת החטא שבמאבקים הפנים-ארגוניים. רק מצפון מוסרי יכול לגנות את הרוע שבקנאה הלאומית ושבקנאה הגזעית. רק הוויית מוסריות תחפשנה אחר אותה בוננות רוחנית אשר נחוצה על-מנת לחיות את כלל הזהב.

4. תבונה פוליטית. בשלות רגשית הינה הכרחית בעבור שליטה עצמית. רק בשלות רגשית תבטיח כי טכניקות בין-לאומיות של המשפט המתורבת תחלפנה את הפתרון הברברי של המלחמה. ביום מן הימים יעמלו מדינאים נבונים לטובת רווחתה של האנושות, אפילו בעודם מתאמצים לקדם את האינטרסים של אומתם או של גזעם. בסופו של דבר, תבונה פוליטית אנוכית כמוה כהתאבדות – היא הורסת את כל אותן איכויות מתמידות אשר מבטיחות את הישרדותה של הקבוצה על-פני הפלנטה.

5. בוננות רוחנית. אחרי ככלות הכול, אחוות האדם מבוססת על ההכרה באבהותו של האל. הדרך המהירה ביותר להגשמתה של אחוות האדם באורנטיה הינה לגרום להתמרה רוחנית של האנושות בת-ימינו. הטכניקה היחידה להאצת המגמה הטבעית של ההתפתחות החברתית הינה הפעלתו של לחץ רוחני מלמעלה, אשר ישיג את הרחבת הבוננות המוסרית במקביל להתרחבות ביכולת של נשמת כל אדם להבין ולאהוב כל אדם אחר. הבנה הדדית ואהבה אבהית הינן גורמים מתרבתים טרנסצנדנטאליים ורבי-השפעה בהתגלמותה הגלובאלית של אחוות האדם.

אילו יכולתם להיות מועתקים מן העולם המפגר והמבולבל שלכם אל פלנטה רגילה כלשהי, המצויה כעת בעידן בתר-בן-המתת, הייתם חושבים שהועתקתם אל גן העדן המתואר במסורותיכם. הייתם מאמינים אך בקושי כי אתם חוזים במפעל האבולוציוני הרגיל של ספירה בת-תמותה של משכן אנושי. עולמות אלו מצויים במעגלים הרוחניים של תחומם, והם נהנים מכל היתרונות של תשדורות היקום ושל שירותי המחזירות של יקום העל.

7. האדם בתר-הבן-המורה

teachers, industrialists, and religious philosophers.

5264 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

5265 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

5266 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

5267 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

5268 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

הבנים מן הסדר הבא אשר מגיעים לעולם אבולוציוני רגיל הינם הבנים המורים של השילוש, בניו האלוהיים של שילוש פרדים. ושוב הינו מוצאים את אורנטיה בסדר שונה מזה של הספירות אחיותיה, וזאת בכך שישוע שלכם הבטיח לשוב. את ההבטחה הזו הוא בוודאי יקיים, אך אף-אחד אינו יודע אם בואו בשנית יקדים את הופעותיהם של בנים סמכותיים או של בנים מורים, או שמא יתרחש רק לאחריהן.

הבנים המורים מגיעים בקבוצות אל העולמות אשר הופכים לרוחניים. בידו בן מורה פלנטארי מסייעים שבעים בנים ראשיים, שנים-עשר בנים משניים ושלושה מבין הגבוהים והמנוסים ביותר שבסדר העליון של הדינאלים. סגל זה יישאר בעולם למשך זמן מה, זמן מספיק ארוך על-מנת לחולל את המעבר מן העידנים האבולוציוניים לעידן האור והחיים – לא פחות מאשר אלף שנה כמניין הזמן בפלנטה ולעיתים קרובות אף למשך זמן ממושך הרבה יותר. משימה זו מהווה תרומה של השילוש למאמצים הקודמים של כל האישייות האלוהיות אשר סעדו עולם מיושב.

התגלות האמת מתרחבת כעת אל עבר היקום המרכזי ואל פרדים. הגזעים הופכים לרוחניים ביותר. עם כביר התפתח ועידן כביר מתקרב. מערכות החינוך, הכלכלה והמנהל של הפלנטה עוברות תמורות קיצוניות. מתבססים ערכים חדשים ומערכות יחסים חדשות. מלכות השמיים מתחילה את הופעתה על-פני האדמה ותפארת האל מופצת ברחבי העולם.

זהו העידן שבו מועתקים בני התמותה רבים מקרב החיים. עם התקדמות העידן של הבנים המורים של השילוש, הופכת הברית הרוחנית של בני התמותה של הזמן לאוניברסאלית יותר ויותר. המוות הטבעי הופך פחות נפוץ ככל שהמכוונים מותכים יותר ויותר עם נתיניהם במהלך החיים בגוף בשר ודם. הפלנטה מסווגת, בסופו של דבר, כמשתייכת לסדר המתאים הראשי של בני-תמותה מרקיעים.

החיים בעידן זה הינם מהנים ומועילים. הפיגור ותוצרי הלוואי האנטי-חברתיים של המאבק האבולוציוני הארוך הוכחדו זה מכבר כמעט לחלוטין. תוחלת החיים מתקרבת לחמש-מאות שנה כמניין הזמן באורנטיה, וקצב ההתרבות של הגידול הגזעי מצוי תחת שליטה נבונה. מגיע סדר חברתי חדש לחלוטין. עדיין קיימים הבדלים גדולים בין בני התמותה, אך מצב החברה מתקרב יותר לאידיאלים של האחווה החברתית ושל השוויון הרוחני. הממשל הייצוגי הולך ונעלם, והעולם עובר לשלטון שליטתו העצמית של היחיד. הממשל עוסק בעיקר במשימות השיתופיות של מנהל חברתי ושל תיאום כלכלי. עידן הזה מתקדם במהירות; ניתן כבר לראות באופק הקרוב את המטרה בזמן של המאבק הפלנטארי האבולוציוני האינטנסיבי. בקרוב יתממש הגמול של העידנים; תבונתם של האלים עומדת להתגשם.

527.1 (588.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

527.2 (588.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

527.3 (588.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

527.4 (588.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

527.5 (588.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon

to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

527.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

527.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

527.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

527.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

527.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

527.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: "I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince."

527.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: "For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall

הממשל הפיזי של עולם בעידן זה דורש מכל יחיד בגיר כשעה ביום; כלומר, זמן המקביל לשעה באורנטיה. הפלנטה מצויה בקשר הדוק עם ענייני היקום, ושוכניה סורקים את התשדורות האחרונות באותו ענין שאתם מקדישים כעת למהדורות האחרונות של עיתוניכם היומיים. בני הגזעים הללו עוסקים באלף דברים מעניינים אשר אינם ידועים כלל בעולמכם.

הנאמנות הפלנטארית האמיתית להווייה העליונה הולכת וגדלה. דור אחר דור, עוד ועוד מצטרפים לשורותיהם של אלו המתרגלים צדק וחיי חסד. לאט אך בבטחה, הולך העולם ונכבש בידי אלו המשרתים בשמחה את בני האל. הבעיות החומריות והקשיים הפיזיים נפתרו, רובם ככולם; הפלנטה מבשילה לקראת החיים המתקדמים ולקראת קיום מבוסס יותר.

מעת לעת במהלך עידניהם, בני מורים ממשיכים להגיע אל העולמות השלווים הללו. והם אינם עוזבים עולם בטרם הבחינו כי התוכנית האבולוציונית, ככל שהיא נוגעת לפלנטה זו, פועלת באופן חלק. על-פי-רוב, מלווה אל הבנים המורים במשימותיהם העוקבות בן סמכות של משפט, זאת בעוד שכן אחר כזה פועל במהלך עזיבתם; ופעולות שיפוט אלו ממשיכות מתקופה לתקופה לאורך כל תוכנית האנושות בת התמותה של הזמן והמרחב.

כל משימה חוזרת ונשנית של הבנים המורים של השילוש מרוממת בהתמדה עולם נשגב שכזה עוד ועוד, עד לגבהים הולכים ומרקיעים של תבונה, של רוחניות ושל הארה קוסמית. ואולם, שוכניה הנאצלים של ספירה שכזו הינם עדיין סופיים ובני-תמותה. שום דבר אינו מושלם; ואף-על-פי-כן, מתפתחת איכות של התקרבות למושלמות בתפקודו של עולם בלתי-מושלם ובחיהם של שוכניו האנושיים.

הבנים המורים של השילוש עשויים לחזור פעמים הרבה לאותו עולם. ואולם במקדם או במאוחר, עם סיומה של אחת ממשימותיהם, מועלה הנסיך הפלנטארי לדרגת ריבון פלנטארי, וריבון המערכת מופיע על-מנת להצהיר על כניסתו של עולם שכזה לעידן האור והחיים.

על סיום משימתם הסופית של הבנים המורים (לפחות כזה יהא התזמון בעולם רגיל) כתב יוחנן: "ואראה הנה שמים חדשים וארץ חדשה ואת ירושלים החדשה יורדת מאת האלוהים אשר במרומים, והיא מתוקנת ככלה המקושטת לכבוד בעלה."

זוהי אותה ארץ מחודשת, אותו שלב פלנטארי מתקדם, אשר חזה הנביא אשר מקדם בכותבו: "כי כְּאִשֶּׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ

הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֶנִּי עוֹשֶׂה עוֹמְדִים לִפְנֵי, כֵּן יַעֲמֹד זְרַעְכֶּם וְכֵן יַעֲמֹד שְׁמֶכֶם. וְהִיא מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שָׁבַת בְּשַׁבְּתוֹ, וַיְבֹאוּ כָּל-בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי, אָמַר אֱלֹהִים."

ואלו בני התמותה של אותו הדור אשר מתוארים כ"זרע הנבחר, ממלכת כוהנים, גוי קדוש, עם סגולה; למען תספרו תהלות הקורה אתכם מחושך אל אור הנפלא".

ללא קשר להיסטוריה הטבעית המיוחדת של פלנטה יחידנית כלשהי, ללא הבדל אם העולם היה נאמן לחלוטין או אם הוכתם ברוע או קולל בחטא – בלא קשר למה שקרה קודם לכן – במוקדם או במאוחר יקרבו חסדו של האל וסעד המלאכיות את יום בואם של הבנים המורים של השילוש; ועם עזיבתם, לאחר השלמת משימתם הסופית, יחל עידן נעלה זה של אור ושל חיים.

יכולים כל עולמותיה של שטניה להתאחד בתקוותו של זה אשר כתב: "וְאֶנְחֲנוּ כָּפִי הַבְּטָחָתוֹ מַחֲכִים לְשִׁמִּים חֲדָשִׁים וְלָאָרֶץ חֲדָשָׁה אֲשֶׁר צֶדֶק יְלִין בָּהֶם. עַל-כֵּן חֲבִיבֵי הַמַּחֲכִים לְאֱלֹהִים, שִׁקְדוּ לְהִמָּצֵא לִפְנֵי בְּשָׁלוֹם נְקִים וְזָכִים מִפֶּשַׁע".

עזיבתו של סגל הבנים המורים, עם סיום שלטונם הראשון או שלטון אחר כלשהו לאחריו, מקדמת את השחר של עידן האור והחיים – סף המעבר מן הזמן אל פרודור הנצח. ההתגשמות הפלנטארית של עידן זה של אור ושל חיים, עולה בהרבה על הציפיות הנעימות ביותר של בני התמותה של אורנטיה אשר מושגיהם על אודות חיי העתיד אינם מרחיקי ראות מעבר לאלו הנכללים באמונות הדתיות המתארות את השמיים כיעד המיידי וכמקום המשכן הסופי של בני התמותה השורדים.

[הוצג בחסות שליח רב-עוצמה המסופח זמנית לסגל של גבראל].

remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,' says the Lord."

527.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as "a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light."

527.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

527.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: "Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless."

527.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

527.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

מסמך 53. המרידה של לוציפר

054 ⇨

הספר של אורנטיה

052 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 53
המרידה של לוציפר

סעיפים

מבוא

1. מנהיגי המרידה
2. הגורמים למרד
3. המנושר של לוציפר
4. התפרצות המרידה
5. טיבו של העימות
6. מפקדת שרפית נאמנה
7. תולדות המרידה
8. בן האדם באורנטיה
9. מצבה הנוכחי של המרידה

מבוא

לוציפר היה בן לאנונאנדק ראשי מבריק של נבאדון. הוא התנסה בשירות במערכות רבות, היה יועץ בכיר של קבוצתו ונודע בתבונתו, בחכמתו וביעילותו. לוציפר היה מספר 37 של סדרו, וכאשר הוצב לשירות בידי המלכיצדקים, הוא צוין כאחד ממאה האישיות המוכשרות והמבריקות ביותר מתוך יותר משבע-מאות אלף בני מינו. מהתחלה נהדרת שכזו, דרך הרוע והשגגה, הוא אימץ את החטא ונמנה כעת על אחד משלושת ריבוי המערכות בנבאדון אשר נכנעו לדחף של העצמי ולהתחכמות של החופש האישי המלאכותי – דחיית הנאמנות ליקום וזלזול בחובות האחוה, עיוורון ביחס למערכות היחסים הקוסמיות.

ביקום של נבאדון, תחומו של מיכאל המשיח, קיימות עשרת-אלפים מערכות של עולמות מיושבים. לאורך כל ההיסטוריה של הבנים הלאנונאנדקים, בכלל עבודתם ברחבי אלפי המערכות האלה ובמטה היקום, נמצאו

PAPER 53

THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

INTRODUCTION

^{53:01 (601.1)} LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

^{53:02 (601.2)} In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only

מאז ומעולם אך ורק שלושה ריבוני מערכת אשמים בביזיון ממשלת הבן הבורא.

three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. מנהיגי המרידה

לוציפר לא היה הוויה מרקיעה; הוא היה בן בראו של היקום המקומי, ועליו נאמר: "מושלם היית בכל דרכיך למן היום שבו נוצרת ועד אשר נתגלה בך החטא". פעמים רבות ישב להתיעצות עם הגבוהים ביותר של עדנטיה. ולוציפר שלט "בהר הקדוש של האל", הר הממשל של ירושם, וזאת מאחר שהיה מנהלה הכללי של מערכת כבירה אשר בה 607 עולמות מיושבים.

לוציפר היה הוויה נהדרת, אישיות מבריקה; הוא עמד לצד האבות הגבוהים ביותר של הקונסטלציות במדרג הישיר של סמכות היקום. על-אף חריגותיו של לוציפר, בטרם המתת של מיכאל באורנטיה נמנעו היצורים התבוניים הכפופים לו מלהפגין כלפיו חוסר-כבוד או בוז. ואפילו רב-המלאכית של מיכאל, בעת תחיותו מן המתים של משה, "לא האשימה אותו, אלא אמרה בפשטות, 'השופט הוכיח אותך'". השיפוט בנושאים הללו נתון בידיהם של עתיקי היומין, שליטי יקום העל.

לעת הזאת לוציפר הינו הריבון המודח והכושל של שטניה. הגות בעצמי הינה הרסנית ביותר, אפילו בעבור האישיות המרוזמות של העולם השמימי. על אודות לוציפר נאמר: "לבבך גבה בשל חינוך; תבונתך נשחתה בשל זוהרך". נביאכם הקדום ראה את מצבו העגום בשעה שכתב: "איכה נפלת משמים, הילל בן-שחר; איכה נגדעת לארץ, חולש על גוים".

בשל העובדה שהציב את סגנו הבכיר, שטן, לשטוח את טיעוניו בפלנטה שלכם, נשמע באורנטיה אך מעט על אודות לוציפר. שטן היה חבר באותה קבוצה ראשית של לאנונאדקים, אך מעולם לא שימש כריבון מערכת; הוא הצטרף באופן מלא להתקוממות של לוציפר. ה"שטן" הינו לא אחר מאשר קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי המודח של אורנטיה וכן המשתייך לסדר הלאנונאדקים המשני. בעת שמיכאל שהה באורנטיה בגוף, חברו יחד לוציפר, שטן וקאליגסטיה על-מנת להכשיל את משימת המתת שלו. ואולם, הם נחלו כישלון חרוץ.

אָבֶדֶדוֹן היה ראש הסגל של קאליגסטיה. הוא הלך בעקבות מורו אל המרד, ומני אז הוא שימש כמנהלם הכללי של מורדי אורנטיה. בעל-זבוב היה מנהיגם של היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים אשר חברו לכוחותיו של קאליגסטיה הבוגד.

בסופו של דבר הפך הדרקון למייצג הסמלי של כל הדמויות המרושעות האלה. עם ניצחונו

1. THE LEADERS OF REBELLION

^{53:1.1 (601:3)} Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: "You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you." Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned "upon the holy mountain of God," the administrative mount of Jerusalem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

^{53:1.2 (601:4)} Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, "did not bring against him an accusing judgment but simply said, 'the Judge rebuke you.'" Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

^{53:1.3 (601:5)} Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: "Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness." Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: "How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!"

^{53:1.4 (602:1)} Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The "devil" is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

^{53:1.5 (602:2)} Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

^{53:1.6 (602:3)} The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil

של מיכאל, "ירד גבריאל מסאלווינגטון וכפת את הדרקון (את כל מנהיגי המרד) למשך עידן. על אודות המורדות השרפיות של ירושם נאמר: "והמלאכים אֶשֶׁר לא שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁכָּנָם הָרְאִשׁוֹנָה כִּי אִם עָזְבוּ אֶת מְעוֹנָם, שָׁמְרָם בְּמִסְכֹּרֹת עוֹלָם בְּאֶפְלָה לְמִשְׁפַּט הַיּוֹם הַגָּדוֹל".

personages. Upon the triumph of Michael, "Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age." Of the Jerusalem seraphic rebels it is written: "And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day."

2. הגורמים למרד

לוציפר וסגנו הבכיר, שטן, שלטו בירושם במשך יותר מחמש-מאות אלף שנה כאשר החלו להעמיד בליבם את עצמם אל מול האב האוניברסאלי ובנו בא-כוחו, מיכאל.

במערכת של שטניה לא שררו תנאים מיוחדים או יוצאי-דופן אשר גרמו למרידה או אשר סייעו בעדה. הינו מאמינים שהרעיון קדם עור וגידים בדעתו של לוציפר, וכן שהוא עלול היה לחולל מרידה שכזו ללא קשר למקום הצבתו. בתחילה הצהיר לוציפר על תכניתו בפני שטן, ואולם נדרשו חודשים אחדים על-מנת להשחית את דעתו של עמיתו המוכשר והמבריק. ואולם, משעה שהומר לתיאוריות המרד הוא הפך לטוען נועז ובולט של "העמידה העצמית על הזכות והחופש".

אף-אחד לא הציע מעולם את רעיון המרד ללוציפר. הרעיון לעמידה העצמית על הזכות אל מול רצונו של מיכאל ונגד תכניתו של האב האוניברסאלי, כפי שאלה מיוצגות במיכאל, נבע מדעתו שלו. יחסיו עם הבן הבורא היו אינטימיים ותמיד לבביים. בשום זמן בטרם רוממות דעתו שלו, לא הביע לוציפר בפומבי חוסר שביעות-רצון מממשל היקום. על-אף שתקנתו במשך יותר ממאה שנים של זמן תקני שידר איחוד היומין שבסאלווינגטון לאוורסה, באמצעות מחזרתיות, כי לא הכול שליו בדעתו של לוציפר. מידע זה אף נמסר לבן הבורא ולאבות הקונסטלציה של נורלטיאדק.

במהלך תקופה זו הפך לוציפר ביקורתי במידה הולכת וגוברת באשר לכלל התוכנית של ממשל היקום, ואולם תמיד הצהיר על נאמנות שלמה לשליטים העליונים. הפעם הראשונה שבה דיבר בחוסר-נאמנות התרחשה בעת ביקור של גבריאל בירושם, ימים אחדים בטרם הצהרת החופש הפומבית של לוציפר. גבריאל התרשם כה עמוקות מן הוודאות של מה שעתיד להתפרץ, עד כי נסע משם ישירות לעדנטיה על-מנת להיוועד עם אבות הקונסטלציה ולדון בצעדים שיש לנקוט במקרה של מרידה פומבית.

קשה מאוד להצביע על הגורם המדויק, או על הגורמים המדויקים, אשר הובילו בסופו של דבר למרידתו של לוציפר. הינו בטוחים אך בדבר אחד: בלא תלות באופן שבו הדבר החל, המקור היה בדעתו של לוציפר. מן ההכרח

2. THE CAUSES OF REBELLION

^{5321 (6024)} Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusalem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

^{5322 (6025)} There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

^{5323 (6026)} No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

^{5324 (6027)} Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusalem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

^{5325 (6031)} It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must

שהתקיימה גאוה עצמית שהזינה את עצמה עד לנקודה של הולכת-שולל עצמית, כך שלוציפר באמת שכנע את עצמו למשך זמן מסוים כי הרהוריו במרידה היו למעשה לטובת המערכת, אם לא לטובת היקום כולו. כאשר התפתחו תכניותיו עד לנקודת ההתפכחות, הוא ללא ספק כבר הלך רחוק מכדי שגאוותו המקורית וההרסנית תרשה לו לעצור. בנקודה מסוימת במהלך חוויה זו הוא הפך צבוע, והרוע התפתח לכדי חטא מכאן ורצוני. העובדה שכך אירע מוכחת על-ידי אופן ההתנהגות העוקבת של המנהל המבריק הזה. במשך זמן רב הוצעה לו האפשרות להתחרט, ואולם רק אחדים מן הכפופים לו קיבלו מעולם את החסד אשר הוצע להם. לבקשת אבות הקונסטלציה, הציג נאמן היומין של עדנטיה באופן אישי את תכניתו של מיכאל להצלת המורדים הבוטים הללו, ואולם תמיד נדחו רחמיו של הבן הבורא, והם נדחו בבז ובזלזול הולכים וגוברים.

have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. המנשר של לוציפר

3. THE LUCIFER MANIFESTO

יהיו אשר יהיו המקורות המוקדמים של הצרות אשר רחשו בליבם של לוציפר ושטן, ההתפרצות הסופית שלהן לבשה את הצורה של הצהרת החופש של לוציפר. טענותיהם של המורדים קובצו תחת שלושה נושאים:

^{5331 (6032)} Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

1. מציאותו של האב האוניברסאלי. לוציפר טען כי האב האוניברסאלי אינו קיים באמת, כי הכבידה הפיזית ואנרגיית החלל הינן מטבעו של היקום, וכן כי האב הינו מיתוס אשר הומצא על-ידי בני פרדיס על-מנת לאפשר להם לקיים את השלטון ביקומים בשמו של האב. הוא הכחיש כי אישיות הינה מתת של האב האוניברסאלי. הוא אפילו רמז שהסופיונים חברו לבני פרדיס על-מנת לרמות את כלל הבריאה, משום שהם מעולם לא הביאו עימם בחזרה מושג ברור ביותר של אישיותו הממשית של האב, כפי שניתן להבחין בה בפרדיס. הוא בלבד בין הערצה לבין בורות. ההאשמה הייתה נרחבת, נוראית וכופרת. אין כל ספק כי התקפה סמויה זו על הסופיונים היא שהשפיעה על האזרחים המרקיעים אשר שכנו אז בירושם לעמוד איתן בהתנגדותם לכל הצעותיו של המורד.

^{5332 (6033)} 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

2. ממשל היקום של הבן הבורא – מיכאל. לוציפר טען כי על המערכות המקומיות להיות אוטונומיות. הוא מחה כנגד זכותו של מיכאל, הבן הבורא, לקבל את הריבונות על נבאדון בשמו של אב פרדיס היפותטי ולחייב את כל האישיות להצהיר נאמנות לאב בלתי-נראה זה. הוא קבע כי כלל תוכנית הסגידה הייתה מזימה מחוכמת אשר נועדה להאדיר את בני פרדיס. הוא היה מוכן להכיר במיכאל כבוראו-אביו, ואולם לא כאלוהיו וכשליט בדין.

^{5333 (6034)} 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

התקפתו המרה ביותר כאונה כנגד זכותם של עתיקי היום – "מלכים זרים" – להתערב בענייניהם של היקומים המקומיים ושל המערכות המקומיות. הוא גינה את השליטים הללו כרודנים וכעושים. הוא דחק בהולכים אחריו להאמין כי אם רק יהיו בני האדם והמלאכיות אמיצים מספיק על-מנת לעמוד על שלהם ולדרוש בנחישות את זכויותיהם, איש מן השליטים הללו לא יוכל לעשות דבר על-מנת להתערב בתפקודו של שלטון עצמי מלא.

הוא טען כי אילו ההוויות הילידיות היו רק עומדות על עצמאותן, ניתן היה למנוע מן המוציאים אל הפועל של עתיקי הימין מלפעול במערכות המקומיות. הוא קבע שאלמותיות הייתה טבועה באישיות אשר במערכת, שתחיה מן המתים הייתה טבעית ואוטומטית, וכן שכל ההוויות היו חיות לנצח אלמלא פעולותיהם השרירותיות והבלתי-צודקות של המוציאים אל הפועל של עתיקי היום.

3. ההתקפה על תוכנית האימון האוניברסאלית להרקעת בני התמותה. לוציפר טען כי הרבה יותר מדי זמן ואנרגיה הושקעו בתוכנית האימון היסודית של בני התמותה המרקיעים בעקרונות הניהול של היקום, עקרונות שלדידו היו בלתי-מוסריים ובלתי-הגיוניים. הוא מחה כנגד התוכנית הארוכה עדי-עד להכנת בני התמותה של החלל לייעוד בלתי-ידוע כלשהו, והצביע על נוכחות סגל הסופיונים בירושם כהוכחה לכך שבני התמותה הללו השקיעו עידנים בהכנה לייעוד בדינוי לחלוטין. הוא הצביע בלעג על כך שייעודם של הסופיונים לא היה נהדר יותר מאשר חזרה לספירות פשוטות, כדוגמת אלה שמהן הגיעו במקור. הוא רמז לכך שהם הושחתו על-ידי משמעת יתר ואימון ממושך, ושלאמיתו של דבר הם היו בוגדים בעמיתיהם בני התמותה, משום שכעת הם משתפים פעולה עם תוכנית השעבוד של כלל הבריאה לבדיקות של ייעוד מיתי נצחי בעבור בני התמותה המרקיעים. הוא טען כי על המרקיעים ליהנות מחופש ההגדרה העצמית היחידנית. הוא הטיל ספק בכלל תוכנית ההרקעה של בני התמותה וכן גינה את התוכנית, כפי שזו טופחה בידי בני פרדיס ונתמכה על-ידי הרוח האינוסופית.

ובאמצעות הצהרת חופש שכזו פצח לוציפר באורגית החושך והמוות שלו.

4. התפרצות המרידה

המנשר של לוציפר פורסם במסגרת ההתכנסות השנתית של שטניה בים הזכוכית, בנוכחות קהילת ירושם המכונסת, ביום האחרון של השנה, לפני כמאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. שטן הצהיר כי ניתן לסגוד לנוכחות האוניברסאליים – הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים – ואולם ניתן להצהיר על שמירת

5334 (603.9) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — "foreign potentates" — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do ought to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

5335 (603.9) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

5336 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

5337 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

5341 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that

אמונים אך ורק לשליט הנוכחי למעשה, לוציפר, "חברם של בני האדם ושל המלאכיות" ו"אל החופש".

קריאת הקרב של מרידת לוציפר הייתה הזכות-העצמית. אחד מטעונו העיקריים היה כי אם ממשל-עצמי הוא טוב ונכון בעבור המלכיצדקים ובעבור קבוצות אחרות, אזי הוא טוב במידה שווה בעבור כלל סדרי היצורים התבוניים. הוא היה תקיף ועיקש בטענתו בדבר "שוויון הדעת" ו"אחוות התבונה". הוא קבע כי כל הממשל חייב להצטמצם לפלטנות המקומיות ולא יחודן מרצון למערכות המקומיות. כל פיקוח אחר הוא אסור. והוא הבטיח לנסיכים הפלנטאריים כי ימשלו בעולמות כמנהלים עליונים. הוא כפר במיקומן של פעילויות החקיקה במטה הקונסטלציה ובהתנהלות ענייני המשפט בבירת היקום. הוא טען שכל תפקודי הממשל הללו חייבים להתרכז בבירות המערכות והמשיך לארגן אסיפה מחוקקת משלו ובתי דין משלו, אשר הוכפפו לסמכותו של שטן. והוא אף הנחה את הנסיכים של העולמות המורדים לעשות כאשר עשה הוא.

כלל חברי הקבינט המנהלי של לוציפר עברו לצד השני כגוף אחד, והם הושבעו בפומבי כמנהלי הממשל של הראש החדש של "המערכות והעולמות החופשיים".

בעוד שהתרחשו בעבר שתי מרידות בנבאדון, הן התרחשו בקונסטלציות מרוחקות. לוציפר טען שההתקוממויות אלה כשלו משום שמרבית היצורים התבוניים לא הלכו אחרי מנהיגיהם. הוא טען ש"הרוב שולט" וש"הדעת חסינה מפני הטעות". החופש שניתן לו משליטי היקום תמך לכאורה ברבות מטענותיו המרושעות. הוא המרה את פי כל הממונים עליו; ואף-על-פי-כן נדמה היה כי הם אינם מבחינים במעשיו. ניתנה לו יד חופשית להחיל את תכניתו המפתה בלא כל מגבלה או מכשול.

לוציפר הצביע על כל העיכובים הרחומים אשר חלו בהגעת הצדק כעל חוסר יכולת מצד ממשל בני פרדיס לעצור את המרידה. הוא המרה בגלוי את פיהם של מיכאל, של עמנואל ושל עתיקי היום, וביהירות קרא עליהם תיגר, ואז הצביע על העובדה שלא ננקטה כל פעולה בתגובה לכך כעדות ניצחת לחולשת ממשלות היקום ויקום העל.

גבריאל נכח באופן אישי לאורך כל מהלכי חוסר הנאמנות הללו, ורק הצהיר כי בבוא הזמן ידבר בשמו של מיכאל, וכי כל ההוויות תיוותרנה חופשיות לבחור ללא הפרעה; וכן כי "ממשלת בניו של האב חפצה אך רק בנאמנות ובדבקות אשר ניתנות מרצון, בלבב שלם ובאופן חסין מפני כחש".

לוציפר הורשה לבסס את ממשלת המרד שלו במלואה ולארגן אותה באופן יסודי בטרם

allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the "friend of men and angels" and the "God of liberty."

534.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the "equality of mind" and "the brotherhood of intelligence." He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

534.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of "the liberated worlds and systems."

534.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that "majorities rule," that "mind is infallible." The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

534.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

534.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the "government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof."

534.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before

עשה גבריאֵל מאמץ כלשהו לטעון כנגד הזכות לפרוש או לפעול כנגד תעמולת המורדים. ואולם, אבות הקונסטלציה הגבילו באופן מיידי את פעילות האישיות הבלתי-נאמנות האלה לגבולות מערכת שטניה. ואף-על-פי-כן, זמן העיכוב הזה היווה שעה של מבחן וניסיון כבירים בעבור ההוויות הנאמנות של שטניה כולה. במשך שנים אחדות הכול היה כאוטי, ובעולמות העליונים שרר בלבול רב.

Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. טיבו של העימות

עם פרוץ המרידה בשטניה התייעץ מיכאל עם אחיו מפרדיס, עמנואל. לאחר ועידה רבת-חשיבות זו, הצהיר מיכאל כי ידבוק באותה מדיניות אשר אפיינה את טיפולו במרידות דומות בעבר, גישה של אי-התערבות.

בזמן המרידה הזו ובמהלך שתי המרידות שקדמו לה, לא הייתה ביקום של נבאדון סמכות ריבונית מוחלטת ואישית. מיכאל שלט מתוקף זכותו האלוהית כבא-כוחו של האב האוניברסאלי, אך עדיין לא מתוקף הזכות האישית שלו עצמו. הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו; וטרם ניתן בידו "כל עוז שמיים וארץ".

החל מפרוץ המרד ועד ליום שבו הוכתר מיכאל כשליט הריבוני של נבאדון, מעולם הוא לא התערב בכוחות המורדים של לוציפר; הם הורשו לפעול בחופשיות במשך כמעט מאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה. לעת הזו מצויות בידי מיכאל המשיח עוצמה וסמכות מספקות על-מנת לטפל מיידית, ואף ללא כל גינונים, בהתפרצויות מעין אלה של חוסר-נאמנות, ואולם היננו מטילים ספק באם סמכות ריבונית זו תגרום לו לפעול באופן שונה מאשר בעבר באם תפרוץ התקוממות נוספת שכזו.

מכיוון שמיכאל בחר להישאר מרוחק מן הלחימה בפועל במרידתו של לוציפר, כינס גבריאֵל את הסגל האישי שלו בעדנטיה, ומתוך התייעצות עם הגבוהים ביותר בחר ליטול את הפיקוד על הצבאות הנאמנים של שטניה. מיכאל נותר בסאלווינגטון בעוד גבריאֵל ממשיך לעבר ירושם, ומבסס את עצמו בספירה המוקדשת לאב – אותו אב אוניברסאלי אשר באישיותו הטיול ספק לוציפר ושטן – ובנוכחות הצבאות המכונסים של האישיות הנאמנות הוא הניף את דגלו של מיכאל, את הסמל החומרי של ממשל השילוש של כלל הבריאה – שלושת המעגלים הכחלחלים משותפי-המרכז על הרקע הלבן.

סמלו של לוציפר היה דגל לבן עם עיגול אדום אחד, אשר בתוכו הופיע עיגול שחור מלא.

"וַיְהִי מִלְחָמָה בַּשָּׁמַיִם, מִיְכָאֵל הוּא וּמַלְאָכָיו לְחָמִים בְּתַנִּין (לוציפר, שטן והנסיכים הכופרים);

5. NATURE OF THE CONFLICT

^{5351 (6059)} Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

^{5352 (6060)} At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as viceroy of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with "all power in heaven and on earth."

^{5353 (6067)} From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

^{5354 (6068)} Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusalem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

^{5355 (6061)} The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

^{5356 (6062)} "There was war in heaven; Michael's commander and his angels fought against the

והתנין נלחם ומלאכיו המורדים נלחמים, ולא נתחזקו. "מלחמת השמיים" הזו לא התחוללה כקרב פיזי, כפי שעיוות שזכה עשוי להתפשט באורנטיה. בימי המוקדמים של המאבק הופיע לוציפר באופן מתמשך באמפיתיאטרון של הפלנטה. מן המטה שהקים בקרבת מקום, ניהל גבריאל הצגה רציפה שבה חשף את הכחש של המורדים. מגוון האישיות אשר נכחו בספירה, וספק מכרסם בליבן באשר לגישתן, נדדו הלוך ושוב בינות לדיונים הללו עד אשר קיבלו החלטה סופית.

ואולם, מלחמת השמיים הזו הייתה נראית וממשית עד מאוד. אף כי היא לא כללה את הברבריות אשר כה מאפיינת את הלוחמה הפיזית בעולמות הבלתי-בשלים, עיוות זה היה קטלני הרבה יותר; במהלך הקרב הפיזי מצויים בסכנה החיים החומריים, ואילו המלחמה בשמיים נוהלה במושגי חיי הנצח.

6. מפקדת שרפית נאמנה

במהלך תקופת הביניים שבין פרוץ מעשי העוינות לבין הגעת שליט המערכת החדש וסגלו, בוצעו, בידי אישיות רבות, פעולות נאצלות ומעוררות השראה מרובות של דבקות ושל נאמנות. ואולם, המרגש ביותר מבין כל אותם הישגים של דבקות היה התנהגותה של מאנוטיה, השנייה בשרשרת הפיקוד של שרפי המטה של שטניה.

עם פרוץ המרד בירושם, הצטרפה מפקדת הצבאות השרפיים למחנהו של לוציפר. זוהי ללא ספק הסיבה שבעטיה כה רבות מן השרפים הנמנות על הסדר הרביעי, השרפים של ניהול המערכת, סטו מדרך הישר. אישיות המבריקה של לוציפר גרמה למנהיגות של השרפים לעיוורון רוחני; דרכו המקסימות ריתקו את הסדרים הנמוכים יותר של ההוויות השמימיות. הן פשוט לא יכלו לתפוש כי היה זה אפשרי בעבור אישיות כה נוצצת לטעות.

לא הרבה לאחר-מכן אמרה מאנוטיה, בשעה שתיארה את ההתנסויות הקשורות לפרוץ המרידה של לוציפר: "אך הרגע המרטיט ביותר היה ההרפתקה המרגשת הקשורה במרידתו של לוציפר, כאשר – בעת ששימשתי כשנייה בשרשרת הפיקוד השרפי – סירבתי להשתתף בעלבון שתוכנן בעבור מיכאל; והמורדים רבי העוצמה ביקשו לחסל אותי באמצעות הכוחות המאוחדים שארגנו. מהומה כבירה שררה בירושם, ואולם לאף שרפים נאמנה לא אונה כל רע.

"עם כישלון הממונה הישירה שלי, נפלה עלי האחריות ליטול את הפיקוד על הצבאות השרפיים של ירושם כמנהלת העניינים השרפיים המבולבלים של המערכת. תמכו בי מבחינה מוסרית המלכיצדקים, ומרבית הבנים החומריים

dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not." This "war in heaven" was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

^{5357 (6063)} But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

^{5361 (6064)} There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters' seraphim.

^{5362 (6065)} At the outbreak of rebellion on Jerusalem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

^{5363 (6066)} Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: "But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusalem, but not a single loyal seraphim was harmed.

^{5364 (6067)} "Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusalem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons,

סייעו בידי בכישרון בשעה שננטשתי על-ידי קבוצה אדירה של בני הסדר שלי, אך זכיתי לתמיכה נהדרת של בני התמותה המרקיעים אשר בירושם.

“הואיל ונזרקנו באופן אוטומטי אל מחוץ למעגלי הקונסטלציה בשל פרישתו של לוציפר, היינו תלויים בנאמנות סגל המודיעין שלנו, אשר הפנה קריאות לעזרת עדנטיה מן המערכת הסמוכה רָאָנְטוּלְיָה; וגילינו כי ממלכת הסדר, אינטלקט הנאמנות ורוח האמת, גוברות מעצם טיבן על ההתמרדות, על העמידה העצמית על הזכות, ועל מה שמתקרא חירות אישית; הצלחנו להמשיך הלאה עד להגעתו של ריבון המערכת החדש, מחליפו הראוי של לוציפר. ומייד לאחר מכן הוצבתי בסגל הנאמנים המלכיצדקים של אורנטיה, וקיבלתי את האחריות על הסדרים השרפיים הנאמנים אשר בעולמו של קאליגסטיה הבוגד, אשר הצהיר על הספירה שלו כעל חברה במערכת המתוכננת החדשה של 'העולמות המשחררים והאישיות החופשיות', כפי שאלו הוצעו בהצהרת החופש הידועה-לשמצה של לוציפר בקריאתו ל'יצורים התבוניים אוהבי-חופש, בעלי המחשבה החופשית והראייה קדימה של עולמות שטניה הנשלטים והמנוהלים שלא כראות'.”

ומלאכית זו עדיין משרתת באורנטיה, והיא משמשת בתפקיד מפקדת עמיתה של השרפים.

deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

^{536.5 (606.8)} “Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.’”

^{536.6 (607.1)} This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. תולדות המרידה

מרידתו של לוציפר הייתה כלל מערכתית. שלושים-ושבעה נסיכים פלנטאריים פורשים העבירו באופן נרחב את ממשלי עולמותיהם לצדו של רב-המורדים. רק בפֶּאָנּוֹפְטִיָה לא הצליח הנסיך הפלנטארי לגרור עמו את אנשיו. בעולם זה התאחדו האנשים בתמיכה במיכאל, תחת הנחייתם של המלכיצדקים. אֶלְנֹרָה, אישה צעירה מן העולם בן התמותה הזה, תפשה את מושכות השלטון בגזעים האנושיים, ואף לא נשמה אחת בעולם המוכה הזה הצטרפה למתנהו של לוציפר. ומני אז, משרתים הפֶּאָנּוֹפְטִים הנאמנים הללו בעולם המעבר השביעי של ירושם נְשׁוּמִרִים וכבונים בספירת האב ובשבעת עולמות המעצר המקיפים אותה. הפֶּאָנּוֹפְטִים פועלים לא רק כנאמנים של העולמות הללו, פשוטו כמשמעו, אלא הם גם מבצעים את הוראותיו האישיות של מיכאל הנוגעות לקישוט ספירות אלה לשם שימוש עתידי בלתי-נודע כלשהו. עבודה זו הם מבצעים בעודם עושים את דרכם לעדנטיה.

לאורך תקופה זו טען קאליגסטיה את טענותיו של לוציפר באורנטיה. המלכיצדקים עמדו בכישרון מנגד לנסיך הפלנטארי הבוגד, ואולם השקרים על אודות חופש בלתי-מוגבל והאשליות על אודות זכות עצמית קיבלו את מלוא ההזדמנות להולך שולל את העמים הפרימיטיביים של עולם צעיר ובלתי-מפותח.

7. HISTORY OF THE REBELLION

^{537.1 (607.2)} The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

^{537.2 (607.3)} Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

כלל התעמולה הנוגעת לפרישה נדרשה להיות מועברת על-ידי מאמץ אישי, וזאת משום ששירותי התשדורת וכל יתר האמצעים המשמשים לתקשורת בין-פלנטארית הושעו בידי מפקחי מעגלי המערכת. עם פרוץ המרידה למעשה, בודדה כלל המערכת של שטניה הן ממעגלי הקונסטלציה והן ממעגלי היקום. במשך פרק זמן זה נמסרו כל ההודעות הנכנסות והיוצאות על-ידי הסוכנות השרפיות ועל-ידי השליחים הבודדים. המעגלים אל העולמות אשר נפלו נקטעו גם הם, וזאת על-מנת למנוע מלוציפר להשתמש בערוצים אלו לשם קידום תכניתו הזדונית. והמעגלים הללו לא יוחזרו לפעולה כל עוד רב-המורדים חי בתחומיה של שטניה.

הייתה זו מרידה של הלאונאנדקים. הסדרים הגבוהים יותר של בני היקום המקומי לא הצטרפו לפרישה של לוציפר, אף כי כמה מנשאי החיים המוצבים בפלנטות המורדות הושפעו במידת-מה מן המרי של הנסיכים הבלתי-נאמנים. אף אחד מן הבנים אשר שולשו לא סטה מדרך הישר. המליצדקים, רב-המלאכיות וכוכבות הערב הזוהרות נשארו כולם נאמנים למיכאל, וטענו באומץ, יחד עם גבריאל, בזכות רצון האב ושלטון הבן.

אף הוויה אשר מקורה בפרדיס לא הייתה מעורבת בחוסר נאמנות. יחד עם השליחים הבודדים, הן החזיקו מטה בעולמה של הרוח ונתרו תחת הנהגתו של נאמן היומין של עדנטיה. אף אחד מן הבוררים לא בגד, ואף אחד מן הרשמים השמימיים לא סטה מדרך הישר. ואולם, מחיר כבד נגבה משורות בני הלוויה המורונטיים ומורי העולמות העליונים.

אף לא מלאכית אחת אבדה מקרב סדר השרפים העליונות, ואולם קבוצה נכבדת מן הסדר הבא בתור, השרפים הבכירות, הולכה שולל ונלכדה. בדומה לכך, כמה מן הסדר השלישי של המלאכיות, אלה המפקחות, הולכו שולל. ואולם, השבר הנורא הגיע בקבוצה הרביעית, המלאכיות המנהלות, אותן שרפים אשר מוצבות דרך קבע בתפקידים אשר בבירות המערכת. מאנטיה הצילה כמעט שני-שלישים מהן, ואולם מעט יותר משליש מהן נהו אחר מנהיגתן אל שורות המורדים. כשליש מכל הכרובים של ירושם, המסופחים למלאכיות המנהלות, אבדו יחד עם השרפים הבלתי-נאמנות שלהן.

מקרב הסייעות המלאכיות הפלנטאריות אשר מסופחות לבנים החומריים, כשליש הולכו שולל וכמעט עשרה אחוזים מסועדות המעבר נלכדו. יוחנן ראה זאת באופן סמלי בשעה שכתב על אודות התנין האדום הגדול, באומרו: "וסָחַב בְּזָנְבוֹ מִן הַשָּׁמַיִם חֶלֶק שְׁלִישִׁי מִן הַכּוֹכָבִים וַיִּשְׁלִיכֵם אֶרְצָה אֶל הַחֲשִׁיכָה."

האבידה הגדולה ביותר אירעה בשורותיהן של המלאכיות, ואולם רוב הסדרים הנמוכים יותר של היצורים התבוניים היו מעורבים בחוסר-

537.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

537.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

537.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

537.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusalem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

537.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

537.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material

נאמנות. מקרב 681,227 הבנים החומריים בשטניה, תשעים-וחמישה אחוזים נפלו קורבן במרידתו של לוציפר. מספר גדול של יצורים אמצעיוניים אבדו בפלנטות היחידניות אשר בהן הצטרפו הנסיכים הפלנטאריים לטענותיו של לוציפר.

במובנים רבים הייתה מרידה זו הנרחבת וההרסנית ביותר מכל האירועים מסוג זה אשר אירעו בנבאדון. בהתקוממות זו היו מעורבות יותר אישיותות מאשר בשתי המרידות האחרות גם יחד. ולדיראון עולם ייזכר כי שליחיהם של לוציפר ושל שטן לא חסו אף על בתי החינוך של הילדים אשר בפלנטת החינוך של הסופיונים, אלא ביקשו להשחית את דעתם המתפתחת של אלו אשר חולצו בחדד מן העולמות האבולוציוניים.

בני התמותה המרקיעים היו פגיעים, אך עמדו בפני שקרי המרידה באופן טוב יותר מאשר הרוחות הנמוכות יותר. בעוד שרבים מאלו אשר בעולמות העליונים הנמוכים יותר, אלו אשר טרם השיגו התכה סופית עם מכוונניהם, נפלו, יירשם לתפארת התבונה של תכנית ההרקעה שאף לא אחד מן התושבים האזרחים המרקיעים של שטניה בירושם השתתף במרידתו של לוציפר.

שעה אחר שעה ויום אחר יום, צבאו צופים סקרנים, הנמנים על כל סוגי היצורים התבוניים השמימיים אשר ניתן להעלות על הדעת, על תחנות השידור של נבאדון כולה; הם עקבו בתשומת לב אחר הדיווחים על אודות המרידה בשטניה, ושמחו בשעה שהדוחות גוללו ברציפות את סיפור נאמנותם האיתנה של בני התמותה המרקיעים, המצויים תחת הנהגתם של המליכידקים, אשר עמדו איתן אל מול המאמצים המשולבים והמתמשכים של כל אותם כוחות רשע מתחכמים אשר חברו בזריזות כה רבה אל תנופת הפרישה והחטא.

חלפו מעל לשנתיים כמניין הזמן במערכת למן תחילת "המלחמה בשמים" ועד למינוי יורשו של לוציפר. ואולם, בסופו של דבר הגיע הריבון החדש ונחת עם צוותו בים הזכוכית. אני הייתי בין אלו אשר גויסו מקרב המילואים של עדנטיה בידי מיכאל, ועוד זוכר אנוכי את המסר הראשון של לאנאפֶּרְג' אל אבי הקונסטלציה של נורלטיאדק. נאמר בו כך: "אף לא אזרח ירושם אחד אבד. כל בני התמותה המרקיעים שרדו את טבילת האש והגיוחו מן המבחן המכריע כאשר ידם על העליונה." ומסר זה של אישור המשיך משם אל סאלווינגטון, אורסה ופרדיס, והודיע כי התנסות הישרדות של הרקעת בני התמותה הינה תעודת האחריות הכבירה ביותר כנגד מרידה והמגן הבטוח ביותר מפני החטא. הקבוצה הנאצלת הזו של בני התמותה בירושם מנתה אך 187,432,811 חברים.

עם הגעתו של לאנאפֶּרְג', הפשטו רבי המורדים מכל סמכויות השלטון אשר בידיהם והורדו מכיסאם, אף כי הורשו לנוע בחופשיות ברחבי ירושם, בספירות המורונטיות ואף

Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53.7.9 (608.9) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53.7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53.7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53.7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the "war in heaven" until the installation of Lucifer's successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: "Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious." And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53.7.13 (608.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They

בעולמות המיושבים היחידניים. הם אומנם המשיכו במאמצי הרמייה והפיתוי אשר נועדו לבלבל את דעתם של בני האדם והמלאכיות ולהוליך אותם שולל, ואולם, בכל הנוגע לעבודתם בהר הממשל של ירושם, "מקומם לא נמצא עוד".

אף כי ניטלו מידיו של לוציפר כל הסמכויות הניהוליות בשטניה, לא היה קיים ביקום באותה עת כוח או בית-דין אשר יכול היה לעצור או להשמיד את המורד הזדוני הזה; באותה עת מיכאל לא היה שליט ריבון. עתיקי היומין תמכו באבות הקונסטלציה אשר תפשו את השלטון במערכת, אך הם מעולם לא הגישו כל החלטה נוספת בעניין הערעורים הרבים אשר עדיין עומדים ותלויים בנוגע למעמד הנוכחי של לוציפר, שטן ושותפיהם, וכן לגורלם העתידי.

וכן הורשו רבי המורדים הללו לשוטט בחופשיות בכל רחבי המערכת ולהמשיך לבקש להחדיר את תורתיהם על חוסר שביעות הרצון ועל העמידה על הזכות-העצמית. ואולם, במהלך קרוב למאתיים-אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה, הם לא היו מסוגלים להוליך שולל עולם נוסף. אף לא אחד מעולמות שטניה אבד למן נפילתם של השלושים-ושבעה, ואפילו העולמות הצעירים יותר, אשר יושבו מאז ימי המרידה, לא נפלו.

8. בן האדם באורנטיה

לוציפר ושטן שוטטו בחופשיות ברחבי המערכת של שטניה, עד אשר השלים מיכאל את משימת המתת שלו באורנטיה. ובאחרונה הם היו יחד בעולמכם במהלך ניסיון ההתקפה המשולב שלהם על בן האדם.

לפני כן, כאשר הנסיכים הפלנטאריים – "בני האל" – התכנסו מעת לעת, "ובא גם השטן בתוכם", עם הטענה שהוא מייצג את כל אותם עולמות מבודדים של הנסיכים הפלנטאריים אשר נפלו, ואולם, מאז משימת המתת הסופית של מיכאל, לא ניתן לו חופש שכזה בירושם. בהמשך למאמציהם להשחית את מיכאל בעודו בגוף בעת משימת המתת, כל שריד לאהדה כלפי לוציפר ושטן חלף עבר מרחבי שטניה כולה, כלומר, מחוץ לעולמות המבודדים של החטא.

המתת של מיכאל סיימה את המרידה של לוציפר בשטניה כולה, למעט בפלנטות של הנסיכים הפלנטאריים הבוגדים. וזו הייתה חשיבות ההתנסות האישית של ישוע, אך בטרם מותו בגוף בשר ודם, כאשר הצהיר יום אחד בפני תלמידיו, "רֵאִיתִי אֶת הַשָּׁטָן נוֹפֵל כְּכֶרֶק מִן הַשָּׁמַיִם". הוא הגיע יחד עם לוציפר לאורנטיה למאבק המכריע האחרון.

בן האדם היה בטוח בהצלחתו, וידע כי הניצחון בעולמכם ייִשָּׁב לנצח את מעמדם של אויביו הוותיקים, ולא רק בשטניה אלא אף בשתי המערכות האחרות אשר נוגעו בחטא. הייתה זו הישרדות בעבור בני התמותה וביטחון בעבור

continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusalem, "their place was found no more."

^{537.14 (602.2)} While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

^{537.15 (602.3)} Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

^{538.1 (602.4)} Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

^{538.2 (602.5)} Formerly, when the Planetary Princes, the "Sons of God," were periodically assembled, "Satan came also," claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusalem since Michael's terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

^{538.3 (602.6)} The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus' personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, "And I beheld Satan fall as lightning from heaven." He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

^{538.4 (602.7)} The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for

המלאכים, כאשר השיב המאסטר שלכם בשלווה ומתוך ביטחון אלוהי להצעותיו של לוציפר במילים, "סור ממני השטן". מן הבחינה העקרונית, היה זה סיומה האמיתי של מרידת לוציפר. אמת היא כי בתי הדין של אוורסה טרם פרסמו את ההחלטה הביצועית באשר לערעורו של גבראל, המייחל להשמדתם של המורדים, ואולם, צוו שכזה יגיע ללא ספק בבוא העת, הואיל והצעד הראשון בשימוע מקרה זה כבר הוצא אל הפועל.

קאליגסטיה הוכר בידי בן האדם פנסיך הטכני של אורנטיה עד לסמוך למותו. אמר ישוע: "עתה נשפט העולם הזה; ועתה יושלך שר העולם הזה אל החוץ." ובסמוך יותר למועד סיום עבודת חייו הצהיר כי "גדון שר העולם הזה". ונסיך זה ממש, אשר הורד מעם כיסאו והוטל בו קלון, הוא אשר כונה לפנים בשם "האל של אורנטיה".

פעולתו האחרונה של מיכאל, בטרם עזיבתו את אורנטיה, הייתה להציע רחמים לקאליגסטיה ולדאליגסטיה, ואולם, אלו דחו את הצעתו העדינה על הסף. קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי הבוגד שלכם, עדיין חופשי באורנטיה לבצע את תכניותיו הזדוניות, ואולם אין בידי כל כוח לחדור אל דעתם של בני האדם, והוא אף אינו מסוגל להתקרב אל נשמותיהם על-מנת לנסות ולהשחית אותם, אלא אם כן הם עצמם משתוקקים באמת להיות מקוללים בעצם נכחותו המרושעת.

בטרם המתת של מיכאל, ביקשו שליטי האופל הללו להמשיך ולהחזיק בסמכותם באורנטיה, והם עמדו בעקשנות אל מול האישיות השמימיות הנמוכות והכפופות. ואולם, מאז היום של פנטקוסט, עומדים ומתפרסים קאליגסטיה הבוגד ושותפו הנבזה כמוהו, דאליגסטיה, מנגד להדר המלכותי של מכוונני המחשבה של פרדיס ומנגד לרוח האמת המגוננת, רוחו של מיכאל אשר הוגרה על כל בשר ודם.

ואף-על-פי-כן, אף רוח אשר נפלה מעולם לא הייתה מסוגלת לפלוש לדעתם של ילדי האל או להטרד את נשמותיהם. לא שטן ואף לא קאליגסטיה היו מסוגלים מעולם לנגוע או להתקרב אל בני האמונה של האל; האמונה הינה שריון יעיל בפני החטא והעוול. אמת היא: "פי אֲשֶׁר יֵלֵד מֵאֵת הָאֱלֹהִים, יִשְׁמֹר אֶת נַפְשׁוֹ וְהָרַע לֹא יָגַע בּוֹ."

באופן כללי, כאשר בני-תמותה חלשים ומושחתים מצויים לכאורה תחת השפעתם של שדים ורשעים, הם נשלטים אך ורק בידי נטיותיהם הטבעיות והמקולקלות, הם מובלים בידי נטיותיהם הטבעיות שלהם עצמם. השטן קיבל הרבה נקודות זכות בעבור רוע אשר אינו שייך לו. מאז הצלב של ישוע, קאליגסטיה הינו חסר-כוח למדי.

mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, "Get you behind me, Satan." That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

^{5385 (610.1)} Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: "Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down." And then still nearer the completion of his lifework he announced, "The prince of this world is judged." And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed "God of Urantia."

^{5386 (610.2)} The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

^{5387 (610.3)} Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

^{5388 (610.4)} But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: "He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not."

^{5389 (610.5)} In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. מצבה הנוכחי של המרידה

בימים המוקדמים של מרידת לוציפר, הציע מיכאל גאולה לכלל המורדים. עם הגעתו לריבונות שלמה ביקום, הוא הציע לכל אלו אשר יוכיחו חרטה כנה מחילה והצבה חוזרת באופן כלשהו של שירות ביקום. אף לא אחד מן המנהיגים נאות לקבל את החסד המוצע הזה. ואולם, אלפים מן המלאכיות ומקרב סדרי ההוויות השמימיות הנמוכות יותר, לרבות מאות מן הבנים והבנות החומריים, קיבלו את החסד אשר הוצע בידי הפאנופטים ושוקמו, עם תחייתו של ישוע לפני כאלף ותשע-מאות שנה. הוויות אלה הועברו מאז אל עולמו של האב בירושם, שם הן חייבות להיות מוחזקות, מן הבחינה הטכנית, עד אשר יִמָסרו בתי הדין של אוורסה את פסיקתם באשר למקרה גבריאל נגד לוציפר. ואולם, אין חולק על כך כי בשעה שיינתן גזר הדין של ההכחדה, תהינה אישיות אלה, אשר התחרטו ונושעו זה מכבר, פטורות מצו ההשמדה. נשמות אלה המצויות במבחן עוסקות כעת, לצד הפאנופטים, בעבודות התחזוקה של עולמו של האב.

רב-מוליכי-השולל לא היה באורנטיה מאז הימים בהם ביקש להניא את מיכאל מן התכלית להשלים את משימת המתת שלו ולבסס את עצמו באופן סופי ודאי כשליט הבלתי-מעורער של נבאדון. עם הפיכתו של מיכאל לראש המבוסס של היקום של נבאדון, נלקח לוציפר למעצר בידי סוכניהם של עתיקי היומין מאוורסה, ומני אז היה אסיר הכלוא בלוויין מספר אחד של קבוצת ספירות המעבר של ירושם אשר לאב. וכאן חוזים השליטים של עולמות אחרים ושל מערכות אחרות בסופו של הריבון הבלתי-נאמן של שטניה. פאולוס הכיר את מעמדם של מנהיגי המרד לאחר המתת של מיכאל, הואיל וכתב על אודות מפקדיו של קאליגסטיה כעל "הרוחות הרעות אשר במרומים".

עם קבלת הריבונות העליונה של נבאדון, ביקש מיכאל מעתיקי היומין את הרשות לכלוא את כל האישיות הקשורות למרידת לוציפר כל זמן שתלויה ועומדת הפסיקה של בתי הדין של יקומי העל בתיק גבריאל נגד לוציפר, אשר נרשם ברשומות בית הדין העליון של אוורסה לפני כמעט מאתיים-אלף שנה, כמניין הזמן שלכם. באשר לקבוצה של בירת המערכת, אישרו עתיקי היומין את בקשת מיכאל עם יוצא-דופן אחד בלבד: שטן הורשה לסור לביקורים תקופתיים של הנסיכים הבוגדים בעולמות אשר נפלו, עד אשר בן אחר של האל יתקבל בעולמות הבוגדים הללו, או עד אשר יתחילו בתי הדין של אוורסה את המשפט בתיק גבריאל נגד לוציפר.

שטן יכול היה לבוא לאורנטיה משום שלא היה לכם בן במעמד מגורים – לא נסיך פלנטארי

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

^{539.1 (610.6)} Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusalem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

^{539.2 (611.1)} The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusalem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

^{539.3 (611.2)} Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

^{539.4 (611.3)} Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa

ואף לא בן חומרי. מאז הוכרז מאקיווטה מליצדק כנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה, ופתיחת התיק גבריאל נגד לוציפר נתנה את האות לכינום של שלטונות פלנטאריים ארעיים בכל העולמות המבודדים. אמת היא כי שטן ביקר מעת לעת את קאליגסטיה ונסיכים אחרים אשר נפלו, וזאת עד למועד הצגת ההתגלויות האלה, בשעה שהתקיים הדיון הראשון בבקשתו של גבריאל להכחיד את רב-המורדים. שטן מוחזק כעת ללא תנאי בעולמות המאסר של ירושם.

מאז המתת הסופי של מיכאל, אף אחד בכל שטניה לא ביקש לסור לעולמות המאסר על-מנת לסעוד את המורדים הכלואים. ואף הוויה נוספת לא הצטרפה אל מחנהו של מוליך השולל. במשך אלף ותשע-מאות שנה מצב זה נותר על כנו.

אין אנו מצפים להסרת ההגבלות הנוכחיות על שטניה בטרם עתיקי היום ייפטרו סופית מרב-המורדים. מעגלותיה של המערכת לא יוחזרו לפעולה כל אימת שלוציפר עודו בין החיים. ובינתיים, הוא בלתי-פעיל לחלוטין.

המרידה הסתיימה בירושם. בעולמות אשר נפלו היא מסתיימת מהר ככל שמגיעים אליהם בנים אלוהים. הינו מאמינים כי כל המורדים אשר יזכו אי-פעם לקבל את הרחמים כבר עשו כן. הינו ממתינים להבזקת השידור אשר ימנע מן הבוגדים הללו את קיומם כאישיות. הינו מעריכים כי פסק הדין של אוורסה יימסר באמצעות שידור של הוצאה אל הפועל, אשר יגרום להכחדתם של המורדים הכלואים הללו. אז תתורו אחר מקומותיהם, אך אלו לא יוכלו להימצא. "יָכֹל יוֹדְעֶיךָ בְּעַמִּים, שְׁמָמוּ עֲלֶיךָ; בְּלֹהוֹת הַיִּת, וְאֵינְךָ עוֹד עַד עוֹלָם." וכך יארע כי בוגדים בלתי-ראויים אלו "יהיו כלא היו". הכול ממתינים לצו של אוורסה.

ואולם, לאורך עידנים עומדים שבעת עולמות הכלא הללו של החשיכה הרוחנית בשטניה כתמרור אזהרה כבד-משקל בעבור נבאדון כולה, והם מצהירים ברהיטות וביעילות על האמת הגדולה כי "דֶּרֶךְ בּוֹגְדִים קָשָׁה הִיא"; כי "בכל חטא טמון גם זרע הכחדתו"; וכי "שֶׁכֶר הַחַטָּא הוּא הַמָּוֶת".

[הוצג בידי מאנוואנדט מליצדק, אשר היה לפניו מסופח לחבר הנאמנות של אורנטיה.]

Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

5395 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

5396 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

5397 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

5398 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

5399 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

מסמך 54. בעיות של מרידת לוציפר

055 ⇨

הספר של אורנטיה

053 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 54

בעיות של מרידת לוציפר

סעיפים

מבוא

1. חירות אמיתית וחירות שקרית
2. גניבת החירות
3. השיהוי בזמן של הצדק
4. השיהוי בזמן של הרחמים
5. התבונה שבשיהוי
6. ניצחון האהבה

מבוא

האדם האבולוציוני מתקשה להבין את מלוא משמעותם של הרוע, השגיא, החטא והעוול, והוא מתקשה לתפוש את מלוא מובנם. האדם תופש באיטיות כי ניגוד בין מושלמות לבין חוסר-מושלמות יוצר רוע פוטנציאלי; כי אמת ושקר המתעמתים ביניהם יוצרים שגיא מבלבלת; כי המתת האלוהית של הרצון החופשי באה בסופו של דבר לידי ביטוי במחוזות הנפרדים של חטא ושל יושרה; כי המרדף העיקש אחר האלוהיות מוליך אל ממלכת האל, בניגוד לדחיית המתמשכת אשר מובילה אל מחוזות העוול.

האלים אינם יוצרים רוע ואף אינם מתירים חטא ומר. רוע פוטנציאלי מתקיים-בזמן ביקום הכולל רמות מושלמות משתנות של משמעויות ושל ערכים. החטא הינו פוטנציאלי בכל המחוזות שבהם נחנות הוויות בלתי-מושלמות ביכולת לבחור בין טוב לרע. עצם נוכחותם הסותרת של אמת ושל לא-אמת, של עובדה ושל שקר, היא המכוננת את פוטנציאל השגיא. הבחירה המכוננת של רוע מהווה חטא; הדחייה מרצון של האמת הינה שגיא; הרדיפה המתמדת אחר החטא והשגיא מהווה עוול.

PAPER 54

PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

INTRODUCTION

^{5401 (6131)} EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

^{5402 (6132)} The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. חירות אמיתית וחירות שקרית

מכל הבעיות המבלבלות אשר נבעו מן המרידה של לוציפר, זו אשר גרמה את הקושי הרב ביותר הייתה כישלונם של בני התמותה האבולוציוניים הבלתי-בוגרים להבחין בין חירות אמיתית לבין חירות שקרית.

חירות אמיתית הינה מסע העידנים וגמול ההתקדמות האבולוציונית. החירות השקרית הינה האשליה הדקה של טעות הזמן ורוע המרחב. החירות המתמדת מבוססת על ממשותו של הצדק – על האינטליגנציה, הבשלות, האחוה והשוויון.

בשעה שהמניע המצוי בבסיס החירות הינו בלתי-נבון, בלתי-מותנה ובלתי-נשלט, הופכת החירות לטכניקת הרס-עצמי של קיום קוסמי. חירות אמיתית מתקשרת באופן מדורג למציאות ולעולם היא מביאה בחשבון שוויון חברתי, והוגנות קוסמית, אחווה ביקום וחובות אלוהיות.

החירות הינה אובדנית בשעה שהיא מנותקת מצדק חומרי, מהוגנות אינטלקטואלית, מסובלנות חברתית, מחובה מוסרית ומערכים רוחניים. החירות איננה קיימת בנפרד ממציאות קוסמית, וכל מציאות של אישיות עומדת ביחס למערכות היחסים שלה עם האלוהיות.

רצון-עצמי נטול מגבלות וביטוי-עצמי נטול וויסות שקולים לאנוכיות בלתי-ממונתת, היא פסגתה של אי-האלוהיות. החירות אשר איננה קשורה לכיבוש העצמי, ההולך ומתרחב, הינה אך יציר הדמיון האנושי האנוכי. החירות המונעת-מן-העצמי הינה אשליה מושגית, תרמית אכזרית. הפקרות המתחפשת לחירות אינה אלא מבשרת השעבוד השפל.

חירות אמיתית נלווית לכבוד-עצמי אמיתי; חירות שקרית הינה בת-לווייתנה של הערצה-עצמית. חירות אמיתית מהווה פרי של שליטה-עצמית; חירות שקרית מהווה תביעה יומרנית של זכות. שליטה-עצמית מובילה לשירות נטול אנוכיות; הערצה-עצמית נוטה אל עבר ניצולם של האחרים בעבור האדרתו האנוכית של יחיד שוגה שכזה, אשר מוכן להקריב הישג של יושר לטובת רכישת כוח בלתי-צודק אל מול חבריו.

אפילו התבונה הינה אלוהית ובטוחה אך ורק בשעה שהטווח שלה הינו קוסמי והמניע שלה הינו רוחני.

אין קיימת שגיאה גדולה יותר מאותו סוג של רמייה-עצמית אשר מוביל הוויות תבוניות להשתוקק להפעיל כוח על הוויות אחרות מתוך מטרה לשלול מן האישיות האלה את חירויותיהן הטבעיות. כלל הזהב של ההוגנות האנושית מזדעק כנגד כל רמייה, חוסר-הוגנות, אנוכיות וחוסר-יושרה מעין אלה. אך ורק חירות אמיתית ואותנטית תואמת את שלטון האהבה ואת סעד הרחמים.

איך מעז היצור בעל הרצון-העצמי לכרסם

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613:3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613:4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613:5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613:6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613:7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614:1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614:2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614:3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614:4) How dare the self-willed creature encroach

בזכויות רעיו בשם החירות האישית, בעוד שהשליטים העליונים של היקום נסוגים בכבוד מלא-חסד מפני זכויות הרצון האלה ומפני הפוטנציאלים של האישיות! לאף הוויה אין זכות לשלול משום הוויה אחרת – תוך הפעלה של חירותה האישית לכאורה – את אותן זכויות קיום אשר ניתנו לה מידי הבוראים ואשר זכות לכבוד גם מכל עמיתיהם, כפיפיהם ונתיניהם הנאמנים.

האדם האבולוציוני עשוי להידרש להילחם על חירויותיו החומריות אל מול רודנים ומדכאים בעולם של חטא ושל עוול, או במשך התקופות המוקדמות של ספירה מתפתחת, אך אין אלה פני הדברים בעולמות המורונטיים או בספירות הרוח. המלחמה הינה מורשתו של האדם האבולוציוני המוקדם, ואולם בעולמות שבהם מתקדמת הציוויליזציה באופן רגיל, הלוחמה הפיזית איבדה זה מכבר את מקומה כטכניקה יישוב א-הבנות בין גזעים.

2. גניבת החירות

עם הבן ובתוככי הרוח הקרין האל את האוונה הנצחית, ומני אז שררה התבנית הנצחית של השתתפות מתואמת בבריאה – השיתוף. תבנית שיתוף זו הינה תוכנית האב בעבור כל אחד מבני האל ומבנות האל אשר יוצאים אל החלל על-מנת לעסוק בניסיון לשכפל בזמן את היקום המרכזי של המושלמות הנצחית.

כל יצור בכל יקום מתפתח אשר שואף לעשות את רצון האב עתיד להפוך לשותפם של בוראי הזמן-מרחב בהרפתקה נהדרת זו של הישג מושלמות התנסותית. אלמלא היה זה כך, האב לא היה מעניק ליצורים שכאלו רצון חופשי יצירתי, ואף לא היה שוקן בקרבם, כלומר, הוא לא היה נכנס איתם לשותפות באמצעות רוחו שלו.

השיגעון של לוציפר היה הניסיון לעשות את הבלתי-ייעשה, לקצר את מעגלות הזמן ביקום התנסותי. פשעו של לוציפר היה הניסיון לשלול מכל האישיות בשטניה את זכויותיהן היצירתיות, ההקטנה הבלתי-מזוהה של השתתפות האישית של היצורים – במאבק האבולוציוני הממושך להשגת המעמד של אור וחיים, הן כיחידים והן כחלק מכלל. בעשותו כן, העמיד ריבון המערכת שלכם אשר מלפנים, את התכלית הארעית של רצונו האישי במישרין כנגד התכלית הנצחית של רצון האל, כפי שזה התגלתה במתת הרצון החופשי לכל היצורים בעלי האישיות. וכך איימה מרידתו של לוציפר לכרסם באופן המרבי ברצונם החופשי של מרקיעי המערכת של שטניה ושל משרתיה – איום לשלול לנצח מכל אחת מן ההוויות האלה את החוויה המרגשת של תרומת דבר אישי וייחודי לאנדרטת התבונה ההתנסותית, ההולכת

upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614:9) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:21 (614:6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:22 (614:7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:23 (614:8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania.

ונבנית לאיטה, ואשר תתקיים ביום מן הימים בדמות המערכת אשר הפכה למושלמת של שטניה. וכך מתחפש המנשר של לוציפר במלבושי חירות, ועומד ניצב באור הבהיר של ההיגיון כאיום כביר לזמון את גניבת החירות האישית ולעשות כן בממדים אשר התקרבו אליהם אך פעמיים בלבד בכל ההיסטוריה של נבאדון.

קיצורו של דבר, מה שהאל העניק לאדם ולמלאכיות, ביקש לוציפר ליטול מידה, כלומר, ליטול מהם את הזכות האלוהית להשתתף ביצירת גורלותיהם שלהם עצמם וגורל מערכת העולמות המיושבים המקומית הזו.

אף הוויה ביקום כולו אינה מחזיקה בחירות הצודקת לשלול מכל הוויה אחרת את חירותה האמיתית, את זכותה לאהוב ולהיות נאהבת, את זכותה לסגוד לאל ולשרת את רעה.

3. השיהוי בזמן של הצדק

לעולם טרודים היצורים בעלי הרצון המוסרי אשר בעולמות האבולוציוניים בשאלה נטולת המחשבה: מדוע הבוראים הנבונים בכל מתירים את הרוע ואת החטא? הם כושלים לתפוש שהן הרוע והן החטא הינם בלתי-נמנעים על-מנת שהיצור יהא חופשי באמת. הרצון החופשי של האדם המתפתח, או של המלאכית המעודנת, איננו מושג פילוסופי גרידא, אידיאל סמלי. יכולת הבחירה הניתנת בידי האדם לבחור בין טוב לרע הינה מציאות יקומית. חירות זו לבחירה עצמית הינה מתנתם של השליטים העליונים, והם לא ירשו להוויה כלשהי, או לקבוצת הוויות כלשהי, לשלול מתנת חירות אלוהית זו מאף הוויה ברחבי היקום – ואפילו לא על-מנת לרצות הוויות שגויות ובורות שכאלה בהנאה מהדבר אשר כונה בטעות חירות אישית.

אף-על-פי שההזדהות המודעת עם הרוע היוצאת מלב-שלם (חטא) הינה השקול לאי-קיום (הכחדה), לעולם חייב להפריד פרק זמן בין רגע ההזדהות של האישיות עם החטא לבין הוצאתו של העונש אל הפועל – התוצאה האוטומטית של אימוץ מרצון שכזה של הרוע – פרק זמן באורך מספק על-מנת שיאפשר לשפוט את מעמדו של יחיד שכזה ביקום באופן שיספק את כל אישיות היקום המעורבות בצורה מלאה, ויהא כה הגון וצודק עד אשר יזכה לאישורו של החוטא בעצמו.

ואולם, אם מורד יקומי זה כנגד מציאות האמת והטוב מסרב לאשר את גזר-הדין, ואם האשם בליבו יודע את הצדק שבגינויו אך מסרב להודות בכך, כי אז חייבת הוצאתו של העונש אל הפועל להיות מושהית בהתאם לשיקול דעתם של עתיקי היומין. ועתיקי היומין מסרבים להכחיד כל הוויה שהיא בטרם נכחדו כל הערכים המוסריים וכל המציאויות הרוחניות, הן במחולל-הרוע והן בכל תומכיו הקשורים בו ובכל אלו אשר

Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

5424 (6151) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

5425 (6152) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

5431 (6153) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

5432 (6154) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

5433 (6155) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and

עשויים לאהוד אותו.

possible sympathizers.

4. השיהוי בזמן של הרחמים

4. THE MERCY TIME LAG

בעיה אחרת בקונסטלציה של נורלטיאדק אשר קשה במידת-מה לתת לה הסבר, נוגעת לסיבות שבעטיין הורשו לוציפר, שטן והנסיכים אשר נפלו להמשיך ולחולל צרות במשך זמן כה רב בטרם נעצרו, נכלאו ונשפטו.

הורים, אלה אשר ילדו וגידלו ילדים, יכולים להיטיב להבין מדוע מיכאל – בורא ואב – עשוי להיות איטי בגינות ובהשמדתם של בניו שלו. סיפורו של ישוע על הבן הנבחר מדגים היטב כיצד יכול אב אוהב לחכות במשך זמן רב להבעת החרטה של ילד ששגה.

עצם העובדה שיצור עושה-רע יכול לבחור בפועל לשגות – לחטוא – מבססת את עובדת הרצון החופשי ומצדיקה באופן מלא כל שיהיו בהוצאת הצדק אל הפועל, בהינתן שהרחמים המוצעים עשויים להביא לחרטה ולשיקום.

רוב החירויות אשר ביקש לוציפר כבר היו ברשותו; אחרות הוא היה עתיד לקבל. כל המתנות יקרות הערך האלה אבדו עם הכניעה לחוסר הסבלנות ועם ההתמסרות לתשוקה לקבל-כעת את אשר נחשק, ולרכוש זאת תוך רמיסת כל החובה לכבד את הזכויות ואת החירויות של כל ההוויות האחרות המרכיבות את יקום היקומים. חובות מוסריות הינן מאלדות, אלוהיות ואוניברסאליות.

ידועות לנו סיבות רבות לכך שהשליטים העליונים לא השמידו, או לא כלאו, מיידית את מנהיגי מרידת לוציפר. אין כל ספק כי קיימות סיבות אחרות, ואפילו טובות יותר, אשר אינן ידועות לנו. מידת הרחמים של שיהוי זה בהוצאתו של הצדק אל הפועל הוצעה באופן אישי בידי מיכאל מנבאדון. אלמלא חיבתו של בורא-אב זה לבניו השוגים, היה פועל הצדק העליון של יקום העל. אילו אירוע כדוגמת מרידת לוציפר היה מתרחש בנבאדון בשעה שמיכאל שכן בגוף בשר ודם באורנטיה, מחוללי רוע שכזה עלולים היו להיות מושמדים מיידית ולחלוטין.

צדק עליון יכול לפעול מיידית רק בשעה שהוא אינו מרוסן על-ידי הרחמים האלוהיים. ואולם, סעד הרחמים בעבור ילדי הזמן והמרחב לעולם מעניק את השיהוי הזה בזמן, את מרווח הישועה שבין הזריעה לקציר. במידה שהזרע שנזרע הינו טוב, פרק הזמן הזה מאפשר את בחינתו של האופי ואת בנייתו; ואם הזרע שנזרע הוא רע, שיהוי זה של רחמים מאפשר זמן לחרטה ולתיקון. השיהוי הזה בזמן בשיפוטם ובהשמדתם של עושי-הרע טבוע בסעד הרחמים של שבעת יקומי העל. ריסון הצדק על-ידי הרחמים מוכיח שהאל הינו אהבה, ושאל אהבה זה שולט ביקומים וחולש ברחמיו על-פני

54:4.1 (615:9) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616:1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616:2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616:3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616:4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616:5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evil-doers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy

גורלותיהם ומשפטיהם של כל יצוריו.

שיהיו הרחמים בזמן נובע מתוקף רצונם החופשי של הבוראים. קיים טוב אשר ניתן להפיק ביקום מן הטכניקה הזו של סבלנות כלפי מורדים חטאים. בעוד שאמת ויציב כי טוב אינו יכול לנבוע מן הרע בעבור זה אשר הוגה ועושה רע, נכון באותה המידה שכל הדברים (לרבות הרוע, זה שבכוח זה המתגשם הלכה למעשה) עובדים יחדיו לטובת כלל ההוויות אשר יודעות את האל, אהבות לעשות את רצונו ומרקיעות לעבר פרדיס בהתאם לתכניתו הנצחית ולתכליתו האלוהית.

ואולם, העיכובים הללו אשר מקורם ברחמים אינם נעדרי-קץ. על-אף השיהיו הארוך (בהתאם לתפישת הזמן באורנטיה) בשיפוט מרדתו של לוציפר, היננו יכולים למסור כי בזמן הכנתה של התגלות זו, התקיים באוורסה הדיון הראשון בתיק גבריאל נגדלוציפר, ומעט אחר-כך הוצא צו מטעמם של עתיקי היום, אשר קבע כי שטן יוגבל מעתה לעולם הכלא יחד עם לוציפר. ודבר זה מביא קץ על יכולתו של שטן לשוב ולבקר בכל עולם שהוא מעולמות שטניה אשר נפלו. הצדק עלול להיות איטי ביקום הנשלט ברחמים, אך הוא הינו וודאי.

5. התבונה שבשיהיו

מכל הסיבות הרבות הידועות לי אשר בעטין לוציפר ומרעיו לא נכלאו או נשפטו מוקדם יותר, הנני מורשה להביא את הבאות:

1. הרחמים דורשים שיינתן בידי כל עושה-רע זמן מספק על-מנת לגבש גישה שקולה אשר נבחרה בשלמותה ביחס למחשבותיו הרעות ולפעולותיו החוטאות.

2. הצדק העליון נשלט בידי אהבת האב; לפיכך, לעולם לא יהרוס הצדק את אשר יכולים להציל הרחמים. לכל עושה-רע מוענק הזמן הדרוש על-מנת לזכות בגאולה.

3. אף אב אוהב אינו ממהר להעניש את מי מבני משפחתו אשר שגה. הסבלנות איננה יכולה לפעול באופן אשר איננו עצמאי מן הזמן.

4. אף שהמעשים השגויים פוגעים לעולם במשפחה, התבונה והאהבה דורשות מן הילדים אשר הולכים בדרך הישר להיאזר בסבלנות כלפי אח אשר שגה, במשך תקופת הזמן שאותה מעניק האב האוהב לחוטא על-מנת לאפשר לו להבחין בדרכו השגויה ולבחור לאמץ את הגאולה.

5. בלא תלות בגישתו של מיכאל כלפי לוציפר, על-אף היותו אביו-בוראו של לוציפר, לא היה זה בתחומי סמכותו של הבן הבורא לשפוט מיידית את ריבון המערכת הבוגד, משום שבאותה עת הוא לא השלים עדיין את נתיבת

controls the fate and judgment of all his creatures.

54:47 (616:6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:48 (616:7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:51 (617:1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:52 (617:2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:53 (617:3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:54 (617:4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:55 (617:5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

54:56 (617:6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then

המתת שלו, ולפיכך גם טרם השיג ריבונות בלתי-מוגבלת בנבאדון.

6. עתיקי היוםין היו יכולים להכחיד את המורדים הללו באופן מיידי, ואולם רק לעיתים רחוקות הם מוציאים להורג עושי-רע ללא שימוע מלא. במקרה הזה הם בחרו שלא לפסוק בניגוד להחלטותיו של מיכאל.

7. ברי כי עמנואל יעץ למיכאל להישאר מרוחק מן המורדים ולהרשות למרידה לצעוד בנתיב הטבעי של ההשמדה-עצמית. ותבונתו של איחוד היוםין הינה ההשתקפות בזמן של התבונה המאוחדת של שילוש פרדיס.

8. נאמן היוםין בעדנטיה יעץ לאבות הקונסטלציה לאפשר למורדים יד חופשית במעשיהם, על-מנת להביא לכך שבמוקדם או במאוחר כל האהדה לעושי-הרע הללו תעקר מן השורש מלבבות כלל האזרחים הנוכחיים והעתידיים של נורלטיאדק – כל יצור בן תמותה, מורונטי או רוחני.

9. בירושם יעץ נציגו האישי של המבצע העליון של אורונטון לגבריאלי להעניק את מלוא ההזדמנות לכל יצור חי להגיע לבשלות של בחירה שקולה בעניינים הקשורים להצהרת החירות של לוציפר. משהועלו הנושאים של המרי, גילה יועץ החירום מפרדיס לגבריאלי כי אם לא תינתן הזדמנות מלאה וחופשית כאמור לכלל היצורים בנורלטיאדק, או אז תכניס פרדיס את כלל הקונסטלציה לבידוד מתוך הגנה עצמית מפני כל היצורים אשר ייתכן וליבם חצוי או שהספק מכרסם בו. על-מנת לשמור את דלתות פרדיס פתוחות לשם הרקעתן של ההוויות מנורלטיאדק, היה זה נחוץ לאפשר למרידה להתפתח במלואה ולהבטיח כי ההחלטה על הגישה הינה שלמה מצד כל ההוויות אשר היו קשורות לכך באופן כלשהו.

10. כהצהרה עצמאית שלישית, הוציאה הסועדת האלוהית מסאלווינגטון צו המורה כי לא ייעשה דבר על-מנת לרפא באופן חלקי, לדכא מתוך מורך-לב, או להסתיר בכל צורה שהיא, את פרצופם הדוחה של המורדים או של המרידה עצמה. הצבאות המלאכיים הונחו לפעול לגילוי מלא ולמתן הזדמנות בלתי-מוגבלת לביטוי של החטא, וזאת כטכניקה המהירה ביותר להשגת מזור מלא ומושלם של מגפת הרוע והחטא.

11. בירושם התארגנה מועצת חירום של בני-תמותה לשעבר, הכוללת שליחים רבי-עוצמה, בני-תמותה מהוללים אשר הייתה להם התנסות אישית במצבים מעין אלו, יחד עם עמיתיהם. הם מסרו לגבריאלי כי אם ייערך ניסיון להפעיל שיטות דיכוי שרירותיות או מהירות, מספר ההוויות אשר תלכנה שולל יגדל לפחות פי שלושה. כלל סגל היועצים של אוורסה הסכים ויעץ לגבריאלי להרשות למרידה להתפתח במלואה בדרכה הטבעית, אפילו אם יידרשו מיליון שנים על-מנת להשלים את ההתמודדות

completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:57 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:58 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:59 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:510 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:511 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

54:512 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to

עם התוצאות.

12. הזמן הינו יחסי, ואפילו ביקום של זמן: אילו בן-תמותה מאורנטיה בעל תוחלת חיים ממוצעת היה מחולל פשע אשר היה גורם למהומה כלל-עולמית, ואילו היה נעצר, נשפט ומוצא להורג תוך יומיים או שלושה מרגע ביצוע הפשע, האם היה זה נתפש כזמן ארוך בעיניכם? ואכן, זו תהא השוואה קרובה יותר בהתייחס לתוחלת חייו של לוציפר, ואפילו אם משפטו, אשר החל עתה, לא יושלם גם תוך מאה-אלף שנות אורנטיה. ניתן לציין את חלוף הזמן היחסי מנקודת המבט של אוורסה, שם ניצבת הערכאה, אם נאמר שפשעו של לוציפר הובא למשפט בתוך שתיים-וחצי שניות מן הרגע שבוצע. מנקודת המבט של פרדיס, המשפט מתרחש בו-זמנית יחד עם המעשה.

קיים מספר שווה של סיבות שלא לעצור באופן שרירותי את מרידתו של לוציפר, אשר תהיינה מובנות לכם באופן חלקי, אך אותן אינני מורשה לציין. הנני מורשה ליידע אתכם כי באורסה הינו מלמדים ארבעים-ושמונה סיבות להרשות לרוע לצעוד ולהשלים את מלאו הדרך עד לפשיטת-הרגל המוסרית שלו ולהכחדתו הרוחנית. אינני מטיל ספק בכך שקיימות סיבות נוספות במספר דומה אשר אינן ידועות לי.

6. ניצחון האהבה

יהיו אשר יהיו הקשיים אשר עשויים בני-תמותה אבולוציוניים להיתקל בהם במהלך מאמצייהם להבין את מרידת לוציפר, ראוי להבהיר לכל ההוגים והשוקלים בדבר כי הטכניקה שבה טופלו המורדים הינה הוכחה ניצחת לצדקת האהבה האלוהית. אכן דומה כי האהבה הרחומה אשר הוצעה למורדים גרמה לסבל ולמצוקה להוויות תמימות רבות, ואולם כל האישיות הפגועות האלה יכולות לסמוך על השופטים הנבונים בכל כי יגזרו את גורלותיהן ברחמים כמו גם בצדק.

בכל עיסוקיהם של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס בהוויות התבוניות, האהבה היא השלטת. לא ניתן להבין חלקים רבים בגישתם של שליטי היקום כלפי המורדים והמרי – החטא והחוטאים – אלא אם כן זוכרים כי האל בדמותו כאב מקדים את כל רמות האחרות של מופעי האלוהות בכל עיסוקיה של האלוהות עם האנושות. אף ראוי לזכור כי כל הבנים הבוראים של פרדיס מונעים על-ידי הרחמים.

אם אב אוהב של משפחה גדולה בוחר להפגין חמלה כלפי אחד מילדיו אשר נמצא אשם במעשה שגוי באופן חמור, בהחלט ייתכן שהגשת רחמים זו לילד אשר נהג שלא-כשורה תגרום לקושי זמני לכל שאר הילדים אשר נהגו כשורה. תוצאה שכזו הינה בלתי-נמנעת; סיכון שכזה הינו חלק בלתי-נפרד מן המציאות של היותך ילד להורה אוהב וחבר בקבוצת משפחה.

wind up the consequences.

54513 (6182) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54514 (6183) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

5461 (6184) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

5462 (6185) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

5463 (6186) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a

כל בן משפחה נהנה מהתנהגותם הטובה של כל יתר חבריה; ובאופן דומה, שומה על כל אחד מן החברים גם לסבול את התוצאות המיידיות בזמן של התנהגותו הבלתי-ראויה של כל חבר אחר. משפחות, קבוצות, אומות, גזעים, עולמות, מערכות, קונסטלציות ויקומים הינם מערכות יחסים של התאגדות אשר להן אינדיבידואליות; ומשום כך, כל חבר בקבוצה שכזו, בין קטנה ובין גדולה, קוצר את הפירות, וסובל מן התוצאות, של המעשים הטובים והמעשים השגויים של כל יתר החברים בקבוצה הנידונה.

ואולם, דבר אחד חייב להיות ברור: אם אתם סובלים מתוצאות הרוע של מחטאו של מי מחברי משפחתכם, אזרח או בן-תמותה חבר כלשהו, ואפילו ממרידה במערכת או במקום אחר – אין זה משנה מה הינכם נדרשים לסבול בעטיים של המעשים השגויים של עמיתים, חבריכם או הממונים עליכם – אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים בביטחון הנצחי כי כל המצוקות מעין אלה הינן קשיים ברי-חלוף. אף אחת מן התוצאות המשפיעות על האחוה בידי התנהגות בלתי-ראויה בקבוצה לא תוכל לעולם לחבל בסיכויי הנצח שלכם, או אפילו לשלול כזית מזכותכם האלוהית להרקעה לפרדיס ולהשגת האל.

וקיים פיצוי בעבור הניסיונות, השיהיו והאכזבות, אשר נלווים לעולם לחטא המרידה. מתוך ההשלכות הרבות הערך של מרידת לוציפר אשר ניתן לננות בשם, אביא לתשומת הלב רק את הנתיבות המועצמות של אותם מרקיעים בני-תמותה, אזרחי ירושם, אשר בעמדם איתן כנגד כחש החטא מיקמו עצמם בשורת המועמדים כשליחים עוצמתיים לעתיד, חברים בסדר שאליו הנני משתייך בעצמי. כל הוויה אשר עמדה במבחן של אותו פרק של רוע קידמה מיידית את מעמדה המנהלי והעשירה את ערכה הרוחני.

בתחילה נדמה היה כי ההתקוממות של לוציפר היוותה אסון בלתי-מרוסן למערכת וליוקום. התועלת החלה להצטבר בהדרגה. בחלוף עשרים-וחמש אלף שנים למניין זמן המערכת (עשרים אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה), החלו המלכיצדקים ללמד כי הטוב אשר נבע מטיפשותו של לוציפר השתווה לרע אשר חולל. באותה עת הפך הסך הכולל של הרע לקבוע כמעט, והמשיך לגדול אך ורק בעולמות מבודדים מסוימים, בעוד שההשלכות המועילות המשיכו להכפיל את עצמן ולהתפרש ברחבי היקום ויקום-העל, ואפילו עד לאוונה. כעת מלמדים המלכיצדקים כי הטוב אשר נבע מן המרידה בשטניה גדול פי יותר מאלף מסך כל הרע.

ואולם, קציר מועיל ויוצא-דופן מעין זה של מעשים רעים יכול היה להתקיים אך ורק הודות לגישתם הנבונה, האלוהית והרחומה של כל הממונים על לוציפר, החל באבות הקונסטלציה בעדנטיה וכלה באב האוניברסאלי אשר בפרדיס.

member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

5464 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

5465 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

5466 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

5467 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on

חלוף הזמן רק העצים את התוצאות הטובות אשר הופקו מטיפשותו של לוציפר; ומכיוון שהרוע אשר עליו יש להיענש התפתח באופן מלא למדי בתוך זמן קצר יחסית, ברי כי שליטי היקום הנבונים-בכל ומרחיקי הראות יאריכו לבטח את משך הזמן אשר בו ניתן לקצור תוצאות מועילות יותר ויותר. בלא תלות בשלל הסיבות הנוספות להשתהות במעצרים ובשיפוטם של מורדי שטניה, יהיה די ברוח יחיד זה על-מנת להסביר מדוע לא נכלאו המורדים הללו קודם-לכן, ומדוע הם לא נשפטו והושמדו.

ראוי לה לדעת קצרת-הרואי וכבולת-הזמן של בני התמותה שתתמהמה בביקורתה על השיהיו בזמן של מנהלי ענייני היקום מרחיקי הראות והנבונים-בכל.

אחת מן השגיאות במחשבה האנושית בנוגע לבעיות האלה כלולה ברעיון לפיו כל בני התמותה האבולוציוניים בפלנטה מתפתחת היו בוחרים להיכנס לנתיבת פרדיס לולא קולל עולמם על-ידי החטא. היכולת לסרב להישרדות אינה מתחילה בתקופת מרידתו של לוציפר. מאז ומתמיד ניחן האדם בן התמותה במתת הבחירה מתוך רצון-חופשי באשר לנתיבת פרדיס.

ככל שתקיעו בחוויית ההישרדות, כן יתרחבו מושגי היקום שלכם וכן יתרחבו אופקיכם ביחס למשמעויות ולערכים; וכך, תוכלו להבין טוב יותר מדוע הוויות כדוגמת לוציפר ושטן הורשו להמשיך במרידתם. תוכלו גם להבין טוב יותר כיצד יכול לצמוח טוב אולטימטיבי (גם אם לא מייד) מן הרוע המוגבל-בזמן. לאחר שתשיגו את פרדיס, אתם באמת תוארו ותתנחמו בעת שתאזינו לפילוסופיים העל-שרפיים בעודם דנים בסוגיות עמוקות אלה של התאמה ביקום ומסבירים אותן. ואולם אפילו אז, הנני מסופק באשר לאפשרות שדעתכם תנוח באמת. דעתי שלי, לכל הפחות, לא נחה כאשר הגעתי לפסגה של הפילוסופיה ביקום. רכשתי הבנה מלאה של המורכבויות האלה רק לאחר שהוצבתי למשימות ניהול ביקום-העל, ושם, הודות להתנסות בפועל, רכשתי את הקיבולת המושגית המתאימה להבנה של בעיות רבות-פנים אלה של שוויון קוסמי ושל פילוסופיה רוחנית. ככל שתקיעו לעבר פרדיס, כן תלמדו יותר ויותר כי ניתן להבין סוגיות בעייתיות רבות של ניהול ביקום רק לאחר רכישתה של קיבולת התנסותית גדולה יותר ולאחר השגתה של בוננות רוחנית מורחבת. התבונה הקוסמית הכרחית להבנת המצבים הקוסמיים.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי למוד הישרדות התנסותית במרידת המערכת הראשונה ביקומי הזמן, אשר מסופח כעת לממשל יקום העל של אורוונטון ופועל בנושא זה לבקשתו של גבריאל מסאלווינגטון.]

Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

546.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

546.9 (621.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

546.10 (622.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

546.11 (623.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

מסמך 55. הספירות של אור וחיים

⇨ 056

הספר של אורנטיה

054 ⇨

חלק II. היקום המקומי

מסמך 55

הספירות של אור וחיים

סעיפים

מבוא

1. המקדש המורונטי
2. מוות והעסקה
3. עידני הזהב
4. התאמות-מחדש בתחום המנהלי
5. פסגת ההתפתחות החומרית
6. בן התמותה האינדיבידואלי
7. השלב הראשון או השלב הפלנטארי
8. השלב השני, או שלב המערכת
9. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה
10. השלב הרביעי, או שלב היקום
11. השלבים של המגזר המשני והראשי
12. השלב השביעי, או שלב יקום העל

PAPER 55

THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

מבוא

עידן האור והחיים הינו ההישג האבולוציוני הסופי של עולם של זמן ומרחב. למן התקופה המוקדמת של האדם הפרימיטיבי, עבר עולם מיושב שכזה דרך העידנים הפלנטאריים העוקבים – עידי טרום ובתר הנסיך הפלנטארי, העידן הבתר-אדמי, עידן בתר-בן-הסמכות ועידן בתר-בן-המתת. לאחר מכן מוכן עולם שכזה לפסגת ההישג האבולוציוני, למעמד המבוסס של אור ושל חיים, וזאת הודות לסעד משימותיהם הפלנטאריות העוקבות של המורים הבנים, על התגליותיהם ההולכות והמתקדמות של אמת אלוהית ושל תבונה קוסמית. במאמצייהם אלו לכוון את העידן הפלנטארי הסופי, לעולם נהנים הבנים המורים מסיוען של כוכבות הערב הזוהרות, ולעיתים מזה של המלכיצדקים.

INTRODUCTION

^{55:01 (621:1)} THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

עידן זה של אור ושל חיים, אשר מיוסד ביד הבנים המורים עם סיום משימתם הפלנטארית הסופית, ממשיך בעולמות המיושבים עד אין קץ. פעולותיהם השיפוטיות של הבנים הסמכותיים עשויות לחלק כל שלב מתקדם במעמד המבוסס לרצף של תקופות; ואולם, כל הפעולות השיפוטיות מעין אלה הינן טכניות לגמרי, והן אינן משנות כהוא זה את מהלכם של האירועים הפלנטאריים.

הישרדות מתמדת מובטחת אך ורק לאותן פלנטות אשר משיגות קיום במעגלים הראשיים של יקום העל, ואולם, ככל שידעתנו מגעת, עולמות אלו, אשר מבוססים באור ובחיים, נועדו להתמיד במשך עידני הנצח של כל זמני העתיד.

קיימים שבעה שלבים באופן שבו מתגולל עידן האור והחיים בעולם אבולוציוני, ובהקשר זה ראוי לציין כי עולמותיהם של בני התמותה מותכי-הרוח מתפתחים בהתאם לקווים זהים לאלו של העולמות המשתייכים לסדרת ההיתוך-עם-מכוון. שבעת השלבים הללו של אור וחיים הינם:

1. השלב הראשון, או שלב הפלנטה.
2. השלב השני, או שלב המערכת.
3. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה.
4. השלב הרביעי, או שלב היקום המקומי.
5. השלב החמישי, או שלב המגזר המשני.
6. השלב השישי, או שלב המגזר הראשי.
7. השלב השביעי, או שלב יקום-העל.

בסופו של מסמך זה מתוארים השלבים הללו של התקדמות בהתפתחות כפי שהם מתייחסים לארגון היקום, ואולם, כל עולם יכול להשיג את הערכים הפלנטאריים של כל אחד מן השלבים באופן די בלתי-תלוי בהתפתחותם של עולמות אחרים או של הרמות העל-פלנטאריות של הניהול ביקום.

1. המקדש המורונטי

עצם נוכחותו של מקדש מורונטי בבירה של עולם מיושב מעידה על כניסתה של ספירה שכזו לעידנים המבוססים של אור ושל חיים. בטרם עוזבים הבנים המורים עולם, עם השלמת משימתם הסופית, הם חונכים עידן סופי זה של הישג אבולוציוני; והם עומדים בראש ביום שבו "יורד המקדש הקדוש אל פני האדמה". מאורע זה, המסמל את שחר עידן האור והחיים, לעולם זוכה לכבוד הנובע מנוכחותו האישית של בן המתת של פרדיס של הפלנטה, אשר מגיע לחזות ביום הכביר הזה. שם, במקדש זה אשר אין כמותו ליופי, מכריז בן מתת זה של פרדיס על הנסיך הפלנטארי הוותיק כעל הריבון הפלנטארי החדש, והוא מעניק ביד בן לאנונאדק גאמן זה כוחות חדשים וסמכויות מורחבות בנוגע לעניינים

^{550.2 (621.2)} This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

^{550.3 (621.3)} Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

^{550.4 (621.4)} There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

^{550.5 (621.5)} 1. The first or planetary stage.

^{550.6 (621.6)} 2. The second or system stage.

^{550.7 (621.7)} 3. The third or constellation stage.

^{550.8 (621.8)} 4. The fourth or local universe stage.

^{550.9 (621.9)} 5. The fifth or minor sector stage.

^{550.10 (621.10)} 6. The sixth or major sector stage.

^{550.11 (621.11)} 7. The seventh or superuniverse stage.

^{550.12 (621.12)} At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

^{551.1 (622.1)} The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the "holy temple comes down upon earth." This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended

הפלנטאריים. ריבון המערכת נוכח אף הוא ומאשר בדבריו את ההצהרות האלה.

למקדש מורונטי שלושה חלקים: במרכזו מצי המקום הקדוש של בן המתת של פריס. מימין נמצא מושבו של הנסיך הפלנטארי לשעבר, הריבון הפלנטארי הנוכחי; וכאשר הוא נוכח במקדש, בן לאנונאנדק זה נראה לעיני היחידים הרוחניים יותר של העולם. משמאל נמצא מושבו של הראש המכהן של הסופיונים המסופחים לפלנטה.

אף-על-פי שמדובר על המקדשים הפלנטאריים כאילו הם "יורדים מן השמיים", הלכה למעשה לא מועבר כל חומר ממשי שהוא ממטה המערכת. הארכיטקטורה של כל אחד מן המקדשים הללו מתוכננת בזעיר-אנפין בבית המערכת, ולאחר-מכן מביאים מפקחי הכוח המורונטיים את התוכניות המאושרות האלה אל הפלנטה. כאן הם בונים, יחד עם בקרי המאסטר הפיזיים, את המקדש המורונטי בהתאם למפרטים.

המקדש המורונטי הממוצע עשוי להכיל כשלוש-מאות אלף צופים. מבנים אלו אינם משמשים לפולחן, למשחק או לקבלת תשדורות; הם מוקדשים לטקסים המיוחדים של הפלנטה, טקסים כדוגמת: תקשורת עם ריבון המערכת או עם הגבוהים ביותר, טקסי חזיון מיוחדים אשר נועדו לגלות את נוכחות האישיות של הוויות רוחניות, וכן – הגות קוסמית דוממת. כאן עורכים בתי הספר של הפילוסופיה הקוסמית את טקסי הסיום שלהם, וכאן גם מקבלים בני התמותה של העולם הכרה פלנטארית בעבור הישגים של שירות חברתי גבוה, וכן בעבור הישגים יוצאי-דופן אחרים.

מקדש מורונטי שכזה אף משמש כמקום ההתכנסות לצפייה בהעתקתם של בני-תמותה חיים לכדי קיום מורונטי. הואיל ומקדש המעבר מורכב מחומר מורונטי, הוא אינו מושמד על-ידי ההדר הרושף של האש המאכלת, אשר משמידה באופן כה מלא את גופם הפיזי של אותם בני-תמותה אשר חווים שם היתוך סופי עם מכוונניהם האלוהיים. בעולם גדול, הבזקי היציאה הללו מתרחשים כמעט ברציפות, וככל שעולה מספר המעברים, כך גם מסופקים מקדשי חיים מורונטיים משניים באזורים שונים של הפלנטה. לפני זמן לא רב שהיתי בעולם בצפון הרחוק אשר פעלו בו עשרים-וחמישה מקדשים מורונטיים.

בעולמות שטרם התבססו – פלנטות נטולות מקדשים מורונטיים – מתרחשים הבזקי ההיתוך הללו פעמים רבות באטמוספירה של הפלנטה, לשם מועלה הגוף הפיזי של המועמד למעבר בידי היצורים האמצעיוניים ובידי הבקרים הפיזיים.

authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

551.2 (622) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finaliters attached to the planet.

551.3 (622) Although the planetary temples have been spoken of as "coming down from heaven," in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

551.4 (622) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

551.5 (622) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

551.6 (622) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

המוות הטבעי, הפיזי, אינו בבחינת כורח המציאות בעבור בני התמותה. מרבית ההווית האבולוציונית המתקדמות, אזרחי העולמות המתקיימים בעידן הסופי של אור ושל חיים, אינם מתים; הם מועתקים ישירות מן החיים בגוף בשר ודם אל עבר הקיום המורונטי.

חוויית ההעתקה הזו מן החיים החומריים אל המצב המורונטי – היתוך של נשמה אלמותית עם המכוון השוכן – עולה בתדירותה ביחס ישר להתקדמותה האבולוציונית של הפלנטה. בתחילה, מגיעים בכל עידן אך ורק בני-תמותה מועטים לרמות העתקה של התקדמות רוחנית, ואולם, עם תחילתם של העידנים העוקבים של הבנים המורים, מתרחשים יותר ויותר היתוכי-מכוון בטרם מסתיימים חיהם המתארכים של בני התמותה המתקדמים הללו; ובשעת משימתם הסופית של הבנים המורים, כרבע מבני התמותה הנשגבים הללו פטורים מן המוות הטבעי.

והלאה מכך, בעידן האור והחיים, חשים היצורים האמצעיוניים או עמיתיהם את המעמד הממשמש ובא של איחוד אפשרי בין הנשמה לבין המכוון, ומצביעים על כך בפני שומרות הגורל, אשר בתורן מוסרות את הדברים הללו לקבוצת הסופיונים שבחסותה עשוי בן-תמותה כזה לפעול; או אז, מצווה הריבון הפלנטארי על בן-תמותה שכזה לפרוש מכל חובותיו הפלנטאריים, להיפרד מן העולם אשר ממנו בא, ולהתייבב במקדש הפנימי של הריבון הפלנטארי, ושם להמתין למעבר המורונטי, להבזק ההעתקה, אשר יישא אותו ממחוזות החומר של האבולוציה אל הרמה המורונטית של ההתקדמות הקדם-רוחנית.

משהתקבצו בני המשפחה, החברים וחברי קבוצת העבודה של מועמד-היתוך שכזה במקדש המורונטי, הם מפוזרים מסביב לבמה המרכזית שבה מועמד-ההיתוך נחים ומשוחחים בינתיים בחופשיות עם חבריהם המכונים. מעגל חוצץ של אישיות שמימיות מאורגן על-מנת להגן על בני התמותה החומריים מפעולתן של האנרגיות המופיעות ברגע של "הבזק החיים", אשר משחרר את המועמד להרקעה מאזיקי הבשר החומרי, ובכך עושה בעבור בן-תמותה האבולוציוני הזה את כל אשר עושה המוות הטבעי בעבור אלו אשר משתחררים מן הגוף.

מועמדי היתוך רבים עשויים להתכנס בה-בעת במקדש רחב הידיים. ומה יפה הוא המפגש שבו מתקבצים כך בני-תמותה על-מנת לחזות בהרקעת אהוביהם בלהבות הרוח; ואיזה ניגוד קיים בין כל זה לבין העידנים המוקדמים יותר, שבהם היו בני התמותה מחויבים להפקיד את מיתיהם בחיבוקה של האדמה! הסצנות של בכי ויללות אשר אפיינו את העידנים הקודמים של האבולוציה האנושית מתחלפות כעת באושר אקסטאטי ובהתלהבות הנשגבת ביותר, שעה

5521 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

5522 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

5523 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

5524 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the "life flash" which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

5525 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a

שבני-תמותה יודעי-אל אלו נפרדים לעת עתה לשלום מאהוביהם, בעוד שהאחרונים מנותקים מקשריהם החומריים באמצעות האש הרוחנית של ההוד המכלה ושל ההדר המרקיע. בעולמות אשר התבססו באור ובחיים, "לוויית" הין מאורעות של אושר עילאי, של שביעות-רצון מעמיקה ושל תקווה בל-תתואר.

נשמות בני התמותה המתקדמים הללו הולכות ומתמלאות באמונה, בתקווה ובביטחון. הרוח השורה על אלו המתכנסים מסביב למקדש ההעתקה דומה לזאת אשר שורה בין חברים וקרובים מאושרים המתכנסים בטקס סיום של חבר קבוצתם, או לזאת השורה על אלו המגיעים לחזות באירוע שבו מתכבד אחד מחברים בכבוד רב. והיה זה בהחלט מועיל אילו בני-תמותה מתקדמים-פחות היו רק יכולים ללמוד לראות את המוות הטבעי עם משהו מן השמחה ועליצות-הלבב האלה.

צופים בני-תמותה אינם מסוגלים לראות דבר מחבריהם המועתקים לאחר הבק הניתון. נשמות מועתקות מעין אלה נעות באמצעות היסע של מכוון ישירות אל אולם התחייה של עולם האימון המורנטי המתאים. פעולות אלה, הנוגעות להעתקתם של בני-אדם חיים לעולם המורנטי, נתונות לפיקוחה של רב-מלאכית אשר הוצבה בעולם שכזה ביום שבו התייצב לראשונה באור ובחיים.

עם הגעתו של עולם לשלב הרביעי של אור וחיים, יותר ממחצית מבני התמותה עוזבים את הפלנטה באמצעות העתקה מבין שורות החיים. התמעטות זו של המוות נמשכת עוד ועוד, אך אין אני יודע על מערכת כלשהי שעלולותיה המיושבים חפים לגמרי מן המוות הטבעי כטכניקת שחרור מכבלי הגוף, ואפילו זמן רב לאחר התבססותה בחיים. ועד אשר יושג באופן אחיד מעמד אבולוציה פלנטארי גבוה שכזה, חייבים עולמות האימון המורנטיים של היקום המקומי להמשיך ולשמש כספירות חינוך ותרבות בעבור המתקדמים המורנטיים המתפתחים. אף-על-פי שמבחינה תיאורטית חיסולו של המוות הנו בגדר האפשר, בהתאם לתצפיותי חיסול שכזה טרם התרחש. ייתכן שמעמד כזה יושג במהלך הישורת הרחוקה של העידנים העוקבים של החיים הפלנטאריים של הרמה השביעית המבוססת.

הנשמות המועתקות של העידנים המבלבלים בספירות המבוססות אינן חולפות דרך העולמות העליונים. הן אף אינן שוהות, כתלמידות, בעולמות המורנטיים של המערכת או של הקונסטלציה. הן אינן חולפות דרך כל שלב שהוא מן השלבים המוקדמים של החיים המורנטיים. הם הינם בני התמותה המרקיעים היחידים אשר חומקים כמעט לחלוטין מהמעבר המורנטי מן הקיום החומרי אל המעמד הרוחני-למחצה. התנסותם הראשונית של בני-תמותה אחוזי-בן מעין אלו בנתיבת ההרקעה נתונה לשירותיהם של עולמות ההתקדמות של מטה היקום. ומעולמות הלימוד הללו של סאלווינגטון,

transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, "funerals" are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

^{5526 (6239)} The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

^{5527 (6241)} Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

^{5528 (6242)} By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

^{5529 (6243)} The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very

הם שבים כמורים אל אותם עולמות אשר חלפו לידם, ולאחר מכן הם ממשיכים פנימה אל עבר פרדיס בנתיב המבוסס של הרקעת בני התמותה.

אילו רק יכולתם לבקר בפלנטה המצויה במצב התפתחות מתקדם, הייתם תופשים על נקלה את הסיבות שבעטיין מקבלים את פני בני התמותה המרקיעים באופנים שונים בעולמות העליונים ובעולמות המורונטיים הגבוהים יותר. הייתם מבינים במהירות שהוויות אשר מגיעות מספירות כה מפותחות מוכנות להמשיך בהרקעתן אל עבר פרדיס הרבה לפני בני התמותה הממוצעים, אשר מגיעים מעולם נעדר-סדר ונחשל כאורנטיה.

בלא כל קשר לרמת ההישג של הפלנטה אשר ממנה עשויים בני-אדם להרקיע אל העולמות המורונטיים, שבע הספירות העליונות מעניקות להם שפע הזדמנויות לרכוש ניסיון כמורים-תלמידים של כל אשר לא הצליחו לחלוף דרכו בשל המעמד המתקדם של הפלנטות הילידיות שלהם.

היקום הינו אמין בהפעלת טכניקות ההשוואה האלה, אשר נועדו להבטיח כי אף מרקיע לא יחסר דבר ממה שהינו הכרחי לשם התנסות ההרקעה שלו.

worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55210 (6244) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55211 (6245) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55212 (6246) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. עידני הזהב

במהלך עידן זה של אור וחיים, העולם הולך ומשגשג תחת שלטונו האבהי של הריבון הפלנטארי. לעת הזו מתקדמים העולמות בדחף של שפה אחת, דת אחת, ובספירות רגילות – של גזע אחד. אך עידן זה אינו מושלם. בעולמות הללו עדיין קיימים בתי-חולים מצויים היטב, בתים לטיפול בחולים. עדיין נותרו הבעיות של טיפול בתאונות אקראיות ובחוליים הבלתי-נמנעים הנלווים לחולשת הזקנה ולהפרעות הקשורות לסגפנות. המחלות לא הוכנעו לחלוטין, ואף בעלי החיים הארציים טרם הושקטו באופן מושלם; אך בהשוואה לתקופות המוקדמות של האדם הפרימיטיבי בעידן של טרום הנסיך הפלנטארי, עולמות שכאלו נדמים כפרדיס. אילו הייתם יכולים להיות מועתקים לפתע לפלנטה המצויה בשלב ההתפתחות הזה, ודאי הייתם מתארים באופן אינסטינקטיבי עולם שכזה כגן-עדן עלי אדמות.

הממשל האנושי של העניינים החומריים ממשיך לתפקד במהלך עידן זה של התקדמות ושל מושלמות יחסיות. הפעילויות הציבוריות של עולם המצוי בשלב הראשון של אור וחיים אשר ביקרתי בו לאחרונה מומנו באמצעות טכניקת המעֶשֶׂר. כל עובד בגיר – וכל האזרחים הכשירים-גופנית עבדו בעבודה כלשהי – שילם לקופה הציבורית עשרה אחוזים מהכנסתו או מרווחיו, וסכום זה חולקה כדלקמן:

1. שלושה אחוזים הושקעו בקידום האמת –

3. THE GOLDEN AGES

55211 (6247) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55212 (6251) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

1. Three per cent was expended in the

מדע, חינוך ופילוסופיה.

2. שלושה אחוזים הוקדשו ביופי – משחק, פנאי חברתי ואמנות.

3. שלושה אחוזים הושקעו בטוב – שירות חברתי, זולתנות ודת.

4. אחוז אחד הוקצה לעתודות ביטוח כנגד סיכוני אובדן כושר עבודה הנובע כתוצאה מתאונות, מחלות, זקנה או אסונות בלתי-מנעיים.

משאביה הטבעיים של הפלנטה הזו נוהלו כרכוש חברתי, כמשאבים ציבוריים.

הכבוד הגבוה ביותר שהתקבל בו אזרח בעולם זה הינו אות "השירות העליון", והוא דרגת ההכרה היחידה אשר הוענקה אי-פעם בתוככי המקדש המורנטי. הכרה זו ניתנה לאלו אשר התבלטו במשך תקופה ארוכה באופן של תגלית על-חומרית כלשהי, או של שירות חברתי פלנטארי.

מרבית התפקידים החברתיים והניהוליים הוחזקו במשותף בידי גברים ונשים. אף רוב ההוראה נעשתה במשותף; ובדומה לכך, כל תפקידי האמון המשפטיים בוצעו בידי זוגות אשר חברו יחדיו באופן דומה.

בעולמות הנשגבים הללו משך הזמן הדרוש לשוב הולדת ילדים איננו ממושך ביותר. המצב שבו מפרידות יותר מדי שנים בין הילדים במשפחה איננו המצב המיטבי. כאשר הילדים קרובים זה לזה בגילם, הם מסוגלים לתרום הרבה יותר לאימונם ההדדי. ובעולמות הללו הם מאומנים באופן נפלא על-ידי המערכות התחרותיות של המאמץ הנלהב בתחומים המתקדמים ובמחלקות של ההישג המגוון ברכישת מומחיות באמת, ביופי ובטוב. ואל לכם לחשוש, שכן אפילו בספירות המהוללות האלה קיים עדיין מספיק רוע – רוע אמיתי ורוע פוטנציאלי – אשר הינו בבחינת עידוד לבחור בין אמת לשקר, בין טוב לרע, בין חטא ליושרה.

ואף-על-פי-כן, קיים קנס מסוים ובלתי-נמנע הנלווה אל הקיום כבן-תמותה בפלנטות אבולוציוניות מתקדמות מעין אלה. כאשר עולם מבוסס מתקדם אל מעבר לשלב השלישי של אור וחיים, עתידים כלל המרקיעים, בטרם יגיעו אל המגזר המשיני, לקבל משימה ארעית כלשהי בפלנטה המצויה בשלבים המוקדמים ביותר של אבולוציה.

כל אחד מן העידנים העוקבים הללו מייצג הישגים מתקדמים בכל שלבי ההישג בפלנטה. בתקופה הראשונה של האור הורחבה התגלות האמת כך שתכלול את תפקודו של יקום היקומים, בעוד שהלימוד על אודות האלוהות בתקופה השנייה מהווה ניסיון לרכוש מומחיות במושג המתחלף במהירות של טיבם, משימתם, סעדם, התאגדויותיהם, מקורם וגורלם של הבנים הבוראים; קרי, הרמה הראשונה של האל בעל

promotion of truth — science, education, and philosophy.

5534 (6253) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

5535 (6254) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

5536 (6255) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

5537 (6256) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

5538 (6257) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of "supreme service," being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

5539 (6258) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55310 (6259) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55311 (62510) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55312 (62511) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

שבעת ההיבטים.

לפלנטה בגודלה של אורנטיה יהיו, בשעה שתבסס כהלכה, כמאה מרכזים תת-ניהוליים. בראש מרכזים כפיפים אלו תעמד אחת מן הקבוצות הניהוליות המוסמכות הבאות:

1. בנים ובנות חומריים צעירים אשר הובאו ממטה המערכת על-מנת לשמש כעוזריהם של אדם וחווה השולטים.

2. צאצאי הסגל בן-התמותה-למחצה של הנסיך הפלנטארי, אשר נוצרו בעולמות מסוימים לשם קבלת אחריות מסוג זה ומסוגים דומים אחרים.

3. צאצאיהם הישירים של אדם וחווה.

4. יצורים אמצעיוניים אשר הפכו לחומריים ולאנושיים.

5. בני-תמותה בעלי מעמד של היתוך-עם-מכוון, אשר לבקשתם שלהם מקבלים פטור זמני מן ההעתקה במצות המכוון-שהפך-לאישי ואשר ממונה על היקום, על-מנת שיוכלו להמשיך ולמלא תפקידים מנהליים מסוימים חשובים בפלנטה.

6. בני-תמותה אשר אומנו במיוחד בבתי הספר הניהוליים של הפלנטה, ואשר קיבלו בנוסף לכך את אות השירות העליון במקדש המורנטי.

7. וועדות נבחרות מסוימות המונות שלושה אזרחי בעלי כישורים מתאימים, אשר נבחרות מפעם לפעם על-ידי כלל האזרחים בהוראת הריבון הפלנטארי, וזאת בהתאם ליכולת המיוחדת להשלים משימה מובחנת כלשהי אשר נחוצה לאותו מגזר של הפלנטה.

הקשיים הכבירים הניצבים לפתחה של אורנטיה באשר להישג הייעוד הפלנטארי הגבוה של אור וחיים נעוצים בבעיות של מחלות, פיגור, מלחמה, גזעים מרובי צבעים וריבוי שפות.

אף עולם אבולוציוני אינו יכול לקוות להתקדם אל מעבר לשלב ההתבססות הראשון באור, בטרם הוא מגיע לשפה אחת, דת אחת ופילוסופיה אחת. קיומו של גזע יחיד תומך במידה רבה בהישג שכזה, ואולם ריבוי העמים באורנטיה אינו מונע את השגתם של שלבים גבוהים יותר.

4. התאמות-מחדש בתחום המנהלי

בשלבים העוקבים של הקיום המבוסס מתקדמים העולמות המיושבים בצורה נפלאה תחת שרביט הניהול הנבון והאוחד של סגל הסופיונים המתנדב, מרקיעים אשר השיגו את פרדיס ושוב משם על-מנת לסעוד את אחיהם שבגוף. סופיונים אלו הינם פעילים תוך כדי

55:313 (626:2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:314 (626:3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:315 (626:4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:316 (626:5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:317 (626:6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:318 (626:7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:319 (626:8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:320 (626:9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:321 (626:10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:322 (626:11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:41 (626:12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These

שיתוף-פעולה עם הבנים המורים של השילוש, אך הם אינם מתחילים את השתתפותם האמיתית בענייני העולם בטרם מופיע המקדש המורנטי על-פני האדמה.

עם כינונו הרשמי של סעד סגל הסופיונים בפלנטה, נסוגה מרבית הקהילה המלאכית. ואולם, השרפים שומרות הגורל ממשיכות בהענקת סעדן האישי לבני התמותה המתקדמים באור; ואכן, מלאכיות אלה מגיעות במספרים הולכים וגדלים במהלך העידנים המבוססים; זאת מכיוון שקבוצות הולכות וגדלות של בני-אנוש מגיעות אל המעגל הקוסמי השלישי של ההישג בן-התמותה המתואם עוד במהלך מחזור חייהם בפלנטה.

זוהי אך הראשונה מבין ההתאמות המנהליות העוקבות אשר נלוות להתגלותן של התקופות העוקבות של ההישג, ההופך מבריק יותר ויותר, בעולמות המיושבים, בעוד אלו עוברים מן השלב הראשון של הקיום המבוסס אל השלב השביעי.

1. השלב הראשון של אור וחיים. עולם בשלב מבוסס תחילי זה מנוהל בידי שלושה שליטים:

א. הריבון הפלנטארי, אשר בן מורה של השילוש משמש לו כיועץ; בסבירות גבוהה זה ראש הסגל הסופי של הבנים הללו אשר פעלו בפלנטה.

ב. ראש הסגל של הסופיונים בפלנטה.

ג. אדם וחווה, אשר פועלים יחדיו כמאחדי המנהיגות הדואלית של הנסיך-הריבון וראש הסופיונים.

היצורים האמצעיוניים המרוממים והמשוחררים הם אלו הפועלים כפרשנים בעבור השומרות השרפיות ובעבור הסופיונים. אחת מן הפעולות האחרונות של הבנים המורים של השילוש במשימתם הסופית היא לשחרר את האמצעיוניים של העולם ולקדם (או להחזירם) למעמד פלנטארי מתקדם, וזאת תוך הצבתם בתפקידים של אחריות בממשל החדש של הספירה המבוססת. שינויים כאלו נערכו זה מכבר בטווח הראייה האנושית, שינויים אשר מאפשרים לבני-תמותה להכיר את בני הדודים הללו מן השלטון האדמי המוקדם, אשר היו בלתי-נראים עד כה. דבר זה מתאפשר הודות לתגליות הסופיות במדע הפיזי, בשיתוף עם התפקודים המורחבים בפלנטה של בקרי המאסטר הפיזיים.

לאחר השלב המבוסס הראשון, רשאי ריבון המערכת לשחרר את היצורים האמצעיוניים בכל עת על-מנת שיהפכו – בסיועם של נשאי החיים והבקרים הפיזיים – לאנושיים במורונטיה; ולאחר שיקבלו מכווני מחשבה, הם יוכלו להתחיל בהרקעתם לעבר פרדיס.

בשלב השלישי ובאלו שבאים לאחריו, כמה מן האמצעיונים עדיין פועלים, בעיקר כאישיות

finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626:13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627:1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627:2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627:3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627:4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627:5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627:6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midways of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627:7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627:8) In the third and subsequent stages, some of the midways are still functioning, chiefly as

של קישור בעבור הסופיונים, ואולם, עם הכניסה לכל שלב של אור וחיים, סדרים חדשים של סועדי קישור מחליפים במידה רבה את האמצעיונים; מעטים מאוד מהם נותרים מעבר לשלב הרביעי של האור. השלב השביעי עתיד לחזות בהגעת הסועדים המוחלטופיים הראשונים מפרדיס על-מנת לשרת במקומם של יצורים מסוימים של היקום.

2. השלב השני של אור וחיים. תקופה זו מסומנת בעולמות על-ידי הגעתו של נשא חיים, אשר הופך ליועץ בהתנדבות של שליטי הפלנטה בנוגע להמשך המאמצים לטהר ולייצב את הגזע האנושי. וכך, משתתפים נשאי החיים באופן פעיל בהמשך התפתחותו של הגזע האנושי – פיזית, חברתית וכלכלית. או אז מרחיבים הם את פיקוחם על המשך טיהור המין בן התמותה באמצעות ההכחדה הקיצונית של השאריות הנחשלות הנותרות אשר להן פוטנציאל נחות מן הבחינה האינטלקטואלית, הפילוסופית, הקוסמית והרוחנית. אלו אשר מתכננים ושותלים את החיים בעולם מיושב הינם כשירים לחלוטין לייעץ לבנים ולבנות החומריים, אשר להם סמכות מלאה ובלתי-מעוררת לטהר את הגזע המתפתח מכל ההשפעות המזיקות.

מן השלב השני ואילך, לאורך נתיבתה של פלנטה מבוססת, משמשים הבנים המורים כיועציהם של הסופיונים. במהלך משימות מעין אלה הם משרתים כמתנדבים, ולא מתוקק הצבה לתפקיד; והם משרתים באופן בלעדי לצד סגל הסופיונים, מלבד מצב שבו, בהסכמתו של ריבון המערכת, רשאים הם לשמש כיועציהם של אדם וחווה הפלנטאריים.

3. השלב השלישי של אור וחיים. במהלך תקופה זו מגיעים העולמות המיושבים להערכה חדשה של עתיקי היום, השלב השני של האל בעל שבעת ההיבטים, ונציגיהם של שליטי יקום-העל הללו נכנסים למערכות יחסים חדשות עם ממשל הפלנטה.

בכל תקופה עוקבת של קיום מבוסס פועלים הסופיונים בקיבולת הולכת ומתרחבת לעולם. קיים קשר עבודה קרוב בין הסופיונים, כוכבות הערב (מלאכיות-העל) והבנים המורים של השילוש.

במהלך התקופה הזו, או בתקופה הבאה לאחריה, הופך בן מורה – המסתייע ברביעיית הרוחות הסועדות – להיות מסופח למנהל הכללי בן התמותה הנבחר, אשר הופך כעת להיות מנהל-משותף של ענייני העולם לצד הריבון הפלנטארי. מנהלים כלליים בני-תמותה אלו משרתים במשך עשרים-וחמש שנים של זמן פלנטארי, והתפתחות החדשה הזו היא אשר מקילה על האדם והחווה הפלנטאריים להשתחרר, במהלך העידנים הבאים, מן העולם אשר בו שירתו במשך זמן כה רב.

רביעיית הרוחות הסועדות כוללת את: הראש השרפי של הספירה, היועצת הסקוראפית

contact personalities for the finalizers, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627:9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signalized on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627:10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finalizers. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finalizer corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628:1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628:2) In each succeeding age of settled existence the finalizers function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finalizers, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628:3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628:4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the

של יקום העל, רב-המלאכית של ההעתקות והאומנאפים אשר פועלת כנציגותו האישית של הזקיף המוקצה המוצב במטה המערכת. ואולם, יועצות אלה לעולם אינן מציעות את עצתן, אלא אם התבקשו לעשות כן.

4. השלב הרביעי של אור וחיים. בעולמות מופיעים הבנים המורים של השילוש בתפקידים חדשים. מסייעים בידם הבנים אשר שולשו-בידי-ברייה הקשורים מזה זמן רב לסדרם, והם מגיעים כעת לעולמות כיועצים מתנדבים של הריבון הפלנטארי ושל עמיתיו. זוגות כאלו – בנים אשר שולשו בפרדיס-האוונה ובנים מרקיעים-ששולשו – מייצגים נקודות מבט שונות של היקום והתנסויות אישיות מגוונות אשר הן שימושיות ביותר בעבור השליטים הפלנטאריים.

בכל עת לאחר עידן זה, יכולים האדם והחוה של הפלנטה לבקש מן הבן הבורא הריבון להשתחרר מחובותיהם הפלנטאריות על-מנת להתחיל בהרקעתם אל עבר פרדיס; לחלופין, הם יכולים להישאר בפלנטה כמנהלי הסדר החדש העושה את הופעתו של חברה הולכת והופכת לרוחנית; חברה אשר מורכבת מיחידים מתקדמים המתאמצים להבין את התורות הפילוסופיות של הסופיונים, אשר מוצגות בידי כוכבות הערב הזוהרות, אלה המוצבות כעת בעולמות הללו על-מנת לשתף פעולה בזוגות עם הסקונאפים של מטה יקום-העל.

הסופיונים עוסקים בעיקר באתחול הפעילויות החדשות והעל-חומריות של החברה – הפעילויות החברתיות, התרבותיות, הפילוסופיות, הקוסמיות והרוחניות. ככל שהיננו מסוגלים להבחין, הם ימשיכו בהענקת סעד זה הרחק אל תוך התקופה השביעית של היציבות האבולוציונית, ואז ייתכן שימשיכו הלאה על-מנת לסעוד בחלל החיצון; ואת מקומם, כך היננו משערים, תתפושנה הוויות מוחלטות מפרדיס.

5. השלב החמישי של אור וחיים. ההתאמות-מחדש של שלב קיום מבוסס זה נוגעות כמעט לחלוטין לתחומים הפיזיים, ומהוות את עיסוקם הבסיסי של בקרי המאסטר הפיזיים.

6. השלב השישי של אור וחיים חוזה בהתפתחותם של תפקודים חדשים של מעגלי הדעת בעולם. דומה כי התבונה הקוסמית הופכת למרכיב יסודי בסעד הדעת ביקום.

7. השלב השביעי של אור וחיים. בראשית התקופה השביעית מצטרף למורה של השילוש המייעץ לריבון הפלנטארי יועץ מתנדב אשר נשלח מטעם עתיקי היומין; ולאחר מכן יצטרף אליהם יועץ שלישי אשר מגיע מעם המבצע העליון של יקום העל.

במהלך תקופה זו, אם לא קודם לכן, לעולם משוחררים אדם וחוה מחובותיהם הפלנטאריים. אם מצוי בן חומרי בשורות הסופיונים, הוא עשוי

superuniverse seconaphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628:9) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628:9) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628:7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonte beings from Paradise.

55:4.20 (628:8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628:9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628:10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (628:1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive,

להיות מוצמד למנהל הכללי בן התמותה, ולעיתים זהו מלכי-צדק אשר מתנדב לשמש בתפקיד זה. אם בשורות הסופיונים מצוי אמצעי, כל אלו הנמנים על סדר זה בפלנטה משוחררים באופן מיידי.

לאחר שקיבלו שחרור ממשימתם המתמשכת אלי-עידנים, רשאים אדם וחווה פלנטאריים לבחור מן הנתיבות שלהלן:

1. הם יכולים להבטיח שחרור מן הפלנטה ולהתחיל מיידית בהרקעתם ממטה היקום אל עבר פרדיס, תוך שהם מקבלים מכווני מחשבה עם סיום ההתנסות המורחבת.

2. לעיתים קרובות יקבלו האדם והחווה הפלנטאריים מכוונים בעודם משרתים בעולם המבוסס באור, וזאת בצמוד לכך שכמה מילדיהם, צאצאיהם הישירים המיובאים אשר התנדבו לתקופת שירות בפלנטה, מקבלים מכוונים. לאחר מכן, רשאים כולם להמשיך אל מטה היקום ומשם להתחיל את נתיבת פרדיס.

3. אדם וחווה פלנטאריים רשאים – בדומה לבנות ולבנים החומריים מבירת המערכת – לעבור ישירות אל העולם האמצעוני לשם שהות קצרה, ושם לקבל את המכוונים שלהם.

4. הם עשויים להחליט לשוב למטה המערכת, ולשבת שם במשך תקופה בבית המשפט העליון, ולאחר שירות זה לקבל מכוונים ולהתחיל בהרקעה אל פרדיס.

5. הם עשויים לבחור לעבור מחובותיהם הניהוליות בחזרה אל העולם שבו נולדו על-מנת לשמש שם כמורים במשך עונה, ולקבל מכוונים שוכנים בעת העברתם אל מטה היקום.

במהלך כל התקופות האלה, הבנות והבנים החומריים המיובאים והמסייעים משפיעים השפעה עצומה על סדרי החברה והכלכלה המתקדמים. הם הינם אלמותיים בפוטנציה, לפחות עד אשר הם בוחרים להפוך לאנושיים, לקבל מכוונים ולצאת לדרכם אל פרדיס.

בעולמות האבולוציוניים הוויה חייבת להפוך לאנושית על-מנת לקבל מכוון מחשבה. למעט השרפים, בכל החברים המרקיעים מקרב סגל הסופיונים בני התמותה שכן בעבר מכוון, אשר עמו הותכו, ובשעה שהם מתקבלים לסגל זה הם הינם משוכני-אב באמצעות סוג אחר של רוח.

and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. פסגת ההתפתחות החומרית

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

בני-תמותה החיים בעולם מוכה-חטא, נשלט-בידי-רוע, מבקש-לעצמו ומבודד כדוגמת אורנטיה, עשויים להתקשות לתפוש את

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical

המושלמות הפיזית, את ההישג האינטלקטואלי ואת ההתפתחות הרוחנית המאפיינים את העידנים המתקדמים הללו של אבולוציה בספירה נטולת חטא.

השלבים המתקדמים בעולם מבוסס באור ובחיים מייצגים את פסגת ההתפתחות האבולוציונית החומרית. בעולמות המתורבתים הללו, נעלמו העצלנות והחיוך של העידנים הפרימיטיביים הקודמים. העוני וחוסר השוויון החברתי נעלמו כמעט לחלוטין, הפיגור נעלם והפשע הפך לחזיון נדיר. חוסר-שפיות פשוט חדל מלהתקיים, ונדיר לחזות בחולשת הדעת.

המעמד הכלכלי, החברתי והניהולי של העולמות הללו הינו מסדר גבוה אשר הפך למושלם. המדע, האמנות והתעשייה משגשגים, והחברה מהווה מנגנון פעולה חלק של הישג גבוה בהיבט החומרי, האינטלקטואלי והתרבותי. התעשייה הוסטה במידה נרחבת לשירות מטרתיה הנעלות יותר של ציוויליזציה נשגבת שזכו. החיים הכלכליים של עולם שכזה הפכו מוסריים.

המלחמה הפכה לנחלת ההיסטוריה, ואין קיימים עוד צבאות או כוחות משטרה. הממשל הולך ונעלם בהדרגה. אט-אט הופכת השליטה העצמית את חוקי האדם לבלתי-נחוצים. במצב ביניים של ציוויליזציה מתקדמת, היקף הממשל האזרחי והתקנות המעוגנות בחוק עומדים ביחס הפוך למוסריותם ולרוחניותם של האזרחים.

בתי הספר שופרו באופן ניכר והם מוקדשים לאימון הדעת ולהרחבתה של הנשמה. מרכזי האמנות הינם מעודנים והארגונים המוזיקליים נשגבים. מקדשי הפולחן, על בתי הספר לפילוסופיה ולדת התנסותית הנלווים להם, הינם יצירות של יופי ושל הדר. מתקני ההתכנסויות לשם פולחן, המצויים תחת כיפת השמיים משתווים, להם במעודנותם באופן שבו הם מקושטים בפשטות.

קיים שפע של הזדמנויות הולמות למשחק תחרותי, להומור ולצורות אחרות של הישג אישי וקבוצתי. בעולם בעל תרבות כה גבוהה, סוג מיוחד של הפעילויות התחרותיות נוגע למאמציהם של יחידים ושל קבוצות להצטיין במדעי הקוסמולוגיה ובפילוסופיות שלה. הספרות ואמנות הנאום משגשגות, והשפה כה משתפרת עד שהיא מסוגלת לסמל את המושגים, כמו גם לבטא את הרעיונות. החיים הינם פשוטים באופן מרענן; סוף כל סוף הצליח האדם לתאם בין מצב התפתחות מכני גבוה לבין הישג אינטלקטואלי מעורר השראה, ואף האפיל על שני אלה בהישג רוחני מעודן. המרדף אחר האושר הינו חוויה של שמחה ושל סיפוק.

perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

^{5552 (629.11)} The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

^{5553 (629.12)} The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

^{5554 (630.1)} War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

^{5555 (630.2)} Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

^{5556 (630.3)} The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

ככל שהעולמות מתקדמים במעמד המבוסס של אור וחיים, הופכת החברה ליותר ויותר שלווה. היחיד, אף שאינו פחות עצמאי או מסור למשפחתו, הפך יותר זולתני ונכון ליצירת אחווה.

באורנטיה, וכפי שאתם הינכם, ביכולתכם להעריך אך במעט את מעמדם המתקדם ואת טבעם המתפתח של הגזעים הנאורים של העולמות הללו אשר הפכו למושלמים. אנשים אלו הינם הבלבול של הגזעים האבולוציוניים. ואולם, הוויות שכאלה עדיין הינן בנות-תמותה; הן ממשיכות לנשום, לאכול, לישון ולשתות. התפתחות כבירה הזו איננה מלכות השמיים, ואולם היא מהווה מבשרת נשגבת של העולמות האלוהיים של הרקעת פרדיס.

בעולם רגיל הועלה זה מכבר הכושר הביולוגי של הגזע האנושי לרמה גבוהה במהלך העידנים הבתר-אדמיים; וכעת, התפתחותו הפיזית של האדם נמשכת מתקופה לתקופה במהלך העידנים המבוססים. הן הראייה והן השמיעה מתרחבות. עד לעת הזו מספר הנפשות באוכלוסייה הפך קבוע. ההתרבות מווסתת בהתאם לצרכים הפלנטאריים ולמתת התורשתי הטבעי: במהלך העידן הזה מחולקים בני התמותה בפלנטה לחמש עד עשר קבוצות, והקבוצות הנמוכות יותר מורשות להוליד רק מחצית מכמות הילדים אשר מורשות להוליד הקבוצות הגבוהות יותר. השיפור המתמיד של גזע נהדר שכזה במהלך עידן האור והחיים, מתרחש במידה רבה הודות להתרבות סלקטיבית של אותם זנים גזעיים אשר מציגים איכויות גבוהות יותר של טבע חברתי, פילוסופי, קוסמי ורוחני.

המכוונים ממשיכים להגיע ממש כמו בתקופות האבולוציוניות הקודמות, ועם חלוף העידנים, בני התמותה הללו מסוגלים יותר ויותר להתייחד עם רסיס האב השוקן. במהלך שלבי ההתפתחות העבריים והקדם-רוחניים, הרוחות סועדות-הדעת עדיין פועלות. וכל שנחווים העידנים העוקבים של החיים המבוססים, כך רוח הקודש והסעד של המלאכיות הופכים יעילים אף יותר. בשלב הרביעי של אור וחיים נדמה כי בני התמותה המתקדמים מסוגלים לחוות קשר מודע משמעותי עם נוכחות הרוח של רוח האב החולשת על יקום העל; זאת בעוד שהפילוסופיה של עולם מעין זה מתמקדת בניסיון להבין את ההתגלויות החדשות של האל העליון. יותר ממחצית מן השוכנים האנושיים של פלנטות במעמד מתקדם זה חווים העתקה מבין החיים אל המצב המורונטי. ואכן, "הדברים הראשונים חלפו עברו; והנה, הכול נעשה חדש".

היננו סבורים כי ההתפתחות הפיזית תגיע למיציה עם סיום התקופה החמישית של עידן האור-והחיים. היננו מבחינים בכך שהגבולות העליונים של ההתפתחות הרוחנית הנוגעים לדעת האנושית המתפתחת נקבעים על-ידי הרמה שבה הערכים המורונטיים האחדים והמשמעותיים הקוסמיים עברו היתוך עם המכוון.

^{5561 (630.4)} As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

^{5562 (630.5)} On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

^{5563 (630.6)} On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

^{5564 (630.7)} The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

^{5565 (631.1)} We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom:

ואולם באשר לתבונה: בעוד שלאמיתו של דבר אין אנו יודעים, היננו משערים שלעולם לא תוכל להיות מגבלה על ההתפתחות האינטלקטואלית ועל השגת התבונה. בעולם ברמה-השביעית, התבונה עשויה לכלות את הפוטנציאליים החומריים, להתחיל בתפישת את המוטטה, ובסופו של דבר אפילו לטעום מן ההדר המוחלטופי.

היננו מבחינים כי בעולמות המפותחים לעילא הללו, אשר זה מכבר מצויים ברמה השביעית, לומדים בני האדם את שפתו של היקום המקומי באופן מלא בטעם העתקתם; וביקרת בפלנטות וותיקות מאוד אחדות אשר בהן לימדו האבולוציוניים את בני התמותה הזקנים יותר את שפתו של יקום העל. ובעולמות הללו חזיתי בטכניקה אשר באמצעותה מגלות האישיות המוחלטופיות את נוכחות הסופיונים במקדש המורונטי.

זהו סיפורו של היעד הנהדר של המאמץ האנושי בעולמות האבולוציוניים; וכל זה מתרחש עוד בטרם נכנסים בני האדם לנתיבתם המורונטית; כל ההתפתחות המזהירה הזו ניתנת להשגה על-ידי בני-תמותה חומריים בעולמות המיושבים, השלב הראשון בהחלט באותה נתיבה אינסופית ובלתי-ניתנת-להבנה של הרקעה לפרדים ושל הישג האלוהיות.

ואולם, האם תוכלו לשער בנפשכם איזה סוג של בני-תמותה אבולוציוניים מגיעים כעת מן העולמות אשר מצויים זה מכבר בעידן השביעי המבוסס של אור וחיים? אלו הינם קאלו אשר הולכים לעולמות המורונטיים של בירת היקום המקומי להתחיל את נתיבות הרקעתם.

אילו בני התמותה המבולבלים של אורנטיה היו יכולים רק לחזות באחד מן העולמות המתקדמים יותר הללו, המבוססים זה מכבר באור ובחיים, כי אז לעולם לא היו מטילים עוד ספק בתבונתה של תוכנית הבריאה האבולוציונית. אף אם לא קיים עתיד של נצח להתקדמותו של היצור, עדיין היו ההישגים האבולוציוניים הנשגבים של הגזעים האנושיים, בעולמות מבוססים שכאלו של הישג מושלמות, מצדיקים במלואה את בריאתו של האדם בעולמות של זמן ומרחב.

לעיתים קרובות היננו מהרהרים: אם יאה היקום המקיף מבוסס באור ובחיים, האם ייעודם של בני התמותה המרקיעים המעודנים עדיין יימצא בסגל הסופיונות? ואולם, אין אנו יודעים.

While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

^{556.6 (631.2)} We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandoners were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finalizers in the morontia temple.

^{556.7 (631.3)} This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

^{556.8 (631.4)} But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

^{556.9 (631.5)} If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

^{556.10 (631.6)} We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. השלב הראשון או השלב הפלנטארי

תקופה זו נמשכת למן הופעתו של המקדש המורונטי במטה הפלנטארי החדש ועד להתייצבותה של המערכת כולה באור ובחיים. עידן זה נחנך על-ידי הבנים המורים של השילוש עם נעילתן של משימותיהם העוקבות בעולם, בשעה שהנסיך הפלנטארי מרומם לדרגת רבון פלנטארי בהתאם לצו, ולנוכחותו האישית, של בן

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

^{557.1 (631.7)} This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary

המתת של פרדיס באותה ספירה. בצמוד לכך, מאתחלים הסופיונים את השתתפותם הפעילה בענייני הפלנטה.

כלפי חוץ ומצד ההופעה הנראית של הדברים, השליטים או המנהלים בפועל של עולם שכזה, אשר התבסס באור ובחיים, הינם הבן והבת החומריים, אדם וחווה של הפלנטה. הסופיונים הינם בלתי-נראים, כמו גם הנסיך-הריבון, מלבד בשעת ההימצאות במקדש המורונוטי. לפיכך, ראשי השלטון הפלנטאריים בפועל, פשוטו כמשמעו, הינם הבן והבת החומריים. זוהי הידיעה של סידורים אלו אשר נתנה תוקף של כבוד לרעיון של מלכים ומלכות ברחבי המחוזות ביקום. ובתנאים האידיאליים הללו, כאשר עולם יכול לפקוד על אישיות גבוהה שכאלה לפעול מטעם שליטים גבוהים אף יותר אך בלתי-נראים, מלכים ומלכות הינם הצלחה כבירה.

משיושג עידן שכזה בעולמכם, אין כל ספק כי מאקיִוְנְטָה מלכי-צדק, המשמש כעת כנסיך פלנטארי בא-כוח של אורנטיה, יתפוס את כס הריבון הפלנטארי; בירושם שיערו זה מכבר כי יתללו אליו בן ובת של האדם והחווה באורנטיה, אשר מוחזקים כעת בעדנטיה כתלמידיהם של הגבוהים ביותר של נוֹרְלַטִיָאֵדֶק. ילדים אלו של אדם עשויים לשרת כך באורנטיה, בצמוד לריבון-המלכי-צדק, משום שנשללו מהם יכולות ההתרבות לפני כמעט 37,000 שנה, בזמן שבו וויתרו על גופיהם החומריים באורנטיה במסגרת ההכנה להעברתם לעדנטיה.

עידן מבוסס זה נמשך עוד ועוד, עד אשר כל פלנטה מיושבת במערכת משיגה את עידן ההתייצבות; ואז, לאחר שהעולם הצעיר ביותר – זה אשר הגיע אחרון לאור ולחיים – התנסה בהתייצבות שכזו במשך אלף שנים כמניין הזמן במערכת, נכנסת המערכת כולה למעמד מיוצב, והעולמות היחידניים נכנסים לעידן המערכת של אור וחיים.

8. השלב השני, או שלב המערכת

כאשר הופכת מערכת בשלמותה למבוססת באור, נחנך סדר ממשל חדש. הריבונים הפלנטאריים הופכים לחברים באסיפת המערכת, וגוף מנהלי חדש זה, אשר כפוף לזכות הווטו של אבות הקונסלציה, הינו עליון בסמכותו. מערכת שכזו של עולמות מיושבים הופכת לבעלת ממשל-עצמי לכל דבר ועניין. האסיפה המחוקקת של המערכת מכוננת בעולם המטה, וכל פלנטה שולחת אליה את עשרת נציגיה. בתי הדין מכוננים כעת בבירות המערכת, ורק הערעורים מובאים אל מטה היקום.

עם התייצבותה של המערכת, הופך הזקיף המוקצה, נציגו של המבצע העליון של יקום העל,

Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finalizers inaugurate their active participation in planetary affairs.

^{557.2 (632.1)} To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finalizers are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

^{557.3 (632.2)} When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

^{557.4 (632.3)} This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

^{558.1 (632.4)} When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

^{558.2 (632.5)} With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the

ליועץ בהתנדבות לבית הדין העליון של המערכת, וליושב הראש בפועל של האסיפה המחוקקת החדשה.

לאחר התייצבותה של מערכת שלמה באור ובחיים, ריבוני המערכת לא ימשיכו עוד להתחלף. ריבון שכזה נותר בראש המערכת שלו לצמיתות. לעומת זאת, הסייעים לריבון ממשיכים להתחלף כבעידינים הקודמים.

במהלך תקופה זו של התייצבות, אמצעופיים מגיעים לראשונה מעולמות מטה היקום אשר בהם הם שוהים, על-מנת לשמש כיועצים לאסיפות המחוקקות ולבתי הדין השיפוטיים. אמצעופיים אלו אף עורכים מאמצים מסוימים להחדיר משמעויות מוטה חדשות בעלות ערך עליון לתוכי מפעלי החינוך אשר הם מטפחים במשותף עם הסופיונים. מה שעשו הבנים החומריים בעבור הגזעים האנושיים, מן הבחינה ביולוגית, עושים עתה היצורים האמצעופיים בעבור בני האדם המאוחדים והמהוללים הללו, בתחומים המתקדמים-לעולם של הפילוסופיה והמחשבה אשר הפכה לרוחנית.

בעולמות המיושבים הופכים הבנים המורים למשתפי-פעולה מתנדבים עם הסופיונים, ואותם בנים מורים גם מתלווים לסופיונים אל העולמות העליונים כאשר הספירות האלה אינן משמשות עוד כעולמות קבלה דיפרנציאליים, לאחר שמערכת בכללותה מיוצבת באור ובחיים; או לפחות נכון הדבר בשעה שכלל הקונסטלציה התפתחה כאמור. ואולם, אין קיימות קבוצות אשר התפתחו כה הרחק בנבאדון.

אין אנו מורשים לגלות את טיבה של עבודת הסופיונים אשר יפקחו על עולמות עליונים מעין אלו, אשר מוקדשים-מחדש לשם פעילויות אחרות. מכל מקום, נמסר לכם זה מכבר כי ברחבי היקומים קיימים סוגים שונים של יצורים תבוניים אשר לא תוארו במסמכים אלו.

וכעת, בשעה שהמערכות מתייצבות באור בזו אחר זו הודות להתקדמותם של העולמות המרכיבים אותן, מגיעה העת שבה מושגת התייצבות המערכת האחרונה בקונסטלציה נתונה, ומנהליו של היקום – הבן המאסטר, איחוד היומין וכוכב הבוקר הבהיר – מגיעים לבירת הקונסטלציה על-מנת להצהיר על הגבוהים ביותר כעל שליטה הבלתי-מסויגים של המשפחה החדשה, אשר הפכה מושלמת, של מאה מערכות מיוצבות של עולמות מיושבים.

9. השלב השלישי, או שלב הקונסטלציה

לאיחודה של קונסטלציה שלמה של מערכות מבוססות נלוות חלוקות חדשות של סמכות ביצועית וכן התאמות-מחדש נוספות בממשל היקום. תקופה זו עדה להישג מתקדם בכל עולם מיושב, ואולם היא מתאפיינת במיוחד בהתאמות-מחדש במטה הקונסטלציה, הכוללות שינויים ניכרים במערכות היחסים הן עם הפיקוח

superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

^{5583 (632.6)} After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

^{5584 (632.7)} During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

^{5585 (633.1)} On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

^{5586 (633.2)} We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

^{5587 (633.3)} And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

^{5591 (633.4)} The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked

של המערכת והן עם ממשל היקום המקומי. במהלכו של עידן זה מועברות פעילויות רבות של הקונסטלציה ושל היקום אל בירותיהן של המערכות, ונציגים מיקום-העל פותחים ביחסים חדשים וקרובים יותר עם שליטי הפלנטות, המערכות והיקום. כפועל-יוצא של התאגדויות חדשות אלה, מבססים את עצמם מנהלים מסוימים של יקום העל בבירות הקונסטלציות כיועצים מתנדבים לאבות הגבוהים ביותר.

משקונסטלציה מתייצבת כך באור, נפסקת הפעולה החקיקתית, ובית ריבון המערכות, אשר בראשו יושבים הגבוהים ביותר, פועל במקומה. כעת קבוצות מנהליות מעין אלה מתנהלות, לראשונה, במישרין עם ממשל יקום העל בעניינים הנוגעים ליחסים עם האוונה ופרדים. בכל ענין אחר, נותרת הקונסטלציה קשורה ליקום המקומי כבעבר. משלב לשלב בחיים המבוססים ממשיכים האונייטאטי לנהל את העולמות המורונטיים של הקונסטלציה.

בעוד שהעידנים חולפים ועוברים, משתלטים אבות הקונסטלציה יותר ויותר על תפקודי הניהול או הפיקוח המפורטים אשר התרכזו קודם לכן במטה המערכת. עם ההישג של השלב השישי של הייצוב, תגונה הקונסטלציות המאוחדות האלה לעמדה של אוטונומיה מלאה-כמעט. עם הכניסה לשלב השביעי של ההתייצבות נחזה, ללא ספק, ברוממות השליטים הללו לדרגה המכבדת את שמם באמת – הגבוהים ביותר. לכל דבר ועניין, יתנהלו אז הקונסטלציות במישרין אל מול שליטי יקומי העל, בעוד שממשל היקום המקומי יתרחב על-מנת לקחת אחריות על חובות חדשות של היקום המקומי.

modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

^{559.2 (633.5)} When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univatatia continue to administer the constellation morontia worlds.

^{559.3 (633.6)} As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. השלב הרביעי, או שלב היקום

כאשר יקום הופך מיוצב באור ובחיים, הוא מוכנס במהרה אל מעגלי יקום העל, ועתיקי היומין מכריזים על כינון המועצה העליונה בעלת הסמכות הבלתי-מוגבלת. גוף ניהול חדש זה מורכב ממאה נאמני היומין, ובראשו עומד איחוד היומין; והפעולה הראשונה של המועצה העליונה הזו היא להכיר בריבונות הרציפה של הבן הבורא המאסטר.

ככל שהדבר נוגע לגבריאיל ולאב מלכי-צדק, ממשיך הממשל ביקום בשינויים קטנים יחסית. מועצה זו, אשר סמכותה בלתי-מוגבלת, עוסקת בעיקר בסוגיות החדשות ובתנאים החדשים הנובעים מן המעמד המתקדם של אור וחיים.

המבקר העמית מגייס כעת את כל הזקיפים המוקצים על-מנת להרכיב מהם את סגל הייצוב

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

^{55.10.1 (634.1)} When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

^{55.10.2 (634.2)} The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

^{55.10.3 (634.3)} The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization*

של היקום המקומי, והוא מבקש את האב מלכי-צדק לחלוק עמו את הפיקוח עליו. וכעת, מוקצה בפעם הראשונה סגל של רוחות שילוש בעלות השראה לשירותו של איחוד היומין.

התייצבותו של יקום שלם באור ובחיים מחוללת התאמות-מחדש מעמיקות בכלל תוכנית הממשל, החל מן העולמות המיושבים היחידניים ועד למטה היקום. יחסים חדשים מתרחבים מטה אל הקונסטלציות ואל המערכות. רוח האב של היקום חווה יחסי זיקה חדשים עם רוח האב של יקום העל, וגבראל מוכן קשר ישיר עם עתיקי היומין, אשר ישמש בשעה שבה הבן המאסטר עשוי להיעדר מעולם המטה.

במהלך העידן הזה ואלו הבאים לאחריו, ממשיכים הבנים הסמכותיים לשמש כשופטי סיום-עידן, בעוד שמאה מן הבנים האוֹנֵאליים הללו של פרדיס מרכיבים את המועצה החדשה של כוכב הבוקר הבהיר בבירת היקום. מאוחר יותר, ולבקשת ריבוני המערכות, אחד מן הבנים הסמכותיים הללו יהפוך ליועץ העליון אשר יוצב בעולם המטה של כל אחת מן המערכות המקומיות, עד להשגתו של שלב האיחוד השביעי.

במהלך העידן הזה משמשים הבנים המורים כיועצים בהתנדבות, לא רק לריבונים הפלנטאריים, אלא אף – בדומה לכך ובקבוצות של שלושה – בעבור אבות הקונסטלציה. בסופו של דבר מוצאים בנים אלו את מקומם ביקום המקומי, משום שלעת הזו הם מוסרים מתחום השיפוט של הבריאה המקומית ומוצבים בשירות המועצה העליונה אשר סמכותה בלתי-מוגבלת.

סגל הסופיונים מכיר כעת, בפעם הראשונה, בהרשאת השיפוט של סמכות חוץ-פרדיסית, היא המועצה העליונה. עד כה לא הכירו הסופיונים בפיקוח כלשהו בצד הזה של פרדיס.

הבנים הבוראים של יקומים מבוססים מעין אלו מבלי הרבה מזמנם בפרדיס ובעולמות הקשורים אליו, וכן בהתייעצות עם קבוצות הסופיונים הרבות המשרתות ברחבי הבריאה המקומית. וכך, האדם שבמיכאל ימצא קשר של אחווה מלאה יותר עם בני התמותה הסופיוניים המהוללים.

ההשערות באשר לתפקודם של הבנים הבוראים הללו, בהקשר של היקומים החיצוניים המצויים כעת בשלב הבנייה הראשוני, הינן חסרות-תוחלת לחלוטין. ואולם, מעת לעת כולם עוסקים בהשערות מעין אלה. עם ההישג של שלב ייצוב רביעי זה הופכים הבנים הבוראים לחופשיים מן הבחינה הניהולית; הסועדת האלוהית הולכת וממזגת את סעדה עם זה של רוח האב של יקום העל ועם זה של הרוח האינסופית. נדמה כי מתפתחת מערכת יחסים חדשה ונשגבת בין הבן הבורא, הרוח היציריתית, כוכבות הערב, הבנים המורים וסגל הסופיונים

corps of the local universe and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the

אשר הולך וגדל לעולם.

באם מיכאל יעזוב אי-פעם את נבאדון, יהפוך גבריאל ללא ספק למנהל הכללי והאב מלכי-צדק יהא עמיתו. בה בעת, יינתן מעמד חדש לכלל סדרי האזרחים הקבועים, כדוגמת הבנים החומריים, האוניוֹטאטִיה, האמצעופיים, הסוסאטיה ובני התמותה מותי-הרוח. ואולם, כל אימת שההתפתחות נמשכת, השרפיות ורב-המלאכיות תידרשנה לניהול היקום.

מכל מקום, היננו שבעי רצון באשר לשני היבטים של השערותינו: באם הבנים הבוראים מיועדים ליקומים החיצוניים, תתלווה אליהם, ללא כל ספק, הסועדות האלוהיות. והיננו בטוחים באותה המידה בדיוק בכך שהמלכי-צדקים עתידים להישאר ביקומים המקוריים שלהם. היננו אף סבורים כי המלכי-צדקים עתידים לשמש בתפקידים הנושאים אחריות הולכת וגדלה בממשל ובניהול של היקום המקומי.

11. השלבים של המגזר המשני והראשי

מגזרים משניים וראשיים של יקום העל אינם מעורבים ישירות בתוכנית ההתייצבות באור ובחיים. התקדמות אבולוציונית שכזו נוגעת בעיקר ליקום מקומי, כיחידה, ונוגעת אך ורק לחלקים המרכיבים יקום מקומי. יקום-על מיוצב באור ובחיים בשעה שכל היקומים המקומיים המרכיבים אותו הפכו בעצמם למושלמים. ואולם, אף לא אחד משבעת יקומי העל הגיע אפילו לרמת התקדמות קרובה לכך.

העידן של המגזר המשני. ככל שהתצפיות מסוגלות לחדור ולהבחין, השלב החמישי, או שלב המגזר המשני, של ההתייצבות נוגע באופן בלעדי למעמד הפיזי ולהתייצבותם המתואמת של מאה היקומים המקומיים הקשורים במעגלים המבוססים של יקום-העל. כפי הנדמה, רק מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים בהערכיות-מחדש אלה של הבריאה החומרית.

עידן המגזר הראשי. באשר לשלב השישי, או לשלב התייצבות המגזר הראשי, היננו יכולים אך ורק לשער, משום שאף לא אחד מאיתנו חזה במאורע שכזה. ואף-על-פי-כן, ביכולתנו להעריך רבות על אודות ההתאמות המנהליות והאחרות אשר תתלווה בוודאי למעמד מתקדם כזה של עולמות מיושבים ושל ההתקבצויות שלהם ליקומים.

מכך שמעמדו של המגזר המשני קשור לשוויון-משקל פיזי מתואם, היננו מסיקים שאיחוד המגזר הראשי יעסוק ברמות אינטלקטואליות חדשות מסוימות של הישג, בהישגים מתקדמים אפשריים בהבנה העליונה של התבונה

ever-increasing finaliter corps.

^{55:10.10 (635.1)} If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

^{55:10.11 (635.2)} We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

^{55:11.1 (635.3)} Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

^{55:11.2 (635.4)} *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

^{55:11.3 (635.5)} *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

^{55:11.4 (635.6)} Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

הקוסמית.

היננו מגיעים למסקנות באשר להתאמות-מחדש, העשויות ככל הנראה להתלוות להשגתן של רמות התקדמות אבולוציוניות אשר טרם-הושגו; וזאת באמצעות התבוננות בתוצאות של הישגים שכאלו בעולמות היחידניים ובהתנסויותיהם של בני-תמותה יחידים החיים בספירות וותיקות יותר ומפותחות לעילא אלה.

ראוי להבהיר כי המנגנונים המנהליים וטכניקות הממשל של יקום או של יקום-על אינם יכולים להגביל, או לעכב בכל צורה שהיא, את ההתפתחות האבולוציונית, או את ההתקדמות הרוחנית, של פלנטה מיושבת יחידנית או של בן-תמותה יחיד כלשהו בספירה שכזו.

באחדים מן היקומים הוותיקים יותר היננו מוצאים עולמות מבוססים בשלב החמישי ובשלב השישי של אור וחיים – ואפילו הרחק לתוך התקופה השביעית – אשר המערכות המקומיות שלהם עדיין לא התבססו באור. פלנטות צעירות יותר עשויות לעכב את איחודה של המערכת, ואולם דבר זה לא יגביל כהוא זה את התקדמותו של עולם וותיק ומתקדם יותר. כמו כן, המגבלות הסביבתיות של עולם מבודד לעולם לא תוכלנה לעכב את הישגו האישי של בן-תמותה יחיד; ישוע מנצרת, כאחד האדם בינות לבני-אנוש, השיג את המעמד של אור וחיים באופן אישי לפני יותר מאלף ותשע-מאות שנים באורנטיה.

ומתוך התבוננות באשר מתרחש בעולמות שהתבססו זה מכבר, היננו מגיעים למסקנות מהימנות למדי בנוגע למה שיקרה בשעה שיקום-על שלם יתבסס באור; וזאת על-אף שאין ביכולתנו לשער בבטחה את מאורע ההתבססות של שבעת יקומי העל.

55:11.5 (635:7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635:8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635:9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636:1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. השלב השביעי, או שלב יקום העל

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE
STAGE

איננו מסוגלים לשער באופן ודאי את אשר יתרחש בשעה שיקום-על יתבסס באור, משום שמאורע כזה מעולם לא התממש כעובדה. ממה שמלמדים המלכי-צדקים, ואשר מעולם לא נסתר, היננו מסיקים כי יערכו שינויים מפליגי לכת בכלל הארגון והניהול של כל אחת מן היחידות של בריאות הזמן והמרחב, החל בעולמות המיושבים וכלה במטה יקום העל.

האמונה הכללית היא שמספרים גדולים מקרב הבנים ששולשו-בידי-בריה, ואשר אינם מסופחים באופן אחר, עתידים להתקבץ בבירות המטה של יקומי העל המבוססים ובבירות של חלוקותיהם. התקבצות זו עשויה להתרחש בציפייה להגעתם, בזמן מן הזמנים, של אלו מן החלל החיצון אשר מצויים בדרכם להאוונה ולפרדיס; ואולם, אין אנו יודעים באמת.

אם וכאשר יתייצב יקום-על באור ובחיים,

55:12.1 (636:2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

55:12.2 (636:3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636:4) If and when a superuniverse should be

היננו מאמינים כי גוף הייעוץ הנוכחי של המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון יהפוך להיות הגוף המנהלי הגבוה בעולם המטה של יקום העל. אלה האישיות אשר מסוגלות להתקשר ישירות עם המנהלים המוחלטות, אשר יהפכו ללא-דיחוי לפעילים ביקום העל המבוסס. אף-על-פי שהמפקחים הבלתי-מוגדרים הללו פעלו זה מכבר כיועצים ביחידות אבולוציוניות מתקדמות של הבריאה, הם לא יקבלו אחריות מנהלית עד אשר תהפוך סמכותה של ההווה העליונה לריבונית.

המפקחים הבלתי-מוגדרים של העליון, אשר פועלים ביתר שאת במהלכה של תקופה זו, אינם סופיים, מוחלטותיים, מרביים או אינסופיים; הם הינם העליונות והם מייצגים אך ורק את האל העליון. הם הינם הייצוג כאישיות של עליונות בזמן-מרחב, ולפיכך הם אינם פועלים בהאווה. הם פועלים אך ורק כמאחדים עליונים. אפשר שהם מעורבים בטכניקת המחזירות האוניברסאלית, ואולם אין אנו בטוחים בזאת.

לאף-אחד מאיתנו אין מושג מספק באשר למה שיתרחש בשעה שהיקום המקיף (שבעת יקומי העל אשר תלויים בהאווה) יתייצב כולו באור ובחיים. מאורע זה יהא, ללא כל ספק, המאורע המעמיק ביותר בתולדות הנצח למן הופעתו של היקום המרכזי. ישנם אלו המחזיקים בדעה כי ההווה העליונה עצמה תגיש מן המסתורין של האווה, אשר אופף את אישיות רוחה, ותשכון במטה יקום העל השביעי כריבון ההתנסותי והכול-יכול של בריאות הזמן והמרחב אשר הפכו מושלמות. ואולם, אין אנו יודעים באמת.

[הוצג בידי שליח עוצמתי המסופח ארעית למועצת הרב-מלאכיות באורנטיה.]

settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

⁵⁵¹²⁴ (6365) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

⁵⁵¹²⁵ (6366) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

⁵⁵¹²⁶ (6367) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

מסמך 56. אחדות אוניברסאלית

057 ⇨

הספר של אורנטיה

055 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 56

אחדות אוניברסאלית

סעיפים

מבוא

1. תיאום פיזי
2. אחדות אינטלקטואלית
3. האחדה רוחנית
4. האחדתה של האישיות
5. אחדות של אלוהות
6. האחדתה של האלוהות ההתנסותית
7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות
8. המאחד העליון
9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית
10. אמת, יופי וטוב

PAPER 56

UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

מבוא

האל הינו אחדות. האלוהות מתואמת באופן אוניברסאלי. יקום היקומים הינו מנגנון משולב עצום אחד אשר נשלט באופן מוחלט בידי דעת אינסופית אחת. תחומיה הפיזיים, האינטלקטואליים והרוחניים של הבריאה האוניברסאלית מתואמים באופן אלוהי. אכן קיימים יחסים הדדיים בין המושלם לבין הבלתי-מושלם, ומשום כך עשוי היצור האבולוציוני הסופי להרקיע אל פרדיס מתוך ציות לציוויו של האב האוניברסאלי: "היו אתם מושלמים, כשם שאנוכי מושלם הנני."

כלל הרמות השונות של הבריאה מאוחדות בתכניתיהם של אדריכלי יקום האב ותחת ניהולם. היקום עשוי להציג בפני הדעת המוגבלת של בני התמותה של הזמן-מרחב בעיות ומצבים רבים אשר מבטאים לכאורה חוסר-הרמוניה ומצביעים על היעדר תיאום יעיל; ואולם, אלו מאיתנו אשר מסוגלים לצפות במבנים רחבים יותר של תופעות ביקום – ואשר הינם מנוסים יותר באמנות זו של הבחנה באחדות הבסיסית

INTRODUCTION

^{56:01 (637:1)} GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

^{56:02 (637:2)} The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies

העומדת ביסוד המגוון היצירתי, ובגילוי האחדות האלוהית המשתרעת מעל לכלל התפקוד הזה של הריבוי – מסוגלים להבחין טוב יותר בתכלית האלוהית היחידה אשר מוצגת בכל שלל המופעים הללו של אנרגיה יצירתית ביקום.

1. תיאום פיזי

הבריאה הפיזית, או החומרית, איננה אינסופית, אך היא מתואמת באופן מושלם. קיימים כוח, אנרגיה ועוצמה, ואולם, מקור כולם הינו אחד. דומה כי שבעת יקומי העל הינם דואליים; כי היקום המרכזי הינו מטבע-שילוש; אך לפרדיס מבנה יחיד. ופרדיס הינו המקור בפועל של כל היקומים החומריים – בעבר, בהווה ובעתיד. ובעתיד. ואולם, נגזרת קוסמית זו מהווה מאורע של נצח; בשום זמן – בעבר, בהווה או בעתיד – אין מגיחים החלל או היקום החומרי מאי האור הגרעיני. כמקור הקוסמי, פועל פרדיס לפני החלל וקודם לזמן; ולפיכך נגזרות אלה היו נדמות כיתומות בזמן ובמרחב, לולא הגיחו מבעד למוחלט הבלתי-מוגדר, המאגר האולטימטיבי שלהן בחלל והמגלה והמנסה שלהן בזמן.

המוחלט הבלתי-מוגדר מקיים את היקום הפיזי, בעוד שמוחלט האלוהות מדרבן את שליטת-העל המעודנת בכל המציאות החומרית; ושני מוחלטים אלו מאוחדים תפקודית על-ידי המוחלט האוניברסאלי. ההתאמה המלוכדת הזו של היקום החומרי מובנת באופן המיטבי על-ידי כלל האישיות – החומריות, המורונטיות, המוחלטות והרוחניות – באמצעות ההתבוננות בתגובת הכבידה של כלל המציאות החומרית האמיתית לכבידה אשר מרכזת בפרדיס התחתון.

האחדות הכבידה הינה אוניברסאלית ובלתי-משתנה; כמוה, גם תגובת האנרגיה-הטהורה הינה אוניברסאלית ואין כל מנוס ממנה. האנרגיה הטהורה (הכוח הקדמוני) והרוח הטהורה הינן לחלוטין קדם-תגובתיות לכבידה. הכוחות הקדמוניים הללו, אשר הינם מטבע המוחלט, נשלטים באופן אישי בידי האב האוניברסאלי; ומשום כך מרכזת של כלל הכבידה הינו בנוכחותו האישית של אב פרדיס של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה, ובמקום מושבו העל-חומרי.

האנרגיה הטהורה הינה האם הקדומה של כל המציאותיות התפקודיות היחסיות והבלתי-רוחניות, בעוד שהרוח הטהורה הינה פוטנציאל שליטת-העל המכוונית והאלוהית של כלל מערכות האנרגיה הבסיסיות. ומרכזן של שתי מציאותיות אלה – ככל שתהיינה מגוונות במופעים ברחבי החלל וכפי שניתן לצפות בהן בתנועות הזמן – הינו באישיותו של אב פרדיס. בקרבו הן הינן אחת – הן חייבות להיות מאוחדות – משום שהאל הינו אחד. אישיותו של האב מאוחדת באופן מוחלט.

בטיבו האינסופי של האל האב לא תוכל

creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

^{561.1 (637.3)} The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

^{561.2 (637.4)} The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

^{561.3 (638.1)} Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

^{561.4 (638.2)} Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

^{561.5 (638.3)} In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such

להתקיים, בכל אופן שהוא, דואליות של מציאות, כגון פיזית ורוחנית; ואולם, ברגע שבו היננו מסיטים את המבט מן הרמות האינוסופיות ומן המציאות המוחלטת של הערכים האישיים של אב פרדיס, היננו מבחינים בקיומן של שתי המציאויות האלה ומזהים שהן מגיבות לחלוטין לנוכחותו האישית; כל הדברים נכללים בקרבו.

בו ברגע שאתם עוזבים את המושג הבלתי-מוגבל של אישיותו האינוסופית של אב פרדיס, שומה עליכם להניח דעת כטכניקה אשר אין ממנה מנוס של איחוד ההתפצלות הגדלה-לעולם של המופעים היקומיים הדואליים הללו של אישיות הבורא בעלת היסוד היחיד, המקור והמרכז הראשון – האני הנני.

2. אחדות אינטלקטואלית

האב-המחשבה מגשים ביטוי רוחי בבן-הדבר ומשיג את התרחבות המציאות ביקומים החומריים רחבי הממדים באמצעות פרדיס. הביטויים הרוחניים של הבן הנצחי מתואמים עם הרמות החומריות של הבריאה באמצעות תפקודי הרוח האינוסופית, זו אשר הודות לסעד הדעת המגיבה-לרוח שלה ולפעולות ההכוונה-פיזיות של הדעת, המציאויות הרוחניות של האלוהות וההשלכות החומריות של האלוהות מתואמות אלה עם אלה.

הדעת הינה המתת התפקודי של הרוח האינוסופית, ולפיכך הינה אינוסופית בבחינת פוטנציאל ואוניברסאלית כמתת. המחשבה הקדמונית של האב האוניברסאלי הווה בנצח כביטוי דואלי: אי פרדיס והאלוהיות המשתווה לו, הבן הרוחני והנצחי. דואליות כזו של מציאות נצחית הופכת את אל הדעת, את הרוח האינוסופית, לבלתי-נמנעת. הדעת הינה ערוץ התקשורת החיוני בין מציאויות רוחניות לאלה החומריות. היצור האבולוציוני החומרי מסוגל לתפוש ולהבין את הרוח השוכנת אך ורק הודות לסעד הדעת.

דעת אינוסופית ואוניברסאלית זו סועדת ביקומי הזמן והמרחב קדעת הקוסמית; ואף שהיא משתרעת למן הסעד הפרימיטיבי של הרוחות הסועדות ועד לדעתו הנהדרת של המנהל הכללי של יקום, אפילו דעת קוסמית זו מאוחדת באופן הולם תחת פיקוחן של שבע רוחות האב, אשר בתורן מתואמות עם הדעת העליונה של הזמן והמרחב ומתואמות באופן מושלם עם דעתה החובקת-כל של הרוח האינוסופית.

3. האחדה רוחנית

כשם שמרכזה של כבידת הדעת האוניברסאלית מצוי בנוכחותה האישית של הרוח האינוסופית בפרדיס, כך מרכזה של כבידת הרוח האוניברסאלית מצוי בנוכחות האישית

as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

^{5616 (6384)} The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

^{5621 (6385)} The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

^{5622 (6386)} Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

^{5623 (6387)} This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

^{5631 (6391)} As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son.

בפרדיס של הבן הנצחי. האב האוניברסאלי הינו אחד, ואולם, בעבור הזמן-מרחב הוא מתגלה בתופעות הדואליות של אנרגיה טהורה ושל רוח טהורה.

בדומה לכך, אף מציאויות הרוח של פרדיס הינן אחת, ואולם, בכל המצבים והיחסים של הזמן-מרחב מתגלה רוח יחידה זו בתופעות הדואליות של אישיות ומופעי הרוח של הבן הנצחי, וכן באישיות והשפעות הרוח של הרוח האינסופית ושל הבריאות הנלוות לה; ואף קיימת שלישית – רסיסים של רוח-טהורה – מתת האב של מכוני המחשבה וישויות רוח אחרות אשר הינן קדם-אישיות.

ללא תלות ברמת פעילויות היקום שבה אתם עשויים להיתקל בתופעות רוחניות, או ליצור קשר עם הוויית רוח, הינכם רשאים לדעת כי הן כולן נובעות מן האל אשר הינו רוח, באמצעות סעד של בן הרוח ושל רוח הדעת האינסופית. ורוח עצומת-ממדים זו פועלת כתופעה בעולמות האבולוציוניים של הזמן בהתאם להכונת מטה היקומים המקומיים. מן הבירות האלה של הבנים הבוראים מגיעות רוח הקודש ורוח האמת, יחד עם הסעד של הרוחות סועדות-הדעת, בעבור הרמות הנמוכות יותר והמתפתחות של הדעת החומרית.

בעוד שדעת הינה מאוחדת יותר ברמה של רוחות האב – בהיותה סמוכה להווייה העליונה, וקדעת הקוסמית בכפיפות לדעת המוחלטת – סעד הרוח לעולמות המתפתחים מאוחד באופן ישיר יותר באישיות השוכנות במטות היקומים המקומיים ובאישיות של הסועדות האלוהיות המשולות, אשר בתורן הינן מתואמות באופן מושלם כמעט עם מעגל כבידת פרדיס של הבן הנצחי, אשר בו מתרחשת ההאחדה הסופית של כל מופעי הרוח בזמן-מרחב.

ניתן להשיג, לקיים ולהפוך לנצחי את הקיום המושלם של היצור באמצעות ההיתוך של הדעת בעלת התודעה-העצמית עם רסיס מתת רוח של קדם-השילוש של אחת מאישיות השילוש של פרדיס. הדעת בת התמותה הינה יצירתם של הבנים והבנות של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, ובשעה שהיא מותכת עם מכוון מחשבה אשר הגיע מעם האב, היא חולקת את מתת הרוח המשולשת של המחוזות האבולוציוניים. ואולם, שלושת ביטויי הרוח הללו הופכים מאוחדים באופן מושלם בסופיונים, ממש כשם שהיו כה מאוחדים בנצח ב אני הנני האוניברסאלי, בטרם הפך הוא לאב האוניברסאלי של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית.

לעולם ובסופו של דבר חייבת הרוח להפוך לבעלת ביטוי משולש ולמאוחדת-בשילוש בהגשמתה הסופית. הרוח נובעת ממקור אחד באמצעות ביטוי משולש; ובסופיות מוכרחה היא להשיג את ביטוייה המלא, והיא אכן עושה כן, באותה האחדה אלוהית אשר נחוות במציאת האל בנצח – בהיות אחד עם האלוהיות –

The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

^{5632 (639.2)} Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

^{5633 (639.3)} No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

^{5634 (639.4)} While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

^{5635 (639.5)} Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finality, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

^{5636 (639.6)} Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite

ובאמצעות סעד הדעת הקוסמית של הביטוי האינסופי של הדבר הנצחי של מחשבת האוניברסאלית של האב.

expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. האחדות של האישיות

האב האוניברסאלי הינו אישיות מאוחדת באופן אלוהי; ומשום כך, כל ילדיו המרקיעים – הנישאים לפרדיס על-ידי תנופת הקזרה של מכוני המחשבה, אלו אשר יצאו מעם פרדיס על-מנת לשכון בדעת החומרית של בני התמותה בהתאם לציוויו של האב – כמותו יהיו אישיות מאוחדות לחלוטין עוד בטרם יגיעו להאווה.

מעצם טבעה, מנסה האישיות לאחד את כלל המציאויות המרכיבות אותה. אישיותו האינסופית של המקור והמרכז הראשון, האב האוניברסאלי, מאחדת את כל שבעת מרכיבי המוחלטות של האינסופיות; ובדומה לכך, אישיותו של בן התמותה, בהיותה מתת בלעדי וישר מעם האב האוניברסאלי, ניחנה בפוטנציאל לאחד את הגורמים המרכיבים את היצור בן התמותה. יצירתיות מאחדת שכזו של אישיות כלל היצורים מהווה סימן היכר למקורה הגבוה והייחודי, ובנוסף הינה הוכחה לקשר הרציף שלה עם אותו מקור דרך מעגל האישיות, אשר באמצעותו שומרת אישיות היצור על קשר ישיר ומקיים עם אב כלל האישיות אשר בפרדיס.

אף-על-פי שהאל מופיע החל במרחביו של זה בעל שבעת ההיבטים ומעלה – דרך העליונות והמרביות – עד לאל המוחלט, מבטיח מעגל האישיות – אשר מרכזו בפרדיס ובאישיותו של האל האב – את האחדות השלמה והמושלמת של כל אותם ביטויים מגוונים של אישיות אלוהית, ככל שהדבר נוגע לכלל אישיות היצורים בכל רמות הקיום התבוני ובכל מחוזות היקומים המושלמים, אלו אשר הפכו-למושלמים ואלו ההופכים-למושלמים.

בעוד שעבור היקומים ובהם האל הינו כל אשר שהצגנו, אף-על-פי-כן, בעבורכם ובעבור כלל היצורים יודעי-האל, הוא הינו אחד, אביכם ואביהם. בעבור האישיות, האל אינו יכול להוות רבים. האל הינו אב לכל אחד ואחד מיצוריו, ואין זה מן האפשר שלילד יהא יותר מאב אחד.

מבחינה פילוסופית, קוסמית וביחס לרמות שונות ולמיקומים שונים של התגלמות, אתם רשאים ואף נדרשים להגות בתפקוד האלוהיות המרובות ולהניח את קיומם של שילושם רבים; ואולם, בחווית הסגידה שבקשר האישי של כל אישיות סוגדת ברחבי יקום האב, האל הינו אחד; ואותה אלוהות מאוחדת ואישית הינה ההורה שלנו מפרדיס, האל האב, הנותן, המשמר, ואביהן של כלל האישיות, החל באדם בן התמותה אשר בעולמות המיושבים ועד לבן הנצחי אשר באי האור המרכזי.

4. PERSONALITY UNIFICATION

^{56:4.1 (639.7)} The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

^{56:4.2 (640.1)} Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

^{56:4.3 (640.2)} Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

^{56:4.4 (640.3)} While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

^{56:4.5 (640.4)} Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshiping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. אחדות של אלוהות

היותה של אלוהות פרדיס אחת, היותה בלתי-ניתנת לחלוקה, הינה קיומית ומוחלטת. קיימים שלושה אופנים אשר בהם מתבטאת האלוהות כאישיות באופן נצחי – האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית – ואולם, בשילוש פרדיס הן הינן בפועל אלוהות אחת, בלתי-מחולקת ובלתי-מתחלקת.

שתי רמות תת-מוחלטות נפרדו מרמת המציאות הקיומית המקורית של פרדיס-האוונה, ומאז עסקו האב, הבן והרוח בבריאתם של עמיתים וכפיפים אישיים רבים. ואף כי יהא זה בלתי-ראוי לנסות ולעסוק בהקשר זה בהאחדה המוחלטת של האלוהות ברמות טרנסצנדנטאליות של מרביות, ניתן להתבונן בכמה היבטים של הפונקציה המאחדת של אותו מגוון של ביטויים-אישיים של אלוהות, אשר בהם מופיעה האלוהות באופן תפקודי במגזרי הבריאה המגוונים ובפני הקדרים השונים של ההוויות התבוניות.

פעולתה הנוכחית של האלוהות ביקומי העל מתגלמת באופן פעיל במעשיהם של הבוראים העליונים – הבנים הבוראים והרוחות של היקום המקומי, עתיקי היומין של יקום העל ושבע רוחות האב של פרדיס. הוויות אלה מהוות את שלושת הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים אשר מוביל פנימה אל עבר האב האוניברסאלי, וכלל התחום הזה של האל בעל שבעת ההיבטים מצוי בתהליך של תיאום ברמה הראשונה של האלוהות ההתנסותית בהוויה העליונה המתפתחת.

בפרדיס וביקום המרכזי, אחדותה של האלוהות הינה עובדת קיום. ברחבי היקומים המתפתחים של הזמן והמרחב, אחדותה של האלוהות מהווה הישג.

5. DEITY UNITY

^{5551 (640.5)} The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

^{5552 (640.6)} From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

^{5553 (640.7)} The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

^{5554 (641.1)} On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. האחדותה של האלוהות ההתנסותית

כאשר שלושת האישים הנצחיים של האלוהות פועלים בשילוש פרדיס כאלוהות בלתי-מחולקת, הם מגיעים לאחדות מושלמת; בדומה לכך, בשעה שהם יוצרים, בין במשותף ובין בנפרד, צאצאיהם בפרדיס מציגים את האחדות המאפיינת של האלוהות. ואלוהות זו של תכלית אשר מבטאת בידי הבוראים והשליטים העליונים של מרחבי הזמן-מרחב, באה לידי ביטוי בסופו של דבר בפוטנציאל העוצמה המאחדת של ריבונותה של העליונות ההתנסותית, אשר – בנכחות אחדותו האנרגטית הבלתי-אישית של היקום – מכוננת מתח של מציאות הניתן ליישוב אך ורק באמצעות האחדה הולמת עם מציאויות האישיות ההתנסותיות של האלוהות ההתנסותית.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

^{5561 (641.2)} When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

מציאויות האישיות של ההווה העליונה נובעות מאלוהויות פרדיס, ומתאחדות בעולם הקבלה של מעגל האוונה החיצוני עם זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול, אשר מגיעות מן האלוהויות הבוראות של היקום המקיף. האל העליון היה קיים כאישיות בהאוונה בטרם נבראו שבעת יקומי העל, ואולם הוא פעל אך ורק ברמות רוחניות. תוצאת התפתחות עוצמתה הכול-יכולה של העליונות, באמצעות סינתזה מגוונת של אלוהויות ביקומים המתפתחים, באה לבסוף לידי ביטוי בנוכחות עוצמה חדשה של אלוהות אשר תואמה עם האישיות הרוחנית של העליון בהאוונה באמצעות הדעת העליונה, אשר הועתקה בצמידות לכך מן הפוטנציאל הטמון בדעת האינסופית של הרוח האינסופית לדעתה התפקודית הפעילה של ההווה העליונה.

היצורים בעלי הדעת החומרית של העולמות האבולוציוניים של שבעת יקומי העל יכולים להבין אחדות של אלוהות אך ורק כפי שהיא מתפתחת בסנתזה העוצמה-האישיתית הזו של ההווה העליונה. בכל רמת קיום שהיא, האל איננו יכול לחרוג מקיבולת התפישה של ההווה אשר חיות באותה רמה. באמצעות הכרת האמת, הערכת היופי והסגידה לטוב, שומה על האדם בן התמותה לפתח את ההכרה באל האהבה, ואז להתקדם דרך רמות אלוהות הולכות ומתגבהות אל עבר הבנת העליון. האלוהות, בהיותה נתפשת כך כמאוחדת בעוצמה, יכולה להפוך אז לאישית ברוח על-מנת שהיצורים יוכלו להבינה ולהשיגה.

בעוד שבני-תמותה מרקיעים משיגים הבנת עוצמה של הכול-יכול בבירות יקומי העל, והבנה של אישיות העליון במעגלים החיצוניים של האוונה, הם לא מוצאים בפועל את ההווה העליונה כפי שהם עתידים למצוא את אלוהויות פרדיס. ואפילו הסופיונים, אשר הינם רוחות מדרגה שישית, לא מצאו את ההווה העליונה, וככל הנראה גם לא ימצאו אותה בטרם ישיגו מעמד כרוחות מדרגה שביעית, ועד אשר יהפוך העליון לפעיל למעשה בפעילויות של היקומים החיצוניים העתידיים.

ואולם, משמצאו המרקיעים את האבולוציונרסאלי כרמה השביעית של האל בעל שבעת ההיבטים, הם השיגו את אישיותה של האישיות הראשונה מקרב כלל רמות היחסים האישיים של האלוהות עם יצורי היקום.

7. השלכות אבולוציוניות אוניברסאליות

להתקדמות המתמדת של האבולוציה ביקומי הזמן-מרחב מתלוות התגלויות מתרחבות-לעולם של אלוהות לכלל היצורים התבוניים. השגתה של פסגת הקדמה האבולוציונית בעולם, במערכת, בקונסטלציה, ביקום, ביקום-על או ביקום המקיף מציינת

^{566.2 (641.3)} The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

^{566.3 (641.4)} The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

^{566.4 (641.5)} While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finalizers, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

^{566.5 (641.6)} But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of all deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY REPERCUSSIONS

^{567.1 (642.1)} The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the

התרחבות תואמת של פעולת אלוהות ביחידות המתקדמות האלה של הבריאה ובעבורן. ולכל התעצמות מקומית שכזו בהבנת האלוהות מתלוות השלכות מסוימות ומוגדרות היטב של מופעי אלוהות מורחבים בכל המגזרים האחרים של הבריאה. החל מפרדים וכלפי חוץ, כל תחום חדש שבו מתגשמת ומושגת אבולוציה מהווה התגלות חדשה ומורחבת של אלוהות התנסותית בעבור יקום היקומים.

ככל שמרכיביו של יקום מקומי מתבססים בהדרגה באור ובחיים, כך גדל והולך המופע של האל בעל שבעת ההיבטים. האבולוציה של זמן-מרחב מתחילה בפלנטה עם הביטוי הראשון של שליטת האל בעל שבעת ההיבטים – התאגדותם של הבן הבורא ושל הרוח היצירתית. עם התבססותה של מערכת באור, חיבור זה של בן-רוח מגיע לפעולתו המלאה; וכאשר מתייצבת קונסטלציה שלמה כאמור, הופכת הרמה השנייה של האל בעל שבעת ההיבטים לפעילה יותר ברחבי תחום שכזה. להתפתחות המנהלית המלאה של יקום מקומי נלווים סעדים חדשים וישירים יותר של רוחות האב של יקום העל; ובנקודה הזו אף מתחילות אותן ההתגלות וידיעה של האל העליון, אשר גדלות בהתמדה ומגיעות לשיאן בהבנת המרקיע את ההווה העליונה, בעודו חולף מבעד לעולמות המעגל השישי של האוונה.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם מופעי אלוהות קיומיים בעבור יצורים תבוניים, ולפיכך אינם מתרחבים באופן דומה בתוך יחסים אישיים עם יצורי הדעת והרוח של כלל הבריאה.

ראוי לציין כי בני-תמותה מרקיעים עשויים לחוות את נוכחותן הבלתי-אישית של רמות אלוהות עוקבות זמן רב בטרם הפיכתם לרוחניים במידה מספקת ולמחונכים באופן הולם על-מנת להשיג הכרה אישית התנסותית של אלוהות אלה כהוויות אישיות ולבוא עמם במגע.

לכל הישג אבולוציוני חדש בקרב מגזר בבריאה, כמו גם לכל חדירה של מופעי האלוהות את החלל, נלוות בו-זמנית התרחבויות של התגלות-תפקודית של אלוהות בתוכי כלל יחידות הבריאה אשר קיימות באותה עת ואשר אורגנו קודם לכן. חדירה חדשה זו אל עבודת הניהול של היקומים, ושל היחידות המרכיבות אותם, אינה נדמית תמיד כמתבצעת בדיוק בהתאם לטכניקה המתוארת להלן, משום שהנהול המעשי הינו לשלוח מבעוד מועד קבוצות מנהלים על-מנת להכשיר את הקרקע לעידנים הבאים והעוקבים של שליטת על ניהולית. ואפילו האל המרבי מבשר על שליטת-העל הטרנסצנדנטאלית שלו ביקומים במהלך השלבים המאוחרים יותר בהתייצבותו של יקום מקומי באור ובחיים.

עובדה עומדת היא שככל שמתקדמת התייצבותן של בריאות הזמן והמרחב, ניתן

grand universe signalizes corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

567.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

567.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

567.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

567.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

567.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller

להבחין בתפקוד חדש ומלא יותר של האל העליון, בצמוד לנסיגה מקבילה של שלושת מופעיו הראשונים של האל בעל שבעת ההיבטים. אם וכאשר יהפוך היקום המקיף למבוסס באור ובחיים, מה תהא אז פעולתם העתידית של מופעיו הבוראים-יצירתיים של האל בעל שבעת ההיבטים, במידה שהאל העליון יחזיק בשליטה ישירה בבריאות הזמן והמרחב האלה? האם המארגנים והחלוצים הללו של יקומי הזמן-מרחב עתידים להשתחרר על-מנת לבצע פעילויות דומות בחלל החיצון? אין אנו יודעים זאת, ואולם היננו עוסקים רבות בהשערות בנושאים הללו ובנושאים אחרים הקשורים אליהם.

בשעה שמתרחבים גבולות האלוהות ההתנסותית החוצה אל עבר מרחבי המוחלט הבלתי-מוגדר, היננו חוזים את פעילותו של האל בעל שבעת ההיבטים במהלך העידנים האבולוציוניים המוקדמים יותר של בריאות עתידיות אלה. אין אנו מסכימים כולנו באשר למעמד העתידי של עתיקי היום ושל רוחות האב של יקומי העל. ואף אין אנו יודעים אם ההווה העליונה תפעל שם כפי שהיא פועלת בשבעת יקומי העל, אם לא. ואולם, כולנו משערים כי המיכאלים, הבנים הבוראים, עתידים לפעול ביקומים החיצוניים הללו. יש הסבורים כי העידנים העתידיים יחזו בצורת איחוד כלשהי קרובה יותר בין צמדי הבנים הבוראים והסועדות האלוהיות; ייתכן שבסופו של דבר איחוד שכזה של בוראים יסתיים בביטוי חדש כזה או אחר של זהות בורא-מאוגדת בעל טבע מרבי. ואולם, לאמיתו של דבר, אין אנו יודעים דבר על אודות האפשרויות האלה של העתיד הבלתי-נגלה.

מכל מקום, אין אנו יודעים כי ביקומי הזמן והמרחב מספק האל בעל שבעת ההיבטים גישה מדורגת לאב האוניברסאלי, וכי גישה אבולוציונית זו מאוחדת באופן התנסותי באל העליון. היננו עשויים לשער כי תוכנית מעין זו חייבת לשרור ביקומים החיצוניים; מצד שני, סדרי ההווה החדשים אשר עשויים לשכון במועד זה או אחר ביקומים הללו עשויים להיות מסוגלים לגשת לאלוהות ברמות מרביות ובאמצעות טכניקות מוחלטות. קיצורו של דבר, אין בחזקתנו שמץ של מושג באשר לטכניקת הגישה לאלוהות אשר עשויה לפעול ביקומים העתידיים של החלל החיצון.

ואף-על-פי-כן, היננו סבורים כי יקומי העל אשר הפכו מושלמים יהוו באופן כזה או אחר חלק מתוכניות ההרקעה לעבר פרדיס של אותן ההווה אשר עשויות לשכון בבריאות חיצונית אלה. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי זה נוכל לחזות ביצורים מן החלל החיצון אשר ניגשים להאווה דרך שבעת יקומי העל, ואשר מנהלים בידי האל העליון, בין אם בשיתוף עם שבע רוחות האב ובין אם לאו.

functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

^{567.7 (643.1)} As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

^{567.8 (643.2)} We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

^{567.9 (643.3)} Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

להוויה העליונה נודעים שלושה תפקידים בהתנסותו של האדם בן התמותה: ראשית, היא הינה המאחדת של האלוהות בזמן-מרחב, האל בעל שבעת ההיבטים; שנית, היא הינה האלוהות המקסימאלית אשר יצורים סופיים יוכלו להבינה הלכה למעשה; ושלישית, היא דרך הגישה היחידה של האדם בן התמותה אל עבר ההתנסות הטרנסצנדנטאלית של התייחדות עם דעת מוחלטות, רוח נצחית ואישיות פרדס.

התנסויותיהם האישיות של סופיונים מרקיעים, אשר נולדו ביקומים המקומיים, הוזנו ביקומי העל ואומנו ביקום המרכזי, כוללות את מלוא הפוטנציאל להבנת האלוהות בזמן-מרחב של האל בעל שבעת ההיבטים ההולך ומתאחד בעליון. הסופיונים משרתים בעקיבות ביקומי העל אשר בהם לא נולדו, ובכך מוסיפים הם התנסות על-גבי התנסות עד אשר מושג מלוא המגוון בעל שבעת ההיבטים של התנסות היצור האפשרית. הסופיונים מסוגלים למצוא את האב האוניברסאלי הודות לסעד של המכוונים השוכנים, ואולם, סופיונים שכאלה מצליחים להכיר את ההוויה העליונה הודות לטכניקות האלה של התנסות, והם עתידים לשרת את האלוהות העליונה ולשמש בהתגלות שלה ביקומי החלל החיצון העתידיים ובעבורם.

קחו בחשבון, כל מה שעושים האל האב ובניו מפרדים בעבורו, בתורנו אנו נתונה בידנו ההזדמנות לעשות, ברוח, בעבור ההוויה העליונה המגיחה, ובקרבה. ההתנסות של אהבה, של אושר ושל שירות ביקום הינה הדדית. האל האב איננו זקוק לכך שבניו ישיבו לו את כל אשר נתן להם, ואולם הם יכולים (או רשאים) בתורם להעניק את כל זאת לרעייהם ולהוויה העליונה המתפתחת.

כלל התופעות היצירתיות משקפות פעילויות רוחניות-יצירתיות קודמות. אמר ישוע, ודברים אלו נכונים פשוטם כמשמעם, כי "הבן עושה אך את אשר הוא רואה את אביו עושה". בבוא הזמן תוכלו, אתם בני התמותה, להתחיל בגילוי העליון לרעיכם, ותוכלו להעצים באופן הולך וגובר התגלות זו ככל שתתקיעו לעבר פרדס. בנצח, אפשר שתורשו לבצע התגלויות הולכות וגוברות של אל זה של היצורים האבולוציוניים, גרמות עליונות – ואפילו מרביות – כסופיונים מדרגה שביעית.

9. אחדות מוחלטת אוניברסאלית

המוחלט הבלתי-מוגדר ומוחלט האלוהות מאוחדים במוחלט האוניברסאלי. המוחלטים מתואמים במרבי, מותנים בעליון ועוברים שינוי בזמן-מרחב באל בעל שבעת ההיבטים. ברמות התת-אינסופיות קיימים שלושה מוחלטים, ואולם באינסופיות הם נדמים כאחד. בפרדס קיימים שלושה ביטויי אישיות של אלוהות, ואולם בשילוש הם הינם אחד.

^{5681 (6434)} The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

^{5682 (6435)} Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

^{5683 (6441)} Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

^{5684 (6442)} All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

^{5691 (6443)} The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they are *one*.

הסוגיה הפילוסופית העיקרית של יקום האב הינה זו: האם המוחלט (שלושת המוחלטים אשר הינם כאחד באינסופיות) היה קיים לפני השילוש? והאם המוחלט הינו אבי השילוש? או שמא השילוש קדם למוחלט?

האם המוחלט הבלתי-מוגדר הינו נוכחות כוח בלתי-תלויה בשילוש? האם נוכחותו של מוחלט האלוהות מרמזת על פעולתו הבלתי-מוגבלת של השילוש? והאם המוחלט האוניברסאלי הינו פעולתו הסופית של השילוש, ואף שילוש של שילושים?

במחשבה ראשונה, נדמה כי המושג של המוחלט כאביהם הקדמון של כל הדברים – ואפילו של השילוש – מעניק סיפוק חולף שטבעו התמוגגות-של-עקביות ושל האחדה פילוסופית, ואולם, כל מסקנה מעין זו הופכת לבלתי-תקפה בשל ממשות נצחיותו של שילוש פרדיס. לימדנו, ובכך היננו מאמינים, כי האב האוניברסאלי ועמיתיו לשילוש הינם נצחיים מטיבם ומעצם קיומם. ומשום כך, קיימת אך ורק מסקנה פילוסופית עקבית אחת, והיא: בעבור כל היצורים התבוניים ביקום, המוחלט הינו תגובתו הבלתי-אישית והמתואמת של השילוש (של השילושים) בכל המצבים הבסיסיים והראשוניים בחלל, הן בתוכי היקום והן מחוצה לו. בעבור כלל האישיות התבוניות של היקום המקיף, שילוש פרדיס עומד לעולם בסופיות, נצחיות, עליונות ומרביית, ולכל תכלית מעשית של הבנה אישית והכרת היצור, הוא עומד כמוחלט.

כפי שדעתם של היצורים עשויה לבחון סוגיה זו, הם מובלים להשערה הסופית על אודות האני הנני האוניברסאלי כגורם הקדמון וכמקור הבלתי-מוגדר הן של השילוש והן של המוחלט. לכן, כאשר היננו כמהים להגות במושג אישי של המוחלט, היננו שבים לרעיונות ולאידאליים שלנו על אודות אב פרדיס. כאשר היננו משתוקקים לאפשר את הבנתו של מוחלט זה, אשר מכל בחינה אחרת הינו בלתי-אישי, או להרחיב את המודעות לגביו, היננו חוזרים לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו האב הקיומי של האישיות המוחלטת; הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, אף כי איננו, במובן ההתנסותי, הביטוי האישי של המוחלט. ומשם היננו ממשיכים לדמות את השילושים ההתנסותיים כפסגת הביטוי האישי של מוחלט האלוהות, ולתפוש את המוחלט האוניברסאלי כמהווה את היקום, ואת התופעות החיצוניות ליקום של נוכחותו הברורה של הפעילויות הבלתי-אישיות של התאגדויות האלוהות המאוחדות והמתואמות של העליונות, המרביית והאינסופיות – שילוש השילושים.

ניתן להבחין באל האב בכל הרמות, מן הסופית ועד לאינסופית, ואף כי יצוריו מפרדיס ועד לעולמות האבולוציוניים הבחינו בו ברמות שונות, אך ורק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אותו כאינסופיות.

אישיות רוחנית הינה מוחלטת רק בפרדיס, המושג של המוחלט הינו בלתי-מוגדר רק

^{569.2 (644.4)} The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

^{569.3 (644.5)} Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

^{569.4 (644.6)} On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

^{569.5 (644.7)} As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

^{569.6 (645.1)} God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

^{569.7 (645.2)} Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is

באינסופיות. נוכחות האלוהות הינה מוחלטת רק בפרדיס, וההתגלות של האל לעולם חייבת להיות חלקית, יחסית ומדורגת, עד אשר עוצמת הופכת לאינסופית במובן ההתנסותי בעוצמת החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמופעי אישיות הופכים לאינסופיים במובן ההתנסותי בנוכחותו הברורה של מוחלט האלוהות, ובעוד ששני הפוטנציאלים הללו של אינסופיות הופכים להיות מאוחדים-במציאות במוחלט האוניברסאלי.

ואולם, מעבר לרמות התת-אינסופיות, שלושת המוחלטים הינם אחד, ולפיכך האינסופיות מתגשמת-באלוהות, בלא קשר לשאלה אם סדר קיום אחר ידע-בעצמו אי-פעם מודעות של אינסופיות.

מעמד קיומי בנצח מרמז על מודעות-עצמית קיומית של אינסופיות, אף כי עשוי להידרש נצח נוסף על-מנת להתנסות בידעה-עצמית של הפוטנציאלים ההתנסותיים הטבועים בנצחיות אינסופית – אינסופיות נצחית.

והאל האב הינו המקור האישי של כל מופעי האלוהות והמציאות בעבור כל היצורים התבוניים וכל הוויות הרוח בכל רחבי יקום היקומים. כאישיות, בין אם כעת ובין אם במהלך ההתנסויות העוקבות ביקום של עתיד הנצח, בין אם תשיג את האל בעל שבעת ההיבטים ובין אם לאו, בין אם תבינו את האל העליון, תמצאו את האל המרבי או תנסו לתפוש את המושג של האל המוחלט, תגלו לשביעות-רצונכם הנצחית, שעם סיומה של כל הרפתקה גיליתם-מחדש את האל הנצחי ברמות התנסותיות חדשות – את אב פרדיס של כלל האישיות ביקום.

האב האוניברסאלי הינו ההסבר לאחדות האוניברסאלית כפי שהיא חייבת להיות מוגשמת באופן עליון, ואפילו מרבי, באחדות הבתר-מרבית של הערכים והמשמעויות המוחלטות – מציאות בלתי-מוגדרת.

מארגני הכוח המאסטרים יוצאים אל החלל ומניעים את האנרגיות שבו על-מנת לגרום להן להפוך למגיבות לכבידת המשיכה מפרדיס של האב האוניברסאלי; ולאחר מכן מגיעים הבנים הבוראים, אשר מארגנים את כוחות התגובה-לכבידה הללו אל תוך יקומים מיושבים, ומפתחים בהם יצורים תבוניים אשר מקבלים על עצמם את רוחו של האב מפרדיס, ולאחר מכן מרקיעים אל האב על-מנת להיות כמוהו בכל מגוון התכונות האלוהיות האפשריות.

דומה כי המצעד הבלתי-פוסק וההולך ומתרחב של הכוחות היצירתיים היוצאים מעם פרדיס דרך החלל, מבשר על התחום המתרחב-לעולם של אחיזת הכבידה של האב האוניברסאלי, ועל ההתרבות אשר לעולם-אינה-מסתיימת של מגוון סוגי היצורים התבוניים המסוגלים לאהוב את האל ולהיות נאהבים על-ידו, ואשר בכך שהם הופכים בזה האופן ליודעי-אל, עשויים לבחור להידמות לו, ועשויים לבחור

unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

569.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

569.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

569.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

569.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

569.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

569.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

להגיע אל פרדיס על-מנת למצוא את האל.

יקום היקומים מאוחד לחלוטין. האל הינו אחד בעוצמה ובאישיות. קיים תיאום של כל רמות האנרגיה ושל כל שלבי האישיות. מבחינה פילוסופית ומבחינה התנסותית – הן כמושג והן במציאות – מרכזם של כל הדברים ושל כל ההוויות הינו באב בפרדיס. האל הינו הכול ובתוך הכול, ובלעדיו לא יתקיימו הוויות או דברים כלשהם.

^{56:14 (646:1)} The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. אמת, יופי וטוב

בשעה שהעולמות המבוססים באור ובחיים מתקדמים מן השלב הראשוני ועד לעידן השביעי, הם נוהים באופן הולך ומתגבר אחר הכרת מציאותו של האל בעל שבעת ההיבטים, וזאת על הטווח שמן ההערצה לבן הבורא ועד לסגידה לאביו שבפרדיס. במהלך השלב השביעי המתמשך בהיסטוריה של עולם מעין זה, הולכת וגדלה ידיעתם של בני התמותה המתקדמים-לעד על אודות האל העליון, בעוד שהם מבחינים במעורפל במציאות הסעד המאפיל של האל המרבי.

במהלך עידן מפואר זה, עיסוקם העיקרי של בני התמותה המתקדמים-לעד הינו החיפוש אחר הבנה טובה יותר וידיעה מלאה יותר של מרכיבי האלוהות הניתנים להבנה – אמת, יופי וטוב. ודבר זה מייצג את מאמצי האדם להבחין באל – בדעת, בחומר וברוח. וככל שנמשך חיפוש זה של בן התמותה, כך הוא מוצא את עצמו שקוע יותר ויותר בלימוד ההתנסותי של הפילוסופיה, הקוסמולוגיה והאלוהות.

אתם תופשים את הפילוסופיה במידת מה, ואת האלוהות אתם מבינים באמצעות הפולחן, השירות לחברה וההתנסות הרוחנית האישית; ואולם, לעיתים קרובות מדי אתם מגבילים את החיפוש אחר היופי – הקוסמולוגיה – ללימוד מפעלי האמנות הגסים של האדם. יופי, אמנות, הינם במידה רבה עניין של האחדה ושל ניגודים. גיוון הכרחי לשם מושג היופי. היופי העליון, פסגת האמנות הסופית, הינו הדרמה של איחוד רוחב הקצוות הקוסמיים של הבורא והברוא. האדם אשר מוצא את האל והאל אשר מוצא את האדם – היצור אשר הפוך למושלם כבורא – זהו הינו ההישג הנשגב של היופי העליון, פסגת ההישג של האמנות הקוסמית.

ומכאן שהמטריאליזם, האגתיזם, הינו מיקסום הכיעור, פסגת האגטיזם הסופית של מה שיפה. היופי הגבוה ביותר כלול בנוף האיחוד של המגוון אשר נולד מתוך המציאות ההרמונית אשר קדמה לו.

ההישג של רמות מחשבה קוסמולוגיות כולל:

1. סקרנות. רעב להרמוניה וצמא ליופי. מאמצים עיקשים לגלות רמות חדשות של

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

^{56:101 (646:2)} As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

^{56:102 (646:3)} Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

^{56:103 (646:4)} Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

^{56:104 (646:5)} Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

^{56:105 (646:6)} The attainment of cosmologic levels of thought includes:

^{56:106 (646:7)} 1. *Curiosity*. Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

מערכות יחסים קוסמיות.

2. הערכה אסתטית. אהבה ליפה והערכה מתקדמת-לעד כלפי המגע האמנותי המצוי בכל המופעים היצירתיים אשר בכלל רמות המציאות.

3. רגישות אתית. באמצעות ידיעת האמת, מובילה ההערכה ליופי לתחושת הנאותות הנצחית של אותם דברים אשר נוגעים להכרת הטוב האלוהי ביחסיה של האלוהות עם כלל ההוויות; וכך, אפילו הקוסמולוגיה מוליכה אל-עבר החיפוש אחר ערכי מציאות אלוהיים – אל ידיעת-האל.

העולמות המבוססים באור ובחיים עסוקים במלאות כה רבה בהבנת האמת, היופי והטוב, משום שערכי איכות אלו מהווים את התגלותה של האלוהות למחוזות הזמן והמרחב. המשמעויות של האמת הנצחית פונות במשולב אל הטבע האינטלקטואלי והרוחני של בן התמותה. היופי האוניברסלי כולל את היחסים ואת המקצבים ההרמוניים של הבריאה הקוסמית; זו פונה באופן מובחן יותר לאינטלקט ומוליכה אל עבר ההבנה מאוחדת ומסונכרנת של היקום החומרי. הטוב האלוהי מייצג את התגלותם של ערכים אינסופיים לדעת הסופית, שם הם נתפשים ומרוממים ממש עד לסף הרמה הרוחנית של ההבנה האנושית.

האמת הינה הבסיס למדע ולפילוסופיה, בהציגה את הבסיס האינטלקטואלי של הדת. היופי מטפח את האמנות, את המוסיקה ואת המקצבים בעלי המשמעות בכלל ההתנסות האנושית. הטוב כולל את החוש האתי, את המוסריות ואת הדת – הרעב-למושלמות ההתנסות.

קיומו של היופי מעיד על נוכחות דעת יצור אשר ביכולתה להעריך, ממש באותה וודאות שבה מעידה עובדת האבולוציה המדורגת על שליטתה של הדעת העליונה. היופי הינו ההכרה האינטלקטואלית בסינתזה ההרמונית בזמן-מרחב של המגוון הנרחב של המציאות המופעית, אשר נובעת כולה מאחדות נצחית אשר קדמה לה.

הטוב הינו ההכרה המנטאלית בערכים היחסיים של הרמות השונות של מושלמות אלוהית. ההכרה בטוב מעידה על דעת בעלת מעמד מוסרי, דעת אישית אשר לה היכולת להבחין בין טוב לרע. ואולם החזקה על הטוב, גדולה, הינה מידה של הישג אמיתי של אלוהיות.

ההכרה ביחסי אמת מעידה על דעת אשר מסוגלת להבחין בין אמת לבין שגיה. רוח המתת של האמת, אשר עוטפת את דעת בני האדם של אורנטיה מגיבה באופן מהימן לאמת – יחסי הרוח החיים של כל הדברים וכל ההוויות כפי שהם מתואמים במהלך ההרקעה הנצחית אל עבר האל.

כל דחף של כל אלקטרון, כל מחשבה וכל

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation.* Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity.* Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought,

רוח הינם יחידת פעולה ביקום השלם. רק החטא מבודד ורק הרוע מתנגד לכבידה ברמות המנטאליות והרוחניות. היקום הינו שלם: אין דבר או הוויה אשר קיימים או חיים בבידוד. הידיעה העצמית הינה רוע פוטנציאלי אם היא הינה אנטי-חברתית. ודבר זה נכון, פשוטו כמשמעו: "אין אדם החי לנפשו". החברות הקוסמית מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של האחדות האישיות. אמר ישוע: "הַחֲפֵץ לִהְיוֹת גָּדוֹל בְּקִרְבָּכֶם, יְהִי לָכֶם לַמִּשְׁרָת."

אפילו האמת, היופי והטוב – גישות האינטלקטואלית של האדם אל יקום הדעת, החומר והרוח – חייבים להיות משולבים לכדי מושג מאחד אחד של אידיאל אלוהי ועליון. כשם שהאישיות של בן התמותה מאחדת את ההתנסות האנושית בחומר, בדעת וברוח, כך הופך אידיאל אלוהי ועליון זה למאחד-בעוצמה בעליונות, ואז מקבל ביטוי של אישיות קָאל האהבה האבהית.

כל בוננות אל תוכי היחסים של החלקים אל שלם נתון כלשהו, מחייבת תפישה מבינה של היחס בין כל החלקים לבין אותו שלם; וביקום, פירושו של דבר הוא היחס שבין החלקים הברואים לשלם הבורא. וכך הופכת האלוהיות למטרה – הטרונסצנדנטאלית ואפילו האינסופית – של ההישג האוניברסאלי והנצחי.

יופי אוניברסאלי הינו הכרת השתקפותו של אי פרדיס בבריאה החומרית, בעוד שאמת נצחית הינה הסעד המיוחד של הבנים מפרדיס, אשר לא רק מעניקים את עצמם לגזעים בני התמותה, אלא אף משפיעים מרוח האמת שלהם על כל העמים. הטוב האלוהי מתבטא במידה שלמה יותר בסעד האוהב של מגוון אישיותות הרוח האינסופית. ואולם אהבה, הסך הכולל של שלוש האיכויות האלה, הינה הבחנת האדם באל כאביו הרוחני.

החומר הפיזי הינו אך הצל בזמן-מרחב של זוהר-האנרגיה של האלוהיות המוחלטות בפרדיס. משמעויות האמת הינן ההדהוד באינטלקט-בן-התמותה של הדבר הנצחי של האלוהות – ההבנה בזמן-מרחב של מושגים עליונים. ערכי הטוב של האלוהיות הינם סעדי החד של אישיותות הרוח של האוניברסאלי, הנצחי והאינסופי בעבור היצורים הסופיים של הזמן-מרחב של הספירות האבולוציוניות.

ערכי מציאות משמעותיים אלו של אלוהיות מתמזגים ביחסיו של האב עם כל יצור אישי כאהבה אלוהית. הם מתואמים בבן ובבניו כחד אלוהי. והם מבטאים את איכויותיהם באמצעות הרוח וילדי הרוח שלה כסעד אלוהי, הייצוג של החד האוהב בעבור ילדי הזמן. שלוש אלוהיות אלה מתגלמות בעיקר בהוויה העליונה כסינתזה של עוצמת-אישיות. והן מודגמות באופנים מגוונים על-ידי האל בעל שבעת ההיבטים, בשבע התאגדויות שונות של משמעויות וערכים אלוהיים, בשבע רמות הולכות ועולות.

בעבור האדם הסופי, אמת, יופי וטוב

or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and

חובקים את מלוא ההתגלות של המציאות האלוהית. וכאשר הבנה-אוהבת זו של האלוהות מוצאת ביטוי רוחני בחייהם של בני-תמותה יודעי-אל, מבשילים פירותיה של האלוהות: שלווה אינטלקטואלית, קידמה חברתית, סיפוק מוסרי, אושר רוחני ותבונה קוסמית. בני התמותה המתקדמים בעולם המצוי בשלב השביעי של אור וחיים, למדו זה מכבר כי האהבה הינה הדבר הגדול ביותר ביקום – והם יודעים כי האל הינו אהבה.

אהבה הינה התשוקה לעשות טוב לאחרים.

[הוצג בידי שליח עוצמתי המבקר באורנטיה, וזאת בהתאם לבקשת סגל ההתגלות של נבאדון ובשיתוף פעולה עם מלכי-צדק מסוים – הנסיך הפלנטארי בא-הכוח של אורנטיה.]

מסמך זה על אודות אחדות אוניברסאלית הינו המסמך העשרים-וחמישה במספר בסדרה של מצגות אשר חוברו בידי מחברים שונים, אשר התבקשו לפעול כקבוצה על-ידי ועדה בת שנים-עשרה אישיות נבאדון הפועלות תחת הנחיית מאנוט'ה מלכי-צדק. הכתבנו את המסמכים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית, באמצעות טכניקה אשר אושרה על-ידי הממונים שלנו, בשנת 1934 למניין הזמן באורנטיה.

goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648:4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648:5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648:6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

הספר של אורנטיה

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 57. המקור של אורנטיה

⇨ 058

הספר של אורנטיה

056 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 57

המקור של אורנטיה

סעיפים

מבוא

1. הערפילית אנדרונובר
2. השלב הערפילי הראשי
3. השלב הערפילי המשני
4. השלבים השלישונים והרביעונים
5. המקור של מונמאטיה – מערכת השמש של אורנטיה
6. השלב של מערכת השמש – עידן היווצרות הפלנטות
7. העידן המטאורי – העידן הגעשי, האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה
8. ייצוב הקרום, עידן רעידות האדמה, האוקיינוס העולמי והיבשת הראשונה

PAPER 57

THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age
The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization
The Age of Earthquakes
The World Ocean and the First Continent

מבוא

בהציגנו קטעי רשומות מארכיוני ירושם על אודות אורנטיה, הנוגעים לאירועים קדומים לה להיסטוריה המוקדמת שלה, היננו מונחים להתייחס לזמן במושגים שבהם נעשה שימוש בעת הנוכחית – לוח השנה המעוברת אשר בה 365¼ ימים. ככלל, לא יעשה ניסיון לציין שנים מדויקות, אף-על-פי שקיים רישום לגביהן. כשיטה עדיפה להצגת העובדות ההיסטוריות האלה, נשתמש במספרים השלמים הקרובים ביותר.

כאשר נתייחס למאורע כאילו אירע לפני שני מיליון שנה, בכוונתנו לציין תאריך זה כמניין השנים לאחר מן העשורים המוקדמים של המאה העשרים לעידן הנוצרי. לפיכך, נציין מאורעות רחוקים וקדומים אלו כאילו אירעו בתקופות-זמן שלמות בנות אלפי, מיליוני ומיליארדי שנים.

INTRODUCTION

57:01 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusalem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:02 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. הערפילית אנדרונובר

מקורה של אורנטיה היו בשמש שלכם, והשמש שלכם הינה אחת מצאצאיה הרבים של הערפילית אנדרונובר, אשר אורגנה לפנים כרכיב של הכוח הפיזי ושל ההזנה החומרית של היקום המקומי של נבאדון. ומקורה של הערפילית הכבירה הזו עצמה היו בכוח-המטען האוניברסאלי של החלל ביקום-העל של אורוונטון, לפני זמן רב ביותר.

בעת תחילתם של הדברים המתוארים בזאת, שלטו זה מכבר מארגני הכוח המאסטרים הראשיים של פרדיס שליטה מלאה באנרגיות-החלל אשר אורגנו לאחר-מכן כערפילית אנדרונובר.

לפני 987,000,000,000 שנה דיווח מארגן הכוח העמית – אשר שימש אז כמפקח מספר 811,307 מסדרת אורוונטון – בעת שיצא למסע החוצה מאורסה, לעתיקי היומין, כי תנאי החלל היו נוחים לאתחול תופעות הפיכה-לחומר במגזר מסוים בקטע המזרחי, דאז, של אורוונטון.

לפני 900,000,000,000 שנה, כפי שמעידים ארכיוני אורסה, נרשם היתר מטעם מועצת שיווי המשקל של אורסה לממשל יקום-העל המאשר לשלוח מארגן כוח וצוותו לאזור שצוין קודם-לכן על-ידי מפקח מספר 811,307. הרשויות באורוונטון זימנו את המגלה המקורי של יקום פוטנציאלי זה על-מנת שיוציא אל הפועל את הצו של עתיקי היומין הקורא לארגונה של בריאה חומרית חדשה.

הרישום של היתר זה מסמל כי מארגן הכוח וצוותו כבר יצאו מאורסה במסע הארוך אל עבר אותו מגזר חלל במזרח, אשר בו הם עתידים לעסוק בפעילויות הממושכות, העתידות להסתיים בהגחתה של בריאה פיזית חדשה באורוונטון.

לפני 875,000,000,000 שנה אותחלה בפועל הערפילית הכבירה של אנדרונובר, ערפילית מספר 876,926. אך ורק נוכחותם של מארגן הכוח ואנשי צוותו הנלווים אליו נדרשו על-מנת לאתחל את מערבולת האנרגיה אשר גדלה בסופו של דבר לכדי ציקלון החלל העצום הזה. לאחר האתחול של סיבובים ערפיליים מעין אלו, מארגני הכוח החיים פשוט נסוגו בזווית ישירות אל מישור דיסק הסיבוב, ומאז ואילך, מבטיחות האיכויות הטבעיות של האנרגיה את התפתחותה המדורגת והסדורה של מערכת פיזית חדשה שכזו.

בסביבות הזמן הזה פונה התיאור אל תפקודן של אישיות יקום-העל. לאמיתו של דבר, התחלתו הממשית של הסיפור מצייה בנקודה זו – ממש בעת שבה מתכוננים מארגני הכוח של פרדיס לסגת, לאחר שהכינו את תנאי אנרגיית-החלל לפעולתם של מנהלי הכוח ושל

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651:3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651:4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651:5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651:6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652:1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652:2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652:3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions

הבקרים הפיזיים של יקום העל של אורונטון.

ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. השלב הערפילי הראשי

כלל הבריאות האבולוציונית החומרית נולדות מערפיליות מעגליות וגזיות, ובמהלך החלק המוקדם של תקופת הקיום הגזי שלהן כל הערפיליות הראשיות האלה הינן מעגליות. ככל שהן מזדקנות הן הופכות על-פי-רוב לספיראליות, וכאשר תמה תקופת יצירת השמשות שלהן, הן מסיימות לעיתים תכופות את דרכן כמקבצי כוכבים או כשמשות עצומות המוקפות במספר משתנה של פלנטות, לוויינים וקבוצות חומר קטנות יותר, אשר דומות, במידה רבה, למערכת השמש הזעירה שלכם.

לפני 800,000,000,000 שנה הייתה הבריאה של אנדרונבר מבוססת למדי כאחת מן הערפיליות הראשיות המפוארות של אורונטון. כאשר הסתכלו האסטרונומים של יקומים שכנים החוצה אל עבר תופעת החלל הזו, אך מעט ממה שראו משך את תשומת ליבם. אומדני כבידה אשר נערכו בבריאות השכנות הראו כי באזורים של אנדרונבר מתרחשים תהליכי הפיכה לחומר בחלל, ותו לא.

לפני 700,000,000,000 שנה הגיעה המערכת של אנדרונבר לממדים עצומים, ובקרים פיזיים נוספים נשלחו אל תשע הבריאות החומריות הסובבות על-מנת לתמוך ולשתף פעולה עם מרכזי הכוח של בריאה חומרית חדשה זו, אשר הייתה מצויה בתהליך התפתחות כה מהיר. במועד עבר רחוק זה, הוחזק כל החומר אשר הונחל לבריאות העתידיות בגבולותיו של גלגל החלל העצום הזה, אשר המשיך לסוב לנצח, ולאחר שהגיע אל קוטרו המרבי, החל להסתובב מהר יותר ויותר בעודו ממשיך להתעבות ולהתכווץ.

לפני 600,000,000,000 שנה הושג השיא של תקופת שינוע-האנרגיה של אנדרונבר; הערפילית השיגה את מסתה המקסימאלית. בזמן הזה היא הייתה ענן גז מעגלי אשר צורתו דמתה במידת-מה לזו של ספֶרואיד פחוס. זו הייתה התקופה המוקדמת של יצירת המסה הדיפרנציאלית, ושל השינויים במהירות הסיבוב. הכבידה והשפעות אחרות עתידות היו להתחיל את עבודתן בהתמרת גזי החלל לכדי חומר מאורגן.

3. השלב הערפילי המשני

הערפילית העצומה החלה כעת לקבל בהדרגה את הצורה הספיראלית ולהפוך נראית אף לעיני האסטרונומים ביקומים רחוקים. זוהי ההיסטוריה הטבעית של מרבית הערפיליות; בטרם הן מתחילות להשליך שמשות ולפצוח

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

^{57:21 (652:4)} All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

^{57:22 (652:5)} 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

^{57:23 (652:6)} 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

^{57:24 (652:7)} 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

^{57:31 (653:1)} The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and

במלאכת בניית היקום, נצפות על-פי-רוב ערפיליות אלה של השלב המשני כתופעות ספיראליות.

בשעה שהתבוננו תלמידי הכוכבים הסמוכים של אותו עידן רחוק במטמורפוזה הזו של הערפילית אנדרונובר, הם ראו בדיוק את מה שרואים האסטרונומים של המאה העשרים כאשר הם מִפְּנִים את הטלסקופים שלהם אל עבר החלל וחוזים בערפיליות הספיראליות של העידן הנוכחי בחלל החיצון הסמוך.

בסביבות נקודת הזמן שבה הושגה מקסימום מסה, שליטת הכבידה בְּתוֹךְ הגזי החלה להיחלש והחל שלב בריחת הגז, כאשר הגז זורם הלאה בדמותן של שתי זרועות מובחנות ועצומות, אשר נִבְּעוּ משני קצוות מנוגדים של מסת האם. זמן קצר לאחר מכן, גרמו סיבובי המהירים של הגרעין המרכזי העצום להופעה ספיראלית של שני זרמי הגז המושלכים הללו. התקררותם של חלקים מן הזרועות המזדקרות, ובהמשך לכך התעבותם, יצרו בסופו של דבר את דמותן הסבוכה. החלקים הדחוסים יותר הללו היו מערכות ותת-מערכות עצומות של חומר פיזי החג בחלל באמצע הענן הגזי של הערפילית, בעודו מוחזק בבטחה באחיזת הכבידה של גלגל האם.

ואולם הערפילית החלה להתכווץ, והתגברות קצב הסיבוב מיעטה עוד יותר את שליטת הכבידה; ובחלוף זמן לא רב, החלו אזורי הגז החיצוניים לחמוק למעשה מן האחיזה המיידית של גרעין הערפילית, לברוח אל החלל במסלולים בעלי מתווה בלתי-סדיר, ולחזור אל עבר אזורי הגרעין על-מנת להשלים את סיבוביהם, וכך הלאה. ואולם, היה זה אך שלב ארעי בהתקדמותה של הערפילית. קצב הסיבוב ההולך וגדל לעולם עתיד היה – בחלוף זמן לא רב – להשליך אל החלל שמשות ענק אשר מסלוליהן הינם עצמאיים.

זוהו הדבר אשר אירע באנדרונובר לפני עידן ועידנים. גלגל האנרגיה גדל וגדל, עד אשר הגיע לשיעור התרחבותו המרבי, ואז, משהחלה ההתכווצות, הוא סבב מהר יותר ויותר, עד אשר הגיע לבסוף לשלב הצנטריפוגאלי הקריטי והחלה ההתפרקות הכבירה.

ל פ נ י 500,000,000,000 שנה נולדה השמש הראשונה של אנדרונובר. שילוח בוער זה נפרד מאחיזת הכבידה של האם, ונקרע החוצה אל עבר החלל בהרפתקה עצמאית ברחבי קוסמוס של הבריאה. מסלולו נקבע על-ידי נתיב בריחתו. שמשות צעירות כאלה הופכות במהרה לסִפְרִיֹּת, והן מתחילות את נתיבותיהן הארוכות ורבות-האירועים ככוכבי החלל. למעט אלה אשר נולדות כגרעיני ערפיליות סופניים, רוב רובן של השמשות באורונטון נולד באופן דומה. שמשות חומקות אלה חולפות דרך תקופות שונות של התפתחות, ולאחר מכן של שירות ביקום.

ל פ נ י 400,000,000,000 שנה החלה תקופת התפישה-מחדש של ערפילית

start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as spiral phenomena.

57:32 (653:2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:33 (653:3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:34 (653:4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:35 (653:5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:36 (653:6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:37 (653:7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of

אנדרונובר. כתוצאה מן הגידול המדורג, ומהמשך ההתעבות של גרעין האם, נתפסו-מחדש רבות מן השמשות הסמוכות והקטנות יותר. מעט לאחר מכן החל השלב הסופי של התעבות הערפילית, התקופה אשר קודמת תמיד להיפרדותם הסופית של צבירי אנרגיה וחומר עצומים אלו.

קרוב למיליון שנה לאחר תקופה זו בחר מיכאל מנבאדון, בן בורא של פרדיס, בערפילית מתפרקת זו כאתר ההרפתקה שלו בבניית יקום. וכמעט באופן מיידי החלה בנייתם של העולמות הארכיטקטוניים של סאלווינגטון ושל מאה קבוצות הפלנטות של מטות הקונסטלציות. נדרשו כמעט מיליון שנים על-מנת להשלים את המקבצים הללו של עולמות אשר נוצרו במיוחד. פלנטות המטה של המערכות המקומיות נבנו במשך תקופה אשר החלה באותו זמן ונמשכה בערך עד לפני חמישה מיליארדי שנים.

לפני 300,000,000,000 שנה היו המעגלים הסולאריים של אנדרונובר מבוססים היטב, והמערכת הערפילית עברה תקופה זמנית של יציבות פיזית יחסית. בסביבות הזמן הזה הגיע הסגל של מיכאל לסאלווינגטון, והממשל של אורונטון באוורסה הכיר הכרה פיזית ביקום המקומי של נבאדון.

לפני 200,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהתקדמות ההתכווצות וההתעבות אשר לוו ביצירתו של חום עצום בצביר המרכזי, או במסת הגרעין, של אנדרונובר. חלל יחסי הופיע אפילו באזורים הסמוכים לגלגל האם-השמישי המרכזי. האזורים החיצוניים הפכו מיוצבים יותר ומאורגנים באופן משופר; כמה מן הפלנטות אשר חגו מסביב לשמשות אשר זה עתה נולדו התקררו באופן מספק על-מנת להימצא ראיות לשתילתם של חיים. הפלנטות המיושבות הוותיקות ביותר בנבאדון משויכות לעידנים הללו.

כעת מתחיל מנגנון היקום אשר הושלם של נבאדון את ראשית פעולתו, ובריאתו של מיכאל נרשמת באוורסה כיקום של התיישבות ושל הרקעה מדורגת של בני תמותה.

לפני 100,000,000,000 שנה הושג שיא מתח העיבוי; הושגה נקודת מתח החום המרבית. לעיתים נמשך שלב קריטי זה של מאבק החום בכבידה לאורך עידנים, ואולם, במוקדם או במאוחר מנצח החום במאבקו עם הכבידה, ומתחילה התקופה המרהיבה של הפצת שמשות. וזהו הינו הסימן המציין את סוף נתיבתה המשנית של ערפילית חלל.

4. השלבים השלישוני והרביעוני

השלב הראשוני של ערפילית הינו מעגלי; השני – ספיראלי; השלישוני הינו השלב הראשון של הפצת השמשות, בעוד שהשלב הרביעוני כולל את השלב השני והאחרון של הפצת שמשות, כאשר גרעין האם מסיים כצביר כדורי,

the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

^{57:38 (654.1)} It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

^{57:39 (654.2)} 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

^{57:310 (654.3)} 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

^{57:311 (654.4)} Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

^{57:312 (654.5)} 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

^{57:41 (654.6)} The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster

או כשמש יחידה הפועלת כמרכז של מערכת שמש סופית.

לפני 75,000,000,000 שנה הגיעה הערפילית הזו לשיא שלב משפחות-השמש שלה. זו הייתה פסגת התקופה הראשונה של אובדן שמשות. מני אז, מרבית השמשות האלה מחזיקות במערכות נרחבות של פלנטות, לוויינים, איים כהים, כוכבי שביט, מטאורים וענני אבק קוסמיים.

לפני 50,000,000,000 שנה הסתיימה התקופה הראשונה הזו של הפצת שמשות; הערפילית סיימה במהירות את מחזור הקיום השלישון, אשר במהלכו ילדה 876,926 מערכות שמש.

לפני 25,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בסיומו של המחזור השלישון בחיי הערפילית, וכן בארגון ובייצוב היחסי של מערכות הכוכבים הנרחבות אשר נגזרו מערפילית הורית זו. ואולם, תהליך ההתכווצות הפיזית ויצירת החום המוגברת נמשכו במסה המרכזית של שארית הערפילית.

לפני 10,000,000,000 שנה החל המחזור הרביעוני של אנדרונובר. הושגה טמפרטורת המקסימום של המסה-הגרעינית; חלה התקרבות אל נקודת ההתעבות הקריטית. גרעין האם המקורי החל להדדעזע תחת הלחץ המשולב של מתח עיבוי החום-הפנימי שלו עצמו ומשיכת כבידת-הגאות המתגברת של הנחיל הסובב של מערכות שמש משוחררות. ההתפרצויות הגרעיניות אשר עמדו להתחיל את מחזור השמשות השני של הערפילית עמדו בפתח. המחזור הרביעוני של הקיום כערפילית עמד להתחיל.

לפני 8,000,000,000 שנה החלה ההתפרצות הסופית הנוראה. אך ורק המערכות החיצוניות הינן בטוחות בשעת ההתחוללות הזו של תוהו ובוהו קוסמי. זו הייתה תחילת הסוף של הערפילית. פרק זמן זה של השלכת שמשות נמשך כמעט שני מיליארד שנים.

לפני 7,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בשיא ההתנפצות הסופית של אנדרונובר. הייתה זו תקופת לידתן של השמשות הסופיות הגדולות יותר, וכן השיא בהפרעות הפיזיות המקומיות.

לפני 6,000,000,000 שנה הסתמנה סיומה של תקופת ההתנפצות הסופית ולידתה של השמש שלכם, אשר הינה החמישים-ושש במספר, החל מהשמש האחרונה אשר נולדה למשפחת השמשות השנייה של אנדרונובר. התפרצות סופית זו של גרעין הערפילית ילדה 136,702 שמשות, רובן גופים בודדים. המספר הכולל של שמשות ושל מערכות שמש אשר מקורן בערפילית אנדרונובר היה 1,013,628. מספר השמש של מערכת השמש הינו 1,013,572.

וכעת, ערפילית אנדרונובר איננה עוד; ואולם

or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

57:4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is

היא ממשיכה להתקיים בשמשות הרבות ובמשפחות הפלנטות שלהן, אשר נולדו בענן אם זה של חלל. שארית הגרעין הסופית של ערפילית מפוארת זו עודה בוערת בזוהר אדמדם וממשיכה לספק אור וחום מתונים לשארית משפחתה הפלנטארית, המונה מאה שישים-וחמישה עולמות החגים כעת מסביב לאם מכובדת זו, אשר לה שני דורות כבירים של מלכי אור.

no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. המקור של מונמאטיה – מערכת השמש של אורנטיה

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

לפני 5,000,000,000 שנה הייתה השמש שלכם כדור בוער מבודד יחסית אשר אסף אל קרבו את מרבית החומר החג בסמוך לו בחלל, את שאריות המהומה אשר ליוותה את לידתו שלו.

^{57:51 (666:9)} 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

כיום, השמש שלכם הגיעה ליציבות יחסית; ואולם, מחזורי כתמי-השמש אשר אורכם אחד-עשר וחצי שנים מסגיר את העובדה שבצעירותה הייתה כוכב משתנה. בימיה המוקדמים של שמשכם, יצרו ההתכווצות המתמשכות, וכפועל יוצא מהן גם העלייה המדורגת בטמפרטורה, זעזועים אדירים על-פני שטחה. למשיכות הטיטניות האלה נדרשו שלושה ימים וחצי על-מנת להשלים מחזור של בהירות משתנה. מצב משתנה זה, פעימות מחזוריות אלה, גרמו לשמש שלכם להיותה מגיבה באופן נמרץ להשפעות חיצוניות מסוימות אשר עתידות היו להופיע מעט לאחר-מכן.

^{57:52 (666:7)} Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

כך הוכנה במת החלל המקומי עבור המקור הייחודי של מונמאטיה – זהו שמה של משפחת הפלנטות של השמש שלכם – מערכת השמש אשר אליה משתייך עולמכם. פחות מאחוז אחד מן המערכות הפלנטאריות של אורונטון נולדו באופן דומה.

^{57:53 (666:8)} Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

לפני 4,500,000,000 שנה החלה המערכת העצומה של אנגונה את התקרבותה אל עבר סביבתה של שמש בודדה זו. מרכז המערכת העצומה הזו היה ענק כהה של חלל, אשר היה מוצק, טעון ביותר ובעל משיכת כבידה כבירה.

^{57:54 (666:9)} 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

עם שאנגונה התקרבה יותר אל השמש, נורו החוצה אל עבר החלל – ברגעים של מקסימום התרחבות במהלך פעימות סולאריות – סילונים של חומר גזי בדמות לשונות סולאריות ענקיות. בתחילה, לשונות הגז הבוערות האלה נפלו ללא יוצאת-מן-הכלל אל תוך השמש, ואולם, ככל שאנגונה התקרבה והלכה, כך הפכה משיכת הכבידה של המבקרת עצומת הממדים כה גדולה עד כי לשונות הגז האלה היו נשברות בנקודות מסוימות, כאשר שורשיהן נופלים בחזרה אל תוך השמש, בעוד שהחלקים החיצוניים הפכו מנותקים ויצרו גופי חומר עצמאיים, מטאוריטים סולאריים אשר מייד החלו לחוג סביב השמש במסלולים אליפטיים משל עצמם.

^{57:55 (666:1)} As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

ככל שהמערכת של אנגונה התקרבה, כן הלכו וגדלו הסילוקים הסולאריים; חומר רב יותר ויותר נמשך מעם השמש והפך לגופים עצמאיים החגים בחלל אשר סביב לה. מצב זה התפתח במשך כחמש-מאות אלף שנה, עד אשר הגיעה אנגונה לנקודתה הקרובה ביותר אל השמש; אז חוותה השמש – יחד עם אחת מן העוויות הפנימיות התקופתיות שלה – התפרקות חלקית; משני צדדים הפוכים נפלטו בעת ובעונה אחת נפחים עצומים של חומר. מן הצד של אנגונה נשאב החוצה עמוד עצום של גזים סולאריים – עמוד מחודד למדי בשני קצותיו ובעל בליטה מובחנת באמצעו – אשר ניתק לעד משליטת המשיכה המיידית של השמש.

עמוד כביר זה של גזים סולאריים, אשר הופרד כך מן השמש, התפתח לאחר-מכן לכדי שנים-עשרה הפלנטות של מערכת השמש. פליטת הגז המהדהדת מצדה המנוגד של השמש – בתיאום-של-גאות עם סילוקו של אב קדמון ענק זה של מערכת השמש – התקררה מאז והפכה למטאורים ולאבק החלל של מערכת השמש; זאת על-אף שהרבה, הרבה מאוד, מן החומר הזה נתפס-מחדש לאחר מכן על-ידי כבידת השמש, בשעה שמערכת אנגונה נסוגה אל תוך החלל.

אף כי אנגונה הצליחה למשוך לעברה את החומר הקדמון של פלנטות מערכת השמש ואת נפח החומר העצום אשר סובב כעת סביב השמש בדמות אסטרואידים ומטאורים, היא לא ניכסה לעצמה מאום מן החומר הסולארי הזה. המערכת האורחת לא התקרבה במידה מספקת על-מנת לגנוב למעשה דבר מן החומר של השמש; ואולם, היא התקרבה במידה מספקת על-מנת למשוך אל עבר החלל המפריד ביניהן את כל החומר המהווה את מערכת השמש הנוכחית.

מתוך הגרעינים המתקררים והמתעבים באזורים הפחות מסיביים והמחודדים בקצוות של תפיחת הכבידה הכבירה אשר הצליחה אנגונה לנתק מן השמש, נוצרו במהרה, בצורה ממוזערת, חמש הפלנטות הפנימיות וחמש הפלנטות החיצוניות, בעוד ששבתאי וצדק נוצרו מן החלקים המרכזיים התפוחים והמסיביים יותר. וכפי שמעידה תנועת הנסיגה של לוויינים מסוימים של צדק ושבתאי, משיכת הכבידה רבת העוצמה שלהם תפסה במקדם את מרבית החומר אשר נגנב מעם אנגונה.

בשל העובדה כי צדק ושבתאי נוצרו מן המרכז ממש של עמוד הגזים הסולאריים המחוממים חימום-על, הם הכילו כמות כה גדולה של חומר חם מן השמש, עד כי הם זהרו באור בוהק ופלטו נפחים עצומים של חום; לאמיתו של דבר, למשך פרק זמן קצר לאחר יצירתם כגופי חלל נפרדים הם היו כשמשות משניות. ועד עצם היום הזה נותרו שתי הפלנטות הגדולות ביותר האלה של מערכת השמש גזיות ברובן; והן אפילו טרם התקררו עד לנקודת ההתעבות או

57:56 (666:2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:57 (666:3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:58 (666:4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:59 (666:5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:510 (666:6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete

ההתמצקות המלאה.

גרעיני ההתכווצות-הגזית של עשר הפלנטות האחרות הגיעו במהרה לשלב ההתמצקות, והחלו למשוך לעברם כמויות הולכות וגדלות מן החומר המטאורי אשר חג בחלל הסמוך להם. וכך, המקור של עולמות מערכת השמש היה כפול: גרעינים של התעבות גזית אשר התעצמו לאחר מכן הודות לתפישת כמויות עצומות של מטאורים. ואכן, הם עדיין ממשיכים לתפוש מטאורים, אם כי במספרים קטנים הרבה יותר.

הפלנטות אינן חגות מסביב לשמש במישור המשווה של אימן הסולארית; והן אכן היו עושות זאת אילו נזרקו החוצה בשל סיבוב השמש. לחלופין, הן חגות במישור הסילוק של אנגונה, אשר נמצא בזווית נטייה משמעותית ביחס למישור המשווה של השמש.

בעוד שאנגונה לא הצליחה לתפוש מאום ממסת החומר של השמש, השמש שלכם אכן הוסיפה למשפחת הפלנטות המתגלגלת שלה חלק מחומר החלל החג של המערכת האורחת. בשל שדה הכבידה רב העוצמה של אנגונה, מסלוליה של המשפחה הפלנטארית הנסמכת עליה היו מרוחקים מרחק ניכר מן הענק האפל; ומעט לאחר סילוק המסה הקדומנית של מערכת השמש, ובעוד שאנגונה הייתה עדיין בקרבת השמש, התקרבו שלוש מן הפלנטות העיקריות של מערכת אנגונה במידה כה רבה אל אביה הקדמון המאסיבי של מערכת השמש, עד כי משיכת הכבידה שלו, המועצמת על-ידי זו של השמש, הייתה מספקת על-מנת להביא לאיזון-על את אחיזת הכבידה של אנגונה ולנתק באופן תמידי בין הנוודית השמימית לבין שלושת נסמכיה אלו.

במקור, לכל החומר במערכת השמש, אשר נגזר מן השמש, הייתה תנועה מסלולית בעלת כיוון הומוגני, ואלמלא חדירתם של שלושת גופי החלל הזרים הללו, כל החומר במערכת השמש היה שומר על אותו כיוון של מסלול ההיקפי. וכפי שאירע, ההשפעה של שלושת הנסמכים של אנגונה הזריקה כוחות כיווניים חדשים וזרים למערכת השמש המגיחה, והתוצאה הייתה הופעתה של תנועת נסיגה. תנועת נסיגה בכל מערכת אסטרונמית הינה תמיד מקרית, והיא לעולם מופיעה כתוצאה מהשפעת ההתנגשות של גופי חלל זרים. התנגשויות שכאלה אינן מייצרות תמיד תנועת נסיגה, ואולם, לעולם לא תופיע נסיגה, מלבד במערכת המכילה מסות בעלות מקורות שונים.

condensation or solidification.

57:5.11 (666.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (667.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (667.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (667.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. השלב של מערכת השמש – עידן היווצרות הפלנטות

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

לאחר לידתה של מערכת השמש, החלה

57:6.1 (667.4) Subsequent to the birth of the solar

תקופה שבה הלכו והתמעטו הפליטות מן השמש. במשך חמש-מאות אלף שנים נוספות המשיכה השמש לפלוט אל החלל הסובב אותה נפחים של חומר ששיעורם הולך ופוחת. ואולם, במהלך תקופה זו המאופיינת במסלולים בלתי-יציבים, כאשר הגופים הסובבים את השמש התקרבו אליה עד למידת הקרבה המרבית, הצליח ההורה הסולארי לתפוש מחדש חלק גדול מן החומר המטאורי הזה.

הפלנטות הקרובות ביותר אל השמש היו הראשונות להאט את סיבוביהן בשל חיכוך הגאות. השפעות כבידה מעין אלה גם תורמות – בעודן משמשות כבלם לקצב סיבוב הפלנטה סביב צירה – לייצובם של המסלולים הפלנטאריים, וגורמות לפלנטה להסתובב כל העת בקצב יותר ויותר איטי עד לסיום הסיבוב סביב הציר; סיבוב זה מותיר המִסְפָּרָה אחת של הפלנטה מופנית תמיד אל עבר השמש, או אל גוף גדול יותר, כפי שהדבר מודגם על-ידי כוכב חמה ועל-ידי הירח, אשר תמיד מסב את אותם פנים כלפי אורנטיה.

כאשר ישתנו חיכוכי הגאות של כדור הארץ ושל הירח, תמיד תפֹּנה הארץ את אותו חצי-כדור אל עבר הירח, והיום והחודש יהיו שקולים – אורכם יעמוד על כארבעים-ושבעה ימים. וכאשר תושג יציבות כזו של המסלולים, יתחילו חיכוכי הגאות לפעול באופן הפוך; הם יפסיקו לדחוף את הירח הלאה מכדור הארץ, ולחלופין ימשכו את הלוויין אט-אט לעברה של הפלנטה. ואז, בעתיד רחוק זה שבו יתקרב הירח למרחק של כאחד-עשר אלף מיילים מן הארץ, תגרום הכבידה של זו לירח להתנפץ, ופיצוץ זה של חיכוך-גאות ירסק את הירח לחלקיקים קטנים, אשר עשויים להיאסף מסביב לעולם בדמות טבעות של חומר הדומות לאלה של שבתאי, או שהם עלולים להימשך בהדרגה אל הארץ כמטאורים.

אם גופי החלל דומים זה לזה בגודלם ובדחיסותם, עלולות להתרחש התנגשויות. ואולם, אם שני גופי חלל בעלי דחיסות דומה הינם בעלי גודל יחסית שונה, כי אז, אם הקטן מתקרב בהדרגה אל הגדול, תתרחש התנפצותו של הגוף הקטן יותר כאשר רדיוס מסלולו יקטן מפעמיים וחצי קוטר הגוף הגדול יותר. התנגשויות בין ענקי החלל הן בהחלט נדירות, ואולם, התפוצצויות חיכוך הגאות האלה של הגופים הקטנים יותר הן נפוצות למדי.

כוכבים נפלים מופיעים בנחילים משום שהם הינם רסיסיהם של גופי חומר גדולים יותר, שהתנפצו בעקבות חיכוך הגאות אשר הופעל עליהם על-ידי גופי חלל סמוכים וגדולים יותר. טבעותיו של שבתאי הינן רסיסיו של לוויין שהתנפץ. אחד מן הירחים של צדק מתקרב כעת באופן מסוכן לאזור הקריטי של התנפצות הגאות, ובתוך מספר מיליוני שנים ייתפס בחזרה בדי הפלנטה, או שיחווה התנפצות של כבידת-גאות. הפלנטה החמישית של מערכת השמש, אשר בעבר הרחוק מאוד נעה במסלול בלתי-שגורתי,

system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:62 (657:5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:63 (657:6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:64 (658:1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:65 (658:2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making

התקרבה באופן מחזורי אל צדק יותר ויותר, עד אשר היא נכנסה לאזור הקריטי של התנפצות כבידת הגאות, התנפצה במהירות לרסיסים והפכה לצביר האסטרואידים של ימינו.

לפני 4,000,000,000 שנה ניתן היה לחזות בארגון המערכות של צדק ושל שבתאי במידה רבה כפי שהן נראות היום, מלבד ירחיהן, אשר המשיכו לגדול במשך מספר מיליארדי שנים. למעשה, כל הפלנטות וכל הלויינים של מערכת השמש עדיין ממשיכים לגדול כתוצאה מתפיסה מתמשכת של מטאורים.

לפני 3,500,000,000 שנה היו גרעיני ההתעבות של עשר הפלנטות האחרות מעוצבים היטב, וכמו כן, ליבותיהם של רוב הירחים היו קיימים ושלמים; זאת על-אף שכמה מן הלויינים הקטנים יותר התאחדו בשלב מאוחר יותר על-מנת ליצור את הירחים הגדולים יותר של ימינו. אנו. ניתן להתייחס לעידן זה כאל עידן יצירת הפלנטות.

לפני 3,000,000,000 שנה פעלה מערכת השמש בדומה מאוד לאופן פעולתה כיום. והגורמים המרכיבים אותה המשיכו לגדול ככל שמטאורים של החלל המשיכו לשטוף את הפלנטות ואת לוייניהן בקצב מסחרר.

בסביבות מועד זה נרשמה מערכת השמש שלכם ברשומות הפיזיות של נבאדון וניתן לה שמה – מונמטיה.

לפני 2,500,000,000 שנה גדלו הפלנטות לאין שיעור. אורנטיה הייתה ספירה מפותחת היטב אשר גודלה היה כעשירית ממסתה הנוכחית, והיא המשיכה לגדול במהירות באמצעות צבירתם של מטאורים.

כלל הפעילות הכבירה הזו הינה חלק רגיל מיצירתו של עולם אבולוציוני מסדר הגודל של אורנטיה, והיא מהווה את פעילויות ההכנה האסטרונומיות אשר מכשירות את הקרקע לתחילת ההתפתחות הפיזית של עולמות חלל מעין אלו כהכנה להרפתקאות החיים של הזמן.

closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:66 (668:3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:67 (668:4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:68 (668:5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:69 (668:6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:70 (668:7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:71 (668:8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. העידן המטאורי – העידן הגעשי, האטמוספירה

הפרימיטיבית של הפלנטה

במהלך התקופות המוקדמות האלה המזוורי החלל של מערכת השמש מגופים קטנים אשר נוצרו בתהליכים של התנפצות ועיבוי; ובהיעדר אטמוספירת הגנה מאכלת התרסקו גופי החלל הללו הישר על פניה של אורנטיה. התנגשויות בלתי-פוסקות אלה שמרו את פני השטח של אורנטיה במצב פחות או יותר חמים, ועובדה זו – לצד פעולתה המוגברת של הכבידה עם גדילתה של הספירה – החלה להניע את אותן השפעות אשר גרמו בהדרגה ליסודות הכבדים יותר – כדוגמת הברזל – לשקוע יותר ויותר אל עבר מרכז הפלנטה.

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE

THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

57:71 (668:9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

לפני 2,000,000,000 שנה החלה הארץ לגדול במובחן ביחס לירח. מאז ומתמיד הייתה הפלנטה גדולה יותר מן הלווין שלה, ואולם לא היה הבדל כה גדול עד לסביבות הזמן הזה, כאשר גופי חלל כבירים נתפסו בידי הארץ. גודלה של אורנטיה היה אז כחמישית מגודלה הנוכחי, והיא הפכה להיות גדולה דיה על-מנת להחזיק באטמוספירה הפרימיטיבית אשר החלה להופיע כתוצאה מן התחרות הפנימית היסודית בין הפנים החם לקליפה המתקררת.

פעילות געשית מובחנת החלה באותם ימים. החום הפנימי של הארץ המשיך לעלות הודות לקבורתן ההולכת ומעמיקה של היסודות הרדיואקטיביים, או הכבדים יותר, אשר הובאו מן החלל על-ידי המטאורים. בחינת היסודות הרדיואקטיביים הללו תגלה כי גילה של אורנטיה על פני השטח שלה עולה על מיליארד שנה. שעון הרדיום הינו מכשיר הזמן המהימן ביותר אשר עומד לרשותכם לביצוע הערכות מדעיות באשר לגילה של הפלנטה, ואולם, כל ההערכות האלה הינן קצרות מדי משום שכל החומרים הרדיואקטיביים אשר זמינים לבחינתכם נלקחו מפני השטח של הארץ, ולכן מייצגים את הרכישות האחרונות יחסית של היסודות הללו באורנטיה.

לפני 1,500,000,000 שנה היה גודלו של כדור הארץ כשני שליש מגודלו הנוכחי, בעוד שהירח התקרב למסתו הנוכחית. העובדה שכדור הארץ גדל הרבה יותר מהר ביחס לירח אפשרה לו להתחיל לגנוב אט-אט את מעט האטמוספירה אשר הייתה ללווין שלו במקור.

הפעילות הגעשית מצויה כעת בשיאה. הארץ כולה הינה גיהנום אש של ממש, ופני השטח דומים למצב המותך המוקדם יותר, עוד בטרם שקעו המתכות הכבדות יותר אל עבר המרכז. זהו הינו העידן הגעשי. ואף-על-פי-כן, נוצר בהדרגה קרום המורכב ברובו מאבן השחם הקלה יותר באופן יחסי. הבמה הופכת מוכנה יותר ויותר לפלנטה אשר תוכל ביום מן הימים לתמוך בחיים.

האטמוספירה הפרימיטיבית של הפלנטה מתפתחת לאיטה, והיא מכילה כעת מעט אדי מים, פחמן חד-חמצני, פחמן דו-חמצני ומימן כלורי; ואולם, כמעט ואין בנמצא חנקן או חמצן חופשיים. האטמוספירה בעולם המצוי בעידן הגעשי הינה מחזה משונה. בנוסף לגזים האמורים, היא טעונה למכביר בגזים געשיים רבים, וזאת כאשר חגורת האוויר הולכת ומבשילה גם בתוצרי הבעירה של ממטרי המטאורים הכבדים השוטפים ללא-הרף את פני השטח של הפלנטה. בעירה מטאורית שכזו מחסלת את החמצן האטמוספירי כמעט לחלוטין, וקצב ההפצצה המטאורית עודו עז.

לעת הזאת, האטמוספירה הפכה יותר יציבה והיא התקררה מספיק על-מנת שממטרי גשם יחלו ליפול על משטחי הסלע החמים של פני השטח של הפלנטה. במשך אלפי שנים

57.7.2 (688.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57.7.3 (688.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57.7.4 (688.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57.7.5 (688.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

57.7.6 (688.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57.7.7 (688.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one

הייתה אורנטיה עטופה בשמיכה אחת עצומה ורציפה של קיטור. ובמשך העידנים הללו, השמש מעולם לא הפציעה מעל פני השטח של כדור הארץ.

הרבה מן הפחמן שנמצא באטמוספירה נלקח על-מנת לייצר את הפחמות של המתכות השונות, אשר נמצאו בשפע בשכבות הפלנטה הקרובות אל פני השטח. מאוחר יותר, כמויות גדולות הרבה יותר מן הגזים הפחמניים הללו נצרכו על-ידי החיים הצמחיים המוקדמים והעשירים של הפלנטה.

אפילו בתקופות המאוחרות יותר, ניצול זרמי הלהבה המתמשכים והמטאורים היוצרים את החמצן שבאוויר כמעט לחלוטין. אפילו המצבורים המוקדמים של האוקיינוס הפרימיטיבי אשר עתיד היה להופיע בקרוב לא הכילו אבנים צבעוניות או פצלים כלשהם. ובמשך זמן ממושך לאחר הופעתו של אוקיינוס זה, למעשה לא היה כל חמצן חופשי באטמוספירה; והוא לא הופיע בכמויות משמעותיות עד אשר הוא יוצר בהמשך על-ידי האצות וצורות אחרות של חיים מעולם הצומח.

האטמוספירה הפלנטארית הפרימיטיבית של העידן הגעשי מספקת הגנה מועטה בלבד כנגד השפעות ההתנגשות של נחילים מטאוריים. מיליונים על-גבי מיליונים של מטאורים יכולים לחדור חגורת אוויר שכזו ולהתנפץ כגופים מוצקים על קרום הפלנטה. ואולם, בחלוף הזמן נמצא כי מספר הולך ופוחת מהם הינו גדול מספיק על-מנת לעמוד במגן החיכוך ההולך ומתחזק לעולם של האטמוספירה העשירה בחמצן של העידנים המאוחרים יותר.

8. ייצוב הקרום, עידן רעידות האדמה, האוקיינוס העולמי

והיבשת הראשונה

ההיסטוריה של אורנטיה מתחילה למעשה לפני 1,000,000,000 שנים. הפלנטה השיגה זה מכבר את קרבת גודלה הנוכחי. ובסביבות הזמן הזה היא נרשמה ברשומות הפיזיות של נבאדון וקיבלה את שמה – אורנטיה.

האטמוספירה ומשקעי לחות בלתי-פוסקים אפשרו את התקררותו של קרום כדור הארץ. בשלב מוקדם, הפעילות הגעשית השתוותה כמעט ללחצי-החום הפנימיים ולהתכווצותו של הקרום; ועם התקדמות עידן זה של התקררות ושל התאמת הקרום, הלכה והתמעטה כמות הרי הגעש והחלו להופיע רעידות האדמה.

ההיסטוריה הגיאולוגית האמיתית של אורנטיה מתחילה עם התקררותו של קרום כדור הארץ במידה מספקת על-מנת לגרום ליצירתו של האוקיינוס הראשון. משהחל עיבוי אדי המים על-פני הקרקע המתקררים של הארץ, הוא

vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (669:7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (669:1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (669:2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (669:3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (669:4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (669:5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually

נמשך עד שהסתיים כמעט לחלוטין. בסוף תקופה זו היה האוקיינוס כלל-עולמי, והוא כיסה את הארץ כולה בעומק ממוצע של יותר ממייל אחד. הגאות והשפל פעלו אז ממש כפי שניתן לצפות בהם כיום, ואולם האוקיינוס הפרימיטיבי הזה לא היה מלוח; למעשה, הוא היווה מעטפת מים מתוקים אשר כיסתה את העולם. באותם ימים, רוב הכלור התקיים בצמוד למתכות שונות, ואולם מספיק ממנו נקשר למימן על-מנת להפוך את המים האלו לחמוצים במידת מה.

בפתחה של תקופה רחוקה זו, ראוי לראות את אורנטיה כפלנטה מכוסה במים. מאוחר יותר, בקעו מתחתיתו של האוקיינוס השקט ד-היום זרמי לבה עמוקים יותר – ולפיכך גם דחוסים יותר – וחלק זה של פני השטח המכוסים מים שקע באופן ניכר. היבשת הראשונה הגיחה מן האוקיינוס העולמי כהתאמת פיצוי של שיווי-משקל להתעבותו ההדרגתית של קרום כדור הארץ.

התמונה שהציגה אורנטיה לפני 950,000,000 שנה היא של יבשת אחת ענקית ושל גוף מים אחד גדול, הוא האוקיינוס השקט. הרי הגעש עדיין נפוצים ורעידות האדמה הינן גם תכופות וגם חזקות. המטאורים ממשיכים להפציץ את הארץ, אך תדירות הגעתם, כמו גודלם, הולכים ופוחתים. האטמוספירה הולכת ומתבהרת, ואולם כמות הפחמן הדו-חמצני ממשיכה להיות גדולה. קרום כדור הארץ הולך ומתייצב.

בסביבות הזמן הזה הוצבה אורנטיה לצרכי ממשל פלנטארי במערכת של שטניה ונרשמה במרשם החיים של נורלטיאדק. אז החלה ההכרה המנהלית של הפלנטה הקטנה והבלתי-חשובה, אשר עתידה הייתה להיות הפלנטה אשר בה עתיד מיכאל לעסוק במפעל הכביר של המתת שלו כבן-תמותה, ולהשתתף באותן חוויות אשר מני אז גרמו לאורנטיה להיות ידועה באופן מקומי בשם "עולם הצלב".

לפני 900,000,000 שנה היינו עדים להגעתה לאורנטיה של משלחת הסיוור הראשונה משטניה; ועדת סיוור אשר נשלחה מירושם על-מנת לבחון את הפלנטה ולדווח עד כמה היא מתאימה לשמש תחנת ניסוי-חיים. ועדה זו כללה עשרים וארבעה חברים, וביניהם נשאי חיים, בנים לאנונאדקים, מלכי-צדקים, שרפיות וסדרים אחרים של חיים שמימיים אשר להם נגיעה לימים המוקדמים של המנהל והארגון הפלנטאריים.

לאחר שערכה סקר מקיף של הפלנטה, חזרה הוועדה לירושם והמליצה בפני ריבון המערכת בחיוב על הכללת אורנטיה במרשם ניסוי-החיים. בהתאם לכך, נרשם עולמכם בירושם כעולם עשירי, ולנשאי החיים נמסרה ההודעה כי תינתן להם הרשות לבסס תבניות חדשות של שינוע מכאני, כימי וחשמלי בעת הגעתם לאחר-מכן לאורנטיה עם הרשאות

complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:84 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:85 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:86 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

57:87 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusalem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:88 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusalem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusalem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at

לשתילת ולנטיעת חיים.

בבוא העת הושלמו בידי הוועדה המעורבת בת שנים-עשר החברים בירושם הסידורים לשם יישוב הפלנטה, ואלו אושרו על-ידי הוועדה הפלנטארית בת שבעים החברים בעדנטיה. תכניות אלה, אשר הוצעו בידי היועצים של נשאי החיים, התקבלו לבסוף בסאלווינגטון. מעט אחר-כך נשאו התשדורות של נבאדון את ההודעה כי אורנטיה תהא הבמה אשר עליה יבצעו נשאי החיים את הניסוי השישים במספר, אשר עוצב מתוך מטרה להרחיב ולשפר את טיפוס שטניה של תבניות החיים של נבאדון.

מעט לאחר שהוכרה אורנטיה בתשדורות היקום לכלל נבאדון, היא קבלה מעמד יקומי מלא. ומעט אחר-כך היא נרשמה במרשם פלנטות המטה של המגזרים המשני והראשי של יקום העל; ובטרם הסתיים עידן זה, מצאה אורנטיה את מקומה במרשם החיים-הפלנטאריים של אוורסה.

העידן הזה כולו התאפיין בסופות תכופות ואלימות. הקרום הקדום של הארץ היה מצוי במצב של תנועה מתמדת. התקררות פני השטח והופעת זרמים של לבה התרחשו לסירוגין. בשום מקום על פני העולם אין ניתן למצוא שריד מן הקרום המקורי הזה. פעמים רבות מדי הוא התערבב כל כולו עם לבה שהשתרבה מן המעמקים והתמזגה עם המשקעים של האוקיינוס הכלל-עולמי אשר שקעו לאחר-מכן.

בשום מקום על פני שטח העולם אין ניתן למצוא יותר שרידים תואמים מן הסלעים העתיקים הללו של קדם-האוקיינוס מאשר בצפון-מזרח קנדה, מסביב למפרץ הדסון. התרוממות שחם נרחבת זו מורכבת ממסלע השייר לעיני קדם-האוקיינוס. שכבות סלע אלה חוממו, כופפו, פותלו, הורמו וקומטו, וחוו שוב ושוב את המטמורפוזות המעוותות האלה.

במהלך העידנים האוקיאניים שוקעו שכבות עצומות של סלע מרובד ונטול-מאובנים בקרקעית האוקיינוס הקדום הזה. (אכן גיר יכולה להיווצר כתוצאה ממשקעים כימיים; לא כל אבן הגיר הישנה יותר נוצרה באמצעות שקיעתם של בעלי-חיים ימיים.) באף-אחת מתצורות הסלע העתיקות האלה לא ניתן למצוא עדות לחיים; הן אינן מכילות מאובנים כלל, אלא אם כן התערבבו – כדרך מקרה – משקעים מאוחרים יותר מן העידנים המימיים עם השכבות הישנות יותר האלה של קדם-החיים.

הקרום המוקדם של הארץ היה בלתי-יציב בעליל, ואולם לא התרחש תהליך של יצירת הרים. בשעת יצירתה התכווצה הפלנטה תחת לחץ הכבידה. הרים אינם תוצאה של קריסת קרומה המתקרה של ספירה מתכווצת; הם מופיעים מאוחר יותר כתוצאה מפעולתם של גשם, כבידה וסחיפה.

the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:89 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

המסה היבשתית של עידן זה הלכה וגדלה עד אשר כיסתה כמעט עשרה אחוזים משטח הפנים של כדור הארץ. רעידות אדמה חזקות החלו אך ורק לאחר שהמסה היבשתית הגיחה במידה ניכרת אל מעל לפני המים. משנה החלו, הן תכפו והתחזקו במשך עידנים. לאורך מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התמעטו רעידות האדמה, ואולם אורנטיה עדיין חווה מדי יום כחמש-עשרה רעידות אדמה בממוצע.

לפני 850,000,000 שנה החל העידן האמיתי הראשון בהתייצבות קרום כדור הארץ. מרבית המתכות הכבדות יותר שקעו מטה אל עבר מרכז הכדור; הקרום המתקרר חדל מלהתפרק באופן כה מקיף, כפי שאירע בעידנים עברו. איזון טוב יותר נוצר בין סילוק החול לבין תחתית האוקיינוס הכבדה יותר. זרם הלב התת-קרומי הפך להיות כלל-עולמי כמעט, ודבר זה פיצה וייצב את התנודות שנגרמו עקב ההתקררות, ההתכווצות וההעתקות בפני השטח.

ההתפרצויות הגעשיות ורעידות האדמה המשיכו לקטון בתכיפותן ובחוזקן. האטמוספירה המשיכה להתנקות מגזים געשיים ומאדי מים, ואולם אחוז הפחמן הדו-חמצני עדיין היה גבוה.

ההפרעות החשמליות באוויר ובאדמה פחתו אף הן. זרמי הלב הביאו אל פני השטח תערובת של יסודות אשר הכניסו גיוון לקרום ובודדו טוב יותר את הפלנטה מאנרגיות חלל מסוימות. וכל זה תרם רבות לכך שהתאפשר לשלוט באנרגיה הארצית ולווסת את זרימתה, כפי שמעיד תפקודם של הקטבים המגנטיים.

לפני 800,000,000 שנה ניתן היה לחזות בתחילת העידן היבשתי הגדול הראשון, העידן אשר בו המשיכה להגיח היבשת.

למן התעבות ההידרוספירה של כדור הארץ, ראשית לכדי אוקיינוס עולמי ולאחר מכן בתצורת האוקיינוס השקט, ראוי לשוות את דמותו של גוף מים זה כמכסה אז תשע עשרות משטח פני כדור הארץ. המטאורים אשר נפלו לים נצברו על תחתית האוקיינוס, ובאופן כללי ניתן לומר כי מטאורים עשויים מחומרים כבדים. אלו אשר נפלו על האדמה התחמצנו במידה רבה, ולאחר מכן נשחקו על-ידי הסחיפה ונשטפו אל אגני האוקיינוס. וכך הפכה קרקעית האוקיינוס כבדה יותר ויותר, ולכך נתווסף משקל גוף המים אשר עומקו בנקודות מסוימות עמד על עשרה מיילים.

ההתגברות כלפי מטה של דחף האוקיינוס השקט גרם להמשך הדחף כלפי מעלה של מסת היבשה. אירופה ואפריקה החלו להפציע ממעמקי האוקיינוס השקט, יחד עם אותן מסות אשר קרויות כיום אוסטרליה, צפון ודרום אמריקה ויבשת אנטרקטיקה, זאת בעוד שתחתית האוקיינוס השקט המשיכה לשקוע כהתאמה וכפיצוי למהלך זה. עם סיומה של תקופה זו, כמעט שליש מפני שטח כדור הארץ היה מכוסה

57:815 (662:2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:816 (662:3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:817 (662:4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:818 (662:5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:819 (662:6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:820 (662:7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:821 (662:8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in

יבשה, כולה כחלק מגוף יבשתי אחד.

עם הגידול הזה בהתגבהות האדמה הופיעו הבדלי האקלים הראשונים בפלנטה. התרוממות פני הקרקע, עננות קוסמית והשפעות אוקיאניות הינם הגורמים העיקריים המשפיעים על תנודות האקלים. בעת שהיבשה הגיחה במידה המרבית, עמוד השדרה של המסה היבשתית של אסיה הגיע לגובה של תשעה מיילים כמעט, כארבעה-עשר וחצי קילומטרים. אילו הייתה כמות רבה של לחות באוויר העוטף את האזורים המוגבהים ביותר הללו, כי אז היו נוצרות שמיכות קרח עצומות; ועידן הקרח היה מגיע הרבה לפני שהגיע בפועל. היה זה כמה מאות מיליוני שנים בטרם כל-כך הרבה יבשה הגיחה שוב אל מעל לפני המים.

לפני 750,000,000 שנה הופיעו השברים הראשונים במסה היבשתית, בדמות הסדק הצפוני-דרומי הגדול, אשר לאחר מכן אפשר למי האוקיינוס להיכנס אל תוכו וסלל את הדרך לנדידתן מערבה של היבשות של צפון אמריקה ודרומה, לרבות גרינלנד. הבקע המזרחי-מערבי הארוך ניתק את אפריקה מאירופה, וקרע את מסות היבשה של אוסטרליה, האיים באוקיינוס השקט ואנטרקטיקה, מן היבשת של אסיה.

לפני 700,000,000 שנה התקרבה אורנטיה להבשלתם של תנאים ראויים לתמיכה בחיים. נדידת היבשות נמשכה; האוקיינוס חדר באופן הולך ומתגבר אל היבשה בדמות ימים ארוכים דמויי-אצבע המספקים את אותם מים רדודים ומפרכי-מחסה אשר הינם כה מתאימים כבית-ידול לעולם החי הימי.

לפני 650,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהמשך ההפרדות של המסות היבשתיות, וכתוצאה מכך, בהתרחבות נוספת של הימים היבשתיים. ומים אלו השיגו במהרה את רמת המליחות אשר הייתה נחוצה לשם קיום חיים באורנטיה.

באותם ימים, ובימים אשר נוצרו לאחריהם, נרשמו רישומי החיים של אורנטיה, כפי שאלו נתגלו לאחר-מכן בדפי האבן השמורים-היטב, כרך אחר כרך, בהתאם לאופן שבו תקופה רדפה תקופה ועידן רדף עידן. ימים פנים-יבשתיים אלו של זמני העבר הינם לאמיתו של דבר ערש האבולוציה.

[הוצג על-ידי נשא חיים, חבר בסגל המקורי של אורנטיה, המשמש כעת משקיף תושב].

one continental body.

57:822 (662:9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:823 (663:1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:824 (663:2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:825 (663:3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:826 (663:4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:827 (663:5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

מסמך 58. כינון החיים באורנטיה

059 ⇨

הספר של אורנטיה

057 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 58

כינון החיים באורנטיה

סעיפים

מבוא

1. תנאי-הקדם לחיים הפיזיים
2. האטמוספירה של אורנטיה
3. סביבת החלל
4. העידן של שחר החיים
5. נדידת היבשות
6. תקופת המעבר
7. ספר ההיסטוריה הגיאולוגית

PAPER 58

LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

מבוא

בשטניה כולה מצויים אך ורק שישים-ואחד עולמות הדומים לאורנטיה, עולמות של שינוי-חיים. מרבית העולמות המיושבים מאוכלסים בהתאם לטכניקות מבוססות; בספרות שכאלה ניתן לנשאי חיים חופש פעולה מועט בלבד לשם ביצוע תכניותיהם לשתילת חיים. ואולם, אחד מתוך כל עשרה עולמות בקירוב מוגדר כעולם עשירי ומוצב במרשם המיוחד של נשאי החיים; ובעולמות שכאלו הינו מורשים לבצע ניסויי חיים מסוימים במאמץ לשנות, ואף לשפר במידת האפשר, את הסוגים הסטנדרטיים של הוויות חיות ביקום.

INTRODUCTION

^{58:1.1 (664:1)} IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. תנאי-הקדם לחיים הפיזיים

לפני 600,000,000 שנה הגיעה לאורנטיה משלחת נשאי החיים אשר נשלחה מירושם, והחלה בלימוד התנאים הפיזיים כהכנה לאתחול החיים בעולם מספר 606 של המערכת של שטניה. זו עתידה הייתה להיות התנסותנו השש-מאות ושש במספר באתחולן של תבניות החיים של נבאדון בשטניה, וההזדמנות השישים במספר שלנו לערוך שינויים ולבצע התאמות

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

^{58:1.1 (664:2)} 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusalem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute

בתוך החיים הבסיסי והסטנדרטי של היקום המקומי.

ראוי להבהיר כי נשאי החיים אינם יכולים לאתחל חיים עד אשר הספירה בשלה לחניכת המחזור האבולוציוני. כמו כן, אין ביכולתנו לאפשר התפתחות מהירה יותר של חיים מאשר זו היכולה להיתמך ולהינתן באמצעות התפתחותה הפיזית של הפלנטה.

נשאי החיים של שטניה תכננו תבנית חיים המבוססת על נתן כלורי; משום כך, לא ניתן היה לעשות כל צעד שהוא לקראת שתילת תבנית זו עד להגעת מליחות מי האוקיינוס למידה המספקת. סוג הפרוטופלזמה של אורנטיה יכול לפעול אך ורק בתוך תמיסת מלח מתאימה. כלל החיים הקדומים – בעולם הצומח כמו גם בעולם החי – התפתחו בבית גידול של תמיסת מלח. ואפילו בעלי החיים היבשתיים המאורגנים יותר אינם יכולים להמשיך ולחיות מבלי שתמיסת מלח חיונית זו זורמת לאורך גופם, במחזור הדם שבו שרוי כל תא חי זעיר, אשר למעשה צולל ב"מעמקי מלוחים" אלו, פשוטו כמשמעו.

אבותיכם הקדמונים נעו בחופשיות ברחבי האוקיינוס המלוח; כיום, אותה תמיסה מלוחה דמוית-אוקיינוס זורמת בחופשיות בתוכי גופכם, ושוטפת כל תא יחידני בנוזל כימי אשר הינו שווה-ערך בכל תכונותיו המהותיות למי המלח אשר עוררו את התגובות הפרוטופלזמיות הראשונות של התאים החיים הראשונים אשר פעלו בפלנטה.

ואולם, עם פתיחתו של העידן הזה, אורנטיה מתפתחת בכל המובנים לקראת מצב נוח לתמיכה בצורות התחיליות של החיים הימיים. התפתחויות פיזיות איטיות אך בוטחות מכינות על-פני כדור הארץ ובאזורי החלל הסמוכים את המצע לניסיונות המאחרים יותר לכינון צורות חיים שכאלה, אשר החלטנו כי תהיינה מותאמות באופן המיטבי לתנאי הסביבה הפיזיים המתפתחים – הן אלו היבשתיים והן אלו החלליים.

בהמשך לכך, משלחת נשאי החיים חזרה משטניה לירושם, מתוך העדפה להמתין לשבירה נוספת של מסת האדמה היבשתית, שבירה אשר תעודד יצירת ימים פנים-יבשתיים ומפרצי-מחסה נוספים, בטרם תחל בפועל בשתילת החיים.

בפלנטה שבה מקור החיים הינו בים, התנאים האידיאליים לשתילתם של חיים קיימים הודות למספר גדול של ימים פנים-יבשתיים, והודות לקו חוף נרחב של מים רדודים ושל מפרצי-מחסה; ופיזור כזה בדיוק של מימי כדור-הארץ הלך והתפתח במהירות. עומקם של ימים פנים-יבשתיים עתיקים אלו עלה רק לעיתים רחוקות על מאה-וחמישים או על מאה-ושמונים מטרים; ואור השמש יכול לחדור את מי האוקיינוס עד לעומק העולה על מאה ושמונים מטרים.

וחיי הצומח הפרימיטיביים מצאו את דרכם מקווי חוף כאלו אל היבשה באזורי האקלים

modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

58:1.2 (664:3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

58:1.3 (664:4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this "briny deep."

58:1.4 (664:5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664:6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665:1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusalem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665:2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665:3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive

הנחים והשלווים של עידן מאוחר יותר. שם העניקו כמויות הפחמן הגדולות אשר באטמוספירה את ההזדמנות למיני החיים היבשתיים החדשים לצמוח מהר ובשפע. אף-על-פי שבעת ההיא הייתה אטמוספירה זו אידיאלית לשם גידול צמחייה, היא הכילה שיעור כה גבוה של פחמן-דו-חמצני עד כי שום בעל-חיים – לא כל שכן אדם – היה מסוגל לחיות על פני האדמה.

plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. האטמוספירה של אורנטיה

האטמוספירה הפלנטארית מסננת עד לכדור הארץ כאחד חלקי שני מיליארד מסך קרינת השמש. אם עבור האור אשר נופל על צפון-אמריקה היה נגבה תשלום בתעריף של שני סנטיים לקילואט-שעה, אזי היה חשבון האור השנתי עומד על 800 קוודריליון דולר. החשבון של העיר שיקגו לבדה עבור אור שמש היה עומד על הרבה יותר מ-100 מיליון דולר ביום. וראוי לזכור שאתם מקבלים מן השמש גם צורות אחרות של אנרגיה – האור איננו התרומה היחידה אשר מגיעה לאטמוספירה שלכם מן השמש. אורנטיה נשטפת על-ידי כמויות אדירות של אנרגיית שמש, הכוללות אורכי-גל גם בטווחים שמעל ושמחתחת לתחום הזיהוי של הראייה האנושית.

האטמוספירה של כדור הארץ הינה אטומה כמעט לחלוטין לחלק גדול מקרינת השמש בטווח העל-סגולי הקיצון של הספקטרום. מרבית אורכי הגל הקצרים הללו נספגים בידי שכבת אוזון, אשר קיימת בגובה של כשישה-עשר קילומטרים מעל פני הארץ, ואשר משתרעת כשישה-עשר קילומטרים נוספים אל עבר החלל. בתנאים השוררים על-פני הארץ היה עובי שכבת האוזון אשר מחדר אזור זה עומד על שני מילימטרים וחצי בלבד; ואף-על-פי-כן, הכמות הקטנה באופן יחסי והבלתי-משמעותית-לכאורה של אוזון מגנה על תושבי אורנטיה מן הכמויות העודפות של הקרינות העל-סגולות המסוכנות וההרסניות האלה המצויות באור השמש. ואולם, אילו הייתה שכבה זו אך מעט עבה יותר, היא הייתה מונעת מכם את אותן קרניים על-סגוליות החשובות והבריאות ביותר, אשר מגיעות כעת אל פני השטח של הארץ, ואשר מהוות תנאי קדם ליצירתו של אחד הוויטמינים החיוניים ביותר עבורכם.

ועדיין, כמה מן המְכַנִּסִּים האנושיים פחותי הדמיון שלכם עומדים על כך שהבריאה החומרית והאבולוציה האנושית הינן בבחינת תאונה. האמצעיונים של אורנטיה אספו מעל לחמישים אלף עובדות של הפיזיקה והכימיה אשר לדעתם אינן עולות בקנה אחד עם חוקי המקרה, ואשר לטענתם מדגימות באופן מהימן את נוכחותה של תכלית תבונית בקרב הבריאה החומרית. וכל זאת אינו מתייחס לקטלוג שאותו ערכו, המכיל מעל למאה אלף ממצאים בתחומים שמחוץ לפיזיקה ולכימיה, ואשר לטענתם מוכיח את נוכחותה של דעת בְּתַכְנוּן, בְּבְרִיאה

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

^{5821 (665.4)} The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

^{5822 (665.5)} The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

^{5823 (665.6)} And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove

ובתחזוקה של הקוסמוס החומרי.

השמש שלכם שוטפת אתכם במבול אמיתי של קרני-מוות, והחיים הנוחים שלכם באורנטיה מתאפשרים הודות להשפעה ה"ממוזלת" של מעל לעשרים-וארבע פעולות הגנה מקריות-לכאורה הפועלות בדומה לשכבת האוזון הייחודית הזו.

אלמלא אפקט "החממה" של האטמוספירה היה פועל במהלך הלילה, החום היה קורן ואובד במהירות רבה כל-כך עד כי לא ניתן היה לקיים חיים, אלא באופן מלאכותי.

הטרופוספירה שוכנת בשמונה עד תשעה-וחצי הקילומטרים הנמוכים יותר של אטמוספירת כדור הארץ; זהו האזור שבו הרוחות וזרמי האוויר מחוללים את תופעות מזג האוויר. מעל לאזור הזה שוכנת היונספירה הפנימית ומיד מעליה הסטרטוספירה. בעלותנו מעלה מפני כדור הארץ והלאה, נופלת הטמפרטורה באופן קבוע במשך תשעה-וחצי ועד שלושה-עשר קילומטרים, ובגובה זה היא עומדת על כ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס (70 מעלות פרנהייט). טווח טמפרטורות זה, הנע בין כ-54 לכ-57 מעלות צלזיוס מתחת לאפס, נותר ללא שינוי במהלך המשך העלייה לאורך כשישים-וחמישים הקילומטרים הבאים; אזור זה של טמפרטורה קבועה הינו הסטרטוספירה. מגובה של כשבעים-ושניים ועד שמונים קילומטרים מתחילות הטמפרטורות לעלות, ועלייה זו נמשכת עד אשר – בגובה של תופעות מיצגי זוהר הקוטב – מושגת טמפרטורה של כ-650 מעלות צלזיוס, וחום עז זה הוא אשר מיינ את החמצן. ואולם, לא ניתן להשוות את החום באטמוספירה הדלילה הזו למידות החום השוררות על-פני האדמה. זכרו כי מחצית מכל האטמוספירה שלכם מצויה בכחמשת הקילומטרים הראשונים. תופעות האור הגבוהות ביותר של זוהר הקוטב מצינות את גובהה של אטמוספירת כדור-הארץ – כשש-מאות וארבעים קילומטרים.

תופעות זוהר הקוטב קשורות במישרין לכתמי השמש, אותם ציקלונים סולאריים הסובבים בכיוונים הפוכים מעל ומתחת לקו המשווה של השמש, ממש כפי שעושים ההוריקנים הטרופיים של כדור-הארץ. הפרעות אטמוספיריות מעין אלה סובבות בכיוונים הפוכים בשעה שהן מתרחשות מעל ומתחת לקו המשווה.

כוחם של כתמי השמש לשנות תדרים של אור מראה כי מרכזי סערות שמשיים אלו מתפקדים כמגנטים עצומים. שדות מגנטיים כאלו מסוגלים להשליך חלקיקים טעונים ממעמקי כתם השמש החוצה אל החלל, ועד לחלק החיצוני של אטמוספירת כדור הארץ, שם גורמת השפעתם המייננת ליצירת המחזות המרהיבים של זוהר הקוטב. לפיכך, תופעות זוהר הקוטב מגיעות לשיאן בשעה שכתמי השמש מצויים בשיאם – או מעט לאחר מכן – כאשר הכתמים ממוקמים פחות או יותר בקו המשווה.

the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

5824 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

5825 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

5826 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

5827 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

5828 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

ואפילו מחט המצפן מגיבה להשפעה זו של השמש; זאת משום שהיא נוטה מעט מזרחה עם זריחת השמש ומעט מערבה בסמוך למועד שקיעתה. כך קורה בכל יום, ואולם בשיאם של מחזורי כתמי השמש תנודה זו של המצפן הינה כפולה בשיעורה. הנדידות היומיות הללו של המצפן מתרחשות בתגובה ליינון המוגבר של חלקה העליון של האטמוספירה, אשר נגרם בידי אור השמש.

זוהי נוכחותן של שתי רמות שונות של אזורי מוליכות חשמלית בסטרטוספירה-העל שאחרית על תשדורות הרדיו ארוכות הטווח של הגלים הארוכים והקצרים. לעיתים מופרעות התשדורות שלכם על-ידי הסערות הנוראיות אשר מתרחשות מפעם לפעם במחוזות היונספירות החיצוניות האלה.

3. סביבת החלל

במהלך התקופות המוקדמות שבהן הופך היקום לחומר, ענני מימן עצומים מפוזרים בינות לאזורי החלל; ממש כשם שצבירי אבק אסטרונומי דומים מאפיינים כיום אזורים רבים ברחבי החלל המרוחק. הרבה מן החומר המאורגן, אשר השמשות הלוהטות מפרקות ומפזרות כאנרגיית קרינה, נבנה במקור בענני המימן הללו של החלל, אשר מופיעים בשלב מוקדם. תחת תנאים מסוימים ובלתי-שגרתיים, פירוקים אטומיים יכולים להתרחש גם בגרעיני המסות המימניות הגדולות יותר. ולכל התופעות האלה, של בנייה ופירוק של אטומים, כמו בערפיליות חמות-ביותר, נלווית הופעתו של מבול-גאות של קרני חלל קצרות של אנרגיית קרינה. ולקרינות המגוונות האלה נלווית צורה של אנרגיית-חלל אשר איננה ידועה באורנטיה.

מטען אנרגיית הקרניים הקצרות של החלל ביקום גדול פי ארבע-מאות מכל הצורות האחרות של אנרגיית הקרינה הקיימות במרחבי החלל המאורגן. הפלט של קרני החלל הקצרות – בין אם הוא מגיע מן הערפיליות הלוהטות, שדות החשמל המתוחים, החלל החיצון או ענני המימן העצומים – עובר שינוי איכותי וכמותי על-ידי תנודות ושינויים פתאומיים במתח הטמפרטורה, הכבידה והלחצים האלקטרוניים.

התרחשויות תוצאות אלה במקור של קרני החלל נקבעת על-ידי מאורעות קוסמיים רבים, כמו גם על-ידי מסלולי החומר החג, אשר נע ממעגלים מותאמים לאליפסות קיצוניות. גם התנאים הפיזיים עלולים להשתנות במידה מרובה, משום שלעיתים חוגת האלקטרון מתרחשת בכיוון ההפוך להתנהגות החומר הגס יותר, ואפילו באותו אזור פיזי.

ענני המימן הכבירים אכן הינם מעבדות כימיות קוסמיות אמיתיות, ובהם מקופלים כל השלבים של האנרגיה המתפתחת ושל החומר המצוי בתהליכי מטאמורפזה. פעולות אנרגיה

5829(666.9) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58210(666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

5831 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

5832 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

5833 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

5834 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal

כבירות מתרחשות אף בגזים המצויים בשולי הכוכבים הבינאריים, אשר חופפים לעיתים כה קרובות, ולפיכך מתקיימים בצוותא בצורה נרחבת. ואולם, אף לא אחת מפעילויות האנרגיה העצומות והנרחבות האלה של החלל משפיעה כהוא זה על תופעות החיים המאורגנים – על תאי הפלזמה של הדברים החיים ושל ההוויות החיות. בהחלט נודעת לתנאים האנרגטיים הללו של החלל נגיעה לתנאי הסביבה החיוניים לכינון חיים, ואולם, הם אינם יעילים בהשפעתם על השינויים המאחרים יותר בגורמים התורשתיים של תאי הפלזמה, כפי שמשפיעות אחדות מקרני האנרגיה הארוכות יותר. החיים השתולים בידי נשאי החיים עמידים לחלוטין בפני כל השטף המדהים הזה של קרינת החלל הקצרה של אנרגיית היקום.

כל התנאים הקוסמיים ההכרחיים הללו היו חייבים להתפתח לכדי מצב נוח, בטרם נשאי החיים היו יכולים להתחיל בפועל בכינון חיים באורנטיה.

4. העידן של שחר החיים

אל לכם להתבלבל בשל העובדה שהיננו מכונים נשאי חיים. היננו מסוגלים לשאת חיים לפלטות ואף היננו עושים כן, ואולם לא הבאנו כל חיים שהם אל אורנטיה. החיים של אורנטיה הינם ייחודיים, ומקורם בפלנטה. ספירה זו הינה עולם של חיים-מותאמים; כל החיים אשר מופיעים עליה גובשו על-ידינו כאן על הפלנטה; ואין אף עולם אחר בשטניה, ואפילו לא נבאדון כולו, שבו מצוי קיום-חיים הדומה בדיוק לזה של אורנטיה.

סגל נשאי החיים שב לאורנטיה לפני 550,000,000 שנה. אנו ארגנו ואתחלנו את תבניות החיים המקוריות של העולם הזה ושתלנו אותן במימיו מסבירי הפנים של העולם, תוך שיתוף פעולה עם עוצמות רוחניות וכוחות על-פיזיים. מקורם של כל החיים בפלנטה (למעט אישיותות חוץ-פלנטאריות) עד לימיו של קאליגסטיה, הנסיך הפלנטארי, הינו בשלוש שתילות החיים הימיות המקוריות והזהות שלנו, אשר בוצעו בו-זמנית. שלוש שתילות החיים האלה כונו: המרכזית, או זו של אירואסיה-אפריקה; המזרחית, או זו של אוסטרלואסיה; והמערבית, הכוללת את גרינלנד ואת האמריקות.

לפני 500,000,000 שנה חיי הצומח הימיים הפרימיטיביים של אורנטיה היו מבוססים היטב. גרינלנד ומסת היבשה של הקוטב, יחד עם צפון אמריקה ודרומה, החלו את נדידתן הארוכה והאיטית מערבה. אפריקה נעה מעט דרומה, ויצרה בינה לבין גוף האם עמק שכיוונו מזרח-מערב, אגן הים התיכון. אנטרקטיקה, אוסטרליה והיבשה שמעידים עליה איי האוקיינוס השקט, נפרדו בדרום ובמזרח ונדדו מאז מרחק ניכר.

gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:35 (667:4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:41 (667:5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:42 (667:6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:43 (668:1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

שתלנו את הצורה הפרימיטיבית של החיים הימיים במפרציהם הטרופיים המוגנים של הימים המרכזיים של השטח במסת היבשה אשר הלכה ונשברה, שטח אשר כיוון מזרח-מערב. בביצוע שלוש שתילות של חיים ימיים, מטרתנו הייתה להבטיח כי כל מסת יבשה גדולה תישא עמה חיים, בִּיְמוֹתֶיהָ אשר מימיהם חמים, הואיל והיבשה נפרדה לאחר מכן. חזינו כי בעידן המאוחר יותר, אשר יגוּחוּ בו החיים היבשתיים, יפרידו אוקיינוסים גדולים של מים בין המסות היבשיות הנודדות האלה.

5. נדידת היבשות

נדידת היבשות נמשכה. בשל הלחץ הפועל עליו – אשר שיעורו הוא 25,000 טון לאינץ' רבוע – וללחץ הכבידה העצום, הפך גרעין כדור הארץ דחוס ונוקשה כפלדה; ועמוק בתוכו הוא היה ועודנו חם ביותר. עם הירידה מטה אל מתחת לפני השטח, הטמפרטורה הולכת ועולה עד אשר היא מגיעה במרכז כדור הארץ לשיעור מעט גבוה מזה של טמפרטורת פני השטח של השמש.

אלף ושש-מאות הקילומטרים החיצוניים של מסת כדור הארץ מורכבים בעיקר מסוגי סלע שונים. מתחת להם מצויים היסודות המתכתיים הדחוסים והכבדים יותר. במהלך העידנים הקדם-אטמוספיריים המוקדמים היה העולם – במצבו המותך והמחומם מאוד – במצב כמעט נוזלי, כך שהמתכות הכבדות שקעו פנימה אל תוכו. אלה המצויות כיום קרוב אל פני השטח מייצגות את פליטותיהם של הרי געש עתיקים, זרמי לבה נרחבים ומאוחרים יותר, ואת מרבצי המטאורים של הזמן החדש יותר.

עובי הקרום החיצוני עמד על כשישים-וחמישה קילומטרים. קליפה חיצונית זו נתמכה על-ידי ים של בזלת מותכת בעובי משתנה, והיא נחה במישרין על שכבה ניידת של לבה מותכת המוחזקת תחת לחץ גבוה, אך לעולם נוטה לנוע אנה ואנה תוך השוואת הלחצים הפלנטאריים המשתנים, ובכך לייצב את קרום כדור הארץ.

ואפילו כיום ממשיכות היבשות לצוף על-פני ים הבזלת המותך הזה, דמוי-הכרית, אשר לא התקשה. אלמלא הגנה זו, היו רעידות האדמה החזקות יותר מזעזעות את העולם ומרסקות אותו לכדי שברים, פשוטו כמשמעו. רעידות אדמה נגרמות בשל החלקתו ותזוזתו של הקרום החיצוני המוצק, ולא על-ידי הרי געש.

כאשר שכבות הלבנה של קרום כדור הארץ מתקררות, הן יוצרות שחם (גרניט). הדחיסות הממוצעת של אורנטיה הינה מעט יותר מפי חמש-וחצי מזו של מים; דחיסותו של השחם הינה פחות מפי שלושה יותר מזו של מים. דחיסותה של ליבת כדור הארץ גדולה פי שתיים-עשרה מזו של מים.

קרקעיות הימים דחוסות יותר מן המסות

58:44 (668:2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:51 (668:3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:52 (668:4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:53 (668:5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:54 (668:6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:55 (668:7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:56 (668:8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents

היבשתיות, ולפיכך נותרות היבשות מעל לפני המים. כאשר נדחפות קרקעיות הימים אל מעל לפני הים, נמצא כי הן מורכבות בעיקר מבזלת, צורת לבה כבדה יותר מן השחם של המסות היבשתיות. ושוב, אלמלא היו היבשות קלות מקרקעיות האוקיינוס, כי אז הייתה הכבידה מושכת את קצות האוקיינוסים כלפי מעלה אל מעל ליבשה, ואולם אין אנו חוזים בתופעות מעין אלה.

משקל האוקיינוסים מהווה אף הוא גורם בלחץ המוגבר המופעל על קרקעיות הימים. משקלן של קרקעיות הימים הנמוכות יותר, אך הכבדות יותר באופן יחסי, בנוסף למשקל המים אשר מונחים מעליהן, מתקרר למשקלן של היבשות הגבוהות יותר אך הקלות הרבה יותר. ואולם, כל היבשות נוטות לזלוג לתוך האוקיינוסים. הלחץ היבשתי ברמות של קרקעית האוקיינוס עומד על כ-1,400 קילוגרם לסנטימטר רבוע. כלומר, זה עשוי היה להיות הלחץ של מסת יבשה, אילו עמדה כ-5,000 מטר מעל לקרקעית האוקיינוס. לחץ המים בקרקעית האוקיינוס עומד על כ-350 קילוגרם לסנטימטר רבוע. הפרשי לחצים אלו נוטים לגרום ליבשות להחליק פנימה אל עבר קרקעיות האוקיינוס.

שקיעת קרקעית האוקיינוס במהלך עידני קדם-החיים גרמה לדחיפתה כלפי מעלה של מסת יבשה בודדת, עד לגובה שבו נטה הלחץ האופקי לגרום לשוליה המזרחיים, המערביים והדרומיים להחליק מטה במורד, מעל למשטחי הלבנה הצמיגיים-למחצה, אל עבר המים המקיפים של האוקיינוס השקט. ודבר זה אינן את לחץ היבשת באופן כה מלא, עד כדי כך שלא נגרם שבר נרחב בחופיה המזרחיים של היבשת האסיאתית העתיקה הזו; ואולם, מני אז מרחף אותו קו חוף מזרחי מעל לתהום מעמקי האוקיינוס הסמוך אליו, ומאיים לצלול אל קברו המימי.

6. תקופת המעבר

לפני 450,000,000 שנה אירע המעבר מחיי עולם הצומח אל חיי עולם החי. מטאמורפוזת זו התרחשה במימיהם הרדודים של המפרצים הטורפיים המוגנים ובִּלְגוֹנוֹת של קווי החוף הארוכים של היבשות ההולכות ונפרדות. והתפתחות זו, אשר הייתה טבועה כולה בתבניות החיים המקוריות, התרחשה באופן הדרגתי. שלבי מעבר רבים התקיימו בין צורות החיים המוקדמות והפרימיטיביות של עולם הצומח ובין האורגניזמים המוגדרים היטב והמאוחרים יותר של עולם החי. ואפילו כיום ממשיך להתקיים עובש המעבר הרירי, וקשה לסווגו הן כצמח והן כבעל חיים.

אף-על-פי שניתן לעקוב אחר התפתחות חיי עולם הצומח אל תוך חיי עולם החי, ואף-על-פי שנמצאו סדרות מדורגות של צמחים ושל בעלי-חיים אשר מובילות במדורג מן האורגניזמים הפשוטים ביותר ומעלה אל עבר המורכבים

above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

^{5857 (669.9)} The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

^{5858 (669.1)} Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

^{5861 (669.2)} 450,000,000 years ago the *transition from vegetable to animal life* occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

^{5862 (669.3)} Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced

והמתקדמים ביותר, לא תוכלו למצוא חוליות מקשרות שכאלה בין החטיבות הגדולות של ממלכת החי, ואף לא בין סוגי בעלי החיים הגבוהים ביותר, אשר קדמו לאדם, לבין שחר האדם של הגזעים האנושיים. לעולם תהיינה חסרות "חוליות נעדרות" אלה, כפי שהן מכונות, מהסיבה הפשוטה שמעולם הן לא היו קיימות.

מעידן לעידן מופיעים בעולם החי מינים חדשים מיסודם. הם אינם מתפתחים כתוצאה מהצטברות מדורגת של השתנויות קטנות; הם מופיעים כסדרי חיים מלאים וחדשים, והם מופיעים לפתע.

הופעתם הפתאומית של מינים חדשים ושל סדרים מגוונים של אורגניזמים חיים הינה ביולוגית לגמרי, והיא טבעית לחלוטין. אין שום-דבר על-טבעי הקשור לשינויים הגנטיים הללו.

בעלי-חיים התפתחו בשעה שמליחות האוקיינוסים הגיעה לרמה ההולמת; והיה זה פשוט באופן יחסי לאפשר למי המלח לזרום דרך גופם של בעלי החיים הימיים. ואולם, כאשר האוקיינוסים הגדולים התכווצו ואחוז המלח שבהם עלה בשיעור חד, פיתחו אותם בעלי חיים את היכולת להקטין את מליחות נוזלי גופם באמצעות טכניקות מתוחכמות לשימור מלח, ממש כפי שהאורגניזמים אשר למדו לחיות במים מתוקים סיגלו לעצמם את היכולת לשמר בנוזלי גופם רמה הולמת של נתון כלורי.

לימוד מאובני הסלע של בעלי החיים הימיים חושף את מאבקי ההסתגלות המוקדמים של האורגניזמים הפרימיטיביים הללו. הצמחים ובעלי החיים לעולם אינם חדלים לערוך את ניסויי ההסתגלות הללו. הסביבה משתנה כל העת, והאורגניזמים החיים עמלים לעולם על-מנת להתאים את עצמם לתנודות הבלתי-פוסקות האלה.

הציוד הפיזיולוגי והמבנה האנטומי של כל סדרי החיים החדשים מתקיימים בתגובה לפעולתו של חוק פיזי; ואולם, מתת הדעת העוקבת הינה המתת של הרוחות סועדות-הדעת, אשר עולה בקנה אחד עם היכולת המוחית המולדת. הדעת, אף-על-פי שהיא איננה תוצר של התפתחות פיזית, תלויה לחלוטין בקיבולת המוח אשר מסופק אך ורק על-ידי התפתחויות פיזיות ואבולוציוניות.

בחלוק כמעט אינספור מחזורים של רווחים והפסדים, של התאמות והתאמות-מחדש, מתנוודים כלל האורגניזמים החיים הלך ושוב מעידן לעידן. אלו המגיעים לאחדות קוסמית – שורדים, ואילו אלו הנכשלים בהשגת יעד זה פוסקים מלהתקיים.

organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called "missing links" will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

5863 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear *suddenly*.

5864 (669.5) The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

5865 (669.6) At the proper degree of saltness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

5866 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

5867 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

5868 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

587.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the

7. ספר ההיסטוריה הגיאולוגית

הקבוצה העצומה של מערכות סלע אשר היוו את הקרום החיצוני של העולם במהלך עידן

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

שחר החיים, או הפרוזואיקון, אינה מופיעה כעת בנקודות רבות על-פני שטח כדור הארץ. וכאשר קבוצה זו אכן מגיחה מתחת לכל אשר נצבר בעידנים העוקבים, ימצאו בה אך ורק השרידים המאובנים של החיים של עולם הצומח ושל עולם החי הפרימיטיבי המוקדם. כמה מסלעי המשקע העתיקים-יותר הללו מעורבבים עם שכבות אשר נוצרו לאחר-מכן, ולעיתים ימצאו בהם שרידי מאובנים של צורות חיים מוקדמות יותר של עולם הצומח; זאת בעוד שבשכבות העליונות ביותר ניתן למצוא לעיתים כמה מן הצורות הפרימיטיביות יותר של אורגניזמים ימיים מעולם החי. ברבים מן המקומות הללו תמצאנה שכבות הסלע העתיקות ביותר והמורכבות האלה, אשר בהן נכלל למצוא – במישרין על-גבי האבן הבלתי-מובחנת העתיקה יותר – מאובנים של החיים הימיים המוקדמים, הן מעולם הצומח והן מעולם החי.

מאובנים מן התקופה הזו מניבים אצות, צמחים דמויי-אלמוגים, פרוטוזואונים פרימיטיביים ואורגניזמי-מעבר דמויי ספוג. ואולם, היעדרם של מאובנים מעין אלו בשכבות הסלע המוקדמות אינו מוכיח בהכרח כי דברים חיים לא התקיימו במקומות אחרים בזמן שכל אלו שקעו. במהלך הזמנים המוקדמים הללו היו החיים דלילים, והם עשו את דרכם אך באיטיות מעל פני האדמה.

המסלע של עידן עתיק זה מצוי כעת על-פני שטח כדור הארץ, או קרוב מאוד אל פני השטח, והוא מכסה כשמינית מפני האדמה הנוכחיים. עוביה הממוצע של אבן מעבר זו, שכבות הסלע המורכבות העתיקות ביותר, הינו כשניים-וחצי קילומטרים. בנקודות מסוימות מגיע עוביין של מערכות סלע אלה עד לכשישה-וחצי קילומטרים, ואולם רבות מן השכבות אשר שויכו לעידן זה משתייכות לתקופות מאוחרות יותר.

בצפון אמריקה – באזורים המזרחיים, המרכזיים והצפוניים של קנדה – שכבת סלע עתיקה ופרימיטיבית זו, הכוללת מאובנים, עולה אל פני השטח. קיימת גם רמה של מסלע זה, המשתרעת למקוטעין בכיוון מזרח-מערב, מפנסילבניה והרי האדירונדאק מערבה דרך מישיגן, ויסקונסין ומינסוטה. רמות נוספות רצות מניו-פאונדלנד לעבר אלבמה ומאלסקה לכיוון מקסיקו.

הסלעים של עידן זה חשופים פה ושם ברחבי העולם; ואולם, אין ביניהם קלים לפירוש מאלו המצויים באזור אגם סופיריור ובגרנד קניון של נהר הקולורדו, שם מעידים הסלעים הפרימיטיביים הללו, הקיימים במספר שכבות וצופנים בחובם מאובנים, על תהפוכות ותנודות פני השטח באותם זמנים רחוקים.

שכבת אבן זו – השכבה העתיקה ביותר בקרום כדור הארץ אשר צפונים בה מאובנים – קומטה, קופלה ועוותה באופן גרוטסקי כתוצאה מן התהפוכות של רעידות האדמה ושל הרי הגעש המוקדמים. זרמי הלבנה של עידן זה הביאו איתם מעלה, קרוב אל פני השטח של הפלנטה, הרבה ברזל, נחושת ועופרת.

life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

587.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

587.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

587.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

587.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

587.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

מעטים הם המקומות על פני כדור הארץ שבהם מוצגות הפעילויות האלה בצורה גראפית יותר מאשר בעמק הסנט קרוואה אשר בוויסקונסין. באזור זה נפלטו מאה עשרים ושבע זרמי לבה רצופים אל פני האדמה, זרמים שלאחריהם שקעה האדמה במים ובשל כך נוצר מרבץ של סלע משקע. אף-על-פי שמרבית השיקוע העליון של הסלע וזרמי הלהבה המפרידים ביניהם נעדרים כיום, ואף שתחתיתה של מערכת זו קבורה בעומק האדמה, אף-על-פי-כן, מוצגות כיום לראווה בין שישים וחמש לשבעים מן הרשומות המרובדות האלה של עידנים שחלפו.

בעידנים המוקדמים הללו, שבהם הרבה מן היבשה הייתה מצויה בסמוך לגובה פני הים, פעמים רבות היא שקעה ולאחר מכן הגיחה שוב. קרום כדור הארץ אך נכנס לתקופת ההתייצבות היחסית המאוחרת שלו. התנודות, העליות והמורדות, של נדידת היבשות המוקדמת יותר, תרמו לתדירות שקיעתן המחזורית של מסות היבשה הגדולות.

בזמנים הללו של החיים הימיים הפרימיטיביים, שקעו אזורים נרחבים של קווי החוף היבשתיים אל מתחת לפני הים, בשיעורים הנעים ממטרים אחדים ועד לקרוב לקילומטר. הרבה מאבן החול ומהקונגלומרטים מייצגים את הצטברויות המשקע בחופים העתיקים הללו. סלעי המשקע, אשר שייכים לתקופת ריבוד מוקדמת זו, נחים ישירות מעל אותן שכבות, אשר תיארוך מצביע על זמן קדום בהרבה מהופעת החיים, זמן הופעתו המוקדמת של האוקיינוס הכלל-עולמי.

כמה מן השכבות העליונות של מרבצי סלעי המעבר הללו מכילים כמויות קטנות של פצלים, או של צפחה בגוונים כהים, אשר מצביעים על נוכחותו של פחמן אורגני ומעידים על קיומם של אבותיהם הקדמונים של צורות הצומח אשר כיסו את פני הארץ בעידן הקרבן, או עידן הפחם, אשר הגיע לאחר מכן. הרבה מן הנחושות המצויה בשכבות הסלע הללו נוצרה בשל שיקוע של מים. ניתן למצוא ממנה בחריצי הסלעים העתיקים יותר, כריכוז של מי הביצה הרדודים של קו חוף מוגן ועתיק כלשהו. מכרות הברזל של צפון-אמריקה ושל אירופה ממוקמים במרבצים ובשיחולים המאוחרים יותר של תקופות המעבר של יצירת החיים, אשר בחלקם מצויים במסלע הבלתי-מרובד העתיק יותר ובחלקם בסלעי הריבוד הללו.

עידן זה חוזה בתפוצתם של החיים ברחבי מימיו של העולם; החיים הימיים התבססו היטב באורנטיה. קרקעיותיהם של הימים היבשתיים הנרחבים והרדודים מתכסות בהדרגה בגידול שופע ועשיר של צמחייה, בעוד שהמים של קווי החוף שוקקים בצורות החיים הפשוטות של עולם הים.

וכלל הסיפור הזה מסופר באופן גרפי מבינות לעמודי המאובנים של "ספר המסלע" הגדול של מרשם העולם. ואם אכן תרכשו

587.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

587.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

587.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

587.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

587.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

587.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic

מיומנות בפירושם של עמודי המרשם הביו-גאולוגי העצום הזה, הם יספרו לכם את האמת לאמיתה. רבות מקרקעיות הימים העתיקים הללו מורמות כעת גבוה אל היבשה, ומרבצים של עידני על-גבי עדינים מספרים את סיפור מאבקי החיים של אותם ימים מוקדמים. אמת ויציב, פשוטו כמשמעו, מאמר המשורר שלכם, אשר טען כי "העפר אשר למרגלותינו היה פעם חי".

[הוצג על-ידי חבר בסגל נשאי החיים של אורנטיה, השוכן כעת בפלנטה.]

record unfaithfully tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, "The dust we tread upon was once alive."

587.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

מסמך 59. עידן החיים הימיים באורנטיה

060 ⇨

הספר של אורנטיה

058 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 59

עידן החיים הימיים באורנטיה

סעיפים

מבוא

1. חיים ימיים מוקדמים בימים הרדודים
עידן הטרילוביטים
2. שלב ההצפה היבשתית הראשונה
עידן בעלי החיים-חסרי החוליות
3. שלב ההצפה הגדולה השנייה תקופת
האלמוגים – עידן הברקיפודים
4. שלב הגחת היבשה הגדולה תקופת
חיי הצומח היבשתי עידן הדגה
5. שלב תזוזת הקרום תור הקרבון של
יערות השרכים עידן הצפרדעים
6. שלב המעבר האקלימי תקופת
הזרעים והצמחים עידן המצוקה
הביולוגית היבשתיים.

מבוא

הננו סבורים כי ההיסטוריה של אורנטיה החלה לפני כמיליארד שנה, וכי היא משתרעת על-פני חמש תקופות עיקריות:

1. העידן של קדם-החיים משתרע על-פני ארבע-מאות וחמישים מיליון השנים הראשונות, החל מסביבות הזמן שבו הגיעה הפלנטה לגודלה הנוכחי ועד לעת שבה כוננו החיים. תלמידים ציינו תקופה זו כעידן הארכיזואיקון.

2. עידן שחר-החיים משתרע על-פני מאה-וחמישים מיליון השנים הבאות. עידן זה מפריד בין העידן הקודם של קדם-החיים, או עידן אסונות הטבע, ובין זה שבא לאחריו, העידן של החיים הימיים המפותחים יותר. עידן זה ידוע לחוקרים

PAPER 59

THE MARINE-LIFE ERA ON
URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

INTRODUCTION

^{59.01 (672.1)} WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

^{59.02 (672.2)} 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

^{59.03 (672.3)} 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to

כעידן הפרוזאיקון.

3. עידן החיים הימיים משתרע על-פני מאתיים-וחמישים מיליון השנים הבאות, והוא ידוע לכם ביותר כעידן הפלאזאיקון.

4. עידן החיים היבשתיים המוקדם משתרע על-פני מאה מיליון השנים הבאות וידוע בשם עידן המזוזאיקון.

5. עידן היונקים תופש את חמישים מיליון השנים האחרונות. עידן טרי זה ידוע בשם העידן הקנזואיקון.

וכך, עידן החיים הימיים מחזיק כרבע מן ההיסטוריה של הפלנטה שלכם. ניתן לחלק עידן זה לשש תקופות ארוכות, אשר כל אחת מהן מתאפיינת בהתפתחויות מוגדרות-היטב, הן במחוזות הגיאולוגיים והן בתחומים הביולוגיים.

עם תחילת התקופה, צמחייה שופעת מכסה את קרקעיותיהם של הימים, את המדפים היבשתיים הנרחבים ואת האגנים הרדודים הרבים המצויים בקרבת החוף. צורות בעלי החיים הפשוטות והפרימיטיביות יותר של עולם החי כבר התפתחו מן האורגניזמים של עולם הצומח אשר קדמו להם, והאורגניזמים הראשונים של עולם החי עשו את דרכם בהדרגה לאורך קווי החוף הנרחבים של המסות היבשתיות השונות, עד אשר הימים הפנים-יבשתיים שקקו חיים ימיים פרימיטיביים. מכיוון שרק מעטים מן האורגניזמים הראשונים הללו היו בעלי קונכיות, לא השתמרו רבים מהם כמאובנים. ואף-על-פי-כן, הבמה מוכנה לקראת הפרקים הפותחים של אותו "ספר סלע" כביר של שימור רשומות החיים, אשר הונחו באופן כה יסודי בעידנים העוקבים.

יבשת צפון-אמריקה עשירה באופן נהדר במרבצי הסלע עתירי המאובנים מעידן החיים הימיים כולו. בין השכבות הראשונות והעתיקות ביותר לבין השכבות המאוחרות יותר של העידן הבא מפרידים מרבצי סחיפה נרחבים, אשר מבדילים במובחן את שני שלבי ההתפתחות הפלנטאריים הללו.

1. חיים ימיים מוקדמים בימים הרדודים עידן הפרוזאיקון

בהנץ שחרה של תקופה זו של שקט יחסי על-פני כדור הארץ, החיים מוגבלים לימים הפנים-יבשתיים ולקווי החוף של האוקיינוסים; עדיין לא התפתחה כל צורה שהיא של אורגניזם יבשתי. בעלי החיים הימיים הפרימיטיביים מבוססים היטב ומוכנים לקראת שלב ההתפתחות האבולוציוני הבא. האמבות הינן שורדות טיפוסיות של שלב חיים ראשוני זה של עולם החי, והופעתן הייתה בסמוך לסיום עידן המעבר הקודם.

your researchers as the *Proterozoic*.

^{5804 (6724)} 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

^{5805 (6725)} 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

^{5806 (6726)} 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

^{5807 (6727)} The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

^{5808 (6728)} As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great "stone book" of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

^{5809 (6729)} The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW

SEAS

THE TRILOBITE AGE

^{5811 (6731)} By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

לפני 400,000,000 שנה, החיים הימיים, הן הצמחיים והן אלו של עולם החי, היו מפוזרים באופן די טוב על-פני העולם כולו. האקלים של העולם הופך למעט חם יותר ונוח יותר. קיימת הצפה כללית של חופי היבשות השונות, ובייחוד אלו של צפון-אמריקה ודרומה. אוקיינוסים חדשים מופיעים וגופי המים הישנים מתרחבים עד למאוד.

לראשונה זוחלת הצמחייה החוצה אל פני היבשה, ובמהרה היא עושה התקדמות ניכרת במידת התאמתה לבית גידול בלתי-ימי.

בעלי החיים הרב-תאיים הראשונים מופיעים פתאום וללא אבות קדמונים מדורגים. הטְרִילובִּיטִים התפתחו, ובמשך עידנים הם אלו אשר שולטים ברחבי הימים. מנקודת המבט של החיים הימיים, זהו עידן הטְרִילובִּיטִים.

בחלקה המאוחר של תקופת זמן זו, הגיעו מן הים חלקים גדולים של צפון-אמריקה ושל אירופה. קרום כדור הארץ היה מיוצב באופן ארעי; הרים, או ליתר דיוק התרוממויות יבשה גבוהות, עלו לאורך חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט, באיי הודו המערבית ובדרום אירופה. כלל האזור הקאריבי היה מורם עד מאוד.

לפני 390,000,000 שנה, היבשה הייתה עדיין מוגבהת. בחלקים של מזרח אמריקה ומערבה ובחלקים של מערב-אירופה אנו עשויים למצוא את שכבות הסלע אשר הונחו בזמנים הללו, ואלו הם הסלעים העתיקים ביותר המכילים מאובני טְרִילובִּיטִים. היו קיימים מפרצים ארוכים רבים דמויי-אצבע אשר חדרו אל תוך מסות היבשה, ובהן שקעו סלעים נושאי-מאובנים אלו.

בתוך מספר מיליוני שנים החל האוקיינוס השקט לפלוש אל יבשות אמריקה. שקיעת היבשה נגרמה בעיקרה בשל התאמות בקרום, אף שההתפשטות האופקית של היבשה – או זחילת היבשות – היוותה גם היא גורם.

לפני 380,000,000 שנה אסיה הייתה מצויה בשקיעה, ואילו כל יתר היבשות חוו התרוממות קצרת מועד. ואולם, ככל שתקופה זו הלכה והתקדמה, החל האוקיינוס האטלנטי, אשר זה מקרוב הופיע, לפלוש ברחבות פנימה אל כל החופים הסמוכים לו. הימים הצפון אטלנטיים, או הארקטיים, היו מחוברים אז אל מימי הגולף הדרומיים. כאשר ים דרומי זה חדר אל בקע האפֶּלאצִ'י, התנפצו גליו כלפי מזרח אל מול הרים אשר גובהם היה רם כשל הרי האֶלֶפִּים; ואולם, באופן כללי, היבשות היוו פיסות של חבלי-ארץ נמוכים ובלתי-מעניינים, נעדרים לחלוטין כל יופי של נוף.

מרבצי המשקע של העידנים הללו משתייכים לארבעה סוגים:

1. קונגְלוֹמֶרֶטִים – חומר השוקע בסמוך לקווי החוף.

2. סלעי חול – מרבצים אשר נוצרו במים

400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

Suddenly and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to

רדודים שהיו בהם מספיק גלים על-מנת למנוע מן הבוצ מלהתייבב.

3. צפחות – מרבצים אשר שוקעו במים עמוקים ושקטים יותר.

4. אבני גיר – אבנים אלה כוללות את מרבצי קונכיות הטרילוביטים במים עמוקים.

מאובני הטרילוביטים של העידנים הללו מציגים אחדות בסיסית לצד שונות מובחנת מסוימת. בעלי החיים המוקדמים אשר התפתחו משלוש שתילות החיים המקוריות היו אופייניים; אלו אשר הופיעו בחצי הכדור המערבי היו שונים מעט מאלו של הקבוצה האירו-אסייתית ומן הטיפוס האוסטרלו-אסייתי או האוסטרלו-אנטרטי.

לפני 370,000,000 שנה התרחשה שקיעת הגדולה, והמוחלטת-כמעט, של צפון-אמריקה ודרומה, שלאחריהן שקעו גם אפריקה ואוסטרליה. רק חלקים מסוימים של אמריקה הצפונית נותרו מעל לפני הימים הללו של תקופת הקמבריון. חמישה מיליון שנים לאחר מכן נסוגו הימים מפני היבשות העולות. וכל התופעות האלה, של שקיעה והתרוממות יבשות, היו בלתי-דרמטיות והתרחשו לאיטן לאורך מיליוני שנים.

השכבות הנושאות מאובני טרילוביטים של תקופה זו מציאות פה ושם ברחבי כלל היבשות, למעט במרכז אסיה. ברבים מן האזורים הסלעים הללו הינם אופקיים, ואולם בהרים הם משופעים ומעוותים עקב הלחץ והקימוט. ולחץ שכזה שינה במקומות רבים את טיבם המקורי של מרבצים אלו. אבן הגיר הפכה לקוורץ; הצפחה הפכה ללונה; ואילו אבן הגיר הפכה לשיש.

לפני 360,000,000 שנה היבשה עדיין הייתה מצויה במהלך של התרוממות. צפון-אמריקה ודרומה היו מוגבהות בהחלט. מערב-אירופה והאיים הבריטיים החלו להגיש, למעט חלקים של וילס אשר היו משוקעים במעמקים. בעידנים הללו לא היו שכבות קרח גדולות. מרבצי הקרח לכאורה, אשר נזכרים בהקשר של השכבות האלה באירופה, באפריקה, בסין ובאוסטרליה, נגרמו בשל קרחונים הרריים מבודדים או בשל הסחת הריסות קרחונים אשר מקורם מאוחר יותר. האקלים של העולם היה ימי ולא יבשתי. הימים הדרומיים היו אז חמים יותר מאלו של היום, והם השתרעו צפונה אל מעבר לצפון-אמריקה ומעלה עד לאזורי הקוטב. זרם הגולף חלף דרך החלק המרכזי של צפון-אמריקה, והוסט מזרחה על-מנת לשטוף ולחמם את חופיה של גרינלנד, בהופכו בכך את היבשת אשר מכוסה כיום שמיכת קרח לגן עדן טרופי אמיתי.

החיים הימיים היו דומים אלו לאלו ברחבי העולם וכללו אצות, אורגניזמים חד-תאיים, ספוגים פשוטים, טרילוביטים וסרטניים אחרים – חסילונים, סרטנים ולובסטרים. עם סיומה של

prevent mud settling.

3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three

תקופה זו הופיעו שלוש-אלפים מינים של בְּרָכִיּוֹפֹדִים, אשר מהם שרדו מאתיים בלבד. בעלי-חיים אלו מייצגים מגוון של החיים המוקדמים אשר המשיך להתקיים כמעט ללא כל שינוי עד לזמן הזה.

ואולם, הטרילוביטים היו בעלי החיים השליטים; הם היו בעלי-חיים מיניים והתקיימו בצורות רבות. בהיותם שחיינים עלובים, הם צפו בעצלתיים במים הרדודים או זחלו על-פני קרקעיות הימים, והתכדו לצורך הגנה-עצמית כאשר הותקפו בידי אויביהם אשר הופיעו מאוחר יותר. אורכם נע בין כחמישה סנטימטרים לכשלושים סנטימטרים, והם התפתחו לכדי ארבע קבוצות מובחנות: טורפים, צמחוניים, אוכלי-כל ו"אוכלי-בוץ". יכולתה של הקבוצה האחרונה להתקיים במידה רבה על בסיס של חומר לא-אורגני – וזהו בעל החיים הרב-תאי האחרון שהייתה לו היכולת הזו – מסבירה את התרבותה העצומה של קבוצה זו ואת שרידותה במשך זמן כה ממושך.

וזו הייתה התמונה הביו-גיאולוגית באורנטיה עם סיומה של אותה תקופה ארוכה בהיסטוריה של העולם, אשר נמשכה חמישים מיליון שנה, וכונתה בידי הגיאולוגים שלכם תקופת הקמבריון.

2. שלב ההצפה היבשתית הראשונה עידן בעלי החיים-חסרי

החוליות

התופעות המחזוריות של התרוממות ושל שקיעת היבשה, אשר מאפיינות את הזמנים הללו, היו כולן הדרגתיות ובלתי-מרשימות, בהיותן מלווה בפעילות געשית מועטה או בהיעדר כולל של פעילות מעין זו. במהלך כל ההתרוממות והשקיעות העוקבות האלה של היבשות, יבשת האם של אסיה לא חלקה את מלוא ההיסטוריה עם יתר היבשות. אומנם היא חוותה הצפות רבות, בטובלה ראשית בכיוון אחד ולאחר-מכן בכיוון אחר, בייחוד במהלך ההיסטוריה המוקדמת שלה, ואולם היא איננה מציגה את מרבצי הסלע האחידים אשר ניתן לגלותם ביבשות האחרות. בעידנים האחרונים הייתה יבשת אסיה היציבה ביותר מקרב כלל המסות היבשתיות.

לפני 350,000,000 שנה ניתן היה לחזות בראשית תקופת ההצפה הגדולה של היבשות כולן, למעט מרכז אסיה. שוב ושוב כוסו המסות היבשתיות במים; ורק רמות החוף נותרו מעל לפני הימים הפנים-יבשתיים הרדודים אך המתנודדים והנרחבים הללו. שלוש הצפות עיקריות אפיינו תקופה זו, ואולם בטרם הסתיימה התקופה שוב התרוממו היבשות, ושיעור האדמה אשר הגיחה היה גבוה בחמישה-עשר אחוזים משיעורה החשוף כעת. האזור הקאריבי היה מוגבה באופן ניכר. תקופה זו אינה מובחנת מאוד באירופה, זאת משום שתנודות היבשה היו פחותות, בעוד שהפעילות הגעשית הייתה מתמדת יותר.

thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

^{581.19 (674.5)} But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and "mud eaters." The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

^{581.20 (674.6)} This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

^{582.1 (675.7)} The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

^{582.2 (675.1)} 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

לפני 340,000,000 שנה התרחשה שקיעה יבשתית נרחבת נוספת, למעט באסיה ובאוסטרליה. ככלל, מימי האוקיינוסים של העולם היו ממוזגים. היה זה עידן כביר של אבן-גיר, והרבה מן המסלע הזה שוקע על-ידי אצות מפרישות גיר.

מספר מיליוני שנים מאוחר יותר החלו להגיע מן המים חלקים גדולים של יבשת אמריקה ושל יבשת אירופה. בחצי הכדור המערבי נותרה אך ורק זרוע של האוקיינוס השקט מעל למקסיקו ולאזור הרי הרוקי ד-היום, ואולם, בסמוך לסיומו של עידן זה שוב החלו לשקוע חופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט.

לפני 330,000,000 שנה הסתמן ראשיתו של פרק זמן יחסית שקט ברחבי העולם כולו, כאשר, שוב, יבשה רבה הייתה מצויה מעל לפני המים. החרג היחיד לשלטון השקט היבשתי הזה הייתה התפרצותו של הר הגעש הכביר של צפון-אמריקה אשר במזרח קנטאקי, התפרצות שהיוותה את אחת מן הפעילויות הגעשיות היחידות הכבירות שידע העולם מעודו. אפרו של הר געש זה כיסה שטח בן כאלף ושלוש-מאות קילומטרים רבועים בשכבה אשר עובייה נע בין כחמישה לכשבעה מטרים.

לפני 320,000,000 שנה התרחשה ההצפה העיקרית השלישית הנכללת בתקופה זו. המים של הצפה זו כיסו את כלל היבשה אשר כיסתה ההצפה הקודמת, בעוד שבכיוונים רבים בכל רחבי האמריקות ואירופה המים השתרעו אף רחוק יותר מזה. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה, כמו גם מערב-אירופה, היו שקועים בעומק הנע בין כ-3,000 לכ-4,500 מטרים מתחת לפני המים.

לפני 310,000,000 שנה שוב היו המסות היבשתיות של העולם מוגבהות היטב, למעט חלקיה הדרומיים של צפון-אמריקה. מקסיקו הגיחה ויצרה את ים המפרץ, אשר שמר מני אז על זהותו.

החיים של תקופה זו ממשיכים להתפתח. שוב העולם שקט ושלו באופן יחסי; האקלים נותר מתון ונוח; הצמחים היבשתיים נודדים רחוק יותר ויותר מן החופים. תבניות החיים מפותחות היטב, אף-על-פי שניתן למצוא אך מעט מאובני צומח מן הזמנים הללו.

היה זה העידן הגדול של האבולוציה של האורגניזמים היחידניים של עולם החי, אף כי רבים מן השינויים – כדוגמת המעבר מן הצומח אל החי – התרחשו זה מכבר. ממלכת החי הזו התפתחה עד לנקודה שבה כל טיפוס חיים המצוי מתחת לבעלי החוליות יוצג במאובני הסלעים אשר שוקעו בזמנים אלו. ואולם, כל בעלי החיים הללו היו אורגניזמים ימיים. למעט סוגים אחדים של תולעים אשר זחלו על החופים, עדיין לא הופיעו בעלי-חיים יבשתיים; ואף הצמחייה טרם התפשטה על פני היבשות; האוויר הכיל עדיין כמות גדולה מדי של פחמן דו-

^{5923 (6752)} 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

^{5924 (6753)} A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

^{5925 (6754)} 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

^{5926 (6755)} 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

^{5927 (6756)} 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

^{5928 (6757)} The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

^{5929 (6758)} This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence

חמצני מכדי לאפשר את קיומם של נושמי-אוויר. ובעיקר, קיומם של כל בעלי החיים – למעט סוגים מסוימים מן הפרימיטיביים שבהם – היו תלוי בחיים הצמחיים במישרין או בעקיפין.

הטרילוביטים עדיין משלו בכיפה. בעלי החיים הזעירים הללו התקיימו ברבבות תבניות והיו אבותיהם הקדמוניים של הסרטנים המודרניים. לכמה מן הטרילוביטים היו בין עשרים-וחמש אלף לארבעים אלף עיניות זעירות; לאחרים היו עיניים פגומות. עם סיומה של תקופה זו, חלקו הטרילוביטים את השלטון בימים עם כמה צורות חיים חסרות-חוליות אחרות. ואולם, הם נכחדו לחלוטין במהלך תחילת התקופה הבאה.

האצות מפרישות-הגיר היו נפוצות. היו קיימים אלפי מינים של אבותיהם המוקדמים של האלמוגים. תולעי ים שרצו בשפע; והיו קיימים מינים רבים של מדוזות אשר נכחדו מאז. אלמוגים וטיפוסים מאוחרים יותר של ספוגים הלכו והתפתחו. הסילוניות היו מפותחות מאוד, והן שרדו בדמותם של הנאוטילוס, התמנון, הדיונונית והדיונון.

היו קיימים מינים רבים של בעלי-חיים בעלי קונכייה, ואולם הקונכיות לא נדרשו אז כל-כך לצרכי הגנה כבתקופות שלאחר-מכן. החלזונות היו נוכחים במימי הימים העתיקים, והם כללו את המקדחים בעלי הקונכייה הבודדת, את חלזונות הים ואת החלזונות. החלזונות הצדפיים חצו את מיליוני השנים המפרידות ביניהם, במידה רבה כפי שהיו קיימים אז, והם כוללים את צדפות המול, צדפות הקלאם, צדפות האויסקטר וצדפות הקסאלופ. האורגניזמים בעלי קונכיית הקשנה התפתחו אף הם, והברקיופודים הללו חיו באותם מים עתיקים באופן דומה למדי לאופן שבו הם מתקיימים כיום; ואפילו היו להם הסדרי מגן של קשנה בעלות צירים, חריצים וכן הסדרים אחרים.

כך מסתיים סיפורה האבולוציוני של תקופת החיים הימיים הכבירה השנייה, אשר ידועה לגיאולוגים שלכם כתקופת האורדוביק.

of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

^{5210 (676.1)} The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

^{5211 (676.2)} Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

^{5212 (676.3)} There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

^{5213 (676.4)} So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. שלב ההצפה הגדולה השנייה תקופת האלמוגים – עידן

הברקיופודים

לפני 300,000,000 שנה החלה תקופה כבירה נוספת של שקיעת יבשה. פלישת הימים הסילוריים הקדומים דרומה וצפונה הכינה את טביעתה של מרבית אירופה וצפון-אמריקה במים. היבשה לא הייתה מורמת ביותר מעל לפני הים, כך שלא התרחש שיקוע רב כל-כך בסמוך לקווי החוף. הימים שקקו חיים עטויי קונכיות-גיר, ונפילתן של קונכיות אלה אל קרקעית הים בנתה בהדרגה שכבות עבות ביותר של אבן גיר. זהו הינו המרבץ הנרחב הראשון של אבן גיר, והוא מכסה למעשה את כל

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

^{5231 (676.5)} 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America

אירופה וצפון-אמריקה, ואולם הוא מופיע על-פני כדור הארץ אך ורק במקומות מועטים. העובי הממוצע של שכבת סלע נושנה זו הינו כשלוש-מאות מטרים, ואולם, רבים מן המרבצים הללו עוותו מאז במידה ניכרת הודות לשיפועים, התפרצויות ושברים, ורבים מהם השתנו והפכו לקוורץ, לצפחה ולשיש.

בשכבות הסלע של תקופה זו אין ניתן למצוא סלעי-אש או לבה, למעט אלו של הרי הגעש הגדולים של דרום-אירופה ושל מזרח מין, וכן זרמי הלבה של קוויבק. הפעילות הגעשית הייתה ברובה נחלת העבר. זו הייתה שיאה של פעילות כבירה של שיקוע של מים; בנייה של הרים התרחשה באופן מועט בלבד, או שלא התרחשה כלל.

לפני 290,000,000 שנה נסוג הים מן היבשות באופן ניכר, וקרקעיות האוקיינוסים הסובבים היו מצויים בתהליך של שקיעה. מסות היבשה השתנו אך מעט בטרם שקעו שוב אל מתחת לפני המים. החלה תנועתם המוקדמת של ההרים בכל היבשות, והתפרצויות הקרום הגדולות ביותר היו ההימלאיה אשר באסיה וההרים הקלדוניים הגדולים, אשר משתרעים מאירלנד, דרך סקוטלנד והלאה עד לספיצברגן.

המרבצים של עידן זה הם אלו אשר בהם נמצא את רוב הגז, הנפט, האבץ והעופרת, כאשר הגז והנפט מופקים מאוספי החומר העצומים של הצומח והחי אשר נסחפו מטה בתקופת השקיעה הקודמת, ואילו מרבצי המינרלים מייצגים את השיקוע של גופי מים רדודים. רבים ממרבצי סלעי המלח שייכים לתקופה זו.

הטרילוביטים שקעו במהירות, ואת מרכז הבמה תפשו הרכיכות הגדולות יותר, או הסילוניות. בעלי החיים הללו גדלו עד לאורך של כחמישה מטרים ולקוטר של כשלושים סנטימטרים, והם הפכו לאדוני הימים. מין זה של בעל-חיים הופיע פתאום והשתלט על החיים הימיים.

הפעילות הגעשית הכבירה של עידן זה התרחשה במגזר האירופי. התפרצויות געשיות אלימות ונרחבות שכאלה, כפי שאירעו אז באגן הים-תיכון, ובמיוחד בסביבת האיים הבריטיים, לא נראו שוב אלא כעבור מיליונים על-גבי מיליונים של שנים. זרימת לבה זו על-פני אזור האיים הבריטיים נראית כיום כשכבות לבה וסלע המופיעים לסירוגין בעובי של קרוב ל-8,000 מטרים. סלעים אלו שוקעו על-ידי זרמי הלבה אשר זרמו לסירוגין, התפזרו על-גבי קרקעית ים רדודה, וכך הפרידו בין מרבצי הסלע; וכל זה הורם לאחר-מכן גבוה אל מעל לפני הים. רעידות אדמה אלימות התרחשו בצפון-אירופה, ובייחוד בסקוטלנד.

האקלים הימי המתון והאחיד נותר בעינו, והימים החמימים שטפו את החופים של יבשות הקוטב. במרבצים הללו ניתן למצוא מאובנים של ברכיפודים ושל בעלי-חיים ימיים אחרים ממש

but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

^{5332 (676.9)} No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

^{5333 (676.7)} 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

^{5334 (677.1)} It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

^{5335 (677.2)} The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared suddenly and assumed dominance of sea life.

^{5336 (677.3)} The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

^{5337 (677.4)} The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to

עד לקוטב צפוני. החלזונות, הברכיפודים, הספוגים והאלמוגים מייצרי-השוניות המשיכו להתרבות.

סיום העידן הזה חוזה בהתקדמותם השנייה של הימים הסילוריים ובהתמזגות נוספת של מימי האוקיינוסים הצפוניים והדרומיים. הסילוניות שולטות בחיים הימיים, בעוד שצורות החיים הקשורות מתפתחות ומתבדלות בהדרגה.

לפני 280,000,000 שנה הגיעו היבשות באופן ניכר מן ההצפה הסילורית השנייה. מרבצי הסלע של השקיעה הזו ידועים בצפון-אמריקה בשם אבן גיר ניאגרה, זאת משום שמפלי הניאגרה זורמים כעת על-גבי שכבת סלע זו. שכבת סלע זו משתרעת מן ההרים שבמזרח ועד לאזור עמק המיסיסיפי, ואולם לא מערבה מכך, למעט בדרום. שכבות אחדות משתרעות על-גבי קנדה, חלקים מדרום-אמריקה, אוסטרליה ומרבית אירופה, ועובייה הממוצע של סדרת ניאגרה זו הינו כמאתיים מטרים. מייד מעל למרבץ הניאגרה, באזורים רבים ניתן למצוא אוסף של קונגלומרטים, של צפחה ושל סלע מלח. זוהי ההצטברות של שיקועים מסדר שני. המלח הזה שקע בלגונות גדולות אשר נפתחו אל הים ונתקו ממנו לסירוגין, כך שההתאידות התרחשה בד בבד עם שיקוע של מלח ושל חומר אחר אשר התקיים בתמיסה. באזורים מסוימים עובין של שכבות סלע מלח אלה עומד על כעשרים מטרים.

האקלים הינו אחיד ומתון, ומאובנים של בעלי-חיים ימיים שוקעים באזורים הארקטיים. ואולם, עם סיומו של עידן זה, מליחות הימים היא כה מופרזת עד שרק מעט מן החיים שורדים.

לקראת סיום השקיעה הסילורית הסופית מתרחשת התרבות גדולה של קווצי-עור – חבצלות הסלע – כפי שמעידים מרבצי חבצלות הים באבן הגיר. הטרילוביטים נעלמו כמעט לחלוטין, והרכיכות ממשיכות למלוך בימים; שוניות אלמוגים נוצרות בכמויות גדולות הרבה יותר. במהלך תקופה זו מתפתחים לראשונה, במיקומים הנוחים יותר, עקרי הים הפרימיטיביים הראשונים. וזמן מועט לאחר מכן, ובאופן פתאומי, עורכים את הופעתם גם העקריים האמיתיים – נושמי האוויר בפועל.

התפתחויות אלה חותמות את התקופה השלישית של החיים הימיים, אשר משתרעת על-פני עשרים-וחמישה מיליוני שנים וידועה לחוקריכם בשם התקופה הסילורית.

4. שלב הגעת היבשה הגדולה תקופת חיי הצומח היבשתי עידן

הדגה

במשך זמן רב יחסית הייתה ידו של הים על העליונה במאבק הממושך בין האדמה למים,

the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

^{5938 (677.5)} The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

^{5939 (677.6)} 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

^{59310 (677.7)} The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

^{59311 (677.8)} Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and *suddenly*, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

^{59312 (678.1)} These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE

THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD

THE AGE OF FISHES

^{5941 (678.2)} In the age-long struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory

ואולם עתות של ניצחון היבשה עומדות בפתח. ונדידת היבשות טרם התקדמה כה רחוק, כך שלעיתים כל היבשה של עולם מחוברת למעשה באמצעות מִצְרִים דקים וגשרי יבשה צרים.

בעת שהיבשה מגיחה מן ההצפה הסילורית האחרונה, מגיעה לסיומה תקופה חשובה בהתפתחותו של העולם ובאבולוציה של החיים. זהו שחרו של עידן חדש על-פני הארץ. הנוף העירום והבלתי-מושך של זמנים עברו הולך ולובש ירוק שופע, והיערות המדהימים הראשונים עתידים להופיע כבר בקרוב.

הודות להתבדלות המוקדמת בין המינים היו החיים הימיים בתקופה זו מגוונים ביותר; ואולם, מאוחר יותר התרחשה התמזגות והתחברות חופשית בין כלל הטיפוסים השונים הללו. בתחילה הגיעו הברִכְיוֹפֻדִים לשיאם, לאחר מכן החליפו אותם פְּרוֹקִי-הֶרְגֵלִים; והזיפרגליים ערכו את הופעתם לראשונה. ואולם, המאורע הגדול מכולם היה ההופעה הפתאומית של משפחת הדגים. עידן זה הפך להיות עידן הדגה, אותה תקופה בהיסטוריה של העולם אשר התאפיינה בבעלי-חיים מטיפוס החולייתנים.

לפני 270,000,000 שנה כלל היבשות היו מצויות מעל לפני המים. מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים לא הייתה כמות רבה כל-כך של יבשה מצויה בו-זמנית מעל לפני המים; היה זה אחד מן העידנים הגדולים ביותר של הופעת יבשה בכלל ההיסטוריה של העולם.

חמישה מיליון שנה לאחר מכן הוצפו לזמן קצר אזורי היבשה של צפון-אמריקה ודרומה, אירופה, אפריקה, צפון-אסיה, ואוסטרליה; כאשר בזמן כזה או אחר הייתה השקיעה בצפון-אמריקה מוחלטת כמעט; ועוביין של שכבות אבן הגיר אשר נוצרו נע בין כ-150 לכ-1,500 מטרים. הימים הדְּבֻנִים השונים הללו השתרעו ראשית בכיוון אחד ולאחר מכן במשנהו, כך שהים הארקטי הפנים-יבשתי העצום של צפון-אמריקה מצא מוצא אל האוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה.

לפני 260,000,000 שנה, לקראת סיומה של תקופה זו של שקיעת-יבשה, הייתה צפון-אמריקה מכוסה בחלקה בימים שהתחברו בעת ובעונה אחת אל מימי האוקיינוסים השקט והאטלנטי, ואל הימים הארקטי והגולף. עוביין הממוצע של המרבצים של השלבים המאוחרים הללו של ההצפה הדְּבֻנִית הראשונה עומד על כשלוש-מאות מטרים. שוניות האלמוגים המאפיינות את הזמנים הללו מעידות על כך שהימים הפנים-יבשתיים היו צלולים ורדודים. מרבצי אלמוגים שכאלו עומדים חשופים בגדות נהר האֹהִיוֹ ליד לואיזיל, קֶנְטֹאקי; עוביין הינו כשלושים מטרים, והם כוללים יותר ממאתיים מינים. תצורות אלמוגים אלה משתרעות מרחבי קנדה וצפון-אירופה ועד לאזורים הארקטיים.

לאחר שקיעות אלה אל מתחת לפני המים, רבים מקווי החוף הללו התרוממו באופן ניכר, כך שהמרבצים הקודמים כוסו בבזבז או בצפחה. קיימת אף שכבה אדומה של אבן-חול המאפיינת

are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

^{534.2 (678.3)} As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

^{534.3 (678.4)} The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

^{534.4 (678.5)} 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

^{534.5 (678.6)} Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

^{534.6 (678.7)} 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

^{534.7 (678.8)} Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which

את אחד השיקועים הדבונים. שכבה אדומה זו משתרעת על-פני רוב שטחו של כדור הארץ, וניתן למוצאה באמריקה הצפונית והדרומית, באירופה, ברוסיה, בסין, באפריקה ובאוסטרליה. מרבצים אדומים כאלו מרמזים על תנאי אקלים צחיחים או צחיחים-למחצה, ואולם האקלים של העידן הזה היה עדיין מתון ואחיד.

לאורך כל התקופה הזו נותרה היבשה אשר מדרום-מזרח לאי של סִינְיִנְטִי הרבה מעל לפני המים. ואולם, הרבה מאוד מאירופה המערבית, לרבות האיים הבריטיים, היה שקוע מתחת לפני המים. בוויילס, בגרמניה ובמקומות אחרים באירופה, עובי הסלעים הדבונים הינו כ-6,000 מטרים.

לפני 250,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהופעת משפחת הדגים, בעלי החוליות; היה זה אחד השלבים החשובים ביותר בכלל האבולוציה הקדם-אנושית.

פרוקי הרגליים, או הסרטניים, היו אבותיהם הקדמונים של בעלי החוליות הראשונים. מכשריה של משפחת הדגים היו שני אבות קדמונים פרוקי-רגליים; לאחד היה גוף ארוך אשר חיבר ראש וזנב, ואילו האחר היה קדם-דג חסר עמוד-שדרה וחסר לסת. ואולם, טיפוסים מקדמיים אלו נשמדו במהרה עם הופעתם הפתאומית מן הצפון של הדגים, בעלי החוליות הראשונים בעולם החי.

רבים מן הדגים האמיתיים הגדולים ביותר משתייכים לעידן הזה, כמה מן המינים בעלי השיניים מגיעים לאורך של כשמונה עד כעשרה מטרים; הכרישים בני-זמננו הינם השורדים מקרב קבוצת דגים קדומה זו. הדגים בעלי השריון ובעלי הריאות הגיעו אל פסגתם האבולוציונית, ובטרם עידן זה תם, הסתגלו הדגים הן למים מתוקים והן למים מלוחים.

ניתן למצוא שכבות מקוריות של שני דגים ושל שלדי דגים במרבצים אשר שוקעו לקראת סיום העידן הזה; ושכבות מאובנים עשירות ממוקמות לאורך חופי קליפורניה, הואיל ומפרצים מוגנים רבים של האוקיינוס השקט השתרעו אל תוך היבשה של אותו אזור.

הארץ התכסתה במהירות בסדרים חדשים של צמחייה יבשתית. עד אז צמחו על היבשה צמחים מועטים בלבד, למעט בסמוך לקצות המים. כעת, ובאופן פתאומי, הופיעה משפחת השרכים השופעת והתפשטה במהירות על-פני היבשה אשר הלכה והתגבהה במהירות בכל חלקי העולם. עד מהרה התפתחו מיני עצים, אשר עוביים כשישים סנטימטרים וגובהם כשנים-עשר מטרים; מאוחר יותר התפתחו עלים, ואולם למינים המוקדמים הללו הייתה עלווה בסיסית בלבד. צמחים קטנים רבים התקיימו, ואולם לא ניתן למצוא את מאובניהם משום שעל-פי-רוב הם הושמדו על-ידי החיידקים אשר הופיעו אף לפניהם.

עם עליית היבשה התחברה צפון-אמריקה לאירופה באמצעות גשרים יבשתיים אשר

characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

^{59.4.8 (679.1)} Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

^{59.4.9 (679.2)} 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

^{59.4.10 (679.3)} The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their sudden appearance from the north.

^{59.4.11 (679.4)} Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

^{59.4.12 (679.5)} Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

^{59.4.13 (679.6)} The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and suddenly, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

^{59.4.14 (679.7)} As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to

השתרעו עד לגרינלנד. ועד ליום הזה אוצרת גרינלנד תחת שמיכות הקרח שלה את שרידיהם של צמחי היבשה המוקדמים הללו.

לפני 240,000,000 החלה היבשה לשקוע בחלקים של אירופה, צפון-אמריקה ודרומה. שקיעה זו בישרה את הופעת השיטפונות הדבוניים האחרונים והפחות נרחבים. הימים הארקטיים שוב נעו דרומה מעל לחלק גדול של צפון-אמריקה; והאוקיינוס האטלנטי הציף חלק גדול מאירופה וממערב אסיה, בעוד שהאוקיינוס השקט כיסה את רובה של הודו. הצפה זו הופיעה באיטיות ונסוגה באותה איטיות. הרי הקטסקיל אשר לאורך הגדה המערבית של נהר ההדסון מהווים את אחת מהאנדרטאות הגיאולוגיות הגדולות ביותר בצפון-אמריקה השייכות לתקופה זו.

לפני 230,000,000 שנה המשיכו רוב הימים בנסיגתם. חלק גדול של אמריקה הצפונית היה מצוי מעל לפני המים, ופעילות געשית נרחבת התרחשה באזור סנט-לורנס. הר רוזאל אשר במונטריאול הינו הצוואר אשר עבר סחיפה של אחד מהרי הגעש הללו. המרבצים של כלל התקופה הזו נראים היטב בהרי האפלצ'ים של אמריקה הצפונית, שם חצב נהר הסאסקוהאנה עמק אשר חושף את השכבות העוקבות האלה, אשר הגיעו לעובי של מעל ל-4,000 מטרים.

התרוממות היבשות נמשכה והאטמוספירה הלכה והתעשרה בחמצן. פני הארץ הלכו ונתכסו ביערות עצומים של שרכים בגובה של כשלושים מטרים ובעצים הייחודיים לאותם הימים, יערות דוממים; אף קול רחש לא נשמע, אפילו לא רשרוש של עלה, זאת משום שלעצים הללו לא היו עלים.

וכך התקרבה לסיומה אחת מהתקופות הארוכות באבולוציה של החיים הימיים – עידן הדגה. תקופה זו בהיסטוריה של העולם נמשכה קרוב לחמישים מיליון שנה; והיא נודעת בקרב חוקרים בשם תור הדבון.

Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

^{534.15 (679.8)} 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

^{534.16 (679.9)} 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

^{534.17 (680.1)} The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

^{534.18 (680.2)} And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. שלב תזוזת הקרום תור הקרבון של יערות השרכים עידן

הצפרדעים

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE

THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS

PERIOD

THE AGE OF FROGS

הופעת הדגים בתקופות הקודמות סימנה את שיא התפתחותם של החיים הימיים. מנקודה זו ואילך, הופכת התפתחות החיים ביבשה לחשובה יותר ויותר. ותקופה זו נפתחת כאשר הבמה מוכנה באופן כמעט אידיאלי להופעתם של בעלי החיים היבשתיים הראשונים.

לפני 220,000,000 שנה, אזורי יבשה רבים בכל היבשות, לרבות מרבית צפון-אמריקה, היו מצויים מעל לפני המים. היבשה כוסתה בצמחייה שופעת; אכן היה זה עידן השרכים. הפחמן הדו-חמצני עדיין היה קיים באטמוספירה, אך

^{535.1 (680.3)} The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

^{535.2 (680.4)} 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the

בשיעורים הולכים ופוחתים.

מעט לאחר מכן הוצף החלק המרכזי של צפון-אמריקה, ובתוך כך נוצרו שני ימים פנים-יבשתיים גדולים. אזורי היבשה הגבוהים אשר לחופי האוקיינוס האטלנטי ולחופי האוקיינוס השקט היו ממוקמים אך מעט מעבר לקווי החוף הנוכחיים. שני הימים הללו מחוברים כיום תוך שצורות החיים אשר בהם ממוזגות אלה באלה; והאיחוד שבין צורות החיים הימיות האלה סימן את ההתחלה של דעיכתם המהירה והכלל-עולמית של החיים הימיים, ואת פתיחת התקופה של הבאה של חיי היבשה.

לפני 210,000,000 שנה כיסו הימים הארקטיים החמים את מרבית צפון-אמריקה ואירופה. מי הקוטב הדרומי הציפו את דרום-אמריקה ואת אוסטרליה, בעוד שאפריקה ואסיה היו מוגבהות ביותר.

כאשר הימים היו מצויים בשיאם, התרחשה באופן פתאומי התפתחות אבולוציונית חדשה. לפתע הופיעו בעלי החיים היבשתיים הראשונים. מינים רבים מקרב בעלי החיים הללו היו מסוגלים לחיות הן על היבשה והן במים. בעלי החיים נושמי-האוויר האמפביים הללו התפתחו מפרוקי-הרגליים, אשר שלפוחיות השחייה שלהם התפתחו לכדי ריאות.

מן המים המלוחים של הימים זחלו החוצה אל פני היבשה חלזונות, עקרבים וצפרדעים. כיום מטילות הצפרדעים את ביציהן במים, וצאצאיהן הרכים מתקיימים בתחילה כדגים, כראשנים. תקופה זו בהחלט יכולה להיחשב כעידן הצפרדעים.

מהר מאוד לאחר מכן הופיעו לראשונה החרקים, ויחד עם עכבישים, עקרבים, מקקים, צרצרים וארבה, הם פשטו וכיסו את יבשות העולם. מוטת כנפיהן של השפיריות הגיע לכשבעים-וחמישה סנטימטרים. התפתחו אלף מיני מקקים, אשר כמה מהם הגיעו לאורך של כעשרה סנטימטרים.

שתי קבוצות של חבצלות סלע התפתחו במיוחד, ולאמיתו של דבר הן מהוות את המאובנים המובילים של תקופה זו. גם הכרישים אשר ניזונו מקונניות התפתחו מאוד, ובמשך יותר מחמישה מיליון שנים הם שלטו באוקיינוסים. האקלים היה עדיין מתון ונוח; והחיים הימיים השתנו אך במעט. דגי מים מתוקים התפתחו והטרילוביטים התקרבו לכדי הכחדה. האלמוגים היו נדירים, והרבה מאבן הגיר נוצר על-ידי חבצלות הים. אבני הגיר הטובות יותר לשם בנייה הונחו בתקופה זו.

מִיָּהֶם של רבים מן הימים הפנים-יבשתיים הכילו גיר ומינרלים אחרים בשיעורים כה גדולים, עד כי אלו הפריעו מאוד להתקדמותם ולהתפתחותם של רבים מבין המינים הימיים. לבסוף התנקו הימים, וזאת כתוצאה משיקוע משמעותי של מרבצי סלע אשר במקומות מסוימים מכילים אבץ ועופרת.

atmosphere but in lessening degree.

^{53.53 (680.5)} Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

^{53.54 (680.6)} 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

^{53.55 (680.7)} When the seas were at their height, a new evolutionary development suddenly occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

^{53.56 (680.8)} From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

^{53.57 (680.9)} Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

^{53.58 (680.10)} Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

^{53.59 (681.1)} The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

עוביים של מרבצי תור קרבון מוקדם זה נע בין כ-150 לכ-600 מטרים, והם מורכבים מאבן-חול, מצפחה ומאבן-גיר. השכבות הישנות ביותר מכילות מאובנים של בעלי-חיים וצמחים ימיים ויבשתיים כאחד, זאת בנוסף לחצץ רב ולמשקעי אגן. בשכבות הישנות האלה מצוי רק מעט פחם בר-ניצול. המרבצים הללו ברחבי אירופה דומים מאוד לאלו המונחים בצפון-אמריקה.

לקראת סופה של תקופה זו החלה היבשה בצפון-אמריקה לעלות. חלה הפוגה קלה, והים שב לסטות כמחצית מן השטח אשר כיסה לפני-כן. הייתה זו הצפה קצרה, ובמהרה עלתה מרבית האדמה אל מעל לפני המים. דרום-אמריקה הייתה מחוברת לאירופה דרך אפריקה.

תקופה זו חוזה בתחילתם של הרי הוולז', הרי היער השחור והרי אוּרָל. בכל רחבי בריטניה ואירופה ניתן למצוא גדמי הרים אחרים ועתיקים יותר.

לפני 200,000,000 שנה החלו השלבים הפעילים האמיתיים של תור הקרבון. במשך עשרים מיליון השנים הקודמות נמשך התהליך של הנחת מרבצי הפחם המוקדמים יותר, ואולם כעת נמשך התהליך של פעילויות יצירת הפחם הנרחבות יותר. משך התקופה שבה הונח הפחם למעשה עלה במעט על עשרים וחמישה מיליון שנה.

היבשה עלתה וירדה באופן מחזורי בשל התזוזות ברמת פני הים, תזוזות אשר נגרמו על-ידי פעילויות בתחתית האוקיינוסים. חוסר המנוחה של הקרום – ירידתה ועלייתה של היבשה – ושפע הצמחייה של ביצות החוף, תרמו ליצירתם של מרבצי פחם נרחבים, אשר בעטיים ידועה תקופה זו כתור הקרבון. ועדיין האקלים היה נוח בכל העולם.

שכבות הפחם מצויות לסירוגין בין שכבות של צפחה, של אבן ושל קונגלומרט. עוביים של מרבצי הפחם הללו ברחבי מרכז ומזרח ארצות-הברית נע בין כשנים-עשר לכחמישה-עשר מטרים. ואולם, רבים מן המרבצים הללו נשטפו בשעה שהיבשה עלתה בתקופות מאוחרות יותר. בחלקים מסוימים של צפון-אמריקה ושל אירופה עובי השכבה המכילה פחם הינו כ-5,400 מטרים.

נוכחותם של שורשי עצים אשר גדלו בְּחִימָר המצוי מתחת לשכבות הפחם הנוכחיות מוכיח כי הפחם נוצר בדיוק במקום שבו הוא נמצא כיום. הפחם הינו שאריות של צמחייה רקובה אשר שומרה-במים ואשר שונתה-בלחץ, צמחייה אשר צמחה באדמות הבוצ ובחופי הביצות של עידן רחוק זה. לעיתים מכילות שכבות הפחם הן גז והן נפט. באם שכבות הכבול – שאריות הצמחייה של זמנים עברו – יחשפו לחום וללחץ ההולמים, הם יהפכו לסוג של פחם. פחם האבן נחשף לחום וללחץ גדולים יותר מאשר פחם אחר.

59:510 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:511 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:512 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:513 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:514 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:515 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:516 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

מספר שכבות הפחם במרבצים השונים של צפון-אמריקה, אשר מעיד על מספר הפעמים שהיבשה עלתה וירדה, נע בין עשר באילינוי, עשרים בפנסילבניה, שלושים-וחמש באלבמה ושבעים-וחמש בקנדה. במרבצי הפחם נכל למצוא מאובני מים מלוחים ומתוקים כאחד.

במהלך תקופה זו ההרים של צפון ודרום-אמריקה היו פעילים, כאשר גם האנדים וגם אביהם הדרומי הקדמון של הרי הרוקי היו מצויים בעליה. אזורי החוף הגבוהים והכבירים של האוקיינוס האטלנטי ושל האוקיינוס השקט החלו לשקוע, ובסופו של דבר הפכו כה סחופים ושקועים עד שקווי החוף של שני האוקיינוסים נסוגו עד לקרבת מיקומם הנוכחי. עוביים הממוצע של מרבצי הצפה זו עומד על כשלוש-מאות מטרים.

לפני 190,000,000 שנה ניתן היה לחזות בהתפשטות מערבה של ים הקרבון של צפון-אמריקה, מעל לאזור שבו מצויים כיום הרי הרוקי, ועם מוצא לאוקיינוס השקט דרך צפון-קליפורניה. ברחבי האמריקות ואירופה המשיך הפחם להיות משוקע כלפי מטה, שכבה אחר שכבה, בשעה שאזורי החוף עלו יחדיו לאורך עידנים אלו של התנדדות קווי החוף.

לפני 180,000,000 שנה הסתיים תור הקרבון, אשר במהלכו נוצר פחם בכל רחבי העולם – באירופה, בהודו, בסין, בצפון-אפריקה ובאמריקות. עם סיום תקופת יצירת הפחם, עלתה צפון-אמריקה ממזרח לעמק המיסיסיפי, ומרבית האזור הזה נותר מאז מעל לגובה פני הים. תקופת התרוממות היבשה הזו מסמנת את עידן ההרים המודרניים של צפון-אמריקה, הן באזור האפלצ'ים והן במערב. הרי געש היו פעילים באלסקה ובקליפורניה, וכן באזורים שבהם נוצרו הרים באירופה ובאסיה. מזרח אמריקה ומערב אירופה היו מחוברות באמצעות היבשת של גרינלנד.

התרוממות היבשה החלה לשנות את האקלים הימי של העידנים הקודמים, ולהחליפו בתחילת האקלים היבשתי המתון פחות והמשתנה יותר.

הצמחים של הזמנים הללו נשאו נבגים שאותם יכלה הרוח לשאת ולהפיץ למרחקים. לעיתים קרובות היו העצים בתור הקרבון בעלי קוטר-גזע של כשני מטרים וגובה של כארבעים מטרים. השרכים המודרניים אכן הינם שרידים של תקופות נעלמות אלה.

ככלל, היו אלה עידני ההתפתחות של האורגניזמים של המים המתוקים; שינויים מעטים חלו בחיים הימיים הקודמים. ואולם, המאפיין החשוב של תקופה זו היה הופעתם הפתאומית של הצפרדעים ושל בני-דודיהם הרבים. מאפייני החיים של תור הקרבון היו השרכים והצפרדעים.

^{52:17 (661.9)} In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

^{52:18 (662.1)} Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

^{52:19 (662.2)} 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

^{52:20 (662.3)} 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

^{52:21 (662.4)} Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

^{52:22 (662.5)} The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

^{52:23 (662.6)} In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the sudden appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs*.

המצוקה הביולוגית היבשתיים.

תקופה זו מסמנת את סיום ההתפתחויות האבולוציוניות העיקריות של החיים הימיים, ואת פתיחתה של תקופת המעבר אשר הולכה אל עבר העידנים העוקבים של בעלי החיים

עידן זה היה עידן ההתרוששות הגדולה של החיים. אלפי מינים ימיים נכחדו בעוד שהחיים על-פני היבשה טרם התבססו. היה זה זמן של מצוקה ביולוגית, העידן שבו החיים כמעט ונמחו מעל פני האדמה וממעמקי האוקיינוסים. לקראת סיומו של עידן החיים הימיים הארוך היו קיימים על פני כדור הארץ יותר ממאה-אלף מינים של חיים. ועם סיומה של תקופת המעבר הזו שרדו פחות מחמש-מאות.

הייחוד של תקופה זו לא נבע כל-כך מהתקררות קרום כדור הארץ, או מההיעדר הממושך של פעילות געשית, אלא מהשילוב יוצא-הדופן של השפעות שגרתיות וקודמות – הצטמצמות הימים והתרוממות גוברת של מסות יבשה עצומות. האקלים הימי המתון של זמנים עברו הלך ונעלם, ובמהירות התפתח סוג האקלים היבשתי הנקשה יותר.

לפני 170,000,000 שנה התרחשו התאמות ושינויים אבולוציוניים גדולים על פני כלל שטחו של כדור הארץ. היבשה עלתה בכל רחבי העולם בשעה שקרקעיות האוקיינוסים היו מצויות במהלך של שקיעה. הופיעו שרשראות הרים מבודדות. חלקה המזרחי של צפון-אמריקה היה מצוי הרבה מעל לפני הים; המערב הלך ועלה לאיטו. היבשות היו מכוסות באגמים מלוחים קטנים וגדולים ובימים פנים-יבשתיים אשר היו מחוברים לאוקיינוסים באמצעות מצרים צרים. עובי שכבות הסלע של תקופת מעבר זו נע בין כ-300 לכ-2,000 מטרים.

קרום כדור הארץ התקמט במידה רבה בעת התרוממות היבשה הללו. הייתה זו תקופה של הופעת היבשות, למעט היעלמותם של גשרי יבשה מסוימים, לרבות היבשות אשר חיברו במשך זמן כה רב את דרום-אמריקה לאפריקה ואת צפון-אמריקה לאירופה.

האגמים והימים הפנים-היבשתיים הלכו והתייבשו בהדרגה בכל רחבי העולם. הרים מבודדים וקרחונים אזוריים החלו להופיע, בייחוד בחצי הכדור הדרומי, ובאזורים רבים ניתן למצוא את משקעי הקרחונים של תצורות הקרח האלה אפילו בין כמה ממרבצי הפחם העליונים והמאוחרים יותר. הופיעו שני גורמים אקלימיים חדשים – קרחונים וצחיחות. רבים מהאזורים הגבוהים יותר של כדור הארץ הפכו צחיחים ושוממים.

במהלך העידנים הללו של שינויי אקלים, אירעו שינויים גדולים גם בצמחים היבשתיים.

THE SEED-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

^{5961 (6827)} This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

^{5962 (6828)} This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

^{5963 (6829)} The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

^{5964 (6831)} 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

^{5965 (6832)} The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

^{5966 (6833)} Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

^{5967 (6834)} Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land

הצמחים בעלי הזרעים הופיעו לראשונה, והם אפשרו אספקת מזון טובה יותר לבעלי החיים היבשתיים אשר גדלו לאחר-מכן. החרקים עברו שינוי קיצוני. התפתחו שלבי המנוחה על-מנת לענות על דרישות הפעילות המופחתת בעתות החורף והשרב.

מקרב בעלי החיים היבשתיים הגיעו הצפרדעים לשיאם בעידן הקודם ודענו במהירות, ואולם הם שרדו הואיל והם יכלו לחיות באופן ממושך אפילו בבריכות ובאגמים אשר הלכו והתייבשו בזמנים הרחוקים והקשים ביותר הללו. במהלך עידן דעיכה זה של הצפרדעים, אירע באפריקה הצעד הראשון בהתפתחות הצפרדע לכדי זוחל. ומכיוון שהמסות היבשתיות היו מחוברות עדיין, התפשט היצור הקדם-זוחלי הזה, אשר היה נושם-אוויר, בכל רחבי העולם. עד לעת הזאת האטמוספירה השתנתה כל-כך, עד שהיא הייתה ראויה בהחלט לנשימת בעלי-חיים. זמן קצר לאחר הגעת הצפרדעים הקדם-זוחליים הללו, צפון-אמריקה בודדה זמנית ונותקה מאירופה, מאסיה ומדרום-אמריקה.

התקררותם ההדרגתית של מימי האוקיינוסים תרמה רבות להשמדת החיים הימיים. בעלי החיים הימיים של אותם עידנים מצאו מקלט זמני בשלושה מקומות מפלט מועדפים: באזור הנוכחי של מפרץ מקסיקו, במפרץ הגנגס של הודו ובמפרץ סיציליה אשר באגן הים התיכון. ומשלושת האזורים הללו יצאו מאוחר יותר המינים הימיים החדשים – אלו אשר נולדו להתמודד עם הקשיים – על-מנת למלא מחדש את הימים.

לפני 160,000,000 שנה הייתה היבשה מכוסה ברובה בצמחייה המותאמת לתמוך בחיים של בעלי החיים היבשתיים, והאטמוספירה הפכה אידיאלית לשם נשימת בעלי-חיים. וכך הסתיימו להם התקופה של הצטמצמות החיים הימיים ואותם זמני מבחן של קושי ביולוגי אשר הכחידו את כל אותן צורות החיים, פרט לאלה אשר נודע להן ערך הישרדותי, ובשל כך היו ראויות לשמש כאבות הקדמונים של החיים אשר התפתחו בקצב מהיר יותר ובמגוון עשיר יותר בעידנים הבאים של האבולוציה הפלנטארית.

סיום תקופה זו של מצוקה ביולוגית, אשר ידועה לתלמידים בשם תור הפּרֶם, מסמנת גם את תום של עידן הפּלֶאזואיקון, אשר מכסה רבע מן ההיסטוריה הפלנטארית, מאתיים-וחמישים מיליון שנה.

האוקיינוס מילא את ייעודו כחממה העצומה של טיפוח החיים באורנטיה. במהלך העידנים הממושכים שבהם היבשה לא הייתה ראויה לתמוך בחיים – בטרם הכילה האטמוספירה די חמצן על-מנת לתמוך בבעלי החיים היבשתיים הגבוהים יותר – שימש הים כאם וכמקור ההזנה של החיים המוקדמים של העולם. כעת הולכת ונסוגה בהדרגה חשיבותו הביולוגית של הים, כאשר השלב השני של האבולוציה מתחיל להתגולל על-פני האדמה.

plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

^{5968 (683.9)} Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this praeptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these praeptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

^{5969 (683.9)} The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

^{59610 (683.7)} 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

^{59611 (684.1)} The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

^{59612 (684.2)} The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

[הוצג על-ידי נשא חיים של נבאדון, אחד
מקרב הסגל המקורי אשר הוצב באורנטיה.]

596.13 (664.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon,
one of the original corps assigned to Urantia.]

מסמך 60. אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים המוקדמים

061 ⇨

הספר של אורנטיה

059 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 60

אורנטיה בתקופת עידן החיים היבשתיים
המוקדמים

סעיפים

מבוא

1. תור הזוחלים המוקדם
2. עידן הזוחלים המאוחר
3. שלב הקרטיקון תקופת הצמחים בעלי-הפרחים עידן הציפורים
4. סוף תקופת הגיר

מבוא

תם עידן החיים הימיים הבלעדיים. התרוממות היבשה, התקררות הקרום והאוקיינוסים, הצטמצמות הימים וההעמקה אשר חלה בהם כתוצאה מכך, זאת לצד גידול אדיר בנוכחות יבשה בקווי הרוחב הצפוניים, כל אלו חברו והובילו לשינוי משמעותי של האקלים בעולם בכל האזורים המרוחקים מקו המשווה.

התקופות החותמות של העידן הקודם אכן היו תור הצפרדעים, ואולם האבות הקדמונים הללו של בעלי החוליות היבשתיים לא משלו עוד בכיפה, משום שהם שרדו רק במספרים קטנים. מינים מועטים בלבד עמדו במבחנים הקשים של תקופת המצוקה הביולוגית הקודמת. ואפילו הצמחים בעלי הנבגים כמעט ונכחדו.

1. תור הזוחלים המוקדם

מרבצי הסחף של תקופה זו היו מורכבים ברובם מקונגלומרטים של צפחה ושל אבן-חול. שכבות הגבס והשכבות האדומות אשר מצויות בכל השיקועים הללו, הן באירופה והן באמריקה, מעידות על כך שאקלימן של היבשות האלה היה צחיח. אזורים צחיחים אלו היו נתונים לסחף כביר

PAPER 60

URANTIA DURING THE EARLY
LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

^{001.1 (665.1)} THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

^{002.2 (665.2)} The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

^{001.1 (665.3)} The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great

בשל גשמי הפתע האלימים והמחזוריים אשר ירדו ברמות שמסביב.

בשכבות אלה ניתן למצוא אך מאובנים מעטים, ואולם ניתן להבחין בסלעי החול בטביעות רגליים מרובות של זוחלי יבשה. באזורים רבים, כשלוש-מאות המטרים של המרבצים של סלע החול האדום של תקופה זו, כלל אינם מכילים מאובנים. חיי בעלי החיים היבשתיים נמשכו ברציפות רק בחלקים מסוימים של אפריקה.

עובי המרבצים הללו משתנה ונע בין כ- 1,000 ל-3,000 מטרים, ובחופי האוקיינוס השקט עוביים מגיע אך ל-5,500 מטרים. מאוחר יותר, לבה נדחפה בכוח אל בין רבות מן השכבות האלה. שורת הצוקים שלצד נהר ההדסון נוצרה הודות לשיחול של לבת בזלת בין השכבות האלה, המשתייכות לתור הטריאס. פעילות געשית נרחבת התרחשה בחלקים שונים של העולם.

ברחבי אירופה, ובייחוד בגרמניה וברוסיה, ניתן למצוא מרבצים מן התקופה הזו. באנגליה משתייך סלע החול האדום החדש לתקופה הזו. כתוצאה מפלישה של ים, הונח בדרום האלפים סלע-גיר אשר ניתן לחזות בו כעת בדמותם של קירות, פסגות ועמודי סלע-גיר דולומיטי של האזורים הללו. ניתן למצוא שכבה זו בכל רחבי אפריקה ואוסטרליה. שיש הקרָה מקורו בשכבת אבן-גיר מותאמת שכזו. דבר מתקופה זו לא יימצא באזוריה הדרומיים של אמריקה הדרומית, משום שחלק זה של היבשת נותר שקוע, ולכן הוא מציג אך ורק מרבצים של מים, או מרבצים ימיים, המשתלבים ברצף של התקופות הקודמות ושל התקופות הבאות.

לפני 150,000,000 שנה החלו התקופות המוקדמות של חיי היבשה בהיסטוריה של העולם. ככלל, מצבם של החיים לא היה כה טוב, אך הוא היה טוב יותר מאשר של אלו בסיום עידן החיים הימיים המאומץ והעיון.

עם פתיחתו של עידן זה, נמצאים חלקיה המזרחיים והמרכזיים של צפון-אמריקה, החצי הצפוני של דרום-אמריקה, מרבית אירופה ואסיה כולה, הרבה מעל לפני המים. לראשונה, צפון-אמריקה מבודדת מבחינה גיאוגרפית, ואולם אין הדבר נמשך זמן רב, משום שהגשר היבשתי של מיצר בְּרִינְגֶ' מַגִּיחַ במהרה ומחבר את היבשת עם אסיה.

עמקים כבירים נוצרו בצפון-אמריקה במקביל לחופי האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט. השבר הגדול של מזרח-קונטיננט הופיע, ובסופו של דבר שקע צדו האחד בעומק של יותר משלושה קילומטרים. רבים מן העמקים הללו של צפון-אמריקה התמלאו לאחר מכן במרבצי סחף, כפי שאירע אף לרבים מן האגנים של אגמי המים המתוקים ואגמי המים המלוחים אשר באזורים ההרריים. לאחר מכן, אזורי יבשה שקועים ומלאים אלו הורמו מעלה בשיעור ניכר בשל זרמי לבה תת-קרקעיים. היערות המאובנים של רבים מן האזורים משתייכים לתקופה זו.

erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

001.2 (665.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

001.3 (665.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

001.4 (665.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

001.5 (665.7) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

001.6 (665.8) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

001.7 (665.9) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

על-פי-רוב, חופי האוקיינוס השקט היו מצויים מעל לפני המים בעתות שבהן שקעה היבשת אל מתחת לפני המים, זאת למעט החלק הדרומי של קליפורניה ואי גדול אשר התקיים אז במקום שהיום הוא האוקיינוס השקט. ים קליפורניה קדום זה היה עשיר בחיים ימיים והשתרע מזרחה עד להתחברותו אל אגן הים העתיק של אזור המערב התיכון.

לפני 140,000,000 שנה הופיעו לפתע הזוחלים בצורתם המלאה, כאשר הרמז המקדים היחיד להם היה שני אבותיהם הקדמונים, הקדם-זוחלים אשר התפתחו באפריקה במהלך התור הקודם. הזוחלים התפתחו במהירות, ובמהרה הניבו תנינים, זוחלים עטויי-קשקשים, ולבסוף אף נחשי-ים וזוחלים מעופפים. אבותיהם הקדמונים של שלב המעבר נעלמו במהירות.

זוחלים דינוזאורים אלו, אשר התפתחו במהירות, הפכו במהרה למלכי העידן. הם היו מטילי-ביצים ונבדלו מכל בעלי החיים האחרים במוחותיהם הקטנים, כשמוחות במשקל של פחות מ-450 גרם שלטו בגופים אשר שקלו מאוחר יותר עד ארבעים טונות. ואולם, הזוחלים המוקדמים היו קטנים יותר; הם היו טורפים והלכו על רגליהם האחוריות, בדומה לקנגורו. היו להם עצמות חלולות כשל בעלי-כנף, ולאחר מכן הם פיתחו ברגליהם האחוריות רק שלושה בהונות; רבים מן המאובנים של טביעות אצבעותיהם סווגו בטעות כטביעות של ציפורי ענק. מאוחר יותר התפתחו הדינוזאורים הצמחוניים. הם הלכו על ארבע, וענף אחד מקרב הקבוצה הזו פיתח שריון הגנה.

מספר מיליוני שנים לאחר מכן הופיעו היונקים הראשונים. הם היו חסרי-שליה והוכחו כנישולן חרוץ; אף לא אחד מהם שרד. היה זה מאמץ ניסיוני לשפר את טיפוס היונקים, ואולם מאמץ זה לא צלח על-פני אורנטיה.

החיים הימיים של התקופה הזו היו דלים אך השתפרו במהירות עם פלישתו המחודשת של הים, אשר שוב יצרה קווי חוף נרחבים של מים רדודים. מכיוון שמסביב לאירופה ולאסיה היו יותר מים רדודים, ניתן למצוא סביב יבשות אלה את מרבצי המאובנים העשירים ביותר. אם תחקרו היום את חיי העידן הזה, בחנו את אזורי ההימלאיה, סיביר והים התיכון, כמו גם את הודו ואת איי אגן דרום האוקיינוס השקט. תכונה בולטת של החיים הימיים הייתה נוכחות של כמות גדולה של אמוניטים יפהפיים, אשר שאריות מאובניהם נמצאות בכל רחבי העולם.

לפני 130,000,000 שנה השתנו הימים אך במעט. סיביר וצפון-אמריקה היו מחוברות בגשר היבשתי של מצר ברינג. חיים ימיים ייחודיים ועשירים הופיעו בקליפורניה אשר לחוף האוקיינוס השקט, שם התפתחו מעל לאלף מינים של אמוניטים מתוך הטיפוסים הגבוהים יותר של הסילוניות. השינויים אשר חלו בחיים של אותה תקופה אכן היו מהפכניים, אך-על-פי שהם היו שינויי מעבר והתרחשו בהדרגה.

601.8 (666.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

601.9 (666.5) 140,000,000 years ago, suddenly and with only the hint of the two pre-reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

601.10 (666.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

601.11 (666.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

601.12 (666.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

601.13 (666.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

תקופה זו נמשכה מעל לעשרים וחמישה מיליון שנה ונודעת כתור הטריאס.

^{001.14 (687.1)} This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. עידן הזוחלים המאור

לפני 120,000,000 שנה החל שלב חדש בעידן הזוחלים. המאורע הכביר של תקופה זו היה התפתחותם של הדינוזאורים ודעיכתם. חיי היבשה הגיעו להתפתחותם הכבירה ביותר, ככל שהדבר נוגע לגודל, ועם סיומו של עידן זה כמעט ונמחו מעל פני האדמה. הדינוזאורים התפתחו בכל הגדלים, החל ממינים שגודלם היה קטן משישים סנטימטרים ועד לדינוזאורים הצמחוניים הכבירים, אשר אורכם התקרב לעשרים ושלושה מטרים, וששום יצור חי כלשהו לא השתווה לממדיהם אלו מאז.

הדינוזאורים הגדולים ביותר הופיעו במערב צפון-אמריקה. זוחלים מפלצתיים אלו קבורים בכל רחבי אזורי הרי הרוקי, לאורך כל חופי האוקיינוס האטלנטי של צפון-אמריקה, ברחבי מערב-אירופה, דרום-אפריקה והודו, אך לא באוסטרליה.

היצורים המאסיביים הללו הפכו לפחות פעילים ופחות חזקים ככל שהם הלכו וגדלו; ואולם, הם נזקקו לכמות כה גדולה של מזון, והם פשטו במספרים כה גדולים על פני האדמה, עד שהם פשוט מתו מרעב ונכחדו – חסרה להם האינטליגנציה להתמודד עם המצב.

ועד לעת הזו, רוב החלק המזרחי של צפון-אמריקה, אשר היה מורם במשך תקופה ארוכה, יושר ונשטף אל תוך האוקיינוס האטלנטי, כך שקו החוף הגיע כמה מאות מיילים רחוק יותר ממיקומו הנוכחי. החלק המערבי של היבשת עדיין היה מורם, ואולם, אפילו אל תוך האזורים הללו פלשו מאוחר יותר הים הצפוני והן האוקיינוס השקט, אשר השתרעו מזרחה עד לאזור הגבעות השחורות של דקוטה.

היה זה עידן של מים מתוקים שהתאפיין בריבוי אגמים פנים-יבשתיים, כפי שניתן לראות בשפע המאובנים של מים מתוקים המצויים בשיכונים הקרואים מוריסון אשר בקולורדו, במונטנה ובוויאומינג. עובי המרבצים הללו, המשלבים משקעים של מים מתוקים ומים מלוחים, נע בין כ-600 לכ-1,500 מטרים; ואולם, רק מעט אבן-גיר מצויה בשכבות האלה.

אותו ים-קוטב אשר השתרע כה הרחק מטה מעל לצפון-אמריקה כולה, כיסה אף את כל דרום-אמריקה, למעט הרי האנדים אשר הופיעו זה מכבר. שטחי סין ורוסיה היו מוצפים ברובם, ואולם, פלישת המים הגדולה יותר התרחשה באירופה. היה זה במהלך שקיעה זו אל מתחת לפני המים שהונח הסלע הליטוגרפי היפהפה של דרום-גרמניה, אותן שכבות אשר בהן משומרים מאובנים, כדוגמת הכנפיים העדינות של חרקי העבר, ממש כאילו הונחו שם אמש.

הצמחייה של העידן הזה דמתה ברובה לזו

2. THE LATER REPTILIAN AGE

^{002.1 (687.2)} 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

^{002.2 (687.3)} The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

^{002.3 (687.4)} These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

^{002.4 (687.5)} By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

^{002.5 (687.6)} This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

^{002.6 (687.7)} The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

^{002.7 (687.8)} The flora of this age was much like that of

של העידן שקדם לו. השרכים המשיכו להתקיים, בעוד שמחטניים ואורנים הפכו דומים יותר ויותר למינים של ימינו אנו. לאורך חופיו הצפוניים של הים התיכון עדיין הונחה כמות מסוימת של פחם.

חזרתם של הימים שיפרה את מזג האוויר. האלמוגים נפוצו אל מימי אירופה, עובדה המעידה על כך שהאקלים היה עדיין מתון ואחד, אך מעולם הם לא חזרו להופיע במים המתקררים לאיטם של ימי הקוטב. החיים הימיים של הזמנים הללו השתפרו והתפתחו במידה רבה, במיוחד במימיה של אירופה. הן האלמוגים והן חבצלות הים הופיעו, באופן זמני, במספרים גדולים יותר מאשר עד אז; ואולם, היו אלו האמוניטים אשר שלטו בעולם החי של חסרי החוליות של האוקיינוסים, כשגודלם הממוצע נע בקירוב משבעה ועד עשרה סנטימטרים, אף כי אחד המינים הגיע לקוטר של כשני מטרים וחצי. הספוגים היו מצויים בכל מקום, והן הדינונים והן הצדפות המשיכו להתפתח.

לפני 110,000,000 שנה המשיכו הפוטנציאלים של החיים הימיים להתגלות. אחת המוטציות יוצאות הדופן של העידן הזה היה קיפוד הים. הסרטנים, הלוברסטים, והטיפוסים המודרניים של הסרטנאים הבשילו. שינויים מובחנים חלו במשפחת הדגים, כשלראשונה הופיע טיפוס דג מסוג חדקן, ואולם, ברחבי כלל הימים עדיין רחשו נחשי הים האכזריים, צאצאיהם של זוחלי היבשה, ואלו איימו להשמיד את כלל משפחת הדגים.

עידן זה המשיך להיות, בראש ובראשונה, תורם של הדינוזאורים. הם מילאו את היבשה עד כדי כך שבמהלך התקופה הקודמת שבה עלו הימים, שני מינים פנו אל המים בחפשם אחר מזונם. נחשיים אלו מייצגים צעד קודם של האבולוציה. בעוד שמינים חדשים מסוימים מתקדמים, זנים מסוימים נותרים על מקומם, ואילו אחרים נמשכים לאחור וחוזרים למצב קודם. וזהו הדבר אשר אירע כאשר שני מיני הזוחלים הללו נטשו את היבשה.

בחלוף הזמן גדלו נחשי הים לממדים כאלו שהם הפכו נרפים ביותר ולבסוף נכחדו, זאת משום שמוחותיהם לא היו גדולים דיים על-מנת לספק הגנה לגופיהם העצומים. מוחותיהם שקלו פחות משישים גרם, על-אף שהאיִקְטִיאִוִּזאִוִּרִים הענקיים הללו הגיעו לעיתים לאורך של כחמישה-עשר מטרים, ורובם היו באורך של יותר מעשרה מטרים. גם תניני הים מהווים חזרה לאחור ביחס לזוחלים היבשתיים, אך בשונה מנחשי הים, בעלי החיים הללו תמיד שבו ליבשה על-מנת להטיל את ביציהם.

זמן לא רב לאחר ששני מיני דינוזאורים נדדו אל המים בניסיון השימור העצמי חסר התוחלת, נדחו שני טיפוסים אחרים אל האוויר בעקבות התחרות המרה של החיים על-פני האדמה. ואולם, הפְּטֶרוֹזָאוּרִים המעופפים הללו לא היו אבותיהם הקדמונים של הציפורים האמיתיות של העידנים הבאים. הם התפתחו מן הדינוזאורים

the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

^{6028 (687.9)} The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

^{6029 (688.1)} 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

^{60210 (688.2)} This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

^{60211 (688.3)} As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

^{60212 (688.4)} Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to

המקפצים בעלי העצמות החלולות, וכנפיהם, אשר דמו לכנפי עטלף, הגיעו למוטה של שישה עד שבעה מטרים בקירוב. הזוחלים הקדומים המעופפים הללו הגיעו לממדים של כשלושה מטרים, והיו להם לסתות נפרדות, באופן דומה ביותר לנחשים המודרניים. למשך זמן מה, נדמה היה כי הזוחלים המעופפים הללו מהווים הצלחה, אך הם לא הצליחו להתפתח באופן שיאפשר להם לשרוד כמעופפים. הם מייצגים את הזנים אשר לא שרדו מבין אלו אשר קדמו לציפורים.

בתקופה זו התרבו הצבים, והם הופיעו לראשונה בצפון-אמריקה. אבותיהם הקדמונים הגיעו מאסיה דרך הגשר היבשתי הצפוני.

לפני מאה מיליון שנה התקרב עידן הזוחלים לסיומו. הדינוזאורים, על-אף המסה העצומה שלהם, היו יצורים כמעט חסרי-מוח, והם חסרו את האינטליגנציה הנדרשת על-מנת לספק לגופיהם העצומים כמות מזון מספקת. וכך אבדו זוחלים יבשתיים נרפים אלו במספרים הולכים וגדלים. מכאן ואילך תעקוב האבולוציה אחר נתיב גדילתם של המוחות ולא אחר הממדים הפיזיים; והתפתחות המוחות תאפיין כל אחת מן התקופות העוקבות באבולוציה של בעלי החיים ובהתקדמות הפלנטה.

תקופה זו, הכוללת את שיאם ואת תחילת דעיכתם של הזוחלים, נמשכה קרוב לעשרים- וחמישה מיליון שנה וידועה בשם תור היורה.

3. שלב הקרטיקון תקופת הצמחים בעלי-הפרחים עידן

הציפורים

שמה של תקופת הקרטיקון הכבירה נגזר משליטתן השופעת של החורריות, יוצרות הגיר, בימים. תקופה זו מביאה את אורנטיה לקרבת סיום שליטתם הארוכה של הזוחלים, והיא חוזה בהופעתם ביבשה של הצמחים בעלי הפרחים ושל הציפורים. אלו הם גם הזמנים שבהם תמה נדידת היבשות מערבה ודרומה, נדידה אשר לוותה בעיוותים כבירים של הקרום, שאליהם נלוו באופן טבעי זרמי לבה בהיקף נרחב ופעילות געשית כבירה.

בסמוך לסיומה של התקופה הגיאולוגית הקודמת הייתה מרבית היבשה מצויה מעל לפני המים, אף כי לא היו בנמצא פסגות הרים. ואולם, ככל שנמשכה נדידת היבשות, נתקלה זו במכשול העצום הראשון, עמוק בקרקעית האוקיינוס השקט. מאבק זה של כוחות גיאולוגיים היווה את הגורם ליצירתן של כלל שרשראות ההרים הצפוניות והדרומיות הנרחבות, המשתרעות מאלסקה ומטה, דרך מקסיקו עד לכף הורן.

וכך הופכת תקופה זו לשלב המודרני של בניית ההרים בהיסטוריה הגיאולוגית. לפני

twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

^{00213 (0005)} Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

^{00214 (0006)} One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

^{00215 (0007)} This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE

THE FLOWERING-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIRDS

^{00231 (0008)} The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

^{00232 (0009)} Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

^{00233 (0010)} This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to

תקופה זו היו אך פסגות הרים מועטות, בבחינת רמות יבשה מורמות ורחבות מאוד. כעת, שרשרת ההרים שלחופי האוקיינוס השקט התחילה להתרומם, אך היא הייתה ממוקמת כאלף קילומטרים ממערב למיקומו הנוכחי של החוף. ההרים של הקפירה החלו להיווצר, ושכבותיהם המכילות זהב הינן תוצר של זרמי הלבנה של תקופה זו. בחלק המזרחי של צפון-אמריקה, הלחץ של האוקיינוס האטלנטי החל אף הוא לגרום להתרוממות היבשה.

לפני 100,000,000 שנה היו יבשת צפון-אמריקה וחלק מאירופה מצויות הרבה מעל לפני המים. התעוותות היבשות של אמריקה נמשכה, ותוצאתה הייתה המטאמורפוזת של הרי האנדים של דרום-אמריקה וההתרוממות ההדרגתית של המישורים המערביים של צפון-אמריקה. מרביתה של מקסיקו שקעה אל מתחת לפני הים, והאוקיינוס האטלנטי כרסם בחופה המזרחי של דרום-אמריקה, ולבסוף הגיע למיקומו הנוכחי של קו החוף. האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס ההודי נמצאו אז בסביבות המקום שבו הם מצויים כיום.

לפני 95,000,000 שנה החלו המסות היבשתיות של אמריקה ושל אירופה לשקוע שוב. הימים הדרומיים החלו בפלישתם לצפון-אמריקה ובהדרגה השתרעו צפונה והתחברו לאוקיינוס הארקטי; ובכך הם כוננו את השקיעה הכבירה השנייה של היבשת. כאשר הים נסוג לבסוף, הוא הותיר את היבשת בערך כפי שהיא כעת. לפני שהחלה השקיעה הכבירה הזו, נשטפו הרמות המזרחיות של האפלצ'ים כמעט לחלוטין עד לגובה פני המים. שכבות החרסר הצבעוניות הרבות, המשמשות כעת לייצור מוצרי חומר, שוקעו על-גבי אזורי החוף של האוקיינוס האטלנטי במהלכו של העידן הזה; עובין הממוצע של שכבות אלה עומד על כ-600 מטרים.

פעילות געשית כבירה התרחשה בדרום האלפים ולאורך הקו הנוכחי של שרשרת הרי החוף של קליפורניה. העיוותים הגדולים ביותר בקרום מזה מיליונים על-גבי מיליונים של שנים התרחשו במקסיקו. שינויים גדולים חלו גם באירופה, ברוסיה, ביפן ובחלק הדרומי של דרום-אמריקה. האקלים הפך מגוון יותר ויותר.

לפני 90,000,000 שנה הגיעו הצמחים בעלי הפרחים מן הימים המוקדמים הללו של תור הקרטיקון ובמהרה כיסו את היבשות. צמחים יבשתיים אלו הופיעו פתאום, יחד עם עצי תאנה, מגנוליות ועצי צבעוני. במהרה לאחר מכן התפשטו עצי תאנה, עצי פרי הלחם ועצי דקל ברחבי אירופה ובמישורים המערביים של צפון-אמריקה. לא הופיעו חיות יבשה חדשות.

לפני 85,000,000 נסגר מצר ברינג וחסם את מימיהם המתקררים של הימים הצפוניים. עד אז נבדלו החיים הימיים של מימי האוקיינוס האטלנטי-מפרץ הגולף במידה רבה מאלו של האוקיינוס השקט, בשל הבדלי הטמפרטורה בין

this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants suddenly appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now

שני גופי המים הללו, אשר הפכו כעת להיות אחידים.

מרבצי הגיר והחואר ירוק-החול העניקו לתקופה זו את שמה. השיכובים של הזמנים הללו היו מגוונים, וכללו גיר, צפחה, אבן-חול וכמויות קטנות של אבן-גיר, כמו גם פחם נחות או ליגניט, ובאזורים רבים הם אף מכילים נפט. עוביין של השכבות הללו משתנה ונע מכ-60 מטרים במקומות מסוימים ועד לכ-3,000 מטרים במערב צפון-אמריקה ובאזורים רבים באירופה. לאורך גבולותיהם המזרחיים של הרי הרוקי, ניתן לצפות במרבצים הללו לרגלי הגבעות אשר התרוממו ונטו.

בכל רחבי העולם מצוי גיר בתוככי השכבות הללו, ושכבות אלה, העשויות למחצה מסלע, סופחות אל תוכן מים בבליטות הפונות כלפי מעלה ומובילות אותם מטה, על-מנת לספק מים לרבים מאזורים הצחיחים של כדור הארץ בהווה.

לפני 80,000,000 שנה התחוללו הפרעות כבירות בקרום כדור הארץ. ההתקדמות בנדידת היבשות לכיוון מערב הלכה והתקרבה לכדי עצירה מוחלטת, והאנרגיה העצומה של המומנטום האיטי של החלק האחורי של המסה היבשתית קימטה כלפי מעלה את קו החוף של צפון ודרום אמריקה, וכתוצאה מכך אותחלו שיניים לאורך קווי החוף של האוקיינוס השקט באסיה. אורכה של מעטפת יבשה מוגבהת זו סביב האוקיינוס השקט, אשר מגיעה לשיאה בשרשראות ההרים הנוכחיות, עומד על יותר מארבעים-אלף קילומטרים. והתהפכות אשר נלוו להולדתה היו בבחינת התהפכות הכבירות ביותר בפני השטח אשר התרחשו למן הופעתם של החיים באורנטיה. זרמי הלבנה, הן מעל לפני השטח והן מתחתיו, היו נרחבים ונפוצים.

לפני 75,000,000 הסתיימה נדידת היבשות. הושלמה יצירת שרשראות ההרים הארוכות של האוקיינוס השקט, מאלסקה ועד לכף הורן; ואולם, בעת ההיא היו קיימות אך ורק פסגות מועטות.

הדחף האחורי של נדידת היבשות אשר נעצרו, המשיך להרים את מישוריה המערביים של צפון אמריקה, בעוד שבמזרח הורמו הרי האפלצ'ים השחוקים של אזורי החוף האטלנטי הישר כלפי מעלה, עם מעט מאוד נטייה, או ללא נטייה כלל.

לפני 70,000,000 שנה התרחשו העיוותים בקרום אשר קשורים לשיא ההתרוממות של אזור הרי הרוקי. מקטע גדול של סלע נדחף קרוב לעשרה קילומטרים מעל לפני השטח של קולומביה הבריטית; כאן נדחפו הסלעים הקמפריים החוצה מעל לשכבות הקרטיקוניות. בשיפולים המזרחיים של הרי הרוקי, בסמוך לגבול הקנדי, התרחשה דחיפה-החוצה מרהיבה נוספת; כאן ניתן למצוא את הסלעים מתקופת קדם-החיים אשר נדחפו החוצה אל מעל למרבצים אשר הונחו אז בתקופת הקרטיקון.

היה זה עידן של פעילות געשית בכל רחבי

became uniform.

^{60309 (6009)} The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

^{60310 (6001)} All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

^{60311 (6002)} 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

^{60312 (6003)} 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

^{60313 (6004)} The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

^{60314 (6005)} 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

^{60315 (6006)} This was an age of volcanic activity all

העולם, פעילות אשר הניבה חרוטים געשיים קטנים ומבודדים רבים. הרי געש תת-ימיים התפרצו באזור ההימלאיה השקוע מתחת לפני המים. חלק גדול משאר שטחה של אסיה, לרבות סיביר, נמצא עדיין אף הוא מתחת למים.

לפני 65,000,000 שנה התרחשה אחת מזרימות הלבה הגדולות של כל הזמנים. ניתן למצוא את שכבות המרבצים של זרמי הלבה הללו, ושל זרימות אשר קדמו להם, בכל רחבי האמריקות, בצפון-אפריקה ובדרומה, באוסטרליה ובחלקים מאירופה.

חיות היבשה השתנו מעט, ואולם בשל ההגחה המוגברת של היבשה, ובמיוחד בצפון-אמריקה, הן התרבו במהירות. צפון-אמריקה הייתה שדה ההתפתחות הכביר של חיות היבשה בזמנים ההם, בהיות אירופה שקועה ברובה מתחת לפני המים.

האקלים עדיין היה חם ואחיד. אזורי הקוטב נהנו מאקלים הדומה לאקלים הנוכחי של מרכזה ודרומה של צפון-אמריקה.

בעולם הצומח התרחשה אבולוציה נרחבת. בקרב צמחי היבשה שלטו אלו בעלי הפרחים, ורבים מן העצים של ימינו-אנו הופיעו לראשונה, לרבות האשור, הלבנה, האלון, האגוז, השקמה, האדר, וק הדקלים המודרניים. הפירות, העשבים והדגנים צמחו בשפע; והעצים והעשבים נושאי-הזרעים הללו היוו עבור עולם הצומח את מה שהיוו האבות הקדמונים של האדם עבור עולם החי – חשיבותם האבולוציונית נפלה אך מזו של הופעת האדם. לפתע, וללא כל הדרגתיות מקדימה, חלה מוטציה במשפחה הגדולה של הצמחים בעלי הפרחים. וצמחה חדשה זו התפשטה במהרה בכל רחבי העולם.

לפני 60,000,000 שנה, אף כי הזוחלים היו מצויים בדעיכה, המשיכו הדינוזאורים למלוך ביבשה, כאשר את ההובלה נטלו כעת טיפוזי הדינוזאורים הטורפים הזריזים והפעילים יותר של המינים הקטנים, המקפצים בדומה לקנגורו. ואולם, זמן מה קודם לכן הופיעו טיפוזים חדשים של דינוזאורים צמחוניים, אשר התרבותם המהירה התרחשה בעקבות הופעתה של משפחת העשבים בעולם הצומח היבשתי. אחד מן הדינוזאורים אוכלי-העשב החדשים הללו היה הולך-על-ארבע אמיתי בעל שתי קרניים וחגורת כתפיים דמוית-גלימה. הופיע הצב היבשתי, כשישה מטרים רחבו, והופיעו גם התנינים המודרניים והנחשים האמיתיים מן הטיפוס המודרני. גם בקרב הדגים ובקרב צורות חיים ימיים אחרות חלו שינויים גדולים.

קדם-הציפורים של העידנים הקודמים, אשר בוססו ושחו, לא הצליחו באוויר; כמו כן, אף הדינוזאורים המעופפים כשלו. היו אלו מינים שלהם חיים קצרי-מועד אשר נכחדו במהרה. כמו הדינוזאורים, אף הם נידונו להרס ולאבדון, הואיל ומוחותיהם הכילו כמות קטנה מדי של חומר ביחס לממדי גופם. ניסיון שני זה להפיק בעלי-חיים אשר יוכלו לנוע באטמוספירה, נכשל,

over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

^{60316 (6007)} 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

^{60317 (6008)} The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

^{60318 (6009)} The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

^{60319 (6010)} Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. Suddenly and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

^{60320 (6011)} 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

^{60321 (6012)} The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed,

בדומה לניסיון הכושל להפיק יונקים במהלך העידן הזה והעידן אשר קדם לו.

לפני 55,000,000 שנה מצעד האבולוציה צוין בהופעתה הפתאומית של הראשונה מבין הציפורים האמיתיות, יצור קטן דמוי-יונה אשר היה אביהן הקדמון של כל הציפורים. היה זה הטיפוס השלישי של יצור מעופף אשר הופיע בכדור הארץ, והוא הגיון היישר מקבוצת הזוחלים, ולא מן הדינוזאורים המעופפים בני זמנו, או מן הטיפוסים המוקדמים יותר של ציפורי היבשה בעלות השיניים. וכך הופך עידן זה להיות ידוע בשם תור הציפורים, כמו גם עידן דעיכת הזוחלים.

4. סוף תקופת הגיר

תור הקרטיקון הכביר התקרב אל סיומו, וסיום זה סימן את סופן של פלישות הים הכבירות אל היבשה. עובדה זו נכונה במיוחד באשר לאמריקה הצפונית, שבה אירעו בדיוק עשרים-וארבע הצפות גדולות. ועל-אף שלאחר מכן התרחשו אי-אילו הצפות מינוריות, אף לא אחת מאלה יכולה להשתוות לפלישות הנרחבות והממושכות של הים בעידן הזה ובעידנים הקודמים. המחזורים הללו, של שליטת היבשה והים לסירוגין, התרחשו במחזורים בני מיליון שנה. העלייה והירידה של רצפת האוקיינוס ושל גובה האדמה ביבשות מתרחשות בקצב בן עידן שלם. ואותן תזוזות קרום קצביות אף תמשכנה מזמן זה ואילך, ולאורך כל ההיסטוריה של כדור הארץ, אך בתדירות ובשיעור הולכים ופוחתים.

תקופה זו חוזה גם בסיום נדידת היבשות ובבנייתם של ההרים המודרניים של אורנטיה. ואולם, לחץ המסות היבשתיות, והמומנטום, ההולך נבלם, של תקופת נדידתן הממושכת, אינם מהווים את ההשפעות הבלעדיות על בניית ההרים. הגורם העיקרי אשר קובע את מיקומה של שרשרת ההרים הינו קיומו המקדים של אזור נמוך, או של עמק, אשר התמלא במשך העידנים הקודמים במרבצי סחף אדמה ובסחיפות של הים, אשר הינם קלים יותר באופן יחסי. לעיתים מגיע עוביים של אזורי אדמה קלים יותר אלו לכ-4,500 עד כ-6,000 מטרים; ומשום כך, בשעה שהקרום נתון ללחץ מכל סיבה שהיא, האזורים הקלים יותר הללו הינם הראשונים להתקמט כלפי מעלה, להתקפל, להתרומם ולאפשר התאמה מפצה של הכוחות הנאבקים ושל הלחצים הפועלים בקרום כדור הארץ או מתחת לו. לעיתים מתרחשות דחיפות אלה של אדמה כלפי מעלה ללא קיפול. ואולם, עם התרוממותם של הרי הרוקי, התרחשו נטיות וקימוטים כבירים; ואלו לוו בדחיפות כבירות של השכבות השונות כלפי מעלה, הן מעל פני הקרקע והן מתחת להן.

ההרים העתיקים ביותר בעולם ממוקמים באסיה, בגרינלנד, ובצפון-אירופה בקרב ההרים המשתייכים למערכות הישנות יותר הפונות בכיוון מזרח-מערב. ההרים בגילאי הביניים נכללים

as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

^{603.22 (691.3)} 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the sudden appearance of the first of the *true birds*, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

^{604.1 (691.4)} The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

^{604.2 (691.5)} This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

^{604.3 (692.1)} The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group

בקבוצה הסובבת את האוקיינוס השקט ובמערכת האירופאית השנייה שכיוונה מזרח-מערב, ואשר נולדה בסביבות אותו זמן. אורכה של התרוממות כבירה זו הינו מעל לחמישה-עשר אלף קילומטרים, והיא משתרעת מאירופה ועד לרמות היבשתיות הגבוהות של הודו המערבית. ההרים הצעירים ביותר מצויים במערכת של הרי הרוקי; שם, במשך עידנים, לאחר שהיבשה התרוממה היא כוסתה על-ידי הים, אף כי חלק משטחי האדמה הגבוהים יותר נותרו כאיים. לאחר היווצרות ההרים בגילאי הביניים, התרוממה רמה הררית אמיתית, אשר פוסלה לאחר-מכן – בידי האמנות המשולבת של כוחות הטבע – בדמותם הרי הרוקי של ימינו.

האזור הנוכחי של הרי הרוקי של צפון-אמריקה איננו ההתרוממות המקורית של היבשה; אותה התרוממות נשחקה ונסחפה זה מכבר ואז התרוממה מחדש. שרשרת ההרים הקדמית הנוכחית הינה מה שנשאר מהשרשרת המקורית אשר התרוממה מחדש. הפסגות פיקס ולונגס הינן דוגמאות יוצאות-דופן לפעילות ההררית הזו, אשר נמשכה לאורך שני דורות של חיי הים ואף יותר מכך. שתי הפסגות האלה זקפו את ראשן מעל לפני המים גם במשך כמה מן ההצפות הקודמות.

עידן זה היה פעיל ורב-מאורעות ביבשה ומתחת למים, הן מבחינה ביולוגית והן מבחינה גיאולוגית. קיפודי הים התרבו בעוד שהאלמוגים וחבצלות הים הלכו והידלדלו. האמוניטים, אשר שלטו ברמה בעידן קודם, דעכו אף הם במהירות. על היבשה הוחלפו יערות השרכים באופן נרחב באורנים ובעצים מודרניים אחרים, לרבות עצי הקֶקוֹה האדירים. עם סיומה של תקופה זו, אף-על-פי שהיונקים בעלי השליות טרם התפתחו, הייתה הבמה הביולוגית מוכנה ומזומנה להופעתם, בעידן מאוחר יותר, של האבות הקדמונים של טיפוסיו היונקים העתידיים.

וכך מגיע לסיומו עידן ממושך באבולוציה של העולם, אשר נמשך החל מראשית הופעתם של החיים על-פני היבשה ועד לזמנים האחרונים של האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי ושל הענפים הסמוכים לו. תור זה, תור הקֶרַטִיקוֹן, נמשך חמישים מיליון שנה והוא מביא לסיומו את עידן חיי היבשה אשר קדם ליונקים, ואשר השתרע על-פני תקופה של מאה מיליון שנה הידועה כעידן המזוזואיקון.

[הוצג על-ידי נשא חיים מנבאדון אשר הוצב בשטניה ופועל כעת באורנטיה.]

and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

604.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

604.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

604.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

604.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

מסמך 61. עידן היונקים באורנטיה

062 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 060

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 61

עידן היונקים באורנטיה

סעיפים

מבוא

1. שלב מסת היבשה החדש עידן היונקים המוקדמים
2. שלב ההצפה הטרי עידן היונקים המתקדמים
3. שלב ההרים המודרניים עידן הפיל והסוס
4. שלב התרוממות היבשות אשר מקרוב נדידת היונקים הגדולה האחרונה
5. עידן הקרח המוקדם
6. האדם הפרימיטיבי בעידן הקרח
7. המשך עידן הקרח

מבוא

עידן היונקים משתרע למן זמנם של ראשוני היונקים בעלי השליה ועד לסיום עידן הקרח, והוא נמשך מעט פחות מחמישים מיליון שנה.

במהלך תקופה זו של עידן הקנוזואיקון הנפו העולמי משך את העין עד מאוד – גבעות משתפלות, עמקים נרחבים, נהרות רחבים ויערות כבירים. פעמיים במהלך פרק הזמן הזה תעלת פנמה עלתה וירדה, ואילו הגשר היבשתי של מצר ברינג עשה זאת שלוש פעמים. טיפוס בעלי החיים היו גם רבים וגם מגוונים. העצים המוצפורים, והעולם כולו היה גן-עדן של בעלי-חיים; זאת על-אף המאבק הבלתי-פוסק של מיני בעלי החיים המתפתחים להשיג עליונות.

המרבצים אשר הצטברו בחמש התקופות של העידן הזה, בן חמישים מיליון השנים, מכילים את רישומי המאובנים של שושלות היונקים הרציפות, והם מובילים ממש עד לזמני

PAPER 61

THE MAMMALIAN ERA ON
URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:01 (663:1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:02 (663:2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:03 (663:3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual

הופעתו בפועל של האדם עצמו.

appearance of man himself.

1. שלב מסת היבשה החדש עידן היונקים המוקדמים

באופן כללי, לפני 50,000,000 שנה היו אזורי היבשה של העולם מצויים מעל לפני המים, או אך מעט מתחת להם. התצורות וההשקעות של התקופה הזו מצויות הן ביבשה והן בים, אך עיקרן מצוי ביבשה. במשך זמן ניכר עלתה היבשה בהדרגה, אך בה בעת היא נשטפה מטה אל עבר הרמות הנמוכות ואל עבר הימים.

מוקדם במהלך תקופה זו הופיעו לפתע בצפון-אמריקה יונקים מטיפוס שלילי, והם היוו את ההתפתחות האבולוציונית החשובה ביותר עד אותו זמן. בעבר התקיימו סדרים קודמים של יונקים חסרי-שליה, ואולם טיפוס זה הופיע היישר ובאופן פתאומי מן האב הקדמון הזוחל הקדום אשר צאצאיו שרדו את כל תקופות דעיכתם של הדינוזאורים. אבי היונקים השלייתיים היה טיפוס של דינוזאור קטן, פעיל ביותר, טורף ומקפץ.

האינסטינקטים הבסיסיים של היונקים החלו להופיע בטיפוס היונקים הפרימיטיביים הללו. היונקים מחזיקים ביתרון הישרדותי אדיר ביחס לכל צורות בעלי החיים האחרות, משום שהם יכולים:

1. להוליד צאצאים מפותחים ובשלים באופן יחסי.
2. להזין את צאצאיהם, לטפחם ולהגן עליהם, תוך כדי הפגנת חיבה.
3. להפעיל את יכולות המוח העליונות שלהם לצרכי התרבות-עצמית.
4. לנצל את זריזותם המוגדלת על-מנת לחמוק מאויבים.
5. להפעיל אינטליגנציה עליונה על-מנת להתאים את עצמם לסביבה ולהסתגל אליה.

לפני 45,000,000 שנה היו שדרות היבשות מוגבהות, במקביל לשקיעה כללית של קווי החוף. חיי היונקים התפתחו במהירות. זוחל קטן, יונק מטיל ביצים, שגשג; ואבותיהם הקדמונים של הקנגורו – אשר הופיע מאוחר יותר – נדדו ברחבי אוסטרליה. במהרה היו גם סוסים קטנים, קרנפים זריזי-רגליים, טפירים בעלי-חדק, חזירים פרימיטיביים, סנאים, למורים, אופוסומים ומספר שבטים של בעלי-חיים דמויי-קוף. הם היו כולם קטנים, פרימיטיביים ומותאמים ביותר למגורים ביערות של אזורי ההר. התפתחה ציפור יבשה גדולה דמוית-יען, אשר גובהה הגיע לכשלושה מטרים וממדי הביצה שהטילה לכעשרים-ושלושה על כשלושים-ושלושה סנטימטרים. אלו היו אבותיהן הקדמונים של ציפורי ההיסע הענקיות אשר הגיעו מאוחר יותר והיו בעלות

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693:4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693:5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693:6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693:7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.
- 61:1.5 (693:8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.
- 61:1.6 (693:9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.
- 61:1.7 (693:10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.
- 61:1.8 (693:11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694:1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human

אינטליגנציה גבוהה ביותר, וכמו-כן, נשאו בזמן מן הזמנים בני-אדם בדרך האוויר.

היונקים של עידן הקנוזואיקון המוקדם חיו ביבשה, מתחת למים, באוויר ובין צמרות העצים. היו להם בין זוג אחד לאחד-עשר זוגות של בלוטות יניקה, וכולם היו מכוסים בכמות נכבדה של פרווה. בדומה לסדרים אשר הופיעו לאחר מכן, הם פיתחו שתי קבוצות עוקבות של שיניים והיו להם מוחות גדולים ביחס לממדי גופם. ואולם, לא נכלל בקרבם אף-אחד מן המינים המודרניים.

לפני 40,000,000 שנה החלו אזורי היבשה של חצי הכדור הצפוני להתרומם, ובעקבות כך חלו שיקועי יבשה חדשים ונרחבים והתרחשו פעילויות יבשתיות אחרות, לרבות זרמי לבה, התקטטויות, יצירת אגמים וסחיפה.

במהלך החלק המאוחר של עידן זה הייתה מרביתה של אירופה שקועה מתחת לפני המים. לאחר התרוממות קלה של היבשת היא הייתה מכוסה באגמים ובמפרצים. האוקיינוס הארקטי נע דרומה דרך השקע של אוּרָל והתחבר אל הים התיכון, אשר התרחב אז כלפי צפון; והרמות של האַלְפִים, הַקָּרְפָּטִים, הַאֶפֶנִינִים והַפִּינְאִים היו מצויות גבוה מעל לפני המים, כאיים בים. תעלת פנמה הייתה מורמת; האוקיינוס האטלנטי והאוקיינוס השקט היו מופרדים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת לאסיה דרך הגשר היבשתי של מצר ברינג ולאירופה דרך גרינלנד ואיסלנד. מעגל היבשה של כדור הארץ בקווי הרוחב הצפוניים נקטע רק על-ידי מצרי אורל, אשר חיברו את הימים של הקוטב עם הים התיכון המורחב.

במים של אירופה שוקעה כמות רבה של אבן-גיר אשר מקורה בחוֹרִירִיות. כיום, אותו סלע מורם לגובה של כ-3,000 מטרים בהרי אלפים, לגובה של כ-4,800 מטרים בהימלאיה ולגובה של כ-6,000 מטרים בטיבט. ניתן למצוא את משקעי הגיר של תקופה זו לאורך חופיהן של אפריקה ושל אוסטרליה, בחוף המערבי של דרום-אמריקה ובסביבות איי הודו המערבית.

במהלך כל התקופה הזו, המכונה אֶאֱוֶקֶן, נמשכה ברציפות, או כמעט ללא הפרעה, התפתחותם של היונקים ושל צורות חיים קרובות אחרות. צפון-אמריקה הייתה אז מחוברת יבשתית לכל היבשות האחרות, למעט אוסטרליה; והעולם התמלא בהדרגה ביונקים פרימיטיביים מסוגים שונים.

beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. שלב ההצפה הטרי עידן היונקים המתקדמים

תקופה זו התאפיינה בהתפתחות המהירה והנספסת של היונקים בעלי-השליה; בזמנים הללו התפתחו הצורות המתקדמות יותר של חיי היונקים.

אף-על-פי שהיונקים המוקדמים בעלי-

2. THE RECENT FLOOD STAGE

THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon

השליה הגיחו מאבות קדמונים טורפים, התפתחו במהרה ענפים אוכלי-צמחים, ובסמוך לאלו הגיחו גם משפחות של יונקים אוכלי-כל. הצמחים בעלי הפרחים היו מזונם העיקרי של היונקים ההולכים ומתרבים במהירות, כאשר הצמחייה המודרנית – הכוללת את מרבית הצמחים והעצים בני זמננו – הופיעה זה מכבר בתקופות מוקדמות יותר.

לפני 35,000,000 שנה הסתמנה תחילת תקופת השליטה הכלל-עולמית של היונקים בעלי-השליה. הגשר היבשתי הדרומי היה נרחב, והוא חיבר מחדש את היבשת העצומה של אנטרקטיקה דאז לדרום-אמריקה, לדרום-אפריקה ולאוסטרליה. למרות הצטברות מאסיבית של יבשה בקווי הרוחב הגבוהים, נותר האקלים של העולם מתון יחסית; זאת בשל הגידול העצום של הימים הטורפיים, וגם בשל העובדה שהיבשה לא התרוממה מספיק על-מנת שיווצרו קרחונים. זרימות לבה נרחבות אירעו בגרינלנד ובאיסלנד, כאשר כמות מסוימת של פחם שוקעה בין השכבות האלה.

שינויים מובחנים התרחשו בממלכת החי של הפלנטה. החיים הימיים עברו התאמות כבירות; רוב סדרי החיים הימיים בני זמננו כבר היו קיימים אז, והחורירות המשיכו למלא תפקיד חשוב. חיי החרקים היו דומים מאוד לאלו של העידן הקודם. מרבצי קולורדו של מאובני פלוריסנט משתייכים לשנים המאוחרות של זמנים רחוקים אלו. רוב משפחות החרקים החיות מתוארכות לתקופה זו, ואולם, רבים מאלו שחיו אז הינם כיום בבחינת יצורים אשר נכחדו, אף כי מאובניהם נותרו.

על היבשה היה זה בעיקר תור התחדשותו והתפשטותם של היונקים. בטרם תקופה זו הסתיימה, נכחדו יותר ממאה מן המינים אשר השתייכו ליונקים המוקדמים והפרימיטיביים יותר. ואפילו היונקים הגדולים בעלי המוח הקטן נעלמו במהרה מעל פני האדמה. ככל שהדבר נוגע להתקדמות בהישרדות של בעלי החיים, תפשו המוח והזריזות את מקומם של השריון ושל הגודל. ואט-אט, עם דעיכתה של משפחת הדינוזאורים, תפשו היונקים את השליטה בכדור הארץ, תוך שהם מחסלים במהרה ולחלוטין את שארית אבותיהם הקדמונים הזוחלים.

במקביל להיעלמות הדינוזאורים, התרחשו שינויים גדולים אחרים בענפים השונים של משפחת הלטאות. השורדים מקרב משפחות הזוחלים המוקדמות הינם הצבים, הנחשים, והתנינים, יחד עם הצפרדע הנכבד, הקבוצה היחידה המייצגת את האבות הקדמונים המוקדמים של האדם.

המקור של מספר קבוצות יונקים היה בעל-חיים ייחודי אשר נכחד זה מכבר. יצור טורף זה היה מעין הכלאה בין חתול וכלב-ים; הוא היה מסוגל לחיות ביבשה או במים, והיה מאוד אינטליגנטי ופעיל. באירופה התפתח אביה הקדמון של משפחת הכלבים, ובמהרה התפתחו מינים רבים של כלבים קטנים. בסביבות אותו הזמן הופיעו המכרסמים – הכוללים את הבונים,

herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:23 (665:1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:24 (665:2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:25 (665:3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:26 (665:4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:27 (665:5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits,

הסנאים, סנאי הכיס, העכברים והארנבות – אשר הפכו לצורת חיים ראויה לציון. רק שינויים מועטים חלו במשפחה זו מאז. המשקעים המאחרים יותר של תקופה זו מכילים את שאריות המאובנים של כלבים, חתולים, דביבונים וסמורים בצורותיהן הקדמוניות.

לפני 30,000,000 שנה החלו להופיע טיפוסים היונקים המודרניים. עד אז חיו היונקים על-פי-רוב בהרים, בהיותם יונקים מן הסוג ההררי; לפתע החלה התפתחותם של יונקים מן הסוג המישורי, או בעלי הפרסות; היו אלו מלחכי-העשב, בשונה מאוכלי הבשר בעלי הטלפיים. מלחכי העשב הופיעו מאב קדמון בלתי-מובחן בעל חמש בהונות וארבעים-וארבע שיניים אשר אבד לפני תום העידן. במשך כל התקופה הזו, התפתחות הבהונות לא התקדמה אל מעבר לשלב של שלוש הבהונות.

הסוס, דוגמא יוצאת-דופן של האבולוציה, חי בזמנים הללו הן בצפון-אמריקה והן באירופה, אף כי התפתחותו לא נשלמה לחלוטין עד לעידן הקרח העוקב. אף כי משפחת הקרנפים הופיעה בסיומה של תקופה זו, התפשטותה הנרחבת התרחשה רק לאחר מכן. התפתח גם יצור קטן דמוי-חזיר אשר הפך לאב הקדמון של המינים הרבים של החזירים, הפקארים וההיפופוטמים. מקורם של הגמלים ושל הלאמות הינו בצפון-אמריקה, ובסביבות אמצעה של תקופה זו הם שטפו בהמוניהם את המישורים המערביים. מאוחר יותר היגרו הלאמות לדרום-אמריקה ואילו הגמלים היגרו לאירופה; ובמהרה נכחדו אלו וגם אלו בצפון-אמריקה, אף כי כמה גמלים שרדו שם עד לעידן הקרח.

בסביבות הזמן הזה התרחש במערב צפון-אמריקה דבר-מה ראוי לציון: אבותיהם המוקדמים של הלמורים הקדמונים הופיעו לראשונה. אף כי לא ניתן להחשיב משפחה זו כלמורים ממש, בואם סימן את כינון הציר אשר ממנו הגיעו לאחר מכן הלמורים האמיתיים.

בדומה לנחשי היבשה של העידן הקודם, אשר העבירו את עצמם אל הימים, כעת נטש את היבשה שבט שלם של יונקים בעלי-שליה ועבר לשכון באוקיינוסים. ומני אז הם נותרו בים כאשר הם מניבים את הלווייתנים, הדולפינים, הפוקנות, כלבי הים ואריות הים המודרניים.

חיי הציפורים של הפלנטה המשיכו להתפתח עם שינויים אבולוציוניים חשובים מועטים בלבד. מרבית הציפורים המודרניות כבר היו קיימות, לרבות השחפים, האנפות, הפלמינגו, האיות, הבזים, הנשרים, הינשופים, השלויים והיענים.

עם סיומה של תקופת האוליגוקן, אשר נמשכה עשרה מיליון שנים, התפתחו מאוד עולם הצומח, החיים הימיים וחיות היבשה; וכל אלו התפתחו מאוד והיו נוכחים על-פני כדור הארץ בדומה מאוד לימינו אנו. בהמשך התרחשה התייחדות ניכרת, אך הצורות הקדמוניות של רוב הדברים החיים כבר חיו אז.

appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:28 (666) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; suddenly there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:29 (667) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:210 (666.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:211 (666.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:212 (666.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:213 (666.4) By the close of this Oligocene period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. שלב ההרים המודרניים עידן הפיל והסוס

התרוממות היבשה והפרדת הימים שינו לאיטן את מזג האוויר העולמי אשר הלך והתקרר בהדרגה, אך עדיין נותר מתון. עצי סקוויה ומגנוליה צמחו בגרינלנד, ואולם הצמחים הסוב-טרוֹפיים החלו בנדידתם דרומה. עד לסיימה של תקופה זו נעלמו כמעט לחלוטין צמחי האקלים החם הללו מקווי הרוחב הצפוניים, ואת מקומם תפשו צמחים חסונים יותר והעצים הנשירים.

חל גידול כביר במגוון העשבים, ושיניהם של רבים מן היונקים השתנו בהדרגה עד שהתאימו לאלה של הטיפוסים המלחים של בני ימינו.

לפני 25,000,000 שנה התרחשה שקיעה קלה של האדמה אל מתחת למים; זאת לאחר תקופה ארוכה של התרוממות היבשה. הרי הרוקי נותרו מורמים מאוד וכך נמשך השיקוע של חומר הסחף ברחבי האזורים הנמוכים אל עבר המזרח. הרי הסיירה היו מוגבהים-מחדש באופן ניכר; ולמעשה, מני אז הם ממשיכים ועולים. השבר האנכי הכביר באזור קליפורניה, אשר אורכו כשישה-וחצי קילומטרים, מתוארך לזמן הזה.

העידן שהתרחש לפני 20,000,000 שנה אכן היה עידן הזהב של היונקים. הגשר היבשתי של מצר ברינג היה מורם וקבוצות רבות של בעלי-חיים נדדו מאסיה לצפון-אמריקה, לרבות המֶסְטוֹדוֹן בעל ארבע-החטים, קרנפים קצרי-רגליים ומינים רבים ממשפחת החתולים.

הופיעו ראשוני הצבאים, ובמהרה שטפו את צפון-אמריקה מעלי הגרה – צבאים, שוורים, גמלים, ביזונים ומספר מינים של קרנפים – ואולם חזירי הענק, אשר התנשאו לגובה של כשני מטרים, נכחדו.

לפילי הענק של תקופה זו, ושל התקופות הבאות לאחריה, היו מוחות גדולים כמו גם גופים גדולים; ובמהרה הם שטפו את העולם כולו, למעט אוסטרליה. לשם שינוי, הפעם העולם נשלט על-ידי בעל חיים ענק בעל מוח גדול במידה מספקת על-מנת לאפשר לו להמשיך ולהתקיים. בהינתן הצורך להתמודד עם החיים האינטליגנטיים ביותר של העידנים הללו, אף בעל-חיים בגודלו של הפיל לא היה מסוגל לשרוד אלמלא היה מצויד במוח גדול באיכות נעלה. בכל הנוגע לאינטליגנציה ולכושר הסתגלות, רק הסוס מתקרב אל הפיל ורק האדם מתעלה מעל הסוס. ואף-על-פי-כן, מתוך חמישים המינים של הפיל אשר היו קיימים בתחילת תקופה זו, אך ורק שניים שרדו.

לפני 15,000,000 שנה היו אזורי ההר של אירו-אסיה מצויים במהלך של התרוממות, וברחבי האזורים הללו התרחשה פעילות געשית

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE

AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:31 (666:5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:32 (666:6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:33 (666:7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:34 (666:8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:35 (666:9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:36 (667:1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:37 (667:2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but

מסוימת; ואולם, דבר לא השתווה לזרמי הלבנה של חצי הכדור המערבי. תנאים בלתי-יציבים אלו שררו בכל רחבי העולם.

מיצר גיברלטר נסגר, וספרד חוברה לאפריקה דרך הגשר היבשתי הישן; ואולם, הים התיכון זרם לאוקיינוס האטלנטי דרך תעלה צרה אשר חצתה את צרפת, כאשר פסגות הרים ורמות מופיעות כאיים מעל לים עתיק זה. מאוחר יותר החלו הימים האירופיים הללו לסגת. ומאוחר יותר מזה, התחבר הים התיכון לאוקיינוס ההודי; זאת בעוד שבסיומה של התקופה הזו התרומם אזור סואץ עד אשר הים התיכון הפך לזמן מה לים פנים-יבשתי מלוח.

הגשר היבשתי של איסלנד שקע אל מתחת לפני המים, והמים הארקטיים התמזגו עם אלו האוקיינוס האטלנטי. החוף האטלנטי של צפון-אמריקה התקרר במהירות, ואולם חוף האוקיינוס השקט נותר חם יותר מאשר הוא בהווה. זרמי האוקיינוס הגדולים פעלו והשפיעו על האקלים, ממש כפי שהם עושים כיום.

חיי היונקים המשיכו להתפתח. במישוריה המערביים של צפון-אמריקה הצטרפו עדרי ענק של סוסים אל הגמלים; אכן היה זה עידן הסוסים, כמו גם עידן הפילים. מוחו של הסוס קרוב באיכויות של עולם החי למוחו של הפיל, ואולם בהיבט אחד הוא בהחלט נחות ממנו; זאת משום שהסוס מעולם לא התגבר לחלוטין על הנטייה החזקה הטבועה בו להימלט בשעה שמופיע פחד. הסוס חקר את השליטה הרגשית שבה ניחן הפיל, בעוד שהפיל מוגבל ביותר בשל גודלו וחוסר זריזותו. במהלך תקופה זו התפתח בעל-חיים אשר במידת מה היה דומה הן לפיל והן לסוס, אך בעל-חיים זה הושמד במהרה בידי משפחת החתולים אשר התרבתה במהירות.

עם כניסתה של אורנטיה למה שנקרא "עידן ללא סוסים", שומה עליכם לעצור ולהרהר במשמעות שהייתה לבעל-החיים הזה עבור אבותיכם. בתחילה השתמש האדם בסוס לצרכי מאכל, לאחר מכן לצרכי תחבורה, ובהמשך לצרכי חקלאות ומלחמה. זמן רב שירת הסוס את המין האנושי ומילא תפקיד חשוב בהתפתחות הציוויליזציה האנושית.

ההתפתחויות הביולוגיות של תקופה זו תרמו רבות להכנת הזירה להופעתו העתידית של האדם. הטיפוסים האמיתיים של הקוף ושל הגורילה הפרימיטיביים התפתחו במרכז אסיה; ולאלו כמו אלו אב קדמון משותף, אשר נכחד זה מכבר. ואולם, אף לא אחד מן המינים הללו קשור לשרשרת היצורים החיים אשר עתידים להפוך, לעתיד לבוא, לאבותיהם הקדמונים של הגזע האנושי.

משפחת הכלבים יוצגה על-ידי מספר קבוצות, וביניהן ראוי לציין את הזאבים ואת השועלים; שבט החתולים יוצג על-ידי הפנתרים ונמרי שן-החרב הסיביריים הגדולים, כשהאחרונים התפתחו לראשונה בצפון-אמריקה. משפחות הכלבים והחתולים המודרניות התרבו

nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:38 (697:3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:39 (697:4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:40 (697:5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:41 (697:6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:42 (697:7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:43 (697:8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and

בכל רחבי העולם. סמורים, נמיות ודביבונים שגשגו והתפתחו באזורי קווי הרוחב הצפוניים.

הציפורים המשיכו להתפתח, אף כי אירעו שינויים מובחנים מועטים בלבד. הזוחלים היו דומים לטיפוסים המודרניים – נחשים, תנינים וצבים.

וכך מגיעה לסיומה תקופה רבת-אירועים ומעניינת עד מאוד של ההיסטוריה העולמית. עידן זה של הפיל ושל הסוס ידוע בכינוי עידן המיוקן.

4. שלב התרוממות היבשות אשר מקריב נדידת היונקים הגדולה

האחרונה

זוהי התקופה של התרוממות היבשה של קדם-עידן הקרח בצפון-אמריקה, באירופה ובאסיה. הטופוגרפיה של היבשה השתנתה באופן ניכר; שרשראות הרים נולדו, נהרות שינו את נתיבותיהם והרי געש מבודדים התפרצו בכל רחבי העולם.

לפני 10,000,000 שנה החל עידן של שיקועי אדמה נרחבים באזורים הנמוכים של היבשות, ואולם רוב המשקעים הללו הוסרו לאחר-מכן. בזמן זה רוב יבשת אירופה הייתה מצויה עדיין מתחת למים, לרבות חלקים מאנגליה, מבלגיה ומצרפת; והים התיכון כיסה חלק גדול מצפון-אפריקה. בצפון-אמריקה התרחשו שיקועים נרחבים בבסיסי ההרים, באגמים ובאגני היבשה הגדולים. עוביים הממוצע של השיקועים הללו עומד על כשישים מטרים בלבד; הם פחות או יותר צבעוניים והמאובנים נדירים בהם. במערבה של צפון-אמריקה התקיימו שני אגמים גדולים של מים מתוקים. הרי הסיירה היו מצויים במהלך התרוממות; ההרים שאסטה, הוד ורנייר החלו את נתיבותיהם כהרים. ואולם, צפון-אמריקה לא החלה את זחילתה אל עבר השקע האטלנטי, אלא רק בעידן הקרח הבא.

למשך פרק זמן קצר, שוב הייתה כלל היבשה של העולם מחוברת, למעט אוסטרליה, והחלה הנדידה הכלל-עולמית הגדולה האחרונה של בעלי החיים. צפון-אמריקה הייתה מחוברת הן לדרום-אמריקה והן לאסיה, והתקיימה תחלופה חופשית של בעלי-חיים. עץלנים אסייתים, ארמדילו, אנטילופות ודובים נכנסו לצפון-אמריקה, בעוד שהגמלים הצפון אמריקניים נדדו לסין. הקרנפים היגרו לכל רחבי העולם, למעט אוסטרליה ודרום-אמריקה, ואולם, עם סיום תקופה זו הם נכחדו בחצי הכדור המערבי.

ככלל, החיים של התקופה הקודמת המשיכו להתפתח ולהתפשט. משפחת החתולים שלטה בעולם החי, והתפתחות החיים בים כמעט ועצרה מלכת. לרבים מן הסוסים היו עדיין שלוש

raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:314 (688:1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:315 (688:2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION

STAGE

THE LAST GREAT MAMMALIAN

MIGRATION

61:41 (688:3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:42 (688:4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:43 (688:5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:44 (688:6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still

בהונת, אך הטיפוסים המודרניים כבר החלו להגיע; לאמות וגמלים דמוי-ג'ירפה התערבבו במישורי המרעה עם הסוסים. באפריקה הופיעו הג'ירפות, ולכן צוואר ארוך ממש כפי שהוא היום. בדרום-אמריקה התפתחו עצלנים, ארמדילו, דובי-נמלים וטיפוס הקוף הפרמיטיבי של דרום-אמריקה. בטרם נפרדו היבשות בסופו של דבר, המִסְטוֹדוֹנִים, אותם בעלי-חיים מאסיביים, נדדו לכל מקום, למעט אוסטרליה.

לפני 5,000,000 שנה התפתח הסוס בצורתו הידועה כיום ונדד מצפון-אמריקה לכל רחבי העולם. ואולם, הסוס נכחד מן היבשת המקורית שלו הרבה לפני הגעתו של האדם האדום ליבשת זו.

האקלים הלך והתקרר בהדרגה; צמחי היבשה נעו לאיטם דרומה. בתחילה הייתה זו התגברות הקור בצפון שעצרה את נדידתם של בעלי החיים מעל המצרים הצפוניים; לאחר-מכן שקעו גשרי היבשה הצפון-אמריקניים הללו. ובמהרה לאחר-מכן שקעה סופית גם היבשה המקשרת את אפריקה ואת דרום-אמריקה, וחצי הכדור המערבי היה מבודד ממש כפי שהוא היום. מכאן ואילך החלו להתפתח בחצאי הכדור המערבי והמזרחי צורות חיים שונות.

וכך מגיעה לסיומה תקופה זו, אשר נמשכה קרוב לעשרה מיליון שנים, ואביו הקדמון של האדם טרם הופיע. זמן זה מכונה על-פי-רוב בשם תקופת הפִּלּוֹקֵן.

5. עידן הקרח המוקדם

עם סיומה של התקופה הקודמת היו אדמות צפון-מזרח צפון-אמריקה וצפון-אירופה מורמות עד למאוד לאורך אזורים נרחבים, כאשר בצפון-אמריקה אזורים עצומים התרוממו עד לגובה של כ-9,000 מטרים ויותר. אקלימים מתונים שרו קודם לכן בכל האזורים הצפוניים הללו; המים הארקטיים היו חשופים כולם להתאדות, והם המשיכו להיות חופשיים מקרח כמעט עד לסיומה של תקופת הקרח.

בד בבד עם התרוממויות יבשה אלה, חלו שינויים בזרמי האוקיינוסים, והרוחות העונתיות שינו את כיווניהן. תנאים אלו גרמו לבסוף למשקעים כמעט רציפים של לחות; זאת בשל תנועת האטמוספירה הרוויה עד מאוד מעל הרמות הצפוניות. שלג החל לרדת באזורים הגבוהים – ולפיכך הקרים – הללו, והוא המשיך לרדת עד אשר עומקו הגיע לכ-6,000 מטרים. האזורים שבהם שכבת השלג הייתה העמוקה ביותר, בשילוב עם גורם הגובה, קבעו את הנקודות המרכזיות של הזרמים המאוחרים יותר של הלחץ הקרחוני. ועידן הקרח נמשך כל עוד המשקעים המרובים הללו המשיכו לכסות את הרמות הצפוניות האלה בשמיכת שלג עצומה זו, אשר הפכה עד מהרה לקרח מוצק אך זוחל.

three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:45 (698:7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:46 (698:8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:47 (698:1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. THE EARLY ICE AGE

61:51 (699:2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:52 (699:3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

כל סדיני הקרח הכבירים של תקופה זו היו ממוקמים ברמות המוגבהות ולא באזורים הרריים, מקום המצאם כיום. מחצית מן הקרח אשר בקרחונים הייתה בצפון-אמריקה, רבע ממנה באירואסיה, ואילו רבע נוסף בשאר העולם ובעיקר באנטרקטיקה. הקרח השפיע רק מעט על אפריקה, אך אוסטרליה הייתה מכוסה כמעט כולה בשמיכת הקרח של אנטרקטיקה.

האזורים הצפוניים של העולם הזה חוו שש פלישות קרח מובחנות ונפרדות; זאת על-אף שעשרות התקדמויות ונסיגות התלוו לפעילותה של כל יריעת קרח יחידנית. הקרח בצפון-אמריקה התרכז בשני מרכזים, ובהמשך בשלושה. גרינלנד הייתה מכוסה, ואילו איסלנד נקברה לחלוטין מתחת לזרם הקרח. באירופה כיסה הקרח בזמנים שונים את האיים הבריטיים, למעט חופיה הדרומיים של אנגליה, והוא התפשט למערב אירופה כלפי מטה לצרפת.

לפני 2,000,000 שנה החל הקרחון הצפון-אמריקני הראשון בהתקדמותו דרומה. עידן הקרח היה אז בתהליך היווצרות, וקרחון זה בילה כמעט מיליון שנה בהתקדמותו ממרכזי הלחץ הצפוניים ובחזרתו אליהם. יריעת הקרח המרכזית השתרעה דרומה הרחק עד לקנזס; מרכזי הקרח המזרחיים והמערביים לא היו אז כה נרחבים.

לפני 1,500,000 שנה היה הקרחון הגדול הראשון בתהליך נסיגה צפונה. בה בעת, ירדו כמויות עצומות של שלג על גרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית; ולא חלף זמן רב בטרם החלה מסת הקרח המזרחית הזו לנוע דרומה. הייתה זו פלישת הקרח השנייה.

שתי פלישות הקרח הראשונות האלה לא היו נרחבות באירואסיה. במהלך התקופות המוקדמות יותר האלה של עידן הקרח שטפו את אמריקה הצפונית מסטודונים, ממוטות מכוסות-צמר, סוסים, גמלים, צבאים, כבשי מושק, ביזונים, עצלני יבשה, בוני ענק, נמרים בעלי שן-מסור, עצלנים גדולים כפילים, וקבוצות רבות ממשפחות החתולים והכלבים. ואולם, החל מן הזמן הזה ואילך, מספריהם הלכו ופחתו במהירות בשל הקור המתגבר של תקופת הקרחונים. לקראת סופו של עידן הקרח, נכחדו בצפון-אמריקה רוב מיני בעלי החיים הללו.

הרחק מן הקרח המשיכו החיים היבשתיים והימיים של העולם בשינויים קטנים בלבד. בין פלישות הקרח היה האקלים מתון בערך כפי שהוא כיום, ואולי אף מעט חם יותר. אחרי ככלות הכול, הקרחונים היוו תופעה מקומית, אף-על-פי שהם התפשטו וכיסו אזורים עצומים. האקלים בחופים היה שונה באופן משמעותי בין התקופות שבהן לא היה קרח לבין התקופות שבהן גלשו קרחוני ענק מחופיה של מְיין אל האוקיינוס האטלנטי, החליקו דרך פוגֶט סאונד אל האוקיינוס השקט, ורעמו בדרכם מטה מן הפיורדים של נורבגיה אל עבר הים הצפוני.

61:53 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:54 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:55 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:56 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:57 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:58 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. האדם הפרימיטיבי בעידן הקרח

המאורע הכביר של תקופת הקרחונים הזאת היה התפתחותו של האדם הפרימיטיבי. מעט מזרחה מהודו, בשטח המצוי כעת מתחת לפני המים – ובקרב צאצאיהם של טיפוזי הלמורים הצפון-אמריקניים העתיקים יותר אשר היגרו לאסיה – הופיעו פתאום היונקים של שחר היות האדם. בעלי החיים הקטנים הללו הלכו לרוב על רגליהם האחוריות, והיו להם מוחות גדולים ביחס לממדי גופם ובהשוואה לבעלי-חיים אחרים. במהלך הדור השבעים של סדר חיים זה, התבחנה לפתע קבוצה חדשה וגבוהה יותר של בעלי-חיים. יונקי-ביניים חדשים אלו – אשר גודלם וגובהם היו כפולים כמעט מאלו של אבותיהם ואשר ניחנו ביכולת מוחית מוגברת בהתאם – אך החלו לבסס את עצמם כהלכה, כאשר הפרימטים, המוטציה החיונית השלישית, הופיעו פתאום. (בדיוק בזמן הזה, התפתחות נסיגתית בקרב זני יונקי-הביניים העניקה קיום לאבותיהם הקדמונים של האנתרופואידים; ומאז ועד היום המשיך הענף האנושי קדימה בהתפתחות מתמדת, בעוד שהשבטים האנתרופואידים נותרו על מקומם, או למעשה נסוגו לאחור.)

לפני 1,000,000 שנה נרשמה אורנטיה כעולם מיושב. מוטציה שהתרחשה בקרב הזנים המתקדמים של הפרימטים הפיקה פתאום שני בני-אדם פרימיטיביים, ואלו היו למעשה אבותיו הקדמונים של המין האנושי.

מאורע זה התרחש בסביבות תחילת ההתקדמות השלישית של הקרחונים; וכך, ניתן לראות כי אבותיכם הקדומים המוקדמים נולדו וגדלו בסביבה ממריצה, מרעננת וקשה. והשורדים היחידים של האבוג'ינים הללו של אורנטיה, האסקימוסים, מעדיפים אפילו כעת לשכון באקלימי הצפון הקרים.

עד סמוך לסיומו של עידן הקרח לא הייתה נוכחות בני-אדם בחצי הכדור המערבי. ואולם, במהלך התקופות שבין עידני הקרח, הם נעו מערבה אל סביבות הים התיכון ובמהרה שטפו את יבשת אירופה. במערות של מערב אירופה ניתן למצוא עצמות-אדם מעורבבות עם שיירים של בעלי-חיים ארקטיים וטרופיים, עובדה המעידה על כך שהאדם חי באזורים הללו במהלך כל העידנים המאוחרים של התקדמותו ונסיגות הקרחונים.

7. המשך עידן הקרח

במהלך תקופת הקרחונים פעילויות אחרות נמצאו בעיצומן, ואולם, פעולת הקרח מאפילה על כל התופעות האחרות בקווי הרוחב הצפוניים. אף תופעה ארצית אחרת אינה מותרת עדות אופיינית שכזו על הטופוגרפיה. לא ניתן למצוא את הסלעים המובחנים ואת הביקועים על-פני

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:61 (700:2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:62 (700:3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:63 (700:4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:64 (700:5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:71 (700:6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as

השטח, כדוגמת בורות, אגמים, אבנים מותקות וקמח סלעים בהקשר של שום תופעת טבע אחרת. הקרח אף אחראי לאותן תפחות עדינות, לאותן תנועות גליות בפני הקרקע, הידועות בשם דרומלין. כמו כן, עם התקדמותו מסיט הקרחון נהרות ומשנה את כלל פני השטח של הארץ. רק הקרחונים לבדם מותירים מאחוריהם את אותן סחיפות חושפניות – את מורנות הקרקע, המורנות הצידיות ומורנות הקצה. סחיפות אלה, ובמיוחד מורנות הקרקע, משתרעות בצפון-אמריקה צפונה ומערבה מן החוף המזרחי, והן מצויות גם באירופה ובסיביר.

לפני 750,000 שנה יריעת הקרח הרביעית, אשר היוותה איחוד של שדות הקרח המרכזי והמזרחי של צפון-אמריקה, הייתה זה מכבר בדרכה דרומה; בשיאה היא הגיעה עד לדרום אילינוי, בהסיטה את נהר המיסיסיפי כשמונים קילומטרים מערבה, ובמזרח הגיעה דרומה עד לנהר אוהיו ולמרכז פנסילבניה.

באסיה פלשה יריעת הקרח הסיבירית את פלישתה הדרומית ביותר, בעוד שבאירופה עצר הקרחון המתקדם רק בסמוך למחסום של הרי האלפים.

לפני 500,000 שנה, במהלך התקדמותו החמישית של הקרח, התפתחות חדשה האיצה את מהלך האבולוציה האנושית. לפתע, ובתוך דור אחד, חלה מוטציה של הזן האנושי האבוריג'יני, אשר ממנה הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים. תאריך זה חשוב כפליים, הואיל והוא גם מציין את הגעת הנסיך הפלנטארי.

בצפון-אמריקה, התקדמותו של הקרחון החמישי היוותה פלישה משולבת של כל שלושת מרכזי הקרח. מכל מקום, האונה המזרחית השתרעה רק מרחק קצר מתחת לעמק סְיִינְט-לורנס, ויריעת הקרח המערבית התקדמה דרומה אך מעט. ואולם, האונה המרכזית המשיכה דרומה וכיסתה את מרבית מדינת אַיווה. באירופה, פלישה זו של הקרח לא הייתה כה נרחבת כמו קודמתה.

לפני 250,000 שנה החלה תקופת הקרח השישית והאחרונה. ולמרות העובדה שהרמות הצפוניות החלו לשקוע קמעה, הייתה זו התקופה שבה הצטברה כמות השלג הגדולה ביותר בשדות הקרח הצפוניים.

בפלישה הזו התאחדו שלוש יריעות הקרח הכבירות לכדי מסת קרח אחת עצומה, וכל ההרים במערב השתתפו בפעילות הקרחונית הזו. הייתה זו פלישת הקרחונים הגדולה ביותר בצפון-אמריקה; הקרח נע דרומה מרחק קרוב לאלפיים וחמש-מאות קילומטרים ממרכז הלחץ שלו, וצפון-אמריקה חוותה את הטמפרטורות הנמוכות ביותר אשר חוותה מעודה.

לפני 200,000 שנה, בעת התקדמות הקרחון האחרון, התרחש אירוע אשר הייתה לו נגיעה רבה למצעד האירועים באורנטיה – מרידתו של לוציפר.

potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:72 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:73 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:74 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. Suddenly and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:75 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:76 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

61:77 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:78 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

לפני 150,000 שנה הגיע הקרחון השישי והאחרון לנקודות ההתפשטות הדרומיות ביותר שלו, כאשר יריעת הקרח המערבית חצתה אל מעבר לגבול הקנדי; היריעה המרכזית ירדה מטה, לעבר קנזס, מיזורי ואילינוי; היריעה המזרחית התקדמה דרומה וכיסתה את מרבית השטח של פנסילבניה ושל אוהיו.

זהו הקרחון אשר שלח לפניו את הלשונות הרבות – או את אונות הקרח – אשר חצבו את האגמים הגדולים והקטנים של ימינו אנו. במהלך נסיגתו נוצרה בצפון-אמריקה מערכת האגמים הגדולים. ונכון מאוד הסיקו הגיאולוגים של אורנטיה את השלבים השונים של התפתחות זו, ונכון ניחשו כי גופי מים אלו זרמו, בזמנים שונים, ראשית אל תוך עמק המיסיסיפי, לאחר מכן מזרחה אל עמק ההדסון, ולבסוף בנתיב צפוני לסיינט-לורנס. מזה שלושים ושבע אלף שנה שהמערכת המחוברת של האגמים הגדולים נשפכת דרך הנתיב הנוכחי של הניאגרה.

לפני 100,000 שנה, במהלך נסיגתו של הקרחון האחרון, החלו להיווצר יריעות הקרח העצומות של הקוטב, ומרכז הצטברות הקרח נע משמעותית צפונה. וכל אימת שאזורי הקוטב ימשיכו להיות מכוסים קרח, יהיה זה בלתי-אפשרי כמעט שיתרחש עידן קרח נוסף, וזאת ללא קשר להתרוממות עתידית של היבשה או לשינויים עתידיים בזרמי האוקיינוסים.

הקרחון האחרון הזה התקדם במשך מאה-אלף שנה, ונדרש לו פרק זמן דומה על-מנת להשלים את נסיגתו צפונה. האזורים הממוזגים היו חופשיים מקרח במשך מעט יותר מחמישים-אלף השנים האחרונות.

תקופת הקרח הקשוחה השמידה מינים רבים ושינתה באופן קיצוני מינים רבים אחרים. מינים רבים סוננו בקפידה בידי ההכרח לנדוד הלוך-ושוב בעקבות התקדמות הקרח ונסיגתו. בין בעלי החיים אשר עקבו על היבשה אחר הקרחונים הלוך ושוב נכללים הדוב, הביזון, האיל, כבש המושק, הממותה והמסטודון.

הממותה ביקשה את הערבות הפתוחות בעוד שהמסטודון העדיף את שוליהם המוגנים של אזורי היערות. עד לזמן מאוחר התפרסה הממותה ממקסיקו ועד לקנדה; הסוג הסיבירי של הממותה התכסה צמר. המסטודון התקיים בצפון-אמריקה עד אשר הוכחד בידי האדם האדום, ממש כשם שהאדם הלבן חיסל לאחר-מכן את הביזון.

במהלך תקופת הקרח האחרונה נכחדו בצפון-אמריקה הסוס, הטפיר, הלאמה והנמר בעל שן-החרב. את מקומם תפשו העצלנים, הארמדילו וחזירי המים אשר עלו מדרום-אמריקה.

הנדידה המאולצת של החיים מפני התקדמות הקרח הביאה לעירוב יוצא-דופן של צמחים ושל בעלי-חיים; ועם נסיגתה של פלישת

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the

הקרח האחרונה, נותרו רבים מן המינים הארקטיים של הצמחים ושל בעלי החיים נטושים, גבוה על פסגות הרים מסוימים אשר אליהם נעו על-מנת לחמוק מהשמדה על-ידי הקרחון. וכך, ניתן למצוא כיום את הצמחים ואת בעלי החיים המותקים הללו גבוה באֵלִפִּים של אירופה ואפילו בהרי האפלצ'ים של צפון-אמריקה.

עידן הקרח הינו התקופה הגיאולוגית האחרונה אשר נשלמה. היא מכונה תקופת הפֶּלִיסְטוֹקֵן וארכה מעל לשני מיליון שנה.

התקופה שלפני 35,000 שנה מסמנת את סיומו של עידן הקרח הגדול, למעט באזורי הקוטב של הפלנטה. תאריך זה משמעותי גם משום שהוא מתקרב להגעתם של בן ובת חומריים, וכן לתחילתו של העידן האדמי, אשר תואם בקירוב את תחילתה של תקופת ההולוקֵן, או תקופת בתר-הקרח.

תיאור זה, המשתרע למן הופעת חיי היונקים ועד לנסיגת הקרח והלאה אל הזמנים ההיסטוריים, מכסה תקופה של כמעט חמישים מיליון שנה. זוהי התקופה הגיאולוגית האחרונה – התקופה הנוכחית – והיא ידועה לחוקרים בשם עידן הֶקְנוֹזוֹאִיקוֹן, או עידן הזמן-האחרון.

[הובא בחסות נשא חיים שוכן.]

final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702:1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702:1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702:1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702:1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

מסמך 62. גזעי השחר של האדם המוקדם

063 ⇨

הספר של אורנטיה

061 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 62

גזעי השחר של האדם המוקדם

סעיפים

מבוא

1. טיפוסים הקדמונים
2. היונקים המבשרים
3. יונקי הביניים
4. הפרימטים
5. בני האדם הראשונים
6. האבולוציה של הדעת האנושית
7. הכרה כעולם מיושב

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

מבוא

לפני כמיליון שנה הופיעו האבות הקדמונים המידיים של המין האנושי באמצעות שלוש מוטציות פתאומיות ועוקבות, אשר נבעו מן הזן המוקדם של היונק בעל-השליה מטיפוס הקדמון. הגורמים השליטים של הלמורים המוקדמים הללו נגזרו מפלזמת החיים המתפתחת המערבית, או מזו של הקבוצה האמריקנית המאוחרת יותר. ואולם, בטרם כיוון הקו הישיר לאבות הקדמונים של האדם, חוזק זן זה בתרומות משתילת החיים המרכזית אשר התפתחה באפריקה. קבוצת החיים המזרחית תרמה אך מעט, או כלל לא תרמה, ליצירתו בפועל של המין האנושי.

INTRODUCTION

^{62:1 (703:1)} ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. טיפוסים הקדמונים

הלמורים המוקדמים אשר נוגעים למורשת המין האנושי לא היו קשורים ישירות לשבטי הגיבונים והקופים אשר היו קיימים קודם לכן, ואשר חיו אז באירואסיה ובצפון-אפריקה, אלו אשר צאצאיהם שרדו עד לזמן הנוכחי. הם אף לא היו צאצאיהם של טיפוס הלמור המודרני, אף כי הם הגיחו מאב קדמון המשותף לשניהם, ואשר נכחד לפני זמן רב.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

^{62:1 (703:2)} The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

בעוד שטיפוסי הלמור המוקדמים הללו התפתחו בחצי הכדור המערבי, כינונה של שושלת היונקים הישירה של המין האנושי התרחשה בדרום-מזרח אסיה, באזור המקורי של שתילת החיים המרכזית, אך בסמוך לגבולות האזורים המזרחיים. מספר מיליוני שנה קודם לכן היגרו טיפוסי הלמור הצפון-אמריקניים מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג, והתקדמו לאיטם בכיוון דרום-מערב לאורך חופיה של אסיה. השבטים המהגרים הללו הגיעו לבסוף לאזור יפה לבריאות הממוקם בין הים התיכון המורחב דאז לבין האזורים ההרריים המורמים של חצי האי ההודי. באדמות האלה אשר במערב הודו הם התאחדו עם זנים מבטיחים אחרים, וכך יצרו את השושלת הקדומה של הגזע האנושי.

בחלוף הזמן, שקע בהדרגה החוף של הודו באזור המצוי מדרום-מערב להרים, וכך הפכו החיים באזור הזה מבודדים לחלוטין. לא הייתה כל דרך לגשת אל – או לחמוק מן – חצי האי המסופוטמי או הפרסי הזה, אלא מן הצפון, ונתיב זה נחסם שוב ושוב על-ידי פלישות הקרחונים בכיוון דרום. והיה זה באזור כמעט פְּרִדְסִי זה, ומקרב הצאצאים העליונים של טיפוס למורי זה של יונקים, שהגיעו שתי קבוצות גדולות: שבטי האנתרופואידים של הזמן המודרני והמינים הנוכחיים של האדם.

2. היונקים המבשרים

לפני מעט יותר ממיליון שנה, הופיעו לפתע היונקים המבשרים המסופוטמיים, צאצאיהם הישירים של היונקים בעלי-השליה הצפון-אמריקניים מטיפוס הלמור. אלו היו יצורים קטנים ופעילים אשר התנשאו לגובה של פחות ממטר אחד; ואף-על-פי שברגליהם לא התהלכו על רגליהם האחוריות, הם יכלו לעמוד זקופים ללא קושי. הם היו שעירים וזריזים והם קשקשו זה עם זה באופן הדומה לקופים, ואולם שלא כשבטי האנתרופואידים, הם היו אוכלי-בשר. היה להם אגודל מנוגד פרימיטיבי, כמו גם בוחן אוחזת גדולה ושימושית ביותר. מנקודה זו ואילך פיתחו המינים הקדם-אנושיים את האגודל המנוגד, בעודם מאבדים בהדרגה את כוח האחיזה של הבוחן הגדולה. שבטי הקופים המאוחרים יותר שימרו את הבוחן הגדולה האוחזת, אך מעולם לא פיתחו את סוג האגודל האנושי.

היונקים המבשרים הללו הגיעו לגודלם המלא בהגיעם לגיל של שלוש או ארבע שנים, ותוחלת חייהם הממוצעת הייתה כעשרים שנה. ככלל, צאצאיהם נולדו כיחידים, אף כי מפעם לפעם נולדו גם תאומים.

לפרטים מן המין החדש הזה היו המוחות הגדולים ביותר ביחס לממדי גופם מכל בעל-חיים אחר אשר התקיים עד אז על-פני כדור הארץ. הם חוו רבות מן הרגשות וחלקו רבים מן האינסטינקטים אשר יאפיינו בשלב מאוחר יותר

621.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

621.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

622.1 (704.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

622.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

622.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man,

את האדם הפרימיטיבי; הם היו סקרנים מאוד והפגינו התרוממות רוח ניכרת בשעה שהצליחו להוציא אל הפועל משימה כלשהי. הרעב למזון והכמיהה למין היו מפותחים ביותר, והם הפגינו בחירה מינית מוגדרת תוך כדי חיזור מגושים משהו ותוך כדי בחירת בני-זוג. הם לחמו בעוז להגנת בני מינם והיו רכים למדי ביחסיהם המשפחתיים; כמו כן, הם היו בעלי חוש ענישה-עצמית על גבול הבושה והחרטה. הם רחשו חיבה עד למאוד והיו נאמנים לבני זוגם באופן נוגע ללב, אך אם הפרידו ביניהם הנסיבות, הם בחרו בשותפים חדשים.

בהיותם בעלי קומה נמוכה ובהחזיקם במוחות חריפים אשר בעזרתם הבינו את הסכנות הטמונות ביערות אשר בהם שכנו, הם פיתחו פחד יוצא-דופן אשר הובילם לנקוט אמצעי זהירות נבונים אשר תרמו באופן כה ניכר להישרדותם; צעדים כדוגמת בניית מקלטים גסים בתוך צמרות העצים, אשר מיגרו רבות מן הסכנות הטמונות בחיים על-פני הקרקע. תחילתן של נטיות האנושות לעבר הפחד מתארוכות באופן ספציפי במיוחד לימים הללו.

היונקים המבשרים הללו פיתחו יותר רוח שבטית מזו אשר התקיימה אי-פעם קודם לכן. הם אכן אהבו עד מאד את חיי הקהילה, ואף-על-פי-כן היו לוחמניים עד מאוד בשעה שהופרעו בצורה כלשהי משגרת חייהם הרגילה; והם הפגינו את מזגיהם החמים בשעה שהתעורר כעסם במלואו. מכל מקום, טבעם הלוחמני שימש לתכלית טובה; הקבוצות העליונות לא היססו להילחם בשכניהם הנחותים, וכך, באמצעות הישרדות סלקטיבית, הלך המין והשתפר בהדרגה. עד מהרה, הם שלטו בחיי היצורים הקטנים יותר של אזור זה, וכך שרדו אך מעט מן השבטים דמויי-הקוף הוותיקים יותר אשר אינם אוכלי-בשר.

בעלי החיים הקטנים והאגרסיביים הללו התרבו והתפשטו ברחבי חצי האי של מסופוטמיה במשך יותר מאלף שנים; זאת בעוד שחל בהם שיפור מתמיד מבחינה פיזית ומבחינת האינטליגנציה הכללית. והיה זה אך שבעים דורות לאחר ששבט חדש זה נולד מעם אביו, טיפוס הלמור הגבוה ביותר, כאשר התרחשה ההתפתחות מחוללת-העידנים הבאה – היבדלותם הפתאומית של האבות הקדמונים של הצעד החיוני הבא בהתפתחות בני האדם באורנטיה.

3. יונקי הביניים

מוקדם בתחילת נתיבתם של היונקים המבשרים, במשכנם בצמרות העצים של זוג נעלה של מקרב היצורים הזריזים הללו, נולדו תאומים – זכר אחד ונקבה אחת. בהשוואה לאלו אשר קדמו להם, הם אכן היו יצורים נאים להפליא. שיער מועט בלבד כיסה את גופם, אך לא הייתה זו מגבלה כלל, הואיל והם חיו באקלים חמים ונוח.

being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

^{6224 (704.3)} Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

^{6225 (704.4)} These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

^{6226 (704.5)} These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the *sudden* differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

^{6231 (704.6)} Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

ילדים אלו צמחו לגובה של כמטר ועשרים סנטימטרים. הם היו גדולים מהוריהם בכל המובנים; היו להם רגליים ארוכות יותר וזרועות קצרות יותר. היו להם אגודלים מנוגדים מושלמים כמעט, כאלו המותאמים לסוגי עבודה מגוונים, ממש כאגודלו הנוכחי של האדם. הם התהלכו זקופים, ורגליהם היו מותאמות להליכה כמעט כרגלי בני הגזעים האנושיים המאוחרים יותר.

בהשוואה לבני האדם, היו מוחותיהם של התאומים הללו נחותים וקטנים יותר, ואולם ביחס לקודמיהם, היו מוחותיהם נעלים וגדולים הרבה יותר. בשלב מוקדם הפגינו התאומים אינטליגנציה נעלה, ובמהרה הוכרו כראשיו של כלל שבט היונקים המבשרים; והם אכן כוננו צורה פרימיטיבית של ארגון חברתי ושל חלוקה כלכלית גסה של העבודה. אח ואחות אלו הזדווגו ובמהרה הם נהנו מחברתם של עשרים ואחד ילדים אשר דמו להם עד מאוד, כאשר כולם מתנשאים לגובה של מעל מטר ועשרים סנטימטרים ונעלים על המינים אשר קדמו להם בכל מובן. קבוצה חדשה זו יצרה את הגרעין של יונקי הביניים.

כאשר גדל עד למאוד מספר הפרטים בקבוצה הנעלה והחדשה הזו, פרצה מלחמה חסרת רחמים; וכאשר תם המאבק המר, לא נותר בחיים אף-אחד מן היחידים בני הגזע הקודם של היונקים המבשרים. הנצר של המין – אלו אשר מספרם פחות אך עוצמתם והאינטליגנציה שלהם רבות יותר – שרד על חשבון קודמיו.

וכעת, במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנים (שש-מאות דורות), הפך יצור זה לאימת חלק זה של העולם. כל החיות הכבירות והאימתניות של הזמנים הקודמים נכחדו. החיות הגדולות ילידות האזורים הללו לא היו טורפות, והמינים הגדולים יותר של משפחת החתולים, האריות והנמרים, טרם פלשו לפינה החבויה הייחודית הזו על-פני כדור הארץ. ומשום כך, עשו יונקי הביניים הללו חייל והכניעו את הכול בפינת הבריאה שלהם.

בהשוואה למינים אשר קדמו להם, יונקי הביניים היו משופרים בכל מובן. אפילו תוחלת החיים הפוטנציאלית שלהם הייתה ארוכה יותר, כעשרים וחמש שנה. במינים החדשים הללו הופיעו מספר תכונות אנושיות בסיסיות. בנוסף לנטיות המולדות אשר הציגו אבותיהם, היו יונקי הביניים הללו מסוגלים להביע סלידה במצבים דוחים מסוימים. בנוסף, הם ניחנו באינסטינקט מובחן של אגירה; הם החביאו מזון לשם שימוש עתידי ואהבו עד מאוד לאסוף חלוקים עגולים וחלקים וסוגים מסוימים של אבנים עגולות אשר התאימו לשמש כתחמושת לשם הגנה או התקפה.

יונקי הביניים הללו היו הראשונים להציג נטייה מובחנת לבנייה, כפי שהדבר מוצג בתחרות בין בנייתם הן של בתי עץ בצמרות העצים והן של מחסות תת-קרקעיים מסועפים-מנהרות; הם היו מין היונקים הראשון אשר מצא

6232 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

6233 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

6234 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

6235 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

6236 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

6237 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to

מחסה הן על העצים והן מתחת לפני הקרקע. באופן ניכר הם נטשו את העצים כמקומות מגורים; והם חיו על-פני הקרקע במהלך היום וישנו בצמרות העצים במהלך הלילה.

בחלוף הזמן, הגידול הטבעי במספרם גרם לבסוף לתחרות רצינית על המזון וליריבות מינית, וכל אלה באו לידי ביטוי בסדרת קרבות עקובה מדם אשר כמעט וחיסלה את המין בכללותו. מאבקים אלו נמשכו עד אשר נותרה בחיים אך ורק קבוצה אחת המונה פחות ממאה יחידים. ואולם, השלום שב לשורר, והשבט השורד היחיד הזה בנה מחדש את בתיו בין צמרות העצים וחזר לחיים רגילים ושלווים-למחצה.

אך בקושי רב תוכלו להעלות בדמיונכם עד כמה היו אבותיכם הקדם-אנושיים הקדמונים קרובים מעת לעת לכדי הכחדה. באירוע מסוים, אילו קפץ הצפרדע אשר היה אביה הקדמון של האנושות כולה כחמישה סנטימטרים פחות, אזי נתיב האבולוציה כולו היה משתנה במידה רבה. אימם המיידית דמוית-הלמור של יונקי הבשורה חמקה ממוות לא פחות מחמש פעמים, ובמרחק של חוט השערה בלבד, בטרם ילדה את האב של סדר היונקים החדש והגבוה יותר. ואולם, הסכנה הגדולה ביותר אירעה כאשר היכה ברק את העץ אשר עליו ישנה אמם העתידית של התאומים הפרימיטיביים. שני ההורים הללו, יונקי הביניים, חוו הלם משמעותי וכוויות חמורות; שלושה משבעת ילדיהם נהרגו במכת הברק הזו אשר ניחתה מן השמים. בעלי החיים המתפתחים הללו כמעט והאמינו באמונות טפלות. בני זוג זה, אשר צמרת העץ שלו הוכתה, היו מנהיגיה של הקבוצה המתקדמת יותר של מין יונקי הביניים; ובעקבותיהם, יותר ממחצית השבט, אשר כלל את המשפחות האינטליגנטיות יותר, עברו למרחק של מעל לשלושה קילומטרים מן המקום ההוא, ושם הם החלו בבנייתם של משכנות חדשים בצמרות העצים ומחסות קרקעיים חדשים – מקומות המחסה הארעיים שלהם בעת סכנת פתע.

במהרה לאחר שהשלימו את בניית ביתם, מצא עצמו זוג זה, אשר שרד מאבקים כה רבים, כהוריו הגאים של זוג תאומים, בעלי החיים המעניינים והחשובים ביותר אשר נולדו עד אותה עת בעולם; זאת משום שהם היו הראשונים למין החדש של פרימיטים אשר כוננו את הצעד החיוני הבא באבולוציה הקדם-אנושית.

בה בעת שנולדו התאומים הפרימיטים, זוג אחר – זכר ונקבה מפגרים במיוחד מקרב שבט יונקי הביניים, זוג אשר היה נחות הן מן הבחינה הפיזית והן מן הבחינה המנטאלית – ילד אף הוא תאומים. תאומים אלו, זכר אחד ונקבה אחת, היו אדישים לציד; הם עסקו אך ורק במציאת מזון, ומכיוון שלא אכלו בשר הם איבדו עד מהרה כל עניין בחיפוש אחר טרף. התאומים המפגרים הללו היו למייסדיהם של שבטי האנתרופואידים המודרניים. צאצאיהם ביקשו את האזורים הדרומיים החמים יותר, בעלי האקלים הנוח ושפע הפירות הטרופיים, ושם המשיכו ממש

provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

6238 (7057) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

6239 (7058) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62310 (7061) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62311 (7062) Contemporaneously with the birth of these Primates twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of

כבאותו יום, למעט אותם ענפים אשר הזדווגו עם טיפוסים הגיבונים והקופים המוקדמים, ואשר כתוצאה מכך התדרדרו עד למאוד.

וכן ניתן לראות בבירור כי האדם והקוף קרובים זה לזה אך ורק בכך ששניהם הגיעו מקרב יונקי הביניים, שבת שבו אירעה בה בעת לידתם – והיפרדותם לאחר מכן – של שני זוגות תאומים: הזוג הנחות נועד ליצור את טיפוס הקופים, הבבונים, השימפנזה והגורילה המודרניים; ואילו הזוג הנעלה נועד להמשיך את קו ההרקעה אשר התפתח לכדי היות האדם עצמו.

האדם המודרני והאנתרופואידים אכן הגיעו מאותו שבט ומאותו מין, אך לא מאותם הורים. אביהם הקדמונים של בני האדם הינם צאצאיהם של הזנים העליונים של השריד הנבחר של שבט יונקי-ביניים זה, בעוד שהאנתרופואידים המודרניים (למעט כמה טיפוסים של למורים, גיבונים, ויצורים דמויי-קוף אחרים אשר התקיימו קודם-לכן) הינם צאצאיהם של הזוג הנחות ביותר של קבוצת יונקי הביניים הזאת, זוג אשר שרד אך ורק הודות לכך שהסתתר במחסן מזון תת-קרקעי במשך יותר משבועיים במהלך הקרב המר האחרון של שבטם, והגיע רק לאחר תום כל הקרבות.

4. הקרימטים

אנו שבים לסיפור הולדתם של התאומים הנעלים, זכר אחד ונקבה אחת, על-ידי שני החברים המובילים בשבט יונקי הביניים: תינוקות חיייתיים אלו היו מסדר בלתי-רגיל; גופם כוסה אף בפחות שיער מאשר זה של הוריהם, וכן, בהיותם צעירים מאוד, הם התעקשו להתהלך על זקופים. קודמיהם תמיד למדו להתהלך על רגליהם האחוריות, ואולם התאומים הפרימיטים הללו עמדו זקופים מלכתחילה. הם התנשאו לגובה של מעל מטר וחצי, וראשיהם היו גדולים יותר בהשוואה לאלו של חבריהם לשבט. ואף-על-פי שהם למדו לתקשר זה עם זה בשלב מוקדם באמצעות סימנים וצלילים, הם מעולם לא הצליחו לגרום לאנשיהם להבין את הסמלים החדשים הללו.

בסביבות גיל ארבע-עשרה שנים הם ברחו מן השבט, ועברו מערבה על-מנת לגדל את משפחתם ולכונן את המין החדש של הפרימיטים. והיצורים הללו אכן ראויים לכינוי פרימיטים, זאת משום שהם בעל החיים אשר קודם במישרין ומיידית למשפחת האדם עצמה.

וכן אירע שהפרימיטים אכלסו אזור בחוף המערבי של חצי האי המסופוטמי, אשר חדר באותם זמנים אל תוך הים הדרומי, בעוד שהשבטים הפחות אינטליגנטיים והמקורבים אלו לאלו התגוררו מסביב לקצהו של חצי האי ומעלה לאורך קו החוף המזרחי.

הפרימיטים היו יותר אנושיים ופחות חיייתיים

tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

^{62312 (706.3)} And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

^{62313 (706.4)} Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

^{6241 (706.5)} Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

^{6242 (707.1)} When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

^{6243 (707.2)} Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

^{6244 (707.3)} The Primates were more human and less

מאשר קודמיהם, יונקי הביניים. פרופורציות השלד של המין החדש היו דומות מאוד לאלה של הגזעים האנושיים הפרימיטיביים. סוגי היד והרגל האנושיים התפתחו במלואם, והיצורים הללו היו מסוגלים ללכת ואף לרוץ ממש כמו כל צאצאיהם האנושיים המאוחרים יותר. הם נטשו באופן ניכר את החיים על העצים, אף שהם המשיכו ללון בין צמרות העצים בלילות כאמצעי זהירות, וזאת משום שכקודמיהם, הם היו נתונים עד מאוד לפחדים. השימוש המוגבר בידיהם תרם רבות להתפתחות כוחו הטבעי של המוח, אך הם טרם ניחנו בדעת אשר ניתן לכנות "אנושית" באמת ובתמים.

אף כי בטיבם הרגשי הם נבדלו אך במעט מקודמיהם, בכל נטיותיהם האחרות הם הציגו זיקה אנושית יותר. הם אכן היו בעלי-חיים נפלאים ונעלים, אשר הגיעו לבגרות בסביבות גיל עשר שנים ואשר תוחלת החיים הטבעית שלהם עמדה על כארבעים שנה. כלומר, הם היו יכולים לחיות חיים ארוכים שכאלו אילו היו מתים מוות טבעי, ואולם באותם ימים רחוקים מעט מאוד בעלי-חיים מתו מוות טבעי; מאבק הקיום היה אינטנסיבי הרבה יותר מדי לשם כך.

וכעת, לאחר כמעט תשע-מאות דורות של התפתחות, אשר נמשכו בערך עשרים-ואחד אלף שנים למן הזמן המקורי שבו נולדו היונקים המבשרים, ילדו הפרימטים לפתע שני יצורים יוצאי-דופן, את בני האדם האמיתיים הראשונים.

וכך אירע שהיונקים המבשרים, אשר הגיעו מטיפוס הלמור הצפון-אמריקני, ילדו את יונקי הביניים, ויונקי הביניים הללו ייצרו בתורם את הפרימטים הנעלים, אלו אשר היו לקודמיהם המידיים של גזע האדם הפרימיטיבי. שבטי הפרימטים היו החוליה החיונית האחרונה באבולוציה של האדם, ואולם בתוך פחות מחמשת-אלפים שנה לא נותר אף לא אחד מן השבטים היחידים יוצאי הדופן הללו.

5. בני האדם הראשונים

אך 993,419 שנים מפרידות בין שנת 1934 לספירת הנוצרים לבין נקודת הולדתם של שני בני האדם הראשונים.

שני היצורים יוצאי הדופן הללו היו אכן בני-אנוש. היו להם אגודלים אנושיים מושלמים, כפי שהיו לרבים מקודמיהם, בעוד שלהם היו רגליים מושלמות ממש כשל בני גזעי האדם של ימינו אנו. הם היו יצורים הולכים ורצים, אך לא מטפסים; פונקציית האחיזה של הבוהן הגדולה הייתה חסרה, היא נעלמה לחלוטין. כאשר האיצה אותם הסכנה אל עבר צמרות העצים, הם טיפסו ממש כפי שהיה מטפס האדם כיום. הם היו מטפסים על גזע העץ בדומה לדוב, ולא כמו השימפנזה או הגורילה, תוך קפיצות מענף לענף כלפי מעלה.

בני האדם הראשונים הללו (וכך אף צאצאיהם) הגיעו לבשלות מלאה בגיל שנים-

animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

^{6245 (707.4)} Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

^{6246 (707.5)} And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

^{6247 (707.6)} Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

^{6251 (707.7)} From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

^{6252 (707.8)} These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

^{6253 (708.1)} These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years

עשרה, והם ניחנו בתוחלת חיים פוטנציאלית בת כשבעים-וחמש שנה.

רגשות חדשים רבים הופיעו בשלב מוקדם בקרב התאומים האנושיים הללו. הם חשו הערצה כלפי חפצים וכלפי הוויות אחרות והציגו מידה לא מבוטלת של יוהרה. ואולם, ההתקדמות הראויה ביותר לציון בהתפתחות הרגשית הייתה הופעתן הפתאומית של קבוצת רגשות אנושיים של ממש, קבוצת הסגידה, אשר כוללת את היראה, את רחישת הכבוד, את הענווה, ואפילו צורה פרימיטיבית של הכרת תודה. הפחד, בצרוף הבורות ביחס לתופעות הטבע, עתידים היו להוליד את הדת הפרימיטיבית.

לא זאת בלבד שרגשות אנושיים שכאלו הופיעו בבני האדם הפרימיטיביים הללו, אלא שתחושות רבות מפותחות הרבה יותר הופיעו בצורתן הבסיסית. הם היו מודעים במידת-מה לרחמים, לבושה ולתוכחה, והם היו מודעים ביותר לאהבה, לשנאה ולנקמה; כמו כן, הם היו רגישים לרגשות מובחנים של קנאה.

שני בני האדם הראשונים הללו – התאומים – היו מבחן כביר להוריהם הפרימיטיביים. הם היו כה סקרנים והרפתקנים, עד כי בטרם מלאו להם שמונה שנים הם כמעט ואיבדו את חייהם במצבים רבים. וכך, בהגיעם לגיל שנים-עשרה הם היו מצולקים כדבעי.

בשלב מוקדם מאוד הם למדו להשתמש בתקשורת מילולית; בהגיעם לגיל עשר שנים הם בנו שפה משופרת של סימנים וסמלים אשר כללה קרוב לחמישים רעיונות; שפה אשר הרחיבה ושיפרה במאוד את טכניקת התקשורת הגסה של אבותיהם. ואולם, ככל שהתאמצו, הם היו מסוגלים ללמד את הוריהם אך ורק כמה מן הסימנים ומן הסמלים החדשים.

כאשר היו בני תשע לערך, הם צעדו ביום בהיר אחד במורד הנהר וערכו פגישה עתירת חשיבות. כל הוויה שמימית תבונית אשר הוצבה באורנטיה – לרבות אני עצמי – הייתה נוכחת כמשקיפה במאורעות של מפגש זה של צהרי היום. ביום רב-אירועים זה הם הגיעו להבנה כי יחיו זה עם זה וזה בשביל זה, והייתה זו ההבנה הראשונה בסדרת הסכמים מעין אלו, אשר הסתיימו לבסוף בהחלטתם לברוח מחבריהם החייתיים הנחותים ולנוע צפונה; זאת בבלי דעת כי בכך הם עתידים לייסד את המין האנושי.

אף-על-פי שכולנו היינו עסוקים ביותר במה שתכננו הפראים הקטנים הללו, לא היה בכוחנו לשלוט בפעולת דעתם; לא השפענו – ולא יכולנו להשפיע – באופן שרירותי על החלטותיהם. ואולם, בתוך המגבלות של האופן שבו ניתן לפעול בפלנטה, אנו, נשאי החיים, יחד עם עמיתינו, זממנו כולנו להוביל את התאומים האנושיים הללו צפונה והרחק מאנשיהם השעירים, שוכני-עצים באופן חלקי. וכך, באמצעות הבחירה האינטליגנטית שלהם עצמם, התאומים אכן נדדו, והודות לפיקוח שלנו הם נדדו צפונה לאזור מבודד שבו הם חמקו מאפשרות

of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

6254 (7082) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

6255 (7083) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

6256 (7084) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

6257 (7085) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

6258 (7086) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

6259 (7087) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they

ההידרדרות הביולוגית אשר הייתה מתרחשת אילו התערבבו עם קרוביהם הנחותים משבטי הפרימטים.

זמן קצר בטרם עזבו את יערות ביתם, הם איבדו את אימם בפשיטה של גיבונים. אף כי לא הייתה לה רמת האינטליגנציה אשר הייתה להם, היא חשה כלפי צאצאיה חיבה אימהית ראויה של יונקים, חיבה מסדר גבוה, והיא מסרה את חייה ללא חת בניסיון להציל את הזוג הנפלא. וקורבנה לא היה לשווא, משום שהיא הסיגה את האויב עד אשר הגיע האב מלואה בתגבורת והניס את הפולשים.

עד מהרה, לאחר שהזוג הצעיר נטש את עמיתיו על-מנת לכוון את המין האנושי, לא היה ניתן לנחם את אביהם הפרימט – ליבו נשבר בקרבו. הוא סירב לאכול, אפילו כאשר המזון הובא לפניו בידי ילדיו האחרים. משאבדו צאצאיו המבריקים נדמה היה לו כי סר טעם החיים בקרב עמיתיו הרגילים; וכך, הוא נדד הוא אל תוך היער, נפל למארב של גיבונים עוינים והוכה בידיהם למוות.

6. האבולוציה של הדעת האנושית

אנו, נשאי החיים אשר באורנטיה, עמדנו בהמתנה דרוכה על המשמר הממושך למן היום שבו שתלנו לראשונה את פלזמת החיים במימיה של הפלנטה; ומטבע הדברים, הופעתן של ההוויות הראשונות אשר הינן תבונות באמת ובעלות רצון של ממש, הביאה לנו שמחה גדולה ושבועות-רצון עילאית.

אנו התבוננו בהתפתחותם המנטאלית של התאומים באמצעות התבוננותנו בפעולת שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר הוצבו באורנטיה בזמן הגעתנו אל הפלנטה. במשך כל התפתחותם האבולוציונית הממושכת של החיים הפלנטאריים, המשיכו סועדי דעת בלתי-נלאים אלו לרשום את יכולתם ההולכת וגוברת לתקשר עם היכולות המוחיות ההולכות ומתרחבות של בעלי החיים המתקדמים לעבר רמות נעלות יותר.

בתחילה, אך ורק רוח האינטואיציה יכולה הייתה לתפקד בהתנהגות הרפלקסיבית והאינסטינקטיבית של חיי עולם החי הבראשיתיים. עם ההיבדלות של טיפוסים גבוהים יותר, יכולה הייתה רוח ההבנה להעניק ליצורים שכאלו את מתת הקישור הספונטני של רעיונות. מאוחר יותר הבחנו בפעולתה של רוח האומץ; בעלי החיים המתפתחים אכן פיתחו צורה גסה של מודעות-עצמית הגנתית. בהמשך להופעתן של קבוצות היונקים, חזינו ברוח הידע אשר ביטאה עצמה ביתר שאת. והתפתחותם של היונקים הגבוהים יותר הביאה עמה את פעולת רוח הייעוץ, בנוסף להתעצמותו של אינסטינקט העֶזֶר ולתחילת ההתפתחות החברתית הפרימיטיבית.

מן היונקים המבשרים, דרך יונקי הביניים

escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

^{62510 (708.8)} Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

^{62511 (708.1)} Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

^{6261 (708.2)} We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

^{6262 (708.3)} We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

^{6263 (708.4)} At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

^{6264 (708.5)} Increasingly, on down through the dawn

והפרימטים, הבחנו באופן הולך וגובר בשירות המתרבה של חמש המסייעות הראשונות. ואולם, השתיים הנותרות, סועדות הדעת הגבוהות ביותר, מעולם לא היו מסוגלות לתפקד בטיפוס הדעת האבולוציוני של אורנטיה.

שערו בנפשכם את אושרנו, כאשר יום אחד – בשעה שהתאומים היו בני עשר לערך – יצרה רוח הפולחן את הקשר הראשון עם דעתה של התאומה הנקבה, וזמן קצר לאחר מכן גם עם התאום הזכר. אז ידענו שדבר-מה הדומה לדעת אנושית הלך וקרר לכדי מימוש; וכאשר, בערך שנה לאחר-מכן, הם החליטו לבסוף, כתוצאה ממחשבה מדיטטיבית ומהחלטה מכוונת, להימלט מן הבית ולערוך את מסעם צפונה, אז החלה רוח הבינה לפעול באורנטיה ובדעתם של שני אלו, אשר הוכרו כעת כבעלי דעת אנושית.

סדר מידי וחדש של הנעה חל בשבע הרוחות מסייעות הדעת. היינו מלאי חיות בתוך הציפייה; הכרנו בכך שהשעה לה ייחלנו זמן רב ממשמשת ובאה; נוכחנו לדעת שהננו עומדים על סף מימוש מאמצינו הממושכים לפתח יצורים רצוניים באורנטיה.

mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

^{6265(708.9)} Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

^{6266(708.7)} There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. הכרה כעולם מיושב

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

לא נדרשנו להמתין זמן רב. בצהרי היום שלאחר בריחת התאומים, התרחש במוקד הקליטה הפלנטארי של אורנטיה הבזק הניסיון הראשוני של אותות מעגל היקום. כולנו, היינו נרגשים, כמובן, נוכח ההכרה בכך שמאורע כביר עמד להתרחש; ואולם, מכיוון שעולם זה היווה תחנת ניסוי-חיים, לא היה לנו שמץ של מושג כיצד בדיוק נתוודע אל ההכרה בחיים התבוניים שעל הפלנטה. ואולם, המתח לא נמשך זמן רב. ביום השלישי שלאחר בריחת התאומים, ובטרם עזב סגל נשאי החיים, הגיע רב המלאכים של נבאדון אשר עניינו הוא כינון המעגל הפלנטארי התחילי.

היה זה יום רב-אירועים באורנטיה, כאשר קבוצתנו הקטנה התכנסה מסביב לקוטב הפלנטארי של תקשורת החלל וקיבלה את המסר הראשון מסאלווינגטון, ממעגל הדעת הפלנטארי החדש אשר זה עתה כונן. ומסר ראשון זה, אשר הוכתב בידי ראש הסגל של רבי המלאכים, אמר כך:

"לנשאי החיים אשר באורנטיה – ברכות! הננו משדרים אישור והבטחה של חדווה גדולה מאת סאלווינגטון, עדנטיה וירושם לכבוד הרישום במטה של נבאדון המאשר את קיומה של דעת מכובדת של רצון באורנטיה. החלטתם המכאנת של התאומים להימלט צפונה ולהפריד את צאצאיהם מאבותיהם הנחותים נרשמה. זוהי ההחלטה הראשונה של דעת באורנטיה – הדעת מן הטיפוס האנושי – והיא מבססת באופן אוטומטי את מעגל התקשורת אשר באמצעותו

^{6271(708.8)} We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

^{6272(710.1)} It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

^{6273(710.2)} "To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of

משודר מסר ראשוני זה של הכרה."

או אז הגיעו על-גבי מעגל זה ברכותיהם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר הכילו הוראות לנשאי החיים השוכנים, ואשר אסרו עלינו להתערב בתבנית החיים אשר אנו כוננו. הונחית לא להתערב בענייני ההתקדמות האנושית. לא ניתן להסיק מכך שנשאי החיים התערבו אי-פעם באופן שרירותי ומכאני בפעולת הטבעית של תכנית האבולוציה הפלנטארית, הואיל ומעולם לא עשינו כך. ואולם, עד לזמן הזה הורשינו לתפעל את הסביבה ולהגן על פלזמת החיים בצורה מיוחדת, ופיקוח יוצא-דופן אך טבעי לחלוטין זה, הוא אשר היה עתיד להיפסק.

ומיד לאחר שסיימו הגבוהים ביותר את דבריהם הגיע לפלנטה המסר היפהפה מאת לוציפר, אשר היה אז ריבון המערכת של שטניה. כעת שמעו נשאי החיים את מילות הברכה של מפקדם שלהם, וקיבלו את רשותו לשוב לירושם. מסר זה מלוציפר הכיל את הקבלה הרשמית של עבודת נשאי החיים באורנטיה, והוא זיכה אותנו מכל ביקורת עתידית ביחס למאמצינו לשפר את תבניות החיים של נבאדון, כפי שאלו התבססו במערכת של שטניה.

המסרים הללו מסאלווינגטון, מעדנטיה ומירושם, סימנו באופן רשמי את סיום הפיקוח הממושך של נשאי החיים על הפלנטה. במשך עידנים שירתנו, וסייעו בידיו אך ורק שבע הרוחות מסייעות הדעת ובקרי המאסטר הפיזיים. וכעת, עם הופעת הרצון ביצורים האבולוציוניים של הפלנטה – קרי היכולת לבחור בסגידה ובהרקעה – נוכחנו לדעת כי תמה מלאכתנו וקבוצתנו התכוננה לעזוב. בהיות אורנטיה עולם של שינוי-חיים, ניתנה לנו הרשות להשאיר מאחור שני נשאי-חיים בכירים וכן שנים-עשר עוזרים; ואנכי נבחרתי כאחד מקבוצה זו ונותרתי מני אז באורנטיה.

אך 993,408 שנים חלפו (עד לשנת 1934 לספירת הנוצרים) מאז שהוכרה אורנטיה באופן רשמי כפלנטה המיושבת במין אנושי ביקום של נבאדון. האבולוציה הביולוגית השיגה שוב את הרמות האנושיות של אצילות הרצון; האדם הגיע לפלנטה ה-606 במספר של שטניה.

[הוצג בחסות נשאי-חיים של נבאדון השוכן באורנטיה.]

communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting."

^{627.4 (710.3)} Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

^{627.5 (710.4)} And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

^{627.6 (710.5)} These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

^{627.7 (710.6)} It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

^{627.8 (710.7)} [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

מסמך 63. המשפחה האנושית הראשונה

064 ⇨

הספר של אורנטיה

062 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 63

המשפחה האנושית הראשונה

סעיפים

מבוא

1. אַנדון ופונטה
2. בריחתם של התאומים
3. משפחתו של אנדון
4. השבטים האנדוניים
5. תפוצתם של האנדונים
6. אונאגר – המורה הראשון של אמת
7. הישרדותם של אנדון ופונטה

PAPER 63

THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

מבוא

אורנטיה נרשמה כעולם מיושב כאשר שני יצירי האנוש הראשונים – אותם תאומים – היו בני אחת-עשרה שנים, ובטרם הפכו להורי הילוד הראשון לדור השני של בני האדם הלכה למעשה. ובמועד זה של הכרה רשמית בפלנטה, הסתיים המסר של רב-המלאכית מסאלווינגטון במילים אלה:

"דעת-אדם הופיעה במספר 606 של שטניה, וההורים הללו של הגזע החדש יקראו אַנדון ופונטה. וכל רבי-המלאכיות מתפללות כי במהרה תוענק ליצורים אלו מתנת רוח האב האוניברסאלי על-מנת שתשכון בקרבם באופן אישי."

אַנדון הינו השם בנבאדון אשר פירושו "היצור הראשון דמוי-אב אשר גילה רעב אנושי למשלמות." פירוש השם פונטה הינו "היצור הראשון דמוי-בן אשר גילה רעב אנושי למשלמות." אנדון ופונטה מעולם לא הכירו את השמות הללו, עד אשר הם הוענקו להם בשעה שבה הותכו עם מכווני המחשבה שלהם. במהלך כל שהותם באורנטיה כבני-תמותה הם קראו זה לזה סונטה-אן וסונטה-אן, כאשר סונטה-אן פירושו "אהוב על-ידי אם," ואילו

INTRODUCTION

^{6301 (711.1)} URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

^{6302 (711.2)} "Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father."

^{6303 (711.3)} Andon is the Nebadon name which signifies "the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger." Fonta signifies "the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger." Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning "loved by mother," Sonta-en signifying "loved by

סִנְטָה-אֶן פִּירוּשׁוֹ "אהוב על-ידי אב." הם אלו אשר העניקו לעצמם את השמות הללו, ומשמעויות השמות מצביעות על ההערכה ההדדית והחיבה ההדדית אשר שררה בין שניהם.

father." They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. אֶנְדוֹן וִפּוֹנְטָה

במובנים רבים היו אנדון ופונטה זוג בני האדם הראויים ביותר לציון אשר חיו אי-פעם על-פני כדור הארץ. הזוג הנפלא הזה, ההורים בפועל של כלל האנושות, היו נעלים בכל מובן מעל רבים מצאצאיהם הישירים, והם היו שונים בתכלית מכל קודמיהם, הן המידיים והן הרחוקים.

לכאורה, הוריו של בני הזוג האנושי הראשון הזה היו שונים אך במעט מן הממוצע של שבטם, אף כי הם נמנו על חבריו היותר אינטליגנטיים של השבט, אותה קבוצה אשר למדה ראשונה לזרוק אבנים ולהשתמש באלות בשעת לחימה. הם אף יצרו אבזרים חדים ודמויי-מחט מאבן, מצור ומעצמות.

בזמן שעדיין גר עם הוריו, חיבר אנדון פיסת צור חדה לקצה של אלה, תוך שימוש בגידים של בעל-חיים, ובלא פחות משנים-עשר מקרים הוא עשה שימוש ראוי בנשק הזה על-מנת להציל את חייו שלו ואת חייה של אחותו, אשר הייתה הרפתקנית וסקרנית ממש כמותו, ואשר נלוותה אליו תמיד בכל מסעות הגילויים שלו.

ההחלטה של אנדון ושל פונטה לברוח משבטי הפרימטים רמזה על איכות דעת גבוהה בהרבה מהאינטליגנציה הגסה יותר אשר אפיינה כה רבים מצאצאיהם המאוחרים יותר, אלו אשר השפילו עצמם בעת שהזדווגו עם בני-דודיהם המפגרים משבטי האנתרופואידים. ואולם, הרגשתם המעורפלת כי הם יותר מאשר בעלי-חיים גרידא, נבעה מכך שהם ניחנו באישיות, והודות לעובדה שהועצמו מעצם הנוכחות השוכנת של מכוונני המחשבה.

2. בריחתם של התאומים

במשך זמן מה, לאחר שאנדון ופונטה החליטו לברוח צפונה, הם נכנעו לפחדיהם, ובמיוחד פחדו להסב חוסר-שביעות רצון לאביהם ולמשפחתם הקרובה. הם דמיינו שקרוביהם העוינים יארבו להם, וכך הכירו באפשרות שיהרגו בידי בני שבטם המקנאים זה מכבר. עוד בזמן שהיו צעירים בילו התאומים את מרבית עתותיהם זה בחברת זה, ומשום כך מעולם לא היו מקובלים במיוחד בקרב בני דודיהם החייתיים של שבט הפרימטים. והם אף לא שיפרו את מעמדם בעיני השבט בכך שבנו בית עץ נפרד ומשובח ביותר.

1. ANDON AND FONTA

^{631.1 (711.4)} In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

^{631.2 (711.5)} The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

^{631.3 (711.6)} While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

^{631.4 (711.7)} The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

^{632.1 (712.1)} After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

והיה זה באותו בית-עץ חדש אשר בצמרות העצים, כשלילה אחד לאחר שניעורו משנתם בשל סערה אלימה, ובעת שאחזו זה בזה בחיבוק שטיבו פחד וחיבה, גמלה בדעתם באופן סופי ומלא ההחלטה לברוח מן המשכן השבטי ומביתם אשר בין צמרות העצים.

מבעוד מועד הם הכינו מחסה גס בצמרת של עץ המצוי במרחק של כחצי יום הליכה בכיוון צפון. היה זה מקום המחבוא הבטוח והסודי שלהם עבור היום הראשון לשהייתם הרחק מיערות משכנם. ואף-על-פי שבדומה לפרימטים, פחדו התאומים פחד מוות מן השהייה בלילה על-פני הקרקע, הם יצאו לדרך צפונה מעט לפני רדת הליל. אף כי נדרשה מהם מידה לא-רגילה של אומץ על-מנת לצאת למסעם הלילי – ואפילו בליל ירח מלא – הם הסיקו נכונה את המסקנה כי כך יקטנו הסיכויים שמישהו יבחין בחסרונם ושקרוביהם ובני שבטם ידלקו אחריהם. ומעט לאחר חצות הליל הם אכן הגיעו בבטחה למקום המפגש אשר אותו הכינו מבעוד מועד.

במסעם צפונה הם גילו מצבור חשוף של צור, וכן מצאו אבנים רבות בעלות צורה המתאימה למגוון שימושים והצטיידו באספקה לשימוש עתידי. תוך כדי ניסיון לנתץ את הצורים הללו על-מנת שיתאימו יותר לתכליות מסוימות, גילה אנדון את איכותם ליצירת ניצוצות והגה את הרעיון של הדלקת אש. אך רעיון זה לא מצא בו אחיזה מכיוון שהאקלים היה עדיין יפה לבריאות והיה אך צורך מועט באש.

ואולם, שמש הסתיו הלכה וירדה בשמים, וכל שהתאומים נדדו צפונה כך הלכו והתקררו הלילות. הם כבר נאלצו להשתמש בפרוות בעלי-חיים על-מנת להתחמם. ובטרם חלף ירח אחד למן יציאתם מן הבית, סימן אנדון לזוגתו על כך שהוא חושב שהוא מסוגל להדליק אש באמצעות אבן הצור. במשך חודשיים הם ניסו להשתמש בניצוץ של הצור על-מנת להדליק אש, אך הם נכשלו בכך. יום אחר יום היכו בני הזוג באבני הצור במאמץ להצית את העץ. עד שלבסוף, ערב אחד בסמוך לשעת השקיעה, נגלה להם סוד הטכניקה בשעה שחלף במוחה של פונטה הרעיון לטפס על עץ סמוך ולקחת ממנו קן נטוש של ציפור. הקן היה יבש ודליק עד מאוד, ומשום כך עלה בלהבה גדולה מיד עם פגיעת הניצוץ. הם היו כה מופתעים ומבוהלים מהצלחתם עד שכמעט ואיבדו את האש, אך הם הצליחו לשמור עליה באמצעות הוספת חומר בעירה מתאים; אז החלו לראשונה הוריה של האנושות כולה לתור אחר עצי בעירה.

היה זה אחד מן הרגעים המאושרים ביותר בחייהם הקצרים אך רבי-המאורעות. במשך כל הלילה הם ישבו והתבוננו באש הדולקת שלהם, תוך שהם מבינים במעורפל שבידם גילוי העשוי לאפשר להם להביס את האקלים, ולפיכך להיות לנצח בלתי-תלויים בקרוביהם החייתיים אשר באדמות הדרום. ולאחר שלושה ימים שבהם נחו

6322 (7122) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

6323 (7123) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

6324 (7124) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

6325 (7125) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

6326 (7126) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and

ונהנו מן האש, הם המשיכו במסעם.

לעיתים תכופות המשיכו אבותיהם הקדמונים הפרימטים של אנדון להזין אש אשר הוצתה על-ידי ברק, אך מעולם קודם לכן לא הייתה בידי היצורים אשר על-פני כדור הארץ שיטה להדלקת אש בהתאם לצונם שלהם. ואולם, זמן רב יחלוף בטרם ילמדו התאומים כי טחב יבש וחומרים אחרים הינם טובים להדלקת אש ממש כמו קיני ציפורים.

3. משפחתו של אנדון

חלפו כמעט שנתיים למן הלילה שבו יצאו התאומים את ביתם ועד שנולד ילדם הראשון. הם קראו לו סֹנְטָד; וסונטד היה היצור הראשון אשר נולד באורנטיה ואשר כוסה עם היוולדו בכיסוי מגן. זוהי תחילתו של הגזע האנושי, ועם האבולוציה החדשה הזו הופיע אינסטינקט הדאגה ההולמת לעוללים היותר ויותר חלשים אשר יאפינו את ההתפתחות המדורגת של הדעת מן הסדר האינטלקטואלי, בניגוד לזו מן הטיפוס החייתי הטהור יותר.

לאנדון ופונטה נולדו בסך-הכול תשעה-עשר ילדים, והם חיו ונהנו מחברתם של כמעט חמישים נכדים ושישה נינים. המשפחה התגוררה בארבעה מחסות-סלע – או מערות-למחצה – סמוכים זה לזה, כאשר שלושה מהם חוברו ביניהם באמצעות מסדרונות שנחצבו באבן הגיר הרכה באמצעות כלי צור אשר פותחו בידי ילדיו של אנדון.

האֶנְדוֹנִיִּים המוקדמים הללו הפגינו חוש שבטי מובחן; הם צדו בקבוצות ואף-פעם לא התרחקו ממקום מגוריהם יתר על המידה. דומה שהם הבינו כי הם היו קבוצה מבודדת וייחודית של הוויות חיות ולפיכך היה עליהם להימנע מלהיפרד. תחושה זו של קרבה משפחתית אינטימית חיבת את קיומה, ללא ספק, לסעד הדעת המורחב של הרוחות הסועדות.

אנדון ופונטה פעלו ללא לאות על-מנת לטפח ולרומם את השבט. הם חיו עד גיל ארבעים-ושתיים, עת נהרגו שניהם במהלך רעידת אדמה מנפילתה של בליטת סלע רופפת. יחד עמם נמחו חמישה מילדיהם ואחד-עשר מנכדיהם; כמו כן, כמעט עשרים מצאצאיהם סבלו מפגיעות קשות.

עם מות הוריו, ועל-אף הפציעה הקשה ברגלו, נטל סונטד מיד את רסן הנהגת השבט לידי, והסתייע רבות באשתו, אחותו הבוגרת ביותר. משימתם הראשונה הייתה גלגול סלעים על-מנת לקבור ביעילות את הוריהם, אחיהם, אחיותיהם וילדיהם המתים. אין לייחס לפעולת קבורה זו משמעות שלא לצורך. הרעיונות שלהם באשר להישרדותם שלאחר המוות היו מעורפלים מאוד ובלתי-מוגדרים, ואלו נבעו בעיקר מחיי החלום הפנטסטיים והמגוונים שלהם.

enjoyment of the fire, they journeyed on.

^{6327 (7127)} The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

^{6331 (7131)} It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

^{6332 (7132)} Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

^{6333 (7133)} These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

^{6334 (7134)} Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

^{6335 (7135)} Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

משפחתם זו של אנדון ופונטה החזיקה מעמד יחדיו עד לדור העשרים, אז גרמו השילוב של התחרות על המזון ושל החיכוך החברתי לתחילתה של ההתפזרות.

4. השבטים האנדוניים

לאדם הפרימיטיבי – לאנדונים – היו עיניים שחורות וגוון עור שחום, מעין שילוב של צהוב ואדום. המלנין הינו חומר מעניק-צבע המצוי בעורם של כל בני האדם. זהו פיגמנט הצבע האנדוני המקורי. בהופעתם הכללית ובצבע עורם דמו האנדונים המוקדמים הללו יותר לאסקימואים בני-ימינו מאשר לכל טיפוס של בני-אדם החי כיום. הם היו היצורים הראשונים אשר השתמשו בעורות בעלי-חיים כהגנה מפני הקור; גופם עטה רק מעט יותר שיער מזה של בני האדם החיים בהווה.

החיים השבטיים של אבותיהם החייתיים של בני האדם המוקדמים הללו בישרו על תחילתן של מוסכמות חברתיות רבות; ועם התרחבות הרגשות של ההוויית האלה, והתעצמות היכולות המוחיות, חלה התפתחות מיידית בארגון החברתי וחלוקה חדשה של עבודת השבט. הם היו חקיינים לעילא ולעילא, ואולם אינסטינקט המשחק שלהם היה מפותח באופן קלוש בלבד; אף חוש ההומור נעדר כמעט לחלוטין. האדם הפרימיטיבי חיך מדי פעם, אך מעולם לא התמכר לצחוק משחרר. ההומור היה מורשתו של הגזע האדמי המאוחר יותר. בני האדם המוקדמים הללו לא היו כה רגישים לכאב ואף לא הגיבו באופן כה ניכר למצבים בלתי-נעימים, בשונה מרבים מבני התמותה אשר התפתחו בשלב מאוחר יותר. עבור פונטה ועבור צאצאיה המידיים, אף הלידה לא היוותה חוויה כואבת או מייסרת.

הם היוו שבט נהדר. הזכרים היו מוכנים להילחם בגבורה למען הבטחת שלום חבריהם וצאצאיהם; הנקבות הקדישו עצמן ברוב חיבה לילדיהן. ואולם, הפטריוטיות שלהם הייתה מוגבלת לחלוטין לשבט מן הקרבה הראשונה. הם היו נאמנים ביותר למשפחותיהם; הם היו מוכנים למות ללא כל היסוס בהגנה על ילדיהם, אך לא היו מסוגלים לתפוש את הרעיון של המאמץ לעשות את העולם למקום טוב יותר עבור נכדיהם. הזולתנות טרם נולדה בלב האנושי; וזאת אף-על-פי שכל הרגשות ההכרחיים להולדתה של דת כבר היו קיימים באבוריג'נים הללו של אורנטיה.

הגברים המוקדמים הללו רחשו חיבה נוגעת ללב כלפי חבריהם והיה להם מושג אמיתי – אם כי גס – בדבר הרעות. בעת שלחמו שוב ושוב בשבטים הנחותים בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מחזה נפוץ למדי לחזות באחד מן האנשים הפרימיטיביים הללו נלחם באומץ ביד אחת בעודו נאבק לגונן על רעהו הלוחם הפצוע ולהצילו. רבות מן התכונות הנאצלות ביותר והמאוד

^{63:36 (713:9)} This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. THE ANDONIC CLANS

^{63:41 (713:7)} Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

^{63:42 (713:8)} The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

^{63:43 (714:1)} They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

^{63:44 (714:2)} These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most

אנושיות אשר התפתחו אבולוציונית בשלב מאוחר יותר הודגמו בתחילה באופן נוגע ללב בקרב האנשים הפרימיטיביים הללו.

השבט האנדוני המקורי שימר שרשרת מנהיגות רציפה עד לדור העשרים-ושבעה, ואז, משלא הופיע בין צאצאיו הישירים של סונטד צאצא זכר, החלו שני טוענים יריבים לשלטון להילחם על זכות העליונות.

בטרם נפוצו השבטים האנדוניים באופן ניכר, שפה מפותחת ביותר התפתחה מתוך מאמציהם המוקדמים לתקשר זה עם זה. שפה זו המשיכה להתפתח, וכמעט מדי יום נוספו לה תוספות בשל ההמצאות החדשות וההתאמות לסביבה אשר פותחו בידי האנשים הפעילים, חסרי המנוח והסקרנים הללו. ושפה זו הפכה ללשונה של אורנטיה, שפתה של משפחת האדם המוקדמת, עד אשר הופיעו מאוחר יותר הגזעים הצבעוניים.

בחלוף הזמן גדל מספרם של השבטים האנדוניים, והמגע בין המשפחות המתרחבות גרם לחיכוכים ולאי-הבנות. דעתם של האנשים הללו הייתה נתונה לשני דברים בלבד: הצייד אשר נועד לספק להם את מזונם והלחימה שנועדה להתנקם על חוסר-צדק כלשהו, אמיתי או מדומה, או על עלבון אשר ספגו מעם השבטים השכנים.

מריבות משפחתיות התעצמו, מלחמות שבטיות פרצו ואבדות כבדות נגרמו בקרב הגורמים הטובים ביותר מקרב הקבוצות המוכשרות והמתקדמות יותר. כמה מן האבדות היו חסרות-תקנה; העולם הפסיד לנצח כמה מן הזנים בעלי הערך הגבוה ביותר מבחינת יכולת ואינטליגנציה. מלחמת השבטים הבלתי-פוסקת הזו איימה להכחיד את הגזע המוקדם הזה ואת הציוויליזציה הפרימיטיבית שלו.

בלתי-אפשרי לגרום להוויות פרימיטיביות מעין אלה לחיות יחדיו בשלום לאורך זמן. האדם הינו צאצא של בעלי-חיים לוחמניים, וכאשר בני-אדם מצויים בקשר קרוב, אנשים לא-מתורבתים מעצבנים ומעליבים זה את זה. נשאי החיים מכירים בנטייתם זו של היצורים האבולוציוניים, ובהתאם לכך הם מכינים מבעוד מועד את היפרדותם לבסוף של בני האדם המתפתחים לגזעים שונים ונפרדים; לפחות שלושה גזעים במספר, ופעמים תכופות יותר – שישה במספר.

5. תפוצתם של האנדוניים

הגזעים האנדוניים המוקדמים לא חדרו הרחק מאוד אל תוך אסיה, והם אף לא נכנסו בתחילה לאפריקה. הגיאוגרפיה של אותם זמנים הניעה אותם בכיוון צפון, והאנשים הללו נדדו יותר ויותר צפונה, עד אשר עיכבה אותם התקדמותו האיטית של הקרחון השלישי.

בטרם הגיעו יריעות הקרח הנרחבות האלה

noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

^{63:4.5 (714:3)} The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

^{63:4.6 (714:4)} Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

^{63:4.7 (714:5)} As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

^{63:4.8 (714:6)} Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

^{63:4.9 (714:7)} It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

^{63:5.1 (715:1)} The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

^{63:5.2 (715:2)} Before this extensive ice sheet reached

לצרפת ולאיים הבריטיים, נעו צאצאיהם של אנדון ופונטה מערבה דרך אירופה וכונו יותר מאלף מקומות יישוב נפרדים לאורך הנהרות הגדולים אשר זרמו אל מימיו החמים, דאז, של הים הצפוני.

השבטים האנדוניים הללו היו שוכני הנהרות המוקדמים של צרפת; במשך עשרות אלפי שנים הם חיו לאורך נהר הסום. נהר הסום הינו הנהר היחיד אשר לא שונה על-ידי הקרחונים, והוא זורם כיום מטה אל הים בדומה מאוד לאופן שבו הוא זרם באותם ימים. ודבר זה מסביר מדוע תמצאנה עדויות כה רבות לאורך עמק הנהר הזה לקיום צאצאיהם של האנדונים.

האבוריג'ינים הללו של אורנטיה לא היו שוכני עצים, אף-על-פי שבעתות חירום הם עדיין עלו אל צמרות העצים. על-פי-רוב הם גרו תחת מחסות שהעניקו צוקים תלולים לאורך הנהרות, ובמערות בצדי הגבעות אשר אפשרו תצפית טובה על דרכי הגישה, כמו גם מקלט מאתני הטבע. וכך, הם יכלו ליהנות ממנועי האש מבלי שהעשן יטרידם יתר על המידה. הם אף לא היו שוכני מערות, אף כי בזמנים מאוחרים יותר יריעות הקרח הבאות התקדמו דרומה ודחקו את צאצאיהם אל תוך המערות. הם העדיפו לחנות בסמוך לקצהו של יער ולצדו של פלג מים.

בשלב מוקדם מאוד הם הפכו פיקחים ביותר באשר לאופן הסוואת מגוריהם המוגנים-חלקית, וכן הציגו מיומנות רבה בבניית חללי שינה עשויים אבן, בקתות סלע בצורת כיפה, אשר לתוכן זחלו בלילות. הכניסה לבקתה שכזו נסגרה באמצעות גלילת סלע בחזיתה, אבן גדולה אשר הונחה לצורך זה בפנים עוד בטרם הונחו אבני הגג באופן סופי.

האנדונים היו ציידים מוצלחים ועשויים לבלי-חת, ולמעט גרגרי יער ופירות עץ מסוימים הם ניזונו על טהרת הבשר. וכשם שאנדון המציא את גרזן הסלע, כך גילו צאצאיו במוקדם את מקל ההטלה ואת הצלצל, ועשו בהם שימוש יעיל. סוף-סוף פעלו יחד דעת יוצרת-כלים ויד אשר השתמשה בהם; ובני האדם המוקדמים הללו הפכו מומחים לעילא ולעילא בהכנתם של כלי צור. הם נסעו למרחקים בחיפוש אחר צור, ממש כשם שבני האדם של ימינו אנו נוסעים עד לקצות הארץ בחיפוש אחר זהב, פלטינה ויהלומים.

ושבטי אנדון אלו ביטאו בדרכים רבות דרגת תבונה שצאצאיהם אשר נסוגו-לאחור לא השיגו אלא כעבור חצי מיליון שנים, וזאת אף-על-פי שהם שוב ושוב גילו-מחדש שיטות שונות להבערת אש.

France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

^{6353 (7153)} These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

^{6354 (7154)} These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

^{6355 (7155)} They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

^{6356 (7156)} The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

^{6357 (7157)} And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

^{6361 (7158)} As the Andonic dispersion extended, the

המעמד התרבותי והרוחני של השבטים ככל שהתרחבה התפוצה האנדונית; כל זאת עד לימיו של אונאגר, אשר נטל לידיו את מושכות ההנהגה של השבטים, השכן ביניהם שלום, ובפעם הראשונה הוביל את כולם בפולחנו של זה "הנופח נשמת חיים באדם ובבהמה."

הפילוסופיה של אנדון הייתה מבולבלת ביותר; בשל הנוחות הרבה אשר הופקה מכך שגילה באקראי את האש, הוא חמק אך בקושי מהפיכתו לסוגד לאש. ההיגיון, בכל אופן, הכווינו מתגליתו שלו אל עבר השמש, כמקור נעלה יותר של חום ושל אור וכגורם המעורר הרבה יותר יראת-כבוד; ואולם, זו הייתה רחוקה מדי, ולפיכך הוא כשל בהפיכתו לסוגד לשמש.

במוקדם פיתחו האנדונים פחד מאתני הטבע – מן הרעם, הברק, הגשם, השלג, הברד והקרח. ואולם, הדחף העיקרי החוזר ונשנה באותם ימים מוקדמים היה הרעב; ומכיוון שעיקר תזונתם הגיעה מן החי, הם פיתחו לבסוף סוג של פולחן החי. בעבור בני אנדון, בעלי החיים הגדולים אשר מהם ניזונו היו הסמלים לכוח יצירתי ולעוצמת הקיום. מעת לעת נהוג היה לציין אחדים מבעלי החיים הגדולים הללו כחפצי פולחן. בעת שבעל-חיים מסוים היה אופנתי, היו מציירים אותו בגסות על קירות המערות, ומאוחר יותר, עם ההתקדמות המתמדת של האמנויות, הייתה נחרטת דמותו של אליל בעל-חי שכזה על חפצי קישוט שונים.

בשלב מוקדם מאוד כוננו העמים האנדונים את הרגל ההימנעות מאכילת בשר החיה אשר זכתה להערצת השבט. לאחר מכן, על-מנת להיטיב להרשים את דעת הצעירים, הם פיתחו טקס פולחן אשר התקיים סביב גופו של אחד מבעלי החיים הנערצים הללו; ועוד לאחר מכן, התפתחו המופעים הפרימיטיביים הללו לטקסי הקרבת הקורבנות המשוכללים יותר של צאצאיהם. וזהו הינו המקור לשימוש בקורבנות כחלק מהפולחן. הרעיון הזה פותח על-ידי משה בפולחנם של העברים, והשתמר, באופן עקרוני, על-ידי השליח פאולוס, בדמות דוקטרינת כפרת העוונות באמצעות "שפיכת הדם."

העובדה שהמזון היה הדבר החשוב ביותר בחיי בני האדם הפרימיטיביים הללו מודגם בתפילה של עמים פשוטים אלו, שאותה לימדם אונאגר, מורם הדגול. ונוסח תפילה זו היה:

"הו, נשמת החיים. תן לנו היום את מזוננו, הצל אותנו מקללת הקרח, שמור עלינו מאויביו אשר ביער, וקבל אותנו בחסדך אל תוך המעבר העצום."

אונאגר החזיק מטה בחופיו הצפוניים של הים התיכון הקדום, באזור הים הכספי ד-היום, ביישוב ושמם אובאן, מקום שהייה בסיבוב הפונה מערבה בשביל המסע המוליך מאדמות הדרום של מסופוטמיה צפונה. מאובאן הוא שלח מורים אל היישובים המרוחקים על-מנת להפיץ את הדוקטרינות החדשות שלו על אודות אלוהות אחת ועל אודות המושג שלו של העולם הבא,

cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the "Breath Giver to men and animals."

^{6362 (716.1)} Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

^{6363 (716.2)} The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

^{6364 (716.3)} Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by "the shedding of blood."

^{6365 (716.4)} That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

^{6366 (716.5)} "O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond."

^{6367 (716.6)} Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of

אשר אותו כינה המַעֲבָר העצום. שליחים אלו של אונאגר היו המיסיונרים הראשונים של העולם; הם אף היו בני האדם הראשונים אשר בישלו בשר, אלו אשר השתמשו לראשונה באופן קבוע באש לשם הכנת מזון. הם בישלו בשר הנתון בקצותיהם של מקלות וגם על אבנים חמות; מאוחר יותר הם צלו נתחים גדולים באש, ואולם צאצאיהם חזרו לצרוך בשר נא באופן כמעט בלעדי.

אונאגר נולד לפני 983,323 שנים (קרי, בספירה לאחר משנת 1934 לספירת הנוצרים) וחי עד גיל שישים-ותשע. סך הישגיו של גאון הדעת והמנהיג הרוחני הזה של תקופת קדם-הנסיך-הפלנטארי, הינו סיפור מרגש של ארגון האנשים הפרימיטיביים הללו לכדי חברה אמיתית. הוא כונן ממשל שבטי יעיל, אשר במשך אלפים רבים של שנים לא הושג כדוגמתו בקרב ממשלי הדורות הבאים. שוב לא נתקיימה על-פני כדור הארץ, עד להגעתו של הנסיך הפלנטארי, ציוויליזציה כה רוחנית. לעמים הפשוטים הללו הייתה דת אמיתית, אם כי פרימיטיבית, אך בהמשך זו אבדה לאלו אשר באו אחריהם והידרדרו.

אף כי הן אנדון והן פונטה קיבלו מכווני מחשבה, כפי שקיבלו גם רבים מצאצאיהם, היה זה רק בימיו של אונאגר שהמכוונים ושרפי המשמר הגיעו לאורנטיה במספרים גדולים. אכן היה זה תור הזהב של האדם הפרימיטיבי.

7. הישרדותם של אנדון ופונטה

אנדון ופונטה, מייסדי הנפלאים של המין האנושי, זכו להכרה בעת השיפוט של אורנטיה, עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי, ובבוא העת הגיעו מתוכנית העולמות העליונים במעמד של אזרחי ירושם. אף כי מעולם הם לא הורשו לשוב לאורנטיה, הם מודעים להיסטוריה של הגזע אשר אותו כוננו. הם התאבלו על הבגידה של קאליגאסטיה, התעצבו על הכישלון האדמי, אך שמחו לאין שיעור בשעה שהתקבלה ההצהרה כי מיכאל בחר בעולמם כזירת המתת הסופית שלו.

בירושם הן אנדון והן פונטה הותכו עם מכווני המחשבה שלהם, וכך גם אחדים מילדיהם, לרבות סונטד; ואולם מרבית צאצאיהם, ואפילו אלו הישירים, השיגו רק היתוך-עם-רוח.

זמן קצר לאחר הגעתם לירושם, קיבלו אנדון ופונטה רשות מריבון המערכת לשוב אל העולם העליון הראשון ולשרת בו לצד האישיות המורונטיות המקבלות את פני עולי הרגל של הזמן המגיעים מאורנטיה אל הספירות השמימיות. הם הוצבו בשירות זה ללא כל הגבלת זמן. ובהקשר של התגלויות אלה, הם ביקשו לשלוח את ברכותיהם לאורנטיה, ואולם

the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{6368 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{6369 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{637.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{637.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{637.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this

בקשה זו נדחתה ברוב תבונה.

זוהו סיפורו של הפרק ההרואי והמרתק ביותר בכל ההיסטוריה של אורנטיה, הסיפור על אודות האבולוציה, מאבקי החיים, המוות וההשרדות הנצחית של ההורים הייחודיים של האנושות בכללותה.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]

request was wisely denied them.

^{637.4 (717.5)} And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

^{637.5 (717.6)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

מסמך 64. הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

065 ⇨

הספר של אורנטיה

063 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 64

הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

סעיפים

מבוא

1. האבוריג'ינים האנדוניים
2. העמים של פוקסהול
3. השבטים של פאדונאן
4. הגזעים הניאנדרטליים
5. המקור של הגזעים הצבעוניים
6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה
7. תפוצת הגזעים הצבעוניים

מבוא

זהו הינו סיפורם של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה למן ימיהם של אַדון ופונְטָה, לפני כמעט מיליון שנה, הלאה דרך הזמנים של הנסיך הפלנטארי, ועד לסיומו של עידן הקרח.

גילו של הגזע האנושי עומד על כמעט מיליון שנה, והמחצית הראשונה של סיפורו תואמת באופן גס את ימי טרום-הנסיך-הפלנטארי באורנטיה. המחצית השנייה של ההיסטוריה של המין האנושי נפתחת עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי ובהופעת ששת הגזעים הצבעוניים, והיא תואמת בקירוב את התקופה שאליה מתייחסים על-פי-רוב כ"תקופת האבן הקדומה".

1. האבוריג'ינים האנדוניים

האדם הפרימיטיבי ערך את הופעתו האבולוציונית על-פני כדור הארץ לפני מעט פחות ממיליון שנה, והייתה לו חוויה נמרצת. באופן אינסטינקטיבי הוא ביקש לחמוק מסכנת ההתערבות בשבטי האנתרופואידים הנחותים. ואולם, נמנע ממנו מלהגר מזרחה בשל הרמות

PAPER 64

THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR

SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

^{64:01 (718:1)} THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

^{64:02 (718:2)} The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

^{64:1.1 (718:3)} Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid Tibetan

הטיבטיות הצחיחות המתנשאות לגובה של כתשעה קילומטרים מעל לפני הים; כמו כן, הוא לא יכול היה לנדוד דרומה או מערבה בשל התפשטותו של הים התיכון, אשר השתרע באותה עת מזרחה עד לאוקיינוס ההודי; וכל שנע צפונה הוא נתקל בהתקדמות הקרח. ואולם, אפילו כאשר נחסמה נדידתו על-ידי הקרח, ואף-על-פי שהעוינות בין פזורות השבטים הלכה וגברה, בני הקבוצות האינטליגנטיות יותר מעולם לא שקלו את האפשרות לנוע דרומה על-מנת לחיות בקרב דודניהם שוכני העצים השעירים ובעלי האינטלקט הנחות.

רבים מן הרגשות הדתיים המוקדמים של האדם נבעו מתוך תחושת חוסר האונים שיצרה הסגירות הסביבתית של מצבו הגיאוגרפי – הרים מימין, מים משמאל וקרח מלפנים. ואולם, האנדונים המתקדמים הללו לא היו מוכנים לחזור לאחור אל קרב קרוביהם הנחותים שוכני העצים אשר מדרום.

בניגוד להרגלים של קרוביהם הלא-אנושיים, נמנעו האנדונים הללו מן היערות. מאז ומעולם האדם הידרדר ביערות; האבולוציה האנושית התקדמה אך ורק בקווי הרוחב הפתוחים והגבוהים יותר. הרעב והקור של השטחים הפתוחים עוררו פעולה, כושר המצאה ותושייה. בעוד שבני השבטים האנדוניים הללו עסקו בפיתוח חלוצי המין האנושי הנוכחי בתוככי הקשיים והמחסור של אזורי האקלים הצפוניים הנוקשים הללו, דודניהם המפגרים היו שרויים במנעמי היערות הטרופיים הדרומיים של חבל הארץ המקורי המשותף.

המאורעות הללו התרחשו בתקופות של הקרחון השלישי; הראשון בהתאם למניין הגיאולוגים. שני הקרחונים הראשונים לא היו נרחבים בצפון-אירופה.

במשך רוב רובו של עידן הקרח הייתה אנגליה מחוברת יבשתית לצרפת, בעוד שמאחר יותר אפריקה הייתה מחוברת לאירופה באמצעות גשר היבשה של סיציליה. ובעת נדידת האנדונים היה קיים נתיב יבשתי רציף שהשתרע מאנגליה שבמערב ועד לג'אווה שבמזרח; ואולם אוסטרליה הייתה שוב מבודדת, עובדה אשר תרמה את חלקה להתפתחות ממלכת החי הייחודית שלה.

לפני 950,000 שנה נדדו צאצאיהם של אנדון ופונטה הרחק מזרחה ומערבה. בתנועתם מערבה הם חלפו דרך אירופה עד לצרפת ולאנגליה. בזמנים מאוחרים יותר הם חדרו מזרחה הרחק עד לג'אווה, שם נמצאו עצמותיהם לאחרונה – מה שזכה לכינוי "האדם מג'אווה" – ומשם הם המשיכו הלאה לעבר סומיניה.

הקבוצות אשר נעו מערבה הפכו פחות מזהומות בזנים המפגרים של אבותיהם הקדמונים המשותפים המקוריים מאשר אלה אשר נעו מזרחה והתערבבו בחופשיות כה רבה עם דודניהם החייתיים המפגרים. היחידים

land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

641.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

641.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

641.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

641.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

641.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

641.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and

הבלתי-מתקדמים הללו נסחפו דרומה והזדווגו לאחר מכן עם בני השבטים הנחותים. מאוחר יותר, חזרו צאצאיהם בני הכלאיים במספרים הולכים וגדלים צפונה על-מנת להזדווג עם העמים האנדונים המתפשטים במהירות, וזיווגים אומללים מעין אלו דרדרו באופן ודאי את הזנים הנעלים. הפולחן למעניק נשמת החיים התקיים בפחות ופחות מן היישובים הפרימיטיביים. הציוויליזציה המוקדמת הזו עמדה תחת סכנת הכחדה.

וכך היו פני הדברים באורנטיה מאז ומעולם. שוב ושוב הידרדרו ציוויליזציות מבטיחות, ובסופו של דבר גם נכחדו, בשל האיוולת אשר התירה לנעלה להזדווג באופן חופשי עם הנחות.

presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

6418 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. העמים של פוקסהול

לפני 900,000 שנה הלכו ונעלמו מעל פני האדמה הן האמנויות של אנדון ופונטה והן התרבות של אונאגר; התרבות, הדת ואפילו מלאכת הצור היו מצויות כולן בנקודת השפל הנמוכה ביותר.

אלו היו הזמנים שבהם הגיע לאנגליה מספר גדול של קבוצות בני-כלאיים מדרום-צרפת. השבטים הללו היו מעורבים במידה כה רבה עם יצורי היער דמויי-הקוף, עד כי הם היו אנושיים אך בקושי. לא הייתה להם דת, אך הם עסקו במלאכות צור גסות והייתה להם די אינטליגנציה על-מנת להדליק אש.

אלו אשר הגיעו לאחריהם באירופה היו עם נעלה במידת-מה ופורה, אשר צאצאיו התפשטו עד מהרה ברחבי היבשת, מן הקרח אשר בצפון ועד לאלפים ולים התיכון אשר מדרום. השבטים הללו הם אלו המכונים הגזע הִיִּדֶלְבֶּרְגִּי.

במהלך התקופה הארוכה הזאת של התנוונות תרבותית, שמרו העמים של פוקסהול באנגליה ושבטי בָּאדוֹנָאן של צפון-מערב הודו על כמה מן המסורות של אנדון ועל שיירים מסוימים מתרבותו של אונאגר.

עמי פוקסהול היו הרחוקים ביותר שבמערב והצליחו לשמר את מרבית התרבות האנדונית; הם אף שימרו את הידע שלהם במלאכת הצור, אשר אותו העבירו לצאצאיהם, אבותיהם הקדמונים של האסקימואים.

אף-על-פי ששרידיהם של עמי פוקסהול היו האחרונים להתגלות באנגליה, היו האנדונים הללו לאמיתו של דבר בני האדם הראשונים אשר התגוררו באזורים הללו. באותה עת עדיין חיבר הגשר היבשתי את צרפת לאנגליה; ומכיוון שמרבית היישובים המוקדמים של צאצאי אנדון מוקמו לאורך הנהרות וקווי החוף של אותם זמנים מוקדמים, הם מצויים כיום מתחת למימי התעלה האנגלית ולמימי הים הצפוני; ואולם, שלושה או ארבעה מהם עדיין מצויים בחופי

2. THE FOXHALL PEOPLES

6421 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

6422 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

6423 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

6424 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

6425 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

6426 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

אנגליה מעל לפני המים.

רבים מן העמים האינטליגנטיים והרוחניים יותר של אנשי פוקסהול שימרו את עליונותם הגזעית והנחילו הלאה את מנהגיהם הדתיים הפרימיטיביים. ועמים אלו, אשר התערבבו לאחר מכן בזנים מאוחרים יותר, נעו מאנגליה מערבה לאחר ביקור מאוחר יותר של הקרח, ושרדו כבני האסקימו של ימינו אנו.

64:27 (720:1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. השבטים של באדונאן

מלבד העמים של פוקסהול במערב, נאבק ושרד מרכז תרבותי אחר במזרח. קבוצה זו הייתה ממוקמת למרגלות הגבעות של רמות צפון-מערב הודו, בקרב השבטים של באדונאן, בן-ינו של אנדון. העמים הללו היו הצאצאים היחידים של אנדון אשר מעולם לא הקריבו קורבנות-אדם.

הבאדונאנים של אזורי הרמה אכלסו מישור נרחב מוקף יערות אשר נחצה על-ידי נחלים והכיל שפע ציד. בדומה לכמה מדודניהם אשר בטיבט, הם חיו בבקתות אבן גסות, במערות המצויות בצדי הגבעות ובמעברים תת-קרקעיים למחצה.

בעוד שהשבטים הצפוניים החלו לפחד יותר ויותר מן הקרח, אלו שחיו קרוב יותר למקום הולדתם המקורי פחדו מאוד מן המים. הם חזו בשקיעה ההדרגתית של חצי האי המסופוטמי אל תוך האוקיינוס, ואף-על-פי שהוא הגיון פעמים מספר, נוצרו המסורות של הגזעים הפרימיטיביים הללו סביב הסכנות אשר מקורן בים וסביב פחדם מפני ההצפות המחזוריות. ופחד זה, לצד התנסותם בהצפות הנהרות, מסבירים מדוע הם תרו אחר אזורי הרמה כמקום מגורים בטוח.

ממזרח לתחומי העמים של באדונאן, בגבעות סיוואליק של צפון-הודו, ניתן למצוא מאובנים המתקרבים אל טיפוס המעבר המצויים בתווך שבין האדם לבין כמה מן הקבוצות הקדם-אנושיות, יותר מאשר בכל מקום אחר על פני כדור הארץ.

לפני 850,000 שנה, פתחו השבטים העליונים של באדונאן במלחמת השמדה שכאונה כנגד שכניהם הנחותים והחיייתיים. בתוך פחות מאלף שנה, רוב הקבוצות החייתיות של האזורים הללו הושמדו או נדחפו חזרה אל היערות הדרומיים. המסע להשמדת הנחותים הביא לשיפור מה במצבם של שבטי הגבעות של אותה תקופה. וצאצאיו המעורבים של הזן המשופר הזה של באדונאן הופיעו בזירת ההתרחשויות כעם חדש לכאורה – הגזע הניאנדרטלי.

3. THE BADONAN TRIBES

64:31 (720:2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:32 (720:3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:33 (720:4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:34 (720:5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:35 (720:6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the Neanderthal race.

4. הגזעים הניאנדרטליים

4. THE NEANDERTHAL RACES

הניאנדרטליים היו לוחמים מצטיינים, והם הרבו במסעות. הם התפשטו בהדרגה ממרכז הרמות של צפון-מערב הודו עד לצרפת במערב, לסין במזרח, ואפילו מטה עד לצפון-אפריקה. הם שלטו בעולם במשך קרוב לחצי מיליון שנים, עד לזמני הנדודים של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

לפני 800,000 שנה היה ציד בשפע; מינים רבים של איילים, כמו גם של פילים והיפופוטמים, שוטטו ברחבי אירופה. היה שפע של בקר; סוסים וזאבים נמצאו בכל מקום. הניאנדרטליים היו ציידים מעולים, והשבטים שבצרפת היו הראשונים לאמץ את המנהג שבו ניתנת לציידים המוצלחים ביותר את הזכות לבחור מקרב הנשים את רעיותיהם.

האיל היה שימושי ביותר עבור בני העמים הניאנדרטליים הללו, ושימש כמקור למזון, ללבוש ולהכנת כלים; זאת מכיוון שעמים אלו מצאו מגוון שימושים לקרניים ולעצמות. הייתה להם אך תרבות מועטה; ואולם, הם שיפרו במידה רבה את עבודת אבן הצור, עד שזו הגיעה כמעט לרמתה בימי אנדון. אבני צור גדולות אשר חוברו לידיות עץ חזרו לשמש כגרזנים וכמכשירים.

לפני 750,000 שנה ירעת הקרח הרביעית הייתה זה מכבר בדרכה דרומה. בסיוע מכשיריהם המשופרים, קדחו הניאנדרטליים חורים בקרח אשר כיסה את הנהרות הצפוניים, וכך הצליחו לשפד את הדגים אשר עלו מעלה דרך הפתחים. השבטים הללו המשיכו לסגת בהתמדה מפני התקדמות הקרח, אשר במועד זה פלש לאירופה באופן הנרחב ביותר.

בזמנים הללו ערך הקרחון הסיבירי את מצעדו הדרומי ביותר, ואילץ את האדם המוקדם לנוע דרומה חזרה אל חבלי הארץ אשר מהם הגיע. ואולם, המין האנושי כבר נבדל במידה כזו שהסכנה להמשך התבוללות עם קרוביו האנתרופואידים הבלתי-מתקדמים פחתה עד מאוד.

לפני 700,000 שנה היה הקרחון הרביעי, הגדול מכולם באירופה, מצוי בשלבי נסיגה; האדם ובעלי החיים עשו את דרכם חזרה צפונה. האקלים היה קריר ולח, והאדם הפרימיטיבי שוב שגשג באירופה ובמערב אסיה. בהדרגה התפשטו היערות באדמות שעד לאחרונה כוסו על-ידי הקרחון.

חייהם של היונקים השתנו אך במעט בשל הקרחון. בעלי החיים הללו התמידו בקיומם ברצועת האדמה הצרה שבין הקרחון ובין הרי האלפים, ועם נסיגת הקרחון שבו והתפשטו במהרה בכל רחבי אירופה. דרך הגשר היבשתי של סיציליה הגיעו מאפריקה פילים בעלי חטים ישרים, קרנפים רחבי-אף, צבועים ואריות אפריקנים, ובעלי החיים החדשים הללו הכחידו כמעט לחלוטין את הנמרים בעלי שיני המסור ואת ההיפופוטמים.

לפני 650,000 שנה ניתן היה לחזות

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the

בהמשכו של האקלים הנוח. עד מחצית התקופה שבין הקרחונים כבר היה כה חם, עד כי האלפים התערטלו כמעט לחלוטין מקרח ומשלג.

לפני 600,000 שנה הגיע הקרח לנקודת הנסיגה הצפונית ביותר שלו, ולאחר הפוגה של מספר אלפי שנים שב לנוע דרומה בפעם החמישית. ואולם, במשך חמישים-אלף שנים התרחשו אך מעט התאמות אקלים. האדם ובעלי החיים באירופה השתנו אך במעט. היובש הקל של התקופה הקודמת התמעט, וקרחוני האלפים ירדו הרחק מטה אל עמקי הנהרות.

לפני 550,000 שנה שוב דחק הקרחון המתקדם את האדם ואת בעלי החיים בכיוון דרום. ואולם, כעת היה לאדם מספיק מקום ברצועת האדמה הרחבה אשר השתרעה צפון-מזרחה אל תוך אסיה ונחה בין יריעת הקרח לבין הים השחור, אשר היווה אז שלוחה מורחבת ביותר של הים התיכון.

בתקופות הקרחון הרביעי והחמישי ניתן היה לחזות בהמשך התפשטות התרבות הגסה של הגזעים הניאנדרטליים. ואולם, ההתקדמות הייתה כה מועטה עד אשר נדמה כי הניסיון לייצר צורה חדשה ושונה של חיים תבוניים באורנטיה התקדם אל עבר כישלון. במשך כמעט רבע מיליון שנים המשיכו העמים הפרימיטיביים הללו לדוד, לצוד וללחום, כאשר מפעם לפעם הם משתפרים למשך פרק זמן בכיוונים מסוימים; אך ככלל, הם נסוגים בהתמדה בהשוואה לאבותיהם הקדמונים האנדונים הנעלים.

במהלך התקופות האלה של חשיכה רוחנית הגיעה תרבות האמונות הטפלות של האדם לשפל המדרגה. מעבר לאמונות טפלות מבישות לא הייתה לניאנדרטליים כל דת. הם פחדו עד מוות מן העננים, ובייחוד מן הדוק ומן הערפל. בהדרגה התפתחה דת פרימיטיבית המבוססת על פחד מאתני הטבע, בעוד שפולחן בעלי החיים פחת בהדרגה עם השיפור בכלים; שפע הציד אפשר לאנשים הללו לחיות עם פחות חרדה באשר למזונם. הפרסים המיניים אשר הוענקו כהוקרה על ההישג במרדף שיפרו באופן משמעותי את כישורי הציד. דת הפחד החדשה הזו הובילה לניסיונות לפייס את הכוחות הבלתי-נראים העומדים מאחורי אתני הטבע הללו; ניסיונות אשר הסתיימו לבסוף, בשלב מאוחר יותר, בהקרבת בני-אדם על-מנת לפייס את הכוחות הפיזיים הבלתי-נראים והבלתי-נודעים. ומנהג איום זה של הקרבת קורבנות אדם המשיך להתבצע על-ידי העמים המפגרים יותר של אורנטיה עד לסף המאה העשרים ממש.

הניאנדרטליים המוקדמים הללו יכולים היו להיקרא סוגי-שמש אך בקושי. לעומת זאת, הם חיו בפחד מן החושך; הם פחדו פחד מוות מן הלילה הנופל. כל עוד הירח זרח במיעוטו הם עדיין הסתדרו; ואולם, בהחשך הירח הם נכנסו לפניקה והחלו להקריב את הטובים שבגברים ובנשים מקרב בני מינם במאמץ להשפיע על הירח לשוב ולזרוח. במוקדם הם למדו כי השמש תשוב ותזרח כמנהגה, אך הם שיערו שהירח

continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon

שב אך ורק משום שהקריבו לשם כך את אחיהם לשבט. עם התקדמות התפתחות הגזע, המטרה והתכלית אשר מאחורי הקרבת הקורבנות השתנו בהדרגה; ואולם, הנוהג של הקרבת קורבנות אדם כחלק מן הטקס הדתי השתמר במשך תקופה ארוכה.

they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. המקור של הגזעים הצבעוניים

לפני 500,000 שנה שבטי באדונאן של רמות צפון-מערב הודו היו מעורבים במאבק גזעי כביר נוסף. המלחמה העזה הזו השתוללה ללא-הרף במשך למעלה ממאה שנה, וכאשר תם המאבק הארוך, נותרו כמאה משפחות בלבד. ואולם, השורדים הללו היו הצאצאים האינטליגנטיים והרצויים ביותר מקרב כל צאצאיהם של אנדון ופונטה אשר חיו באותה עת.

וכעת החלה להתרחש בקרב הבאדונאנים הללו של אזורי הרמה תופעה חדשה ומוזרה. גבר ואישה אשר חיו בחלק הצפון-מזרחי של אזור הרמה, אשר היה מיושב באותה עת, החלו לפתע ליצור משפחה של ילדים אינטליגנטיים בצורה יוצאת-דופן. הייתה זו משפחה הסאנגיק, אבותיהם הקדמונים של כל ששת הגזעים הצבעוניים של אורנטיה.

לא זו בלבד שתשעה-עשר ילדי הסאנגיק הללו היו אינטליגנטיים יותר מחבריהם, אלא שגם עורם ביטא נטייה ייחודית להיצבע בצבעים שונים עם חשיפתו לשמש. מקרב תשעה-עשר הילדים הללו, חמישה היו אדומים, שניים כתומים, ארבעה צהובים, שניים ירוקים, ארבעה כחולים, ושניים בצבע אינדיגו. עם התבגרות הילדים הפכו הצבעים הללו ליותר ויותר מובחנים, וכאשר הצעירים הללו הזדווגו לאחר מכן עם חברי השבט שלהם, כל צאצאיהם נטו להיצבע בצבע העור של ההורה הסאנגיק.

וכעת אחדל מלגלול את הסיפור הנפרש לו באופן כרונולוגי; וזאת לאחר שאני מסב את תשומת הלב להגעתו של הנסיך הפלנטארי בסמוך למועד זה, ובעודנו דנים בנפרד בששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

^{6451 (722.2)} 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

^{6452 (722.3)} And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

^{6453 (722.4)} These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

^{6454 (722.5)} And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה

בעולם אבולוציוני ממוצע מופיעים ששת הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים בזה אחר זה; האדם האדום הוא הראשון להתפתח, ובמשך עידנים הוא משוטט בעולם בטרם יופיעו הגזעים הצבעוניים אשר מגיעים לאחריו. הופעתם הבו-זמנית של כל ששת הגזעים באורנטיה – ועוד במשפחה אחת – היה מאורע יוצא-דופן ביותר.

הופעתם של האנדונים המוקדמים באורנטיה הייתה אף בבחינת חידוש בשטניה. בשום עולם אחר במערכת המקומית לא התפתח גזע כזה של יצורים רצוניים לפני הופעתם של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

^{6461 (722.6)} On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

^{6462 (723.1)} The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

1. האדם האדום. העמים הללו היו דוגמאות ראויות לציון של הגזע האנושי, ובמובנים רבים הם התעלו מעל אנדון ופונטה. הם היו קבוצה אינטליגנטית ביותר והיו הראשונים מבין ילדי הסאנגיק אשר פיתחו ציוויליזציה וממשל שבטיים. לעולם הם היו מונוגמיים; ואפילו צאצאיהם המעורבים הזדווגו אך ורק לעיתים רחוקות עם בני-זוג מרובים.

בזמנים מאוחרים יותר הם נקלעו לצרות רציניות וממושכות עם אחיהם הצהובים אשר באסיה. סייעה בעדם המצאתם המוקדמת של החץ והקשת, אך לרוע המזל הם ירשו מאבותיהם הקדמונים הרבה מנטייתם ללחום בינם לבין עצמם, מה שהחליש אותם עד כדי כך שהשבטים הצהובים הצליחו להניס אותם מן היבשת האסייתית.

לפני כשמונים-וחמש אלף שנה, חצתה השארית הטהורה-יחסית של הגזע האדום בהמוניה אל עבר צפון-אמריקה, ומעט לאחר מכן שקע מצר היבשה של ברינג, ובכך גרם לבידודה. מאז לא חזר אף אדם אדום לאסיה. ואולם, ברחבי סיביר, סין, מרכז אסיה, הודו ואירופה, הם הותירו אחריהם הרבה ממטען הגזע שלהם אשר התערבב עם הגזעים הצבעוניים האחרים.

כאשר חצה האדם האדום אל תוככי אמריקה, הוא הביא עמו הרבה מן התורות ומן המסורות של מקורותיו המוקדמים. לקודמיו המידיים היה קשר לפעילויות המאורות יותר של מטה העולם של הנסיך הפלנטארי. ואולם, זמן קצר לאחר שהגיע אל היבשות של אמריקה, החל האדם האדום לאבד את הקשר שלו לתורות אלה, וכן חלה הידרדרות עצומה בתרבותו האינטלקטואלית והרוחנית. מהר מאוד חזרו האנשים הללו ללחום זה בזה בפראות כה רבה, עד כי נדמה שהמלחמות השבטיות האלה תסתיימנה בהכחדתה המהירה של השארית הזו של הגזע האדום הטהור-יחסית.

בשל הנסיגה הכבירה הזו נדמה היה כי האדם האדום נידון לכליה, עד אשר הופיע אונאמאלונטון כמנהיג וכמושיעו הרוחני לפני כשישים-וחמש אלף שנים. הוא הביא לקיומו של שלום ארעי בקרב האדם האדום באמריקה וחידש את פולחן "הרוח הגדולה". אונאמאלונטון חי עד גיל תשעים-ושש שנים והמטה שלו מוקם בקרב עצי הסקווייה הכבירים של קליפורניה. רבים מצאצאיו המאוחרים יותר הגיעו עד לזמנים המודרניים בקרב האינדיאנים משבט הבלקפוט.

בחלוף הזמן, הפכה תורתו של אונאמאלונטון למסורות מעורפלות בלבד. מלחמות האחים התחדשו, ולמן ימיו של המורה הגדול הזה לא הצליח אף מנהיג אחר להשכין שלום כללי ביניהם. במהלך המאבקים השבטיים הללו הלכו ונעלמו בהדרגה הזנים היותר אינטליגנטיים; אלמלא כן, האדם האדום המוכשר והנבון היה מקים ביבשת צפון-אמריקה ציוויליזציה כבירה.

6463 (7232) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

6464 (7233) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

6465 (7234) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

6466 (7235) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

6467 (7236) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

6468 (7237) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

לאחר שחצה מסין לאמריקה, האדם האדום הצפוני לא בא יותר במגע עם אף השפעה עולמית אחרת (למעט האסקימוסים), עד אשר הוא התגלה בשלב מאוחר יותר על-ידי האדם הלבן. היה זה מצער ביותר שהאדם האדום פספס כמעט לחלוטין את ההזדמנות שלו להיות מורם באמצעות העירוב של המטען האדמי המאוחר יותר. כפי הנראה, האדם האדום לא היה מסוגל לשלוט באדם הלבן, ואף לא היה מוכן לשרתו מרצון. בנסיבות מעין אלה, אם שני הגזעים אינם מתערבבים זה בזה, נדון אחד מהם לכליה.

2. האדם הכתום. המאפיין הבולט של בני הגזע הזה היה הדחף הייחודי שלהם לבנות; לבנות כל דבר, ואפילו רק לערום אבנים בערמות ענק על-מנת להיווכח איזה מן השבטים יערום את הערמה הגדולה ביותר. אף כי הם לא היו אנשים מתקדמים, הם הפיקו תועלת רבה מבתי הספר של הנסיך ושלחו לשם את נציגיהם על-מנת שיוכשרו.

הגזע הכתום היה הראשון לעקוב אחר קו החוף דרומה לעבר אפריקה, ככל שהים התיכון נסוג מערבה. ואולם, הם מעולם לא מצאו אחיזה איתנה באפריקה, ונמחקו מגדר קיום על-ידי הגזע הירוק אשר הגיע מאוחר יותר.

בטרם בוא הקץ, איבדו אנשים אלו הרבה מרמתם התרבותית והרוחנית. ואולם, התעוררות גדולה של חיים גבוהים יותר חלה הודות למנהיגותו הנבונה של פור־שוֹנְטָה, הגאון של הגזע האומלל הזה, אשר סעד אותם בשעה שהמטה שלהם היה ממוקם בהר מגידו לפני כשלוש-מאות אלף שנים.

המאבק הגדול האחרון בין האדם הכתום לבין אדם הירוק התרחש באזור עמק הנילוס התחתון אשר במצרים. מלחמה ממושכת זו ניטשה במשך קרוב למאה שנים, ובסיומה נותרו בחיים מעט מאוד פרטים מן הגזע הכתום. שרידי העמים הללו נספגו אל קרב האדם הירוק, ולא אנשי האינדיגו אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם הכתום חדל להתקיים כגזע לפני כמאה-אלף שנים.

3. האדם הצהוב. השבטים הצהובים הפרימיטיביים היו הראשונים לנטוש את המדבר אחר הצייד, לכון יישובים קהילתיים ולפתח חיי בית המבוססים על חקלאות. מן הבחינה האינטלקטואלית הם היו נחותים במידת-מה ביחס לאדם האדום, אך מבחינה חברתית וקבוצתית הם הוכיחו את עצמם כנעלים על כל עמי הסאנגיק האחרים בכל הנוגע לקידום ציוויליזציה גזעית. מכיוון שהם פיתחו רוח של אחווה, ומכיוון שהשבטים השונים למדו לחיות בשלום זה עם זה, הם הצליחו להניס מעל פניהם את הגזע האדום עם התפשטותם ההדרגתית אל תוככי אסיה.

בעקבות כפירת קאליגאסטיה הם נעו הרחק מן ההשפעות של המטה הרוחני של העולם

6469 (723.9) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64610 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64611 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64612 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64613 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64614 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64615 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted

ונקלעו לחשכה גדולה; ואולם, עידן מבריק אחד שרר בקרב העמים הללו כאשר, לפני כמאה-אלף שנים, נטל סינגלגטון לידיו את רסן הנהגת השבטים הללו ושיבח את פולחן ה"אמת האחת".

ניתן לייחס את ההישרדות של מספר רב יחסית של אנשים מן הגזע הצהוב לשלום הבין-שבטי שלהם. מימיו של סינגלגטון ועד לזמנים של סין המודרנית, נמנה הגזע הצהוב על הגזעים היותר שלווים של אורנטיה. גזע זה קיבל מורשת קטנה אך בעלת עוצמה רבה מן המטען האדמי אשר יובא מאוחר יותר.

4. האדם הירוק. הגזע הירוק היווה את אחת מן הקבוצות הפחות מוכשרות מקרב האנשים הפרימיטיביים; והם נחלשו מאוד בשל הגירה נרחבת בכיוונים שונים. בטרם נפוצו, חוו השבטים הללו, לפני כשלוש-מאות וחמישים אלף שנים, התעוררות כבירה של תרבות תחת הנהגתו של פאנטאד.

הגזע הירוק נחלק לשלוש חטיבות עיקריות: השבטים הצפוניים הוכנעו, שועבדו ונספגו אל תוך הגזעים הצהוב והכחול. הקבוצה המזרחית התמזגה עם העמים ההודיים של אותה תקופה, ושרידים שלה מצויים עדיין בקרבם. בני האומה הדרומית נכנסו לאפריקה, ושם השמידו את דודניהם הכתומים, הנחותים כמעט כמותם.

במובנים רבים, שתי הקבוצות היו שקולות זו לזו במאבק הזה, זאת משום ששתיהן נשאו זנים מסדר הענקים; ורבים ממנהיגיהם התנשאו לגובה של מעל לשניים-וחצי מטרים. בגזע הירוק הוגבלו זני הענקים הללו כמעט אך ורק לאומה הדרומית, או המצרית.

השרידים של האדם הירוק המנצח נספגו לאחר מכן אל תוך גזע האינדיגו, העם הצבעוני האחרון אשר התפתח והיגר ממרכז התפוצה הגזעית המקורי של הסאנגיק.

5. האדם הכחול. האנשים הכחולים היוו עם כביר. במוקדם הם המציאו את החנית, ולאחר מכן פיתחו את הבסיס לרבות מן האמנויות של הציוויליזציה המודרנית. האדם הכחול ניחן ביכולת המוחית של האדם האדום בצירוף הנשמה והרגש של האדם הצהוב. הצאצאים האדמיים העדיפו את האדם הכחול על-פני כל הגזעים הצבעוניים האחרים אשר שרדו לאחר מכן.

האנשים הכחולים המוקדמים הגיבו להסבירי המורים בסגל של קאליגאסטיה, והם נגררו לבלבול רב בשל התורה המעוותת אשר הונחלה להם לאחר מכן מאת המנהיגים הבוגדים הללו. בדומה לגזעים הפרימיטיביים האחרים, הם מעולם לא התאוששו לחלוטין מן הסערה אשר פקדה אותם בעקבות בגידת קאליגאסטיה, והם אף לא התגברו לחלוטין על נטייתם ללחום בינם לבין עצמם.

כחמש-מאות שנים לאחר נפילת

into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

646.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

646.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

646.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

646.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

646.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

646.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

646.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

646.23 (725.4) About five hundred years after

קאליגאסטיה, התרחשה התעוררות נרחבת של לימוד ושל דת מסוג פרימיטיבי – אך יחד עם זאת אמיתית ומועילה. אולֶאָדוֹף הפך למורה גדול בקרב הגזע הכחול והוביל רבים מן השבטים חזרה לפולחן האל האמיתי תחת השם "הצ'יף העליון". הייתה זו ההתקדמות הגדולה ביותר של האדם הכחול, עד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התרומם גזע זה במאוד הודות להתמזגות עם המטען האדמי.

התגליות והמחקרים האירופאיים על אודות תקופת האבן הקדומה עסקו בעיקר בחשיפת הכלים, העצמות ומוצגי האמנות של האנשים הכחולים העתיקים הללו, וזאת משום שהם התקיימו באירופה עד לאחרונה. אותם גזעים באורנטיה המכונים הגזעים הלבנים הינם צאצאי האנשים הכחולים הללו, כפי שהם שונו בתחילה על-ידי מזיגה מסוימת עם הצהוב והאדום, וכפי שרוממו לאחר מכן במידה ניכרת הודות לספיגת מרבית הגזע הסגול.

6. גזע האינדיגו. כשם שהאדם האדום היה המתקדם ביותר מקרב כל עמי הסאנגיק, כך היו האנשים השחורים הפחות מתקדמים ביניהם. הם היו האחרונים להגר מבתיים אשר באזורי הרמה. הם נעו לעבר אפריקה, השתלטו על היבשת, ומאז נותרו שם, למעט כאשר נלקחו משם מפעם לפעם בכוח כעבדים.

בהיותם מבודדים באפריקה, ובדומה לאדם האדום, העמים בצבע האינדיגו קיבלו מעט, או כלל לא קיבלו, מן ההגבהה הגזעית אשר הייתה עשויה להיות מופקת כתוצאה מהזרקת המטען האדמי. בהיותו לבדו באפריקה, גזע האינדיגו התקדם אך במעט עד לימיו של אורֶוֹנוֹן, אשר בהם חווה התעוררות רוחנית כבירה. אף-על-פי שבשלב מאוחר יותר הם כמעט ושכחו לחלוטין את "אל האלים" אשר פיארו אותו אורֶוֹנוֹן, הם לא איבדו לחלוטין את התשוקה לסגוד לבלתי-נודע; והם שמרו לכל הפחות על צורת פולחן מסוימת עד לפני מספר אלפי שנים.

ולמרות הפיגור שלהם, לעמי האינדיגו מעמד זהה בדיוק לזה של כל גזע ארצי אחר בפני השלטונות השמימיים.

היו אלה זמנים של מאבקים מרים בין הגזעים, ואולם, בסמוך למטה הנסיך הפלנטארי חיו יחד בהרמוניה-יחסית הקבוצות המוארות יותר, אלה אשר קיבלו הנחיה זה מכבר; וזאת אף-על-פי שהגזעים של העולם לא הגיעו לשום הישג תרבותי כביר בטרם הופרעה תכנית זו באופן משמעותי עם פרוץ המרד של לוציפר.

מעת לעת חוו כל העמים הללו תחיות רוחניות ותרבותיות. מאַנְסָאנט היה מורה גדול של ימי בתר-הנסיך-הפלנטארי. ואולם, מצוינים בזאת אך ורק אותם מנהיגים ומורים יוצאי-דופן אשר השפיעו באופן מובחן על גזע שלם ועוררו בו השראה. בחלוף הזמן, קמו באזורים שונים מורים פחותים; ובאופן מצטבר, תרומותיהם

Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the "Supreme Chief." This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64624 (7259) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64625 (7259) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64626 (7257) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the "God of Gods" proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64627 (7258) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64628 (7259) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64629 (7261) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in

הסתכמו באותן השפעות מצילות אשר מנעו את התמוטטותה הכוללת של הציוויליזציה התרבותית, ובייחוד בעידי החשיכה הארוכים שבין מרדת קאליגאסטיה לבין הגעתו של אדם.

קיימות סיבות טובות ומספקות רבות לתכנית הפיתוח של שלושה או שישה גזעים צבעוניים בעולמות החלל. ואף-על-פי שבני התמותה של אורנטיה עשויים שלא להעריך במלואן את כל הסיבות האלה, נביא בזאת לתשומת הלב את הבאות:

1. הגיוון הינו חיוני על-מנת לאפשר פעולה נרחבת של הברירה הטבעית, ההישרדות הדיפרנציאלית של זנים נעלים.

2. גזעים חזקים וטובים יותר מהווים תוצאה של הכלאה בין עמים מגוונים, כאשר הגזעים השונים הללו מהווים נשאים של גורמי תורשה נעלים. והגזעים של אורנטיה היו יוצאים נשכרים ממיזוג מוקדם שכזה, בהינתן שעם אחד שכזה היה יכול להיות מרומם לאחר מכן באופן יעיל באמצעות מזיגה יסודית עם המטען האדמי הנעלה. הניסיון לבצע ניסוי שכזה באורנטיה בתנאי הגזע הנוכחיים עשוי להיות הרסני ביותר.

3. גיוון גזעים מעורר תחרות בריאה.

4. הבדלי מעמד בין הגזעים, ובין קבוצות שונות בתוכי כל אחד מן הגזעים, הינם הכרחיים על-מנת לפתח את הסובלנות ואת הזולתנות האנושית.

5. הומוגניות של הגזע האנושי איננה רצויה בטרם מגיעים עמיו של עולם מתפתח לרמות גבוהות-יחסית של התפתחות רוחנית.

7. תפוצת הגזעים הצבעוניים

כאשר החלו הצאצאים הצבעוניים של משפחת הסאנגיק להתרבות, וכאשר הם תרו אחר הזדמנות להתפשט לשטחים שכנים, התקדם מאוד הקרחון החמישי – השלישי למניין הגיאולוגים – בנדידתו דרומה מעל לאירופה ולאסיה. הגזעים הצבעוניים המוקדמים הללו נוסו באופן יוצא-דופן בקשיים ובחומרה של עידן הקרח אשר אליו נולדו. באסיה היה הקרחון הזה כה נרחב, עד שבמשך מספר אלפי שנים נחסמה כליל האפשרות להגר למזרח-אסיה. ורק לאחר נסיגתו המאוחרת של הים התיכון, בשל התרוממות חצי האי ערב, הם יכלו להגיע לאפריקה.

וכך אירע שבמשך כמעט מאה-אלף שנה התפזרו עמי הסאנגיק הללו מסביב ולמרגלות הגבעות, ופחות או יותר התערבבו אלו באלו; וזאת על-אף הסלידה – המזרה אך הטבעית –

different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

646.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

646.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

646.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

646.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

646.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

646.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

647.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

647.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural

אשר הופיעה במוקדם בין הגזעים השונים.

בין הזמנים של הנסיך הפלנטארי לבין אלו של אדם, הפכה הודו לביתה של האוכלוסייה הקוסמופוליטית ביותר אשר חיה אי-פעם על-פני כדור הארץ. ואולם, היה זה מצער שערבוביה זו הכילה שיעור כה גדול מקרב הגזעים הירוק, הכתום והאינדיגו. עמי הסאנגיק המשניים הללו מצאו כי הקיום קל ונוח יותר בארצות הדרום, ורבים מהם היגרו לאחר מכן לאפריקה. עמי הסאנגיק הראשיים, הגזעים הנעלים, נמנעו מן האזורים הטרופיים; תנועתו של האדם האדום הייתה בכיוון צפון-מזרח אל אסיה, ובעקבותיו נע גם האדם הצהוב, בעוד שהגזע הכחול נע בכיוון צפון-מערב אל תוך אירופה.

האדם האדום החל להגר במוקדם לכיוון צפון-מזרח בעקבות הקרח הנסוג, בעודו עוקף את אזורי הרמה של הודו ומשתלט על כל צפון-מזרח אסיה. השבטים הצהובים עשו זאת בסמוך לאדם האדום ובעקבותיו, ולאחר מכן הניסו אותו אל מחוץ לאסיה, אל צפון-אמריקה.

כאשר נטשו השרידים טהורי-הזן באופן יחסי של הגזע האדום את אסיה, הם מנו אחד-עשר שבטים, ומספר היחידים הגיע למעט יותר משבעת-אלפים איש, אישה וילד. לשבטים הללו נלוו שלוש קבוצות קטנות בעלות מורשת מעורבת, כשהגדולה שבהן מורכבת מן הגזעים הכחול והכתום. שלוש הקבוצות האלה לא התחברו במלואן עם האדם האדום, ובמוקדם הן נדדו דרומה לעבר מקסיקו ומרכז אמריקה, שם הצטרפה אליהן מאוחר יותר קבוצה קטנה המעורבת מצהובים ומאדומים. בין כל העמים הללו התקיימו נישואי תערובת אשר מהם נוצר גזע ממוזג חדש שהיה הרבה פחות לוחמני ביחס לאדם האדום מן הזן הטהור. בתוך חמש-אלפים שנים התפצל גזע ממוזג זה לשלוש קבוצות אשר יצרו, בהתאמה, את הציוויליזציות של מקסיקו, של מרכז אמריקה ושל דרום אמריקה. הנגזרת של דרום-אמריקה אכן קיבלה נגיעה קלה מדמו של אדם.

האדם האדום והאדם הצהוב המוקדמים התערבבו במידה מסוימת באסיה, וצאצאי האיחוד הזה נעו מזרחה ולאורך קו החוף הדרומי; בסופו של דבר, הם הונסו על-ידי בני הגזע הצהוב – אשר התרבה במהירות – אל חצאי האיים ואל האיים הקרובים אשר בים. אלו הם המהווים את האדם החום של ימינו אנו.

הגזע הצהוב המשיך לאכלס את אזורי המרכזיים של אסיה המזרחית. מתוך כל ששת הגזעים הצבעוניים, בני הגזע הצהוב הם אלו אשר שרדו במספרים הגדולים ביותר. אף-על-פי שמפעם לפעם האדם הצהוב היה מעורב במלחמות גזע, הוא לא עסק במלחמות בלתי-פוסקות ובלתי-נלאות כדוגמת אלה שלחמו האדם האדום, האדם הירוק והאדם הכתום. שלושת הגזעים הללו למעשה השמידו את עצמם, בטרם הוכחדו כמעט-סופית בידי אויביהם

antipathy which early manifested itself between the different races.

647.3 (726:10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

647.4 (727:1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

647.5 (727:2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

647.6 (727:3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

647.7 (727:4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

מקרב הגזעים האחרים.

מכיוון שהקרחון החמישי לא התפשט כה רחוק דרומה באירופה, הדרך הייתה פתוחה בחלקה ואפשרה לעמי הסאנגיק הללו להגר בכיוון צפון-מערב; ועם נסיגת הקרח, היגר האדם הכחול – בלוויית מספר קבוצות גזע קטנות אחרות – מערבה לאורך הנתיבים העתיקים של השבטים האנדונים. הם פלשו לאירופה בגלים עוקבים ואכלסו את מרבית היבשת.

באירופה הם נתקלו עד מהרה בצאצאים הניאנדרטליים של אביהם הקדמון המשותף, אנדון. הניאנדרטליים האירופיים הוותיקים יותר הללו נדחקו על-ידי הקרחון דרומה ומזרחה, וכך היו בעמדה שאפשרה להם לפגוש את דודניהם הפולשים משבטי הסאנגיק ולספוג אותם אל קרבם.

ככלל וכפתח דבר, שבטי הסאנגיק היו אינטליגנטיים יותר מצאצאיהם המדורדרים של אנשי הערבות האנדונים הראשונים, ואף נעלים עליהם ברוב המובנים; והתערבבותם של שבטי סאנגיק אלו עם העמים הניאנדרטליים הובילה לשיפור מידי בגזע הקדום יותר. הייתה זו ההזדקקה של דם סאנגיקי – ובייחוד זו של האדם הכחול – אשר גרמה לשיפור המובחן בעמים הניאנדרטליים, כפי שניתן להיווכח בה בגלים העוקבים של שבטים אינטליגנטיים יותר ויותר אשר שטפו את אירופה מן המזרח.

במהלך התקופה הבין-קרחונית הבאה התפשט גזע ניאנדרטלי חדש זה מאנגליה ועד הודו. שרידי הגזע הכחול אשר נותרו בחצי האי הפרסי הישן התמזגו בהמשך עם שרידים מסימיים אחרים, בעיקר צהובים; והמזיגה אשר נוצרה, ואשר רוממה במידת-מה לאחר מכן על-ידי הגזע הסגול של אדם, התמידה בדמות השבטים השחומים הנוודים של הערבים המודרניים.

כל מאמץ לזהות את המורשת הסאנגיקית של העמים המודרניים חייב לקחת בחשבון את השיפור המאוחר יותר בזני הגזע שהושג על-ידי מזיגת הדם האדמי.

הגזעים הנעלים ביקשו את האקלימים הצפוניים או הממוזגים, בעוד שהגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו נמשכו בהתמדה לעבר אפריקה דרך הגשר היבשתי החדש אשר התרומם והפריד את הים התיכון – אשר נסוג מערבה – מן האוקיינוס ההודי.

האדם האינדיגו היה האחרון מקרב עמי הסאנגיק להגר ממרכז הולדת הגזע. בסביבות הזמן שהאדם הירוק עסק בהריגת בני הגזע הכתום במצרים – ובעשותו כן החליש את עצמו במידה רבה – החלה ההגירה ההמונית הגדולה של השחורים דרומה, לאורך קו החוף דרך פלסטינה; ומאוחר יותר, כאשר העמים בצבע האינדיגו, החזקים מן הבחינה הפיזית, שטפו את מצרים, הם מחקו את האדם הירוק מכדי קיום בשל הכוח הטמון במספרם הגדול. גזעי האינדיגו הללו ספגו אל קרבם את שיירי האדם הכתום

647.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

647.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

647.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

647.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

647.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

647.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

647.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of

והרבה מן המטען של האדם הירוק, ושבטי אינדיגו מסוימים שופרו במידה משמעותית הודות למזיגה גזעית זו.

וכך דומה שמצרים נשלטה ראשית בידי האדם הכתום, לאחר מכן בידי האדם הירוק, לאחריו בידי האדם בצבע האינדיגו (שחור), ועוד בהמשך בידי גזע כלאיים של אדם אינדיגו, אדם כחול ואדם ירוק אשר עבר שינוי. ואולם, זמן רב בטרם הגיע אדם, הניסו האדם הכחול מאירופה והגזעים המערבים של חצי האי ערב את הגזע האינדיגו אל מחוץ למצרים, הרחק דרומה אל תוככי היבשת האפריקנית.

עם התקרבות ההגירות של עמי הסאנגיק לסימון, נעלמו זה מכבר הגזע הירוק והגזע הכתום; האדם האדום אוחז בצפון-אמריקה, האדם הצהוב במזרח אסיה, האדם הכחול באירופה וגזע האינדיגו מצא את מקומו באפריקה. הודו מאכלסת עירוב של גזעי הסאנגיק המשניים; והאדם החום, המהווה מזיגה של האדום והצהוב, מחזיק באיים אשר לחופי אסיה. אזורי הרמה של דרום-אמריקה מאוכלסים בגזע ממוזג בעל פוטנציאל נעלה למדי. האנדונים הטהורים יותר חיים באזורים הצפוניים ביותר של אירופה ובאיסלנד, בגרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית.

במהלך התקופות שבהן התקדם הקרחון למרחק הרב ביותר, היו השבטים האנדונים שבאזורים המערביים ביותר קרובים מאוד לכדי הידחקות אל הים. במשך שנים הם חיו על הרצועה הדרומית הצרה של אנגליה-ד-היום. והייתה זו מסורת ההתקדמויות המחזוריות של הקרחון אשר דחקה בהם לרדת אל הים עת הופיע הקרחון השישי והאחרון. הם היו הרפתקני הים הראשונים. הם בנו סירות והחלו לתור אחר יבשות חדשות, אשר בהן, כך קיוו, יוכלו להיות חופשיים מפלישות הקרח האיומות. וכמה מהם הגיעו לאיסלנד, אחרים לגרינלנד, אך רוב רובם מתו בים הפתוח ברעב ובצמא.

לפני מעט יותר משמונים-אלף שנה, זמן קצר לאחר שהאדם האדום נכנס לצפון-מערב אמריקה הצפונית, גרמו קפיאת מי הימים הצפוניים והתקדמות שדות הקרח המקומיים בגרינלנד, לאסקימוסים הללו – צאצאי האבוריג'ינים של אורנטיה – לתור אחר אדמה טובה יותר, אחר בית חדש; ודרכם צלחה כאשר חצו את המצרים הצרים אשר הפרידו אז את גרינלנד ממסת היבשה הצפון-מזרחית של אמריקה הצפונית. הם הגיעו ליבשת כאלפיים-ומאה שנים לאחר הגעת האדם האדום לאלסקה. בהמשך נעו כמה מן הזנים המערבים של האדם הכחול מערבה והתמזגו באסקימוסים של התקופה המאוחרת יותר, ואיחוד זה היה מועיל במידת-מה בעבור שבטי האסקימוסים.

לפני כחמש-אלפים שנה אירעה בחופי הדרום-מזרחיים של מפרץ הדסון פגישה מקרית בין שבט אינדיאני לבין קבוצה בודדת של אסקימוסים. שני השבטים התקשו לתקשר זה עם זה, אולם עד מהרה החלו בנישואי תערובת

the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

647.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

647.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

647.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

647.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

647.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they

והתוצאה הייתה שהאסקימוסים הללו נספגו לבסוף אל גדרי האדם האדום אשר עלה עליהם במספריו. ומפגש זה מייצג את המגע היחיד של האדם האדום הצפון-אמריקני עם זן אנושי אחר כלשהו עד לפני כאלף שנה, עת האדם הלבן הגיע במקרה אל חופיו של האוקיינוס האטלנטי.

מאבקי העידנים המוקדמים הללו התאפיינו באומץ, בגבורה ואפילו בהרואיזם. וכולנו הננו מְצִרִים על כך שהרבה מן התכונות המעולות והמחוספסות האלה של אבותיכם הקדומים אבדו מקרב הגזעים של הימים המאוחרים יותר. ואף-על-פי שהננו מעריכים רבים מסוגי העידון של הציוויליזציה המתקדמת, הננו מתגעגעים להתמדה המופלאה ולדבקות העילאית של אבותיכם המוקדמים, אשר גבלה לעיתים בגדולה וברוממות.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]

intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

^{647.20 (729.1)} The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

^{647.21 (729.2)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

מסמך 65. שליטת-העל באבולוציה

066 ⇨

הספר של אורנטיה

064 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 65

שליטת-העל באבולוציה

סעיפים

מבוא

1. תפקודי נשאי החיים
2. הנוף האבולוציוני
3. טיפוחה של האבולוציה
4. ההרפתקה של אורנטיה
5. תהפוכות אבולוציית החיים
6. טכניקות חיים אבולוציוניות
7. רמות דעת אבולוציוניות
8. אבולוציה בזמן ובמרחב

PAPER 65

THE OVERCONTROL OF
EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

מבוא

החיים החומריים האבולוציוניים הבסיסיים – חיי קדם הדעת – מתגבשים בידי בקרי המאסטר הפיזיים ומהווים סעד של מתן-החיים מאת שבע רוחות האב, בצירוף הסעד הפעיל של נשאי החיים הממונים. כתוצאה מן התפקוד המתואם של היצירות המשולשת הזו מתפתחת בקרב האורגניזם היכולת הפיזית לדעת – מנגנונים חומריים המגיבים בתבונה לגירויים סביבתיים חיצוניים, ובהמשך גם לגירויים פנימיים, השפעות אשר מקורן בדעתו של האורגניזם עצמו.

לפיכך, קיימות שלוש רמות מובחנות של יצירת חיים והתפתחות חיים:

1. תחום האנרגיה-הפיזית – יצור היכולת לדעת.
2. סעד הדעת של הרוחות הסועדות – סעד הנושק ליכולת רוחנית.
3. מתת הרוח של דעת בת-תמותה – אשר מסתיימת במתן מכונן מחשבה.

INTRODUCTION

^{6501 (730.1)} BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartation ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

^{6502 (730.2)} There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

^{6503 (730.3)} 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

^{6504 (730.4)} 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

^{6505 (730.5)} 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

רמות התגובה המכאנית והבלתי-ניתנת-ללימוד של האורגניזם לסביבה מהוות תחומים של הבקרים הפיזיים. הרוחות סועדות הדעת מאתחלות ומוסותות את טיפוס הדעת המסתגלים או הבלתי-מכאניים אשר-ניתנים-ללימוד – אותם מנגנוני תגובה של האורגניזם אשר מסוגלים ללמוד מן ההתנסות. ובה בעת שהרוחות המסייעות מתפעלות כך את פוטנציאלי הדעת, כן מפעילים נשאי החיים שליטה משמעותית, הנתונה לשיקול דעתם, על ההיבטים הסביבתיים של התהליכים האבולוציוניים ממש עד למועד הופעת הרצון האנושי – היכולת לדעת את האל והכוח לבחור לסגוד לו.

הפעולה המשולבת של נשאי החיים, של הבקרים הפיזיים ושל הרוחות הסועדות, היא זו אשר מתנה את נתיב ההתפתחות האורגנית בעולמות המיושבים. וזוהי הסיבה לכך שהאבולוציה – באורנטיה או בכל מקום אחר – הינה לעולם תכליתית ואף פעם איננה מקרית.

1. תפקידי נשאי החיים

לנשאי החיים פוטנציאל לשינוי האישיות אשר מחזיקים בו אך ורק סדרי יצורים מועטים. הבנים הללו של היקום המקומי מסוגלים לפעול בשלוש רמות קיום שונות. על-פי-רוב הם מבצעים את משימותיהם כבני-רמת-הביניים, קרי במצבם המקורי. ואולם, לנשא חיים בשלב כזה של קיום לא תתאפשר כלל פעולה בתחומים האלקטרומכאניים, ככזה המייצר מאנרגיות פיזיות ומחלקיקים חומריים יחידות של קיום חי.

נשאי החיים מסוגלים לפעול – והם אכן פועלים – בשלוש הרמות הבאות:

1. הרמה הפיזית של האלקטרוכימיה.
2. רמת-הביניים הרגילה של שלב הקיום המעין-מורונטי.
3. הרמה הרוחנית-למחצה המתקדמת.

כאשר נשאי החיים מוכנים לעסוק בשתילת חיים, ומשהם בחרו זה מכבר את האתרים לשם משימה שכזו, הם מזמנים את רב-המלאכית של ועדת ההתמרה של נשאי החיים. קבוצה זו כוללת עשרה סדרים של אישיות שונות, לרבות הבקרים הפיזיים ועמיתיהם, ובראשה עומדת רב-המלאכית הראשית אשר משמשת בתפקיד זה במצוותו של גבריאל וברשותם של עתיקי היומין. כאשר הוויות אלה מחוברות באופן הולם זו לזו, הן מסוגלות לחולל בנשאי החיים שינויים המאפשרים להם לפעול באופן מיידי ברמות הפיזיות של האלקטרוכימיה.

לאחר שגובשו תבניות החיים ומשהושלם

^{65:06 (730:6)} The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

^{65:07 (730:7)} It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

^{65:11 (730:9)} The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

^{65:12 (730:9)} Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

- ^{65:13 (730:7)} 1. The physical level of electrochemistry.
- ^{65:14 (730:8)} 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.
- ^{65:15 (730:9)} 3. The advanced semispiritual level.

^{65:16 (731:1)} When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

^{65:17 (731:2)} After the life patterns have been formulated and the material organizations have

כנדרש הארגון הפיזי, הופכים הכוחות העל-חומריים אשר נוגעים להפצת החיים לפעילים, והחיים מתקיימים. או אז נשאי החיים שבים מייד למצב הביניים הרגיל שלהם מבחינת הקיום כאישיות, מצב שבו הם מסוגלים לתפעל את היחידות החיות ולהניע את האורגניזמים המתפתחים, אף-על-פי שניטלת מהם כל יכולת לארגן – קרי ליצור – תבניות חדשות של חומר חי.

לאחר שהאבולוציה האורגנית השלימה חלק ממסלולה ומשהופיע הרצון החופשי מן הסוג האנושי באורגניזמים המתפתחים הגבוהים ביותר, או אז חייבים נשאי החיים לעזוב את הפלנטה או לנדוד נדרי ויתור; במילים אחרות, שומה עליהם להתחייב להימנע מכל ניסיון נוסף להשפיע על מהלך האבולוציה האורגנית. וכאשר נדרים מעין אלו ניתנים מרצון על-ידי אותם נשאי חיים הבוחרים להיוותר על הפלנטה ולשמש כיועצים עתידיים לאלו אשר יהיו מופקדים על קידום היצורים הרצוניים המפותחים החדשים, או אז מזומנת וועדה בת שנים-עשר חברים, אשר בראשה עומדת ראשת כוכבי הערב, היא הפועלת בסמכות ריבון המערכת וברשותו של גבריאל; ומיד מותמרים נשאי חיים אלו לשלב השלישי של קיומם כאישיות – שלב החיים הרוחני-למחצה. ואנוכי פעלתי באורנטיה בשלב קיום שלישי זה למן ימיהם של אַנְדוֹן ופּוֹנְטָה.

הננו ממתינים לזמן שבו עשוי היקום להתייצב באור ובחיים, לאפשרות של מצב הוויה רביעי אשר בו נהיה רוחניים לחלוטין; ואולם, מעולם לא התגלה לנו באיזו טכניקה עשויים אנו להגיע למצב מתקדם ורצוי זה.

2. הנף האבולוציוני

סיפור עלייתו של האדם, מן האצה ועד להיותו אדונה של הבריאה הארצית, אכן הינו סיפור רומנטי של מאבק ביולוגי ושל הישרדות הדעת. אבותיהם הקדמונים הראשוניים של בני האדם אכן היו – פשוטו כמשמעו – הנזלת והמוגלה של קרקעית האוקיינוס, במפרצי המים החמים הרדודים ובלגונות של קווי החוף העצומים של הימים הפנים-יבשתיים העתיקים; ממש באותם מים אשר בהם ביססו נשאי החיים את שלוש שתילות החיים העצמאיות באורנטיה.

כיום קיימים אך מעטים מקרב אותם מינים מוקדמים של צמחייה ימית אשר השתתפו בשינויים התקופתיים ההם אשר הביאו לכדי קיום את האורגניזמים הגבוליים דמוי-החי. הספוגים הינם השורדים של אחד מטיפוסי הביניים המוקדמים, אותם אורגניזמים אשר דרכם התרחש המעבר ההדרגתי מעולם הצומח אל עולם החי. צורות המעבר המוקדמות האלה, אף כי הן אינן זהות לספוגים המודרניים, היו דומות להם עד מאוד; ואלה היו אורגניזמים גבוליים

been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731:3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731:4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731:5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731:6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the gradual transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms —

אמיתיים – לא צמחים ואף לא בעלי-חיים – אך הם הובילו לבסוף לכדי התפתחות צורות החיים האמיתיות של עולם החי.

החיידקים – אורגניזמים צמחיים פשוטים מסוג פרימיטיבי ביותר – השתנו אך במעט למן ימי שחר החיים; הם אפילו מציגים מידה מסוימת של נסיגה בהתנהגותם הטפילית. רבות מן הפטריות מייצגות אף הן תנועת נסיגה של האבולוציה, בהיותן צמחים אשר איבדו את יכולת ייצור הכלורופיל שלהם והפכו פחות או יותר לטפילים. מרבית החיידקים אשר גורמים למחלות, כמו גם גופי העזר הוויראליים שלהם, אכן משתייכים לקבוצה מרדנית זו של פטריות טפיליות. במהלך עידני הביניים אשר חלפו מאז, התפתחה מאותם אבות קדומים – אשר מהם התפתחו גם החיידקים – כלל ממלכת הצומח הכבירה.

במהרה הופיעו טיפוס בעלי החיים החד-תאיים, והם הופיעו לפתע. האמֶבָּה, בעל החיים החד-תאי הטיפוסי, התקיימה – תוך שינויים קטנים – למן הזמנים הרחוקים הללו ועד לימינו. וכיום היא פועלת ממש כפי שפעלה בשעה שהייתה ההישג האחרון והגדול ביותר של אבולוציית החיים. בעבור הבריאה של עולם החי, ייצור זעיר זה וכן דודניו החד-תאיים, הינם מה שמהווים החיידקים בעבור עולם הצומח; הם מייצגים את הישרדות הצעדים הראשונים בהיבדלות החיים, זאת לצד כישלון המשך ההתפתחות.

בטרם חלף זמן רב התאגדו בעלי החיים החד-תאיים בקהילות, ראשית בתצורת הוולוֹוֶקס ולאחר מכן בהתאם לקוויהן של ההידֶרָה ושל המדוזה. מאוחר יותר התפתחו כוכבי הים, חבצלות הים, קיפודי הים, מלפפוני הים, הנָּדְלִים, החרקים, העכבישים, הסרטנאים והקבוצות המקורבות של תולעי האדמה ושל העלוקות, אשר בעקבותיהן הגיעו במהרה גם הרכיכות – הצדפה, התמנון והחילזון. בין כל אלו הפרידו ונכחדו מאות על-גבי מאות של מינים; זוכים כאן לאזכור אך ורק אלו אשר שרדו את המאבק הארוך, הממושך לאין שיעור. מינים בלתי-מתקדמים מעין אלו, יחד עם משפחת הדגים אשר הופיעה לאחר מכן, מייצגים כיום את הטיפוסים הנייחים של בעלי החיים המוקדמים והנמוכים יותר, הענפים בעץ החיים אשר לא הצליחו להתקדם.

וכך הייתה הבמה מוכנה להופעתם של בעלי החוליות הראשונים, הדגים. ממשפחת הדגים הזו הגיעו שתי התאמות ייחודיות – הצפרדע והסלמנדרה. והיה זה הצפרדע אשר החל באותה סדרה מדורגת של התמַיְנוּתִיּוֹת בעולם החי, אשר הסתיימה לבסוף באדם עצמו.

הצפרדע הינו אחד מן המינים המוקדמים ביותר מקרב אבותיו הקדומים של הגזע האנושי; ואולם, הוא כשל בהתקדמותו, והוא מתקיים כיום ממש כבאותם ימים רחוקים. הצפרדע הינו המין היחיד הקודם לגזעי שחר האדם אשר חי כעת

neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

^{6523 (732.1)} The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

^{6524 (732.2)} The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

^{6525 (732.3)} Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

^{6526 (732.4)} The stage was thus set for the appearance of the first backboned animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

^{6527 (732.5)} The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between

על-פני האדמה. ואין לו לאדם כל אב קדמון אשר שרד בין הצפרדע לבין האסקימוסים.

הצפרדעים הניבו את הזוחלים, משפחה כבירה של בעלי-חיים אשר למעשה נכחדה כמעט לחלוטין; ואולם, בטרם עברה מן העולם היא העניקה קיום לכלל משפחת בעלי הכנף ולסדרים רבים אחרים של יונקים.

הקפיצה הגדולה ביותר בכלל האבולוציה אשר קדמה לאדם התרחשה ככל הנראה בשעה שהזוחל הפך לציפור. טיפוסי הציפורים של היום – הנשרים, הברווזים, היונים והיענים – הינם כולם צאצאיהם של זוחלי הענק של ימי העבר הרחוקים.

ממלכת הזוחלים, צאצאיה של משפחת הצפרדעים, מיוצגת כיום על-ידי ארבע חטיבות אשר שרדו: שתיים מהן בלתי-מתקדמות, הנחשים והלטאות, יחד עם דודניהם התנינים והצבים; אחת מתקדמת-חלקית, היא משפחת העופות; והרביעית, אבותיהם הקדמונים של היונקים והקו הישיר אשר ממנו הגיחו המינים האנושיים. ואף כי עברו מן העולם מזה זמן רב, גודלם העצום של הזוחלים מצא הד בִּפְלִי ובמסטודון, בעוד שצורותיהם הייחודיות הונצחו בדמות הקנגורו המקפצים.

באורנטיה הופיעו אך ורק ארבע-עשרה מערכות, כאשר הדגים מהווים את האחרונה שבהן; ומאז העופות והיונקים לא התפתחו מחלקות חדשות.

היונקים בעלי השליה הגיחו לפתע מדינוזאור זוחל קטן וזריז בעל הרגלי טורף ומוח גדול יחסית. היונקים הללו התפתחו במהירות רבה ובאופנים שונים, והניבו לא רק את המינים המודרניים הנפוצים, אלא גם את הטיפוסים הימיים, דוגמת הלווייתנים וכלבי הים, ואת אלו המעופפים, דוגמת משפחת העטלפים.

וכך התפתח האדם מקרב היונקים הגבוהים יותר, אשר עיקר הגעתם נובע משתילת החיים המערבית בימים הקדומים המזרחיים-מערביים המוגנים. בתחילה התקדמו היטב הקבוצות המזרחית והמרכזית של האורגניזמים החיים אל-עבר ההישג של רמות קדם-אנושיות של קיום חייית. ואולם, בחלוף העידנים, כשל המוקד המזרחי של בסיס החיים להגיע לרמות משביות-רצון של מעמד תבוני קדם-אנושי; ובשל העובדה שהוא סבל מאובדן חוזר ונשנה ובלתי ניתן לתיקון של סוגי הפלזמה הגבוהים ביותר שלו, ניטל ממנו לעולם הכוח לשקם את הפוטנציאלים האנושיים.

מכיוון שאיכות היכולת המנטאלית של קבוצה מזרחית זו להתפתח הייתה נחותה באופן כה מובחן ביחס לשתי הקבוצות האחרות, נשאי החיים, בהסכמת הממונים עליהם, תפעלו את הסביבה על-מנת להגביל במידה נוספת את התפתחות זני החיים הקדם-אנושיים הנחותים הללו. כלפי חוץ, מחיקתן של קבוצות יצורים נחותות אלה הייתה מקרית, ואולם, למעשה, היא

the frog and the Eskimo.

⁶⁶²⁸⁽⁷³²⁶⁾ The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

^{6629 (7327)} Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

⁶⁶²¹⁰⁽⁷³²⁸⁾ The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

^{66211 (7331)} Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

⁶⁶²¹²⁽⁷³³²⁾ It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

^{66213 (7333)} Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central* groups of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

⁶⁶²¹⁴⁽⁷³³⁴⁾ Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was

הייתה תכליתית לגמרי.

מאוחר יותר במהלך הפרישה האבולוציונית של האינטליגנציה היו הלמורים, אשר היו אבותיהם הקדמונים של המינים האנושיים, הרבה יותר מפותחים בצפון-אמריקה מאשר באזורים אחרים; ולפיכך הם הובלו להגר מזירת שתילת החיים המערבית דרך הגשר היבשתי של ברינג ומטה לאורך החוף עד לדרום-מערב אסיה, שם הם המשיכו להתפתח וליהנות מתוספת של זנים מסוימים המשתייכים לקבוצת החיים המרכזית. וכך התפתח האדם מתוך זני חיים מערביים ומרכזיים מסוימים, אך היה זה באזורים המרכזיים ועד לאלו הסמוכים למזרח.

ובאופן הזה התפתחו החיים אשר נשתלו באורנטיה עד לעידן הקרח, עת הופיע לראשונה האדם עצמו והחל את נתיבתו רבת האירועים בפלנטה. והופעה זו של האדם הפרימיטיבי על-פני כדור הארץ במהלך עידן הקרח לא הייתה אך בבחינת תאונה; היא הייתה מתוכננת. המעקשים והאקלים הקשה של עידן הקרח התאימו בכל מובן לתכלית של קידום ייצור טיפוס בן-אדם קשוח בעל מתנת הישרדות כבירה.

3. טיפוחה של האבולוציה

יהא זה אפשרי אך בקושי להסביר לדעת האדם בן-ימינו רבות מן ההתרחשויות המוזרות והגרוטסקיות לכאורה של ראשית התקדמות האבולוציה. תכנית בעלת תכלית פעלה לאורך כל אותן אבולוציות מוזרות לכאורה של דברים חיים; ואולם, אין אנו מורשים להתערב באופן שרירותי בהתפתחותן של תבניות החיים לאחר שאלה הוכנסו זה מכבר לפעולה.

נשאי החיים מורשים להשתמש בכל משאב טבעי שהוא, ויכולים לעשות שימוש בכל נסיבה ברת-מזל אשר תיטיב עם ההתקדמות ההתפתחותית של ניסוי החיים, ואולם אין אנו מורשים להתערב באופן מכאני, או לתפעל באופן שרירותי, את מהלכה או נתיבתה של האבולוציה של צמח או של בעל-חיים כלשהו.

הובא לידיעתכם כי בני התמותה של אורנטיה התפתחו דרך צפרדע פרימיטיבי, וכי הזן העולה הזה, אשר נישא כפוטנציאל על-ידי צפרדע בודד, חמק אך בקושי באירוע מסוים מפני הכחדה. ואולם, לא יהא נכון להסיק כי האבולוציה של המין האנושי הייתה מסתיימת אילו אכן התרחשה תאונה בצומת הזה. הואיל ובו ברגע של התרחשות זו ממש, היינו אנו במהלך התבוננות וטיפוח של לא פחות מאלף זני חיים שונים ומרחקים המצויים בתהליכי מוטציה, אשר היו יכולים להיות מכוונים לכדי תבניות שונות של התפתחות קדם-אנושית. הצפרדע הקדמון המיוחד הזה היווה את בחירתנו השלישית, כאשר שני זני החיים הקודמים לו נכחדו חרף כל מאמציו לשמורם.

accidental, but in reality it was altogether purposeful.

^{65215 (7339)} Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

^{65216 (7339)} In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

^{65317 (7337)} It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

^{6532 (7338)} Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

^{6533 (7339)} You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

ואפילו אובדנם של אנדון ופונטה בטרם הביאו צאצאים לעולם, אף-על-פי שהיה מעכב את התפתחות האנושות, לא היה מונע אותה. לאחר הופעתם של אנדון ופונטה, ובטרם מוצו פוטנציאלי המוטציה האנושית של עולם החי, התפתחו לא פחות משבעת-אלפים זנים הולמים אשר יכלו להגיע לסוג טיפוס מסוים של התפתחות קדם-אנושית. ורבים מקרב הזנים הטובים יותר נספגו בהמשך על-ידי הענפים השונים של המין האנושי המתרחב.

זמן רב בטרם הגעתם של לפלנטה של הבן והבת החומריים, המרוממים הביולוגיים, מוצו הפוטנציאליים האנושיים של מיני בעלי החיים המתפתחים. המעמד הביולוגי הזה של עולם החי מודגם לנשאי החיים בתופעה מן השלב השלישי של הנעת הרוחות הסועדות, אשר מתרחשת באופן אוטומטי בד בבד עם ההגעה למיצוי יכולתו של עולם החי להוליד את הפוטנציאליים המוטאנטיים של יחידים קדם-אנושיים.

המין האנושי באורנטיה חייב לפתור את בעיותיו הנוגעות להתפתחות בת התמותה באמצעות המטען האנושי הנמצא ברשותו – לא יתפתחו עוד, בכל עתיד לבוא, גזעים נוספים מתוך המקורות הקדם-אנושיים. ואולם, עובדה זו איננה מונעת את אפשרות השגתן של רמות התפתחות אנושיות גבוהות בהרבה באמצעות הטיפוח הנכון של הפוטנציאליים האבולוציוניים אשר עדיין שוכנים בגזעים בני התמותה. את מה שאנו, נשאי החיים, עושים על-מנת לטפח ולשמר את זני החיים בטרם הופעת הרצון האנושי, חייב האדם לעשות למען עצמו לאחר התרחשות מאורע זה ולאחר פרישתו מן המעורבות הפעילה באבולוציה. ככלל, גורלו האבולוציוני של האדם נתון בידיו שלו, ושומה על התבונה המדעית להחליף במקדמו או במאוחר את פעולתן האקראית של הברירה הטבעית הבלתי-נשלטת ושל ההישרדות המקרית.

ותוך כדי דיון בטיפוחה של האבולוציה, ראוי שנזכיר כי בעתיד הפרוש למרחוק – בשעה שבה אתם עשויים להיות מסופחים לסגל נשאי חיים – תהיה בידכם מלוא מלואה של ההזדמנות להציע הצעות ולבצע כל שיפור אפשרי שהוא בתכניות ובטכניקה של ניהול החיים ושתילתם. היו סבלניים! אם יש לכם רעיונות טובים, אם מוחכם פורה ומניב שיטות טובות יותר לניהול חלק כלשהו של עולמות היקום, אזי תינתנה לכם בוודאות ההזדמנות להציגם בפני חבריכם ועמיתים לניהול בעידנים אשר יבואו.

^{6534 (734.1)} Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

^{6535 (734.2)} Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

^{6536 (734.3)} Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

^{6537 (734.4)} And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. ההרפתקה של אורנטיה

אל נא תתעלמו מן העובדה כי אורנטיה הוקצתה לנו כעולם של ניסוי-חיים. בפלנטה זו ערכנו את הניסוי השישים במספר שלנו בניסיון

4. THE URANTIA ADVENTURE

^{6541 (734.5)} Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if

לשנות – ואם ניתן אף לשפר – את ההתאמה של שטניה לתכניות החיים של נבאדון; וברשומות נרשם כי השגנו שינויים מועילים רבים בתכניות החיים הסטנדרטיות. ובאופן ייחודי, באורנטיה ביצענו והדגמנו באופן משיביע רצון לא פחות מעשרים-ושמונה תכונות של שינוי חיים אשר תהיינה לעזר לנבאדון כולה במשך כל זמן העתיד.

ואולם, בשום עולם כינון החיים אינו מהווה מעשה ניסיוני במובן של ניסוי דבר-מה אשר מעולם לא נוסה והינו בלתי-ידוע. אבולוציית החיים הינה טכניקה אשר לעולם מתקדמת, משתנה ומגוונת, אך לעולם איננה מקרית, נטולת-שליטה, או ניסיונית לחלוטין במובנם האקראי של הדברים.

תכונות רבות בחיי האדם מספקות שפע ראיות לכך שתופעת הקיום האנושי תוכננה בתבונה, לכך שהאבולוציה האורגנית אינה מהווה אך תאונה קוסמית. כאשר תא חי נפצע, הוא ניחן ביכולת להפריש חומרים כימיים מסוימים אשר מסוגלים לעורר ולהפעיל את התאים השכנים הרגילים, ואלו מתחילים מיד להפריש חומרים מסוימים אשר מקלים על תהליך הריפוי של הפצע; ובה בעת מתחילים התאים הרגילים הללו, אשר לא נפגעו, להתרבות – הם ממש מתחילים לפעול על-מנת ליצור תאים חדשים אשר יחליפו את כל התאים האחים אשר ייתכן שנהרסו בתאונה.

פעולה ותגובה כימיות אלה, הנוגעות לריפוי פצעים ולהתרבות תאים, מייצגות את נוסחה אשר נבחרה בידי נשאי החיים, ואשר כוללת למעלה ממאה-אלף שלבים ותכונות של תגובות כימיות והשלכות ביולוגיות אפשריות. בטרם בחרו לבסוף בנוסחה זו בעבור ניסוי החיים באורנטיה, ערכו נשאי החיים במעבדותיהם מעל לחצי מיליון ניסויים ייחודיים.

בשעה שהמדענים של אורנטיה יידעו יותר על אודות הכימיקלים המרפאים הללו, הם יפכו ליעילים יותר בטיפול בפציעות, ובעקיפין יידעו גם יותר על השליטה במחלות מסוימות.

מאז כוננו חיים באורנטיה, שיפרו נשאי החיים את טכניקת הריפוי הזו, כפי שהיא שולבה בעולם אחר בשטניה, בכך שהיא מאפשרת הקלה נוספת בכאב ומביאה לשליטה טובה יותר ביכולת התרבות התאים הנורמליים הקשורים.

לניסוי החיים של אורנטיה היו מאפיינים ייחודיים רבים, ואולם שני המאורעות יוצאי הדופן היו הופעתו של הגזע האנדוני לפני התפתחותם של הגזעים הצבעוניים, וכן הופעתם, בהמשך לכך, של המוטנטים של הסאנגיק במשפחה אחת ויחידה. אורנטיה הינה העולם הראשון בשטניה אשר בו הופיעו ששת הגזעים הצבעוניים באותה משפחה אנושית. על-פי-רוב, הם מופיעים בזנים שונים מתוך מוטציות בלתי-

possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735:1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735:2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735:3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735:4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735:5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65:4.7 (735:6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations

תלויות המתרחשות במטען של בעלי החיים הקדם-אנושיים; ובדרך כלל הם מופיעים על-פני האדמה כל אחד בתורו, במשך פרק זמן ממושך, החל באדם האדום והמשך מטה בסדר הצבעים עד לאינדיגו.

שינוי יוצא-דופן אחר בנוהל היה הגעתו המאוחרת של הנסיך הפלנטארי. ככלל, מופיע הנסיך בפלנטה בסמוך לזמן התפתחות הרצון; ואילו הייתה מתבצעת תכנית מעין זו, היה עשוי קאליגאסטיה להגיע לאורנטיה אפילו במשך תקופת חייהם של אנדון ופונטה, במקום כחמש-מאות אלף שנים מאוחר יותר, בד בבד עם הופעתם של ששת גזעי הסאנגיק.

בעולם מיושב רגיל, הגעתו של נסיך פלנטארי הייתה מאושרת לבקשת נשאי החיים במועד הופעתם של אנדון ופונטה, או מעט לאחר מכן. ואולם, הואיל ואורנטיה נועדה להיות פלנטה שניו-חיים, הוסכם מבעוד מועד על שליחת המלכיצדקים המשקיפים, שנים-עשר במספר, כיועציהם של נשאי החיים ופאחראים על הפלנטה עד להגעתו המאוחרת יותר של הנסיך הפלנטארי. המלכיצדקים הללו הגיעו בשעה שאנדון ופונטה ערכו את ההחלטות אשר אפשרו למכווני-מחשבה לשכון בדעתם בת התמותה.

כתוצאה ממאמציהם של נשאי החיים באורנטיה לשפר את תבניות החיים של שטניה, נוצרו בהכרח צורות רבות, וחסרות-תועלת לכאורה, של חיי מעבר. ואולם, הרווחים אשר נצברו זה מכבר הינם מספקים על-מנת להצדיק את השינויים בתכניות החיים התקניות של אורנטיה.

הייתה זו כוונתנו לייצר מופע מוקדם של רצון בחיים האבולוציוניים של אורנטיה, ובזאת הצלחנו. לרוב, הרצון אינו מגיח אלא זמן רב לאחר שהגזעים הצבעוניים קיימים זה מכבר, ובדרך כלל הוא מופיע לראשונה בקרב הטיפוסים הנעלים של האדם האדום. עולמכם הינו הפלנטה היחידה בשטניה אשר בה הופיע טיפוס הרצון האנושי בגזע הקודם לגזע צבעוני.

ואולם, במאמצינו לספק את אותם שילובים והתאגדויות של גורמי תורשה אשר הניבו בסופו של דבר את היונקים אשר היו לאבותינו הקדמונים של המין האנושי, ניצבנו אל מול ההכרח להתיר את קיומם של מאות אלפי שילובים והתאגדויות חסרי-תועלת באופן יחסי. בעת שתפששו בעברה של הפלנטה, וודאי תחזינה עיניכם רבים מתוצרי הלוואי הללו, הנדמים כמזרזים; וביכולתי להבין עד כמה תמוהים עשויים להיות חלק מן הדברים הללו מנקודת המבט האנושית המוגבלת.

5. תהפוכות אבולוציית החיים

היה זה מקור של צער עבור נשאי חיים

within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

^{654.8 (735.7)} Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

^{654.9 (735.8)} On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

^{654.10 (736.1)} On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

^{654.11 (736.2)} It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

^{654.12 (736.3)} But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

^{655.1 (736.4)} It was a source of regret to the Life

להיווכח בכך שמאמצי המיוחדים לשנות את החיים התבוניים באורנטיה עלו כך בתוהו בשל סטיות טראגיות המצויות מעבר לשליטתנו: בגידתו של קאליגאסטיה וכישלוננו של אדם.

ואולם, במהלך כלל ההרפתקה הביולוגית הזו, אכזבתנו הגדולה ביותר נבעה מנסיגת צורת פרימיטיביות מסוימות של צומח לרמות קדם-כלורופיל של החיידקים הטפיליים בקנה מידה כה נרחב ובלתי-צפוי. תוצאה זו באבולוציה של החיים הצמחיים גרמה למחלות מעיקות רבות בקרב היונקים הגבוהים יותר, ובמיוחד בקרב בני האדם הפגיעים יותר. כאשר ניצבנו אל מול המצב הסבוך הזה, התייחסנו לקשיים המעורבים במידה מסוימת של ביטול; זאת משום שידענו כי המזיגה המאוחרת יותר עם פלסמת החיים האדמית תחזק את כוחות העמידה של הגזע הממוזג אשר ייווצר, ותהפוך אותו לחסין במיוחד בפני כל המחלות הנוצרות על-ידי האורגניזמים מן הסוג הצמחי. ואולם, תקוותינו אלה נידונו לנחול אכזבה בשל הכישלון האדמי האומלל.

יקום היקומים, לרבות אותו עולם קטן המכונה אורנטיה, אינו מנוהל לשם אישורו בלבד ואף לא רק עבור נוחותנו; וקל וחומר שלא על-מנת לרצות את גחמותינו או לספק את סקרנותנו. ההוויות הנבונות והכל-יכולות אשר אחראיות לניהולו של היקום יודעות אל-נכון וללא כל ספק מה הן עושות בדיוק; וכך, ראוי לנשאי החיים, ולדעת של בני התמותה, להתאזר בסבלנות ולהמתין, ובתוך כך לשתף פעולה בחפץ-לב עם שלטון התבונה, ממשל העוצמה ומצעד הקדמה.

קיימים, כמובן, פיצויים מסוימים על הקשיים, כדוגמת המתת של מיכאל באורנטיה. ואולם, ללא קשר לכל שיקול מעין זה, מפקחיה השמימיים המאוחרים יותר של הפלנטה הזו הביעו ביטחון מלא בניצחון האבולוציוני הסופי של המין האנושי, ובכך שבסופו של דבר יוצדקו התכניות ותבניות החיים המקוריות שלנו.

Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

^{6552 (736.9)} But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

^{6553 (736.9)} The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

^{6554 (736.7)} There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. טכניקות חיים אבולוציוניות

בלתי-אפשרי לקבוע בדיוק, בו-זמנית, את מיקומו המדויק של עצם המצוי בתנועה ואת מהירותו המדויקת; כל ניסיון למדוד את האחד גורם לשינוי בלתי-נמנע בשני. פרדוקס מסוג דומה ניצב בפני האדם בן התמותה בשעה שהוא מנתח מן הבחינה הכימית את הפרוטופלזם. הכימאי יכול לספק הארה באשר להרכבו הכימי של פרוטופלזם מת, ואולם הוא אינו יכול להבחין בארגון הפיזי או בתפקוד הדינאמי של פרוטופלזם חי. לעולם ימשיך המדען להתקרב יותר ויותר אל עבר סודות החיים, אך הוא לא יוכל לגלותם אף-פעם, ולו מן הסיבה שעליו להרוג את הפרוטופלזם על-מנת לנתחו. הפרוטופלזם המת שוקל כמו הפרוטופלזם החי, אך הוא אינו זהה לו.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

^{6561 (737.1)} It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

הדברים החיים וההוויות החיות ניחנים במתת הסתגלות מקורית. בכל תא חי של צמח או של בעל-חיים, בכל אורגניזם חי – חומרי או רוחני – מצויה תאווה אשר אינה יודעת שובע להישג של מושלמות הולכת-וגדלה בהתמדה של התאמה לסביבה, של הסתגלות האורגניזם ושל הגשמה מורחבת של החיים. המאמצים האינסופיים הללו של כלל הדברים החיים מעידים על כך שקיימת בקרבם שאיפה מולדת למושלמות.

הצעד החשוב ביותר באבולוציה של הצומח היה פיתוח יכולת ייצור הכלורופיל, וההתקדמות השנייה בחשיבותה הייתה התפתחות הנבג לכדי זרע מורכב. הנבג הינו יעיל ביותר כסוכן רבייה, ואולם הוא חסר את פוטנציאלי הגיוון והגמישות הטבעיים בזרע.

אחד מן הפרקים המועילים והמורכבים ביותר באבולוציה של טיפוס בעלי החיים הגבוהים יותר, הינו פיתוח היכולת של הברזל המצוי בתאי הדם הסובבים במחזור הדם לשמש בתפקיד הכפול של נשא חמצן ושל מסלק פחמן דו-חמצני. והתפקוד הזה של תאי הדם האדומים מדגים כיצד מסוגלים אורגניזמים מתפתחים לסגל את תפקודיהם לתנאי הסביבה המשתנים והמגוונים. בעלי החיים הגבוהים יותר, ובגדר זה האדם, מחמצנים את רקמותיהם באמצעות פעולת הברזל של תאי הדם האדומים, אשר נושא חמצן לתאים החיים, ובאותה יעילות ממש מסלק את הפחמן הדו-חמצני. ואולם, מתכות אחרות יכולות אף הן לשמש לאותה מטרה. כך משתמש הדיון לתכלית זו בנחושת, וסוסוני הים משתמשים בונקדיום.

התמשכותן של התאמות ביולוגיות מעין אלה מודגמת באבולוציית השיניים בקרב היונקים הגבוהים יותר של אורנטיה; אצל אבותיהם הקדמונים המרוחקים של האדם הגיע מספר השיניים לשלושים-ושש, או אז החל מספר זה, בשחר הגחת האדם וקרוביו, בהתאמה הסתגלותית מחדש לעבר שלושים-ושתיים שיניים. כעת נע המין האנושי אט-אט אל עבר עשרים-ושמונה שיניים. תהליך האבולוציה בפלנטה הזו עדיין מתקדם באופן פעיל ומסתגל.

ואולם, רבות מן ההתאמות המסתוריות לכאורה של האורגניזמים החיים הינן כימיות גרידא, פיזיות גרידא. בכל רגע נתון, קיימת בזרם הדם של כל אדם אפשרות של מעל ל-15,000,000 תגובות כימיות בקרב ההפרשות ההורמונליות של תריסר בלוטות חסרות צינורות הפרשה (אל-ביביות).

צורות החיים הנמוכות יותר של עולם הצומח מגיבות לחלוטין לסביבות הפיזית, הכימית והחשמלית. ואולם, ככל שהחיים מעפילים בסולם, נכנסים לפעולה בזה אחר זה סעדי הדעת של שבע הרוחות הסועדות, והדעת הפוכת יותר ויותר סתגלנית, יצירתית, מתואמת ושלטת. יכולת בעלי החיים להתאים את עצמם לאוויר, למים וליבשה אינה מתת על-טבעית,

^{6662 (737.2)} There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

^{6663 (737.3)} The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

^{6664 (737.4)} One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

^{6665 (737.5)} The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

^{6666 (737.6)} But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

^{6667 (737.7)} The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical

אלא מהווה הסתגלות על-פיזית.

הפיזיקה והכימיה לבדן לא תוכלנה להסביר כיצד התפתח בן האדם מתוך הפרוטופלזם הקדמון של הימים (ים) המוקדמים. היכולת ללמוד, הזיכרון והתגובה המשתנה לסביבה, הינם מתת הדעת. חוקי הפיזיקה אינם מגיבים לאימון; הם בלתי-ניתנים לשינוי והינם בלתי-משתנים. התגובות הכימיות אינן משתנות באמצעות חינוך; הן הינן אחידות ומהימנות. למעט נכחותו של המוחלט הבלתי-מוגדר, ניתנות התגובות החשמליות והכימיות לחיזוי. ואולם, הדעת יכולה ליהנות מן הניסיון; היא יכולה ללמוד מהרגלי ההתנהגות התגובתיים לגירוי חוזר ונשנה.

האורגניזמים הקדם-תבוניים מגיבים לגירויים סביבתיים, ואולם, אותם אורגניזמים אשר הינם מגיבים לסעד הדעת, מסוגלים להתאים את הסביבה עצמה ולתפעל אותה.

המוח הפיזי, יחד עם מערכת העצבים הנלווית לו, ניחן ביכולת המולדת להגיב לסעד הדעת, ממש כשם שהדעת המתפתחת של אישיות ניחנת ביכולת מולדת מסוימת לקליטת רוח, ולפיכך מכילה את הפוטנציאלים להתקדמות ולהישג רוחניים. האבולוציה האינטלקטואלית, החברתית, המוסרית והרוחנית תלויה בסעד הדעת של שבע הרוחות הסועדות ושל עמיתיהן העל-פיזיים.

7. רמות דעת אבולוציוניות

שבע הרוחות סועדות הדעת הינן סועדות הדעת הגמישות של היצורים האינטליגנטיים הנמוכים יותר של יקום מקומי. סדר זה של דעת סועד ממטה היקום המקומי, או מעולם כלשהו המחובר אליו, ואולם, קיימת מעם בירות המערכות הכוונה רבת-השפעה על תפקודי הדעת הנמוכים יותר.

בעולם אבולוציוני, הרבה, הרבה מאוד, תלוי בעבודתן של שבע הסועדות האלה. ואולם, הן הינן סועדות דעת; אין להן נגיעה לאבולוציה הפיזית, תחומם של נשאי החיים. ואף-על-פי-כן, השילוב המושלם בין מתת הרוח הזו לבין הנהלה המצוה והטבעי של תכנית נשאי החיים הנפרשת והטבעית, הוא אשר אחראי לחוסר היכולת של בני התמותה להבחין, בתופעת הדעת, בדבר פרט ליד הטבע ולפעולתם של תהליכים טבעיים; זאת על-אף שלעיתים אתם נמצאים תוהים בבואכם להסביר את כל הקשור בתגובות הטבעיות של הדעת כפי שזו מתייחסת לחומר. ואילו הייתה אורגנייה פועלת בהתאמה רבה יותר לתכניות המקוריות, הייתם מבחינים אף בפחות דברים אשר היו מושכים את תשומת לבכם בתופעת הדעת.

שבע הרוחות הסועדות דומות יותר למעגלים מאשר לישויות, ובעולמות רגילים הן משולבות במעגלים לצד תפקודי סיוע אחרים

adjustment.

^{6568 (738.1)} Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

^{6569 (738.2)} Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

^{65610 (738.3)} The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

^{657.1 (738.4)} The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

^{657.2 (738.5)} On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

^{657.3 (738.6)} The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings

הפועלים ברחבי היקום המקומי. בפלנטות של ניסוי-חיים, לעומת זאת, הן מבודדות באופן יחסי. ובאורנטיה, בשל טבען הייחודי של תבניות החיים, חוו הסועדות הנמוכות יותר קושי גדול הרבה יותר בהתקשרות עם האורגניזמים האבולוציוניים, מאשר היה עשוי להיות הדבר במקרה של מתת חיים מטיפוס תקני יותר.

שוב, בעולם אבולוציוני ממוצע, שבע הרוחות הסועדות מסונכרנות באופן הרבה יותר טוב עם שלבי ההתקדמות של התפתחות בעלי החיים מאשר באורנטיה. למעט יוצא-דופן אחד, חוו הסועדות את הקושי הרב ביותר בעת יצירת הקשר עם הדעת המתפתחת של האורגניזמים באורנטיה, זאת בהשוואה לכלל תפקודן בנבאדון מאז ומעולם. בעולם זה התפתחו צורות רבות של תופעות גבוליות – שילובים מבלבלים של תגובת אורגניזם מן הטיפוס המכאני הבלתי-נלמד ומן הטיפוס הבלתי-מכאני הנלמד.

שבע הרוחות המסייעות אינן יוצרות קשר עם סדרי האורגניזמים המכאניים-לחלוטין המגיבים לסביבה כאורגניזם. תגובות קדם-תבוניות מעין אלה של אורגניזמים חיים נוגעות אך ורק לתחומי האנרגיה של מרכזי הכוח, של הבקרים הפיזיים ושל עמיתיהם.

רכישת פוטנציאל היכולת ללמוד מן הניסיון מסמנת את תחילת פעולת הרוחות הסועדות; והן פועלות למן הדעת הנמוכה ביותר של צורות קיום פרימיטיביות ובלתי-נראות, ועד לטיפוסים הגבוהים ביותר בסולם האבולוציוני של יצירי האנוש. הרוחות הסועדות הינן המקור והתבנית לאותן התנהגויות, אשר אחרת הינן פחות או יותר מסתוריות, ולתגובות הדעת המהירות, והבלתי-מובנות במלואן, לסביבה החומרית. השפעות נאמנות ומהימנות-לעולם אלה מוכרחות להמשיך בסעד המקדמי שלהן במשך תקופה ארוכה בטרם תשיג הדעת החייתית את הרמות האנושיות של יכולת קבלה רוחנית.

הסועדות פועלות באופן בלעדי באבולוציה של הדעת ההתנסותית עד לרמת השלב השישי, רוח הפולחן. ברמה זו מתרחשת אותה חפיפה בלתי-נמנעת בסעד – התופעה שבה הגבוה יותר יורד על-מנת לתאם עם הנמוך יותר, מתוך צפייה להישג עוקב של רמות התפתחות מתקדמות. וסעד רוחני נוסף מלווה את פעולתה של הרוח הסועדת השביעית והאחרונה, רוח הבינה. במהלך כלל הסעד של עולם הרוח, היחיד אינו חווה לעולם מעברים חדים בשיתוף הפעולה הרוחני; השינויים הללו הינם תמיד הדרגתיים והדדיים.

לעולם נחוץ להפריד בין התחומים הפיזיים (אלקטרוכימיים) לבין התגובה המנטאלית לגירויי סביבה; ובתורן, על כל אלה להיות מוכרות כתופעות נפרדות מפעילויות רוחניות. תחומי הכבידה הפיזית, המנטאלית, והרוחנית הינם מחוזות שונים של המציאות הקוסמית, על-אף

throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

667.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

667.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

667.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

667.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

667.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate

יחסי הגומלין האינטימיים ביניהם.

interrelations.

8. אבולוציה בזמן ובמרחב

הזמן והמרחב קשורים זה לזה באופן שלא ניתן לפרקו; קיים חיבור טבוע ביניהם. השהיות הזמן הן בלתי-נמנעות בנוכחות תנאי מרחב מסוימים.

אם מתמיהה העובדה כי נדרש פרק זמן כה ממושך על-מנת לגרום לשינויים האבולוציוניים בהתפתחות החיים, אומר כי אין אנו יכולים לתזמן את תהליכי החיים לתנועה מהירה יותר מאשר מתירה המטאמורפוזת הפיזית של פלנטה. שומה עלינו להמתין להתפתחות הטבעית, הפיזית, של פלנטה; אין לנו שמץ שליטה על האבולוציה הגיאולוגית. אילו התנאים הפיזיים היו מתירים זאת, היינו יכולים לארגן את אבולוציית החיים השלמה בתוך הרבה פחות ממיליון שנה. ואולם, כולנו כפופים לסמכות השליטים העליונים בפרדיס, והזמן אינו קיים בפרדיס.

קנה המידה של היחיד למדידת הזמן הינו משך החיים שלו עצמו. כלל היצורים מותנים בזמן באופן הזה, ולפיכך הם מחשיבים את האבולוציה כתהליך ממושך ביותר. לאלו מאתנו אשר משך חייהם אינו מוגבל לקיום זמני, האבולוציה איננה נדמית כמשימה כה ארוכה. בפרדיס, שם הזמן אינו קיים כלל, כל הדברים הללו נוכחים בדעת של האינסופיות ובפעולות הנצח.

וכפי שהאבולוציה של הדעת תלויה בהתפתחות האיטית של התנאים הפיזיים, וכן מעוכבת על-ידה, כך תלויה ההתפתחות הרוחנית בהתרחבות המנטאלית, ולעולם היא תתעכב בשל פיגור אינטלקטואלי. ואולם, אין פירושן של דבר שהאבולוציה הרוחנית תלויה בחינוך, בתרבות או בחוכמה. הנשמה עשויה להתפתח בלא קשר לתרבות המנטאלית, אך לא בהעדר יכולת ותשוקה מנטאליות; הבחירה לשרוד וההחלטה להשיג שלמות הולכת וגדלה – לעשות את רצון האב שבשמיים. אף כי ההישרדות עשויה להיות בלתי-תלויה בהחזקת ידע וחוכמה, ההתקדמות בהחלט תלויה בהם.

במעבדות הקוסמיות האבולוציוניות תמיד שולטת הדעת בחומר, והרוח לעולם מתואמת עם הדעת. הכישלון של סוגי המתת המגוונים הללו לסנכרן ולתאם עלול לגרום לעיכובים בזמן, ואולם אם היחיד אכן יודע אל-נכון את האל ומשתוקק למצאו ולהדמות לו, או אז מובטחת ההישרדות בלא קשר למגבלות הזמן. המצב הפיזי עלול להגביל את הדעת, והסטייה המנטאלית עלולה לעכב את ההישג הרוחני, אך אין ביכולתו של אף אחד מן המכשולים הללו להביס את בחירת הרצון הנעשית מתוך שלמות הנשמה.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

^{6581 (739.5)} Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

^{6582 (739.6)} If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

^{6583 (739.7)} The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

^{6584 (739.8)} As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

^{6585 (740.1)} In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

כאשר בשלים התנאים הפיזיים, יכולה להתרחש אבולוציה מנטאלית פתאומית; כאשר מעמד הדעת הינו מתאים, עשויות להתרחש התמרות רוחניות פתאומיות; כאשר הערכים הרוחניים מקבלים הכרה הולמת, אז ניתן להבחין במשמעויות הקוסמיות, ובהדרגה האישיות משתחררת ממכשלות הזמן ונגאלת ממגבלות המרחב.

[בחסות נשא חיים מנבאדון השוכן באורנטיה.]

^{6586 (740.2)} When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

^{6587 (740.3)} [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

מסמך 66. הנסיך הפלנטארי של אורנטיה

067 ⇨

הספר של אורנטיה

065 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 66

הנסיך הפלנטארי של אורנטיה

סעיפים

מבוא

1. הנסיך קאליגאסטיה
2. הסגל של הנסיך
3. דאלאמטיה – עירו של הנסיך
4. הימים הראשונים של חבורת המאה
5. הארגון של חבורת המאה
6. שלטונו של הנסיך
7. החיים בדאלאמטיה
8. הפורענות של קאליגאסטיה

מבוא

הגעתו של בן לאנונאדק לעולם ממוצע מסמלת כי הרצון, היכולת לבחור בנתיב ההישרדות הנצחית, התפתח בדעתו של האדם הפרימיטיבי. ואולם, באורנטיה, הנסיך הפלנטארי הגיע כמעט חצי מיליון שנה לאחר הופעתו של רצון אנושי.

לפני כחמש-מאות אלף שנה, במקביל להופעת ששת הגזעים הצבעוניים, או גזעי הסאנגיק, הגיע לאורנטיה קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי. עם הגעת הנסיך חיו על-פני כדור הארץ כמעט חצי מיליארד בני-אדם פרימיטיביים, והם היו פזורים היטב ברחבי אירופה, אסיה ואפריקה. המטה של הנסיך, אשר מוקם במסופוטמיה, היה מצוי בסביבות מרכז אוכלוסיית העולם.

1. הנסיך קאליגאסטיה

קאליגאסטיה היה בן לאנונאדק, מספר 9,344 בסדר המשני. הוא היה מצויד בניסיון

PAPER 66

THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

INTRODUCTION

^{6601 (741.1)} THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

^{6602 (741.2)} About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINCE CALIGASTIA

^{6611 (741.3)} Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was experienced in the administration of the affairs of

בניהול ענייני היקום המקומי בכלל, ובעידינים המאוחרים יותר – גם בניהול המערכת המקומית של שטניה בפרט.

בטרם שלטונו של לוציפר בשטניה, סופח קאליגאסטיה למועצת המייעצים לנשאי החיים בירושם. לוציפר העלה את קאליגאסטיה בדרגה ומיקם אותו בעמדה בסגלו האישי, שם מילא בזה אחר זה חמישה תפקידי כבוד ואמון.

כבר בשלב מוקדם ביותר ביקש לעצמו קאליגאסטיה תפקיד כנסיך פלנטארי, ואולם, משהועלתה בקשתו שוב ושוב לאישור במועצת הקונסטלציה, היא כשלה בקבלת הסכמת אבות הקונסטלציה. דומה היה כי קאליגאסטיה חפץ באופן מיוחד להישלח כשליט פלנטארי אל עולם עשירי או אל עולם של שינוי-חיים. בקשתו נדחתה מספר פעמים בטרם הוצב לבסוף באורנטיה.

קאליגאסטיה יצא את ירושם אל עולם המשמורת אשר קיבל לשליטתו, ובאמתחתו רישום מעורר קנאה של נאמנות ודבקות ברווחת היקום אשר בו נולד ואשר בו שהה; וזאת על-אף חוסר-מנוחה אופייני כלשהו, אשר לוהה בנטייה לחלוק על הסדר המבוסס בעניינים פועטים מסוימים.

ואנוכי הייתי נוכח בירושם בשעה שיצא קאליגאסטיה המבריק את בירת המערכת. מעולם לא יצא נסיך של פלנטה אל נתיבת השליטה בעולם, מצויד בעושר רב יותר של התנסות-הכנתית, או עם סיכויי הצלחה גדולים יותר מאלו אשר עמם יצא קאליגאסטיה לדרונו באותו יום רב-מאורעות לפני חצי מיליון שנה. דבר אחד שריר לבטח: בעת שבה ביצעתי את משימתי, אשר במסגרתה העליתי את סיפורו של אותו מאורע אל תשדורות היקום המקומי, מעולם לא שיויתי בנפשי – אף לא לרגע אחד או במידה קלושה כלשהי – כי לאנאנדק נאצל זה יבגוד תוך זמן כה קצר בנאמנות הקדושה של משמורת הפלנטה, ויכתים באופן כה נורא את שמו הטוב של הסדר המרום של בנים ביקום שאליו הוא משתייך. באמת ובתמים החשבתי את אורנטיה כאחת מקרב חמש או שש הפלנטות ברות-המזל ביותר ברחבי שטניה כולה, בכך שבראש ענייני עולמה תעמוד דעת כה מנוסה, מבריקה ומקורית. לא הבנתי אז כי קאליגאסטיה החל להתאהב באופן בוגדני בעצמו; לא הבנתי אז עד תום את הדקויות של גאוות האישיות.

the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

^{661.2 (741.4)} Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

^{661.3 (741.5)} Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

^{661.4 (741.6)} Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

^{661.5 (741.7)} I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. הסגל של הנסיך

הנסיך הפלנטארי של אורנטיה לא נשלח למשימתו בגפו, אלא לוהה בסגל הרגיל של עוזרים ומסייעים מנהליים.

בראש קבוצה זו עמד דאליגאסטיה, העוזר-העמית של הנסיך הפלנטארי. דאליגאסטיה גם

2. THE PRINCE'S STAFF

^{662.1 (742.1)} The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

^{662.2 (742.2)} At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince.

הוא היה בן לאנונאנדק משני, ומספרו בסדר זה היה 319,407. בשעת הצבתו כעמית של קאליגאסטיה הייתה דרגתו דרגת עוזר.

הסגל הפלנטארי כלל מספר רב של משתפות-פעולה מלאכיות, וכן צבא של הוויות שמימיות אחרות, אשר הוצבו על-מנת לקדם את האינטרסים של הגזעים האנושיים ולעודד את רוחותם. ואולם, מנקודת ראותכם, הקבוצה המעניינת ביותר מכולן הייתה זו של החברים הגשמיים בסגל הנסיך – אשר לעיתים מכונים חבורת המאה של קאליגאסטיה

מאה החברים הללו בסגל הנסיך, אשר הפכו מחדש לחומריים, נבחרו על-ידי קאליגאסטיה מתוך מעל ל-785,000 אזרחים מרקיעים של ירושם אשר התנדבו לצאת להרפתקה באורנטיה. כל אחד ממאה הנבחרים הגיע מפלנטה אחרת, ואף לא אחד מהם הגיע מאורנטיה.

המתנדבים הללו מירושם הובאו באמצעות היסע שרפי ישירות מבירת המערכת אל אורנטיה, ועם הגעתם הוחזקו עטופים-בידי-שרף עד אשר ניתן היה לספק להם צורות אישיות מן הטבע הדואלי המשמש לישירות מיוחדת בפלנטה – גופים ממשיים העשויים בשר ודם אשר בנוסף לכך מכאננים אל מעגלי החיים של המערכת.

מעט לפני הגעתם של מאה אזרחי ירושם הללו, ביקשו שני נשאי החיים המפקחים השוכנים באורנטיה, אשר שיקללו זה מכבר את תוכניותיהם, רשות מירושם ומעדנטיה להשתיל את פלסמת החיים של מאה שורדים נבחרים מן הזן של אנדון ופונטה אל תוך הגופים החומריים אשר יוכנו עבור החברים הגשמיים מסגל הנסיך. הבקשה נענתה בחיוב בירושם ואושרה בעדנטיה.

בהתאם לכך, בחרו נשאי החיים חמישים גברים וחמישים נשים אשר הינם נצר לאנדון ופונטה, ואשר מייצגים את הזנים המיטביים ששרדו מאותו גזע ייחודי. למעט יוצא-דופן אחד או שניים, היו התורמים האנדוניים הללו להתקדמות הגזע זרים זה לזה. הם קובצו ממחוזות רחוקים מאוד זה מזה, באמצעות ההכוונה המתואמת של מכווני המחשבה וההנחיה השרפית, עד לסף המטה הפלנטארי של הנסיך. כאן נמסרו מאה הנשואים האנושיים הללו לידיה של וועדת המתנדבים המיומנת לעילא מאנאלון, אשר ניצחה על מלאכת ההפקה החומרית של מנה מפלסמת החיים של צאצאים אלו של אנדון. או אז הועבר החומר החי הזה אל הגופים החומריים אשר נבנו לשימושם של מאה החברים הירושמיים מקרב סגל הנסיך. ובינתיים, אזרחים אלו של בירת המערכת, אשר זה מקרוב הגיעו, הוחזקו בתנומת ההיסע השרפי.

הפעולות הללו, יחד עם יצירתם בפועל של

Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

^{6623 (742.3)} The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

^{6624 (742.4)} These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusalem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

^{6625 (742.5)} These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

^{6626 (742.6)} Sometime before the arrival of these one hundred Jerusalem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

^{6627 (742.7)} Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

^{6628 (742.8)} These transactions, together with the

גופים מיוחדים עבור חבורת המאה של קאליגאסטיה, היוו מקור לאגדות רבות, אשר רבות מהן התבלבלו לאחר מכן עם המסורות המאוחרות יותר הנוגעות להתמקמות של אדם וחוה בפלנטה.

כלל מעשה ההפיכה מחדש לאישיות – למן הרגע שבו הגיעו ההיסעים השרפיים אשר נשאו את מאה המתנדבים מירושם ועד לזמן שבו הם הפכו להוויות מודעות בעלות שלוש פנים של העולם – ארך עשרה ימים בדיוק.

literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

^{6629 (743.1)} The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusalem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. דאלאמטיה – עירו של הנסיך

מטה הנסיך הפלנטארי מוקם באזור המפרץ הפרסי דאז, במחוז המקביל למסופוטמיה המאוחרת יותר.

האקלים והנוף של מסופוטמיה של אותם ימים התאים מכל בחינה למשימות של סגל הנסיך ועוזריו; תנאים אלו היו שונים מאוד מאלו אשר שררו לעיתים מאז. היה זה נחוץ כי ישרור אקלים נוח שכזה כחלק מן הסביבה הטבעית אשר תוכננה על-מנת שתגרום לבני אורנטיה הפרימיטיביים לעשות את צעדי ההתקדמות הראשוניים בהיבטים של תרבות ושל ציוויליזציה. המשימה הכבירה האחת של אותם עידינים הייתה התמרתו של האדם מעיסוק בצייד לעיסוק במרעה, מתוך תקווה שלאחר מכן יתפתח להיות חקלאי שוחר-שלום ושוכן-בית.

מטה הנסיך הפלנטארי באורנטיה היה מטה טיפוסי לתחנות מעין אלה בִּסְפִירָה צעירה ומתפתחת. גרעין היישוב של הנסיך הייתה עיר פשוטה מאוד אך יפהפייה, אשר הייתה מוקפת חומה אשר גובהה כשנים-עשר מטרים. מרכז תרבות עולמי זה כונה דאלאמטיה, לכבודו של דאליגאסטיה.

העיר הייתה פרושה בעשר חטיבות-משנה, כאשר אחוזות המטה של עשר הוועדות של הסגל הגשמי מצויות במרכזי חטיבות המשנה האלה. בחלק המרכזי ביותר של העיר מוקם המקדש של האב הבלתי-נראה. המטה המנהלי של הנסיך ושל עמיתיו אורגן בצורת שנים-עשר חדרים המקובצים בצמוד למקדש עצמו.

כלל המבנים בדאלאמטיה היו בני קומה אחת, למעט מטה המועצה – אשר היה בן קומתיים – והמקדש המרכזי לאבי כל הדברים, אשר היה מבנה קטן אך בגובה של שלוש קומות.

העיר הדגימה את שיטות הבניה הטובות ביותר של אותם ימים מוקדמים בהיבט של חומרי בניה – לִבְנִים. בעץ ובאבן נעשה אך שימוש מועט. ובעקבות הדוגמא של דאלאמטיה, השתפרו בניית הבתים וארכיטקטורת הכפרים בקרב עמי הסביבה.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

^{6631 (743.2)} The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

^{6632 (743.3)} The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

^{6633 (743.4)} The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

^{6634 (743.5)} The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

^{6635 (743.6)} The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

^{6636 (743.7)} The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

בסמוך למטה הנסיך התגוררו אנשים מכל הצבעים ומכל המעמדות. והתלמידים הראשונים בבתי הספר של הנסיך גויסו מקרב השבטים הסמוכים הללו. אף-על-פי שבתי הספר הראשונים של דאלאמטיה היו בסיסיים, הם העניקו את כל אשר ניתן היה לעשות עבור הגברים והנשים של אותו עידן פרימיטיבי.

הסגל הגשמי של הנסיך קיבץ אליו ברציפות את היחידים העליונים מקרב השבטים אשר מסביב; ולאחר שאימנו את התלמידים הללו ועוררו בהם השראה, שלחו אותם בחזרה כמורים וכמנהיגים של העמים אשר מהם הגיעו.

4. הימים הראשונים של חבורת המאה

הגעתו של סגל הנסיך יצרה רושם עז. בעוד שגורשו כמעט אלף שנים לתפוצתן של החדשות עד למרחוק, אותם שבטים אשר היו בסמוך למטה במסופוטמיה הושפעו במידה רבה מן הלימוד ומן ההתנהלות של מאה הדיירים החדשים של אורנטיה. והרבה מן המיתולוגיה המאוחרת יותר שלכם נבעה מתוך האגדות המסולפות של אותם ימים הראשונים, כאשר חברים אלו של סגל הנסיך חזרו והפכו לאישיות באורנטיה כאנשי-על.

המכשול הרציני העומד בפני השפעתם הטובה של מורים חוץ-פלנטאריים שכאלו הינה נטייתם של בני-תמותה להתייחס אליהם כאל אלים; ואולם, למעט הטכניקה אשר באמצעותה הופיעו על-פני כדור הארץ, חבורת המאה של קאליגאסטיה – חמישים גברים וחמישים נשים – לא נעזרו בשיטות על-טבעיות ואף לא בתמרונים על-אנושיים.

ואולם, הסגל הגשמי אכן היה על-אנושי. חברי הסגל החלו את משימתם באורנטיה כהוויות יוצאות-מן-הכלל בעלות שלושה היבטים:

1. הם היו גשמיים ואנושיים-יחסית משום שנשאו בגופם את פלסמת החיים הממשית של אחד הגזעים האנושיים, פלסמת החיים האנדונית של אורנטיה.

מאה החברים הללו בסגל הנסיך התחלקו שווה בשווה ביחס למינם ובהתאם למעמדם הקודם כבני-תמותה. כל אחד מקרב החברים בקבוצה זו יכול היה לשמש כהורה-במשותף לסדר חדש כלשהו של הווייה פיזית, ואולם, הם הונחו בקפדנות שלא לשמש כהורים, אלא תחת תנאים מסוימים. על-פי הנהגה, מוליד הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי את ממשיכיו זמן מועט בטרם פרישתו מן השירות המיוחד בפלנטה. על-פי-רוב קורה הדבר עם הגעתם של אדם וחווה הפלנטאריים, או מעט לאחר מכן.

לפיכך, להוויות המיוחדות האלה היה אך מושג קלוש, או לא היה מושג כלל, על אודות טיפוס היצור החומרי העתיד להיווצר מן האיחוד המיני שלהם. והם אף פעם גם לא ידעו עליו;

66:37 (743:8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:38 (743:9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:41 (743:10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:42 (744:1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:43 (744:2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:44 (744:3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:45 (744:4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

66:46 (744:5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know, before the time for such a step in

בטרם הגיע המועד לצעד שכזה במסגרת עבודתם בעולם, שיבשה מרידה את התכנית כולה, ואלו אשר שימשו לאחר מכן כהורים היו מבדדים ממעגלי החיים של המערכת.

צבע עורם ושפתם של החברים החומריים בסגלו של קאליגאסטיה היה כשל הגזע האנדוני. הם צרכו מזון בדומה לבני התמותה של העולם, בהבדל אחד: הגופים אשר נוצרו עבורם קיבלו את מלוא צרכם מתזונה צמחונית. היה זה אחד מן השיקולים אשר קבעו את משכנם באזור חם השופע פירות ואגוזים. מקור הנוהג להתקיים מתזונה צמחונית הינו בימי חבורת המאה של קאליגאסטיה, זאת מאחר שנוהג זה התפשט לאזורים קרובים ורחוקים כאחד והשפיע על הרגלי האכילה של שבטים סובבים רבים, קבוצות אשר מקורן בגזעים האבולוציוניים אשר התבססו לפנים על תזונה בשרית באופן בלעדי.

2. חבורת המאה הייתה מורכבת מהוויות חומריות אך על-אנושיות, זאת בשל העובדה שחבריה הורכבו מחדש באורנטיה כגברים וכנשים ייחודיים מסדר גבוה וייחודי.

אף-על-פי שחברי קבוצה זו נהנו מאזרחות זמנית בירושם, הם טרם הותכו עם מכווני המחשבה שלהם; וכאשר הם התנדבו והתקבלו לשרת בפלנטה לצד סדרי הבנים היורדים, המכוונים שלהם נותקו. ואולם, הירושמיים הללו היו הוויות על-אנושיות – היו להם נשמות אשר צמחו תוך כדי הרקעה. במהלך החיים בגוף בשר ודם מצויה הנשמה במצב עוברי; היא נולדת (קמה לתחייה) במהלך החיים המורונטיים וחווה צמיחה בעולמות המורונטיים העוקבים. ונשמותיהם של חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה התרחבו כך באמצעות ההתנסויות המדורגות של שבעת העולמות העליונים עד שהגיעו למעמד של אזרחות בירושם.

בהתאם להנחיות אשר חלו עליהם, לא עסקו חברי הסגל ברבייה מינית, ואולם הם חקרו בדקדקנות את המבנה האישי שלהם וניסו בזהירות כל שלב אשר ניתן לדמין בקשר שבין האינטלקט (הדעת) לבין המורונטיה (הנשמה). והיה זה במהלך השנה השלושים-ושלוש לשהותם בדאלאמטיה – הרבה בטרם הושלמה החומה – כאשר מספר שניים ומספר שבע בקבוצה הדאניטית גילו במקרה תופעה אשר אירעה בעת החיבור בין העצמיים המורונטיים שלהם (חיבור אשר לכאורה הינו בלתי-מיני ובלתי-חומרי); ותוצאתה של הרפתקה זו התבררה כראשון מקרב היצורים האמצעיוניים הראשיים. הוויה חדשה זו נראתה לחלוטין לעיני הסגל הפלנטארי ולעיני עמיתיו השמימיים, אך לא נראתה לעיני הגברים והנשים מקרב השבטים האנושיים השונים. בסמכותו של הנסיך הפלנטארי עסק כלל הסגל הגשמי בייצור של הוויות דומות; וכולם עשו כן בהצלחה לאחר שעקבו אחר ההוראות של הזוג הדאניטי החלוצי. וכך הביא לבסוף סגל הנסיך לכדי קיום את הסגל המקורי בן 50,000 האמצעיוניים הראשיים.

the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

^{66:47 (744:6)} In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andronic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

^{66:48 (744:7)} 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

^{66:49 (744:8)} This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

^{66:410 (744:9)} In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

היצורים הללו מטיפוס הביניים שירתו שירות רב-ערך בטיפול בענייניו של מטה העולם. הם היו בלתי-נראים לעיני בני האדם, ואולם המבקרים הפרימיטיביים בדאלמטיה למדו על אודות הרוחות-למחצה הבלתי-נראות האלה, ובמשך עידנים הן היוו את כלל עולם הרוח בעבור בני-תמותה מתפתחים אלו.

באופן אישי היו חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה בני-אלמוות, או אלו אשר אינם מתים. דרך צורותיהם הגשמיות זרמו אותם משלימים נוגדניים של זרמי החיים של המערכת; ואילולא איבדו את הקשר עם מעגלי החיים עקב המרידה, הם היו ממשיכים לחיות ללא-קץ עד להגעתו לאחר מכן של בן האל, או עד למועד מאוחר יותר שבו הם היו משוחררים על-מנת להמשיך במסעם אשר נקטע להאווה ולפרדיס.

המשלימים הנוגדניים הללו של מעגלי החיים של שטניה הופקו מפירותיו של עץ החיים, שיח מעדנטיה אשר נשלח לאורנטיה על-ידי הגבוהים ביותר מנורלטיאדק בעת הגעתו של קאליגאסטיה. בימי דאלמטיה גדל העץ הזה בחצר המרכזית של המקדש לאב הבלתי-נראה, והיה זה פרי עץ החיים אשר אפשר להוויית החומריות מקרב סגל הנסיך – אשר אחרת היו בנות-תמותה – להמשיך ולחיות עד בלי קץ כל עוד הייתה להן גישה אליו.

בעוד שלא נודע לו כל ערך עבור הגזעים האבולוציוניים, מזון-על הזה היה מספק למדי על-מנת להעניק חיים רציפים לבני חבורת המאה של קאליגאסטיה, וכן למאה האנדוניים שעברו-שינוי אשר נלוו אליהם.

ראוי להסביר בהקשר זה כי בזמן שמאה האנדוניים תרמו את מטען הפלסמה האנושית שלהם לחברים בסגל הנסיך, שילבו נשאי החיים בתוכם גופיהם בני התמותה את המשלים של מעגלי המערכת; וכך התאפשר להם לחיות במקביל לחברי הסגל – מאה אחר מאה – מבלי לציית למוות הפיזי.

לבסוף, מאה האנדוניים נעשו מודעים לתרומה אשר תרמו לצורותיהם החדשות של הנעלים אשר מעליהם; ואותם מאה ילדים מן השבטים של אנדון הושארו במטה כעוזריהם האישיים של חברי הסגל הגשמי של הנסיך.

5. הארגון של חבורת המאה

חבורת המאה אורגנה לשירות בעשר מועצות אוטונומיות בנות עשרה חברים כל אחת. כאשר נפגשו שתיים או יותר מן המועצות האלה לישיבה משותפת, בראש התכנסויות קישור שכאלה ישב דאליגאסטיה. עשר הקבוצות האלה הורכבו כך:

1. מועצת המזון והרוחה החומרית. בראש קבוצה זו עמד אַנְג. סגל מיומן זה קידם את

^{66:4.11 (745.1)} These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

^{66:4.12 (745.2)} 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

^{66:4.13 (745.3)} These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

^{66:4.14 (745.4)} While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

^{66:4.15 (745.5)} It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

^{66:4.16 (745.6)} Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

^{66:5.1 (745.7)} The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

^{66:5.2 (745.8)} 1. The council on food and material welfare. This group was presided over by Ang.

נושאי המזון, המים, הביגוד וההתקדמות החומרית של המין האנושי. הם לימדו חפירת בארות, שליטה במעיינות והשקיה. הם לימדו את אלו מן האזורים הגבוהים יותר ומן הצפון שיטות משופרות לטיפול בעורות המיועדים ללבוש, ולאחר מכן הוצגה האריגה על-ידי המורים לאמנות ולמדע.

התקדמות רבה חלה בשיטות אחסון המזון. המזון שומר באמצעות בישול, ייבוש ועישון; וכך הפך המזון המשומר לנכס המוקדם ביותר. האדם הונחה כיצד להתמודד מול סכנות הרעב, אשר מעת לעת השמיד חלקים מאוכלוסיית העולם.

2. הוועד המנהל לנושא ביות בעלי-חיים והשימוש בהם. מועצה זו הוקדשה למשימת בחירתם והשבחתם של אותם בעלי-חיים אשר הותאמו באופן המיטבי על-מנת לסייע לבני האדם לשאת מסעות, להתנייד ולספק מזון; ולאחר מכן גם לשמש בעיבוד האדמה. הסגל המיומן הזה נוהל על-ידי בון.

ביתו מספר טיפוסים בעלי-חיים שימושיים אשר נכחדו זה מכבר, לצד כמה שהמשיכו לשמש כחיות בית עד עצם היום הזה. זמן רב חי האדם עם הכלב, והאדם הכחול כבר ביית בהצלחה את הפיל. הודות להשבחה קפדנית, שופרה הפרה עד אשר הפכה למקור מזון רב-ערך; החמאה והגבינה הפכו למוצרי מזון נפוצים בתזונה האנושית. האדם הונחה כיצד להשתמש בשור לשם נשיאת משאות, ואולם הסוס לא בית אלא במועד מאוחר יותר. חברי הסגל הזה לימדו את האדם לראשונה כיצד להשתמש בגלגל על-מנת לאפשר את הגרירה.

היה זה באותם ימים שנעשה שימוש ראשון ביונים; אלה נלקחו למסעות ארוכים על-מנת לשלוח הודעות או לקרוא לעזרה. הקבוצה של בון הצליחה לאמן את ציפורי הפנדור הכבירות כציפורי תחבורה, ואולם אלה נכחדו לפני יותר משלושים-אלף שנה.

3. היועצים בנוגע לשליטה בחיות הטרף. לא היה די בכך שהאדם המוקדם ינסה לביית בעלי-חיים מסוימים, אלא אף נדרש ממנו ללמוד כיצד לגונן על עצמו מפני השמדה על-ידי השארית העוינת של עולם החי. בראש קבוצת יועצים זו עמד דן.

התכלית של חומת עיר עתיקה הייתה להגן מפני חיות טרף, כמו גם למנוע מתקפות פתע בידי בני-אדם עוינים. אלו אשר חיו ביער ובלא חומה היו תלויים במגורים על עצים, בבקתות אבן ובתחזוקתן של מדורות לילה. היה זה אך טבעי, אפוא, שהמורים הללו יקדישו זמן רב על-מנת ללמד את תלמידיהם כיצד לשפר את המגורים האנושיים. באמצעות שימוש בשיטות משופרות ובמלכודות, חלה התקדמות אדירה בהכנתם של בעלי החיים.

4. הפקולטה להפצת ידע ושימורו. הקבוצה

Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

6653 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

6654 (746.2) 2. The board of animal domestication and utilization. This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

6655 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

6656 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fanders as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

6657 (746.5) 3. The advisers regarding the conquest of predatory animals. It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

6658 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

6659 (746.7) 4. The faculty on dissemination and

הזו ארגנה והנחתה את הפעולות החינוכיות גרידא של אותם ימים ראשונים. בראשה של הקבוצה עמד פֶּאד. שיטות החינוך של פֶּאד כללו פיקוח על העבודה, בנוסף להנחיה בשיטות עבודה משופרות. פֶּאד ניסח את האלף-בית הראשון והכניס לשימוש שיטת כתיבה. אלף-בית זה כלל עשרים-וחמישה סימנים. כחומרי כתיבה השתמשו האנשים הראשונים הללו בקליפות עץ, לוחות חמר, לוחות אבן, סוג מסוים של קלף אשר הוכן מעורות מרודדים, וכן חומר גס דמוי-נייר אשר הוכן מקיני צרעות. הספרייה של דאלאמטיה – אשר נהרסה זמן קצר לאחר בגידתו של קאליגאסטיה – הכילה יותר משני מיליון רשומות נפרדות והייתה ידועה בשם "בית פֶּאד".

האדם הכחול נטה לכתיבה תוך שימוש באלף-בית ועשה את ההתקדמות הגדולה ביותר בהיבט זה. האדם האדום העדיף כתיבה ציורית, בעוד שהגזעים הצהובים נעו לעבר השימוש בסמלים לתיאור מילים ורעיונות, בדומה מאוד לשיטות שבהן הם משתמשים כיום. ואולם האלף-בית, ואף הרבה יותר מכך, אבדו לעולם לאחר מכן במהלך הבלבול שהביאה עמה המרידה. עריקתו של קאליגאסטיה רמסה את תקוות העולם לשפה אוניברסאלית, לפחות למשך מספר רב של עידנים.

5. הוועדה לתעשייה ולמסחר. מועצה זו עסקה בקידום התעשייה בקרב השבטים ובעידוד הסחר בין קבוצות השלום השונות. מנהיגה היה נֹד. סגל זה עודד את כל צורות הייצור הפרימיטיביות. ואלה תרמו במישרין לעלייה ברמת החיים בכך שסיפקו סחורות חדשות רבות אשר בהן חשק האדם הפרימיטיבי. חברי הסגל אף הרחיבו במאוד את הסחר במלח המשופר, אשר הופק על-ידי המועצה למדע ולאמנות.

האשראי המסחרי הראשון ניתן בקרב הקבוצות המוארות האלה, אשר חונכו בבתי הספר של דאלאמטיה. ממרכז חליפין מרכזי של אשראי הם רכשו אסימונים, ואלו התקבלו במקום העצמים הממשיים של החליפין. במשך מאות-אלפי שנים לא שיפר העולם את השיטות העסקיות האלה.

6. המכללה לדת ההתגלות. גוף זה פעל לאיטו. הציוויליזציה של אורנטיה נוצרה הלכה למעשה בין פטיש הצורך לסדן הפחד. ואולם, קבוצה זו עשתה התקדמות רבת בניסיונה להחליף את הפחד מן היצור (סגידה לרוחות רפאים) בפחד מפני הבורא; וזאת, בטרם הופסקו מאמציה בשל הבלבול אשר נלווה לאחר מכן למהומות הפרישה. בראש מועצה זו עמד הָאפ.

אף לא אחד מחברי סגל הנסיך הציג התגלות מתוך כוונה לסבך את האבולוציה; הם הציגו התגלות אך ורק כפסגת המיצוי של כוחות האבולוציה. ואולם, האפ נכנע למאוויהם של תושבי העיר לכונן סוג של טקס דתי. קבוצתו

conservation of knowledge. This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66510 (746.9) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66511 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66512 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66513 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66514 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His

העניקה לתושבי דאלאמטיה את שבעת מזמורי הסגידה, ואף נתנה להם את משפט השבח היומי; ולבסוף לימדה אותם את "תפילת האב", בנוסח הבא:

"אבי הכול, אשר את בנו אנו מכבדים, אנא הבט בנו ממרומיך בחסד. וגאלנו מכל הפחדים, מלבד הפחד ממך עצמך. עשנו ראויים בעיני מורי האלוהיים, ולנצח שים אמת בפינו. הושיענו וחלצנו מאלימות ומכעס; וטע בליבנו כבוד להורינו ולרכושם של שכנינו. אנא, תן לנו מרעה ירוק בעונתו וצאן בשפע לשמח בו את ליבנו. והנה אנו נושאים תפילה כי במהרה יבוא המרומם המובטח. ונעשה את רצונך בעולם הזה, כאשר עושים אחרים בעולמות אשר מעבר."

אף כי חברי סגל הנסיך הוגבלו אך ורק לשימוש באמצעים טבעיים ובשיטות רגילות של שיפור הגזע, הם הבטיחו כי המתת האדמי של גזע חדש יגיע כיעד הצמיחה האבולוציונית העוקבת, עם השגתה של פסגת ההתפתחות הביולוגית.

7. שומרי הבריאות והחיים. מועצה זו עסקה בהכנסתה של התברואה לשימוש ובעידוד ההיגיינה הפרימיטיבית; והיא הונהגה בידי לוט.

חבריה לימדו דברים רבים אשר אבדו במהלך הבלבול של העידנים העוקבים, ואשר לא התגלו מחדש עד למאה העשרים. הם לימדו את האנושות כי הבישול, ההרתחה והצלייה היו דרכים להימנע ממחלות; ואף כי הבישול מקטין במאוד את תמותת התינוקות, וכן מאפשר להם להיגמל מוקדם יותר.

הרבה מפרקי הלימוד המוקדמים של שומרי הבריאות של לוט נשתמרו בקרב שבטי הארץ עד לימיו של משה; אף כי תורה זו סולפה ושונתה במידה ניכרת.

המכשול הגדול בקידום ההיגיינה בקרב האנשים הבורים הללו הייתה נעוצה בעובדה שהגורמים האמיתיים של מחלות רבות היו קטנים מדי מכדי להיראות בעין בלתי-מזויינת, וכן בשל העובדה שאנשים אלו האמינו באמונות טפלות ביחס לאש. נדרשו, אם כן, אלפי שנים על-מנת לשכנע אותם לשרוף אשפה. בינתיים, עודדו אותם לקבור את האשפה הנרקבת שלהם. ההתקדמות הסניטרית הגדולה של אותה תקופה נבעה מהפצת הידע על אודות התכונות המבראות ומחסלות-המחלות של אור השמש.

בטרם הגעתו של הנסיך, הרחצה הייתה אך ורק בבחינת טקס דתי. אכן קשה היה לשכנע את האדם הפרימיטיבי לרחוץ את גופו כחלק מנוהג בריאותי. לבסוף גרם לוט למורי הדת להכליל רחצה במים כחלק מטקסי הטהור השבועיים אשר התקיימו במסגרת סגידת צהרי-היום בפולחנו של אבי הכול.

group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

^{66515 (747.9)} "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

^{66516 (747.9)} Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

^{66517 (747.7)} 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

^{66518 (747.9)} Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

^{66519 (747.9)} Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

^{66520 (748.1)} The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

^{66521 (748.2)} Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

שומרי הבריאות הללו אף ביקשו להכניס לשימוש לחיצות יד כתחליף לחליפין של רוק, או לשתייה של דם, כסימן של ברית חברות אישית, או כחותם של נאמנות לקבוצה. ואולם, כאשר בני העמים הפרימיטיביים הללו נמצאו מחוץ ללחץ המחייב של תורת מנהיגיהם הנעלים, הם חזרו עד מהרה אל המנהגים הנבערים ושטופי האמונות התפלות הקודמים, מנהגים אשר הורסים את הבריאות ומפיצים מחלות.

8. המועצה הפלנטארית לאמנות ולמדע. סגל זה עשה רבות על-מנת לשפר את הטכניקות התעשייתיות של האדם המוקדם, וכן על-מנת לרומם את מושגי היופי שבהן החזיק. מנהיגו של סגל זה היה מֶק.

האמנות והמדע ברחבי העולם היו מצויים בשפל המדרגה, ואולם תושבי דאלאמטיה לימדו את הפיזיקה והכימיה הבסיסיות. הקדרות קודמה, כלל אמנויות הקישוט שופרו והאידיאלים של היופי האנושי הועצמו במידה רבה. ואולם, המוזיקה התקדמה אך במעט עד לאחר הגעת הגזע הסגול.

האנשים הפרימיטיביים הללו לא השתכנעו לערוך ניסויים בכוח הקיטור, אף כי מוריהם האיצו בהם שוב ושוב לעשות כן; הם לא יכלו להתגבר על פחדם מפני כוח הנפץ של קיטור דחוס. בסופו של דבר הם אכן השתכנעו לעבוד עם מתכות ועם אש, למרות שעבור האדם המוקדם פיסת מתכת אדומה מרוב חום הייתה בבחינת עצם מזרה אימה.

מֶק פעל רבות על-מנת לקדם את תרבותם של האנדונים ולשפר את אמנותו של האדם הכחול. מזיגה של האדם הכחול ושל הגזע האנדוני הניבה טיפוס בעל מתת אמנותית, ורבים מאלו בעלי המתת הפכו לפסלים מומחים. הם לא עבדו עם אבן או עם שיש, אך עבודות החמר שלהם, אשר התקשו באמצעות אפייה, קישטו את גניה של דאלאמטיה.

התקדמות רבה חלה באמנויות הבית, אשר מרביתן אבדו במהלך העידנים הארוכים והחשוכים של ההתקוממות, ומעולם לא התגלו עד לזמנים המודרניים.

9. המושלים של היחסים השבטיים המתקדמים. קבוצה זו הופקדה על מלאכת קידום החברה האנושית לרמה של מדינה. מנהיגה של הקבוצה היה תות.

המנהיגים הללו תרמו רבות לקיומם של נישואין בין-שבטיים. הם עודדו את החיזור ואת הנישואין אשר נערכו לאחר שיקול דעת ראוי ומתן הזדמנות מלאה להתוודע. מחולות המלחמה הצבאיים גרידא התעדנו ושונו על-מנת שישמשו לצרכים חברתיים בעלי ערך. משחקים תחרותיים רבים הונהגו, אך האנשים העתיקים הללו היו עממים רציניים ביותר; מעט הומור היה נתון בחלקם של השבטים המוקדמים הללו. אך ורק מעט מן המנהגים הללו שרדו את ההתפוררות העוקבת אשר אירעה במהלך

^{66:522 (748:3)} These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

^{66:523 (748:4)} 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

^{66:524 (748:5)} Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

^{66:525 (748:6)} These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

^{66:526 (748:7)} Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

^{66:527 (748:8)} Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

^{66:528 (748:9)} 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

^{66:529 (748:10)} These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

ההתקוממות בפלנטה.

תות ועמיתיו עמלו על-מנת לקדם התאגדויות של שלום בין הקבוצות, לווסת את המלחמה ולהפוך אותה לאנושית, לתאם את היחסים הבין-שבטיים ולשפר את ממשלות השבטים. בסביבת דאלאמטיה התפתחה תרבות מתקדמת יותר, והקשרים החברתיים המשופרים הללו סייעו רבות על-מנת להשפיע על שבטים מרוחקים יותר. ואולם, תבנית הציוויליזציה אשר שררה במטה הנסיך הייתה שונה מאוד מן החברה הברברית אשר התפתחה במקומות אחרים, ממש כפי שבמאה העשרים החברה בקייפטאון, דרום-אפריקה, הינה שונה לחלוטין מן התרבות הגסה של הבושמנים הזעירים אשר בצפון.

10. בית הדין העליון של התיאום השבטי ושל שיתוף הפעולה הגזעי. המועצה העליונה הזו הונהגה בידי נאן ושימשה כבית הדין לערעורים עבור כלל תשע הוועדות המיוחדות האחרות אשר עסקו בפיקוח על ענייני האנושות. מועצה זו שימשה במגוון רחב של תפקידים, ובידיה הופקדו כלל העניינים הארציים אשר לא הוקצו באופן ייחודי לקבוצות האחרות. סגל נבחר זה אושר על-ידי אבות הקונסטלציה של עדנטיה בטרם הוסמך לקבל לידי את תפקיד בית הדין העליון של אורנטיה.

^{66530 (749.1)} Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

^{66531 (749.2)} 10. The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation. This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. שלטונו של הנסיך

דרגת התרבותיות של עולם נמדדת באמצעות המורשת החברתית של ישויותיו הילידיות; וקצב ההתפשטות התרבותית נקבע אך ורק על-ידי היכולת של תושביו להבין רעיונות חדשים ומתקדמים.

השעבוד למסורת מניב יציבות ושיתוף פעולה הודות לרגש הקושר בין העבר לבין ההווה, ואולם, באותה המידה, הוא חונק את היוזמה ומשעבד את כוחותיה היצירתיים של האישיות. העולם כולו היה שבו בקיפאון של המנהגים המסורתיים, עת הגיעה חבורת המאה של קאליגאסטיה והחלה להטיף, בתוככי הקבוצות החברתיות דאז, את הבשורה החדשה של יוזמה יחידנית. ואולם, השלטון המיטיב הזה הופסק עד מהרה, עד כי הגזעים מעולם לא השתחררו לחלוטין מן השעבוד לנוהג; אופנה עדיין שולטת באופן מופרז באורנטיה.

חברי חבורת המאה של קאליגאסטיה – בוגרי העולמות העליונים של שטניה – הכירו היטב את האמנויות ואת התרבות של ירושם; ואולם ידע שכזה הינו חסר-ערך כמעט בפלנטה ברברית המיושבת בבני-אדם פרימיטיביים. ההוויות החכמות האלה ידעו שלא נכון לנסות ולבצע התמרה פתאומית, או רוממות מאסיבית, של הגזעים הפרימיטיביים דאז. הם הבינו היטב את האבולוציה האיטית של המין האנושי, ובחוכמה עשו כאשר נמנעו מכל ניסיון קיצוני

6. THE PRINCE'S REIGN

^{6661 (749.3)} The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

^{6662 (749.4)} Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

^{6663 (749.5)} The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the sudden transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

לשנות את צורת החיים של האדם על-פני כדור הארץ.

כל אחת מעשר הוועדות הפלנטאריות החלה לקדם באיטיות ובטבעיות את העניינים אשר הופקדו בידיה. תכניתם התבססה על משיכת המוחות הטובים ביותר מקרב השבטים הסובבים, ושליחתם, לאחר הכשרתם, בחזרה אל עמיהם כשליחים של רוממות חברתית.

מעולם לא נשלחו שליחים זרים אל גזע מסוים, אלא כאשר אותם עמים ביקשו זאת במפורש. אלו אשר עמלו על-מנת לרומם ולקדם שבט או גזע נתון, היו תמיד ילידים בני אותו שבט או גזע. חבורת המאה אף לא ניסתה לכפות את מנהגיו ואת חוקיו של גזע נעלה יותר על שבט אחר. לעולם הם עמלו בסבלנות על-מנת לרומם ולקדם את החוקים אשר התבססו משכבר-הימים בקרב כל גזע וגזע. האנשים הפשוטים של אורנטיה הביאו את מנהגיהם לדאלאמטיה, שלא על-מנת להחליפם במנהגים חדשים וטובים יותר, אלא על-מנת לרוממם באמצעות המגע עם תרבות גבוהה יותר והקשר עם מוחות נעלים יותר. התהליך היה איטי, אך יעיל ביותר.

המורים של דאלאמטיה ביקשו להוסיף את הברירה החברתית המודעת לברירה הטבעית גרידא של האבולוציה הביולוגית. הם לא בלבלו את החברה האנושית, ואולם הם האיצו במידה ניכרת את האבולוציה הרגילה והטבעית שלה. המוטו שלהם היה התקדמות באמצעות אבולוציה ולא מהפכה באמצעות התגלות. למין האנושי נדרשו עידנים על-מנת לרכוש את מעט הדת והמוסר אשר היו ברשותו, ואנשי-העל הללו ידעו היטב שלא נכון לשלול מן האנושות את מעט הקדמה הזו על-ידי הבלבול והחרדה אשר הינם תמיד התוצאה של מצב שבו הוויות מוארות ונעלות מנסות לרומם את הגזעים המפגרים באמצעות לימוד-יתר והארת-יתר.

כאשר מיסיונרים נוצריים הולכים לליבה של אפריקה – שם נהוג שהבנים והבנות נותרים תחת שליטת ההורים והנחייים לאורך כל חיי ההורים – הם רק גורמים לבלבול ולהתמוטטותה הכוללת של הסמכות כאשר הם מבקשים להחליף נוהג זה תוך דור אחד ויחיד, בכך שהם מלמדים כי הילדים הללו חייבים להיות חופשיים מכל מגבלה הורית לאחר הגעתם לגיל עשרים-אחת.

7. החיים בדאלאמטיה

אף-על-פי שהמטה של הנסיך היה יפהפה ומעודן, ולמרות שתוכן על-מנת לעורר יראה באדם הפרימיטיבי של אותה תקופה, הוא היה צנוע למדי. המבנים לא היו גדולים במיוחד, הואיל והמניע של המורים המיובאים הללו היה לעודד את התפתחותה לבסוף של החקלאות באמצעות הצגת איכרות מבוססת בעלי-חיים. שטחי

^{6664 (749.6)} Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

^{6665 (749.7)} Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

^{6666 (750.1)} The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

^{6667 (750.2)} When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIFE IN DALAMATIA

^{6671 (750.3)} The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to

האדמה שבתוכי חומות העיר סיפקו שטחי מערה וגינון מספקים לתמיכה באוכלוסייה בת כעשרים אלף נפש.

אזורי הפנים של מקדש הפולחן המרכזי ושל עשר אחוזות המועצה של קבוצות הפיקוח של אנשי-העל אכן היו יצירות אמנות יפהפיות. ובעוד שמבני המגורים היו דוגמא לסדר ולניקיון, הכול היה פשוט מאוד ופרימיטיבי לחלוטין בהשוואה להתפתחויות המאוחרות יותר. במטה התרבותי הזה לא נעשה שימוש בכל שיטה שהיא אשר לא השתייכה בטבעיות לאורנטיה.

הסגל הגשמי של הנסיך שכן במשכנות לדוגמא, משכנות פשוטים אשר תוחזקו כבתים שמטרתם הייתה להעניק השראה ולהרשים באופן חיובי את התלמידים המשקיפים אשר שהו במרכז החברתי ובמטה החינוכי של העולם.

הסדר המובחן של חיי המשפחה ומגוריה יחדיו של משפחה במעון אחד, במיקום ניח יחסית, החלו באותם ימים של דאלאמטיה ונבעו בעיקר מן הדוגמא ומן הלימוד של חבורת המאה ושל תלמידיהם. מעולם לא הפך הבית ליחידה חברתית מצליחה, עד אשר הובילו אנשי-העל ונשות-העל של דאלאמטיה את האנושות לאהוב את נכדיהם ואת ניניהם ולתכנן עבורם. הפרא אוהב את ילדו, אך האדם התרבותי אוהב גם את נכדו.

חברי הסגל של הנסיך התגוררו יחדיו כאבות וכאימהות. אכן, ילדים משל עצמם לא היו להם, ואולם בכל עת שכנו בחמישים בתי התבנית של דאלאמטיה לא פחות מחמש-מאות קטנטנים מאומצים אשר נקבצו מן המשפחות הנעלות של הגזעים האנדונים וגזעי הסאנגיק; רבים מן הילדים הללו היו יתומים. והם נהנו מן המשמעת ומהחינוך של הורי-העל הללו; ואז, לאחר שלוש שנים בבתי הספר של הנסיך (הם נכנסו לשם בגיל שבין שלוש-עשרה לחמש-עשרה), הם היו רשאים להינשא והיו מוכנים לקבל את תפקידם כשליחי הנסיך אל השבטים הנזקקים מן הגזעים אשר מהם הגיעו.

פאד נתן את חסותו לתכנית הלימוד של דאלאמטיה, אשר הוצאה אל הפועל בדמות בית-ספר תעשייתי שבו למדו התלמידים באמצעות עשייה; התלמידים עשו את דרכם בבית הספר באמצעות ביצוע יומיומי של משימות שימושיות. תכנית הלימוד הזו לא התעלמה מן המחשבה ומן הרגש ומתפקידם בפיתוח האופי; ואולם, המקום הראשון ניתן לאימון באמצעות עבודת כפיים. ההנחיה הייתה הן יחידנית והן קבוצתית. את התלמידים לימדו הן גברים והן נשים בנפרד, והן שני המינים יחדיו. מחצית מן הלימוד נעשתה בחלוקה למינים השונים; המחצית השני ניתנה לשני המינים גם יחד. התלמידים למדו מיומנויות ידניות באופן יחידני, ואורגנו חברתית בקבוצות או בכיתות. לימדו אותם להתרועע עם קבוצות של צעירים מהם, של מבוגרים מהם ושל בוגרים, כמו גם עבודת צוות עם בני גילם. הם אף

provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

667.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

667.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

667.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

667.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

667.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations

התוודעו להתאגדויות כגון קבוצות משפחתיות, קבוצות משחק וכיתות לימוד.

בין התלמידים המאוחרים יותר אשר אומנו במסופוטמיה, על-מנת לפעול בקרב הגזעים שלהם, היו האַנדוֹנִיטִים מן הרמות של מערב הודו, יחד עם נציגים של האדם האדום ושל האדם הכחול; מספר קטן יותר של נציגים מן הגזע הצהוב התקבלו אף הם.

הָאֵפ הציג בפני הגזעים המוקדמים קוד מוסרי. חוק זה נודע בשם "דרכו של האב", וכלל את שבע המצוות הבאות:

1. לא תירא, ואף לא תעבוד, כל אל אחר מלבד אבי הכול.

2. לא תמרה את פי בנו של האב, שליט העולם, ולא תתייחס בחוסר-כבוד לעמיתיו העל-אנושיים.

3. לא תאמר דבר שקר בשעה שתיקרא לעמוד בפני שופטי העם.

4. לא תרצח איש, אישה או ילד.

5. לא תגנוב את רכושו או את צאנו של שכנך.

6. לא תיגע באשת רעך.

7. לא תתייחס בחוסר-כבוד להוריך או לזקני השבט.

זה היה החוק בדאלאמטיה במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. ורבות מן האבנים עליהן חקוקות מצוות אלה מונחות כעת מתחת לפני המים בסמוך לחופיהן של מסופוטמיה ושל פרס. נוצר הנוהג לשמור בתשומת לב יתרה על כל אחת מהמצוות האלה במשך יום בשבוע, ולהשתמש בהן הן כברכות שלום והן כאמרות הודיה בשעת הארוחה.

החודש הירחי – פרק-זמן בן עשרים-ושמונה ימים – שימש לשם מניין הזמן באותם ימים. למעט היום והלילה, היה זה מניין הזמן היחיד אשר בו השתמשו האנשים המוקדמים. המורים של דאלאמטיה הציגו את השבוע בן שבעת הימים, והוא נבע מן העובדה ששבע הינו רבע מעשרים-ושמונה. חשיבות המספר שבע ביקום העל העניקה להם, ללא ספק, הזדמנות להכניס תזכורת רוחנית לספירת הזמן הרגילה. ואולם, לתקופת הזמן של השבוע אין קיים מקור טבעי.

השטחים אשר ברדיוס של כמאה-וששים קילומטרים מסביב לעיר היו מיושבים למדי. בסמוך לעיר וסביבה עסקו מאות מבוגרי בתי הספר של הנסיך בחקלאות מבוססת בעלי-חיים, וכן הוציאו אל הפועל בדרכים אחרות את הלימוד אשר קיבלו מסגל הנסיך ומעוזריהם האנושיים הרבים. מעטים עסקו בחקלאות ובגננות.

as family groups, play squads, and school classes.

^{667.7 (751.2)} Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

^{667.8 (751.3)} Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

^{667.9 (751.4)} 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.

^{667.10 (751.5)} 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.

^{667.11 (751.6)} 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.

^{667.12 (751.7)} 4. You shall not kill men, women, or children.

^{667.13 (751.8)} 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.

^{667.14 (751.9)} 6. You shall not touch your friend's wife.

^{667.15 (751.10)} 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

^{667.16 (751.11)} This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

^{667.17 (751.12)} The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

^{667.18 (751.13)} The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

האנושות לא נשלחה לעבוד את האדמה כעונש על חטא לכאורה. "בזעת אפך תאכל את פרי השדה", לא היה משפט עונשין אשר צוה בשל השתתפותו של האדם בכסילות מרידתו של לוציפר תחת הנהגת קאליגאסטיה הבוגד. עבודת האדמה הינה חלק טבעי מכינונה של ציוויליזציה מתקדמת בעולמות האבולוציוניים, וציוויו זה היווה חלק מרכזי מכלל תורתו של הנסיך הפלנטארי ושל סגלו במהלך שלוש-מאות אלף השנים אשר חלפו למן הגעתם לאורנטיה ועד לימים הטראגיים שבהם חבר קאליגאסטיה ללוציפר המורד. עבודת האדמה איננה קלה; לחלופין, היא הינה בבחינת הברכה הגבוהה ביותר עבור כל אלו המורשים ליהנות מן הפעילות האנושית ביותר מקרב כלל הפעילויות האנושיות.

עם פרוץ המרידה, מנתה אוכלוסיית דאלאמטיה כמעט ששת-אלפים איש. מספר זה כולל את התלמידים הרגילים, אך אינו כולל את המבקרים ואת המשקיפים, אשר תמיד מנו מעל לאלף איש. ואולם, בלתי-אפשרי שיהיה בידכם מושג, או שיהיה מושג זה קלוש בלבד, באשר ליפי הקדמה של אותם ימים רחוקים; למעשה, כל ההישגים האנושיים הנפלאים של אותם ימים נמחו לחלוטין בשל הבלבול הנוראי והחשיכה הרוחנית המתועבת אשר באו לאחר פורענות התרמית וההסתה של קאליגאסטיה.

8. הפורענות של קאליגאסטיה

מתוך שהננו מתבוננים לאחור אל עבר הקריירה הארוכה של קאליגאסטיה, אנו מוצאים אך ורק תכונה יוצאת-דופן אחת המאפיינת את התנהגותו ואשר הייתה עשויה לעורר את תשומת הלב; הוא היה אינדיבידואליסט קיצוני. הוא נטה לצדד כמעט בכל הפגנה שהיא, ובדרך-כלל אהד את אלו אשר הביעו במתינות ביקורת סמויה. הננו מבחינים בהופעתה המוקדמת של נטייה זו לחוסר-מנוחה תחת סמכות, לנטירת טינה באופן מתון כלפי כל צורות הפיקוח. למרות שהפגין טינה קלה כלפי עצתם של הממונים עליו וחוסר-מנוחה מסוים תחת סמכות גבוהה ממנו, למרות כל אלה, בשעה שהוצב בפני מבחן, תמיד הוכיח את נאמנותו לשליטי היקום וציית לצויו אבות הקונסטלציה. שום פגם ממשי לא נמצא בו מעולם, עד לבגידתו המחפירה באורנטיה.

ראוי לציין כי הן לוציפר והן קאליגאסטיה הונחו בסבלנות והזהרו באופן אוהב באשר לנטיות הביקורתיות שלהם ולהתפתחות המעודנת של גאונותם העצמית, ושל תחושת החשיבות העצמית המוגזמת אשר נלוותה לה. ואולם, כל ניסיונות העזרה הללו סווגו באופן מסולף כביקורת בלתי-מוצדקת וכהתערבות בלתי-מוצדקת בחירויות האישיות. הן קאליגאסטיה והן לוציפר שפטו את אלו אשר ייעצו להם כחברים כמאנעים בידי אותם מניעים

667.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

667.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

668.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

668.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own

ראויים לגיני אשר החלו לשלוט במחשבה המסולפת שלהם עצמם ובתכנוניהם השגויים. הם שפטו את אלו אשר יעצו להם ללא אנוכיות באמצעות אנוכיותם אשר הלכה ותפחה בקרבם.

למן הגעתו של הנסיך קאליגאסטיה, התקדמה הציוויליזציה הפלנטארית באופן רגיל למדי במשך כמעט שלוש-מאות אלף שנה. למעט העובדה שהייתה זו ספירת שינוי-חיים, ולפיכך כפופה למספר רב של תופעות בלתי-שגרתיות ותקופות בלתי-רגילות של תנודות אבולוציוניות, אורנטיה התקדמה באופן משביע רצון בקריירה הפלנטארית שלה עד לימי מרידת לוציפר ובגידתו במקביל של קאליגאסטיה. כל ההיסטוריה אשר באה לאחר מכן השתנתה בהחלט בשל השגיאה הקטסטרופלית הזו, כמו גם בעקבות הכישלון המאוחר יותר של אדם וחוה במילוי משימתם בפלנטה.

הנסיך של אורנטיה נפל לחשיכה בשעת מרידתו של לוציפר, ובכך גרם לבלבול הממושך בפלנטה. בפעולה מתואמת של אבות הקונסטלציה ושל רשויות אחרות ביקום, ניטלה ממנו לאחר מכן הסמכות הרבובית. הוא חלק את התהפוכות הבלתי-נמנעות של בידוד אורנטיה עד לזמן שהותו של אדם על הפלנטה, ותרם במשהו לכישלון התכנית לרומם את הגזעים בני התמותה באמצעות הזרקת דם-החיים של הגזע הסגול החדש – צאצאיהם של אדם וחוה.

כוחו של הנסיך הכושל לחבל בענייניה של האנושות צומצם באופן ניכר הודות להתגשמותו בת התמותה של מאקינְטָה מלכי-צדק בימיו של אברהם; ולאחר מכן, בתקופת חייו של מיכאל בגוף בשר ודם, ניטלה מן הנסיך הבוגד הזה באופן סופי כל סמכות שהיא באורנטיה.

הדוקטרינה של שטן אישי באורנטיה, אף שהיה לה בסיס כלשהו מעצם נוכחותו בפלנטה של קאליגאסטיה הבוגד והמעול, הייתה בדויה לחלוטין באופן שבו לימדה כי "שטן" שכזה יכול להשפיע על דעתו של אדם רגיל בניגוד לבחירתו החופשית והטבעית. ואפילו לפני המתת של מיכאל באורנטיה, לא יכלו מעולם לא קאליגאסטיה ולא דאליגאסטיה לדכא בני-תמותה, או להכריח יחיד רגיל כלשהו לעשות דבר-מה בניגוד לרצונו האנושי. הרצון החופשי האנושי הינו עליון בענייניו של האדם; ואפילו מכונן המחשבה השוכן מסרב לחייב את האדם לחשוב מחשבה אחת, או לבצע פעולה אחת, בניגוד לבחירתו של רצון האדם.

וכעת ממתין מורד זה של העולם, נטול כל יכולת להזיק לנתיניו הקודמים, לפסק הדין הסופי של עתיקי היומין של אוורסה הנוגע לכל אלו אשר נטלו חלק במרידה של לוציפר.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק מנבאדון.]

distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

^{6683 (752.4)} From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

^{6684 (752.5)} The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

^{6685 (753.1)} The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

^{6686 (753.2)} The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

^{6687 (753.3)} And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

^{6688 (753.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 67. המרידה הפלנטארית

068 ⇨

הספר של אורנטיה

066 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 67

המרידה הפלנטארית

סעיפים

מבוא

1. הבגידה של קאליגאסטיה
2. פרוץ המרד
3. שבע השנים המכריעות
4. חבורת המאה של קאליגאסטיה לאחר המרד
5. תוצאותיה המידיות של המרידה
6. וואן – האיתן
7. ההשלכות מרחיקות הלכת של החטא
8. הגיבור האנושי של המרד

מבוא

אין כל אפשרות להבין את הבעיות הנוגעות לקיום האנושי באורנטיה ללא הכרתן של תקופות כבירות מסוימות בעבר, ובעיקר את עובדת התרחשותה של המרידה הפלנטארית ותוצאותיה. אף-על-פי שהתקוממות זו לא הפריעה באופן משמעותי להתקדמותה של האבולוציה האורגנית, היא בהחלט שינתה באופן מובחן את מהלכן של האבולוציה החברתית ושל ההתפתחות הרוחנית. כלל ההיסטוריה העל-פיזית של הפלנטה הושפעה באופן עמוק מן הפורענות ההרסנית הזו.

1. הבגידה של קאליגאסטיה

במשך שלוש-מאות אלף שנים הייתה אורנטיה תחת אחריותו של קאליגאסטיה, כאשר הגיע שטן, עוזרו של לוציפר, לאחד מביקורי הבדיקה התקופתיים שלו. וכאשר הגיע שטן לפלנטה, הופעתו לא דמתה כהוא זה לקריקטורות שלכם על אודות הדרו המרושע. הוא היה, ועודנו, בן לאמנאנדק בעל בוהק כביר.

PAPER 67

THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

^{67:01 (754:1)} THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

^{67:11 (754:2)} For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And

"ואין לתמוה, הן שטן עצמו הינו יצור בוקק של אור".

במסגרת הבדיקה הזו, יידע שטן את קאליגאסטיה על אודות "הצהרת החירות" המוצעת של לוציפר; וכפי שידוע לנו כעת, הנסיך הסכים אז לבגוד בפלנטה עם הצהרת המרד. אישיותו היקום הנאמנות התבוננו בבזז יוצא-דופן בנסיך קאליגאסטיה בשל מעילה זו באמון, אשר תוכננה מראש. הבן הבורא ביטא את הבוז הזה כשאמר: "אתה הינך כמות מנהיגך, לוציפר, ובחטא הנצחית את עולתו. הוא שיקר למן ראשית הרוממות-העצמית שלו, כי אינו ניצב באמת".

בכל העבודה המנהלית של יקום מקומי, אין אמון גבוה אשר נחשב קדוש יותר מזה אשר ניתן לנסיך פלנטארי המקבל על עצמו אחריות לרווחתם ולהכוונתם של בני התמותה המתפתחים בעולם מיושב חדש. ומכל צורות הרשע, אין הרסנית יותר במעמד האישיות מן המעילה באמון ומחוסר הנאמנות כלפי החברים אשר נותנים את אמונם. כאשר ביצע קאליגאסטיה את החטא המכונן הזה, הוא עיוות את אישיותו במידה כה שלמה, עד כי דעתו מעולם לא הצליחה לחזור למלוא שיווי משקלה.

קיימות דרכים רבות לבחון את החטא, ואולם, מנקודת מבט פילוסופית של היקום, החטא הינו גישתה של אישיות אשר מתנגדת ביודעין למציאות הקוסמית. ניתן להחשיב שגיאה כתפישת שגויה או מעוותת של המציאות. הרוע הינו הכרה חלקית של מציאויות היקום, או הסתגלות לקויה אליהן. ואולם החטא הינו ההתנגדות המכוונת למציאות האלוהית – בחירה מודעת להתנגד לקדמה רוחנית – בעוד שהעוול כרוך בהתרסה מופגנת ומתמדת כלפי מציאות מוכרת, והוא מסמל מידה של התפרקות האישיות אשר גובלת באי-שפיות קוסמית.

שגיאה מרמזת על היעדר חריפות אינטלקטואלית; הרוע, על חוסר בחוכמה; החטא, על עוני רוחני שפלי; ואולם עוול מעיד על דעיכת שליטת האישיות.

וכאשר החטא נבחר פעמים רבות, וכאשר הוא חוזר ונשנה, הוא עלול להפוך להרגל. המורגלים בחטא עלולים בקלות להפוך לבני עוולה, קרי להפוך למורדים בלב שלם כנגד היקום וכנגד כלל המציאויות האלוהיות אשר בו. בעוד שניתן למחול על כל צורות החטא, הננו מטילים ספק בכך שבן העוולה יצטער אי-פעם באמת ובתמים על מעשיו הבלתי-ראויים, או יזכה לקבל מחילה על חטאיו.

no marvel, for Satan himself is a brilliant creature of light."

67:1.2 (754:3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed "Declaration of Liberty," and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: "You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth."

67:1.3 (754:4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67:1.4 (754:5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67:1.5 (755:1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67:1.6 (755:2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. פרוץ המרד

מעט לאחר הבדיקה של שטן, בשעה שממשלת הפלנטה עמדה לפני מימושם של דברים כבירים באורנטיה, כינוס קאליגאסטיה – ביום חורף אחד של היבשות הצפוניות – מפגש

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67:2.1 (755:3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held

ממושך עם עמיתו, דאליגאסטיה; ולאחר מפגש זה כינס האחרון את עשר המועצות של אורנטיה לכינוס שלא מן המניין. כינוס זה נפתח בהצהרה שהנסיך קאליגאסטיה עומד להכריז על עצמו כריבון המוחלט של אורנטיה ודרש שכל הקבוצות המנהליות יתפטרו ויפקידו בידי דאליגאסטיה, כנאמן, את כל תפקודיהן ואת סמכותן; וזאת בטרם תאורגן מחדש הממשלה הפלנטארית ותחולקנה מחדש, בהמשך לכך, כלל משרות הסמכות המנהליות האלה.

בהמשך להצגת הדרישה המדהימה הזו, טען וָאן – יושב הראש של מועצת התיאום העליונה – את טענתו המלומדת. המנהל המכובד והמשפטן המוכשר הזה כינה את דרכו המוצעת של קאליגאסטיה כמעשה הגובל במרידה פלנטארית, והפציר בפני המכוננים להימנע מכל השתתפות בו עד אשר ניתן יהיה לערער עליו בפני לוציפר, ריבון המערכת של שטניה; כלל הסגל תמך בהצעה זו. ערר, כאמור, נשלח לירושם, ומייד הגיעו בחזרה משם ההוראות אשר הגדירו את קאליגאסטיה כריבון העליון של אורנטיה, ואשר ציוו על ציות מוחלט ללא-עוררין לכל פקודותיו. בתגובה למסר המדהים הזה נשא וואן הנאצל את נאוומו הזכור בן שבע השעות, נאום שבו האשים באופן רשמי את דאליגאסטיה, קאליגאסטיה ולוציפר בביזוי הריבונות של היקום של נבאדון; כמו כן, הוא ערער בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה בבקשה לקבל מהם תמיכה ואישור.

ובינתיים, נותקו מעגלי המערכת; אורנטיה הפכה למבודדת. כל קבוצות החיים השמימיים בפלנטה מצאו עצמן לפתע, וללא כל התרעה מוקדמת, מנותקות לחלוטין מכל עצה והכוונה חיצונית.

דאליגאסטיה הכריז רשמית על קאליגאסטיה כעל "האל של אורנטיה ועליון על הכול". וכאשר ההכרזה הזו לעיניהם, התבהר הנושא; וכל קבוצה התכנסה אל תוך עצמה והחלה להתלבט בדיונים אשר נועדו, בסופו של דבר, לחרוץ את גורלה של כל אישיות על-אנושית בפלנטה.

השרפים, הכרובים והוויות שמימיות אחרות היו מעורבות בהחלטות של המאבק המר הזה, של קונפליקט החטא הארוך הזה. קבוצות על-אנושיות רבות אשר שהו באורנטיה במקרה בעת בידודה עוכבו כאן ונאלצו להחליט, בדומה לשרפים ולעמיתיהן, בין החטא לבין היושרה – בין דרכיו של לוציפר לבין רצונו של האב הבלתי-נראה.

המאבק הזה נמשך במשך יותר משבע שנים. הרשויות של עדנטיה לא היו מוכנות להתערב, והן לא עשו כן, עד אשר כלל האישיות הנגועות בדבר הגיעו להחלטה סופית. רק אז קיבלו וואן ורעיו הנאמנים זיכוי ושחרור מן

a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:22 (755:4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:23 (755:5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:24 (755:6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:25 (755:7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:26 (755:8) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive

החרדה הממושכת שלהם ומן המתח הבלתי-סביל.

vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. שבע השנים המכריעות

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

פרוץ המרידה בירושם, בירתה של שטניה, שודרה על-ידי מועצת מלכיצדק. ומיד נשלחו מלכיצדקים לעת חירום לירושם, וגבראל התנדב לשמש כנציג הבן הבורא אשר על סמכותו נקרא תיגר. עם תשדורת זו על עובדת פרוץ המרד בשטניה, הוכנסה המערכת להסגר ובודדה מן המערכות האחיות שלה. ותהי "מלחמה בשמים", במטה של שטניה, וזו נפוצה לכל הפלנטות של המערכת המקומית.

^{67:31 (756:2)} The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

באורנטיה, ארבעים מחברי הסגל הגשמי של חבורת המאה (לרבות וואן) סירבו להצטרף להתקוממות. רבים מן העוזרים האנושיים של הסגל (המותאמים והאחרים) הגנו אף הם באומץ ובאצילות על מיכאל ועל ממשל היקום שלו. אובדן איום של אישיות חל בקרב השרפים והכרובים. כמעט מחצית מן השרפיות המנהלות ומשרפיות המעבר אשר הוקצו לפלנטה חברו למנהיגות ולדאליגאסטיה בתמיכה בטענותיו של לוציפר. ארבעים-אלף ומאה-ותשעה-עשר מבין היצורים האמצעיוניים הראשיים נתנו יד לקאליגאסטיה, ואולם יתר ההוויות האלה שמרו על נאמנותן.

^{67:32 (756:3)} On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

הנסיך הבוגדני קיבץ את היצורים האמצעיוניים הבלתי-נאמנים, וכן קבוצות אחרות של אישיות מורדות, וארגן אותם על-מנת לבצע את זממו; זאת בעוד שוואן קיבץ את האמצעיונים הנאמנים, וכן קבוצות נאמנות אחרות, והחל במלחמת ההצלה הכבירה של הסגל הפלנטארי ושל אישיות שמיות אחרות אשר ננטשו בפלנטה.

^{67:33 (756:4)} The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midways and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

במהלך תקופות המאבק האלה, התגוררו הנאמנים ביישוב אשר אינו מוקף חומה ולו הגנה מועטה, המצוי מספר קילומטרים ממזרח לדאלאמטיה; ואולם, מגוריהם נשמרו יומם ולילה בידי היצורים האמצעיוניים הנאמנים והערניים, אשר לעולם עומדים על משמרתם, ועץ החיים יקר-המציאות נמצא ברשותם.

^{67:34 (756:5)} During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwallled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

עם פרוץ המרד, תפשו כרובים ושרפים נאמנות, בסיוע שלושה אמצעיונים נאמנים, חזקה על עץ החיים והתירו רק לארבעים חברי הסגל הנאמנים ולבני התמותה המותאמים הנלווים אליהם לחלוק בפירותיו ובעליו של צמח האנרגיה הזה. היו בנמצא חמישים-ושישה מתוך עמיתי הסגל המותאמים האנדונים הללו, כאשר שישה-עשר עוזרים אנדונים של חברי סגל בלתי-נאמנים סירבו להצטרף למרידה לצד הממונים עליהם.

^{67:35 (756:6)} Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midways, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

במהלך שבע שנים מכריעות אלה של מרידת קאליגאסטיה, הקדיש וואן את כל כולו

^{67:36 (756:7)} Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the

לעבודת הסעד של צבאו הנאמן הזה של בני-אדם, אמצעיוניים ומלאכיות. הבוננות הרוחנית והאיתנות המוסרית אשר אפשרו לוואן לקיים נאמנות כה בלתי-ניתנת לערעור לממשל היקום הייתה פרי של מחשבה בהירה, היסק חכם, שיפוט לוגי, הנעה כנה, תכלית נטולת אנוכיות, נאמנות אינטליגנטית, זיכרון התנסות, אופי בעל-משמעת והקדשתה ללא-פקפוק של אישיות לעשיית רצונו של האב אשר בפרדיס.

שבע שנות ההמתנה האלה היוו פרק זמן לבחינת הלב ולהטלת משמעת על הנשמה. משברים מעין אלו בענייני היקום מדגימים את ההשפעה הכבירה שיש לדעת כגורם בְּבִחִירָה רוחנית. החינוך, האימון והניסיון מהווים גורמים בקבלתן של רוב ההחלטות החיוניות של כלל היצורים האבולוציוניים המוסריים. ואולם, בהחלט אפשרי הדבר בעבור הרוח השוכנת ליצור קשר ישיר עם יכולת ההכרעה וההחלטה של האישיות האנושית, וזאת על-מנת להעצים את רצון היצור המוקדש במלואו לביצוע פעולות מדהימות של נאמנות מתוך דבקות בדרכו וברצונו של האב בפרדיס. וזהו בדיוק הדבר אשר אירע בחוויה של אַמַּאדוֹן, עוזרו האנושי המותאם של וואן.

אמאדון הינו הגיבור האנושי הבולט של מרידת לוציפר. צאצא זכר זה של אַדוֹן ופונטה היה אחד מן המאה אשר תרמו פלסמת חיים לסגל הנסיך, ולמן אותו מאורע הוא נותר צמוד אל וואן כעמיתו וכעוזרו האנושי. אמאדון בחר לעמוד לצד מנהיגו לכל אורך המאבק הממושך והמתיש. והיה זה מעורר השראה לצפות בבן זה של הגזעים האבולוציוניים עומד איתן אל מול הכחש של דאליגאסטיה; זאת בעוד שלאורך שבע שנות המאבק הוא ועמיתיו הנאמנים התנגדו בעוז רוח בלתי-נכנע לכל תורת רמייה של קאליגאסטיה המבריק.

קאליגאסטיה, אשר ניחן במקסימום אינטליגנציה ובניסיון עצום בענייני היקום, סטה מדרך הישר – אימץ את החטא. אמאדון, עם מינימום של אינטליגנציה וללא כל ניסיון בענייני היקום, נותר איתן בשירות היקום ובנאמנותו לעמיתו. וואן עשה שימוש בדעת וברוח מתוך שילוב נפלא ויעיל של נחישות אינטלקטואלית ושל בוננות רוחנית, ובכך השיג רמת הגשמה התנסותית של האישיות מן הסדר הגבוה ביותר האפשרי. כאשר הדעת והרוח מאוחדות לחלוטין, הן מהוות פוטנציאל ליצירתם של ערכים על-אנושיים, ואפילו של מציאויות מורונטיות.

אין סיום לסיפור על אודות המאורעות המרטיטים של אותם ימים טראגיים. אך לבסוף נלקחה ההחלטה הסופית של האישיות האחרונה, ואז, ורק אז, הגיע גבוה ביותר מעדנטיה עם המלכיצדקים של החירום ותפש את רסן השלטון באורנטיה. רישומי השלטון הפנורמיים של קאליגאסטיה בירושם נמחקו, והחלה תקופת המבחן של שיקום הפלנטה.

work of ministry to his loyal army of men, midwayers, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:37 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:38 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasm to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:39 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:40 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. חבורת המאה של קאליגאסטיה לאחר המרד

כאשר נספרו לבסוף הקולות, נמצא כי חברי הסגל הגשמי של הנסיך התחלקו כדלקמן: וואן נותר נאמן, ועמו כלל בית הדין של התיאום. אַנג ושלושה חברים במועצת המזון שרדו. כלל הוועד המנהל לנושא גידול בעלי-חיים נסחף אל תוך המרד, וכך גם כלל היועצים בנושא השליטה בבעלי החיים. ניצלו פָּאד, יחד עם חמישה חברים בפקולטה החינוכית. נוד, יחד עם כלל הוועדה לתעשייה ולמסחר, חבר לקאליגאסטיה. קאפ וכלל המכללה לדת ההתגלות נותרו נאמנים לצד וואן וחבורתו הנאצלת. לוט וכלל מועצת הבריאות, אבדו. המועצה לאמנות ולמדע נותרה נאמנה בשלמותה, ואילו תות והוועדה לממשל שבטי סטתה כולה מדרך הישר. וכך, ניצלו ארבעים מתוך המאה אשר הועברו לאחר מכן לירושם, משם המשיכו במסעם לפרדיס.

שישים החברים בסגל הפלנטארי אשר מרדו בחרו בנוד כמנהיגם. הם שרתו בלב שלם את הנסיך המורד, ואולם גילו עד מהרה כי נשללה מהם ההזנה של מעגלי החיים של המערכת. הם התוודעו לעובדה שהורדו בדרגה למעמד של הוויות בנות-תמותה. הם אכן היו על-אנושיים, אך, בה בעת, גם חומריים ובני-תמותה. במאמץ להרבות את מספרם, ציווה מיד דאליגאסטיה להתחיל ברבייה מינית, תוך שהוא יודע אל-נכון שהשישים המקוריים וארבעים-וארבעה עמיתיהם האנדוניים המותאמים נידונו להיכחד על-ידי המוות במוקדם או במאוחר. לאחר נפילתה של דאלאמטיה, היגר הסגל הבלתי-נאמן צפונה ומזרחה. מזה זמן רב ידועים צאצאיהם בשם נודיטים, ומשכנם הינו בשם "ארץ נוד".

נוכחות אנשי-העל ונשות-העל יוצאי-הדופן הללו, אשר ננטשו בשל המרד והחלו להזדווג עם בני ובנות הארץ, היוותה בקלות את המקור לאותם סיפורים מסורתיים על אודות אלים היוורדים מטה להזדווג עם בני-תמותה. וכך נולדו אלף ואחת האגדות המיתיות מטבען, אך אשר התבססו על העובדות של ימי בתר-המרד, ואשר לאחר מכן מצאו את מקומן בסיפורי העם ובמסורות של העמים השונים שאבותיהם הקדמונים השתתפו במגעים אלו עם הנודיטים ועם צאצאיהם.

אנשי הסגל המורדים, אשר נמנעה מהם ההזנה הרוחנית, מתו לבסוף מוות טבעי. והרבה מעבודת האלילים המאוחרת יותר של הגזעים האנושיים נבעה מן התשוקה להנציח את זיכרון ההוויות המכובדות ביותר האלה של ימי קאליגאסטיה.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757:4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusalem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757:5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758:1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

67:4.4 (758:2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

כאשר הגיע סגל המאה לאורנטיה, הם נותקו באופן זמני ממכווני המחשבה שלהם. מייד עם הגעתם של הנאמנים המלכיצדקים הוחזרו כל האישיות הנאמנות (למעט וואן) לירושם, ואחד-מחדש עם המכוונים אשר המתינו להם. איננו יודעים אל-נכון את גורלם של שישים חברי הסגל המורדים; המכוונים של אלו עדיין ממתנים בירושם. נושאים אלו יותרו ללא ספק כמות שהם, עד אשר תישפט סופית מרידתו של לוציפר ויוכרע גורל כל משתתפיה.

להוויות כדוגמת מלאכיות ואמצעונים היה מאוד קשה לתפוש כיצד שליטים אמינים ומבריקים כקאליגאסטיה וכדאליגאסטיה יכולים לסטות מדרך הישר – לחטוא באופן בוגדני. אותן הוויות אשר נפלו לחטא – ולא בחרו באופן מכוון או מתוכנן מראש להצטרף למרד – הולכו שולל בידי הממונים עליהם, רומו על-ידי המנהיגים אשר בהם הם נתנו את אמונם. באותה מידה היה זה קל לזכות בתמיכת בני התמותה האבולוציוניים בעלי הדעת הפרימיטיבית.

הרוב המוחלט של ההוויות האנושיות והעל-אנושיות אשר נפלו קורבן למרידתו של לוציפר בירושם ובמגוון הפלנטות אשר הלכו שולל, התחרטו זה מכבר בלב שלם על טיפשותן; והננו מאמינים באמת ובתמים כי כל אלו אשר התחרטו בכנות ישוקמו ויוחזרו באופן כלשהו לשירות ביקום בתחום כזה או אחר; זאת, לכשעתיקי היומין ישלימו באופן סופי את השיפוט הנוגע לענייני המרידה בשטניה, שיפוט אשר החל אך לפני זמן קצר.

5. תוצאותיה המידיות של המרידה

בדאלאמטיה ובסביבתה שרר בלבול גדול במשך כמעט חמישים שנה לאחר פרוץ המרד. נעשה ניסיון לארגן מחדש את העולם כולו באופן קיצוני ושלם; המהפכה החליפה את האבולוציה כמדיניות לקידום תרבותי ולישיפור גזעי. בקרב הנעלים ובקרב אלו אשר אומנו באופן חלקי ושהו בדאלאמטיה ובסביבתה הופיע שיפור פתאומי במעמד התרבותי, ואולם, כאשר נוסו השיטות החדשות והקיצוניות האלה על העמים הסובבים, התוצאה המיידית הייתה בלבול בל-יתואר ומהומה גזעית. האנשים הפרימיטיביים המפותחים-למחצה של אותם ימים תרגמו מהר מאוד את החופש להפקרות.

זמן קצר ביותר לאחר המרידה, עסק כלל סגל ההסתה במגננה אנרגטית של העיר כנגד המון של פראיים-למחצה אשר כיתרו את חומותיה כתוצאה של דוקטרינות החופש אשר לימדום בטרם עת. ושנים בטרם נפלו המטות היפהיים תחת נחשולי הדרום, כבר פשטו השבטים אשר בעורף דאלאמטיה – אלו אשר הולכו שולל והונחו שלא כראוי – ותקפו בשטף פראי-למחצה את העיר הנהדרת, בעודם הודפים את סגל ההסתה ואת עמיתיהם צפונה.

67:4.5 (758:3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758:4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758:5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758:6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67:5.2 (758:7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their

תכניתו של קאליגאסטיה לבנות מחדש באופן מידי את החברה האנושית בהתאם לרעיונותיו על אודות החופש של היחיד ועל אודות חירויות הקבוצה, נכשלה כישלון חרוץ ומהיר, ופחות או יותר שלם. החברה שקעה במהרה לרמה הביולוגית הישנה שלה, והמאבק קדימה החל מחדש ממקום מתקדם אך במעט מזה שבו היה בתחילת שלטונו של קאליגאסטיה; ומהומה זו הותירה את העולם בבלבול הגרוע ביותר.

מאה-שישים-ושתיים שנים לאחר המרד, שטף נחשול את דאלאמטיה, והמטה הפלנטארי שקע אל מתחת למי הים; ואדמה זו לא שבה להגיח עד אשר נמחקו כמעט כל שרידי התרבות הנאצלת של אותם ימים מפוארים.

כאשר שטפו המים את בירתו הראשונה של העולם, שכנו בה רק הטיפוסים הנמוכים ביותר של גזעי הסאנגיק של אורנטיה, בוגדים אשר הפכו זה מכבר את מקדשו של האב לבית פולחן המוקדש לאל נוג, אל הכזב של האור והאש.

6. וואן – האיתן

חסידיו של וואן נסוגו בשלב מוקדם לרמות של מערב הודו, שם נחסכו מהם המתקפות של הגזעים המבולבלים של האזורים נמוכים, וממקום מנוחתם זה הם תכננו את שיקום העולם, ממש כמו הֶבְאֶדוֹנִיטִים הקודמים להם, אשר עמלו בעבר וללא ידיעתם למען רווחתה של האנושות, מעט בטרם תקופת הולדת גזעי הסאנגיק.

בטרם הגעתם של הנאמנים המלכיצדקים, מסר וואן את ניהול ענייני האנושות לידי עשר וועדות בנות ארבעה חברים כל אחת, קבוצות זהות לאלה של משטר הנסיך. נשא החיים השוקן הבכיר תפס את עמדת ההנהגה הזמנית של מועצה זו בת ארבעים החברים, אשר פעלה לכל אורך שבע שנות ההמתנה. קבוצות דומות של אֶמַאדוֹנִיִּים קיבלו לידיהן את האחריות האלה לאחר ששלושים-ותשעה חברי הסגל הנאמנים שבו לירושם.

האֶמַאדוֹנִיִּים הללו נולדו מתוך קבוצת 144 האנדוניים הנאמנים שאליהם השתייך אֶמַאדוֹן, ואשר לימים נקראו על שמו. קבוצה זו כללה שלושים-ותשעה גברים ומאה-וחמש נשים. חמישים-ושש מאלו היו בעלי מעמד אלמותי, וכולם (למעט אמאדון עצמו) הועתקו ביחד עם חברי הסגל הנאמנים. תחת הנהגתם של וואן ושל אמאדון, המשיכה שארית השבט הנאצל הזה לשהות על-פני כדור הארץ עד לסוף ימי חייהם כבני-תמותה. הם היו כשאור אשר המשיך והתרבה, והמשיך לספק לעולם מנהיגות במהלך העידנים הארוכים של החשיכה של בתר-המרד.

associates northward.

^{67:53 (759:1)} The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

^{67:54 (759:2)} One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

^{67:55 (759:3)} When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

^{67:61 (759:4)} The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

^{67:62 (759:5)} Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusalem.

^{67:63 (759:6)} These Amadonites were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

וואן הושאר באורנטיה עד לימיו של אדם, ונותר כמנהיג המוכתר של כל האישיות העל-אנושיות אשר פועלות בפלנטה. במשך מעל למאה-וחמישים אלף שנה קיומו וואן ואמאדון באמצעות טכניקת עץ החיים, בשילוב סעד החיים הייחודי של המלכיצדקים.

עניינה של אורנטיה נוהלו במשך זמן ממושך על-ידי מועצה פלנטארית של נאמנים; מועצה בת שנים-עשר מלכיצדקים אשר אושרה בצו שלט הקונסטלציה העליון, האב הגבוה ביותר של נורלטיאדק. בסמוך לנאמנים המלכיצדקים פעלה מועצה מיעצת אשר כללה את הבאים: אחד מעוזריו הנאמנים של הנסיך הכושל, שני נשאי החיים השוכנים, בן ששולש המצוי באימון חניכה, בן מורה מתנדב, כוכבת ערב זוהרת מאוואלון (מעט לעת), מפקדת השרפים והכרובים, יועצים משתי פלנטות שכנות, המנהל הכללי של החיים המלאכיים הכפופים, וכן וואן, המפקד העליון של היצורים האמצעיונים. וכך נשלטה ונוהלה אורנטיה עד להגעתו של אדם. אין זה מוזר, אם כן, שוואן האמיץ והנאמן זכה למקום במועצת הנאמנים הפלנטארית, זו אשר ניהלה את עניינה של אורנטיה במשך זמן כה ממושך.

שנים-עשר הנאמנים המלכיצדקים של אורנטיה פעלו בגבורה. הם שימרו את שאריות הציוויליזציה, ומדיניותם בפלנטה הוצאה אל הפועל בנאמנות בידי וואן. בחלוף אלף שנים למן המרד, היו לו יותר משלוש-מאות-וחמישים קבוצות מתקדמות אשר היו פזורות ברחבי העולם. מאחזי הציוויליזציה הללו כללו בעיקר את צאצאיהם של האנדוניים הנאמנים, אשר התמזגו קלות עם גזעי הסאנגיק, ובייחוד עם האדם הכחול ועם הנודיטים.

על-אף העיכוב האיום אשר נגרם בשל המרידה, היו על-פני כדור הארץ זנים ביולוגיים רבים ומבטיחים. תחת פיקוחם של המלכיצדקים הנאמנים, המשיכו וואן ואמאדון את מלאכת קידום האבולוציה הטבעית של המין האנושי, והמשיכו לשאת קדימה את האבולוציה הפיזית של האדם עד אשר זו הגיעה להישג השיא שלה, אשר הצדיק את שליחתם לאורנטיה של בן ובת חומריים.

וואן ואמאדון נותרו בכדור הארץ עד זמן קצר לאחר הגעתם של אדם וחווה. מספר שנים לאחר מכן הם הועתקו לירושם, ושם התאחד וואן עם מכונו אשר המתין לו. וואן משרת כעת את אורנטיה בעודו ממתין לפקודה להמשיך הלאה במסע הארוך-הארוך לעבר מושלמות פרדיס ואל הייעוד העלום של סגל הסופיונים של בני התמותה ההולך ומתקבץ.

ראוי לציין כי כאשר ערער וואן בפני הגבוהים ביותר של עדנטיה, לאחר שלוציפר עמד מאחורי קאליגאסטיה באורנטיה, שלחו אבות הקונסטלציה החלטה מיידית אשר גיבתה את

67:64 (759:7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:65 (759:8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:66 (760:1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:67 (760:2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:68 (760:3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:69 (760:4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his

וואן בכל טענותיו. פסק דין זה לא הצליח להגיע אליו משום שמעגלי התקשורת הפלנטאריים נותקו בשעה שהמסר היה בדרכו. רק לאחרונה התגלתה הפסיקה הזו, כשהיא שוכנת ברשותו של משדר אנרגיה, שם ננטשה מאז בידודה של אורנטיה. ללא תגלית זו, אשר נעשתה בשל חקירותיהם של האמצעונים של אורנטיה, היה ממתין שיחורה של הודעה זו עד להשבת אורנטיה אל מעגלי הקונסטלציה. ותאונה-לכאורה זו בתקשורת הבין-פלנטארית התאפשרה בשל העובדה שמשדרי אנרגיה יכולים לקלוט ולשדר מידע, אך אינם יכולים לאתחל תקשורת.

המעמד הטכני של וואן ברשומות המשפטיות של שטניה לא יושב סופית בפועל עד אשר החלטה זו של אבות עדנטיה נרשמה בירושם.

contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

^{67:6.10 (760.5)} The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. ההשלכות מרחיקות הלכת של החטא

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

ההשלכות האישיות (הצנטריפטיות) של הדחייה הרצונית והמתמדת של היצור את האור הינן בלתי-נמנעות ויחידניות כאחד, ונוגעות אך רק לאלוהיות ולאותו יצור אישי. פרי עוול שכזה, המשמיד את הנשמה, הינו הקרע הפנימי של היצור הרצוני בן העוולה.

^{67:7.1 (760.9)} The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

לא כן הדבר באשר להשלכות החיצוניות של החטא: ההשלכות הבלתי-אישיות (הצנטריפוגליות) של אימוץ החטא הינן הן בלתי-נמנעות והן קיבוציות, זאת בהיותן נוגעות לכל יצור אשר פועל בטווח ההשפעה של אירועים מעין אלו.

^{67:7.2 (761.1)} But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

בחלוף חמישים אלף שנה למן התמוטטותה של ממשלת הפלנטה, היו ענייניה של הארץ כה בלתי-מאורגנים וכה מפגרים, עד כי המין האנושי התקדם אך מעט מאוד מעבר למעמד האבולוציוני הכללי שבו היה נתון עם הגעתו של קאליגאסטיה, שלוש-מאות וחמישים אלף שנה קודם לכן. במובנים מסוימים חלה התקדמות; בכיוונים אחרים אירעה נסיגה משמעותית.

^{67:7.3 (761.2)} By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

החטא לעולם איננו בעל השפעה מקומית בלבד. המגזרים המנהליים של היקומים הינם בחזקת אורגניזם; הצרה של אישיות אחת חייבת להיות, במידה מסוימת, מנת חלקן של כולן. החטא, בהיותו גישתה של האישיות כלפי המציאות, נידון להציג את פירותיו הבאשים מטבעם בכל אחת מרמות הערכים ביקום אשר נוגעות לו. ואולם, ההשלכות המלאות של חשיבה שגויה, של נקיטת פעולת מרושעת, או של תכנון מתוך חטא, נחוות אך ורק במישור הפעולה בפועל. הפרת חוק של היקום עלולה להיות קטלנית במישור הפיזי, אך בעלת מעורבות לא חמורה בעבור הדעת, ונטולת פגיעה בהתנסות הרוחנית. לחטא השלכות קטלניות בנוגע להישרדות האישיות רק כאשר הוא הינו גישתה של ההווה בכללותה, קרי, כאשר הוא מהווה את

^{67:7.4 (761.3)} Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

בחירתה של הדעת ואת רצונה של הנשמה.

לרוע ולחטא השלכות בתחומי החומר והחברה, והם עלולים אפילו לעכב לעיתים את ההתקדמות הרוחנית ברמות מסוימות של המציאות ביקום; אך לעולם לא יוכל חטאו של האחד לשלול מן האחר את הגשמתה של הזכות האלוהית להישרדות האישיות. ההישרדות הנצחית עלולה להיפגע אך ורק על-ידי החלטות הדעת ובחירת הנשמה של היחיד עצמו.

החטא באורנטיה תרם אך במעט לעיכובה של האבולוציה הביולוגית, ואולם הוא פעל על-מנת למנוע מן הגזעים בני התמותה את מלוא התועלת של המורשת האדמית. החטא מעכב באופן כביר את ההתפתחות האינטלקטואלית, את הצמיחה המוסרית, את הקדמה החברתית ואת ההישג הרוחני ההמוני. ואולם, הוא לא מונע את ההישג הרוחני הגבוה ביותר של כל יחיד אשר בוחר לדעת את האל ועושה את רצונו האלוהי מתוך כנות.

קאליגאסטיה מרד, אדם וחווה אכן נכשלו, ואולם, אף בן-תמותה אשר נולד באורנטיה לאחר מכן לא סבל בהתנסותו הרוחנית האישית בשל המשגים הקשים הללו. כל בן-אנוש אשר נולד באורנטיה מאז המרד של קאליגאסטיה נענש באופן כלשהו ותלוי-זמן, ואולם רווחתו העתידית של נשמות שכאלה מעולם לא נפגעה כהוא זה בהיבט הנצח. אף אדם לא נדרש לסבול חסך רוחני חיוני בשל חטאו של אחר. החטא הינו אישי לחלוטין, ככל שהוא נוגע לאשמה מוסרית או להשלכות רוחניות, על-אף השלכותיו מרחיקות הלכת בתחומים המנהלתיים, האינטלקטואליים והחברתיים.

בעוד שאיננו יכולים לתפוש את החכמה המאפשרת קטסטרופות מעין אלה, ביכולתנו להבחין תמיד בתוצאות המועילות של ההפרעות המקומיות, בשעה שאלה משתקפות החוצה אל עבר היקום באופן כללי.

67:7.5 (761:4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67:7.6 (761:5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

67:7.7 (761:6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761:7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. הגיבור האנושי של המרד

הוויות אמיצות רבות עמדו אל מול מרידתו של לוציפר בעולמות השונים של שטניה; ואולם הרשומות בסאלווינגטון מתארות את אמאדון כשחקן יוצא הדופן של המערכת כולה; וזאת בשל האופן הנפלא שבו דחה את מבול ההסתה ודבק איתנות בוואן – ויחדיו הם עמדו ללא-חת בנאמנותם לעליונותם של האב הבלתי-נראה ושל בנו מיכאל.

בזמן המאורעות החשובים הללו הוצבתי אנכי בעדנטיה, ועדיין הנני מודע לרטט אשר אחז בי בשעה שעקבתי אחרי התשדורות של סאלווינגטון, אשר סיפרו, מדי יום ביומו, על אודות הנחישות הבל-תיאמן, על הדבקות העילאית ועל הנאמנות המעודנת של זה אשר היה לפניו פרא-למחצה, ואשר הגיח מן הזן הניסיוני המקורי של הגזע האנדוני.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761:8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762:1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

מעדנטיה ומעלה, דרך סאלווינגטון ואף עד לאוורסה, במשך שבע שנים ארוכות, תמיד הייתה שאלתם הראשונה של כל צורות החיים השמימיות הכפיפות בעניין המרידה בשטניה: "ומה בנוגע לאמאדון מאורנטיה, האם הוא עדיין עומד איתן?"

ואף אילו הכשילה המרידה של לוציפר את המערכת המקומית ואת עולמותיה הכושלים, ואף אילו האובדן של בן זה ושל עמיתיו, אשר הולכו שולל, פגע באופן זמני בהתקדמות הקונסטלציה של נורלטיאדק, כי אז שיקלו את האפקט מרחיק הלכת של ההצגה מעוררת ההשראה של ילד טבע יחיד זה ושל החבורה הנחושה בת 143 חבריו אשר עמדו איתן בעבור המושגים הגבוהים יותר של ניהול היקום מול לחץ נגדי עצום אשר הופעל על-ידי ממוניהם הבלתי-נאמנים. והרשוני להבטיחכם נאמנה, כי דבר זה כבר גרם ליותר טוב ביקום של נבאדון וביקום-העל של אורוונטון מאשר יוכל סך הרוע והצער אשר גרמה מרידת לוציפר להשתוות לו לעולם.

וכל זאת איננו אלא הדגמה עילאית בהדרה ונוגעת ללב ביופייה של התבונה הטמונה בתכניתו האוניברסאלית של האב לגיוס סגל הסופיונות של בני התמותה בפרדיס, ולכך שקבוצת המשרתים המסתוריים האדירה הזו של העתיד מגויסת ברובה מתוך החמר המצוי של בני התמותה אשר התקדמו בהרקעה – בני-תמותה ממש כאמאדון האיתן.

[הוצג על-ידי מלכיצדק מנבאדון.]

67:83 (762:2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:84 (762:3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:85 (762:4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:86 (762:5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 68. שחר הציוויליזציה

069 ⇨

הספר של אורנטיה

067 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 68

שחר הציוויליזציה

סעיפים

מבוא

1. חברות הגנתי
2. גורמים בהתקדמות החברתית
3. השפעת החברות של הפחד מפני רוחות הרפאים
4. התפתחותן של המוסכמות
5. טכניקות של אדמה – אמנויות התחזוקה
6. האבולוציה של התרבות

PAPER 68

THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

מבוא

זהו תחילת סיפור מאבקו הארוך-הארוך של המין האנושי לנוע קדימה, ממעמד שהיה אך מעט טוב יותר מזה של הקיום החייתי, דרך העידנים החולפים, ועד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התפתחה בקרב הגזעים הגבוהים יותר של האנושות ציוויליזציה אמיתית, אף כי בלתי-מושלמת.

הציוויליזציה נרכשת על-ידי הגזע; היא איננה טבעה בביולוגיה; ולפיכך חייבים כל הילדים לגדול בסביבה מתורבתת, ועל הצעירים להתחנך מחדש דור אחר דור. איכותיה הנעלות של ציוויליזציה – מדעיות, פילוסופיות ודתיות – אינן מועברות מדור אחר למשנהו במישרין באופן תורשתי. ההישגים התרבותיים הללו נשמרים אך ורק באמצעות השימור הנאור של המורשת החברתית.

מוריה של דאלאמטיה הנהיגו את האבולוציה החברתית של סדר שיתוף הפעולה, ובמשך שלוש-מאות אלף שנה חונכה האנושות באמצעות הרעיון של פעילויות בקבוצה. האדם הכחול הוא אשר הפיק מן ההוראה החברתית

INTRODUCTION

^{6801 (7631)} THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

^{6802 (7632)} Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

^{6803 (7633)} Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the

המוקדמת הזו את התועלת המרובה מכולם, האדם האדום הפיק תועלת במידת-מה, ואילו האדם השחור הפיק את התועלת המועטה מכולם. בתקופות הקרובות יותר לזמננו הציגו הגזע הלבן והגזע הצהוב את ההתפתחות החברתית המתקדמת ביותר באורנטיה.

1. חברות הגנתית

כאשר הם מובאים זה אל קרבתו של זה, בני האדם לומדים לעיתים תכופות לחבב אלו את אלו; ואולם, האדם הפרימיטיבי לא יחן באופן טבעי בשפע רוח של רגשות אחווה וברצון ליצור קשר חברתי עם אחריו. לחלופין, הגזעים המוקדמים למדו באמצעות התנסות מעציבה כי "קיימת עוצמה באחדות"; וחוסר זה במשיכת אחווה טבעית הוא זה אשר חוסם כעת את הדרך להגשמתה המיידית של אחווה האדם באורנטיה.

במוקדם הפכה ההתאגדות למחירה של ההישרדות. האדם הבודד היה חסר ישע, אלא אם כן נשא את שבטי אשר העיד על השתייכותו לקבוצה אשר בוודאי תנקום על כל מתקפה כלפיו. ואפילו בימיו של קין, יציאה החוצה ללא סימן השתייכות כלשהו לקבוצה הייתה קטלנית. הציוויליזציה הפכה לתעודת הביטוח של האדם כנגד מוות אלים, בעוד שתשלומי הפרמיה מצד האדם היחיד שולמו בדמות כניעה לדרישות החוק המרובות של החברה.

על-כן כוננה החברה הפרימיטיבית על בסיס ההדדיות שבצורך ועל בסיס הביטחון המוגבר אשר העניקה ההתאגדות. והחברה האנושית התפתחה במחזורים ממושכים כתוצאה מן הפחד מפני הבידוד ובאמצעות שיתוף הפעולה המסויג.

בני האדם הפרימיטיביים למדו במוקדם כי הקבוצות הינן כבירות וחזקות לאין שיעור מסכום היחידות היחידניות המרכיבות אותן. יחידה בת מאה אנשים העובדים יחדיו בתיאום מסוגלים להזיז סלע כביר; עשרים שומרים-של-שלום מאומנים היטב יכולים לרסן אספסוף חם-מזג. וכך נולדה החברה, לא כהצטברות מספרית גרידא, אלא דווקא כתוצאה של הארגון של משתפי פעולה אינטליגנטיים. ואולם, שיתוף הפעולה איננו תכונה טבעית של האדם; האדם לומד לשותף פעולה בהתחלה דרך פחד, ואחר-כך משום שהוא מגלה ששיתוף הפעולה הינו יעיל ביותר כדרך התמודדות עם קשיי הזמן וכמגן מפני סכנות הנצח המשוערות.

האנשים אשר התארגנו כך בשלב מוקדם כחברה פרימיטיבית הפכו מוצלחים יותר במתקפותיהם על הטבע, כמו גם במגננה מפני עמיתיהם בני האדם; היו להם אפשרויות נרחבות יותר להישרדות; ולפיכך המשיכה הציוויליזציה באורנטיה להתקדם בהתמדה, על-אף המכשולים הרבים אשר עמדו בדרכה. ואך ורק בשל העובדה כי בעת ההתאגדות עלה שיעור

black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

¶¶1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

¶¶1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

¶¶1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in age-long cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

¶¶1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

¶¶1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or

ההישרדות, כשלו עד כה טעויותיו הגסות הרבות של האדם לעצור או להרוס את הציוויליזציה האנושית.

העובדה כי החברה המתורבתת בת-זמננו הינה תופעה חדשה יחסית מוצגת על-ידי הישרדותם עד ימינו-אנו של תנאים חברתיים פרימיטיביים כל-כך, כאלו המאפיינים את הילידים באוסטרליה, ואת הבושמנים והפיגמים של אפריקה. בקרב האנשים המפגרים הללו ניתן להבחין במשהו מן העיונות השבטית המוקדמת, בחשדנות אישית ובתכונות אחרות ואנטי-חברתיות ביותר אשר אפיינו במידה כה רבה את כלל הגזעים הפרימיטיביים. השיירים האומללים הללו של העמים הלא-חברתיים של הזמן הקדום מעידים באופן ברור על העובדה כי הנטייה היחידנית של האדם לא תוכל להתחרות בהצלחה בהתאגדויות ובארגונים החזקים ורבי העוצמה יותר של הקדמה החברתית. הגזעים האנטי-חברתיים המפגרים והחשדנים הללו, הדוברים ניב המשתנה מדי כשישים או כשמונים קילומטרים, מדגימים כיצד עשוי היה להיראות העולם שבו הייתם חיים כעת, אילולא הלימוד המשולב של הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ועבודתה המאוחרת יותר של קבוצת מרוממי הגזע האדמיים.

המושג המודרני "בחזרה אל הטבע" הינו הזיה של בורות, אמונה בכך שפעם התקיים "עידן זהב" דמיוני. הבסיס היחיד לאגדות על אודות עידן הזהב הינו עובדת הקיום ההיסטורי של דאלאמטיה ושל עדן. ואולם, החברות המשופרות האלה היו רחוקות מרחק ניכר מהגשמת החלומות האוטופיים.

2. גורמים בהתקדמות החברתית

החברה המתורבתת מהווה תוצאה של מאמציו המוקדמים של האדם להתגבר על סלידתו מן הבידוד. ואולם, אין הדבר מעיד בהכרח על חיבה הדדית, והמצב הסוער הנוכחי בקרב קבוצות פרימיטיביות מסוימות מדגים היטב את מה שהשבטים המוקדמים דרשו לעבור. ואף-על-פי שהיחידים של ציוויליזציה עלולים להתנגש זה בזה ולהיאבק זה כנגד זה, ואף-על-פי שהציוויליזציה עצמה עשויה להידמות למסה סתורה של מאמץ ומאבק, היא אכן מעידה על מאמץ כן, ולא על המונוטוניות הקטלנית של הקיפאון.

בעוד שרמת האינטליגנציה תרמה באופן משמעותי לקצב ההתקדמות התרבותית, במהותה נועדה החברה לצמצם את גורם הסיכון באופן חיו של היחיד, והיא התקדמה מהר ככל שהצליחה להפחית את הכאב ולהעצים את אלמנט העונג בחיים. וכך, כלל המבנה החברתי דוחף לאיטו אל עבר יעד הגורל – שמד או הישרדות – וזאת בתלות ביעד, שימור-עצמי או סיפוק-עצמי. השימור העצמי הינו המקור לחברה, בעוד שהסיפוק העצמי המופרז משמיד את הציוויליזציה.

destroy human civilization.

^{681.6 (764.2)} That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

^{681.7 (764.3)} The modern phrase, "back to nature," is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious "golden age." The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

^{682.1 (764.4)} Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

^{682.2 (764.5)} While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive

החברה עוסקת בהנצחה-עצמית, שימור-עצמי וסיפוק-עצמי, ואולם, ראוי שההגשמה העצמית האנושית תהפוך למטרה המיידית של קבוצות תרבותיות רבות.

אינסטינקט העדר של האדם הטבעי אינו מספיק על-מנת להסביר את התפתחותו של הארגון החברתי אשר קיים כיום באורנטיה. אף כי הנטייה הטבעית לחיים בקהילה מצויה בבסיסה של החברה האנושית, הרבה מן החברותיות של האדם הוא נרכש. שתי השפעות חזקות תרמו לתחילת ההתאגדות של בני האדם: הרעב למזון והאהבה המינית; האדם חולק את שני הדחפים האינסטינקטיביים הללו עם ממלכת החי. שני רגשות אחרים אשר חיברו בין בני האדם ושמרו אותם יחדיו היו היוהרה והפחד, ובמיוחד הפחד מרוחות הרפאים.

ההיסטוריה אינה אלא רישום המאבק הממושך של האדם על המזון. האדם הפרימיטיבי חשב רק בשעה שהיה רעב; שימור מזון היווה את פעולת המניעה העצמית הראשונה שלו, פעולת המשמעת העצמית. עם צמיחתה של החברה, פסק הרעב למזון להיות התמרץ היחיד להתאגדות הדדית. היו אלו סוגים רבים אחרים של רעב, וכן הגשמתם של צרכים שונים, אשר הובילו להתאגדות קרובה יותר בקרב האנושות. ואולם, כיום מכביד על החברה משקלם הכבד של הצרכים-כביכול המופרזים של האדם. הציוויליזציה המערבית של המאה העשרים נאנקת קשות תחת המשא הכבד של המותרות ושל ההתרבות המוגזמת של הצרכים ושל המאוויים האנושיים. החברה המודרנית עומדת בצומת של אחד מן השלבים המסוכנים ביותר שלה של התאגדויות הדדיות נרחבות ושל תלות-הדדית סבוכה ביותר.

הרעב, היוהרה והפחד מפני רוחות הרפאים הפעילו לחץ חברתי מתמיד, ואולם, הסיפוק המיני היה אך חולף ועויתי. לא הדחף המיני לבדו הוא אשר הניע את הגברים והנשים הפרימיטיביים לקחת על עצמם את העול הכבד של קיום הבית. בתחילה נוסד הבית על בסיס חוסר המנוחה המיני של הזכר בשעה שנמנע ממנו הסיפוק התכוף, וגם על מסירות האהבה האימהית של הנקבה האנושית, שאותה היא חולקת במידה מה עם הנקבות של כל בעלי החיים הגבוהים. נוכחותו של תינוק חסר-ישע קבעה את ההבדלים הראשונים בין פעילויותיהם של הזכרים ושל הנקבות; האישה נדרשה לקיים משכן מבוסס שבו תוכל לעבד את האדמה. ומן הזמנים המוקדמים ביותר, מקום משכנה האישה נחשב תמיד לבית.

וכך הפכה האישה במקדם לחלק הכרחי מן התוכנית החברתית המתפתחת, לא כל-כך בשל התשוקה המינית החולפת כמו בשל הדרישה למזון; היא הייתה שותפה חיונית לשם השימור העצמי. היא הייתה ספקית של מזון, בהמת משא ובת-לוויה אשר ספגה התעללויות רבות

self-gratification destroys civilization.

6823 (764.0) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

6824 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and held them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

6825 (765.2) History is but the record of man's age-long food struggle. Primitive man only thought when he was hungry; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

6826 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

6827 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of food requirement; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to

בלא שהציגה טינה אלימה; ובנוסף לכל התכונות הרצויות האלה, היא הייתה אמצעי נוכח תמיד לשם סיפוק מיני.

כמעט כל הדברים בעלי הערך המתמיד במסגרת הציוויליזציה נובעים במקורם מהמשפחה. המשפחה הייתה קבוצת השלום המוצלחת הראשונה; בה למדו הגבר והאישה כיצד להתאים את יריבותם, ובה בעת לימדו את ילדיהם לרדוף שלום.

תפקיד הנישואין במסגרת האבולוציה הינו להבטיח את הישרדות הגזע ולא את ההגשמה גרידא של אושר אישי; השימור העצמי וההנצחה העצמית הינם מטרותיו האמיתיות של הבית. הסיפוק העצמי הינו נלווה אך איננו הכרחי, אלא אך ורק כתמריץ המבטיח את הקשר המיני. הטבע דורש הישרדות, ואולם אמנויות הציוויליזציה ממשיכות להעצים את העונג שבנישואין ואת הסיפוק שבחיי המשפחה.

אם נרחיב את היוהרה כך שתכלול גם את הגאווה, השאפתנות והכבוד, כי אז נוכל להבחין לא רק כיצד הנטיות האלה תורמות להיווצרותן של התאגדויות אנושיות, אלא גם כיצד הן מחזיקות את האנשים יחדיו, וזאת משום שרגשות מעין אלו הינם חסרי-תוחלת ללא קהל אשר בפניו הן תוצגנה לראווה. במהרה חברה היוהרה לרגשות ולדחפים אחרים אשר נזקקו לזירה חברתית שבה יוכלו להיות מוצגים ולספק את עצמם. קבוצה זו של רגשות היוותה את המקור להתחלה המוקדמת של כלל האמנויות, הטקסים וכל צורות התחרויות והמשחקים הספורטיביים.

היוהרה תרמה רבות להולדתה של החברה; ואולם, בזמן ההתגלות הזו, מאיימים מאמציו הערמוניים של דור גאוותני להציף ולהטביע את כלל המבנה המורכב של ציוויליזציה ייחודית ביותר. זה מכבר החליפה השאיפה לעונג את רצון-הרעב; המטרות החברתיות הלגיטימיות של השימור-העצמי מתחלפות במהירות לכדי צורות בזויות ומאיימות של סיפוק-עצמי. השימור העצמי בונה את החברה; הסיפוק העצמי הבלתי-מרוסן לעולם הורס את הציוויליזציה.

3. השפעת הקברות של הפחד מפני רוחות הרפאים

התשוקות הפרימיטיביות יצרו את החברה המקורית, ואולם הפחד מפני רוחות הרפאים החזיק אותה יחד והוסיף לקיומה נופך חוץ-אנושי. המקור לפחד הפשוט היה פיזיולוגי: הפחד מפני כאב פיזי, מפני רעב אשר איננו בא על סיפוקו, או מפני אסון ארצי כלשהו; ואולם, הפחד מפני רוחות הרפאים היה בבחינת אימה חדשה ועילאית.

הגורם היחיד אשר נודעה לו, ככל הנראה,

all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

6828 (7659) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

6829 (7660) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68210 (7667) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68211 (7661) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST

FEAR

6831 (7662) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

6832 (7663) Probably the greatest single factor in the

ההשפעה הרבה ביותר על התפתחות החברה האנושית הינו החלום על רוח הרפאים. אף כי רוב החלומות הפחידו עד למאוד את הדעת הפרימיטיבית, החלום על רוח הרפאים הטיל אימה הלכה למעשה על האנשים המוקדמים, ודחף את בעלי החלומות הללו, רדופי האמונות התפלות, להתחבר בכנות על-מנת לבקש הגנה הדדית זה בזרועותיו של זה מפני הסכנות המעורפלות והבלתי-נראות של עולם הרוחות. החלום על רוח הרפאים היה אחד מן המופעים המבדילים הראשונים בין טיפוס הדעת האנושי לבין זה של בעלי החיים. בעלי החיים אינם רואים בעיני רוחם את החיים שלאחר המוות.

למעט גורם זה של רוח הרפאים, כל חברה נוסדה על בסיס של צרכים יסודיים ודחפים ביולוגיים בסיסיים. ואולם, הפחד מפני רוח הרפאים היווה גורם חדש במסגרת הציוויליזציה, פחד אשר עלה בהרבה על צרכי הבסיסיים של היחיד, ואשר עלה בהרבה אפילו על המאבקים לשימור הקבוצה. הבעתה מפני רוחות המתים הולידה צורה חדשה ומדהימה של פחד: אימה מזעזעת ורבת-עוצמה אשר תרמה להתמרת הסדרים הרופפים של העידנים המוקדמים וליצירת הקבוצות הפרימיטיביות הממושמות והמרוסנות יותר של הזמן הקדום. האמונה התפלה חסרת הטעם הזו, אשר בחלקה עדיין קיימת, הכינה את דעתם של בני האדם – באמצעות הפחד מפני הבלתי-מציאותי ומפני העל-טבעי – לגילוייה, בשלב מאוחר יותר, של "יראת האל, אשר הינה ראשית הדעת". הפחדים הבלתי-מבוססים של האבולוציה מתוכננים להיות מוחלפים בִּיראה מפני האלוהיות, אשר אותה מעודדת ההתגלות. הכת המוקדמת של יראת רוח הרפאים הפכה לקשר חברתי רב-עוצמה, ולמן אותם ימים רחוקים ממשיכה האנושות לחתור, פחות או יותר, להשגתה של רוחניות.

הרעב והאהבה דחפו את האנשים זה ליער זה; היוהרה והפחד מפני רוח הרפאים החזיקו אותם יחדיו. ואולם, ללא השפעתן של ההתגלויות מקדמות השלום, אין די ברגשות הללו לבדם על-מנת לעמוד במתח החשדנות והרוגז הטמון בקשרים הבין-אישיים. ללא הסיוע ממקורות על-אנושיים, יפקע המתח של החברה עם הגיעו למגבלות מסוימות, ואותן השפעות אשר מניעות את החברה – הרעב, האהבה, היוהרה והפחד – קושרות קשר על-מנת לדרדר את האנושות ליער מלחמה ושפיכות דמים.

נטייתו של הגזע האנושי לשלום איננה מתנת טבע; היא נגזרת מן הלימוד של דת ההתגלות, מן הניסיון המצטבר של הגזעים המתקדמים, אך בעיקר מתורתו של ישוע, נסיך השלום.

evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

^{6833(766.4)} Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

^{6834 (766.5)} Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

^{6835(766.6)} The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. התפתחותן של המוסכמות

מקורם של כל המוסדות החברתיים המודרניים הינו בהתפתחות המנהגים

4. EVOLUTION OF THE MORES

^{6841 (767.1)} All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage

הפרימיטיביים של אבותיכם הקדמונים הפראיים; מה שנהוג כיום הינו נוהג האתמול אשר הורחב והותאם. הנוהג מהווה בעבור הקבוצה את מה שמהווה ההרגל בעבור היחיד; והמנהגים הקבוצתיים מתפתחים לכדי מנהגים עממיים או מסורות שבטיות – מוסכמות של ההמון. מקורם של כל מוסדות החברה בת ימינו נעוץ בהתחלות הצנועות והמוקדמות האלה.

ראוי לזכור כי המוסכמות נולדו מתוך מאמץ להתאים את החיים בקבוצה לתנאי החיים בצוואת במספרים גדולים; המוסכמות היו בבחינת המוסד החברתי הראשון של האדם. וכל התגובות השבטיות האלה נולדו מתוך השאיפה להימנע מכאב ומהשפלה, תוך כדי חיפוש אחר ההנאה מן העונג ומן הכוח. מקורם של המנהגים העממיים, כמו גם מקורן של השפות, הינו תמיד בלתי-מודע ובלתי-מכוון, ומשום כך לעולם אפוף מסתורין.

הפחד מפני רוח הרפאים הניע את האדם הפרימיטיבי לראות בעיני רוחו את העל-טבעי, ובכך הניח בבטחה את היסודות לאותן השפעות חברתיות רבות-עוצמה של האתיקה ושל הדת, אשר בתורן שימרו מדור לדור וללא-פגוע את מנהגי החברה ואת מוסכמותיה. הדבר היחיד אשר כונן וקבע את המוסכמות היה האמונה כי המתים קינאו לאורחות החיים שבהן חיו ועל-פיהן מתו; ומשום כך, הטילו עונש כבד על כל בני התמותה החיים אשר העזו לנהוג בחוסר אחריות כלפי אותם חוקי חיים אשר הם עצמם כיבדו בעת חייהם בגוף בשר ודם. ואת כל זאת מדגימה בצורה המיטבית ההערצה הנוכחית שאותה חש הגזע הצהוב כלפי אבותיו. הדת הפרימיטיבית אשר התפתחה מאוחר יותר חיצקה באופן משמעותי את הפחד מפני רוח הרפאים בכך שייצבה את המוסכמות, ואולם הציוויליזציה המתקדמת שחררה את האנושות יותר ויותר מכבלי הפחד ומן השעבוד לאמונות התפלות.

בטרם קיבל מן המורים של דאלאמטיה את הלימוד המשחרר – אשר הנהיג ליברליות – היה האדם הקדום בבחינת קורבן חסר-ישע של טקסיות המוסכמות; הפרא הפרימיטיבי הוקף מכל עבר בטקסיות בלתי-פוסקות. כל מה שעשה, החל מן הרגע שבו הקיץ משנתו בבוקר ועד לרגע שבו נרדם במערתו עם רדת ליל נדרש להיעשות בדיוק כפי שנעשה – קרי, בהתאם לדרכים המקובלות של השבט. הוא היה עבד לרודנות ההרגל; לא היה בחייו שום-דבר חופשי, ספונטני או מקורי. לא הייתה שום התקדמות טבעית אל עבר קיום מנטאלי, מוסרי או חברתי רם יותר.

האדם המוקדם היה אחוז כהוגן בידי המנהג; הפרא אכן היה עבד להרגל; ואולם, מאז ומתמיד עלו והופיעו אותן וואריאציות של הטיפוס אשר העז לחשוב באופנים חדשים ולכונן שיטות חיים משופרות. ואף-על-פי-כן, רפיונו של האדם הפרימיטיבי מהווה את בלם הביטחון הביולוגי כנגד נפילה פתאומית מדי לחוסר ההתאמה ההרסני של ציוויליזציה אשר

ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767:2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767:3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767:4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767:5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too

מתקדמת מהר מדי.

ואולם, המוסכמות האלה אינן בבחינת רוע מוחלט; ושומה על התפתחותן שתימשך. הניסיון לשנותן מן היסוד באמצעות הפיכה קיצונית עלול להוות מכה קטלנית כמעט להימשכותה של הציוויליזציה. הנהגה היווה את חוט השני של ההמשכיות אשר שמר על שלמות הציוויליזציה. דרכה של האנושות זרועה בשיירי מנהגים אשר ננטשו ובנוהגים חברתיים שאבד עליהם הכלח; ואולם, מעולם לא שרדה אף ציוויליזציה אשר זנחה את מוסכמותיה, אלא כאשר אימצה לעצמה מנהגים טובים וראויים יותר.

הישרדותה של חברה תלוי בראש ובראשונה בהתפתחותן המדורגת של מוסכמותיה. תהליך התפתחות המנהגים נובע מן הרצון לערוך ניסויים; רעיונות חדשים מועלים ומוצעים – ומכאן נובעת תחרות. ציוויליזציה בהתקדמות מאמצת את הרעיון המתקדם ושורדת; הזמן והנסיבות בוחרים לבסוף את הקבוצה הכשירה יותר לשרוד. ואולם, אין פירושו של דבר כי כל שינוי נפרד ובודד במבנה החברה האנושית היה לטובה. לא כך הדבר! לחלוטין לא! זאת הואיל ואירעו גם מספר רב של נסיגות במהלך המאבק ההתקדמות הממושך של הציוויליזציה של אורנטיה.

rapidly advancing civilization.

^{68:46 (767:9)} But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

^{68:47 (767:7)} The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. טכניקות של אדמה – אמנויות התחזוקה

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE
ARTS

האדמה הינה בימת האנושות; בני האדם הינם השחקנים. ולעולם חייב האדם להתאים את משחקו למצב האדמה. התפתחות המוסכמות תמיד תלויה ביחס אדם-אדמה. ועובדה זו נכונה על-אף הקושי להבחין בה. טכניקות האדמה של האדם, או אמנויות התחזוקה, בנוסף לרמת איכות חייו, שוות לסך הדרכים העממיות, קרי המוסכמות. וסכום התאמת האדם לדרישות החיים שווה לציוויליזציה התרבותית שלו.

^{68:51 (768:1)} Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

התרבויות האנושיות המוקדמות ביותר הנצו לאורך נהרותיו של חצי הכדור המזרחי, ומצעדה קדימה של הציוויליזציה כלל ארבע צעדים גדולים. ואלו הם:

^{68:52 (768:2)} The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

1. שלב הליקוט. ההכרח לצרוך מזון, הרעב, הוביל לצורה הראשונה של ארגון תעשייתי, שיירות ליקוט המזון הפרימיטיביות. לעיתים נפרשה שיירת רעב שכזו לאורך כשישה-עשר קילומטרים, בעוברה על הארץ תוך חיפוש מזון. היה זה שלב התרבות הפרימיטיבי של הנוודים, וכיום זוהי צורת החיים של הבושמנים באפריקה.

^{68:53 (768:3)} 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

2. שלב הציד. המצאת כלי נשק אפשרה לבני האדם להפוך לציידים, ובכך להשיג שחרור ניכר מן ההשתעבדות למזון. אנדוני נבון אחד אשר נפצע קשה באגרופו בעת קרב מר, גילה-מחדש את הרעיון של שימוש במקל ארוך במקום

^{68:54 (768:4)} 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the

זרועו, יחד עם קשירת פיסת צור קשה באמצעות גידים אל קצה המקל, במקום אגרוף. שבטים רבים גילו באופן עצמאי תגליות מעין אלה, וצורות שונות אלה של הפטישים היוו את אחד הצעדים הכבירים קדימה של הציוויליזציה האנושית. כיום ישנם ילידים באוסטרליה אשר התקדמו אך מעט מעבר לשלב הזה.

האנשים הכחולים הפכו לציידים וללכודים מומחים; הם לכדו כמויות עצומות של דגים באמצעות גדרות שהתקינו בנהרות. את עודף הדגים הם ייבשו לצריכה בחורף. מלכודות בצורות מחוכמות רבות שימשו לציד, אך הגזעים הפרימיטיביים יותר לא צדו את בעלי החיים הגדולים יותר.

3. השלב הכפרי. שלב זה של הציוויליזציה התאפשר הודות לביותם של בעלי החיים. הערבים והילידים באפריקה כלולים בקרב העמים הכפריים של הזמן האחרון.

החיים הכפריים הוסיפו והגדילו את החופש מן השעבוד למזון; האדם למד לחיות מן הריבית על ההון שברשותו, קרי מן הגידול אשר חל בעדר; ועובדה זו הגדילה את שיעור הפנאי אשר הוקדש לתרבות ולקדמה.

החברה של קדם-החיים-הכפריים התבססה של שיתוף-פעולה בין המינים, ואולם, התפשטות העיסוק בגידול בעלי-חיים דחקה את האישה עמוק לעבר מעמד של עבד בחברה. בזמנים קודמים הייתה זו חובתו של הגבר להבטיח את המזון מן החי, בעוד שעיסוקה של האישה היה לספק מזון מן הצומח. לפיכך, כאשר נכנס האדם לעידן הכפרי של קיומו, חל פיוח עצום בכבוד האישה. היא עדיין נצרכה לעמול בעבודת האדמה על-מנת לייצר את צרכי הקיום מן הצומח, בעוד שהגבר נדרש אך ורק להזדקק לעדרו על-מנת לספק שפע של מזון מן החי. וכך הפך הגבר לבלתי-תלוי באופן יחסי באישה; ולאורך כל העידן הכפרי המשיך והתדרדר מעמד האישה בהתמדה. עם סיומו של עידן זה הפכה האישה אך מעט יותר מבעל-חיים אנושי, כזו המופקדת על העבודה ועל הולדת הצאצאים האנושיים, ממש בדומה למצופה מבעלי החיים בעדר. הגברים של העידן הכפרי אהבו את עדריהם עד למאוד; מצערת ביותר העובדה כי לא יכלו לרחוש חיבה עמוקה יותר לנשותיהם.

4. השלב החקלאי. שלב זה החל עם ביותם של צמחים, והוא מהווה את הסוג הגבוה ביותר של ציוויליזציה חומרית. הן קאליגאסטיה והן אדם התאמצו ללמד את הגנות ואת החקלאות. אדם וחוה היו גנים, לא רועי-צאן; ובאותם ימים הייתה הגנות בבחינת תרבות מתקדמת. לעיסוק בגידול צמחים יש השפעה מרוממת על כל הגזעים של המין האנושי.

החקלאות הכפילה את היחס אדם-אדמה בעולם ביותר מפי ארבעה. ניתן לשלב את החקלאות יחד עם העיסוקים הכפריים של השלב התרבותי הקודם. וכאשר קיימת חפיפה בין כל שלושת השלבים, הגברים צדים והנשים עובדות

idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

8855 (788.9) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

8856 (788.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

8857 (788.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

8858 (788.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

8859 (788.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

88510 (788.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

את האדמה.

מאז ומעולם התקיים חיכוך בין רועי הצאן לבין עובדי האדמה. הצייד והרועה היו לוחמניים, קרביים; החקלאי הינו טיפוס יותר שוחר שלום. הקשר לבעלי-חיים מרמז על מאבק ועל כוח; הקשר לצמחים מניב סבלנות, שקט ושלווה. החקלאות והתעשייה הינן פעילויות השלום. אך החיסרון של שתיהן, כפעילויות חברתיות בעולם, הוא שהן נעדרות ריגוש והרפתקה.

החברה האנושית התפתחה משלב הצייד, דרך זה של רעיית הצאן ועד לשלב הטריטוריאלי של החקלאות. וכל שלב בהתקדמותה זו של הציוויליזציה לווה בפחות ופחות חיי נוודות; יותר ויותר אנשים החלו לגור בבית.

ובשעה זו משלימה התעשייה את החקלאות, ועמה מגיעה התוצאה של גידול בעייר והתרבות קבוצות האזרחים הבלתי-חקלאיות. ואולם, עידן תעשייתי לא יוכל לקוות לשרוד, אלא אם כן יצליחו מנהיגיו לזהות כי אפילו ההתפתחויות החברתיות הגבוהות ביותר חייבות לעולם להישען על בסיס חקלאי איתן.

6. האבולוציה של התרבות

האדם הינו יציר האדמה, ילדו של הטבע; ואין זה משנה עד כמה יבקש להתחמק מן האדמה, הרי שלבסוף נידון ניסיונו זה לכישלון. ונכון הדבר בעבור כלל האנושות, פשוטו כמשמעו, "כי מעפר אתה, ואֶל עֶפֶר תָּשׁוּב". מאבקו הבסיסי של האדם היה, ולעולם יאה, על האדמה. ההתאגדויות החברתיות הראשונות של בני האדם הפרימיטיביים נוסדו על-מנת לנצח במאבקי האדמה הללו. היחס אדם-אדמה עומד בבסיסה של כל ציוויליזציה חברתית.

האינטליגנציה של האדם – אשר באה לידי ביטוי באמנויות ובמדעים – הגדילה את תנובת האדמה; בה בעת, הגידול הטבעי נשלט במידה מסוימת, וכך התאפשרו התזונה והפנאי הדרושים לשם בנייתה של ציוויליזציה תרבותית.

החברה האנושית נשלטת על-ידי חוק הקובע כי האוכלוסייה חייבת להשתנות ביחס ישר לאמנויות האדמה, וביחס הפוך לרמת חיים נתונה. במשך כלל העידנים המוקדמים הללו, ואפילו יותר בהווה, קבע חוק הביקוש וההיצע בנוגע לאדם ולאדמה את הערך של שניהם. בימים שבהם האדמה הייתה מצויה וזמינה בשפע – אזורים בלתי-מיושבים – היה הצורך בבני-אדם רבים גדול מאוד, ולפיכך עלה מאוד גם ערכם של חיי האדם; משום כך היה אובדן החיים דבר איום יותר. במהלך התקופות של חוסר באדמה ושל אכלוס-היתר הנלווה לכך, הפכו חיי אדם זולים יותר באופן יחסי, כך שהמלחמה, הרעב והמגפות נתפשו מתוך דאגה פחותה.

66511 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

66512 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

66513 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

6661 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

6662 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

6663 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

כאשר פוחתת תנובת האדמה, או כאשר עולה שיעור האוכלוסין, מתחדש המאבק הבלתי-נמנע; התכונות הגרועות ביותר אשר בטבע האדם עולות אל פני השטח. השיפור בתנובת האדמה, התרחבותן של האמנויות המכאניות והפיחות בשיעור האוכלוסין, כל אלו נוטים לקדם את ההתפתחות של צדדיו הטובים יותר של טבע האדם.

החברה החלוצית מפתחת את הצד הבלתי-מוכשר של האנושות; האמנויות העדינות והקדמה המדעית האמיתית, בנוסף לתרבות הרוחנית, כל אלה שגשו באופן מיטבי במרכזי החיים הגדולים, בעת שנתמכו באוכלוסייה תעשייתית וחקלאית ביחס מעט נמוך מן היחס אדם-אדמה. לעולם מכפילות הערים את הכוח של תושביהן, לטובה או לרעה.

מאז ומעולם השפיעה רמת החיים על גודל המשפחה. ככל שרמת החיים עולה כך קטנה המשפחה; וזאת עד לנקודה שבה מתאפשר מעמד מבוסס, או שמתרחשת קליה הדרגתית.

במשך כל העידנים קבעה רמת החיים את איכות האוכלוסייה אשר שרדה, זאת בניגוד לכמות גרידא. רמות החיים של המעמדות המקומיים מניבות מעמדות חברתיים חדשים, מוסכמות חדשות. כאשר רמות החיים הופכות מורכבת מדי, או כאלה של מותרות רבים מדי, כי אז הן הופכות עד מהרה לאובדניות. הקסטות הינן תוצאה ישירה של לחצים חברתיים חזקים הנגרמים בשל התחרות הקשה הנוצרת בתוכי אוכלוסיות צפופות.

הגזעים המוקדמים נהגו להגביל לעיתים קרובות את גודל האוכלוסייה; כל השבטים הפרימיטיביים הרגו תינוקות מעוותים וחולים. לפני הזמנים שבהם נקנו נשים לתכלית של נישואין, תינוקות בנות נרצחו לעיתים תכופות. לא פעם היו חונקים את התינוק עם לידתו, אך השיטה החביבה הייתה חשיפת התינוק לאיתני הטבע. אב לתאומים התעקש על-פירוב שאחד מן השניים ירצח, זאת הואיל ולידות-מרחבות נחשבו כלידות אשר נגרמו בשל קסם, או בשל חוסר-נאמנות. ככלל, חסו על חייהם של תאומים בני אותו מין. ובעוד שהטאבו הללו היו לפני אוניברסאליים כמעט, הם מעולם לא היוו חלק מן המוסכמות האקדוניות; האנשים הללו תמיד התייחסו לתאומים כאל סימן למזל טוב.

גזעים רבים למדו את טכניקות ההפלה, ונוהג זה הפך נפוץ ביותר לאחר התבססות הטאבו על לידות של נשים לא-נשואות. במשך זמן רב היו הנשים הבלתי-נשואות הורגות את ילדיהן, ואולם בקרב קבוצות מתורבתות יותר הפכו הילדים הבלתי-חוקיים הללו לבני החסות של אם הילדה היולדת. שבטים פרימיטיביים רבים נכחדו כמעט לחלוטין בשל הנוהג המשולב של ההפלות ושל הרג התינוקות. ואולם, ללא קשר למה שקבעו המוסכמות, ילדים מעטים מאוד נרצחו לאחר שהחלו לינוק – האהבה האימהית הינה חזקה מדי לשם כך.

8864 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

8865 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

8866 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

8867 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

8868 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

8869 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

ואפילו במאה העשרים עדיין קיימות שאריות של השיטות האלה לשליטה באוכלוסין. באוסטרליה קיים שבט אשר האימהות בו מסרבות לגדל יותר מאשר שניים או שלושה ילדים. עד לפני זמן לא רב, שבט אוכל-אדם מסוים היה אוכל כל ילד חמישי שנולד. במדגסקר, שבטים מסוימים משמידים את כל הילדים אשר נולדו בימים חסרי-מזל מסוימים, דבר אשר מביא למותם של קרוב לעשרים-וחמישה אחוזים מכלל התינוקות.

מנקודת המבט של העולם, עודף אוכלוסייה מעולם לא היווה בעיה רצינית בעבר; ואולם, אם תפחתנה המלחמות, ואם המדע ימשיך להדביר את המחלות האנושיות, כי אז הדבר עלול להוות בעיה רצינית כבר בעתיד הקרוב. בעת ההיא, תעמוד תבונת מנהיגות העולם במבחן כביר. האם יעמדו לשליטיה של אורנטיה התבונה והאומץ לטפח את הריבוי של בני האדם הממוצעים והיציבים, וזאת במקום ריבויים של אלו המצויים בקצוות, הן בני האדם העל-רגילים והן בני הקבוצות של בני-אדם תת-רגילים ההולכות וגדלות באופן עצום? נדרש לקדם את האדם הרגיל; הוא הינו עמוד השדרה של הציוויליזציה והמקור לגאונים המוטנטיים של הגזעים. על החברה להחיל שליטה על בני האדם התת-רגילים; אין נדרש לייצר מאלו יותר מהמספר הדרוש לקיום רמות התעשייה הנמוכות, אותן מלאכות אשר דורשות אינטליגנציה גבוהה מזו של בעלי החיים, אך אשר דרישותיהן הינן כה נמוכות עד שהן תהיינה בבחינת שיעבוד ואף עבדות לשמה בעבור הטיפוסים הגבוהים יותר של בני האדם.

[הוצג על-ידי מלכיצדק המוצב לעיתים באורנטיה.]

^{686.10 (770.7)} Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

^{686.11 (770.8)} From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

^{686.12 (771.1)} [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

מסמך 69. המוסדות האנושיים הפרימיטיביים

⇨ 070

הספר של אורנטיה

⇨ 068

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 69

המוסדות האנושיים הפרימיטיביים

סעיפים

מבוא

1. המוסדות האנושיים הבסיסיים
2. שחר התעשייה
3. ההתמקצעות בעבודה
4. תחילתו של הסחר
5. תחילתו של ההון
6. האש ויחסה לציוויליזציה
7. השימוש בבעלי-חיים
8. העבדות כגורם בציוויליזציה
9. רכוש פרטי

מבוא

מן הבחינה הרגשית עולה האדם על אבותיו החייתיים ביכולתו להעריך את ההומור, את האמנות ואת הדת. מן הבחינה החברתית, עליונותו של האדם מתבטאת ביכולתו לבנות כלים, לתקשר ולבנות מוסדות.

כאשר בני-אדם מקיימים לאורך זמן ממושך קבוצות חברתיות, תוצאתן של התאגדויות מעין אלה הינה תמיד יצירתן של נטיות פעולה מסוימות אשר באות לשיאן בְּמִסּוּד. מרבית מוסדותיו של האדם הוכיחו את עצמם כחוסכי-עבודה, בעוד שבה בעת הם תורמים דבר-מה להעצמת תחושת הביטחון הקבוצתית.

האדם המתורבת גאה מאוד באופיים, ביציבותם ובהמשכותם של מוסדותיו המבוססים, ואולם, כלל המוסדות האנושיים הינם אך הצטברות של מוסכמות העבר, כפי שאלה נשתמרו הודות לטאבו וכפי שזכו להערכתה של הדת. מורשות מעין אלה הופכות למסורות; ובסופו של דבר עוברות המסורות מטמורפוזת לכדי מוסכמות.

PAPER 69

PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

INTRODUCTION

⁰⁰¹ (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

⁰⁰² (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

⁰⁰³ (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. המוסדות האנושיים הבסיסיים

כלל המוסדות האנושיים מטפלים בצורך חברתי כזה אחר, בהווה או בעבר; זאת על-אף שפיתוח היתר של המוסדות פוגע בוודאות בערכו של היחיד, בכך שהאישיות מואפלת והיוזמה מצומצמת. על האדם לשלוט במוסדותיו ולא להרשות לעצמו להיות נשלט בידי היצירות האלה של הציוויליזציה המתקדמת.

המוסדות האנושיים מתחלקים לשלוש מחלקות כלליות:

1. המוסדות לתחזוקה-עצמית. מוסדות אלו חובקים את אותם נהגים הנובעים מן הרעב למזון ומן האינסטינקטים הנלווים לו לשימור-עצמי. הם כוללים את התעשייה, הרכוש, המלחמה לשם השגת הרווח ואת כל מנגנוני הוויסות של החברה. במקדם או במאוחר, מקדם אינסטינקט הפחד את כינון מוסדות ההישרדות הללו באמצעות הטאבו, המוסכמה והתמיכה הדתית. ואולם, הפחד, הבורות והאמונה הטפלה שימשו בתפקידי מפתח עם ראשית כינונם של כלל המוסדות האנושיים, ובהתפתחותם לאחר מכן.

2. המוסדות להנצחה-עצמית. אלו מוסדות החברה אשר נובעים מהרעב למין, מן האינסטינקט האימהי ומתוך הרגשות הרכים הגבוהים יותר של הגזעים. הם חובקים את אמצעי הביטחון החברתיים אשר מקנים הבית ובית הספר, את חיי המשפחה, את החינוך, האתיקה והדת. והם כוללים את מנהגי הנישואין, את המלחמה לשם הגנה ואת בניית הבתים.

3. המוסדות לסיפוק-עצמי. אלו הם הנהגים אשר נובעים מנטיות היוהרה ומרגשות הגאווה; והם כוללים את מנהגי הלבוש והקישוט-האישי, השימושים החברתיים, המלחמה לשם השגת תהילה, הריקוד, השעשוע, המשחקים, וצורות אחרות של סיפוק חושי. ואולם, הציוויליזציה מעולם לא פיתחה מוסדות מיוחדים של סיפוק-עצמי.

שלוש קבוצות הנהגים האלה של פעילויות חברתיות קשורות קשר אינטימי זו לזו ותלויות-הדדית באופן מדוקדק. באורנטיה הן מייצגות ארגון סבוך אשר פועל כמנגנון חברתי יחיד.

2. שחר התעשייה

התעשייה הפרימיטיבית צמחה לאיטה כתעודת ביטוח כנגד אימת הרעב. כבר בשחר קיומו למד האדם מאחדים מבעלי החיים אשר במהלך האיסוף בתקופת השפע אחסנו מזון לימי המחסור.

בטרם הניח החסכנות המוקדמת והתעשייה הפרימיטיבית נגזר גורלו של השבט הממוצע

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

¶1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

¶1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

¶1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

¶1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

¶1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

¶1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

¶2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

¶2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had

לעוני ולסבל אמיתי. האדם המוקדם נאלץ להתחרות על מזונו עם כלל עולם החי. כוח המשיכה של התחרות לעולם מושך את האדם כלפי מטה, אל עבר הרמה החייתית; העוני הינו המצב הטבעי אשר חדה באדם. העושר אינו מתת טבע; הוא הינו תוצאה של עבודה, של ידע ושל ארגון.

האדם הפרימיטיבי לא איחר להבחין ביתרונות ההתאגדות. ההתאגדות הובילה לארגון, והתוצאה הראשונה של הארגון הייתה חלוקת העבודה, אשר מייד חסכה בזמן ובחומרים. התמקצעות זו בעבודה מולדה כתוצאה מן ההסתגלות ללחץ – מן החיפוש אחר הדרך הקלה ביותר. הפראים הפרימיטיביים מעולם לא ביצעו מלאכה אמיתית כלשהי בשמחה או מתוך רצון. התואמות בעבורם נבעה מאילוץ ההכרח.

האדם הפרימיטיבי סלד מעבודה קשה, והוא לא הזדרז אלא כאשר עמד מול סכנה גדולה. גורם הזמן בעבודה – הרעיון של ביצוע משימה נתונה במסגרת של זמן מוגבל – הוא מושג מודרני לחלוטין. הקדמונים מעולם לא הזדרזו. היו אלה הדרישות הכפולות והמכופלות של מאבק הקיום העז, לצד אלה של רמת חיים הולכת ועולה בהתמדה, אשר הניעו את גזעי האדם המוקדם, הנרפים מיסודם, לעבר החריצות.

המלאכה – מאמצי התכנון – מבדילה את האדם מן הבהמה, אשר מאמציה הינם אינסטינקטיביים בעיקרם. הצורך לעבוד הינו בבחינת הברכה העליונה של האדם. כלל חברי הסגל של הנסיך עבדו; הם תרמו רבות על-מנת לרומם את עבודת הכפיים באורנטיה. אדם היה גנן; האל של העברים עמל בעצמו – הוא היה הבורא והמקיים של הדברים כולם. העברים היו השבט הראשון אשר העניק ליצרנות חשיבות עליונה; הם היו העם הראשון אשר הכריז כי "זה אשר אינו חפץ לעמול, גם לאכול לא יאכל". ואולם, רבות מדתות העולם נסוגו אל האידיאל המוקדם של הבטלות. יופיטר היה הוול, ובודהה הפך לחסיד מעין של הפנאי.

שבטי הסאנגיק היו יצרניים למדי בשעה ששכנו הרחק מן האזורים הטורפיים. ואולם, מאבק ארוך ביותר התקיים בין חסידיו העצלים של הכישוף לבין שליחי המלאכה – אלו אשר ראו את הנולד.

בתחילה כוונה ראיית הנולד האנושית לטובת שימורם של האש, המים והמזון. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה מהמר מטבעו; תמיד הוא ביקש לקבל משהו בלא-תמורה, ולעיתים קרובות מדי, במהלך הזמנים המוקדמים ההם, נזקפה לזכות הכישוף הצלחתה של פעולה אשר בוצעה בסבלנות. זמן רב חלף עד אשר הכישוף פינה את מקומו מפני ראיית הנולד, המניעה-העצמית והיצרנות.

to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

^{823 (773.4)} Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

^{824 (773.5)} Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

^{825 (773.6)} Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

^{826 (773.7)} The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

^{827 (773.8)} The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

חלוקת העבודה בחברה הפרימיטיבית נקבעה בראש ובראשונה על-ידי הנסיבות הטבעיות, ורק לאחר מכן על-ידי הנסיבות החברתיות. הסדר המוקדם של ההתמקצעות בעבודה היה כדלקמן:

1. התמקצעות מבוססת מגדר. עבודתה של האישה נגזרה מנכוחות הנבחרת של הילד; באופן טבעי, הנשים אוהבות תינוקות יותר מן הגברים. וכך הפכה האישה לזו העוסקת בעבודות השגרתיות, בעוד שהגבר הפך לצייד וללוחם אשר עסק לחילופין בְּתַקוּפּוֹת מובחנות של עבודה ושל מנוחה.

במשך כל העידנים פעל הטאבו על-מנת לשמר את האישה בבירור בתחומה. באנוכיותו, בחר הגבר את המלאכות הנוחות יותר, והותיר את ביצוע מלאכות הפרך השגרתיות בידי האישה. מאז ומעולם התבייש הגבר לבצע את עבודתיה של האישה, אך האישה מעולם לא גילתה כל התנגדות לבצע את עבודותיו של הגבר. ואולם, מוזר להיווכח כי הן הגברים והן הנשים תמיד עבדו יחדיו בבניית הבית ובריהוטו.

2. התאמה לגיל ולחולי. ההבדלים הללו קבעו את חלוקת העבודה העוקבת. הגברים הזקנים, כמו הנכים, הוקצו במוקדם לעבוד בהכנת כלי עבודה וכלי נשק. ולאחר מכן הם הוקצו לבניית מפעלי השקיה.

3. הבידול המבוסס על הדת. המרפאים היו בני האדם הראשונים אשר היו פטורים מעבודת הכפיים; הם היו את המעמד המקצועי החלוצי. חרשי המתכת היו קבוצה קטנה אשר התחרתה במרפאים על הקוסמות. כישוריהם בעבודת המתכות גרמו לאנשים לפחד מהם. ה"חרשים הלבנים" וה"חרשים השחורים" הינם המקור לאמונות המוקדמות בקסם לבן ובקסם שחור. מאוחר יותר התערבבה אמונה זו באמונות הטפלות על רוחות רפאים טובות ורעות, וכן על רוחות טובות ורעות.

חרשי המתכת היו את הקבוצה הבלתי-דתית הראשונה אשר נהנתה מזכויות-יתר מיוחדות. בשעת מלחמה הם נחשבו לניטרליים, ופנאי נוסף זה תרם לכך שנקבוצה הם הפכו להיות הפוליטיקאים של החברה הפרימיטיבית. ואולם, בעקבות ניצול גס לרעה של זכויות היתר האלה הפכו חרשי המתכת לשנואים על הכלל, ואנשי הרפואה הזדרזו לטפח את השנאה כלפי מתחריהם. במאבק הראשון הזה בין המדע לבין הדת, ניצחה הדת (האמונות הטפלות). לאחר שסולקו מן הכפרים, החזיקו חרשי המתכת בבתי הפונדק הראשונים, וכן בבתי המגורים הציבוריים הראשונים בשולי הישובים.

4. בעלים ועבד. הבידול הבא בעבודה נבע מן היחסים שבין הנובש לנכבש; ומשמעו של דבר – תחילת העבדות האנושית.

5. בידול המבוסס על שוני בתכונות פיזיות ומנטאליות. חלוקות עבודה נוספות הושפעו

^{6931 (773.9)} The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

^{6932 (774.1)} 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

^{6933 (774.2)} All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

^{6934 (774.3)} 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

^{6935 (774.4)} 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The "white smiths" and the "black smiths" gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

^{6936 (774.5)} Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodginghouses, on the outskirts of the settlements.

^{6937 (774.6)} 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

^{6938 (774.7)} 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in

מההבדלים המולדים שבין בני האדם; לא כל בני האדם נולדים שווים.

men; all human beings are not born equal.

מומחי התעשייה הראשונים היו עובדי הצור ובנאי האבן; הבאים לאחרים היו חרשי המתכת. לאחר מכן התפתחה מומחיות של קבוצות; משפחות ושבטים שלמים הועידו עצמם לעיסוק במלאכות מסוימים. מקורה של אחת מן הקסטות המוקדמות ביותר של הכמרים, בנפרד מן המרפאים של השבט, נעוץ באמונה טפלה אשר רוממה משפחה של חרשי חרבות מומחים.

^{69:39 (774:9)} The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

הקבוצות הראשונות של מומחי תעשייה היו מייצאי מלח-הסלע והקדרים. בקרב הקבוצה האחרונה, הנשים הכינו את כלי החרס הפשוטים, ואילו הגברים את המהודרים שבהם. בקרב שבטים מסוימים בוצעו מלאכות התפירה והאריגה בידי נשים, ואילו בשבטים אחרים בידי הגברים.

^{69:310 (774:9)} The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

ראשונות לעסוק במסחר היו הנשים; הן הועסקו כמרגלות וניהלו מסחר כעיסוק צדדי. אז התרחב המסחר, והנשים שימשו כמתווכות – כשליחות. לאחר מכן בא ועלה מעמד הסוחרים, אלו אשר גבו עמלה, רווח, בעבור שירותיהם. הגידול בסחר החליפין הקבוצתי התפתח לכדי מסחר; ולאחר החליפין בסחורות הגיע החליפין בעובדים מומחים.

^{69:311 (774:10)} The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. תחילתו של הסחר

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

בדיוק כשם שהנישואין שבהסכמה הגיעו לאחר אלו של השבי, כך גם הגיע סחר החליפין לאחר הפשיטות לצורך השתלטות. ואולם, תקופה ארוכה של פיראטיות חצצה בין הנהגים המוקדמים של סחר החליפין הדומם לבין הסחר המאוחר יותר באמצעות שיטות החליפין המודרניות.

^{69:41 (775:1)} Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

סחר החליפין הראשון נערך על-ידי סוחרים חמושים אשר הותירו את סחורותיהם בנקודה ניטרלית. השווקים הראשונים קוימו בידי הנשים; הן היו הסוחרות הראשונות, הואיל והן היו אלה אשר נשאו את המשאות; הגברים היו לוחמים. בשלב מוקדם מאוד התפתח דון הסחר, קיר רחב דיו על-מנת למנוע מן הסוחרים מלהגיע זה אל זה עם כלי נשקם.

^{69:42 (775:2)} The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

נעשה שימוש בפֶּטִישׁ אשר עמד על המשמר במחסני הסחורות של סחר החליפין הדומם. שווקים מעין אלו היו חסינים בפני גניבות; דבר לא היה מוסר, אלא לאחר שהוחלף או לאחר שנקנה; ולעולם היו הסחורות בטוחות בשעה שפֶּטִישׁ הופקד על המשמר. הסוחרים הראשונים היו הוגנים ביותר בתוך שבטיהם, אך סברו כי אין כל פגם ברמיית זרים מרוחקים. ואפילו העברים המוקדמים הכירו בקוד אתי שונה ביחסם לגויים.

^{69:43 (775:3)} A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

סחר החליפין הדומם נמשך לאורך עידינו בטרם נפגשו בני-אדם בלתי-חמושים על אדמת

^{69:44 (775:4)} For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market

השוק המקודשת. היו אלה אותן ככרות שוק אשר הפכו למקומות מקלט הראשונים, ואשר נודעו מאוחר יותר בארצות מסוימות כ"ערי מקלט". כל מי שנמלט על נפשו מצא בשוק מפלט מפני התקפה.

המשקלות הראשונים היו גרגרים של חיטה ושל דגנים אחרים. אמצעי החליפין הראשון היה דג, או עז. מאוחר יותר הפכה הפרה ליחידת חליפין.

מקורו של הכתב המודרני הינו ברישומי הסחר המוקדמים; יצירת הספרות הראשונה של האדם הייתה מסמך קידום-מכירות, פרסומות למלח. רבות מן המלחמות המוקדמות נסובו סביב מרבצים של משאבים טבעיים, כגון צור, מלח ומתכות. האמנה השבטית הרשמית הראשונה נגעה להפיכתו של מרבץ מלח למרבץ בין-שבטי. המקומות אשר בהם נערכו אמנות סיפקו הזדמנות לחליפין ידידותיים ושלווים של רעיונות ושל התערבות בין שבטים שונים.

הכתב התפתח והתקדם דרך השלבים של "מקל המסרים", קשרי החבלים, כתב התמונות, ההירוגליפים וחגורות הוואמפון, ועד לאלף-בית המוקדמים של הסמלים. משלוח המסרים התפתח ממסרי העשן הפרימיטיביים, הלאה דרך הרצים, השליחים הרכובים על-גבי בעלי-חיים, מסילות הברזל והמטוסים, כמו גם הטלגרף, הטלפון והתקשורת האלחוטית.

רעיונות חדשים ושיטות משופרות נישאו בידי הסוחרים הקדומים אל רחבי העולם המיושב. המסחר, לצד ההרפתקה, הוביל למסעות של חיפוש וגילוי. וכל אלו יחדיו הולידו את התחבורה. המסחר, באמצעות קידום ההפריה התרבותית ההדדית, היווה גורם רב-ערך להפצת הציוויליזציה.

5. תחילתו של ההון

ההון הינו העבודה אשר מיושמת תוך וויתור על ההווה לטובת העתיד. חסכונות מייצגים צורה של תחזוקה ושל ביטוח הישרדותי. אחסון המזון הוביל לפיתוח שליטה-עצמית ויצר את בעיות ההון והעבודה הראשונות. לאדם אשר החזיק בבעלותו מזון – בהנחה שהיה מסוגל להגן עליו מפני שודדים – היה יתרון מובחן על אדם שלא החזיק מזון בבעלותו.

הבנקאי הקדום היה איש הערך של השבט. הוא החזיק באוצרות הקבוצה כפיקדון, והשבט כולו נרתם להגנת בקתתו בשעה שזו הותקפה. וכך, צבירתם של ההון האישי ושל העושר הקבוצתי הובילו מייד לקיומו של הארגון הצבאי. בתחילה היו מיועדים אמצעי זהירות מעין אלו להגנה על הרכוש מפני פשיטות זרים, ואולם, בהמשך לכך, השתגר הנוהג לשמור על כושרו של הארגון הצבאי באמצעות ארגון של פשיטות על רכושם ועל עושרם של שבטים שכנים.

place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as "cities of refuge." Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

^{69:45 (775:9)} The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

^{69:46 (775:9)} Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

^{69:47 (775:7)} Writing progressed up through the stages of the "message stick," knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

^{69:48 (775:9)} New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

^{69:51 (775:9)} Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

^{69:52 (775:10)} The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

הדחפים הבסיסים אשר הובילו לצבירתו של ההון, היו:

1. הרעב – יחד עם ראיית הנולד. המשמעות של שמירת המזון ושימורו הייתה עוצמה ונחות עבור אלו אשר ניחנו בראיית נולד מספקת על-מנת לספק באופן הזה את צרכי העתיד. אחסון המזון העניק תעודת ביטוח הולמת מפני הרעב ומפני האסונות, ולאמיתו של דבר, קלל גוף המוסכמות הפרימיטיבי נועד לסייע לאדם להכפיף את ההווה לעתיד.

2. אהבת המשפחה – התשוקה לספק את רצונותיהם. ההון מייצג את שמירת הרכוש על-אף לחץ הרצונות ד-היום, על-מנת שישמש כתעודת ביטוח כנגד דרישות העתיד. ייתכן וחלק מן הצורך העתידי הזה נוגע לדורות הבאים של האדם.

3. יוהרה – התשוקה להציג לראווה את צבירת הרכוש. ביגוד עודף היה אחד מסימני הבידול הראשונים. ההרבתנות שבאיסוף פנתה עד מהרה אל גאוותו של האדם.

4. מעמד – הלהט לרכוש יוקרה חברתית ופוליטית. במוקדם מאוד קמה אצולה מסחרית אשר כרטיס הכניסה אליה היה תלוי במתן שירות מיוחד כלשהו לבני המלוכה, או אשר ניתן פשוט תמורת תשלום של כסף.

5. עוצמה – השאיפה להיות בעלים. מתן הלוואות היה נהוג כשיטת שעבוד, כאשר הריבית הנהוגה באותם זמנים קדומים הייתה בשיעור של מאה אחוז בשנה. מלווי הכספים הפכו עצמם למלכים באמצעות יצירת צבא של חייבים. משרתים בשל-חוב היו בין צורות הרכוש הנצבר הראשונות; ובימים הקדומים נמשכה עבדות החבות אפילו עד לשליטה על הגוף לאחר המוות.

6. הפחד מפני רוחות המתים – תשלום לכמרים לשם קבלת הגנה. במוקדם החל האדם להעניק תשורות מוות לכמרים, וזאת מתוך כוונה שרכושו ינוצל על-מנת לקדמו דרך החיים הבאים. כך הפכו הכמרים לעשירים ביותר; והם היו בין הראשיים מקרב הקפיטליסטים הקדומים.

7. הדחף המיני – התשוקה לרכוש אישה אחת או יותר. שיטת הסחר הראשונה של האדם הייתה החלפת נשים; היא החלה עוד הרבה לפני הסחר בסוסים. ואולם, הסחר בעבדים מיניים מעולם לא קידם את החברה; סחר שכזה היה – והוא עודנו – בבחינת חרפה לגזע, משום שבעת ובעונה אחת הוא עיכב את התפתחות חיי המשפחה וזיהם את כושרם הביולוגי של העמים העליונים.

8. צורות שונות של סיפוק-עצמי. אחדים ביקשו לעצמם עושר משום שהוא טמן בחובו עוצמה; אחרים עמלו על-מנת לצבור רכוש משום שהוא העניק נוחות. האדם המוקדם (וגם כמה מאלו של הימים המאוחרים יותר) נטה לבזבז

953 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

954 (776.2) 1. *Hunger* — associated with foresight. Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

955 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

956 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

957 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

958 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

959 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

9510 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

9511 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.* Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

את משאביו על מותרות. החומרים המשכרים והסמים סיקרנו את הגזעים הפרימיטיביים.

ככל שהתקדמה הציוויליזציה, כך רכש האדם תמריצים חדשים לחיסכון; רצונות חדשים נוספו עד מהרה לרעב המקורי למזון. המשטמה לעוני הייתה כה גדולה, עד כי ההנחה הייתה שאך ורק העשירים הולכים ישירות לגן העדן לאחר מותם. הערך אשר ניתן לרכוש הפך כה גבוה, עד כי ניתן היה למחוק בושה משמו של מאן ד-הוא באמצעות עריכת סעודה כיד המלך.

במוקדם הפכה צבירת הרכוש לסמל הכרה של בידול חברתי. יחידים בשבטים מסוימים היו צוברים רכוש במשך שנים ארוכות, רק על-מנת ליצור רושם עז באמצעות שריפת הרכוש בחג מסוים, או על-ידי חלוקתו בחינם לחבריהם לשבט. דבר זה הפך אותם לאנשים גדולים. ואפילו האנשים המודרניים מתהוללים בפזרנות תוך הענקת מתנות בחג המולד, בעוד שבעלי ממון מקיימים מפעלי צדקה וחינוך כבירים. הטכניקות של האדם משתנות, אך נטייתו נותרת די קבועה.

ואולם, מן ההגיונות לציין כי עשירים קדומים רבים חילקו הרבה מעושרם בשל הפחד להירצח על-ידי אלו אשר חמדו את אוצרותיהם. אנשים עשירים נהגו להקריב עשרות עבדים על-מנת להציג בוז לעושר.

אף-על-פי שההון נטה לשחרר את האדם, הוא סיבך במידה רבה את הארגון החברתי והתעשייתי שלו. הניצול של ההון לרעה בידי קפיטליסטים בלתי-הוגנים אינו משנה את העובדה כי ההון הינו הבסיס לחברה התעשייתית המודרנית. הודות להון ולהמצאות נהנה הדור הנוכחי ממידה רבה יותר של חופש מכל הדורות אשר קדמו לו על-פני האדמה. דבר זה נרשם כעובדה, ולא כהצדקה לניצול הרבתי של ההון לרעה על-ידי נאמנים אנוכיים וחסרי התחשבות.

6. האש ויחסה לציוויליזציה

החברה הפרימיטיבית על ארבע חטיבותיה – התעשייתית, השלטונית, הדתית והצבאית – קמה ועלתה באמצעות השימושים השונים באש, בבעלי החיים, בעבדים וברכוש.

היכולת להדליק אש הבדילה, תוך דילוג אחד, את האדם מבעלי החיים; האש הינה ההמצאה, או התגלית, האנושית הבסיסית. האש אפשרה לאדם להישאר על-פני האדמה בלילות, הואיל ובעלי החיים פחדו מן האש. האש עודדה את המפגשים החברתיים של בין הערביים; היא לא רק גוננה מפני הקור ומפני חיות הפרא, אלא שימשה גם כביטחון מפני רוחות הרפאים. בתחילה היא שימשה יותר למאור מאשר לחימום; ושבטים מפגרים רבים מסרבים לישון, אלא אם להבה דולקת במשך כל הלילה.

^{69512 (776.10)} As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

^{69513 (777.1)} Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

^{69514 (777.2)} But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

^{69515 (777.3)} Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

^{6961 (777.4)} Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

^{6962 (777.5)} Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

האש הייתה מקדמת גדולה של הציוויליזציה, באשר היא העניקה לאדם את ההזדמנות הראשונה להיות זולתני מבלי להחסיר מעצמו דבר; זאת בעת שהוא העניק לשכנו גחלים בוערים. האש של הבית, שעליה השגינו האם או הבת הבכורה, הייתה המחנכת הראשונה, באשר היא דרשה השגחה ומהימנות. הבית הקדום לא היה מבנה, אלא המשפחה המקובצת מסביב לאש, מסביב לאח הביתי. ובשעה שכן ייסד בית חדש, הוא נשא אל ביתו זרד בוער מן האח הביתי.

אף כי אנדון, מגלה האש, נמנע מלהתייחס אליה כאל אובייקט לסגידה, רבים מצאצאיו התייחסו אל הלהבה כאל פֶּטִישׁ או כאל רוח. הם כשלו ברתימת הסגולות התברואתיות של האש לטובתם, הואיל והם סירבו לשרוף את האשפה. האדם הפרימיטיבי פחד מן האש ותמיד ביקש לשמור אותה במצב רוח טוב, ומכאן הנוהג לפזר קטורת. הקדמונים לא ירקו על האש בשום מקרה, וכמו כן מעולם לא היו עוברים בין אדם אחר לבין אש בוערת. ואפילו אבני האש ואבני הצור, אשר שימשו להדלקתה של האש, נחשבו בעיני אנשי ראשית האנושות כקדושות.

כיבוי להבה הוחזק בבחינת חטא; אם האש אחזה בבקתה, אזי היא הורשתה להמשיך ולבעור. האש אשר במקדשים ובמקומות הקדושים הייתה קדושה, ומעולם לא הותר לכבותה, מלבד במסגרת הנוהג להדליקה מחדש מדי שנה, או לאחר אסון כזה או אחר. הנשים נבחרו ככהונות משום שהן היו אמונות על האש הביתית.

המיתוסים הראשונים על אודות האופן שבו ירדה האש מעם האלים נבעו מן התצפיות על האש אשר הציתו הברקים. הרעיונות האלו, על אודות מקור על-טבעי של האש, הובילו במישרין לסגידה לאש; והסגידה לאש הובילה לנוהג של "העברה באש", נוהג אשר נשמר עד לימיו של משה. ועדיין קיים הרעיון של מעבר באש לאחר המוות. למיתוס האש היה תפקיד כביר ככוח מחבר בימי קדם, והוא עדיין קיים בסמליהם של הפרסים.

האש הובילה לעבר הבישול, והמונח "אוכלי מזון נא" הפך לכינוי לעג. הבישול הפחית את כמות אנרגיית החיים אשר נדרשה לשם עיכול המזון, וכך הותר בידי לאדם הקדום כוח עודף לעיסוק בתרבות חברתית; זאת בעוד שגידול בעלי החיים – בצמצמו את המאמץ הנדרש על-מנת להמציא את המזון – הותר זמן לפעילויות חברתיות.

ראוי לזכור שהאש פתחה את השער לקראת העבודה עם מתכות, והובילה לגילוי המאוחר יותר של כוח הקיטור וכן לשימושים הנוכחיים בחשמל.

᠙᠖3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

᠙᠖4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

᠙᠖5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

᠙᠖6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

᠙᠖7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

᠙᠖8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

בראשיתם של הדברים, היה כלל עולם החי אויבו של האדם; האדם נדרש ללמוד כיצד להתגונן מפני חיות הפרא. בתחילה אכל האדם את החיות; ואולם לאחר מכן, הוא למד כיצד לביית אותן ולהביאן לשרת אותו.

ביות בעלי החיים אירע באקראי. הפרא צד את העדרים ממש כשם שהאינדיאנים של אמריקה צדו את הביזון. באמצעות הקפת העדר הם יכלו לשלוט בבעלי החיים, וכך לקטול אותם בעת שאלו נדרשו כמזון. לאחר מכן נבנו מכלאות ונתפשו עדרים שלמים.

קל היה לאלף בעלי-חיים מסוימים, ואולם רבים מהם, כדוגמת הפיל, לא התרבו בשבי. לאחר מכן התגלה כי מינים מסוימים של בעלי-חיים אכן נכנעים לנוכחותו של האדם ומתרבים בתנאי שבי. ביותם של בעלי החיים קודם באופן הזה באמצעות רבייה סלקטיבית, אמנות אשר התקדמה עד למאוד מאז ימי דאלאמטיה.

הכלב היה בעל החיים הראשון אשר בוית, וההתנסות הקשה באילופו החלה לאחר שכלב מסוים חזר הביתה עם הצייד, לאחר שעקב אחריו לאורך יום שלם. במשך עידנים שימשו הכלבים לשם מזון, צייד, תחבורה וחברה. בתחילה הכלבים רק יללו, ואולם לאחר מכן הם למדו גם לנבוח. חוש הריח המפותח של הכלב הוליד את הרעיון שהוא מסוגל לראות רוחות, וכך נולדו כתות הפשיט של הכלב. השימוש בכלבי-שמירה אפשר לראשונה לכלל השבט לישון בלילה. לאחר מכן השתגר הנוהג להשתמש בכלבי-שמירה על-מנת לשמור על הבית מפני רוחות, כמו גם מפני אויבים פיזיים. כאשר הכלב נבח, היה זה סימן כי אדם או חיה התקרב; אך כאשר הוא ילל, משמעות הדבר הייתה שהיו רוחות בסמוך. ואפילו כעת, רבים עדיין מאמינים כי יללת הכלב לעת ליל מרמזת על קרבתו של המוות.

כאשר הגבר היה עדיין צייד, הוא התייחס לאישה בלבביות יחסית; ואולם לאחר ביותם של בעלי החיים – בנוסף לבלבול שמקורו בשלטון קאליגאסטיה – שבטים רבים התייחסו אל נשיהם באופן מביש. הם התייחסו אליהן ממש כפי שהתייחסו אל בעלי החיים שלהם. היחס האכזרי של הגבר כלפי האישה מהווה את אחד מן הפרקים החשוכים ביותר בהיסטוריה האנושית.

8. העבדות כגורם בציוויליזציה

האדם הפרימיטיבי מעולם לא היסס לשעבד את אִחִיו. האישה הייתה העבד הראשון, עבד משפחתי. האדם הכפרי שיעבד את האישה כשותפתו המינית הנחותה. סוג זה של עבדות מינית נבע ישירות מתלותו הפחותה של הגבר באישה.

לפני זמן לא רב, היה השעבוד גורלם של

93.7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

93.7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

93.7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

93.7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

93.7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

93.8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

93.8.2 (779.1) Not long ago enslavement was the lot of

שבויי המלחמה אשר סירבו לקבל על עצמם את דתו של הכובש. בזמנים הקדומים יותר היו השבויים נאכלים, מעונים למוות, מצויים להילחם זה בזה, מוקרבים לרוחות או משעבדים. השעבוד היה בבחינת התקדמות משמעותית ביחס לרצח ולקניבליזם.

השעבוד היה בבחינת צעד קדימה בהתייחסות הרחמנית לשבויי המלחמה. המצור על קעי – לרבות הטבח הכולל של גברים, נשים וטף – בו חסו אך ורק על חייו של המלך על-מנת לספק את גאוות הכובש, הינו ייצוג נאמן של הטבח הברברי אשר היה נהוג אפילו בקרב עמים מתורבתים לכאורה. הפשיטה על עוג, מלך הבשן, הייתה אכזרית ויעילה באותה מידה. העברים "החרימו" את אויביהם, קרי נטלו את כל רכושם כביזה. הם דרשו מכל הערים להעלות מס תוך איום ב"הרג כל זכר". ואולם, רבים מן השבטים בני זמנם, אלו אשר נחננו באגואיזם שבטי פחות, החלו זה מכבר בנוהג לאמץ את העליונים שבין שבוייהם.

הצייד – כדוגמת האדם האדום מאמריקה – לא שיעבד. הוא אימץ את שבוייו, או קטל אותם. העבדות לא הייתה שכיחה בקרב העמים הכפריים מכיוון שהם נדרשו לעובדים מועטים בלבד. רועי הצאן הרגו בשעת מלחמה את כל הגברים השבויים, ולקחו כעבדים רק את הנשים ואת הטף. הקוד של משה הכיל הנחיות ספציפיות לאופן שבו ניתן לשאת אישה מקרב הנשים השבויות האלה. אם הן לא השביעו רצון, ניתן היה לשלח אותן לדרך, אך לא הותר לעברים למכור נשים דחויים אלה לעבדות – לכל הפחות היה זה צעד אחד קדימה של הציוויליזציה. אף-על-פי שהסטנדרטים החברתיים של העברים היו גסים, הם עלו בהרבה על אלו של השבטים הסובבים.

רועי הצאן היו הקפיטליסטים הראשונים; עדריהם ייצגו את ההון, והם חיו על הריבית – על הגידול הטבעי. הם נטו שלא להפקיד את העושר הזה בידי עבדים או בידי נשים. ואולם, מאוחר יותר הם שבו שבויים זכרים ואילצו אותם לעבד את האדמה. זהו הינו המקור הראשון למעמד הצמיתות – האדם אשר מחובר לאדמה. על נקלה ניתן היה ללמד על את האפריקאים לעבד את האדמה; ומשום כך הם הפכו לגזע העבדים הכביר ביותר.

העבדות הייתה חוליה הכרחית בשרשרת הציוויליזציה האנושית. היא הייתה הגשר שבאמצעותו חצתה החברה מן הכאוס והבטלנות אל הסדר ואל הפעילויות המתורבתות; היא חייבה עמים מפגרים ועצלים לעבוד, וכך סיפקה עושר ופנאי לשם ההתקדמות החברתית של השולטים בהם.

מוסד העבדות חייב את האדם להמציא את מנגנוני השליטה של החברה הפרימיטיבית; הוא היווה את המקור לראשית הממשל. העבדות דורשת שליטה חזקה, והיא נעלמה באירופה של ימי הביניים משום שהאדונים הפיאודליים לא הצליחו לשלוט בעבדים. השבטים המפגרים של

those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

⁸³ (782) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

⁸⁴ (783) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

⁸⁵ (784) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

⁸⁶ (785) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

⁸⁷ (786) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not

ימי קדם, כדוגמת הילידים ד-היום באוסטרליה, מעולם לא החזיקו עבדים.

אמת היא כי העבדות הינה מדכאת, ואולם בבתי הספר של הדיכוי למד האדם פעלתנות מהי. לבסוף חלקו העבדים את ברכותיה של החברה הגבוהה יותר, שהם עזרו ליצור שלא מרצונם. העבדות יוצרת ארגון של תרבות והישגים חברתיים, אך במהרה היא תוקפת את החברה בערמומיות מבפנים, כחולי החברתי ההרסני החמור מכלם.

ההמצאות המכאניות המודרניות יתרו את העבד. העבדות, כמו הפוליגמיה, חולפת מן העולם משום שהיא איננה משתלמת. ואולם, מאז ומעולם היה זה הרסני לשחרר בפתאומיות כמויות גדולות של עבדים; כאשר הם משוחררים בהדרגה, הצרות הינן פחותות.

כיום בני האדם אינם עבדים חברתיים, ואולם, אלפים מתירים לשאפתנות לשעבד אותם לחובות. העבדות הבלתי-רצונית פינתה את מקומה לצורה חדשה ומשופרת של שעבוד תעשייתי מותאם.

אף-על-פי שהאידיאל של החברה הינו חופש אוניברסאלי, לעולם אין לסבול את הבטלות. אי לכך, ראוי שכל האנשים אשר מסוגלים לכך, יחויבו לעבוד לפחות במידה הנדרשת לשם תמיכה בעצמם.

החברה המודרנית נעה בהילוך אחורי. העבדות כמעט ונעלמה; בעלי החיים המבויתים יוצאים מן השימוש. על-מנת לרכוש לעצמה עוצמה, מושיטה הציוויליזציה את ידה לאחור אל-עבר האש – אל העולם הלא-אורגני. האדם עלה מן הפראיות הודות לאש, לבעלי החיים ולעבדות; כעת הוא מושיט את ידו לאחור, מוותר על עזרתם של העבדים ועל סיועם של בעלי החיים, בעודו מבקש לנכס לעצמו סודות חדשים ומקורות חדשים של עושר ושל עוצמה מתוך המחסנים היסודיים של משאבי הטבע.

9. רכוש פרטי

בעוד שהחברה הפרימיטיבית הייתה שיתופית למעשה, האדם הפרימיטיבי לא נצמד לדוקטרינות המודרניות של הקומוניזם. הקומוניזם של אותם ימים קדומים לא היה בבחינת תיאוריה או דוקטרינה חברתית בלבד; הוא היה בבחינת התאמה אוטומטית פשוטה ומעשית. הקומוניזם מנע את התלות בנדבות ואת המחסור; קיבוץ נדבות וזנות כמעט ולא היו מוכרים בקרב אותם שבטים קדומים.

הקומוניזם הפרימיטיבי לא השווה במיוחד בין בני האדם, והוא אף לא רומם את הבינוניות; ואולם, הוא הוקיר את חוסר המעש ואת הבטלה, והוא אכן דיכא את היצרנות והרס את השאפתנות. הקומוניזם היה בבחינת פיגום הכרחי לצמיחתה של החברה הפרימיטיבית, אך

control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

^{888(789.7)} True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

^{889(789.8)} Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

^{8810(780.1)} Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

^{8811(780.2)} While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

^{8812(780.3)} Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

^{881(780.4)} While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

^{882(780.5)} Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of

הוא פינה את מקומו להתפתחותו של סדר חברתי גבוה יותר; וזאת משום שהוא עמד בסתירה לארבע נטיות אנושיות חזקות:

1. המשפחה. האדם אינו רק קמה לצבור רכוש; הוא אף משתוקק להוריש את הונו ואת רכושו לצאצאיו. ואולם, בראשיתה של החברה השיתופית, עם מותו של האדם נצרך הונו באופן מיידי על-ידי הקבוצה, או לחלופין – חולק בין חבריה. לא הייתה קיימת ירושה של רכוש – מס הרכוש עמד אז על מאה אחוזים. המוסכמות המאוחרות יותר הנוגעות לצבירת הון ולהורשת רכוש היו בבחינת התקדמות חברתית מובחנת. וכל זאת שריר וקיים על-אף הניצול המופגן לרעה אשר נלווה, מאוחר יותר, לשימוש השגוי בהון.

2. נטיות דתיות. האדם הפרימיטיבי רצה גם לחסוך רכוש על-מנת שישמש כגרעין לתחילתם של החיים בקיום הבא. מניע זה מסביר מדוע היה נהוג במשך זמן כה ממושך לקבור את חפציו האישיים של האדם יחד עמו. הקדמונים האמינו שרק העשירים שורדים את המוות עם מידה מיידית כלשהי של הנאה או של כבוד. מוריה של דת ההתגלות, ובמיוחד המורים הנוצריים, היו הראשונים להכריז כי הגאולה ניתנת לעניים באותם התנאים שבהם היא ניתנת לעשירים.

3. התשוקה לחופש ולפנאי. בימים המוקדמים של האבולוציה החברתית הייתה חלוקתם של הרווחים האישיים בקרב הקבוצה מעין צורה של עבדות; זה אשר עבד שועבד לזה שהתבטל. זו הייתה חולשתו האובדנית של הקומוניזם: הבזבזנים התרגלו לחיות על-חשבון החסכנים. ואפילו בזמנים המודרניים תלויים הבזבזנים במדינה (משלמי המיסים החסכנים) שתדאג להם. אלו שאין ברשותם הון עדיין מצפים מאלו אשר ההון מצוי ברשותם שיאכילו אותם.

4. הדחף לביטחון ולעוצמה. הקומוניזם נהרס לבסוף על-ידי הנוהג של יחידים מתקדמים ומצליחים לרמות, אלו שהשתמשו בתחבולות שונות בניסיון לחמוק מן השעבוד לעצלנים חסרי התושייה של שבטם. אך בתחילה הייתה כל אגירה בחזקת סוד; חוסר הביטחון הפרימיטיבי מנע צבירה פומבית של הון. ואפילו בזמנים מאוחרים יותר, היה זה מסוכן ביותר לצבור עושר רב מדי; בוודאות היה המלך ממציא האשמה כלשהי על-מנת להחרים את רכושו של העשיר, וכאשר מת אדם עשיר, עוכבה לווייתו עד אשר תרמה משפחתו סכום נכבד לרווחת הציבור או למלך, מס עיזבון.

בזמנים המוקדמים היו הנשים רכוש של הקהילה, והמשפחה נשלטה בידי האם. ראשי השבט המוקדמים היו הבעלים של כלל האדמה ושל כל הנשים; הנישואין דרשו את הסכמתו של שליט השבט. בחלוף הקומוניזם, הוחזקו הנשים באופן יחידני, ובהדרגה תפס האב את השליטה הביתית. זו הייתה תחילתו של הבית, ומנהגי הפוליגמיה הנפוצים הוחלפו במונוגמיה.

a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

89.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

89.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

89.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

89.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

89.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by

(פוליגמיה הינה השריד לאלמנט העבדות של הנקבה במסגרת נישואין. מונוגמיה הינה האידיאל החופשי מעבדות של ההתאגדות אשר אין-דומה-לה בין גבר אחד לאישה אחת לצורך המפעל המעודן של בניית בית, גידול צאצאים, חינוך הדדי ושיפור-עצמי.)

בתחילה הוחזק כלל הרכוש, לרבות כלי העבודה וכלי הנשק, כרכוש שיתופי של השבט. הרכוש הפרטי כלל בתחילה את כל הפריטים אשר נגעו בהם באופן אישי. אם זר שתה מכוס, הפכה הכוס מרגע זה והלאה לרכושו. בהמשך, כל מקום שבו נשפך דם הפך לרכוש האדם או הקבוצה שנפצעו.

וכך נובד הרכוש הפרטי במקור, משום שההנחה הייתה שהוא טעון בחלק כזה או אחר של אישיות בעליו. היושרה ביחס לרכוש נסמכה בביטחון על סוג האמונה הטפלה הזו; לא נדרש כל כוח שיטור אשר ישמור על הרכוש האישי. בתוך הקבוצה לא היו גניבות, אף כי אנשים לא היססו לנסע לעצמם את רכושם של שבטים אחרים. יחסי הרכוש לא הסתיימו עם המוות; בתחילה נשרפו החפצים האישיים, בהמשך הם נקברו יחד עם המת, ולאחר מכן עברו בירושה למשפחה השורדת או לשבט.

מקורם של חפצי הקישוט האישיים נעוץ בנוהג לענוד קמעות. היוהרה, יחד עם הפחד מפני רוחות הרפאים, הובילו את האדם הקדום להתנגד לכל ניסיון לפשוט ממנו את הקמעות החביבים עליו; ורכוש זה נחשב לבעל ערך יותר מאשר הצרכים הבסיסיים.

מקומות הלינה היו מפרטי הרכוש המוקדמים ביותר של האדם. לאחר מכן, הוקצו אזורים מגורים מטעם ראשי השבט, אשר קיבלו לידיהם את הנאמנות על כל נקסי הדלא-נדי של הקבוצה. או אז סימן אתר של אש את הבעלות; ולאחר מכן, היוותה באר סימן לקניין על השטח הסמוך לה.

בורות ובארות מים היו בין הפריטים הראשונים של רכוש פרטי. כלל מנהגי הפטיש אומצו על-מנת לשמור על בורות מים, בארות, עצים, יבולים ודבש. לאחר שאבד האמון בפטיש, התפתחו חוקים אשר נועדו להגן על הרכוש הפרטי. ואולם, חוקי הצייד – קרי הזכות לצוד – קדמו בהרבה לחוקי האדמה. האדם האדום באמריקה מעולם לא הבין את הקניין האישי על האדמה; הוא לא הצליח להבין את נקודת המבט של האדם הלבן.

בתחילה סומן הרכוש הפרטי בעיטור המשפחה, וזהו המקור המוקדם לסמלים המשפחתיים. אף את הנדל"ן ניתן היה להציב תחת שמירתן של הרוחות. הכוהנים היו "מקדשים" חלקת אדמה, וזו הייתה שוכנת תחת משמר הקסם של הטאבו אשר כונן שם. לפיכך נאמר שהבעלים מחזיק ב"קניין כוהנים". העברים כיבדו עד מאוד את אבני הציון המשפחתיות האלה: "ארור המסיג גבול שכנו". סימני האבן הללו נשאו את ראשי התיבות של הכוהן. ואפילו עצים הפכו לרכוש פרטי כאשר נחרטו עליהם

monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

89.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

89.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

89.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

89.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

89.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

89.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed,

became private property.

^{99.14 (782.1)} In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these “commons” represent the survival of the earlier form of collective ownership.

^{99.15 (782.2)} Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

^{99.16 (782.3)} Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

^{99.17 (782.4)} The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

^{99.18 (782.5)} The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

^{99.19 (782.6)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

ראשי התיבות.

בתקופות מוקדמות רק היבולים היו פרטיים, ואולם רצף של יבולים גרר זכות קניין; וכך הובילה החקלאות לראשית הקניין הפרטי על האדמה. בתחילה ניתנה ליחידים אך ורק זכות חכירה למשך תקופת חייהם; ועם מותם חזרה האדמה לבעלות השבט. זכויות הקניין הראשונות אשר הוענקו מידי השבטים ליחידים היו קברים – חלקות קבורה משפחתיות. בזמנים מאוחרים יותר השתייכה האדמה לאלו אשר גידרו אותה. ואולם, הערים תמיד שמרו שטחים עבור מרעה ציבורי ולשם שימוש בעת מצור; האזורים ה"שיתופיים" הללו מייצגים את שרידיהן של צורות הבעלות השיתופיות הקודמות.

לבסוף הקצתה המדינה זכות קניין ליחיד, תוך שהיא שומרת לעצמה את הזכות להטיל מסים. כאשר זכויות הקניין שלהם הובטחו, יכלו בעלי האדמות לגבות שכירות והאדמה הפכה למקור הכנסה – להון. לבסוף הפכה האדמה לסחירה הלכה למעשה, כאשר היא נקנית, מועברת, ממושכנת ומעוקלת.

הרכוש הפרטי הביא עמו חופש מוגבר ויציבות משופרת; ואולם, הבעלות הפרטית על האדמה קיבלה את תמיכת החברה אך ורק לאחר שנכשלו מאמצי השליטה וההכוונה השיתופיים; ועד מהרה היא גררה רצף של עבדים, צמיתים ומעמדות חסרי-אדמה. ואולם, המיכון המשופר הולך ומשחרר בהדרגה את האדם מעבודות משעבדות.

הזכות לקניין איננה מוחלטת; היא חברתית לחלוטין. ואולם, כלל הממשל, החוק, הסדר, זכויות האזרח, החירויות החברתיות, המוסכמות, השלום והאוויר, כפי שנהנים מהם בני האדם המודרניים, צמחו סביב הבעלות הפרטית על הרכוש.

הסדר החברתי הנוכחי איננו נכון בהכרח – הוא איננו אלוהי או קדוש – ואולם תיטיב האנושות לעשות אם תנוע לאיטה בעת שהיא עורכת שינויים. מה שיש בידכם הוא טוב יותר לאין שיעור מכל מערכת אשר הייתה ידועה לקודמיהם. ודאו כי בשעה שאתם משנים את הסדר החברתי, אתם משנים אותו לטובה. אל תשתכנעו לערוך ניסויים בנוסחאות אשר נזנחו על-ידי אבותיכם. צעדו קדימה, לא לאחור! הניחו לאבולוציה להימשך! אל נא תסבו צעדיכם לאחור.

[הוצג בידי מלכיצדק מנבאדון.]

מסמך 70. האבולוציה של הממשל האנושי

071 ⇨

הספר של אורנטיה

069 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 70

האבולוציה של הממשל האנושי

סעיפים

מבוא

1. היווצרות המלחמה
2. ערכה החברתי של המלחמה
3. התאגדויות אנושיות מוקדמות
4. תמולות ושבטים
5. ההתחלות של הממשל
6. ממשל מלוכני
7. חברות סודיות ומועדונים
- פרימיטיביים
8. מעמדות חברתיים
9. זכויות אדם
10. האבולוציה של הצדק
11. חוקים ובתי-משפט
12. הקצאת סמכות אזרחית

PAPER 70

THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchical Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

מבוא

מייד משפטר האדם באופן חלקי את בעיות הפרנסה, הוא ניצב בפני המשימה של הסדרת היחסים האנושיים. התפתחותה של התעשייה דרשה חוק, סדר והתאמה חברתית; קיומו של הרכוש הפרטי דרש ממשל.

בעולם אבולוציוני היריבויות מהוות דבר טבעי; השלום נשמר אך ורק הודות למערכת כלשהי של הסדרה חברתית. ההסדרה החברתית מהווה חלק בלתי-נפרד מן הארגון החברתי; ההתאגדות מרמזת על סמכות שלטת כזו או אחרת. הממשל מחייב תיאום בין קבוצות יריבות – שבטים, תמולות, משפחות או יחידים.

הממשל מהווה התפתחות בלתי-מודעת; הוא מתפתח תוך כדי ניסוי וטעייה. יש לממשל ערך הישרדותי, ומשום כך הוא הופך למסורת.

INTRODUCTION

^{7001 (783.1)} NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

^{7002 (783.2)} On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

^{7003 (783.3)} Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore

האנרכיה העצימה את האומללות; ומשום כך התפתחו – או מתפתחים – לאיטם הממשל, וכן החוק והסדר היחסיים. היו אלה דרישותיו הכפייניות של מאבק ההישרדות אשר דחפו, פשוטו כמשמעו, את המין האנושי בדרך ההתקדמות לעבר ציוויליזציה.

1. היווצרות המלחמה

המלחמה הינה מצבו הטבעי של האדם המתפתח ומורשתו; השלום הינו קנה המידה שעל-פיו נמדדת התפתחות הציוויליזציה. בטרם עברו הגזעים המתקדמים חברות חלקי, היה האדם אינדיבידואליסטי קיצוני, חשדן ביותר ולוחמני במידה בל-תאמן. האלימות הינה חוק טבע, והעוינות הינה התגובה האוטומטית של ילדי הטבע; זאת בעוד שהמלחמה הינה אך בבחינת אותן פעילויות ממש, כאשר אלה מבוצעות באופן קיבוצי. וכל אימת שיריעת הציוויליזציה נמתחת בשל סיבוכי התקדמות החברה – ובכל מקום שבו מתקיים הדבר – לעולם מתרחשת נסיגה מיידית והרסנית, בחזרה אל אותן שיטות מוקדמות של יישוב אלים של הרגז, אשר מקורו ביחסים הבין-אישיים בין בני-אדם.

המלחמה הינה תגובה חייתית לאי-הבנות ולרוגז; השלום שורה כאשר כל הבעיות והקשיים הללו מיושבים באופן מתורבת. גזעי הסאנגיק – כמו גם הגזעים האדמיים והנודיים המדוודרים המאוחרים יותר – היו כולם לוחמניים. האנדונים למדו במוקדם את כלל הזהב, ואפילו כיום חיים צאצאיהם האסקימוסים בהתאם לקוד זה; הנוהג מושרש בהם היטב, והם חפים למדי ממריבות אלימות.

אנדון לימד את ילדיו ליישב חילוקי דעות באמצעות הכאה עם מקל על-גבי עץ, כשכל העת מקללים את העץ; הראשון לשבור את המקל הוכרז כמנצח. האנדונים המאוחרים יותר נהגו ליישב חילוקי דעות באמצעות הצגה פומבית; אלו אשר היו חלוקים ביניהם צחקו ולעגו אלו לאלו, והקהל היה זה שהכריע מיהו המנצח באמצעות מחיאות כפיים.

ואולם, תופעה כדוגמת המלחמה לא יכלה להתקיים, עד אשר החברה התפתחה מספיק על-מנת ליהנות הלכה למעשה מתקופות של שלום ולתמוך במנהגים מלחמתיים. עצם הרעיון של מלחמה מרמז על דרגה מסוימת של ארגון.

עם הופעתן של קבוצות חברתיות, החלו ההתרגזויות היחידניות להיבלע בקרב הרגשות הקבוצתיים; ועובדה זו עודדה את השלווה התוך-שבטית, תוך גביית מחיר מן השלום הבין-שבטי. וכך, בתחילה שרר השלום בקרב הקבוצה – או השבט – אשר תמיד שנאה את כל אשר מצוי מחוצה לה, את הזרים. למעשה, האדם הקדום החשיב את הקזת דמו של הזר כמעלה.

government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. THE GENESIS OF WAR

701.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

701.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

701.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

701.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

701.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

אך אפילו דבר זה לא צלח בתחילה. כאשר ראשי השבטים הקדומים ניסו ליישב אי-הבנות, הם הבחינו כי לעיתים קרובות היה זה נחוץ להתיר, לפחות פעם בשנה, קרבות אבנים שבטיים. השבט היה נחלק אז לשתי קבוצות והקדיש יום שלם ללחימה. וזאת לא בשל כל סיבה אחרת, אלא לשם ההנאה שבדבר; הם באמת נהנו להילחם.

המלחמה ממשיכה להתקיים הואיל והאדם הינו אנושי; הוא התפתח מן החיה וכלל החיות הינן לוחמניות. בין הסיבות הראשיות למלחמה מצויות הסיבות הבאות:

1. הרעב, אשר הוביל לפשיטות על מזון. מאז ומעולם גרם המחסור באדמה למלחמה, ובמהלך המאבקים הללו נכחדו, הלכה למעשה, כלל השבטים המוקדמים שוחרי השלום.

2. מחסור בנשים - ניסיון להקל על מצוקת כוח עזר ביתי. מאז ומעולם גרמה גניבת נשים למלחמה.

3. יוהרה - התשוקה להציג את עוצמת השבט לראווה. הקבוצות הנעלות נלחמו על-מנת לכפות את אורחות חייהם על קבוצות נחותות יותר של בני-אדם.

4. עבדים - הצורך לגייס כוח אדם לשורות העובדים.

5. נקמה הייתה המניע למלחמה כאשר שבט אחד האמין ששבט שכן גרם למותו של מי מחבריהם. האבל נמשך עד אשר הובא הביתה ראש אדם. המלחמה לשם נקמה נחשבה כדבר ראוי עד לזמנים מודרניים יחסית.

6. פנאי - המלחמה נחשבה בעיני הגברים הצעירים של אותם זמנים מוקדמים כעיסוק לעת פנאי. אם לא הייתה עולה עילה ראויה ומספקת ללחימה - בשעה שהתמשכות השלום כבר החלה להעיק - שבטים שכנים נהגו ללחום בקרבות חבריים-למחצה, לפצוח בהסתערות כחלק מן החג, וליהנות מקרבות מבוזבזים.

7. דת - התשוקה להמיר אחרים לכת. כלל הדתות הפרימיטיביות תמכו במלחמה. רק בזמנים המאוחרים החלה הדת להזעיק את פניה כלפי המלחמה. לרוע המזל, על-פי-רוב היו הכמרים המוקדמים בעלי בריתם של בעלי העוצמה הצבאית. ואחד ממנהלי השלום הגדולים בהיסטוריה היה הניסיון להפריד את הכנסייה מהמדינה.

השבטים הקדומים לחמו מאז ומעולם במצוות אלוהים, בפקודת מליהם או בהוראת המרפאים. העברים האמינו ב"אל מלחמה" שכזה; וסיפור פשיטתם על המדיינים הינו תיאור טיפוסי של האכזריות האיומה של מלחמות השבטים הקדומות; תקיפה זו - על טבח כלל הזכרים וההרג לאחר מכן של כל הילדים ממין זכר ושל כל הנשים אשר לא היו בתולות - הייתה מכבדת בהחלט את אורחותיו של ראש שבט מלפני מאתיים-אלף שנה. וכל זה התבצע "בשם

701.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

701.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

701.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

701.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

701.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

701.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

701.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

701.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

701.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

701.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a "God of battles"; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand

ריבון העולמים, אלוהי ישראל".

זהו הינו סיפור האבולוציה של החברה, האופן הטבעי שבו פותרים הגזעים את בעיותיהם; האופן שבו מחיל האדם את גורלו על-פני האדמה. האלוהות איננה יוזמת זוועות מעין אלה, על-אף נטיית האדם להטיל את האחריות לכך על אלוהיו.

החמלה הצבאית הגיעה לאיטה אל המין האנושי. ואפילו כאשר עמדה אישה בראש העברים, דבורה, המשיכה והתקיימה אותה אכזריות נרחבת. מפקד צבאה של דבורה, אשר ניצח את הגויים, גרם "לכל המחנה ליפול לפי חרב; ולא נשאר מהם עד אחד".

בשלב מוקדם מאוד של ההיסטוריה האנושית נעשה שימוש בכלי נשק מורעלים. צורות שונות ומשונות של מומים הוטלו בבני-אדם. שאול לא היסס לדרוש מדוד מאה עורלות של פלישתים כתשלום נדוניה בעבור בתו מיכל.

המלחמות המוקדמות נערכו בין שבטים שלמים; ואולם, בזמנים מאוחרים יותר, בשעה ששני יחידים משבטים שונים הסתכסכו, במקום ששני השבטים יילחמו, נערך דו-קרב בין שני היחידים. כמו כן, השתגר הנהגה לפיו שני צבאות מהמרים על הכול בהתאם לתוצאת הקרב בין נציגים נבחרים מכל אחד מהצדדים, כמו בדוגמה של דוד וגוליית.

העידון הראשון של המלחמה היה לקיחתם של שבויים. לאחר מכן, קיבלו הנשים פטור מפעילויות האיבה; או אז הוכר גם מעמדם של הלא-לוחמים. מעמדות צבאיים וצבאות של קבע התפתחו במהרה על-מנת לעמוד במורכבות ההולכת וגדלה של הלוחמה. על לוחמים שכאלו נאסר במוקדם להתרועע עם נשים; והנשים פסקו זה מכבר מללחום, אף-על-פי שתמיד הן הזינו וסעדו את החיילים ודחקו בהם לצאת אלי קרב.

הנהגה להכריז מלחמה ייצג התקדמות משמעותית. הכרזות שכאלה על ההתכוונות ללחום רמזו על הגעת חוש של הוגנות; לאחר מכן התפתחו בהדרגה חוקי המלחמה ה"מתורבתת". במוקדם מאוד השתגר המנהג שלא ללחום ליד אתרים קדושים, ובהמשך לכך גם שלא ללחום בימים מקודשים מסוימים. אחרי כן הגיעה תורה של ההכרה הכללית בזכות המקלט; פליטים פוליטיים קיבלו הגנה.

וכך התפתחה הלוחמה בהדרגה, מן הציד האנושי הפרימיטיבי ועד למערכת המסודרת יותר, באופן יחסי, של האומות ה"מתורבתות" בזמנים המאוחרים יותר. ואולם, הגישה החברתית של הרעות מחליפה את זו העוינת אך באופן איטי ביותר.

years ago. And all this was executed in the "name of the Lord God of Israel."

701.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

701.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused "all the host to fall upon the sword; there was not one left."

701.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

701.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the instance of David and Goliath.

701.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

701.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of "civilized" warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

701.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day "civilized" nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. ערכה החברתי של המלחמה

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

בעידינים עברו חוללה מלחמה קשה שינויים

702.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute

חברתיים ואפשרה את אימוצם של רעיונות חדשים במידה שלא הייתה מתרחשת באופן טבעי אף לא במשך עשרת-אלפים שנה. המחיר האיום שתבעו יתרונות מלחמה מסוימים היה נסיגה ארעית של החברה אל הברבריות; על ההיגיון המתורבת היה לפנות את מקומו. המלחמה הינה תרופה עזה, יקרה מאוד ומסוכנת ביותר; ואף אם תכופות היא מרפאה חוליים חברתיים מסוימים, לעיתים היא הורגת את החולה, קרי משמידה את החברה.

הצורך המתמיד בהגנה לאומית יוצר התאמות חברתיות חדשות ומתקדמות רבות. כיום נהנית החברה מן היתרון שבשורה ארוכה של המצאות שימושיות אשר היו צבאיות לחלוטין בראשיתן; והחברה חבה למלחמה אפילו את הריקוד, שכן בצורתיו הראשונות היה תרגיל צבאי.

המלחמה הייתה בעלת ערך בעבור הציוויליזציות של העבר, מכיון שהיא:

1. חיבה משמעת, אכפה שיתוף-פעולה.
2. החשיבה ביותר את החוסן ואת האומץ.
3. קידמה וביססה את הלאומיות.
4. השמידה עמים חלשים ובלתי-כשירים.
5. פוגגה את אשליית השוויון הפרימיטיבי וריבדה את החברה באופן סלקטיבי.

למלחמה היה ערך סלקטיבי ואבולוציוני מסוים, ואולם בדומה לעבדות, נדרש לנטוש אותה ביום מן הימים עם התקדמותה האיטית של הציוויליזציה. המלחמות אשר מקדם עודדו מסעות ומגעים בין-תרבותיים; המטרות האלה זוכות כעת לשירות טוב יותר משיטות תחבורה ותקשורת מודרניות. המלחמות אשר מקדם חיזקו את האומות, ואולם המאבקים המודרניים משבשים את תרבות הציוויליזציה. הלוחמה הקדומה הביאה להכחדתם של עמים נחותים; התוצאה הסופית של הקונפליקט המודרני הינו ההשמדה הסלקטיבית של בני-אדם מן הזנים המובחרים. המלחמות המוקדמות עודדו ארגון ויעילות, ואולם אלו הפכו כעת למטרותיה של התעשייה המודרנית. בימים עברו שימשה המלחמה כגורם תסיסה חברתית אשר הניע את הציוויליזציה קדימה; תוצאה זו מושגת כעת טוב יותר על-ידי השאפתנות וההמצאה. המלחמה הקדומה תמכה במושג של אֵל לוחם, ואולם לאדם המודרני נאמר כי האל הינו אהבה. בעבר שימשה המלחמה למטרות רבות בעלות-ערך, והיא הייתה בבחינת פיגום הכרחי בבנייתה של הציוויליזציה; ואולם, עד מהרה היא הופכת לפושטת רגל תרבותית – היא איננה מסוגלת לייצר דיבידנדים של רוח חברתי במידה שיכולה להשתוות לאובדן האיום הנלווה לפעולתה.

בעבר האמינו הרופאים בהקזת הדם כמזור לחוליים רבים, אך מאז הם גילו תרופות טובות יותר לרוב המחלות האלה. באותה מידה, הקזת

social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

7022 (7057) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

7023 (7058) War has had a social value to past civilizations because it:

7024 (7059) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.

7025 (7060) 2. Put a premium on fortitude and courage.

7026 (7061) 3. Fostered and solidified nationalism.

7027 (7062) 4. Destroyed weak and unfit peoples.

7028 (7063) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

7029 (7064) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70210 (7061) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of

הדם הבין-לאומית של המלחמה בהחלט חייבת לפנות את מקומה מפני גיליון של שיטות טובות יותר לריפוי מכאובי האומות.

אומותיה של אורנטיה נכנסו זה מכבר למאבק הכביר שבין המיליטריזם הלאומי לבין התעשייתיות, וקונפליקט זה מקביל באופנים רבים למאבק הממושך שבין הצייד-רועה-הצאן לבין החוואי. ואולם, אם עתידה התעשייתיות לנצח את המיליטריזם, כי אז היא חייבת להימנע מן הסכנות האורבות לה. סכנות התעשייה המנצה באורנטיה הן:

1. הסחף החזק לעבר מטריאליזם, עיוורון רוחני.

2. הסגידה לעושר ולעוצמה, עיוות ערכים.

3. המידות הרעות של המותרות, חוסר-בגרות תרבותי.

4. הסכנות המתעצמות של הבטלות, חוסר-רגישות לשירות.

5. הגידול ברפות הגזעית הבלתי-רצויה, הידרדרות ביולוגית.

6. האיום של עבדות תעשייתית סטנדרטית, קיפאון האישיות. העבודה מרוממת, ואולם עבודה מונוטונית מאלחשת.

המיליטריזם הינו אוטוקראטי ואכזר – פראי. הוא מקדם את הארגון החברתי בקרב הצד הכובש, אך מפורר את הנכבש. התעשייתיות הינה מתורבתת יותר, והיא חייבת לפעול באופן שמקדם את היוזמה ומעודד את האינדיבידואליזם. על החברה לקדם את המקורות בכל צורה אפשרית.

אל נא תטעו ותהללו את המלחמה; במקום זאת, בדקו מה היא עשתה בעבור החברה, כך שתוכלו לדמיין ביתר דיוק מה חייבים לספק תחליפיה על-מנת להמשיך ולקדם את הצייויליזציה. במידה שלא יסופקו תחליפים הולמים מעין אלו, היו בטוחים כי המלחמה תימשך עוד זמן רב.

האדם לא יקבל אף-פעם את השלום כצורת חיים שבשגרה, עד אשר ישתכנע לחלוטין, ובאופן חוזר ונשנה, כי השלום מיטיב עם רווחתו החומרית יותר מכול, ועד אשר תספק החברה ברוב חוכמה תחליפים של שלום לשם סיפוק הנטייה הטבעה לשחרר מעת לעת את הדחף השיתופי, אשר מיועד להוציא לחופשי האנרגיות והרגשות המצטברים-לעולם אשר משתייכים לתגובות השימור-העצמי של המין האנושי.

ואולם, אפילו בעת שהמלחמה חולפת ועוברת, ראוי שהיא תכבד כאותו בית-ספר של ניסיון אשר חייב גזע של יחידים יהירים להכפיף את עצמם לסמכות מרוכזת ביותר – זו של מפקד עליון. המלחמה המיושנת אכן בחרה כמנהיגים את האנשים אשר היו גדולים מעצם

these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70211 (786:2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the age-long struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

70212 (786:3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.

70213 (786:4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.

70214 (786:5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.

70215 (786:6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.

70216 (786:7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.

70217 (786:8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70218 (786:9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70219 (786:10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70220 (786:11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70221 (786:12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war

טיבם, ואולם המלחמה המודרנית לא עושה זאת עוד. על-מנת לגלות את המנהיגים, שומה על החברה לפנות כעת לכיבושי השלום: התעשייה, המדע וההישג החברתי.

no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. התאגדויות אנושיות מוקדמות

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

בחברות הפרימיטיביות ביותר היה העדר בבחינת חזות הכול; ואפילו הילדים היו רכוש משותף. המשפחה המתפתחת החליפה את העדר בתחום גידול הילדים, בעוד שהחמולות והשבטים המגיחים תפשו את מקומו כִּיחידה החברתית.

7031 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

הרעב למין והאהבה האימהית כוננו את המשפחה. ואולם, הממשל האמיתי לא הופיע עד לאחר היווצרות קבוצות של משפחות-על. בימי קדם-המשפחה של העדר, המנהיגות סופקה על-ידי יחידים אשר נבחרו באופן בלתי-רשמי. הבושמנים באפריקה מעולם לא התקדמו אל מעבר לשלב הפרימיטיבי הזה; אין להם בעדר כל מנהיג.

7032 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

המשפחות הפכו מאוחדות באמצעות קשרי דם במסגרת החמולות, התאגדויות של אחים; ואלה התפתחו לאחר מכן לשבטים, קהילות טריטוריאליזם. המלחמה והלחצים החיצוניים אכפו על החמולות המשפחתיות את הארגון השבטי, ואולם, היו אלו המסחר והסחר אשר החזיקו את הקבוצות הפרימיטיביות המוקדמות האלה יחדיו, תוך שמירה על מידה מסוימת של שלום פנימי.

7033 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

ארגוני הסחר הבין-לאומיים יקדמו את השלום באורנטיה באופן טוב לאין שיעור מאשר כל ההתחכמויות הסנטימנטליות של חזון תכנית שלום. יחסי המסחר התאפשרו הן על-ידי התפתחות השפה והן על-ידי שיטות תקשורת משופרות, כמו גם על-ידי תחבורה טובה יותר.

7034 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

מאז ומעולם עיכבה חסרונה של שפה משותפת את צמיחתן של קבוצות השלום, ואולם הכסף הפך לשפה האוניברסאלית של המסחר המודרני. החברה המודרנית מוחזקת בשלמותה בעיקר באמצעות השוק התעשייתי. מניע הרווח הינו גורם מְתַרְגֵּם רב-כוח, והוא מועצם על-ידי הרצון לשרת.

7035 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

בעידנים המוקדמים כל שבט היה מוקף מעגלים משותפי-מרכז של פחד וחשדנות הולכים וגוברים; ומכאן מקור המנהג לרצוח את כל הזרים, ובשלב מאוחר יותר – לשעבדם. פירושן של הרעיון הישן על אודות הרעות היה אימוץ אל תוך החמולה; והאמונה הרווחת הייתה כי חברות בחמולה שורדת את המוות – אחד מן המושגים המוקדמים ביותר של חיי נצח.

7036 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

טקס האימוץ היה כרוך בשתיית דם הדדית. בקבוצות מסוימות החליפו רוק במקום לשתות את הדם, וזהו הינו המקור הקדום לנוהג של הנשיקה החברתית. וכל טקסי ההתאגדויות, בין

7037 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social

של נישואין ובין של אימוץ, הסתיימו תמיד בארוחות משתה.

בזמנים מאוחרים יותר נעשה שימוש בדם מהול בין אדום, ולבסוף נחתם טקס האימוץ על-ידי שתיית יין בלבד, כאשר החתימה סומלה בהשקת הכוסות ומומשה בעת בליעת המשקה. העברים עשו שימוש בצורה מותאמת של טקס האימוץ הזה. אבותיהם הקדמונים הערבים עשו שימוש בשבועה אשר נאמרה בשעה שידו של המועמד נחה על אברי הרבייה של יליד השבט. העברים התייחסו לגרים המאומצים בנדיבות ובאחוה. "כאזרח מקרבכם יהיה לכם הגר הגר אתכם; ואהבת לו כמוך".

"חברות של אירוח" היה יחס של אירוח ארעי. כאשר יצאו האורחים המבקרים לדרכם, היו שוברים כלי לשניים, וחלק אחד ניתן לזה אשר יצא לדרכו על-מנת שישמש להצגה ראויה בפני צד שלישי העשוי להגיע במועד מאוחר יותר. היה נהוג כי אורחים המצויים בדרכים משלמים באמצעות סיפור מעשיות על אודות מסעותיהם והרפתקאותיהם. מספרי הסיפורים של ימי קדם הפכו להיות כה פופולריים עד שבסופו של דבר המוסכמות אסרו עליהם לפעול בעונות הציד והקציר.

הסכמי השלום הראשונים היו "קשרי הדם". שגרירי השלום של שני שבטים ניצים היו נפגשים, מכבדים זה את זה, ואז דוקרים את העור עד זוב דם; או אז הם היו מוצצים זה את דמו של זה ומכריזים על שלום.

שליחויות השלום המוקדמות ביותר כללו משלחות של גברים אשר הביאו עמם את נשותיהם הנבחרות על-מנת לספק מינית את אויביהם לשעבר; כך נעשה שימוש בתיאבון המיני לשם דיכוי הדחף הלוחמני. השבט אשר זכה לביקור כבוד, ערך ביקור גומלין שבמסגרתו הציע הוא מנשותיו; וכך כונן שלום יציב. זמן לא רב לאחר מכן התקיימו נישואי תערובת בין משפחות ראשי השבטים.

4. תמולות ושבטים

קבוצת השלום הראשונה הייתה המשפחה, לאחריה החמולה, השבט, ומאוחר יותר האומה, אשר הפכה בסופו של דבר למדינה הטריטוריאלית המודרנית. העובדה שקבוצות השלום בנות ימינו התרחבו זה מכבר אל מעבר לקשרי הדם וכוללות אומות הינה מעודדת ביותר; זאת למרות העובדה שהאומות של אורנטיה עדיין מוציאות סכומי עתק על הכנות למלחמה.

החמולות היו קבוצות קשרי-דם בתוכי השבט, והן חייבות את קיומן לאינטרסים משותפים מסוימים, למשל:

kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

^{70.38 (787.8)} In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. "The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself."

^{70.39 (787.9)} "Guest friendship" was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

^{70.310 (788.1)} The first treaties of peace were the "blood bonds." The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

^{70.311 (788.2)} The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

^{70.41 (788.3)} The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

^{70.42 (788.4)} The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

1. מקורות המצביעים על אב קדמון משותף.

2. שבועת אמונים לטוטם דתי משותף.

3. דיבור באותו ניב.

4. מקום מגורים משותף.

5. פחד מאותם אויבים.

6. התנסות צבאית משותפת.

ראשי החמולות היו כפופים תמיד לראש השבט, וממשלות השבט המוקדמות היוו איחוד רופף של חמולות. האוסטרלים הילידים מעולם לא פיתחו צורת ממשל שבטית.

לרוב, ראשי חמולות השלום הגיעו למעמדם דרך קו הירושה של האם; מפקדי המלחמה של השבט כוננו את קו הירושה של האב. בתי הדין של ראשי השבט ושל המלכים המוקדמים הורכבו מראשי החמולות, אשר היה נהוג להזמין פעמים אחדות בשנה לשהות בנוכחות המלך. כך התאפשר לו לצפות בהם ולהבטיח באופן משופר את שיתוף פעולה עמם. החמולות שימשו בממשל המקומי לתכלית רבת-ערך, ואולם הן עיכבו במאוד את צמיחתן של אומות גדולות וחזקות.

5. ההתחלות של הממשל

לכל מוסד אנושי הייתה ראשית; והממשל האזרחי הינו תוצר של התפתחות מדורגת, ממש כמו הנישואין, התעשייה והדת. מן החמולות והשבטים הפרימיטיביים המוקדמים התפתחו בהדרגה הסדרים העוקבים של הממשל האנושי, אשר הופיעו ונעלמו עד לצורות הסדר החברתי והאזרחי המאפיינות את השליש השני של המאה העשרים.

עם עלייתן המדורגת של היחידות המשפחתיות, הונחו יסודות הממשל באופן הארגון החמולתי, קרי בקבוצות המשפחה הקשורות בקשרי דם. גוף הממשל האמיתי הראשון היה מועצת הזקנים. קבוצה שלטת זו הורכבה מגברים זקנים אשר התבלטו באופן מועיל כזה או אחר. אפילו האדם הברברי העריך את החוכמה והניסיון, וכך החלה תקופה ממושכת שבה שלטו הזקנים. בהדרגה צמח שלטון האוליגרכיה של הזקנים לכדי הרעיון הפטריארכלי.

במועצות הזקנים המוקדמות שכנו בפוטנציה כל זרועות הממשל: הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השיפוטית. כאשר המועצה פירשה את מוסכמות ההווה, היא היוותה בית-דין; כאשר היא ביססה מנהגים חברתיים חדשים, היא שימשה כמחוקקת;

70:4.3 (788:9) 1. Tracing origin back to a common ancestor.

70:4.4 (788:9) 2. Allegiance to a common religious totem.

70:4.5 (788:7) 3. Speaking the same dialect.

70:4.6 (788:9) 4. Sharing a common dwelling place.

70:4.7 (788:9) 5. Fearing the same enemies.

70:4.8 (788:10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788:11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788:12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788:7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788:9) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (788:1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive.

ובמידה שבה נאכפו החלטות וצווים מעין אלו, היא שימשה כזרוע המבצעת. ראש המועצה היה אחד ממבשרי הגעתו המאוחרת יותר של ראש השבט.

לשבטים מסוימים היו מועצות נשים, ומעת לעת שימשו נשים כשליטות של שבטים רבים. שבטים מסוימים של האדם האדום דבקו בתורתו של אֶנְאָמֹנְאֶלֹנְטֹן, וצייתו לפסיקה של "מועצת השבעה", אשר ניתנה פה אחד.

האנושות התקשתה ללמוד כי לא המלחמה ולא השלום יכולים להתנהל בידי חברה מתדיינת. "בלבולי המוח" הפרימיטיביים היו מועילים אך לעיתים רחוקות. הגזע למד במוקדם שלצבא אשר בראשו עמדה קבוצה של ראשי חמולות לא היה סיכוי כנגד צבא חזק אשר בראשו מפקד אחד. מאז ומעולם הייתה המלחמה ממליכת-מלכים.

בתחילה נבחרו מפקדי המלחמה אך ורק עבור שירות צבאי, ובעתות שלום הם היו מוותרים על חלקים מסמכותם, שכן אז תפקידם היה בעל אופי חברתי יותר. ואולם, בהדרגה הם החלו לכרסם במרווחים השלווים, ונטו להמשיך ולשלוט ממלחמה אחת והלאה אל זו הבאה לאחריה. לעיתים תכופות הם דאגו לכך שהמלחמה הבאה תגיע זמן לא רב לאחר זו הקודמת. אדוני המלחמה המוקדמים הללו לא חיבבו את השלום.

בזמנים מאוחרים יותר נבחר חלק מן המנהיגים לשירות שונה מן השירות הצבאי, וזאת הודות לתכונות פיזיות יוצאות-דופן או ליכולות אישיות יוצאות-מן-הכלל. לאדם האדום היו בדרך כלל שתי סדרות של מנהיגים – הַסְאָצִים, או מנהיגי השלום, ומפקדי המלחמה אשר תפקידם עבר בירושה. מנהיגי השלום שימשו גם שופטים ומורים.

כמה מן הקהילות המוקדמות נשלטו בידי המרפאים, אשר שימשו לעיתים תכופות כמנהיגים. אדם אחד עשוי היה לשמש ככוהן, כמרפא וכמנהל כללי. לעיתים קרובות, הסמלים המוקדמים של בתי המלוכה היוו במקור סמלים או סימנים של לבוש הכוהן.

ואלו היו השלבים אשר דרכם נולדה בהדרגה הזרוע המבצעת של הממשל. מועצות החמולות והשבטים המשיכו לשמש בתפקידי ייעוץ וכמבשרי הזרועות אשר הופיעו מאוחר יותר – הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת. באפריקה של היום, כל צורות הממשל הפרימיטיביות האלה עדיין קיימות בפועל בקרב השבטים השונים.

6. ממשל מלוכני

ממשל מדיני יעיל הגיע רק עם הופעתו של מנהל בעל סמכות ביצועית מלאה. האדם גילה כי ניתן לקיים ממשל יעיל אך ורק על-ידי הפקדת העוצמה בידי אישיות, ולא על-ידי הענקת רעיון.

The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

^{7054 (788.10)} Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the "council of seven."

^{7055 (788.11)} It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive "palavers" were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

^{7056 (788.12)} At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

^{7057 (788.13)} In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

^{7058 (788.14)} Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

^{7059 (788.15)} And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

^{7061 (788.9)} Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by

endowing an idea.

^{7062 (789.9)} Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called "father of his people." Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

^{7063 (789.10)} Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of "name ownership" in the clans.

^{7064 (790.1)} The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

^{7065 (790.2)} The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

^{7066 (790.3)} Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

הריבונות צמחה מן הרעיון של סמכות משפחתית או של עושר. כאשר מלך פטריארכלי של ממלכה קטנה הפך למלך של ממש, הוא לעיתים כונה "אבי אומתו". מאוחר יותר, מלכים נחשבו כיצאי חלציהם של גיבורים. ומאוחר עוד יותר, השלטון החל לעבור בירושה בשל האמונה במקורם האלוהי של המלכים.

העברת המלוכה בירושה מנעה את האנרכיה אשר הגיעה לפני כן בתווך שבין מותו של מלך לבין בחירתו של המלך הבא אחריו, אנרכיה אשר חוללה שמועות. למשפחה היה ראש ביולוגי; לחמולה, מנהגי טבעי נבחר; לשבט, ולמדינה אשר באה לאחריו, לא היה מנהיג טבעי, וזו הייתה סיבה נוספת להעביר את תפקיד המנהיג-המלך בירושה. הרעיון מאחורי משפחות המלוכה והאצולה התבסס גם על המוסכמות בדבר "הבעלות על השם" בקרב החמולות.

בסופו של דבר נחשבה שושלת המלוכה לעל-טבעית, והסברה גרסה כי דמם של המלכים מקורו בימי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה. וכך הפכו המלכים לאישיות פִּטִּיש אשר פחדו מהם באופן בלתי-רגיל, ובחצר המלוכה נעשה שימוש בדיבור מסוג מיוחד. ואפילו בזמנים האחרונים היו שהאמינו כי מגע המלכים מרפא מחלות, ואחדים מהעמים באורנטיה עדיין מתייחסים אל שליטיהם כאילו הגיעו ממקור אלוהי.

לעיתים תכופות הוחזקו מלכי הפִּטִּיש המוקדמים בבידוד; מלך הפִּטִּיש נחשב לקדוש מדי מכדי להיראות ברבים, מלבד בימי חג ובימי קודש. על-פי-רוב נבחר נציג אשר התחזה לו, וזהו הינו המקור של ראשי הממשלות. השר באשון בקבינט היה מנהלן מזון; ועד מהרה באו אחרים אחריו. תוך זמן קצר מינו השליטים נציגים אשר הופקדו על המסחר ועל הדת; כמו כן, התפתחותו של הקבינט הייתה בבחינת צעד ישיר בדרך להפיכת הסמכות הביצועית לבלתי-אישית. עוזרים אלו של המלכים המוקדמים הפכו לאצולה המקובלת, וכל שעלתה קרן של הנשים כך גם הלכה ועלתה בהדרגה אשת המלך לדרגת מלכה.

שליטים חסרי-מצפון רכשו עוצמה רבה באמצעות גילוי הרעל. הקסמים בחצרות המלך המוקדמים היו שטניים; אויביו של המלך מתו מהר מאוד. ואולם, אפילו הרודן העריץ ביותר היה כפוף למגבלות אחדות; לכל הפחות ריסן אותו הפחד המתמיד מפני ההתנקשות. מאז ומעולם היוו המרפאים, רופאי האליל והכוהנים גורם מרסן רב-עוצמה ביחס למלכים. לאחר מכן, הפעילו בעלי האדמות, האצילים, השפעה מרסנת. ומעת לעת, החמולות והשבטים היו פשוט קמים ומסלקים את עריציהם ואת רודניהם. בשעה שהשליטים המסולקים נידונו למוות, לעיתים ניתנה בידיהם הבחירה להתאבד; וזהו הינו מקור האופנה החברתית הקדומה להתאבד במצבים מסוימים.

7. חברות סודיות ומועדונים פרימיטיביים

קרבת הדם קבעה את הקבוצות החברתיות הראשונות; ההתאגדות הרחיבה את החמולות המשפחתיות. נישואי-תערובת היו הצעד הבא אשר הרחיב את הקבוצה, והשבט המורכב אשר נוצר כתוצאה מכך היה הגוף הפוליטי האמיתי הראשון. ההתקדמות הבאה בהתפתחות החברתית חלה עם התפתחות הקתות הדתיות והמועדונים הפוליטיים. אלו הופיעו לראשונה כחברות סודיות, ובמקור הן היו דתיות לחלוטין; לאחר מכן הן הפכו לפוליטיות. בתחילה הן היו מועדונים לגברים; בשלב מאוחר יותר מן הופיעו מועדונים לנשים. ואז אלו התחלקו לשני סוגים: המועדונים החברתיים-פוליטיים והמועדונים הדתיים-מיסטיים.

לסודיות של החברות האלה היו סיבות רבות, כגון:

1. הפחד מפני חמת השליטים בשל הפרת טאבו כזה או אחר.
2. קיום טקסים דתיים של מיעוט.
3. שימור סודות "רוח" בעלי-ערך או סודות מסחריים.
4. הנאה מקסם או מכישוף מיוחדים.

עצם הסודיות של החברות האלה העטירה על חבריהן עוצמת של מסתורין ביחס לשאר חברי השבט. הסודיות פונה אף אל היוהרה; חברי המועדון היוו את האצולה החברתית של אותם ימים. לאחר שהנערים התקבלו, הם צדו עם הגברים; בעוד שלפני-כן הם ליקטו ירקות עם הנשים. והכישלון במבחני הבגרות נחשב כבושה העילאית, כחרפת השבט; בהמשך לכישלון חויב היחיד הכושל להישאר מחוץ למשכן הגברים, יחד עם הנשים והילדים, והוא נחשב כנשי. מלבד זאת, אלו אשר לא התקבלו למועדון גם לא הורשו להתחתן.

בשלב מוקדם ביותר לימדו בני האדם הפרימיטיביים את המתבגרים שליטה מינית מהי. הדבר הפך לנוהג ליטול את הנערים מעם הוריהם מגיל ההתבגרות ועד לנישואיהם, ולהפקיד את חינוכם ואת אימונם בידי חברות הגברים הסודיות. ואחד מן התפקודים העיקריים של המועדונים הללו הייתה לשלוט בגברים המתבגרים הצעירים, ובכך למנוע את הבאתם לעולם של ילדים בלתי-חוקיים.

הזנות המסחרית החלה כאשר מועדוני הגברים הללו שילמו כסף תמורת השימוש בנשים משבטים אחרים. ואולם, הקבוצות המוקדמות היו חפות במובחן ממיתרות מינית.

טקסי חניכת ההתבגרות השתרעו לרוב על-פני תקופה בת חמש שנים. הטקסים הללו כללו מידה רבה של עינויים-עצמיים ושל חיתוכים

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

^{707.1 (790.4)} Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Intermarriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

^{707.2 (790.5)} There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

^{707.3 (790.6)} 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

^{707.4 (790.7)} 2. In order to practice minority religious rites.

^{707.5 (790.8)} 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

^{707.6 (790.9)} 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

^{707.7 (790.10)} The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

^{707.8 (791.1)} Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

^{707.9 (791.2)} Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

^{707.10 (791.3)} The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these

מכאיבים. נוהג המילה החל לראשונה כטקס חניכה אל תוך אחת מן החבורות הסודיות האלה. כחלק מחניכת ההתבגרות, נחרטו על הגוף סימני השבט; מקורו של הקעקוע היה בסמל חברות שזכה. עיניים אלו, לצד מחסור רב, נועדו להקשיח את הצעירים הללו, לחרוט בהם את מציאות החיים ואת הקשיים הבלתי-נמנעים אשר בהם. מטרה זו מושגת טוב יותר באמצעות המשחקים האתלטיים והתחרויות הפיזיות אשר הופיעו מאוחר יותר.

ואולם, החבורות הסודיות האלה אכן ניסו לשפר את מוסריותם של המתבגרים; אחת מן המטרות העיקריות של טקסי ההתבגרות הייתה להדגיש בפני הנערים שעליהם להניח לנפש את נשותיהם של גברים אחרים.

לאחר שנים אלה של משמעת נוקשה ושל אימון, וממש בטרם נישא, על-פי-רוב שוחררו הצעירים הללו לתקופה קצרה של פנאי ושל חופש, שלאחריה חזרו על-מנת להינשא ולהכפיף עצמם לטאבו של השבט למשך שארית חייהם. והמנהג הקדום הזה נמשך עד לזמנים המודרניים תחת הרעיון הטיפשי של "לחרוש בשדות זרים".

שבטים רבים תמכו ביצירתם של מועדונים סודיים של נשים, אשר מטרתם הייתה להכין נערות מתבגרות לתפקידי האישה והאם. לאחר שנחנכו, היו הנערות מותרות לנישואין והורשו לצפות ב"מיצג הכלות", מסיבת התצוגה החברתית של אותם ימים. במוקדם הופיעו מסדרים נשיים אשר התנגדו לנישואין.

מעט לאחר מכן הופיעו מועדונים בלתי-סודיים, כאשר קבוצות של גברים רווקים ושל נשים אשר לא-נוגעו יצרו ארגונים נפרדים. לאמיתו של דבר, התאגדויות אלה היו בתי הספר הראשונים. ובעוד שמועדוני הגברים והנשים נטו לרדוף זה את זה, לאחר המגע עם מוריה של דאלאמטיה ניסו כמה מן השבטים המתקדמים את החינוך המשותף, והקימו פנימיות משותפות לשני המינים.

החבורות הסודיות תרמו ליצירת מעמדות חברתיים בעיקר הודות לאופי המסתורי של טקסי החניכה שלהן. החברים בחבורות האלה לבשו בתחילה מסכות על-מנת להפחיד ולסלק את הסקרנים מטקסי האבלות שלהם – מפולחן אבותיהם הקדמונים. לאחר מכן התפתחו הטקסים הזה למעין סיאנס שעליו נאמר שהופיעו בו רוחות רפאים. חברות "הלידה מחדש" הקדומות השתמשו בסימנים ודיברו בשפה סודית מיוחדת; הם גם נמנעו ממיני מזון ומשקאות מסוימים. הם שימשו כמשטרת הלילה ומעבר לכך נטלו חלק במגוון רחב של פעילויות חברתיות.

כל ההתאגדויות הסודיות כפו שבועה, אכפו סודיות ולימדו על אודות שמירת סודות. המסדרים הללו הטילו אימה על האספסוף ושלטו בו; הם גם שימשו כחבורות שיטור, ולשם כך השתמשו בחוק הלינץ. הם היו המרגלים

ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

707.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

707.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

707.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

707.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

707.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the "new birth" used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

707.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when

הראשונים בעת שהשבטים לחמו, והיו המטרה החשאית הראשונה בעתות שלום. וטוב מהכול, הם היו אלו אשר גרמו למלכים חסרי-המצפון לשבת בחוסר נוחות על כיסאם. על-מנת להגיע לאיזון מולם, קידמו המלכים משטרות חשאיות משל עצמם.

החברות האלה הולידו את המפלגות הפוליטיות הראשונות. ממשל המפלגות הראשון היה "החזקים" נגד "החלשים". בימי קדם חל שינוי בממשל רק בעקבות מלחמת אזרחים, אשר שימשה הוכחה ניצחת לכך שהחלשים הפכו לחזקים.

המועדונים הללו הועסקו על-ידי סוחרים בגביית חובות ועל-ידי שליטים בגביית מיסים. גביית המיסים היוותה מאבק ממושך, כאשר אחת מצורותיו המוקדמות היה המעשר – עשירית מן הציד או מן השלל. במקור הוטלו המיסים על-מנת להחזיק את בית המלך, ואולם נמצא כי קל יותר לגבותם כאשר הם מוסווים כמנחה המיועדת לתמיכה בשירותי המקדש.

אט-אט הפכו החברות הסודיות האלה לארגוני הצדקה הראשונים, ולאחר מכן התפתחו לכדי החברות הדתיות הראשונות – מבשרות הכנסיות. לבסוף, הפכו כמה מן החברות האלה לבין-שבטיות, לאחוות הבין-לאומיות הראשונות.

8. מעמדות חברתיים

חוסר השוויון המנטאלי והפיזי בין בני האדם מבטיח את הופעת המעמדות החברתיים. העולמות היחידים שבהם לא נמצא ריבוד חברתי הינם העולמות הפרימיטיביים ביותר והמתקדמים ביותר. ציוויליזציה בראשיתה טרם החלה בתהליך הבידול בין הרמות החברתיות, בעוד שעולם אשר התבסס באור ובחיים כבר טשטש במידה רבה את החלוקות האלה בין בני האדם, חלוקות אשר מאפיינות במידה כה רבה את כל שלבי הביניים האבולוציוניים.

בעת שהחברה הגיחה משלב הפראיות אל שלב הברבריות, נטו מרכיביה האנושיים להתקבץ במעמדות; וזאת מן הסיבות הבאות:

1. טבעיות - מגע, קשרי משפחה ונישואין; ההבחנות החברתיות הראשונות התבססו על מגדר, גיל ודם – הקשר לראש השבט.

2. אישיות - ההכרה ביכולת, בסיבולת, בכישורים ובכוח-סבל; ומיד לאחר מכן ההכרה בשליטה בשפה, בידע ובהשכלה הכללית.

3. מזל - המלחמה וההגירה יצרו הפרדה בין קבוצות בני האדם. התפתחות המעמדות הושפעה במידה רבה מן הכיבוש, מן היחסים בין המנצח למנוצח, בעוד שהעבדות הניבה את החלוקה הכללית הראשונה של החברה לחופשיים ולמשועבדים.

the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

707.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was "the strong" vs. "the weak." In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

707.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

707.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

708.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

708.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

708.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

708.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

708.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

4. כלכליות - עשירים ועניים. העושר והבעלות על עבדים הייתה הבסיס הגנטי של מעמד אחד בחברה.

5. גיאוגרפיות - מעמדות עלו בהתאם להיות ההתיישבות עירונית או כפרית. העיר והכפר, בהתאמה, תרמו להבחנה בין רועה-הצאן-החקלאי לבין הסוחר-תעשיין, כולל ההבחנה בין קודדות מבטם ותגובותיהם השונות.

6. חברתיות - בהדרגה נוצרו מעמדות בהתאם לאופן שבו העריך הכלל את ערכן החברתי של הקבוצות השונות. בין החלוקות המוקדמות ביותר מסוג זה היו ההבחנות בין הכוהן-מורה, השליט-לוחם, בעל ההון-הסוחר, העובדים הפשוטים והעבדים. העבד מעולם לא יכול היה להפוך לבעל הון, אף-על-פי שלעיתים העובד השכיר יכול היה לבחור להצטרף לשורות בעלי ההון.

7. מקצועיות - ככל שהתרבו המקצועות, כך הם נטו לבסס קסטות וגילדות. העובדים התחלקו לשלוש קבוצות: המעמדות המקצועיים, הרבות המרפאים, העובדים המיומנים, ולאחריהם העובדים הבלתי-מיומנים.

8. דתיות - כתות המועדונים המוקדמות הניבו את המעמדות שלהן עצמן בתוככי החמולות והשבטים, והאדיקות והמיסטיקות של הכוהנים תרמו זה מכבר להשתייכותם לקבוצה חברתית נפרדת.

9. גזעיות - נוכחותם של שני גזעים או יותר בתוך אומה – או יחידה טריטוריאלית נתונה – גרמה בדרך-כלל להופעת קסטות על בסיס צבע. מערכת הקסטות המקורית של הודו, כמו זאת של מצרים המוקדמת, התבססה על צבע.

10. גיל - צעירים ובוגרים. בקרב השבטים, נותר הנער תחת השגחתו של האב במשך כל חייו האב, בעוד שהנערה הושארה תחת השגחת אימה עד לנישואיה.

מעמדות חברתיים גמישים וניידים הינם בבחינת הכרח בעבור ציוויליזציה מתפתחת, ואולם, כאשר המעמד הופך לקסטה, כאשר הרמות החברתיות מתאבנות, המחיר של היציבות החברתית המשופרת בא לידי ביטוי בהפחתה של היוזמה האישית. הקסטות החברתיות פותרות את הבעיה של מציאת מקומו של היחיד בתעשייה, אך הן מצמצמות בחדות את ההתפתחות היחידנית ומונעות למעשה שיתוף-פעולה חברתי.

לאחר שנוצרו באופן טבעי, יישארו המעמדות החברתיים על כנם, עד אשר ישמיד אותם האדם בהדרגה באופן אבולוציוני באמצעות תפעול נכון של משאביה הביולוגיים, האינטלקטואליים, והרוחניים של ציוויליזציה מתקדמת, כגון:

1. חידוש ביולוגי של המטענים הגזעיים – ההשמדה הסלקטיבית של זנים אנושיים נחותים.

7086 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

7087 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

7088 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

7089 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70810 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70811 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70812 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70813 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when class becomes caste, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70814 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70815 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal

לדבר זה תהייה הנטייה למחוק הרבה מחוסר השוויון השורר בין בני-תמותה.

2. אימון חינוכי של המוחות בעלי העוצמה המשופרת, אשר יעלו מתוך שיפור ביולוגי מעין זה.

3. האצה דתית של תחושות קשרי האחוה והרעות בין בני התמותה.

ואולם, הפעולות האלה עשויות להניב פירות של אמת רק במילניומים העתידיים הרחוקים, אף-על-פי ששיפור חברתי רב עשוי לחול באופן מיידי בעקבות תפעול אינטליגנטי, נבון וסבלני של גורמי ההאצה הללו של קידמה תרבותית. הדת הינה המנוף רב-העוצמה אשר מרים את הציוויליזציה מן הכאוס, אך היא נעדרת כל עוצמה ללא נקודת המשען של דעת בריאה ורגילה המתבססת בבטחה על גורמי תורשה בריאים ורגילים.

inequalities.

70816 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70817 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70818 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. זכויות אדם

הטבע אינו מקנה לאדם זכויות כלשהן, אלא את החיים ואת העולם לחיות בו את אותם חיים. הטבע אפילו לא מקנה את הזכות לחיות, כפי שניתן להסיק מן התוצאה הסבירה של מפגש פנים-אל-פנים בין אדם בלתי-חמוש לבין נמר רעב ביער הפרימיטיבי. מתנתה העיקרית של החברה לאדם הינה הביטחון.

בהדרגה עמדה החברה על זכויותיה, ובעת הנוכחית, אלה הן:

1. ביטחון של אספקת מזון.
2. הגנה צבאית – ביטחון באמצעות מוכנות.
3. שימור השלום הפנימי – מניעת האלימות האישית ואי-הסדר החברתי.
4. שליטה מינית – נישואין, מוסד המשפחה.
5. קניין – הזכות לבעלות.
6. קידום תחרות בין יחידים ובין קבוצות.
7. הענקת חינוך ואימון לצעירים.
8. קידום המסחר והסחר – פיתוח תעשייתי.
9. שיפור בתנאי העבודה ובתגמול.

10. הערבות לחופש של פולחן דתי על-מנת לרומם את כל הפעילויות החברתיות האחרות באמצעות הפיכתן למצוות על-ידי רוח.

כאשר הזכויות הינן עתיקות ומקורן אינו נודע, הן מכונות לעיתים זכויות טבעיות. ואולם,

9. HUMAN RIGHTS

7091 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

7092 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

- 7093 (793.13) 1. Assurance of food supply.
- 7094 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.
- 7095 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.
- 7096 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.
- 7097 (794.2) 5. Property — the right to own.
- 7098 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.
- 7099 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.
- 70910 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.
- 70911 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.
- 70912 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70913 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But

זכויות אדם אינן באמת טבעיות; הן לגמרי חברתיות. הן יחסיות ומשתנות-לעולם, משום שהן מהוות לא יותר מאשר את כללי המשחק – ההתאמות המוכרות ביחסים המושלים בתופעת התחרות האנושית, אשר משתנה בהתמדה.

מה שעשוי להיחשב כנכון בתקופה אחת עלול שלא להיחשב כך בתקופה אחרת. הישרדותם של מספר גדול של אנשים פגומים ומפגרים איננו נובע מן העובדה שיש להם זכות טבעית כלשהי להכביד כך על הציוויליזציה של המאה העשרים, אלא פשוט מכך שהחברה של היום, באמצעות המוסכמות, מכתובה זאת.

באירופה של ימי הביניים הוכרו אך מעט זכויות אדם; אז כל אדם היה שייך למישהו אחר, והזכויות היו אך בבחינת זכויות-יתר, או משוא פנים, אשר הוענקו על-ידי המדינה או הכנסייה. והמרד בשגיאה זו היה שגוי באותה המידה, בכך שהוביל לאמונה שכל בני האדם נולדים שווים.

החלשים והנחותים תמיד טענו לשוויון זכויות; הם תמיד התעקשו על כך שהמדינה תחייב את החזקים ואת העליונים לספק את רצונותיהם, ואף לפצות אותם על אותם חסכים אשר פעמים רבות מדי הינם התוצאה הטבעית של אדישותם ושל עצלותם הם.

ואולם, אידיאל השוויון הזה הינו תוצר של הציוויליזציה; הוא אינו קיים בטבע. אפילו התרבות עצמה מדגימה באופן נחרץ את חוסר השוויון הטבוע בין בני האדם, ביכולות התרבותיות המאוד בלתי-שוות שלהם. הגשמתו הפתאומית והבלתי-אבולוציונית של שוויון טבעי לכאורה, ישליך את האדם המתורבת עד מהרה לאחור אל המנהגים הגסים של העידנים הפרימיטיביים. החברה איננה יכולה להבטיח שוויון זכויות לכול, אך היא יכולה להבטיח לנהל את זכויותיו המשתנות של כל פרט בהגנות ובצדק. זהו עניינה וחובתה של החברה, לספק לילד של הטבע הזדמנות הוגנת ושלווה לבקש את השימור-העצמי, להשתתף בהנצחה-העצמית, ובה בעת ליהנות ממידה מסוימת של סיפוק-עצמי, כשהסכום של שלושת אלו מהווה את האושר האנושי.

human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

709.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

709.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

709.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

709.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. האבולוציה של הצדק

הצדק הטבעי הינו תיאוריה מעשה ידי אדם; ואין בו דבר מן המציאות. הצדק בטבע הינו תיאורטי לחלוטין, בדיוני לחלוטין. הטבע מספק אך סוג אחד של צדק – האופן הבלתי-נמנע שבו התוצאות תואמות את הגורמים.

פירוש הצדק, כפי שהוא נתפש על-ידי האדם, הינו קבלת הזכויות המגיעות לו, ולכן הצדק היה עניין הנתון להתפתחות מדורגת. מושג הצדק בהחלט עשוי להיות מרכיב של דעת אשר לה מתת רוח, אך הוא אף-פעם אינו מגייס לכדי קיום באופן מושלם בעולמות החלל.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70.10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70.10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

האדם הפרימיטיבי ייחס את כל התופעות לאישיות. כך, במקרה של מוות, הפרא לא שאל מה הרג אותו, אלא מי? לפיכך, לא הוכר הרצח בשוגג, וגזר הדין של העונש על פשע התעלם לחלוטין מן המניע; גזר הדין ניתן בהתאם לנזק אשר נגרם.

בחברה הפרימיטיבית המוקדמת ביותר פעלה דעת הציבור במישרין; לא היה צורך באנשי חוק. בחיים הפרימיטיביים לא הייתה כל פרטיות. שכניו של אדם היו אחראיים להתנהגותו; לפיכך, הייתה להם הזכות לחטט בענייני האישיים. החברה התנהלה על-בסיס התיאוריה שלפיה לחברי הקבוצה חייב להיות עניין, ואף דרגה מסוימת של שליטה, בהתנהגותו של כל פרט.

מוקדם ביותר שררה האמונה שהרוחות השליטו צדק באמצעות המרפאים והכוהנים; עובדה זו גרמה לסדרים הללו להפוך למגלי הפשע ולאנשי החוק הראשונים. השיטות המוקדמות לגילוי פשע כללו התנסויות קשות ברעל, באש ובכאב. ההתנסויות הברבריות האלה היו לא יותר מאשר טכניקות שיפוט גסות; הן לא יישבו בהכרח את חילוקי הדעות באופן צודק. לדוגמא: כאשר נעשה שימוש ברעל, אם הנאשם הקיא, אזי הוא נחשב לזכאי.

הברית הישנה מתארת את אחד מן הניסיונות הללו, מבחן לאשמה בחיי הנישואין: אם חשד איש באשתו בחוסר נאמנות, הוא הביאה אל הכוהן והצהיר על חשדותיו; לאחר מכן הכין הכוהן שיקוי שהורכב ממים קדושים ומעפר מקרקע המשכן. לאחר הטקס הנהוג, אשר כלל איומים בקללה, חויבה האישה המואשמת ללגום את השיקוי הנורא. אם האישה הייתה אשמה, אזי "באו המים המאררים אל תוכה והפכו למרים, צבטו את בטנה ונפלו ירכיה, וְהִיְתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקֶרֶב עָמָה". והיה ואישה כלשהי הצליחה לגמוע את השיקוי המטונף מבלי להראות סימני מחלה פיזית כלשהם, אזי היא זוכתה מן ההאשמות של בעלה הקנאי.

שיטות פענוח הפשע המפלצתיות האלה היו נהוגות, בזמן כזה או אחר, כמעט בכל השבטים. דו-הקרב הינו שריד מודרני של המשפט בניסיון.

אין לתמוה על כך שהעברים, וכן שבטים מתורבתים-למחצה אחרים, השתמשו בטכניקות שיפוט פרימיטיביות שכאלה לפני שלושת-אלפים שנה; ואולם, בהחלט מדהים שאנשים שקולים ישמרו לאחר-מכן שריד ברברי שכזה בתוך אוסף כתבי קודש. שומה על המחשבה המתבוננת כי תבהיר שאף הוויה אלוהית מעולם לא נתנה לבן-תמותה כלשהו הוראות כה בלתי-הוגנות בנוגע לפענוח ולשיפוט של חשד לחוסר-נאמנות בחיי הנישואין.

במוקדם אימצה החברה את גישת הנקמה

70:103 (794:15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:104 (795:1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:105 (795:2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

70:106 (795:3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, "the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people." If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:107 (795:4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:108 (795:5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:109 (795:6) Society early adopted the paying-back

של הגמול: עין תחת עין ונפש תחת נפש. כל השבטים המתפתחים הכירו בזכות זו של נקמת הדם. הנקמה הפכה לתכלית החיים הפרימיטיביים, ואולם הדת שינתה מאז בתכלית השינוי את מנהגי השבט הקדומים הללו. מעולם הכריזו מוריה של דת ההתגלות כי "לי נקם ושלום", אמר אלוהים. הַג הנקמה של ימי קדם לא היה שונה בהרבה מן הרצח של ימינו-אנו תחת האמתלה של חוק בלתי-כתוב.

ההתאבדות הייתה שיטת נקמה נפוצה. אם אדם לא היה מסוגל לנקום בחייו, הוא מת מתוך אמונה שיוכל לחזור כרוח ולהטיל את זעמו על אויבו. ומכיוון שאמונה זו הייתה נפוצה ביותר, עצם האיום בהתאבדות על מפתן ביתו של האויב הספיק, על-פי-רוב, על-מנת לגרום לו להתפטר. האדם הפרימיטיבי לא החשיב במיוחד את החיים; ההתאבדות בשל זוטות הייתה נפוצה, ואולם הלימוד של הדאלאמטים הפחית את הנוהג הזה בשיעור ניכר; זאת בעוד שבזמנים האחרונים התאחדו הפנאי, הנחות, הדת והפילוסופיה על-מנת להפוך את החיים למתוקים ולרצויים יותר. לעומת זאת, שביתות הרעב הינן מקבילה מודרנית לשיטת נקמה עתיקה זו.

אחד מנוסחי החוק השבטי המתקדמים המוקדמים ביותר נגע להגדרת סכסוך הדם כעניין שבטי. אך מוזר לציין כי אפילו אז יכול היה אדם לרצוח את אשתו מבלי להיענש על כך, בתנאי ששילם עליה מלוא תמורתה. לעומת זאת, האסקימוסים של ימינו-אנו עדיין מתירים למשפחת הנפגע את הסמכות להחליט ולהוציא אל הפועל את העונש על ביצוע פשע, ואפילו יהא זה רצח.

התקדמות אחרת הייתה הטלת קנסות על הפרת הטאבו, קביעת קנסות עונשין. קנסות אלו היוו את ההכנסות הראשונות של הקופה הציבורית. הנוהג לשלם "כופר נפש" אף הפך לאופנה שהחליפה את נקמת הדם. סכומי נזיקין שכאלה שולמו על-פי-רוב בנשים או בבקר; זמן רב חלף בטרם הוטלו קנסות כספיים, פיצויים כספיים, כעונש על ביצוע פשע. ומכיוון שמהותו של רעיון העונש היה הפיצוי, בסופו של דבר לכל דבר היה מחיר שאותו היה ניתן לשלם כפיצוי על נזק, לרבות חיי אדם. העברים היו הראשונים אשר ביטלו את נוהג תשלום כופר הנפש. משה לימד כי "לא תיקחו כופר לנפש רוצח, אשר הוא רשע, למות; כי מות יומת".

וכך, בתחילה נעשה הצדק בידי המשפחה, לאחר מכן בידי החמולה, ואחר-כך בידי השבט. ביצוע צדק של אמת החל בזמן שבו ניטלה הנקמה מידי הפרטים ומקבוצות המשפחה והושמה בידי הקבוצה החברתית, המדינה.

העונש של שריפה בחיים היה בעבר בבחינת נוהג נפוץ. הוא הוכר על-ידי שליטים קדומים רבים, לרבות חמורבי ומשה, והאחרון

attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, "Vengeance is mine," says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (796.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying "blood money" also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should "take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death."

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those

אף הכתיב כי מבצעי פשעים רבים – ובמיוחד אלו הנושאים אופי מיני חמור – יענשו בשריפה על המוקד. כך, אם "בת איש כוהן" – או בת של אזרח מוביל אחר – פנתה לזנות פומבית, היה זה מנהג העברים "לשרוף אותה באש".

הבגידה – "מכירה" או בגידה בחברים לשבט – הייתה הפשע הראשון אשר נשא עונש מוות. העונש האוניברסאלי על גניבת בקר היה מוות מידי, ואפילו בזמנים האחרונים הוטל במקרה של פשע גניבת סוסים עונש זהה. ואולם, בחלוף הזמן התגלה כי חומרת העונש איננה מהווה גורם מרתיע בעל-ערך, כפי שמהווים וודאותו ומהירות הוצאתו של העונש אל הפועל.

בשעה שהחברה אינה מענישה על פשעים, טינת הקבוצה לרוב מתבטאת בצורת חוק הלינץ; מתן המקלט היווה אופן התחמקות מן הכעס הפתאומי של הקבוצה. הלינץ' ודו-הקרב מייצגים את חוסר הנכונות של הפרט לוותר על התיקון הפרטי של העוול ולהפקידו בידי המדינה.

11. חוקים ובתי-משפט

קשה לתאר את ההבדלים הברורים בין המוסכמות לחוקים, ממש כשם שקשה להבחין, עם עלות השחר, מתי בדיוק הופך הלילה ליום. המוסכמות הינן חוקים ותקנות משטרה בהתהוות. כאשר הן מתבססות לאורך זמן, נוטות המוסכמות הבלתי-מוגדרות להתגבש לכדי חוקים מדויקים, תקנות ממשיות ומוסכמות חברתיות מוגדרות היטב.

החוק הינו תמיד שלילי בתחילה, ובבחינת איסור; בציוויליזציות מתקדמות הוא הופך יותר ויותר לחיובי ולמנחה. החברה המוקדמת פעלה באופן שלילי, והעניקה ליחיד את הזכות לחיות, בכך שאכפה על כל האחרים את המצווה "לא תרצח". כל מתן של זכויות, או של חופש, ליחיד כרוך בהגבלת החופש של כל השאר, ועניין זה מיושם באמצעות הטאבו, החוק הפרימיטיבי. כל רעיון הטאבו הינו שלילי מיסודו, מאחר שהחברה הפרימיטיבית אורגנה כולה באופן שלילי, וניהול הצדק נכלל במסגרת אכיפת הטאבו. ואולם, במקור חל תוקף החוקים הללו אך ורק על חברי השבט האחרים, כפי שמודגם בימים מאוחרים יותר על-ידי העברים, אשר החזיקו בקוד אתי נפרד בכל הנוגע לגויים.

מקור השבועה הינו בימי דאלאמטיה, והיא נובעת מן המאמץ להפוך את העדות לאמיתית יותר. שבועות מעין אלה כללו קללה אשר קילל האדם את עצמו. קודם לכן, אף יחיד לא הסכים להעיד כנגד הקבוצה אשר בה נולד.

הפשע היווה התקפה על המוסכמות השבטיות, והחטא היה בבחינת הפרתם של אותם טאבו אשר נהנו מתמיכת הרוחות; ובמשך זמן רב שרר בלבול רב אשר נבע מן הכישלון להפריד בין הפשע לבין החטא.

of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If "the daughter of a priest" or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to "burn her with fire."

70:10.15 (796.9) Treason — the "selling out" or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.9) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

האינטרס העצמי כונן את הטאבו על ההריגה, והחברה תמכה בו בדמות המוסכמות המסורתיות, בעוד שהדת קידשה את הנוהג כחוק מוסרי; וכך חברו כל השלושה על-מנת להפוך את חיי האדם לבטוחים ולקדושים יותר. בימים המוקדמים החברה לא הייתה יכולה להחזיק מעמד יחדיו, לולא קיבלו הזכויות את תמיכת הדת; האמונות הטפלות שימשו ככוח המשטרה המוסרי והחברתי במשך העידנים האבולוציוניים הממושכים. הקדמונים טענו כולם שחוקיהם העתיקים, הטאבו, ניתנו לאבותיהם מידי האלים.

החוק הינו רישום מאוגד של התנסות אנושית ממושכת, דעת הציבור אשר התגבשה והפכה לחוק. המוסכמות היוו את חומר הגלם של הניסיון הנצבר אשר ממנו גיבשו המוחות הפוסקים המאוחרים יותר את החוק הכתוב. לשופט הקדום לא היה כל חוק. כאשר הוא פסק את פסיקתו, הוא פשוט אמר, "כך נהוג".

ההתייחסות לפסיקות קודמות בהחלטות בית הדין מייצגת את מאמץ השופטים להתאים את החוקים הכתובים לתנאים המשתנים של החברה. כך מתאפשרת התאמה מדורגת לתנאי החברה המתחלפים, לצד המשכיותה המרשימה של המסורת.

מחלוקות ביחס לרכוש יושבו באופנים רבים, וביניהם:

1. השמדת הרכוש הנתון במחלוקת.
2. יישוב בכוח – הטוענים נלחמו זה בזה.
3. יישוב תוך גישור – בהתאם להחלטת צד שלישי.
4. ערעור בפני הזקנים – ולאחר מכן בפני בתי הדין.

בתי הדין הראשונים היו בבחינת מפגשי קרבות אגרוף מנוהלים; השופטים היו פשוט בבחינת שופטי הקרב. הם דאגו לכך שהקרב יתנהל בהתאם לחוקים המקובלים. עם הכניסה לקרב בבית הדין, הפקיד כל צד אצל השופט פיקדון אשר נועד לכסות את העלויות ואת הקנס הצפוי לאחר שצד אחד ינצח את הצד השני. "החזק עדיין היה הצודק". לאחר מכן החליפו טיעונים מילוליים את המכות הפיזיות.

הרעיון של צדק פרימיטיבי לא היה כרוך כה רבות בהגינות, כשם שנועד להיפטר מן המריבה ובכך למנוע אי-סדר ציבורי ואלימות פרטית. ואולם, האדם הפרימיטיבי לא התרעם יתר על המידה בעקבות מה שכיום נחשב לאי-צדק; היה זה אך מובן מאליו שבעלי העוצמה ישתמשו בה באופן אנוכי. ואף-על-פי-כן, ניתן לקבוע באופן מדויק ביותר את מעמדה של כל ציוויליזציה בהתאם ליסודיות ולהגינות של בתי הדין שלה ובהתאם ליושרה של שופטיה.

70.11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70.11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, "It is the custom."

70.11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70.11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

- 70.11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.
- 70.11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.
- 70.11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.

70.11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70.11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. "Might was still right." Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70.11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

המאבק הכביר באבולוציה של הממשל נגע לעניין ריכוז הכוח. מנהלי היקום למדו מן הניסיון כי העמים האבולוציוניים בעולמות המיושבים מנוהלים באופן המיטבי באמצעות הממשל האזרחי מן הסוג הייצוגי, ממשל שבו מתקיים מאזן כוחות הולם בין הזרוע המבצעת, הזרוע המחוקקת והזרוע השופטת, זרועות אשר כולן מתואמות היטב ביניהן.

אף-על-פי שהסמכות הפרימיטיבית הייתה מבוססת על כוח, על עוצמה פיזית, הממשל האידיאלי הינו מערכת ייצוגית אשר המנהיגות בה מבוססת על יכולת; ואולם, ימי הברבריות היו מלאים מדי במלחמה מכדי לאפשר לממשל ייצוגי לפעול ביעילות. הרודן הוא זה אשר ניצח במאבק הממושך שבין חלוקת הסמכות לבין הפיקוד המאוחד. העוצמה המבוזרת והמוקדמת של מועצת הזקנים הפרימיטיבית התרכזה בהדרגה באישיותו של המלך האבסולוטי. לאחר הגעתם של מלכים אמיתיים נותרו קבוצות הזקנים כגופים מייצגים מחוקקים-שיפוטיים-למחצה; לאחר מכן הופיעו אספות מחוקקים בעלות מעמד מתואם, ולבסוף כוננו בתי דין גבוהים בנפרד מן האספות המחוקקות.

המלך היה זה אשר הוציא אל הפועל את המוסכמות, את החוקים המקוריים הבלתי-כתובים. לאחר מכן, הוא אסף את צווי החקיקה, את דעת הציבור אשר התגבשה זה מכבר. אף כי הופעת אספת העם כביטוי לדעה הציבורית התעכבה, היא ייצגה התקדמות חברתית כבירה.

המלכים המוקדמים הוגבלו במידה רבה בידיו המוסכמות – המסורת או דעת הציבור. בזמנים האחרונים גיבשו כמה מן האומות באורנטיה את המוסכמות האלה לכדי בסיס מתועד בעבור הממשל.

בני התמותה של אורנטיה זכאים לחירות; עליהם ליצור את שיטות הממשל שלהם; עליהם לאמץ חוקות או אֶמְנוֹת אחרות של סמכויות אזרח ושל הליכים מנהליים. ולאחר שעשו כן, עליהם לבחור כמנהלים כלליים באחיהם המיומנים והראויים ביותר. כנציגיהם לזרוע המחוקקת עליהם לבחור אך ורק את אלו אשר הינם מוכשרים אינטלקטואליים ומוסרית למלא חובה קדושה שכזו. אך ורק אלו אשר ניחנו ביכולת טבעית, ואשר רכשו חוכמה הודות לניסיון רב, ראוי שייבחרו כשופטים בבתי הדין הגבוהים והעליונים.

אם בני האדם מעוניינים לשמור על חירותם, עליהם – לאחר שבחרו באמנת החירות שלהם, – לאפשר את הפירוש הנכון, האינטליגנטי והעשוי לבלי חת שלה, על-מנת למנוע את הדברים הבאים:

1. גזל של כוח אשר לא הוענק על-ידי הזרוע המבצעת או המחוקקת.

70:121 (797:13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:122 (798:1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:123 (798:2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:124 (798:3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:125 (798:4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:126 (798:5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:127 (798:6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

2. מזימות של מתסיסים בורים ורדופי אמונות טפלות.

3. עיכוב של הקדמה המדעית.

4. קיפאון השורר בשעה שהבינוניות שולטת.

5. שלטון של מיעוטים אכזריים.

6. שליטה בידי שאפתניים ופיקחים השואפים להיות רודנים.

7. שיבושים הרסניים בשל פאניקה.

8. ניצול לרעה בידי חסרי המצפון.

9. שעבוד האזרחים באמצעות מיסוי על-ידי המדינה.

10. כישלון ההוגנות הכלכלית והחברתית.

11. איחוד בין הכנסייה למדינה.

12. אובדן החירות האישית.

אלו הם היעדים והמטרות של בתי הדין החוקתיים אשר פועלים כווסתים של מנועי הממשל הייצוגי בעולם אבולוציוני.

מאבקה של האנושות, אשר נועד להפוך את הממשל באורנטיה למושלם, כרוך בהפיכת ערוצי המנהל למושלמים, בהתאמתם לצרכי ההווה המשתנים לעולם, בשיפור חלוקת הכוח בתוככי הממשל, ואז בבחירתם של מנהיגים מנהליים אשר הינם חכמים באמת. אף-על-פי שקיימת צורת ממשל אלוהית ואידיאלית, אין ניתן לחשוף אותה, אלא נדרש כי הגברים והנשים של כל פלנטה ופלנטה ברחבי יקומי הזמן והמרחב יגלו אותה לאיטם ובדי עמל.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

70:128 (798:7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:129 (798:8) 3. Retardation of scientific progress.

70:1210 (798:9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:1211 (798:10) 5. Domination by vicious minorities.

70:1212 (798:11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:1213 (798:12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:1214 (798:13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:1215 (798:14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

70:1216 (798:15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:1217 (798:16) 11. Union of church and state.

70:1218 (798:17) 12. Loss of personal liberty.

70:1219 (798:18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:1220 (799:1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:1221 (799:2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 71. התפתחות המדינה

072 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 070

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 71

התפתחות המדינה

סעיפים

מבוא

1. המדינה העופרית
2. האבולוציה של הממשל הייצוגי
3. האידיאלים של המדינות
4. ציוויליזציה מתקדמת
5. האבולוציה של התחרות
6. מניע הרווח
7. חינוך
8. אופי המדינות

מבוא

המדינה מהווה התפתחות מועילה של הציוויליזציה; היא מייצגת את הרווח הנקי של החברה מזוועות ומתלאות המלחמה. ואפילו המדינות איננה אלא סך הטכניקה הצבורה המשמשת לניהול מאבקי הכוח התחרותיים בין השבטים והאומות הנאבקות.

המדינה המודרנית הינה המוסד אשר שרד במאבק הכוחות הממושך בין הקבוצות. בסופו של דבר ניצח הכוח הנעלה, והפיק יצירה עובדתית – המדינה – ויחד עמה את המיתוס המוסרי על אודות חובתו המוחלטת של האזרח לחיות ולמות למען המדינה. ואולם, המדינה איננה מהווה בריאה אלוהית; היא אפילו לא נוצרה הודות לפעולה אנושית אינטליגנטית ורצונית; המדינה הינה מוסד אבולוציוני לחלוטין ומקורה היה אוטומטי לחלוטין.

1. המדינה העופרית

המדינה הינה ארגון ניהולי טריטוריאלי חברתי; והמדינה החזקה, היעילה והעמידה

PAPER 71

DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:01 (8001) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:02 (8002) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:11 (8003) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most efficient, and

ביותר מורכבת מאומה בודדת, אשר אנשיה חולקים שפה משותפת, מוסכמות משותפות ומוסדות משותפים.

המדינות הראשונות היו קטנות, וכולן היו תוצאה של כיבוש. הן לא נוצרו בשל התאגדויות מרצון. רבות מהן נוסדו בידי נוודים כובשים, אשר פשטו על רועי צאן שלווים או על חקלאים מתיישבים, גברו עליהם ושעבדו אותם. מטבע הדברים, מדינות מעין אלה אשר נוצרו עקב כיבוש היו מרובדות; קיומם של המעמדות היה בלתי-נמנע, והמאבקים בין המעמדות מעולם היו בִּזְרִים.

השבטים הצפוניים של האדם האדום של אמריקה מעולם לא השיגו מעמד אמיתי של מדינה. הם מעולם לא התקדמו אל מעבר לאיגוד רופף של שבטים, צורה פרימיטיבית ביותר של מדינה. הניסיון הקרוב ביותר שלהם לכך היה הפדרציה של האִירִזְקִיִּים, ואולם קבוצה זו, המונה שש אומות, מעולם לא תפקדה כמדינה ולא הצליחה לשרוד בשל היעדרם של דברים מסוימים אשר הינם הכרחיים לחיים לאומיים מודרניים, למשל:

1. רכישת רכוש פרטי והורשתו.
2. ערים, יחד עם חקלאות ותעשייה.
3. חיות בית מועילות.
4. ארגון משפחתי מעשי. האנשים האדומים הללו דבקו במשפחת האם ובירשת האחין.
5. טריטוריה מוגדרת.
6. מְנָהֵל ראשי חזק.
7. שעבוד של שבויים – הם אימצו אותם או רצחו אותם.
8. כיבושים נחשים.

האדם האדום היה דמוקרטי מדי; היה לו ממשל טוב, אך הוא כשל. אילולא פגש האדם האדום בטרם עת את הציוויליזציה המתקדמת יותר של האדם הלבן – אשר דבק בשיטות הממשל של היוונים ושל הרומאים – בסופו של דבר הוא היה מפתח בעצמו מדינה.

המדינה הרומית המוצלחת התבססה על:

1. משפחת האב.
2. חקלאות וביות בעלי-חיים.
3. ריכוז אוכלוסייה – ערים.
4. רכוש ואדמה פרטיים.
5. עבדות – מעמדות של אזרחות.
6. כיבוש וארגון-מחדש של העמים החלשים והמפגרים.

enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.
- 71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

7. טריטוריה מוגדרת הכוללת דרכים.

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

8. שליטים אישיים וחזקים.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

החולשה הגדולה של הציוויליזציה הרומית, ואחד הגורמים לנפילתה של האימפריה בסופו של דבר, הייתה התקנה הליברלית והמתקדמת לכאורה, אשר הפכה את הנער לחופשי בגיל עשרים-ואחת ואשר שחררה את הנערה ללא תנאי להיות חופשית להינשא לגבר לפי בחירתה, או ללכת באשר תרצה ולהפוך לבלתי-מוסרית. הנזק לחברה לא נבע מהרפורמות האלה עצמן, אלא מן האופן הפתאומי והנרחב אשר בו הן אומצו. התמוטטותה של רומא מעידה על מה שניתן לצפות בשעה שמדינה מתרחבת במהירות רבה מדי ובה בעת מתנוונת מבפנים.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

המדינה העוברית התאפשרה הודות להיחלשות קשר הדם לעומת התחזקות הקשר הטריטוריאלי, והפדרציות השבטיות האלה חוברו על-פי-רוב בחוזקה על-ידי הכיבוש. בעוד שהריבונות המתעלה מעל לכל המאבקים הפעוטים ולכלל ההבדלים בין הקבוצות, מאפיינת את המדינה האמיתית, עדיין שורדים בארגוניה המאוחרים יותר של המדינה קסטות ומעמדות רבים כשרידי החמולות והשבטים של ימים עברו. המדינות הטריטוריאליות המאוחרות והגדולות יותר נאבקו מאבק ממושך ומר בקבוצות החמולות הקטנות יותר הקשורות בקשרי דם, וממשל השבט הוכיח את עצמו כשלב מעבר בעל ערך בתנועה מן הסמכות המשפחתית לזו של המדינה. בזמנים מאוחרים יותר, חמולות רבות צמחו מתוך התאגדויות מסחריות ומתוך התאגדויות תעשייתיות אחרות.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

תוצאת הכישלון של שילוב המדינה היא נסיגה לתנאים ולטכניקות הממשל של טרום-המדינה, כדוגמת הפיאודליזם של אירופה בימי הביניים. במהלך תקופות החשיכה האלה התמוטטה המדינה הטריטוריאלית, וחלה נסיגה לקבוצות הקטנות של הטריות, להופעתם-מחדש של שלבי ההתפתחות של החמולות והשבטים. ואפילו כיום קיימות באסיה ובאפריקה מדינות-למחצה מעין אלה, אך לא כולן הינן בבחינת נסיגות אבולוציוניות; רבות מהן מהוות גרעינים עובריים של מדינות בעתיד לבוא.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. האבולוציה של הממשל הייצוגי

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

הדמוקרטיה, על אף שהינה אידיאל, תוצר של הציוויליזציה ולא של האבולוציה. צעדו לכם לאיטכם! ובחרו בקפידה! זאת הואיל וסכנות הדמוקרטיה הינן:

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

1. האדרת הבינוניות.

71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.

2. בחירת שליטים בזויים ובורים.

71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.

3. כישלון להכיר בעובדות הבסיסיות של

71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.

האבולוציה החברתית.

4. הסכנה הטמונה בהענקת זכות בחירה אוניברסאלית לידי רוב בלתי-מחונך ועצל.

5. שעבוד לדעת הקהל; הרוב אינו תמיד צודק.

דעת הקהל, דעת הרבים, עיכבה מאז ומעולם את החברה. ואף-על-פי-כן, היא בעלת-ערך; זאת משום שבעוד שהיא מעכבת את החברה, היא אכן משמרת את הציוויליזציה. השיטה הבטוחה והאמיתית היחידה להאצת התפתחות הציוויליזציה הינה חינוך דעת הקהל; הכוח מספק אך ורק האצה זמנית, ואילו הצמיחה התרבותית תמשיך ותאיץ ככל שהקליעים יפנו את מקומם לטובת פתקי ההצבעה. דעת הקהל, המוסכמות, הינה האנרגיה הבסיסית והיסודית באבולוציה החברתית ובפיתוח המדינתי, אך שומה עליה להיות בלתי-אלימה בביטוייה על-מנת שתהא בעלת-ערך עבור המדינה.

מידת ההתקדמות של חברה נקבעת במישרין בהתאם לשיעור היכולת של דעת הקהל לשלוט בהתנהגות האישית ובניהול המדינה באמצעות ביטוי בלתי-אלימים. הממשל המתורבת האמיתי הגיע בשעה שדעת הקהל לבשה את דמותה של זכות בחירה אישית. בחירות כלליות עשויות שלא להביא תמיד להחלטות נכונות, ואולם הן מייצגות את הדרך הנכונה לפעול, ואפילו את הדרך הנכונה לעשות את הדבר השגוי. האבולוציה לא מייצרת שלמות מופלגת באופן מיידי, אלא התאמות מעשיות יחסיות ומתקדמות.

קיימים עשרה צעדים – או שלבים – באבולוציה של צורה מעשית ויעילה של ממשל ייצוגי. ואלו הם:

1. החופש האישי. העבדות, הצמיתות וכל צורות השעבוד האנושי חייבות להיעלם.

2. חופש הדעת. אם אנשים חופשיים אינם זוכים לקבל חינוך – קרי ללמוד כיצד לחשוב באופן אינטליגנטי ולתכנן בתבונה – אזי, לרוב, החופש הוא מזיק יותר מאשר מועיל.

3. שלטון החוק – ניתן ליהנות מחירות אך ורק כאשר רצונותיהם וגחמותיהם של שליטים בשר ודם מוחלפים על-ידי צווי חקיקה התואמים את חוקי היסוד המקובלים.

4. חופש הביטוי. לא ניתן לדמיין ממשל ייצוגי אשר אין בו חופש לכל צורות הביטוי לשאיפות ולדעות האנושיות.

5. ביטחון הרכוש. אף ממשל לא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן, אם לא יעניק את הזכות ליהנות מרכוש אישי בצורה כזו או אחרת. האדם כמה לזכות להשתמש ברכושו הפרטי, לשלוט בו, להעניק אותו, למוכרו, להחכירו או להורישו.

6. הזכות לטעון. הממשל הייצוגי מניח את

71:25 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.

71:26 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:27 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:28 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:29 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:210 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:211 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:212 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:213 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:214 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:215 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative

זכות האזרחים להישמע. הזכות לטעון טבועה באזרחות החופשית.

7. הזכות למשול. אין זה מספיק להישמע; שומה על הזכות לטעון שתתקדם עד לניהול בפועל של הממשל.

8. זכות בחירה אוניברסאלית. ממשל ייצוגי מניח מראש ציבור בוחרים אינטליגנטי, יעיל ואוניברסאלי. לעולם ייקבע אופיו של ממשל שכזה בהתאם לאופיים ולשיעור קומתם של אלו המרכיבים אותו. עם התקדמות הציוויליזציה, אף כי זכות הבחירה תישאר אוניברסאלית לשני המינים, היא תעבור ביעילות התאמות, סידור-מחדש ובידול מסוגים אחרים.

9. שליטה במשרתי הציבור. אף ממשל אזרחי לא יתקיים בבחינת שירות יעיל ושימושי, מבלי שתעמודנה לרשות האזרחים שיטות חכמות – אשר בהן הם גם יעשו שימוש – להנחיית מחזיקי המשרות ומשרתי הציבור ולשליטה בהם.

10. ייצוג תבוני ומיומן. הישרדות הדמוקרטיה תלויה בקיומו של ממשל ייצוגי מוצלח; ותנאי לכך הוא הנהגה לבחור למשרות ציבוריות אך ורק את אותם יחידים מוכשרים מבחינה טכנית, כשירים מבחינה אינטלקטואלית, נאמנים מבחינה חברתית ומתאימים מבחינה מוסרית. אך ורק באמצעות מילוי התנאים האלה לא תכלה מן הארץ ממשלה של העם, על-ידי העם ולמען העם.

3. האידיאלים של המדינאות

לצורה הפוליטית, או הניהולית, של ממשל נודעת משמעות זניחה, אלא אם היא מעניקה את אשר הכרחי לשם קדמה אזרחית – חירות, ביטחון, חינוך ותיאום חברתי. מה שקובע את נתיב האבולוציה החברתית הוא לא מה שהמדינה מהווה, אלא מה שהיא עושה. ואחרי ככלות הכול, אף מדינה לא תוכל להתעלות מעל לערכי המוסר של אזרחיה, כפי שאלו לובשים צורה בדוגמא של מנהיגיה הנבחרים. הבורות והאנוכיות יבטיחו גם את נפילתה של צורת הממשל הגבוהה ביותר.

האגואיזם הלאומי, עד כמה שהוא מצער, היה הכרחי להישרדות החברתית. דוקטרינת העם הנבחר שימשה גורם עיקרי בגיבוש השבט ובבניית האומה ממש עד לעת המודרנית. ואולם, אף מדינה אינה יכולה להגיע לרמות תפקוד אידיאליות עד אשר כל צורות חוסר הסובלנות מושמות תחת שליטה; חוסר הסובלנות לעולם עוין את הקדמה האנושית. והאופן המיטבי שבו ניתן ללחום בחוסר הסובלנות הוא באמצעות התיאום בין המדע, המסחר, המשחק והדת.

המדינה האידיאלית מתפקדת תחת הדחף של שלושה מניעים מתואמים ורבי-עוצמה:

1. נאמנות האהבה אשר נגזרת מן ההכרה

government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:216 (802:10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:217 (802:11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:218 (802:12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:219 (802:13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:31 (803:1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:32 (803:2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:33 (803:3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:34 (803:4) 1. Love loyalty derived from the realization

of human brotherhood.

71:35 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:36 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:37 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:38 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:39 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:310 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:311 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:312 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a

באחוות האדם.

2. הלאומנות התבונית המבוססת על אידיאלים נבונים.

3. תובנה קוסמית המפורשת במונחים של עובדות, מטרות וצרכים פלנטאריים.

חוקי המדינה האידיאלית הינם מועטים, והם עברו מעידן הטאבו השלילי אל תוך עידן הקדמה החיובית של חירות היחיד, הנובעת משליטה עצמית משופרת. המדינה המרוימת איננה רק מחייבת את אזרחיה לעבוד, אלא גם מעודדת אותם להשתמש באופן מועיל ומרומם בפנאי ההולך וגדל, הנבע מן החופש מעבודה שמאפשר עידן המיכון המתקדם. הפנאי חייב לייצר, כמו גם לצרוך.

אף חברה אשר התירה את הבטלה, או סבלה את העוני, לא התקדמה רבות. ואולם, לא ניתן להכחיד את העוני ואת התלות כאשר הזנים הפגומים והמפגרים נתמכים בחופשיות ומורשים להתרבות ללא הגבלה.

חברה מוסרית תשאף לשמר את הכבוד-העצמי של אזרחיה, ולספק לכל יחיד רגיל הזדמנות נאותה להגשמה עצמית. תכנית כזו של הישג חברתי תניב חברה מתורבתת מן הסדר הגבוה ביותר. יש לעודד את האבולוציה החברתית באמצעות פיקוח ממשלתי המפעיל דרגה מינימלית של שליטה מסדירה. המדינה הטובה ביותר היא זו אשר מתאמת במידה הרבה ביותר ומושלת במידה המועטה ביותר.

האידיאלים של המדינאות חייבים להיות מושגים באמצעות אבולוציה, מתוך הצמיחה האיטית של התודעה האזרחית, ההכרה במחויבות ובזכות שבשירות החברתי. בתחילה, בני האדם מקבלים על עצמם את עול הממשל כחובה – זאת לאחר סיום ממשלם של רודפי-בצע פוליטיים – ואולם לאחר מכן הם מבקשים סעד שכזה כזכות, ככבוד הגבוה ביותר. המעמד של כל שלב של ציוויליזציה מתואר נאמנה על-ידי שיעור קומתם של האזרחים המתנדבים לקבל על עצמם את האחריות המדינית.

בקהילייה אמיתית, התחום של ניהול ערים ומחוזות מופקד בידי מומחים ומנוהל ממש כפי שמנוהלות כל צורות ההתאגדות הכלכליות והמסחריות האחרות.

במדינות מתקדמות נחשב השירות הפוליטי כמעשה המסירות הגבוה ביותר מצדם של האזרחים. שאיפתם הגדולה ביותר של הנבונים והנאצלים ביותר שבאזרחים הינה להיות מוכרים אזרחית, להיבחר או להתמנות למשרת אמן ממשלתית כלשהי; וממשלות שכאלה מעטירות על משרתיהן האזרחיים והחברתיים את ההכרה המכובדת ביותר בעבור שירותם. לאחר מכן, מוענק הכבוד – על-פי הסדר הזה – לפילוסופים, למחנכים, למדענים, לתעשיינים ולאנשי הצבא. הורים מקבלים את גמולם בדמות הצטיינות לדיהם, ואילו מנהיגים דתיים-לעילא, בהיותם

שגרירה של ממלכה רוחנית, מקבלים את גמולם האמיתי בעולם אחר.

spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. ציוויליזציה מתקדמת

שומה על הכלכלה, החברה והממשל להתפתח, אם בכוונתם לעמוד על כנם. בעולם אבולוציוני, תנאים סטטיים מעידים על דעיכה; שורדים אך ורק אותם מוסדות אשר נעים קדימה עם הזרם האבולוציוני.

תכנית מתקדמת של ציוויליזציה המצויה במהלך של התרחבות כוללת:

1. שימור של חירויות הפרט.
2. הגנה על הבית.
3. קידום הביטחון הכלכלי.
4. מניעת מחלות.
5. חינוך חובה.
6. חובת עבודה.
7. ניצול מועיל של הפנאי.
8. דאגה לחסרי המזל.
9. שיפור הגזע.
10. טיפוח המדע והאמנות.
11. טיפוח הפילוסופיה – חוכמה.
12. הרחבת התובנה הקוסמית – רוחניות.

והתקדמות זו באמנות הציוויליזציה מובילה במישרין להגשמת המטרות האנושיות והאלוהיות הגבוהות ביותר של המפעל האנושי – ההישג החברתי של אחוות האדם והמעמד האישי של ידיעת-האל, אשר מתגלה ברצונו העילאי של כל יחיד לעשות את רצון האב שבשמים.

הופעתה של אחווה אמיתית מעידה על כך שהגיע סדר חברתי שבו כל אדם שמח לשאת את עולו של אחיו; הם אכן מתאווים לנהוג הלכה למעשה בהתאם לכלל הזהב. ואולם, אין ניתן להגשים חברה אידיאלית מעין זו כל עוד החלשים, או הרשעים, ממתינים על-מנת לנצל לרעה, ובאופן בלתי-הגון, את אלו אשר מונעים בעיקר מתוך מסירות לעבר שירות האמת, היופי והטוב. במצב שכזה, מעשי לנהוג באופן אחד ויחיד: אנשי "כלל הזהב" יכולים לכוון חברה מתקדמת שבה הם יחיו בהתאם לאידיאלים שלהם, ובה בעת יגנו על עצמם באופן הולם מפני רעיהם הנבערים, אשר עלולים לבקש לנצל את נטייתם לשלום, או להכחיד את הציוויליזציה המתקדמת שלהם.

האידיאליזם לעולם אינו יכול לשרוד בפלנטה מתפתחת, אם בכל דור מתירים לעצמם האידיאליסטים להיות מושמדים בידי סדרה

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

- 71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.
- 71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.
- 71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.
- 71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.
- 71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.
- 71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.
- 71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.
- 71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.
- 71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.
- 71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser

הבזויים יותר של האנושות. וכאן מצוי מבחן הכביר של האידיאליזם: האם יכולה חברה מתקדמת לשמור על המוכנות הצבאית, אשר מבטיחה את ביטחונה מפני כל מתקפה של שכניה מחרחרי המלחמה, בלא להיכנע לפיתוי להפעיל את העוצמה הצבאית הזו ולתקוף עמים אחרים מתוך כוונה להשיג רווח אנכי או להאדיר את שמה כאומה? הישרדות האומה דורשת מוכנות, ורק האידיאליזם הדתי יכול למנוע את השימוש הזנתי במוכנות לשם תוקפנות. רק אהבה – אחווה – יכולה למנוע מן החזקים לדכא את החלשים.

5. האבולוציה של התחרות

התחרות הינה הכרחית לשם קדמה חברתית, ואולם תחרות בלתי-מוסדרת מניבה אלימות. בחברה הנוכחית, התחרות מחליפה לאיטה את המלחמה בכך שהיא קובעת את מקומו של היחיד בחברה, וכן את הישרדותו של התעשיות עצמן. (הרצח והמלחמה נבדלים במעמדם לפני המוסכמות, בשל העובדה שהרצח הוצא אל מחוץ לחוק עוד מימיה הראשונים של החברה, בעוד שהאנושות בכללותה עדיין לא הוציאה את המלחמה אל מחוץ לחוק.)

המדינה האידיאלית לוקחת על עצמה להסדיר את ההתנהגות החברתית אך ורק במידה הנחוצה על-מנת להוציא את האלימות אל מחוץ לתחרות בין היחידים, וכן למנוע את חוסר ההגינות ביוזמה האישית. הנה בעיה גדולה הניצבת לפתחה של המדינות: כיצד להבטיח את השקט והשלווה בתעשייה, את תשלום המסים התומכים בעוצמת המדינה, ובה בעת למנוע את המיסוי מלהגביל את התעשייה ולמנוע מן המדינה מלהפוך לטפילית או לרודנית?

במהלך העידנים המוקדמים יותר של כל עולם, התחרות הינה הכרחית לשם קיום ציוויליזציה מתקדמת. ככל שמתקדמת האבולוציה של האדם, כך הופך שיתוף הפעולה ליותר ויותר יעיל. בציוויליזציות מתקדמות, שיתוף הפעולה יעיל יותר מן התחרות. האנשים המוקדמים הומצו על-ידי התחרות. האבולוציה בראשיתה מתאפיינת בהישרדותו של הכשיר מבחינה ביולוגית, ואולם, הציוויליזציות המאוחרות יותר מתקדמות טוב יותר הודות לשיתוף הפעולה התבוני, להבנת האחווה ולברית האחים הרוחנית.

אמת היא כי התחרות בתעשייה הינה בזבזנית ביותר ומאוד בלתי-יעילה, אך אין לעודד את חיסול המנגנון הכלכלי הבזבזני הזה, במידה שהתאמות מעין אלה תגרורנה ולו את הפגיעה הקטנה ביותר באחת מחירויות היחיד הבסיסיות.

6. מניע הרווח

orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:51 (805:1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:52 (805:2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:53 (805:3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:54 (805:4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. THE PROFIT MOTIVE

הכלכלה מונעת-הרווח הנוכחית נידונה לכישלון, אלא אם כן ניתן יהיה להוסיף למניעי הרווח את מניעי השירות. התחרות חסרת הרחם המבוססת על אינטרס עצמי צר-מוחין תשמיד לבסוף אפילו את אותם דברים אשר אותם היא מבקשת לשמר. מניע הרווח הבלעדי, הנתון בשירות העצמי, איננו תואם את האידיאלים הנוצריים – והרבה פחות מכך את השיעורים שלימד ישוע.

בכלכלה, מניע הרווח מתייחס למניע השירות כפי שבמסגרת הדת הפחד מתייחס לאהבה. אך אין להשמיד או להסיר את מניע הרווח בפתאומיות; הוא גורם לבני-אדם רבים, העצלים בלעדי מניע זה, לעבוד קשה. לעומת זאת, אין הכרח כי המעורר האנרגטי החברתי הזה יוותר לעולם אנוכי במטרותיו.

מניע הרווח בפעילויות הכלכליות הוא שפל לחלוטין, ואינו ראוי כלל לחברה מסדר מתקדם; ולמרות זאת, הוא מהווה גורם הכרחי במהלך שלביה המוקדמים יותר של ציוויליזציה. אין ליטול מן האדם את מניע הרווח, עד אשר הוא רכש לעצמו מניעים עליונים, שאין בהם כוונת-רווח, לשם הנעת מאמציו הכלכליים ושירותו החברתי – הדחפים הנעלים של החוכמה המופלגת, של האחוה המסקרנת ושל מצוינות ההישג הרוחני.

7. חינוך

המדינה המתמידה מבוססת על תרבות, נשלטת על-ידי אידיאלים ומונעת על-ידי שירות. שומה על מטרת החינוך להיות רכישת מיומנות, חיפוש חוכמה, הגשמת עצמיות והשגת ערכים רוחניים.

במדינה האידיאלית, החינוך נמשך לאורך כל החיים, ולעיתים הופכת הפילוסופיה לעיסוק המרכזי של אזרחיה. אזרחי קהיליה מעין זו רודפים אחר חוכמה על-מנת להרחיב את התבונה על חשיבות יחסי האנוש, משמעויות המציאות, אצילות הערכים, מטרות החיים ותהילות הגורל הקוסמי.

בני אורנטיה חייבים לדמות בעיני רוחם חזון של חברה חדשה ובעלת תרבות גבוהה יותר. כאשר תחלוף מן העולם המערכת הכלכלית אשר בה הרווח הינו המניע היחיד, ינסוק החינוך לרמות ערכיות חדשות. זמן רב מדי היה החינוך מקומי, צבאי, מרום-אגו ומכוון לרדיפה אחר הצלחה; בסופו של דבר הוא חייב להפוך לכלל-עולמי, אידיאליסטי, מכון להגשמת העצמי ולתפישה קוסמית.

לאחרונה עבר החינוך משליטתם של הכמרים לזו של עורכי הדין ואנשי העסקים. בסופו של דבר, הוא חייב להימסר לידיהם של הפילוסופים והמדענים. על המורים להיות אנשים חופשיים, מנהיגי אמת, על-מנת שהפילוסופיה – החיפוש אחר האמת – תהפוך לעיסוק העיקרי

71:61 (806:5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:62 (806:6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:63 (806:7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806:1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806:2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806:3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806:4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the

של החינוך.

החינוך הינו העסק של החיים; הוא חייב להימשך לאורך כל החיים, כך שהאנושות תחווה בהדרגה את הרמות המרקיעות של חוכמת בני-התמותה, אשר הינן:

1. הידע על אודות הדברים.
2. הבנת המשמעויות.
3. הערכת הערכים.
4. האצילות שבעבודה – החובה.
5. המניע של המטרות – מוסריות.
6. אהבת השירות – אופי.
7. תבונה קוסמית – הבחנה רוחנית.

ואז, באמצעות ההישגים הללו, ירקיעו רבים להישג הדעת העילאי של בני התמותה, ידיעת האל.

8. אופי המדינתיות

המאפיין הקדוש היחיד של כל ממשל אנושי, הינו החלוקה של המדינאות לשלוש זרועות התפקוד של הביצוע, החקיקה והשיפוט. היקום מנוהל בהתאמה לתוכנית כזו של חלוקת התפקידים והסמכויות. מלבד המושג האלוהי הזה של הקדירה חברתית יעילה, או של ממשל אזרחי, זה משנה אך מעט מהי צורת המדינה שאותה בוחרים האנשים, ובתנאי שהאזרחים מתקדמים בהתמדה אל עבר המטרה של שליטה-עצמית מורחבת ושירות חברתי מוגבר. חדות האינטלקט, החוכמה הכלכלית, הפיקחות החברתית והסיבולת המוסרית של עם משתקפים כולם נאמנה במדינאות.

האבולוציה של המדינאות מחייבת התקדמות מרמה לרמה, כדלקמן:

1. יצירת ממשל בן שלוש זרועות: המבצעת, המחוקקת והשופטת.
2. החופש לעסוק בפעילויות חברתיות, פוליטיות ודתיות.
3. ביטול כל צורות העבדות והשעבוד האנושיות.
4. יכולתם של האזרחים לשלוט בהטלת המיסוי.
5. כינונו של חינוך אוניברסאלי – לימוד אשר נמשך מן העריסה ועד לקבר.
6. ההתאמה ההולמת בין הממשל המקומי והממשל הלאומי.
7. טיפוח המדע וחיסולן של המחלות.

chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.
- 71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.
- 71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.
- 71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

- 71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.
- 71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.
- 71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.
- 71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.
- 71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.
- 71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.
- 71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

8. ההכרה ההולמת בשוויון בין המינים והפעולה המתואמת של גברים ונשים בבית, בבית-הספר ובכנסייה, יחד עם שירות ייחודי של נשים בתעשייה ובממשל.

9. חיסול המלאכות המשעבדות באמצעות המצאת מכונות, וכן השליטה המתמחה העוקבת בעידן המיכון.

10. ההשתלטות על הניבים – ניצחונה של שפה אוניברסאלית.

11. סיום המלחמות – שיפוט בין-לאומי של חילוקי דעות לאומיים וגזעיים בבתי דין יבשתיים של אומות, אשר מעליהם חולש בית-דין פלנטארי עליון שחבריו מגויסים אוטומטית מקרב הראשים הפורשים של בתי הדין של היבשות. בתי הדין של היבשות הינם סמכותיים; בית הדין העולמי הינו מיעץ – מוסרי.

12. האופנה הכלל-עולמית של רדיפת החוכמה – התעלות הפילוסופיה. התפתחותה של דת עולמית, דת אשר תבשר על כניסתה של הפלנטה לשלביה המוקדמים יותר של ההתייצבות באור ובחיים.

אלו הן דרישות-הקדם של ממשל מתקדם וסימני ההיכר של מדינאות אידיאלית. אורנטיה רחוקה מהגשמתם של האידיאלים המרוממים הללו. ואולם, הגזעים המתורבתים החלו זה מכבר במלאכה – האנושות צועדת לקראת ייעודים אבולוציוניים גבוהים יותר.

[הובא בחסות מליצדק של נבאדון.]

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 72. הממשל בפלנטה שכנה

073 ⇨

הספר של אורנטיה

071 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 72

הממשל בפלנטה שכנה

סעיפים

מבוא

1. האומה היבשתית
2. ארגון פוליטי
3. חיי הבית
4. המערכת החינוכית
5. ארגון תעשייתי
6. ביטוח לעת זקנה
7. מיסוי
8. המכללות המיוחדות
9. התכנית לזכות בחירה אוניברסאלית
10. הטיפול בפשע
11. מוכנות צבאית
12. האומות האחרות

מבוא

בהסכמתו של לאנאפורג' ובאישורם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מורשה אנוכי לתאר משהו על אודות חיי החברה, המוסר והפוליטיקה של הגזע האנושי המתקדם ביותר החי בפלנטה המצויה במרחק לא-רב-מאוד ושייכת למערכת שטניה.

מכל העולמות בשטניה אשר הפכו מבודדים בשל השתתפותם במרידה של לוציפר, פלנטה זו חוותה את ההיסטוריה הדומה ביותר לזו של אורנטיה. הדמיון בין שתי הספרות מסביר ללא-ספק מדוע ניתן האישור להצגת מצגת יוצאת-דופן זו; זאת הואיל והסכמתם של שליטי המערכת לתאר באוזני פלנטה אחת את ענייניה של פלנטה אחרת הינה מאורע יוצא-דופן ביותר.

פלנטה זו, בדומה לאורנטיה, סתתה מדרך הישר-על-ידי חוסר נאמנות של הנסיך הפלנטארי שלה בהקשר של מרידת לוציפר. היא קיבלה בן

PAPER 72

GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET

SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

INTRODUCTION

^{7201 (808.1)} BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

^{7202 (808.2)} Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

^{7203 (808.3)} This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son

חומרי מעט לאחר שאדם הגיע לאורנטיה, וכן זה נכשל אף הוא והותיר את הספירה מבודדת; זאת מכיוון שמעולם לא הוענק לגזעים בני התמותה של פלנטה זו בן של סמכות.

shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. האומה היבשתית

למרות כל המכשולים הפלנטאריים הללו, מתפתחת כעת ביבשת מבודדת – שגודלה כגודלה של אוסטרליה – ציוויליזציה נעלה ביותר. אומה זו מונה כ-140 מיליון נפש. אנשיה הינם גזע מעורב, בעיקרו כחול וצהוב, ומצוי בהם שיעור מעט גבוה יותר של הגזע הסגול ממה שמצוי בגזע המכונה לבן באורנטיה. הגזעים השונים הללו עדיין אינם ממוזגים במלואם, אך הם מתרועעים זה עם זה ומתחברים באופן ראוי ביותר. תוחלת החיים הממוצעת ביבשת זו עומדת כעת על תשעים שנה, והיא גבוהה בחמישה-עשר אחוזים מזו של כל עם אחר על-פני הפלנטה.

המנגנון התעשייתי של אומה זו נהנה מיתרון גדול מסוים הנובע מהטופוגרפיה הייחודית של היבשת. ההרים הגבוהים, אשר מעליהם יורדים גשמים כבדים שמונה חודשים בשנה, ממוקמים בדיוק במרכזה של המדינה. סידור טבעי זה מתאים ביותר לשימוש בכוח המים, ומאפשר להשקות בקלות את הרבע המערבי הצחיח יותר של היבשת.

האנשים הללו מתקיימים בכוחות עצמם, ובמילים אחרות: הם יכולים לחיות עד בלי די מבלי לייבא דבר מן האומות הסובבות אותם. יש להם משאבי טבע בשפע, והם למדו כיצד לפצות על מה שחסר להם והכרחי לחיים באמצעות טכניקות מדעיות. הם נהנים מסחר-פנים ער, אך מקיימים סחר-חוץ מועט בלבד, וזאת בשל העוינות הכוללת של שכניהם הפחות מתקדמים.

באופן כללי, עקבה אומה יבשתית זו אחר הנטייה האבולוציונית של הפלנטה: ההתפתחות מן השלב השבטי ועד להופעת שליטים ומלכים חזקים לאורך אלפי שנים. לאחר המלוכנים המוחלטים הגיעו סדרי ממשל שונים ורבים – באו והלכו שפע בלתי-נדלה של רפובליקות כושלות, של מדינות שיתופיות ושל רודנים. צמיחה זו נמשכה עד לפני כחמש-מאות שנה, כאשר – במהלכה של תקופה פוליטית תוססת במיוחד – אחד מחברי הטרִיאומְוִירַט הרודני רב-העוצמה של האומה שינה את דעתו. הוא התנדב לוותר על כסאו בתנאי שאחד מן השליטים האחרים, השפל יותר מבין השניים הנותרים, יוותר אף הוא על כס הרודנות. וכך נמסרה הריבונות על היבשת לידי שליט יחיד. המדינה המאוחדת המשיכה להתקדם תחת שלטון מלוכני חזק במשך למעלה ממאה שנים, אשר במהלכן התפתחה מגילה מעולה של זכויות חירות.

המעבר העוקב מן המלוכנות לשיטת ממשל

1. THE CONTINENTAL NATION

721.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

721.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

721.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

721.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchical rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

721.5 (808.8) The subsequent transition from monarchy

ייצוגית היה הדרגתי, והמלכים נותרו כדמויות חברתיות או רגשיות בלבד, ונעלמו בסופו של דבר משנסתיימה שושלת הזכרים. הרפובליקה הנוכחית מתקיימת מזה כמאתיים שנה, שבמהלכן חלה התקדמות מתמשכת לעבר שיטות הממשל אשר יתוארו מיד; ההתפתחויות האחרונות בתחומי התעשייה והפוליטיקה אירעו במהלך העשור האחרון.

to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. ארגון פוליטי

2. POLITICAL ORGANIZATION

לאומה היבשתית הזו יש כעת ממשל ייצוגי, כאשר בירת המדינה ממוקמת במרכז. הממשל המרכזי מורכב מפדרציה חזקה בת מאה מדינות חופשיות באופן יחסי. מדינות אלה בוחרות את מושלן ואת מחוקקיהן לתקופה בת עשר שנים, ואיש אינו זכאי להיבחר שוב. שופטי המדינה מתמנים למשך כל חייהם בידי המושלים ומאושרים על-ידי אספות המחוקקים, אשר כוללות נציג אחד לכל מאה-אלף אזרחים.

^{7221 (809.2)} This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

קיימים חמישה סוגים שונים של ממשל עירוני, התלויים בגודלה של העיר; ואולם, אף עיר אינה מורשית לאכלס יותר ממיליון תושבים. ככלל, שיטות הממשל העירוני האלה הינן פשוטות, ישירות וחסכוניות מאוד. מעט התפקידים במנהל העיר הינם מבוקשים ביותר בקרב האזרחים מן הסוג הגבוה ביותר.

^{7222 (809.3)} There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

הממשל הפדרלי כולל שלוש חטיבות ממשל מתואמות: מבצעת, מחוקקת ושופטת. המנהל הפדרלי הכללי נבחר מדי שש שנים בבחירות אזוריות אוניברסאליות. הוא לא זכאי להיבחר שוב, אלא על-פי בקשתן של לפחות שבעים וחמש אספות מחוקקות ובאישורם של מושלי אותן מדינות, וגם אז, לתקופה אחת בלבד. מיעץ בידו קבינט-על אשר בו חברים כל המנהלים הכלליים לשעבר אשר עדיין בין החיים.

^{7223 (809.4)} The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

החטיבה המחוקקת כוללת שלושה בתים:

^{7224 (809.5)} The legislative division embraces three houses:

1. הבית העליון נבחר בידי קבוצות עובדי התעשייה, העובדים המקצועיים, עובדי החקלאות וקבוצות אחרות של עובדים, אשר בוחרים בהתאם לתפקידים הכלכלי.

^{7225 (809.6)} 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

2. הבית התחתון נבחר על-ידי ארגוני חברה מסוימים, הכוללים את הקבוצות החברתיות, הפוליטיות והפילוסופיות אשר לא נכללו במסגרת התעשייה או המקצועות. כלל האזרחים מן המניין משתתפים בבחירת שני סוגי הנציגים, אך הם מקובצים באופן שונה בהתאם לאופי הבחירה – לבית העליון או לבית התחתון.

^{7226 (809.7)} 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

3. הבית השלישי – המדינאים הבכירים – כולל את וותיקי השירות הציבורי ובנוסף להם אנשים מכובדים רבים הממונים על-ידי המנהל

^{7227 (809.8)} 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by

הכללי, המנהלים האזוריים (התת-פדרליים), נשיא בית הדין העליון והמנהלים של שני בתי המחוקקים האחרים. קבוצה זו מוגבלת למאה חברים, ואלו נבחרים בבחירות רוב של המדינאים הבכירים עצמם. החברות הינה למשך כל תקופת החיים, וכאשר מקום מתפנה, נבחר למלא את המקום הזה האדם אשר קיבל את מרב הקולות מקרב רשימת המועמדים. תפקידו של גוף זה הינו ייעוצי גרידא, אך הוא מהווה וסר רב-עוצמה של דעת הקהל, וכן נודעת לו השפעה כבירה על כל זרועות הממשל.

הרבה מן העבודה המנהלית הפדרלית מתבצע על-ידי עשר הרשויות האזוריות (תת-פדרליות), אשר כל אחת מהן מורכבת מהתאגדות של עשר מדינות. חטיבות אזוריות אלה הן ביצועיות ומנהליות לחלוטין, ואין להן כל תפקוד חקיקתי או שיפוטי. עשרת המנהלים האזוריים ממונים אישית בידי המנהל הפדרלי הכללי, ומשך כהונתם חופף לשלו – שש שנים. בית הדין הפדרלי העליון מאשר את מינוי עשרת המנהלים האזוריים, ואף-על-פי שהם אינם יכולים להתמנות מחדש, המנהל הפורש הופך באופן אוטומטי לעמיתו וליועצו של מחליפו. לחלופין, המנהלים האזוריים הללו בוחרים את הקבינטים שלהם המורכבים מפקידי ממשל.

האומה מנוהלת משפטית על-ידי שתי מערכות משפט עיקריות – בתי הדין של החוק ובתי הדין החברתיים-כלכליים. בתי הדין של החוק פועלים בשלוש הרמות הבאות:

1. בתי-דין זוטרים בעלי סמכות מוניציפלית ומקומית, אשר ניתן לערער על החלטותיהם בפני בתי הדין הגבוהים של המדינות.

2. בתי הדין הגבוהים של המדינות, אשר החלטותיהם בכל עניין שאיננו מערב את הממשל הפדרלי, או פוגע בזכויות וחירויות האזרח, הן סופיות. המנהלים האזוריים מוסמכים להביא באופן מיידי כל עניין לדיון בפני בית הדין הפדרלי העליון.

3. בית הדין הפדרלי העליון – בית הדין העליון לשיפוט חילוקי-דעות לאומיים והערעורים בתיקים המגיעים מעלה מבתי הדין של המדינות. בית דין עליון זה כולל שנים-עשר חברים אשר גילם נע בין ארבעים לשבעים-וחמש שנים, ואשר שירתו לכל הפחות שנתיים בבית-דין מדינתי כלשהו, מונו למשרה רמה זו על-ידי המנהל הכללי ואושרו על-ידי רוב בקבינט-העל ובבית המחוקקים השלישי. כל ההחלטות של גוף משפטי עליון זה נקבעות באמצעות רוב של שני-שליש לפחות.

בתי הדין החברתיים-כלכליים פועלים בשלוש החטיבות הבאות:

1. בתי-דין של הורות, אשר קשורים לחטיבה המחוקקת ולחטיבה השיפוטית של מערכת המשפחה והחברה.

the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

7228 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

7229 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72210 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72211 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72212 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72213 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72214 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

2. בתי-דין של חינוך – הגופים המשפטיים אשר קשורים למערכות בתי הספר המדינתיים והאזוריים, וכן קשורים לזרוע המבצעת ולזרוע המחוקקת של מנגנון המנהל החינוכי.

3. בתי הדין של התעשייה – בתי הדין המחזיקים בסמכות מלאה ליישב את כלל אי-ההבנות הכלכליות.

בית הדין העליון אינו דן בתיקים חברתיים-כלכליים, אלא לאחר הצבעה של שלושה-רבעים מחברי בית המחוקקים השלישי של הממשל הלאומי, הוא בית המדינאים הבכירים. מלבד מקרה זה, כלל ההחלטות של בתי הדין הגבוהים של ההורות, החינוך והתעשייה, הינן סופיות.

3. חיי הבית

ביבשת זו החוק אינו מתיר לשתי משפחות לגור יחד תחת קורת גג אחת. ומכיוון שמגורים קבוצתיים הוצאו אל מחוק לחוק, נהרסו רוב בתי הדירות. ואולם, הרווקים עדיין מתגוררים במועדונים, בתי-מלון ובתי-מגורים משותפים אחרים. השטח המינימלי עבור בית מגורים חייב להיות לפחות בן כ-4,500 מטר רבועים. כלל האדמה וכל רכוש אחר המשמשים למגורים פטורים ממס עד לשיעור של פי עשרה מההקצאה המינימלית לבית מגורים.

חיי המשפחה של האנשים הללו השתפרו לאין שיעור במהלך המאה האחרונה. שני ההורים, הן האבות והן האימהות, מחויבים ללמוד בבתי הספר להורות של חינוך הילדים. ואפילו החקלאים המתגוררים ביישובים כפריים קטנים משלימים מלאכה זו בהתכתבות; על-מנת לקבל הוראה בעל-פה הם הולכים למרכזים הקרובים אליהם אחת לעשרה ימים – קרי, מדי שבועיים. זאת הואיל והשבוע שלהם מונה חמישה ימים.

בכל משפחה יש בממוצע חמישה ילדים, והם מצויים בשליטתם המלאה של הוריהם, או – במקרה שאחד מההורים או שניהם נפטרו – תחת השגחת האפוטרופוסים הממונים על-ידי בתי הדין להורות. קבלת אחריות אפוטרופוסות על יתום מאב ומאם נחשבת לכבוד גדול עבור כל משפחה. מבחינה השוואה נערכים בינות להורים, והיתום נמסר למשפחתם של אלו אשר מציגים את כישורי ההורות המיטביים.

האנשים הללו מחשיבים את הבית כמוסד הבסיסי של הציוויליזציה שלהם. הציפייה היא שהחלק הערכי ביותר בחינוכם של הילדים ובבניית אופיים יובטח על-ידי ההורים וייעשה במסגרת הבית; והאבות מקדישים לחינוך הילדים כמעט את אותה מידה של תשומת-לב שאותה מקדישות האימהות.

כלל החינוך המיני ניתן בבית על-ידי ההורים, או על-ידי האפוטרופוסים החוקיים. בהפוגות המנוחה בבתי המלאכה של בית הספר מוצעת

72215 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72216 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72217 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

7231 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

7232 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

7233 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

7234 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

7235 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest

הכוונה מוסרית על-ידי המורים; אך לא כך הוא באשר לחינוך דתי, אשר נחשב לזכותם הבלעדית של ההורים, וזאת מכיוון שהדת נחשבת לחלק אינטגרלי מחיי הבית. הכוונה דתית גרידא ניתנת בפומבי אך ורק במקדשי הפילוסופיה, מכיוון שמוסדות דתיים לגמרי, כדוגמת הכנסיות של אורנטיה, לא התפתחו בקרב האנשים הללו. על-פי הפילוסופיה שלהם, הדת הינה השאיפה לדעת את האל ולבטא אהבה כלפי הזולת באמצעות שירותו; ואולם, ראייה זו איננה מאפיינת את מעמדן הדתי של יתר האומות בפלנטה זו. הדת הינה נושא משפחתי במידה כה רבה בקרב האנשים הללו, עד כי לא קיימים מקומות ציבוריים אשר מוקדשים אך ורק להתכנסות דתית. מבחינה פוליטית, הדת והמדינה, כפי שנוהגים לומר בני אורנטיה, הינם נפרדים לחלוטין, אך קיימת חפיפה מוזרה בין הדת לפילוסופיה.

עד לפני עשרים שנה, המורים הרוחניים (המקבילים לכמרים באורנטיה) – אשר מבקרים מעת לעת כל משפחה על-מנת לבחון את הילדים ולקבוע אם קיבלו מהוריהם הנחייה ראויה – היו מצויים תחת פיקוח ממשלתי. היועצים והבודקים הרוחניים הללו מצויים כעת תחת הכוונתה של הקרן לקדמה רוחנית, מוסד חדש אשר נתמך על-ידי תרומות מרצון. ייתכן שמוסד זה לא יתפתח עוד עד לאחר הגעתו של בן סמכותי מפרדיס.

הילדים נותרים בחזקתם החוקית של הוריהם עד גיל חמש-עשרה, העת שבה הם מקבלים לראשונה חניכה אל תוך אחריותם האזרחית. לאחר מכן, כל חמש שנים, וחמש פעמים בזו אחר זו, מתקיימים טקסים פומביים דומים לאותן קבוצות גיל, ואז הולכות וקטנות מחויבויותיהם כלפי ההורים, בעוד שהם מקבלים על עצמם אחריות חדשה כלפי המדינה בתחום החברתי ובתחום האזרחי. זכות הבחירה מוענקת בגיל עשרים, הזכות להינשא ללא הסכמת ההורים איננה מוענקת עד לגיל עשרים-וחמש, והילדים חייבים לעזוב את הבית בהגיעם לגיל שלושים.

חוקי הנישואין והגירושין הינם אחידים בכל רחבי האומה. הנישואין לפני גיל עשרים – הגיל שבו מתקבלות זכויות האזרח – אסורים. הרשות להינשא ניתנת אך ורק שנה לאחר הצהרת כוונת הנישואין, ורק לאחר שהן החתן והן הכלה מציגים תעודות המעידות כי הם קיבלו הנחייה כנדרש בבתי הספר של ההורות באשר לאחריות של חיי הנישואין.

תקנות הגירושין אינן כה נוקשות, ואולם צווי ההיפרדות – אשר ניתנים על-ידי בתי הדין של ההורות – לא יכולים להתקבל, אלא כעבור שנה מרישום הבקשות עבורם; ושנה על פלנטה זו ארוכה בהרבה מאשר באורנטיה. אף-על-פי שחוקי הגירושין נוחים, שיעור הגירושין עומד על כעשירית בלבד משיעור הגירושין של הגזעים המתורבתים של אורנטיה.

periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

7236 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

7237 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

7238 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

7239 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. המערכת החינוכית

המערכת החינוכית של אומה זו הינה של חינוך חובה, ושני המינים לומדים יחדיו בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים, שבהם לומדים התלמידים מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה. בתי הספר הללו הינם שונים במידה רבה מאלו של אורנטיה. אין בהם חדרי כיתה, ורק מקצוע אחד נלמד בכל עת; ולאחר שלוש השנים הראשונות הופכים כל התלמידים להיות מורים-סייעים, ומלמדים את אלו אשר מצויים מתחתם. ספרים משמשים אך ורק על-מנת למצוא מידע אשר יסייע בפתרון הבעיות המתעוררות בבתי המלאכה ובחווות של בית הספר. בבתי המלאכה הללו מיוצר הרבה מן הריהוט המצוי בשימוש ביבשת, וכך גם רבים מן האביזרים המכאניים – זהו עידן כביר של המצאה ושל מיכון. בצמוד לכל בית-מלאכה מצויה ספריית עבודה, שבה יכול התלמיד להיוועץ בספרי העיון הנדרשים. גם חקלאות וגננות נלמדות לאורך כל תקופת החינוך בחוות הנרחבות הצמודות לכל בית-ספר מקומי.

רפי השכל לומדים אך ורק חקלאות וטיפול בבעלי-חיים, והם מאושפזים במשך כל חייהם במושבות משמורת מיוחדות שבהן מופרדים המינים על-מנת למנוע מהם להפוך להורים, וזאת משום שההורות נמנעת מכל הפחותים מן הרגילים. אמצעי ההגבלה הללו מצויים בתוקף מזה שבעים-וחמש שנים; צווי האשפוז מוצאים על-ידי בתי הדין של ההורות.

כולם יוצאים לחופשה בת חודש אחד בכל שנה. הלימודים בבתי הספר הקדם-אוניברסיטאיים מתקיימים במשך תשעה מתוך עשרת החודשים של השנה, ואת החופשה מבליים התלמידים אגב טיול עם ההורים או עם חברים. הנסיעות האלה מהוות חלק מתוכנית החינוך למבוגרים, והן נמשכות לאורך כל החיים, כאשר הכספים המיועדים לכיסוי ההוצאות האלה נצברים באותן שיטות שבהן נעשה שימוש לתשלום הביטוח לעת זקנה.

רבע מן הזמן בבית הספר מוקדש למשחק – לאתלטיקה תחרותית – כאשר התלמידים מתקדמים בתחרויות אלה – הבוחנות את כישוריהם ואת כשרונם – למן הרמה המקומית, דרך הרמה המדינתית והאזורית ועד לרמה הלאומית. בדומה לכך, מתקיימות תחרויות נאום ותחרויות מוזיקליות, כמו גם תחרויות בתחומי המדע והפילוסופיה, ואלה תופסות את תשומת ליבם של התלמידים, החל מן החטיבות החברתיות הנמוכות והלאה אל עבר התחרויות המזכות בכבוד לאומי.

ממשל בית הספר הינו העתק של הממשל הלאומי על שלושת הזרועות המתואמות שלו, כאשר סגל המורים משמש כבית המחוקקים השלישי, או המייעץ. המטרה העיקרית של החינוך ביבשת זו היא להפוך כל תלמיד לאזרח התומך-בעצמו.

כל ילד אשר מסיים את מערכת בתי הספר

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

^{7241 (8123)} The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

^{7242 (8124)} The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

^{7243 (8125)} Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

^{7244 (8126)} One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

^{7245 (8127)} The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

^{7246 (8131)} Every child graduating from the precollege

הקדם-אוניברסיטאיים בגיל שמונה-עשרה מהווה בעל-מלאכה מומחה. או אז מתחיל הלימוד של הספרים והחיפוש אחר ידע ייחודי, וזאת בבתי הספר למבוגרים או באוניברסיטאות. כאשר תלמיד מבריק מסיים את עבודתו לפני הזמן אשר הוקצב לה, ניתנת לו מתנת זמן ואמצעים שבאמצעותם הוא רשאי לבצע פרויקט לפי בחירתו. מערכת החינוך כולה מתוכננת על-מנת להכשיר את היחיד כיאור.

school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. ארגון תעשייתי

מצב התעשייה בקרב האנשים הללו הינו רחוק מן האידיאלים שלהם; ההון והעבודה עדיין מצויים בצרותיהם, ואולם הם הולכים ונעשים מתואמים עם התכנית של שיתוף-פעולה כן. ביבשת ייחודית זו העובדים הולכים ונעשים בעלי-מניות בכל החברות התעשייתיות; כל עובד בבון הופך אט-אט לקפיטליסט קטן.

היריבויות החברתיות הולכות ומתמעטות, והרצון הטוב עולה בהתמדה. לא נוצרו בעיות כלכליות חמורות בשל ביטול העבדות (לפני מעל למאה שנה), מכיוון שהתאמה זו בוצעה בהדרגה תוך שחרור של שני אחוזים מדי שנה. אותם עבדים אשר עברו בתוצאות משביעות רצון מבחינים מנטאליים, מוסריים ופיזיים זכו לקבל אזרחות; רבים מן העבדים העליונים הללו היו שבויי מלחמה או ילדים של שבויים שכאלה. לפני כחמישים שנה הם שיחררו את אחרון העבדים הנחותים שלהם, ובזמנים המאוחרים עוד יותר, הם מקדישים עצמם לטיפול במשימה של הקטנת מספר המעמדות המפגרים והמרועים.

האנשים הללו פיתחו לאחרונה טכניקות חדשות ליישוב אי-ההבנות בנושאי התעשייה ולתיקון אופני ניצול כלכלי, ושיטות אלה מהוות שיפור מובחן ביחס לשיטות הקודמות אשר באמצעותן נפתרו בעיות מסוג זה. האלימות, כשיטה ליישוב מחלוקות אישיות או תעשייתיות, הוצאה אל מחוץ לחוק. שחר, רוחים ובעיות כלכליות אחרות אינם מוסדרים באופן נוקשה, אך באופן כללי הם מצויים תחת שליטת בתי המחוקקים התעשייתיים, בעוד שכל המחלוקות הנבעות מן התעשייה נידונות בפני בתי הדין התעשייתיים.

בתי הדין התעשייתיים הינם בני שלושים שנה בלבד, אך הם פועלים באופן משיביע רצון בהחלט. ההתפתחות האחרונה ביותר קובעת שמכאן ואילך יכירו כל בתי הדין בתמורה חוקית כמשתייכת לאחת משלוש חטיבות:

1. שיעורי ריבית כחוק על השקעות הון.

2. שכר הולם לבעלי-מקצוע מיומנים אשר מועסקים במפעלי תעשייה.

3. שכר עובד הוגן וצודק בתמורה לעבודה פיזית.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

^{7251 (813.2)} The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

^{7252 (813.3)} Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

^{7253 (813.4)} These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

^{7254 (813.5)} The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

^{7255 (813.6)} 1. Legal rates of interest on invested capital.

^{7256 (813.7)} 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

^{7257 (813.8)} 3. Fair and equitable wages for labor.

על אלו להיות משולמים, ראשית בהתאם לחוזה, או במקרה של ירידה ברווחים, יקטנו כולם באופן ארעי באותו שיעור. ולאחר מכן, כל רווח אשר מצוי מעבר לתשלומים הקבועים הללו, יחולק בשיעור אשר נקבע בין כל החטיבות: ההון, בעלי המקצועות והפועלים.

מדי עשור שנים המנהלים האזוריים מתאימים וקובעים את שעות העבודה היומיות כחוק. התעשייה פועלת כעת בשבוע בן חמישה ימים, ארבעה ימים המוקדשים לעבודה ויום אחד למשחק. האנשים הללו עובדים שש שעות בכל יום, וכמו התלמידים, במשך תשעה מתוך עשרת חודשי השנה. את החופשה הם מבילים על-פי-רב במסעות, וכיוון שאך לאחרונה פותחו שיטות תחבורה חדשות, כלל האומה מרבה לנסוע. האקלים מאפשר לנסוע במשך כשמונה חודשים בשנה, והם מנצלים את מלוא ההזדמנויות הנתונות בידיהם.

לפני מאתיים שנה שלט המניע לרווח שליטה מוחלטת בתעשייה, ואולם כיום הוא הולך ומוחלף במהירות בכוחות מניעים אחרים וגבוהים יותר. התחרות ביבשת הזו חריפה, ואולם רובה עברה מן התעשייה אל המשחק, המיומנות, ההישג המדעי וההגשמה האינטלקטואלית. היא בולטת ביותר בשירות החברתי ובנאמנות לממשל. בקרב האנשים הללו הופך השירות הציבורי במהירות לשאיפה הגבוהה ביותר. האדם העשיר ביותר ביבשת עובד שש שעות במשרד של בית-המלאכה למכונות אשר בבעלותו, ואז ממחר לסניף המקומי של בית הספר למדינאות, שם הוא מבקש להכשיר את עצמו לשירות ציבורי.

העבודה הופכת מכובדת יותר ויותר ביבשת זו, כאשר כל האזרחים שגילים מעל לשמונה-עשרה, ואשר מסוגלים לכך בגופם, עובדים בבית ובחוות, בתעשייה מוכרת כלשהי, בעבודות הציבוריות שאליהם מתקבלים כלל המובטלים הארעיים, או בקרב סגל עובדי הכפייה אשר במכרות.

האנשים הללו מתחילים לטפח גם צורה חדשה של סלידה חברתית – סלידה מן הבטלה ומן העושר אשר הושג ללא עמל. לאט אבל בטוח, הם הולכים והופכים לאדוני מכונותיהם. פעם גם הם נלחמו למען חירות פוליטית, ולאחר מכן עבור חופש כלכלי. כעת הם מתחילים ליהנות משניהם, בה בעת שהם מתחילים להעריך, בנוסף לכך, את הפנאי אשר רכשו בדי עמל, ואשר אותו ניתן להקדיש להגשמה עצמית הולכת וגוברת.

6. ביטוח לעת זקנה

אומה זו מקיימת מאמץ נחוש להחליף את הצדקה מן הסוג הפוגע בכבוד-העצמי, בִּעֲרֵבוּיֹת הביטחון המכובדות של הביטוח הממשלתי לעת זקנה. אומה זו מעניקה לכל ילד חינוך ומספקת

7258 (8139) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

7259 (81310) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72510 (81311) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72511 (8141) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72512 (8142) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

7261 (8143) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation

לכל אדם עבודה; וכך היא יכולה להפעיל בהצלחה תכנית ביטוח אשר נועדה להגן על החולים ועל הזקנים.

בקרב עם זה, חייבים כל האנשים לפרוש מעבודה לשם רווח בגיל שישים-וחמש, אלא אם כן קיבלו היתר מנציב העבודה של המדינה אשר מעניק להם את הזכות להמשיך בעבודתם עד לגיל שבעים. מגבלת הגיל הזו איננה חלה על אלו המשרתים בממשלה או על הפילוסופים. בעלי המגבלות הפיזיות, או בעלי הנכויות הקבועות, יכולים להיכנס לרשימת הפרישה בכל גיל, וזאת באמצעות צו בית משפט החתום גם על-ידי נציב הגמלאות של הממשלה האזורית.

הכספים המשמשים לתשלום גמלאות הזקנה מופקים מארבעה מקורות:

1. הממשלה הפדרלית דורשת לטובת מטרה זו שכר של יום אחד בכל חודש; ובמדינה הזו כולם עובדים.

2. תרומות – אזרחים עשירים רבים תורמים לשם תכלית זו.

3. הרווחים של עובדי הכפייה אשר במכרות המדינה. לאחר שהעובדים המגויסים תמכו בעצמם והפרישו לעצמם את ההפרשות שלהם לעת זקנה, מועברים כל יתר הרווחים מעבודתם אל קרן הגמלאות הזו.

4. ההכנסות ממשאבי הטבע. כל העושר הטבעי ביבשת מוחזק כנאמנות חברתית בידי הממשל הפדרלי, והרווחים המופקים מעושר טבעי זה מוקצים למטרות חברתיות, כגון מניעת מחלות, מתן חינוך לגאונים וכיוצא הלימוד של יחידים מבטיחים-במיוחד בבתי הספר למדינאות. מחצית מן ההכנסות ממשאבי הטבע מוקצית לקרן הגמלאות לעת זקנה.

אף-על-פי שהקרנות האקטואריות המדינתיות והאזוריות מעניקות צורות רבות של ביטוח מגן, קרנות הפנסיה לעת זקנה מנוהלות באופן בלעדי בידי הממשל הפדרלי באמצעות עשרת המשרדים האזוריים.

הקרנות הממשלתיות האלה מנוהלות ביושר מזה זמן רב. לאחר הבגידה והרצח, העונשים הכבדים ביותר אשר מוטלים על-ידי בתי הדין, עיניים במעילה באמון הציבור. חוסר נאמנות חברתי ופוליטי נמנה כיום על הפשעים האיומים ביותר.

provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

^{7262 (814.4)} Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

^{7263 (814.5)} The funds for old-age pensions are derived from four sources:

^{7264 (814.6)} 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

^{7265 (814.7)} 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

^{7266 (814.8)} 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

^{7267 (814.9)} 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

^{7268 (814.10)} Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

^{7269 (814.11)} These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. מיסוי

הממשל הפדרלי דואג לאזרח הבודד אך ורק בנושא הגמלאות לעת זקנה ובטיפול הגאונות והמקוריות היצירתיות; ממשלות המדינות עוסקות מעט יותר באזרח היחיד, בעוד שהממשל המקומי עוסק באופן אבהי הרבה יותר בפרט ובחברה. העיר (או חלקים מסוימים ממנה) עוסקת בנושאים כגון בריאות, תברואה, תקני

7. TAXATION

^{7271 (815.1)} The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof)

בנייה, נוי, אספקת מים, תאורה, חימום, פנאי, מוזיקה ותקשורת.

בכל תעשייה תשומת הלב נתונה בראש ובראשונה לבריאות; היבטים מסוימים של הרווחה הפיזית נחשבים כזכות בלעדית של התעשייה ושל הקהילה, ואולם בעיות הבריאות האישיות והמשפחתיות הן נושא לטיפול אישי בלבד. בתחום הבריאות, כמו בכל תחום אישי-גרידא אחר, תכניתה של הממשלה היא להתערב פחות ופחות.

לערים אין סמכות להטיל מסים, והן אף לא יכולות להיכנס לחובות. הן מקבלות מאוצר המדינה הקצבה בהתאם למספר התושבים, והן חייבות להשלים הכנסות מן הרווחים שאותן הן מפיקות מן העסקים החברתיים שלהן ומאגרות רישוי על פעילויות מסחריות שונות.

מערכות ההיסע המהירות, אשר מאפשרות למעשה להרחיב במידה ניכרת את גבולות העיר, מצויות בשליטה מוניציפלית. מחלקות כיבוי האש העירוניות נתמכות על-ידי קרנות מניעת-אש וקרנות הביטוח, וכל המבנים, הן בעיר והן בכפר, הינם חסיני-אש – והם כאלו כבר מעל לשבעים-וחמש שנה.

אין ממונים כוחות מוניציפליים לשמירה על הסדר; כוחות המשטרה מוחזקים על-ידי ממשלות המדינות. משרד זה מגייס את כל מועמדיו כמעט מקרב שורות הגברים הרווקים אשר גילם נע בין עשרים-וחמש לחמישים שנה. רוב המדינות מטילות מס רווקות כבד למדי, אשר משולם לכל הגברים אשר מצטרפים לשורות משטרת המדינה. במדינה הממוצעת עומד הכוח המשטרי כעת אך ורק על כעשירית מגודלו לפני חמישים שנה.

קיימת אחידות מועטה בלבד, אם בכלל, בין משטרי המס של מאה המדינות החופשיות והריבוניות באופן יחסי, וזאת בשל העובדה שהתנאים הכלכליים ותנאים אחרים משתנים במידה רבה בין חלקיה השונים של היבשת. בכל מדינה קיימות עשר תקנות חוקתיות בסיסיות אשר לא ניתן לשנותן, אלא באישור בית הדין הפדרלי העליון, ואחד מן החוקים הללו מונע הטלת מס רכוש העולה על אחוז אחד בשנה על כל רכוש שהוא; והבתיים, הן בעיר והן בכפר, הינם פטורים ממס.

הממשל הפדרלי מנוע מלהיכנס לחובות, ונדרש משאל-עם המאושר על-ידי יותר משלושה-רבעים של האזרחים על-מנת שמדינה כלשהי תוכל ללוות, למעט למטרות מלחמה. מכיוון שהממשל הפדרלי איננו יכול להיכנס לחובות, במקרה של מלחמה מוסמכת מועצת ההגנה הלאומית לגבות מן המדינות כספים, כמו גם אנשים וחומרים, ככל שאלו נדרשים. ואולם, לא ניתן להחזיק בכל חוב שהוא למשך תקופה העולה על עשרים-וחמש שנה.

ההכנסות התומכות בממשל הפדרלי

concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

727.2 (8152) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

727.3 (8153) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

727.4 (8154) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

727.5 (8155) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

727.6 (8156) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

727.7 (8157) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

727.8 (8158) Income to support the federal government

מופקות מחמשת המקורות הבאים:

1. מכסי ייבוא. כלל הייבוא כפוף למכסים המיועדים להגן על רמת החיים ביבשת, הגבוהה הרבה יותר מזו של כל אומה אחרת על-פני הפלנטה. שיעורי המכס הללו נקבעים על-ידי בית הדין הגבוה ביותר לתעשייה, לאחר ששני בתי המחוקקים של התעשייה אישרו את המלצות המנהל הכללי לנושאים כלכליים, אשר מתמנה במשותף על-ידי שני גופי החקיקה הללו. בית המחוקקים הגבוה לתעשייה נבחר על-ידי העובדים, ואילו הנמוך יותר על-ידי בעלי ההון.

2. תמלוגים. הממשל הפדרלי מעודד המצאות ויצירות מקוריות בעשר המעבדות האזוריות, ומסייע לגאונים מכל הסוגים – אמנים, סופרים ומדענים – וגם שומר על הפטנטים שלהם. בתמורה, נוטל הממשל מחצית מן הרווחים המופקים מכל ההמצאות והיצירות האלה, בין אם הן נוגעות למיכון, לספרים, לאמנות, לצמחים או לבעלי-חיים.

3. מס ירושה. הממשל הפדרלי מטיל מס ירושה מדורג, אשר נע מאחוז אחד ועד לחמישים אחוזים, בהתאם לגודל הירושה ולתנאים אחרים.

4. ציוד צבאי. הממשל מרוויח סכום נכבד מהחכרת ציוד צבאי וימי לשימושים מסחריים ולמטרות פנאי.

5. משאבי טבע. כאשר ההכנסות ממשאבי הטבע אינן נצרכות במלואן לשם המטרות הייעודיות המצוינות באמנה הפדרלית של המדינה, הן מופקדות באוצר הלאומי.

התקציב הפדרלי – למעט הסכומים הנדרשים למלחמה אשר מוערכים על-ידי מועצת ההגנה הלאומית – מופק בבית המחוקקים העליון, מסוכם עם הבית התחתון, מאושר על-ידי המנהל הכללי, ותוקפו הסופי ניתן מידי ועדת התקציב הפדרלית בת מאה החברים. מושלי המדינות מעמידים מועמדים כחברים בוועדה זו, ואלו נבחרים בידי האספות המחוקקות של המדינות לתקופת שירות בת עשרים וארבע שנים, כאשר רבע מן החברים הללו נבחר מדי שש שנים. מדי שש שנים בוחר גוף זה, ברוב של שלושה-רבעים, את אחד מחבריו לעמוד בראשו, וחבר זה הופך בזאת למנהל-הממונה על האוצר הלאומי.

8. המכללות המיוחדות

בנוסף לתכנית חינוך החובה הבסיסית, אשר נמשכת מגיל חמש ועד לגיל שמונה-עשרה, מוחזקים בתי-ספר מיוחדים כדלקמן:

1. בתי ספר למדינאות. בתי הספר הללו מתחלקים לשלושה סוגים: של האומה, של האזור ושל המדינה. המשרות הציבוריות של

is derived from the following five sources:

727.9 (8159) 1. *Import duties*. All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

727.10 (8161) 2. *Royalties*. The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

727.11 (8162) 3. *Inheritance tax*. The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

727.12 (8163) 4. *Military equipment*. The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

727.13 (8164) 5. *Natural resources*. The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

727.14 (8165) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

7281 (8166) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

7282 (8167) 1. *Statesmanship schools*. These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four

האומה נחלקות לארבע חטיבות. החטיבה הראשונה של אמן הציבור נוגעת בעיקרה לממשלת האומה, וכל מחזיקי המשרות בקבוצה זו חייבים להיות בוגרי בתי הספר למדינות, הן האזוריים והן הלאומיים. יחיד יכול לקבל משרה פוליטית, להיבחר או להתמנות לתפקיד בחטיבה השנייה, לאחר שסיים את אחד מעשרת בתי הספר האזוריים למדינות; התפקידים הללו נוגעים לאחריות בממשל האזורי ובממשלות המדינות. חטיבה מספר שלוש כוללת את תפקידי האחריות במדינה, ונושאי משרה מעין אלו מחויבים לשאת אך ורק תעודות גמר של בתי הספר למדינות של המדינה. נושאי המשרות בחטיבה הרביעית והאחרונה אינם מחויבים לשאת בתואר מדינות כלשהו, בשל העובדה שלעולם הם מתמנים לכל התפקידים הללו. אלו כוללים תפקידים זוטרים של עוזרים, מזכירות ותפקידים טכניים המבוצעים בידי בעלי המקצוע המוכשרים השונים אשר פועלים במסגרת המנהלית של הממשל.

שופטי בתי הדין הזוטרים ושופטי בתי הדין של המדינה מחזיקים בתואר מבתי הספר למדינות של המדינה. שופטי בתי הדין – אשר להם סמכות לדון בנושאים חברתיים, חינוכיים ותעשייתיים – מחזיקים בתארים מבתי הספר האזוריים. שופטי בית הדין הפדרלי העליון חייבים להחזיק בתארים מכל בתי הספר הללו למדינות.

2. בתי הספר לפילוסופיה. בתי הספר הללו מסופחים למקדשי הפילוסופיה, והם קשורים פחות או יותר לתפקיד הציבורי של הדת.

3. מוסדות מדע. בתי הספר הטכניים הללו מתואמים דווקא עם התעשייה ולא עם מערכת החינוך, והם מנהלים בחמש-עשרה חטיבות.

4. בתי-ספר להכשרה מקצועית. המוסדות המיוחדים הללו מספקים את ההכשרה הטכנית למקצועות הנלמדים השונים, שנים-עשר במספר.

5. בתי הספר של הצבא ושל הצי. ליד המטה הלאומי ובעשרים-וחמישה המרכזים הצבאיים שעל החוף ממוקמים אותם מוסדות אשר מוקדשים להכשרתם הצבאית של אזרחים מתנדבים בגילאים שבין שמונה-עשרה לשלושים שנה. לפני גיל עשרים-וחמש נדרשת הסכמת ההורים על-מנת להתקבל לבתי הספר הללו.

9. התכנית לזכות בחירה אוניברסאלית

אף-על-פי שכלל המועמדות למשרות ציבוריות מוגבלות לבוגריהם של בתי הספר למדינות של המדינה, של האזור ובתי הספר הפדראליים, מנהיגיהם המתקדמים של אומה זו גילו בתכניתם חולשה רצינית לנושא זכות הבחירה האוניברסאלית; ולפני כחמישים שנה הם הוסיפו לחוקה הוראה אשר משנה את תכנית

divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

7283 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

7284 (817.1) 2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

7285 (817.2) 3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

7286 (817.3) 4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

7287 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

7291 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the

הבחירה וכוללת את המאפיינים הבאים:

1. כל גבר וכל אישה מעל לגיל עשרים מחזיקים בקול אחד. בהגיעם לגיל זה חייבים כלל האזרחים להתקבל כחברים בשתי קבוצות בחירה: הם יצטרפו לקבוצה הראשונה בהתאם לתפקודם הכלכלי – תעשייתי, מקצועי, חקלאי או מסחרי; הם יכנסו לקבוצה השנייה בהתאם לנטייתיהם הפוליטיות, הפילוסופיות והחברתיות. כלל העובדים חייבים להשתייך, כאמור, לקבוצה כלכלית כלשהי, והגילדות האלה – בדומה להתאגדויות לא-כלכליות – מוסדרות ממש כפי שמוסדר הממשל הלאומי, בחלוקה של העוצמה לשלושה חלקים. הרישום לקבוצות אלה אינו יכול להשתנות במשך שנים-עשרה שנים.

2. עם הגשת המועמדות מידי מושלי המדינה או המנהלים האזוריים, ובהתאם לצו של המועצות האזוריות העליונות, עשויים יחידים אשר שירתו את החברה שירות רב-ערך, או אשר הפגינו תבונה יוצאת-דופן בשירות הממשלה, לקבל לידיהם קולות נוספים, וזאת בתדירות הנמוכה מכל חמש שנים, ולא יותר מאשר תשעה קולות-על מעין אלו. עשר הינו מספר הקולות המרבי של בוחר מרובה-קולות. המדענים, הממציאים, המורים, הפילוסופים והמנהיגים הרוחניים מקבלים אף הם הכרה כאמור, ומתקבלים בכוח פוליטי מועצם. זכויות אזרח מתקדמות שכאלה מוענקות על-ידי המדינה והמועצות העליונות ממש כשם שתארים מוענקים על-ידי בתי הספר המיוחדים, ומקבליהן גאים להציג לראווה את סממני ההכרה האזרחית הללו לצד תואריהם האחרים, ולצרפם לרשימת הישגיהם האישיים.

כלל היחידים אשר נידונו לעבודת כפייה במכרות, וכל משרתי הממשל אשר נתמכים על-ידי תקציב המסים, מאבדים את זכות הבחירה למשך התקופות האלה. דבר זה אינו תקף עבור אנשים מבוגרים אשר עשויים לפרוש לגמלאות בגיל שישים-וחמש.

4. קיימות חמש מדרגות בחירה המשקפות את שיעור המס הממוצע אשר שולם במשך כל תקופה בת מחצית העשור. משלמי מסים כבדים מורשים לקבל עד חמישה קולות נוספים. תוספת זו הינה בלתי-תלויה בכל הכרה מסוג אחר, ואולם בשום מקרה לא יוכל אדם להטיל יותר מעשרה פתקי הצבעה.

5. בעת שבה אומצה תכנית בחירה זו, ננטשה שיטת הבחירה הטריטוריאלית לטובת מערכת הבחירה הכלכלית, או התפקודית. כעת בוחרים כלל האזרחים כחברים בקבוצות התעשייה, החברה, או המקצועות, בלא תלות במקום מגוריהם. וכך, מורכב ציבור הבוחרים מקבוצות מבוססות, מאוחדות ואינטליגנטיות, אשר בוחרות אך ורק את הטובים שבחבריהם לתפקידי אמון ואחריות בממשל. לתכנית הבחירה התפקודית, או הקבוצתית, הזו קיים יוצא-מן-הכלל אחד: מדי שש שנים נבחר המנהל הכללי הפדרלי בבחירות לאומיות כלליות, ושום אזרח אינו מטיל יותר מאשר פתק בחירה אחד.

following features:

7292 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

7293 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

7294 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

7295 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

7296 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

וכך, למעט בבחירתו של המנהל הכללי, מופעלת זכות הבחירה על-ידי קבוצות אזרחים כלכליות, מקצועיות, אינטלקטואליות וחברתיות. המדינה האידיאלית היא אורגנית, וכל קבוצת אזרחים חופשית ואינטליגנטית מייצגת איבר חיוני ופעיל בתוך אורגניזם הממשל הרחב יותר.

בתי הספר למדינאות מוסמכים להתחיל בהליך משפטי בבתי הדין של המדינה על-מנת לשלול את זכות הבחירה מכל יחיד עצל, אדיש, או עברייני. האנשים הללו מכירים בעובדה לפיה כאשר חמישים אחוזים מאומה הינם נחותים, או פגומים, ובעלי זכות בחירה, כי אז אומה שכזו נידונה לכיליון. הם מאמינים כי שלטון הבינוניות טומן בחובו את זרע נפילתה של כל אומה שהיא. הבחירה הינה חובה, וקנסות כבדים מוטלים על כל אלו אשר אינם מקיימים את חובת הבחירה.

10. הטיפול בפשע

אף-על-פי ששיטותיהם של האנשים הללו לטיפול בפשיעה, באי-שפיות ובניון תיחשבה במובנים מסוימים כמספקות, במובנים אחרים הן תזעזענה, ללא ספק, את רוב בני אורנטיה. הפושעים הרגילים והאנשים הפגומים מושמים בחלוקה על-פי מין, במושבות חקלאיות שונות, והם יותר מאשר תומכים בעצמם. המקרים הרציניים יותר של פושעים מתמידים ושל חסרי-שפיות אשר אין ניתן לרפאם נידונים על-ידי בתי המשפט למוות בתאי הגזים הקטלניים. בנוסף לרצח, עונש מוות חל על פושעים רבים אחרים, לרבות מעילה באמון הממשל; והצדק נעשה במהרה ובבטחה.

האנשים הללו עוברים מעידן החוק השלילי לזה החיובי. לאחרונה, בניסיון למנוע פשע, הם כה הרחיקו לכת וגזרו עבודות שירות למשך כל תקופת החיים במושבות העונשין על כל אלו אשר האמונה לגביהם הינה שהם רוצחים ופושעים כבדים בפוטנציה. במידה שנידונים אלו מוכחים לאחר מכן שהם הפכו לנורמליים יותר, הם עשויים להשתחרר על-תנאי או לזכות במחילה. שיעור הרצח ביבשת הזו עומד על אחוז אחד בלבד מזה השורר בקרב כל האומות האחרות.

המאמצים למנוע את התרבות הפושעים והיחידים הפגומים החלו לפני יותר ממאה שנה וכבר נושאים פירות משביעי רצון. אין קיימים בתי-סוהר או בתי-משוגעים. והדבר נובע מסיבה אחת, והיא ששיעורן של הקבוצות האלה עומד על כעשרה אחוזים בלבד משיעורן באורנטיה.

11. מוכנות צבאית

נשיא מועצת ההגנה הלאומית עשוי למנות את בוגרי בתי הספר הצבאיים הפדראליים

^{7297 (8182)} Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

^{7298 (8183)} The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

^{72101 (8184)} The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

^{72102 (8185)} These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

^{72103 (8186)} Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. MILITARY PREPAREDNESS

^{72111 (8187)} Graduates of the federal military schools may be commissioned as "guardians of civilization" in seven ranks, in accordance with ability and

"שומרי הציוויליזציה" ולהעניק להם אחת משבע דרגות, בהתאם לכישוריהם ולניסיונם. מועצה זו מונה עשרים-וחמישה חברים, אשר מועמדים על-ידי בתי הדין הגבוהים ביותר להורות, לחינוך ולתעשייה, מאושרים על-ידי בית הדין הפדרלי העליון, ובראשם עומד, מתוקף תפקידו, ראש הסגל לעניינים צבאיים מתואמים. חברים מעין אלו משרתים עד לגיל שבעים.

הקורסים שאותם לומדים קציני קבע אלו נמשכים ארבע שנים, והם מתואמים לעולם עם רכישת מומחיות במקצוע או במשלח יד מסוימים. הכשרה צבאית אף-פעם לא ניתנת מבלי לצרף לה הכשרה תעשייתית, מדעית או מקצועית. כאשר מסתיימת ההכשרה הצבאית, היחיד רכש זה מכבר, במהלך ארבע שנות הקורס, מחצית מהחינוך אשר ניתן בכל אחד מבתי הספר המיוחדים, אשר גם בהם משך הקורס עומד על ארבע שנים. באופן זה נמנעת יצירתו של מעמד מקצועי צבאי, בכך שניתנת ההזדמנות למספר רב של גברים לתמוך בעצמם בה בעת שהם רוכשים את המחצית הראשונה של ההכשרה הטכנית או המקצועית.

השירות הצבאי בתקופות של שלום הינו התנדבותי גרידא, ובכל הזרועות הוא נמשך ארבע שנים, אשר במהלכן לומד כל אדם, בנוסף למומחיות בטקטיקה צבאית, גם מקצוע לימוד. לימוד המוזיקה הינו אחד מן העיסוקים העיקריים בבתי הספר הצבאיים המרכזיים, ובעשרים-וחמישה מחנות האימון הפזורים בהיקף היבשת. במהלך תקופות שפל בתעשייה, אלפי מובטלים מועסקים באופן אוטומטי בהקמת ההגנות הצבאיות של היבשת, ביבשה, בים ובאוויר.

אף-על-פי שהאנשים הללו מחזיקים במוסדות מלחמה רבי-עוצמה, המיועדים לשם הגנה מפני פלישת העמים העוינים אשר סביב, ראוי לציין לזכותם כי במשך מעל למאה שנה הם לא השתמשו במשאבים הצבאיים הללו על-מנת לפתוח במלחמה התקפית. הם הפכו מתורבתים עד לשיעור שבו הם יכולים להגן באופן איתן על הציוויליזציה מבלי להיכנע לפיתוי להשתמש ביכולותיהם המלחמתיות לשם תקיפה. למן כינונה של המדינה היבשתית המאוחדת לא פרצו מלחמות אזרחים, ואולם, במהלך מאתיים השנים האחרונות נקראו האנשים הללו ללחום בתשע מלחמות מגננה, שלוש מהן אל מול התאגדויות רבות-עוצמה של מעצמות עולמיות. ולמרות שאומה זו שומרת על הגנה הולמת מפני תקיפה של שכנים עוינים, היא מקדישה תשומת לב רבה הרבה יותר להכשרתם של מדינאים, מדענים ופילוסופים.

בשעה שאומה זו מצויה בשלום עם העולם, מועסקים כלל אמצעי ההגנה הניידים באופן די מלא בשירות הסחר, המסחר והפנאי. כאשר מוכרזת מלחמה, מתגייסת האומה בכללותה. במשך תקופת הקרבות נהוג תשלום שכר צבאי בכלל התעשיות, וראשי כל המשרדים הצבאיים הופכים לחברים בקבינט של המנהל הכללי.

experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

7211.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

7211.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

7211.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

7211.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. האומות האחרות

אף-על-פי שהחברה והממשל של העם הייחודי הזה עולים במובנים רבים על אלו של האומות באורנטיה, ראוי לציין כי הממשלות המושלות בכל היבשות האחרות (קיימות בפלנטה זו אחת-עשרה יבשות) הינן נחותות במובחן ביחס לאומותיה המתקדמות יותר של אורנטיה.

וממש כעת מתכנן הממשל הנעלה הזה לכוון יחסים דיפלומטיים עם העמים הנחותים, ובפעם הראשונה קם מנהיג דתי גדול אשר תומך בשליחתם של שליחים אל האומות הסובבות. הננו חוששים כי הם עומדים לבצע את אותה שגיאה אשר ביצעו רבים אחרים, כאשר ניסו לכפות תרבות ודת נעלים על גזעים אחרים. איזה דבר נפלא היה קורה בעולם הזה אילו האומה היבשתית הזו, בעלת התרבות המתקדמת, הייתה אך יוצאת החוצה ומביאה אליה את הטובים שבבנים של העמים השכנים, ולאחר שחינכה אותם, הייתה שולחת אותם חזרה כשגרירים של תרבות על-מנת לעורר את אחיהם! מובן שאם יגיע בקרוב בן של סמכות אל אומה מתקדמת זו, במהרה יכולים להתרחש בעולם הזה דברים מופלאים.

תיאור זה של ענייני פלנטה שכנה נעשה באישור מיוחד, ומתוך כוונה לקדם את הציוויליזציה ולהעצים את האבולוציה של הממשל באורנטיה. ניתן היה לתאר דברים רבים נוספים אשר היו ללא ספק מעניינים ומסקרנים את בני אורנטיה, ואולם, תיאור זה ממצה את מגבלות הרשות אשר התקבלה לעניין זה.

ראוי, אם כן, שבני אורנטיה ישימו לב לכך שהספירה האחות שלהם במשפחת שטניה לא נהנתה ממשיות של סמכות או ממשיות מתת של בני פרדיס. וכן, כי העמים השונים באורנטיה אינם כה מרוחקים זה מזה בתרבותם כמרחק התרבותי הגדול המפריד בין האומה היבשתית לבין שכנותיה בפלנטה.

בעת שרוח האמת שוטפת את הכול, היא מספקת את הבסיס הרוחני להגשמתם של הישגים כבירים בענייני המין האנושי בעולם המתת. לפיכך, אורנטיה מוכנה הרבה יותר להגשמת המיידית יותר של ממשל פלנטארי, על חוקין, מנגנוניו, סמליו, מוסכמותיו ושפתו – וכל אלו יתרמו כה רבות לכינון שלום כלל-עולמי בחסות החוק, ועשויים להוביל ביום מן הימים להפצעתו של שחר עידן האמת של הכמיהה הרוחנית; ועידן שכזה מהווה את הסף הפלנטארי בדרך אל העידנים האוטופיים של אור וחיים.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

12. THE OTHER NATIONS

72:121 (819:5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:122 (819:6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:123 (820:1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:124 (820:2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:125 (820:3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:126 (820:4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 73. גן העדן

074 ⇨

הספר של אורנטיה

072 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 73

גן העדן

סעיפים

מבוא

1. הנודים והאמאדונים
2. תכנון הגן
3. האתר של הגן
4. כינון הגן
5. הבית אשר בגן
6. עץ החיים
7. גורלה של עדן

PAPER 73

THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

מבוא

ההתנוונות התרבותית והעוני הרוחני אשר נגרמו כתוצאה מנפילתו של קאליגאסטיה, וכן הבלבול החברתי אשר נגרם בעקבות נפילה זו, השפיעו אך במעט על המעמד הפיזי או הביולוגי של עמי אורנטיה. האבולוציה האורגנית המשיכה להתקדם במהירות, ובאופן די בלתי-תלוי בעיבוד התרבותי והמוסרי אשר הגיע עד מהרה בעקבות בגידתם של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. והנה, הגיע הרגע בהיסטוריה של הפלנטה – לפני כמעט ארבעים-אלף שנה – שבו נשאי החיים אשר מילאו את התפקיד רשמו לפניהם, כי מנקודת מבט ביולוגית גרידא, ההתקדמות ההתפתחותית של הגזעים באורנטיה הלכה והתקרבה אל שיאה. הנאמנים המליכזדיקים, אשר הסכימו לדעה זו, הצטרפו ברצון לבקשתם של נשאי החיים מן הגבוהים ביותר של עדנטיה, לבחון את אורנטיה מתוך מטרה לאשר את משלוח המרוממים הביולוגיים, בן ובת חומריים.

בקשה זו הופנתה לגבוהים ביותר של עדנטיה מכיוון שמאז נפילת קאליגאסטיה והיעדר-הסמכות הארעי בירושם, הם אלו אשר ניהלו במישרין הרבה מענייניה של אורנטיה.

INTRODUCTION

^{7301 (821.1)} THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

^{7302 (821.2)} This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusalem.

טאבאמנטיה, הריבון המפקח של סדרת העולמות העשירים או הניסיוניים, הגיע על-מנת לבחון את הפלנטה, ולאחר שסקר את התקדמות הגזעים, המליץ כראוי על אישור הענקת בני חומריים לאורנטיה. מעט פחות ממאה שנים לאחר בדיקה זו הגיעו אדם וחווה, בן ובת חומריים של המערכת המקומית, והחלו במשימה הקשה של הניסיון לפרק את ענייניה הסבוכים והמבולבלים של פלנטה המעוכבת בשל מרידה ומצויה תחת החרם של בידוד רוחני.

730.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. הנודים והאמאדונים

בפלנטה רגילה, הגעתו של בן חומרי מסמלת על-פי-רוב את התקרבותו של עידן כביר של המצאה, התקדמות חומרית והארה אינטלקטואלית. העידן הבתר-אדמי הינו העידן המדעי הגדול ברוב העולמות, אך לא כך הוא באורנטיה. אף-על-פי שתושבי הפלנטה היו בבחינת גזעים כשירים פיזית, השבטים התבוססו במעמקי הפראיות והקיפאון המוסרי.

הלכה למעשה, כלל הרווחים של ממשיך הנסיך נמחקו כעבור עשרת-אלפים שנה מהמרד; והגזעים של העולם היו במצב טוב אך במעט ביחס למצב שבו היו אילולא הגיע מעולם בן שוגה זה לאורנטיה. ואך ורק בקרב הנודים והאמאדונים נשתמרו מסורותיה של דאלאמטיה ותרבותו של הנסיך הפלנטארי.

הנודים היו צאצאיהם של המורדים מקרב חברי סגל הנסיך, ושמם נגזר משמו של מנהיגם הראשון, נוד, אשר שימש בעבר יושב הראש של הוועדה לתעשייה וסחר של דאלאמטיה. האמאדונים היו צאצאי אותם אנדונים אשר בחרו להישאר נאמנים לצד ואן ואמאדון. הכינוי "אמאדוני" מהווה מונח יותר תרבותי ודתי במהותו מאשר גזעי; מבחינה גזעית, האמאדונים היו למעשה אנדונים. המונח "נודים" הינו תרבותי וגזעי כאחד, וזאת משום שהנודים עצמם היו את הגזע השמיני של אורנטיה.

בין הנודים לאמאדונים התקיימה יריבות מסורתית. איבה זו עלתה אל פני השטח כל אימת שצאצאי שתי הקבוצות האלה ניסו את כוחם במפעל משותף כלשהו. ואפילו מאוחר יותר, בנוגע לענייניה של עדן, הם התקשו מאוד לעבוד יחדיו בשלווה.

זמן מועט לאחר הרס דאלאמטיה, התחלקו חסידיו של נוד לשלוש קבוצות עיקריות. הקבוצה המרכזית נותרה בסמוך לביתם המקורי, קרוב למקורות המפרץ הפרסי. הקבוצה המזרחית היגרה אל עבר אזורי הרמות של עילם, מעט מזרחה מעמק נהר הפרת. ואילו הקבוצה המערבית מוקמה בחופיו הסוריים הצפון-המזרחיים של הים התיכון ובשטחים הסובבים

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

731.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

731.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

731.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

731.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

731.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

אותם.

הנודים הללו הדדווגו בחופשיות עם גזעי הסאנגיק והעמידו אחריהם צאצאים מוכשרים. וכמה מצאצאי המורדים הדאלאמטיים הצטרפו לאחר מכן אל ון ואל חסידיו הנאמנים בארצות אשר מצפון למסופוטמיה. כאן, בסמיכות לאגם ון ולאזור הדרומי של הים הכספי, התערו הנודים באמאדונים והתמזגו איתם, וכך הם נמנו על "הגיבורים אשר מני-אז".

עוד בטרם הגיעו אדם וחווה, היוו שתי הקבוצות האלה – הנודים והאמאדונים – את הגזעים המתקדמים והמתורבתים ביותר על-פני כדור-הארץ.

7316 (822:3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the "mighty men of old."

7317 (822:4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. תכנון הגן

במשך כמאה שנה לפני בדיקתו של טאבאמנטיה, הטיפו ון ועמיתיו – ממטה האתיקה והתרבות של העולם אשר באזורי הרמה – על הגעתו הקרבה של בן אל מובטח, מרומם של גזע, מורה של אמת, וממשיך דרכו הראוי של קאליגאסטיה. אף-על-פי שמרבית תושבי העולם של אותם ימים הביעו אך עניין מועט – אם בכלל – בתחזית מעין זו, אלו אשר היו מצויים בקשר מידי עם ון ועם אמאדון התייחסו ברצינות לתורה הזו, והחלו להתכונן לקראת קבלת הפנים בפועל לבן המובטח.

וּן סיפר לחבריו הקרובים ביותר את סיפור הבנים החומריים של ירושם; את מה שידע על אודותיהם עוד בטרם הגיע לאורנטיה. הוא ידע היטב כי הבנים האדמיים הללו התגוררו מאז ומעולם בבתי גן פשוטים אך מקסימים, והציע, שמונים-ושלוש שנים בטרם הגעתם של אדם וחווה, כי יקדישו עצמם להכרזה על בואם הממשמש ובא, ולהכנה של בית גן לשם התקבלותם.

מן המטה שלהם אשר באזורי הרמה ומשישים-ואחד יישובי הפזורה המרוחקים, גייסו ון ואמאדון סגל המונה למעלה משלושת-אלפים עובדים חפצים ולהבים, אשר במהלך אסיפה חגיגית, הקדישו עצמם למשימת ההתכוננות לבן המובטח – או לכל הפחות, לבן המצופה.

וּן חילק את מתנדביו למאה חבורות, עם מפקד בראש כל אחת מהן ועמית אשר שירת כקצין קישור בסגל האישי שלו; זאת כאשר אמאדון משמש כעמיתו שלו. הוועדות האלה החלו בעבודתן המקדמית ברצינות, והוועדה לבחירת מיקום הגן יצאה לדרך בחיפוש אחר הנקודה האידיאלית.

אף כי מקאליגאסטיה ומדאליגאסטיה ניטל רוב הכוח לפעול באופן מרושע, הם עשו כל אשר ביכולתם על-מנת לחבל ולעכב את עבודת

2. PLANNING FOR THE GARDEN

7321 (822:5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

7322 (822:6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

7323 (822:7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

7324 (822:8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

7325 (822:9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil

ההכנה של הגן. ואולם, על רוב תחבולותיהם המרושעות פיצו פעולות הנאמנות של קרוב לעשרת-אלפים היצורים האמצעיוניים הנאמנים, אשר עמלו ללא לאות על-מנת לקדם את המפעל.

3. האתר של הגן

הוועדה לבחירת האתר נעדרה במשך קרוב לשלוש שנים. והיא דיווחה בחיוב על שלושה אתרים אפשריים: הראשון היה אי במפרץ הפרסי; השני היה המיקום בנהר אשר אוכלס בהמשך על-ידי הגן השני; והשלישי, חצי-אי מוארך – כמעט אי – אשר בלט מערבה מחופיו המזרחיים של הים התיכון.

הוועדה המליצה כמעט פה אחד על הבחירה השלישית. אתר זה נבחר, ונדרשו שנתיים על-מנת להעביר את המטה התרבותי של העולם, לרבות עץ החיים, אל חצי האי הים-תיכוני הזה. כלל שוכני חצי האי – למעט קבוצה אחת – פינו אותו בשלווה עם הגעתם של ון וחברתו.

חצי-אי ים-תיכוני זה ניחן באקלים יפה לבריאות ובטמפרטורה נוחה; מזג האוויר המיוצב הזה התקיים הודות להרים הסובבים ולעובדה שאזור זה היה למעשה אי הנתון בתוך ים פנים-יבשתי. בעוד שגשם רב ניתן על שטחי הרמה הסובבת, לעיתים נדירות בלבד ירד גשם על עדן עצמה. ואולם, מדי לילה "עלה אד מן הארץ", מן הרשת הנרחבת של ערוצי השקיה מלאכותיים ורקען את צמחיית הגן.

קו החוף של מסת היבשה הזו היה מורם למדי, ורוחב צוואר החיבור ליבשה בנקודה הצרה ביותר עמד על כארבעים-ושלושה קילומטרים בלבד. הנהר הכביר אשר השקה את עדן זרם מטה למן חלקיו הגבוהים יותר של חצי האי, זרם מזרחה דרך צוואר חצי האי אל היבשה, ומשם חצה את אזוריה הנמוכים של מסופוטמיה אל הים אשר מעבר להם. ארבעה יובלים הזינו אותו, ואלו נבעו בגבעות החוף של חצי האי העדני, ואלו הם "ארבעת הראשים" של הנהר "היוצא מעם עדן", ואשר לאחר-מכן בלבלו אותם עם פלגי הנהרות אשר הקיפו את הגן השני.

ההרים הסובבים את הגן שפעו אבנים טובות ומתכות יקרות, אף כי אלו קיבלו תשומת לב מועטה בלבד. הרעיון המוביל עתיד היה להיות האדרתה של הגגנות ורוממותה של החקלאות.

האתר אשר נבחר בעבור הגן היה ככל הנראה הנקודה היפה במינה בכל העולם, והאקלים באותה עת היה אידיאלי. בשום מקום אחר לא נמצא מיקום אשר התאים באופן כה מושלם להפוך לגן עדן שכזה של הבעה בוטנית. בנקודת מפגש זו הלכה והתכנסה השמנה

machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

7331 (8231) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

7332 (8232) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

7333 (8233) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a "mist would go up" to refresh the vegetation of the Garden.

7334 (8234) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the "four heads" of the river which "went out of Eden," and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

7335 (8235) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

7336 (8236) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the

והסלתה של הציוויליזציה של אורנטיה. מעבר לנקודה זו שכן העולם בחשיכה, בבורות ובפראיות. עדן הייתה נקודת האור היחידה באורנטיה; אך טבעי הוא שהיא היוותה חלום של חייניות, ובמהרה הפכה לשיר הלל לטוף מעודן ונפלא אשר הפך מושלם.

civilization of Urantia was forgathering. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. כינון הגן

בשעה שהבנים החומריים, המרוממים הביולוגיים, מתחילים את שהותם בעולם אבולוציוני, מקום משכנם נקרא על-פי-רוב הגן של עדן; זאת משום שהוא מתאפיין ביפי הצמחייה ובהדר הבוטני של עדנטיה, בירת הקונסטלציה. ואן הכיר לבטח את המנהגים הללו, ובהתאם לכך קבע שחצי האי כולו יוקדש לטובת הגן. המרעה והטיפול בבעלי החיים נועד להתרחש ביבשת הסמוכה. מקרב עולם בעלי החיים, ניתן היה למצוא בגן רק את הציפורים ואת בעלי החיים המבויתים. הוראותיו של ואן היו שעדן נועדה להיות גן, וגן בלבד. מעולם לא נשחטו בעלי-חיים בתחומיה. וכל הבשר אשר אותו צרכו עובדי הגן לאורך כל שנות בנייתו הובא פנימה מן העדרים אשר הוחזקו תחת משמר ביבשת.

המשימה הראשונה הייתה בניית חומת לבנים לרוחב צוואר חצי האי. משזו הושלמה, יכולה הייתה המלאכה האמיתית של ייפוי הנף ובניית בתים להמשיך באין מפריע.

גן זואולוגי נוצר באמצעות בניית חומה קטנה יותר, ממש מחוץ לחומה הראשית; השטח שביניהן, שאוכלס חיות טרף מסוגים שונים, שימש כהגנה נוספת מפני מתקפות עוינות. גן חיות זה אורגן בשתיים-עשרה חטיבות ענק, ושבילים מוגנים על-ידי חומות הובילו בין הקבוצות האלה אל עבר שנים-עשר שערי הגן, כאשר הנהר ואזורי המרעה הסמוכים לו תופסים את החלק המרכזי.

בהכנת הגן הועסקו אך ורק עובדים מתנדבים; מעולם לא נעשה שימוש בעובדים שכירים. העובדים המתנדבים טיפחו את הגן וטיפלו בעדרים אשר תמכו בו; גם תרומות של מזון התקבלו ממאמינים שבקרבת מקום. וכל המפעל העצום הזה בוצע עד להשלמתו, חרף הקשיים הנלווים למצבו המבולבל של העולם בימי הצרה הללו.

ואולם הצעתו של ואן – שלא ידע עד כמה קרובה הגעתם של הבן והבת – כי הדור הצעיר יוכשר גם הוא להמשיך במפעל, למקרה שתידחה הגעתם, גרמה לאכזבה גדולה. נדמה היה כי זוהי הייתה הודאה בחוסר-אמונה מצדו של ואן, והדבר גרם לצרות צרורות ולנטישות רבות; אך ואן המשיך הלאה בתוכנית ההכנה שלו, ובינתיים מילא את מקום הנוטשים במתנדבים צעירים יותר.

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823:7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824:1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824:2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

73:4.4 (824:3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824:4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the

deserters with younger volunteers.

5. הבית אשר בגן

במרכז חצי האי העדני עמד מקדש האב המעודן של האב האוניברסאלי, המקדש הקדוש של הגן. בצפון מוקם המטה המנהלי; בדרום נבנו בתי העובדים ובני משפחותיהם; במערב הוקצתה קרקע עבור בתי הספר המתוכננים של מערכת החינוך של הבן המצופה, בעוד ש"בעדן אשר מקדם" נבנו בתי המגורים אשר יועדו לבן המובטח ולצאצאיו המידיים. התוכניות הארכיטקטוניות של עדן סיפקו בתי מגורים ושפע אדמה למיליון בני-אדם.

אף-על-פי שהגן היה גמור רק כדי רבע ממנו עם הגעתו של אדם, היו בו אלפי קילומטרים של שוחות השקיה ולמעלה מתשעה-עשר אלף קילומטרים של שבילים ושל כבישים סלולים. במגזרים השונים היו מעט יותר מחמשת-אלפים מבני-לבנים, ועצים וצמחים רבים מני ספור. מספר הבתים המרבי אשר הרכיב כל מקבץ שהוא בפארק היה שבעה. ועל-אף שהמבנים בגן היו פשוטים, הם היו אמנותיים ביותר. הכבישים והשבילים היו בנויים כהלכה, והגן היה מעודן.

סידורי התברואה של הגן היו מתקדמים הרבה יותר מכל מה שנססה עד אז באורנטיה. מי השתייה של עדן נשמרו ללא דופי הודות לשמירה הקפדנית על הוראות התברואה אשר נועדו לשמור על טוהרם. במהלך הזמנים המוקדמים הללו, צרות רבות נגרמו בשל הזנחת חוקים אלו, ואולם אט-אט שכנע ואן את עמיתיו בחשיבות ההקפדה שלא להתיר לדבר ליפול לתוך המים המסופקים לגן.

בטרם נבנתה, בשלב מאוחר יותר, מערכת לטיפול בביוב, נהגו בני עדן להקפיד לקבור את כל חומרי הפסולת והרקב. ומפקחיו של אמאדון ערכו מדי יום סריקות בחיפוש אחר גורמי מחלה אפשריים. בני אורנטיה לא ניעורו שוב לחשיבות מניעת המחלות האנושיות עד לשלהי המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. בטרם הופר שלטון של אדם, נבנתה מערכת הובלת פסולת מכוסה עשויה לבנים, אשר עברה מתחת לחומות ורוקנה את תכולתה אל תוך נהר עדן, כקילומטר וחצי מעבר לחומה החיצונית, או הקטנה, של הגן.

עם הגעתו של אדם כבר צמחו בעדן רוב הצמחים השייכים לאותו אזור של העולם. וכבר בוצע שיפור ניכר ברבים מן הפרות, הדגנים והאגוזים. רבים מן הפרות ומן הדגנים המודרניים גדלו כאן לראשונה, ואולם לאחר מכן אבדו עשרות מינים של צמחי מאכל.

5. THE GARDEN HOME

^{7351 (824.5)} At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the "east of Eden" were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

^{7352 (824.6)} At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

^{7353 (824.7)} The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

^{7354 (825.1)} Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

^{7355 (825.2)} By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

בכחישה אחוזים משטח הגן נעשה שימוש מלאכותי ביותר לגידולים, חמישה-עשר אחוזים אחרים היו בשימוש חלקי לגידולים, ויתר הגן נותר פחות או יותר במצבו הטבעי בהמתנה לבואו של אדם, מתוך מחשבה כי מוטב לסיים את הכנת הפארק בהתאם לרעיונותיו שלו.

וכך הוכן הגן לשם קבלת הפנים לאדם המובטח ולבת לווייתו. וגן זה היה מכבד אף עולם אשר ממשלתו הפכה מושלמת, עולם הנשלט באופן רגיל. אדם וחווה היו מרוצים ביותר מן התוכנית הכללית של עדן, אף כי הם ערכו שינויים רבים בריהוט של מעונם הפרטי.

אף-על-פי שעם הגעתו של אדם מלאכת הייפוי הייתה רחוקה מסיימה, המקום כבר היה בחזקת פנינת יופי בוטנית; ובמהלך התקופה המוקדמת לשהותו של אדם בעדן, עטה הגן כולו לבוש חדש וממדים חדשים של יופי והדר. מעולם לא שכנה באורנטיה – לא לפני כן ולא לאחר מכן – תצוגה כה יפה ומושלמת של גננות ושל חקלאות.

6. עץ החיים

במרכז המקדש של הגן שתל ואן את עץ החיים, אשר נשמר במשך תקופה כה ארוכה, העץ אשר העלים שלו נועדו לשמש "מרפא לגוים", ואשר פריו הזין אותו במשך זמן כה ממושך על-פני כדור-הארץ. ואן ידע אל נכון כי גם אדם וחווה יהיו תלויים במתנה זו מעם עדנטיה לשם תחזוקת חייהם, לאחר שיופיעו באורנטיה בלבוש של צורה חומרית.

הבנים החומריים הנמצאים בבירות של המערכות אינם נזקקים להזנה מעץ החיים. ורק כאשר הם הופכים-מחדש לאישיות בפלנטה, הם תלויים בסיוע זה על-מנת לשמר אלמותיות פיזית.

אפשר שצורת הביטוי "עץ הדעת טוב ורע" מהווה סמל מילולי למספר רב של חוויות אנושיות, ואולם, "עץ החיים" לא היה מיתוס; הוא היה ממשי והתקיים באורנטיה במשך זמן רב. בשעה שאישור הגבוהים ביותר של עדנטיה את הצבתו של קאליגאסטיה לתפקיד הנסיך הפלנטארי של אורנטיה, וכן את מאה האזרחים של ירושם אשר ישמשו כסגל המנהלי שלו, הם שלחו לפלנטה באמצעות המלכיצדקים שיח מעדנטיה, וצמח זה גדל באורנטיה והפך לעץ החיים. צורה זו של חיים לא-תבוניים הינה ילידת הספרות של מטות הקונסטלציות, והיא מצויה גם בעולמות המטה של היקומים המקומיים ושל יקומי העל, כמו גם בספרות של האוונה, אך לא בבירותיהן של המערכות.

צמח-על זה אגר אנרגיות-חלל מסוימות אשר שימשו כנוגדן לאלמנטים הגורמים

^{7356 (8253)} About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

^{7357 (8254)} And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

^{7358 (8255)} Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. THE TREE OF LIFE

^{7361 (8256)} In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

^{7362 (8257)} The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

^{7363 (8258)} The "tree of the knowledge of good and evil" may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the "tree of life" was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusalem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

^{7364 (8259)} This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing

להזדקנות הקיום החייתי. פרי עץ החיים שימש כסוללת אחסון על-כימית, אשר שחררה באופן מסתורי את כוח הארכת-החיים של היקום בשעת אכילת הפרי. צורת הזנה זו הייתה חסרת תועלת לחלוטין בעבור היצורים האבולוציוניים הרגילים באורנטיה, אך היא נועדה לשרת במיוחד את מאה החברים הגשמיים בסגל של קאליגאסטיה, וכן את מאה האנדונים המותאמים אשר תרמו מפלסמת החיים שלהם לסגל הנסיך; ואשר בתמורה קיבלו לרשותם את אותו משלים חיים אשר אפשר להם לנצל את פרי עץ החיים לשם הארכה בלתי-מוגבלת של חייהם, אשר אלמלא כן היו סופיים כבקיום בן-תמותה.

במהלך ימי שלטון הנסיך צמח עץ זה מתוך האדמה בחצר המעגלית המרכזית של מקדש האב. עם פרוץ המרד, ואן ועמיתיו הצמיחו אותו מחדש מתוך הליבה המרכזית במחנה הארעי שלהם. לאחר מכן נלקח שיח זה של עדנטיה אל מקום המסתור שלהם ברמות הגבוהות, שם הוא שימש הן את ואן והן את אמאדון במשך למעלה ממאה-וחמישים אלף שנים.

כאשר ואן ועמיתיו הכינו את הגן בעבור אדם וחוה, הם שתלו מחדש את העץ מעדנטיה בגן של עדן, ושם הוא צמח שוב בחצר מעגלית ומרכזית של מקדש אחר המוקדש לאב. ואדם וחוה אכלו מעת לעת מפריו על-מנת לשמר את הצורה הדואלית של חייהם הפיזיים.

כאשר תכניתו של הבן החומרי סטתה מדרך הישר, אדם ומשפחתו לא הורשו לשאת את ליבת העץ החוצה מן הגן. כאשר פלשו הנודים לעדן, נאמר להם כי "ביום אֶקְלֶכֶם ממנו, והייתם כאלוהים". למרבה פליאתם, הם גילו כי העץ כלל לא נמצא תחת שמירה. הם אכלו בחופשיות מפירותיו במשך שנים, אך דבר לא אירע להם; הם נותרו כולם בני-תמותה של העולם; חסרה להם המתת אשר פעלה כמשלים לפרי עץ החיים. הם זעמו בשל אי-יכולתם להפיק תועלת מן העץ, ובמהלך אחת ממלחמותיהם הפנימיות, עלו באש הן המקדש והן העץ; אך ורק חומת האבן נותרה, עד אשר שקע הגן לאחר מכן אל מתחת לפני המים. היה זה המקדש השני שהוקדש לאב ואשר אבד.

וכעת חייב כל גוף בשר ודם באורנטיה לצעוד בדרך הטבע של החיים והמוות. אדם, חוה, ילדיהם וילדי ילדיהם, יחד עם עמיתיהם, כולם מתו בחלוף הזמן, וכך הפכו כפופים לתכנית ההרקעה של היקום המקומי, אשר במסגרתה מגיעה לאחר המוות הגשמי תחייה בעולמות העליונים.

7. גורלה של עדן

לאחר שפינה אדם את הגן הראשון, אָכְלוּ אותו לחלוטין הנודים, הקוֹטִים והקֶטִים. לאחר

elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

7365 (8262) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

7366 (8263) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

7367 (8264) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

7368 (8265) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. THE FATE OF EDEN

7371 (8266) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites,

מכן הפך הגן למשכנם של הנודים הצפוניים, אשר התנגדו לשיתוף פעולה עם האדמיים. נודים אלו, מן הסוג הנמוך יותר, שכנו בכל רחבי חצי האי במשך כמעט ארבעת אלפים שנה לאחר שאדם עזב את הגן, ואז, בהקשר של הפעילות הגעשית האלימה של הרי הגעש הסובבים ושל שקיעת הגשר היבשתי הסיציליאני לאפריקה, שקעה הקרקעית המזרחית של הים התיכון ומשכה עמה אל המצולות את כלל חצי האי העדני. בשל שקיעה עצומה זו, התרומם קו החוף המזרחי של הים התיכון בשיעור ניכר. וזה היה סופה של היצירה הטבעית היפה ביותר אשר נראתה באורנטיה מאז ומעולם. שקיעה זו לא הייתה פתאומית; מאות אחדות של שנים נדרשו על-מנת שהמים יציפו כליל את חצי האי.

אין אנו יכולים להתייחס אל היעלמות הגן כנובעת, בכל אופן שהוא, מכישלון התכנית האלהיות או מטעויותיהם של אדם וחווה. הננו מחשיבים את שקיעתה של עדן כתופעה טבעית, ולא כדבר כלשהו אחר; ואולם, נדמה לנו כי שקיעת הגן תוזמנה להתרחש בדיוק בסביבות מועד הצטברות המילואים של הגזע הסגול, אשר נדרשו על-מנת לשקם את עמי העולם.

המלכיצדקים יעצו לאדם לא להתחיל בתכנית הרוממות וההתמזגות הגזעית, עד אשר תמנה משפחתו שלו חצי מיליון נפש. מעולם לא יועד הגן לשמש כביתם הקבוע של האדמיים. אלו נועדו להפוך לשליחים של חיים חדשים אל העולם כולו; הם נועדו להתגייס למתת נטולת-אנוכיות למען הגזעים הנזקקים של כדור-הארץ.

ההוראות אשר ניתנו לאדם מידי המלכיצדקים הנחו אותו לכוון מטות חטיבתיים גזעיים ויבשתיים, ולהפקיד את אלה בידי בניו ובנותיו שלו עצמו; זאת בעוד שהוא וחווה אמורים היו לחלק את זמנם בין הבירות העולמיות השונות האלה כיועצים ומתאמים של הסעד הכלל-עולמי של הרוממות הביולוגית, ההתקדמות האינטלקטואלית והשיקום המוסרי.

[הוצג על-ידי סולוניה, "הקול השרפי אשר בגן".]

Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

737.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

737.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

737.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

737.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

מסמך 74. אדם וחוה

075 ⇨

הספר של אורנטיה

073 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 74

אדם וחוה

סעיפים

מבוא

1. אדם וחוה בירושם
2. הגעתם של אדם וחוה
3. אדם וחוה לומדים על אודות הפלנטה
4. ההתקוממות הראשונה
5. שלטונו של אדם
6. חיי הבית של אדם וחוה
7. החיים בגן
8. אגדת הבריאה

מבוא

אם מתחילים לספור לאחר משנת 1934 אחרי הספירה, הרי שאדם וחוה הגיעו לאורנטיה לפני 37,848 שנים. הם הגיעו באמצע העונה, בעת שהגן היה מצוי בשיא פריחתו. בצהרי היום, וללא כל התרעה מוקדמת, נחתו באיטיות על-פני השטח של הפלנטה הסובבת – בסמוך למקדש המוקדש לאב האוניברסאלי – שני ההיסעים השרפיים, מלווים באישיות מירושם אשר הופקדו על היסע המרוממים הביולוגיים לאורנטיה. כלל עבודת ההפיכה של גופיהם של אדם וחוה לחומריים התבצעה בתוך מתחם המקדש החדש הזה. ולמן הגעתם חלפו עשרה ימים בטרם נוצרו-מחדש בצורה האנושית המכופלת ההולמת את הצגתם כשליטים החדשים של העולם. ושניהם חזרו להכרה בו-זמנית. לעולם משרתים הבנים והבנות החומריים יחדיו. ואי-היפרדותם לעולם – בשום זמן ובשום מקום – הינו ממהות שירותם. הם מתוכננים לעבוד בזוגות; ורק לעתים רחוקות הם פועלים לבדם.

PAPER 74

ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

INTRODUCTION

^{74:01 (8281)} ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. אדם וחווה בירושם

אדם וחווה הפלנטאריים של אורנטיה היו חברים בסגל הבכיר של הבנים החומריים של ירושם, ויחדיו הם היוו את מספר 14,311. הם השתייכו לסדרה הפיזית השלישית, והיתמרו לגובה של כשניים-וחצי מטרים.

בשעה שאדם נבחר להגיע לאורנטיה, הועסקו הוא וזוגתו במעבדות הבדיקות והניסויים הפיזיים של ירושם. במשך יותר מחמש-עשרה אלף שנה הם שימשו כמנהלי החטיבה לאנרגיה ניסויית, כפי שזו מיושמת בהתאמתן של צורות חיים. זמן רב לפני כן הם שימשו כמורים בבתי הספר לאזרחות בירושם המיועדים לחדשים אשר זה מקרוב הגיעו. וראוי לזכור כל זאת בהקשר של תיאור התנהגותם העוקבת באורנטיה.

משפורסמה הקריאה למתנדבים למשימת ההרפתקה האדמית באורנטיה, התנדב כלל הסגל הבכיר של הבנים והבנות החומריים. לבסוף בחרו הבוחנים המליצדקים – באישורם של לאנאפֶּרְג' ושל הגבוהים ביותר של עדנטיה – את האדם וחווה אשר הגיעו לאחר מכן לפעול כמרוממים הביולוגיים של אורנטיה.

אדם וחווה נותרו נאמנים למיכאל במהלך מרידתו של לוציפר; אף-על-פי-כן, הזוג נקרא להתייצב בפני ריבון המערכת ולפני כלל הקבינט שלו למטרת בחינה וקבלת הנחיה. הפרטים על מצב העניינים באורנטיה הוצגו במלואם; והם קיבלו הנחיה מקיפה בדבר התכניות שאותן יש לבצע עם קבלת אחריות השלטון בעולם שסוע שכזה. הם הושמו תחת שבועת אמונים משותפת לגבוהים ביותר של עדנטיה ולמיכאל מסאלווינגטון. והוצע להם להחשיב עצמם ככפופים לסגל הנאמנים המליצדקים של אורנטיה; זאת עד אשר יחליט גוף שלטוני זה כי הם ראויים לקבל לידיהם את השלטון בעולם אשר בו הוצבו.

הזוג מירושם הותיר אחריו בבירת שטניה ובמקומות אחרים מאה צאצאים, חמישים בנים וחמישים בנות, יצורים נהדרים אשר חמקו ממלכודות ההתקדמות; ובשעה שעזבו הוריהם לאורנטיה היו כל הצאצאים הללו מוצבים בתפקידי אמן ביקום. והם נכחו כולם במקדש היפהפה של הבנים החומריים, וסייעו בעת תרגילי הפרידה הנכללים במסגרת הטקסים האחרונים של קבלת המתת. הילדים הללו ליוו את הוריהם אל מטה הפירוק-החומרי של סדרם, והיו האחרונים להיפרד מהם ולאחל להם הצלחה במסע בשעה שאלו נרדמו אל תוך תנומת איבוד ההכרה האישית הקודמת להכנה לקראת ההיסע השרפי. הילדים בילו זמן מה יחדיו במקום המפגש המשפחתי, ושמו על כך שבקרוב יהיו הוריהם לראשיהם הנראים-לעין של פלנטה 606 במערכת שטניה, ולאמיתו של דבר – לשליטיה

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

74:1.1 (828:2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828:3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828:4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828:5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (828:1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the

היחידים.

וכך עזבו אדם וחווה, מצוידים בהערכת אזרחיה של ירושם ובאיחולי ההצלחה שלהם. הם יצאו לדרך על-מנת לקבל את האחריות החדשה שלהם, מצוידים כיאות ומונחים כהלכה בדבר כל חובה וכל סכנה אשר עלולה להיקרא בדרך באורנטיה.

2. הגעתם של אדם וחווה

אדם וחווה נפלו לתנומה בירושם, וכאשר התעוררו לראשונה במקדש האב אשר באורנטיה – בקרב ההמון הרב אשר נקבץ לקבל את פניהם – הם עמדו פנים-אל-פנים אל מול שתי הוויות שעל אודותיהן שמעו רבות זה מכבר, ואן ועמיתו הנאמן אמאדון. שני הגיבורים הללו של פרישת קאליגאסטיה היו הראשונים לקבל את פניהם ולברך אותם בביתם החדש אשר בגן.

שפתה של עדן הייתה ניב אנדוני שאותו דיבר אמאדון. ואן ואמאדון שיפרו את השפה הזו במאוד על-ידי יצירת אלף-בית בן עשרים-וארבע אותיות; והם קיוו לראות את השפה הזו הופכת לשפתה של אורנטיה כולה, עת תתפשט התרבות העדנית ברחבי העולם. בטרם עזבו את ירושם, אדם וחווה רכשו שליטה מלאה בניב האנושי הזה, וכך שמע בן זה של אנדון את השליט המרום של עולמו פונה אליו בשפתו שלו.

ובאותו יום אחזה בעדן שמחה והתרגשות רבה, עת מיהרו הרצים למקומות המפגש של יוני הדואר אשר קובצו מקרוב ומרחוק, וצעקו: "שחררו את הציפורים; תנו להן ותישאנה את דבר בואו של הבן המובטח." וכך, שנה אחרי שנה, המשיכו מאות ישובים של מאמינים לספק בנאמנות את יוני הדואר המביותות האלה לשם מטרה זו בדיוק.

בשעה שנפוצו והתפשטו החדשות על אודות הגעתו של אדם, קיבלו אלפים מאנשי השבטים הסמוכים את תורתם של ואן ושל אמאדון; ובמשך חודשים על-גבי חודשים המשיכו לזרום לעדן עולי-רגל על-מנת לקבל את פניהם של אדם וחווה ולהוקיר את אביהם הבלתי-נראה.

זמן קצר לאחר שניעורו, לוו אדם וחווה אל קבלת הפנים הרשמית בגבעה הגדולה אשר מצפון למקדש. תל טבעי זה הורחב והוכן על-מנת שישמש בטקס ההכתרה של השליטים החדשים של העולם. כאן, ועדת קבלת הפנים של אורנטיה קידמה בברכה בצהרי היום בן ובת אלו של מערכת שטניה. אמאדון עמד בראש ועדה זו, אשר כללה שנים-עשר חברים: נציג מכל אחד מגזעי הסאנגיק; המכהן בפועל בראש היצורים האמצעיונים; אָנָאן, בת נאמנה ודוברת מטעם הנודים; נוח, בנו של אדריכל ובנאי הגן, זה אשר הוציא אל הפועל את תכניתו של אביו המנוח; וכן שני נשאי החיים השוכנים.

visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

741.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

742.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

742.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

742.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

742.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

742.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his

הפעולה הבאה הייתה העברת הסמכות על הפלנטה לאדם וחווה, וזו נעשתה בידי המלכיצדק הבכיר, ראש מועצת הנאמנים של אורנטיה. הבן והבת החומריים נשבעו אמונים לגבוהים ביותר של נורלטיאדק ולמיכאל מנבאדון, והוכרזו על-ידי ואן כשליטיה של אורנטיה; ובכך וויתר ואן על הסמכות הרשמית אשר בה החזיק במשך מאה-וחמישים אלף שנה מתוקף פעולתם של הנאמנים המלכיצדקים.

במועד זה, מועד הכתרתם הרשמית כשליטי העולם, לבשו אדם וחווה גלימות מלכות. לא כל האמנויות של דאלאמטיה אבדו מן העולם; אמנות האריגה עדיין שימשה בימיה של עדן.

או אז נשמעה הכרזתן של הרב-מלאכיות, וקולו המשודר של גבריאל ציווה על הקראת השמות של המשפט השני של אורנטיה, ועל תחייטם של השורדים הנמים של עידן החדש והרחמים השני של פלנטה מספר 606 של שטניה. חלף עבר לו עידן הנסיך; העידן של אדם, העידן הפלנטארי השלישי, נפתח בהדרגה של פשטות; ושליטיה החדשים של אורנטיה החלו את תקופת שלטונם תחת מה שנדמה כתנאים מבטיחים, וזאת על-אף הבלבול חובק העולם אשר נגרם בשל היעדר שיתוף-פעולה של הסמכות הקודמת להם בפלנטה.

3. אדם וחווה לומדים על אודות הפלנטה

וכעת, משהוכרזו רשמית, הכירו אדם וחווה בכאב בבידוד הפלנטארי שלהם. התשדורות השגורות היו בחזקת דממה, וחסרו להם כל מעגלי התקשורת החוץ-פלנטארי. עמיתיהם אשר בירושם הלכו אל עולמות אשר התקדמו באופן חלק, עולמות שבהם היה נסיך פלנטארי מבוסס היטב, וכן סגל מנוסה הממתין לקבלם וכשיר לשתף עמם פעולה במהלך התנסותם המוקדמת בעולמות מעין אלו. ואולם, כאן באורנטיה שינתה המרידה את פני הדברים מן הקצה אל קצה. כאן הנסיך הפלנטארי עדיין היה נוכח מאוד, ולמרות שניטלה ממנו מרבית יכולתו לפעול ברשעות, הוא עדיין היה מסוגל להפוך את משימתם של אדם וחווה לקשה, ובמידה מסוימת אף למסוכנת. היו אלו בן ובת של ירושם רציניים ומפוכחים, אשר צעדו באותו לילה בגן תחת ירח מלא וקורן ודנו בתכניות לקראת המחר.

וכך נסתיים יומם הראשון של אדם וחווה באורנטיה המבודדת, הפלנטה המבולבלת של בגידת קאליגאסטיה; והם צעדו ושוחחו עמוק אל

deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

^{7426 (830.1)} The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

^{7427 (831.2)} And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

^{7428 (830.3)} Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

^{7431 (830.4)} And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusalem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusalem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

^{7432 (830.5)} Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far

תוך הלילה, לילם הראשון על-פני כדור הארץ – ולילה זה היה כה מלא בדידות.

אדם בילה את יומו השני על-פני כדור הארץ בפגישה עם הנאמנים הפלנטאריים ועם המועצה המייעצת. מן המלכיצדקים ומעמיתיהם, למדו אדם וחווה עוד על הפרטים של מרידת קאליגאסטיה ועל השלכות ההתקוממות הזו על התקדמות העולם. ככלל, היה זה סיפור מאכזב; הסיפור הארוך על הניהול השגוי של ענייני העולם. הם למדו את כל העובדות בדבר ההתמוטטות המוחלטת של תכנית קאליגאסטיה להאצת האבולוציה החברתית. הם אף הבינו עד תום את הכסילות הטמונה בניסיון להשיג התקדמות פלנטארית באופן בלתי-תלוי בתכנית ההתקדמות האלוהית. וכך הסתיים לו יום עצוב אך מאיר עיניים – יומם השני באורנטיה.

היום השלישי הוקדש לבחינה של הגן. מעל גבי ציפורי ההיסע הגדולות – הפאנדורים – צפו אדם וחווה מטה על מרחבי הגן העצומים, בעודם נישאים באוויר מעל הנקודה היפה ביותר על-פני כדור הארץ. יום זה של בחינה הסתיים בסעודה עצומה לכבוד כל אלו אשר עמלו על הכנתו של הגן העדני הזה של יפי והדר. ושוב צעדו הבן ובת זוגתו בגן, עמוק אל תוך הלילה של יומם השלישי, ושוחחו על הממדים העצומים של הבעיות העומדות לפניהם.

ביום הרביעי נאמו אדם וחווה בפני אסיפת הגן. בעמדם על תל ההכתרה, הם דיברו בפני קהלם על תכניותיהם לשיקום העולם, וכן שרטטו את קווי המתאר של השיטות אשר בהן יבקשו לגאול את התרבות החברתית של אורנטיה משפל המדרגה שאליה נפלה בשל חטא ומרד. היה זה יום גדול, והוא ננעל בסעודה לכבוד מועצת הגברים והנשים אשר נבחרו לשאת בתפקידי אחריות בממשלו החדש של העולם. שימו לב! בקבוצה זו נכללו הן נשים והן גברים, והייתה זו הפעם הראשונה שבה אירע כדבר הזה על-פני כדור הארץ מאז ימי דאלאמטיה. היה זה בבחינת חידוש מדהים לצפות בחווה, אישה, חולקת עם גבר את הכבוד ואת האחריות על ענייני העולם. וכך נסתיים לו יומם הרביעי על-פני כדור הארץ.

היום החמישי שימש לארגון הממשל הארעי, השלטון אשר עתיד היה לפעול עד ליום שבו יעזבו המלכיצדקים הנאמנים את אורנטיה.

היום השישי הוקדש לבחינת הסוגים הרבים של בני-אדם ושל בעלי-חיים. אדם וחווה לוו במשך היום כולו לאורך חומותיה המזרחיות של עדן, בעודם צופים בעולם החי של הפלנטה ומגיעים להבנה מעמיקה יותר של אשר נדרש לעשות על-מנת להסדיר את הבלבול בעולם המאוכלס במגוון כה רחב של יצורים חיים.

into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

^{74:33 (831.0)} Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

^{74:34 (831.1)} The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

^{74:35 (831.2)} On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

^{74:36 (831.3)} The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

^{74:37 (831.4)} The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

מה גדולה הייתה פליאתם של בני לווייתו של אדם בסיור זה, כאשר הם נוכחו לראות כיצד הוא הבין במלואם את טיבם ואת תפקודם של אלפים על-גבי אלפים של בעלי-חיים אשר הוצגו בפניו. ברגע שהביט בבעלי-חיים, הוא ידע להצביע על טיבו ועל התנהגותו. אדם ידע לציין שמות המתארים את מקורם, טיבם ותפקודם של כל היצורים החומריים אשר ראה. אלו אשר הובילו אותו בסיור בדיקה זה לא ידעו שהשליט החדש של העולם היה אחד האנטומים המומחים הגדולים ביותר בכל שטניה; וחווה אף היא הייתה מומחית באותה המידה. אדם הדהים את עמיתיו כאשר תיאר בפניהם יצורים חיים רבים אחרים אשר הינם קטנים מכדי שעין אדם תוכל להבחין בהם.

כאשר תם לו היום השישי לשהותם בארץ, נחו אדם וחווה לראשונה בביתם החדש ב"עדן אשר מקדם". ששת הימים הראשונים להרפתקה באורנטיה היו עמוסים עד למאוד, והם ציפו בהנאה גדולה ליום שלם של חופש מכל פעילות.

ואולם, הנסיבות הכתיבו אחרת. מאורעות היום הקודם, שבו הסביר אדם באופן כה אינטליגנטי ומקיף על אודות עולם החי של אורנטיה, יחד עם נאום ההכתרה המצוין שלו וקסמו האישי, שבו את ליבם של שוכני הגן, וכבשו את שכלם, במידה כזאת שהם לא רק היו מוכנים לקבל את הבן והבת מירושם אשר זה עתה הגיע כשליטים, אלא שרובם אף היו מוכנים להשתטח אפיים ארצה ולסגוד להם כאלים.

4. ההתקוממות הראשונה

באותו לילה, הלילה שלאחר היום השישי, בעוד אדם וחווה ישנים שנת ישרים, דברים מוזרים התרחשו בקרבת מקדש האב במגזר המרכזי של עדן. תחת אורו הרך של הירח, התקבצו מאות גברים ונשים נלהבים ומרוגשים והאזינו במשך שעות לטענותיהם המלהבות של מנהיגיהם. כוונתם הייתה טובה, אך הם פשוט לא יכלו להבין את פשטות התנהלותם החברית והדמוקרטית של שליטיהם החדשים. זמן רב בטרם הפציע השחר, מנהלי העולם הארעיים החדשים הללו הגיעו למסקנה פה-אחד שאדם ובת-זוגו היו הרבה יותר מדי צנועים וענווים. הם החליטו כי האלוהיות ירדה אל פני כדור הארץ מלובשת בגוף, וכי אדם וחווה היו למעשה אלים, או כל-כך קרובים לכך עד כי הם ראויים לסגידה נערצת.

המאורעות המדהימים של ששת הימים הראשונים של אדם וחווה על-פני כדור הארץ היו הרבה יותר מדי, אפילו עבור שכלם הבלתי-מוכן של הטובים בבני האדם של העולם; ראשיהם

74:38 (831:5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:39 (831:6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:40 (831:7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:41 (832:1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:42 (832:2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along

הסתחררו; והם נסחפו אחר ההצעה להביא בצהרי היום את הזוג הנאצל אל מקדש האב, על-מנת שכולם יוכלו לכרוע ברך בסגידה ראויה ולהשתטח אפיים לפניהם בכניעה צנועה. ובעושים את כל זאת היו שוכני הגן כנים באמת ובתמים.

ואן מחה. אמאדון נעדר משום שעמד בראש משמר הכבוד אשר נותר מאחור עם אדם וחווה במשך הלילה. ואולם, ממחאתו של ואן נדחקה אל קרן זוית. נאמר לו שאף הוא היה צנוע מדי, עניו מדי; וכי הוא עצמו אינו רחוק מהיות אל, אחרת כיצד יכול היה לחיות לאורך זמן כה ממושך על-פני האדמה, וכיצד הצליח לחולל מאורע כביר שכזה כהגעתו של אדם? וכאשר בני עדן המשוהבים התכוננו לקחת ולשאת אותו אל ההר על-מנת לסגוד לו, עשה ואן את דרכו החוצה דרך ההמון, ומכיוון שהיה מסוגל לתקשר עם האמצעונים, הוא שלח את מנהיגם בבהילות אל אדם.

היה זה בסמוך לשחר היום השביעי שלהם על-פני כדור הארץ, כאשר שמעו אדם וחווה את החדשות המטלטלות על הצעתם של בני התמותה הללו, אשר כוונתם טובה אך הבנתם לוקה; ואז, בעוד ציפורי ההיסע עופפו בכיוונם על-מנת להביאם אל המקדש, האמצעונים – אשר לא ידם לעשות דברים מעין אלו – העבירו את אדם וחווה אל מקדש האב. היה זה מוקדם בבוקר של היום השביעי הזה – ועל ההר שבו נערכה זה מכבר קבלת הפנים – שאדם סקר את סדרי הבנים האלוהיים, והבהיר לדעתם הארצית של האנשים הללו כי ניתן לסגוד אך ורק לאב, ולא לו אשר הוא מציין בעצמו. אדם הבהיר בפשטות כי הוא יסכים לקבל כל כבוד שהוא ולזכות בכל הוקרה שהיא, אך לעולם לא סגידה!

היה זה יום עתיר-חשיבות, ואך לפני צהרי היום, בסביבות השעה שהגיעה השליחה השרפית אשר נשאה עמה את דבר האישור מירושם להכתרתם של שליטי העולם, נעו אדם וחווה אל מחוץ להמון, הצביעו אל מקדש האב ואמרו: "לכו כעת אתם אל הסמל החומרי הזה לנוכחותו הבלתי-נראית של האב, והשתטחו אפיים ארצה בסגידה לזה אשר ברא את כולנו ומקיים אותנו בחיים. ומי ייתן שתהא זו התחייבות לכך שלעולם לא תתפתו עוד לסגוד לאיש מלבד לאל". וכולם עשו כדבריו של אדם. הבן והבת החומריים עמדו לבדם על התל וראשיהם מורכנים בשעה שהאנשים השתטחו בתוך המקדש.

וזוהו היה המקור למסורת יום השבת. תמיד הוקדש היום השביעי בעדן לכינוס הצהריים במקדש; במשך זמן רב נהוג היה להקדיש יום זה לשם טיפוח עצמי. הבוקר הוקדש לשיפור פיזי, הצהריים לסגידה רוחנית, אחר-צהריים לטיפוח השכלי, ואילו הערב הוקדש לבילוי חברתי של שמחה. מעולם לא היה זה חוק של עדן, אך זה היה הנהגה כל עוד חלה השפעת השלטון האדמי על-פני האדמה.

with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832:3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832:4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832:5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusalem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832:6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. שלטון של אדם

במשך כמעט שבע שנים לאחר הגעתו של אדם נותרו הנאמנים המלכיצדקים בתפקידם, אך לבסוף הגיעה העת שבה מסרו את ניהול ענייני העולם לידיו של אדם ושבּו לירושם.

הפרידה מן הנאמנים נמשכה יום שלם, ובמהלך הערב העניק כל מלכיצדק לאדם וחווה את עצות הפרידה מטעמו וכן איחולי הצלחה. מספר פעמים ביקש אדם מיועציו להישאר עמו בכדור הארץ, ואולם בקשותיו אלה תמיד נענו בשלילה. הגיעה העת שבה על הבנים החומריים לקחת על עצמם את מלוא האחריות לניהול ענייני העולם. וכך, ההיסעים השרפיים של שטניה יצאו בחצות הלילה לעבר ירושם ועמם ארבע-עשרה הוויות; זאת משום שוואן ואמאדון הועתקו בו בזמן שיצאו שנים-עשר המלכיצדקים.

במשך זמן מה התנהלו כלל ענייני אורנטיה באופן די טוב, ונדמה היה כי בסופו של דבר יצליח אדם לפתח תכנית כלשהי על-מנת לקדם את התרחבותה ההדרגתית של התרבות העדנית. בהתאם לעצת המלכיצדקים, הוא החל לטפח את אומנויות הייצור מתוך כוונה לפתח יחסי מסחר עם העולם החיצון. בשעה שעדן שובשה, פעלו בה למעלה ממאה מפעלי ייצור פרימיטיביים, וכוננו בה זה מכבר יחסי מסחר ענפים עם השבטים הסמוכים.

במשך עידינים הונחו אדם וחווה באשר לטכניקה לשיפור העולם במטרה להכינו לתרומות הייחודיות לקידום הציוויליזציה האבולוציונית; ואולם כעת, הם ניצבו פנים-אל-פנים אל מול בעיות בוערות, כגון כינון חוק וסדר בעולם של פראים, ברברים ובני-אדם מתורבתים-למחצה. למעט השמנת של אוכלוסיית העולם אשר התקבצה בגן, רק קבוצות מעטות, הפזורות פה ושם, היו מוכנות במידה כזו או אחרת לקבלת התרבות האדמית.

אדם עשה מאמץ הרואי ונחוש על-מנת לכוון ממשל עולמי, אך הוא נתקל בהתנגדות עיקשת בכל פינה. אדם כבר הפעיל מערכת של שליטה קבוצתית בעדן ואיגד את כלל החבורות האלה בליגה העדנית. ואולם, הוא נתקל בצורות צרות בשעה שיצא אל מחוץ לגן וניסה ליישם את הרעיונות הללו בקרב השבטים הסמוכים. ברגע שבו החלו עמיתיו של אדם לפעול מחוץ לגן, הם נתקלו בהתנגדות הישירה והמתוכננת-היטב של קאליגאסטיה ושל דאליגאסטיה. הנסיך הכושל סולק מכס השלטון של העולם, אך הוא לא סולק מן הפלנטה. הוא עדיין היה נוכח בכדור הארץ, ובמידה מסוימת היה מסוגל להפעיל התנגדות לכל תכניותיו של אדם לשיקום החברה האנושית. אדם ניסה להזהיר את בני הגזעים השונים מפני קאליגאסטיה, אך משימה זו הייתה קשה ביותר

5. ADAM'S ADMINISTRATION

^{7451 (833.1)} For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

^{7452 (833.2)} The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

^{7453 (833.3)} All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

^{7454 (833.4)} For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

^{7455 (833.5)} Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was

בשל העובדה שרב-אויבים זה שלו היה בלתי-נראה לעיני בני-תמותה.

אפילו בקרב יושבי עדן נמצאו בעלי דעת מבלבלת אשר נטו אל עבר תורתו של קאליגאסטיה על אודות החופש האישי הבלתי-מוגבל; ואלו גרמו לאדם צרות ללא סוף; ללא הרף הם הפריעו לתכניות המעולות של ההתקדמות המדורגת ושל הפיתוח המשמעותי. לבסוף, הוא נאלץ לסגת מתכניתו לחברות מייד; הוא נסוג חזרה לשיטת הארגון של ואן, חילק את בני עדן לחבורות בנות מאה חברים כל אחת, כאשר בראש כל חבורה עומד מפקד, וסגנים עומדים בראש כל קבוצה בת עשרה חברים.

אדם וחווה הגיעו על-מנת לכוון ממשל ייצוגי במקום הממשל המלוכני, אך הם לא מצאו על-פני האדמה ממשל ראוי לשמו. למשך זמן מסוים נסוג אדם מכל המאמצים לכוון ממשל ייצוגי, ובטרם התמוטטות השלטון העדני הוא הצליח לייסד קרוב למאה מרכזי סחר וחברה חיצוניים, שבהם שלטו בשמו יחידים חזקים. רוב המרכזים הללו אורגנו זה מכבר בידי ואן ואמאדון.

המנהג לשלוח שגרירים משבט אחד למשנהו החל בימיו של אדם. והיה זה צעד כביר קדימה באבולוציה של הממשל.

made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

7456 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

7457 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchical, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforesaid by Van and Amadon.

7458 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. חיי הבית של אדם וחווה

שטח הקרקע המשפחתית האדמית עמד על כשלוש-עשרה אלף דונמים. מסביב לחלקה הביתית הזו ובצמוד לה הוכנה חלקה אשר נועדה לתמוך ביותר משלוש-מאות אלף הצאצאים מן הזן הטהור. ואולם, אך ורק היחידה הראשונה מתוך המבנים המתוכננים נבנתה אי-פעם. בטרם הספיקה המשפחה האדמית להתרחב אל מעבר לקיבולת ראשונית זו, התוכנית העדנית שובשה כליל והגן פונה.

אֲדָמְסוֹן היה הבן הבכור של הגזע הסגול באורנטיה, ובעקבותיו הגיעה אחותו וֶסְוֶסוֹן, בנם השני של אדם וחווה. חווה הייתה לאמם של חמישה ילדים בטרם עזבו המלכיצדקים – שלושה בנים ושתי בנות. השניים הבאים היו תאומים. לפני הכישלון היא ילדה שישים-ושלושה ילדים, שלושים-ושתיים בנות ושלושים-ואחד בנים. כאשר עזבו אדם וחווה את הגן, כללה משפחתם ארבעה דורות ו-1,647 צאצאים מן טהור. לאחר שעזבו את הגן, נולדו להם ארבעים-ושניים ילדים, בנוסף לשני הצאצאים אשר ילדו כהורים-במשותף עם בני-תמותה של כדור הארץ. וסך זה אינו כולל את ההורות האדמית של הנודים ושל הגזעים האבולוציוניים.

הילדים האדמיים לא שתו חלב בעלי-חיים עת הפסיקו לינוק חלב-אם בגיל שנה. לחווה הייתה גישה לחלב ממגוון גדול של אגוזים

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

7461 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

7462 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

7463 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the

למיצים מפירות רבים, ומכיוון שהכירה על בוריה את הכימיה ואת תכולת האנרגיה של המזונות הללו, היא שילבה אותם באופן ראוי להזנת ילדיה עד להופעת השיניים.

בעוד שהבישול היה שגור בסביבה האדמית המיידית בעדן ומחוצה לה, בביתו של אדם לא בישלו. הם מצאו את מזונותיהם – פירות, אגוזים ודגנים – מוכנים עם הבשלתם. הם אכלו פעם אחת ביום, זמן קצר לאחר צהרי היום. אדם וחוה אף צרכו "אור ואנרגיה" במישרין ממקורות אנרגיה מסוימים של החלל, וזאת בהקשר של סעד עץ החיים.

גופיהם של אדם וחוה הקרינו בוהק של אור, ואולם, בהתאם לנוהג של עמיתיהם, הם תמיד לבשו בגדים. אף כי במהלך היום הם לבשו אך מעט, עם בוא הערב הם עטו לבוש לילה. מקור ההילה המסורתית המקיפה את ראשי האנשים הנחשבים אדוקים וקדושים נעוץ בימיהם של אדם וחוה. הואיל ורוב האור אשר הקרין גופם כוסה על-ידי לבוש, ניתן היה להבחין אך ורק באור אשר זהר מראשיהם. צאצאיו של אדם תמיד ציירו כך את היחידים אשר נחשבו כיצאני-דופן בהתפתחותם הרוחנית.

אדם וחוה יכולים היו לתקשר זה עם זה ועם ילדיהם המיידים למרחק של כשמונים קילומטרים. החלפת המחשבות הזו התבצעה באמצעות תאי גז עדינים אשר היו ממוקמים בסמוך למבני המוח שלהם. הודות למנגנון זה הם יכלו לשלוח ולקבל תנודות מחשבתיות. ואולם, יכולת זו הושעתה באופן מיידי בשעה שהדעת נכנעה לחוסר ההרמוניה ולהפרעת רוע.

הילדים האדמיים התחנכו בבתי ספר משלהם עד לגיל שש-עשרה, כאשר את המבוגרים יותר לימדו את הצעירים. הזאטוטים החליפו עיסוק מדי שלושים דקות, ואילו המבוגרים יותר מדי שעה. ואכן, היה זה חידוש באורנטיה, לצפות בילדים אלו של אדם וחוה משחקים, פשוט שמחים ונהנים לשחק לשם השעשוע לבדו. המשחק וההומור של ימינו-אנו נגזר ברובו מן הזן האדמי. האדמיים כולם העריכו הערכה רבה את המוזיקה, והיה להם חוש הומור מפותח.

גיל האירוסין הממוצע היה שמונה-עשרה, ובו החלו הצעירים הללו ללמוד בקורס הנחייה בן שנתיים ימים אשר נועד להכנים לקבלת אחריות בחיי הנישואין. בגיל עשרים הם היו רשאים להינשא; ולאחר שנישאו הם החלו במלאכת חייהם, או בהכנה מיוחדת לשם הגשמת ייעוד זה.

הנוהג בקרב אומות מסוימות מאוחרות יותר, להתיר את נישואיהם של אח ואחות במשפחות המלוכה – אשר לכאורה הינן צאצאיות האלים – החל במסורת של הצאצאים האדמיים אשר

milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

7464 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

7465 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

7466 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

7467 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

7468 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

7469 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring —

בלית-ברירה הזדווגו זה עם זו. טקסי הנישואין של בני הדור הראשון ושל בני הדור השני של הגן נערכו תמיד על-ידי אדם וחווה.

mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. החיים בגן

למעט ארבע השנים שבהן ביקרו בבתי הספר המערביים, ילדיו של אדם חיו ועבדו ב"עדן" אשר מקדם". עד לגיל שש-עשרה הם קיבלו חינוך אינטלקטואלי בהתאם לשיטות בתי הספר של ירושם. מגיל שש-עשרה ועד לגיל עשרים הם התחנכו בבתי הספר של אורנטיה אשר בקצה השני של הגן, שם הם אף שימשו כמורים לבני הכיתות הנמוכות יותר.

כלל תכליתה של המערכת המערבית של בתי הספר של הגן הייתה חברות. שעות הפנאי של הבוקר הוקדשו לגננות ולחקלאות מעשיות, ואילו שעות אחר-הצהריים למשחקים תחרותיים. הערבים שימשו למפגשים חברתיים ולטיפול חברויות אישיות. החניכה הדתית והמינית נחשבה כמחוז של הבית וכחובתם של ההורים.

הלימוד בבתי הספר הללו כלל הנחייה בדבר:

1. בריאות ושמירה על הגוף.
2. כלל הזהב, התקן של היחסים בחברה.
3. היחס בין זכויות הפרט לזכויות הקבוצה ולחובות הקהילה.
4. ההיסטוריה והתרבות של הגזעים השונים של כדור הארץ.
5. שיטות לקידום ולשיפור הסחר העולמי.
6. תיאום בין החובות והרגשות המתנגשים אלה באלו.
7. טיפוח המשחק, ההומור והתחליפים התחרותיים למאבקים הפיזיים.

בתי הספר, ולמעשה כלל הפעילויות אשר בגן, היו תמיד פתוחים בפני מבקרים. צופים בלתי-חמושים התקבלו באופן חופשי לביקורים קצרי-מועד בעדן. על-מנת לשהות בגן, בן אורנטיה היה צריך לעבור "אימוץ". הוא קיבל הנחייה באשר לתכנית ולמטרה של המתת של אדם, הצהיר על כוונתו לדבוק במשימה זו, ואז הצהיר אמונים לשלטון החברתי של אדם ולריבונותו הרוחנית של האב האוניברסאלי.

חוקי הגן התבססו על הקודים הישנים יותר של דאלאמטיה והוכרוזו תחת שבעה ראשי פרקים:

1. חוקי הבריאות והתברואה.

7. LIFE IN THE GARDEN

747.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the "east of Eden." They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

747.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

747.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 747.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 747.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 747.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 747.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 747.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 747.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 747.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

747.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be "adopted." He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

747.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 747.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.

2. התקנות החברתיות של הגן.
3. קוד הסחר והמסחר.
4. חוקי המשחק והתחרות ההוגנים.
5. החוקים של חיי הבית.
6. הקוד האזרחי של כלל הזהב.
7. שבע המצוות של שלטון המוסר העליון.

הקוד המוסרי של עדן היה שונה אך במעט משבע הדיברות של דאלאמטיה. ואולם האדמיים לימדו סיבות רבות נוספות בכל הנוגע לדיברות האלה; למשל, באשר לאיסור לרצוח, מכון המחשבה השוכן הוצג כסיבה נוספת לכך שאין להרוס חיי אדם. הם אף לימדו כי "הוא אשר שופך את דם האדם באדם, דמו שלו יישפך; כי בצלמו עשה אלוהים את האדם".

שעת הפולחן הציבורית של עדן הייתה שעת הצהריים; שעת השקיעה הייתה שעת הפולחן של המשפחה. אדם עשה כמיטב יכולתו על-מנת להניא את בני עדן מהשימוש בתפילות קבועות. הוא לימד שהתפילה היעילה חייבת להיות יחידנית לגמרי, ושתפילה שכזו חייבת להיות "רצונה של הנשמה"; ואולם, בני עדן המשיכו לעשות שימוש בתפילות ובמנהגים אשר הועברו אליהם מימי דאלאמטיה. אדם אף ניסה להחליף את קורבנות הדם שבטקסי הדת במנחות של פירות האדמה, אולם הוא התקדם אך מעט בנושא זה בטרם שובש הגן.

אדם ניסה ללמד את בני הגזעים על אודות השוויון בין המינים. האופן שבה עבדה חווה לצד בעלה הרשים מאוד את כלל שוכני הגן. אדם בהחלט לימד אותם כי האישה, השווה בערכה לגבר, תורמת את גורמי החיים המתאחדים על-מנת ליצור חיים חדשים. עד אז הייתה הסברה השגורה בקרב האנושות כי מקור כל הרבייה הינו ב"חלצי האב". הם ראו באם לא יותר מאשר אמצעי להזנת העובר אשר טרם נולד ולדאגה לצרכיו של העולל עם היוולדו.

אדם לימד את בני זמנו את כל אשר הם יכולים היו להבין, אך, באופן יחסי, לא היה זה הרבה מאוד. ואף-על-פי-כן, בני הגזעים היותר אינטליגנטיים של כדור הארץ ציפו בכמיהה ליום שבו יורשו להתחתן עם ילדיהם הנעלים של בני הגזע הסגול. ולאִיזה עולם שונה הייתה אורנטיה הופכת אילו יצאה אל הפועל תכנית כבירה זו אשר כיוונה לרוממותם של הגזעים! ואפילו כך, רוחים עצומים נבעו מכמות הדם הקטנה של גזע מיובא זה אשר הצליחו לנכס בני הגזעים האבולוציוניים לעצמם בעקיפין.

וכך עמל אדם למען רוחותיו ורוממותו של העולם שבו שהה. ואולם, הייתה זו משימה קשה להוביל אנשים מעורבים ובני-כלאיים לעבר דרך

- 747.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 747.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 747.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 747.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 747.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 747.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

747.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that "whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man."

747.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the "desire of the soul"; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

747.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Therefore, mankind had presumed that all procreation resided in the "loins of the father." They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

747.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

747.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel

טובה יותר.

peoples in the better way.

8. אגדת הבריאה

8. THE LEGEND OF CREATION

סיפור בריאתה של אורנטיה בשישה ימים התבסס על המסורת לפיה אדם וחווה בילו שישה ימים בדיוק בסקירתם הראשונית את הגן. מקרה זה העניק קדושה דתית-כמעט לפרק הזמן של השבוע, אשר הוצג במקור על-ידי הדאלאמטיים. העובדה שאדם בילה שישה ימים בסקירת הגן ובגיבוש תכניות ארגון מקדמיות לא הוחלטה מראש; היא עלתה והתגבשה יום אחר יום. בחירת היום השביעי לשם פולחן נבעה לחלוטין מן העובדות אשר תוארו לעיל.

האגדה על אודות בריאת העולם בשישה ימים הייתה מחשבה שלאחר מעשה, והיא נוצרה, לאמיתו של דבר, יותר משלושים-אלף שנה לאחר מכן. יתכן שאחת מן העובדות בסיפור, הופעתם הפתאומית של השמש והירח, נבעה מן המסורות אשר סיפרו על יציאתו הפתאומית של העולם מתוך ענן דחוס בחלל העשוי חומר זעיר, ענן אשר הסתיר במשך זמן ממושך הן את השמש והן את הירח.

הסיפור על אודות בריאת חווה מצלעו של אדם הינו אך תמצית מבולבלת של סיפור ההגעה האדמית והניתוח השמימי אשר היה קשור בהחלפת חומרי חיים שנלוותה להגעת הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי, יותר מארבע-מאות וחמישים אלף שנה לפני כן.

מרבית אנשי העולם הושפעו מן המסורת הגורסת כי צורותיהם הפיזיות של אדם וחווה נוצרו עבורם עם הגעתם לאורנטיה. האמונה כי האדם נוצר מן הקמר הייתה כמעט מוחלטת בחצי הכדור המזרחי; ניתן להתחקות אחר מסורת זו כפי שנעה מן האיים הפיליפיניים ומסביב לעולם עד לאפריקה. וקבוצות רבות קיבלו את הסיפור הזה, על כך שהאדם נברא באופן מיוחד כלשהו מן החמר, במקום האמונות הקודמות בבריאה מדורגת – אבולוציה.

הרחק מהשפעותיהן של דאלאמטיה ושל עדן, נטתה האנושות להאמין ברוממותו המדורגת של הגזע האנושי. עובדת האבולוציה איננה תגלית מודרנית; הקדמונים הבינו את אופייה האיטי וההתפתחותי של ההתקדמות האנושית. כך היו ליוונים הקדומים רעיונות ברורים בנושא זה על-אף קרבתם למסופוטמיה. ולמרות שלמרבית הצער התבלבלו גזעי כדור הארץ השונים באשר למושגיהם על אודות האבולוציה, רבים מן השבטים הפרימיטיביים האמינו ולימדו כי הינם צאצאיהם של בעלי-חיים שונים. האנשים הפרימיטיביים נהגו לבחור כ"טוטם" שלהם את בעל החיים אשר לכאורה היה אביהם הקדמון. שבטים אינדיאניים מסוימים בצפון-אמריקה האמינו כי מקורם הוא מן הבונה ומזאב הערבות. שבטים מסוימים מאפריקה

^{74:81 (836:14)} The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

^{74:82 (837:1)} The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

^{74:83 (837:2)} The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

^{74:84 (837:3)} The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

^{74:85 (837:4)} Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their "totems" the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are

לימדו כי הם צאצאיו של הצבוע, בני שבט ממלאי ראו עצמם כצאצאי הֶלְמוֹר, וקבוצה מגינאה החדשה החשיבה עצמה כיצאצא מן התוכי.

הבבלים, בשל הקשר המייד שלם עם שרידי הציוויליזציה של האדמיים, האדירו וייפו את סיפור בריאתו של האדם; הם לימדו כי הוא ירד ישירות מעם האלים. הם טענו כי הגזע היו ממקור אריסטוקרטי, וטענה זו לא תאמה אפילו את דוקטרינת הבריאה מן הַחֶמֶר.

סיפור הבריאה בברית הישנה היו מתאריך מאוחר הרבה יותר מימי של משה; משה מעולם לא לימד את העברים סיפור מעוות שכזה. ואולם, הוא אכן הציג בפני בני ישראל גרסה פשוטה ומתמצתת על אודות הבריאה, וזאת מתוך תקווה להגדיל בעיניהם את חנו של הבורא, האב האוניברסאלי אשר אותו כינה אדוני אלוהי ישראל.

בתחילת הלימוד שלו, נהג משה בחוכמה כאשר נמנע מלנסות ולחזור לזמנים הקודמים לאדם; ומכיוון שמשה היה המורה העליון של העברים, נקשרו הסיפורים על אודות אדם באלו של הבריאה. על העובדה כי המסורות המוקדמות הכירו בציוויליזציה מימי טרום-אדם, מעידה בבירור כוונת העורכים המאוחרים יותר למחוק כל התייחסות לענייני האנושות בטרם ימיו של אדם, וכן התרשלותם בהסרת ההתייחסות חושפת-הסוד להגירת קין אל "ארץ נוד", שם לקח לעצמו אישה.

העברים לא עשו שימוש שגור בשפה כתובה עד זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה. הם למדו את השימוש באלף-בית משכניהם הפלישתים, אשר היו פליטים פוליטיים מן הציוויליזציה הגבוהה יותר של כרתים. העברים כתבו רק מעט עד לסביבות שנת 900 לפני הספירה, ומכיוון שלא הייתה להם שפה כתובה עד למועד מאוחר זה, נפוצו בקרבם מספר סיפורי בריאה שונים; ואולם לאחר השבי בבבל, הם נטו יותר לקבלתה של גרסה מסופוטמית מותאמת.

המסורת היהודית התגבשה סביב משה, ומשום שהוא התאמץ להתחקות אחר מורשתו של אברהם חזרה עד לאדם, הניחו היהודים כי אדם היה ראשון בני האדם. יהוה היה הבורא, ומכיוון שאדם היה אמור להיות האדם הראשון, הוא חייב היה לברוא את העולם אך בטרם ברא את אדם. ואז נשזרה אל תוך הסיפור המסורת על אודות ששת הימים של אדם, והתוצאה הייתה שכמעט אלף שנה לאחר חייו של משה על-פני כדור הארץ נכתבה המסורת של ששת ימי הבריאה ויוחסה אליו לאחר מכן.

כאשר שבו הכוהנים היהודים לירושלים, הם כבר השלימו את כתיבת הסיפור שלהם על אודות ראשית הדברים. במהרה הם טענו כי סיפור זה נכתב על סמך סיפור הבריאה, כפי שזה נכתב בידי משה והתגלה לאחרונה. ואולם, העברים בני זמנם, בסביבות שנת 500 לפני

descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

^{7486 (837.5)} The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

^{7487 (837.6)} The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

^{7488 (837.7)} In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

^{7489 (838.1)} The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

^{74810 (838.2)} Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

^{74811 (838.3)} When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did

הספירה, לא התייחסו לכתבים הללו כאל התגלויות אלוהיות; לחלופין, הם התייחסו אליהם במידה רבה כפי שעמים מאוחרים יותר מתייחסים לסיפורים מיתולוגיים.

המסמך המזויף הזה, אשר שויך שלא בצדק לתורת משה, הובא לתשומת ליבו של תלמי – מלכה היווני של מצרים – אשר הורה לוועדה בת שבעים מלומדים לתרגם אותו ליוונית למען הספרייה החדשה שלו באלכסנדריה. וכך מצא תיאור זה את מקומו בינות לאותם כתבים אשר הפכו מאוחר יותר לחלק מאוסף "כתבי הקודש" של הדת היהודית ושל הדת הנוצרית. ובשל הזיהוי עם המערכות התיאולוגיות האלה, השפיעו מושגים מעין אלה במשך זמן רב ובאופן מעמיק על הפילוסופיה של עמים מערביים רבים.

המורים הנוצריים הנציחו את האמונה בעובדה כי הגזע האנושי נברא על-ידי ציווי, וכל זאת הוביל במישרין ליצירת היפותזה על אודות עידן זהב של אושר אוטופי אשר התקיים לפנים, ולתיאוריה על אודות נפילתו של האדם – או העל-אדם – כהסבר למצבה הלא-אוטופי של החברה. ההשקפות האלה על החיים ועל מקומו של האדם ביקום, היו במקרה הטוב מייאשות, משום שהן התבססו על אמונה בבסיסה לאחור ולא בהתקדמות, וכמו כן רמזו על קיום אלוהות נוקמת ונוטרת, אשר פרקה את זעמה על המין האנושי כנקמה על המשגים של מנהלי פלנטה מסוימים בעבר.

"עידן הזהב" הינו מיתוס, אך עדן הייתה עובדה שרירה וקיימת; והציוויליזציה של הגן אכן סולקה. אדם וחווה פעלו בגן במשך מאה ושבע-עשרה שנים, עת חוסר סבלנותה של חווה ושגיאות בשיקול הדעת של אדם, גרמו להם לסטות מן הדרך אשר הותוותה, דבר שהביא במהרה לאסון על עצמם וגרם לפיגור הרסני של הקדמה ההתפתחותית של אורנטיה כולה.

[סופר על-ידי סולוניה, "הקול השרפי אשר בגן".]

not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

^{74812 (8384)} This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

^{74813 (8385)} The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

^{74814 (8386)} The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

^{74815 (8387)} [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

מסמך 75. כישלונם של אדם וחוה

076 ⇨

הספר של אורנטיה

074 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 75

כישלונם של אדם וחוה

סעיפים

מבוא

1. הבעיה של אורנטיה
2. המזימה של קאליגאסטיה
3. הפיתוי של חוה
4. ההכרה בכישלון
5. השלכות הכישלון
6. אדם וחוה עוזבים את הגן
7. ירידתם של אדם וחוה
8. נפילתו לכאורה של האדם

PAPER 75

THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

מבוא

לאחר יותר ממאה שנות מאמץ באורנטיה, אדם הצליח לראות אך התקדמות מועטה מחוץ לגן; נראה היה כי העולם בכללותו לא השתפר בהרבה. הגשמת שיפור הגזע נראתה רחוקה עד מאוד, והמצב נדמה כה מייאש עד כי הוא דרש דבר הקלה אשר לא נכלל בתכנית המקוריות. מחשבה זו, לכל הפחות, חלפה לעיתים קרובות בשכלו של אדם, אשר הביעה כך פעמים רבות באוזניה של חוה. אדם ובת-זוגו היו נאמנים, אך מבודדים מ בני-מינם, והם היו מודאגים עמוקות ממצבו העגום של עולמם.

INTRODUCTION

^{75:0.1 (839:1)} AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. הבעיה של אורנטיה

המשימה האדמית בעולם ניסיוני, מצולק מפאת מרידה ומבודד, כדוגמת אורנטיה, הייתה קשה ביותר. ובמוקדם מאוד הבינו הבן והבת החומריים את הקושי ואת המורכבות של משימתם הפלנטארית. אף-על-פי-כן, הם עסקו באומץ בפתרון בעיותיהם המרובות. ואולם, בשעה שפנו למלאכה החשובה לעילא של חיסול

1. THE URANTIA PROBLEM

^{75:1.1 (839:2)} The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when they

הזנים הפגומים והמנוונים מקרב הזנים האנושיים, הם נאשו למדי. הם לא מצאו כל מוצא מן הדילמה, והם לא יכלו להיוועץ בממונים עליהם בירושם או בעדנטיה. הם היו כאן, מבודדים, ויום אחר יום עמדו מול סבך חדש ומורכב, בעיה אשר דומה כי אין לה פתרון.

תחת נסיבות רגילות, עבודתם התחילית של אדם וחווה פלנטאריים הייתה אמורה להיות התיאום והמזיגה בין הגזעים השונים. ואולם, באורנטיה נראה היה שפריקט מעין זה הוא נטול-תקווה כמעט; זאת משום שעל-אף שהגזעים אכן היו כשירים ביולוגית, הם מעולם לא טיהרו עצמם מן הזנים המפגרים והפגומים שלהם.

אדם וחווה מצאו עצמם בספֶרה בלתי-מוכנה לחלוטין להכרזה על אחוות האדם, עולם המגשש אחר דרכו בחשיכה רוחנית מתועבת, ומקולל בבלבול המתגבר בשל כישלון משימתו של הממשל הקודם. הדעת והמוסר היו בשפל המדרגה, ובמקום להתחיל במשימת הגשמת האחדות הדתית, הם נדרשו להתחיל לגמרי מחדש בעבודת ההמרה של התושבים לצורות האמונה הדתית הפשוטות ביותר. במקום למצוא שפה אחת אשר אותה ניתן לאמץ, הם ניצבו מול בלבול כלל עולמי שכלל מאות על-גבי מאות של ניבים מקומיים. מעולם לא ניצב אדם כלשהו של שירות פלנטארי בפני עולם קשה מזה; נדמה היה כי המכשולים הינם בלתי-עבירים והבעיות מצויות מעבר ליכולתו של יצור למצוא להן פתרון.

הם היו מבודדים, ותחושת הבדידות העמוקה אשר נפלה עליהם רק התעצמה בשל העזיבה המוקדמת של הנאמנים המליצדקים. הם יכולים היו לתקשר עם הוויה כלשהי המצויה מחוץ לפלנטה אך ורק בעקיפין, באמצעות סדרי המלאכיות. אט-אט נחלש האומץ שלהם, רוחם השתופפה, ולעיתים אף אמונתם כמעט והתפוגגה.

זוהי הינה התמונה האמיתית של החרדה אשר אחזה בשתי הנשמות הנאצלות האלה, בעת ששקלו את המשימות אשר ניצבו לפניהן. ושניהם היו מודעים היטב לממדים העצומים של המפעל אשר נדרש לשם ביצוע משימתם בפלנטה.

יתכן שמעולם לא עמדו בני חומריים של נבאדון בפני משימה כה קשה וכה נעדרת-תקווה כגון זו אשר בפניה ניצבו אדם וחווה במצבה העגום של אורנטיה. ואולם, במוקדם או במאוחר הם היו זוכים לקצור פירות אילו רק היטיבו להתבונן קדימה ולהתאזר בסבלנות. שניהם, ובמיוחד חווה, היו חסרי סבלנות יתר-על-המידה; הם לא היו מוכנים לשנס מותניים לקראת מבחן הסיבולת הארוך, הארוך מאוד. הם רצו לראות תוצאות מיידיות כלשהן, ואכן כך היה; אך התברר שהתוצאות שהתקבלו באופן הזה היו

addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839:3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839:4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839:5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840:1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840:2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

הרסניות ביותר הן עבורם והן עבור עולמם.

2. המזימה של קאליגאסטיה

קאליגאסטיה ביקר בגן לעיתים תכופות וקיים פגישות רבות עם אדם וחוה; ואולם, הם עמדו איתן נוכח כל הצעותיו לפשרה ולקיצורי-דרך הרפתקניים. הוצגו בפניהם מספיק מתוצאות המרידה על-מנת שאלה ישמשו כחסינות יעילה בפני כל ההצעות המרומזות האלה. ואפילו צאצאיו הצעירים של אדם לא הושפעו מניסיונותיו של דאליגאסטיה. וכמובן, לא לקאליגאסטיה ולא לעמיתיו עמד הכוח להשפיע על יחיד כלשהו בניגוד לרצונו, ואף פחות מזה לשכנע את ילדיו של אדם לעשות את הרע.

ראוי לזכור שקאליגאסטיה נשא עדיין בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה; אומנם הוא היה בחזקת בן שטעה, אך גם היה בן גבוה של היקום המקומי. הוא לא סולק סופית מתפקידו עד לימי מיכאל המשיח באורנטיה.

אך הנסיך הכושל היה עיקש ונחוש. במהרה הוא ויתר על ניסיונותיו מול אדם והחליט לתקוף באיגוף ערמומי את חוה. הרשע הסיק כי תקוותו היחידה להצלחה טמונה בשימוש הפיקחי באנשים מתאימים המשתייכים לשכבות החברה העליונות של קבוצת בני נוד, צאצאיהם של מי שהיו בעבר עמיתיו בסגל הגשמי. ובהתאם לכך, גובשו התכניות על-מנת להפיל בפח את אמו של הגזע הסגול.

חוה הייתה רחוקה ביותר מהכוונה לעשות דבר-מה אשר יחבל בתכניותיו של אדם, או שיעמיד בסכנה את הפלנטה אשר קיבלו שניהם לנאמנותם. המלכיצדקים – בהכירם את נטיית האישה לתור אחר תוצאות מיידיות במקום לתכנן מתוך ראייה למרחוק על-מנת לזכות בתוצאות מרוחקות יותר – לימדו את חוה באופן מיוחד, בטרם עזבו, על אודות הסכנות המיוחדות האורבות להם בשל מצבם המבודד בפלנטה, ובייחוד הזהירו אותה לבל תסור מצדו של בעלה, כלומר, שלא תנסה לקדם את מפעלם המשותף בכל אופן אישי או סודי. חוה צייתה להנחיות האלה בהקפדה במשך למעלה ממאה שנה, ולא עלה בדעתה שסכנה כלשהי עלולה להתלוות לביקוריו של מנהיג נודי מסוים בשם שרפתתיה, ביקורים אשר הלכו והפכו פרטיים וסודיים יותר ויותר. העניין כולו התפתח בצורה כה הדרגתית וטבעית עד כי היא נתפשה בלתי-מוכנה.

שוכני הגן היו בקשר עם הנודים למן הימים הראשונים של עדן. מן הצאצאים המעורבים הללו של חבריו הכושלים של סגל קאליגאסטיה, הם קיבלו עזרה ושיתוף פעולה בעלי-ערך; ודרכם עתיד היה השלטון העדני להגיע אל מפלתו המלאה ואל התמוטטותו הסופית.

2. CALIGASTIA'S PLOT

^{75:21 (840:3)} Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

^{75:22 (840:4)} It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

^{75:23 (840:5)} But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

^{75:24 (840:6)} It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

^{75:25 (840:7)} The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. הפיתוי של חווה

אדם השלים זה מכבר את מאה השנים הראשונות שלו על-פני כדור הארץ, עת נבחר שרפתתיה, לאחר מות אביו, למנהיג הקונפדרציה המערבית, או הסורית, של השבטים הנודים. שרפתתיה היה אדם בעל גוון-עור חום, צאצא מבריק של מי שהיה בעבר ראש ועדת הבריאות של דאלאמטיה, ובת זוגתו הייתה אחת מן המוחות הגדולים ביותר של הגזע הכחול של אותם ימים רחוקים. לאורך כל התקופות, קו הירושה הזה החזיק בסמכות והשפיע השפעה כבירה על השבטים הנודים המערביים.

שרפתתיה ביקר בגן מספר פעמים והתרשם עמוקות מן היושרה הטמונה במניעיו של אדם. ומעט לאחר שקיבל לידי את הנהגת הנודים הסוריים, הוא הצהיר על כוונתו לכוון קשרים עם עבודתם של אדם וחווה בגן. מרבית בני עמו הצטרפו לתכניתו זו, ואדם התעודד מן החדשות הללו, לפיהן השבט החזק והאינטליגנטי ביותר מקרב כלל השבטים הסמוכים הצטרף כמעט פה אחד לתמיכתה בתכנית הפיתוח העולמית; אכן היו אלה חדשות משמחות לב. ומעט לאחר מאורע זה, אירחו אדם וחווה את שרפתתיה ואת סגלו החדש בביתם הפרטי.

שרפתתיה הפך לאחד מן הסגנים המוכשרים והיעילים ביותר של אדם. הוא היה כן לחלוטין וישר עד תום בכל דרכיו; והוא מעולם לא היה מודע, אפילו לא לאחר מכן, ששימש כמכשיר לעת מצוא בידיו של קאליגאסטיה הנכלולי.

או אז הפך שרפתתיה ליושב הראש העמית של הוועדה העדנית לקשרים שבטיים; ותכניות רבות הוכנו לשם ביצוע נמרץ יותר של עבודת הצירוף של השבטים המרוחקים לתכלית הגן.

הוא קיים פגישות רבות עם אדם וחווה – במיוחד עם חווה – והם דנו בתכניות רבות לשיפור שיטותיהם. יום אחד, במהלך שיחה עם חווה, צץ במוחו של שרפתתיה הרעיון, כי יתכן ויהא זה מועיל ביותר אילו בינתיים – בעת ההמתנה להצטרפות מספר גדול של אנשי הגזע הסגול – ניתן יהיה לעשות דבר-מה על-מנת לקדם באופן מיידי את השבטים הנצרכים הממתינים. שרפתתיה טען כי אילו ייוולד אצל הנודים – כגזע המתקדם ומשתף-הפעולה ביותר – מנהיג ממקור אשר חלקו מן הזן הסגול, כי אז ייווצר חיבור חזק אשר יקרב את העמים הללו אל הגן. וכל זאת נשקל ונטען באופן כן והגון, כאשר טובת העולם ניצבת ברמה, הואיל וילד זה, אשר צפוי לגדול ולהתחנך בגן, עשוי להשפיע השפעה ניכרת ומיטיבה על אנשי אביו.

ראוי לשוב ולהדגיש כי שרפתתיה היה כן וישר לחלוטין בכל אשר הציע. הוא מעולם לא

3. THE TEMPTATION OF EVE

^{7531 (841.1)} Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

^{7532 (841.2)} Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

^{7533 (841.3)} Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

^{7534 (841.4)} Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

^{7535 (841.5)} He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

^{7536 (841.6)} It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly

חשד בכך ששיחק לידיהם של קאליגאסטיה ודאליגאסטיה. שרפתתיה היה נאמן עד תום לתכנית שכללה בניית סגל חזק של הגזע הסגול בטרם יחל הניסיון הכלל-עולמי לרומם את העמים המבולבלים של אורנטיה. ואולם, הגשמתה של תכנית זו דורשת מאות בשנים, והוא היה נעדר סבלנות; הוא רצה לראות תוצאות מיידיות כלשהן – דבר-מה שיתרחש בעצם תקופת חייו שלו. הוא הבהיר לחווה כי אדם היה מאוכזב לעתים קרובות מן המעט אשר הושג בכיוון של רוממות העולם.

התכניות האלה הבשילו בסתר במשך למעלה מחמש שנים. לבסוף, הם התפתחו עד לנקודה שבה הסכימה חווה להיפגש בסתר עם קאנו, המוח המבריק ביותר והמנהיג הפעיל ביותר של מושבת הנודים הידידותית הסמוכה. קאנו אהד מאוד את השלטון האדמי; לאמיתו של דבר, הוא היה המנהיג הרוחני הן של אותם נודים שכנים אשר תמכו ביחסים ידידותיים עם הגן.

הפגישה הגורלית אירעה בשעות בין ערביים של יום סתיו, לא רחוק מביתו של אדם. עד אז חווה לא פגשה מעולם את קאנו היפהפה והנלהב – והוא היווה דוגמה נהדרת להישרדותם של המאפיינים הפיזיים הנעלים והמאפיינים האינטלקטואליים יוצאי הדופן של אבותיו הקדמונים הרחוקים בסגל הנסיך. וקאנו האמין אף הוא באדיקות ביושרתו של הפרויקט של שרפתתיה. (מחוץ לגן, ההזדווגות עם יותר מבן-זוג אחד הייתה בבחינת נוהג נפוץ.)

או אז הסכימה חווה – תחת השפעת החנופה, ההתלהבות והשכנוע האישי העמוק – להתחיל במפעל אשר דובר בו כה רבות, ולהוסיף את התכנית הקטנה שלה להצלת העולם לתכנית האלוהית הגדולה והנרחבת יותר. בטרם יכלה להבין לאשורו את המתרחש, נעשה הצעד הקטלני. המעשה קם והיה.

4. ההכרה בכישלון

ההוויות השמימיות בפלנטה סערו. אדם זיהה כי דבר-מה אינו כשורה וקרא לחווה להתלוות אליו הצידה בגן. או אז שמע אדם לראשונה את כל סיפור התכנית אשר הבשילה מזה זמן רב להאצת השיפור בעולם באמצעות פעולה בשני כיוונים בו-זמנית: הוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, ובה בעת ביצוע המפעל של שרפתתיה.

ובשעה שבה נועדו יחדיו הגן והבת החומריים בגן שטוף אור הירח, הוכיח אותם "הקול אשר בגן" על אי הציות שלהם. וקול זה היה לא אחר מאשר הצהרתי שלי בפני הזוג העדני, כי הם הפרו את ברית הגן; כי הם לא צייתו להוראות של המליצדקים; כי הם נכשלו בהוצאתה אל הפועל של שבועת האמונים אשר נדרו בפני ריבון היקום.

sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:37 (841:7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75:38 (842:1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75:39 (842:2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75:41 (842:3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75:42 (842:4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, "the voice in the Garden" reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of

trust to the sovereign of the universe.

75:4.3 (842:5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75:4.4 (842:6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: "In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die."

75:4.5 (842:7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842:8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843:1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of "new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature."

75:4.8 (843:2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as "the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, 'Where are you?'" It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

חוה הסכימה להשתתף בנוהג של הטוב והרע. הטוב הינו הוצאתן אל הפועל של התכניות האלוהיות; החטא הינו חוסר ציות מכאן לרצון האלוהי; הרוע הינו ההתאמה השגויה של התכניות וההסתגלות הקלוקלת של הטכניקות, אשר תוצאתן הינה חוסר הרמוניה ביקום ובלבול פלנטארי.

בכל פעם שאכלו בני הזוג של הגן מפרי עץ החיים, הם הוזהרו על-ידי רב-המלאכית השומרת להימנע מלהיענות להצעותיו של קאליגאסטיה לשלב טוב ברע. וכך הם הוזהרו: "בו ביום שתערבבו טוב ברע, תהיו כבני התמותה של הארץ; מות תמותון".

במהלך פגישתם הסודית והרת הגורל, סיפרה חוה לקאנו על אודות האזהרה החוזרת והנשנית הזו; ואולם קאנו, אשר לא הבין את החשיבות ואת המשמעות של אזהרות מעין אלה, הבטיח לה נאמנה כי גברים ונשים בעלי מניעים טובים וכוונות של אמת לא יוכלו לעשות כל רע; וכי היא לבטח לא תמות, אלא תחייה מחדש באישיות הצאצא המשותף שלהם, אשר יגדל להיות זה אשר יברך את העולם ויציב אותו.

ואפילו שפרויקט זה, של שינוי בתכנית האלוהית, נהגה ובוצע בכנות מלאה ורק מן המניעים הגבוהים ביותר באשר לרווחת העולם, הוא היווה בבחינת רוע משום שייצג את האמצעי השגוי להגיע למטרה צודקת; זאת משום שהוא סטה מדרך הישר, מן התכנית האלוהית.

אכן, קאנו שובב את מבטה של חוה, והיא הבינה את כל אשר המפתה שלה הבטיח באמצעות "ידע חדש ומתרחב של ענייני המין האנושי, והבנה מהירה של הטבע האנושי, כמשלים להבנתה שלה את הטבע האדמי".

באותו לילה שוחחתי בגן עם אביו ועם אמו של הגזע הסגול, כפי שהורתה לי חובתי מתוקף הנסיבות המצערות. הקשבתי מלוא הקשב לכל אשר הוביל לכישלונה של האם חוה, והשאתי לשניהם עצה והנחייה באשר למצב המייד. הם פעלו בהתאם לחלק מן העצות האלה; מחלק אחר של העצות הם התעלמו. פגישה זו מופיעה ברישומיכם כ"אלוהים קורא לאדם וחוה בגן ושואל, 'איפה?'" בדורות מאוחרים יותר היה שגור הנוהג לייחס כל דבר יוצא-דופן או חורג מגדר הרגיל – בין שבמישור הטבעי ובין שבמישור הרוחני – להתערבות אישית וישירה של האלים.

5. השלכות הכישלון

ההתפכחות של חוה אכן הייתה פתטית. אדם הבין את המצב במלוא חומרתו, ובעוד שליבו נשבר בקרבו והוא נתקף ייאוש, הוא אך

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

75:5.1 (843:3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and

ריחם על בת-זוגו וחס עליה כי שגתה.

היה זה מתוך ייאוש ההיווכחות של אדם בכישלון, כאשר, למחרת היום שבו עשתה חווה את צעדה השגוי, הוא ביקש את לאוטה – האישה הנודית המבריקה אשר עמדה בראש בתי הספר המערביים של הגן – ובכונה תחילה עשה את אותו מעשה כסילות אשר עשתה חווה. אך אל לכם להבין שלא כהלכה; אדם לא הולך שולל; הוא ידע אל נכון את אשר עמד לעשות; ובכונה תחילה הוא בחר לחלוק בגורלה של חווה. הוא אהב את זוגתו אהבה על-אנושית, והמחשבה על האפשרות שיבלה משמרת ארוכה ובודדה באורנטיה בלעדית, הייתה יותר מאשר יכול היה לשאת.

וכאשר נודע לשוכני הגן את אשר אירע לחווה, לא ניתן היה לעצור את זעמם; הם הכריזו מלחמה על היישוב הנודי הסמוך. הם זרמו החוצה דרך שערי הגן, פשטו על האנשים הבלתי-מוכנים הללו, והשמידו אותם לחלוטין – לא נותר בחיים אף איש, אישה או ילד. ואף קאנו, אביו של קין, אשר טרם נולד, אבד.

עת הבין שרפתתיה את אשר אירע, הוא נמלא אימה ושקע בפחד ובחרטה. למחרת היום הוא הטביע עצמו בנהר הגדול.

ילדיו של אדם ביקשו לנחם את אימם המודאגת, בעוד אביהם נודד בבדידותו במשך שלושים יום. בסוף אותה תקופה התקבלה מעצמה ההחלטה, ואדם שב אל ביתו והחל לתכנן את דרך הפעולה העתידית.

לעיתים כה קרובות ילדים תמימים חולקים בתוצאות מעשיהם המטופשים של הוריהם אשר שגו. בניהם ובנותיהם הישרים והנאצלים של אדם וחווה נשטפו בצער הבלתי-מוסבר של הטרגדיה הבלתי-תיאמן אשר נפלה על ראשם באופן כה פתאומי ואכזרי. המבוגרים יותר שבין הילדים הללו לא התאוששו מן הצער ומן העצב של אותם ימים טראגיים, אפילו לא חמישים שנה לאחר מכן, ובמיוחד מן האימה של אותה תקופה בת שלושים יום שבה נעדר אביהם מן הבית, בעוד שאימם המודאגת לא ידעה כלל היכן הוא מצוי ומה עלה בגורלו.

ועבור חווה נמשכו שלושים הימים הללו כשנים של צער ושל סבל. הנשמה הנאצלת הזו מעולם לא התאוששה לחלוטין מתוצאות אותה תקופת ייסורים של סבל נפשי ושל צער רוחני. בזיכרונה של חווה, אף תקופה מאוחרת יותר של חוסר או קושי פיזיים לא הייתה קרובה להשתוות לאותם ימים נוראים ולאותם לילות איומים של בדידות ושל חוסר וודאות קשה מנשוא. נודע לה על אודות המעשה הנמהר של שרפתתיה, אך היא לא ידעה אל נכון האם חברה התאבד מתוך צער או שמא נלקח מן העולם כעונש על שגיאתה שלה. וכאשר שב אדם, הרגישה חווה שביעות רצון של אושר ושל הכרת תודה, שלא התפוגגה

sympathy for his erring mate.

75:52 (843:4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:53 (843:5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:54 (843:6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:55 (843:7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:56 (843:8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:57 (843:9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and

במשך כל שארית חייהם המשותפים הארוכים והקשים של שירות מפרך.

הזמן חלף, ואולם אדם לא היה בטוח לגבי טיב העבירה אשר ביצעו, אלא שבעים יום לאחר כישלונה של חווה, עת חזרו המלכיצדקים הנאמנים לאורנטיה ולקחו לידיהם את הסמכות על ענייני העולם. או אז ידע כי הם נכשלו.

ואולם, צרות נוספות רחשו וקרבו: החדשות על אודות השמדתו של היישוב הנודי אשר בסמוך לעדן לא איחרו להגיע אל שבטי האב של שרפתתיה אשר בצפון; או אז הלך ונאסף צבא כביר מתוך מטרה לצעוד ולעלות על הגן. והייתה זו תחילתה של מלחמה ארוכה ומרה בין האדמים לבין הנודים, וזאת מכיוון שהעוינות הזו נמשכה עוד זמן רב לאחר שעזבו אדם וחסידי ויהגרו לגן השני אשר בעמק הפרת. איבה מרה וקשה שררה "בין אותו גבר ובין האישה, בין זרעו לבין זרעה".

6. אדם וחווה עוזבים את הגן

משנודע לאדם כי הנודים החלו בצעידתם, הוא תר אחר עצתם של המלכיצדקים; ואולם, אלו סירבו לייעץ לו, ורק ציינו כי הוא חייב לפעול על-פי מיטב שיקול דעתו, והבטיחו לשתף פעולה באופן חברי, כפי יכולתם, בכל דרך פעולה שיבחר. נאסר על המלכיצדקים מלהתערב בתכניותיהם האישיות של אדם וחווה.

אדם ידע כי הוא וחווה נכשלו; נוכחותם של המלכיצדקים הנאמנים העידה בעבורו על-כך, זאת אף כי הוא לא ידע עדיין דבר על אודות מעמדם, או גורלם האישי לעתיד לבוא. במשך כל הלילה הוא קיים מפגש עם כאלף-ומאתיים חסידים נאמנים אשר התחייבו לנהות אחר מנהיגם, ולמחרת, בצהרי היום, יצאו עולי רגל אלו מעדן בחיפוש אחר בתים חדשים. אדם לא חיבב את המלחמה, ובהתאם לכך בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא כל התנגדות.

שלושה ימים לאחר יציאתה של השיירה העדנית את הגן, היא נעצרה בשל הגעתם של ההיסעים השרפיים מירושם. ובפעם הראשונה נודע לאדם וחווה מה יהא גורל ילדיהם. ובעוד שההיסעים עומדים בסמוך, ניתנה לאותם ילדים אשר הגיעו לגיל בחירה (עשרים שנה) האפשרות להישאר באורנטיה עם הוריהם או לעבור אל תחת חסותם של הגבוהים ביותר של נורלטיאדק. שני-שלישים מן הילדים בחרו ללכת לעדנטיה; כשליש מן הילדים בחרו להישאר עם הוריהם. כל הילדים אשר טרם הגיעו לגיל בחירה נלקחו לעדנטיה. איש לא יכול היה לצפות בפרידה המצערת של הבן והבת החומריים מילדיהם מבלי להיווכח בכך שדרכם של בוגדים קשה היא. צאצאים אלו של אדם וחווה מצויים כעת בעדנטיה; ואין אנו יודעים מהו הסידור אשר הוקן בעבורם.

gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

^{7558 (944.1)} Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

^{7559 (944.2)} But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting "enmity between that man and the woman, between his seed and her seed."

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

^{7561 (944.3)} When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

^{7562 (944.4)} Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

^{7563 (944.5)} The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusalem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

הייתה זו שיירה עצובה, שיירה עצובה ביותר, אשר התכוננה להמשיך בדרכה. האם יש דבר טראגי מזה! להגיע אל עולם מתוך תקוות כה גדולות, להתקבל בכבוד כה גדול, ואז לצאת את עדן בבושת פנים, רק על-מנת לאבד יותר משלושה-רבעים מן הילדים עוד בטרם מציאת מקום מגורים חדש!

756.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. ירידתם של אדם וחוה

היה זה בעת שהשיירה מעדן עצרה, כאשר הובא לידיעת אדם וחוה טיב העבירות אשר ביצעו ונמסר להם הדבר אשר יעלה בגורלם. גבריאל הופיע על-מנת להכריז על גזר הדין. וכך נגזר: האדם והחוה הפלנטאריים של אורנטיה נמצאו בדין כושלים; הם הפרו את ברית הנאמנות שלהם כשליטיהם של עולם מיושב זה.

אף כי שפלה רוחם מפאת האשמה, אדם וחוה שמחו ביותר לשמוע כי שופטיהם בסאלווינגטון זיכו אותם מכל אשמה של "ביזוי ממשל היקום". הם לא נמצאו אשמים במרד.

לזוג העדני נמסר כי הם הורידו עצמם בדרגה למעמד של בני-תמותה של העולם; וכי מכאן ואילך עליהם לנהוג כגבר ואישה של אורנטיה, ולבקש את עתידם בקרב עתיד גזעי העולם.

הרבה בטרם עזבו אדם וחוה את ירושם, מנחיהם הסבירו להם את מלא המשמעות של כל חריגה משמעותית מן התכניות האלוהיות. ואני עצמי הזהרתי אותם חזר והזהר, הן לפני הגעתם לאורנטיה והן לאחריה, כי הורדה בדרגה למעמד של בני-תמותה בשר ודם תהא ללא ספק מנת חלקם כתוצאה הוודאית, כעונש הבטוח, אם ייכשלו בביצוע משימתם בפלנטה. ואולם, מן ההכרח להבין את המעמד האלמותי של סדר הבנים החומרי, על-מנת לתפוש בבירור את התוצאות אשר נלוו לכישלונם של אדם וחוה.

1. בדומה לעמיתיהם אשר בירושם, אדם וחוה שמרו על מעמד אלמותי הודות לחיבור אינטלקטואלי עם מעגל כבדת הדעת של הרוח. כאשר ההזנה החיונית הזו נקטעת בשל הפרדה מנטאלית, או אז אובד גם מעמד האלמותיות בלא תלות ברמת הרוחנית של היצור הקיים. מעמד של בני-תמותה, ולאחריו התפוררות פיזית, היו התוצאות הבלתי-נמנעות של הכישלון האינטלקטואלי של אדם וחוה.

2. הבן והבת החומריים של אורנטיה, אשר קיבלו באופן אישי צורה דמוית בני-תמותה בשר ודם של העולם הזה, היו תלויים אף הרבה יותר בתחזוקתה של מערכת זרימה דואלית, הראשונה הנובעת מן הטבע הפיזי שלהם,

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

757.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

757.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in "contempt of the universe government." They had not been held guilty of rebellion.

757.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

757.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusalem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

757.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusalem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

757.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures,

והאחרת הנובעת מאנרגיית-העל השמורה בפר עץ החיים. רב-המלאכית השומרת תמיד הזהירה את אדם וחווה כי במקרה של כישלון בתפקידם תחול ירידה במעמדם, ולאחר כישלונם בפועל נמנעה מהם הגישה למקור אנרגיה זה.

קאליגאסטיה אכן הצליח להפיל את אדם ואת חווה בפח, אך לא הצליח בתכניתו להוביל אותם למרד גלוי כנגד ממשלו של היקום. מה שהם עשו אכן נחשב לרוע, אך הם מעולם לא נמצאו אשמים בביזוי האמת, ואף מעולם לא הצטרפו ביוזעין למרידה כנגד שלטון הצדק של האב האוניברסאלי ושל הבן הבורא שלו.

the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75:7.7 (845:7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. נפילתו לכאורה של האדם

אדם וחווה אכן נפלו ממרום מעמדם כבנים חומריים למעמד הנמוך של בני-תמותה. אך לא הייתה זו נפילתו של האדם. המין האנושי רומם חרף התוצאות המיידיות של הכישלון האדמי. אף כי התכנית האלוהית של מתת הגזע הסגול לבני אורנטיה נכשלה, הגזעים בני התמותה יצאו נשכרים ביותר מן התרומה המוגבלת אשר תרמו אדם וצאצאיו לגזעים של אורנטיה.

לא חלה כל "נפילה של האדם". ההיסטוריה של הגזע האנושי היא כזאת של אבולוציה מדורגת, והמתת האדמית הותירה את עמי העולם במצב ביולוגי טוב בהרבה ממצבם הקודם. הזנים הנעלים יותר של אורנטיה כוללים כעת גורמי תורשה הנובעים מארבעה מקורות נפרדים: אנדוני, סאנגיק, נודי ואדמי.

אין ניתן להחשיב את אדם כמי שהטיל קללה על המין האנושי. אף שהוא אכן נכשל בהוצאתה אל הפועל של התכנית האלוהית, אף שהוא אכן הפר את בריתו עם האלוהות, אף שהוא ובת-זוגו בהחלט הורדו במעמדם כיצורים, על-אף כל זאת, תרומתם למין האנושי קידמה רבות את הציוויליזציה באורנטיה.

בניסיון להעריך את תוצאותיה של משימת אדם בעולמכם, מן הצדק להכיר בתנאים אשר שררו בפלנטה. אדם ניצב מול משימה חסרת-תקווה כמעט, כאשר הוא ובת-זוגו היפהפיה הוסעו מירושם לפלנטה החשוכה והמבולבלת הזו. ואולם, אילו מילאו אחר הנחיותיהם של המלכיצדקים ושל עמיתיהם, ואילו היו סבלניים יותר, כי אז היו מצליחים בסופו של דבר. ואולם, חווה האזינה לתעמולה הזדונית על אודות החירות האישית וחופש הפעולה הפלנטארי. היא הובלה לערוך ניסוי בפלסמת החיים של סדר הבנים החומרי, בכך שהרשתה לחיים הללו, אשר הופקדו בידיה, להתערבב בטרם עת באלו של הסדר המעורב של התוכן המקורי של נשאי החיים, אשר שולב, לפני כן, עם זה של הווית

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845:8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846:1) There has been no "fall of man." The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846:2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75:8.4 (846:3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and had they been more patient, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the

בעלות יכולת רבייה אשר היו מסופחות בזמן לסגל נסיך הפלנטארי.

לעולם, במהלך כל הרקעתכם לעבר פרדיס, לא תשיגו דבר בכך שתנסו לעקוף באופן חסר סבלנות את התכנית האלוהית המבוססת באמצעות קיצורי-דרך, המצאות אישיות, או כל שיטה אחרת לשיפור דרך המושלמות, הדרך אל המושלמות ובעבור המושלמות הנצחית.

אחרי ככלות הכול, התבונה לא נחלה ככל הנראה כישלון מאכזב יותר בשום פלנטה אחרת בבבאדון. אך אין זה מפתיע ששגיאות מעין אלה מתרחשות בענייניהם של היקומים האבולוציוניים. אנו מהווים חלק מבריאה כבירה ועצומה, ואין זה מוזר שלא הכול בגדרי הבריאה הזו פועל באופן מושלם; היקום שלנו לא נברא במושלמות. המושלמות הינה היעד הנצחי שלנו, אך לא המקור שלנו.

אילו היה זה יקום מכאניסטי, אילו המקור והמרכז הראשון הכביר היה אך ורק כוח ולא היה גם אישיות, אילו כלל הבריאה הייתה הצבר עצום של חומר פיזי הנשלט על-ידי חוקים מדויקים המאופיינים בפעולות אנרגטיות בלתי-משתנות, כי אז הייתה יכולה לשרור מושלמות, אפילו חרף מעמד חוסר השלמות של היקום. או אז לא היו כל חילוקי דעות; לא היה כל חיכוך. ואולם ביקום המתפתח שלנו, זה של מושלמות ושל חוסר-מושלמות יחסיים, הננו שמחים על כך שחילוקי דעות ואי-הבנות הינם מן האפשר, משום שאלה מהווים הוכחה בדבר עובדת האישיות ביקום ופעולתה. ואם הבריאה שלנו הינה בבחינת קיום הנשלט על-ידי אישיות, כי אז תוכל להיות סמוכים ובטוחים בדבר האפשרות להישרדותה, להתקדמותה ולהישגיה של האישיות; ביכולתנו להיות בטוחים בכך שהאישיות צומחת, מתנסה וחווה הרפתקה. איזה יקום מדהים הוא היקום האישי והמדורג, יקום אשר איננו מכאני גרידא או אפילו מושלם באופן סביל!

[הוצג בידי סולוניה, "הקול השרפי אשר בגן".]

original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

^{7585 (846.4)} Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

^{7586 (846.5)} All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

^{7587 (846.6)} If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

^{7588 (846.7)} [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

מסמך 76. הגן השני

077 ⇨

הספר של אורנטיה

075 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 76

הגן השני

סעיפים

מבוא

1. בני-עדן נכנסים למסופוטמיה
2. קין והבל
3. החיים במסופוטמיה
4. הגזע הסגול
5. מותם של אדם וחווה
6. הישרדותם של אדם וחווה

PAPER 76

THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

מבוא

בשעה שאדם בחר להותיר את הגן הראשון לנודים ללא התנגדות, הוא וחסידי לא יכולים היו ללכת מערבה, מכיוון שלא היו ברשות העדנים סירות מתאימות לשם הרפתקה ימית מעין זו. הם לא יכלו לפנות צפונה; שכן הנודים הצפוניים כבר החלו לצעוד אל עבר עדן. והם חששו ללכת דרומה; שכן הגבעות של אותו אזור שִׁרְצו שבטים עוינים. הדרך היחידה אשר הייתה פתוחה בפניהם הייתה הדרך מזרחה, וכך הם יצאו מזרחה אל עבר האזורים הנעימים דאז, בין נהר החידקל לנהר הפרת. ורבים מאלו אשר נותרו מאחור צעדו מאוחר יותר מזרחה על-מנת להצטרף לאדמיים בביתם החדש אשר בעמק.

קין וסאנסה נולדו שניהם בטרם הגיעה השיירה האדמית אל יעדה, בין הנהרות אשר במסופוטמיה. לאוטה, אמה של סאנסה, נפטרה בעת לידת בתה; חווה סבלה רבות, אך שרדה הודות לכוחותיה הרבים יותר. חווה אימצה אל חיקה את סאנסה, ילדתה של לאוטה, והיא גדלה לצדו של קין. סאנסה גדלה להיות אישה ברוכת יכולות. היא הפכה לאשתו של סָאָרְגָן, מנהיג הגזעים הכחולים הצפוניים, ותרמה להתקדמותו של הגזע הכחול של אותם ימים.

INTRODUCTION

^{76:01 (847:1)} WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

^{76:02 (847:2)} Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. בני-עדן נכנסים למסופוטמיה

לשיירתו של אדם נדרשה כמעט שנה שלמה על-מנת להגיע לנהר הפרת. הם מצאו את הנהר במצב של גאות ושל הצפה, והם נותרו לחנות במישורים אשר ממערב לנהר במשך קרוב לשישה שבועות בטרם חצו את השטח שבין הנהרות, השטח אשר עתיד היה להפוך לגן השני.

כאשר הגיעה אל שוכני השטח של הגן השני הידיעה כי המלך והכוהן הגדול של גן העדן צועד לקראתם, הם נסו בבהלה אל ההרים אשר ממזרח. עם הגעתו, מצא אדם את כלל השטח המבוקש חופשי לחלוטין. וכאן החלו אדם ועוזריו לעמול על בניית בתים חדשים ועל כינון מרכז חדש של תרבות ושל דת.

אתר זה היה ידוע לאדם כאחת משלוש הבחירות המקוריות של הוועדה האמונה על המשימה לבחור אתרים אפשריים לגן מאלה אשר הציעו ואן ואמאדון. באותם ימים שימשו שני הנהרות עצמם כהגנה טבעית; ומעט מצפון לגן השני התקרבו הפרת והחידקל זה אל זה כך שניתן היה לבנות חומת הגנה, המשתרעת על-פני כתשעים קילומטרים, על-מנת להגן על השטח המצוי בין שני הנהרות ומדרומם.

משהתבססו בעדן החדשה, נדרש היה לאמץ שיטות מחייה גסות; אכן נדמה היה שהאדמה קוללה. הטבע שוב עשה את שלו. כעת נאלצו האדמיים לקיים את עצמם מאדמה בלתי-מוכנה, ולהתמודד עם מציאויות החיים אל מול העוינות וחוסר-ההתאמות הטבעיות של הקיום בן התמותה. את הגן הראשון הם מצאו במצב מוכן חלקית בעבורם, ואילו את הגן השני נדרש היה להכין בעמל כפם ו"בזעת אפם".

2. קין והבל

פחות משנתיים לאחר הולדתו של קין, נולד הֶבֶל, הילד הראשון אשר נולד לאדם וחווה בגן השני. כאשר הגיע הבל לגיל שנים-עשרה הוא בחר להיות רועה צאן; קין בחר להיות עובד אדמה.

כעת, באותם ימים נהוג היה להגיש לכוהנים מנחות מכל אשר שהיה מצוי. רועי הצאן הביאו מנחות צאן, ואילו החקלאים הציעו מפרי השדה; ובהתאם לנהוג הזה, אף קין והבל הציעו מעת לעת את מנחותיהם לכוהנים. פעמים רבות התווכחו הנערים באשר לערך המקצועות אשר בהם עסקו, ועד מהרבה הבל הבחין כי המנחות מן החי הועדפו על-פני האחרות. לשווא ניסה קין לדבר בזכות הנהוג בגן הראשון ועל אודות העדיפות אשר ניתנה בעבר לפרי השדה. אך

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847:3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847:4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847:5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847:6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848:1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848:2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first

הבל לא שעה לדבריו אלו, ולעג לאחיו הבכור על מבוכותו.

בימיו של גן עדן הראשון, אדם אכן ביקש להניא מהנוהג להציע מנחות של קורבנות מן החי, ולפיכך לטענותיו של קין אכן היה תקדים מוצדק. יחד עם זאת, היה קשה מאוד לארגן את חיי הדת של גן עדן השני. אדם כרע תחת העול של אלף-ואחד הפרטים הנוגעים לעבודות הבנייה, ההגנה והחקלאות. מכיוון שהיה מדוכדך מאוד מבחינה רוחנית, הוא הפקיד את מלאכת ארגון הפולחן והחינוך בידי אלו ממוצא נודי אשר שירתו בתפקידים הללו בגן הראשון; וכך, כעבור זמן קצר, החלו הכוהנים הנודים אשר היו מצויים בתפקיד לחזור לתקנות ולנהגים של ימי טרום-אדם.

שני הנערים מעולם לא הסתדרו היטב בינם לבין עצמם, ועניין הקורבנות אך ליבה את השנאה אשר הלכה ותפחה ביניהם. הבל ידע כי הוא בנם המשותף של אדם וחווה, ומעולם לא שכח להזכיר לקין שאדם לא היה אביו. קין לא היה בעל דם סגול טהור, מכיוון שאביו היה מן הגזע הנודי, אשר לאחר מכן התערבב עם האדם הכחול ועם האדם האדום, וכן עם הזנים האבוריג'ינים האנדונים. וכל אלו, לצד התוקפנות הטבעית אשר ירש קין, גרמו לו לטפח שנאה חולת וגדלה לאחיו הצעיר.

הנערים היו בגיל שמונה-עשרה ועשרים בהתאמה, כאשר המתח שבניהם הגיע אל נקודת הכרעה, כאשר, יום אחד, הצקותיו של הבל גרמו לאחיו התוקפן לזעם כה רב, עד כי קם ורצח אותו בחרון אפו.

התבוננות בהתנהגותו של הבל מבססת את הערך של הסביבה ושל החינוך כגורמים בפיתוח האופי. הבל קיבל ירושה אידיאלית, והירושה מונחת בבסיס האופי כולו; ואולם, ההשפעה של סביבה נחותה נטרלה כמעט לחלוטין את הירושה הנפלאה הזו. הבל הושפע מאוד מסביבתו השלילית, ובמיוחד בשנות צעירותו. הוא היה הופך לאדם שונה לחלוטין אילו חי עד גיל עשרים-וחמש או שלושים; או אז הירושה הנעלה שלו הייתה יוצאת אל האור. בעוד שסביבה טובה יכולה לתרום אך מעט ליכולת להתגברות על מכשלות האופי הנובעות מירושה בסיסית, סביבה רעה בהחלט יכולה לקלקל ירושה מצוינת, לכל הפחות בשנות החיים הראשונות. סביבה חברתית טובה וחינוך הולם הינם בבחינת קרקע וסביבה חיוניים הנדרשים על-מנת להפיק את המרב מירושה טובה.

מותו של הבל נודע להוריו כאשר כלביו החזירו את הצאן הביתה ללא אדונים. עבור אדם וחווה קין הפך לתזכורת עגומה לכסילותם, והם עודדו אותו בשעה שהחליט לעזוב את הגן.

Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:23 (848:3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

76:24 (848:4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:25 (848:5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:26 (848:6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:27 (848:1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

חייו של קין במסופוטמיה לא היו בדיוק שמחים, זאת משום שהוא סימל בצורה ייחודית מאוד את הכישלון. לא שעמיתיו התייחסו אליו בצורה בלתי-נעימה, אך הוא הבחין בטינה הבלתי-מודעת אשר חשו כלפי נוכחותו. אך קין ידע, מכיוון שלא נשא כל אות שבטי, כי הוא ייהרג בידי איש השבט השכן הראשון שיפגוש. הפחד, וכן מידה מסוימת של חרטה, גרמו לו להכות על חטא. מעולם לא שכן בקין מכוון, והוא תמיד מרד במשמעת המשפחתית וסלד מן הדת של אביו. ואולם כעת הוא הלך אל חווה, אמו, וביקש את עזרתה ואת הנחייתה הרוחנית, וכאשר הוא ביקש בכנות עזרה אלוהית, בא ושכן בו מכוון. ומכוון זה, אשר שכן בפנים והתבונן החוצה, נתן לקין יתרון מובחן של עליונות, באשר הוא שייך אותו לשבט של אדם, אשר ממנו יראו מאוד.

וכך עזב קין לארץ נוד אשר ממזרח לעדן השנייה. הוא הפך למנהיג גדול בקרב אחת מן הקבוצות של אנשי אביו, ובמידה מסוימת קיים את התחזיות של שרפתתיה בכך שבמהלך חייו אכן קידם את השלום בין חטיבה זו של הנודים לבין האדמיים. קין נשא לאישה את רִמֹנָה, דודניתו הרחוקה, ובנם הראשון, חנוך, הפך למנהיגם של הנודים מעולם. ובמשך מאות בשנים המשיך השלום לשרור בין אנשי עולם ובין האדמיים.

3. החיים במסופוטמיה

בחלוף הזמן בגן השני, השלכות הכישלון הלכו והתבררו. אדם וחווה התגעגעו מאוד אל ביתם הקודם, היפה והשלו, ולילדיהם אשר הועברו לעדנטיה. אכן היה זה פתטי לצפות בזוג נהדר זה יורד לרמתם של אנשים פשוטים של העולם, בשר ודם; אך הם נשאו את מעמדם המופחת בחן ובנחישות.

אדם נהג בתבונה בהקדישו את רוב זמנו לחינוך ילדיו וחבריהם בנושאי ממשל אזרחי, שיטות חינוך ומסירות דתית. אילולא ראה כך את הנולד, הייתה מתחוללת מהומה עם מותו. וכך, הייתה למותו של אדם השפעה מועטה בלבד על ניהול ענייני עמו. ואולם, הרבה בטרם הלכו אדם וחווה לעולמם, הם הכירו בכך שילדיהם וחסידיהם למדו בהדרגה לשכוח את ימי תהילתם בעדן. ומרבית חסידיהם יצאו נשכרים מכך שאכן שכחו את ההדר של עדן; הם לא הרגישו חוסר שביעות רצון שלא לצורך בשל הסביבה הפחות נעימה אשר בה שהו.

שליטיהם האזרחיים של האדמיים נקבעו בתורשה והמשיכו את הבנים של הגן הראשון. בנו הראשון של אדם, אדמסון (אדם בן אדם),

7628 (8422) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

7629 (8423) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

7631 (8424) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

7632 (8425) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

7633 (8426) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben

יסד מרכז משני של הגזע הסגול מצפון לגן השני. בנו השני של אדם, חווסון, הפך להיות מנהיג ומנהלן מומחה; הוא היה עוזרו הגדול של אביו. חווסון לא חי זמן ממושך כאביו, ובנו הבכור, יאנסאד, ירש את מקומו של אדם כמנהיג השבטים האדמיים.

ראשיתם של השליטים הדתיים, או הכהנים, היוו שות, בנם הבוגר ביותר של אדם וחוה אשר נולד בגן השני ושרד. הוא נולד מאה עשרים-ותשע שנים לאחר הגעתו של אדם לאורנטיה. שות הקדיש את עצמו לעבודת שיפור המעמד הרוחני של אנשי אביו, והפך לראש הכהנים החדשים של הגן השני. בנו, אָנוֹשֶׁ, ייסד את סדר הפולחן החדש, ונכדו, קִיֵן, כונן את שירות מיסיון החוץ בעבור השבטים הסובבים, הן הקרובים והן הרחוקים.

מִקְדֵר הכהנים של שות היה מפעל בן שלושה חלקים, אשר כלל דת, בריאות וחינוך. כוהניו של מסדר זה אומנו לשמש כאנשי דת בטקסים דתיים, כרופאים וכמפקחים תברואתיים, ואף לפעול כמורים בבתי הספר של הגן.

השיירה של אדם נשאה עמה לארץ אשר בין שני הנהרות את הזרעים והפקעות של מאות צמחים ודגנים מן הגן הראשון; הם אף הביאו עמם כמות גדולה של עדרים, וכמות מסוימת מכל בעלי החיים המבויתים. מסיבה זו, היו להם יתרונות משמעותיים ביחס לשבטים השכנים. הם נהנו מרבים מן היתרונות של התרבות הקודמת של הגן המקורי.

עד למועד עזיבת הגן הראשון, אדם ומשפחתו ניזונו תמיד מפירות, דגנים ואגוזים. בדרכם למסופוטמיה, הם אכלו בפעם הראשונה עשבי מאכל וירקות. נוהג אכילת בשר הונהג במוקדם בגן השני, ואולם, אדם וחוה מעולם לא כללו בשר כחלק מתזונתם השגרתית. גם אדמסון, חווסון והילדים האחרים בני הדור הראשון של הגן הראשון מעולם לא הפכו לאוכלי בשר.

ביחס לעמי הסביבה, האדמיים התעלו עד מאוד בהישגיהם התרבותיים ובהתפתחותם האינטלקטואלית. הם ייצרו את האלף-בית השלישי, ובדרכים אחרות הניחו את היסודות להרבה ממה שקדם לאמנות, למדע ולספרות המודרניים. כאן, בארץ שבין החידקל לבין הפרת, הם שימרו את אומנויות הכתב, עיבוד המתכות, הקדרות והאריגה, והפיקו סוג ארכיטקטורה אשר לא השתוו אליו שוב במשך אלפי שנים לאחר מכן.

חיי המשפחה של האנשים הסגולים היו אידיאליים לימיהם. הילדים זכו לקבל קורסי הכשרה בחקלאות, מלאכות יד וטיפול בבעלי-חיים, או לחלופין חוננו לשמש בתפקיד המשולש של אנשי שות: כוהן, רופא וכמורה.

Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:34 (849:7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:35 (850:1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:36 (850:2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:37 (850:3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:38 (850:4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:39 (850:5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite:

to be priest, physician, and teacher.

^{76:310 (850:6)} And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. הגזע הסגול

אדם וחווה היו מייסדיו של הגזע האנושי הסגול, הגזע האנושי התשיעי אשר הופיע באורנטיה. לאדם ולצאצאיו היו עיניים כחולות, והאנשים הסגולים התאפיינו בגוון עור בהיר ובצבע שיער בהיר – צהוב, אדום וחום.

חווה לא סבלה מכאבים בעת הלידה; כך היה בתחילה גם בקרב הגזעים האבולוציוניים. רק בקרב הגזעים המעורבים, אשר נוצרו כתוצאה מן האיחוד של האדם האבולוציוני עם הנודים, ולאחר מכן גם עם האדמיים, סבלו הנשים מכאבים לידה עזים.

בדומה לאחיהם אשר בירושם, אדם וחווה קיבלו אנרגיה משני מקורות הזנה, וניזונו הן ממזון והן מאור, זאת בנוסף לאנרגיות על-פיזיות מסוימות אשר נותרו עלומות באורנטיה. צאצאיהם באורנטיה לא ירשו מהוריהם את המתת של קליטת אנרגיה ושל זרימת אור. להם הייתה מערכת זרימה אחת, מערכת ההזנה האנושית של הדם. והם היו בני-תמותה במובחן אך האריכו ימים, אף שעם כל דור שחלף הלכה ונטתה אריכות הימים אל עבר הנורמה האנושית.

הן אדם וחווה והן בני הדור הראשון של ילדיהם לא ניזונו מבשרם של בעלי-חיים. הם ניזונו אך ורק "מפרי העץ". לאחר הדור הראשון, החלו כל צאצאיו של אדם לצרוך מוצרי חלב, ואולם רבים מהם המשיכו לדבוק בתזונה צמחונית. רבים מן השבטים הדרומיים שעמם הם התאחדו לאחר מכן, היו צמחוניים אף הם. ומאוחר יותר, רוב השבטים הצמחוניים הללו היגרו מזרחה ושרדו כפי שהם ממוזגים כיום בקרב עמי הודו.

חושי הראייה הפיזיים והרוחניים של אדם וחווה היו נעלים בהרבה על-פני אלו של בני האדם כיום. החושים המיוחדים שלהם היו הרבה יותר חדים, והם היו מסוגלים לראות את האמצעונים ואת ציבור המלאכיות, את המליכידקים ואת הנסיך הכושל קאליגאסטיה, אשר פעמים רבות הגיע להיוועד עם מחליפו הנאצל. הם שמרו על היכולת לחזות בהוויות השמימיות האלה במשך מעל למאה שנים לאחר הכישלון. חושים מיוחדים אלו לא נמצאו באותה

4. THE VIOLET RACE

^{76:41 (850:7)} Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

^{76:42 (850:8)} Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

^{76:43 (851:1)} Adam and Eve, like their brethren on Jerusalem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

^{76:44 (851:2)} Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon "the fruits of the trees." After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

^{76:45 (851:3)} Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their

חדות בילדיהם, ובחלוף כל דור הם נטו להתמעט.

על-פי-רוב שכן מכוון בקרב הילדים האדמיים, משום שהם כולם ניחנו ביכולת הישרדות בלתי-מוטלת בספק. הצאצאים הנעלים הללו סבלו מפחד פחות מאשר ילדיה של האבולוציה. כיום ממשיך לשרור פחד כה רב בקרב הגזעים של אורנטיה, הואיל ואבות אבותיכם קיבלו כה מעט מפלסמת החיים של אדם, וזאת בשל כישלון המוקדם של תכנית הרוממות הפיזית של הגזעים.

תאי הגוף של הבנים החומריים ושל צאצאיהם עמידים בפני מחלות הרבה יותר מאלו של ההוויות האבולוציוניות הילידיות של הפלנטה. תאי הגוף של הגזעים הילדיים דומים לאלו של האורגניזמים המיקרוסקופיים והאולטרה-מיקרוסקופיים החיים אשר מחוללים מחלות בעולם. עובדות אלה מסבירות מדוע חייבים בני אורנטיה להרבות במאמציהם המדעיים על-מנת להתמודד עם תחלואים פיזיים רבים כל-כך. אילו נשאו גזעכם יותר מן החיים האדמיים, הייתם הרבה יותר עמידים בפני מחלות.

לאחר שהתבסס בגן השני אשר על גדות נהר הפרת, בחר אדם להותיר אחריו ככל האפשר מפלסמת החיים שלו ובכך להיטיב עם העולם לאחר מותו. בהתאם לכך, הפכה חווה לראשת ועדת שיפור גזע אשר מנתה שנים-עשר חברים, ובטרם הלך אדם לעולמו, בחרה ועדה זו 1,682 נשים מן הטיפוסים הגבוהים ביותר באורנטיה, ונשים אלה הרו מתוך פלסמת החיים של אדם. למעט 112 ילדים, כל יתר ילדיהם גדלו והגיעו לבגרות, ובאופן זה נהנה העולם מתוספת של 1,570 גברים ונשים נעלים. אף כי האימהות המועמדות האלה נבחרו מקרב כלל השבטים הסובבים, וייצגו את רוב הגזעים המצויים על-פני האדמה, מרביתן נבחרו מן הזנים הגבוהים יותר של הנודים, והן היוו את תחילתו המוקדמת של הגזע האקדיטי רב העוצמה. ילדים אלו נולדו וגודלו בסביבה השבטית של אימותיהם שלהם.

children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:46 (851:4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:47 (851:5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:48 (851:6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. מותם של אדם וחווה

זמן לא רב לאחר כינון הגן השני, אדם וחווה יודעו כהלכה כי החרטה אשר הביעו התקבלה, וכי – אף שנגזר עליהם לשאת את הגורל של יתר בני התמותה של העולם – הם בהחלט יהיו מועמדים להצטרף לשורות השורדים הנמים של אורנטיה. הם האמינו באמונה שלמה בבשורה הזו, על אודות התחייה מן המתים והשיקום, אשר עליה הכריזו המלכיצדקים באופן כה נוגע ללב. שגיאתם הייתה שגיאה של שיקול דעת, ולא החטא המודע והמכוון של המרד.

כאזרחי ירושם, לא היו ברשותם של אדם וחווה מכווני מחשבה, ואף לא שכנו בהם

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:51 (851:7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:52 (852:1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they

מכוונים בעת שפעלו באורנטיה בתקופת הגן הראשון. ואולם, זמן קצר לאחר שהורדו למעמד של בני-תמותה, הם הפכו מודעים לנוכחות חדשה בתוכם והתעוררו להכרה בכך שהמעמד האנושי בצירוף חרטה כנה אפשרה למכוונים לשכון בהם. הייתה זו הידיעה ששוכנים בהם מכוונים אשר שימחה את ליבם של אדם וחווה לאורך שארית חייהם; הם ידעו כי הם נכשלו כבנים חומריים של שטניה, אך הם גם ידעו שהנתיבה לפרדיס עדיין הייתה פתוחה בפניהם כבנים מרקיעים של היקום.

אדם ידע על אודות תחיית המתים של סיום העידן אשר התרחשה בו בזמן עם הגעתו לפלנטה, והוא האמין שהוא זוגתו יהפכו בוודאי חזרה לאישיות בעת הגעת סדר הבנים הבא. הוא לא ידע שמיכאל, הריבון של היקום הזה, התעתד להופיע במהרה באורנטיה; הוא ציפה לכך שהבן הבא שיגיע יהיה מסדר אונואל. ואף-על-פי-כן, אדם וחווה תמיד מצאו נחמה במסר האישי היחידי אשר קיבלו אי-פעם ממיכאל, אף כי התקשו להבין במידת מה. מסר זה כלל, בנוסף לביטויי חברות ונחמה אחרים, את הדברים הבאים: "שקלתי את הנסיבות של כישלונכם, זכרתי את התשוקה אשר בליבכם להיות נאמנים תמיד לרצונו של אבי, ואתם תיקראו מעם חיבוק תנומת המוות בשעה שאבוא לאורנטיה; זאת אם הבנים הכפופים של היקום שלי לא יִשְׁלחו לקרוא לכם לפני בוא העת הזאת".

והיה זה בבחינת מסתורין גדול עבור אדם וחווה. הם יכלו להבין כי במסר זה טמונה הבטחה מוסווית לאפשרות שתתרחש תחיית מתים מיוחדת, ואפשרות מעין זו שימחה אותם עד מאוד; ואולם, הם לא הצליחו לתפוש את פשר הרמז שיתכן והם ינחו עד לעת שבה תתרחש תחיית מתים בהקשר של הופעתו האישית של מיכאל באורנטיה. וכך, תמיד הכריז הזוג מעדן כי במועד כזה או אחר יגיע בן של האל, והם שיתפו עם האהובים עליהם את האמונה הזו, או לכל הפחות את התקווה המיוחדת, על האפשרות שהעולם שבו שגו והצטערו עשוי להפוך לעולם שבו יבחר שליט היקום הזה לעשות שימוש כבן מתת של פרדיס. זה דמיה היה טוב מדי מכדי להיות אמיתי, אך אדם אכן השתעשע במחשבה שאורנטיה השסועה עשויה, ככלות הכול, להפוך לעולם בר המזל ביותר בשטניה, למושא הקנאה של הפלנטות בנבאדון.

אדם חי במשך 530 שנה; הוא נפטר ממה שניתן להגדיר כזקנה. המנגנון הפיזי שלו פשוט התבלה; תהליך ההתפרקות גבר בהדרגה על תהליך התיקון, והקץ הבלתי-נמנע הגיע. חווה נפטרה תשע-עשרה שנים קודם לכן, בשל לב שנחלש. שניהם נקברו מתחת למרכז מקדש הסגידה האלוהית, אשר נבנה בהתאם לתכניותיהם זמן קצר לאחר סיום בניית החומה של המושבה. וזהו הינו המקור לנהג לקבור

Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

7653 (8622) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

7654 (8623) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

7655 (8624) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been

גברים ונשים אדוקים ומכובדים מתחת לרצפה של מקומות פולחן.

הממשל העל-חומרי של אורנטיה, תחת הכונתם של המלכיצדקים, המשיך לפעול, אך נקטע הקשר הפיזי הישיר עם הגזעים האבולוציוניים. למן הימים הרחוקים של הגעת הסגל הגשמי של הנסיך, דרך ימיהם של ואן ואמאדון, ועד להגעתם של אדם וחווה, הוצבו בפלנטה נציגים פיזיים של ממשל היקום. ואולם, עם הכישלון האדמי, הסתיים ממשל זה, אשר השתרע על-פני תקופה בת למעלה מארבע-מאות וחמישים אלף שנה. במישור הרוחני, המשיכו הסייעות המלאכיות ללחום בגבורה, לצד מכוני המחשבה, למען הצלתו של היחיד; ואולם, עד להגעתו של מאקיוֹנְטָה מלכיצדק, לא הוצגה תכנית מקיפה המכוונת להגעה לרווחה כלל-עולמית עבור בני התמותה של כדור הארץ; והוא, אשר הגיע בימיו של אברהם, הודות לעוצמתו, לסבלנותו ולסמכותו כבן של האל, הניח את היסודות לרוממות נוספת ולשיקום רוחני של אורנטיה חסרת המזל.

אך מנת חלקה של אורנטיה לא הייתה רק מזל-ביש; פלנטה זו הייתה גם ברת המזל ביותר בכל רחבי היקום המקומי של נבאדון. שומה על בני אורנטיה לראות בכל אלו משום רווח, שכן השגיאות של אבותיהם הקדמונים והטעויות של שליטי העולם הקדומים דחפו את הפלנטה אל מעמקי של בלבול חסר-תקווה – אשר הסתבך אף יותר בשל רוע וחטא – ובדיק הרקע הזה של אפילה מצא חן ביותר בעיניו של מיכאל מנבאדון, עד כי הוא בחר בעולם זה כזירה אשר בה יחשוף את אישיותו האוהבת של האב אשר בשמיים. אין זאת כי אורנטיה נזקקה לבן בורא על מנת להסדיר את ענייניה; אלא שהרוע והחטא אשר באורנטיה העניקו לבן הבורא רקע ניגודי יותר לשם חשיפת אהבתו, סבלנותו וחסדו של אבי פרדיס, אשר אין דומה להם.

6. הישרדותם של אדם וחווה

אדם וחווה הלכו אל מנוחת המוות מתוך אמונה חזקה בהבטחות אשר קיבלו מן המלכיצדקים, בכך שיום אחד יקיצו מתנומת המוות על-מנת להמשיך בחייהם בעולמות העליונים, עולמות אשר הינם כה מוכרים להם למן ימי טרם משימתם בגוף החומרי של הגזע הסגול באורנטיה.

הם לא נחו מנוחה ארוכה בשכחה של תנומת חוסר ההכרה של בני התמותה של העולמות. ביום השלישי לאחר מותו של אדם, יומיים לאחר קבורתו המכובדת, הגיעו הוראותיו של לאנאפורג' – אשר אושרו על-ידי הגבוה ביותר המכהן של עדנטיה וכן זכו להסכמת איחוד היומין בסאלווינגטון אשר פעל מטעם מיכאל –

completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

^{7656 (8529)} The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

^{7657 (8531)} Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

^{7661 (8532)} Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

^{7662 (8533)} They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the

והושמו בידיו של גבריאֵל, הוראות אשר ציוו על הקראת שמות מיוחדת בעבור השורדים הנכבדים של הכישלון האדמי באורנטיה. ובהתאם לצו זה של תחיית מתים מיוחדת, העשרים-וששה במספר מסדרת אורנטיה, אדם וחווה הפכו מחדש לאישיות והורכבו מחדש באולמות תחיית המתים של העולמות העליונים בשטניה, יחד עם 1,316 מעמיתיהם להתנסות של הגן הראשון. נשמות נאמנות רבות אחרות כבר הועתקו זה מכבר בזמן הגעתו של אדם, אשר נתלווה לה הליך שיפוט של סיום עידן הן בעבור השורדים הנמים והן בעבור בעלי זכות ההרקעה החיים.

אדם וחווה חלפו במהרה דרך עולמות ההרקעה המדורגת עד אשר השיגו אזרחות בירושם, ושוב שבו להיות תושבי הפלנטה אשר ממנה הגיעו, אך כעת כחברים בסדר אחר של האישיות ביקום. הם עזבו את ירושם כאזרחים קבועים – בנים של האל; הם חזרו אליה כאזרחים מרקיעים – בני אנוש. ומיד הם סופחו לשירות אורנטיה בבירת המערכת, ולאחר מכן הוצבו כחברים בין ארבעה-ועשרים היועצים המהווים את גוף הייעוץ והשליטה הנוכחי של אורנטיה.

וכך מגיע לסיומו הסיפור על אודות האדם והחווה הפלנטאריים של אורנטיה, סיפור של מבחן, טרגדיה וניצחון; לכל הפחות ניצחון אישי לבן ולבת החומריים שלכם, בעלי הכוונות הטובות אך אשר הלכו שולל, וללא ספק, באחריתם של הדברים, זהו סיפור של ניצחון סופי גם בעבור עולמם ותושביו, אשר טולטלו בשל המרד והוטרדו מידו של הרוע. בסיכומם של הדברים כולם, אדם וחווה תרמו תרומה כבירה לתהליך התפתחות הציוויליזציה המהירה ולקדמה הביולוגית המואצת של המין האנושי. הם הותירו תרבות כבירה על-פני כדור הארץ, ואולם, ציוויליזציה מתקדמת שכזו לא יכלה לשרוד אל מול הדילול המוקדם ושקיעתה-לבסוף של מורשת אדם. אלו הם האנשים אשר עושים את הציוויליזציה; זו אינה הציוויליזציה אשר עושה את האנשים.

[הוצג על-ידי סולוניה, "הקול השרפי אשר בגן".]

distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

766.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

766.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

766.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

מסמך 77. הבריות האמצעיות

⇨ 078

הספר של אורנטיה

076 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 77

הבריות האמצעיות

סעיפים

מבוא

1. האמצעיות הראשיים
2. הגזע הנודי
3. מגדל בבל
4. מרכזי הציוויליזציה הנודיים
5. אדמסון ורַטָּה
6. האמצעיות המשניים
7. האמצעיות המורדים
8. האמצעיות המאוחדים
9. אזרחיה הקבועים של אורנטיה

מבוא

במרבית העולמות המיושבים של נבאדון שוכנת קבוצה אחת, או יותר, של הוויות ייחודיות, אשר מתקיימות ברמת תפקוד-חיים המצויה בסביבות אמצע הדרך שבין בני התמותה של העולמות לבין סדרי המלאכיות; לפיכך הן נקראות הבריות האמצעיות. דומה כי הן מהוות תאונה של הזמן, אך הן מתרחשות באופן כה נפוץ והן בעלות-ערך כה רב כמסייעות, עד כי כלנו קיבלנו אותן זה מכבר כחלק מן הסדרים החיוניים בסעד הפלנטארי המשולב שלנו.

באורנטיה פועלים שני סדרים נבדלים של אמצעיות: הסגל הראשי, או הוותיק יותר, אשר התהווה בימי העבר של דאלאמטיה, והסדר המשני, או הצעיר יותר, אשר מקורו בימי אדם.

1. האמצעיות הראשיים

מקורם של האמצעיות הראשיים נעוץ בהתאגדות ייחודית שבין החומרי לרוחני

PAPER 77

THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

INTRODUCTION

77:01 (855:1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widely and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:02 (855:2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855:3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the existence of

באורנטיה. ידוע לנו על קיומם של יצורים דומים בעולמות ובמערכות אחרות, אך מקורם של אלו הינו בטכניקות שונות.

ראוי לזכור כי המתת העוקבות של בני האל בפלנטה מתפתחת גורמות לשינויים מובחנים בכלכלה הרוחנית של העולם, ולעיתים משנות את אופן פעולת ההתאגדויות בין הסוכנויות החומריות והסוכנויות הרוחניות בפלנטה, כך שנוצרים מצבים שאכן הינם קשים להבנה. מעמדם של מאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך קאליגאסטיה מדגים בדיוק התאגדות ייחודית מעין זו: כאזרחים מורונטיים מרקיעים של ירושם הם היו יצורים על-חומריים חסרי יכולות רבייה. כסועדים פלנטאריים יורדים באורנטיה הם היו יצורים מיניים חומריים בעלי יכולת הולדת צאצאים חומריים (כפי שכמה מהם אכן עשו לאחר מכן). מה שאיננו יודעים להסביר באופן משביע רצון זה כיצד יכלו המאה הללו לשמש בתפקידים ההוריים ברמה העל-חומרית, אך זהו בדיוק הדבר אשר אירע. התוצאה של זיווג על-חומרי (בלתי-מיני) בין חבר זכר וחברה נקבה מקרב הסגל הגשמי של הנסיך הייתה הפעתו של האמצעין הראשי הבכור.

מייד התגלה כי ייצור מסדר זה – קרי ייצור המצוי באמצע הדרך שבין הרמה של בני התמותה לרמה של המלאכיות – יועיל ביותר לטיפול בענייניו של מטה הנסיך, ובהתאם לכך, ניתנה לכל זוג בסגל הגשמי הרשות לייצר הווייה דומה. מאמץ זה הניב את קבוצת האמצעונים הראשונה בת חמישים החברים.

לאחר שנה שבה נצפתה עבודתה של קבוצה ייחודית זו, הרשה הנסיך הפלנטארי את התרבות האמצעונים ללא כל הגבלה. תכנית זו הוצאה אל הפועל כל עוד נמשכה היכולת לברוא, וכך הגיע לעולם הסגל המקורי המונה 50,000 חברים.

תקופה בת חצי שנה הפרידה בין ייצורו של אמצעין למשנהו, וכאשר נולדו לכל זוג אלף הוויית מעין אלה, לעולם לא נולדו עוד יותר מהם. ואין בנמצא כל הסבר לכך שיכולת זו מוצתה עם הופעת הצאצא האלף. כל הניסיונות אשר נעשו לאחר מכן הניבו אך ורק כישלון.

היצורים הללו הרכיבו את סגל המודיעין של ממשל הנסיך. הם שוטטו מקצה העולם ועד קצהו, בעודם משקיפים על גזעי העולם ולומדים אותם, וכן בעודם מעניקים שירותים רבי-ערך אחרים לנסיך ולסגלו בעבודת ההשפעה מרחוק על החברה האנושית מן המטה הפלנטארי.

תכנית זו נמשכה עד לימיה הטראגיים של המרידה הפלנטארית, אשר הפילה בפח מעט יותר מארבע חמישיות מקרב האמצעונים

similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (865:4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77:1.3 (865:5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (865:6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (865:7) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (865:8) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (865:9) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a little over four fifths of the primary midwayers. The loyal

הראשיים. הסגל הנאמן התקבל לשירותם של המליכידים הנאמנים, ופעל תחת הנהגתו ונאשר נשא את תפקידו עד לימיו של אדם.

corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. הגזע הנודי

אף כי זהו הינו הסיפור על אודות המקור, הטבע והפעולה של היצורים האמצעיים באורנטיה, בשל הקרבה המשפחתית שבין שני הסדרים – הראשי והמשני – נחוץ להפסיק בנקודה זו את הסיפור על אודות האמצעיים הראשיים על-מנת לעקוב אחר קו הירידה המתחיל בחבריו המורדים של הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה אשר החל בימי המרידה הפלנטארית ונמשך עד לזמנים של אדם. היה זה קו הירושה הזוהר אשר סיפק, בימים המוקדמים של הגן השני, מחצית מן המורשת לסדר המשני של היצורים האמצעיים.

החברים הפיזיים בסגל הנסיך הורכבו כיצורים מיניים במטרה להשתתף בתכנית של הפקת צאצאים המשלבים את התכונות של הסדר המיוחד שלהם עצמם עם אלה של הזנים הנבחרים של השבטים האנדוניים, וכל זאת אירע תוך ציפייה להופעתו המאוחרת יותר של אדם. נשאי החיים תכננו טיפוס חדש של בני-תמותה, הכולל את האיחוד שבין צאצאיהם האחודים של סגל הנסיך לבין בני הדור הראשון של צאצאי אדם וחווה. וכך, בעיני רוחם הם תכננו סדר חדש של יצורים פלנטאריים, ואלו – כך הם קיוו – יהפכו להיות מוריה-שליטיה של החברה האנושית. הוויית מעין אלה תוכננו לשם עליונות חברתית, ולא לשם עליונות אזרחית. ואולם, הואיל והפריקט הזה כשל כמעט לחלוטין, לעולם לא נדע איזו אריסטוקרטיה של מנהיגות נעימה ושל תרבות אשר אין-דומה-לה איבדה אורנטיה. וזאת משום שכאשר הסגל הגשמי התרבה לאחר מכן, היה זה בעקבות המרידה ולאחר שנמנע מהם החיבור שלהם לזרמי החיים של המערכת.

בעידן בתר-המרד באורנטיה נחזו מאורעות בלתי-שגרתיים רבים. ציוויליזציה כבירה – התרבות של דאלאמטיה – התפרקה לחתיכות. "הנפילים (הנודים) היו בארץ באותם ימים, וכאשר באו בני האלוהים אל בנות האדם אשר ילדו להם, היו ילדיהם 'הגיבורים אשר מעולם, אנשי השם'." אף כי הם היו אך בקושי "בני האלוהים", כך החשיבו בני התמותה האבולוציוניים של אותם ימים רחוקים את בני הסגל ואת צאצאיהם המוקדמים; המסורת הגדילה אפילו את שיעור קומתם. זהו, אם כן, המקור לסיפור העם הכמעט אוניברסאלי על אודות האלים אשר ירדו אל הארץ ועל בנות האדם אשר ילדו להם גזע עתיק של גיבורים. וכל האגדה הזו התבלבלה עוד יותר עם ההתמזגויות הגזעיות של האדמים אשר הופיעו לאחר מכן בגן השני.

הואיל ומאה החברים הגשמיים בסגל הנסיך

2. THE NODITE RACE

77:21 (866:4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:22 (866:5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:23 (866:6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. "The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the 'mighty men of old,' the 'men of renown.'" While hardly "sons of the gods," the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the second garden.

77:24 (867:1) Since the one hundred corporeal

נשאו בקרבם מטען פלזמה של הזנים האנושיים האנדוניים, מטבע הדברים הציפייה הייתה שאם וכאשר הם יחלו בהתרבות מינית, צאצאיהם יהיו דומים לחלוטין לאלו של הורים אנדונים אחרים. ואולם, כאשר החלו שישים החברים המורדים של הסגל – חסידיו של נוד – לעסוק ברבייה מינית הלכה למעשה, נמצא כי צאצאיהם עלו בהרבה על העמים האנדונים ועל עמי הסאנגיק כמעט בכל מובן. מצוינות בלתי-צפויה זו אפיינה לא רק את האיכויות הפיזיות והאינטלקטואליות, אלא גם את היכולות הרוחניות.

התכונות המוטאנטיות אשר הופיעו בדור הנודי הראשון נבעו כתוצאה משינויים מסוימים אשר נערכו בתצורה ובהרכב הכימי של גורמי התורשה של מטען הפלזמה האנדוני. שינויים אלו גרמו בשל הנכחות, בגופם של חברי הסגל, של מעגלי קיום החיים רבי-עוצמה של מערכת שטניה. מעגלי החיים הללו גרמו לכרומוזומים של התבנית הייחודית של אורנטיה להתארגן-מחדש באופן הדומה יותר לתבניות הסטנדרטיות של התמחות שטניה של מופע החיים המצאה של נבאדון. הטכניקה לגרימת מטמורפוזת פלזמה זו באמצעות פעולת זרמי החיים של המערכת אינה שונה בהרבה מהשיטות שבהן משתמשים מדעניה של אורנטיה על-מנת להתאים את מטען הפלזמה של צמחים ושל בעלי-חיים באמצעות שימוש בקרני X.

וכך קמו ועלו העמים הנודיים כתוצאה משינויים משונים ובלתי-צפויים מסוימים, אשר התרחשו בפלזמת החיים אשר הועתקה – על-ידי המנתחים מאוואלון – מגוף התורמים האנדוניים אל אותם חברי סגל גשמיים.

ראוי להזכיר כי מאה התורמים של מטען הפלזמה האנדונית קיבלו בתורם את המשלימה האורגנית של עץ החיים, כך ששכנו בגופם מעגלי החיים של שטניה. גם ארבעים-וארבעה האנדונים המותאמים, אשר מרדו בעקבות הסגל, הזדווגו בינם לבין עצמם ובכך תרמו תרומה כבירה לזנים הטובים יותר מקרב העמים האנדוניים.

ושתי הקבוצות האלה – הכוללות 104 יחידים אשר נשאו את מטען הפלזמה האנדונית המותאם – מהוות את אבותיהם הקדמונים של הנודים, הגזע השמיני אשר הופיע באורנטיה ומאפיין חדש זה של חיים אנושיים באורנטיה מייצג שלב נוסף בהתגוללות התכנית המקורית של השימוש בפלזמה זו כעולם התאמת-חיים, למעט העובדה שזו הייתה אחת מן ההתפתחויות אשר לא נצפו מראש.

הנודים של קו התורשה הטהור היוו גזע נהדר, ואולם, בהדרגה הם התערבבו עם העמים האבולוציוניים של הארץ, ובטרם חלף זמן רב חלה הדרדרות גדולה. עשרת-אלפים שנים לאחר המרידה הם נפלו עד לנקודה שבה תוחלת חייהם הממוצעת עלתה אך במעט על זו של הגזעים האבולוציוניים.

members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:25 (857:2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:26 (857:3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:27 (857:4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:28 (857:5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:29 (857:6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

כאשר ארכיאולוגים חופרים ומגלים את רישומי לוחות החמר של צאצאיהם המאוחרים יותר של הנודים, השומרים, הם מגלים רשימות של מלכים שומרים אשר חוזרות כמה אלפי שנים לאחר; וכל שהרישומים הללו הינם קדומים יותר, כך הולכת ומתארכת תקופת שלטונם של המלכים היחידים הללו, מעשרים-וחמש או שלושים שנה ועד למאה-וחמישים שנה ויותר. התארכות זו של שלטון המלכים הקדומים-יותר מצינת כי כמה מן השליטים הנודים המוקדמים (צאצאים מידיים של סגל הנסיך) אכן חיו חיים ארוכים מאלו של יורשיהם המאוחרים יותר, ואף מרמזת על מאמץ למתוח את השושלות חזרה עד לדאלמטיה.

הרישומים על אודות יחידים מארכי-חיים נובעים גם כתוצאה מבלבול בין חודשים לשנים כפרקי זמן. ניתן להיווכח בכך גם באילן היוחסין של אברהם בתורה וברישומים המוקדמים של הסינים. הבלבול בין החודש, או העונה, בת עשרים-ושמונה הימים, לבין השנה בת יותר משלוש-מאות וחמישים הימים – אשר נכנסה לשימוש מאוחר יותר – אחראי למסורת על אודות חיים אנושיים ממושכים מעין אלו. קיימים רישומים על אודות אדם אשר חי מעל לתשע-מאות "שנה". תקופה זו מייצגת מעט פחות משבעים שנה, וחיים שכאלו נחשבו במשך עידנים כממושכים ביותר; ובהמשך כונה משך חיים מעין זה בשם "שלוש פעמים עשרים שנה, ועוד עשר".

מניין הזמן באמצעות החודשים בני עשרים-ושמונה הימים נמשך הרבה לאחר ימיו של אדם. ואולם, כאשר המצרים לקחו על עצמם לערוך רפורמה בלוח השנה, לפני כשבעת-אלפים שנה, הם עשו כן בדיוק נמרץ, והכניסו לשימוש את השנה בת 365 הימים.

3. מגדל בבל

לאחר שקיעתה של דאלמטיה נעו הנודים צפונה ומזרחה, ואז ייסדו את עירם החדשה, דילמון, כמטה הגזע והתרבות שלהם. וכחמישים-אלף שנה לאחר מותו של נוד, כאשר צאצאי סגל הנסיך התרבו מדי מכדי להתקיים בארצות הסמוכות לעירם החדשה דילמון, ולאחר שיצאו והחלו להינשא בנישואי תערובת עם האנדונים ועם שבטי הסאנגיק הסמוכים לגבולותיהם, סברו מנהיגיהם כי נדרש לעשות דבר-מה על-מנת לשמר את אחדותם הגזעית. בהתאם לכך כונסה מועצה של השבטים, ולאחר דיונים רבים אושרה תכניתו של בַּבְלוּט, צאצא של נוד.

באבלוט הציע להקים מקדש יומרני של האדרת הגזע במרכז הטריטוריה אשר אותה אכלסו אז. תוכנן כי המקדש הזה יכלול מגדל אשר טרם נראה כמותו בעולם. ומבנה זה עתיד היה להיות מצבת זיכרון כבירה לגדולתם החולפת. רבים ביקשו להקים את האנדרטה הזו

77:210 (857:7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:211 (857:8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:212 (858:1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. THE TOWER OF BABEL

77:211 (858:2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:212 (858:3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have

בדילמון, אולם אחרים טענו שמוטב למקם מבנה עצום ממדים שכזה במרחק בטוח מסכנות הים; זאת בזכרם את המסורות על אודות הצפתה של בירתם הראשונה, דאלאמטיה.

בהתאם לתכניתו של באבלוט המבנים החדשים עתידים היו לשמש כגרעין המרכז העתידי של התרבות והציוויליזציה הנודית. לבסוף התקבלה עצתו והבנייה החלה בהתאם לתכניתו. שמה של העיר החדשה עתיד היה להיות באבלוט, על שם אדריכל ובנאי המגדל. מיקום זה נודע מאוחר יותר בשם בָּאָבְלוֹד, לבסוף בשם בָּבֶל.

ואולם, הנודים היו עדיין חלוקים בדעותיהם באשר לתכניות ולתכליתו של המפעל הזה. ואף בין המנהיגים לא שררה הסכמה מלאה בנוגע לתכניות הבנייה ולשימוש אשר יעשה במבנים לאחר השלמתם. לאחר ארבע שנים וחצי של עבודה, התעוררה מחלוקת גדולה באשר למטרה ולמניע העומדים מאחורי בניית המגדל. הוויכוח הפך כה מר עד שהעבודה נעצרה לחלוטין. נשאי המזון הפיצו את החדשות על אודות המחלוקת, והרבה מחברי השבטים החלו להתכנס באתר הבנייה. הוצגו שלוש נקודות מבט שונות באשר לתכלית בניית המגדל:

1. הקבוצה הגדולה ביותר, כמעט מחצית, ביקשה לראות במגדל אנדרטה להיסטוריה הנודית ולעליונות הגזעית. הם סברו כי הוא חייב להיות מבנה כביר ומרשים אשר יעורר את הערצת כל דורות העתיד.

2. הקבוצה השנייה בגודלה ביקשה לתכנן מגדל אשר ינציח את תרבותה של דילמון. הם ראו בעיני רוחם את באבלוט הופכת למרכז מסחרי, אמנותי ותעשייתי גדול.

3. הקבוצה הקטנה ביותר, המיעוט, סברה שהקמתו של המגדל מהווה הזדמנות לכפר על טיפשותם של אבותיהם הקדמונים אשר השתתפו במריבה של קאליגאסטיה. הם טענו שיש להקדיש את המגדל לפולחנו של אבי הכול, ושכל תכליתה של העיר החדשה הינה להוות תחליף לדאלאמטיה – קרי לשמש מרכז תרבותי ודתי עבור כל הברברים הסובבים.

הצעת הקבוצה הדתית נדחתה מייד בהצבעה. הרוב דחה את התורה לפיה אבותיהם הקדמונים נאשמו במרידה; הם התרעמו על אות קלון גזעי מעין זה. לאחר שנפטרו מאחת מן הזוויות של המחלוקת, ומשלא הצליחו ליישב בדיון את חילוקי הדעות בין שתי האחרות – הם התדרדרו אל הלחימה. הדתיים – אלו אשר לא נלחמו – נסו אל בתיהם אשר בדרום, בעוד שאחיהם נלחמו עד אשר הושמדו כמעט כליל.

לפני כשתים-עשרה אלף שנה נערך ניסיון שני להקים את מגדל בבל. הגזעים הממוזגים של האנדיטים (נודים ואדמים) קיבלו על עצמם

this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:33 (888:4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:34 (888:5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:35 (888:6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:36 (888:7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:37 (888:1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:38 (888:2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:39 (888:3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the

להקים מגדל חדש על חורבותיו של המבנה הראשון, אך המפעל לא זכה לתמיכה מספקת; והוא קרס תחת המשקל היומרי שלו עצמו. אזור זה נודע במשך זמן רב בשם ארץ בבל.

ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. מרכזי הציוויליזציה הנודיים

תפוצתם של הנודים הייתה תוצאה מיידית של מלחמת האחים אשר פרצה בשל מגדל בבל. מלחמה פנימית זו הפחיתה במידה משמעותית את מספרם של הנודים הטהורים, ובמובנים רבים הייתה אחראית לכישלונם לכוון ציוויליזציה קדם-אדמית גדולה. למן הזמן הזה ואילך, במשך מעל למאה-ועשרים אלף שנה, הלכה והידרדרה התרבות הנודית, עד אשר היא רוממה באמצעות העירוי האדמי. אך אפילו בימיו של אדם הנודים היו עדיין עם מוכשר. רבים מצאצאיהם המערבים נמנו על בנאי הגן, ואחדים ממפקדי הקבוצות של ואן היו נודים. כמה מן המוחות המוכשרים ביותר אשר שירתו בסגלו של אדם נמנו על גזע זה.

שלושה מארבעת המרכזים הנודים הגדולים הוקמו מייד לאחר סכסוך באבלוט:

1. הנודים המערביים או הסורים. שאריות הלאומנים – או אלו אשר דגלו בזיכרון הגזע – נעו צפונה, חברו לאנדונים וייסדו, לאחר מכן, את המרכזים הנודים אשר בצפון-מערב מסופוטמיה. הייתה זו הפזורה הנודית הגדולה ביותר, והם תרמו רבות לזן האשורי המאוחר יותר.

2. הנודים המזרחיים או העילמים. המצדדים בזכות התרבות והמסחר היגרו במספרים גדולים מזרחה, לעילם, ושם התאחדו עם שבטי הסאנגיק המערבים. העילמים של התקופה שלפני שלושים-אלף עד ארבעים-אלף שנה הפכו זה מכבר לסאנגיקים בטבעם, אף-על-פי שהם המשיכו לקיים ציוויליזציה נעלה על זו של הברברים אשר סביב.

לאחר כינונו של הגן השני נהוג היה לכנות את התיישבות הנודית הסמוכה הזו בשם "ארץ נוד"; ובמהלך התקופה הממושכת של שלום יחסי בין הקבוצה הנודית הזו לבין האדמים, שני הגזעים התערבבו במידה רבה, זאת מכיוון שהיה זה נהוג יותר ויותר כי בני האל (האדמים) יינשאו בנישואי תערובת עם בנות האדם (הנודים).

3. הנודים המרכזיים או הקדם-שומריים. קבוצה קטנה במוצא נהרות החידקל והפרת שימרה יותר ממורשתה הגזעית. בני קבוצה זו התקיימו במשך אלפי שנים ולבסוף סיפקו את המורשת הנודית אשר התמזגה עם האדמים על-מנת לכוון את העמים השומריים של ימי קדם.

וכל זה מסביר כיצד הופיעו השומרים לפתע ובאופן כה מסתורי בזירת הפעולה של

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:41 (869:4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:42 (869:5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:43 (869:6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:44 (869:7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:45 (869:8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:46 (869:1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:47 (869:2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will

מסופוטמיה. החוקרים לעולם לא יוכלו להתחקות אחר עקבותיהם של השבטים הללו חזרה עד לראשיתם של השומרים, אשר מקורם היה לפני מאתים-אלף שנה, לאחר שקיעתה של דאלאמטיה. השבטים הקדומים הללו הופיעו לפתע באופק הציוויליזציה, ללא כל עקבות ממקור כלשהו בעולם, וברשותם תרבות נעלה ומפותחת לחלוטין הכוללת מקדשים, עבודת מתכת, חקלאות, בעלי-חיים, קדרות, אריגה, חוקי מסחר, חוקים אזרחיים, טקסים דתיים ושיטת כתב עתיקה. בתחילת התקופה ההיסטורית אבד להם מזה זמן רב האלף-בית של דאלאמטיה, והם אימצו את שיטת הכתב המשונה אשר מקורה בדילמון. השפה השומרית, אשר למעשה אבדה מן העולם, לא הייתה שְמִית; היה לה הרבה מן המשותף לשפות המכונות אֲרִיאוֹת.

הרישומים המפורטים אשר הותרו מאחוריהם השומרים מתארים את האתר של היישוב הבלתי-רגיל אשר מוקם במפרץ הפרסי, בסמוך לעיר דילמון המוקדמת יותר. המצרים כינו עיר זו של תהילת עבר בשם דִילְמָאט, בעוד שהשומרים המאוחרים יותר – אלו אשר הפכו לאדמים – בלבלו הן בין העיר הנודית הראשונה והן בין העיר הנודית השנייה לבין דאלאמטיה, וכינו את שלושתן בשם דילמון. והארכיאולוגים מצאו זה מכבר את לוחות החמר השומריים אשר מגוללים את סיפורו של גן עדן ארצי זה אשר "בו ברכו האלים לראשונה את האנושות בדוגמא לחיים מתורבתים ותרבותיים". והלוחות הללו, אשר מתארים את דילמון, גן העדן של האדם ושל האל, מונחים כעת חרש על מדפיהם המאובקים של מוזיאונים רבים.

השומרים ידעו היטב על גן הראשונה ועדן השנייה, ואולם, על-אף נישואי התערובת הנרחבים עם האדמים, הם המשיכו להתייחס אל שוכני הגן בצפון כאל בני גזע זר. הגאווה השומרית בתרבות הנודית הקדומה יותר הובילה אותם להתעלם מנפי התהילה המאוחרים יותר הללו לטובת ההדר והמסורות הפרדיסיאיות של העיר דילמון.

4. הנודים והאמדונים הצפוניים – הוֹאֲנִים. קבוצה זו קמה לפני סכסוך באבלוט. הנודים הללו, הצפוניים מכולם, היו צאצאיהם של אלו אשר וויתרו על מנהיגותו של נוד ושל יורשיו לטובת זו של ואן ואמאדון.

כמה מעמיתיו המוקדמים של ואן התיישבו לאחר מכן סביב חופי האגם אשר עדיין נושא את שמו, ומסורותיהם צמחו מסביב למיקום זה. אררט הפך להר המקודש להם, ובעבור הוואנים של הימים המאוחרים יותר נודעה לו משמעות דומה לזו אשר נודעה להר סיני בעבור העברים. לפני עשרת-אלפים שנה לימדו אבותיהם הקדמונים הוואנים של האשורים כי חוק המוסר שלהם, בן שבע הדיברות, ניתן לוואן מידי האלים על הר אררט. הם האמינו באמונה שלמה כי ואן, ועמיתו אמאדון, נלקחו מן הפלנטה בעודם בחיים בעת שעסקו בסגידה על ההר.

never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860:3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmāt, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise "where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life." And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860:4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860:5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860:6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged

הר אררט היה ההר הקדוש של צפון מסופוטמיה, ומכיוון שהרבה מן המסורות שלכם על אודות ימי קדם אלו נרכשו בהקשר של הסיפור הבבלי על אודות המבול, אין זה מפתיע כי הר אררט והאזור אשר סביבו נשזרו אל תוך הסיפור היהודי המאוחר יותר על אודות נוח והמבול הכלל-עולמי.

בערך בשנת 35,000 לפני הספירה ביקר אדמסון באחד מן היישובים המזרחיים ביותר של הוואנים הקדומים על-מנת לייסד שם את מרכז הציוויליזציה שלו.

5. אדמסון ורַאטָה

ולאחר ששרטטנו את מפת האבות הקדמונים הנודים אשר מהם ירשו האמצעונים המשניים, שומה על סיפור זה לסקור כעת את המחצית האדמית של מורשתם; זאת הואיל והאמצעונים המשניים הינם גם נכדיו של אדמסון, בנו הבכור של הגזע הסגול באורנטיה.

אדמסון נמנה עם אותה קבוצה מקרב ילדי אדם וחוה, אשר בחרה להישאר על-פני כדור הארץ יחד עם אביהם ואמם. כעת שמע בנו הבכור של אדם לעיתים תכופות מוואן ומאמאדון את הסיפור על אודות ביתם שבהרי הצפון, וזמן מה לאחר כיון הגן השני החליט לצאת ולחפש את ארץ חלומות הנועורים שלו.

בעת הזו, היה אדמסון היה בן 120 שנה והיה אביהם של שלושים-ושניים ילדים מזן טהור של הגן הראשון. הוא רצה להישאר עם הוריו ולסייע בעדם בבנייתו של הגן השני, אך הוטד מאוד בשל אובדן בת-זוגו וילדיהם, אשר בחרו כולם ללכת לעדנטיה יחד עם אותם ילדים אדמים אחרים אשר בחרו להפוך למשרתיהם של הגבוהים ביותר.

אדמסון לא התכוון לנטוש את הוריו באורנטיה, והוא לא נטה לברוח מקושי או מסכנה, אך הוא מצא כי קשרי החברה בגן השני היו רחוקים מלהשביע רצון. הוא עשה רבות על-מנת לקדם את פעילויות הבנייה והביטחון המוקדמות, אך החליט לעזוב צפונה בהזדמנות הראשונה. ואף כי עזיבתו הייתה נעימה לחלוטין, אדם וחוה התעצבו על אובדן בנם בכורם, ועל כך שהוא עוזב לעבר עולם מוזר ועוין, וכפי שחששו – שלא על-מנת לחזור.

חבורה בת עשרים-ושבעה חברים נלוותה לאדמסון במסע צפונה, בחיפוש אחר האנשים הללו של פנטזיות ילדותו. תוך מעט יותר משלוש שנים מצאה המשלחת של אדמסון את מושא ההרפתקה שלה; ובקרב האנשים הללו הוא מצא אישה נפלאה ויפהפייה, בת עשרים, אשר טענה כי הינה הצאצאית האחרונה מן הזן הטהור של סגל הנסיך. אישה זו, ראטה, אמרה שאבות

in worship.

77:4.12 (861.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (861.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midways, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midways are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen

אבותיה היו כולם צאצאים של שניים מחברי סגל הנסיך אשר נפלו. היא הייתה השריד האחרון לגזעה, ולא היו לה אחים או אחיות אשר נותרו בחיים. היא כבר החליטה שלא להזדווג ולמות ללא צאצאים, אך ליבה הלך אחר שבי אדמסון המלכותי. וכאשר שמעה את הסיפור על אודות עדן, ועל האופן שבו תחזיותיהם של ואן ושל אמאדון אכן התגשמו, ובשעה שהקשיבה לסיפור על אודות כישלון הגן, אך ורק מחשבה אחת העסיקה את ראשה – להינשא לבן ולורש הזה של אדם. ואדמסון אימץ חיש מהר את הרעיון, ותוך פחות משלושה חודשים הם נישאו.

אדמסון וראטה הקימו משפחה בת שישים-ושבעה ילדים. הם ייסדו קו כביר של הנהגת העולם, אך הם עשו דבר-מה נוסף. ראוי לזכור כי שתי ההוויות האלה אכן היו על-אנושיות. כל ילד רביעי אשר נולד להם היה מסדר ייחודי. לעיתים קרובות, הוא היה בלתי-נראה. מעולם לא אירע כדבר הזה בהיסטוריה של העולם. ראטה נבהלה מאוד – אפילו האמינה באמונות טפלות – אך אדמסון ידע היטב על אודות קיומם של האמצעונים הראשיים, והסיק שדבר-מה דומה לכך מתרחש לנגד עיניו. כאשר הגיע הצאצא השני בעל ההתנהגות המוזרה, הוא החליט לזווג ביניהם, מכיוון שהאחד היה זכר והשנייה הייתה נקבה, וזהו הינו המקור לסדר המשני של האמצעונים. בחלוף מאה שנה, לפני שהתופעה הזו נפסקה, הובאו לעולם כמעט אלפיים מהם.

אדמסון חי 396 שנה. והוא חזר פעמים רבות על-מנת לבקר את אביו ואת אמו. מדי שבע שנים נסעו הוא וראטה דרומה אל הגן השני, וביתניים המשיכו האמצעונים ליידע אותו על אודות הקורות את אנשיו. במהלך חייו של אדמסון, הם שירתו שירות גדול בבנייתו של מרכז עולמי חדש ועצמאי של אמת ושל יושרה.

וכך עמד לפקודתם של אדמסון וראטה סגל נפלא זה של עוזרים, אשר עמלו יחד עמם במהלך חייהם הארוכים על-מנת לסייע בהפצתם של אמת מתקדמת ושל סטנדרטים גבוהים יותר של חיים רוחניים, אינטלקטואליים ופיזיים. והנסיגות אשר חלו מאוחר יותר מעולם לא האפילו עד תום על התוצאות של מאמץ זה לשיפור העולם.

האדמסונים קיימו תרבות גבוהה במשך כמעט שבעת-אלפים שנה לאחר זמנם של אדמסון ושל ראטה. מאוחר יותר הם התמזגו עם הנודים והאנדונים השכנים, ונכללו אף הם בין "הגיבורים אשר מעולם". וכמה מן ההתקדמויות של אותן עידן נשמרו והפכו לחלק רדום בפוטנציאל התרבותי אשר פרח לאחר מכן בציוויליזציה האירופאית.

מרכז ציוויליזציה זה מוקם באזור המזרחי של קצהו הדרומי של הים הכספי, ליד קופט דאג. במרחק קצר במעלה הגבעות של טורקיסטאן נמצאים שרידיו של מה שהיה פעם המטה

staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:56 (861:9) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:57 (862:1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:58 (862:2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:59 (862:3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the "mighty men of old." And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:510 (862:4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dag. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was

האדמסוני של הגזע הסגול. באתרים אלו של שטחי הרמה, הממוקמים ברצועה קדומה, צרה ופורייה השוכנת בגבעות הנמוכות של רכס קופט, קמו בזו אחר זו, בתקופות שונות, ארבע תרבויות נבדלות אשר טופחו בידי ארבע קבוצות שונות של צאצאי אדמסון. הייתה זו השנייה מקרב הקבוצות האלה אשר היגרה מערבה ליוון ואל איי הים התיכון. שארית צאצאיו של אדמסון היגרו צפונה ומערבה, ונכנסו לאירופה יחד עם הזן הממוזג של הגל האנדיטי האחרון אשר יצא ממסופוטמיה, והם אף נמנו עם הפולשים האנדיטים-ארים להודו.

onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. האמצעיונים המשניים

בעוד שמקורם של האמצעיונים הראשיים היה על-אנושי כמעט לחלוטין, הסדר המשני מהווה נצר לזן האדמי אשר התאחד עם צאצאים אשר הפכו אנושיים של אבות קדמונים משותפים לאלו של הסגל הבכיר.

בקרב ילדיו של אדמסון היו אך ורק שישה-עשר מן האבות הקדמוניים הייחודיים של האמצעיונים המשניים. ילדים ייחודיים אלו נחלקו שווה בשווה באשר למינם, וביכולתו של כל זוג היה להפיק אמצעיון משני אחד מדי שבועים יום, זאת באמצעות טכניקה משולבת אשר כללה קשר מיני וקשר בלתי-מיני. ותופעה שכזו מעולם לא התאפשרה קודם לכן על-פני כדור הארץ, ואף לא חזרה להתרחש מאז.

שישה-עשר הילדים הללו חיו ומתו כבני-תמותה של העולם (זאת למעט המזוריות שלהם), ואולם צאצאיהם הטעונים חשמלית ממשיכים לחיות עוד ועוד, מכיוון שהם אינם כפופים למגבלות הגוף בן התמותה.

בסופו של דבר הפיק כל אחד משמונת הזוגות 248 אמצעיונים, וכך הגיעו לעולם בני הסגל המשני המקורי, אשר בו 1,984 חברים. קיימות שמונה תת-קבוצות של אמצעיונים משניים. הם מכונות א-ב-ג הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה. וכן, קיימות ד-ה-ו הראשונה, השנייה, השלישית וכן הלאה.

לאחר כישלונם של אדם חזרו האמצעיונים הראשיים לשרת את המלכיצדקים הנאמנים, זאת בעוד שהקבוצה המשנית סופחה למרכז של אדמסון עד יום מותו. שלושים-ושלושה מן האמצעיונים המשניים – מנהיגי הארגון שלהם בעת מות אדמסון – עמלו על-מנת לגייס את כלל המסדר לשירות המלכיצדקים, וכן כדי לכוון קשר עם הסגל הראשי. אולם, משהם נכשלו בכך, הם נטשו את חבריהם ועברו כגוף אחד לשרת את הנאמנים הפלנטאריים.

לאחר מותו של אדמסון, הפכו שאר האמצעיונים המשניים לגורם השפעה מוזר,

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

776.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

776.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

776.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

776.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

776.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

776.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange,

בלתי-מאורגן, ובלתי-משויך באורנטיה. מאז אותם ימים ועד לימיו של מאקיוונטה מלכידק, הם התנהלו באופן בלתי-סדיר ובלתי-מאורגן. המלכידק הזה השתלט עליהם באופן חלקי, ואולם, הם המשיכו לגרום צרות רבות באורנטיה עד לימיו של מיכאל המשיח. ובעת שהותו על-פני כדור הארץ, הם כולם קיבלו החלטות סופיות באשר לגורלם העתידי, והרוב הנאמן התגייס לשרת תחת הנהגתם של האמצעונים הראשיים.

unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. האמצעונים המורדים

מרבית האמצעונים הראשיים נפלו לחטא בעת המרידה של לוציפר. כאשר נבדקה מנת ההרס של המרידה הפלנטארית, נתגלה, בין יתר האבדות, כי מתוך ה-50,000 המקוריים, 40,119 הצטרפו להסתלקותו של קאליגאסטיה.

המספר המקורי של אמצעונים משניים היה 1,984, ומתוך אלו 873 כשלו בהתיישרות עם שלטונו של מיכאל והושמו כנדרש במעצר כחלק מהליך השיפוט הפלנטארי באורנטיה ביום של פֶּנְטֶקוֹסְט. אף-אחד לא יוכל לחזות את גורלם של היצורים הכושלים הללו.

שתי קבוצות האמצעונים המורדים מוחזקות כעת במעצר בהמתנה לגזר הדין הסופי בנוגע לעיני המרידה במערכת. ואולם, בטרם החל העידן הפלנטארי הנוכחי, הם עשו דברים מוזרים רבים בכדור הארץ.

האמצעונים הבלתי-נאמנים הללו היו מסוגלים לחשוף את עצמם לעיני בני-תמותה בתנאים מסוימים, ובמיוחד היה הדבר נכון כאשר לעמיתיו של בֶּעֶל-זָבוב, מנהיג האמצעונים המשניים הבוגדים. ואולם, אין לבלבל בין היצורים הייחודיים הללו לבין כרובים ושרפים מורדות, אשר אף הן היו בכדור הארץ עד לזמן מות ישוע המשיח וקימתו לתחייה לאחר מכן. כמה מן הסופרים הקדומים כינו את היצורים האמצעונים המורדים בכינוי רוחות ושדים רעים, ואת השרפים הבוגדות בכינוי מלאכיות רעות.

בשום עולם לא יוכלו רוחות רעות להשתלט על דעת בת-תמותה לאחר חייו של בן פרדיס של מתת. ואולם, בטרם ימיו של מיכאל המשיח באורנטיה – בטרם הגיעו באופן אוניברסאלי מכווני המחשבה ובטרם שטפה רוחו של המאסטר כל בשר – האמצעונים המורדים הללו אכן היו מסוגלים להשפיע על דעתם של בני-תמותה נחותים מסוימים ולשלוט במידת מה בפעולותיהם. את זאת הם עשו ממש באותה דרך שבה פועלים היצורים האמצעונים הנאמנים בשעה שהם משמשים כשומרי קשר יעילים של הדעת האנושית של סגל המילואים של הגורל באורנטיה, באותם זמנים שבהם המכוון למעשה מתנתק מן האישיות למשך התקופה שבה הוא מצוי בקשר עם אינטליגנציות על-אנושיות.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77.7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77.7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77.7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77.7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77.7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

לא הייתה זו אך צורת התבטאות גרידא כאשר אמר הכתוב: "ויביאו אליו את כל החולים המעונים בכל חולים ומכאובם, את אחוזי השדים ואת מוכי הירח". ישוע ידע והכיר אל-נכון בהבדל שבין אי-שפיות לבין השתלטות שדים, אף כי בדעתם של בני זמנו ודורו חל בלבול רב בין שני המצבים הללו.

ואפילו לפני פנטקוסט, לא יכלה רוח מרדנית לשלוט בדעת אנושית רגילה; ולמן אותו היום אפילו הדעת החלשה של בני-תמותה נחותים משוחררת מן האפשרות הזו. מאז הגיעה רוח האמת, הגירוש-לכאורה של שדים היה בבחינת בלבול בין אמונה בדיבוק של שד לבין היסטריה, אי-שפיות ופיגור. ואולם, אך ורק בשל העובדה שהמתת של מיכאל שחררה לעד את דעתו של כל בן-אנוש מן האפשרות של השתלטות שדים, אל לכם לדמות בעיני רוחכם כי אפשרות זו לא הייתה בבחינת מציאות בעידנים קודמים.

קבוצת האמצעיונים המורדים כולה כלואה לעת הזאת בפקודת הגבוהים ביותר של עדנטיה. הם לא נודדים יותר בעולם הזה מתוך כוונה לגרום צרות. בלא קשר לנוכחותם של מכווני המחשבה, העובדה כי רוח האמת שטפה כל בשר, הפכה לעד את פלישתן של רוחות בלתי-נאמנות מכל סוג או תיאור אפילו לדעת האנושית החלשה ביותר, לבלתי-אפשרית. למן היום של פנטקוסט, לעולם לא תוכל להתרחש שוב השתלטות שדים על הדעת האנושית.

8. האמצעיונים המאוחדים

בהליך השיפוט האחרון של העולם הזה, כאשר העביר מיכאל את שורדי הזמן הנמים, נותרו היצורים האמצעיונים מאחור על-מנת לסייע בעבודה הרוחנית והרוחנית-למחצה בפלנטה. כעת הם פועלים כסגל אחד הכולל את שני הסדרים ומונה 10,992 חברים. האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה נשלטים כעת לסירוגין בידי החבר הבכיר של כל אחד מן הסדרים הללו. שיטה זו הונהגה למן התמזגותם לכדי קבוצה אחת, זמן קצר לאחר פנטקוסט.

חברי הסדר הוותיק יותר, או הראשי, נודעים על-פי-רוב באופן מספרי; לעתים קרובות הם מכונים 1-2-3 הראשון, 4-5-6 הראשון וכן הלאה. באורנטיה, האמצעיונים האדמים מכונים באופן אלף-ביתי על-מנת להבחין בינם לבין הציון המספרי אשר ניתן לאמצעיונים הראשיים.

בכל הקשור לתזונה ולקליטת אנרגיה, שני הסדרים מהווים הוויות לא-חומריות; ואולם, הם חולקים רבות מן התכונות האנושיות ויכולים ולהבין את הומור שלכם וליהנות ממנו, כמו גם מן הפולחן. כאשר הם מסופחים לבני-תמותה, הם נכנסים לרוח העבודה, המנוחה והמשחק האנושיים. אך האמצעיונים אינם ישנים, ואף אין

77:76 (863:7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:77 (863:8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:78 (864:1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:81 (864:2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:82 (864:3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:83 (864:4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of

להם יכולת להתרבות. במובן מסוים, חברי הקבוצה המשנית מובחנים בקווים שבין זכריות לנקביות, ולעיתים קרובות מדובר עליהם כ"הוא" או כ"היא". לעיתים קרובות הם עובדים יחד בזוגות מעין כאלה.

אמצעיונים אינם בני-אדם ואף לא מלאכיות; ואולם, האמצעיונים המשניים קרובים יותר בטבעם לבני-אדם מאשר למלאכיות; במובן מסוים, הם מגיעים מקרב הגזעים שלכם, ולפיכך הינם מבינים ואוהדים מאוד בעת מגעיהם עם ישויות אנושיות; הם הינם בעלי ערך בל-יתאר עבור השרפים בעת עבודתן למען ועם הגזעים השונים של האנושות; ושני הסדרים הינם חיוניים לשרפים המשמשות כשומרות אישיות של בני-תמותה.

בהתאם למתנות המולדות ולכישורים הנרכשים, האמצעיונים המאוחדים של אורנטיה מאורגנים לשירות עם השרפים הפלנטאריים בקבוצות הבאות:

1. שליחים אמצעיונים. חברי הקבוצה הזו נושאים שמות; הם מהווים סגל קטן ומסייעים רבות בעולם אבולוציוני במתן שירות של תקשורת אישית מהירה ואמינה.

2. זקיפים פלנטאריים. האמצעיונים הינם השומרים, הזקיפים, של עולמות החלל. הם משמשים בתפקיד החשוב של משקיפים על כלל התופעות הרבות וסוגי התקשורת בעלי החשיבות עבור ההוויות העל-טבעיות של העולם. הם מסיירים בעולם הרוח הבלתי-נראה של הפלנטה.

3. אישיות קשר. בקשר הנוצר עם בני התמותה של העולמות החומריים, כמו גם עם היחיד אשר דרכו משודרים מסרים אלו, לעולם מופעלים היצורים האמצעיונים. והם מהווים גורם חיוני במסגרת קשרים מעין אלו של הרמות הרוחניות והחומריות.

4. סייעי קדמה. אלו הם הרוחניים יותר מקרב היצורים האמצעיונים, והם פזורים כמסייעים לסדרים השונים של השרפים הפועלות בפלנטה בקבוצות מיוחדות.

קיים שוני ניכר ביכולותיהם של האמצעיונים להתקשר עם השרפים אשר מעל ועם דודניהם האנושיים אשר מתחת. לדוגמא, לאמצעיונים הראשיים קשה עד מאוד להתקשר ישירות עם הסוכנויות החומריות. הם קרובים הרבה יותר לטיפוסי ההוויות המלאכיים, ולפיכך מוצבים על-פי-רוב לעבודה עם הכוחות הרוחניים השוכנים בפלנטה ולסעד שלהם. הם משמשים כבני-לוויה וכמדריכים של המבקרים השמימיים ושל התלמידים השוהים; זאת בעוד שהיצורים המשניים מסופחים באופן כמעט-בלעדי לסעד ההוויות החומריות של העולם.

1,111 האמצעיונים המשניים הנאמנים עוסקים במשימות חשובות על-פני כדור הארץ.

procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as "he" or "she." They often work together in such pairs.

77:84 (864:5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:85 (864:6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:86 (864:7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:87 (864:8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:88 (865:1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:89 (865:2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

77:90 (865:3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:91 (865:4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As

בהשוואה לעמיתיהם הראשיים, הם בהחלט חומריים. הם מתקיימים ממש מחוץ לטווח הראייה האנושי, ויש להם די יכולת להסתגל – כאשר זה רצונם – על-מנת ליצור קשר פיזי עם מה שבני-אדם מכנים "דברים חומריים". ליצורים ייחודיים אלו יש יכולות מובחנות מסוימות לשלוט בדברים של הזמן והמרחב, ואף בחיות של העולם.

רבות מן התופעות הממשיות יותר המיוחסות למלאכיות בוצעו על-ידי האמצעונים המשניים. כאשר המורים המוקדמים של בשורת ישוע הושלכו לכלא על-ידי המנהיגים הדתיים הבורים של אותם ימים, הייתה זו "מלאכית אלוהים" של ממש, אשר עליה נאמר "ותפתח בלילה את דלת בית הכלא ותוציאם". ואולם, במקרה של שחרור שְׁמֶעוֹן כִּפָּא לאחר רצח יעקב במצוות הורדוס, היה זה אמצעיוני משני אשר ביצע את העבודה אשר יוחסה למלאכית.

עבודתם העיקרית כיום הינה של עמיתי קשר אישיים בלתי-נתפשים לאותם גברים ונשים המרכיבים את סגל המילואים הפלנטארי של הגורל. הייתה זו עבודתה של קבוצה משנית זו – בסיוע יעיל של חלק מן הסגל הראשי – אשר הביאה לתיאום האישיות והנטיבות באורנטיה, אשר גרמו בסופו של דבר למפקחים השמימיים של הפלנטה ליזום את הבקשות אשר הובילו לקבלת הצווים המאפשרים את מימושה של סדרת ההתגלויות, אשר מצגת זו מהווה חלק ממנה. ואולם, ראוי להבהיר כי היצורים האמצעיונים אינם מעורבים בהצגות השפלות המתרחשות תחת הכותרת הכללית של "ספיריטואליזם". האמצעיונים אשר נוכחים באורנטיה, ואשר לכולם מעמד נכבד, אינם קשורים לתופעה המכונה "תקשור עם מדיום"; על-פי-רוב הם אינם מתירים לבני-אדם להיות עדים לפעילויות הפיזיות שלהם, או לקשרים אחרים, עם עולם החומר – אשר נדרשים מעת לעת – כפי שאלו נתפשים בחושים האנושיים.

compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. אזרחיה הקבועים של אורנטיה

ניתן להחשיב את האמצעיונים כקבוצה הראשונה של תושבי קבע אשר אותם ניתן למצוא בקרב הסדרים השונים של העולמות ברחבי היקומים; וזאת בניגוד למרקיעים האבולוציוניים, כדוגמת היצורים בני התמותה וציבור המלאכיות. נוכל למצוא אזרחי קבע מעין אלו בנקודות שונות במהלך ההרקעה לעבר פרד'ס.

שלא כסדרים שונים של הוויות שמימיות המוצבות בפלנטה על-מנת לסעוד, האמצעיונים חיים בעולם מיושב. השרפים באות והולכות, ואולם היצורים האמצעיונים נשארים וימשיכו להישאר, אף-על-פי שהם משמשים כסועדים עבור ההוויות הילידות של הפלנטה; והם מספקים את המשטר המתמשך היחיד אשר יצר הרמוניה ומחבר בין כל ממשלותיהן

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing

המתחלפות של הצבאות המלאכיים.

כאזרחים בפועל של אורנטיה, לאמצעיונים יש עניין אינטימי בגורלה של הספירה הזו. הם מהווים איגוד נחוש, והם עובדים בהתמדה על-מנת לקדם את הפלנטה אשר בה נולדו. ניתן ללמוד על אודות נחישותם מן הקו המנחה של סדרם: "את אשר האמצעיונים המאוחדים מתכננים, האמצעיונים המאוחדים מבצעים".

אף-על-פי שהיכולת לחצות את מעגלי האנרגיה מאפשרת לכל אמצעיון לעזוב את הפלנטה, כל אחד מהם התחייב באופן אישי שלא לעזוב את פלנטה בטרם ישוחרר על-ידי שלטונת היקום לעשות זאת במועד כזה או אחר. האמצעיונים מעוגנים לפלנטה עד לעידינים המבוססים של אור וחיים. למעט 1-2-3 הראשון, מעולם לא עזב אמצעיון נאמן כלשהו את אורנטיה.

1-2-3 הראשון, הבכור מקרב הסדר הראשי, שוחרר מחובותיו הפלנטאריות המיידיות זמן קצר לאחר פנטקוסט. אמצעיון נאצל זה עמד איתן לצד ואן ואמאדון במהלך הימים הטרגיים של המרידה הפלנטארית, ומנהיגותו העשויה ללא-חת היוותה גורם משמעותי בהפחתת מספר החללים אשר נפלו מסדרו. כעת הוא משרת בירושם כחבר בקבוצת ארבעה-ועשרים היועצים, זאת לאחר ששימש כמושל הכללי של אורנטיה פעם אחת מאז פנטקוסט.

האמצעיונים נותרים בפלנטה, ואולם ממש כשם שבני-תמותה משוחחים עם נוסעים אשר מרחוק הגיעו וכך לומדים על אודות מקומות מרוחקים על-פני הפלנטה, כך משוחחים האמצעיונים עם נוסעים שמימיים ולומדים על המקומות המרוחקים של היקום. וכך הם לומדים על אודות המערכת והיקום הללו, ואפילו על אודות אורונטון והבריאות האחיות שלו; וכך הם מכינים את עצמם לאזרחות ברמות הגבוהות של הקיום כיצורים.

בעוד שהאמצעיונים הגיעו לידי קיום כשהם מפותחים לגמרי – קרי, הם לא חוו תקופת צמיחה או התפתחות בשל חוסר-בשלות – הם לעולם אינם מפסיקים להחכים ולצבור ניסיון. בדומה לבני-תמותה, הם יצורים אבולוציוניים, ויש להם תרבות אשר הינה הישג אבולוציוני אמיתי. בסגל האמצעיונים של אורנטיה נוכל למצוא מוחות גדולים רבים ורוחות עתירות-עוצמה רבות.

במובן הרחב, הציויליזציה של אורנטיה מהווה יציר משותף של בני התמותה ושל האמצעיונים של אורנטיה; ודבר זה נכון למרות ההבדל הנוכחי בין שתי רמות התרבות, הבדל אשר לא יקבל פיצוי עד לעידי האור והחיים.

התרבות האמצעיונית, בהיותה יציר האזרחים האלמותיים של הפלנטה, הינה חסינה למדי בפני תהפוכות הזמן המכבידות על הציויליזציה האנושית. בני האדם לדורותיהם שוכחים, ואילו סגל האמצעיונים זוכר; וזיכרון זה

administrations of the seraphic hosts.

77:93 (866:2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:94 (866:3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:95 (866:4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:96 (866:5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:97 (866:6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:98 (866:7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:99 (866:8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is

משמש כבית האוצר של המסורות של עולמכם המיושב. וכך נותרת תרבות של פלנטה נוכחת לנצח באותה פלנטה, ובנסיבות ההולמות יכולים להיות זיכרונות אצורים מעין אלו של מאורעות העבר, לחזור ולהיות זמינים, ממש כפי שהסיפור על אודות חייו ותורתו של ישוע ניתן על-ידי האמצעיונים של אורנטיה לדודניהם יצירי הבשר והדם.

האמצעיונים הינם הסועדים המוכשרים אשר מפצים על הפער אשר נוצר עם מותם של אדם וחווה בין ענייניה הרוחניים של אורנטיה לבין ענייניה החומריים. כמו כן, הם הינם גם אחיכם הבכורים, חברים לדרך הארוכה במאבק להשיג מעמד מבוסס של אור ושל חיים באורנטיה. האמצעיונים המאוחדים הינם סגל אשר עמד במרידה, והם יתרמו נאמנה את חלקם לאבולוציה הפלנטארית עד אשר ישיג עולם זה את תכלית הימים, עד לאותו יום רחוק שבו אכן ישור שלום על-פני האדמה ואכן ישכון רצון טוב בלבבות כל האנשים.

בשל העבודה רבת הערך אשר מבצעים האמצעיונים הללו, מסקנתנו הינה שהם אכן חלק חיוני של הכלכלה הרוחנית של העולמות. ובמקומות שבהם לא הכתימה מרידה את ענייני הפלנטה, הם מסייעים לשרפים אפילו יותר.

כלל הארגון של הרוחות הגבוהות, קהילות המלאכיות והחברים האמצעיונים מוקדש בהתלהבות לקידומה של תכנית פרדיס להישג של הרקעה ומושלמות מדורגים של בני התמותה האבולוציוניים; זהו אחד מן העיסוקים הנשגבים של היקום – תכנית ההישרדות הנעלה המביאה את האל מטה אל האדם, ואז, במעין שותפות נשגבת, נושאת את האדם מעלה אל עבר האל, והלאה אל נצח השירות והישג האלוהיות – בעבור בן התמותה כמו גם בעבור האמצעיון.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 78. הגזע הסגול לאחר ימי אדם

079 ⇨

הספר של אורנטיה

077 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 78

הגזע הסגול לאחר ימי אדם

סעיפים

מבוא

1. פיזור גזעי ותרבותי
2. האדמים בגן השני
3. ההתפשטויות המוקדמות של האדמים
4. האנדיטים
5. ההגירות האנדיטיות
6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים
7. השיטפונות במסופוטמיה
8. השומרים – אחרוני האנדיטים

מבוא

עֶדֶן השנייה הייתה ערש הציוויליזציה במשך כמעט שלושים-אלף שנים. כאן, במסופוטמיה, העמים האדמים החזיקו מעמד ושלחו את צאצאיהם אל קצות הארץ, ולאחר מכן, משאלו התמזגו עם השבטים הנודים ועם שבטי הסאנגיק, הם נודעו כאנדיטים. מן האזור הזה יצאו אותם גברים ונשים אשר יזמו את מפעלי הזמנים ההיסטוריים, ואשר האיצו במידה כה עצומה את הקדמה התרבותית באורנטיה.

מסמך זה מתאר את ההיסטוריה הפלנטארית של הגזע הסגול, החל בזמן קצר לאחר כישלון של אדם, בסביבות שנת 35,000 לפני הספירה, המשך דרך התמזגותם של בני הגזע הסגול עם גזעי הנודים והסאנגיק – התמזגות אשר יצרה את העמים האנדיטים ומתוארכת לסביבות שנת 15,000 לפני הספירה – והלאה עד להיעלמותם הסופית מארצות מולדתם במסופוטמיה, בסביבות שנת 2000 לפני הספירה.

PAPER 78

THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

INTRODUCTION

^{78:01 (888:1)} THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

^{78:02 (888:2)} This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. פיזור גזעי ותרבותי

אף-על-פי שעם הגעתו של אדם היו הדעת והמוסר של הגזעים ברמה נמוכה, האבולוציה הפיזית המשיכה באין מפרע כמעט, בשל הדרישות אשר חוללה מרידת קאליגסטיה. תרומתו של אדם למעמד הביולוגי של הגזעים, אף כי מפעל זה נכשל חלקית, רוממה עד מאוד את עמי אורנטיה.

אדם וחווה אף תרמו תרומה בעלת-ערך ביותר להתקדמות החברתית, המוסרית והאינטלקטואלית של המין האנושי; הציוויליזציה האיצה במאוד את קצב התקדמותה הודות לנוכחות צאצאיהם. ואולם, בכל העולם של לפני שלשים-וחמש אלף שנה התקיימה אך תרבות מועטה. פה ושם התקיימו מרכזי תרבות מסוימים, אך מרביתם של אורנטיה התבוססה בפראיות. הפיזור הגזעי והתרבותי היה כדלקמן:

1. הגזע הסגול – אדמים ואדמסונים. המרכז העיקרי של התרבות האדמית נמצא בגן השני, אשר מוקם במשולש הנהרות של החידקל והפרת; ואכן, היה זה ערש הציוויליזציות המערבית וההודית. המרכז המשני, או הצפוני, של הגזע הסגול היה המטה האדמסוני, אשר נמצא מזרחה מן החוף הדרומי של הים הכספי, ליד הרי קופט. משני המרכזים הללו יצאו אל הארצות הסובבות התרבות ופלסמת החיים אשר האיצו מיידית את התקדמות כלל הגזעים.

2. קדם-שומריים ונודים אחרים. ליד מוצא הנהרות, במסופוטמיה, היו קיימים אף שיירים של התרבות הקדומה מימי דאלאמטיה. בחלוק אלפי השנים, התמזגה קבוצה זו לחלוטין עם האדמים אשר מצפון, אך הם מעולם לא איבדו עד תום את מסורותיהם הנודיות. ככלל, קבוצות נודיות רבות אחרות אשר התיישבו בלבנט נספגו על-ידי הגזע הסגול אשר הלך והתפשט לאחר מכן.

3. האנדונים החזיקו חמישה או שישה יישובים ייצוגיים-יחסית מצפון וממזרח למטה של אדמסון. הם אף היו מפוזרים ברחבי טורקיסטן; זאת בעוד שאיים מבודדים שלהם שרדו ברחבי אירו-אסיה, ובייחוד באזורים ההרריים. האבוריג'ינים הללו עדיין החזיקו בארצות הצפון של היבשת האירו-אסייתית, יחד עם איסלנד וגרינלנד, אך הם סולקו זה מכבר ממישוריה של אירופה על-ידי האדם הכחול ומעמקי הנהרות של אסיה הרחוקה יותר על-ידי הגזע הצהוב המתפשט.

4. האדם האדום אכלס את האמריקות, זאת לאחר שנדחק מאסיה מעל לחמישים-אלף שנה בטרם הגעתו של אדם.

5. הגזע הצהוב. העמים הסיניים היו מבוססים בשליטתם במזרח-אסיה. יישוביהם המתקדמים ביותר היו מצויים בצפון-מערב סין

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

78:1.1 (888:3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (888:4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (888:5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (888:6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (888:7) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (888:2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (888:3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to

המודרנית, באזורים הגובלים בטיבט.

6. הגזע הכחול. האנשים הכחולים היו מפוזרים בכל רחבי אירופה, ואולם מרכזי התרבות הטובים יותר שלהם מוקמו בעמקים הפוריים ד-אז של אגן הים התיכון ובצפון-מערב אירופה. ספיגת הניאנדרטליים עיכבה באופן משמעותי את תרבותו של האדם הכחול, אולם מלבד זאת, הוא היה העם התוקפני, ההרפתקני וצמא-התגליות ביותר מכל העמים האבולוציוניים של אירו-אסיה.

7. הודו הקדם-דְרָוִידִית. המזיגה הסבוכה של הגזעים בהודו – אשר כללה את כלל גזעי כדור-הארץ, ובמיוחד את הירוק, הכתום והשחור – החזיקה תרבות מעט יותר גבוהה מזו של האזורים הסובבים.

8. הציוויליזציה בסהרה. היסודות העליונים של גזע האינדיגו קיימו את יישוביהם המתקדמים ביותר במה שהיום הינו מדבר סהרה הגדול. קבוצה אינדיגו-שחורה זו נשאה בקרבה זנים נרחבים מן הגזע הכתום ומן הגזע הירוק אשר נספגו אל תוכה.

9. אגן הים התיכון. הגזע הממוזג ביותר מחוץ להודו אכלס את מה שהיום הינו אגן הים התיכון. כאן נפגשו האנשים הכחולים מן הצפון עם תושבי הסהרה מן הדרום והתערבבו עם הנודים והאדמים מן המזרח.

זו הייתה תמונה העולם לפני תחילת ההתפשטויות הגדולות של בני הגזע הסגול, לפני כעשרים-וחמש אלף שנה. התקווה לציוויליזציה עתידית שכנה בגן השני שבין הנהרות במסופוטמיה. כאן, בדרום-מערב אסיה, התקיים פוטנציאל לציוויליזציה כבירה, האפשרות להפצה של הרעיונות והאידיאלים אשר ניצלו מימי דאלאמטיה ומימי עדן אל שאר העולם.

אדם וחווה הותירו מאחור צאצאים בשיעור מוגבל אך בעלי-עוצמה, והמשקיפים השמימיים באורנטיה המתינו בכיליון עיניים על-מנת לגלות כיצד יִזְכו את עצמם יורשים אלו של הבן והבת החומריים אשר שגו.

2. האדמים בגן השני

במשך אלפי שנים עמלו בניו של אדם לאורך נהרות מסופוטמיה על-מנת לפתור את בעיותיהם הנוגעות להשקיה ולשליטה בהצפות בדרום, על-מנת להפוך את מערכי ההגנה אשר בצפון למושלמים, וכן על-מנת לנסות ולשמר את מסורתיהם באשר לתהילת עדן הראשונה.

ההרואיות אשר הופגנה על-ידי מנהיגות הגן השני מהווה את אחד מן האפוסים המדהימים ומעוררי ההשראה ביותר בהיסטוריה של אורנטיה. הנשמות הנפלאות האלה מעולם לא

the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

781.8 (889.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

781.9 (889.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

781.10 (889.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

781.11 (889.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

781.12 (889.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

781.13 (889.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

782.1 (889.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

782.2 (889.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the

איבדו לחלוטין את הקשר עם תכלית המשימה האדמית; לפיכך, הן לחמו באומץ על-מנת להדוף את השפעות השבטים הנחותים אשר סביב, בה בעת ששלחו את מיטב בניהם ובנותיהם כזרם יציב של שליחים אל הגזעים של הארץ. לעיתים רוקנה ההתפשטות הזו את תרבות האם, ואולם העמים הנעלים הללו תמיד שיקמו את עצמם.

הציוויליזציה, החברה והמעמד התרבותי של האדמים היו ברמה גבוהה בהרבה מרמתם הכללית של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה. רק בקרב ההתיישבות הוותיקה של ואן ואמאדון ובקרב האדמסונים התקיימה ציוויליזציה אשר עשויה הייתה להשתוות לזו. ואולם, הציוויליזציה של עדן השנייה הייתה מבנה מלאכותי – היא לא התפתחה – ולפיכך נידונה להידרדר עד אשר הגיעה לרמה אבולוציונית טבעית.

אדם הותיר אחריו תרבות אינטלקטואלית ורוחנית כבירה, אך היא לא הייתה מתקדמת בכל הנוגע למכשור מכאני, וזאת משום שעל-מנת להבטיח פירות המצאה, כל ציוויליזציה מוגבלת על-ידי המשאבים הטבעיים הזמינים, הגאונות המולדת והפנאי המספק העומדים לרשותה. הציוויליזציה של הגזע הסגול התבססה על נוכחותו של אדם ועל המסורות של עדן הראשונה. לאחר מותו של אדם וכל שהמסורות הללו הלכו והתעמעמו בחלוף אלפי השנים, רמתם התרבותית של האדמים הידרדרה בהתמדה, עד אשר הגיעה למצב של איזון הדדי אל מול מעמדם של העמים הסובבים ואל מול היכולות התרבותיות אשר התפתחו באופן טבעי בקרב הגזע הסגול.

ואולם, בסביבות שנת 19,000 לפני הספירה היוו האדמים אומה אמיתית בת כארבעה וחצי מיליון איש; וזאת לאחר שמיליונים מצאצאיהם שטפו זה מכבר את העמים הסובבים.

3. ההתפשטויות המוקדמות של האדמים

הגזע הסגול שמר במשך אלפים רבים של שנים על המסורות העדניות של שלום, ודבר זה מסביר מדוע התעכבו זמן רב בטרם כבשו שטחים. בעת שסבלו מלחצי אוכלוסין, במקום להילחם ולכבוש שטחים נוספים, הם שלחו את עודפי התושבים אל הגזעים האחרים בדמות מורים. אף כי ההשפעות התרבותיות של ההגירה המוקדמת הזו לא נמשכו לאורך זמן, מבחינה ביולוגית הפיחה הספיגה הזו של מורים, סוחרים ומגלים אדמים רוח חיים בעמים אשר סביב.

כמה מן האדמים יצאו בתחילה מערבה אל עבר עמק הנילוס; אחרים חדרו מזרחה אל עבר אסיה, ואולם אלו היוו מיעוט. התנועה ההמונית של הימים המאוחרים יותר התקדמה באופן נרחב צפונה ומשם מערבה. בעיקרה, הייתה זו דחיפה הדרגתית אך מתמדת צפונה, כאשר החלק הגדול עשו את דרכם צפונה ואז מערבה

purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:23 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:24 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:25 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:31 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:32 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into

בהקפה סביב הים הכספי אל תוך אירופה.

לפני כעשרים וחמש אלף שנה, רבים מן האלמנטים הטהורים של האדמים כבר היו מצויים בעצם ההתקדמות במסעם צפונה. וכל שהם חדרו צפונה כך הם הפכו לפחות ופחות אדמים, עד אשר – בעת שבה אכלסו את טורקיסטאן – הם כבר היו ממוזגים לחלוטין עם הגזעים האחרים, ובייחוד עם הנודים. מעט מאוד מן האנשים הסגולים טהורי-הגזע הרחיקו מאז ומעולם בחדירתם לאירופה או לאסיה.

בתקופה שבין השנים 30,000 ו-10,000 לפני הספירה התרחשו ברחבי דרום-מערב אסיה התמזגויות גזעיות אשר עיצבו את העידן. תושבי רמות טורקיסטאן היוו עם איתן ונמרץ. מרבית התרבות של ימי ואן נשמרה מצפון-מערב להודו. עוד צפונה מן היישובים הללו, נשמרו הטובים שבין האנדונים המוקדמים. ובתנועתם צפונה, ספגו האדמים אל קרבם את שני הגזעים הללו בעלי התרבות והאופי הנעלים. התמזגות זו הובילה לאימוץ רעיונות חדשים רבים; היא אפשרה את התקדמות הציוויליזציה וקידמה במאוד את כל צורות האמנות, המדע והתרבות החברתית.

עם סיומה של תקופת ההגירה האדמית המוקדמת, בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, כבר היו יותר צאצאים של אדם באירופה ובמרכז-אסיה מאשר בכל חלק אחר של העולם, אפילו לרבות מסופוטמיה. חלה הסתננות כמעט מלאה אל קרב הגזעים האירופיים הכחולים. החלקים הדרומיים של האדמות המכונות כעת רוסיה וטורקיסטאן היו מאוכלסות במאגר עצום של אדמים מעורבים בנודים, אנדונים וסאנגיקים אדומים וצהובים. דרום-אירופה ורצועת הים התיכון אוכלסו על-ידי גזע מעורב של אנדונים ושל עמי סאנגיק – כתומים, ירוקים ואינדיגו – עם מעט מן הזן האדמי. אסיה הקטנה וארצות מרכז-מזרח אירופה הוחזקו על-ידי שבטים אשר היו אנדונים בעיקרם.

גזע צבעוני ממוזג, אשר בעת הזו קיבל חיזוק משמעותי בדמותם של אלו אשר הגיעו ממסופוטמיה, התכונן במצרים לקראת כיבושה של התרבות ההולכת ונעלמת של עמק הפרת. העמים השחורים החלו לנוע דרומה יותר באפריקה, ובדומה לגזע האדום, היו מבודדים כמעט לחלוטין.

הציוויליזציה של אזור הסהרה שובשה בשל בצורת, וזו של אגן הים התיכון בשל הצפה. הגזעים הכחולים עדיין לא הצליחו לפתח תרבות מתקדמת. האנדונים היו מפוזרים עדיין באזור הארקטי ובאזורי מרכז אסיה. בני הגזע הירוק והכתום הושמדו ככאלו. גזע האינדיגו התקדם דרומה באפריקה, שם עתיד היה להתחיל בהידרדרותו הגזעית האיטית אך הממושכת.

עמי הודו רבצו בקיפאונם, עם ציוויליזציה אשר אינה מצויה בהתקדמות; האדם הצהוב ביסס את אחיזתו במרכז אסיה; האדם

Europe.

78:33 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:34 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:35 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:36 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:37 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:38 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the

החום לא החל עדיין את הציוויליזציה שלו באיים הסמוכים של האוקיינוס השקט.

התפזרות הגזעית הזו – אשר נלוו לה שינויי אקלים נרחבים – הניחה את היסוד לתחילת התקופה האנדיטית בציוויליזציה של אורנטיה. ההגירות המוקדמות האלה השתרעו על-פני תקופה בת יותר מעשרת-אלפים שנים, מסביבות שנת 25,000 לפני הספירה ועד שנת 15,000 לפני הספירה. ההגירות האנדיטיות המאוחרות יותר השתרעו מסביבות שנת 15,000 לפני הספירה ועד לשנת 6000 לפני הספירה לערך.

לגלים הראשונים של האדמים נדרש זמן כה רב על-מנת לחצות את אירו-אסיה עד כי תרבותם אבדה ברובה במהלך המסע. רק האנדיטים המאוחרים יותר נעו במהירות מספקת על-מנת לשמר את התרבות העדנית בכל מרחק גדול שהוא ממסופוטמיה.

4. האנדיטים

הגזעים האנדיטים היו המיזוגים הראשיים של הגזע הסגול מן הזן הטהור עם הנודים בנוסף לעמים האבולוציוניים. ככלל, ראוי להחשיב את האנדיטים ככאלו הנושאים בקרבם אחוז גדול בהרבה מן הדם האדמי מאשר הגזעים המודרניים. באופן כללי, המונח אנדיטי משמש לציון אותם עמים אשר מורשתם הגזעית הייתה סגולה בשיעור שבין שמינית לאחד חלקי שש-עשרה. בני אורנטיה המודרניים, ואפילו הגזעים הלבנים הצפוניים, מכילים הרבה פחות מהאחוז הזה מדמו של אדם.

מקורם של העמים האנדיטים המוקדמים באזורים הסמוכים למסופוטמיה לפני יותר מעשרים-וחמש אלף שנה; והם היו מורכבים ממיזוג של האדמים והנודים. הגן השני הוקף במעגלים משותפי-מרכז אשר בהם הלך ופחת שיעור הדם הסגול, ובפרופורציה של כור ההיתוך הגזעי הזה נולד הגזע האנדיטי. מאוחר יותר, כאשר נכנסו המהגרים האדמים והנודים לאזוריה הפוריים דאז של טורקיסטאן, הם התמזגו עד מהרה עם התושבים הנעלים יותר, והגזע הממזג אשר נוצר הרחיב את הטיפוס האנדיטי צפונה.

האנדיטים היוו את הזן האנושי הטוב ביותר בכל המובנים אשר הופיע באורנטיה למן ימי העמים הסגולים מן הזן הטהור. הם כללו את רוב הטיפוסים הגבוהים ביותר משאריות הגזע האדמי והגזע הנודי אשר שרדו, ומאוחר יותר, גם כמה מן הזנים הטובים ביותר של האדם הצהוב, הכחול והירוק.

האנדיטים המוקדמים הללו לא היו ארים; הם היו קדם-ארים. הם לא היו לבנים; הם היו קדם-לבנים. הם לא היו עם מערבי ואף לא מזרחי. ואולם, הייתה זו המורשת האנדיטית אשר הקנתה למזיגה הרב-לשונית, אשר מכונה בשם הגזעים הלבנים, את אותה הומוגניות כללית

brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:39 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:310 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:41 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:42 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:43 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:44 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been

אשר מכונה קווקזית.

הזנים הטהורים יותר של הגזע הסגול שימרו את המסורות האדמיות של חיפוש אחר השלום, ודבר זה מסביר מדוע התנועות המוקדמות יותר של הגזע היוו יותר בבחינת הגירות שלוות בטבען. ואולם, כאשר התאחדו האדמים עם הזנים הנודים – אשר היוו באותה עת גזע לוחמני – הפכו הצאצאים האנדיטים שלהם לאנשי הצבא המוכשרים והחכמים ביותר אשר חיו אי-פעם באורנטיה עד לאותם הימים. ומנקודה זו ואילך נשאו תנועותיהם של בני מסופוטמיה אפי יותר ויותר צבאי ולבשו דמות של כיבושים של ממש.

האנדיטים הללו היו הרפתקניים; היו להם נטיות של שוטטות. כמות גדולה יותר מזן הסאנגיק או מן הזן האנדוני נטתה לאזן אותם. ואף-על-פי-כן, צאצאיהם המאוחרים יותר לא נחו עד אשר הקיפו את כדור הארץ, ועד אשר גילו את אחרונת היבשות המרוחקות ביותר.

5. ההגירות האנדיטיות

תרבותו של הגן השני נשמרה במשך עשרים-אלף שנה, אך היא חוותה ירידה מתמדת עד לשנת 15,000 לפני הספירה, כאשר חידוש הכהונה של שֵׁת ומנהיגותו של אֲמוֹסָד חננו עידן מזהיר. הגלים העצומים של הציוויליזציה, אשר התפשטו לאחר מכן בכל אירואסיה, באו מייד לאחר התחדשותו הכבירה של הגן, וזאת בשל האיחוד הנרחב של האדמים עם הנודים המעורבים הסובבים, איחוד אשר הביא ליצירתם של האנדיטים.

האנדיטים הללו החלו לנוע מחדש ברחבי אירואסיה וצפון-אפריקה. התרבות האנדיטית שלטה ממסופוטמיה ועד שִׁינְגָ'אנְג, ועל ההגירה המתמדת אל-עבר אירופה פיצה זרם מתמיד של אנשים חדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה. ואולם, לא יאה זה מדויק לדבר על אודות האנדיטים כעל גזע במסופוטמיה גרידא, אלא בסמוך למועד שבו החלו צאצאיו המעורבים של אדם בהגירתם הסופית. בעת הזאת, אפילו הגזעים אשר בגן השני הפכו להיות כה ממוזגים עד שלא ניתן היה להתייחס אליהם יותר כאל אדמים.

הציוויליזציה של טורקיסטאן קיבלה חיזוק וריענון מתמידים בדמותם של האנשים החדשים אשר הגיעו ממסופוטמיה, ובמיוחד בדמות הפרשים האנדיטים אשר הגיעו מאוחר יותר. ברמות של טורקיסטאן הייתה השפה המכונה אֶרִית בתהליך היווצרות; היא הייתה מזיגה של הניב האנדוני של אותו אזור עם שפותיהם של האדמונים ועם אלה של האנדיטים המאוחרים יותר. רבות מן השפות המודרניות נגזרות מן הדרך שבה דיברו השבטים המרכז-אסייתיים המוקדמים הללו אשר כבשו את אירופה, את הודו ואת החלקים הגבוהים של מישורי מסופוטמיה. שפה קדומה זו העניקה לשפות

called Caucasoid.

^{78:45 (872:3)} The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

^{78:46 (872:4)} These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

^{78:51 (872:5)} For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

^{78:52 (872:6)} These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

^{78:53 (872:7)} The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

המערביות את כל אותו דמיון המכונה ארי.

עד שנת 12,000 לפני הספירה שלושה רבעים מן הזן האנדיטי של העולם שכנו בצפון ובמזרח אירופה; וכאשר התרחשה ההגירה ההמונית המאוחרת והסופית ממסופוטמיה, שישים-וחמישה אחוזים מגלי ההגירה האחרונים הללו נכנסו לאירופה.

האנדיטים לא היגרו רק לאירופה, אלא גם לצפון-סין ולהודו; זאת בעוד שקבוצות רבות אחרות חדרו עד לקצות העולם כשליחים, כמורים וכסוחרים. הם תרמו משמעותית לקבוצות הצפוניות של עמי הסאנגיק של הסהרה. ואולם, אך ורק מורים וסוחרים מועטים חדרו מאז ומעולם דרומה יותר באפריקה ממוצא הנילוס. מאוחר יותר, אנדיטים ומצרים מעורבים ירדו מטה הן לאורך חופיה המזרחיים של אפריקה והן לאורך חופיה המערביים, הרבה מתחת לקו המשווה, אך הם לא הגיעו עד מדגסקר.

האנדיטים הללו היו אלו אשר כונו דְרֹוֹיִדִים, ומאוחר יותר – כובשיה הארים של הודו; ונוכחותם במרכז אסיה שיפרה במאד את אבותיהם הקדמונים של הטוראנים. רבים מבני הגזע הזה עשו את דרכם לסין, הן דרך שִׁינְגָ'אֵנְג והן דרך טיבט, והוסיפו איכויות רצויות לזנים הסיניים המאוחרים יותר. מעת לעת קבוצות קטנות עשו דרכן אל תוך יפן, אל פורמוזה, איי הודו המזרחית וסין הדרומית, אף כי רק מעטים מאוד נכנסו לסין בדרך החוף.

מאה-שלושים-ושניים יחידים מקרב הגזע הזה יצאו במסע מיפן בצי של ספינות קטנות ולבסוף הגיעו לדרום-אמריקה; ובאמצעות נישואי תערובת עם ילידי האנדים, הם כוננו את השושלת של מי שלאחר מכן היו לשליטי האינקה. הם חצו את האוקיינוס השקט באמצעות התקדמות בשלבים קלים, והשתתפו באיים הרבים אשר מצאו בדרכם. איי הקבוצה הפולינזית היו אז גם רבים יותר וגם גדולים יותר מאשר כיום, והמלחים האנדיטים הללו – כמו גם כמה מאלו אשר עקבו אחריהם – שינו במהלך מסעם את קבוצות הילידים מבחינה ביולוגית. כתוצאה מחדירת האנדיטים צמחו מרכזי ציוויליזציה משגשגים רבים בארצות האלה, אשר מצויות כעת מתחת לפני המים. במשך זמן רב היה אי הפסחא מרכזי דתי ומנהלי של אחת מן הקבוצות האלה אשר אבדו זה מכבר. ואולם, מתוך האנדיטים אשר חצו לפני זמן רב את האוקיינוס השקט, אותם מאה-שלושים-ושניים היו היחידים אשר הגיעו מאז ומעולם אל היבשות הראשיות של אמריקה.

כיבושי ההגירה הללו של האנדיטים נמשכו עד לפיזורם הסופי, אשר חל בין השנים 8000 ו-6000 לפני הספירה. וככל שהם נהרו החוצה ממסופוטמיה, כך הם המשיכו לדלל את המאגרים הביולוגיים של ארץ מולדתם, בה בעת שחזקו באופן משמעותי את העמים אשר סביב. ולכל אומה אשר אליה הגיעו הם הביאו עמם הומור, אמנות, הרפתקה, מוזיקה וייצור. הם היו מוכשרים בביות בעלי-חיים והיו חקלאים

7854 (8728) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

7855 (8731) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

7856 (8732) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

7857 (8733) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

7858 (8734) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of

מומחים. בשלב זה, לכל הפחות, נכחותם שיפרה על-פי-רוב את האמונות הדתיות ואת נהגי המוסר של הגזעים הוותיקים יותר. וכך התפשטה אט-אט תרבותה של מסופוטמיה החוצה לעבר אירופה, הודו, סין, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט.

animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. ההתפזרויות האחרונות של האנדיטים

שלושת הגלים אשר יצאו אחרונים ממסופוטמיה עשו זאת בין שנת 8000 לשנת 6000 לפני הספירה. שלושת גלי התרבות האדירים הללו נדחו בכוח החוצה ממסופוטמיה בלחץ שבטי הגבעות במזרח וההטרדות של שוכני המישורים במערב. שוכני עמק הפרת והשטחים אשר סביבו יצאו, בעת הגירתם ההמונית האחרונה, במספר כיוונים:

שישים וחמישה אחוזים מהם נכנסו לאירופה דרך נתיב הים הכספי על-מנת לכבוש ולהתמזג עם הגזעים הלבנים אשר הופיעו לאחרונה – המזיגה של האדם הכחול והאנדיטים המוקדמים יותר.

עשרה אחוזים מהם – ובכלל זה קבוצה גדולה של כוהנים בני שש – נעו מזרחה דרך הרמות של עילם אל מישורי איראן ואל טורקיסטאן. רבים מצאצאיהם נדחו מאוחר יותר אל תוך הודו יחד עם אחיהם הארים מאזורי הצפון.

עשרה אחוזים מתושבי מסופוטמיה פנו מזרחה במהלך מסעם צפונה, נכנסו לשינג'יאנג, ושם התמזגו עם התושבים האנדיטים-הצהובים. מרבית הצאצאים המוכשרים של האיחוד הגזעי הזה נכנסו לאחר מכן לסין ותרמו רבות לשיפור המייד של החטיבה הצפונית של האדם הצהוב.

עשרה אחוזים מן האנדיטים הנסים הללו חצו את חצי האי ערב ונכנסו למצרים.

חמישה אחוזים מן האנדיטים – התרבות העליונה ביותר במחוז החוף סביב מוצא נהרות החידקל והפרת – אלו אשר שמרו על עצמם מפני נישואי התערובת עם אנשי השבטים הנחותים אשר סביב, סירבו לעזוב את בתיהם. קבוצה זו ייצגה את הישרדותם של רבים מן הזנים הנודים והאדמים הנעלים.

עד לשנת 6000 פינו האנדיטים את האזור הזה כמעט לחלוטין, אף כי צאצאיהם – אשר התערבבו מאוד עם גזעי הסאנגיק אשר סביב ועם האנדונים של אסיה הקטנה – נותרו שם על-מנת ללחום בפולשים הצפוניים והמזרחיים במועד מאוחר הרבה יותר.

עידן התרבות של הגן השני הסתיים בעטייה של החדירה ההולכת וגדלה של הזנים הנחותים אשר מסביב. הציוויליזציה נעה מערבה אל עבר הנילוס ואיי הים התיכון, ושם המשיכה לשגשג ולהתקדם הרבה לאחר שמקורותיה ממסופוטמיה הידרדרו. ושטף בלתי-מרוסן זה

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

^{7861 (873.5)} The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

^{7862 (873.6)} Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

^{7863 (873.7)} Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

^{7864 (874.1)} Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

^{7865 (874.2)} Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

^{7866 (874.3)} Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

^{7867 (874.4)} The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

^{7868 (874.5)} The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated.

של אנשים נחותים הכין את הקרקע לכיבושה המאוחר יותר של מסופוטמיה על-ידי הברברים הצפוניים, אשר סילקו את שאריות הזנים המוכשרים. ואפילו בשנים מאוחרות יותר המשיך השריד המתורבת להתמרמר על נוכחות הפולשים הבורים וגסי הרוח הללו.

And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. השיטפונות במסופוטמיה

שוכני הנהרות היו מורגלים לראות את הנהרות עולים על גדותיהם בעונות מסוימות; השיטפונות התקופתיות הללו היו מאורעות אשר חזרו בחייהם מדי שנה. ואולם, כתוצאה משינויים גיאולוגיים מדורגים מצפון לעמק של מסופוטמיה, איימו עליו סכנות חדשות.

ההרים סביב חופיו המזרחיים של הים התיכון, וכן אלו אשר מצפון-מזרח ומצפון-מערב למסופוטמיה, המשיכו להתרומם במשך אלפי שנים לאחר שקיעתה של עדן הראשונה אל מתחת לפני המים. התרוממות זו של האדמה הוצאה מאוד בסביבות שנת 5000 לפני הספירה, ועובדה זאת, בצירוף עלייה משמעותית בירידת השלגים בהרים הצפוניים, גרמה מדי אביב לשיטפונות חסרי תקדים בכל רחבי עמק הפרת. שיטפונות אביב אלו הלכו והחמירו עד אשר תושבי אזורי הנהר נדחקו בסופו של דבר אל אזורי הרמה המזרחיים. במשך קרוב לאלף שנים עשרות ערים ננטשו כמעט לחלוטין בשל השיטפונות הנרחבים הללו.

כמעט חמשת-אלפים שנה לאחר מכן, כאשר ביקשו הכוהנים העבריים אשר היו בשבי הבבלים להתחקות אחר השושלת של העם היהודי חזרה אל אדם, הם התקשו מאוד לחבר יחד את כל החתיכות של הסיפור; ובמוחו של אחד מהם עלה הרעיון לנטוש את המשימה, לתת לכל העולם לטבוע ברשעותו בימי המבול של נוח, וכך להיות במצב עדיף לשם התחקות אחר מוצאו של אברהם הישר אל אחד מבני נוח.

המסורות על אודות תקופה שבה כיסו המים את כל פני כדור הארץ הינן אוניברסליות. גזעים רבים מספרים את הסיפור על אודות מבול כלל-עולמי אי-שם במהלך עידני העבר. הסיפור התנכי על אודות נוח, התיבה והמבול הינו המצאה של הכוהנים העבריים במהלך השבי בבבל. מאז כוננו החיים באורנטיה, מעולם לא היה מבול אוניברסאלי. הפעם היחידה שבה פני כדור הארץ היו מכוסים לחלוטין במים הייתה במהלך עידני הארכאיקון בטרם החלה היבשה להופיע.

ואולם, נוח אכן חי; הוא היה יין מאָרם, יישוב על גדות נהר בסמוך לאָרַך. הוא העלה על הכתב את רישום הימים של עליית הנהר משנה לשנה. הוא זכה לקיטונות של לעג על אשר ראו אותו צועד במעלה ובמורד עמק הנהר ומייעץ לבנות את כל הבתים מעץ ובדמות סירה, וכן כי ראוי למקם את בעלי החיים על סיפון הבית מדי לילה עם התקרב עונת השיטפונות. מדי שנה הוא נהג

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78.7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78.7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78.7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78.7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78.7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and

ללכת אל היישובים השכנים אשר על גדות הנהר ולהתריע באשר למספר הימים אשר נותרו עד בוא השיטפונות. לבסוף הגיעה השנה שבה התעצמו השיטפונות השנתיים עד מאוד – זאת בשל כמות גשמים גדולה מן הרגיל – כך שעלייתם המהירה של המים מחקה כליל את הכפר; אך ורק נוח ומשפחתו המיידית ניצלו בבית הסירה שלהם.

השיטפונות הללו השלימו את שיבושה של הציויליזציה האנדיטית. עם סיומה של תקופת השיטפונות הזו, היה הגן השני כלא היה. אך ורק בדרום ובקרב השומרים נותר שריד כלשהו לתהילת העבר.

שיירה של זו, אחת מן הציויליזציות העתיקות ביותר, מצויים באזורים הללו של מסופוטמיה ומצפון-מזרח וצפון-מערב להם. ואולם, קיימים שרידים עתיקים אף יותר מימי דאלאמטיה תחת מימי המפרץ הפרסי, ועדן הראשונה נחה שקועה מתחת לקצהו המזרחי של הים התיכון.

8. השומרים – אחרוני האנדיטים

כאשר ההתפזרות האחרונה של האנדיטים שברה את עמוד השדרה הביולוגי של הציויליזציה של מסופוטמיה, מיעוט קטן מקרב הגזע הנעלה הזה נותר במולדתו בסמוך למוצא הנהרות. היו אלו השומרים, ובשנת 6000 לפני הספירה הם הפכו להיות בעיקר אנדיטים במוצאם – זאת אף-על-פי שתרבותם הייתה כמעט אך ורק נודית באופייה – והם שמרו על המסורות העתיקות של דאלאמטיה. אף-על-פי-כן, השומרים הללו של אזורי החוף היו האנדיטים האחרונים במסופוטמיה. ואולם, במועד המאוחר הזה היו הגזעים של מסופוטמיה כבר ממוזגים כדבעי, כפי שניתן להיווכח מסוגי הגולגולות אשר נמצאו בקברים מתקופה זו.

שושן שגשגה מאוד בתקופות השיטפונות. העיר הראשונה והנמוכה יותר הוצפה, וכך החליפה אותה העיר השנייה, הגבוהה יותר, ושימשה כמטה של חפצי האמנות המיוחדים של אותה תקופה. מאוחר יותר, עם התמעטות השיטפונות, הפכה אור למרכז תעשיית הקדרות. לפני כשבעת-אלפים שנה שכנה אור על גדות המפרץ הפרסי, וסחף הנהרות העלה את מפלס האדמה זה מכבר עד לגבולותיו הנוכחיים. היישובים הללו סבלו פחות מן השיטפונות הודות למפעלי שליטה משופרים ולהתרחבות שפכי הנהרות.

מגדלי התבואה השלווים של עמקי נהרות הפרת והחידקל הוטרדו מזה זמן רב מפשיטות של ברברים מטורקיסטאן ומן הרמות של איראן. ואולם כעת, בשל בצורת הולכת וגוברת באזורי המרעה של הרמות, החלה פלישה משולבת אל תוך עמק הפרת. ופלישה זו הייתה רצינית הרבה יותר בשל העובדה שהיו ברשות רועי הצאן

warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78.7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78.7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78.8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78.8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78.8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the

והציידים הללו מספר רב של סוסים מאולפים. העובדה שהיו מצוידים בסוסים הקנתה להם יתרון צבאי עצום ביחס לשכניהם העשירים מדרום. תוך זמן קצר הם כבשו את מסופוטמיה כולה, ודחקו החוצה את הגלים האחרונים של התרבות אשר נפוצה ברחבי אירופה, מערב-אסיה וצפון-אפריקה.

הכובשים הללו של מסופוטמיה נשאו בשורותיהם רבים מן הזנים האנדיטים הטובים יותר של הגזעים המעורבים של צפון טורקיסטן, לרבות חלק מן המטען הגזעי של אדמסון. השבטים הללו מן הצפון – המפותחים פחות אך הנמרצים יותר – ספגו ברצון ובזריזות את שאריות הציוויליזציה של מסופוטמיה, ואז התפתחו לכדי אותם עמים מעורבים אשר נמצאו בעמק הפרת עם ראשית תולדות ההיסטוריה. הם החיו במהירות רבים מן השלבים של הציוויליזציה החולפת של מסופוטמיה, אימצו את האמנויות של שבטי העמקים וחלק גדול מתרבות השומרים. הם אפילו ביקשו לבנות מגדל בבל שלישי, ולאחר מכן אימצו את המונח בבל כשםם הלאומי.

בשעה שהפרשים הברברים הצפון-מזרחיים שטפו את כל עמק הפרת, הם לא כבשו את שאריות האנדיטים אשר שכנו במוצא הנהר במפרץ הפרסי. השומרים הללו יכלו להגן על עצמם הודות לאינטליגנציה גבוהה יותר, לכלי נשק טובים יותר ולמערכת התעלות הצבאיות המסועפת שלהם, אשר נלוותה למערכת ההשקיה שלהם הבנויה מברכות המחברות זו אל זו. הם היו עם מאוחד הודות לכך שהייתה להם דת קבוצתית אחידה. וכך הם הצליחו לשמר את שלמותם הגזעית והלאומית הרבה לאחר ששכניהם מצפון-מערב התפצלו לכדי ערי מדינה מבודדות. אף אחת מן הקבוצות שבערים האלה לא יכלה להתגבר על השומרים המאוחדים.

עד מהרה למדו הפולשים מן הצפון לתת אמון ולהעריך מאוד את השומרים שוחרי השלום כמורים וכמנהלים מוכשרים. כל העמים אשר מצפון וממזרח, במערב, ועד להודו שבמזרח, רחשו להם כבוד רב וביקשו אותם כמורים לאמנות ולתעשייה, כמנהלי סחר וכשליטים אחרים.

לאחר התפרקות הקונפדרציה השומרית המוקדמת, נשלטו ערי המדינה המאוחדות יותר על-ידי צאצאיהם המשושמים של הכוהנים בני שֶׁת. אך ורק כאשר הכוהנים הללו כבשו את הערים השכנות הם כינו את עצמם מלכים. מלכי הערים המאוחרים יותר הללו לא הצליחו ליצור קונפדרציה חזקה בטרם ימיו של סַאֲרֶגֶן, וזאת בשל קנאת אלילים. כל עיר האמינה שאליל העיר שלה הינו נעלה על כלל האלילים האחרים, ולפיכך סירבו אנשי הערים השונות להכפיף עצמם למנהיג משותף.

סיומה של תקופת השלטון החלשה הממושכת הזו של כוהני הערים הסתיימה עת

more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

7884 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

7885 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

7886 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

7887 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

7888 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and

הכריז סארגון, כוהן העיר קיש, על עצמו כמלך והחל בכיבוש כלל מסופוטמיה והארצות אשר סביב לה. ולעת עתה, התפתחות זאת סיימה את פרק ערי המדינה, אשר נשלטו בידי כוהנים ונמלאו בהם, כאשר כל עיר מחזיקה באילל עירוני ומנהגים טקסיים משלה.

לאחר התפרקותה של פדרציה זו של העיר קיש, הגיעה תקופה ארוכה שבה לחמו ערי העמק האלה באופן מתמיד על-מנת להשיג עליונות. או אז עבר השלטון פעמים רבות בין שומר, אַכַד, קיש, אַרַך, אור ושוּשַן.

בסביבות שנת 2500 לפני הספירה סבלו השומרים הפסדים קשים לבני הקוּיט ולבני הגוּיט אשר מצפון. לַגַש, הבירה השומרית אשר נבנתה על גבעות השיטפונות, נפלה. אַרַך החזיקה מעמד שלושים שנה לאחר נפילת אַכַד. עד לכינון שלטון חמורבי נספגו השומרים אל תוך שורות השמים הצפוניים, והאנדיטים ממסופוטמיה עברו מדברי ימי ההיסטוריה.

למן שנת 2500 ועד לשנת 2000 לפני הספירה השתוללו הנוודים מן האוקיינוס האטלנטי ועד לאוקיינוס השקט. הַנְרִים היוו את ההתפרצות הסופית של הקבוצה הכספית מקרב צאצאי הגזעים הממוזגים של האנדונים והאנדיטים ממסופוטמיה. את מה שלא הצליחו הברברים להרוס במסופוטמיה, הצליחו לעשות שינויי האקלים אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר.

זהו סיפור בני הגזע הסגול לאחר ימי אדם וגורלה של מולדתם בין החידקל לפרת. בסופו של דבר, הציוויליזציה העתיקה שלהם נפלה בשל ההגירה החוצה של העמים הנעלים וההגירה פנימה של שכניהם הנחותים. ואולם, הרבה בטרם נכבש העמק בידי הפרשים הברברים, תרבותו של הגן התפשטה במידה ניכרת לעבר אסיה, אפריקה ואירופה, ויצרה שם את גרעין התסיסה אשר הניב את הציוויליזציה של המאה העשרים באורנטיה.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

^{7889 (876)} After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

^{78810 (877.1)} About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

^{78811 (877.2)} From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

^{78812 (877.3)} And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

^{78813 (877.4)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 79. ההתרחבות האנדיטית במזרח

080 ⇨

הספר של אורנטיה

078 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 79

ההתרחבות האנדיטית במזרח

סעיפים

מבוא

1. האנדיטים של טורקיסטאן
2. כיבוש הודו בידי האנדיטים
3. הודו הקדונית
4. הפלישה הארית להודו
5. האדם האדום והאדם הצהוב
6. שחר הציוויליזציה הסינית
7. האנדיטים נכנסים לסין
8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר

מבוא

אסיה הינה מולדתו של המין האנושי. אָדוֹן ופונְטָה נולדו בחצי-אי בדרומה של יבשת זו. ברמות של אפגניסטן ד-היום כון צאצאם, באדוֹן, מרכז תרבות פרימיטיבי אשר התקיים במשך למעלה מחצי מיליון שנה. כאן, במוקד המזרחי של המין האנושי, התבדלו עמי הסאנגיק מן הזן האנדוני, ואסיה הייתה מולדתם הראשונה, אזור הצייד הראשון שלהם, וכן זירת הקרב הראשונה שלהם. דרום-מערב אסיה חזתה ברצף בציוויליזציות של הדאלאמטים, הנודים, האדמים והאנדיטים; ומן האזורים הללו התפשטו הפוטנציאלים של הציוויליזציה המודרנית לכל רחבי העולם.

1. האנדיטים של טורקיסטאן

במשך למעלה מעשרים וחמש אלף שנה, עד קרוב לשנת 2000 לפני הספירה, נשלט ליבה של אירו-אסיה בעיקרו על-ידי האנדיטים; זאת אף כי שליטה זו הלכה ונחלשה. בשטחיה הנמוכים של טורקיסטאן פנו האנדיטים מערבה,

PAPER 79

ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

INTRODUCTION

^{79.01 (878.1)} ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

^{79.1.1 (878.2)} For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the westward turning around the inland lakes into

מסביב לאגמים הפנים-יבשתיים, אל תוך אירופה; זאת בעוד שמהרמות של האזור הזה הם הסתננו מזרחה. מזרח טורקיסטאן (שינג'יאנג) ובמידה פחותה מכך – טיבט, היו השערים העתיקים אשר דרכם חצו עמי מסופוטמיה הללו את ההרים אשר בצפון ארצותיו של האדם הצהוב. הסתננות האנדיטים להודו התרחשה דרך הרמות של טורקיסטאן לתוך הפונג'ב, ומאזורי המרעה של איראן דרך בלוקיסטאן. ההגירות המוקדמות יותר האלה לא היו בבחינת כיבושים מכל בחינה שהיא, אלא נדידתם המתמשכת של השבטים האנדיטים אל תוך מערב-הודו ולתוך סין.

במשך כמעט חמש-עשרה אלף שנה השתמרו מרכזיה של התרבות האנדיטית המעורבת באגן נהר טארים שבשינג'יאנג, ומדרום, ברמות של טיבט, שם התמזגו האנדיטים והאנדונים באופן ניכר. עמק טארים היה המאחז המזרחי ביותר של התרבות האנדיטית האמיתית. כאן הם בנו את יישוביהם והחלו לקיים יחסי מסחר עם הסנים המתקדמים אשר במזרח ועם האנדונים אשר מצפון. באותם ימים היה אזור טארים ארץ פורייה; הגשמים ירדו אז בשפע. במזרח, אזור הגובי היה אזור מרעה פתוח שבו החלו רועי הצאן לפנות בהדרגה לעיסוק בחקלאות. הציוויליזציה חוסלה כאשר רוחות הגשם נעו דרום-מזרחה, ואולם, בשיאה, היא לא נפלה מזו של מסופוטמיה.

עד לשנת 8000 לפני הספירה החלה הצחיחות, אשר הלכה והתגברה באיטיות באזורי הרמות של מרכז אסיה, לדחוק את האנדיטים אל אזורי הנהר הנמוכים ואל חופי הים. הבצורת המחמירה הזו לא רק דחפה אותם אל עבר עמקי נהרות הנילוס, הפרת, האינדוס והנהר הצהוב, אלא גם גרמה להתפתחות חדשה בציוויליזציה האנדיטית. מעמד חדש של אנשים – הסוחרים, החל להופיע במספרים גדולים.

כאשר תנאי האקלים המשתנים הפכו את הציד לבלתי-רווחי עבור האנדיטים המהגרים, הם לא נהו אחר הנתבי האבולוציוני של הגזעים הוותיקים יותר בעצם הפיכתם לרועי צאן. החיים המסחריים והעירוניים החלו להופיע. ממזרים, דרך מסופוטמיה וטורקיסטאן ועד לנהרות של סין ושל הודו, השבטים המתורבתים יותר החלו להיאסף בערים אשר הוקדשו לייצור ולמסחר. אֶדוֹנִיָה הפכה למטרופוליס המסחר של אסיה, והיא מוקמה בסמוך לעיר אֶשְׁקָאבָאט ד-היום. המסחר באבן, במתכת ובעץ, וכן הקדרות, הואצו הן ביבשה והן בים.

ואולם, הבצורת אשר הלכה והתגברה ללא-קץ גרמה בהדרגה להגירה האנדיטית ההמונית והכבירה מן הארצות שמדרום וממזרח לים הכספי. הכיוון של גל ההגירה החל לנטות מהצפון לעבר הדרום, והפרשים הבבלים החלו לדחוף אל תוך מסופוטמיה.

הצחיחות ההולכת וגוברת במרכז אסיה גרמה לדלדול נוסף של האוכלוסין ולהפיכת

Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79.1.2 (578.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79.1.3 (578.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79.1.4 (579.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79.1.5 (579.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79.1.6 (579.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these people less warlike; and when the diminishing

העמים הללו לפחות לוחמניים; וכאשר כמויות הגשם המתמעטות בצפון דחקו את הנוודים האנדונים דרומה, החלה הגירה המונית של אנדיטים מטורקיסטאן. הייתה זו תנועתם הסופית של אלו המכונים אָרִים אל תוך הלבנט והודו. ותנועה זו סימנה את סופו של הפיזור הממושך של צאצאיו המעורבים של אדם, אשר במהלכו כלל העמים האסיאתיים ומרבית תושבי איי האוקיינוס השקט שופרו במידה כזו או אחרת על-ידי הגזעים הנעלים הללו.

וכן, בעודם מתפזרים בחצי הכדור המזרחי, איבדו האנדיטים את אדמות מולדתם במסופוטמיה ובטורקיסטאן; זאת הואיל ותנועה מאסיבית זו של אנדיטים אל הדרום היא אשר דיללה את האנדיטים במרכז אסיה עד להיעלמותם כמעט.

ואולם אפילו במאה העשרים שלאחר ישוע, מצויים שרידי דם אנדיטי בקרב האוכלוסיות הטוראניות והטיבטיות, כפי שמעידה הופעתם מעת לעת של טיפוסים בלונדיניים באזורים הללו. דברי הימים המוקדמים של הסינים מתארים את נכחותם של נוודים אדומי-שיער מצפון ליישובים שוחרי השלום של הננה הצהוב, ועדיין נותרו ציורים המתארים נאמנה את נכחותם באגן טארים, לפני זמן רב, של הטיפוס הבלונדיני-אנדיטי ושל הטיפוס החום-מונגולי.

המופע הכביר האחרון של גאונותם הצבאית הרדומה של האנדיטים ממרכז אסיה התקיים בשנת 1200 לאחר הספירה, עת החלו המונגולים, תחת הנהגתו של ג'ינגיס חאן, לכבוש את חלק הארי של יבשת אסיה. ובדומה לאנדיטים של ימי קדם, הלוחמים הללו הכריזו על קיומו של "אל אחד בשמיים". התפרקותה המוקדמת של האימפריה שלהם עיכבה במשך זמן רב את החליפין התרבותיים בין מזרח למערב, ושיבשה עד מאוד את צמיחתו של המושג המונותאיסטי באסיה.

rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

^{79:17 (879:4)} Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

^{79:18 (879:5)} But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

^{79:19 (879:6)} The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of "one God in heaven." The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. כיבוש הודו בידי האנדיטים

הודו הינה המקום היחיד שבו התמזגו כלל הגזעים של אורנטיה, והפלישה האנדיטית הוסיפה למזיגה זו את הזן האחרון. ברמות אשר מצפון-מערב להודו באו גזעי הסאנגיק לכדי קיום, ונציגים מכל אחד מן הגזעים הללו ללא יוצא-מן-הכלל חדרו בראשית ימיהם אל תת-היבשת של הודו, בהותרם מאחור את המזיגה הגזעית ההטורגנית ביותר אשר התקיימה מאז ומעולם באורנטיה. הודו העתיקה שימשה כאגן הניקוז של הגזעים המהגרים. הבסיס של חצי-האי היה בעבר צר במידת-מה ממה שהוא כעת, זאת הואיל וחלק ניכר מהשפך של הגנגס ושל האינדוס נוצר רק בחמישים-אלף השנים האחרונות.

מזיגות הגזע המוקדמות בהודו חלו עת התערבבו המהגרים מן הגזע האדום והצהוב עם האנדונים האבוריג'ינים. קבוצה זו נחלשה

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

^{79:21 (879:7)} India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

^{79:22 (879:8)} The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the

בהמשך משום שספגה אל קרבה את החלק העיקרי של האדם הירוק המזרחי אשר נכחד, כמו גם מספר גדול של אנשים מן הגזע הכתום. הקבוצה שופרה מעט באמצעות התמזגות מוגבלת עם האדם הכחול, אך סבלה מאוד מספיגת מספר רב של אנשים מגזע האינדיגו. ואולם, אלו המכונים האבוריג'ינים של הודו כמעט שאינם מייצגים את האנשים המוקדמים הללו; הם מהווים דווקא את השוליים הדרומיים והמזרחיים הנחותים ביותר, אלו אשר מעולם לא נספגו במלואם על-ידי האנדיטים הראשונים, או על-ידי דודניהם האֵרים אשר הופיעו לאחר מכן.

עד לשנת 20,000 לפני הספירה כבר קיבלה אוכלוסיית מערב-הודו נגיעות מן הדם האדמי, ומעולם בהיסטוריה של אורנטיה לא היה עם אחד אשר שילב גזעים שונים כה רבים. אך איתרע המזל וזני הסאנגיק המשניים היו אלו אשר שלטו, והיה זה בבחינת אסון של ממש שהן האדם הכחול והן האדם האדום כה חסרו בכור היתוך הגזעי הזה של הימים הרחוקים; שיעור גבוה יותר מקרב זני הסאנגיק הראשיים עשוי היה לתרום רבות לשיפור של מה שהיה יכול להפוך לציוויליזציה גדולה אף יותר. וכפי שאירע, האדם האדום היה עסוק בהרס עצמי באמריקות, האדם הכחול התהולל באירופה, ואילו צאצאיו המוקדמים של אדם (וגם רוב אלו אשר באו לאחריהם) הציגו אך רצון מועט להתערבב עם האנשים בעלי גוון העור הכהה יותר, בין שבהודו, בין שבאפריקה ובין שבכל מקום אחר.

בסביבות שנת 15,000 לפני הספירה, גרם לחץ אוכלוסין הולך וגובר ברחבי טורקיסטאן ואיראן לתנועה האנדיטית הנרחבת הראשונה לעבר הודו. במשך יותר מחמש-עשרה מאות שנים שטפו האנשים הנעלים הללו דרך הרמות של בֶּלוֹקִיסְטָאן, התפזרו על-פני העמקים של האינדוס ושל הגנגס, ונעו באיטיות דרומה אל תוך הֶדְקָאן. הלחץ האנדיטי הזה מכיוון צפון-מערב, דחק רבים מן התושבים הנחותים בדרום ובמזרח אל עבר בורמה ודרום-סין, אך לא דחק אותם מספיק על-מנת להציל את הפולשים מפני שמד גזעי.

כישלונה של הודו להשיג הֶגְמוֹנְיָה באירו-אסיה היה בעיקרו תולדה של טופוגרפיה; לחץ אוכלוסין מן הצפון רק צופף את רוב האוכלוסייה דרומה, אל תוך השטח ההולך וקטן של הֶדְקָאן, אשר היה מוקף על-ידי הים מכל עבריו. אילו היו מסביב ארצות סמוכות אשר ניתן היה להגר אליהן, כי אז הנחותים היו נדחקים החוצה בכל הכיוונים, ואילו הזנים הנעלים היו משיגים ציוויליזציה גבוהה יותר.

למעשה, הכובשים האנדיטים המוקדמים יותר הללו ניסו נאשות לשמר את זהותם ולעצור את נחשול ההצפה הגזעית באמצעות כינון הגבלות קשיחות על נישואי תערובת. ואף-על-פי-כן, עד לשנת 10,000 לפני הספירה האנדיטים הוצפו זה מכבר, אך כלל מסת האנשים שופרה באופן משמעותי הודות לספיגה זו.

extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

7923 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

7924 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

7925 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

7926 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

לעולם עדיפה המזיגה הגזעית, משום שהיא מעודדת גיוון תרבותי ויוצרת ציוויליזציה מתקדמת; אך אם שולטים האלמנטים הנחותים של הזנים הגזעיים, כי אז ההישגים הללו יהיו קצרי מועד בלבד. תרבות רב-לשונית יכולה להשתמר אך ורק אם הזנים העליונים מתרבים יותר מן הזנים הנחותים ובפער בטוח מהם. התרבות בלתי-מרוסנת של הנחותים, במקביל להצטמצמות ההתרבות של הנעלים יותר, מהווה ללא ספק מהלך אובדני של ציוויליזציה תרבותית.

אילו היה מספרם של הכובשים האנדיטים גדול פי שלושה, או לחלופין, אילו דחקו החוצה – או השמידו – את השליש הפחות רצוי של התושבים המעורבים של גזעי הכתום-ירוק-אינדיגו, כי אז הייתה הודו הופכת לאחד ממרכזי הציוויליזציה התרבותית המובילים, וללא ספק הייתה מושכת אליה יותר מן הגלים המאוחרים יותר של בני מסופוטמיה אשר זרמו אל תוך טורקיסטן ולאחר מכן צפונה לאירופה.

3. הודו הקרוידיית

אחרי ככלות הכול, התמזגותם של הכובשים האנדיטים עם הזן של ילידי הודו יצרה אנשים מעורבים אשר נקראו דְרָוִידִים. הדרווידיים המוקדמים יותר והטהורים יותר ניחנו ביכולת כבירה להישגים תרבותיים, יכולת אשר הלכה ונחלשה ככל שמורשתם האנדיטית הידלדלה בהדרגה. וזה היה הדבר אשר סתם את הגלגל על הציוויליזציה ההודית המתפתחת, זו של לפני כמעט שתיים-עשרה אלף שנה. ואולם, אפילו העירי המועט הזה מדמו של אדם גרם להאצה מובחנת בהתפתחות החברתית. הזן המשולב הזה יצר מייד את הציוויליזציה המגוננת ביותר על-פני כדור הארץ של אותם ימים.

זמן מועט לאחר שכבשו את הודו, איבדו האנדיטים הדרווידיים את הקשר הגזעי והתרבותי שלהם עם מסופוטמיה; ואולם, נתיבי הים ונתיבי השיירות אשר נפתחו לאחר מכן כוננו-מחדש את הקשרים הללו; ובעשרת-אלפי השנים האחרונות לא הייתה נקודת זמן שבה הודו איבדה לחלוטין את הקשר עם מסופוטמיה שבמערב ועם סין שבמזרח; זאת אף-על-פי שהקשר עם המערב הועדף בהרבה בעיניים של המכשולים ההרריים.

ראשית תרבותם הנעלה של עמי הודו, כמו גם נטיותיהם הדתיות הנעלות, החלו בימים המוקדמים של תקופת השלטון הדרווידי, ובחלקן הן נובעות מן העובדה שכוהנים כה רבים מבני שתי נכנסו להודו הן בפלישות האנדיטיות המוקדמות יותר והן בפלישות האריות המאוחרות יותר. לפיכך, חוט השני של המונותאיזם – אשר שזור לכל אורך ההיסטוריה הדתית של הודו – נובע מן הלימוד של האדמים בן השני.

כבר בשנת 16,000 לפני הספירה נכנסה להודו חבורה בת מאה כוהנים בני שתי, וכבשה כמעט לחלוטין – מן הבחינה הדתית – את

79:27 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:28 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:31 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:32 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:33 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:34 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their

המחצית המערבית של העם מרובה הלשונות הזה. ואולם, דתם לא נשתמרה. ותוך חמשות-אלפים שנה הידרדרו הדוקטרינות שלהם על אודות שילוש פרדיס לכדי הפיכתן לסמל השילוש של אל האש.

ואולם, במשך למעלה משבעת-אלפים שנה, ועד לסיומן של ההגירות האנדיטיות, היה מעמדם הדתי של תושבי הודו גבוה בהרבה מזה של כלל תושבי העולם. במשך התקופה הזו היה להודו סיכוי טוב ליצור את הציוויליזציה המובילה בעולם מבחינה תרבותית, דתית, פילוסופית ומסחרית. ואילו לא היו האנדיטים מוצפים לחלוטין על-ידי העמים שמדרום, כי אז, כפי הנראה – ייעוד זה אכן היה מתגשם.

מרכזי התרבות הדרווידיים שכנו בעמקי הנהרות, בעיקר באלו של האינדוס ושל הגנגס, ובדקאן, לאורך שלושת הנהרות הכבירים אשר זרמו לים דרך מעברי ההרים המזרחיים. היישובים לאורך החופים של מעברי ההרים המערביים נחשבו חשובים בשל קשרי הים אשר קיימו עם שומֶר.

הדרווידיים נמנו עם העמים המוקדמים ביותר אשר בנו ערים ועסקו באופן נרחב בעסקי ייצוא וייבוא, הן ביבשה והן בים. עד לשנת 7000 לפני הספירה שיירות גמלים עשו את דרכן באופן סדיר אל מסופוטמיה הרחוקה; משלוחי הים של הדרווידיים התקדמו לאורך חופי הים הערבי אל-עבר הערים השומריות של המפרץ הפרסי, ואף שטו במימי מפרץ בנגל הרחק עד לאיי הודו המזרחית. הסוחרים והמלחים הללו יבאו משומֶר את האלף-בית ואת אמנות הכתיבה.

יחסי המסחר הללו תרמו רבות ליצירת גיוון נוסף בתרבות הקוסמופוליטית, ותוצאתם הייתה הופעתם המוקדמת של הרבה מן הדברים המעודנים, ואפילו מדברי המותרות, של החיים העירוניים. כאשר נכנסו להודו האַרִים, אשר הופיעו מאוחר יותר, הם לא הכירו בדרווידיים כדודניהם האנדיטים אשר נשטפו על-ידי גזעי הסאנגיק, אך הם אכן מצאו ציוויליזציה מתקדמת ביותר. על-אף המגבלות הביולוגיות, ייסדו הדרווידיים ציוויליזציה נעלה. היא התפשטה היטב בכל רחבי הודו, ובדקאן היא אף נשמרה עד לזמנים המודרניים.

4. הפלישה הארית להודו

החדירה האנדיטית השנייה להודו הייתה הפלישה הארית, אשר נמשכה כמעט חמש-מאות שנה ואירעה באמצע האלף השלישי לפני יסוע. הגירה זו סימנה את הגירתם ההמונית האחרונה של האנדיטים מארצות מולדתם אשר בטורקיסטאן.

המרכזים הראשונים של הארים היו פזורים בכל חציה הצפונית של הודו, ובמיוחד בצפון-מערבה של הודו. הפולשים הללו מעולם לא השלימו את כיבושה של הארץ, והזנחה זו היא

religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79.35 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79.36 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79.37 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79.38 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79.41 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79.42 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their

אשר המיטה עליהם אסון בשלב מאוחר יותר; זאת הואיל והכמות המספרית הפחותה שלהם הפכה אותם לפגיעים לאפשרות להיספג על-ידי הדרוויידים של הדרום, אשר לאחר מכן שטפו את כלל חצי האי, למעט מחוזות ההימליה.

הארים הותירו בהודו חותם גזעי מועט ביותר, למעט במחוזות הצפוניים. בדקאן הייתה השפעתם תרבותית ודתית יותר מאשר גזעית. ההשתמרות הגדולה יותר של מה שמכונה דם ארי בצפון-הודו אירעה לא רק בשל נוכחותם באזורים הללו במספרים גדולים, אלא גם בשל העובדה שהם קיבלו חיזוקים בדמותם של כובשים, סוחרים ומיסיונרים מאוחרים יותר. עירוי מתמיד של דם ארי המשיך להגיע אל תוך הפונג'אב ממש עד למאה הראשונה לפני ישוע, זאת כאשר המנה האחרונה נלוותה למערכותיהם של העמים הקליקטיים.

בסופו של דבר התמזגו הארים והדרוויידים במישורי הגנגס ויצרו תרבות גבוהה; ומרכז זה חוזק לאחר מכן באמצעות תרומות מכיוון צפון-מזרח אשר הגיעו מסין.

מעת לעת פרחו בהודו סוגים רבים של ארגונים חברתיים, החל מן המערכות הדמוקרטיות-למחצה של הארים וכלה בצורות הממשל המלוכניות והעריצות. ואולם, התכונה האופיינית ביותר של החברה הייתה ההשתמרות של מערכת הקסטות החברתית הגדולה אשר נוסדה על-ידי הארים במאמץ להנציח את הזהות הגזעית. מערכת הקסטות המורכבת הזו נשתמרה עד עצם היום הזה.

מתוך ארבע הקסטות הגדולות, כולן פרט לראשונה כוננו במאמץ חסר-תוחלת למנוע את התמזגות הגזע הארי של הכובשים עם נתיניהם הנחותים. ואולם הקסטה העליונה, זו של המורים ושל הכוהנים, מקורה בבני שט; הַבְּרָהֶמִיִּים של המאה העשרים שלאחר ישוע עומדים בקו הצאצאים התרבותי של כוהני הגן השני, אף כי תורתם שונה עד מאוד מזו של קודמיהם המהוללים.

בשעה שנכנסו הארים להודו, הם הביאו עמם את מושגיהם על אודות האלוהות, כפי שאלו נשתמרו במסורות הדת אשר התקיימו למן ימי הגן השני. ואולם, הכוהנים הברהמינים מעולם לא הצליחו לעמוד בשטף המומנטום הפגאני אשר קם ועלה כתוצאה מהמגע הפתאומי עם הדתות הנחותות של הדקאן לאחר הימחקות הגזע הארי. וכך השתעבדה מרבית האוכלוסייה לאמונות האפלות והכובלות של הדתות הנחותות; ולפיכך, לא הצליחה הודו לייצר את הציוויליזציה הגבוהה אשר עליה התבשרה בזמנים קודמים.

ההתעוררות הרוחנית של המאה השישית שלפני ישוע לא שרדה בהודו, והיא אפילו גוועה בטרם הפלישה המוסלמית. ואולי יום אחד עשוי לקום גאֹוְטָמָה גדול יותר על-מנת להוביל את הודו כולה בחיפוש אחר האל החי; או אז יחזה

undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882:3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882:4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882:5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882:6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmins of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882:7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

79:4.8 (882:8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then

העולם בפירותיהם של הפוטנציאלים התרבותיים של עם מגוון אשר שכן בתרדמת במשך זמן כה ממושך תחת השפעתה המאלחשת של ראייה רוחנית בלתי-מתקדמת.

התרבות אכן נחה על בסיס יסודות ביולוגיים, אך הקסטה לבדה לא תוכל להנציח את התרבות הארית, זאת הואיל ודת, דת של אמת, הינה המקור החיוני של אותה אנרגיה מרוממת אשר מניעה את האדם לכוון ציוויליזציה נעלה המתבססת על אחווה בין בני-אדם.

5. האדם האדום והאדם הצהוב

בעוד שסיפורה של הודו הינו סיפור הכיבוש בידי האנדיטים ושקיעתם של אלו, בסופו של דבר, אל קרב העמים האבולוציוניים הוותיקים יותר, מהלך הסיפור במזרח-אסיה נסוב יותר על אודות הסאנגיק הראשיים, ובמיוחד על אודות האדם האדום והאדם הצהוב. שני הגזעים הללו חמקו כמעט לחלוטין מן ההתמזגות עם הזן הניאנדרטלי הנחות, אשר עיכב במידה כה רבה את האדם הכחול באירופה, ולפיכך נשמר בקרבם של שני גזעים אלו הפוטנציאל הנעלה של טיפוס הסאנגיק הראשי.

בעוד שהניאנדרטליים הראשונים היו פזורים לכל רוחבה של אירו-אסיה, האגף המזרחי היה המזוהם יותר בזנים חיתיים נחותים. הטיפוסים התת-אנושיים הללו נדחקו דרומה על-ידי הקרחון החמישי, אותה יריעת קרח אשר חסמה במשך זמן כה ממושך את הגירת הסאנגיק אל תוך אסיה המזרחית. וכאשר עקף האדם האדום את הרמות של הודו בתנועתו לכיוון צפון-מזרח, הוא מצא כי צפון-מזרח אסיה נקיה מן הטיפוסים התת-אנושיים הללו. הארגון השבטי של גזעי האדם האדום נוצר לפני אלו של כל יתר העמים, והם היו הראשונים אשר היגרו ממוקד הסאנגיק של מרכז אסיה. הזנים הניאנדרטליים הנחותים חוסלו או סולקו מן היבשת בידי השבטים הצהובים אשר היגרו לשם בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם האדום משל בכיפה במזרח-אסיה במשך מאה-אלף שנה כמעט בטרם הגיעו השבטים הצהובים.

לפני יותר משלוש-מאות אלף שנה נכנס הנתח העיקרי של הגזע הצהוב אל סין מדרום כמהגרים אשר הגיעו מן החוף. ומדי אלף שנים הם העמיקו יותר ויותר את חדירתם אל תוכי היבשת, אך הם לא יצרו מגע עם אחיהם אשר היגרו לטיבט עד לזמני העבר הקרוב יחסית.

לחץ אוכלוסין הולך וגובר גרם לגזע הצהוב אשר נע צפונה להתחיל להידחק אל תוך מרחבי הצייד של האדם האדום. פלישה זו, לצד יריבות גזעית טבעית, באה לידי ביטוי בעוינות הולכת ומחמירה, וכך החל המאבק המכריע על האדמות הפוריות של אסיה הרחוקה.

סיפור המאבק הממושך בין הגזע האדום

the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:49 (883:1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:51 (883:2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:52 (883:3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:53 (883:4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:54 (883:5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:55 (883:6) The story of this agelong contest between

לבין הגזע הצהוב מהווה אפוס בהיסטוריה של אורנטיה. שני הגזעים הנעלים הללו לחמו ללא לאות במלחמה מרה אשר נמשכה מעל למאתיים-אלף שנה. בקרבות המוקדמים יותר הצליח על-פי רוב האדם האדום, ופעולות הפשיטה שלו חוללו שמוות ביישובים הצהובים. אך בני גזע האדם הצהוב היו תלמידים עתירי כישרון של אמנות המלחמה, ולמן ההתחלה הדגישו יכולת מובחנת לחיות בשלום עם אחיהם; הסינים היו הראשונים ללמוד על העוצמה הטמונה באיחוד. השבטים האדומים המשיכו במלחמות האחים שלהם, ואז החלו לסבול מפלות חוזרות ונשנות מידיהם התוקפניות של הסינים הנחושים, אשר המשיכו במצעדם הנחרץ צפונה.

לפני מאה-אלף שנה נלחמו השבטים המצטמקים של הגזע האדום כאשר גבם אל הקרח הנסוג של הקרחון האחרון, וכאשר המעבר היבשתי מערבה דרך הגשר היבשתי של ברינג הפך אפשרי, הזדרזו השבטים הללו ונטשו את חופיה של יבשת אסיה, אשר לא הסבירה להם פניה. חלפו להן שמונים-וחמש אלף שנה מאז עזבו אחרוני טהורי הגזע האדומים את אסיה, ואולם המאבק הממושך הותיר את חותמו הגנטי על הגזע הצהוב המנצח. העמים הסיניים הצפוניים, כמו גם האנדונים מסיביר, ספגו אל קרבם הרבה מן הזן האדום והפיקו מכך תועלת משמעותית.

האינדיאנים של צפון-אמריקה מעולם לא באו במגע אפילו עם צאצאיהם האנדיטים של אדם וחוה, וזאת משום שהם נושלו מארצות מולדתם באסיה כחמישים-אלף שנה בטרם הגעת אדם. בעידן ההגירות האנדיטיות הלכו והתפזרו הזנים האדומים הטהורים ברחבי צפון-אמריקה בדמות שבטי נוודים, ציידים אשר עסקו במידה מועטה גם בחקלאות. הגזעים והקבוצות התרבותיות הללו נותרו מבודדים כמעט לחלוטין משאר העולם, למן הגעתם לאמריקות ועד לסיום האלף הראשון לספירת הנוצרים, עת התגלו על-ידי הגזעים הלבנים של אירופה. עד אותה עת, האסקימוסים היו הדבר הקרוב ביותר לאדם הלבן אשר חזה בו האדם האדום מימיו.

הגזע האדום והגזע הצהוב היו הזנים האנושיים היחידים אשר השיגו דרגה גבוהה של ציוויליזציה בנפרד מהשפעות האנדיטים. התרבות העתיקה ביותר של האינדיאנים של אמריקה הייתה זו של המרכז של אֵנְאָמֶנְאָלֶנְטוֹן בקליפורניה, אך זו נעלמה זה מכבר עד לשנת 35,000 לפני הספירה. במקסיקו, במרכז-אמריקה ובהרי דרום-אמריקה, נוסדו הציוויליזציות המאוחרות והמתמידות יותר בידי גזע שהיה בעיקרו אדום, אך הכיל גם מזיגה משמעותית מן האדם הצהוב, האדם הכתום והאדם הכחול.

הציוויליזציות הללו היוו תוצרים אבולוציוניים של הסאנגיק, זאת למרות שנגיעות מן הדם האנדיטי הגיעו לפרו. למעט האסקימוסים בצפון-אמריקה וכמה אנדיטים פולינזיים בדרום-

the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unremitting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:56 (883:7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:57 (884:1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:58 (884:2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:59 (884:3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian

אמריקה, לעמים של חצי הכדור המערבי לא היה מגע עם שאר העולם עד לסיום האלף הראשון שלאחר יסוע. בתכנית המקורית של המלכיצדקים לשיפור הגזעים של אורנטיה צוין כי על מיליון מצאצאיו טהורי הגזע של אדם ללכת על-מנת לרומם את האדם האדום באמריקות.

Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. שחר הציוויליזציה הסינית

זמן מה לאחר שדחקו את האדם האדום לצפון-אמריקה, ניקו הסינים המתפשטים את האנדונים מעמקי הנהרות של מזרח-אסיה ודחפו אותם צפונה אל עבר סיביר ומערבה אל תוך טורקיסטאן, שם הם היו עתידים לבוא במהרה במגע עם התרבות העליונה של האנדיטים.

בבורמה ובחצי האי של הודו-סין, התרבויות של הודו ושל סין התערבבו והתמזגו ליצירת הציוויליזציות העוקבות של אזורים אלו. כאן נשתמר הגזע הירוק הנעלם בשיעור גבוה יותר מבכל מקום אחר בעולם.

גזעים רבים ושונים אכלסו את איי האוקיינוס השקט. ככלל, האיים הדרומיים, שהיו אז גדולים יותר, אוכלסו בעמים אשר נשאו אחוז גדול מן הדם הירוק ומדם האינדיגו. האיים הצפוניים הוחזקו על-ידי אנדונים, ולאחר מכן על-ידי גזעים אשר נשאו בקרבם את הזן האדום ואת הזן הצהוב בשיעורים גדולים. אבותיו הקדמונים של העם היפני לא סולקו מן היבשת עד לשנת 12,000 לפני הספירה, אז סולקו דרומה אל-עבר החוף על-ידי דחיפה חזקה של השבטים הסיניים הצפוניים. הגירתם ההמונית הסופית אירעה פחות בשל לחץ אוכלוסין, ויותר כיוזמה של מנהיג אשר נחשב בעיניהם כאישיות אלוהית.

בדומה לעמים בהודו ובלבנט, השבטים המנצחים של האדם הצהוב כוננו את מרכזיהם הראשונים לאורך החוף ובמעלה הנהרות. בשנים שלאחר מכן היה גורלם של יישובי החוף מר, זאת ככל שגברו ההצפות וככל שהנהרות שינו את אפיקי זרימתם, עד אשר לא ניתן היה להגן עוד על הערים המצויות בשטחים הנמוכים.

לפני עשרים-אלף שנה אבותיהם הקדמונים של הסינים בנו זה מכבר שנים-עשר מרכזים חזקים של תרבות ושל לימוד פרימיטיביים, ובמיוחד לאורך הנהר הצהוב ונהר הַיֶּאֱנְגְּזֶה. וכעת החלו המרכזים הללו לקבל חיזוק בדמות זרם מתמיד של עמים ממוזגים נעלים משינְגְ'יאַנג ומטיבט. ההגירה מטיבט לעמק הַיֶּאֱנְגְּזֶה לא הייתה נרחבת כבצפון, ואף המרכזים הטיבטים לא היו מתקדמים כאלו אשר באגן טארים. ואולם, שתי התנועות נשאו מידה מסוימת של דם אנדיטי מזרחה אל עבר ההתיישבות של הנהרות.

עליונותו של הגזע הצהוב הקדום נבעה

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

^{79:61 (884:4)} Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

^{79:62 (884:5)} In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

^{79:63 (884:6)} Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

^{79:64 (885:1)} Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

^{79:65 (885:2)} Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

^{79:66 (885:3)} The superiority of the ancient yellow race

מארבעה גורמים עיקריים:

1. גורם גנטי. שלא כדודניהם הכחולים באירופה, הן הגזע הצהוב והן הגזע האדום חמקו באופן ניכר מן ההתמזגות עם הזנים האנושיים הנחותים. הסינים הצפוניים, אשר התחזקו זה מכבר הודות לכמויות קטנות מן הזנים האדומים והאנדונים, נועדו ליהנות במהרה מעירי משמעותי של דם אנדיטי. מזלם של הסינים הדרומיים בתחום הזה לא שפר עליהם עד כדי כך, והם סבלו במשך תקופה ממושכת מספיגת הגזע הירוק, בעוד שמאחר יותר הם נחלשו עוד יותר בשל ההסתננות של נחילי האדם הנחותים אשר נדחקו החוצה מהודו בשל הפלישה הדרוידית-אנדיטית. ובסין של היום קיים הבדל מובחן בין הגזעים הצפוניים לדרומיים.

2. גורם חברתי. הגזע הצהוב למד במוקדם את ערכו של השלום הפנימי. נטייתם לשלום פנימי תרמה במידה כה רבה לגידול אוכלוסין נרחב אשר הבטיח את פיזור הציוויליזציה שלהם בקרב מיליונים רבים. משנת 25,000 לפני הספירה ועד לשנת 5000 לפני הספירה, הציוויליזציה ההמונית הגבוהה ביותר באורנטיה הייתה זו של מרכז וצפון סין. האדם הצהוב היה הראשון להשיג סולידריות גזעית – הוא הראשון אשר השיג ציוויליזציה תרבותית, חברתית ופוליטית בקנה מידה גדול.

הסינים של סביבות 15,000 לפני הספירה היו אנשי צבא תוקפניים; יראת-כבוד מוגזמת לעבר עדיין לא החלישה אותם, ובהיותם פחותים במספרם משנים-עשר מיליון, הם יצרו גוף הדוק אשר דיבר שפה משותפת. במהלך התקופה הזו הם בנו אומה אמיתית הרבה יותר מאוחדת והומוגנית מן האיחודים הפוליטיים של הזמנים ההיסטוריים.

3. גורם רוחני. במהלך עידן ההגירות האנדיטיות נמנו הסינים עם העמים הרוחניים ביותר על-פני האדמה. דבקות ממושכת בפולחן האמת האחת שעליה הכריז סינג'לנטון שמרה על היתרון שלהם ביחס לרוב הגזעים האחרים. התמריץ שאותו מעניקה דת פרוגרסיבית ומתקדמת מהווה לעיתים קרובות גורם מכריע בהתפתחות התרבותית; ככל שהודו הלכה ודעכה, כך זינקה סין קדימה תחת ההשפעה המעוררת של דת אשר קידשה את האמת בדמות אלוהות עליונה.

הסגידה לאמת גרמה לחקירה ולגילוי נטולי מורא של חוקי הטבע ושל הפוטנציאלים של האנושות. ואפילו לפני ששת-אלפים שנה היו הסינים עדיין תלמידיה הנלהבים של האמת וביקשו אותה בתקיפות.

4. גורם גיאוגרפי. סין מוגנת על-ידי ההרים ממערב ועל-ידי האוקיינוס ממזרח. אך ורק מצפון פתוחה הדרך למתקפה, ולמן ימי האדם האדום ועד להגעת צאצאיהם המאוחרים יותר של האנדיטים, לא שכן בצפון אף לא גזע תוקפני אחד.

was due to four great factors:

79.67 (885.4) 1. *Genetic*. Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79.68 (885.5) 2. *Social*. The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79.69 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79.70 (885.7) 3. *Spiritual*. During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79.71 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79.72 (885.9) 4. *Geographic*. China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

ואלמלא המכשולים ההרריים והדעיכה המאוחרת יותר בתרבותם הרוחנית, היה הגזע הצהוב ללא ספק מושך אליו את הנתח העיקרי של ההגירות האנדיטיות מטורקיסטאן, ואין כל ספק כי היה משתלט במהרה על הציוויליזציה העולמית.

7. האנדיטים נכנסים לסין

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היו האנדיטים מצויים בשלבי חצייה של מעבר טי טאו במספרים גדולים, והם התפזרו ברחבי העמק העליון של הנהר הצהוב, בקרב ההתיישבות הסינית של קאנסו. או אז הם חדרו מזרחה אל ח'נאן, שם מוקמו היישובים המתקדמים ביותר. הסתננות זו מן המערב הייתה בחציה אנדונית ובחציה אנדיטית.

מאז ומעולם היו מרכזי התרבות הצפוניים לאורך הנהר הצהוב מתקדמים יותר מן ההתיישבות הדרומית שעל היאנגצה. בחלוק אלפים אחדים של שנים למן הגעתם של בני התמותה הנעלים הללו, אף שהיו מועטים, זינקו היישובים אשר לאורך הנהר הצהוב קדימה ביחס לכפרים שעל היאנגצה והשיגו מעמד מתקדם יותר ביחס לאחיהם מדרום, מעמד משופר אשר נשמר מאז ועד היום.

אין זאת כי היו אנדיטים רבים כל-כך, ואף אין זאת כי תרבותם הייתה כה נעלה, אלא שההתמזגות עמם יצרה זן מגוון יותר. הסינים הצפוניים קיבלו מן הזן האנדיטי רק במידה מספקת על-מנת לעורר במתינות את שכלם המוכשר מעצם טיבו, אך לא מספיק על-מנת לעורר בהם את הסקרנות המבעבעת של הגילוי המאפיינת כל-כך את הגזעים הלבנים הצפוניים. עירוי מוגבל יותר זה מן המורשת האנדיטית הפריע פחות ליציבות המולדת של טיפוס הסאנגיק.

הגלים המאוחרים יותר של האנדיטים הביאו עמם חלק מסוים מן ההתקדמות התרבותית של מסופוטמיה; והדבר נכון במיוחד בנוגע לגלי ההגירה האחרונים מן המערב. הם שיפרו באופן ניכר ביותר את נוהגי החינוך והכלכלה של הסינים הצפוניים; ובעוד שהשפעתם על התרבות הדתית של הגזע הצהוב הייתה קצרת מועד, צאצאיהם המאוחרים יותר תרמו רבות להתעוררות רוחנית מאוחרת יותר. ואולם, המסורות האנדיטיות באשר ליופיין של עדן ושל דאלאמאטיה אכן השפיעו על המסורות הסיניות; כך, אגדות סיניות מוקדמות ממקמות את "ארץ האלים" במערב.

העם הסיני לא החל בבניית ערים ובעיסוק בייצור עד לאחר שנת 10,000 לפני הספירה, לאחר שינוי האקלים בטורקיסטאן והגעת המהגרים האנדיטים המאוחרים יותר. עירוי זה של דם חדש לא הוסיף לציוויליזציה של האדם הצהוב במידה כה רבה, כשם שהוא עורר את נטיותיו הרדומות של הזן הסיני הנעלה, וקידם

79.6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79.7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79.7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79.7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79.7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place "the land of the gods" in the west.

79.7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of

והאיץ את התפתחותן. מִהֶנָּה ועד שֶׁאֵי־הָחֵל הפוטנציאלים של ציוויליזציה מתקדמת להניב פרי. תחילת עבודת המתכת וכל אמנויות הייצור מקורן בימים הללו.

הדמיון בין שיטות סיניות ומסופוטמיות מסוימות באשר למניין הזמן, אסטרונומיה וניהול הממשל, נבעו מיחסי המסחר אשר התקיימו בין שני המרכזים המרוחקים הללו. סוחרים סיניים נעו בנתיבי היבשה דרך טורקיסטן אל מסופוטמיה אפילו בימי השומרים. והחילופין הללו לא היו חד-צדדיים – עמק הפרת נהנה מהם במידה מרובה, כפי שגם נהנו מהם העמים של מישור הגנגס. ואולם, שינויים האקלים ופלישות הנוודים של האלף השלישי שלפני יסוד הקטינו במאוד את היקף הסחר אשר הוסע מעל נתיבי השיירות של מרכז-אסיה.

the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

^{79.7.6 (886.7)} The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. הציוויליזציה הסינית המאוחרת יותר

בעוד שהאדם האדום סבל מלחמה מרובה מדי, לא יא זה שגוי לומר שהתפתחות המדינה בקרב הסינים התעכבה מפאת היסודיות שבה כבשו את אסיה. היה להם פוטנציאל כביר לסולידריות גזעית, ואולם פוטנציאל זה לא הצליח להתפתח כמות בשל היעדר תמריץ הדחף המתמיד הנובע מן הסכנה הנוכחת-לעולם של תוקפנות מן החוץ.

עם השלמת כיבוש מזרח-אסיה, החלה המדינה הצבאית הקדומה להתפורר בהדרגה – מלחמות העבר נשכחו. מן המאבק האפי עם הגזע האדום נשתמרו אך ורק המסורת המעורפלת על אודות מאבק קדום עם עמי הקשתים. הסינים פנו במוקדם לעיסוק בחקלאות, ודבר זה הוסיף וחיזק את נטיותיהם לעבר שלווה; במקביל לכך, שיעור אוכלוסייה נמוך בהרבה מן היחס שטח-נפש הנדרש לשם חקלאות, תרם לשלווה הולכת וגוברת ברחבי הארץ.

מודעות להישגי העבר (אשר פחתה בהווה במידת מה), השמרנות של עם אשר עסק באופן כמעט בלעדי בחקלאות, וחיי משפחה מפותחים ביותר הובילו להפצעת יחס של הערצה כלפי האבות הקדמונים; ותוצאתה של הערצה זו הינה המנהג של כיבוד אנשי העבר בשיעור הגובל בסגידה. גישה דומה מאוד שררה בקרב הגזעים הלבנים באירופה במשך כחמש-מאות שנה לאחר התפרקות הציוויליזציה היוונית-רומית.

מעולם לא פסקו לחלוטין האמונה ב"אמת האחת" והסגידה לה, כפי שלימד אותה סִינְגְּלַאנְטוֹן; ואולם, בחלוף הזמן, הנטייה הגוברת לסגוד למה שכבר הושג האפילה על החיפוש אחר אמת גבוהה יותר. אט-אט הוסטה הגאונות של הגזע הצהוב מן החיפוש אחר הבלתי-ידוע אל עבר השימור של הידוע. וזו הינה הסיבה

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

^{79.8.1 (887.1)} While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

^{79.8.2 (887.2)} With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

^{79.8.3 (887.3)} Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

^{79.8.4 (887.4)} The belief in, and worship of, the "One Truth" as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to

לקיפאון של מי שהייתה הציוויליזציה אשר התקדמה מהר יותר מכל ציוויליזציה אחרת בעולם.

בין שנת 4000 לשנת 500 לפני הספירה הושלם האיחוד-מחדש הפוליטי של הגזע הצהוב, ואולם האיחוד התרבותי בין המרכזים של נהר היאנגצה ושל הנהר הצהוב התרחש זה מכבר. איחוד-מחדש פוליטי זה בין הקבוצות השבטיות המאוחרות יותר לא היה נטול עימות, ואולם החברה המשיכה להחשיב את המלחמה כפחותה; הסגידה לאבות הקדמונים, הניבים המתרבים, וכן העובדה שהם לא נקראו להילחם במשך אלפי שנים הפכו את העם הזה לשלו עד מאוד.

אף-על-פי שלא הצליח לממש את ההבטחה ולפתח מדינה מתקדמת במוקדם, הגזע הצהוב אכן התקדם בהדרגה במימוש אומניות הציוויליזציה, ובייחוד בתחומי החקלאות והגננות. שיתוף פעולה קבוצתי נדרש על-מנת לפתור את הבעיות ההידראוליות אשר ניצבו בפני חקלאי שאַנְשִׁי וְחֶנְאן. קשיים מעין אלו, הנוגעים להשקיה ולשימור הקרקע, תרמו במידה לא מועטה להתפתחות תלות הדדית בקרב קבוצות החוואים, תלות אשר באה לידי ביטוי בקידום השלום ביניהם.

עד מהרה חלו התפתחויות בכתב, ואלה, לצד כינונם של בתי-ספר, תרמו להפצת ידע בקנה מידה אשר טרם נודע כמותו עד אז. ואולם, על-אף הופעתו המוקדמת של הדפוס, אופייה המסורבל של שיטת הכתיבה האידיאוגרפית הציבה חסם כמותי על גודל השכבות המלומדות. ומעל לכל אלה, המשיכו תהליכי הסטנדרטיזציה החברתית והדוגמטיזציה הדתית-פילוסופית להתקדם במהירות. התפתחות הדתית של הסגידה לאבות הקדמונים הפכה מסובכת בשל שטף של אמונות טפלות הנוגעות לפולחן הטבע, אך שירים של מושג אמיתי של האל המשיכו להשתמר בדמות הסגידה לקיסר שאַנְגְדִי.

החולשה הגדולה שבסגידה לאבות קדמונים טמונה בכך שהיא מעודדת פילוסופיה המתבוננת לאחור. ככל שהדבר נבון להרבות חוכמה מן העבר, הרי שזוהי טיפשות להחשיב את העבר כמקור הבלעדי של האמת. האמת הינה יחסית ומתרחבת; לעולם היא חיה בהווה, ומשיגה ביטוי חדש בכל דור ודור – ואפילו בחייו של כל אדם.

החזקה הגדולה של הסגידה לאבות הקדמונים טמונה בדרך שגישה כזו מעניקה למשפחה. היציבות וההתמדה המדהימות של התרבות הסינית הינן תוצאה של המעמד העליון השמור למשפחה, הואיל והציוויליזציה תלויה במישרין בפעולתה היעילה של המשפחה; ובסין המשפחה הגיעה לדרגת חשיבות חברתית, ואפילו דתית, אשר אליה התקרבו רק עמים מועטים אחרים.

מסירות הצאצאים והנאמנות המשפחתית אשר נבעו מן הסגידה הגוברת לאבות

the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79.85 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79.86 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79.87 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequalled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79.88 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it lives always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79.89 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79.90 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship

הקדמונים, הבטיחו את בנייתן של מערכות יחסים נעלות במסגרת המשפחה ואת שרידותן של הקבוצות המשפחתיות; וכל אלו אפשרו לגורמים הבאים לפעול לטובת שימור הציוויליזציה:

1. שימור הרכוש והעושר.
2. איגוד הניסיון של יותר מדור אחד.
3. חינוך יעיל של הילדים באמנויות ובמדעים של העבר.
4. פיתוח תחושת מחויבות חזקה, שיפור המוסר והעצמת הרגישות האתית.

תקופת ההיווצרות של הציוויליזציה הסינית, אשר נפתחת בבואם של האנדיטים, ממשיכה הלאה דרך ההתעוררות הכבירה – האתית, המוסרית והדתית-למחצה – של המאה השישית שלפני יסוע. והמסורת הסינית משמרת במעורפל את סיפור העבר האבולוציוני; המעבר ממשפחת האם לזו של האב, ייסוד החקלאות, התפתחות הארכיטקטורה ותחילתה של התעשייה – כל אלו מסופרים בזה אחר זה. וסיפור זה מציג – ובדייקנות גבוהה יותר מכל סיפור דומה אחר – את תמונת עלייתה המופלאה של עם נעלה מן הרמות של הברבריות. במשך הזמן הזה הם הפכו מחברה חקלאית פרימיטיבית לארגון חברתי גבוה יותר הכולל ערים, ייצור, עבודות מתכת, סחר חליפין, ממשל, כתב, מתמטיקה, אמנות, מדע ודפוס.

וכך נשתמרה הציוויליזציה הקדומה של הגזע הצהוב מאה אחר מאה. חלפו כמעט ארבעים-אלף שנה מאז התרחשו ההתקדמויות החשובות הראשונות בתרבות הסינית, ואף כי פעמים רבות חלו נסיגות, הציוויליזציה של בני האן הינה הציוויליזציה הקרובה מכולן להצגת תמונת התקדמות רציפה עד למאה העשרים ממש. ההתפתחויות המכאניות והדתיות של הגזעים הלבנים היו מסדר גבוה יותר, אך אלה מעולם לא עלו על הסינים בנאמנות למשפחה, באתיקה הקבוצתית ובמוסר האיש.

התרבות הקדומה הזו תרמה רבות לאושר האנושי; מיליוני בני-אדם חיו ומתו בה תוך שהם מתברכים בהישגיה. במשך מאות בשנים נחה הציוויליזציה הזו על זרי הדפנה של העבר, אך אפילו כעת היא מתעוררת מחדש על-מנת לחזות שוב במטרות הטרוסצנדנטיות של הקיום של בר התמותה, ומתחילה מחדש במאבק הבלתי-פוסק לקדמה אשר איננה חדלה לעולם.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unremitting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 80. ההתרחבות האנדיטית במערב

081 ⇨

הספר של אורנטיה

079 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 80

ההתרחבות האנדיטית במערב

סעיפים

מבוא

1. האדמים נכנסים לאירופה
2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים
3. האדם הכחול הקרוי-מניון
4. הפלישות האנדיטיות לאירופה
5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה
6. האנדיטים לאורך הנילוס
7. האנדיטים מאיי הים התיכון
8. האנדונים הדנוביים
9. שלושת הגזעים הלבנים

מבוא

אף-על-פי שהאדם הכחול האירופי לא הגיע בכוחות עצמו לציוויליזציה תרבותית כבירה, הוא סיפק את הבסיס הביולוגי אשר יצר – כאשר התמזגו הזנים האדמים עם הפולשים האנדיטים המאוחרים יותר – את אחד הזנים החזקים ובעלי היכולת הרבה ביותר ליצור את הציוויליזציה התוקפנית ביותר אשר הופיעה באורנטיה למן ימי הגזע הסגול וימי האנדיטים אשרה הגיעו לאחריו.

העמים הלבנים המודרניים משלבים בקרבם את הזנים האדמים השורדים אשר התמזגו עם גזעי הסאנגיק, עם מידה מסוימת מן האדום והאדם הצהוב, אך בייחוד עם האדם הכחול. בכל הגזעים הלבנים קיים אחוז ניכר מן הזן האנדוני המקורי, ואפילו עוד יותר מן הזנים הנודים המוקדמים.

1. האדמים נכנסים לאירופה

PAPER 80

ANDITE EXPANSION IN THE
OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

INTRODUCTION

^{8001 (889.1)} ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

^{8002 (889.2)} The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

בטרם נדחקו האנדיטים האחרונים אל מחוץ לעמק הפרת, רבים מאחיהם נכנסו לאירופה כהרפתקנים, מורים, סוחרים ולוחמים. בימים המוקדמים יותר של הגזע הסגול היה אגן הים התיכון מוגן באמצעות מצר גיברלטר והגשר היבשתי של סיציליה. חלק מן הסחר הימי התחילי של האדם החל באגמים הפנים-יבשתיים הללו, אשר בהם פגשו האדם הכחול מן הצפון ובני הסהרה מן הדרום בנודים ובאדמים מן המזרח.

בחלק המזרחי של אגן הים התיכון כוננו הנודים את אחת התרבויות הנרחבות ביותר שלהם, ומן המרכזים הללו הם חדרו במידת מה לדרום-אירופה ובמיוחד לצפון-אפריקה. הסורים הנודים-האנדונים בעלי הראש הרחב החלו לעסוק בשלב מוקדם מאוד בקדרות ובחקלאות ביישוביהם בשפך הנילוס העולה לאיטו. הם אף ייבאו כבשים, עיזים, בקר ובעלי-חיים מבויתים אחרים וחוללו שיפור ניכר בשיטות עבודת המתכת; זאת הואיל ובעת ההיא היוותה סוריה את מרכזת של התעשייה הזו.

במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה קיבלה מצרים זרם מתמיד של אנשים ממסופוטמיה, ואלו הביאו עמם את אומנותם ואת תרבותם אשר העשירו את תרבות עמק הנילוס. ואולם, כניסתם של מספר רב מבני הסהרה דדרה באופן ניכר את הציוויליזציה לאורך הנילוס, וכך הגיעה מצרים לנקודת השפל התרבותית שלה לפני כחמש-עשרה אלף שנה.

ואולם, בימים המוקדמים יותר, אך מעט יכול היה לעכב את הגירת האדמים מערבה. הסהרה היוותה אז שטח מרעה פתוח שבו התפזרו רועי צאן וחקלאים. ומעולם בני סהרה הללו לא עסקו בייצור, והם אף לא היו בוני ערים. הם היו קבוצה בגוון אינדיגו-שחור אשר נשאה בקרבה זנים רבים מן הגזעים הירוק והכתום אשר נכחדו זה מכבר. ואולם, הם קיבלו כמות מוגבלת מאוד מן המורשת הסגולה בטרם התרוממה האדמה ובטרם פיזרו הרוחות המשתנות ונושאות-הלחות את שיירי הציוויליזציה המשגשגת והשלווה הזו.

רוב גזעי המין האנושי חולקים בנשיאת דמו של אדם, אך חלק מן הגזעים קיבלו יותר מהאחרים. הגזעים המעורבים של הודו והעמים הכהים יותר של אפריקה לא היו מושכים עבור האדמים. הם היו מתערבבים בחופשיות עם האדם האדום, אילולא היה זה מצוי הרחק באמריקות, והם נטו חיבה כלפי האדם הצהוב, אך גם הגישה אליו, בהיותו אסיה המרוחקת, הייתה קשה. לפיכך, כל אימת שההרפתקנות או הזולתנות הניעה אותם, או כאשר הם נדחקו החוצה מעמק הפרת, הם בחרו באופן טבעי ביותר להתאחד עם בני הגזעים הכחולים של אירופה.

לאנשים הכחולים, אשר שלטו אז באירופה, לא היו מנהגים דתיים אשר דחו את המהגרים האדמים הראשונים; ומשיכה מינית חזקה שררה

^{801.1 (889.3)} Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

^{801.2 (889.4)} In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

^{801.3 (889.5)} For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

^{801.4 (889.6)} But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

^{801.5 (889.7)} Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

^{801.6 (889.8)} The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great

בין בני הגזע הסגול לבין בני הגזע הכחול. טובי הגברים הכחולים החשיבו את הרשות להזדווג עם אישה אדמית ככבוד גדול. כל גבר כחול שאף להיות מוכשר ואמנותי עד כדי כך שיוכל לזכות בחיבתה של אישה אדמית כלשהי, ושאיפתה העליונה של אישה כחולה נעלה הייתה לזכות בתשומת לבו של גבר אדמי.

אט-אט התאחדו המהגרים בני עדן עם הטיפוסים הגבוהים יותר של הגזע הכחול, והכניסו חיים במנהגיהם התרבותיים, בה בעת שחיסלו ללא רחם את שיירי הזן הניאנדרטלי. טכניקה זו של התמזגות גזעית, המשולבת בחיסולם של זנים נחותים, יצרה לכל הפחות שתיים-עשרה קבוצות חסונות ומתקדמות של אנשים כחולים נעלים, אשר אחת מהן כונתה על-ידכם קרו-מג'ניון.

בשל סיבות אלה ואחרות – כאשר העדיפות של נתיבי ההגירה אינה הפחותה שבסיבות אלה – עשו הגלים הראשונים מתרבות מסופוטמיה את דרכם כמעט אך ורק לאירופה. ונסיבות אלה הן אשר קבעו את האירועים הקודמים לציוויליזציה האירופית המודרנית.

2. שינויים אקלימיים וגיאולוגיים

ההתרחבות המוקדמת של בני הגזע הסגול אל תוך אירופה נקטעה באיבה בשל שינויים אקלימיים וגיאולוגיים פתאומיים יחסית. עם נסיגת שדות הקרח הצפוניים, הועתקו הרוחות נושאות הלחות מן המערב אל הצפון, ובהדרגה הפכו את אזורי המרעה הפתוחים הכבירים של הסהרה למדבר שומם. הבצורת פיזרה את האנשים נמוכי הקומה, חומי השיער, שחורי העין אך ארוכי הראש, של מישור הסהרה הגדול.

האלמנטים בגון האינדיגו הטהורים יותר נעו דרומה אל יערות מרכז-אפריקה, ומאז הם נותרו שם. הקבוצות המעורבות יותר התפזרו החוצה בשלושה כיוונים: השבטים הנעלים במערב היגרו לספרד ומשם לחלקים הסמוכים של אירופה, והם היוו את הליבה אשר מתוכה יצאו הגזעים חומי השיער וארוכי הראש המאוחרים יותר של הים התיכון. החטיבה הפחות מתקדמת ביותר ממזרח למישור הסהרה היגרה אל חצי-האי ערב, ומשם דרך צפון-מסופוטמיה והודו עד לסרי-לנקה הרחוקה. הקבוצה המרכזית נעה צפונה ומזרחה אל עמק הנילוס ואל תוך פלשתינה.

זוהי תת-שכבת הסאנגיק המשנית אשר מרמזת על קיומה של קרבת דם מסוימת בקרב העמים המודרניים הפזורים מן הדקאן, דרך איראן, מסופוטמיה ולאורך שני חופי הים התיכון.

בסביבות הזמן שבו אירעו שינויי האקלים הללו באפריקה, נפרדה אנגליה מן היבשת ודנמרק עלתה מן הים; זאת בעוד שמצר גיברלטר – אשר הגן על האגן המערבי של הים

sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

^{801.7 (800.3)} Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

^{801.8 (800.4)} For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

^{802.1 (800.5)} The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

^{802.2 (800.6)} The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

^{802.3 (800.7)} It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

^{802.4 (800.8)} About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the

התיכון – נשבר בעטיה של רעידת אדמה, וכך עלה במהירות מפלס האגם הפנים-יבשתי הזה לרמתו של האוקיינוס האטלנטי. או אז שקע הגשר היבשתי של סיציליה, וכך נוצר ים תיכון אחד המחובר לאוקיינוס האטלנטי. אסון הטבע הזה הציף עשרות יישובים אנושיים, והיה להצפה אשר גרמה לאובדן הגדול ביותר של חיי אדם בכל ההיסטוריה העולמית.

הצפה זו של אגן הים התיכון קטעה באחת את תנועת האדמים בכיוון מערב, בעוד שהזרם הכביר של בני הסהרה הנכנסים גרם להם לבקש מוצא לריבוי האוכלוסין שלהם מצפון וממזרח לעדן. כאשר צאצאי אדם נעו צפונה מן העמקים של החידקל והפרת, הם נתקלו בחומות הרריות ובים הכספי, אשר היה מורחב אז. ובמשך דורות רבים האדמים צדו, רעו את צאנם ועבדו את האדמה מסביב ליישוביהם הפזורים ברחבי טורקיסטאן. אט-אט הרחיב העם המופלא הזה את הטריטוריה שלו אל תוך אירופה. ואולם בשעה זו נכנסים האדמים לאירופה ממזרח ומוצאים כי תרבותו של האדם הכחול מפגרת באלפי שנים אחרי זו של אסיה, וזאת מכיוון שאזור זה כמעט ולא היה בקשר עם מסופוטמיה.

3. האדם הכחול הקרו-מגניון

מרכזי התרבות העתיקים של האדם הכחול היו ממוקמים לאורך כל נהרותיה של אירופה, ואולם אך ורק הסום זרם כעת באותו ערוץ שבו זרם בימים אשר קדמו לקרחונים.

אף-על-פי שאנו מדברים על כך שהאדם הכחול חדר אל יבשת אירופה וחלש עליה, היו בנמצא עשרות טיפוסים גזע. ואפילו לפני שלושים-וחמש אלף שנה כבר היו הגזעים הכחולים האירופיים עמים ממוזגים ביותר, ונשאו זנים הן מן האדם האדום והן מן האדם הצהוב, זאת בעוד שבאזורים שלחוף האוקיינוס האטלנטי ובאזורי רוסיה ד-היום הם כבר ספגו אל קרבם כמות נכבדה מן הדם האנדוני, ובדרום הם היו במגע עם עמי הסהרה. ואולם, יהא זה חסר תועלת לנסות ולמנות את קבוצות הגזע הרבות.

הציוויליזציה האירופאית של תקופת בתר-אדם מוקדמת זו הייתה בבחינת מזיגה ייחודית של האון והאמנות של האדם הכחול עם הדמיון היצירתי של האדמים. האדם הכחול היה גזע רב-און, אך בניו דרדו עד מאוד את מעמדם התרבותי והרוחני של האדמים. לאלו היה קשה ביותר ללמד את הקרו-מגניונים את דתם, בשל נטייתם של כה רבים מהם לרמות את העלמות ולשדל אותן. וכך, במשך עשרת-אלפים שנה הייתה הדת באירופה בשפל המדרגה בהשוואה להתפתחויות בהודו ובמצרים.

האנשים הכחולים היו הגונים לחלוטין בכל עיסוקיהם וחופשיים לחלוטין מן ההפקרות המינית של האדמים המעורבים. הם כיבדו את

Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

^{8025 (891.1)} This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

^{8031 (891.2)} The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

^{8032 (891.3)} While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

^{8033 (891.4)} The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

^{8034 (891.5)} The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected

העלמות, ואימצו את הפוליגמיה אך ורק כאשר המלחמה גרמה למחסור בזכרים.

אנשי הקרו-מניון הללו היו גזע אמיץ ומרחיק ראות. הם קיימו מערכת חינוך יעילה עבור הילדים. שני ההורים השתתפו במלאכה זו, ושירותיהם של הילדים הבוגרים נוצלו אף הם במלואם. כל ילד הוכשר בקפדנות בתחזוקת המערות, באמנות ובמלאכת אבני הצור. כבר בגיל מוקדם הכירו הנשים היטב את מלאכות הבית ואת החקלאות הפשוטה, בעוד שהגברים היו ציידים מיומנים ולוחמים אמיצים.

האנשים הכחולים היו ציידים, דייגים ולקטי מזון; הם היו בוני סירות מומחים. הם ייצרו גרזני אבן, כרתו עצים, בנו בקתות עץ, אשר חלקן מתחת לפני האדמה וחלקן מעליה, ואשר גגותיהן כוסו בעורות בעלי-חיים. ובסיביר יש מי שעדיין בונים בקתות דומות לאלה. באופן כללי, הקרו-מניון הדרומיים חיו במערות ובגומחות סלע.

בשל תנאי החורף הקשים, לא היה זה בבחינת אירוע נדיר שהזקיפים אשר עמדו למשמר הלילה בפתחי המערות היו קופאים למוות. הם היו אמיצים, ומעל לכל היו אמנים; המציגה האדמית האיצה לפתע פתאום את הדמיון היצירתי. אמנות האדם הכחול הגיעה לשיאה לפני כחמש-עשרה אלף שנה, לפני ימי עלייתם של הגזעים כהי העור צפונה מאפריקה דרך ספרד.

לפני כחמש-עשרה אלף שנה היערו האלפיניים היו מצויים במגמת התפשטות נרחבת. הציידים האירופאים נדחקו לעמקי הנהרות ולחופים על-ידי אותו אילוף אקלימי אשר הפך את אזורי הצייד השוקקים של העולם למדבריות יבשים ושוממים. עם תזוזת הגשמים צפונה כוסו אזורי המרעה הכבירים של אירופה ביערות. השינויים האקלימיים הגדולים והפתאומיים-יחסית אילצו את הגזעים של אירופה להפוך מציידים של אזורים פתוחים לרועי צאן, ובמידת מה גם לדייגים ולעובדי-אדמה.

בעוד שהשינויים הללו יצרו התקדמויות תרבותיות, הם חוללו נסיגות מסוימות בהיבט הביולוגי. במהלך עידן הציד הקודם נישאו חברי השבטים הנעלים בנישואי תערובת עם הטיפוסים הגבוהים של שבויי המלחמה, ולעולם הם השמידו את אלו אשר החשיבו כנחותים. ואולם, עת החלו לכונן יישובים ולעסוק בחקלאות ובמסחר, הם החלו לשמור הרבה מן השבויים הבינוניים כעבדים. והיו אלו צאצאיהם של העבדים הללו אשר דרדרו במידה כה רבה את כלל הטיפוס של הקרו-מניון. נסיגה זו בתרבות נמשכה עד אשר היא קיבלה זריקת מרץ חדשה מן המזרח, כאשר שטפה את אירופה הפלישה ההמונית והסופית של תושבי מסופוטמיה; פלישה זו ספגה אל קרבה במהרה את הטיפוס ואת התרבות של הקרו-מניון והחלה-מחדש את הציוויליזציה של הגזעים הלבנים.

maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

8035 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

8036 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

8037 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

8038 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

8039 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. הפלישות האנדיטיות לאירופה

אף שהאנדיטים נהרו לאירופה בזרם מתמיד, התרחשו שבע פלישות עיקריות, כאשר האחרונים להגיע הגיעו רכובים על-גבי סוסים בשלושה גלים גדולים. חלק נכנסו לאירופה דרך איי הים האגאי ומעלה דרך עמק הדנובה, ואולם, מרבית הזנים הטהורים והמוקדמים יותר היגרו לצפון-מערב אירופה דרך הנתיב הצפוני אשר חצה את אדמות המרעה של הוולגה והדון.

בין הפלישה השלישית לרביעית נכנס לאירופה ערב רב של אנדונים מן הצפון, אשר הגיע מסיביר דרך הנהרות של רוסיה ודרך החבל הבלטי. והם נספגו מייד לתוך השבטים האנדיטים הצפוניים.

אירועי ההתרחבות המוקדמים של הגזע הסגול הטהור יותר היו הרבה יותר שלווים מאלו של צאצאיהם האנדיטים המאוחרים יותר, אשר היו בעלי אופי צבאי-למחצה ותאבי כיבוש. האדמים היו שוחרי-שלום; הנודים לוחמניים. האיחוד של שני הזנים הללו – אשר לאחר מכן התערבבו עם גזעי הסאנגיק – יצר את האנדיטים המוכשרים והאגרסיביים, אשר אכן עסקו בכיבושים צבאיים.

ואולם, הסוס היה הגורם האבולוציוני אשר קבע את שלטונם של האנדיטים במערב. הסוס העניק לאנדיטים המתפשטים את יתרון הניידות אשר לא היה קיים עד אז, ואפשר לקבוצות האחרונות של הפרשים האנדיטים להתקדם במהירות מסביב לים הכספי ולשטוף את אירופה כולה. כלל הגלים הקודמים של האנדיטים נעו כה לאט, עד כי הם נטו להתפורר במרחק גדול ממסופוטמיה. אך הגלים המאוחרים יותר נעו מהר כל-כך, עד שהם הגיעו לאירופה כקבוצות קוהרנטיות בעודם שומרים עדיין על מידה מסוימת של תרבות גבוהה.

כאשר הפרשים האנדיטים הרכובים הופיעו באלף השישי והשביעי שלפני ישוע, התקדם כלל העולם המיושב – למעט סין ועמק הפרת – אך מעט מבחינה תרבותית במשך עשרת-אלפים השנים שלפני כן. בעודם חוצים את מישוריה של רוסיה בכיוון מערב, ובעודם סופגים את המיטב שבאדם הכחול ומשמידים את הגרוע שבו, הם התמזגו לכדי עם אחד. אלו היו אבותיהם הקדמונים של הגזעים המכונים נורדיים, אבותיהם הקדומים של העמים הסקנדינביים, הגרמנים והאנגלו-סקסים.

בחלוף זמן לא רב נספגו במלואם כלל הזנים הכחולים הנעלים על-ידי האנדיטים ברחבי צפון-אירופה כולה. רק בלפלנד (ובמידת מה בבֶּרִיטַני) שמרו האנדונים הוותיקים יותר על שארית זהות כלשהי.

5. הכיבוש האנדיטי של צפון-אירופה

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:41 (892:4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:42 (892:5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:43 (892:6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:44 (892:7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:45 (893:1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:46 (893:2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

השבטים של צפון-אירופה חוזקו ורוממו בהתמדה באמצעות הזרם יציב של מהגרים ממסופוטמיה אשר הגיעו דרך האזורים של טורקיסטן ודרום-רוסיה; וכאשר שטפו גלי הפרשים האחרונים של האנדיטים את אירופה, כבר היו באזור זה יותר אנשים ממורשת אנדיטית מאשר ניתן היה למצוא בכל שאר העולם.

במשך שלושת-אלפים שנה שכן המטה הצבאי של האנדיטים הצפוניים בדנמרק. מנקודה מרכזית זו יצאו בזה אחר זה גלי הכיבוש, אשר הפכו פחות ופחות אנדיטים ויותר לבנים, כפי שניתן היה לחזות בחלוף המאות בהתמזגות הסופית שבין הכובשים ממסופוטמיה לבין העמים הכבושים.

בעוד שהאדם הכחול נספג בצפון ונכנע לבסוף לפושטים הרכובים הלבנים אשר חדרו לדרום, השבטים המתקדמים של הגזע הלבן המעורב נתקלו בהתנגדות עיקשת וממושכת מן הקרו-מניונים, אך אינטליגנציה גבוהה יותר, כמו גם מאגרים ביולוגיים הולכים ומתעצמים-לעולם, אפשרו להם למחוק את הגזע הוויקי יותר מגדר הקיום.

המאבקים המכריעים בין האדם הלבן לאדם הכחול נערכו בעמק הסום. כאן התמודדו טובי בניו של הגזע הכחול אל מול האנדיטים אשר נעו דרומה, ובמשך מעל לחמש-מאות שנה הצליחו הקרו-מניונים הללו להגן על הטריטוריות שלהם, בטרם נכנעו לאסטרטגיה הצבאית העדיפה של הפולשים הלבנים. תור, מפקדם המנצח של הצבאות מן הצפון בקרב המכריע של הסום, הפך לגיבור השבטים הלבנים הצפוניים ולאחר מכן נערץ כאל על-ידי כמה מהם.

מאחזי האדם הכחול אשר החזיקו מעמד במשך הזמן הממושך ביותר נמצאו בדרום-צרפת, ואולם ההתנגדות הצבאית הגדולה האחרונה הוכרעה לאורך הסום. לאחר מכן המשיך הכיבוש והתקדם באמצעות חדירה מסחרית, לחץ אוכלוסין לאורך הנהרות ונישואי תערובת מתמשכים עם הנעלים, לצד חיסול אכזרי של הנחותים.

כאשר מועצת זקני השבט האנדיטית מצאה כי שבי נחות הינו בלתי-כשיר, הוא נלקח אחר כבוד אל הכהנים השמאנים, אשר ליוו אותו אל הנהר וניהלו את טקס החניכה ל"אזורי הצייד השוקקים", קרי – מוות בטביעה. באופן זה חיסלו הפולשים הלבנים של אירופה את כל האנשים אשר נתקלו בהם ואשר לא נספגו במהרה אל שורותיהם, וכך אכן הגיע סופו של האדם הכחול – וסופו היה מהיר.

האדם הכחול הקרו-מניוני היווה את הבסיס הביולוגי של הגזעים האירופאיים המודרניים, אך הוא שרד אך ורק באופן שבו נספג על-ידי

8051 (883.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

8052 (883.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

8053 (883.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

8054 (883.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

8055 (883.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

8056 (883.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds" — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

8057 (883.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by

הכובשים החסונים המאוחרים יותר של מולדתו. הזן הכחול תרם תכונות איתנות רבות וחיוניות פיזית רבה לגזעים הלבנים של אירופה, ואולם ההומור והדמיון של העמים האירופאים הממוזגים מקורם באנדיטים. איחוד אנדיטי-כחול זה, אשר תוצאתו הינו הגזעים הלבנים הצפוניים, גרם לנסיגה מיידית בציוויליזציה האנדיטית, עיכוב בעל אופי ארעי. לבסוף, העליונות הרדומה של הברברים הצפוניים הללו באה לידי ביטוי ושיאה הינו הציוויליזציה האירופאית של ימינו-אנו.

עד לשנת 5000 לפני הספירה, הגזעים הלבנים המתפתחים שלטו בכל רחבי אירופה הצפונית, לרבות צפון-גרמניה, צפון-צרפת והאיים הבריטיים. מרכז אירופה נשלט במשך זמן מסוים בידי האדם הכחול ובידי האנדונים עגול-הראש. אלו האחרונים היו מצויים בעיקר בעמק הדנובה, ומעולם הם לא סולקו לחלוטין על-ידי האנדיטים.

6. האנדיטים לאורך הנילוס

למן התקופה של ההגירות האנדיטיות הסופיות הידרדרה התרבות בעמק הפרת, והמרכז הקרוב של הציוויליזציה עבר לעמק הנילוס. מצרים תפשה את מקומה של מסופוטמיה כמטה של הקבוצה המתקדמת ביותר על-פני האדמה.

עמק הנילוס החל לסבול מהצפות מעט לפני העמקים של מסופוטמיה, אך מצבו היה טוב בהרבה. הזרם המתמיד של מהגרים אנדיטים הרבה יותר מפיצה על הנסיגה המוקדמת הזו, וכך, למרות שלאמיתו של דבר תרבות מצרים נגזרה במקור מזו של אזור הפרת, נדמה היה כי היא מזנקת קדימה. ואולם, בשנת 5000 לפני הספירה, במהלך תקופת ההצפות במסופוטמיה, היו במצרים שבע קבוצות מובחנות של בני-אדם; וכולן, פרט לאחת, הגיעו ממסופוטמיה.

כאשר התרחשה היציאה ההמונית האחרונה מעמק הפרת, שפר גורלה של מצרים בכך שקיבלה אליה רבים מן האמנים והאומנים המיומנים ביותר. האומנים האנדיטים הללו מצאו עצמם בסביבה מוכרת בהכירם היטב את החיים לחוף הנהר, את ההצפות שלו, את ההשקיה ואת עונות היובש. הם נהנו מן המיקום המוגן של עמק הנילוס; שם הם היו נתונים הרבה פחות לפשיטות ולתקיפות עוינות מאשר לאורך הפרת. והם הוסיפו רבות לכישורי עבודת המתכת של המצרים. כאן הם עיבדו עפרות-ברזל אשר הגיעו מהר סיני במקום אלה מאזורי הים השחור.

בשלב מוקדם מאוד קיבצו המצרים את אלילי העיר שלהם לכדי מערכת אלים לאומית מורכבת. הם פיתחו תיאולוגיה נרחבת, ובאותה מידה הייתה להם שכבת כוהנים נרחבת אך מעיקה. כמה מנהיגים שונים ניסו להחיות את שרידי הלימוד הדתי המוקדם של בני שת, אך מאמצים אלו גוועו במהרה. האנדיטים בנו את

the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

^{8058 (894.1)} By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

^{8061 (894.2)} From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

^{8062 (894.3)} The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

^{8063 (894.4)} When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

^{8064 (894.5)} The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in

מבני האבן הראשונים במצרים. פירמידת האבן הראשונה והמעודנת ביותר נבנתה על-ידי אִמְחֹתֶפְ, גאון אדריכלי אנדיטי, בעת ששימש כראש-ממשלה. כבר היו קודם מבנים אשר נבנו מלבנים, ואף-על-פי שמבני אבן רבים קמו ועמדו בחלקים שונים של העולם, היה זה מבנה האבן הראשון במצרים. ואולם, אמנות הבנייה הידרדרה בהתמדה למן ימיו של אדריכל כבר זה.

התקופה המזהירה הזו של תרבותיות נקטעה באיבה על-ידי מלחמת פנים אשר התנהלה לאורך נהר הנילוס, ובמהרה נשטפה הארץ – ממש כפי שאירע במסופוטמיה – בידי השבטים הנחותים מחצי-האי ערב, אשר איננו מסביר פנים, ובידי השחורים מן הדרום. כתוצאה מכך, הקדמה החברתית הידרדרה בהתמדה במשך למעלה מחמש-מאות שנה.

7. האנדיטים מאיי הים התיכון

במהלך תקופת ההידרדרות של התרבות במסופוטמיה, התקיימה במשך זמן מה ציוויליזציה נעלה באיים של מזרח הים התיכון.

בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה היגר שבט של אנדיטים מבריקים לכרתים. היה זה האי היחיד אשר יושב כה מוקדם על-ידי קבוצה נעלה, וחלפו כמעט אלפיים שנה בטרם התפשטו צאצאיהם של יורדי הים הללו לאיים השכנים. הייתה זו קבוצת האנדיטים צרי-הראש ונמוכי הקומה אשר נישאו בנישואי תערובת עם החטיבה הוואנית של הנודים הצפוניים. קומתם של כל בני הקבוצה הייתה נמוכה ממטר ושמונים סנטימטרים והם נדחו החוצה מן היבשת, פשוטו כמשמעו, על-ידי אחיהם הגדולים מהם והנחותים. אלו אשר היגרו לכרתים היו מומחים בטקסטיל, מתכות, קדרות, עבודות צנרת ושימוש באבן כחומר לבנייה. הם עסקו בכתיבה והתפרנסו מרעיית צאן ומחקלאות.

כמעט אלפיים שנה לאחר יישוב כרתים, עשתה דרכה קבוצה מצאצאיו הגבוהים של אדמסון אל האיים הצפוניים של יוון, לשם הגיעו במישורין מבתיים אשר ברמות של צפון-מסופוטמיה. אבותיהם הקדמונים הללו של היוונים הונהגו מערבה בידי קאטו, צאצא ישיר של אדמסון ושל ראטה.

הקבוצה אשר התיישבה לבסוף ביוון כללה שלוש-מאות שבעים-וחמישה מן האנשים הנבחרים והנעלים אשר היוו את סיומה של הציוויליזציה השנייה של האדמסונים. הבנים המאוחרים יותר הללו של אדמסון נשאו אז את הזנים בעלי הערך הרב ביותר של הגזע הלבן המגניח. הם היו מסדר אינטלקטואלי גבוה, ומבחינה פיזית היו הגברים היפים ביותר מאז ימי עדן הראשונה.

Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

^{807.1 (894.6)} This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

^{807.1 (895.1)} During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

^{807.2 (895.2)} About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

^{807.3 (895.3)} Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

^{807.4 (895.4)} The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

או אז תפשו יוון וא"י האזור האגאי את מקומן של מסופוטמיה ושל מצרים כמרכז הסחר, האמנות והתרבות במערב. ואולם, כפי שקרה במצרים, שוב נגזרו כמעט כל האמנות והמדע של העולם האגאי ממסופוטמיה, למעט התרבות של האדמסונים אשר בישרו את בואם של היוונים. כל האמנות וכל הגאונות של העמים המאוחרים יותר הללו הינן מורשת ישירה של צאצאי אדמסון – בנם הבכור של אדם וחוה – ושל אשתו השנייה יוצאת-הדופן, בת ונצר, בקו ישיר, של הסגל הנודי הטהור של הנסיך קאליגאסטיה. אין להתפלא על כך שליוונים היו מסורות מיתולוגיות אשר גרסו כי הם הינם צאצאים ישירים של אלים ושל הוויות על-אנושיות.

האזור האגאי עבר דרך חמש תקופות תרבותיות נבדלות, כל אחת רוחנית פחות מקודמותיה, ובטרם חלף זמן רב, קרסה תקופת הזוהר האחרונה תחת המשקל של צאצאיהם הבינוניים – והמתרבים במהירות – של העבדים הדנוכים אשר יובאו על-ידי הדורות המאוחרים יותר של היוונים.

במהלך תקופה זו בכרתים הגיע פולחן האם של צאצאי קין לשיא האופנתיות שלו. כת זו היילה את חוה בפולחן ה"אם הגדולה". תמונתיה של חוה נמצאו בכל מקום. ברחבי כרתים ואסיה הקטנה הוקמו אלפי מקדשים ציבוריים. ופולחן-אם זה שרד עד לימינו של המשיח, ולאחר מכן שולב בדת הנוצרית המוקדמת במסווה של סגידה והלל למרים, אמו הארצית של ישוע.

עד לסביבות שנת 6500 לפני הספירה חלה הידרדרות גדולה במורשתם הרוחנית של האנדיטים. צאצאי אדם היו פזורים עד למאוד, ולמעשה נבלעו בקרב הגזעים האנושיים המרובים והקדומים יותר. וההתמונות הזו של הציוויליזציה האנדיטית, לצד היעלמות הסטנדרטים הדתיים שלה, הותירה את הגזעים המרוששים-רוחנית של העולם במצב איום ונורא.

עד לשנת 5000 לפני הספירה נמצאו שלושת הזנים הטהורים ביותר של צאצאי אדם בשומר, בצפון-אירופה וביוון. מסופוטמיה כולה החלה להידרדר לאיטה בשל זרם הגזעים המעורבים והכהים יותר אשר הסתנן פניהם מחצי האי ערב. ובואם של העמים הנחותים הללו תרם עוד יותר לתפוצתה החוצה של השארית הביולוגית והתרבותית של האנדיטים. מכל רחבי הסהר הפורה שטפו החוצה העמים ההרפתקנים יותר בכיוון מערב אל עבר האיים. המהגרים הללו גידלו הן תבואה והן ירקות, והם הביאו עמם בעלי-חיים מבויתים.

בשנת 5000 לפני הספירה לערך, יצאה מעמק הפרת קהילה גדולה של בני מסופוטמיה מתקדמים והתיישבה באי של קפריסין; הציוויליזציה הזו נמחתה מעל פני האדמה אלפיים שנה מאוחר יותר בידי ערב רב ברברי מן

807.5 (885.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

807.6 (885.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

807.7 (885.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

807.8 (885.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

807.9 (885.9) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

807.10 (886.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian

הצפון.

מושבה גדולה אחרת התיישבה על הים התיכון, ליד האתר שמאוחר יותר היה לקרתגו. ומספר גדול של אנדיטים נכנס מצפון-אפריקה לספרד, והתערבב מאוחר יותר בשווייץ עם אחיהם אשר הגיעו לאיטליה עוד קודם לכן מן האיים האגאיים.

כאשר צעדה מצרים בעקבות מסופוטמיה בהידרדרותה התרבותית, רבות מן המשפחות המוכשרות והמתקדמות יותר נסו לכרתים, ובכך העצימו במאוד את הציוויליזציה הזו, אשר כבר אז הייתה מתקדמת. וכאשר הגעתן של קבוצות נחותות ממצרים העמידה את הציוויליזציה של כרתים בסכנה, המשיכו המשפחות המתורבתות יותר מערבה אל עבר יוון.

היוונים לא רק היו מורים ואמנים גדולים, אלא גם הסוחרים והמתיישבים הכבירים ביותר ברחבי העולם. בטרם נכנעו היוונים למבול הנחותים אשר שטף לבסוף את האמנות ואת המסחר שלהם, הם הצליחו לכוון במערב מאחזי תרבות כה רבים, כך שנשתמרו רבות מן ההתקדמויות של ראשית הציוויליזציה היוונית בעמים המאוחרים יותר של דרום-אירופה; ורבים מן הצאצאים המעורבים של האדםסונים הללו השתלבו בקרב שבטי הארצות הסמוכות.

8. האנדונים הדנוביים

העמים האנדיטים מעמק הפרת היגרו צפונה לאירופה על-מנת להתערות באדם הכחול, ומערבה אל תוך אזורי הים התיכון על-מנת להתערבב עם שאריות בני הסהרה אשר התערבבו זה מכבר עם האדם הכחול הדרומי. ושני הענפים הללו של הגזע הלבן הופרדו אז, ועדיין מופרדים כיום, על-ידי אנשי השבטים האנדונים המוקדמים ההרריים ורחבי-ראש אשר שרדו בהרים ואכלסו את האזורים המרכזיים הללו במשך תקופה ארוכה.

צאצאיו אלו של אנדון התפזרו ברחבי רוב האזורים ההרריים של מרכז ודרום-מזרח אירופה. לעיתים תכופות, הם קיבלו חיזוק בדמות אלו אשר הגיעו מאסיה הקטנה, אזור שבו החזיקו בכוח ניכר. החתים של ימי קדם ירשו במישרין מן הזן האנדוני; גוון עורם הבהיר וראשיהם הרחבים היו אופייניים לגזע זה. זן זה נישא במורשתו של אברהם ותרם רבות לתווי הפנים הטיפוסיים של צאצאיו היהודיים המאוחרים יותר, אשר תרבותם ודתם נגזרו מן האנדיטים אך שפתם הייתה שונה מאוד. שפתם הייתה אנדונית בבירור.

השבטים אשר התגוררו בבתים אשר ניצבו על עמודים או בבתי עץ צפים באגמיהן של איטליה, שווייץ ודרום-אירופה, היוו את שוליהן המתרבים של ההגירות מאפריקה, מהאזור האגאי ובייחוד מאזור הדנובה.

hordes from the north.

^{807.11 (896.3)} Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

^{807.12 (896.4)} When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

^{807.13 (896.5)} The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. THE DANUBIAN ANDONITES

^{808.1 (896.6)} The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

^{808.2 (896.7)} These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

^{808.3 (897.1)} The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

הדנובים היו אנדונים, חוואים ורועי צאן אשר נכנסו לאירופה דרך חצי האי של הבלקן ונעו לאיטם צפונה דרך עמק הדנובה. הם ייצרו כלי חרס ועיבדו את האדמה, והעדיפו להתגורר בעמקים. היישוב הצפוני ביותר של הדנובים היה ליאז' שבבלגיה. השבטים הללו והידרדו במהירות ככל שהרחיקו מן המרכז ומן המקור של תרבותם. כלי החרס הטובים ביותר יוצרו ביישובים המוקדמים יותר.

הדנובים עברו לעסוק בפולחן האם כתוצאה של עבודת המיסיונרים מִכְרִיתִים. מאוחר יותר התמזגו השבטים הללו עם קבוצות יורדי ים אשר הגיעו בסירות מחופי אסיה הקטנה, ואשר אף הם עסקו בפולחן האם. וכך, חלק גדול ממרכז-אירופה יושב במוקדם על-ידי הטיפוסים המעורבים רחבי הראש הללו מן הגזעים הלבנים, אשר עסקו בפולחן האם ונהגו לשרוף את המתים בטקסים דתיים, וזאת משום שהנהגה בקרב חברי כת האם היה לשרוף את מתיהם בבקתות אבן.

9. שלושת הגזעים הלבנים

לקראת סיומן של ההגירות האנדיטיות, הוכללו המזיגות הגזעיות באירופה בשלושה גזעים לבנים, ואלו הם:

1. הגזע הלבן הצפוני. גזע זה, המכונה נורדי, הורכב בעיקרו מן האדם הכחול ומן האנדיטים, אך הכיל גם שיעור משמעותי של דם אנדוני, יחד עם שיעור קטן יותר מן הסאנגיק האדום והצהוב. וכך, כלל הגזע הלבן הצפוני את ארבעת הזנים האנושיים הרצויים ביותר הללו. ואולם, המורשת הגדולה ביותר הייתה מן האדם הכחול. הנורדים המוקדמים הטיפוסיים היו ארוכי-ראש, גבוהים ובלונדיניים. ואולם, לפני זמן רב התערבב גזע זה לחלוטין עם כל הענפים האחרים של האנשים הלבנים.

הנורדים הפולשים נתקלו בתרבות הפרימיטיבית של אירופה, אשר הייתה מזיגה בין תרבותם של הדנובים המידרדרים לזו של האדם הכחול. התרבות הנורדית-דנית וזו הדנובית-אנדונית נפגשו והתערבו ברין, כפי שמעיד קיומן של שתי קבוצות גזע בגרמניה של היום.

הנורדים המשיכו לסחור בענבר מן החוף הבלטי, ובנו יחסי מסחר ענפים עם הדנובים רחבי-הראש דרך מעבר בֶּרְנֶר. מגע מתמשך זה עם הדנובים הוביל את הצפוניים לפולחן האם, ובמשך מספר אלפי שנים שריפת המתים הייתה נוהג כמעט אוניברסאלי ברחבי סקנדינביה. עובדה זו מסבירה מדוע לא נוכל למצוא את שרידי הגזעים הלבנים המוקדמים, אף-על-פי שהם קבורים בכל רחבי אירופה, אלא אך ורק את עפרם בתוך כדי אבן וחרס. האנשים הלבנים הללו בנו גם בתי מגורים; הם מעולם לא חיו במערות. ושוב, עובדה זו מסבירה מדוע קיימות

8084 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

8085 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

8091 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

8092 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

8093 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

8094 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the

עדויות כה מועטות על אודות התרבות המוקדמת של האדם הלבן, בעוד שהטיפוס הקרו-מניוני אשר קדם לו נשתמר היטב בכל מקום אשר נחתם במערות ובכוכי סלע. וכך נדמה כי בצפון-אירופה קיימת יום אחד תרבות פרימיטיבית של הדנובים המידרדרים ושל האדם הכחול, וביום המחרת מופיע לפתע האדם הלבן אשר עולה עליהם בהרבה.

2. הגזע הלבן המרכזי. בעוד שהקבוצה הזו כוללת זנים של כחול, צהוב ואנדיטי, היא בעיקרה אנדונית. אנשים אלו הינם רחבי-ראש, שחומים וחסונים. והם תקועים כטרז בין הגזעים הנורדים ובין אלו של הים התיכון, כאשר הבסיס הרחב שלהם מצוי באסיה והבסיס הצר חודר למזרח-צפת.

במשך כמעט עשרים-אלף שנה דחקו האנדיטים את האנדונים בחלק המרכזי של אסיה יותר ויותר צפונה. עד לשנת 3000 לפני הספירה, הניעה הצחיחות ההולכת וגוברת את האנדונים הללו בחזרה אל טורקיסטאן. הדחיפה האנדונית הזו כלפי דרום נמשכה במשך למעלה מאלף שנה, ובעת שהתפצלה בין הים הכספי לים השחור, היא חדרה לאירופה הן דרך הבלקן והן דרך אוקראינה. פלישה זו כללה את שאריות הקבוצות של צאצאי אדמסון, ובמשך המחצית השנייה של תקופת הפלישה היא נשאה עמה מספר ניכר של אנדיטים איראניים, כמו גם הרבה מצאצאיהם של הכוהנים בני שֵׁת.

עד לשנת 2500 לפני הספירה הגיע לאירופה הדחף האנדוני לכיוון מערב. ופלישה זו של הברברים מן הגבעות של טורקיסטאן, אשר שטפה את כל מסופוטמיה, אסיה הקטנה ואגן הדנובה, הייתה הנסיגה התרבותית הרצינית והמתמשכת ביותר עד אותה עת. הפולשים הללו בהחלט העניקו צביון אנדוני לגזעים של מרכז-אירופה, אשר נותרו מאז בעלי צביון אלפני.

3. הגזע הלבן הדרומי. הגזע הים תיכוני חום השיער הזה היווה מזיגה של האנדיטים ושל בני האדם הכחול, בתוספת שיעור קטן יותר מן הזן האנדוני מאשר בצפון. קבוצה זו אף ספגה, דרך בני הסהרה, מידה ניכרת מן הדם הסאנגיקי המשני. ובזמנים המאוחרים יותר, קיבלה החטיבה הדרומית של הגזעים הלבנים עירוי בדמות אלמנטים אנדיטים חזקים ממזרח הים התיכון.

חופי המזרח התיכון לא אוכלסו באנדיטים עד לפלישות הנוודים הגדולות של שנת 2500 לפני הספירה. במשך המאות הללו, אשר בהן פלשו הנוודים למחוזות של מזרח הים התיכון, התנועה והסחר היבשתיים כמעט והושעו. הפרעה זו בתנועה היבשתית גרמה להתרחבות גדולה בתנועה הימית ובסחר הימי; הסחר הימי בים התיכון הגיעו לשיאו לפני כארבעת-אלפים וחמש-מאות שנה. והתפתחות זו בתנועה הימית גרמה להתפשטותם הפתאומית של צאצאי האנדיטים לכל אזורי החוף של אגן הים התיכון.

white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

809.5 (897.9) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

809.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

809.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

809.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

809.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

המזיגות הגזעיות הללו הניחו את היסודות לגזע הדרום-אירופאי, הממוזג מכולם. ולמן אותם ימים המשיך גזע זה להתמזג, ובעיקר עם העמים הכחולים-צהובים-אנדיטים מחצי האי ערב. למעשה, גזע ים-תיכוני זה ממוזג באופן כה חופשי עם העמים הסובבים אותו עד כי לא ניתן כמעט להבחין בו כטיפוס נפרד, ואולם ככלל, אלו הנמנים עמו הינם נמוכי קומה, ארוכי-ראש וחומי שיער.

באמצעות מלחמות ונישואין מחקו האנדיטים בצפון את האדם הכחול מעל פני האדמה, ואולם בדרום הוא שרד במספרים גדולים יותר. הבסקים והברברים מייצגים את שני הענפים אשר שרדו מהגזע הזה, אך אפילו העמים הללו התערבבו כדבעי עם בני הסהרה.

זו הייתה תמונה המזיגה הגזעית במרכז אירופה בסביבות שנת 3000 לפני הספירה. ולמרות הכישלון האדמי החלקי, הטיפוסים הגבוהים יותר אכן התמזגו.

היו אלו ימי החפיפה שבין תקופת האבן החדשה ובין תקופת הברונזה הממששת ובאה. בסקנדינביה הייתה זו תקופת ברונזה אשר נלווה אליה פולחן האם. בדרום-צרפת ובספרד הייתה זו תקופת האבן החדשה אשר נלווה אליה פולחן השמש. היה זה זמן בנייתם של מקדשי השמש העגולים ונטולי הגג. הגזעים הלבנים האירופאיים היו בנאים אנרגטיים, והם אהבו להקים מבני אבן גדולים כמנחה לשמש, ממש כפי שצאצאיהם המאוחרים יותר עשו בסטונהנג'ן. האופנה של פולחן השמש מעידה על כך שהייתה זו תקופה חקלאית כבירה בדרום-אירופה.

האמונות הטפלות של פולחן השמש של התקופה המאוחרת-יחסית ממשיכות ושוורות אפילו כיום במנהגים העממיים של בריטני. על-אף שהברטונים הללו הפכו לנוצרים לפני יותר מאלף וחמש-מאות שנה, הם עדיין מחזיקים בקמעות נגד עין-הרע מתקופת האבן החדשה. והם עדיין מחזיקים אבני רעם בתוך ארובות הבתים כהגנה מפני ברקים. הברטונים מעולם לא התערבבו עם הסקנדינבים. הם הינם שריד לתושבים האנדונים המקוריים של מערב אירופה אשר התערבבו עם הזן הים-תיכוני.

ואולם, הניסיון לסווג את האנשים הלבנים כנורדים, אלפינים וים-תיכוניים מופרך מעיקרו. יותר מדי מזיגה התרחשה מכדי שסיווג מעין זה יתאפשר. בנקודת זמן מסוימת אכן התקיימה חלוקה מובחנת יחסית של בני הגזע הלבן למחלקות מעין אלה, אך מאז התרחש ערבול נרחב ביניהן, ולא ניתן עוד לזהות בבירור את ההבדלים הללו. ואפילו בשנת 3000 לפני הספירה הקבוצות החברתיות הקדומות לא השתייכו עוד לגזע אחד יותר מאלה שבקרב תושביה הנוכחיים של צפון-אמריקה.

התרבות האירופאית הזו המשיכה לצמוח ובמידת מה להתערבב במשך חמשת-אלפים שנה. ואולם, מחסום השפה מנע את יחסי

809.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

809.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

809.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

809.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

809.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

809.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

809.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented

הגומלין המלאים בין האומות המערביות השונות. לאורך המאה האחרונה תרבות זו מקבלת את ההזדמנות הטובה ביותר שלה למזיגה, וזאת באוכלוסייתה הקוסמופוליטית של צפון-אמריקה; ועתידה של יבשת זו ייקבע על-ידי איכות הגורמים הגזעיים אשר יורשו להיכנס אל תוך אוכלוסייתה הנוכחית והעתידית, כמו גם על-ידי רמת התרבות החברתית אשר תשתמר.

[הוצג על-ידי רב-מלאכית מנבאדון.]

the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

809.17 (889.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 81. התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית

⇨ 082

הספר של אורנטיה

080 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 81

התפתחותה של ציוויליזציה מודרנית

סעיפים

מבוא

1. ערש הציוויליזציה
2. כלי הציוויליזציה
3. ערים, ייצור ומסחר
4. הגזעים המעורבים
5. חברה מתורבתת
6. תחזוקת הציוויליזציה

מבוא

בלא קשר לעליות ולמורדות אשר נגרמו בשל ניהולן הכושל של תכניות שיפור העולם, אשר תוכננו במסגרת משימותיהם של קאליגאסטיה ושל אדם, האבולוציה האורגנית הבסיסית של המין האנושי המשיכה להציע את הגזעים הלאה בסולם הקדמה האנושית וההתפתחות הגזעית. ניתן לעכב את האבולוציה, אך לא ניתן לעצור אותה.

השפעתו של הגזע הסגול – אף-על-פי שהתרחשה בהיקף מספרי קטן מזה אשר תוכנן – גרמה להתקדמות בציוויליזציה אשר, מאז ימיו של אדם, עלתה בהרבה על הקדמה של האנושות בכלל תקופת התקיימותה הקודמת אשר נמשכה כמעט מיליון שנה.

1. ערש הציוויליזציה

במשך כמעט שלושים וחמש אלף שנה לאחר ימיו של אדם, נמצא ערש הציוויליזציה בדרום-מערב אסיה, והשתרע מעמק הנילוס במזרח ומעט צפונה לרוחב חצי האי ערב, דרך מסופוטמיה ועד לטורקיסטאן. והגורם המכריע לכינון ציוויליזציה באזור זה היה האקלים.

PAPER 81

DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

INTRODUCTION

81:01 (900:1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:02 (900:2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:11 (900:3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in

היו אלו השינויים האקלימיים והגיאולוגיים הכבירים בצפון-אפריקה ובמערב אסיה אשר הביאו לסיום ההגירות המוקדמות של האדמים, כאשר התפשטות הים התיכון מנעה מהם מלהגיע לאירופה והסיטה את זרם המהגרים צפונה ומזרחה אל תוככי טורקיסטאן. בעת השלמת ההתרוממות הזו של היבשה והשינויים האקלימיים אשר נלוו לה, בסביבת 15,000 לפני הספירה, התייצבה הציוויליזציה בקיפאון כלל-עולמי, למעט גורמי התסיסה התרבותיים והמאגרים הביולוגיים של האנדיטים אשר עדיין נותרו חסומים – במזרח על-ידי ההרים באסיה ובמערב על-ידי היערות המתפשטים באירופה.

האבולוציה האקלימית עתידה כעת להשיג את אשר לא הצליחו להשיג כל המאמצים האחרים, כלומר, להכריח את האדם האירו-אסייתי לזנוח את הציד לטובת העיסוקים המתקדמים יותר של רעיית-צאן וחקלאות. האבולוציה עשויה להיות איטית, אך היא יעילה ביותר.

מכיוון שהחקלאים המוקדמים העסיקו על-פי-רוב עבדים, הן הצייד והן רועה הצאן זלזלו בעבר בערכו של החקלאי. במשך עידנים נחשבה עבודת האדמה לבזויה; וזהו מקור הרעיון לפיו עבודת האדמה הינה קללה, בעוד שהיא הברכה הגדולה מכולן. אפילו בימיהם של קין והבל הוערכו מנחות הרועים יותר מאשר אלה של החקלאים.

על-פי-רוב התפתח האדם מן הצייד אל חקלאי דרך תקופת מעבר של רעיית-צאן, וכך היה הדבר גם בקרב האנדיטים; אך לעתים קרובות יותר האילוץ האבולוציוני הנובע מן הכורח האקלימי גרם לשבטים שלמים לעבור במישרין מהעיסוק בציד להיותם חקלאים מצליחים. ואולם, תופעה זו של מעבר מידי מציד לחקלאות התרחשה אך ורק באזורים שבהם התקיימה דרגת מזיגה גבוהה עם הזן הסגול.

העמים האבולוציוניים (ובמיוחד ראויים לציון הסינים) למדו במוקדם לשתול זרעים ולטפח גידולים חקלאיים מתוך התבוננות בזרעים אשר נבטו כאשר ספגו בטעות לחות, או בזרעים אשר נטמנו בקברים כמזון בעבור המתים. ואולם, ברחבי דרום-מערב אסיה, לאורך עמקי הנהרות והמישורים הסמוכים להם, הפעילו האנדיטים את השיטות החקלאיות המשופרות שאותן ירשו מאבותיהם הקדמונים, אלו אשר הפכו את החקלאות ואת הגננות לעיסוקם העיקרי בתוך גבולותיו של הגן השני.

במשך אלפי שנים גידלו צאצאיו של אדם חיטה ושעורה, מן הזנים אשר שופרו בגן, ברחבי הרמות של הגבול העליון של מסופוטמיה. כאן צאצאיהם של אדם ושל אדמסון נפגשו, סחרו והתערו חברתית.

השינויים המאולצים הללו באורחות החיים

the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of

הם אשר גרמו לשיעור כה גדול של המין האנושי לעבור להרגלי תזונה של אוכלי-כל. והשילוב של החיטה, האורז והתזונה מן הצומח, יחד עם בשר העדרים, היה בבחינת צעד גדול קדימה לטובת בריאותם וחיוניותם של אנשי-קדם אלו.

the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. כלי הציוויליזציה

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

צמיחתה של תרבות מתבססת על פיתוחם של כלי הציוויליזציה. והכלים שבהם עשה האדם שימוש במהלך עלייתו מן הפראיות היו יעילים רק במידה שבה הם שחררו כוח-אדם לשם ביצוע משימות גבוהות יותר.

81:21 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

אתם, אשר חיים כעת בזמנים מאוחרים יותר וחוזים בניצני תרבות ובתחילתה של קדמה בענייני החברה, אלו מכם אשר ברשותם מעט זמן פנוי שאותו יוכלו להקדיש על-מנת לחשוב על החברה ועל הציוויליזציה, שומה עליכם שלא להתעלם מן העובדה כי לאבותיכם הקדמונים היה אך מעט פנאי, אם בכלל, אשר אותו יכולים היו להקדיש להתבוננות הגותית ולמחשבה חברתית.

81:22 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

ארבע ההתקדמויות הגדולות הראשונות בציוויליזציה האנושית היו:

81:23 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

1. השליטה באש.

81:24 (901.7) 1. The taming of fire.

2. ביותם של בעלי-חיים.

81:25 (901.8) 2. The domestication of animals.

3. שעבוד השבויים.

81:26 (901.9) 3. The enslavement of captives.

4. קניין פרטי.

81:27 (901.10) 4. Private property.

אף כי האש, התגלית הגדולה הראשונה, פתחה בסופו של דבר את שערי עולם המדע, היא לא הועילה רבות לאדם הפרימיטיבי בהיבט הזה. הוא סירב להכיר בגורמים טבעיים להסברים לתופעות שכיחות.

81:28 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

כאשר נשאלה השאלה מנין הגיעה האש, הסיפור הפשוט על אודות אנדון ואבן הצור הוחלף במהרה באגדה המספרת כיצד גנב אותה מאן-ד-הוא פרומתיאוס מן השמיים. אנשי קדם ביקשו הסבר על-טבעי לכל התופעות הטבעיות אשר היו מצויות מעבר לטווח הבנתם האישית; ואנשים מודרניים רבים ממשיכים לעשות כן. נדרשו עידנים על-מנת להפוך את מה שמכונה תופעות טבעיות לבלתי-אישיות, ותהליך זה טרם הושלם. ואולם, החיפוש גלוי הלב, הכן ונטול הפחד אחר הסיבות האמיתיות הוליד את המדע המודרני: הוא הפך את האסטרולוגיה לאסטרונומיה, את האלכימיה לכימיה ואת מעשה הקסמים לרפואה.

81:29 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

בעידן הקודם למכונות, הדרך היחידה שבה יכול היה האדם להשלים עבודה מבלי לבצעה בעצמו הייתה באמצעות בעלי-חיים. ביותם של בעלי החיים העמיד לרשותו כלים חיים, והאופן האינטליגנטי שבהם עשה בהם שימוש סלל את דרכו הן אל החקלאות והן אל התחבורה. וללא בעלי החיים הללו, לא יכול היה האדם להתרומם

81:210 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive

ממעמדו הפרימיטיבי לרמות הציוויליזציה אשר באו לאחר מכן.

רוב בעלי החיים אשר התאימו באופן המיטבי לבית נמצאו באסיה, ובמיוחד מהאזור המרכזי ועד לאזור הדרום-מערבי של אסיה. הייתה זו אחת מהסיבות שבעטיין התקדמה הציוויליזציה מהר יותר במיקום זה ביחס לחלקי עולם אחרים. רבים מבעלי החיים הללו כבר ביותו פעמיים בעבר, ובעידן האנדיטים הם ביותו שוב. ואולם, הכלב נותר עם הציידים מאז אומץ על-ידי האדם הכחול, זמן רב קודם לכן.

האנדיטים של טורקיסטן היו האנשים הראשונים אשר בייתו את הסוס באופן נרחב, וזו הייתה סיבה נוספת לכך שתרבותם שלטה במשך זמן כה רב. עד לשנת 5000 לפני הספירה, החלו החקלאים של מסופוטמיה, טורקיסטן וסין לגדל כבשים, עיזים, פרות, גמלים, סוסים, עופות ופילים. הם השתמשו כבהמות משא בשור, בגמל, בסוס וביאק. בעבר שימש האדם עצמו כבהמת המשא. ברשות אחד השליטים מן הגזע הכחול היו פעם מאה-אלף גברים אשר חיו במושבת נושאי המשאות שלו.

מוסד העבדות ומוסד הבעלות הפרטית על האדמה הגיעו במקביל לחקלאות. העבדות העלתה את רמת החיים של הבעלים והעניקה יותר פנאי לתרבות חברתית.

הפרא הינו עבד לטבע, ואולם הציוויליזציה המדעית מעניקה אט-אט חופש הולך וגדל לאנושות. באמצעות בעלי-חיים, אש, רוח, מים, חשמל ומקורות אנרגיה עלומים אחרים, שחרר האדם, וימשיך לשחרר, את עצמו מן הצורך בעבודה בלתי-פוסקת. בלא תלות בצורות החולפות הנגרמות בשל שפע המצאות המיכון, לא ניתן לשער את התועלת אשר תופק מן ההמצאות המכאניות האלה. הציוויליזציה לעולם לא תוכל לשגשג, קל וחומר להתבסס, עד אשר יהיה לאדם הפנאי לחשוב, לתכנן, ולדמיין כיצד לעשות דברים בדרכים חדשות וטובות יותר.

בתחילה, האדם פשוט ביקש לעצמו מחסה, וחי תחת מדפי סלע או התגורר במערות. לאחר מכן, הוא אימץ חומרים טבעיים כדוגמת עץ ואבן על-מנת ליצור מהם בקתות משפחתיות. לבסוף, הוא נכנס לעידן היצירתי של בניית בתי מגורים, למד כיצד לייצר לבנים וחומרי בניין אחרים.

אנשי הרמות של טורקיסטן היו הראשונים מקרב הגזעים המודרניים יותר אשר בנו את בתיהם מעץ, בתים לא שונים בהרבה מבקתות העץ המוקדמות של המתיישבים האמריקנים החלוצים. ברחבי המישורים נבנו בתי המגורים של האדם מלבנים; ובהמשך לכך, מלבנים שרופות.

בני גזעי הנהרות הוותיקים יותר בנו את בקתותיהם באמצעות מיקום עמודים גבוהים במעגל; ראשי העמודים קובצו אז יחדיו ליצירת שלד הבקתה, אשר לרוחבו נשזרו ענפים; והיצירה כולה דמתה לסלסילת ענק הפוכה. או

estate to the levels of subsequent civilization.

81:211 (902:1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:212 (902:2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:213 (902:3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:214 (902:4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unremitting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:215 (902:5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:216 (902:6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

81:217 (902:7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a

אז ניתן היה למרוח מבנה זה בחמר, ומשזה התייבש בשמש התוצאה הייתה בית מגורים שמיש ועמיד בפני פגעי מזג האוויר.

והרעיון של שזירת סלים מסוגים שונים נבע לאחר מכן באופן בלתי-תלוי מן הבקתות הראשונות האלה. בקרב קבוצה אחת עלה הרעיון להכין כלי חרס כתוצאה מהתבוננות בתוצאות של מריחת מסגרות העמודים הללו בחמר לח. המנהג להקשות את כלי החרס באמצעות אפייה נתגלה כאשר אחת מן הבקתות הפרימיטיביות האלה, המכוסות חמר, עלתה באש במקרה. האמנויות של ימי קדם נולדו פעמים רבות כתוצאה מאירועים מקריים אשר התרחשו בחיי היום-יום של האנשים המוקדמים. כך, לכל פחות, נראתה כמעט כלל ההתקדמות האבולוציונית של האנושות עד הגיעו של אדם.

אף-על-פי שהקדרות הוצגה לראשונה על-ידי סגל הנסיך לפני כחצי מיליון שנה, יצירתם של כלי חמר הופסקה כמעט לחלוטין במשך מעל למאה- וחמישים אלף שנה. רק הנודים הקדם-שוֹמְרִים אשר לחוף המפרץ המשיכו לייצר כלי חרס. אומנות הקדרות קמה לתחייה בתקופתו של אדם. הפצתה של אומנות זו התרחשה בד בבד עם התרחבות המדבריות של אפריקה, חצי האי ערב ומרכז אסיה, והיא נפוצה ממסופוטמיה – בגל רודף גל של שיפור בטכניקה – לכל רחבי חצי הכדור המזרחי.

לא תמיד ניתן להתחקות אחר עקבותיהן של הציוויליזציות האלה של העידן האנדיטי באמצעות השלב שבו מצויות הקדרות או האומנויות האחרות. משטריהן של דאלאמטיה ושל עדן סיבכו עד מאוד את המסלול החלק של האבולוציה האנושית. לעיתים אף אירע שהכלים והמכשירים המאוחרים הינם נחותים ביחס למוצרים המוקדמים יותר של העמים האנדיטים הטהורים יותר.

3. ערים, ייצור ומסחר

ההרס אשר גרם האקלים לשטחי הציד והמרעה העשירים והפתוחים של ערבות טורקיסטאן, הרס אשר החל בסביבות שנת 12,000 לפני הספירה, חייב את תושבי אותם האזורים לפנות לצורות חדשות של תעשייה ושל שיטות ייצור גסות. חלק מהם פנה לגידול עדרים של בעלי-חיים מבויתים, אחרים הפכו לחקלאים או למלקטי מזון אשר גדל במים, ואולם האנדיטים האינטליגנטיים יותר בחרו לעסוק במסחר ובייצור. ואפילו נהוג היה כי שבטים שלמים יקדישו עצמם לפיתוח תעשייה מסוג אחד בלבד. מעמק הנילוס ועד להינדו-קוש, ומן הגנגס ועד לנהר הצהוב, העיסוק העיקרי של השבטים הנעלים היה עבודת האדמה תוך כדי עיסוק צדדי במסחר.

huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:218 (9029) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:219 (9031) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:220 (9032) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:31 (9033) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

הגידול בסחר ובייצור של סחורות שונות מחומרי גלם פעל באופן ישיר ליצירתן של אותן קהילות שלולות-למחצה אשר השפיעו במידה כה רבה על הפצת התרבות ואומנויות הציוויליזציה. לפני עידן הסחר העולמי הנרחב, הקהילות החברתיות היו שבטיות – קבוצות משפחתיות מורחבות. הסחר הביא לקיום קשר חברי בין סוגים שונים של בני-אדם, ובכך תרם להפריה-הדדית מהירה יותר של התרבות.

שחר תקופת הערים העצמאיות הפציע לפני כשנים-עשר אלף שנה. ותמיד הוקפו ערי הסחר והייצור הפרימיטיביות האלה באזורים חקלאיים ובאזורי גידול בקר. אף-על-פי שלאמיתו של דבר התעשייה קודמה בשל העלייה ברמת החיים, אל לכם להשלות את עצמכם באשר למנעמי ראשית החיים האורבניים. הגזעים המוקדמים לא היו נקיים ומסודרים יתר על המידה, ופני הקרקע של הקהילה הפרימיטיבית הממוצעת גבהו בכל עשרים-וחמש שנה בכשלושים עד כשישים סנטימטרים אך ורק בשל הצטברות הלכלוך והאשפה. כמה מן הערים העתיקות האלה התרוממו במהרה מעל לגובה של סביבתן האיל ובקתות הבוץ הבלתי-שרופות החזיקו מעמד זמן קצר בלבד, והיה נהוג לבנות את בתי המגורים החדשים ממש מעל הריסות בתי המגורים הקודמים.

השימוש הנפוץ במתכות אפיין את התקופה הזו של ערי התעשייה והמסחר המוקדמות. כבר מצאתם בטורקיסטן תרבות ברונזה המתוארכת לזמן קודם לשנת 9000 לפני הספירה, וכמו כן, האנדיטים למדו במוקדם לחרוש ברזל, זהב ונחושת. ואולם, הרחק ממרכזי הציוויליזציה המתקדמים יותר, התנאים היו שונים עד מאוד. במקומות הללו לא התקיימו תקופות מובחנות, כדוגמת תקופות האבן, הברונזה והברזל; כל השלוש התקיימו בעת ובעונה אחת במיקומים שונים.

זהב היה המתכת הראשונה אשר ביקש לו האדם; הזהב היה קל לעיבוד ובתחילה הוא שימש אך כקישוט. לאחר מכן השתמשו בנחושת, אך השימוש בה לא היה נפוץ, עד אשר ערבבו אותה עם בדיל על-מנת ליצור את הברונזה הקשה יותר. התגלית של ערבוב נחושת ובדיל לכדי יצירת ברונזה נזקפת לאחד מן האדמסונים של טורקיסטן, אשר מכרה הנחושת שלו באזור הרמה נמצא במקרה לצד מרבץ בדיל.

עם הופעת הייצור הפשוט וראשית התעשייה, הפך המסחר במהרה לגורם המשפיע החזק ביותר על התפשטות הציוויליזציה התרבותית. פתיחתם של ערוצי סחר יבשתיים וימיים הקלה עד מאוד על התחבורה ועל עירוב התרבויות ומיזוג הציוויליזציות. בשנת 5000 לפני הספירה כבר היה הסוס בשימוש כללי ברחבי הארצות המתורבתות והמתורבתות-למחצה. לגזעים המאוחרים יותר הללו היו לא רק סוס המבוית, אלא גם סוגים שונים של עגלות ושל כרכרות.

81:32 (903:4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:33 (903:5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:34 (903:6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:35 (904:1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:36 (904:2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had

בגלגל נעשה שימוש עידינים קודם לכן, ואולם כעת שימשו כלי-רכב מצוידים בגלגלים באופן אוניברסאלי הן לסחר והן למלחמה.

הסוחר הנוסע והמגלה-המשוטט תרמו להתקדמות הציוויליזציה ההיסטורית יותר מכל ההשפעות האחרות גם יחד. הכיבושים הצבאיים, ההתיישבות, והמשימות המיסיונריות, שאותן קידמו הדתות המאוחרות יותר, היו אף הם גורמים אשר השפיעו על הפצת התרבות; ואולם, כל אלו היוו גורמים משניים בהשוואה ליחסי המסחר, אשר הואצו עוד ועוד כתוצאה מהתפתחות המהירה של האומנויות ומדעי התעשייה.

העירוי של הזן האדמי אל קרב הגזעים האנושיים לא רק האיץ את קצב הציוויליזציה, אלא אף עורר במאוד את נטיותיהם להרפתקה ולגילוי, עד אשר רוב אירו-אסיה וצפון-אפריקה הייתה מאוכלסת בצאצאיהם המעורבים של האנדיטים אשר התרבו בקצב מהיר.

4. הגזעים המעורבים

בשעה שהננו נוגעים בשחר ימי ההיסטוריה, נפוצים הגזעים המעורבים של האנושות בכל אירו-אסיה, צפון-אפריקה ואיי האוקיינוס השקט. והגזעים הללו של ימינו אנו נוצרו כתוצאה ממזיגה ומזיגה-מחדש של חמשת הזנים האנושיים הבסיסיים של אורנטיה.

כל אחד מן הגזעים של אורנטיה ניתן היה לזהו בשל מאפיינים פיזיים מסוימים. האדמים והנודים היו ארוכי-ראש; האנדונים היו רחבי-ראש; גזעי הסאנגיק היו בעלי ראש בינוני, בעוד שהאדם הצהוב והאדם הכחול נוטים לעבר רחבות ראש. כאשר התמזגו הגזעים הכחולים עם הזן האנדוני המעורב, הם נטו במובחן להיות רחבי-ראש. גזעי הסאנגיק המשניים היו בעלי ראש בינוני עד ארוך.

אף-על-פי שניתן להשתמש בממדי הגולגולת על-מנת לפענח את המקורות הגזעיים, ניתן להסתמך הרבה יותר על השלד בכללותו. בראשית התפתחותם של הגזעים באורנטיה היו במקור חמישה טיפוסים שלד שונים:

1. אנדוני, האבוריג'ינים של אורנטיה.
2. סאנגיק ראשי, אדום, צהוב וכחול.
3. סאנגיק משני, כתום, ירוק ואינדיגו.
4. נודים, צאצאי בני דאלאמטיה.
5. אדמים, הגזע הסגול.

ככל שחמשת קבוצות הגזע הגדולות האלה התערבבו זו בזו באופן ניכר, כך נטתה המזיגה הגזעית המתמשכת לגרום למרשת הסאנגיק השלטת להאפיל על הטיפוס האנדוני. הלאפים

been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:37 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:38 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:41 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:42 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:43 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:44 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:45 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:46 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.
- 81:47 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.
- 81:48 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:49 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends

והאסקימוסים מהווים מזיגות של הגזע האנדוני וגזע הסאנגיק-הכחול. מבני השלד שלהם משמרים במידה הרבה ביותר את זה של הטיפוס האבוריג'יני האנדוני. ואולם, האדמים והנודים התערבבו במידה כה רבה עם הגזעים האחרים, עד אשר ניתן להבחין בהם רק בדמות הסדר הקווקזי הכללי.

ולפיכך, ככלל, בשעה שמתגלים השרידים האנושיים מעשרים-אלף השנים האחרונות, יהא זה בלתי-אפשרי להבדיל בבירור בין חמשת הטיפוסים המקוריים. לימוד המבנה של שלדים מעין אלו יגלה כי האנושות נחלקת כעת לשלוש מחלקות בקירוב:

1. הקווקזאיד – המזיגה האנדיטית של הזנים הנודי והאדמי, אשר הותאמה על-ידי מזיגה עם סאנגיק ראשי ו(במידת מה) עם סאנגיק משני, וכן על-ידי עירוב אנדוני משמעותי. בקבוצה זו נכללים הגזעים הלבנים המערביים, יחד עם עמים אחדים מהודו וכמה עמים טוראנים. הגורם המאחד בחטיבה זו הינו שיעור המורשת האנדיטית, בין אם גדול יותר או קטן יותר.

2. המונגולואיד – טיפוס הסאנגיק הראשי, הכולל את הגזעים המקוריים האדום, הצהוב והכחול. הסינים והאינדיאנים מאמריקה נמנים עם קבוצה זו. באירופה, הותאם הטיפוס המונגולואידי באמצעות מזיגה של הסאנגיק המשני ושל האנדוני; ועוד יותר מכך באמצעות עירוי אנדיטי. העמים המלאים ועמים אחרים באינדונזיה משתייכים לסיווג הזה, אף-על-פי שהם נושאים בקרבם אחוז גבוה של דם סאנגיק משני.

3. הנגרואיד – טיפוס הסאנגיק המשני, אשר כלל במקור את הגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו. טיפוס זה מודגם באופן המיטבי על-ידי האדם השחור, והוא ימצא ברחבי אפריקה, הודו ואינדונזיה, בכל מקום בו מצויים גזעי הסאנגיק המשניים.

בצפון-סין מצויה מזיגה מסוימת של טיפוס הקווקזאיד והמונגולואיד; בלבנט התערבבו זה בזה הקווקזאיד והנגרואיד; בהודו, כמו בדרום-אמריקה, מיוצגים כל שלושת הטיפוסים. ומאפייני השלד של שלושת הטיפוסים אשר שרדו עדיין מתקיימים ומסייעים בזיהוי אבותיהם הקדמונים המאוחרים יותר של הגזעים האנושיים בני ימינו.

of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. חברה מתורבתת

אין בהכרח מתאם בין האבולוציה הביולוגית לבין הציוויליזציה התרבותית; בכל עידן נתון, האבולוציה האורגנית עשויה להתקדם באין מפרע בעיצומה של התנוונות תרבותית. ואולם, כאשר בוחנים תקופות ארוכות של ההיסטוריה האנושית, מבחינים בכך שבסופו של דבר מתייחסות האבולוציה והתרבות זו לזו בקשרי סיבה ותוצאה. האבולוציה עשויה להתקדם בהיעדרה של תרבות, אך ציוויליזציה תרבותית

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of

לא תוכל לבלב בלא רקע הולם של התקדמות גזעית מקדימה. אדם וחווה לא הציגו כל אומנות של ציוויליזציה אשר הייתה זרה לקדמה של החברה האנושית, ואולם, הדם האדמי אכן העצים את היכולת הטבועה בגזעים, ואכן האיץ את קצב ההתפתחות הכלכלית והקדמה התעשייתית. המתת של אדם שיפר את היכולות המנטאליות של הגזעים, ולפיכך האיץ במידה רבה את תהליכי האבולוציה הטבעית.

באמצעות חקלאות, ביות בעלי-חיים וארכיטקטורה משופרת, חמקה האנושות בהדרגה מן המאבקים העיקשים הקשים ביותר לחיות, והחלה לתור אחר דרכים להמתיק את תהליך החיים; וזוהי הייתה תחילת הכמיהה המתמדת לרמות חיים חומריות הולכות ועולות. באמצעות הייצור והתעשייה מעצים האדם בהדרגה את מרכיב ההנאה שבחיים ברי התמותה.

ואולם, החברה התרבותית איננה מועדון זכויות כביר של זכאים אשר מקבלים את הזכות בירושה, ואשר לתוכו הם נולדים עם חברות חנם ועם שוויון מלא. לעומת זאת, היא הינה בבחינת איגוד מרומם של עובדים של כדור הארץ, אשר מתקדם בהתמדה ומקבל לשורותיו אך ורק את הנאצלים שבעובדים, אלו אשר מתאמצים להפוך את העולם למקום טוב יותר שבו יוכלו ילדיהם וילדי-ילדיהם לחיות ולהתקדם בדורות הבאים. ואיגוד זה של ציוויליזציה גוֹבָה דמי-כניסה גבוהים, אוקף משמעת נוקשה ומחמירה, מטיל עונשים כבדים על כל הבדלנים ועל אלו אשר אינם מסכינים עם המוסכמות, בעוד שהוא מעניק למספר מצומצם של פרטים אישורים וזכויות אשר מעבר לביטחון המוגבר מפני הסכנות המשותפות והאיומים הגזעיים.

התאגדות חברתית הינה צורת ביטוח הישרדותי אשר בני האדם למדו את תועלתה; לפיכך, מרבית היחידים מוכנים לשלם את אותן פרמיות של הקרבה עצמית ושל ויתור על זכויות-אישיות אשר החברה דורשת מחבריה בתמורה להגנה הקבוצתית המוגברת. קיצורו של דבר, המנגנון החברתי בן ימינו הינו תכנית ביטוח אשר גובשה תוך ניסוי וטעייה, ואשר נועדה להעניק מידה מסוימת של ביטחון והגנה מפני החזרה לתנאים האיומים והאנטי-חברתיים אשר אפיינו את התנסותו המוקדמת של המין האנושי.

וכך הופכת החברה לתכנית של שיתוף-פעולה המיועדת להבטיח חופש-אזרחי באמצעות מוסדות, חופש-כלכלי באמצעות ההון וההמצאה, חופש-חברתי באמצעות התרבות, וחופש-מאלימות באמצעות מנגנון שיטור.

החזק אינו תמיד צודק, אך הוא אוקף בכל דור ודור את הזכויות המוכרות לכל. משימתה הראשית של הממשלה הינה להגדיר את הזכות, לווסת באופן הוגן וצודק את ההבדלים שבין המעמדות, ולאכף את שוויון ההזדמנויות תחת שלטון החוק. לכל זכות אנושית נלווית חובה חברתית; הזכות אשר מוקנית לקבוצה הינה

antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:52 (906:7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:53 (906:1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:54 (906:2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:55 (906:3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:56 (906:4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance

מנגנון ביטוח אשר לעולם דורש תשלום מלא של פרמיות תובעניות בדמות שירות קבוצתי. יש לשמור על זכויות הקבוצה, כמו גם על אלה של היחיד, לרבות וויסות הזיקה המינית.

חופש הכפוף לשליטת הקבוצה הינו היעד הלגיטימי של האבולוציה החברתית. חופש נטול-מגבלות הינו חלום הסרק הרטוב של מוחות אנושיים בלתי-יציבים ומעופפים.

6. תחזוקת הציוויליזציה

בעוד שהאבולוציה הביולוגית התקדמה מעלה בהתמדה, הרבה מן האבולוציה התרבותית יצאה מעם עמק הפרת גלים-גלים, ואלה הלכו ונחלשו בחלוף הזמן עד שלבסוף כל צאצאיו טהורי הזן של אדם יצאו על-מנת להעשיר את הציוויליזציות של אסיה ושל אירופה. הגזעים לא התמזגו במלואם, ואולם הציוויליזציות אכן התערבבו במידה משמעותית. התרבות אכן התפשטה לאיטה ברחבי העולם. ואת הציוויליזציה הזו נדרש לתחזק ולטפח משום שלא קיימים כיום מקורות חדשים של תרבות; אין בנמצא אנדיטים אשר ימריצו ויעוררו את ההתקדמות האיטית של האבולוציה של הציוויליזציה.

הציוויליזציה המתפתחת כעת באורנטיה צמחה מן הגורמים הבאים, וכן מתבססת עליהם:

1. נסיבות טבעיות. טיבה ושיעורה של ציוויליזציה חומרית נקבעים במידה רבה על-ידי משאבי הטבע שבנמצא. האקלים, מזג האוויר ותנאים פיזיים רבים מהווים גורמים המשפיעים על התפתחותה של תרבות.

בראשית העידן האנדיטי היו בנמצא ברחבי העולם כולו אך ורק שני אזורים ציד נרחבים ופוריים. אחד מהם היה בצפון-אמריקה, והוא אוכלס במלואו על-ידי האינדיאנים האמריקאים; האחר נמצא מצפון לטורקיסטן והוא אוכלס בחלקו על-ידי גזע אנדוני-צהוב. הגורמים אשר קבעו את התפתחותה של תרבות נעלה בדרום-מערב אסיה היו גזע ואקלים. האנדיטים היו עם נהדר, אך הגורם המכריע אשר קבע את נתיב הציוויליזציה שלהם היה הצחיחות ההולכת וגדלה באיראן, בטורקיסטן ובשינג'יאנג, צחיחות אשר אילצה אותם להמציא ולאמץ שיטות חדשות ומתקדמות על-מנת להתפרנס מאדמותיהם אשר הלכו ואיבדו מפירותן.

תצורת היבשות ומצבים אחרים הנוגעים לסידורי השטח משפיעים וקובעים במידה רבה בענייני שלום או מלחמה. אך ורק מעטים מאוד מבני אורנטיה זכו ליתרון שבהזדמנות ליהנות מהתפתחות רציפה ובלתי-מופרעת כפי שזכו העמים של אמריקה הצפונית – אשר למעשה מוגנת מכל עבריה על-ידי אוקיינוסים עצומים.

2. נכסי הון. תרבות אף-פעם איננה

mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:57 (906:9) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:61 (906:9) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:62 (906:7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:63 (906:9) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:64 (907:1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:65 (907:2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:66 (907:3) 2. *Capital goods.* Culture is never

מתפתחת בתנאי עוני; הפנאי הינו הכרחי להתקדמותה של ציוויליזציה. ניתן לרכוש אופי יחידי בעל ערך מוסרי ורוחני בהעדר עושר חומרי, ואולם ציוויליזציה תרבותית נגזרת אך ורק מאותם תנאים של שגשוג חומרי המעודדים פנאי משולב בשאפתנות.

בתקופות הפרימיטיביות החיים באורנטיה היו בבחינת עסק רציני ומפוכח. ועל-מנת לחמוק מן המאבק הבלתי-פוסק ומן העמל הבלתי-נגמר הללו, בני המין האנושי נטו בהתמדה לנדוד אל עבר אזורי האקלים הטרופיים היפים לבריאות. ואף כי אזורי המגורים החמימים יותר אפשרו מנוחה מסוימת ממאבק הקיום העיקש, רק לעתים רחוקות עשו הגזעים והשבטים אשר ביקשו אותם שימוש בפנאי, שאותו לא הרוויחו, על-מנת לקדם את הציוויליזציה. הקדמה החברתית הגיעה תמיד ממחשבותיהם ומתכניותיהם של אותם גזעים אשר למדו, הודות לכך שעבדו בחכמה, כיצד להתפרנס מן האדמה בפחות מאמץ ובימי עבודה קצרים יותר, וכך הצליחו ליהנות ממרווח פנאי מועיל אשר אותו הרוויחו ביושר.

3. ידע מדעי. ההיבטים החומריים של הציוויליזציה חייבים תמיד להמתין להצטברותם של נתונים מדעיים. נדרש לאדם זמן רב מאז גילוי החץ והקשת והשימוש בבעלי-חיים כמקור לכוח, על-מנת ללמוד כיצד לרתום את כוח הרוח והמים, ולאחר מכן להשתמש בקיטור ובחשמל. ואולם, אט-אט השתפרו כלי הציוויליזציה. לאחר האריגה, הקדרות, ביות בעלי החיים ועבודת המתכת, הגיעה תקופה של כתב ושל דפוס.

ידע הוא כוח. ההמצאה לעולם קודמת להאצת ההתפתחות התרבותית בקנה מידה עולמי. המדע וההמצאה הפיקו את התועלת הרבה מכל ממכונת הדפוס, ויחסי הגומלין בין כל הפעילויות התרבותיות ופעילויות ההמצאה האלה האיצו באופן עצום את קצב ההתקדמות התרבותית.

המדע מלמד את האדם לדבר את שפתה החדשה של המתמטיקה, והוא מאמן את מחשבותיו ותובע מהן להיות חדות ומדויקות. המדע אף מייצב את הפילוסופיה בסלקו את השגיאה, בעודו מטהר את הדת על-ידי השמדת האמונות הטפלות.

4. כוח אדם. כוח אדם הוא הכרחי להתפשטותה של ציוויליזציה. כאשר כל יתר התנאים זחים, עם גדול ישרות בציוויליזציה של גזע קטן יותר. ומכאן שאם המספרים לא יצליחו לעלות עד לנקודה מסוימת, תימנע האפשרות להגשים את מלוא הייעוד הלאומי; אך גם קיימת אותה נקודה שמעבר אליה המשך הגידול באוכלוסין יהא אובדני. התרבות מספרית מעבר לאופטימום של היחס הרגיל של שטח לאדם פירושה, או ירידה ברמת החיים או התרחבות מיידית של גבולות הטריטוריה באמצעות חדירה

developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:67 (907:4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:68 (907:5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:69 (907:6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:70 (907:7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:71 (907:8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest,

שלווה או באמצעות כיבוש צבאי, כיבוש בכוח.

לעיתים הנכם עומדים נדהמים נוכח אימת המלחמה, אך שומה עליכם להכיר בצורך לייצר מספר גדול של בני-תמותה על-מנת לאפשר את מלוא ההזדמנות עבור ההתפתחות החברתית והמוסרית; יחד עם פוריות פלנטארית מעין זו צצה מהר מאוד הבעיה הקשה של עודף אוכלוסין. רוב העולמות המיושבים הינם קטנים. אורנטיה הינה עולם בגודל ממוצע, אולי מעט קטנה מדי. הייצוב האופטימלי של אוכלוסיית האומה מקדמת את התרבות ומונעת את המלחמה. ואומה נבונה יודעת מתי עליה להפסיק לגדול.

ואולם, אפילו היבשת העשירה ביותר במשאבי טבע, ובעלת היצוד המכאני המתקדם ביותר תתקדם אך מעט בשעה שהאינטליגנציה של אנשיה מצויה במגמת ירידה. ניתן לרכוש ידע באמצעות חינוך, ואולם את החוכמה, ההכרחית לשם קיום תרבות של אמת, ניתן לרכוש אך ורק באמצעות ההתנסות של הגברים והנשים אשר מטיבם הינם אינטליגנטיים. אנשים כאלו מסוגלים ללמוד מניסיון; הם עשויים להפוך לחכמים באמת.

5. יעילות המשאבים החומריים. הרבה תלוי במידת החוכמה שבה עושים שימוש במשאבי הטבע, בידע המדעי, בנכסי ההון ובפוטנציאלים האנושיים. הגורם העיקרי בראשית הציוויליזציה היה הכוח שאותו הפעילו אדוניה החכמים של החברה; הציוויליזציה הושלכה, פשוטו כמשמעו, על האדם הפרימיטיבי בידי אֶחיו בני-זמנו הנעלים ממנו. על-פי-רוב שלטו בעולם הזה מיעוטים נעלים ומאורגנים היטב.

החזק איננו תמיד צודק, אולם הכוח עשה את מה שקיים ואת מה שהיה קיים בהיסטוריה. רק לאחרונה הגיעה אורנטיה לנקודה שבה החברה מוכנה לדון באתיקה של הכוח ושל הצדק.

6. יעילות השפה. התפשטותה של ציוויליזציה חייבת להמתין לשפה. שפות חיות וצומחות מבטיחות את התפשטות המחשבה והתכנון המתורבתים. במהלך העידנים המוקדמים התרחשו התקדמויות חשובות בלשון. כיום קיימת דרישה גדולה להתפתחות לשונית נוספת, זאת על-מנת לאפשר את ביטוי המחשבה המתפתחת.

השפה התפתחה מתוך התאגדויות קבוצתיות, כאשר כל קבוצה מקומית פיתחה לעצמה מערכת חילופי המילים משלה. השפה צמחה דרך מחוות, סימנים, קריאות, חיקויי צליל, אינטונציה ומבטא, עד לביטוי בקול של האלף-בית אשר הגיע לאחר מכן. השפה הינה כלי המחשבה הכביר והיעיל ביותר של האדם, ואולם היא מעולם לא פרחת עד אשר הקבוצות החברתיות רכשו לעצמן פנאי מסוים. הנטייה לשחק בשפה מייצרת מילים חדשות – עגה. אם הרוב מאמץ את העגה, כי אז השימוש מכשיר אותה כשפה. מקורם של הניבים מודגם בעונג ההשתעשעות ב"שפת תינוקות" בחיק משפחה.

forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the force exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

מאז ומעולם היו הבדלי השפה את המחסום הגדול בפני התפשטות השלום. לפני שתרכוב יכולה להתפשט בקרב גזע, יבשת, או בעולם כולו, נדרש להשתלט על הניבים. שפה אוניברסאלית מקדמת את השלום, מבטיחה את התרבות ומעצימה את האושר. ואפילו בשעה שמספר השפות בעולם מצטמצם לכדי שפות מועטות, העובדה שאנשי התרבות המובילים שולטים בהן משפיעה במידה רבה על ההישגים הכלל-עולמיים של השכנת שלום ושל שגשוג.

אף-על-פי שבאורנטיה חלה התקדמות מועטה בלבד בכיוון של פיתוח שפה בינלאומית, הרבה הושג הודות לכינון יחסי סחר-חליפין בינלאומיים. ויש לטפח את כלל מערכות היחסים הבינלאומיות האלה, בין שהן נוגעות לשפה, למסחר, לאמנות, למדע, למשחק תחרותי או לדת.

7. יעילות המכשור המכאני. התקדמותה של ציוויליזציה קשורה במישרין לפיתוח כלים, מכונות וערוצי הפצה, וכן לבעלות עליהם. כלים משופרים, מכונות משוכללות ויעילות, קובעים את הישרדות הקבוצות המתחרות בזירת הציוויליזציה המתקדמת.

בראשית הימים היה כוחו של האדם הכוח היחיד אשר הופעל בעת עיבוד האדמה. מאבק ארוך נדרש על-מנת להחליף את האדם בשור, שכן עקב השינוי איבד האדם את עבודתו. לאחר מכן החלו המכונות להחליף את האדם, וכל התקדמות מעין זו תורמת במישרין לקדמה של החברה, הואיל והיא מפנה כוח אדם לביצוען של משימות בעלות ערך רב יותר.

המדע, המוכון בחוכמה, עשוי להיות המשחרר החברתי הגדול ביותר של האדם. עידן של מיכון יכול להתברר כהרה-אסון אך ורק בעבור אומה אשר רמתה האינטלקטואלית נמוכה מכדי לגלות את אותן שיטות חכמות וטכניקות בריאות, אשר בעזרתן ניתן להסתגל בהצלחה לקשיי המעבר הנגרמים מאובדן פתאומי של מקומות עבודה רבים בשל המצאה מהירה מדי של סוגים חדשים של מכונות חוסכות-עבודה.

8. אופיים של נושאי הפיד. המורשת החברתית מאפשרת לאדם לעמוד על כתפי כל קודמיו אשר תרמו דבר-מה לסך הכולל של התרבות ושל הידע. בעבודה הזו של העברת הפיד התרבותי לדור הבא, לעולם ישמש הבית כמוסד הבסיס. חיי המשחק וחי החברה הם הבאים בתור אחרי הבית, ובית הספר הינו המוסד האחרון, אך החיוני בהחלט, בחברה מורכבת ומאורגנת היטב.

החרקים נולדים מחונכים עד תום ומוכנים לגמרי לחיים – ואכן, קיומם הינו צר ביותר ואינסטינקטיבי לחלוטין. התינוק האנושי נולד ללא חינוך; לפיכך, באמצעות שליטה בחינוך הדור הצעיר, נתון בידי באדם הכוח לשנות באופן ניכר את הנתב האבולוציוני של הציוויליזציה.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. Effectiveness of mechanical devices. The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. Character of torchbearers. Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify

the evolutionary course of civilization.

81:625 (902.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:626 (902.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:627 (902.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:628 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:629 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:630 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

ההשפעות הגדולות ביותר במאה העשרים אשר תרמו להמשכיות התפתחות הציוויליזציה ולקידומה של התרבות, הינן העליות המשמעותיות בהיקף הנסיעות ברחבי העולם ובשיפורים חסרי התקדים בשיטות התקשורת. ואולם, השיפור בחינוך לא עמד בקצב התרחבות המבנה החברתי; ואף ההתפתחות אשר חלה בהערכה המודרנית לאתיקה איננה תואמת את הגידול שחל בהיבטים האינטלקטואליים והמדעיים הטהורים יותר. ובהיבטים של ההתפתחות הרוחנית והשמירה על מוסד הבית, מצויה הציוויליזציה המודרנית בקיפאון מוחלט.

9. האידיאלים הגזעיים. האידיאלים של דור אחד חורצים את ערוצי הגורל בעבור אלו המגיעים מיד לאחריו. איכותם של נושאי הלפיד החברתיים יקבעו אם הציוויליזציה תתקדם או תיסוג. הבתים, הכנסיות ובתי הספר של דור אחד קובעים מראש את נטיות האופי של הדור הבא. התנופה המוסרית והרוחנית של גזע, או של אומה, קובעת במידה רבה את מהירות התרבותית של אותה ציוויליזציה.

האידיאלים מרוממים את המעיין הנובע החברתי. ושום נחל אינו יוכל להתרומם מעל למקור אשר ממנו הוא נובע, ואין זה משנה כלל איזו שיטה מופעלת לשם יצירת לחץ או לשם הכוונה. הכוח המניע העומד אפילו מאחורי ההיבטים החומריים ביותר של ציוויליזציה תרבותית, טמון בהישגים הכי פחות חומריים של החברה. אף כי האינטליגנציה עשויה לשלוט במנגנון הציוויליזציה, ואף כי החוכמה עשויה להכווין אותו, האידיאליזם הרוחני הינו האנרגיה אשר לאמיתו של דבר מרוממת ומקדמת את התרבות האנושית מרמת הישג אחת לאחרת.

בתחילה היו החיים מאבק לשם קיום; כעת הם מאבק על רמת חיים; בשלב הבא הם יהיו מאבק על איכות המחשבה, המטרה הארצית הבאה של הקיום האנושי.

10. תיאום בין מומחים. הציוויליזציה קודמה עד מאוד הודות לחלוקת העבודה המוקדמת והודות להתמחות אשר באה בעקבותיה. כעת תלויה הציוויליזציה בתיאום היעיל בין המומחים. ככל שהחברה מתרחבת, כך נדרש למצוא שיטה כלשהי אשר תקבץ יחדיו את שלל המומחים.

המומחים החברתיים, האמנותיים, הטכניים והתעשייתיים ימשיכו להתרבות ולחדד את כישוריהם ואת מומחיותם. וגיוון זה ביכולות וברמות השוני בעבודה יחליש ויפורר בסופו של דבר את החברה האנושית, אלא אם כן יפותחו אמצעים יעילים לתיאום ולשיתוף-פעולה. ואולם, האינטליגנציה המסוגלת להמציא ולהתמחות באופן הזה אמורה להיות מוכשרת לגמרי גם-על-מנת לפתח שיטות הולמות לשליטה ולתיאום כל הבעיות הנובעות מן הגידול החד בכמות ההמצאות ומן הקצב המואץ של ההתרחבות התרבותית.

11. שיטות למציאת מקומות-עבודה. העידן הבא של ההתפתחות החברתית יתבטא בתיאום ובשיתוף-פעולה טובים ויעילים יותר בין מומחים, אשר רמת מומחיותם עולה ומתרחבת בהתמדה. וככל שכוח העבודה הופך מגוון יותר, כך נדרש יהיה לפתח טכניקה להכוונת היחידים למקומות עבודה הולמים. המיכון איננו הסיבה היחידה לאבטלה בקרב עמיה המתורבתים של אורנטיה. הסיבוכיות הכלכלית והמומחיות הגדלה בהתמדה במקצועות ובתעשייה תורמות נדבך משלהן לבעיות השמת העובדים.

אין זה מספיק להכשיר אנשים לעבודה; בחברה מורכבת נדרש אף לספק שיטות יעילות למציאת מקומות עבודה. בטרם יוכשרו אזרחים להתפרנס בשיטות הדורשות מומחיות גבוהה, יש להכשירם לאחד או יותר מן העבודות, המקצועות או העיסוקים הנפוצים, אשר בהם יוכלו לעסוק בשעה שהם מובטלים באופן זמני במעבר מעבודה ייחודית אחת לאחרת. אף ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן כאשר בתוכה מצויות שכבות נרחבות של מובטלים. בחלוף הזמן, אפילו האזרחים הטובים ביותר יהפכו מעוותים ובעלי מורל נמוך בשל העובדה שהם מקבלים סעד מן הקופה הציבורית. ואפילו הצדקה הניתנת באופן פרטי ולאורך זמן לאזרחים כשירים לעבודה, הופכת להיות קטלנית.

חברה בעלת רמת מומחיות גבוהה שכזו לא תסבול את השיטות השיתופיות והפיאודליות העתיקות אשר בהן נהגו עמי קדם. נכון הדבר כי ניתן להפוך באופן הולם ורווחי רבים מן השירותים הנפוצים לציבוריים, אך השיטה הטובה ביותר לניהול בני האדם המוכשרים ובעלי הכישורים הייחודיים ביותר, הינה באמצעות טכניקת שיתוף-פעולה אינטליגנטית כלשהי. תיאום מודרני ושליטה חברתית יעילים יותר לשם יצירת שיתוף-פעולה ארוך-טווח מאשר השיטות העתיקות והפרימיטיביות יותר של הקומוניזם או של מוסדות השלטון הדיקטטוריים המבוססים על כוח.

12. הנכונות לשיתוף-פעולה. אחת מן המכשלות הגדולות ביותר להתקדמותה של החברה האנושית הינה ההתנגשות שבין האינטרסים והרווחה של קבוצות בני האדם הגדולות והחברתיות יותר, לבין ההתאגדויות הקטנות יותר, האנטי-חברתיות והלעומתיות של בני האנוש, שלא לדבר על היחידים הבודדים בעלי המנטאליות האנטי-חברתית.

אף ציוויליזציה לאומית לא תוכל להתקיים לאורך זמן, אלא אם כן שיטות החינוך והאידיאלים הדתיים שלה יעוררו השראה לסוג גבוה של פטריוטיות נבונה ושל מסירות לאומית. בהיעדר פטריוטיות נבונה וסולידריות תרבותית מעין אלה, נטות כל האומות להתפורר כתוצאה מרגשות קנאה פרובינציאליים ואינטרסים מקומיים.

שימורה של ציוויליזציה כלל-עולמית תלוי בכך שבני האדם ילמדו לחיות יחדיו בשלום

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live

ובאחוזה. בלא שיתוף-פעולה יעיל, עומדת הציוויליזציה התעשייתית בפני סכנות האולטרה-מומחיות: מונוטוניות, צרות והנטייה לטיפוח חוסר-אמון וקנאה.

13. מנהיגות יעילה ונבונה. הרבה, הרבה מאוד בציוויליזציה תלוי ברוח מלהבת ויעילה של נשיאה בעול. לצורך הרמתו של משא כבד, ערכם של עשרה גברים גבוה אך במעט מערכו של גבר אחד, אלא אם כן כולם מרימים יחדיו – כולם מרימים באותו הרגע. ועבודת צוות מעין זו – שיתוף-פעולה חברתי – תלוי במנהיגות. הציוויליזציות התרבותיות של העבר ושל ההווה התבססו תמיד על שיתוף הפעולה האינטליגנטי של האזרחים עם מנהיגים נבונים ומתקדמים; ועד אשר יתפתח האדם לרמות גבוהות יותר, תמשיך הציוויליזציה להיות תלויה במנהיגות נבונה ונמרצת.

ציוויליזציות גבוהות נולדות מן המתאם הנבון בין העושר החומרי, הגדולה האינטלקטואלית, הערך המוסרי, הפקחות החברתית והתובנה הקוסמית.

14. שינויים חברתיים. החברה איננה מוסד אלוהי; היא הינה תופעה של אבולוציה מדורגת; וציוויליזציה המצויה בהתקדמות לעולם תתעכב כאשר מנהיגיה איטיים בעריכת השינויים הנדרשים בארגון החברתי על-מנת לעמוד בקצב ההתפתחויות המדעיות של אותו עידן. ואף-על-פי-כן, אין לסלוד מדברים אך ורק בשל היותם ישנים, ואף אין לאמץ רעיון ללא-תנאי אך ורק משום שהוא חדשני וחדש.

אל לו לאדם לחשוש מעריכת שינויים במנגנוני החברה. אך תמיד נדרש כי אלו המכירים היטב את ההיסטוריה של האבולוציה החברתית ישלטו בהרפתקאות האלה של התאמה תרבותית; ולעולם שומה על עורכי החידושים להיוועץ בחוכמת בעלי הניסיון המעשי בתחומי הניסיונות החברתיים או הכלכליים העומדים על הפרק. אין לנסות באופן פתאומי כל שינוי כלכלי או חברתי גדול. גורם הזמן חיוני לטובת כל סוגי ההסתגלות האנושית – הפיזית, החברתית או הכלכלית. ניתן לבצע בן-רגע אך ורק שינויים מוסריים ורוחניים, ואפילו אלו דורשים את חלוף הזמן לשם הגשמת מלוא ההשלכות החומריות והחברתיות שלהם. האידיאלים של הגזע הינם אלו המעניקים את הביטחון והתמיכה העיקריים במשך הזמנים הקריטיים שבהם מצויה ציוויליזציה בעת המעבר מרמה אחת לאחרת.

15. מניעת השבר בעת המעבר. החברה הינה צאצא של עידן-אחר-עידן של ניסוי וטעייה; היא הינה מה ששרד את ההתאמות וההתאמות-העוקבים של עלייתה הממושכת של האנושות מרמת המעמד החייתי לרמת המעמד האנושי בפלנטה. הסכנה הגדולה לכל ציוויליזציה – בכל רגע נתון – הינה איום השבר בזמן המעבר מן

together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the

השיטות המבוססות של העבר אל הפרוצדורות החדשות והמשופרות – אך אשר טרם נוסו – של העתיד.

המנהיגות הינה חיונית לשם קדמה. חוכמה, בוננות וראיית העתיד הכרחיות לשם השתמרותן של אומות. הציוויליזציה לעולם איננה נתונה באמת בסכנה, עד אשר המנהיגות המוכשרת מתחילה להיעלם. והשיעור של מנהיגות חכמה שכזו מעולם לא עלה על אחוז אחד מן האוכלוסייה.

והודות לשלבים הללו בסולם האבולוציוני, העפילה הציוויליזציה למקום שממנו ניתן היה להתחל את אותן השפעות כבירות, אשר שיאן בתרבות המתרחבת במהירות של המאה העשרים. ורק מתוך היצמדות לעיקרים הללו יוכל האדם לקוות לשמר את הציוויליזציות של ימינו-אנו, בעודו מאפשר את המשך התפתחותן הרציף ומבטיח את הישרדותן.

זוהי הינה תמצית המאבק הארוך-ארוך של עמי כדור הארץ, מאז ימי אדם, לכוון ציוויליזציה. התרבות בת-ימינו הינה תוצאת האבולוציה המאומצת הזו. בטרם גילוי הדפוס ההתקדמות הייתה איטית באופן יחסי, הואיל ודור נתון לא יכול היה ליהנות במהרה מהישגי הדורות אשר קדמו לו. ואולם כעת, החברה האנושית דוהרת קדימה בהשפעת כוח התנופה המצטבר של כלל העידנים אשר בהם נאבקה הציוויליזציה.

[הוצג בחסות רב-מלאכית מנבאדון.]

time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:642 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:643 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:644 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:645 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

מסמך 82. האבולוציה של הנישואין

083 ⇨

הספר של אורנטיה

081 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 82

האבולוציה של הנישואין

סעיפים

מבוא

1. אינסטינקט הזיווג
2. הטאבו המגבילים
3. מוסכמות הנישואין המוקדמות
4. נישואין תחת מוסכמות הקניין
5. אנדוגמיה ואקסוגמיה
6. מזיגות גזעיות

PAPER 82

THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

מבוא

הנישואין – הזיווג – הינם תוצאה של הדו-מיניות. הנישואין הם האופן שבו מגיב האדם על-מנת להתאים את עצמו לדו-מיניות מעין זו, בעוד שחיי המשפחה הינם הסך הכולל הנובע מכל ההתאמות האבולוציוניות והמסתגלות האלה. הנישואין מתמידים; הם אינם מהווים התפתחות ביולוגית אינהרנטית, אלא בסיס לכל אבולוציה חברתית, ולפיכך מובטח המשך קיומם בצורה כזו או אחרת. הנישואין העניקו לאנושות את הבית, והבית הינו גולת הכותרת של כל המאבק האבולוציוני הארוך והמייגע.

אף-על-פי שהמוסדות הדתיים, החברתיים והחינוכיים הינם כולם חיוניים להישרדותה של ציוויליזציה תרבותית, המשפחה הינה הגורם המתקרב הראשי. הילד לומד את רוב הדברים החיוניים לחיים ממשפחתו ומן השכנים.

לבני האדם של ימי קדם לא הייתה ציוויליזציה חברתית עשירה במיוחד, אך את אשר היה להם הם העבירו באמונה וביעילות לדור הבא. ושומה עליכם להכיר בכך שרוב ציוויליזציות העבר האלה המשיכו להתפתח תוך קיום מינימלי של השפעות מוסדיות אחרות, מכיוון שהבית פעל ביעילות. כיום הגזעים האנושיים מחזיקים במורשת חברתית ותרבותית עשירה, ונדרש להעביר אותה בחכמה וביעילות

INTRODUCTION

^{8201 (9131)} MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

^{8202 (9132)} While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

^{8203 (9133)} The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely

הלאה אל הדורות הבאים. נדרש לשמור אפוא על המשפחה כמוסד חינוכי.

and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. אינסטינקט הזיווג

על-אף תהום האישיות הפעורה בין גברים לבין נשים, די בדחף המיני על-מנת להבטיח את פגישתם לשם המשכיות המין. הדחף המיני פעל ביעילות זמן רב בטרם חוו בני-אדם הרבה ממה שנקרא לאחר מכן אהבה, מסירות ונאמנות בחיי הנישואין. ההזדווגות הינה נטייה מולדת, והנישואין הינם ההשלכה החברתית האבולוציונית שלה.

העניין והתשוקה המיניים לא היוו תאוות אשר שלטו באנשים הפרימיטיביים; הם פשוט ראו באלו דבר מובן מאליו. כלל ההתנסות ברבייה הייתה חופשית מקישוטי הדמיון. התשוקה המינית, אשר כובשת לחלוטין את האנשים המתורבתים יותר, נובעת בעיקרה מן המזיגות הגזעיות, ובמיוחד כל אימת שהטבע האבולוציוני גורה על-ידי הדמיון האסוציאטיבי וההערכה ליופיים של הנודים ושל האדמים. ואולם, מורשת אנדיתית זו נספגה אל קרבם של הגזעים האבולוציוניים בשיעורים כה מוגבלים, עד כי אין היא מספיקה על-מנת להעניק מידה מספקת של שליטה עצמית על אותן תשוקות חיות אשר הואצו והתעוררו על-ידי מתת המודעות המינית החדה יותר ודחפי הזיווג החזקים יותר. מקרב כלל הגזעים האבולוציוניים, לאדם האדום היה הקוד המיני הגבוה ביותר.

השליטה במין בהקשר של הנישואין מעידה על:

1. התקדמותה היחסית של הציויליזציה. הציויליזציה דרשה יותר ויותר כי הסיפוק המיני יתבצע בערוצים מועילים ובהתאם למוסכמות.

2. שיעור הזן האנדיטי בעם נתון כלשהו. בקרב קבוצות מעין אלה הפך המין לביטוי הן של היבטי הטבע הפיזיים והרגשיים הגבוהים ביותר, והן של הנמוכים ביותר.

לגזעי הסאנגיק הייתה תשוקה חיותית רגילה, אך הם הציגו דמיון או הערכה מועטים ביחס ליופיים ולמידת המשיכה הפיזית של בני המין השני. מה שמכונה משיכה מינית נעדר כמעט לחלוטין אפילו בגזעים הפרימיטיביים של ימינו; לאנשים הבלתי-ממוזגים הללו בהחלט יש אינסטינקט הזדווגות מובחן, אך המשיכה המינית מועטה מכדי ליצור בעיות רציניות הדורשות את שליטתה של החברה.

אינסטינקט ההזדווגות הינו אחד מן הכוחות הפיזיים הדומיננטיים המניעים את בני האדם; זהו הרגש האחד, אשר במסווה של סיפוק עצמי מצליח להערים על האדם האנוכי ולגרום לו להעמיד את רווחת הגזע ואת המשך קיומו גבוה מעל לנוחותו ולחופש האישי שלו מאחריות

1. THE MATING INSTINCT

821.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

821.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

821.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

821.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

821.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

821.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

821.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

כאינדידואל.

למן תחילתם ועד לזמנים המודרניים, מציגים הנישואין, כמוסד, את תמונת האבולוציה החברתית של הנטייה הביולוגית לעבר הבטחת המשך הקיום-העצמי. המשך קיומו של המין האנושי המתפתח מובטחת הודות לנוכחותו של דחף ההזדווגות הגזעי הזה, דחף אשר מכונה באופן כללי בשם משיכה מינית. הדחף הביולוגי הכביר הזה הופך לציר של דחפים לכל מיני אינסטינקטים, רגשות ושימושים קשורים – פיזיים, אינטלקטואליים, מוסריים וחברתיים.

אצל הפרא, הדחף המניע היה אספקת המזון, ואולם, כאשר הציויליזציה מבטיחה מזון בשפע, פעמים רבות הופך הדחף המיני לדחף הדומיננטי, ומשום כך הוא נדרש בכל עת להימצא תחת ויסות חברתי. אצל בעלי החיים, האינסטינקט המחזורי מרסן את הדחף להזדווגות, ואולם, מכיוון שהאדם הינו הווייה אשר במידה רבה שולטת בעצמה, התשוקה המינית איננה מחזורית כלל ועיקר; ולפיכך, שומה על החברה לכפות שליטה-עצמית על היחיד.

אין אף רגש או דחף אנושי אשר מסוגל, בשעה שהוא בלתי-מרוסן ונצרך בִּיתֵר, לחולל כל-כך הרבה נזק וצער בדומה ליצר המיני רב-העוצמה. הכפפה מושכלת של הדחף הזה לתקנות החברתיות הינו המבחן העליון של הקיום הממשי בכל ציויליזציה. האנושות המתקדמת נדרשת לשליטה-עצמית, ליותר ויותר שליטה-עצמית, וברמות גדולות בהתמדה. הסודיות, חוסר-הכנות והצביעות עשויות להסתיר את הבעיות המיניות, אך הן אינן מעניקות פתרונות, ואף אינן מקדמות את האתיקה.

^{821.8 (914.4)} As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

^{821.9 (914.5)} With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

^{821.10 (914.6)} No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. הטאבו המגבילים

סיפור האבולוציה של הנישואין הינו, בפשטות, ההיסטוריה של השליטה במין באמצעות הלחצים המופעלים על-ידי ההגבלות החברתיות, הדתיות והאזרחיות. הטבע כמעט ואינו מכיר ביחידים; הוא אינו מכיר במה שמכונה אמות מידה מוסריות; עניינו היחיד והבלעדי נתון לרביית המינים. הטבע מתעקש בנחישות על הרבייה, אך מגלגל באדישות את הבעיות הנובעות מכך לפתחה של החברה, ובכך יוצר בעיה כבירה ונוכחת-לעולם עבור האנושות האבולוציונית. העימות החברתי הזה מורכב מן המלחמה המתמדת בין האינסטינקטים הבסיסיים לבין האתיקה המתפתחת.

בקרב הגזעים המוקדמים הייתה נהוגה שליטה מועטה, אם בכלל, ביחסים בין המינים. בשל המתירנות המינית הזו לא התקיימה הזנות כלל. כיום, מוסד הנישואין כלל אינו קיים בקרב הפיגמים, כמו גם בקרב קבוצות מפגרות אחרות; מחקר על אודות האנשים הללו מגלה את מנהגי הזיווג הפשוטים אשר היו נהוגים על-ידי הגזעים הפרימיטיביים. ואולם, ראוי ללמוד ולשפוט את כל האנשים הקדומים לאור אמות המידה המוסריות

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

^{822.1 (914.7)} The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

^{822.2 (914.8)} Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

של המוסכמות אשר היו נהוגות בימיהם-הם.

לעומת זאת, לאהבה החופשית לא ניתן מעולם מעמד מכובד מידי אלו המצויים מעל לדרגת הפרא הגמור. ברגע שבו מתחילות להיווצר קבוצות חברתיות, מתחילים להתפתח הקודים של הנישואין והמגבלות של חיי הנישואין. וכך התקדמה הזוגיות, דרך שלבי-מעבר רבים, ממצב של מתירנות מינית מוחלטת כמעט, עד לאמת המידה של המאה העשרים של הגבלות מיניות מלאות באופן יחסי.

בשלביה המוקדמים ביותר של ההתפתחות השבטית, היו המוסכמות והטאבו גסים ביותר, אך הם אכן שמרו על ההפרדה בין המינים – ודבר זה הבטיח שקט, סדר ויצרנות – וכך החלה האבולוציה הארוכה של הנישואין ושל הבית. המקור למנהגים המיניים של הלבוש, הקישוט והנהוג הדתי היה בטאבו המוקדמים הללו, אשר הגדירו את טווח החופש המיני, ואשר יצרו בסופו של דבר את המושגים של ההפקרות, הפשע והחטא. ואולם, במשך זמן רב היה נהוג להשעות את כל ההגבלות המיניות בימי חגים גדולים, ובמיוחד בראשון למאי.

מאז ומעולם היו הנשים כפופות לטאבו מגבילים יותר מאשר הגברים. המוסכמות המוקדמות העניקו לנשים ולגברים הרווקים את אותו חופש מיני, אך תמיד נדרשו הנשים הנשואות להיות נאמנות לבעליהן. מוסד הנישואים הפרימיטיבי לא הגביל את החופש המיני של הגבר יתר-על-המידה, אך הוא הטיל מגבלות טאבו מיניות נוספות על הרעיה. נשים נשואות נשאו תמיד סימן אשר הבחין אותן כמעמד בפני עצמן, סימן כדוגמת פריט-לבוש לשיער, ביגוד, רעלה, הפרדה, קישוט וטבעות.

3. מוסכמות הנישואין המוקדמות

הנישואין הינם התגובה המוסדית של האורגניזם החברתי למתח הביולוגי הנוכח-תמיד של הדחף האנושי הבלתי-פוסק להתרבות – הנכחה עצמית. הזיווג הינו טבעי באופן אוניברסאלי, וכל שהחברה התפתחה מן הפשוט אל המורכב, כך התפתחו במקביל מוסכמות הזיווג, ואלה היוו את ראשית מוסד הנישואין. בכל מקום שבו התקדמה האבולוציה החברתית לשלב שבו נוצרו מוסכמות, שם נמצא את הנישואין כמוסד מתפתח.

תמיד היו ותמיד יהיו שני מחוזות נפרדים של הנישואין; המוסכמות, החוקים אשר מווסתים את ההיבטים החיצוניים של הזיווג, והיחסים הסודיים והאישיים בין גברים לנשים. מאז ומעולם התמרד היחיד כנגד התקנות המיניות אשר נקבעו על-ידי החברה; וזוהי הסיבה לבעיית המין ארוכת הימים הזו; השימור העצמי הינו יחידני, אך הוא מתבצע על-ידי הקבוצה; ההנצחה-העצמית הינה חברתית, אך היא מובטחת הודות לדחף של היחיד.

כאשר המוסכמות זכו לציות, היה להן מספיק

^{8223 (9151)} Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

^{8224 (9152)} In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

^{8225 (9153)} Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. EARLY MARRIAGE MORES

^{8231 (9154)} Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

^{8232 (9155)} There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

^{8233 (9156)} The mores, when respected, have ample

כוח על-מנת לרסן את הדחף המיני ולשלוט בו, כפי שהדבר הודגם בקרב הגזעים כולם. אמות המידה של הנישואין היוו תמיד סמן אמיתי לעוצמת המוסכמות בהווה וליושרה התפקודית של הממשל האזרחי. ואולם, המוסכמות הראשונות בנוגע למין ולזיווג היו ערב-רב של תקנות גסות ובלתי-עקביות. לכולם – הורים, ילדים, קרובי המשפחה והחברה – היו אינטרסים מתנגשים באשר לתקנות הנישואין. ועל-אף כל זאת, אותם גזעים אשר רוממו את הנישואין והנהיגו אותם, התפתחו באופן טבעי לרמות גבוהות יותר ושרדו במספרים גדולים יותר.

בזמנים הפרימיטיביים היוו הנישואין את מחיר המעמד החברתי; בעלות על אישה הייתה אות של כבוד. הפרא ראה ביום נישואיו את תחילתן של האחריות ושל הגבריות. בעידן אחד נחשבו הנישואין כחובה חברתית; בעידן אחר, כחובה דתית; ובעידן שלישי, כדרישה פוליטית לספק אזרחים לטובת המדינה.

שבטים מוקדמים רבים דרשו לבצע מעשי גניבה כאות וכסמן לכשירות להינשא; לאחר מכן, החליפו אנשים את הפשיטות האלה בתחרויות אתלטיקה ובמשחקים תחרותיים. המנצחים בתחרויות האלה זכו בפרס הראשון – בחירה מבין הכלות של אותה עונה. בקרב צידי הראשים, איש צעיר לא יכול היה להינשא עד אשר היה ברשותו לכל הפחות ראש אחד, אף כי לעיתים ניתן היה לרכוש גולגולות מעין אלה. כאשר נחלש המנהג לרכוש כלות, הפכו אלה לפרס בתחרויות של חידות, ונוהג זה עדיין שורר בקרב קבוצות רבות של האדם השחור.

ככל שהתקדמה הציוויליזציה, הפקידו שבטים מסוימים את מבחני הנישואין המחמירים של הסיבולת הגברית בידיהן של הנשים; וכך יכלו הן להעדיף את בחירי ליבן. מבחני הנישואין הללו כללו כישורי ציד, לחימה ויכולת לפרנס את המשפחה. במשך זמן רב נדרש החתן להצטרף למשפחת הכלה למשך שנה אחת לפחות, על-מנת לחיות ולעבוד שם מתוך כוונה להוכיח כי הוא ראוי לאישה אשר אותה ביקש לעצמו.

הכישורים אשר נדרשו מהכלה היו היכולת לבצע עבודות קשות וללדת ילדים. היא נדרשה לבצע משימה חקלאית מסוימת תוך זמן נתון. ואם היא ילדה ילד בטרם הנישואין, כך עלה ערכה בהתאם; שכן פוריותה הייתה מובטחת.

העובדה שאנשי קדם החשיבו לחרפה, ואפילו לחטא, את עצם היותו של האדם לא-נשוי מסבירה את מקורם של נישואי הילדים; מכיוון שחובה היא להינשא, מוטב לעשות זאת במוקדם ככל האפשר. האמונה הרווחת הייתה כי אנשים בלתי-נשואים אינם מורשים להיכנס אל עולם הרוחות, וכך ניתן תמריץ נוסף להשיא ילדים אפילו עם היוולדם, ולעיתים עוד בטרם היוולדם, תוך תלות במינם. אנשי קדם האמינו שאפילו על המתים להינשא. השדכנים המקוריים עסקו בניהול משא ומתן לנישואי יחידים אשר

power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

8234 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

8235 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

8236 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

8237 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

8238 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the

מתו זה מכבר. הורה אחד ביקש מן המתווכים הללו לחתן את בנו המת עם בתם המתה של משפחה אחרת.

בקרב העמים המאוחרים יותר, היה נהוג להינשא בגיל ההתבגרות, ואולם גיל הנישואין הלך וגדל ביחס ישר להתקדמותה של הציוויליזציה. בתחילת ההתפתחות החברתית צצו סדרים יוצאי-דופן של מתנזרים, הן של גברים והן של נשים; סדרים אלו כוננו ונשמרו על-ידי יחידים אשר פחות או יותר היו נעדרי דחף מיני נורמלי.

שבטים רבים הרשו לחברי הקבוצה השלטת לקיים יחסי מין עם הכלה מיד בטרם ניתנה לבעלה. כל אחד מן הגברים הללו העניק לכלה מתנה, וזה היה המקור לנוהג להעניק מתנות חתונה. בקרב קבוצות מסוימות הציפייה מן הכלה הייתה כי תרוויח בעצמה את הנדוניה שלה, אשר כללה את המתנות אשר קיבלה בתמורה לשירותי המין שהעניקה באולם תצוגת הכלות.

שבטים מסוימים השיאו את הגברים הצעירים לאלמנות ולנשים המבוגרות יותר, וכאשר גברים אלו התאלמנו בעצמם, הם הורשו לשאת את הנשים הצעירות; וכך הובטח, כפי שהם עצמם הביעו זאת, ששני ההורים לא יהיו טיפשים, כפי שצפו שיקרה אילו הורשו שני צעירים להינשא. שבטים אחרים הגבילו את הזיווגים לקבוצות גילאים דומות. היה זה הנוהג להגביל את הנישואין לקבוצות גילאים דומות אשר גרם להתפתחות הרעיון של גילוי עריות. (בהודו, אפילו כעת אין הגבלות גיל על הנישואין.)

בהתאם למוסכמות מסוימות, עוררה אלמנותה של האישה מורא גדול, והאלמנות נרצחו, או לחלופין הורשו להתאבד על קברי בעליהן; וזאת משום שנהוג היה לחשוב כי עליהן להתלוות אל בני זוגן בעולם הרוחות. כמעט תמיד הואשמה האלמנה אשר שרדה במות בעלה. שבטים מסוימים שרפו את האלמנות בעודן בחיים. אם המשיכה אלמנה לחיות, היא נידונה לחיי אבל מתמיד המלווים במגבלות חברתית קשות-מנשוא, זאת מכיוון שעל-פי-רוב לא הותר לה להינשא מחדש.

בימי קדם, מנהגים אשר כיום נחשבים לבלתי-מוסריים זכו לעידוד. לעיתים קרובות חשו הנשים הפרימיטיביות גאווה על הרומנים של בעליהן עם נשים אחרות. צניעותן של נערות היוותה מכשול גדול בפני נישואין; הולדת תינוק בטרם נישואין העלתה עד מאוד את קרנה של הנערה כרעיה, וזאת משום שלגבר הובטחה מראש פוריות בת-לווייתו.

שבטים רבים קיימו נישואי מבחן עד אשר נכנסה האישה להריון, ואז התקיים טקס הנישואין הרגיל; בקרב קבוצות אחרות לא נחגגה החתונה עד להולדת הילד הראשון. אם אישה הייתה עקרה, הוטל על הוריה לפדותה והנישואין בוטלו. המוסכמות תבעו שלכל זוג יהיו ילדים.

marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

8239 (9165) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82310 (9166) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82311 (9167) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82312 (9168) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82313 (9171) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82314 (9172) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

נישואי המבחן הפרימיטיביים הללו נעדרו לחלוטין כל מופע של מתירנות; הם היו פשוט מבחני פוריות כנים. היחידים אשר התקשרו בחוזה זה עם זה נישאו נישואין של קבע אך ורק עם שהתבררה עובדת הפוריות. כאשר בני-זוג מודרניים נישאים, כשבמוחם שוררת המחשבה על גירושין נוחים אם לא יהיו שבעי-רצון עד תום מחי' הנישואין שלהם, הם מתחילים לאמיתו של דבר בצורה של נישואי מבחן, ובצורה המצויה הרבה מתחת למעמדן של ההרפתקאות הכנות של אבותיהם הקדמונים המתורבתים פחות.

4. נישואין תחת מוסכמות הקניין

מאז ומעולם היו הנישואין קשורים הדוקות הן לקניין והן לדת. הקניין היה הגורם המייצב של הנישואין; ואילו הדת – הגורם המוסרי שלהם.

הנישואין הפרימיטיביים היוו השקעה, ספקולציה כלכלית; הם היו יותר בבחינת עסקה מאשר עניין של פלירטוט. אנשי קדם נישאו על-מנת לקדם את הקבוצה ואת רוחותה; לפיכך תוכננו ואורגנו נישואיהם על-ידי בני קבוצתם, על-ידי הוריהם ועל-ידי המבוגרים מהם. והעובדה שמוסכמות הקניין היוו גורם ייצוב יעיל של מוסד הנישואין, מודגמת בכך שהנישואין היו קבועים יותר בקרב השבטים המוקדמים מאשר הם קבועים בקרב עמים מודרניים רבים.

עם התקדמות הציוויליזציה, וכלל שהקניין הפרטי קיבל הכרה נוספת במוסכמות, הפכה הגניבה לפשע הגדול מכולם. הניאוף הוכר כסוג של גניבה, כפגיעה בזכויות הקניין של הבעל; ומשום כך הוא אינו מצוין בנפרד בקודים ובמוסכמות המוקדמים יותר. האיש החלה את דרכה כקניינה של אביה, אשר העביר את הבעלות עליה לבעלה; וכל יחסי המין החוקיים נבעו מזכויות הקניין הקודמות האלה. התנ"ך מתייחס לנשים כאל צורה של רכוש; הקוראן מלמד כי הן נחותות. לגבר הייתה שמורה הזכות להשאיל את אשתו לחברו או לאורחו, ומנהג זה עדיין שורר בקרב עמים מסוימים.

הקנאה המינית המודרנית איננה טבועה; היא הינה תוצאת המוסכמות המתפתחות. הגבר הפרימיטיבי לא קינא לאשתו; הוא פשוט שמר על רכשו. הסיבה שבעטיה הוטלו על האשה מגבלות מיניות חמורות יותר מאשר על הבעל היא שחוסר נאמנותה בחי' הנישואין היה כרוך בעיני צאצאים וירושה. בשלב מוקדם ביותר במהלכה של הציוויליזציה הפך הילד הלא-לגיטימי לעניין בלתי-מכובד. בתחילה הוענשה אך ורק האשה באשמת הניאוף; מאוחר יותר, קבעו המוסכמות גם את עונשו של שותפה, ובמשך עידנים ארוכים ניתנה לבעל הנפגע, או לאב המגונן, הזכות המלאה להרוג את מסיג הגבול הזכרי. העמים המודרניים שומרים על

^{82:315 (917:3)} These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

^{82:41 (917:4)} Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

^{82:42 (917:5)} Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

^{82:43 (917:6)} As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

^{82:44 (917:7)} Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

המוסכמות האלה, אשר מתירות, תחת חוק בלתי-כתוב, את אשר מכונה פשעים של כבוד.

מכיון שמקור הטאבו הנוגע לצניעות הוא במוסכמות הקניין, הוא היה תקף בתחילה לנשים נשואות אך לא כן באשר לנערות רווקות. בשנים מאוחרות יותר נדרשה הצניעות יותר על-ידי האב מאשר על-ידי המחזר; נערה בתולה נחשבה כנכס מסחרי עבור האב – מחירה היה גבוה יותר. ככל שעלתה הדרישה לצניעות, כך הפך שגור מנהג התשלום לאבי הכלה, כהכרה על כך שגידל כהלכה כלה צנועה עבור הבעל-לעתידי. ולאחר שרעיון הצניעות הנשית החל להתקיים, הוא קנה לו אחיזה כה חזקה בקרב הגזעים, עד כי נהוג היה הלכה למעשה לכלוא נערות, ממש לאסור אותן למשך שנים על-מנת להבטיח את היותן בתולות. וכך גרמו אמות המידה ומבדקי הבתולין המאוחרים יותר באופן אוטומטי להיווצרותן של מעמד הזונות המקצועי; הן היו הכלות אשר דחו, אותן נשים אשר אימהות החתנים מצאו כי אינן בתולות.

^{82:45 (917:8)} Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. אֵנְדוֹגָמְיָה וְאֶקְסוֹגָמְיָה

הפרא שם לב בשלב מוקדם מאוד כי המזיגה הגזעית שיפרה את איכות הצאצאים. אין זאת כי רבייה בתוך אותה קבוצה הייתה תמיד רעה, אלא שביחס אליה הרבייה שמחוץ לקבוצה נתנה תמיד תוצאות טובות יותר; ומשום כך נטו המוסכמות להתקבע בהגבילן קיום יחסי מין בין בני משפחה קרובים. הוכר בכך שרבייה עבור לקבוצה שיפרה את הזדמנות הברירה עבור הגיוון וההתקדמות האבולוציוניים. היחידים אשר נולדו כתוצאה מרבייה מחוץ לקבוצה היו מגוונים יותר והייתה להם יכולת גבוהה יותר לשרוד בעולם עוין; אלו אשר התרבו בתוך הקבוצה נעלמו בהדרגה, על מוסכמותיהם. הייתה זו התפתחות איטית; הפרא לא חשב במודע על בעיות מעין אלה. ואולם, האנשים המאוחרים והמתקדמים יותר עשו כן, והם אף הבחינו בכך שמידה יתרה של רבייה בתוך הקבוצה יוצרת לעיתים חולשה כללית.

אף-על-פי שרבייה בתוך הקבוצה בין זנים טובים תרמה לעיתים לבנייתם של שבטים חזקים, המקרים המדהימים של התוצאות הרעות של רבייה בתוך הקבוצה, אשר התבטאו במומים תורשתיים, הרשימה בעוצמה רבה יותר את דעתו של האדם; והתוצאה הייתה שהמוסכמות המתקדמות גיבשו יותר ויותר את הטאבו על כל הנישואין בין בני משפחה.

במשך זמן רב היוותה הדת מחסום יעיל כנגד נישואין מחוץ לקבוצה; תורות דתיות רבות אסרו על נישואין מחוץ למעגל המאמינים. האיש נטתה על-פי-רוב להעדיף את הנישואין בתוך הקבוצה; הגבר, את אלו שמחוץ לקבוצה. הקניין תמיד השפיע על הנישואין, ולעיתים, במאמץ לשמר את הרכוש בתוך החמולה, התגבשו מוסכמות אשר חייבו את הנשים לבחור את בעליהן מבין חברי השבטים של אביהן. פסיקות

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

^{82:51 (918:1)} Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

^{82:52 (918:2)} While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

^{82:53 (918:3)} Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great

מעין אלה גרמו לעלייה חדה בשיעור הנישואין בין בני-דודים. נעשה גם שימוש בזיווגים בתוך הקבוצה במאמץ לשמר סודות מקצועיים; אנשי מקצוע מוכשרים ביקשו לשמור את הידע המקצועי של מקצועם בגדר המשפחה.

כאשר הן היו מבודדות, הקבוצות הנעלות תמיד שבו לנוהג להזדווג עם קרובי משפחה. במשך למעלה ממאה וחמישים-אלף שנה היו הנודים אחת מן הקבוצות הגדולות ביותר אשר נהגו להינשא בתוך הקבוצה. המוסכמות המאוחרות יותר בנוגע לנישואין בתוך הקבוצה הושפעו עד מאוד ממסורותיו של הגזע הסגול, אשר בתחילה, ומתוך הכרח, נהגו אנשיו לזווג בין אח לאחותו. ונישואין בין אחים לאחיות היו נפוצים במצרים, בסוריה ובמסופוטמיה הקדומות, וברחבי הארצות אשר אכלסו האנדיטים בעבר. במשך זמן רב נהגו המצרים להשיא אחים לאחיות במאמץ לשמור על טוהר הדם המלכותי, נוהג אשר השתמר בפרס במשך תקופה ממושכת יותר. בקרב תושבי מסופוטמיה, בטרם ימיו של אברהם, היו נישואי בני דודים בגדר חובה; לבני דודים עמדה זכות הראשונים לשאת בני דודים. אברהם עצמו נישא לאחותו-למחצה, ואולם איחודים מעין אלו לא הותרו עוד תחת מוסכמותיהם המאוחרות יותר של היהודים.

הצעד הראשון בהתרחקות מנישואין בין אחים לאחיות התרחש תחת המוסכמות הנוגעות לריבוי נשים; זאת משום שהאישה-האחות נהגה להשתלט באדנות על האישה או הנשים האחרות. מוסכמות שבטיות מסוימות אסרו על הנישואין לאלמנת האח המת, אך חייבו את האח אשר נותר בחיים להוליד ילדים עבור אחיו המת. אין כל אינסטינקט ביולוגי המנגד לנישואין מכל דרגה שהיא בתוך הקבוצה; הגבלות מעין אלה הינן עניין של טאבו בלבד.

לבסוף שלטו הנישואין שמחוץ לקבוצה משום שזו הייתה העדפתו של הגבר; כאשר הגבר לקח לו אישה מבחוץ, הובטח לו על-פי-רוב חופש גדול יותר מחמו ומחמותו. הקרבה מולידה סלידה; וכך, כאשר אלמנת הבחירה האינדיבידואלית החל לשלוט בזיווג, בחירת בני-זוג מחוץ לשבט הפכה לנוהג.

שבטים רבים אסרו לבסוף על הנישואין בתוך החמולה; שבטים אחרים הגבילו את הזיווג לקסטות מסוימות. הטאבו כנגד הנישואין עם אישה בעלת אותו טוטם, עודדה את הנוהג לגנוב נשים משבטים שכנים. מאוחר יותר, הנישואין ווסתו יותר בהתאם למקום המגורים הטריטוריאלי מאשר על-פי קרבת הדם. האבולוציה של הנישואין בתוך הקבוצה עברה דרך שלבים רבים עד לנוהג המודרני של הנישואין מחוץ לקבוצה. אפילו לאחר שהוטל טאבו על הנישואין בתוך הקבוצה בקרב פשוטי העם, המנהיגים והמלכים הורשו לשאת את קרובות משפחתם על-מנת לשמור על ריכוז הדם המלכותי ועל טוהרו. על-פי-רוב המוסכמות התיירות לשליטים ריבוניים מתיירות מסוימת בעיניים המיניים.

multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

^{8254 (918.4)} Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

^{8255 (919.1)} The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

^{8256 (919.2)} Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

^{8257 (919.3)} Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

נכחותם המאוחרת יותר של העמים האנדיטים תרמה רבות לעליה ברצון של בני גזעי הסאנגיק להזדווג מחוץ לשבטיהם-הם. ואולם, הנהוג להזדווג מחוץ לקבוצה לא יכול היה להפוך לנפוץ בטרם למדו הקבוצות השכנות לחיות יחד בשלום יחסי.

הנישואין מחוץ לקבוצה היוו בעצמם גורם מקדם שלום; הנישואין בין השבטים הקטינו את שיעורי העוינות. הנישואין מחוץ לקבוצה הובילו לתיאום שבטי ולבריתות צבאיות; הם הפכו לתופעה שלטת מכיוון שהעניקו עוצמה מוגברת; הם תרמו לבניין האומה. גם יחסי המסחר המתרחבים עודדו מאוד את הנישואין מחוץ לקבוצה; ההרפתקה והגילוי תרמו להרחבת גבולות הזיווג, ואפשרו הפריה-הדדית קלה יותר בין תרבויות גזעיות.

הגורם אשר מסביר את חוסר-העקביות הרב שבמוסכמות הגזעיות באשר לנישואין – חוסר-עקביות אשר לא ניתן היה להסבירו אחרת – הינו במידה רבה מנהג הנישואין מחוץ לקבוצה, אשר אליו נלוו גם מנהגי גניבת וקניית נשים משבטים זרים; כל אלו תרמו לחיבורן יחד של המוסכמות השבטיות הנפרדות. העובדה שהטאבו הללו, אשר עודדו נישואין בתוך הקבוצה, היו חברתיים ולא ביולוגיים, מודגמת היטב בטאבו הנוגעים לנישואין בין קרובי משפחה, אשר כללו דרגות רבות של יחסים בין מחותנים, מקרים המייצגים היעדר של קשר דם מכל סוג שהוא.

6. מזיגות גזעיות

אין בעולם כיום גזעים טהורים. בעולם שרדו אך ורק שני נציגים של העמים האבולוציוניים הצבעוניים המוקדמים המקוריים – האדם הצהוב והאדם השחור; ואפילו שני הגזעים הללו ממוזגים במידה רבה עם העמים הצבעוניים אשר נכחדו. בעוד שהגזע המכונה לבן הינו בעיקרו צאצא של האדם הכחול הקדום, הוא ממוזג פחות או יותר עם כל הגזעים האחרים, ממש כשם שהדבר נכון במקרה של האדם האדום של האמריקות.

מתוך ששת גזעי הסאנגיק הצבעוניים, שלושה היו ראשיים ושלושה היו משניים. אף כי הגזעים הראשיים – הכחול, האדום והצהוב – היו נעלים במובנים רבים על שלושת העמים המשניים, ראוי לזכור כי בקרב הגזעים המשניים הללו היו תכונות רצויות רבות אשר היו מעצימות במאוד את העמים הראשיים, אילו היו יכולים לספוג אל קרבם את הזנים הטובים יותר.

הדעה הקדומה השוררת כיום כנגד "בני-תערובת", "היברידים" ו"בני-כלאיים", נובעת מן העובדה שהרבייה הבין-גזעית המודרנית מתרחשת, ברובה הגדול, בין הזנים הנחותים ביותר של הגזעים אשר בהם מדובר. צאצאים לא מספקים מתקבלים גם כאשר הזנים המפגרים של אותו גזע נישאים זה לזה.

^{8258 (919.4)} The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

^{8259 (919.5)} Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

^{8260 (919.6)} The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

^{8261 (919.7)} There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

^{8262 (919.8)} Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

^{8263 (920.1)} Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

אילו יכלו הגזעים בני-ימינו באורנטיה להשתחרר מן הקללה בדמות השכבה הנמוכה ביותר של דוגמאות בני האדם המנוונים, האנטי-חברתיים, רפי-השכל והמוקצים, כי אז הייתה רק התנגדות מועטה להתמזגות גזעית מוגבלת. ואילו יכלו להתרחש ההתמזגויות הגזעיות בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזעים השונים, כי אז הייתה מוצעת התנגדות מועטה עוד יותר.

הכלאה בין זנים נעלים ושונים הינה הסוד המצוי מאחורי יצירתם של זנים חדשים ונמרצים יותר. והדבר נכון לגבי צמחים, בעלי-חיים ובני המין האנושי. ההכלאה מעצימה את החיוניות ומגדילה את הפוריות. מזיגות גזעיות בין השכבות הממוצעות או העליונות של עמים שונים מעצימה עד מאד את הפוטנציאל היצירתי, כפי שהדבר מודגם באוכלוסיית הנוכחית של ארצות-הברית של צפון-אמריקה. כאשר הזדווגויות שכאלה מתרחשות בין השכבות הנמוכות או הנחותות, היציריות מתמעטת, כפי שהדבר בא לידי ביטוי כיום בקרב עמי דרום-הודו.

מזיגה גזעית תורמת עד מאוד להופעתם הפתאומית של מאפיינים חדשים, ואם ההכלאה הינה האיחוד שבין זנים נעלים, כי אז המאפיינים החדשים הללו יהיו נעלים אף הם.

כל עוד הגזעים של ימינו עמוסים כל-כך בזנים נחותים ומפגרים, יהא עירוב גזעי בקנה-מידה גדול מזיק עד מאוד; ואולם, רוב ההתנגדויות לניסויים הללו נובעות מדעות קדומות חברתיות ותרבותיות, ולא משיקולים ביולוגיים. אפילו בקרב הזנים הנחותים, בני הכלאיים מהווים לעיתים קרובות שיפור ביחס לאבותיהם. ההכלאה תורמת לשיפורם של המינים בשל תפקידם של הגנים הדומיננטיים. ההתמזגות ההדדית בין הגזעים מגדילה את הסבירות להופעת מספר גדול של דומיננטיים רצויים בן הכלאיים.

במהלך מאה השנים האחרונות התרחשה באורנטיה יותר הכלאה גזעית מאשר התרחשה במשך אלפי שנים. סכנת היווצרותן של תופעות בלתי-הרמוניות רבות כתוצאה מהכלאה הדדית של זנים אנושיים מתוארת בהגזמה רבה. הצרות העיקריות של "בני-כלאיים" נובעות מדעות קדומות חברתיות.

הניסוי בפיטקֶרן של מיזוג הגזע הלבן והגזע הפולינזי היה מוצלח למדי משום שהגברים הלבנים והנשים הפולינזיות היו מזנים טובים יחסית. רבייה בין-גזעית בין הטיפוסים הגבוהים ביותר של הגזע הלבן, האדום והצהוב, תוליד מיידית מאפיינים ביולוגיים חדשים ויעילים רבים. שלושת העמים הללו משתייכים לגזעי הסאנגיק הראשיים. המזיגה בין הגזע הלבן לגזע השחור אינה מניבה מיידית תוצאות כה רצויות, אף כי אין להתנגד לצאצאים המולאטים הללו במידה כה רבה, כפי שדעות קדומות חברתיות וגזעניות מבקשות להציג את פני הדברים. מבחינה פיזית, בני-כלאיים לבנים-שחורים מעין אלו מהווים

^{8264 (9202)} If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

^{8265 (9203)} Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

^{8266 (9204)} Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

^{8267 (9205)} As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

^{8268 (9206)} For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of "half-breeds" are due to social prejudices.

^{8269 (9207)} The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are

דוגמאות משובחות של בני המין האנושי, אף-על-פי שהם נחותים במידה קלה במובנים אחרים.

כאשר מתמזג גזע סאנגיק ראשי עם גזע סאנגיק משני, זה האחרון משתפר באופן מובחן על חשבוננו של הראשון. ובקנה מידה קטן – אשר מתמשך לאורך תקופות זמן ארוכות – לא צריכה להיות התנגדות רצינית ורבה לקורבן כזה שבו תורמים הגזעים הראשיים לשיפור הקבוצות המשניות. מבחינה ביולוגית, בני הסאנגיק המשניים היו נעלים בהיבטים מסוימים ביחס לגזעים הראשיים.

אחרי ככלות הכול, הסכנה האמתית למין האנושי נעוצה בהתרבות הבלתי-מרוסנת של הזנים הנחותים והמפגרים בקרב העמים המתורבתים השונים, ולא מן הסכנה לכאורה שברבייה הבין-גזעית.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית אשר מוצבת באורנטיה.]

excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

^{826.10 (920.9)} When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

^{826.11 (921.1)} After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

^{826.12 (921.2)} [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

מסמך 83. מוסד הנישואין

⇨ 084

הספר של אורנטיה

082 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 83

מוסד הנישואין

סעיפים

מבוא

1. הנישואין כמוסד חברתי
2. חיזור ואירוסין
3. רכישה ונדונה
4. טקס החתונה
5. נישואין מרובים
6. מונוגמיה אמיתית – נישואין של זוג
7. פירוק קשר הנישואין
8. האידאליזציה של הנישואין

PAPER 83

THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

מבוא

זהו סיפורן של ההתחלות המוקדמות של מוסד הנישואין. מוסד זה התקדם בהתמדה – דרך וואריאציות והתאמות מרובות – למן ההזדווגויות המשוחררות והמופקרות בקרב העדר ועד להופעת אותן אמות-מידה לנישואין, אשר הגיעו לבסוף לשיאן ביצירת הזיווג בין בני הזוג: האיחוד שבין גבר אחד לאישה אחת, אשר נועד לכונן בית מן הסדר החברתי הגבוה ביותר.

פעמים רבות עמדו הנישואין בסכנה, ומוסכמות הנישואין נתמכו במידה רבה הן על-ידי הקניין והן על-ידי הדת; ואולם, ההשפעה האמיתית אשר לעולם תבטיח את הנישואין ואת המשפחה – המהווה את תוצאת הנישואין – היא העובדה הביולוגית הפשוטה והטבועה שהגבר והאישה בוודאות לא יחיו זה בלעדי זה, בין שהם הפראים הפרמיטיביים ביותר ובין שהינם בני האדם המתורבתים ביותר.

ובשל הדחף המיני, האדם האנוכי נדחף להפוך עצמו ליותר מבעל-חיים גרידא. מערכת היחסים המינית של החשיבה על העצמי והסיפוק העצמי, גוררת השלכות מסוימות של מניעה-

INTRODUCTION

^{8301 (9221)} THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

^{8302 (9222)} Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

^{8303 (9223)} It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures the

עצמית ומבטיחה את נטילתם של תפקידים זולתניים ושל סוגים רבים של אחריות-על-הבית אשר מיטיבים עם הגזע. לאור זאת היה המין לגורם מתרבת של הפרא, גורם אשר לא הוכר ולא נחשד ככזה; וזאת משום שאותו דחף מיני מאלץ את האדם לחשוב באופן אוטומטי ומהימן, ובסופו של דבר אף מוביל אותו לאהוב.

assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. הנישואין כמוסד חברתי

הנישואין מהווים מנגנון בשירות החברה אשר נועד לווסת ולשלוט באותן מערכות יחסים אנושיות מרובות הנובעות מן העובדה הפיזית של הדו-מיניות. כמוסד שכזה פועלים הנישואין בשני כיוונים:

1. בהסדרת מערכות היחסים המיניות האישיות.

2. בהסדרת ענייני המוצא, הירושה, המשכיות השושלת והסדר החברתי; וזהו היה תפקודו המקורי והישן יותר של מוסד הנישואין.

המשפחה, אשר נובעת מן הנישואין, מהווה בעצמה – לצד מוסכמות הקניין – גורם מייצב של מוסד הנישואין. גורמים רבי-עוצמה אחרים אשר מייצבים את הנישואין הינם הגאווה, היוהרה, האגירות, התפקיד והאמונות הדתיות. ואולם, בעוד שנישואין עשויים לקבל אישור או דחייה מלמעלה, הם מהווים אך בקושי יציר-שמיים. המשפחה האנושית הינה מוסד אנושי במובחן, פיתוח אבולוציוני. הנישואין הינם מוסד של החברה, לא מחלקה בכנסייה. אכן, על הדת להשפיע על הנישואין בעוצמה, אך אל לה לשלוט בהם ולווסת אותם באופן בלעדי.

הנישואין הפרימיטיביים היו בראש ובראשונה תעשייתיים; ואפילו בעת המודרנית הם מהווים לעיתים קרובות עניין חברתי או עסקי. הודות להשפעת המזיגה של הזן האנדיטי, וכתוצאה ממוסכמות הציוויליזציה המתקדמת, הנישואין הופכים אט-אט להדדיים, רומנטיים, הוריים, פואטיים, מלאי-חיבה, אתיים ואפילו אידאליסטיים. לעומת זאת, גורם הבחירה, וכן מה שמכונה אהבה רומנטית, היו חלק מינימלי בלבד מן הזיווגים הפרימיטיביים. בימי קדם, הבעל והאישה לא בילו זמן רב זה עם זה; הם אפילו לא סעדו יחד לעתים קרובות. ואולם, בקרב עמי קדם, החיבה האישית לא נקשרה הדוקות למשיכה מינית; בני הזוג חיבבו זה את זה בעיקר משום שחיו ועבדו יחדיו.

2. חיזור ואירוסין

מאז ומעולם תוכננו הנישואין הפרימיטיביים על-ידי הורי הנער והנערה. בשלב המעבר שבין הנוהג הזה לימי הבחירה החופשית שימשו מתווך הנישואין או השדכן המקצועי. בתחילה הספרים שימשו כשדכנים; לאחר מכן, הכמרים. במקורם היו הנישואין עניינה של הקבוצה;

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

^{83.1.1 (922.4)} Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

^{83.1.2 (922.5)} 1. In the regulation of personal sex relations.

^{83.1.3 (922.6)} 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

^{83.1.4 (922.7)} The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

^{83.1.5 (922.8)} Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

^{83.2.1 (923.1)} Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was

בהמשך, עניין משפחתי; ורק לאחרונה הם הפכו להרפתקה יחידנית.

אילוץ, ולא משיכה, היה הגישה לנישואין הפרימיטיביים. בימי קדם האישה לא ניחנה בריחוק מיני, אלא בנחיתות מינית אשר הוטמעה בה על-ידי המוסכמות. והואיל והפשיטות קדמו לסחר, כך קדמו גם הנישואין שבעקבות נפילה בשבי לאלו שבהסכם. נשים מסוימות היו מעלימות עין בעת נפילתן בשבי על-מנת לחמוק משליטת הגברים המבוגרים יותר בשבטן הן; הן העדיפו ליפול בידי גברים בני גילן משבט אחר. מעין-בריחה זו עם בן-זוג שימשה כשלב מעבר בין התפיסה בכוח לבין החיזור וההקסמה אשר הגיעו לאחר מכן.

סוג מוקדם של טקס חתונה היה חיקוי של בריחה, מעין תרגול בריחה עם בן-זוג אשר הייתה לפניו בבחינת נהג נפוץ. בהמשך הפכה תפיסה מדומה בשבי לחלק מטקס החתונה הרגיל. העמדת הפנים של הנערה המודרנית כי היא מתנגדת ל"שבי", וכי היא עומדת באיפוק בפני הנישואין הינה כולה זכר למנהגים קדומים. נשיאת הכלה אל מעבר למפתן הדלת מהווה זכר למספר נהגים קדומים, המשתייכים לימים שבהם הייתה נהוגה גניבת נשים.

במשך תקופה ארוכה ניטל מן האישה החופש המלא לארגון נישואיה בעצמה, אך הנשים האינטליגנטיות יותר תמיד מצאו דרך לעקוף את ההגבלה הזו תוך שימוש נבון בפקחותן. על-פי-רוב נטל הגבר את יוזמת החיזור, אך לא תמיד כך היה. לעיתים הייתה זו האישה אשר יזמה את הנישואין באופן גלוי או סמוי. וככל שהציוויליזציה הולכת ומתקדמת, כך נוטלות הנשים חלק גדל והולך בכל שלבי החיזור והנישואין.

מידה הולכת וגוברת של אהבה, רומנטיות ובחירה אישית בעת החיזור הקודם לנישואין הינה תרומה אנדיטית לגזעים של העולם. היחסים בין המינים מתפתחים היטב; עמים מתקדמים רבים מחליפים בהדרגה את המניעים הישנים יותר של תועלתנות ושל קניין במושג האידיאלי-משהו של המשיכה המינית. הדחף המיני ורגשות החיבה מתחילים לתפוס את מקום החישוב הקר בתהליך בחירת שותפים לחיים.

במקורם היו האירוסין שקולים לנישואין; ובקרב עמי קדם היה מקובל לקיים יחסי מין בתקופת האירוסין. בזמנים האחרונים, הדת הטילה טאבו על קיום יחסי מין בתקופה שבין האירוסין לבין הנישואין.

3. רכישה ונדוניה

אנשי קדם לא סמכו על אהבה ועל הבטחות; הם סברו שאיחוד יחזיק מעמד לאורך זמן אך ורק אם יובטח על-ידי ערבון בר-קיימא כלשהו, על-ידי רכוש. מחיר הקנייה של הכלה נחשב לפיכך כפיקדון אשר לא יוחזר, ושהבעל עתיד

originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

⁸³²²⁽⁹²³²⁾ Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

⁸³²³⁽⁹²³³⁾ An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

⁸³²⁴⁽⁹²³⁴⁾ Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

⁸³²⁵⁽⁹²³⁵⁾ Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

⁸³²⁶⁽⁹²³⁶⁾ The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PURCHASE AND DOWRY

⁸³³¹⁽⁹²³⁷⁾ The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband

לאבדו במקרה של גירושין או של עזיבה. מששולם מחיר רכישת הכלה, היתרו שבטים רבים לבעל לצרוב את האות המייצגת אותו בבשרה של האישה. תושבים באפריקה עדיין רוכשים את נשותיהם. והם משווים את האישה של האהבה, את אשת האדם הלבן, לחתול, זאת הואיל והיא איננה עולה דבר.

תצוגות הכלות היו אירועים שבהם הבנות התלבשו והתקשטו לשם הצגתן בציבור, מתוך הנחה שכך יוכלו להשיג מחיר גבוה יותר כנשים. אך הן לא נמכרו כבעלי-חיים – בקרב השבטים המאוחרים יותר לא ניתן היה להעביר אישה שכזאת מיד ליד. ורכישתה אף לא הייתה בבחינת עסקה כספית קרה; במסגרת רכישת אישה היה השירות שקול לכסף מזומן. אם גבר אשר היה רצוי מבחינות אחרות לא יכול היה לשלם תמורת אשתו, הוא יכול היה להיות מאומץ כבן על-ידי אבי הנערה ואז לשאתה. ואם גבר עני ביקש אישה ולא יכול היה לעמוד במחיר שבו נקב אביה אשר החזיק בה, לעתים קרובות היו זקני השבט לוחצים על האב לשנות את דרישותיו שמא תתרחש בריחה עם בן הזוג.

וככל שהתקדמה הציוויליזציה, האבות אהבו פחות ופחות להיראות כאילו הם מוכרים את בנותיהם; ובעודם ממשיכים לקבל את מחיר הרכישה, הם החלו בנוהג של הענקת מתנות יקרות לבני הזוג, מתנות אשר היו פחות או יותר שקולות בערך לדמי הרכישה. ולאחר מכן, כאשר פסק נוהג התשלום עבור הכלה, הפכו המתנות האלה לדוניה של הכלה.

הרעיון של הדוניה היה להעביר את המסר שהכלה עצמאית, ולהציג מרחק רב מן העבר הרחוק של הנשים-השפחות ובנות הלוויה שהיו קניין. הגבר לא היה יכול להתגרש מאשת דוניה מבלי לשלם בחזרה את מלוא שיעורה. בקרב שבטים מסוימים הופקד פיקדון הדדי בין הורי החתן והורי הכלה, פיקדון אשר לא היה מוחזר במקרה שנטש מי מהם את רעהו; לאמיתו של דבר, היה זה שטר חוב של נישואין. במהלך תקופת המעבר שבין הרכישה לדוניה, אם האישה נרכשה, הילדים היו שייכים לאב; ואם לאו, הם היו שייכים למשפחת האישה.

was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

^{8332 (924.1)} The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

^{8333 (924.2)} As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

^{8334 (924.3)} The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. טקס החתונה

טקס החתונה נבע מן העובדה שבמקור היו הנישואין עניינה של הקהילה, ולא רק תוצאת ההחלטה שאותה קיבלו שני יחידים. הזיווג נגע לקבוצה ממש כשם שהיה פעולה אישית.

הקסם, הפולחן והטקס אפפו את כלל חייהם של אנשי קדם, והחתונה לא חרגה מכלל זה. עם התקדמות הציוויליזציה, ככל שהנישואין נחשבו לעניין רציני יותר כך הפך טקס החתונה יומרני יותר. הנישואין המוקדמים היוו גורם באינטרסים של רכוש, ממש כפי שהם כיום, ולפיכך דרשו טקס חוקי, בעוד שהמעמד החברתי של הילדים

4. THE WEDDING CEREMONY

^{8341 (924.4)} The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

^{8342 (924.5)} Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony,

העתידיים תבע את הציבוריות הנרחבת ביותר האפשרית. לאדם הפרימיטיבי לא היו רישומים; לפיכך על טקס החתונה היה להתקיים בפני אנשים עדים רבים.

בתחילה היה טקס החתונה דומה יותר לאירוסין וכלל רק הצהרת כוונות פומבית על הכוונה להתגורר יחדיו; לאחר מכן הוא כלל גם ארוחה רשמית משותפת. בקרב שבטים מסוימים ההורים פשוט לקחו את בתם אל הבעל; במקרים אחרים הטקס הרשמי היחיד היה טקס החלפת מתנות, אשר לאחריו הציג אבי הכלה את הכלה בפני החתן. בקרב עמים רבים בלבנט הנוהג היה להיפטר מכל הרשמיות ולחתום את הנישואין באמצעות יחסים מיניים. האדם האדום היה הראשון אשר פיתח את טקסי החתונה המורכבים יותר.

פחד גדול שרר מפני היות חשוכי ילדים, מכיוון שהעקרות יוחסה למזימותיהן של הרוחות, המאמץ להבטיח פוריות הוביל אף להצמדתם של טקסי כישוף או טקסים דתיים מסוימים לנישואין. שימוש רב בקמענות נעשה במאמץ הזה להבטיח נישואין מאושרים ופוריים; אפילו נעזצו באסטרולוגים על-מנת לוודא מהם כוכבי הלידה של הצדדים השונים להסכם. בתקופה מסוימת, הקרבת קורבן-אדם נכללה ברגיל בכל חתונותיהם של האנשים האמידים.

האנשים ביקשו להם ימים ברי-מזל, ויום חמישי נחשב הראוי מכולם, כאשר חתונות אשר נחגגו בזמן שבו הירח מלא נחשבו לברות המזל מכולן. בקרב עמים רבים במזרח הקרוב נהוג היה לזרוק גרעיני תבואה על החתן והכלה אשר נישאו זה עתה; היה זה טקס של קסם אשר אמור להבטיח פוריות. עמים מזרחיים מסוימים השתמשו באורז לאותה מטרה.

האש והמים תמיד נחשבו לאמצעים הטובים ביותר כנגד רוחות רפאים ורוחות רעות; לפיכך, אש של מזבח, נרות דולקים וכן הזלפת מי טבילה קדושים, היו נוכחים על-פירוב בחתונות. במשך תקופה ממושכת היה שגור הנוהג לקבוע יום שקרי לחתונה, ואז, במפתיע, לדחות את האירוע, כאילו על-מנת לבלבל את רוחות הרפאים ואת הרוחות.

משחקי ההלצה אשר שוחקו על חשבון הזוג הנשוי הטרי, וכן מעשי הקונדס על חשבון היוצאים לירח הדבש, כולם זכר לאותם ימים רחוקים שבהם נהוג היה לחשוב כי מוטב להיראות מסכנים וחולים למבטן של הרוחות, על-מנת להימנע מלעורר את קנאתן. השימוש ברעלה להסתרת פני הכלה מהווה אף הוא זכר לימים שבהם נחשב נחוץ להסתיר את הכלה על-מנת שהרוחות לא יזהו אותה, וכן על-מנת להסתיר את יופייה מפני מבטי הרוחות הקנאיות. על רגלי הכלה לא לגעת אף-פעם בקרקע ממש בטרם הטקס. אפילו במאה העשרים, ובהתאם למוסכמות הנוצריות, עדיין נהוג לפרוש שטיחים ממקום עצירת הכרכרה ועד למזבח הכנסייה.

אחת הצורות הקדומות ביותר של טקס החתונה כללה את ברכתו של הכהן את מיטת

while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

^{83:4.3 (924.6)} At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

^{83:4.4 (924.7)} Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

^{83:4.5 (925.1)} Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

^{83:4.6 (925.2)} Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

^{83:4.7 (925.3)} The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

^{83:4.8 (925.4)} One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the

הכלולות, על-מנת להבטיח את פוריות האיחוד; הדבר נעשה זמן רב בטרם התבסס מנהג חתונה רשמי כלשהו. במהלך תקופה זו באבולוציה של מוסכמות הנישואין נתבקשו האורחים לעבור בלילה בזה אחר זה בחדר המיטות, ובעשות זאת לשמש עדים חוקיים למימוש הנישואין.

אלמנט המזל, העובדה שעל-אף כל הבדיקות שנערכו בטרם הנישואין, חלק מהם לא צלחו, הובילה את האדם הפרימיטיבי לבקש הגנה של ביטוח כנגד כישלון הנישואין; היא הובילה אותו לבקש את הכוהנים ואת הקסם. ושיאה של תנועה זו הינה בנישואין המודרניים בכנסייה. ואולם, במשך תקופה ארוכה הוכרו הנישואין כהחלטה של ההורים המשמשים כצדדים להסכם – ולאחר מכן של בני הזוג – בעוד שבמשך חמש-מאות השנים האחרונות נטלו לעצמן הכנסייה והמדינה את הסמכות וקנתה מתיימרות להכריז על הנישואין.

wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

^{83:49 (925:9)} The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. נישואין מרובים

בראשית ההיסטוריה של הנישואין, האישה הרווקה השתייכה לגברים של השבט. לאחר מכן, היה לאישה אך ורק בעל אחד בו-זמנית. נהוג זה, של בעל-אחד-בו-זמנית, היה הצעד הראשון של ההתרחקות מן המתירנות של העדר. בעוד שלאישה הותר גבר אחד בלבד, יכול היה בעלה להתיר את היחסים הארעיים הללו בכל עת שחפץ בכך. ואולם, החברויות הרופפות האלה היוו את הצעד הראשון אל-עבר החיים בזוג, בשונה מן החיים בעדר. בשלב זה של התפתחות הנישואין הילדים השתייכו על-פי-רוב לאם.

הצעד הבא באבולוציה של הזיווג היה הנישואין הקבוצתיים. על שלב שיתופי זה של הנישואין היה לחצוץ בהתגוללות הסיפור של חיי המשפחה, הואיל ומוסכמות הנישואין לא היו חזקות דיין עדיין על-מנת להפוך את החברויות הזוגיות לקבועות. הנישואין בין אחים לאחיות השתייכו לקבוצה זו; חמישה אחים למשפחה אחת היו נישאים לחמש אחיות ממשפחה אחרת. בכל רחבי העולם התפתחו הצורות הרופפות של הנישואין השיתופיים לסוגים שונים של נישואים קבוצתיים. והחברויות הקבוצתיות האלה נשלטו במידה רבה על-ידי מוסכמות הטוטם. חיי המשפחה התפתחו לאיטם ובבטחה, משום שהשליטה במין ובנישואין העדיפה את הישרדותו של השבט עצמו באמצעות הבטחת הישרדותו של מספר גדול יותר של ילדים.

הנישואין הקבוצתיים פינו בהדרגה את מקומם, בקרב השבטים המתקדמים יותר, לפוליגמיה – פוליגניה ופוליאנדריה. ואולם, פוליאנדריה מעולם לא הייתה נחלת הכלל, אלא הייתה מוגבלת על-פי-רוב למלכות ולנשים עשירות; יתר-על-כן, נהוג היה לקיים אותה כעניין משפחתי, אישה אחת עבור מספר אחים. ענייני

5. PLURAL MARRIAGES

^{83:51 (925:6)} In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

^{83:52 (925:7)} The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

^{83:53 (926:1)} Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic

קסטות ומגבלות כלכליות דרשו לעיתים ממספר גברים להסתפק באישה אחת. ואפילו אז, האישה הייתה מתחתנת אך ורק עם אחד מהם, והיתר נחשבו כ"דודים" של הצאצאים המשותפים.

הנהוג היהודי אשר חייב אדם להתייחד עם אשת אחיו המת על-מנת "להקים זרע לאחיו", היה נהוג ביותר ממחצית העולם הקדום. היה זה זכר לימים שבהם הנישואין היו יותר עניין משפחתי מאשר חיבור בין יחידים.

בזמנים שונים הכיר מוסד הפוליגיניה בארבעה סוגי רעיות:

1. הנשים הטקסיות או החוקיות.
2. הנשים של החיבה וההיתר.
3. פילגשים, נשים של הסכם.
4. נשים משועבדות.

הפוליגיניה האמיתית, שבה לכל הנשים ולכל הילדים מוקנה מעמד שווה, הייתה נדירה ביותר. בדרך כלל, אפילו בנישואין מרובים, הבית נשלט בידי האישה הראשית, בת הלוויה בעלת המעמד. אך ורק היא עברה את טקס הנישואין הפולחני, ורק ילדיה של אישה שכזו – בת-זוג אשר נקנתה או אשר שולמה בעדה נדונה – יכלו לרשת, אלא אם נערך הסדר מיוחד עם האישה הראשית.

האישה בעלת המעמד לא הייתה בהכרח האישה האהובה; לרוב, בזמנים המוקדמים, היא גם לא הייתה האישה האהובה. אשת החיק, אהובת הלב, לא הופיעה עד לאחר שהגזעים התקדמו במידה רבה, ובמיוחד לאחר המזיגה של השבטים האבולוציוניים עם הנודים והאדמים.

הטאבו של האישה – אישה יחידה בעלת מעמד חוקי – יצר את המוסכמות באשר לפילגשות. תחת המוסכמות האלה יכול היה גבר לשאת אישה אחת בלבד, אך הוא יכול היה לקיים יחסי מין עם מספר כלשהו של פילגשים. הפילגשות הייתה מדרגת הביניים אל עבר המונוגמיה, הצעד הראשון הלאה מן הפוליגיניה הגלויה. הפילגשים של היהודים, של הרומאים ושל הסינים היו לעיתים קרובות עוזרות הבית של האישה. לאחר מכן, כפי שנהוג היה אצל היהודים, נחשבה האישה החוקית לאם כל הילדים אשר נולדו לבעל.

הטאבו העתיק בנוגע לקיום יחסי מין עם אישה הרה או מיניקה נטה לעודד עד מאוד את הפוליגיניה. הנשים הפרימיטיביות הדדקנו במוקדם בשל הצירוף של לידות תכופות ושל עבודה קשה. (נשים אלה, אשר נשאו בעול כבד, הצליחו לשרוד רק בשל העובדה שכאשר לא היו בהיריון, הן הושמו בבידוד למשך שבוע ימים מדי חודש, כאשר לא נשאו ילד ברחמן.) לעיתים קרובות הייתה אישה שכזו מתעיפת מן הלידות ומבקשת מבעלה לקחת לו אישה שנייה וצעירה יותר, כזו המסוגלת לסייע הן בהולדת הילדים והן

restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as "uncles" of the joint progeny.

83:54 (926:2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of "raising up seed for his brother," was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:55 (926:3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:56 (926:4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:57 (926:5) 2. Wives of affection and permission.

83:58 (926:6) 3. Concubines, contractual wives.

83:59 (926:7) 4. Slave wives.

83:510 (926:8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:511 (926:9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:512 (926:10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:513 (926:11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives

בעבודות הבית. לפיכך, הנשים החדשות התקבלו על-פי-רוב בברכה על-ידי בנות הזוג הוותיקות יותר; לא הייתה קיימת כל קנאה על רקע מיני.

מספר הנשים הוגבל אך ורק על-ידי יכולתו של הגבר לפרנס אותן. גברים עשירים ומוכשרים חשקו במספר גדול של ילדים, ומכיוון ששיעור תמותת התינוקות היה גבוה מאוד, נדרש חבר נשים על-מנת להניב משפחה גדולה. רבות מן הנשים המרחבות הללו היו עובדות גרידא, נשים משועבדות.

המנהגים האנושיים מתפתחים, אך מאוד לאיטם. מטרת ההרמון הייתה לגייס גוף גדול וחזק של אחים לדם אשר יתמוך בכס המלוכה. מנהיג מסוים השתכנע פעם שמוטב לו מבלעדי ההרמון, ושעליו להסתפק באישה אחת; או אז הוא חיסל את ההרמון שלו באבחה אחת. הנשים המאוכזבות שבו לבתיהן, וקרובי משפחת הנעלבים פשטו בזעם על המנהיג וחסלו אותו בו במקום.

6. מונוגמיה אמיתית – נישואין של זוג

המונוגמיה הינה מונופול; היא מיטיבה עם אלו אשר השיגו את המצב הרצוי הזה, אך נוטה להקשות מבחינה ביולוגית על אלו אשר אינם כה ברי-מזל. ואולם, בלא תלות בהשפעתה על היחיד, המונוגמיה הינה הטובה ביותר למען הילדים.

המונוגמיה המוקדמת ביותר הייתה כורח הנסיבות, עוני. המונוגמיה הינה תרבותית וחברתית, והיא הינה מלאכותית ובלתי-טבעית, כלומר, בלתי-טבעית בעבור האדם האבולוציוני. היא הייתה טבעית לחלוטין עבור הנודים והאדמים הטהורים יותר, והיה לה ערך תרבותי עצום עבור כלל הגזעים המתקדמים.

השבטים של כְּשָׁדִים הכירו בזכותה של אישה לדרוש מבעלה בטרם הנישואין להתחייב שלא לקחת לו אישה שנייה או פילגש; הן היוונים והן הרומאים העדיפו נישואין מונוגמיים. הסגידה לאבות הקדמונים תמיד עודדה את המונוגמיה, כמו גם השגיאה הנוצרית להתייחס לנישואין כאל דבר שבקדושה. אפילו העלייה ברמת החיים עמדה בהתמדה כנגד ריבוי נשים. עד לעת שבה שהה מיכאל באורנטיה, למעשה כל העולם המתורבת הגיע לרמה של מונוגמיה תיאורטית. ואולם, מונוגמיה פסיבית זו לא העידה על כך שהאנושות התרגלה למנהג של נישואין אמיתיים בין שני בני-זוג.

בעוד שהחברה דולקת אחר המטרה המונוגמית של הנישואין האידיאליים בין שני בני-זוג, מטרה אשר בסופו של דבר הינה כהתאגדות מינית מונופוליסטית, שומה עליה שלא להתעלם מן המצב הבלתי-נעים של אותם גברים ונשים חסרי-מזל אשר אינם מצליחים למצוא את

were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

^{83514 (926.12)} The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

^{83515 (927.1)} Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

^{83611 (927.2)} Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

^{83612 (927.3)} The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

^{83613 (927.4)} The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

^{83614 (927.5)} While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when

מקומם בסדר החברתי החדש והמשופר הזה, ואפילו לאחר שעשו כמיטב יכולתם לשתף עמו פעולה ולהתאים את עצמם לדרישותיו. הכישלון למצוא בני-זוג בזירה החברתית התחרותית עלול להיות תוצאתם של הקשיים העצומים והבלתי-עבירים ושל ההגבלות המרובות שאותן משיתות המוסכמות העכשוויות. אכן, המונוגמיה הינה אידיאלית עבור אלה המצויים בתוכה, ואולם בלתי-נמנע הוא שתקשה עד מאוד על אלו הנותרים בחוץ, בקיום הבודד והקר.

תמיד נדרשו המעטים חסרי המזל לסבול על-מנת שהרוב יוכל להתקדם בהתאם למוסכמות הציוויליזציה המתפתחת; ואולם, שומה על הרוב המועדף להתבונן תמיד בנועם ובהתחשבות באחיהם שמזלם פחות שפר עליהם, אלו הנדרשים לשלם את מחיר הכישלון להתקבל כחברים מן השורה באותן שותפויות מיניות אידיאליות אשר משביעות את כל הדחפים הביולוגיים ומאפשרות על-ידי המוסכמות הגבוהות ביותר של האבולוציה החברתית המתקדמת.

המונוגמיה תמיד הייתה, הינה כעת ותמיד תהא המטרה האידיאליסטית של האבולוציה המינית האנושית. נישואין אידיאליים אלו בין בני-זוג כוללים מניעה-עצמית, ולפיכך נכשלים לעיתים כה קרובות, בעת שאחד מהצדדים להסכם, או שניהם, לוקים בחסר במידה האנושית הנעלה מכולן – שליטה-עצמית נחושה.

המונוגמיה הינה סרגל המדידה אשר באמצעותו נמדדת התקדמותה של הציוויליזציה החברתית, כפי שהיא נבדלת מן האבולוציה הביולוגית הטהורה. המונוגמיה איננה בהכרח ביולוגית או טבעית, ואולם היא חיונית לשם קיומה המידי של הציוויליזציה החברתית והמשך התפתחותה. היא תורמת לעידונו של הרגש, לזיכוך האופי המוסרי ולצמיחה רוחנית אשר אין ניתן להשיגה במסגרת פוליגמיה. לעולם לא תוכל אישה להפוך לאם אידיאלית כאשר בה בעת היא נאלצת להתמודד עם יריבותיה על חיבת בעלה.

הנישואין בין שני בני-זוג מקדמים ומעודדים את ההבנה האינטימית ואת שיתוף הפעולה היעיל, אשר מיטיב יותר מכול עם אושרם של ההורים, עם רווחת הילדים ועם היעילות החברתית. מוסד הנישואין, אשר החל את דרכו מתוך אילוץ גס, מתפתח אט-אט לכדי היותו מוסד נפלא של חינוך-עצמי, שליטה-עצמית, ביטוי-עצמי והנצחה-עצמית.

7. פירוק קשר הנישואין

בתחילת התפתחותן של המוסכמות המוגעות לנישואין, היוו הנישואין איחוד רופף אשר ניתן היה לסיימו כאשר התעורר הרצון לעשות זאת, והילדים הלכו תמיד בעקבות האם; הקשר בין האם לילד הינו אינסטינקטיבי, והוא פעל ללא קשר לשלבי ההתפתחות של המוסכמות.

בקרב האנשים הפרימיטיביים רק כמחצית

having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

^{8365 (927.6)} Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

^{8366 (927.7)} Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

^{8367 (927.8)} Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

^{8368 (928.1)} Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

^{8371 (928.2)} In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

^{8372 (928.3)} Among primitive peoples only about one

מן הנישואין התבררו כמשביעי-רצון. הסיבה הנפוצה ביותר לפרידה הייתה עקרות, אשר תמיד נחשבה לאשמת האישה; והאמונה הייתה כי נשים חשוכות ילדים תהפוכנה להיות נחשים בעולם הרוח. בהתאם למוסכמות הפרימיטיביות יותר, הברירה להתגרש הייתה נתונה בידיו של הגבר בלבד, ואמות המידה האלה שרדו בקרב עמים מסוימים עד למאה העשרים.

עם התפתחות המוסכמות פיתחו שבטים מסוימים שני סוגי נישואין: הסוג פשוט, אשר הותר להתגרש בו, ונישואי הכוהן, אשר לא התירו פרידה. כאשר החלו המנהגים של רכישת נשים ושל נדוניה, הם תרמו רבות להפחתת שיעור הפרידות, וזאת בשל הכנסת הקנס המופעל בעת כישלון הנישואין. ואכן, איחודים מודרניים רבים מיוצבים על-ידי גורם הקניין העתיק הזה.

הלחץ החברתי באשר למעמד בקהילה ולזכויות הקניין היווה מאז ומתמיד גורם רב-עוצמה בשימור הטאבו והמוסכמות הנוגעים לנישואין. לאורך העידנים התקדמו הנישואין בהתמדה ובעולם המודרני הם מצויים כעת במעמד מתקדם, אף-על-פי שהם מאוימים על-ידי המתקפה הנובעת מאכזבה נרחבת בקרב אותם אנשים המחשיבים עד מאוד את הבחירה האישית – חופש מסוג חדש. אף כי גלי המהומה הללו של ההתאמה מופיעים בקרב הגזעים המתקדמים יותר כתוצאה מהתקדמות חברתית פתאומית ומואצת, בקרב האנשים המתקדמים פחות ממשיך מוסד הנישואין לשגשג ולהשתפר אט-אט תחת הכוונת של המוסכמות הישנות.

ההחלפה החדשה והפתאומית של מניע האהבה – האידיאלי יותר אך האידיבידואלי באופן קיצוני – את מניע הקניין הישן, אשר התבסס מזה זמן רב, גרמה באופן בלתי-נמנע למוסד הנישואין לאי-יציבות זמנית. מניע האדם באשר לנישואין התעלו תמיד הרבה מעל למוסכמות בפועל בעינינו, ובמאות התשע-עשרה והעשרים האידיאל המערבי באשר לנישואין רץ לפתע הרבה לפני הדחפים המיניים של הגזעים, האנוכיים אך המצויים תחת שליטה חלקית. נוכחותם של מספר רב של אנשים לא נשואים בחברה כלשהי מעידה על התפוררות זמנית של המוסכמות, או על הימצאותן בשלב מעבר.

המבחן האמיתי של הנישואין לכל אורך העידנים היה אותה אינטימיות רציפה אשר לא ניתן להימנע ממנה בחיי המשפחה. שני צעירים מפונקים ושבעים, אשר חונכו לצפות לכל עונג ולהשביע את כל משאלות האגו ההירות, יתקשו עד מאוד להשיג הצלחה גדולה בנישואין ובבניית בית – בשותפות של חיים שלמים של הצנעה-עצמית, של פשרה, של מסירות ושל הקדשה נטולת-אנוכיות לחינוך הילדים.

הדרגה הגבוהה של דמיון ושל רומנטיות פנטסטית אשר חודרים לתהליך החיזור אחראים במידה רבה לנטייה הגוברת לעבר גירושין בקרב

half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83.7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83.7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83.7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83.7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83.7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is

העמים המודרניים במערב, ואת כל אלו מסבכים אף יותר החופש האישי והחופש הכלכלי המוגברים של האישה. גירושין קלים, אשר הינם תוצאה של היעדר שליטה-עצמית או של כישלון בהתאמה רגילה של האישיות, רק מובילים במישרין חזרה לעבר אותם שלבים חברתיים גסים אשר מהם הגיע האדם רק באחרונה, וכתוצאה מסבל גזעי ומייסורים אישיים כה רבים.

ואולם, כל זמן שהחברה נכשלת בהענקת חינוך הולם לילדים ולצעירים, וכלל שהסדר החברתי נכשל במתן חינוך קדם-הור, הולם, וכל עת שבה האידיאליזם הבלתי-נבון והבלתי-בשל של הצעירים הוא הקובע באשר לכניסה לחיי הנישואין, כך ימשיכו וישררו הגירושין. ובכל עת שבה נכשלת הקבוצה החברתית בהכנת הצעירים לחיי הנישואין, ימשיכו וישמשו הגירושין כווסת ביטחון המונע מצבים גרועים אף יותר במהלך עידני הצמיחה המואצת החלה במוסכמות המתפתחות.

דומה כי אנשי העולם הקדום התייחסו לנישואין באותה מידה של רצינות כפי שעמים מסוימים עושים כעת. ונראה כי רבים מן הנישואין החפזים והבלתי-מוצלחים בזמנים המודרניים אינם מהווים שיפור כלשהו ביחס למנהגים הקדומים של הכשרת גברים ונשים צעירים לזיווג. חוסר העקביות הגדול בחברה המודרנית הינו בכך שהיא מרוממת את האהבה ומחזיקה בתפישה אידיאלית של הנישואין, ובה בעת מסרבת לבחון את שניהם באופן מלא.

8. האידיאליזציה של הנישואין

הנישואין, אשר תוצאתם הינה הבית, אכן הינם המוסד המרומם ביותר של האדם, ואולם הנישואין בבסיסם הינם אנושיים; הם לעולם לא היו אמורים להיקרא קדושים. הכהנים בני שֵׁת הפכו את הנישואין לטקס דתי; ואולם, במשך אלפי שנים לאחר עדן, הזיווג נותר מוסד חברתי ואזרחי לחלוטין.

השוואתן של התאגדויות אנושיות להתאגדויות אלוהיות היא מצערת ביותר. האיחוד בין בעל לאישה במערכת היחסים של הנישואין ושל הבית הינו פעולה חומרית של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. אמת, נכון הדבר כי הודות למאמציהם האנושיים הכנים של הבעל והאישה להתקדם הם עשויים לעשות התקדמות רוחנית רבה, אך אין פירושו של דבר שהנישואין הינם בהכרח קדושים. התקדמות רוחנית הינה פועל יוצא של הקדשה כנה לתחומי פעילות אנושיים אחרים.

אין ניתן להשוות באמת את הנישואין ליחס שבין המכוון לאדם, ואף לא לאחווה שבין מיכאל המשיח לבין אחיו האנושיים. כמעט בשום נקודה לא ניתן להשוות בין מערכות היחסים האלה לבין הקשר בין הבעל והאישה. ומאוד מצער שהתפישה האנושית השגויה של מערכות היחסים האלה יצרה בלבול כה רב ביחס

further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

^{837.8(923.2)} But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

^{837.9 (923.3)} The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

^{838.1 (923.4)} Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

^{838.2 (923.5)} The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

^{838.3(923.6)} Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

למעמד של הנישואין.

ואף מצער מאוד שקבוצות מסוימות של בני-תמותה תפשו את הנישואין כאילו הינם תוצאה של פעולה אלוהית. אמונות שכאלה מובילות במישרין לתפישה שלא ניתן להתיר את קשר הנישואין, בלא קשר לנסיבות או לרצונותיהם של הצדדים להסכם. ואולם, עצם העובדה שמתקיימת התרת קשרי נישואין, מעידה על כך שהאלוהות איננה צד משתתף באיחודים מעין אלו. אילו חיבר האל אי-פעם שני דברים או שני אנשים יחדיו, כי אז הם יוותרו מאוחדים כך עד לזמן שבו יכריז הרצון האלוהי על הפרדתם. ואולם, בנוגע לנישואין, באשר הינם מוסד אנושי, מי יוכל להתיימר לחרוץ דין ולומר אילו נישואין הינם איחוד העשוי לקבל את אישורם של המפקחים ביקום, בניגוד לאלו אשר הינם ממקור מטבע אנושיים לחלוטין?

ואף-על-פי-כן, קיים אידיאל של הנישואין בספרות העליונות. בבירתה של כל מערכת מקומית מדגימים הבנים והבנות החומריים של האל את פסגת האידיאלים של האיחוד בין גבר לאישה בקשר הנישואין ובקשר למטרת רבייה והעמדת צאצאים. אחרי ככלות הכול, הנישואין האידיאליים בני-התמותה הינם קדושים באופן אנושי.

הנישואין היו תמיד ועודם עדיין החלום האנושי העילאי של האידיאל בן-הזמן. אף-על-פי שחלום יפהפה זה מוגשם במלואו רק לעיתים רחוקות, הוא ממשיך ושורד כאידיאל מרהיב, וממשיך לשדל את בני המין האנושי המתקדם לקראת מאמצים הולכים ומתגברים להשגת אושר אנושי. ואולם, נדרש ללמד את הגברים הצעירים ואת הנשים הצעירות דבר-מה על אודות המציאויות של חיי נישואין בטרם הם צוללים לתוך הדרישות המחמירות של הקשרים ההדדיים שבחיי המשפחה; על האידיאליזציה של הצעירים לקבל מנה מסוימת של התפכחות לפני הנישואין.

עם זאת, אין לדכא את האידיאליזציה של הצעירים על אודות חיי הנישואין; חלומות מעין אלה הינם החזון של המטרה העתידית של חיי המשפחה. גישה זו הינה מעוררת ואף מועילה, בהינתן שאיננה מביאה לחוסר-רגישות באשר להבנת הדרישות המעשיות והנפוצות של חיי הנישואין ושל חיי המשפחה המגיעים בעקבותיהם.

האידיאלים של הנישואין עשו התקדמו ניכרת בתקופה האחרונה; בקרב עמים מסוימים נהנית האישה משוויון זכויות למעשה ביחס לבן זוגה. המשפחה הופכת, לפחות באופן מושגי, לשותפות נאמנה לשם גידול צאצאים, אשר נלווית לה גם נאמנות מינית. ואולם, אפילו גרסה חדשה יותר זו של הנישואין איננה אמורה להתיימר ללכת עד הקצה ולהעניק מונופול הדדי על כלל האישיות ועל כלל האינדיבידואליות. הנישואין אינם אך ורק בבחינת אידיאל אינדיבידואליסטי; הם הינם שותפות חברתית מתפתחת בין גבר לאישה, אשר מתקיימת

^{8384 (929.7)} It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

^{8385 (930.1)} Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

^{8386 (930.2)} Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

^{8387 (930.3)} The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

^{8388 (930.4)} The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by

ופועלת בהתאם למוסכמות בהווה, מוגבלת על-ידי הטאבו ונאכפת על-ידי החוקים והתקנות של החברה.

קשרי הנישואין במאה העשרים עומדים גבוה בהשוואה לאלו של עידני העבר, זאת על-אף שמוסד הבית נתון כעת במבחן רציני בשל הבעיות אשר הושתו, ובאופן כה פתאומי, על הארגון החברתי לאחר ההרחבה הנמהרת של חריות האישה, זכויות אשר נשללו ממנה במשך תקופה ממושכת כל-כך בשל האבולוציה המעוכבת של המוסכמות בדורות עברו.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

⁸³⁸⁹⁽⁹⁰⁹⁾ Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

⁸³⁸¹⁰⁽⁹³⁰⁶⁾ [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

מסמך 84. הנישואין וחיי המשפחה

085 ⇨

הספר של אורנטיה

083 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 84

הנישואין וחיי המשפחה

סעיפים

מבוא

1. התאגדויות זוגיות פרימיטיביות
2. משפחת האם המוקדמת
3. המשפחה תחת שליטת האב
4. מעמדה של האישה בחברה המוקדמת
5. האישה תחת המוסכמות המתפתחות
6. השותפות בין הגבר לאישה
7. האידיאלים של חיי המשפחה
8. הסכנות שבסיפוק העצמי

מבוא

הכורח החומרי ביסס את הנישואין, הרעב למין קישט אותם, הדת קידשה ורוממה אותם, המדינה דרשה ויסתה אותם; זאת בעוד שבזמנים מאוחרים יותר מתחילה האהבה המתפתחת להצדיק ולהאדיר את הנישואין בבחינת האב הקדמון והבורא של המוסד היעיל והנאצל ביותר של הציוויליזציה – הבית. ובניית הבית חייבת להיות מרכזו ומהותו של כל מאמץ חינוכי.

הזיווג הינו פעולה של הנצחה-עצמית גרידא, המתרחשת בדרגות שונות של סיפוק-עצמי; הנישואין, בנייתו של בית, הינם בעיקרם עניין של קיום-עצמי, והם מרמזים על האבולוציה של החברה. החברה עצמה מהווה מבנה צבירי המורכב מיחידות משפחתיות. היחידים מהווים גורמים פלנטאריים ארעיים – ואך ורק המשפחות הינן סוכנויות מתמשכות באבולוציה החברתית. המשפחה הינה הערוץ אשר דרכו זורם נהר התרבות והידע מדור אחד למשנהו.

הבית הינו בעיקרו של דבר מוסד חברתי. הנישואין צמחו מתוך שיתוף-פעולה לשם קיום-עצמי ומתוך שותפות בהנצחה העצמית, בעוד

PAPER 84

MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

INTRODUCTION

84:01 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:02 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:03 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely

שאלמנט הסיפוק העצמי היה שולי ברובו. אף-על-פי-כן, הבית כולל את כל שלושת התפקודים המהותיים של הקיום האנושי; זאת בעוד שהתרבות החיים הופכת את הבית למוסד האנושי היסודי, והמין מבדיל אותו מכול יתר הפעילויות החברתיות.

1. התאגדויות זוגיות פרימיטיביות

הנישואין לא התבססו על יחסים מיניים; היחסים המיניים היוו חלק שולי של הנישואין. הגבר הפרימיטיבי – אשר סיפק את תיאבוננו המיני בחופשיות, מבלי ליטול אחריות על אישה, ילדים ובית – לא נזקק לנישואין.

האישה, בשל הקשר הפיזי והרגשי שלה עם צאצאיה, תלויה בשיתוף הפעולה של הזכר; והסיבה הזו היא אשר מניעה אותה לבקש מחסה בנישואין. אך לא דחף ביולוגי ישיר הניע את הגבר אל תוך הנישואין – וקל וחומר, הוא לא מה ששמר אותו בתוכו. לא הייתה זו האהבה אשר משכה את הגבר אל הנישואין, אלא הרעב למזון, אשר בתחילה משך את הגבר הפרא אל האישה ואל המחסה הפרימיטיבי אשר חלקה עם ילדיה.

הנישואין אף לא נוצרו כתוצאה מן ההבנה המודעת של האחריות הנלווית לקיום יחסי מין. האדם הפרימיטיבי לא הבין את הקשר שבין סיפוק מיני לבין לידת ילד בהמשך לכך. בעבר רוחה בעולם האמונה כי בתולה יכולה להרות. במוקדם הגה הפרא את הרעיון כי תינוקות נוצרים בעולם הרוחות; האמונה הייתה שהריון מתרחש כתוצאה מכך שחודרת אל תוך האישה רוח, רוח רפאים מתפתחת. עוד האמינו כי תזונה ועין הרע עשויות אף הן לגרום לבתולה או לרווקה להרות, זאת בעוד שאמונות מאוחרות יותר קשרו בין ראשית החיים לבין נשימה ואור השמש.

רבים מן העמים המוקדמים קישרו את הרוחות עם הים; לפיכך הוגבלו בתולות עד מאוד במנהגי הרחצה שלהן; נשים צעירות פחדו הרבה יותר מן הרחצה בים בשעת גאות חזקה מאשר מקיום יחסי מין. תינוקות אשר נולדו מעוותים, או בטרם הבשלתם, נחשבו כבעלי-חיים אשר מצאו את דרכם אל תוך גוף האישה כתוצאה מרחצה בלתי-אחראית או מפעולה מזיקה של רוחות. הפראים לא הוטרדו, כמובן, מחניקת צאצאים מעין אלו עם היוולדם.

הצעד הראשון לקראת הארה הגיע יחד עם האמונה שיחסי המין סללו את הדרך לרוח המעברת להיכנס אל האישה. מאז גילה האדם שהאב והאם תורמים במידה שווה את גורמי התורשה החיים אשר יוצרים צאצאים. ואולם, אפילו במאה העשרים הורים רבים עמלים לשמור את ילדיהם בבערות כזו או אחרת באשר למקורם של החיים האנושיים.

incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931:4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931:5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931:6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932:1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932:2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

קיומה של משפחה פשוטה כלשהי הובטח הודות לעובדה שפונקציית הרבייה כרוכה בהכרח ביחסי אם-ילד. אהבת האם הינה אינסטינקטיבית; בשונה מהנישואין, מקורה של אהבת האם אינו נעוץ במוסכמות. אהבת האם של כלל היונקים מהווה מתת טבע של הרוחות סועדות הדעת של היקום המקומי, ועוצמתה – כמו גם מסירות האם – לעולם עומדת ביחס ישר לשיעור חוסר הישע של הוולד של אותו המין.

מערכת היחסים בין האם לילד הינה טבעית, חזקה ואינסטינקטיבית; ובהתאם לכך, היא כזו אשר אילצה את האישה הפרימיטיבית להסכים לתנאים משונים רבים ולעמוד בקשיים בל-יתוארו. אהבת אם עזה זו הינה רגש מגביל אשר מאז ומעולם העמיד את האישה בעמדת נחיתות עצומה בכל מאבקה עם הגבר. ואף-על-פי-כן, האינסטינקט האימהי של המין האנושי אינו כזה שעוצמתו שולטת בכל; ניתן לסכלו באמצעות שאפתנות, אנוכיות ואמונה דתית.

אף-על-פי שהקשר אם-ילד אינו לא נישואין ואף לא בית, הוא היווה את הגרעין אשר ממנו הגיעו שני אלה. ההתקדמות הגדולה באבולוציה של הזוגיות הגיעה כאשר השותפויות הארעיות האלה החזיקו מעמד זמן ארוך דיו על-מנת לגדל את הצאצאים אשר נוצרו, הואיל וזו היוותה למעשה את בנייתו של בית.

בלא קשר ליריבות אשר שררה בקרב הזוגות המוקדמים הללו, ועל-אף עובדת היות הקשר רופף, סיכויי ההישרדות השתפרו במאוד הודות לשותפויות האלה בין זכר לנקבה. כאשר גבר ואישה משתפים פעולה, אפילו לא יהא זה לצורך הקמת משפחה וגידול צאצאים, הם עולים בהרבה, וברוב המובנים, על שני גברים או על שני נשים. זיווג זה בין המינים חיזק את ההישרדות והיווה את ראשיתה ממש של החברה האנושית. חלוקת העבודה בין המינים אף תרמה לנוחות והרבתה את האושר.

2. משפחת האם המוקדמת

הדם אשר מאבדת האישה מדי מחזור, ואובדן הדם הנוסף במהלך הלידה, הובילו לרעיון המוקדם לפיו הדם הוא בורא הילד (ואפילו מושבה של הנשמה), וזהו הינו המקור למושג קשרי הדם במערכות היחסים האנושיות. בזמנים המוקדמים שיוכו כל קווי הירושה לצד האם, וזאת משום שזה היה חלק התורשה היחידי אשר היה ודאי בעיקרו.

המשפחה הפרימיטיבית, אשר צמחה מקשר הדם הביולוגי האינסטינקטיבי שבין האם לילד, הייתה באופן בלתי-נמנע משפחה-אם; ושבים רבים המשיכו לקיים הקדר זה במשך זמן רב. משפחת האם הייתה אפשרות המעבר היחידה משלב הנישואין הקבוצתיים של העדר לחיי הבית המאוחרים והמשופרים של משפחות האב הפוליגמיות והמונוגמיות. משפחת האם הינה טבעית וביולוגית; משפחת האב הינה

84:1.6 (932:3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932:4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932:5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932:6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932:7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932:8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and

חברתית, כלכלית ופוליטית. קיומה המתמשך של משפחת האם בקרב האדם האדום בצפון-אמריקה הינה אחת מן הסיבות העיקריות שבעטיין בני האירוקוואי – אשר היו מתקדמים מהיבטים אחרים – לא הפכו מעולם למדינה אמיתית.

תחת מוסכמות משפחת האם, נהנתה אם האישה מסמכות כמעט מוחלטת בבית; אפילו אחיה של האישה ובניהם היו פעילים יותר בפקוח על המשפחה מאשר הבעל. לעיתים קרובות נקראו האבות מחדש בשמות ילדיהם שלהם.

הגזעים המוקדמים ביותר נתנו לאב אך נקודות זכות מועטות, וראו את הילד כיציר אשר הגיע מן האם לבדה. הם האמינו שהילדים דמו לאב אך ורק כתוצאה מן הקשר, או משום שהם "סומנו" כך מפאת רצונה של האם שידמו לאב. מאוחר יותר, כאשר חל המעבר ממשפחת האם למשפחת האב, לקח האב את כל נקודות הזכות על הילד; והרבה מן הטאבו אשר נגעו לאישה הרה הורחבו בהמשך כך שיכללו גם את בעלה. כך, בהתקרב מועד הלידה חדל האב לעתיד מעבודתו, ובעת הלידה נכנס למיטה ונותר לנוח, לצד האישה, במשך שלושה עד שמונה ימים. יש והאישה קמה למחרת היום ליום עבודה קשה, אך האב נותר לשכב במיטה ולקבל את הברכות; כל זה היה חלק מן המוסכמות המוקדמות אשר נועדו לבסס את זכותו של האב על הילד.

בתחילה נהג הגבר ללכת אל עמה של אשתו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר, לאחר שהגבר עבד תמורת הכלה או שילם את מחירה, הוא היה רשאי לקחת את אשתו ואת ילדיו חזרה אל עמו שלו. המעבר ממשפחת האם למשפחת האב מסביר את האיסורים – אשר אחרת הינם חסרי משמעות – על סוגים מסוימים של נישואין בין בני-דודים, בעוד שקשרים אחרים מאותה דרגה זכו לקבל אישור.

עם התחלפות המוסכמות הנוגעות לציד, כאשר עדרי הצאן העניקו לגבר את השליטה על מקור המזון העיקרי, הגיעה משפחת האם אל סופה המהיר. היא נכשלה פשוט משום שלא הצליחה להתחרות במשפחת האב החדשה. העוצמה אשר שכנה בידי קרוביה ממין זכר של האם לא יכלה להתחרות בעוצמה אשר רוכזה בבעל-האב. האישה לא יכלה לעמוד במשימה המשולבת של גידול הילדים ושל הפעלת סמכות רציפה ועוצמה גוברת בבית. המנהגים העוקבים של גניבת נשים, ולאחר מכן של רכישת נשים, זירזו את קצה של משפחת האם.

השינוי המדהים ממשפחת האם למשפחת האב הינו אחת מן ההתאמות הקיצוניות ביותר של היפוך-כיוון-מושלם אשר ביצע המין האנושי מעודו. שינוי זה הוביל מיד לביטוי חברתי גדול יותר ולהרפתקאות משפחתיות מועצמות.

political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

^{8423 (933.1)} Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

^{8424 (933.2)} The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

^{8425 (933.3)} At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

^{8426 (933.4)} With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

^{8427 (933.5)} The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. המשפחה תחת שליטת האב

יתכן שהאינסטינקט האימהי הוביל את האישה אל עבר הנישואין, אך היה זה כוחו העדיף של הגבר, לצד השפעת המוסכמות, אשר למעשה חייבו את האישה להישאר נשואה. החיים הכפריים נטו ליצור מערכת מוסכמות חדשה, את הטיפוס הפטריארכלי של חיי המשפחה; וסמכותו הבלתי-מעוררת והשרירותית של האב הייתה הבסיס לאחדות המשפחה תחת מוסכמות הרועה והמוסכמות החקלאיות המוקדמות. כל חברה, בין שהיא משפחתית ובין שמקורה באומה, עברה דרך שלב הסמכות האוטוקרטית של הסדר הפטריארכלי.

מעט הכבוד שאותו מקבל המין הנשי בתקופת התנ"ך משקף נאמנה את המוסכמות של רועה הצאן. הפטריארכים העברים היו כולם רועי צאן, כפי שניתן ללמוד מן האמרה, "אדוני רועי".

אך אין להאשים את הגבר על ההערכה המועטה אשר רחש לאישה בעיניו קודמים יותר ממה שראוי להאשים את האישה עצמה. בתקופות הפרימיטיביות, היא לא הצליחה לקבל הכרה חברתית משום שהיא לא פעלה בעתות חירום; היא לא הייתה גיבור מופלא או גיבור לשעת צרה. במאבק הקיום הייתה האימהות לרועץ במובחן; אהבת האם הגבילה את האישה בהשתתפות בהגנה על השבט.

הנשים הפרימיטיביות אף יצרו, שלא במתכוון, את תלותן בזכר; זאת בשל הערצתן את הלוחמנות שלו ואת חיוניותו. העובדה שהן רוממו כן את הלוחם ניפחה את האגו הזכרי, בה בעת שהשפילה את האגו הנקבי והפכה את האישה לתלותית יותר; מדים צבאיים עדיין מעוררים עד מאוד את הרגשות הנקביים.

בקרב הגזעים המתקדמים יותר, הנשים אינן כה גדולות או חזקות כגברים. האישה, בהיותה חלשה יותר, הפכה להיות זו בעלת הטקט הרב יותר; במוקדם היא למדה להסתמך על קסמיה המיניים. היא הפכה ערנית ושמרנית יותר מן הגבר, אף כי מעט פחות מעמיקה. הגבר התעלה על האישה בשדה הקרב ובשדות הצייד; אך בבית, האישה פיקדה על-פי-רוב אפילו על הפרימיטיביים שבגברים.

רועה הצאן פנה אל עדריו על-מנת לבקש הזנה, ואולם במהלך העידינים הכפריים הללו האישה עדיין נדרשה לספק את המזון הצמחי. הגבר הפרימיטיבי התחמק מן האדמה; זו הייתה שלוה מדי ונטולת הרפתקה. בנוסף לכך שררה האמונה הטפלה הקדומה כי הנשים טובות יותר בגידול צמחים; הן היו אימהות. כיום, בקרב שבטים מפגרים רבים מבשלים הגברים את הבשר ואילו הנשים את הירקות; וכאשר השבטים הפרימיטיביים באוסטרליה מצויים בתנועה, הנשים לעולם לא תתקופנה את בעלי

3. THE FAMILY UNDER FATHER

DOMINANCE

84:31 (933:6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:32 (934:1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:33 (934:2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:34 (934:3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:35 (934:4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:36 (934:5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

החיים הניצודים, בעוד שגבר לעולם לא יתכופף על-מנת לחלץ שורש מן האדמה.

מאז ומעולם נדרשה האישה לעבוד; ולפחות עד לזמנים המודרניים הייתה הנקבה יצרנית אמיתית. הגבר בחר על-פי-רוב את הדרך הקלה יותר, וחוסר-שוויון זה שרר לכל אורך ההיסטוריה של המין האנושי. תמיד הייתה האישה הנושאת בעול; היא טיפלה ברכוש המשפחה ובגידול הילדים, ובכך הותירה את ידי הגבר פנויות לחימה ולצייד.

השחרור הראשון של האישה הגיע כאשר הגבר הסכים לעבד את האדמה; כאשר הוא הסכים לבצע את אשר היה עד אז בגדר עבודת אישה. היה זה בבחינת צעד גדול קדימה כאשר השבויים הזכרים לא נרצחו יותר, אלא שועבדו כעובדי חקלאות. ומהלך זה הוליד את שחרור האישה, אשר התפנתה להקדיש זמן רב יותר לעבודות הבית ולחינוך הילדים.

אספקת החלב לפעוטות הובילה לגמילה מוקדמת של התינוקות, ובהמשך לכך להולדתם של יותר ילדים לאימהות אשר השתחררו באופן זה מן העקרות הארעית אשר ממנה סבלו לעיתים; זאת בעוד שהשימוש בחלב פרה ובחלב עיזים הוביל להפחתה משמעותית של תמותת הפעוטות. לפני שהחברה נכנסה לשלב רעיית הצאן נהגו אימהות להניק את תינוקותיהן עד גיל ארבע או חמש.

התמעטות המלחמות הפרימיטיביות הובילה לצמצום ההבדל בחלוקת העבודה בין המינים. ואולם, הנשים עדיין נדרשו לבצע עבודה אמיתית, בעוד שהגברים לקחו על עצמם את תורניות השמירה. לא ניתן היה להשאיר שום מחנה או כפר בלא שמירה, ביום כמו בלילה, ואולם, אפילו משימה זו הפכה קלה יותר הודות לביות הכלב. ככלל, הגעת החקלאות העלתה את יוקרת האישה ושיפורה את מעמדה החברתי; לכל הפחות, כך היה עד אשר הגבר הפך בעצמו לחקלאי. ומיד כאשר החל הגבר לעבד את האדמה, חלה התקדמות משמעותית בשיטות החקלאיות, התקדמות אשר נמשכה הלאה לאורך הדורות. הגבר למד את ערכו של הארגון בפעולות הציד והמלחמה, ולאחר מכן – כאשר השתלט על מרבית עבודת האישה – הוא הכניס את הטכניקות הללו לשימוש בתעשייה, ושיפר במאוד את שיטות העבודה הנרפות שלה.

4. מעמדה של האישה בחברה המוקדמת

באופן כללי, מעמד האישה בכל תקופה ותקופה משמש קריטריון המעיד בבירור על התקדמותם האבולוציונית של הנישואין כמוסד חברתי; זאת בעוד שהתקדמות הנישואין עצמם משמשת כמדד סביר למדי לשיעור התקדמותם של הציוויליזציה האנושית.

מאז ומעולם היה מעמדה של האישה בבחינת פרדוקס חברתי; תמיד היא ניהלה גברים באופן ממולח; ותמיד היא ניצלה את

84:37 (904:6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:38 (904:7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:39 (904:8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:40 (904:9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:41 (905:1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:42 (905:2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex

הדחף המיני החזק יותר של הגבר לקידום האינטרסים שלה ולשם קידומה שלה. תוך שימוש מרומז בקסמיה המיניים, היא הצליחה לעיתים תכופות לשלוט בגבר שליטה מרובה, ואף הצליחה לשעבד אותו לחלוטין.

האישה המוקדמת לא שימשה לגבר כחברה, אהובה, מאהבת או שותפה, אלא דווקא הייתה כפיסת רכוש, כעבד, ולאחר מכן שותפה עסקית, שותפה למשחק ומולידת-ילדים. ואף-על-פי-כן, קיום יחסי מין ראויים ומספקים כללו תמיד את אלמנט הבחירה ואת שיתוף הפעולה של האישה, ועובדה זאת תמיד העניקה לאישה האינטליגנטית השפעה ניכרת על מעמדה המידי והאישי, בלא תלות במעמדו החברתי של המגדר שאליו היא משתייכת. ואולם, העובדה שהנשים נדרשו מאז ומעולם לנהוג בפקחות על-מנת להקל על שעבודן, לא סייעה לחוסר האמון ולחשדנות של הגבר.

בני שני המינים התקשו עד מאוד להבין אלה את אלה. הגבר התקשה להבין את האישה, והתייחס אליה בעירוב משונה של חוסר-אמון, בורות וסקרנות מהולה בפחד, אם לא בחשדנות ובבוז. מסורות שבטיות וגזעיות רבות ייחסו את הצרות לחווה, לפנדורה, או לנציגה אחרת של המין הנשי. הסיפורים הללו עוותו תמיד על-מנת שיציגו תמונה לפיה האישה המיטה אסון על הגבר; וכל אלו העידו על חוסר האמון המוחלט אשר שרר לפני כן ביחס לאישה. בין הסיבות התומכות בכמורה המתנזרת ממין, העיקרית שבהן הייתה שיפלותה של האישה. העובדה שרוב המכשפות-לכאורה היו נשים, לא שיפרה את המוניטין העתיק של המגדר הנשי.

במשך תקופה ארוכה החשיבו הגברים את הנשים כמוזרות, ואפילו כבלתי-רגילות. הם אפילו האמינו כי לנשים אין נשמות; ומשום כך נמנעו מהם שמות. בימי קדם היה קיים פחד גדול מן הפעם הראשונה שבה קיימה האישה יחסי מין; מכאן שורש המנהג כי הכוהן הוא המקיים עם אישה יחסי מין בפעם הראשונה שלה. אפילו צלה של אישה נחשב למסוכן.

לידת ילדים נחשבה לפני כן בעיני כל כפעולה ההופכת את האישה למסוכנת ובלתי-נקייה. וטאבו שבטיים רבים פסקו כי האם חייבת לעבור טקסי טיהור נרחבים לאחר הולדת הילד. למעט בקרב אותן קבוצות שבהן השתתף הבעל במשכב המנוחה, התחמקו מהאם היולדת והיא נעזבה לנפשה. אנשי קדם אפילו נמנעו מלערוך את לידת הילד בבית. לבסוף, הותר לנשים המבוגרות לסעוד את האם בשעת הלידה, ומנהג זה מהווה את המקור של מקצוע המיילדת. בשעת הלידה נאמרו ונעשו עשרות דברים מטופשים מתוך מאמץ לסייע לתהליך. כך, נהוג היה להזליף מים קדושים על הרך הנולד על-מנת למנוע את התערבות רוחות הרפאים.

בקרב השבטים הבלתי-מעורבים הייתה הלידה קלה יחסית ונמשכה רק שעתיים או שלוש

urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935:3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935:4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935:5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935:6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935:7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races.

שעות; ואולם רק לעיתים רחוקות הלידה הייתה כה קלה בקרב הגזעים המעורבים. כאשר מתה אישה במהלך הלידה, ובמיוחד בשעה שילדה תאומים, האמונה הייתה כי היא אשמה בניאוף עם רוחות. מאוחר יותר התייחסו השבטים הגבוהים יותר אל המוות בשעת הלידה כאל גזירה משמיים; האימהות האלה נחשבו ככאלה שמותן לטובת מטרה נאצלת.

מה שמכונה צניעות האישה, בנוגע למלבושן ולחשיפת גופן, צמח מתוך הפחד העמוק שמא יראו אותן בעת המחזור. לחזות כן באישה בעת המחזור נחשב לחטא כבד, להפרה של טאבו. בהתאם למוסכמות של ימי קדם, נדרשה כל אישה – החל מגיל ההתבגרות ועד לסיום התקופה שבה יכולה הייתה ללדת – להיכנס לבידוד מוחלט מן המשפחה ומן החברה למשך שבוע שלם בכל חודש. כל דבר שהייתה נוגעת בו, יושבת עליו או שוכבת עליו, נחשב כ"מחולל". במשך זמן רב נהוג היה להכות נערה באכזריות לאחר כל מחזור חודשי מתוך ניסיון לסלק החוצה מגופה את הרוח הרעה. ואולם, כאשר סיימה האישה את תקופת לידת הילדים, היא קיבלה, על-פי-רוב, יחס מתחשב יותר, זכויות ופריבילגיות. ולאור כל אלה, אין זה משונה שנשים נחשבו כנחותות. ואפילו היוונים החשיבו את האישה במחזור כאחד משלושת הגורמים הראשיים לחילול הקודש, כאשר השניים האחרים היו החזיר והשום.

עד כמה שהרעיונות הישנים הללו היו מטופשים, הייתה להם השפעה מיטיבה מסוימת, משום שהעניקו לנשים אשר עבדו יתר על המידה, לפחות בצעירותן, שבוע אחד בכל חודש שבו יכלו ליהנות ממנוחה ברוכה ומהגות מועילה. כך הן יכלו לחדד את פקחותן על-מנת להתמודד עם עמיתיהן הזכרים בכל שאר הזמן. בידוד זה של האישה אף הגן על הגברים מפני קיום יתר של יחסי מין, ובכך תרם בעקיפין גם להגבלת האוכלוסין ולהעצמת השליטה העצמית.

התקדמות כבירה חלה עת נמנעה מן הגבר הזכות לרצוח את אשתו כל אימת שחפץ בכך. בדומה לכך, היה זה צעד קדימה כאשר היא הייתה רשאית להיות הבעלים של מתנות החתונה. בהמשך היא קיבלה את הזכות החוקית להיות בעלים של רכוש, לנהל אותו ואף למכרו; ואולם, במשך זמן רב נמנעה ממנה הזכות לשמש בתפקיד בכנסיה או במדינה. מאז ומעולם נחשבה האישה כמעין רכוש, פחות או יותר, עד למאה העשרים שאחרי ישוע ובמהלכה. היא לא זכתה בחופש כלל-עולמי מהדרה תחת שליטתו של הגבר. ואפילו בקרב עמים מתקדמים, הניסיון של הגבר לגונן על האישה היווה תמיד הכרזה מרומזת על עליונותו.

אך הנשים הפרימיטיביות לא ריחמו על עצמן, כפי שנוטות לעשות אחיותיהן אשר השתחררו לאחרונה. אחרי ככלות הכול, הן היו די מאושרות ומרוצות; הן לא העזו לדמיין צורת קיום טובה יותר או שונה.

If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936:1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936:2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

84:4.10 (936:3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936:4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. האישה תחת המוסכמות המתפתחות

האישה שקולה לגבר בהנצחה העצמית, ואולם בשותפות של קיום-עצמי היא מתמודדת עם נחיתות מובחנת, ועל המגבלה הזו של האימהות הכפויה ניתן לפצות רק באמצעות המוסכמות הנאורות של ציוויליזציה מתקדמת, באמצעות חוש ההוגנות הגובר של הגבר.

עם התפתחות החברה התפתחו אמות המוסר המיניות יותר בקרב הנשים, הואיל והן סבלו יותר מן התוצאות של הפרת המוסכמות המיניות. אמות המוסר המיניות של הגבר משתפרות באיחור לאיטן כתוצאה מחוש ההוגנות הנדרש על-ידי הציוויליזציה. הטבע אינו יודע דבר על הוגנות – הוא מכריח את האישה לסבול לבדה מכאבי הלידה.

הרעיון המודרני של השוויון בין המינים הינו יפה וראוי לציוויליזציה מתרחבת, אך הוא לא יימצא בטבע. כאשר החזק הוא הצודק, הגבר מולך על האישה; כאשר שוררים יותר צדק, שלום והוגנות, היא מגיחה לאיטה מן העבדות ומן הצל. מעמדה החברתי של האישה השתנה בדרך כלל ביחס הפוך לשיעור הלוחמנות בכל אומה או בכל תקופה.

ואולם הגבר לא נטל את זכויותיה של האישה באופן מודע או מכוון ואז החזיר לה אותן בהדרגה ובחוסר-רצון; כל אלה היו בבחינת אפיזודה בלתי-מודעת ובלתי-מתוכננת של האבולוציה החברתית. כאשר באמת הגיע זמנה של האישה ליהנות מזכויות נוספות, היא קיבלה אותן, ובאופן יחסית בלתי-תלוי בגישה המודעת של הגבר. לאט אך בבטחה המוסכמות משתנות על-מנת לאפשר את ההתאמות החברתיות אשר מהוות חלק מן האבולוציה המתמדת של הציוויליזציה. המוסכמות המתקדמות השתפרו לאיטן ביחסן כלפי הנקבות; אותם שבטים אשר התמידו באכזריות כלפיהן לא שרדו.

האדמים והנודים העניקו לנשים הכרה גדולה יותר, ואותן קבוצות אשר הושפעו מן האנדיטים אשר היגרו, נטו להיות מושפעות מן התורות העדניות באשר למקום הנשים בחברה.

הסינים המוקדמים והיוונים התייחסו לנשים טוב יותר מאשר רוב העמים שמסביבם. אך העברים הפגינו כלפיהן חוסר-אמון עמוק ביותר. במערב נכון לאישה טיפוס לא קל תחת המוסכמות מבית פאולוס אשר הוצמדו לנצרות; זאת אף כי הנצרות אכן קידמה את המוסכמות בכך שהשיתה מחויבויות מיניות נוקשות יותר על הגבר. תחת הביזוי המוזר אשר מצמיד לה האסלאם, מעמדה של האישה טוב רק במעט מחוסר-תקווה מוחלט, ומצבה גרוע אף יותר תחת כמה מן התורות של דתות מזרחיות אחרות.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING
MORES

84:51 (936:5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:52 (936:6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:53 (936:7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:54 (937:1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:55 (937:1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:56 (937:1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

היה זה המדע אשר שחרר באמת את האישה, ולא הדת; היה זה בית החרושת המודרני אשר שחרר אותה במידה רבה מגבולות הבית. היכולות הפיזיות של הגבר חדלו מלהיות מהות הכרחית במנגנון הקיום החדש; המדע שינה את תנאי החיים במידה כזו שכוחו של הגבר חדל להיות כה נעלה על כוחה של האישה.

השינויים הללו נטו לעבר שחרור האישה מן השעבוד הביתי וגרמו לשינוי כזה במעמדה, עד כי כעת היא נהנית מדרגה של חופש אישי ובחירה מינית המשתווה למעשה לזו של הגבר. פעם נקבע ערכה של האישה על-פי יכולתה לייצר מזון, ואולם ההמצאה והעושר אפשרו לה לברוא עולם חדש שבו תוכל לפעול – בתחומי החן והקסם. וכך השיגה התעשייה ניצחון במלחמתה הבלתי-מודעת והבלתי-מכוונת לשחרור החברתי והכלכלי של האישה. ושוב הצליחה האבולוציה לעשות את מה שאפילו ההתגלות נכשלה בהשגתו.

תגובת העמים הנאורים כלפי המוסכמות הבלתי-שוויוניות הקובעות את מקומה של האישה בחברה, דמתה, בקיצוניותה, לתנועת מטוטלת. בקרב הגזעים המתועשים היא קיבלה כמעט את כל הזכויות והיא נהנית מפטור מחובות רבים, כגון מן השירות הצבאי. כל הקלה במאבק הקיום תרמה לשחרורה של האישה, והיא נהנתה במישרין מכל התקדמות אל עבר המונוגמיה. במסגרת האבולוציה המדורגת של החברה, החלש תמיד מרוויח באופן בלתי-יחסי מכל התאמה של המוסכמות.

באידיאלים של הנישואין בזוג, זכתה האישה בסופו של דבר בהכרה, בכבוד, בעצמאות, בשוויון ובחינוך; אך האם תוכיח כי היא ראויה לכל ההישגים החדשים וחסרי התקדים הללו? האם האישה המודרנית תענה להישג זה של שחרור חברתי בחוסר-מעש, באדישות, בעקרות ובחוסר-נאמנות? היום, במאה העשרים, עומדת האישה למבחן המכריע של קיומה הממושך בעולם!

האישה הינה שותפה שווה לגבר ברביית הגזע, ולפיכך חשובה כמוהו בדיוק לסיפור מעשה האבולוציה הגזעית; מסיבה זו חתרה האבולוציה במידה הולכת וגוברת לעבר מימוש זכויות האישה. ואולם, בשום מובן אין זכויותיה של האישה כזכויותיו של הגבר. האישה איננה יכולה לשגשג עם זכויותיו של הגבר יותר מאשר יכול הגבר להצליח עם זכויות האישה.

לכל מגדר קיימת ספרת קיום מובחנת משלו, ויחד עמה זכויותיו בגדרי אותה ספרה. אם האישה שואפת, הלכה למעשה, ליהנות מכול זכויותיו של הגבר, כי אז במוקדם או במאוחר וודאי תתחלפנה האבירות והיחס המיוחד שממנו נהנות נשים רבות – אשר אותם קיבלו רק לאחרונה מן הגברים – בתחרות חסרת-רחמים ונטולת-רגש.

הציוויליזציה לא תוכל למחוק לעולם את

84:57 (937:1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:58 (937:1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:59 (937:1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:510 (937:1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:511 (938:1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:512 (938:2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:513 (938:3) Civilization never can obliterate the

תהום ההתנהגות הפעורה בין המינים. אף כי המוסכמות מתחלפות מעידן למשנהו, האינסטינקט לעולם עומד. החיבה האימהית הטבועה בה אף-פעם לא תרשה לאישה החופשית להתחרות ברצינות עם הגבר בתעשייה. לעולם יותר כל מגדר שליט בתחומו שלו, תחומים אשר נקבעים בידי הבדלים ביולוגיים ושוני מנטאלי.

לכל מין תהא לעולם ספֶרה מיוחדת משלו, אף כי מעת לעת הן יחפפו. הגברים והנשים יוכלו להתחרות בתנאים שווים אך ורק מן הבחינה החברתית.

6. השותפות בין הגבר לאישה

לעולם מאחד דחף ההתרבות את הגבר ואת האישה למטרת ההנצחה העצמית, אך אין בדחף הזה לבדו על-מנת להבטיח כי הם יוותרו יחדיו וישתפו פעולה מתוך הדדיות – ייסודו של בית.

כל מוסד אנושי מצליח כולל בחובו יריבות בין אינטרסים אישיים אשר עברו התאמה על-מנת שיפעלו יחד בהרמוניה, ובנייתו של בית אינה יוצאת דופן בהקשר זה. הנישואין, הבסיס לבנייתו של בית, הינם המופע הגבוה ביותר של שיתוף-פעולה מתוך יריבות המאפיין לעיתים כה קרובות את הקשר בין הטבע לחברה. העימות הינו בלתי-נמנע. הזיווג הינו טבוע; הוא טבעי. אך הנישואין אינם ביולוגיים; הם הינם חברתיים. התשוקה מבטיחה שהגבר והאישה יחברו זה אל זה, אך האינסטינקט ההורי החלש יותר והמוסכמות החברתיות הם השומרים אותם יחדיו.

הזכר והנקבה הינם למעשה שני סוגים נפרדים של אותו מין, אשר שוכנים זה בסמוך לזה ומצויים בקשר אינטימי זה עם זה. נקודות המבט שלהם, כמו גם כלל תגובותיהם לחיים, הינן שונות במהותן; הם פשוט לא מסוגלים להבין זה את זה באמת. הבנה שלמה בין המינים היא בלתי-ניתנת להשגה.

דומה כי לנשים יש יותר אינטואיציה מאשר לגברים, אך נדמה גם שהן פחות רגיוניות במידת-מה. לעומת זאת, האישה תמיד הייתה נושאת הדגל המוסרי והמנהיגה הרוחנית של האנושות. היד המנענעת את העריסה עדיין מתרועעת עם הגורל.

ההבדלים בטבע, בתגובה, בנקודות ההשקפה ובחשיבה בין גברים לנשים רחוקים מלהיות מקור לדאגה, ודווקא יש להתייחס אליהם כמיבי-תועלת רבה למען האנושות, הן באופן יחידני והן באופן שיתופי. סדרים רבים של יצורים ביקום נוצרים במופעי אישיות דואליים. בקרב בני התמותה, בני חומריים ואמצעופיים, מתואר הבדל זה במושגי זכר ונקבה; בקרב השרפים, הכרובים ובני הלוויה המורונטיים, הוא כונה חיובי

behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84514 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84611 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

8462 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

8463 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

8464 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

8465 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsoniters, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and

או אגרסיבי, ושלילי או נסוג. חיבורים דואליים מעין אלו מכפילים עד מאוד את הגמישות ומתגברים על מגבלות טבעיות, ממש כשם שעושות התאגדויות שילושיות מסוימות במערכת פרדיס-האוונה.

גברים ונשים זקוקים אלה לאלה בקריירה המורנטית והרוחנית, כמו גם בזו האנושית. הבדלי ההשקפה בין הזכר לנקבה ממשיכים ומתקיימים אפילו מעבר לחיים הראשונים ולאורך כלל ההרקעה ביקום המקומי וביקום העל. ואפילו בהאוונה, ימשיכו עולי הרגל אשר היו לפני גברים ונשים לסייע אלה לאלה בהרקעתם אל פרדיס. לעולם, ואפילו בסגל הסופיות, לא תמחק המטמורפוזת שעובר היצור את הנטיות האישיות שאותן מכנים בני האדם זכר ונקבה; תמיד תמשכנה שתי הוואריאציות הבסיסיות של האנושות לסקרן, לעורר, לעודד ולסייע זו לזו; ולעולם הן תהיינה תלויות הדדית זו בשיתוף הפעולה של זו לשם פתרון בעיות היקום הסבוכות ובמהלך ההתגברות על מגוון הקשיים בקוסמוס.

אף כי אין למינים תקווה להבין בשלמות זה את זה, הם משלימים למעשה זה את זה; ואף כי שיתוף הפעולה ביניהם נגוע במידה כזו או אחרת של יריבות אישית, הוא מסוגל לשמר את החברה ולהרבותה. הנישואין הינם מוסד אשר נועד לשלב את ההבדלים בין המינים, בעוד שהוא מאפשר את המשכיות הציוויליזציה ומבטיח את התרבות הגזע.

הנישואין הינם אם כל המוסדות האנושיים, משום שהם מובילים במישרין לכינונו של הבית ולשימורו, דבר המהווה את הבסיס המבני של החברה. המשפחה קשורה באופן חיוני למנגנון השימור העצמי; היא הינה התקווה היחידה להנצחת הגזע תחת מוסכמות הציוויליזציה; ובה בעת היא מעניקה באופן יעיל ביותר צורות רצויות מאוד מסוימות של סיפוק-עצמי. המשפחה הינה ההישג האנושי גרידא הגדול ביותר, באשר היא משלבת כך את האבולוציה של מערכת היחסים הביולוגית בין הזכר והנקבה עם מערכת היחסים החברתית בין הבעל והאישה.

7. האידיאלים של חיי המשפחה

הזיווג המיני הינו אינסטינקטיבי ותוצאתו הטבעית הינה ילדים; וכך באה לידי קיום באופן אוטומטי המשפחה. דמות החברה הינה כדמות משפחות הגזע או משפחות האומה. אם המשפחות הינן טובות, החברה טובה בהתאם. היציבות התרבותית הכבירה של העם היהודי ושל העם הסיני נובעת מחוזק קבוצתי והמשפחתי.

האינסטינקט של האישה לאהוב ולדאוג לילדים זומם להציב אותה כצד המעוניין בקידום הנישואין וחי המשפחה הפרימיטיביים. הגבר רק

Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

8466 (932.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

8467 (932.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

8468 (932.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

847.1 (932.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

847.2 (932.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure

אולץ לבנות את הבית בלחץ המוסכמות והמנהגים החברתיים המאחרים יותר; נדרש לו זמן להביע עניין בכינונם של הנישואין ושל הבית; וזאת בשל העובדה שהאקט המיני אינו גורר מבחינתו כל השלכות ביולוגיות.

ההתאגדות המינית הינה טבעית, אך הנישואין הינם חברתיים ומאז ומעולם הם נשלטו בידי המוסכמות. המוסכמות (הדתיות, המוסריות והאתיות), יחד עם הקניין, הגאווה והאבירות יצבו את מוסד הבית-נישואין. כל אימת שהמוסכמות משתנות, נעה ונדה גם יציבות מוסד הבית-נישואין. הנישואין עוברים כעת משלב הקניין לתקופה האישית. בעבר שמר הגבר על האישה משום שהייתה הנכס שלו, והיא צייתה לו מאותה סיבה. שיטה זו אכן העניקה יציבות, וזאת בלא קשר לרמתה הערכית. כעת האישה לא נחשבת עוד כנכס, והולכות ומגירות מוסכמות חדשות אשר נועדו לייצב את מוסד הנישואין-בית:

1. תפקידה החדש של הדת – הלימוד כי הניסיון ההורי הינו הכרחי, הרעיון על אודות יצירת אזרחים קוסמיים, וכן ההבנה המורחבת של הזכות להתרבות – של מתן בנים לאב.

2. תפקידו החדש של המדע – ההתרבות הופכת יותר ויותר רצונית וכפופה לשליטת האדם. בימי קדם חוסר ההבנה הבטיח את הופעתם של ילדים גם בהיעדר כל רצון בכך.

3. תפקידם החדש של פיתוי ההנאה – אלו מכניסים גורם חדש לתמונת ההישרדות הגזעית; האדם הקדום נטש ילדים בלתי-רצויים אל מותם; בני האדם המודרניים מסרבים להוליד את הילדים הללו.

4. התעצמות האינסטינקטים ההוריים – כל דור נוטה כעת להסיר מזרם היחידים המתרבה של הגזע את אלו אשר האינסטינקט ההורי שבהם איננו חזק דיו על-מנת להבטיח את הבאתם של ילדים לעולם, הוריהם העתידיים של הדור הבא.

ואולם, ראשיתו של הבית כמוסד, כשותפות בין גבר אחד לאישה אחת, מתוארכת באופן מדויק יותר לימי דאלאמטיה, לפני כחצי-מיליון שנה; זאת הואיל ומנהגיהם המונוגמיים של אנדון ושל צאצאיו המידיים ננטשו זמן רב קודם לכן. לא ניתן להתפאר יתר-על-המידה בחיי משפחה בטרם ימיהם של הנודים, ושל האדמים אשר הגיעו לאחריהם. לאדם וחווה נודעה השפעה מתמשכת על האנושות כולה; הפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם שבה נצפו גבר ואישה עובדים זה לצד זה הייתה בגן. האידיאל העדני הזה, משפחה שלמה של גנים, היה בבחינת רעיון חדש באורנטיה.

בראשיתה היוותה המשפחה קבוצת עבודה, אשר כללה גם את העבדים, ואשר חיה כולה תחת קורת-גג אחת. לא תמיד התקיימה חפיפה בין הנישואין לבין חיי המשפחה, אך מתוך הכרח

of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

847.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

847.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

847.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

847.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

847.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

847.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

847.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual

הם היו קשורים זה בזה בקשר של קרבה. מאז ומעולם חפצה האישה במשפחה יחידנית, ולבסוף היא קיבלה את מבוקשה.

אהבת הצאצאים היא אוניברסאלית-כמעט והינה בעלת ערך הישרדותי מובחן. אנשי קדם תמיד הקריבו את האינטרסים של האם לטובת רוחת הילד; אם אסקימוסית עדיין מלקקת את ילדה במקום לרחוץ אותו. ואולם, האימהות הפרימיטיביות הזינו ודאגו לילדיהן אך ורק בעת שאלה היו צעירים מאוד; בדומה לבעלי החיים, הן נטשו אותם מיד עם שבגרו. היחסים המתמשכים והרציפים בין בני-אדם מעולם לא התבססו אך ורק על חיבה ביולוגית. בעלי החיים אוהבים את ילדיהם; האדם – האדם המתורבת – אוהב את ילדיו. ככל שהציוויליזציה גבוהה יותר, כך גדלה בהתאם שמחתם של ההורים בהתקדמות ילדיהם ובהצלחתם; וכך מתגשמת ובאה לכדי קיום גאוות השם החדשה והגבוהה יותר.

המשפחות הגדולות בקרב עמי קדם לא היו קשורות בהכרח לחיבה. הרצון בילדים רבים נבע מהסיבות הבאות:

1. היה להם ערך רב כעובדים.
2. הם היוו ביטוח לעת זקנה.
3. הבנות היו ניתנות למכירה.
4. גאוות המשפחה דרשה את התפשטותו של השם.
5. בנים העניקו הגנה וביטחון.
6. הפחד מפני רוחות הרפאים גרם לאימה מפני היות לבד.
7. דתות מסוימות דרשו העמדת צאצאים.

אלו העובדים את האבות הקדמונים רואים בכישלון להוליד בנים את הגורם העליון לכל צרה בכל זמן ובנצח. יותר מכל הם משתוקקים לבנים אשר ישמשו בטקסי הסעודות שלאחר המוות, ואשר יקריבו את הקורבנות הדרושים להתקדמותה של הרוח בעולם הרוחות.

בקרב הפראים הקדמונים החל חינוך הילדים בגיל מוקדם ביותר; והילד הבין עד מהרה כי חוסר ציות פירושו כישלון או אפילו מוות, ממש כשם שהדבר היה נכון באשר לבעלי החיים. זוהי ההגנה שמקנה הציוויליזציה לילד מפני תוצאותיה הטבעיות של התנהגות מטופשת אשר תורמת כל-כך למרדנות המודרנית.

ילדיהם של האסקימוסים משגשגים גם עם מעט כל-כך משמעת וענישה פשוט משום שמתבעם הם כחיות קטנות וממושמשעות; ילדי האדם האדום והאדם הצהוב הינם ממושמשעים כמעט באותה המידה. ואולם, בגזעים המכילים מורשת אנדית, הילדים אינם כה רגועים; הצעירים בעלי הדמיון המפותח יותר וההרפתקנים הללו דורשים יותר אימון ומשמעת. הבעיות המודרניות של חינוך ילדים הופכות קשות יותר ויותר מהסיבות הבאות:

family, and eventually she had her way.

847.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of name pride comes into existence.

847.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 847.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 847.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 847.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 847.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 847.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 847.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.
- 847.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

847.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

847.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

847.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

1. שיעור המזיגה הגבוה בין הגזעים.

2. חינוך מלאכותי ושטחי.

3. חוסר יכולתו של הילד להתחנך תוך חיקוי ההורים – שכן בחלק גדול מן הזמן ההורים נעדרים מן התמונה המשפחתית.

הרעיונות הישנים של המשמעת במשפחה נבעו ממקור ביולוגי, מההבנה כי ההורים היו אלו אשר בראו את הווייתו של הילד. הרעיונות המתקדמים באשר לחיי המשפחה מובילים למושג לפיו הבאת ילד לעולם, במקום שתקנה זכויות הוריות מסוימות, מהווה את האחריות העילאית של הקיום האנושי.

הציוויליזציה מחשיבה את ההורים כנושאים בחובות כולן, ומעניקה לילדים את כלל הזכויות. הכבוד של הילד להוריו נובע לא מן החובה המשתמעת מן העובדה שהוריו הולידו אותו, אלא צומח באופן טבעי מן הדאגה, האימון והחיבה המוענקת באהבה בדמות סיוע המוענק לילד על-מנת לנצח בקרב החיים. ההורה האמיתי עסוק בסעד-שירות מתמיד שאותו הילד הנבון לומד להכיר ולהוקיר.

בעידן התעשייתי והעירוני הנוכחי מתפתח מוסד הנישואין לאורך קווים כלכליים חדשים. חיי המשפחה הפוכים יקרים יותר ויותר, בעוד שהילדים, אשר לפניהם היו נכס, הפכו למעמסה כלכלית. ואולם, ביטחונה של הציוויליזציה עצמה עדיין מתבסס על כך שכל דור יסכים, בשיעור הולך וגדל, להשקיע ברווחת הדור הבא והדורות הבאים. וכל ניסיון להסיט את האחריות ההורית אל המדינה או אל הכנסייה תתברר כמכת מוות לרווחת הציוויליזציה ולהתקדמותה.

הנישואין, כולל הילדים וחיי המשפחה הנלווים להם, מעוררים את הפוטנציאלים הגבוהים ביותר בטבע האנושי ובה בעת מספקים את המצע האידיאלי לביטוי של התכונות החיוניות האלה באישיות האנושית. המשפחה מאפשרת את ההנצחה הביולוגית של המין האנושי. הבית היו הזירה החברתית הטבעית שבה יכלים הילדים הגדלים לתפוש את האתיקה של אחוות קשר הדם. המשפחה הינה יחידת האחוה הבסיסית שבה לומדים ההורים והילדים את השיעורים על סבלנות, זולתנות, סובלנות והימנעות, שיעורים אשר הינם כה הכרחיים להגשמת האחוה בין כלל בני האדם.

החברה האנושית תשתפר עד מאוד אילו יחזרו הגזעים המתורבתים באופן כללי למנהגי המועצה-המשפחה של האנדיטים. האנדיטים לא קיימו שיטת ממשל משפחתית פטריארכלית או אוטוקרטית. הם היו ידידותיים וחבריים מאוד, חופשיים ונכונים, והם דנו בכל הצעה או תקנה מטבע משפחתית. הם קיימו אחווה אידיאלית בכל ממשל המשפחה. במשפחה אידיאלית החיבה של האחים ושל ההורים מועצמות שתיהן באמצעות מסירות של אחווה.

847.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

847.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

847.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

847.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

847.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

847.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

847.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

847.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

חיי המשפחה הינם המקדימים של מוסריות של אמת, והם מולידים את המודעות של הנאמנות לחובה. ההתאגדויות ההכרחיות בחיי המשפחה מייצבות את האישיות ומעוררות את צמיחתה, וזאת בשל ההכרח להסתגל לאישיות אחרות ושונות. אך יותר מכך, משפחה אמיתית – משפחה טובה – מגלה להורים אשר יצרו אותה את הגישה של הבורא לילדיו, ובה בעת הורים אמיתיים שכאלו מציגים לילדיהם את הראשונה מתוך שורה ארוכה של הצגות הולכות ומרקיעות על אודות האהבה אשר רוחש ההורה מפרדים לכל ילדיו ביקום.

847.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. הסכנות שבסיפוק העצמי

האיום הגדול הניצב אל מול חיי המשפחה הינו הנחשול העולה של הסיפוק העצמי, שגעון ההנאה המודרני. בעבר התמרץ הגדול להתחתן היה כלכלי; המשכיה המינית הייתה משנית. הנישואין אשר נוסדו על-בסיס השימור-עצמי הובילו להנצחה-עצמית, ובמקביל סיפקו את אחת מצורות הסיפוק-העצמי הרצויות ביותר. זהו המוסד היחיד בחברה האנושית אשר כולל את כל שלושת תמריצי החיים הגדולים.

במקור היה הקניין המוסד הבסיסי של הקיום-העצמי, בעוד שהנישואין פעלו כמוסד הבלעדי להנצחה-עצמית. אף-על-פי שההנאה ממזון, המשחק וההומור, יחד עם הנאה מינית מעת לעת, שימשו כצורות של סיפוק-עצמי, עובדה שרירה וקיימת היא כי המוסכמות המתפתחות נכשלו בבנייתן של מוסד מובחן כלשהו של סיפוק-העצמי. ובשל הכישלון הזה, הכישלון לפתח טכניקות ייחודיות לשמחה מהנה, מושפעים כל-כך המוסדות האנושיים מן הרדיפה הזו אחר ההנאה. צבירת הרכוש הופכת להיות אמצעי להעצמתן של כל צורות הסיפוק העצמי, בעוד שהנישואין נחשבים לעתים קרובות כצורת הנאה בלבד. והנאה עודפת זאת, שגעון רדיפת ההנאה הנפוץ הזה, מהווה כעת את האיום הגדול ביותר אשר הוצב מאז ומעולם אל מול המוסד האבולוציוני של חיי המשפחה, הוא הבית.

הגזע הסגול הכניס לתוך החוויה האנושית מאפיין חדש, אשר מומש באופן בלתי-שלם – אינסטינקט המשחק אשר מתלווה אליו חוש ההומור. הוא התקיים במידה מסוימת בסאנגיק ובאנדונים, ואולם הזן האדמי העלה את הנטייה הפרימיטיבית הזו לדרגה של פוטנציאל להנאה, שיטת חדשה ומהוללת של סיפוק עצמי. הסוג הבסיסי של סיפוק-עצמי, למעט השבעת הרעב, הינו הסיפוק המיני, וצורה זו של הנאה חושית התעצמה עד למאוד הודות למזיגה בין הסאנגיק לאנדיטים.

קיימת סכנה אמיתית בשילוב של מאפייני חוסר-המנוחה, הסקרנות, ההרפתקנות, והנטייה להיבלע בהנאה של הגזעים הבתר-אנדיטים. לא

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

848.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

848.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

848.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

848.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races.

ניתן להשביע את רעב הנשמה באמצעות הנאות פיזיות; האהבה לבית ולילדים איננה מתעצמת מתוך רדיפה בלתי-נבונה אחר הנאה. אף כי תמצו את משאבי האמנות, הצבע, הצליל, הקצב, המוזיקה והקישוט העצמי, לא תוכלו לקוות לרומם כך את הנשמה או להזין את הרוח. היוהרה והאופנה לבדן לא תוכלנה לדאוג לבניית הבית ולחינוך הילדים; לגאווה וליריבות אין כל יכולת להעצים את איכויות ההישרדות של הדורות הבאים.

ההוויות השמימיות המתקדמות נהנות כולן ממנוחה ומן הסעד של מנהלי הבידור. כל המאמצים להתבדר באופן בריא ולעסוק במשחק מרומם הינם הגיוניים; שינה מרעננת, מנוחה, פנאי, וכל תחביבי העברת הזמן המונעים את השעמום שבמונטוניות הינם ראויים. משחקים תחרותיים, סיפור סיפורים, ואפילו טעמו של מזון טוב עשויים לשמש כשיטות לסיפוק-עצמי. (כאשר אתם משתמשים במלח על-מנת לתבל את המזון, עצרו וחשבו על כך שבמשך כמעט מיליון שנה, האדם יכול היה להמליח את מזונו רק אגב טבילתו באפר.)

הניחו לאדם ליהנות; אפשרו למין האנושי למצוא הנאה באלף ואחת שיטות; תנו לאנושות האבולוציונית להתנסות בכל השיטות הלגיטימיות לסיפוק-עצמי, שהן פירותיו של המאבק הביולוגי הארוך כלפי מעלה. האדם הרוויח ביושר כמה מהנאותיו ומשמחותיו העכשוויות. ואולם, התבוננו היטב בתכלית הגורל! ההנאות אכן אובדניות הן אם הן מצליחות להרוס את הקניין, אשר הפך למוסד הקיום-העצמי; והסיפוקים העצמיים אכן מהווים מחיר כבד מנשוא אם הם יביאו להתמוטטות הנישואין, להתנוונות חיי המשפחה ולהרס הבית – שהוא ההישג האבולוציוני העילאי של האדם והתקווה היחידה של הציוויליזציה להישרדות.

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

94:85 (942:6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

94:86 (943:1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

94:87 (943:2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

מסמך 85. מקורות הפולחן

⇨ 086

הספר של אורנטיה

084 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 85

מקורות הפולחן

סעיפים

מבוא

1. פולחן האבנים והגבעות
2. עבודת הצמחים והעצים
3. עבודת בעלי החיים
4. עבודת יסודות הטבע
5. עבודת גרמי השמיים
6. עבודת האדם
7. סועדות הפולחן והבינה

PAPER 85

THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

מבוא

מקורה של הדת הפרימיטיבית היה ביולוגי, התפתחות אבולוציונית טבעית; זאת מעבר לקישורים מוסריים ובנפרד מכל ההשפעות הרוחניות. לבעלי החיים הגבוהים יותר יש פחדים, אך הם נטולי אשליה, ולפיכך אין להם דת. האדם בורא את הדתות הפרימיטיביות שלו מתוך פחדיו ובאמצעות אשליה.

מופעי הפולחן הפרימיטיביים הופיעו באבולוציה של המין האנושי זמן רב בטרם הייתה דעתו של האדם מסוגלת לגבש את המושגים המורכבים יותר על אודות החיים בהווה ובעולם הבא, מושגים הראויים להיקרא דת. הדת המוקדמת הייתה אינטלקטואלית לחלוטין בטבעה והתבססה אך ורק על נסיבות אשר קושרו אלה לאלה. העצמים אשר שימשו כמושא הפולחן היו מרומזים לגמרי; והם כללו את אותם עצמים בטבע אשר היו סמוכים, או אלה אשר התנשאו לממדים גדולים בחוויה הרגילה של בני אורנטיה הפרימיטיביים ופשוטי-הדעת.

לאחר שהדת התפתחה מעבר לפולחן הטבע, היא הכתה שורשים אשר מקורם ברוח; ואף-על-פי-כן, מאז ומעולם הותנתה הדת על-ידי הסביבה החברתית. כאשר התפתח פולחן

INTRODUCTION

^{85:01 (944:1)} PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

^{85:02 (944:2)} In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

^{85:03 (944:3)} When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the

הטבע, ראה האדם בעיני רוחו את חלוקת התפקידים בעולם העל-חומרי; היו רוחות טבע של האגמים, העצים, המפלים, הגשם, ושל מאות תופעות ארציות ושגרתיות אחרות.

בזמן כזה או אחר סגד האדם בן התמותה לכל דבר על-פני האדמה, לרבות לו עצמו. הוא גם עבד כל מה שניתן היה לדמיון בשמיים ומתחת לפני הקרקע. האדם הפרימיטיבי ירא את כל מופעי העוצמה; והוא סגד לכל תופעת טבע אשר לא הצליח להבינה. ההתבוננות בכוחות הטבע רבי העוצמה, כדוגמת הסערות, השיטפונות, רעידות האדמה, המפולות, הרי הגעש, האש, החום והקור, הרשימה עד מאוד את דעתו המתרחבת של האדם. הדברים הבלתי-מוסברים בחיים עדיין מכונים "מעשי האל" או "הכוונה המסתורית של ההשגחה העליונה".

supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:04 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed "acts of God" and "mysterious dispensations of Providence."

1. פולחן האבנים והגבעות

החפץ הראשון אשר אותו עבד האדם המתפתח היה אבן. כיום, אנשי העם הקטרי אשר בדרום-הודו סוגדים לאבן, וכך עושים גם שבטים רבים בצפונה של הודו. יעקב ישן על אבן מפני שהעריץ אותה; הוא אפילו יצק עליה שמן. רחל הסתירה באוהלה מספר אבנים קדושות.

בתחילה הרשימו האבנים את האדם הקדום בדרך יוצאת-הדופן שבה הופיעו לפתע על-פני השטח, בשדה המעובד או בשטח המרעה. האדם כשל באי- יכולתו להחשיב את סחף הקרקע ואת השלכות חריש האדמה. אבנים אף הרשימו מאוד את האנשים המוקדמים בשל הדמיון התכופ שלהן לבעלי-חיים. תשומת ליבו של האדם המתורבת נשבת בתצורות אבן שונות בהרים, כאלה הדומות כל-כך לפניהם של בעלי-חיים ואפילו לפני אדם. ואולם, ההשפעה המעמיקה ביותר נודעה לאבני מטאורים אשר בהן חזו בני האדם הפרימיטיביים בעודן בוערות באש מרהיבה בשעת מעופן באטמוספירה. הכוכב הנופל הדהים את האדם הקדום, והוא האמין בקלות כי הלהבות האלה סימנו את מעברה של רוח העושה את דרכה אל כדור הארץ. אין להתפלא, אם כן, על כך שהאדם נטה לסגוד לתופעות מעין אלה, בפרט כאשר גילה בהמשך לכך את המטאורים. ודבר זה הוביל להערצה גדולה אף יותר כלפי יתר האבנים. כך, אנשים רבים בבנגל סוגדים למטאור אשר נפל אל הארץ בשנת 1880 לספירה.

לכל החמולות והשבטים הקדומים היו אבנים קדושות משלהם, ומרבית האנשים המודרניים מגלים מידה כזו או אחרת של הערצה לסוגים מסוימים של אבנים – לתכשיטיהם. בהודו העריצו קבוצה בת חמש אבנים; ביוון היה זה מקבץ בן שלושים אבנים; ובקרב האדם האדום היה זה על-פי-רוב מעגל של אבנים. הרומאים תמיד השליכו אבן לאוויר כאשר התפללו ליופיטר. ובהודו יכולה אבן לשמש כעד עד עצם היום הזה.

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:11 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:12 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:13 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a

בכמה אזורים ניתן להשתמש באבן כקמע של החוק, ובשל היוקרה שלה עשוי פושע להיות מזומן לבית הדין. ואולם, בני-תמותה פשוטים לא מזהים תמיד את האלוהות עם עצם הסגידה בשעת הטקס. פְּטִישִׁים מעין אלו משמשים פעמים רבות כסמלים בלבד למושא הסגידה האמיתי.

אנשי קדם ייחסו חשיבות מיוחדת לחורים באבנים. אבנים מחוררות מעין אלה נחשבו לאמצעים יעילים באופן בלתי-רגיל לרפוי מחלות. האוזניים לא חוררו על-מנת לשאת אבנים, ואולם האבנים מוקמו בהן על-מנת לשמור את חורי האוזן פתוחים. אפילו בזמנים המודרניים בעלי אמונות טפלות מחוררים מטבעות. הילידים באפריקה עסוקים עד מאוד באבני הפְּטִישִׁ שֶׁלָּהֶם. ולאמיתו של דבר, בקרב כל השבטים והעמים המפגרים האבנים עדיין נערצות מתוך אמונה טפלה. אפילו כעת נפוצה בעולם הסגידה לאבנים. אבן המצבה הינה סמל ושריד לתמונות ולאלילים אשר נחרטו באבן בהקשר של האמונות ברוחות הרפאים וברוחות של אלו אשר הלכו לעולמם.

הסגידה לגבעות באה בעקבות הסגידה לאבנים, והגבעות הראשונות שאותן העריצו היו תצורות אבן גדולות. אז השתרש הנוהג להאמין כי האלים שוכנים בהרים, ומסיבה נוספת זו החלה הערצה גם לשטחי קרקע מוגבהים. בחלוף הזמן יוחסו הרים מסוימים לאלים מסוימים ומשום כך הפכו לקדושים. האבוריג'ינים הבורים ובעלי האמונות הטפלות האמינו כי המערות מובילות אל העולם התחתון, על הרוחות הרעות והשדים אשר בו; וזאת בניגוד להרים, אשר זהו עם המושגים – אשר התפתחו לאחר מכן – של רוחות טובות ושל אלוהויות.

2. עבודת הצמחים והעצים

בתחילה שרר פחד מן הצמחים ולאחר מכן סגדו להם, וזאת בשל הנוזלים המשכרים אשר הופקו מהם. האדם הפרימיטיבי האמין כי ההשתכרות הפכה את השיכור לאלוהי. ההנחה הייתה שמשוה בלתי-רגיל וקדוש מתרחש במהלך חוויה מעין זו. ואפילו בזמנים המודרניים מכונה האלכוהול בשם "סְפִירִיט".

האדם הקדום התיירא מפני הזרע הנובט והסתכל עליו מתוך פליאה. השליח פאולוס לא היה הראשון להסיק מסקנות רוחניות מעמיקות על נבט הזרע ולבסס עליו אמונות דתיות.

הכתות של עובדי העצים נמנות עם הקבוצות הדתיות העתיקות ביותר. כל טקסי הנישואין המוקדמים נערכו מתחת לעצים, וכאשר נשים חפצו בילדים, ניתן היה למצוא אותן לעיתים תכופות ביער, מחבקות בחום עץ אלון חסון. רבים מן הצמחים והעצים משכו הערצה בשל כוחותיהם הרפואיים האמיתיים או המדומים. הפרא האמין כי כל ההשפעות

stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

^{85:14 (945:2)} The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

^{85:15 (945:3)} Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

^{85:21 (945:4)} Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as "spirits."

^{85:22 (945:5)} Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

^{85:23 (945:6)} The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the

הכימיות נגרמו עקב פעילותם הישירה של כוחות על-טבעיים.

הרעיונות על אודות הרוחות שבעצים השתנו במידה רבה בין שבטים וגזעים שונים. בעצים מסוימים שכנו רוחות נדיבות; ואילו באחרים שכנו הרוחות הרעות והאכזריות. בני פינלנד האמינו כי ברוב העצים שוכנות רוחות נדיבות. במשך תקופה ארוכה חשדו השווייצרים בעצים, בהאמינם כי שוכנות בהם רוחות תעלול. תושבי הודו ומזרח-רוסיה החשיבו את רוחות העצים כאכזריות. תושבי פטגוניה עדיין סוגדים לעצים, בדומה לבני שם המוקדמים. זמן רב לאחר שהעברים חדלו מלעבוד את העצים, הם המשיכו לסגוד במטעים לאלוהויות השונות שלהם. לפנים התקיימה כת אוניברסלית של עץ החיים בכל מקום, למעט בסין.

האמונה כי ניתן לגלות מים או מתכות יקרות המצויים בבטן האדמה באמצעות מקל עץ קסום, הינה שריד לכתות עבודת העצים העתיקות. העמוד של מאי, עץ חג המולד ומנהג האמונה הטפלה של הקשה על עץ, כל אלה מנציחים מנהגים קדומים מסוימים של עבודת העצים ושל הכתות המאוחרות יותר אשר במסגרתן סגדו לעצים.

רבות מן הצורות המוקדמות ביותר האלה של הערצה לטבע נמזגו לתוך טכניקות הפולחן אשר התפתחו לאחר מכן; ואולם, סוגי הפולחן המוקדמים ביותר אשר הופעלו על-ידי הרוחות סועדות הדעת, פעלו הרבה לפני שטבעה הדתי של האנושות – אשר התעורר לאחרונה – החל להגיב באופן מלא לגירוי של השפעות רחניות.

3. עבודת בעלי החיים

האדם הפרימיטיבי חש רגשות אחווה ייחודיים כלפי בעלי החיים הגבוהים. אבותיו הקדמונים חיו עימם ואפילו הזדווגו עימם. בדרום-אסיה שררה האמונה הקדומה לפיה נשמות בני האדם שבו בחזרה אל הארץ בדמות בעלי-חיים. אמונה זו הינה שריד למנהג קדום אף יותר של עבודת בעלי החיים.

בני האדם הקדומים העריצו את בעלי החיים בשל עוצמתם וערמומיותם. הם סברו שחוש הריח המפותח ועיניהם הרואות למרחוק של יצורים מסוימים העידו על כך שהרוחות מכוונויות אותם. כל בעלי החיים היו מושא פולחן של גזע כזה או אחר, ובזמן זה או אחר. בין העצמים הללו, אשר היו מושא לפולחן, נכללו יצורים אשר נחשבו כחצי-אדם וחצי-חיה, כדוגמת הקנטאורים ובתולות הים.

העברים סגדו לנחשים עד לימיו של המלך חזקיה, וההינדים עדיין שומרים על קשרים ידידותיים עם נחשי הבית שלהם. סגידת הסינים לדרקון הינה שריד לכתות עובדי הנחשים. חוכמתו של הנחש הפכה לסמל הרפואה היוונית, והוא עדיין משמש כסמל הרופאים המודרניים. אמנות הקסמת הנחשים עברה מיד ליד מאז ימי

direct activity of supernatural forces.

8524 (9467) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

8525 (9461) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

8526 (9462) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

8531 (9463) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshipping animals.

8532 (9464) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

8533 (9465) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake

השמאניות ממין נקבה של כת אוהבות הנחש, אלה אשר כתוצאה מנשיכות יומיומיות הפכו עמידות בפני הארס, ולמעשה הפכו מכורות לארס ולא יכלו להסתדר עוד ללא הרעל הזה.

הסגידה לחרקים ולבעלי-חיים אחרים קיבלה זריקת עידוד מפירוש שגוי ומאוחר יותר של כלל הזהב – לעשות עבור אחרים (כל צורה של חיים) את מה שהיית רוצה שיעשו עבורך. לפני האמינו אנשי קדם שמקורה של כל רוח בנפנוף הכנפיים של הציפורים ומשום כך פחדו מכל בעלי הכנף ואף סגדו להם. העמים הנורדיים המוקדמים חשבו שליקויי המאורות נגרמו בשל זאב אשר בלע חלק מן השמש או מן הירח. לעיתים תכופות מציגים ההינדים את וִישְנֻ כבעל ראש של סוס. פעמים רבות מייצג סמל של בעל-חי אל אשר נשכח או כת אשר נמחנה מעל פני האדמה. בשלב מוקדם של הדת האבולוציונית הפך הֶשֶׁה לבעל החיים הטיפוסי אשר מועלה כקורבן והיונה הייתה לסמל השלום והאהבה.

הסמליות בדת עשויה להיות טובה או רעה, וזאת בהתאם לשיעור שבו הסמל מחליף – או שאיננו מחליף – את רעיון הפולחן המקורי. ואין לבלבל את הסמליות עם הפולחן הישיר של עצמים, בו סוגדים בפועל ובמישרין לחפץ עצמו.

4. עבודת יסודות הטבע

האנושות סגדה לאדמה, לאוויר, למים ולאש. הגזעים הפרימיטיביים העריצו את המעיינות וסגדו לנהרות. במונגוליה מתקיימת אפילו כעת כת רבת-השפעה העובדת את הנהרות. הטבילה הפכה לטקס דתי בבבל, ובשבט הקְרִיק נהוג היה טקס רחצה שנתי. לאנשי קדם קל היה לדמיין כי הרוחות שוכנות במעיינות המבעבעים, במפלים הגועשים, בנהרות הזורמים ובשיטפונות השוצפים. מים בתנועה הרשימו עד מאוד את המוחות הפשוטים הללו, ונטעו בהם אמונות על כך שהם מונפשים על-ידי רוחות וכי יש להם כוח על-טבעי. לעיתים הם סרבו להציל אדם טובע מפחד שמא יעליבו אל נהר כלשהו.

דברים רבים ומאורעות מרובים פעלו בתקופות שונות כגירויים דתיים עבור עמים שונים. רבים משבטי הגבעות בהודו עדיין סוגדים לקשת. הן באפריקה והן בהודו נחשבת הקשת לנחש שמימי ענק; העברים והנוצרים מחשיבים אותה כ"קשת הברית". בדומה לכך, השפעות הנחשבות למיטיבות בחלק אחד של העולם עשויות להיחשב כמזיקות באזורים אחרים. בדרום-אמריקה נחשבת רוח הקדים לאל, זאת הואיל והיא נושאת עמה גשם; בהודו היא בבחינת שד משום שהיא מביאה עמה אבק וגורמת לבצורת. הבדואים הקדמונים האמינו שרוח מן הטבע היא אשר מחוללת את מערבולות החול, ואפילו בימיו של משה הייתה האמונה ברוחות הטבע חזקה במידה כזו שהבטיחה כי הן תונצחנה בתיאולוגיה העברית

charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

^{85:34 (946:6)} The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

^{85:35 (946:7)} In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

^{85:41 (946:8)} Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

^{85:42 (947:1)} Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as "the bow of promise." Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

בדמות מלאכיות אש, מים ואוויר.

שבטים פרימיטיביים רבים, וכן רבות מכתות הטבע הראשונות, התייראו מפני העננים, הגשם והברד וסגדו לכל אלו. רוחות סערה, רעמים וברקים הפחידו עד מאוד את האדם הקדמון. הוא התרשם כל-כך מן ההפרעות האלה של יסודות הטבע, עד כי הרעם נחשב כקולו של אל זועם. הסגידה לאש והפחד מן הברק נקשרו זו בזה והיו נפוצים בקרב קבוצות מוקדמות רבות.

במחוזותיהם של בני התמותה הפרימיטיביים וחדורי-הפחדים, נקשרו יחדיו האש והקסם. תלמיד של קסם היה זוכר בבירור תוצאה אקראית אחת של תרגול נוסחאות הקסם שלו, בעוד שהיה שוכח כל-אחר יד עשרות תוצאות שליליות, כישלונות מוחלטים. ההערצה לאש הגיעה לשיאה בפרס, שם היא נמשכה זמן רב. שבטים מסוימים סגדו לאש כאלוהות עצמה; אחרים העריצו אותה כסמל הלהבה המטהר והרוח המזככת של האלוהויות אשר להם סגדו. בתולדות טהורות הופקדו על המשימה של שמירת אש הקודש, ובטקסים דתיים רבים במאה העשרים עדיין נהוג להדליק נרות.

5. עבודת גרמי השמיים

עבודת האבנים, הגבעות, העצים ובעלי החיים התפתחה באופן טבעי דרך שלב ההערצה מתוך פחד של יסודות הטבע ועד להאלהת השמש, הירח והכוכבים. בהודו, כבמקומות אחרים, נחשבו הכוכבים כנשמותיהן המהוללות של אנשים גדולים אשר נפרדו מעם החיים בגוף בשר ודם. החברים בכתות הכוכבים של כשדים החשיבו עצמם כילדי האב-השמיים ואימא-אדמה.

עבודת הירח קדמה לעבודת השמש. ההערצה לירח הגיעה לשיאה בעידן הצייד, בעוד שעבודת השמש הפכה לטקס הדתי העיקרי בעידנים החקלאיים אשר הגיעו לאחריו. עבודת השמש הכתה בראשיתה שורשים נרחבים בהודו, שם נשתמרה במשך הזמן הממושך ביותר. בפרס הולידה עבודת השמש את הכת המאוחרת יותר של האל מיטרס. בקרב עמים רבים נחשבה השמש כאביהם הקדמון של מלכיהם. הכשדים מיקמו את השמש במרכז "שבעת מעגלי היקום". ציוויליזציות מאוחרות יותר הוקירו את השמש בכך שהעניקו את שמה ליום הראשון בשבוע.

אל השמש היה לכאורה האב המיסטי של בנים-של-גורל אשר נולדו לאם בתולה, אשר מאז ומעולם נחשבו כגואלים של מתת של הגזעים הנבחרים. ילדים על-טבעיים אלו תמיד הונחו על נהר קדוש כלשהו על-מנת שיצילו אותם באופן יוצא-דופן, ולאחר מכן הם יוכלו להפוך לאישיות נסיות ולגואלי עמים.

^{85:4.3 (947:2)} Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

^{85:4.4 (947:3)} Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

^{85:5.1 (947:4)} The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

^{85:5.2 (947:5)} Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of "the seven circles of the universe." Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

^{85:5.3 (947:6)} The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. עבודת האדם

ולאחר שסגד לכל דבר על-פני האדמה מתחת ובשמים ממעל, לא היסס האדם להעטיר על עצמו את הכבוד שבהערצה הזו. הפרא פשוט-הדעת איננו מבחין בבירור בין בהמות, אנשים ואלים.

האדם הקדום החשיב את כל האנשים יוצאי הדופן כעל-אנושיים, ועל-כן התיירא מהויות מעין אלה והתייחס אליהן בהערצה וביראת כבוד; במידה מסוימת הוא סגד להן, פשוטו כמשמעו. אפילו הולדת תאומים נחשבה למאורע מאוד ממוזל, או לחלופין למאורע ביש-מזל עד מאוד. לעיתים קרובות העריצו האנשים בעלי הדעת הרגילה את המשוגעים, את האפילפטיים ואת רפי השכל, והאמינו כי האלים שוכנים בהויות בלתי-רגילות אלה. הם סגדו לכוהנים, מלכים ונביאים; הקדושים של ימי קדם נחשבו ככאלה אשר רוח האלוהויות נחה עליהם.

ראשי השבט מתו והועלו לדרגת אלים. לאחר מכן, נשמות מכובדות אשר הלכו לעולמן הוכרזו כקדושות. מעולם לא ייצרה האבולוציה, אשר לא קבלה סיוע, אלים גבוהים מאלה של הרוחות המהוללות, המרוגמות והמפותחות של בני האדם אשר הלכו לעולמם. בתקופתה המוקדמת של האבולוציה יוצרת הדת את האלים שלה. במהלך ההתגלות יוצרים האלים את הדת. הדת האבולוציונית בוראת את אלוהיה בדמות ובצלם האדם בן התמותה; דת ההתגלות מבקשת לפתח את האדם בן התמותה ולהתמירו לצלם האל ולדמותו.

נדרש להבחין בין אלי הרפאים, אשר הינם לכאורה ממקור אנושי, ובין אלי הטבע, וזאת משום שעבודת הטבע אכן פיתחה פֶּנְתָאון – רוחות הטבע אשר הועלו לדרגת אלים. כתות הטבע המשיכו להתפתח במקביל לאלה של עבודת רוחות הרפאים, אשר הופיעו מאוחר יותר, ואלה השפיעו על אלה. מערכות דתיות רבות אימצו מושג אלוהות דואלי, של אלים מן הטבע ושל אלי רפאים; בתיאולוגיות מסוימות המושגים הללו משולבים באופן מבלבל, כפי שמדגים האל ת'ור, גיבור רפאים שהיה גם אדון של הברק.

ואולם, ההערצה של אדם לאדם הגיעה לשיאה בשעה ששליטים בני הזמן פקדו על נתיניהם להעריצם במידה מרובה, ועל-מנת להצדיק דרישות מעין אלה טענו כי הינם ממוצא אלוהותי.

7. סיעדות הפולחן והבינה

יתכן שנדמה כי הסגידה לטבע צצה באופן טבעי וספונטני במוחותיהם של הגברים והנשים הפרימיטיביים, ואכן כך היה; אך כל אותה עת

6. WORSHIP OF MAN

^{8561 (948.1)} Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

^{8562 (948.2)} Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

^{8563 (948.3)} Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

^{8564 (948.4)} The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

^{8565 (948.5)} But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

^{857.1 (948.6)} Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there

פעלה בקרב אותם מוחות פרימיטיביים הרוח הסועדת השישית, אשר הוענקה לאנשים הללו כהשפעה מכוונת בשלב זה של האבולוציה האנושית. רוח זו המריצה כל העת את דחף הסגידה של המין האנושי, בלא קשר למידת הפרימיטיביות של מופעיו הראשונים. רוח הפולחן הייתה זו אשר היוותה בבירור את המקור לדחף האנושי לסגוד, על-אף שהמניע לביטוי הסגידה היה הפחד מפני בעלי החיים, ואף-על-פי שבהתחלה היא סבבה סביב עצמים של הטבע.

שומה עליכם לזכור כי ההרגשה – ולא המחשבה – הינה ההשפעה המכוונת והשולטת בכל מהלך ההתפתחות האבולוציונית. בעבור הדעת הפרימיטיבית אין קיים הבדל גדול בין הפחד, ההתחמקות, מתן הכבוד והסגידה.

בשעה שהבינה – המחשבה ההגותית ההתנסותית – מעוררת ומכווניה את הדחף לסגוד, כי אז הוא מתחיל להתפתח לכדי תופעה של דת אמיתית. כאשר הרוח הסועדת השביעית, רוח הבינה, מצליחה לסעוד ביעילות, אז מתחילה הסגידה לקנות הלאה מן הטבע ומן העצמים הטבעיים לעבר האל של הטבע ואל הבורא הנצחי של הדברים הטבעיים כולם.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת מנבאדון.]

was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

857.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

857.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

857.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

מסמך 86. האבולוציה המוקדמת של הדת

087 ⇨

הספר של אורנטיה

085 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 86

האבולוציה המוקדמת של הדת

סעיפים

מבוא

1. מקריות: מזל טוב וביש-מזל
2. הפיכתה של המקריות לאישית
3. המוות – הבלתי ניתן להסבר
4. המושג של הישרדות-המוות
5. המושג של רוח הרפאים-נשמה
6. הסביבה של רוח-רפאים-נשמה
7. תפקוד הדת הפרימיטיבית

מבוא

התפתחות הדת מתוך דחף הסגידה הפרימיטיבי אשר קדם לה איננה תלויה בהתגלות. פעולתה הרגילה של הדעת האנושית, תחת ההשפעה המכוונת של הרוחות סועדות הדעת השישית והשביעית – המהוות מתת מן הרוח האוניברסאלית – מספיקה בהחלט על-מנת להבטיח התפתחות שכזו.

ככל שהטבע הפך לאישי, לרוחני ולבסוף לאלוהי בתודעה האנושית, כך הפך בהדרגה פחדו הקדם-דתי המוקדם ביותר של האדם מפני אינתני הטבע לדתי באופיו. לפיכך, הדת מן הסוג הפרימיטיבי הייתה תוצאה ביולוגית טבעית של כוח ההתמדה הפסיכולוגי של דעת חיייתית מתפתחת, לאחר שדעת שכזו הגתה זה מכבר במושגים של העל-טבעי.

1. מקריות: מזל טוב וביש-מזל

מלבד הדחף הטבעי לסגוד, נעוצים שורשי הדת האבולוציונית המוקדמת בהתנסויות האנושיות של המקריות – מה שמכונה מזל, התרחשויות נפוצות. האדם הפרימיטיבי צד את מזונו. ולעולם חלים שינויים בתוצאות הציד,

PAPER 86

EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

INTRODUCTION

^{8601 (9601)} THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

^{8602 (9602)} Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

^{8611 (9603)} Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary,

ועובדה זו מהווה מקור לאותן חוויות אשר האדם מפרש כמזל טוב וכביש-מזל. מקריות לא טובה היוותה גורם משמעותי ביותר בחייהם של גברים ונשים, אשר חיו באופן מתמיד על הקצה המאיים של קיום מסוכן ומטריד.

האופק האינטלקטואלי המוגבל של הפרא מרכז את תשומת ליבו במקריות במידה כזו שהמזל הופך לגורם מתמיד בחייו. תושביה הפרימיטיביים של אורנטיה נלחמו על קיומם, לא על רמת חייהם; הם חיו חיי סכנה שבהם המקריות שיחקה תפקיד חשוב. האימה המתמדת מפני אסון בלתי-ידוע ובלתי-נראה היה תלוי כענן של ייאוש מעל לפראים הללו, ענן אשר האפיל, למעשה, על כל הנאה; הם חיו בפחד מתמיד שמא יעשו דבר אשר יביא להם מזל רע. הפראים בעלי האמונות הטפלות תמיד פחדו מפני רצף של מזל טוב; הם ראו במזל טוב מעין זה אות וודאי לאסון ממשמש ובא.

האימה הקבועה הזו מפני ביש המזל הייתה משתקת. מדוע לעבוד קשה ולקצור ביש-מזל – שום דבר בעבור משהו – כאשר אדם יכול לנוע ולנווד ולהיתקל במזל טוב – משהו בעבור כלום? האנשים אשר אינם חושבים שוכחים את המזל הטוב – הם מתייחסים אליו כאל מובן מאליו – אך הם זוכרים בכאב את ביש המזל.

בתחילה חיי האדם בחוסר וודאות ובפחד מתמיד מן המקרה – ממזל הביש. החיים היו משחק מרגש של מזל; הקיום היה בבחינת הימור. אין להתפלא על כך שאנשים מתורבתים-חלקית עדיין מאמינים במזל ומגלים נטייה מקדמית מתמשכת להימורים. האדם הפרימיטיבי נע הלך ושוב בין שני עניינים רבי-עוצמה: התשוקה לקבל משהו בתמורה לשום-דבר והפחד לא לקבל דבר בתמורה למשהו. וההימור הזה של הקיום היה העניין הראשי והקסם העילאי בדעתו של הפרא המוקדם.

הרועים המאוחרים יותר שמרו על אותן השקפות על אודות המקריות והמזל, בעוד שהחקלאים, אשר הגיעו לאחריהם, היו מודעים יותר ויותר כי היבולים הושפעו במישרין מדברים רבים אשר לאדם הייתה אך מעט שליטה עליהם, או שלא הייתה לו שליטה כלל. החוואי מצא את עצמו קורבן לבצורת, לשיטפונות, לברד, למזיקים ולמחלות צמחים, כמו גם לחום ולקור. ומכיוון שכל ההשפעות הטבעיות האלה השפיעו על שיעור העושר של היחיד, הן נחשבו כמזל טוב או כביש-מזל.

מושג זה של המקריות והמזל חדר בעוצמה לפילוסופיות של עמי קדם. ואפילו בזמנים האחרונים כתוב בספר חוכמת שלמה: "שִׁבְתִּי וְרָאָה תַּחַת הַשָּׁמַיִם כִּי לֹא לְקַלִּים הַמְרוֹץ וְלֹא לְגִבּוֹרִים הַמִּלְחָמָה, וְגַם לֹא לְחֹכְמִים הַלֵּחֶם וְגַם לֹא לְנִבְנִים הָעֵשָׂר, וְגַם לֹא לַיְדָעִים הַחֵן: כִּי עַתָּה וְפָגַע יָקָרָה אֶת כָּלָם. כִּי לֹא יָדַע הָאָדָם אֶת עֲתוֹ, כְּדָגִים נֶאֱחָזִים בַּמַּצּוֹדָה רָעָה, וְכַצִּפִּים אֶחְזוּת בַּפֶּחַ; כֹּהֵם יִקָּשִׁים בְּנֵי הָאָדָם הֵמָּה, לַעֲתָה רָעָה כְּאֲשֶׁר תִּפּוֹל עֲלֵיהֶם פֶּתְאֹם."

and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (960.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (960.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (960.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (961.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (961.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: "I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them."

2. הפיכתה של המקריות לאישית

החרדה הייתה מצבה הטבעי של הדעת הפראית. כאשר גברים ונשים נופלים קורבן לחרדה יתרה, הם פשוט חוזרים אחורה למצב הטבעי של אבותיהם הקדמונים הרחוקים; וכאשר החרדה מכאיבה הלכה למעשה, היא מעכבת את הפעילות ותמיד גורמת לשינויים אבולוציוניים ולהתאמות ביולוגיות. הכאב והסבל הינם הכרחיים לאבולוציה המדורגת.

המאבק לחיים הוא כה כואב עד ששבטים מפגרים מסוימים עדיין מייללים ומקננים עם כל זריחת חמה חדשה. האדם הפרימיטיבי שאל את עצמו כל הזמן, "מי הוא המייסר אותי?" ומכיוון שלא מצא מקור חומרי למסכנותו, פנה לעבר הסבר רוחני. וכך נולדה הדת מתוך הפחד מן המסתורין, מתוך יראת הבלתי-נראה ומתוך אימת הבלתי-ידוע. כך הפך הפחד מן הטבע לגורם במאבק הקיום, בתחילה בשל המקריות ולאחר מכן בשל המסתורין.

הדעת הפרימיטיבית הייתה לוגית, אך הכילה רעיונות מעטים בלבד אשר ניתן היה לקשר ביניהם באופן אינטליגנטי; דעתו של הפרא הייתה בלתי-מחונכת ולחלוטין נעדרת תחכום. אם מאורע אחד הגיע לאחר מאורע אחר, הפרא החשיב אותם כסיבה ותוצאה. מה שהאדם המודרני מחשיב כאמונה טפלה היה אצל הפרא בורות פשוטה. האנושות למדה לאיטה כי אין בהכרח קשר בין התכליות לבין התוצאות. בני האדם מתחילים להבין רק כעת כי תגובות הקיום מופיעות בין המעשים לבין תוצאותיהם. הפרא מתאמץ להאניש כל דבר בלתי-מוחשי ומופשט, וכך הפכו הן הטבע והן המקריות לאישיות בדמות רוחות רפאים – רוחות – ולאחר מכן בדמות אלים.

באופן טבעי, האדם נוטה להאמין במה שהוא מחשיב כדבר הטוב ביותר עבורו, במה שנמצא בתוך תחום העניין המיידי או הרחוק שלו; האינטרס העצמי מאפיל במידה רבה על ההיגיון. ההבדל בין דעתו של הפרא לבין זו של האדם המתורבת הוא יותר הבדל של תוכן מאשר של טיב, יותר של מידה מאשר של איכות.

ואולם, להמשיך ולשייך דברים אשר קשה להבינם לגורמים על-טבעיים אינו אלא דרך נוחה ועצלה להתחמק מכלל צורות העבודה האינטלקטואלית הקשה. מזל הינו מונח אשר הוגדר אך ורק על-מנת לכסות על מה שלא ניתן היה להסבירו בתקופה כלשהי של הקיום האנושי; הוא מציין את אותן תופעות אשר האדם אינו מסוגל, או אינו רוצה, לרדת לעומקן. מקריות הינה מילה המסמנת כי האדם בור מד, או עצל מד, מכדי לקבוע את הגורמים. אנשים מתייחסים להתרחשות טבעית כאל תאונה או כביש-מזל אך ורק כאשר הם נעדרים סקרנות ודמיון, כאשר הגזעים הינם נעדרים יוזמה והרפתקנות. חקירת תופעות החיים משמדה, במוקדם או במאוחר את אמונת האדם במקריות,

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

8621 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

8622 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

8623 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

8624 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

8625 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a

במזל ובמה שמכונה תאונות, ומחליפה אותן ביקום של חוק וסדר, יקום שבו גורמים מובחנים מקדימים את כל התוצאות. וכך מתחלף הפחד מפני הקיום באושר של החיים.

הפרא התבונן בכלל הטבע כדבר חי, כאילו דבק בו משהו. האדם המתורבת עדיין בועט באותם עצמים דוממים אשר עומדים בדרכו ונתקלים בו, ומקלל אותם. האדם הפרימיטיבי מעולם לא התייחס לדבר כאל מקרי; הכול היה מכון תמיד. עבור האדם הפרימיטיבי היה התחום של הגורל, של פעולת המזל, של עולם הרוחות, בלתי-מאורגן ואקראי כשם שהייתה החברה הפרימיטיבית. המזל נחשב כתגובה הגחמנית וההפכפכה של עולם הרוחות; ומאוחר יותר, כהומור של האלים.

אך לא כל הדתות התפתחו מן האנימיזם. מושגים אחרים של העל-טבעי התקיימו בה בעת שהתקיים האנימיזם, ואמונות אלה הובילו אף הן אל עבר הפולחן. הנטולליזם איננו דת – הוא הינו הצאצא של הדת.

universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

^{8626 (9621)} The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

^{8627 (9622)} But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. המוות – הבלתי ניתן להסבר

המוות היה בבחינת ההלם העילאי עבור האדם המתפתח, היה זה השילוב המבלבל ביותר בין המקריות למסתורין. לא קדושת החיים היא אשר עוררה פחד, אלא הלם המוות, והפחד הזה טיפח את הדת ביעילות. בקרב הפראים המוות הגיע על-פי-רוב כתוצאה של אלימות, וכך הפך המוות הבלתי-אלים למסתורי יותר ויותר. המוות כסוף הטבעי והצפוי של החיים לא היה ברור לתודעתם של האנשים הפרימיטיביים, ונדרשו לו לאדם עידינים על-גבי עידינים על-מנת להבין כי המוות הינו בלתי-נמנע.

האדם הקדום קיבל את החיים כעובדה, בעוד שהוא התייחס אל המוות כאל אסון מסוג כזה או אחר. בקרב כלל הגזעים קיימות אגדות על אודות אנשים אשר לא מתו, שריד למסורות המוקדמות ביחס למוות. בדעת האנושית כבר היה קיים המושג המעורפל של עולם רוחות מבלבל ובלתי-מאורגן, ממלכה שממנה הגיע כל מה שאינו מובן בחיים האנושיים, והמוות התווסף לרשימה הארוכה הזו של תופעות בלתי-מוסברות.

בתחילה הייתה שגורה האמונה לפיה כלל המחלות האנושיות והמוות הטבעי נבעו מהשפעות של רוחות. אפילו כיום מתייחסים מספר גזעים מתורבתים למחלות כאל דבר אשר נוצר "בידי האויב", והם נעזרים בטקסים דתיים על-מנת לחולל ריפוי. מערכות תיאולוגיות מאוחרות ומורכבות יותר עדיין מייחסות את המוות לפעולת עולם הרוחות, וכל אלו הובילו לדוקטרינות כדוגמת החטא הקדמון ונפילתו של האדם.

היו אלה ההבנה של חוסר האונים אל מול איתני הטבע, לצד ההכרה בחולשה האנושית אל מול אסונות המחלה והמוות, אשר הניעו את

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

^{8631 (9623)} Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

^{8632 (9624)} Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

^{8633 (9625)} All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by "the enemy" and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

^{8634 (9626)} It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the

הפרא לבקש סיוע בעולם העל-חומרי, עולם שאותו דמיין במעורפל כמקור של תהפוכות החיים המסתוריות האלה.

visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. המושג של הישרדות-המוות

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

המושג של שלב על-חומרי של האישיות בת התמותה נולד כתוצאה מן הקישור הבלתי-מודע והאקראי לחלוטין בין מאורעות בחיי היום-יום לבין החלום על רוח הרפאים. החלימה במקביל של כמה מחברי השבט על מנהיג אשר הלך לעולמו, נחשבה כהוכחה לכך שהמנהיג הזקן אכן חזר בצורה כזו או אחרת. כל אלו היו מציאותיים עד מאוד עבור הפרא, אשר היה מקיץ מחלומות שכאלה נוסף זיעה, רועד וצווח.

^{86:41 (962:7)} The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

החלום כמקור לאמונה בקיום עתידי, מסביר את הנטייה לדמיין תמיד דברים בלתי-נראים במושגי הדברים הנראים. ובהמשך לכך, המושג החדש הזה של חלום-החיים-העתידיים-כרוח החל להוות נוגדן יעיל לפחד המוות הנלווה לאינסטינקט הביולוגי של השימור-העצמי.

^{86:42 (963:1)} The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

האדם הקדום היה אף עסוק עד מאוד בנשימתו, במיוחד באזורי האקלים הקרים, שם לבשה הנשיפה דמות ענן. נשימת החיים נחשבה לתופעה האחת אשר הבדילה בין החיים למתים. האדם ידע שהנשימה יכולה לעזוב את הגוף, וחלומותיו על עשיית דברים שונים ומשונים בעודו ישן שכנעו אותו כי היה דבר-מה בלתי-חומרי ביציר האנוש. הרעיון הפרימיטיבי ביותר על אודות הנשמה האנושית, רוח הרפאים, נגזר ממערכת הרעיונות של הנשימה-חלום.

^{86:43 (963:2)} Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

לבסוף תפש הפרא את עצמו ככפילות – גוף ונשימה. הנשימה פחות הגוף הייתה שקולה לרוח, לרוח רפאים. בעוד שרוחות הרפאים, או הרוחות, היו בהחלט ממקור אנושי, הן נחשבו לעל-אנושיות. ונדמה כי אמונה זו בקיומן של רוחות חסרות גוף, העניקה הסבר לכל ההתרחשויות הבלתי-שגרתיות, יוצאות הדופן, הנדירות והבלתי-מוסברות.

^{86:44 (963:3)} Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

הדוקטרינה הפרימיטיבית על אודות ההישרדות לאחר המוות לא היוותה בהכרח אמונה בחיי נצח. הוויות אשר לא יכלו לספור אחרי המספר עשרים התקשו עד מאוד לתפוש את האינסופיות ואת הנצח; לעומת זאת, הם חשבו על גלגולים חוזרים ונשנים.

^{86:45 (963:4)} The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

הגזע הכתום נטה במיוחד להאמין בגלגול נשמות ובהתגשמות-מחדש-בגוף. מקורו של רעיון ההתגשמות-מחדש-בגוף הינו בהבחנה בדמיון התורשתי ובדמיון בתכונות שבין צאצאים לקודמיהם. המנהג של קריאת שם ילד על שם הסבים, או על שם אחרים אשר קדמו לו, נובע מן האמונה בגלגול נשמות. בזמנים מאוחרים יותר

^{86:46 (963:5)} The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that

האמינו כמה מן הגזעים כי האדם מת בין שלוש לשבע פעמים. ניתן למצוא אמונה זו (שארית מהלימוד של אדם על אודות העולמות העליונים) ושרידים רבים אחרים של דת של התגלות, בין הדוקטרינות המגוחכות של הברברים של המאה העשרים.

האדם הקדום לא התעסק ברעיונות של גיהנום או של עונש עתידי. הפרא ראה את החיים העתידיים ממש כאלו אשר חי בהווה, פחות המזל הרע. מאוחר יותר נהגו גורלות שונים עבור רוחות הרפאים הטובות ועבור הרוחות הרעות – גן העדן והגיהנום. אך מכיוון שגזעים פרימיטיביים רבים האמינו כי בני האדם נכנסים לחיים הבאים ממש כפי שעזבו את אלו הנוכחיים, הם לא אהבו את הרעיון שיזדקנו ויתנונו. הזקנים העדיפו להירצח לפני שיהפכו חולים יתר-על-המידה.

כמעט לכל קבוצה היה רעיון שונה על אודות גורלה של נשמת רוח הרפאים. היוונים האמינו כי לאנשים חלשים יש ככל הנראה נשמות חלשות; וכך הם המציאו את האַדס כמקום ראוי שבו תוכלנה להתקבל נשמות חלשות מעין אלה; למיני האדם החלשים הללו היה גם לכאורה צל קצר יותר. האנדיטים המוקדמים חשבו שרוחות הרפאים שלהם שבו לארצות המולדת של אבותיהם. הסינים והמצרים האמינו פעם כי הנשמה והגוף נותרים יחדיו. בקרב המצרים הובילה אמונה זו לבנייה מוקפדת של המצבה ולמאמצים לשימור הגוף. אפילו אנשים מודרניים מנסים לעצור את ריקבון המתים. העברים סברו כי תעתיק רוחי של היחיד ירד לשאול; הוא לא יכול היה לחזור לארץ החיים. הם אכן ביצעו את צעד ההתקדמות החשוב הזה בדוקטרינת האבולוציה של הנשמה.

man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (963:6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (963:7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. המושג של רוח הרפאים-נשמה

החלק הבלתי-חומרי של האדם כונה בשמות שונים: רוח רפאים, רוח, צל, פנטום, צל רפאים ולאחרונה – נשמה. בתחילה הייתה הנשמה כפילת החלום של האדם; היא הייתה זהה לחלוטין לבן התמותה לכל דבר ועניין, למעט העובדה שלא הגיבה למגע. האמונה בכפילי החלום הובילה במישור למסקנה כי בנוסף לבני האדם, לכל הדברים הייתה נשמה, בין אם הם חיים ובין אם הם דוממים. מושג זה נטה לבסס את האמונות ברוחות הטבע למשך זמן ממושך; בעיני האסקימוסים עדיין לכל דבר בטבע יש רוח.

ניתן היה לשמוע ולראות את נשמת רוח הרפאים אך לא ניתן היה לגעת בה. חיי החלום של הגזע התפתחו בהדרגה והרחיבו את הפעילויות של עולם הרוחות המתפתח הזה, עד אשר המוות נחשב בסופו של דבר כ"השבת הנפש". כל השבטים הפרימיטיביים, למעט אלו אשר היו מעט מעל לרמת בעלי-חיים, פיתחו מושג כזה או אחר של הנשמה. עם התקדמות הציוויליזציה, מושג זה על אודות הנשמה, מושג של אמונה טפלה, מתחלף, והאדם תלוי לחלוטין

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (963:8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (964:1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his

בהתגלות ובהתנסות הדתית האישית לגיבוש הרעיון החדש שלו על אודות הנשמה כיצירה משותפת של דעת בן התמותה יודע-האל ושל הרוח האלוהית אשר שוכנת בו, מכוון המחשבה.

בני התמותה המוקדמים לא הצליחו להבחין בין המושגים של רוח שוכנת ושל נשמה בעלת טבע אבולוציוני. הפרא היה מבולבל במידה רבה באשר לסוגיה האם רוח הרפאים של הנשמה הינה חלק מן הגוף או שמא סוכנות חיצונית אשר השתלטה עליו. היעדר המחשבה ההגיונית אל מול הסיבוכיות מסבירה את חוסר העקביות הגדול הקיים בהשקפות הפרא על אודות נשמות, רוחות רפאים ורוחות.

הקשר בין הנשמה לגוף נחשב כקשר שבין הניחוח לפרח. אנשי קדם האמינו שהנשמה יכולה לעזוב את הגוף בדרכים שונות, כגון:

1. התעלפות רגילה וארעית.
2. שינה, חלימה טבעית.
3. תרדמת ואובדן ההכרה הנלווים למחלות ולתאונות.
4. מוות, עזיבה לתמיד.

הפרא החשיב את העיטוש כניסיון כושל של הנשמה לחמוק מן הגוף. כאשר הגוף היה ער וערני, הוא יכול היה לסכל את ניסיון הבריחה של הנשמה. מאוחר יותר נלוותה לכל התעטשות ברכה דתית כלשהי, כדוגמת "אלוהים יברך אותך!"

בתקופה המוקדמת של האבולוציה נחשבה השינה כהוכחה לכך שרוח הרפאים של הנשמה יכולה להיעדר מן הגוף, והאמונה הייתה כי ניתן לקרוא לה בחזרה באמצעות קריאה או צעקה בשמו של האדם הישן. בצורות אחרות של אובדן הכרה הסברה הייתה כי הנשמה הרחיקה יותר, ואולי אף מנסה לברוח לתמיד – מוות ממשמש ובא. החלומות נחשבו כהתנסויות של הנשמה בזמן השינה, בעת שהיא נעדרת באופן ארעי מן הגוף. הפרא מאמין שחלומותיו הינם מציאותיים ממש כמו כל חלק אחר מהתנסויותיו בשעת הערות. אנשי קדם נהגו להעיר את הישנים בהדרגה, כך שיינתן לנשמה זמן לחזור חזרה אל תוך הגוף.

לכל אורך העידנים עמדו בני האדם בהשתאות נוכח חזיונות הלילה, ואף העבריים לא יצאו מכלל זה. הם אכן האמינו שאלוהים מדבר אליהם בחלומות, למרות שמשה ציווה אותם אחרת. ואכן צדק משה, משום שחלומות רגילים אינם האופן שבו משתמשות אישיות עולם הרוח בשעה שהן מבקשות לתקשר עם הוויות חומריות.

אנשי קדם האמינו שנשמות יכולות לחדור לתוך בעלי-חיים ואפילו לתוך עצמים דוממים. האמונות האלה על אודות ההזדהות עם בעלי-

new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

^{86:53 (954:2)} Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

^{86:54 (954:3)} The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

- ^{86:55 (954:4)} 1. Ordinary and transient fainting.
- ^{86:56 (954:5)} 2. Sleeping, natural dreaming.
- ^{86:57 (954:6)} 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.
- ^{86:58 (954:7)} 4. Death, permanent departure.

^{86:59 (954:8)} The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

^{86:10 (954:9)} Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

^{86:11 (954:10)} All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

^{86:12 (954:11)} The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding

חיים הגיעו עד לרעיונות כדוגמת האדם-זאב. אדם יכול היה להיות אזרח שומר חוק במשך היום, ואולם כאשר נרדם, יכולה נשמתו להיכנס לתוך זאב, או בעל-חיים אחר, על-מנת לשוטט ולבזוז במהלך הלילה.

האנשים הפרימיטיביים סברו כי הנשמה הייתה קשורה לנשימה, ושאיכויותיה יכלו להינתן, או להיות מועברות, באמצעות הנשימה. ראש השבט האמץ יכול היה לנשוף על הרך הנולד ובכך להעניק לו אומץ. בקרב הנוצרים המוקדמים כלל טקס מתן רוח הקודש נשיפה על משתתפי הטקס. אמר סופר תהילים: "בְּדִבְרֵי אֱלֹהִים שְׁמִים נִעֲשֶׂה וְיָרוּחַ פִּי כָל-צֶבָאִם". במשך תקופה ארוכה היה שגור המנהג לפיו הבן הבכור ניסה לתפוש את נשימתו האחרונה של אביו הגוסס.

לאחר מכן הגיע הצל, וממנו פחדו ואותו העריצו ממש כמו הנשימה. ההשתקפות של האדם במים נחשבה לעיתים אף היא כהוכחה לקיום הכפיל העצמי, ומפני המראות התייראו ביראת כבוד של אמונות טפלות. אפילו כעת אנשים מתורבתים רבים עדיין מפנים את המראה אל עבר הקיר במקרה של מוות. שבטים מפגרים מסוימים עדיין מאמינים שהכנתן של תמונות, ציורים, דגמים או דמויות, מסלקת חלק מן הנשמה, או את כולה, מן הגוף; ולפיכך הם הינם אסורים.

הנשמה זוהתה על-פי-רוב עם הנשימה, אך היא גם מוקמה על-ידי אנשים שונים בראש, בשיער, בלב, בכבד, בדם ובשומן. "צעקת דמי הבל מן האדמה" מבטאת את האמונה אשר רוחה באותה עת בנוכחותה של רוח רפאים בדם. בני שם לימדו כי הנשמה שוכנת בשומן הגוף, ובקרב רבים חל טאבו על אכילת שומן מן החי. ציד ראשים היה שיטה לתפיסת נשמתו של האויב, כמו גם הקרקוקף. בזמנים האחרונים נחשבו העיניים כחלון הנשמה.

אלו אשר האמינו בדוקטרינה של שלוש או ארבע נשמות האמינו שאובדן של נשמה אחת גרם לחוסר-נוחות, של שתי נשמות – למחלה, ושל שלוש – למוות. נשמה אחת חיה בנשימה, אחת בראש, אחת בשיער, אחת בלב. החולים צוו להתהלך בחוץ בתקווה שיוכלו לתפוס מחדש את נשמותיהם התועות. המרפאים הגדולים ביותר היו אמורים להחליף את נשמתו החולה של אדם באחת חדשה, "לידה מחדש".

ילדיו של בָּאדוֹן פיתחו אמונה בשתי נשמות, הנשימה והצל. הגזעים הנוֹדִים הראשונים התייחסו לאדם כאילו הוא מורכב משני אנשים, נשמה וגוף. פילוסופיה זו על אודות הקיום האנושי השתקפה לאחר מכן בהשקפתם של היוונים. היוונים עצמם האמינו בשלוש נשמות; הצמחית אשר שכנה בקיבה, החייתית אשר שכנה בלב והאינטלקטואלית אשר שכנה בראש. האסקימוסים מאמינים כי לאדם שלושה חלקים:

citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

865.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

865.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

865.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

865.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

865.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

גוף, נשמה ושם.

6. הסביבה של רוח-רפאים-נשמה

האדם ירש סביבה טבעית, רכש סביבה חברתית ודמיון סביבה של רוחות רפאים. המדינה מהווה את תגובת האדם לסביבתו הטבעית, הבית, לסביבתו החברתית, ואילו הכנסייה לסביבתו המדומה של רוחות הרפאים.

בשלב מוקדם ביותר בהיסטוריה של האנושות, האמונה במציאויות של העולם הדמיוני של רוחות הרפאים ושל הרוחות הפכה לאוניברסאלית, ועולם רוחות חדש ומדומין זה הפך לגורם רב-עוצמה בחברה הפרימיטיבית. החיים המנטאליים והמוסריים של האנושות כולה השתנו לעד בשל הופעתו של גורם חדש זה בחשיבה ובפעולה האנושית.

אל תוך ההנחה העיקרית הזו אשר מקורה באשליה ובבורות, דחס הפחד של בני התמותה את כלל האמונות הטפלות ואת הדת של האנשים הפרימיטיביים, אשר הופיעו לאחר מכן. עד לזמני ההתגלות הייתה זו הדת היחידה של האדם, וכיום, רבים מגזעי העולם מחזיקים אך ורק בדת אבולוציה גסה זו.

עם התקדמות האבולוציה נקשר המזל הטוב ברוחות טובות ואילו ביש המזל נקשר ברוחות רעות. חוסר הנחות של הסתגלות מאולצת לתנאי סביבה משתנים נחשב כביש-מזל, לחוסר שביעות רצון של רוחות הרפאים. האדם הפרימיטיבי פיתח לאיטו את הדת מתוך הדחף המולד שלו לסגוד, ומתוך התפישה השגויה שלו את המקריות. על-מנת להתגבר על אירועים מקריים אלו, מספק האדם המתורבת תכניות ביטוח; במקום הרוחות הבדויות והאלים הגחמניים ממקם המדע המודרני אֶקְטוּאר בעל הבנה מתמטית.

כל דור שחולף מחייך נוכח האמונות הטפלות הטיפשיות של קודמיו, בעוד שהוא עצמו ממשיך ומשתעשע ברעיונות מופרכים מעיקרם על אודות המחשבה והפולחן, רעיונות אשר ימשיכו לשעשע בחיוך את הדורות המוארים אשר יבואו לאחריו.

ואולם, בסופו של דבר החלה דעתו של האדם הפרימיטיבי להתמלא במחשבות אשר התעלו מעל לכל דחפיו הביולוגיים הטבעיים; לבסוף עתיד היה האדם לפתח אמונות חיים אשר תתבסס על יותר מאשר תגובותיו לגירויים חומריים. ראשיתה של פילוסופיית חיים פרימיטיבית החלה מגיחה. אמות מידה על-טבעיות לחיים היו עתידות להופיע, שכן אם רוח הרפאים גורמת למזל רע בשעת כעסה ולמזל טוב בשעה שהיא נהנית, על האדם לווסת את ההתנהגות האנושית בהתאם. ולבסוף התפתח המושג של נכון ושגוי; וכל אלה התרחשו הרבה בטרם אירעה התגלות כלשהי בכדור הארץ.

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

^{8661 (9666)} Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

^{8662 (9667)} Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

^{8663 (9668)} Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

^{8664 (9669)} As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

^{8665 (9661)} Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

^{8666 (9662)} But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

עם הופעת המושגים הללו החל המאבק הארוך והבזבזני לרצות את הרוחות אשר אף-פעם אין ניתן לרצותן, שעבוד העבדות לפחד הדתי האבולוציוני, אותו בזבז של מאמץ אנושי לטובת מצבות, מקדשים, קורבנות וכוהנים. היה זה מחיר נורא ואיום, אך הוא היה שווה את מחירו, שכן הודות לו השיג האדם מודעות טבעית של נכון ושגוי יחסיים; נולדה לה האתיקה האנושית!

7. תפקיד הדת הפרימיטיבית

הפרא חש את הצורך בביטוח, ולפיכך שילם ברצון את הפרמיות המכבידות של הפחד, האמונה הטפלה, האימה והמתנות לכוהנים, כסוג של ביטוח קסום מפני ביש המזל. הדת הפרימיטיבית היוותה פשוט תשלום פרמיות ביטוח כנגד הסכנות שטומן בחובו היער; האדם המתורבת משלם פרמיות חומריות כדי לבטח את עצמו מפני התאונות של התעשייה ומפני הדרישות הנובעות מצורות החיים המודרניות.

החברה המודרנית מעבירה את עסקי הביטוח מיד הכוהנים ומיד הדת וממקמת אותם בעולם הכלכלה. הדת מעסיקה את עצמה יותר ויותר בביטוח החיים שמעבר לקבר. האנשים המודרניים – או לפחות האנשים החושבים שביניהם – מפסיקים לשלם פרמיות מבזבזות אשר נועדו לשלוט במזל. הדת מעפילה לאיטה לרמות הפילוסופיות הגבוהות יותר, וזאת בניגוד לתפקודה הקודם כתוכנית ביטוח מפני מזל ביש.

ואולם, רעיונות דת עתיקים אלו מנעו מבני האדם מלהפוך לפטליסטים ולפסימיסטים חסרי תקנה; הם האמינו כי לכל הפחות הם יכולים לעשות דבר-מה על-מנת להשפיע על הגורל. הדת של הפחד מפני רוחות הרפאים שכנעה את בני האדם שהם חייבים לווסת את התנהגותם, וכן שקיים עולם על-חומרי אשר שלט בגורל האנושי.

הגזעים המודרניים המתורבתים רק החלו להגיח מן הפחד מפני רוחות הרפאים כגורם המסביר את המזל ואת חוסר השוויון המצוי בקיום. האנושות משיגה שחרור מן השעבוד להסבר שלה את ביש המזל באמצעות רוח-הרפאים. אך בעוד שבני האדם מוותרים על הדוקטרינה השגויה הגורסת גורם מסוג של רוח לתהפוכות החיים, הם מדגימים נכונות מפתיעה לקבל לימוד מופרך כמעט באותה מידה אשר מעודד אותם לשייך חוסר-שוויון אנושי לחוסר התאמה פוליטי, לחוסר צדק חברתי ולתחרות בתעשייה. ואולם, עד כמה שחקיקה חדשה, נדבנות בשיעור גדל וארגון מחודש של התעשייה הינם טובים כשלעצמם, הם לא יכולים לפצות על עובדות הלידה ותאונות בחיים. אך ורק הבנה של העובדות האלה ותפעול חכם שלהן במסגרת חוקי הטבע יאפשרו לאדם להשיג את מבוקשו ולהימנע מן הבלתי-רצוי. ידע מדעי אשר מוביל לפעולה מדעית הינו הנוגדן היחידי למה שמכונה חולי אקראי.

^{866.3} (866.7) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

^{867.1} (866.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

^{867.2} (866.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

^{867.3} (866.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

^{867.4} (866.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

התעשייה, המלחמה, העבדות והממשל האזרחי הופיעו כתגובה לאבולוציה החברתית של האדם בסביבתו הטבעית; בדומה לכך, הופיעה הדת כתגובתו לסביבה הדמיונית של עולם רוחות הרפאים הבדיוני. הדת הייתה התפתחות אבולוציונית של קיום-עצמי, והיא פעלה, על-אף שהמושג שלה היה שגוי בייסודו ולחלוטין חסר-היגיון.

הדת הפרימיטיבית הכשירה את קרקע הדעת האנושית, באמצעות כוחו רב העוצמה של הפחד הכוזב, למתת של כוח רוחני אמיתי ממקור על-טבעי, הוא מכוון המחשבה. ומני אז עמלים המכוונים האלוהיים על-מנת להתמיר את הפחד מפני האל לאהבת האל. יתכן שהאבולוציה הינה איטית, אך היא תמיד יעילה.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב של נבאדון.]

867.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

867.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

867.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

מסמך 87. הקתות של עבודת רוחות הרפאים

088 ⇨

הספר של אורנטיה

086 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 87

הקתות של עבודת רוחות הרפאים

סעיפים

מבוא

1. הפחד מפני רוחות הרפאים
2. פיוס רוחות הרפאים
3. עבודת האבות הקדמונים
4. רוחות רפאים טובות ורעות
5. כת עבודת רוחות הרפאים המתקדמת
6. כפייה וגירוש שדים
7. טבע עבודת הקתות

PAPER 87

THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

מבוא

הקתות של עבודת רוחות הרפאים התפתחו כפיצוי על הסיכון של ביש המזל; מנהגיהן הדתיים הפרימיטיביים נבעו כתוצאה מן החרדה באשר לביש המזל ולפחד הבלתי-רגיל מפני המתים. לאף אחת מן הדתות הראשונות האלה לא הייתה נגיעה רבה להכרה באלוהות או להערצת העל-אנושי; טקסיהן היו שליליים ברובם, ומטרתם הייתה הימנעות מרוחות הרפאים, סילוקן או אילוצן. כתות העבודה של רוחות הרפאים היו לא פחות ולא יותר מאשר ביטוח נגד אסונות; לא הייתה להן כל נגיעה להשקעה אשר נועדה לשאת פירות עתידיים גבוהים יותר.

האדם נלחם מלחמה ארוכה ומרה בכת עבודת רוחות הרפאים. דבר בהיסטוריה האנושית אינו מעורר רחמים יותר מאשר התמונה הזו של השעבוד הבזוי של האדם לפחדיו מרוחות הרפאים. עם היוולדו של פחד זה החל האדם בתהליך השכלול של האבולוציה הדתית. הדמיון האנושי הפליג מעם חופיו של העצמי, ולא ימצא לו מקום לעגון בו עד אשר יגיע למושג של אלוהות אמיתית, של אל אמת.

INTRODUCTION

^{87:01 (988:1)} THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

^{87:02 (988:2)} Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. הפחד מפני רוחות הרפאים

מן המוות התייראו מפני שפירשו היה שחרורה של רוח רפאים נוספת מן הגוף הפיזי שלה. אנשי קדם עשו כמיטב יכולתם על-מנת למנוע את המוות, להימנע מהצרה של הצורך להתמודד עם רוח רפאים חדשה. הם תמיד ביקשו לדחוק את רוח הרפאים לעזוב את זירת המוות, להניע אותה לצאת למסעה לארץ המתים. יותר מכל פחדו מרוח הרפאים בתקופה שנתפשה כתקופת המעבר, מן הרגע שבו הגיחה – רגע המוות – ועד אשר יצאה לדרכה אל המולדת של רוחות הרפאים, מושג מעורפל ופרימיטיבי של גן-עדן לכאורה.

אף-על-פי שהפרא ייחס לרוחות הרפאים כוחות על-טבעיים, הוא בקושי ייחס להן אינטליגנציה על-טבעית. הוא הפעיל תכסיסים ואסטרטגיות רבות במאמץ לרמות ולהטעות את רוחות הרפאים; האדם המתורבת עדיין מאמין במידה רבה, ומקווה, שביטוי אדיקות כלפי חוץ יוליך שולל, בצורה כזו או אחרת, אפילו את האלוהות יודעת-הכול.

האנשים הפרימיטיביים פחדו מן החולי משום שהבחינו כי לעתים קרובות הוא מבשר את בוא המוות. אם מרפא השבט לא הצליח לרפא אדם חולה, היה האדם החולה נלקח מבקתת המשפחה לבקתה קטנה יותר, או מושאר תחת כיפת השמיים למוות לבדו. על-פי-רב, הרסו בית שבו אירע מקרה מוות; ואם לאו, תמיד נמנעו ממנו, ופחד זה מנע מן האנשים המוקדמים מלבנות מבני מגורים איתנים. הוא אף השפיע כנגד בנייתם של כפרים וערים של קבע.

כאשר מת חבר בשבט, ישבו האנשים הרפאים ודיברו כל הלילה; הם פחדו שאף הם ימותו אם הם יירדמו בקרבתה של גופה. הידיקות מגופה חיצקה את הפחד מפני המתים, ובזמן כזה או אחר נהגו כל העמים להשתמש בטקסי טהרה מורכבים אשר יועדו לטהר את האדם לאחר שבא מגע עם המת. אנשי קדם האמינו שנדרש לספק אור לגופת המת; ואף פעם לא הותר להשאיר גופה בחשיכה. במאה העשרים עדיין דולקים נרות בחדרי מתים, ובני האדם עדיין יושבים עם המת. האדם המכונה מתורבת טרם סילק לחלוטין מפילוסופיית החיים שלו את הפחד מפני גופות המתים.

ואולם, למרות כל הפחד הזה, עדיין ביקשו האנשים להונות את רוח הרפאים. אם הבקתה שבה אירע המוות לא נהרסה, הגופה הוצאה ממנה דרך חור בקיר ולעולם לא דרך הדלת. האמצעים הללו ננקטו על-מנת לבלבל את רוח הרפאים, למנוע את הישארותה ולהבטיח שלא תשוב. האבלים אף חזרו מטקס הלוויה בדרך אחרת מזו שבה הלכו אליה, שמא הרוח תעקוב אחריהם. ההליכה לאחור, כמו עשרות תכסיסים אחרים, הייתה נהוגה על-מנת להבטיח שרוח

1. GHOST FEAR

87:1.1 (968:3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87:1.2 (968:4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87:1.3 (968:5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87:1.4 (968:6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87:1.5 (968:1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost.

הרפאים לא תשוב מן הקבר. לעיתים החליפו בני שני המינים את בגדיהם על-מנת להערים על רוח הרפאים. מנהגי האבלות נועדו להסוות את אלו שנותרו בחיים; ובהמשך לכך, להפגין כבוד כלפי המתים ובכך לפייס את רוחות הרפאים.

Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. פיוס רוחות הרפאים

במסגרת הדת קדמה התכנית השלילית, זו של פיוס רוחות הרפאים, לזו החיובית של אילוף הרוחות והפצרה בהן. מעשי הפולחן האנושיים הראשונים היוו תופעות של הגנה, לא של הערצה. האדם המודרני סבור כי נכון הדבר לבטח את עצמו מפני האש; באותה מידה סבר הפרא כי נכון ונכון לו לבקש ביטוח מפני ביש המזל של רוח הרפאים. המאמץ לקבל את ההגנה הזו כונן את הטכניקות ואת הטקסים של כת עבודת רוח הרפאים.

לפנים רווחה הסברה שתשוקתה העילאית של רוח הרפאית היא "להישכב" במהרה, כך שתוכל להמשיך באין מפרע אל ארץ המתים. כל שגיאה מצד החיים במהלך טקס האשכבה, במעשה או בהיעדר מעשה, גררה בהכרח עיכוב בהתקדמות רוח הרפאים אל עבר ארץ רוחות הרפאים. האמונה הייתה שבכך מתעורר אי-נחת אצל הרוח, וזעמה של רוח הרפאים היה אמור להיות מקור לאסונות, לחוסר-מזל ולאומללות.

מקורו של טקס הלוויה נעוץ במאמצי האדם לעודד את נשמת רוח הרפאים לעזוב אל ביתה העתידי, ודברי ההספד בטקס הלוויה תוכננו במקור על-מנת להנחות את רוח הרפאים החדשה כיצד להגיע לשם. היה נהוג לספק לרוח מזון ובגדים לשם מסעה, וחפצים אלו הונחו בתוך הקבר או בסביבתו. הפרא האמין כי נדרשים בין שלושה ימים לשנה על-מנת "להשכיב את רוח הרפאים" – להרחיק אותה מסביבת הקבר. האסקימוסים עדיין מאמינים שהנשמה נותרת יחד עם הגוף במשך שלושה ימים.

השתיקה או האבל היו נהוגים לאחר המוות על-מנת שלא למשוך את הרוח חזרה הביתה. עינוי-עצמי – פציעות – היווה צורת אָבָל נפוצה. מורים מתקדמים רבים ניסו לְהִנְיָא מפני הפעולות האלה, אך הדבר לא צלח בידם. הצום וצורות אחרות של מניעה-עצמית נחשבו כמה שגורם סיפוק לרוחות הרפאים, אשר נהנו לראות את חוסר הנוחות של החיים במהלך תקופת המעבר שבה התגנבו לכאן ולשם בטרם יצאו בפועל אל עבר ארץ המתים.

תקופת ממושכות ותכופות של אבל בחוסר מעש היוו את אחד המכשולים הגדולים ביותר להתקדמות הציוויליזציה. שבועות ואפילו חודשים בכל שנה התבזבזו לריק, הלכה למעשה, באבל הלא-יצרני וחוסר התוחלת הזה. העובדה שנשכרו שירותיהם של מתאבלים מקצועיים למטרות טקסי הלוויה מעידה על כך שהאבל היה טקס ולא עדות לצער. יש והאנשים המודרניים

2. GHOST PLACATION

87:21 (969:2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:22 (969:3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:23 (969:4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:24 (969:5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:25 (969:6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement,

מתאבלים על המת מתוך כבוד ובשל האובדן, ואולם אנשי קדם עשו כן מתוך פחד.

שמות המתים מעולם לא נהגו. לאמיתו של דבר, לעתים קרובות הם סולקו מן השפה. השמות הללו הפכו לטאבו, ובאופן הזה התרוששו השפות באופן מתמיד. לבסוף יצרה התופעה הזו ריבוי של שיטות דיבור סמליות ושל ביטויים מושאלים, למשל האמירה השם או היום "שאף-אחד לא מזכיר".

אנשי קדם כל-כך חפצו להיפטר מרוח הרפאים, עד כי הציעו לה את כל מה שהיה הייתה עשויה לרצות בחייה. רוחות רפאים חשקו בנשים ובמשרתים; פרא אמיד ציפה כי בעת מותו תיקבר לצדו לפחות אישה משועבדת אחת בעודה בחיים. נוהג זה הפך בהמשך למנהג שבו האלמנה מתאבדת על קבר בעלה. כאשר מת ילד, לעיתים תכופות היו חונקים את אמו, דודתו או סבתו, על-מנת להבטיח שרוח בוגרת תלווה את רוח הרפאים של הילד ותדאג לה. ואלו אשר וויתרו כך על חייהם עשו זאת, על-פי-רוב, מרצונם; לאמיתו של דבר, אילו נותרו בחיים מתוך הפרה של המנהג, הייתה האימה מפני זעם רוח הרפאים שוללת מחייהם גם את מעט ההנאות שמהן נהנו האנשים הפרימיטיביים.

נהוג היה לשלוח מספר רב של נתינים על-מנת שיתלוו למנהיג מת; עבדים נרצחו עם מות בעליהם, כך שיוכלו לשרתו בארץ הרוחות. תושבי בורניא עדיין מספקים בן-לוויה למסע; עבד משופד למוות שיערוך את מסע הרוחות לצד בעליו המת. האמונה הייתה שרוחותיהם של הנרצחים התענגו על כך שהרוחות של רוצחיהם תהיינה משועבדות להם; רעיון זה הניע את האדם לעבר צייד הראשים.

רוחות הרפאים נהנו לכאורה מריחות המזון; מנחות מזון בסעודות האשכבה היוו לפני נהג כלל עולמי. השיטה הפרימיטיבית לברך על המזון לפני אכילתו הייתה כרוכה בהשלת חתיכת מזון אל האש על-מנת לפייס את הרוחות, תוך מלמול נוסחת קסם.

המתים השתמשו לכאורה ברוחות הרפאים של הכלים ושל כלי הנשק אשר היו ברשותם במהלך חייהם. פירוש של שבירת חפץ היה "הריגתו" ובכך שחרור רוח הרפאים שלו, כך שתוכל להמשיך הלאה ולעבור לשרת בארץ רוחות הרפאים. מנחות רכוש הוצעו גם באמצעות שריפת הרכוש או קבורתו. בלויות של ימי קדם התרחש בזבז עצום. גזעים מאוחרים יותר הכינו דגמים מנייר והחליפו בטקסי קורבנות המוות הללו חפצים ובני-אדם אמיתיים בצוירים. התקדמות כבירה התרחשה בציוויליזציה כאשר ירושת בני המשפחה החליפה את שריפתו וקבורתו של הרכוש. האינדיאנים בני שבט האירוקואי ערכו רפורמות רבות בבזבז הכרוך בלוויה. ושימור זה של הרכוש הוא אשר אפשר להם להפוך לאנשים האדומים החזקים ביותר בצפון. האדם המודרני אינו אמור לפחד מפני רוחות הרפאים, ואולם הנהגה הינו חזק, ועדיין

but the ancients did this because of fear.

87:26 (969.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

87:27 (969.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:28 (969.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:29 (969.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:210 (969.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

עושר ארצי רב נצרך בטקסי לוויה ובטקסי מוות.

3. עבודת האבות הקדמונים

התקדמות כת עבודת רוחות הרפאים הפכה את הסגידה לאבות הקדמונים לבלתי-נמנעת, משום שזו הפכה לחוליה המקשרת שבין רוחות הרפאים הפשוטות לרוחות הגבוהות יותר, האלים המצויים בהתפתחות. האלים המוקדמים היו פשוט בני-תמותה מהוללים אשר הלכו לעולמם.

במקור היוותה הסגידה לאבות הקדמונים יותר פחד מאשר סגידה, ואולם אמונות מעין אלה בהחלט תרמו להמשך התפשטותם של הפחד מפני רוחות הרפאים והסגידה להן. המאמינים בכתות המוקדמות של עבודת האבות הקדמונים והרוחות פחדו אפילו לפהק, שמא תחדור באותו רגע רוח רעה לגופם.

מנהג אימוץ הילדים נועד להבטיח שמישהו יציע את המנחות שלאחר המוות, המנחות למען שלום הנשמה והתקדמותה. הפרא בילה את חייו בפחד מפני רוחות הרפאים של אחיו, והקדיש את זמנו הפנוי לתכנון המעבר הבטוח של רוח הרפאים שלו עצמו לאחר המוות.

מרבית השבטים קיימו את משתה כל-הנשמות לפחות פעם בשנה. הרומאים קיימו מדי שנה שנים-עשר משתים לכבוד רוחות הרפאים, וכן את הטקסים הנלווים להם. מחצית מן הימים בשנה הוקדשו לטקס מסוג כזה או אחר הקשור בכתות הנושנות האלה. קיסר רומי אחד ניסה לערוך רפורמה בנהגים הללו באמצעות צמצום מספר ימי המשתה ל-135 ימים בשנה.

כת עבודת רוחות הרפאים הייתה מצויה באבולוציה מתמדת. וכשם שאנשים אלו ראו בעיני רוחם את רוחות הרפאים חולפות ממצב קיום בלתי-שלם לשלב הקיום הגבוה יותר, כך התקדמה הכת בסופו של דבר לסגידה לרוחות ואפילו לאלים. ואולם, בלא תלות באמונות השונות ברוחות מתקדמות יותר, כלל השבטים האמינו ברוחות רפאים במועד כזה או אחר.

4. רוחות רפאים טובות ורעות

הפחד מפני רוחות הרפאים היווה את המעיין הנובע של כל הדת בעולם; ובמשך עידנים נאחזו שבטים רבים באמונה הנושנה בסוג אחד של רוחות רפאים. הם לימדו שהאדם זכה למזל טוב כאשר הרוח הייתה מרוצה ולביש-מזל כאשר היא הייתה מרוגזת.

עם התרחבות כת הפחד מפני רוחות הרפאים, התבססה ההכרה בסוגים גבוהים יותר של רוחות, רוחות אשר לא ניתן היה לזהותן בוודאות עם בן-אנוש כלשהו. אלה היו רוחות רפאים בוגרות או מהוללות, רוחות אשר התקדמו מעבר לתחום של ארץ הרוחות, אל המחוזות

3. ANCESTOR WORSHIP

^{87:31 (960:5)} The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

^{87:32 (960:6)} Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

^{87:33 (960:7)} The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

^{87:34 (960:8)} Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

^{87:35 (961:1)} The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

^{87:41 (961:2)} Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

^{87:42 (961:3)} As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

הגבוהים יותר של עולם הרוחות.

הרעיון על שני סוגי רוחות רפאים התקדם ברחבי העולם לאט אך בבטחה. לא נדרש היה להפיץ את הספיריטיזם הדואלי משבט לשבט; הוא הגיח באופן בלתי-תלוי בכל רחבי העולם. העוצמה של רעיון, בעודו משפיע על הדעת האבולוציונית המתרחבת, איננה מצויה במידה שבה הוא מציאותי או הגיוני, אלא במידת החיות שלו ובמידה שבה ניתן ליישמו בקלות ובפשטות באופן כללי עולמי.

מאוחר יותר הגה האדם בדמיונו את המושג של סוכנויות על-טבעיות טובות ורעות גם יחד; רוחות מסוימות מעולם לא התפתחו לרמה של רוחות טובות. הפחד המוקדם מפני רוח הרפאים האחת, המונו-ספיריטיזם, החל מתפתח בהדרגה לספיריטיזם דואלי, מושג חדש של שליטה בלתי-נראית בעניינים ארציים. לבסוף הצטיירו המזל הטוב והמזל הרע בתמונה שבה נכללו אלו השולטים בהם. ומשני הסוגים הללו, הקבוצה אשר גרמה לביש-מזל נחשבה כפעילה יותר וכגדולה יותר.

כאשר הבשילה לבסוף הדוקטרינה על אודות הרוחות הטובות והרעות, היא הפכה לאמונה הדתית הנפוצה והנחושה ביותר. דואליזם זה ייצג התקדמות דתית-פילוסופית כבירה משום שהוא אפשר לאדם להסביר הן את המזל הטוב והן את ביש המזל, ובה בעת להאמין בהוויות על-אנושיות בעלות התנהגות עקבית במידה מסוימת. ניתן היה לסמוך על כך שהרוחות תהיינה או טובות או רעות; הן לא נחשבו כגחמניות עד תום, כפי שנחשבו רוחות הרפאים המוקדמות של המונו-ספיריטיזם בדתות הפרימיטיביות ביותר. סוף-סוף הצליח האדם להגות כוחות על-אנושיים בעלי התנהגות עקבית, וזו הייתה אחת מתגליות האמת החשובות ביותר בכלל ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ובהתרחבות הפילוסופיה האנושית.

לעומת זאת, הדת האבולוציונית שילמה מחיר נורא עבור המושג של הספיריטיזם הדואלי. הפילוסופיה האנושית המוקדמת הצליחה ליישב את הסתירה בין עקביות הרוחות לבין תהפוכות הגורל של הזמן, אך ורק באמצעות הנחת קיומם של שני סוגי רוחות, האחד טוב והאחר רע. ובעוד שאמונה זו אכן אפשרה לאדם ליישב את הסתירה בין משתני המקריות למושג של כוחות על-אנושיים ובלתי-משתנים, מאז הקשתה הדוקטרינה הזו עד מאוד על אנשי הדת להגות את האחדות הקוסמית. באופן כללי, כוחות האופל ניצבו אל מול האלים של הדת האבולוציונית.

הטרגדיה בכל זה טמונה בעובדה שכאשר רעיונות אלו מצאו אחיזה בדעתו הפרימיטיבית של האדם, ברחבי העולם לא באמת היו קיימות רוחות רעות או בלתי-הרמוניות. מצב ביש זה לא התפתח עד לאחר מרידתו של קאליגאסטיה ונמשך רק עד לפנטקוסט. אפילו במאה העשרים, המושג של טוב ורע כגורמים קוסמיים

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic

מתואמים חי וקיים בפילוסופיה האנושית; מרבית דתות העולם עדיין נושאות את כתם הלידה התרבותי הזה, שריד לימים הרחוקים שבהם הגיחו כתות עבודת רוחות הרפאים.

co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. כת עבודת רוחות הרפאים המתקדמת

5. THE ADVANCING GHOST CULT

האדם הפרימיטיבי היה סבור כי לרוחות ולרוחות הרפאים היו זכויות בלתי-מוגבלות כמעט וכי לא היו להן חובות כלל; הוא סבר שהרוחות החשיבו את האדם כבעל חובות רבים וכנעדר כל זכויות. האמונה הייתה כי הרוחות מזלזלות באדם על שום כישלון המתמיד בביצוע חובותיו הרוחניות. האמונה הכוללת אשר רווחה בקרב האנושות הייתה כי הרוחות הטילו חובה של שירות מתמיד כמחיר לאי-התערבות בעניינים האנושיים, ואילו התקלה הקטנה ביותר יוחסה לפעילותן. האנשים המוקדמים פחדו כל-כך שמא יישכחו לכבד אל כזה או אחר בכבוד המגיע להם, עד שלאחר שסיימו להקריב קורבנות לכל הרוחות אשר הכירו, הם ערכו סיבוב נוסף לכבוד ה"רוחות הלא-נודעות", וזאת רק ליתר ביטחון.

87:51 (962:2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

וכעת, לאחר הכת הפשוטה של עבודת רוחות הרפאים, מגיעים מנהגיה של כת עבודת רוחות הרפאים המורכבת-יחסית והמתקדמת יותר, השירות והסגידה לרוחות הגבוהות יותר, ככל שאלה התפתחו בדמיונו של האדם הפרימיטיבי. הטקסים הדתיים חייבים לצעוד יד ביד עם הקצב של האבולוציה והקדמה של הרוח. הכת המורכבת הייתה לא יותר מאשר אמנות הקיום העצמי, כפי שנעשה בה שימוש בדת ביחס לאמונה בהוויות על-טבעיות, הסתגלות-עצמית לתנאי הסביבה של הרוח. הארגונים התעשייתיים והצבאיים היוו התאמות לתנאי הסביבה הטבעיים והחברתיים. וכפי שהנישואין נולדו על-מנת לעמוד בדרישות של כפילות מינים, כך התפתח הארגון הדתי בתגובה לאמונה בהוויות רוחניות וכוחות רוח גבוהים יותר. הדת מייצגת את הסתגלות האדם לאשליותיו שלו על אודות המסתורין של המקריות. הפחד מפני הרוח, וכן הסגידה שבאה לאחריו, אומצו כביטוח מפני מזל רע, כמדיניות של שגשוג.

87:52 (962:3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

הפרא מדמין את הרוחות הטובות ככאלה העוסקות בענייניהן ומבקשות אך מעט מבני האדם. אלה רוחות הרפאים והרוחות הרעות אשר הפרא נדרש לדאוג שתהיינה מרוצות. בהתאם לכך, הקדישו האנשים הפרימיטיביים יותר תשומת לב לרוחותיהם הרעות מאשר לאלה הטובות.

87:53 (962:4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

לכאורה התקנאו הרוחות הרעות בעיקר בשגשוג האנושי, והשיטה שבה הן התנקמו הייתה השבת פגיעה באמצעות סוכנות אנושית ותוך שימוש בטכניקה של עין הרע. אותו חלק בכת אשר עסק בהימנעות מרוחות עסק רבות בתכסיסי עין הרע. הפחד מפניה הפך לנחלת הכלל כמעט ברחבי העולם. נשים יפות עטו רעלה על-מנת להגן על עצמן מפני עין הרע;

87:54 (962:5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the evil eye. That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to

לאחר מכן, ניכסו לעצמן מנהג זה נשים רבות אשר ביקשו להיחשב יפות. בשל הפחד הזה מפני הרוחות הרעות, רק לעיתים נדירות הורשו ילדים לשהות בחוץ לאחר רדת החשיכה, והתפילות המוקדמות כללו תמיד את הבקשה "הצילנו מידי עין הרע".

הקוראן מקדיש פרק שלם לעין הרע וללחשי קסם, והיהודים האמינו בהם באופן מלא. כלל הכת הפאלית צמחה כהגנה מפני עין הרע. הסברה הייתה שאברי הרבייה היו הפטיש היחיד אשר גרם לה לאבד מכוחה. מן העין הרע צמחו האמונות הטפלות הראשונות על סימון ילדים לפני הלידה, הטבעות אימהיות, ובזמן מסוים הייתה הכת כמעט כלל-עולמית.

הקנאה הינה תכונה אנושית בעלת שורשים עמוקים; לפיכך שייך אותה האדם הפרימיטיבי לאלים הראשונים שלו. ומכיוון שהאדם נהג להונות את רוחות הרפאים, הוא החל במהרה להונות גם את הרוחות. וכך הוא אמר, "אם הרוחות מקנאות ביופיינו ובעושרנו, הבה נטיל בעצמנו מום ונמעיט בדיבור על אודות הצלחתנו". לפיכך, הענווה בראשיתה לא הייתה בבחינת השפלה של האגו, אלא ניסיון להערים על הרוחות אחוזות הקנאה ולהונות אותן.

השיטה שבה עשו שימוש על-מנת למנוע מן הרוחות מלקנא בשגשוג האנושי הייתה להכפיש אדם או חפץ בר-מזל או אהוב. זה היה המקור לנוהג להפחית מן המחמאות באשר לאדם עצמו או למשפחתו, נוהג אשר התפתח, בסופו של דבר, לכדי צניעות, איפוק ונימוס תרבותיים. ומאותם מניעים נהוג היה להיראות מכווערים. היופי היווה מושא לקנאת הרוחות; הוא רמז על חטא הגאווה האנושי. הפרא ביקש לעצמו שם מכווער. תכונה זו של הכת עמדה כמכשול כביר בדרך להתפתחותה של האמנות, ובמשך זמן רב הותירה את העולם עגמומי ומכווער.

תחת כת עבודת רוחות הרפאים היו החיים, במקרה הטוב, הימור, תוצאה של השליטה ברוח. עתידו של האדם לא היה תוצאה של מאמץ, חריצות או כישרון, אלא במקרה שנעשה באלו שימוש על-מנת להשפיע על הרוחות. הטקסים לפיוס הרוחות היוו עול כבד והפכו את החיים למעמסה, ולמעשה לבלתי-נסבלים. מעידן לעידן ומדור לדור, גזע אחר גזע ניסה לשפר את הדוקטרינה הזו הנוגעת לרוחות-רפאים עליונות, ואולם אף דור לא העז עדיין לדחות אותה במלואה.

כוונותיהן ורצונותיהן של הרוחות נלמדו באמצעות אותות, אורקלים וסימנים. והמסרים הללו מן הרוחות פורשו באמצעות חיזוי, נבואה, קסם, ניסיונות ואסטרולוגיה. כלל הכת הייתה בבחינת תכנית אשר נועדה לפייס, לרצות ולשחד את הרוחות באמצעות השוחד המוסווה הזה.

וכך צמחה לה פילוסופיית עולם חדשה ומורחבת אשר כללה את:

protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

87:55 (962:6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:56 (963:1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:57 (963:2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:58 (963:3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:59 (963:4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:510 (963:5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

1. החובה – אותם דברים אשר חייבים לעשותם על-מנת לשמור את הרוחות בצד האוהד, או לפחות במעמד ניטרלי.

2. זכות – ההתנהגות והטקסים הנכונים אשר מיועדים לרתום באופן פעיל את הרוחות לאינטרסים של האדם.

3. אמת – ההבנה הנכונה של הרוחות ושל הגישה הנכונה כלפיהן, וכן בנוגע לחיים ולמוות.

אנשי קדם ביקשו לדעת את העתיד לא רק מתוך סקרנות גרידא; הם רצו להימנע ממזל ביש. החיזוי היה פשוט ניסיון להימנע מצרות. בזמנים הללו נחשבו החלומות לנבואיים, בעוד שכל דבר שמחוץ לשגרה נחשב כאות. ואפילו כיום, קללה רובצת על הגזעים המתורבתים בדמות האמונה בסימנים, באותות ובשרידים אחרים של אמונה טפלה מימי כתות רוחות הרפאים הנושנות. האדם נוטש לאט, מאוד לאט, את השיטות האלה אשר עמן העפיל בהדרגה ומתוך כאב בסולם האבולוציוני של החיים.

6. כפייה וגירוש שדים

כאשר בני האדם האמינו אך ורק ברוחות, היו הטקסים הדתיים יותר אישיים, פחות מאורגנים, ואולם ההכרה ברוחות הגבוהות יותר דרשה את השימוש ב"שיטות רוחניות גבוהות יותר" בשעה שהתמודדו איתן. ניסיון זה לשיפור הטכניקה לפיוסן של הרוחות ולהרחבתה, הוביל במישרין ליצירתן של הגנות מפני הרוחות. האדם אכן חש חסר-ישע אל מול הכוחות הבלתי-נשלטים הפועלים בחיים הארציים, ותחושת הנחיתות שלו הובילה אותו לנסות ולבקש התאמה כלשהי של פיצוי, טכניקה כלשהי שבאמצעותה יוכל להשוות את סיכויי ההצלחה במאבקו החד-צדדי של האדם מול הקוסמוס.

בימיה המוקדמים של הכת, מאמציו של האדם להשפיע על רוח הרפאים הסתכמו בפיוס, בניסיונות לשחדה על-מנת להימנע מביש-מזל. עם ההתקדמות שחלה באבולוציה של כת עבודת רוחות הרפאים אל עבר המושג של רוחות טובות, כמו גם רוחות רעות, כאנו הטקסים הללו עבר ניסיונות חיוביים יותר, ניסיונות להשיג מזל טוב. דתו של האדם לא הייתה עוד שלילית לגמרי, והוא אף לא עצר בניסיונות להשיג מזל טוב; תוך זמן קצר הוא החל להגות תכניות שבאמצעותן יוכל לאלץ את הרוחות לשתף פעולה. לא עוד יעמוד איש הדת חסר הגנה אל מול דרישותיהן הבלתי-פוסקות של רוחות הרפאים שהוא עצמו הגה; הפרא מתחיל להמציא כלי נשק אשר באמצעותם יהיה ביכולתו לאלץ את הרוח לפעול ולהכריחה לסייע בעדו.

מאמצי ההגנה הראשונים של האדם כוונו כנגד רוחות הרפאים. בחלוף העידנים, החלו החיים להגות שיטות אשר באמצעותן יוכלו לעמוד בפני המתים. פותחו טכניקות רבות אשר

87:511 (963:6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

87:512 (963:7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:513 (963:8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:514 (963:9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:61 (963:10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:62 (964:1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:63 (964:2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening

נועדו להפחיד רוחות רפאים ולגרשן, וביניהן ניתן לציין את הבאות:

1. עריפת הראש וקשירת הגוף בקבר.
2. סקילת בית המת באבנים.
3. סירוס הגופה או שבירת רגליה.
4. קבורה מתחת לגל אבנים, אחד מן המקורות לאבן המצבה המודרנית.
5. שריפה, המצאה מאוחרת יותר אשר נועדה למנוע מרוחות הרפאים לגרום צרות.
6. השלכת הגופה לים.
7. הפקרת הגופה בטבע על-מנת שתיאכל על-ידי חיות הבר.

הרוחות הופרעו ונבהלו לכאורה כתוצאה מרעש; הצעקות, הפעמונים והתופים הרחיקו אותן מעם החיים; והשיטות הנושנות האלה עדיין נהוגות כעין אופנה ב"טקסי אשכבה" למתים. על-מנת לסלק רוחות רפאים בלתי-רצויות נעשה שימוש בשיקויים בעלי ריח איום ונורא. ציורים מזוועים של הרוחות נבנו מתוך מטרה שהן תנוסנה על נפשן בבהלה בשעה שתראינה את עצמן. האמונה הרווחת הייתה שכלבים יכולים לחוש ברוחות רפאים מתקרבות, ושהם מייללים כאות אזהרה; וכן כי תרנגולים היו קוראים עם התקרבותן. השימוש בתרנגול בשבשבת מזג האוויר מנציחה אמונה טפלה זו.

המים נחשבו כהגנה הטובה ביותר מפני הרוחות. מים קדושים, מים שבהם טבלו הכוהנים את רגליהם, היו טובים מכל המים האחרים. האמונה הייתה כי הן המים והן האש משמשים כמחסומים בלתי-עבירים לרוחות הרפאים. הרומאים נשאו מים שלוש פעמים מסביב לגופה; במאה העשרים מזליפים מים קדושים על הגוף, ונטילת ידיים בבית העלמין עדיין הינה טקס שגור בקרב היהודים. הטבילה הייתה חלק מטקס המים המאוחר יותר; הרחצה הפרימיטיבית הייתה טקס דתי. אך ורק לאחרונה הפכה הרחצה למנהג של ניקיון.

ואולם האדם לא עצר בשלב של הכפייה על רוחות הרפאים; באמצעות טקסים דתיים ומנהגים אחרים הוא החל עד מהרה לנסות לחייב את הרוחות לפעול. גירוש שדים היה השימוש ברוח אחת על-מנת לשלוט ברוח אחרת או לגרש אותה, ובטקטיקות האלה נעשו אף שימוש על-מנת להפחיד רוחות רפאים ורוחות מושג הספיריטיזם-הדואלי, על אודות כוחות הטוב והרשע, הקנה לאדם הזדמנויות רבות לעמת סוכנות אחת אל מול אחרת, וזאת משום שאם אדם רב-עוצמה יכול להכניע אדם חלש יותר, כך בוודאי רוח חזקה תוכל לשלוט ברוח רפאים נחותה ממנה. הקללות הפרימיטיביות היוו מנהג של כפייה אשר נועד להפחיד רוחות פחותות. מאוחר יותר, התפשט מנהג זה לכלל הפטרת קללות על איבים.

ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

- 87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.
- 87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.
- 87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.
- 87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.
- 87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.
- 87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

במשך זמן רב שררה האמונה שבאמצעות שימוש במוסכמות העתיקות יותר, ניתן להכריח את הרוחות ואת האלים-למחצה לפעול באופן רצוי. האדם המודרני חוטא באותו הליך. אתם פונים זה אל זה בשפה היומיומית המקובלת, ואולם, כאשר אתם פונים להתפלל, אתם חוזרים ומשתמשים בסגנון אשר שייך לדור אחר, סגנון המכונה כבד-ראש.

הדוקטרינה הזו אף מסבירה טקסים דתיים רבים בעלי אופי מיני שבהם הייתה משום חזרה לאחור, כדוגמת הזנות במקדשים. החזרות האלה אל המנהגים הפרימיטיביים נחשבו כהגנה בטוחה מפני אסונות רבים. ועבור האנשים פשוטי הדעת הללו היו כל המעשים הללו נעדרים לחלוטין ממה שעשו האדם המודרני לכנות הפקרות.

לאחר מכן הגיע הנוהג לנדור נדרים טקסיים, ובמהרה לאחריו הגיעו ההבטחות הדתיות והשבועות הקדושות. למרבית הנדרים הללו נלוו עינויים-עצמיים והטלת מומים עצמיים; ולאחר מכן נלוו להם תעניות ותפילות. המניעה העצמית נחשבה בהמשך כשיטת כפייה בטוחה; והדבר היה נכון במיוחד בכל הנוגע להדחקה המינית. וכך פיתח האדם הפרימיטיבי סגפנות מובחנת במנהגיו הדתיים, אמונה ביעילות העינוי העצמי והמניעה העצמית כטקסים אשר בכוחם לכפות את הרוחות הסרבניות להגיב באופן אוהד לכל הסבל והמניעה הללו.

האדם המודרני אינו מנסה עוד לכפות על הרוחות במופגן, אף כי הוא עדיין מפגין נטייה לשאת ולתת עם האלוהות. והוא עדיין מקלל, נוקש על עץ, מצליב אצבעות ומפטיר לאחר היריקה אמרה שחוקה; לפנים הייתה זו נוסחת קסם.

7. טבע עבודת הקתות

הארגון החברתי מסוג הכת נשמר משום שהוא סיפק סימבוליזם לשימור ולגירוי הרגשות המוסריים והנאמנויות הדתיות. הכת צמחה ממסורות "המשפחות הנשנות" והונצחה כארגון מבוסס; לכל המשפחות יש כת מסוג כזה או אחר. כל אידיאל מעורר השראה מבקש לעצמו סימבוליזם אשר ינציח אותו – מחפש שיטת ביטוי תרבותית אשר תבטיח את ההישרדות ותעצים את ההכרה – והכת משיגה זאת הודות לטיפוח הרגש ולסיפוקו.

למן שחר הציוויליזציה, כל תנועה מושכת של תרבות חברתית או של קדמה דתית פיתחה לעצמה פולחן, טקס סמלי. ככל שפולחן זה צמח באופן יותר בלתי-מודע, כן התחזקה אחיזתו בקרב מאמיניו. הכת שימרה את הרגשות וסיפקה את הרגש, אך מאז ומעולם הייתה היא המכשול הגדול ביותר לבנייתה מחדש של החברה ולקדמה הרוחנית.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows exhortation with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of "old families" and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

אף-על-פי שהכת עכבה תמיד את הקדמה החברתית, מצער הדבר שלרבים מן המאמינים המודרניים בסטנדרטים מוסריים ובאידיאלים רוחניים אין כל סימבוליזם הולם – אין להם כת של תמיכה הדדית – שום דבר להשתייך אליו. ואולם, לא ניתן לייצר כת דתית; היא חייבת לצמוח. ובשום שתי קבוצות לא יהיו אלו זהים, אלא אם טקסיהן עברו סטנדרטיזציה שרירותית מטעם גורם של סמכות.

הכת הנוצרית המוקדמת הייתה הפולחן היעיל, המושך והמתמשך ביותר אשר נהגה או נבנה מאז ומעולם, אך הרבה מערכה הושמד במהלך עידן המדעי, עקב השמדתן של כה רבות מאמונות הבסיס המקוריות שלה. הכת הנוצרית איבדה מחיוניותה בשל האובדן של רבים מרעיונותיה הבסיסיים.

בעבר, כאשר הכת ניחנה בגמישות, האמת צמחה במהירות והתרחבה באופן חופשי, הסימבוליזם ניתן היה להרחבה. אמת שופעת וכת ברת-התאמה תרמו למהירות ההתפתחות החברתית. כת נעדרת משמעות משחיתה את הדת כאשר היא מנסה להחליף את הפילוסופיה ולשעבד את ההיגיון; הכת האוטנטית צומחת.

ללא קשר לחסרונות ולמכשולים, כל התגלות חדשה של אמת הצמיחה כת חדשה, ואפילו ההצגה-מחדש של דתו של ישוע חייבת לפתח סימבוליזם חדש והולם. האדם המודרני חייב למצוא סימבוליזם הולם כלשהו לרעיונות, לאידיאלים ולנאמנות החדשים והמתרחבים שלו. סמל מורחב זה חייב לצמוח מתוך החיים הדתיים, מתוך ההתנסות הרוחנית. וסימבוליזם גבוה יותר זה, של ציוויליזציה גבוהה יותר, חייב להתבסס על מושג אבהותו של האל ולהתמלא באידיאל רב העוצמה של אחוות האדם.

הכתות הישנות היו מדי אגוצנטריות; הכתות החדשות חייבות לצמוח מתוך אהבה הנתונה בפעולה. בדומה לכת הישנה, על הכת החדשה לעודד רגשיות, לספק את הרגשות ולקדם נאמנות; אך בנוסף לזאת היא צריכה גם: לאפשר את ההתקדמות הרוחנית, להעצים את המשמעותיות הקוסמיות, להרחיב את ערכי המוסר, לעודד את ההתפתחות החברתית ולהמריץ סוג גבוה של חיים דתיים אישיים. על הכת החדשה לספק עבור החיים מטרות עילאיות, הן של הזמן והן של הנצח – מטרות חברתיות כמו גם רוחניות.

שום כת איננה מסוגלת להחזיק מעמד ולתרום לקדמה של הציוויליזציה החברתית ולהישג הרוחני של היחיד, אלא אם כן היא מבוססת על משמעותו הביולוגית, החברתית והדתית של הבית. כת שורדת חייבת לסמל את מה שהינו תמיד בניכוחת השינוי הבלתי-פוסק; היא חייבת להלל את מה שמאחד את זרם המטמורפוזה החברתית המשתנה-לעולם. היא חייבת להכיר משמעות של אמת, לרומם מערכות יחסים יפות ולהלל את ערכיה הטובים של נאצלות אמיתית.

87:7.3 (966:7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87:7.4 (966:8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87:7.5 (966:9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87:7.6 (966:1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87:7.7 (966:2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87:7.8 (966:3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

ואולם, הקושי הכביר במציאתו של סימבוליזם חדש ומספק טמון בכך שהאדם המודרני, כקבוצה, דבק בגישה מדעית, נמנע מאמונות טפלות וסולד מן הבורות, בעוד שכיחידים, כל בני האדם כמהים למסתורין ומעריצים את הבלתי-נודע. שום כת לא תוכל לשרוד, אם כן, אלא אם תגשים מסתורין-על כלשהו ותסתיר דבר-מה ראוי ובלתי ניתן להשגה. שוב, הסימבוליזם החדש חייב להיות משמעותי לא רק עבור הקבוצה, אלא מוכרח להיות גם בעל-משמעות עבור היחיד. הצורות של כל סימבוליזם שימושי חייבות להיות כאלה שאותן יכול היחיד לבצע מיוזמתו שלו, ושמהן הוא יכול ליהנות גם בחברת חבריו. אילו יכולה הייתה הכת החדשה להיות רק דינאמית ולא סטאטית, ייתכן שהיא הייתה יכולה באמת לתרום משהו ראוי לקדמה של האנושות, הן מבחינה ארצית והן מבחינה רוחנית.

ואולם, הכת – סימבוליזם של פולחן, סיסמאות או מטרות – לא תוכל לתפקד אם תהיה מורכבת מדי. והיא חייבת לכלול את הדרישה למסירות, את תגובת הנאמנות. כל דת יעילה תפתח תמיד סימבוליזם ראוי, וטוב אם מאמיניה ימנעו את התמצקותו של פולחן כזה לכדי טקסים סטראוטיפיים מעוותים, מעוותים ומדכאים, כאלה אשר יכולים אך ורק לעכב ולסכל את כלל הקדמה החברתית, המוסרית והרוחנית. שום כת לא תוכל לשרוד אם היא מעכבת את הצמיחה המוסרית ונכשלת בטיפוח הקדמה הרוחנית. הכת הינה המבנה השלדי אשר סביבו צומח הגוף החי והדינאמי של התנסות רוחנית אישית – דת אמיתית.

[הוצג על-ידי כוכב ערב זוהרת של נבאדון.]

87:7.9 (966:4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthwhile unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87:7.10 (966:5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966:6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

מסמך 88. פְּטִישִׁים, קמיעות וקסם

⇨ 089

הספר של אורנטיה

087 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 88

פְּטִישִׁים, קמיעות וקסם

סעיפים

מבוא

1. האמונה בפטישים
3. האבולוציה של הפטיש
3. טוֹטֶמִיזְם
4. קסם
5. קמיעות קסומים
6. השימוש בקסם

PAPER 88

FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

מבוא

המושג של חדירת רוח אל תוך חפץ דומם, בעל-חיים או בן-אדם, מהווה אמונה עתיקה ומכובדת ביותר אשר שררה למן תחילת התפתחות הדת. הדוקטרינה של הדיבוק בידי רוח הינה לא יותר ולא פחות מאשר פְּטִישִׁיזְם. הפרא איננו סוגד בהכרח לפטיש; הוא סוגד ומעריך את הרוח השוכנת בפטיש, והוא עושה כן באופן הגיוני ביותר.

בתחילה רווחה האמונה כי הרוח של הפטיש הייתה רוחו של אדם מת; לאחר מכן סברו כי בפטישים שכנו הרוחות הגבוהות יותר. וכך, בסופו של דבר ספגה אל תוכה כת הפטישים את כלל הרעיונות הפרימיטיביים על אודות רוחות רפאים, נשמות, רוחות ודיבוק בידי שדים.

INTRODUCTION

^{88:01 (967:1)} THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

^{88:02 (967:2)} At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. האמונה בפטישים

מאז ומעולם ביקש האדם הפרימיטיבי להפוך כל דבר יוצא-דופן לפטיש; והמקרה, אפוא, היה המקור לפטישים למכביר. אדם חולה, דבר-מה מתרחש, והאדם מבריא. אותו דבר נכון לגבי המוניטין של תרופות רבות ושל צורות רפוי מחלות המבוססות על המקריות. לעצמים אשר נקשרו לחלומות היה סיכוי טוב להפוך לפטישים.

1. BELIEF IN FETISHES

^{88:11 (967:3)} Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be

הרי געש הפכו לפטישים, אך לא הרים רגילים; כוכבי שביט, אך לא כוכבים. האנשים המוקדמים סברו כי הכוכבים הנופלים והמטאורים מעידים על הגעתן לכדור הארץ של רוחות מברקות מיוחדות.

הפטישים הראשונים היו חלוקי נחל בעלי סימונים מיוחדים, ומני אז ביקש לו האדם "אבנים קדושות"; מחרוזות של חרזים הייתה פעם אוסף של אבנים קדושות, סוללת לחשים. שבטים רבים היו בעליהן של אבנים קדושות, ואולם מעט מהן שרדו כפי ששרדו הפעֶבָה והאבן של סֶקוֹן. המים והאש נמנו אף הם על הפטישים המוקדמים, ועדיין שורדות עבודת האש לצד האמונה במים קדושים.

פטישים של עצים היוו התפתחות מאוחרת יותר, ואולם בקרב שבטים מסוימים הובילה התמשכות עבודת הטבע אל האמונה בקמעות שבהן שוכנת רוח טבע כזו או אחרת. כאשר צמחים ופירות הפכו לפטישים, הם היו בבחינת טאבו כמזון. התפוח היה בין הראשונים ליפול תחת הקטגוריה הזו; עֲמִי הֶלְבָאֶט מעולם לא אכלו אותו.

אם בעל-חיים אכל בשר אדם, הוא הפך לפטיש. באופן הזה הפך הכלב לבעל החיים הקדוש של הפרסים. אם הפטיש היו בעל-חיים ורוח הרפאים שוכנת לעולם בקרבו, כי אז עשוי הפטיש להשתמש בהתקרב באופן גבולי אל גלגול הנשמות. במובנים רבים קינאו הפראים בבעלי-חיים; הם לא חשו נעלים עליהם ונקראו לעיתים קרובות על שם חיות הפרא המועדפות עליהם.

לאחר שבעל-חיים הפכו לפטישים, הגיעו הטאבו על אכילת בשר בעל החיים שהינו פטיש. בשל דמיונם לאדם, במוקדם הפכו הקופים דמויי-אדם והקופים לבעל-חיים של פטיש; לאחר מכן, נחשבו ככאלה גם נחשים, בעלי-כנף וחזירים. בתקופה מסוימת נחשבה הפרה לפטיש, ובעוד שעל החלב חל טאבו, נחשבו ההפרשות כמוערכות ביותר. הנחש היה נערץ בפלשתינה, במיוחד בעיני הפניקים, אשר יחד עם היהודים, ראו בו את השופר של הרוחות הרעות. אפילו אנשים מודרניים רבים מאמינים בכוחות הלחש של זוחלים. למן חצי האי ערב והלאה, דרך הודו, ועד לריקוד הנחש של אדומי העור של שבט המוקי, הנחש היה נערץ.

ימים מסוימים בשבוע היוו פטישים. במשך עידנים נחשב יום שישי ליום של ביש-מזל, והמספר שלוש-עשרה כמספר של רשע. מספרי המזל, שלוש ושבע, הגיעו מהתגלויות מאוחרות יותר; המספר ארבע היה מספר המזל של האדם הפרימיטיבי, והוא נגזר מכך שהכיר במוקדם את ארבעת כיווני המצפן. מניית בקר, או כל רכוש אחר, נחשבה לפעולה של ביש-מזל; אנשי קדם התנגדו תמיד למפקד, לכך "שימנו את העם".

האדם הפרימיטיבי לא הפך את המין לפטיש יתר-על-המידה; פונקציית הרבייה קיבלה אך ורק כמות מוגבלת של תשומת-לב. הפרא היה בעל מנטאליות טבעית, ולא היה מגונה או שטוף

converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

^{88:1.2 (967.4)} The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and "sacred stones" have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

^{88:1.3 (967.5)} Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

^{88:1.4 (967.6)} If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

^{88:1.5 (967.7)} When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

^{88:1.6 (968.1)} Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

^{88:1.7 (968.2)} Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

זימה.

הרוק היווה פטיש רב-עוצמה; ניתן היה לסלק שדים אגב יריקה על אדם. כאשר אדם זקן או נעלה ירק על מישהו, נחשבה פעולה זו למחמאה העילאית. חלקים מגוף האדם נחשבו לפטישים בפוטנציה, ובמיוחד השיער והציפורניים. הציפורניים הארוכות של המנהיגים נחשבו לפרס רב-ערך, וכאשר נקצצו נחשבו לפטיש רב-עוצמה. בימים מאוחרים יותר, תרמה האמונה בפטיש הגולגולת במידה רבה לציד הראשים. חבל הטבור נחשב לפטיש יקר-ערך; ואפילו כיום הוא נחשב ככזה באפריקה. הצעצוע הראשון של המין האנושי היה חבל טבור משומר. כאשר קבעו בתוכם פנינים, כפי שנהוג היה לעשות לעיתים תכופות, היווה זה את המחרוזת הראשונה של אדם.

ילדים בעלי גיבנת וילדים נכים נחשבו לפטישים; המשוגעים נחשבו כמוכי-רח. האדם הפרימיטיבי לא מסוגל היה להבחין בין גאונות לבין שיגעון; את האידיזמים או שהיכו למוות או שהעריצו כאישיות פטיש. ההיסטוריה נתנה יותר ויותר תוקף לאמונות הרווחות בכישוף; חולי האפילפסיה שימשו לעתים תכופות כוהנים וכמרפאים. השכרות נחשבה כצורה של דיבוק על-ידי רוח; כאשר הפרא השתולל, הוא שם עלה בשיערו על-מנת לפטור את עצמו מאחראיות למעשיו. רעלים וחומרים משכרים הפכו לפטישים; הם נחשבו כדברים שנועדו להיות אחוזי דיבוק.

אנשים רבים ראו בגאונים אישיות פטיש אשר אחזה בהם רוח חֲכָמָה. ובמהרה למדו בני האדם המוכשרים הללו להשתמש במרמה ובתכסיסים על-מנת לקדם את האינטרסים האנוכיים שלהם. אדם פטיש נחשב ליותר מבן-אנוש; הוא היה אלוהי, ואפילו נחשב כמי שאיננו יכול לטעות. וכך, בסופו של דבר, קיבלו לידיהם מנהיגים, מלכים, כוהנים, נביאים ושלטי כנסייה כוח רב, והפעילו סמכות בלתי-מוגבלת.

3. האבולוציה של הפטיש

רוחות הרפאים העדיפו, לכאורה, לשכון בחפץ כלשהו אשר השתייך להן בזמן שהן חיו בגוף בשר ודם. אמונה זו מסבירה את יעילותן של מזכרות מודרניות רבות. אנשי קדם העריצו מאז ומעולם את עצמות מנהיגיהם, ושרידי השלד של קדושים וגיבורים עדיין גורמים לרבים להתיירא מפניהם מתוך אמונה טפלה. ואפילו כיום, אנשים עולים לרגל לקבריהם של בני-אדם גדולים.

האמונה במזכרות צמחה מתוך כת עבודת הפטיש הנושנה. המזכרות של הדתות המודרניות מייצגות את הניסיון להצדיק באופן הגיוני את הפטיש של הפרא, ובכך לרומם אותו למקום של ערך ומכובדות במערכות הדת המודרניות. האמונה בפטישים ובקסמים נחשבת לעבודת אלילים, ואולם, לכאורה ראוי הדבר

881.8 (988.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

881.9 (988.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

881.10 (988.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

882.1 (988.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

882.2 (988.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

לקבל מזכרות וניסים.

האח – מקום בעירת אש – הפכה פחות או יותר לפטיש, למקום קדוש. בתחילה היו המקומות הקדושים והמקדשים בבחינת פטישים הואיל והמתים נקברו בהם. אוהל המועד של העברים רומם בידי משה אל מקום שבו שכן פטיש-על, המושג דאז על אודות חוק האל. ואולם, בני ישראל מעולם לא וויתרו על האמונה הכנענית הייחודית במזבח האבן: "וְהָאֵלֶּכָן הַזֶּה, אֲשֶׁר שָׁמַתִּיהָ מִצֵּבָה, תִּהְיֶה בֵּית אֱלֹהִים." הם האמינו באמת ובתמים שרוח אלוהיהם אכן שכנה במזבחות אבן מעין אלה, אשר לאמיתו של דבר היו פטישים.

התמונות המוקדמות ביותר נוצרו על-מנת לשמר את הופעתם של המתים המהוללים ואת זיכרונם; לאמיתו של דבר, הם היו אנדרטאות. אלילים היוו עידון של הפטישיזם. האנשים הפרימיטיביים האמינו שטקס הקדשה גורם לרוח לחדור אל תוך התמונה; ובדומה לכך, כאשר עצמים מסוימים קיבלו ברכה, הם הפכו לקמיעות.

בנוסף לדיבר השני בקוד המוסרי העתיק של דאלאמטיה, ניסה משה לשלוט בעבודת הפטיש בקרב העברים. הוא הנחה בקפדנות שלא יכינו שום תמונה אשר אותה ניתן להקדיש כפטיש. בפשטות אמר הוא, "לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמֶּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ." ואף כי דיבר זה עיכב במידה רבה את האמנות בקרב היהודים, הוא אכן הפחית את עבודת הפטיש. ואולם, משה היה נבון מכדי לנסות להחליף באופן פתאומי את הפטישים הנושנים, ולפיכך הסכים למקם מזכרות מסוימות בתוך ארון הברית, אשר שימש כמזבח מלחמה וכמקדש דתי במשולב.

בסופו של דבר הפכו מילים לפטישים, ובייחוד אלה אשר נחשבו למילותיו של האל; באופן זה הפכו ספרי הקודש של דתות רבות לבתי-כלא של פטיש אשר בהם כלוא דמיונו הרוחני של האדם. אותו מאמץ של משה כנגד הפטישים הפך לפטיש העילאי; לאחר מכן נעשה שימוש בדיבר שלו על-מנת ללעוג לאמנות ולעכב את ההנאה ואת הערצת היפה.

בימי קדם הייתה מילת הפטיש של הסמכות לדוקטרינה מעוררת-פחד, הרוזן האיום ביותר מכל העריצים אשר משעבדים את האדם. פטיש של דוקטרינה יניע אדם לבגוד בעצמו וליפול טרף ליצורני צרות האופקים, הפנאטיות, האמונה הטפלה, חוסר הסובלנות ומעשי האכזריות הברבריים והמפלצתיים ביותר. הכבוד המודרני לחכמה ולאמת אינו אלא הברירה – אשר התרחשה אך לאחרונה – מן הנטיות לעשיית-פטישים, הלאה עד לרמות הגבוהות יותר של החשיבה וההיגיון. בנוגע לכתבי הפטיש אשר הצטברו, ואשר אנשי דת שונים מתייחסים אליהם כאל ספרי קודש, האמונה היא לא רק

8823 (989.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: "And this stone which I have set up as a pillar shall be God's house." They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

8824 (989.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

8825 (989.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, "You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth." While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

8826 (989.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God's words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses' very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

8827 (989.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth

שמה שנכלל בספר הינו אמת, אלא גם שכל האמיתות מצויות בספר. אם אירע שאחד מכתבי הקודש הללו התייחס לכדור הארץ כאל משטח, כי אז במשך דורות ארוכים מסרבים אנשים אשר לכל דבר וענין הינם בריאים בנפשם, לקבל את ההוכחות החותכות לכך שהפלנטה עגולה.

הנוהג לפתוח את אחד מכתבי הקודש הללו, לתת לעין ליפול באקראי על פסקה, ולאחר מכן להחליט על-פיה החלטות חשובות לגבי החיים או לגבי פרויקטים, אינה אלא פטישיזם גמור. שבועה ב"ספר קדוש", או שבועה בעצם נערץ כזה או אחר, הינה צורה מעודנת של פטישיזם.

ואולם, הדבר אכן מייצג התקדמות אבולוציונית, ההתקדמות מפחד הפטיש מפני ציפורני הקצוצות של מנהיג פראי ועד להערכה של אוסף של מכתבים, חוקים, אגדות, אלגוריות, מיתוסים, שירים ודברי ימים, אשר אחרי-כך הכול משקפים את חוכמת המוסר אשר לוקטה במשך מאות רבות של שנים, לפחות עד למועד ולאירוע ליקוטם לכדי "ספר קדוש".

על-מנת שתהפוכה לפטישים, היו מילים נדרשות להיחשב כבעלות השראה, והתפילה לאל, תוך שימוש בכתבים אשר קיבלו לכאורה השראה אלוהית, הובילה במישרין לכינונה של סמכות הכנסייה; זאת בעוד שהאבולוציה של צורות אזרחיות הובילה להתגשמותה של סמכות המדינה.

3. טוֹטֵמִיזְם

הפטישיזם עבר כחוט השני דרך כל הכתות הפרימיטיביות, למן האמונה הקדומה ביותר באבנים קדושות, דרך עבודת אלילים, קניבליזם ופולחן הטבע ועד לטוֹטֵמִיזְם.

טוטמיזם הינו שילוב בין מנהגים חברתיים לבין מנהגים דתיים. הסברה המקורית הייתה כי כיבוד בעל החיים של הטוטם, אשר הינו ממקור ביולוגי לכאורה, מבטיחה את אספקת המזון. הטוטמים היו בעת ובעונה אחת הן סמלי הקבוצה והן האל של חבריה. אל מעין זה היווה התגלמות אישית של החמולה. טוטמיזם היה שלב אחד בניסיון לחבר את הדת, אשר אחרת הייתה אישית לכל דבר ועניין. בסופו של דבר התפתח הטוטם לכדי הדגל, או הסמל הלאומי, של העמים המודרניים השונים.

שק של פטישים, תיק רפואי, היה שק אשר הכיל מגוון מכובד של חפצים אשר רוח-חדרה-לתוכם, והמרפא של ימי קדם מעולם לא הרשה לתיק שלו, לסמל עוצמתו, לגעת באדמה. בדומה לכך, עמים מתורבתים במאה העשרים מוודאים שדגליהם, סמלי מודעותם הלאומית, לעולם לא ייגעו בקרקע.

סמלי התפקיד של הכוהנים והמלכים נחשבו לבסוף כפטישים, ועליונות הפטיש של המדינה

as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

^{8828 (969.6)} The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a "holy book" or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

^{8829 (969.7)} But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a "sacred book."

^{88210 (970.1)} To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

^{8831 (970.2)} Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

^{8832 (970.3)} Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

^{8833 (970.4)} A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

^{8834 (970.5)} The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many

עבר דרך שלבי התפתחות רבים, מן החמולות לשבטים, מן הריבונות-הכפיפה לריבונות, מן הטוטמים לדגלים. מלכי פטיש שלטו מתוקף "זכות אלוהית", והתקבלו צורות ממשל רבות אחרות. בני-אדם אף יצרו פטיש מן הדמוקרטיה, מן הרוממות וההערצה לרעיונותיו של האדם הפשוט, אשר כאשר מצורפים יחדיו הם מכונים "דעת הציבור". דעתו של אדם אחד, כשלעצמה, איננה שווה הרבה, אך כאשר אנשים רבים פועלים יחד כדמוקרטיה, נחשב אותו שיקול דעת בינוני לבורר של צדק ולאמת המידה של צדיקות.

stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by "divine right," and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man's ideas when collectively called "public opinion." One man's opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. קסם

האדם המתורבת תוקף את הבעיות של סביבה מציאותית באמצעות המדע שלו; האדם הפרא ניסה לפתור את בעיות האמת של סביבה דמיונית שבה מציאות רוחות רפאים באמצעות הקסם. קסם היה הטכניקה שבה תפעלו את סביבת הרוחות המשווערת, אשר פעולתה הסבירה ללא-הרף את אשר לא ניתן להסבירו; הייתה זו האמנות של קבלת שיתוף הפעולה מרצון של הרוחות ושל הכפייה עליהן לסייע גם שלא-מרצון באמצעות שימוש בפטישים וברוחות אחרות חזקות יותר.

מטרתם של הקסם, הכישוף וההעלאה באוב הייתה כפולה:

1. להבטיח תובנה אל תוך העתיד.
2. להשפיע באופן רצוי על הסביבה.

מטרתיו של המדע זהות לאלו של הקסם. האנושות מתקדמת מן הקסם אל המדע, אך לא תוך הגות והגיון, אלא דווקא דרך התנסות ממושכת, בהדרגה ומתוך כאב. האדם נסוג לאיטו אל עבר האמת, הוא החל בשגיאה, המשיך בשגיאה וכעת הוא מגיע אל סף האמת. רק עם הגעת השיטה המדעית הוא החל לפנות קדימה. ואולם, האדם הפרימיטיבי היה חייב לנסות או להיכחד.

המשיכה שבאמונה הטפלה המוקדמת הייתה אימה הורתה של הסקרנות המדעית המאוחרת יותר. באמונות הטפלות הפרימיטיביות האלה היה רגש דינאמי מקדם – פחד הצמוד לסקרנות; בקסם הנושן היה כוח מניע מקדם. האמונות הטפלות האלה ייצגו את האופן שבו הגיחה התשוקה האנושית להכיר את הסביבה הפלנטארית ולשלוט בה.

הקסם קנה לו אחיזה כה חזקה בפרא משום שהוא לא היה מסוגל לתפוש את המושג של המוות הטבעי. הרעיון המאוחר יותר של החטא המקורי סייע רבות להחלשת אחיזתו של הקסם בגזע, בכך שהוא סיפק הסבר למוות הטבעי. בתקופה מסוימת, לא נדיר היה לראות עשרה אנשים מומתים בשל אחריותם לכאורה למוות טבעי אחד. הייתה זו אחת מן הסיבות שבעטיין עמי קדם לא התרבו מהר יותר, והיא עדיין

4. MAGIC

^{88:4.1 (970.6)} Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

^{88:4.2 (970.7)} The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

^{88:4.3 (970.8)} 1. To secure insight into the future.

^{88:4.4 (970.9)} 2. Favorably to influence environment.

^{88:4.5 (970.10)} The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

^{88:4.6 (970.11)} The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

^{88:4.7 (971.1)} Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster,

תקפה לגבי שבטים מסוימים באפריקה. על-פי-רוב, היחיד אשר הואשם באשמה הודה בה, אפילו כשר ניצב בפני מותו.

הקסם הינו טבעי בעיני הפרא. הוא מאמין שאכן ניתן להרוג אויב באמצעות כישוף המערב את מחלפות שיערו או ציפורניו הקצוצות. קטלניות נשיכות הנחש יוחסה לקסמו של המכשף. הקושי במלחמה בקסם נובע מכך שפחד מסוגל להמית. האנשים הפרימיטיביים חששו כל-כך מן הקסם, עד שהוא אכן המית, ותוצאות שכאלה הספיקו על-מנת לבסס את האמונה השגויה הזו. במקרה של כישלון, תמיד ניתן היה למצוא הסבר הולם כזה או אחר; המזור לקסם שנכשל היה עוד קסם.

5. קמיעות קסומים

מכיוון שכל דבר הקשור לגוף יכול היה להפוך לפטיש, נגעו הקסמים המוקדמים ביותר לשיער ולציפורניים. הסודיות אשר נלוותה לעשיית הצרכים צמחה מתוך הפחד שמא ינכס לעצמו אויב דבר-מה שמקורו בגוף ויעשה בו שימוש בקסמים מזיקים; משום כך, כל הפרשות הגוף נקברו בקפדנות. אף נמנעו מיריקה בפרהסיה, בשל הפחד שמא ישמש הרוק בקסמים פוגעניים; את הרוק תמיד כיסו. אפילו שיירי מזון, פריטי לבוש וקישוטים יכלו לשמש ככלי שרת בידי הקסם. הפרא מעולם לא השאיר את שיירי ארוחתו על שולחן. וכל אלו נעשו מתוך הפחד שמא האויב יעשה שימוש בדברים הללו בטקסי קסם, ולא בשל ההערכה כלשהי לערכם הבריאותי של מנהגים מעין אלו.

קמעות קסומים נוצרו מכמות אדירה של דברים: בשר-אדם, טפרים של נמר, שיני תנין, זרעים של צמחי-רעל, ארס נחשים ושיער אדם. עצמות המתים היו קסומות ביותר. אפילו אבק טביעות הרגליים יכול היה לשמש בקסם. אנשי קדם האמינו מאוד בקמעות של אהבה. דם והפרשות גוף אחרות שימשו על-מנת להבטיח השפעה קסומה על האהבה.

תמונות נחשבו לחפצים יעילים לקסם. נעשו תבליטים, ובשעה שאלו קיבלו טיפול הולם או גרוע, הסברה הייתה שהאדם האמיתי יינה או יסבול מאותן השפעות. כאשר התבצעו רכישות, האנשים אשר האמינו באמונות טפלות היו לועסים חתיכת עץ קשה על-מנת לרכך את ליבו של המוכר.

חלב של פרה שחורה היה קסום במידה רבה; וכך היו גם חתולים שחורים. מקל ההליכה או השרביט היו קסומים, וכך גם התופים, הפעמונים והקשרים. כל החפצים הקדומים שימשו כקמיעות. מנהגיה של ציוויליזציה חדשה או גבוהה יותר נחשבו בלתי-ראויים, וזאת בשל טבעם הקסום השלילי לכאורה. במשך זמן ממושך נחשבו ככאלה אף הכתיבה, הדפוס והתמונות.

and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

^{88:4.8 (971.2)} Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

^{88:5.1 (971.3)} Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

^{88:5.2 (971.4)} Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

^{88:5.3 (971.5)} Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

^{88:5.4 (971.6)} The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

האדם הפרימיטיבי האמין שיש להתייחס בכבוד לשמות, ובמיוחד לשמות האלים. השם נחשב כישות, השפעה נבדלת מהאישיות הפיזית; הוא נחשב כשווה לנשמה ולצל. ניתן היה לקבל הלוואה תמורת משכון השם; אדם לא יכול היה להשתמש בשמו עד אשר פדה אותו עם תשלום ההלוואה. כיום חותם אדם את שמו על שטר. שמו של היחיד הפך עד מהרה לדבר חשוב בקסם. לפרא היו שני שמות; השם החשוב יותר נחשב לקדוש מכדי להשתמש בו דבר שבשגרה, ומכאן מקור השם היומיומי – כינוי החיבה. הפרא מעולם לא סיפר את שמו האמיתי לזרים. כל התנסות יוצאת דופן גרמה לו להחליף את שמו; לעיתים היה זה בניסיון לרפא מחלה או לעצור שטף של ביש מזל. הפרא יכול היה לקבל שם חדש באמצעות קנייתו ממנהיג השבט; אנשים עדיין משקיעים בתארים ובדרגות. ואולם, בקרב הפרימיטיביים שבשבטים, כדוגמת הבּוּשְׁמָנִים האפריקנים, לא קיימים שמות יחידניים.

^{885.5 (971.7)} Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. השימוש בקסם

העיסוק בקסם התבצע תוך שימוש בשרביטים, בטקסים "רפואיים" ובלחשים; ונהוג היה כי העוסק בקסם יעבוד כשאינו לבוש. בקרב הקוסמים הפרימיטיביים עלה מספר הנשים על מספר הגברים. בקסם, "רפואה" פירושה מסתורין, לא טיפול. הפרא מעולם לא טיפל בעצמו; הוא מעולם לא השתמש בתרופות, אלא בהתאם לעצתו של המומחה לקסם. ורופאי הוודו של המאה העשרים דומים באופן טיפוסי לקוסמים הקדומים.

לקסם היה חלק ציבורי, כמו גם חלק פרטי. הקסם אשר בוצע על-ידי המרפא, השמאן או הכוהן, היה אמור להיטיב עם כלל השבט. המכשפות, המכשפים, והקוסמים ביצעו קסמים פרטיים, קסם אישי ואנוכי אשר נעשה בו שימוש כשיטת כפייה אשר נועדה להטיל רוע על אויביו של האדם. המושג של ספיריטיזם דואלי, רוחות טובות ורעות, הוליד לאחר מכן את האמונות בקסם לבן וקסם שחור. וככל שהתפתחה הדת, כך שימש המונח קסם לציון הפעולות הרוחניות אשר מחוץ לכת של האדם, ואף נעשה בו שימוש לציון האמונות הנושנות ברוחות רפאים.

צירופי מילים, טקסי המזמורים והלחשים, היו קסומים ביותר. כמה מן הלחשים הקדומים התפתחו לבסוף לכדי תפילות. נהוג היה לבצע אז קסם של חיקוי; התפילות שוחקו; ריקודים קסומים לא היו אלא תפילות אשר הומחו. בהדרגה החליפה התפילה את מקום הקסם כשותפתו של הקורבן.

המחוות, אשר קדמו לדיבור, נחשבו לקדושות וקסומות יותר, והחיקוי נחשב כבעל כוח קסם רב. האדם האדום הציג לעיתים קרובות ריקוד בופאלו שבו שיחק אדם אחד מקרבם את תפקיד הבופאלו, ותפיסתו של זה הבטיחה את

6. THE PRACTICE OF MAGIC

^{886.1 (972.1)} Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

^{886.2 (972.2)} There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

^{886.3 (972.3)} Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

^{886.4 (972.4)} Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending

הצלחת הציד הממשמש ובא. חגיגות המין של יום מאי היו פשוט קסם של חיקוי, פנייה מרומזת אל התשוקות המיניות של עולם הצומח. האישה העקרה הייתה הראשונה אשר עשתה שימוש בבובה כקמע קסום.

הקסם היה הענף בעץ הדת האבולוציונית אשר הניב לבסוף את פירות העידן המדעי. האמונה באסטרולוגיה הובילה לפיתוחה של האסטרונומיה; האמונה באבן החכמים הובילה להתמחות במתכות, בעוד שהאמונה במספרים קסומים היוותה את הבסיס למדע המתמטיקה.

ואולם, עולם כה מלא בקמעות, תרם רבות להרס כלל השאיפה והיוזמה האישית. פירותיה של עבודה נוספת, או של חריצות, נחשבו לקסומים. אם בשדה של אדם צמחה יותר תבואה מאשר בשדה של שכנו, הוא היה עלול להיקרא בפני המנהיג ולהיות מואשם בכך שפיתה את התבואה העודפת מן השדה של שכנו העצל. ואכן, בימי הברברזם היה זה מסוכן לדעת יתר-על-המידה; תמיד היה סיכוי שתוצא להורג באשמת עיסוק באמנות שחורה.

המדע מסיר בהדרגה את יסוד ההימורים מן החיים. ואולם, אם ייכשלו שיטות החינוך המודרניות, תתרחש כמעט באופן מיידי חזרה לאמונות הפרימיטיביות בקסם. האמונות הטפלות האלה עדיין שוכנות בדעתם של אנשים רבים אשר נקראים מתורבתים. השפה מכילה מאובנים רבים אשר מעידים על כך שהגזע היה רווי באמונה טפלה קסומה במשך זמן רב, מילים כמו להלך קסם, חוסר מזל, דיבוק, השראה, נמוג כרוח, פקחות, מוכה ברק ומוכה הלם. ובני אדם אינטליגנטיים עדיין מאמינים במזל טוב, בעין הרע ובאסטרולוגיה.

הקסם הקדום היווה את הפקעת אשר ממנה הגיח המדע המודרני; בזמנו הקסם היה הכרחי ואולם כעת הוא אינו נחוץ עוד. וכך המריצו רוחות הרפאים של האמונה הטפלה והבורות את דעתם הפרימיטיבית של בני האדם, עד אשר יכלו המושגים המדעיים להיוולד. כיום מצויה אורנטיה באזור הדמדומים של האבולוציה האינטלקטואלית הזו. מחצית מן העולם נאחזת בשקיקה באור האמת ובעובדות של התגליות המדעיות, בעוד שהמחצית השנייה של העולם מתבוססת בזרועות האמונה הטפלה הקדומה והקסם, אשר מוסווה אך קמעה.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

^{8865 (9725)} Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

^{8866 (9726)} But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

^{8867 (9727)} Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

^{8868 (9731)} Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

^{8869 (9732)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

מסמך 89. חטא, קורבן וכפרה

090 ⇨

הספר של אורנטיה

088 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 89

חטא, קורבן וכפרה

סעיפים

מבוא

1. הטאבו
2. המושג של החטא
3. התכחשות והשפלה
4. מקורות הקרבת הקורבנות
5. קורבנות וקניבליזם
6. האבולוציה של קורבנות האדם
7. שינויים בקורבנות האדם
8. פדיון ובריתות
9. קורבנות וסקרמנט
10. מחילה על חטא

PAPER 89

SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

מבוא

האדם הפרימיטיבי החשיב את עצמו כבעל חוב של הרוחות, כמי שמצוי בעמדה של זה אשר נזקק לגאולה. מנקודת המבט של הפראים, בין היו רשאויות הרוחות להטיל עליהם מזל ביש גדול הרבה יותר. עם חלוף הזמן התפתח המושג הזה לכדי דוקטרינה של חטא וגאולה. הנשמה נחשבה כמי שהגיעה אל העולם מתוך מצב נפסד – החטא המקורי. נדרש תשלום כופר בעבור הנשמה; נדרש לספק שער לעזאזל. צייד הראשים, בנוסף לעיסוקו בעבודת כת הגולגולות, היה מסוגל לספק תחליף לחייו שלו עצמו, אדם שער לעזאזל.

במוקדם אחד בפרא הדיבוק בדמות הרעיון שהרוחות מפיקות הנאה עילאית למראה האומללות, הסבל וההשפלה האנושיים. בתחילה נטרד האדם אך ורק בשל החטאים הקשורים לעשייה, ואולם לאחר מכן הוא נטרד בשל חטאים הקשורים לאי-עשייה. וכל מערכת הקרבת הקורבנות אשר הגיעה לאחר מכן סבבה סביב שני הרעיונות הללו. הטקס החדש הזה היה

INTRODUCTION

^{89:01 (974.1)} PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

^{89:02 (974.2)} The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of sacrifice. Primitive man

קשור לקיום טקסי הפיוס של הקרבת הקורבן. האדם הפרימיטיבי האמין כי נדרש לעשות דבר-מה מיוחד על-מנת לזכות בחיבת האלים; רק ציוויליזציה מתקדמת מכירה באל מיטיב, השרי לעולם במזג נוח. הפיוס היווה תעודת ביטוח כנגד מזל הביש, ולא דווקא השקעה באושר עתידי. וכלל טקסי ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה והפיוס מתמזגים אלו אל תוך אלו.

believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. הטאבו

השמירה על הטאבו הייתה הדרך שבה התאמץ האדם לחמוק ממזל ביש, להמשיך ולהימנע מלהעליב את רוחות הרפאים על-ידי הימנעות מדבר כלשהו. בתחילה היו הטאבו בלתי-דתיים, ואולם במוקדם הם רכשו את הצורך באישון של רוחות הרפאים והרוחות, וכאשר הטאבו חוזקו באופן הזה הם הפכו להיות גורם אשר יצר חוקים וכוון מוסדות. הטאבו הוא המקור לאמות המידה הטקסיות ואביה הקדמון של השליטה העצמית הפרימיטיבית. הוא היווה את הצורה הקדומה ביותר של תקנה חברתית, ובמשך זמן רב היווה את הצורה היחידה; והוא עדיין מהווה יחידה בסיסית במבנה השליטה החברתי.

הכבוד אשר רחש הפרא בדעתו כלפי האיסורים הללו השתווה בדיוק למידת הפחד שלו מפני הכוחות שהיו אמורים לאכוף אותם. בתחילה צו הטאבו בשל התנסות מקרית עם ביש מזל; לאחר מכן הם הוצעו על-ידי המנהיגים והשמאנים – אנשי פְּטִיש אשר נחשבו כמונחים בידי רוח רפאים, ואפילו בידי האל. הפחד מפני נקמת רוח הרפאים אשר שכן בדעתו של הפרימיטיבי היה כה גדול, עד כי כאשר הוא הפר טאבו, לפעמים הוא מת מפחד; ומאורע דרמטי מעין זה חיזק בשיעור עצום את אחיזת הטאבו בדעתם של השורדים.

בקרב האיסורים המוקדמים ביותר ניתן למנות את ההגבלות על לקיחת נשים ורכוש מסוג אחר. ככל שהדת החלה לשחק תפקיד הולך וגדל בהתפתחות הטאבו, כך נחשב נשוא הטאבו לבלתי-כשר, ולאחר מכן לבלתי-קדוש. רישומיהם של העברים מלאים באזכורי דברים כשרים ובלתי-כשרים, קדושים ובלתי-קדושים; ואולם, אמונותיהם בנושאים הללו היו הרבה פחות מכבידות ונרחבות בהשוואה לעמים רבים אחרים.

שבע המצוות של דאלאמטיה ושל עדן, כמו גם עשרת הדברות של העברים, היו טאבו בבירור, וכולן נוסחו באותה צורת ניסוח שלילית כפי שהיו האיסורים הקדומים ביותר. ואולם, הקודים החדשים הללו אכן הביאו לשחור, בכך שהם תפסו את מקומם של אלפי טאבו אשר קדמו להם. ויתר על-כן, הדיברות המאוחרות יותר האלה בהחלט הבטיחו דבר-מה בתמורה לציות.

מקורם של הטאבו הראשונים על מזון היו

1. THE TABOO

^{88:1.1 (974.3)} Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

^{88:1.2 (974.4)} The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

^{88:1.3 (974.5)} Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

^{88:1.4 (975.1)} The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

^{88:1.5 (975.2)} The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to

בפטישיזם ובטוטמיזם. החזיר היה קדוש לפיניקים, הפרה הייתה קדושה להינדים. הטאבו של המצרים על בשר החזיר הונצח באמונות של העברים ושל המוסלמים. סוג מסוים של טאבו היה האמונה בכך שאישה הרה יכולה לחשוב כה רבות על סוג מזון מסוים, עד שהילד, לכשיולד, יהווה הד של המזון הזה. מעדנים מעין אלו היו טאבו אשר חל על הילד.

עד מהרה הפכו שיטות אכילה לטאבו, וזהו מקורם של נימוסי השולחן הנושנים, כמו גם של אלו המודרניים. מערכות הקסטות והרמות החברתיות הינן זכר ושריד לאיסורים נושנים. הטאבו היו יעילים ביותר לארגונה של החברה, אך הם הכבידו באופן נורא; מערכת האיסורים השלילית שימרה לא רק תקנות מועילות ותומכות, אלא גם טאבו אשר אבד עליהם הכלח, טאבו מרופטים וטאבו חסרי תועלת.

בכל אופן, אלמלא הטאבו הנרחבים והרב-צדדיים הללו, לא הייתה מתקיימת כל חברה מתורבתת בעלת יכולת לבקר את האדם הפרימיטיבי; והטאבו הללו לעולם לא היו שורדים, אלמלא העונשים אשר קיימו אותם בהתאם לתקנות הדת הפרימיטיבית. רבים מן הגורמים החיוניים באבולוציה של האדם עלו ביוקר רב, מחירם היה כאוצר צבור של מאמץ, של קורבן ושל מניעה-עצמית; ואולם הישגים אלו של שליטה-עצמית היו שלבי הסולם האמיתיים אשר באמצעותם טיפס האדם מעלה בסולם הציוויליזציה.

the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

^{975.3} Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

^{975.4} There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. המושג של החטא

הפחד מן המקריות והאימה מפני ביש המזל דחקו, פשוטו כמשמעו, את האדם להמציא את הדת הפרימיטיבית כתעודת ביטוח, לכאורה, מפני אסונות מעין אלו. הדת התפתחה החל בקסם וברוחות הרפאים, דרך הרוחות והפטישים ועד לטאבו. לכל שבט פרימיטיבי היה עץ פרי אסור, כפשוטו היה זה התפוח, ואולם באופן ציורי כלל עץ זה אלף ענפים אשר קרסו תחת העומס של מיני טאבו שונים. והעץ האסור אמר תמיד, "לא תעשה".

בשעה שדעתו של הפרא התפתחה עד לנקודה שבה הייתה מסוגלת לדמיון הן רוחות טובות והן רוחות רעות, וכאשר קיבל הטאבו את אישורה כבד-הראש של הדת המתפתחת, הוכנה הזירה להופעתו של המושג החדש של החטא. הרעיון על אודות החטא היה מבוסס בכל העולם עוד בטרם דת ההתגלות נכנסה לתמונה. אך רק הודות למושג של החטא יכול היה המוות הטבעי לקבל הסבר אשר התקבל על הדעת הפרימיטיבית. החטא היה הפרתו של הטאבו, והעונש על החטא היה המוות.

החטא היה טקסי, לא הגיוני; מעשה, לא מחשבה. וכלל המושג הזה על אודות החטא טופח בידי המסורות אשר נותרו מימיה של דילמון, ומימיו של גן העדן הקטן עלי אדמות.

2. THE CONCEPT OF SIN

^{975.5} The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

^{975.6} As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

^{975.7} Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the

המסורות על אודות אדם וגן העדן העניקו תוקף לחלום על "עידן זהב" קדום של שחר הגזעים. וכל אלו אישרו את הרעיונות אשר בוטאו מאוחר יותר באמונה כי מקורו של האדם בבריאה מיוחדת, וכי הוא החל את דרכו מתוך מושלמות, וכן כי הפרתם של הטאבו – החטא – הפילה אותו מאוחר יותר למצבו האומלל.

ההפרה השגרתית של טאבו הפכה למידה רעה; החוק הפרימיטיבי הפך את המידה הרעה לפשע; הדת הפכה אותה לחטא. בקרב השבטים המוקדמים נחשבה הפרתו של טאבו לפשע ולחטא השלבים זה בזה. האסונות אשר נפלו על הקהילה נחשבו תמיד כעונש על חטאי השבט. עבור אלו אשר האמינו שהשגשוג והיושרה הולכים יד ביד, גרמה הצלחתם של הרשעים לדאגה כה רבה, עד כי הם נדרשו להמציא מחוזות גיהנום שבהם יבואו מְפָרֵי הטאבו על עונשם; מספרם של מקומות העונש העתידיים האלה נע בין אחד לחמישה.

הרעיון של ההתוודות והמחילה הופיע בדת הפרימיטיבית במוקדם. אנשים נהגו לבקש מחילה במפגש ציבורי על חטאים שאותם התכוונו לבצע בשבוע שלאחר מכן. ההתוודות הייתה אך בבחינת טקס מחילה, ואף הודעה פומבית בחילול, טקס שבו קראו "מלולך, מלולך!" ושלאחריו באו כל טקסי הטהרה. כלל העמים הקדומים קיימו את הטקסים נעדרים המשמעות הללו. רבים ממנהגי הניקיון לכאורה של השבטים המוקדמים היו טקסיים בעיקרם.

3. התכחשות והשפלה

ההתכחשות היוותה את הצעד הבא באבולוציה הדתית; הצום הפך מנהג נפוץ. במהרה היה נהוג לוותר על צורות רבות של הנאה פיזית, ובמיוחד על אלה בעלות האופי המיני. טקס הצום השתרש עמוקות בדתות עתיקות רבות והועבר כמעט לכל מערכות המחשבה התיאולוגיות המודרניות.

ממש בעת שבה החל האדם הברברי להתאושש מן נהג הבזבזי של שריפת הרכוש עם המתים וקבורתו איתם, ממש בעת שבה החל המבנה הכלכלי של הגזעים ללבוש צורה, הופיעה הדוקטרינה הדתית החדשה הזו של ההתכחשות, ועשרות אלפי נשמות ננות החלו לחזר על פתחי העוני. הרכוש נחשב למכשלה רוחנית. המושגים הללו של סכנות רוחניות הטמונות בקניין החומרי היו נפוצים עד מאוד בזמניהם של פִּילון ופאולוס, והם השפיעו מני אז במידה רבה מאוד על הפילוסופיה האירופית.

העוני היה אך חלק מטקס השפלת הגוף בשר ודם, אשר הפך, למרבה הצער, לחלק מן הכתבים ומן הלימוד של דתות רבות, ובאופן ראוי לציון – של הנצרות. הסיגוף הינו הצורה השלילית של טקס ההתכחשות המטופש מימים עברו. ואולם, כל אלו לימדו את הפרא את השליטה

dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

^{976.1} (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

^{976.2} (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying "unclean, unclean!" Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

^{976.3} (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

^{976.4} (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widely entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

^{976.5} (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage self-control, and that was a worth-while

העצמית, וזו הייתה התקדמות ראויה בהתפתחות החברתית. המניעה העצמית והשליטה העצמית היוו שניים מן הרווחים הגדולים ביותר אשר הפיקה החברה מן הדת האבולוציונית. השליטה העצמית העניקה לאדם פילוסופיית חיים חדשה; היא לימדה אותו את האמנות של הגדלת שבר החיים, על-ידי הקטנת המכנה של הדרישות האישיות במקום לנסות לעולם להגדיל את המונה של הסיפוקים האנוכיים.

הרעיונות הנושנים הללו על אודות משמעת עצמית כללו הלקאות ושיטות שונות של עינויים פיזיים. כוהניה של כת עבודת האם היו פעילים במיוחד בלימוד הערך שבסבל הפיזי, והם היו דוגמה בכך שעברו בעצמם סירוס. העברים, ההינדים והבודהיסטים היו תלמידים מסורים של הדוקטרינה הזו של ההשפלה הפיזית.

לאורך כלל הזמנים העתיקים, ביקש לו האדם לקבל נקודות זכות נוספות בספרי המניעה העצמית של אלוהיו באמצעות הדרכים האלה. לפנים היה נהוג, בעתות של מצוקה רגשית, לנדור נדרים של מניעה-עצמית ושל עינוי-עצמי. בחלוף הזמן לבשו הנדרים הללו צורה של חוזים עם האלים, ובמובן הזה הם ייצגו התקדמות אבולוציונית אמיתית, זאת בכך שהאלים חויבו, לכאורה, לעשות דבר ברור בתמורה לעינוי העצמי הזה ולסיגוף של הגוף. הנדרים היו הן חיוביים והן שליליים. דוגמאות טובות ביותר להתחייבויות מהסוג המזיק והקיצוני הזה ניתן לראות כיום בקרב קבוצות מסוימות בבודה.

היה זה אך טבעי שכת ההימנעות וההשפלה תשית ליבה אל הסיפוק המיני. המקור לכת ההינזרות הינו בטקס אשר היה נהוג בקרב חיילים בטרם יציאתם לקרב; בימים מאוחרים יותר הפך הדבר למנהגם של "הקדושים". כת זו סבלה את הנישואין אך ורק כרע במיעוטו בהשוואה ליחסי מין מחוץ לנישואין. רבות מן הדתות הגדולות של העולם הושפעו לרעה מהכת הנושנה הזו, אך ההשפעה המובחנת מכולן הייתה על הדת הנוצרית. השליח פאולוס התמסר לכת הזו, והשקפותיו האישיות באות לידי ביטוי בתורה שאותה שידך לתיאולוגיה הנוצרית: "טוב לגבר שלא יגע באשה". "מי יתן וְאֵל אָדָם הָיָה כְמוֹנִי". "וְאֵל הַפְּנוּיִים וְאֵל הָאֱלֻמֹּת אֲמַר אֲנִי כִּי טוֹב לָהֶם לַעֲמֹד כֶּכָּה, כְּמוֹ גַּם אֲנִי". פאולוס ידע היטב כי תורה שכזאת לא הייתה חלק מבשורתו של ישוע, והכרתו בעובדה הזו מודגמת בהצהרתו, "אֲנִי אֲמַר זֹאת בְּדֶרֶךְ רִשּׁוֹת וְלֹא בְּדֶרֶךְ מִצְוָה". ואולם, כת זו הובילה את פאולוס לזלזל בנשים. והמצער בכל זה הוא שדעותיו האישיות השפיעו במשך זמן רב על התורה של דת-עולם כבירה. אילו נהגו כולם על-פי עצתו של תופר-האוהלים המורה ככתבה וכלשונה, כי אז היה המין האנושי מגיע לקץ פתאומי ומביש. יתר על-כן, החיבור של דת עם כת ההינזרות העתיקה מוביל במישרין למלחמה כנגד הנישואין וכנגד הבית, היסודות האמיתיים של החברה והמוסדות הבסיסיים של הקדמה האנושית. ואין להתפלא על כך שכל האמונות

advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

88:34 (976:6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

88:35 (976:7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

88:36 (977:1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human

האלה עודדו את התפתחותם של מסדרי כוהנים מתנזרים ברבות מן הדתות של העמים השונים.

ביום מן הימים ילמד האדם כיצד ליהנות מן החופש ללא המתירנות, מן התזונה ללא הגרונות ומן ההנאה ללא ההוללות. השליטה העצמית הינה מדיניות אנושית טובה יותר לשליטה בהתנהגות מאשר ההימנעות העצמית הקיצונית. ואף ישוע מעולם לא לימד את ההשקפות הבלתי-סבירות האלה את אלו אשר הלכו בדרכו.

4. מקורות הקרבת הקורבנות

בדומה לטקסים פולחניים רבים אחרים, מקורה של הקרבת הקורבנות כחלק מן המסירות הדתית אינו פשוט ויחיד. על הנטייה להרכין את הראש אל מול כוח, ולהשתטח אפיים ארצה בהערצה של סגידה בנוכחות המסתורין, מרמזת התרפסותו של הכלב לרגלי אדוניו. בין הדחף-לסגידה לבין מעשה ההקרבה מפריד אך צעד אחד. האדם הפרימיטיבי אמד את ערכה של הקרבתו באמצעות הכאב אשר סבל. כאשר רעיון ההקרבה נקשר לראשונה לטקסי הדת, לא עלתה על הפרק שום מנחה אשר לא גרמה לכאב. סוגי ההקרבה הראשונים היו מעשים כגון מריטת השיער, חיתוך הבשר, הטלת מום, עקירת שיניים וחיתוך אצבעות. ככל שהתקדמה הציוויליזציה, המושגים הגסים הללו של ההקרבה רוממו לדרגת טקסי התכחשות-עצמית, סגפנות, צום, מניעה והדוקטרינה הנוצרית המאוחרת יותר על אודות הקידוש באמצעות צער, סבל, וסיגוף הגוף.

בראשית ההתפתחות של הדת היו קיימים שני מושגים של הקורבן: הרעיון על אודות קורבן המנחה, אשר מלוותה אליו הגישה של הודיה, וקורבן החוב, אשר כלל את רעיון הפדיון. לאחר מכן התפתח המושג של התמורה.

ואף לאחר מכן, הגה האדם את הרעיון שקורבנותיו, מכל סוג שהוא, עשויים לשמש כאמצעי העברת מסרים אל האלים; כריח הניחוח בנחירי האלוהות. וכך נולד המנהג להוסיף לטקסי הקורבן קטורת ואף מאפיינים אסתטיים אחרים, ואלו הלכו והתפתחו לכדי המשתה הטקסי, אשר הפך יותר ויותר מפורט ומצועצע ככל שחלף הזמן.

ככל שהתפתחה הדת, כך תפסו טקסי ההשלמה והפיסוס את מקום השיטות הישנות יותר של ההימנעות, הריצוי וגירוש השדים.

הרעיון הקדום ביותר של הקורבן היה בבחינת שומה של ניטרליות אשר אותה ערכו הרוחות של האבות הקדמונים; רק לאחר מכן התפתח רעיון הכפרה. כאשר נטש האדם את הרעיון של מקור אבולוציוני של הגזע, ככל

progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

^{88:37 (977:2)} Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

^{88:41 (977:3)} Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

^{88:42 (977:4)} Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

^{88:43 (977:5)} Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

^{88:44 (978:1)} As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

^{88:45 (978:2)} The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of

שהמסורות על אודות ימיו של הנסיך הפלנטארי ושהותו של אדם חלחלו מטה במורד הזמן, כך הלך והתפשט המושג של החטא ושל החטא הקדמון, וכך התפתח הקורבן בעבור החטא האישי בשוגג אל תוך הדוקטרינה של קורבן לכפרת חטאו של הגזע. הכפרה שאותה העניק הקורבן שימשה כתעודת ביטוח כללית אשר סיפקה הגנה אפילו כנגד התרעומת והקנאה של אל בלתי-ידוע.

בהיות האדם הפרימיטיבי מוקף בכל-כך הרבה רוחות רגישות ואלים רודפי בצע, הוא ניצב פנים אל פנים מול אוסף כה גדול של אלוהויות בדמות נזשים, עד אשר במשך כל חייו נצרך לכל הכוהנים, הטקסים והקורבנות על-מנת לחלץ אותו מחובותיו הרחניים. הדוקטרינה של החטא הקדמון, או אשמתו של הגזע, גרמה לכך שכל אדם החל את דרכו כחייב הנושא בחוב גדול לכוחות הרוח.

המתנות והשחוד ניתנים לבני האדם; ואולם, כאשר הם מוצעים לאלים, הם מתוארים כדברים שהוקדשו, שקודשו, או שהם מכונים בשם קורבנות. ההתנחשות הייתה צורתו השלילית של הפיוס; הקורבנות הפכו לצורתו החיובית. מעשה הפיוס כלל שבח, הלל, חנופה ואפילו בידור. ושרידי המנהגים החיוביים הללו, של כת הפיוס הקדומה, מהווים את הצורות המודרניות של פולחן האלוהות. צורות הפולחן של ימינו אנו הינן פשוט טכניקות הקורבן העתיקות האלה של הפיוס החיובי אשר הפכו לטקס.

קורבנות בדמות בעלי-חיים היו משמעותיים לאדם הפרימיטיבי הרבה יותר מאשר הם עשויים להיות אי-פעם עבור הגזעים המודרניים. למעשה, הברברים הללו התייחסו אל בעלי החיים כאל קרובי משפחה. בחלוף הזמן, הפך האדם לממולח בקורבנותיו, והפסיק להציע כמנחות את בהמות העבודה שלו. בתחילה הוא הקריב את הטוב ביותר מכל דבר, לרבות בעלי החיים המבויתים שלו.

לא היה זה בבחינת התפארות ריקה מתוכן, כאשר שליט מצרי מסוים ציין כי הקריב: 113,433 עבדים, 493,386 ראשי בקר, 88 סירות, 2,756 דיוקנאות של זהב, 331,702 דיבש ושמן, 228,380 כדורי יין, 680,714 אווזים, 6,744,428 ככרות לחם ו-5,740,352 שקי תירס. ועל-מנת לעשות כן, הוא נאלץ להטיל על נתיניו העמלים מסים כבדים.

ההכרח הוא אשר דחק לבסוף את הפראים-למחצה הללו לאכול את החלק החומרי של הקורבנות, ולתת לאלים ליהנות מנשמת הקורבנות. ומנהג זה מצא את צידוקו תחת האמתלה של סעודת הקודש העתיקה, ובמונחים מודרניים, טקס ההתייחדות.

5. קורבנות וקניבליזם

הרעיונות המודרניים על אודות ראשית

the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

^{88:46 (978:3)} Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

^{88:47 (978:4)} Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

^{88:48 (978:5)} Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the best of everything, including his domesticated animals.

^{88:49 (978:6)} It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

^{88:410 (978:7)} Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

^{88:51 (978:8)} Modern ideas of early cannibalism are

הקניבליזם הינם שגויים לחלוטין; המנהג היווה חלק ממסכמות החברה המוקדמת. אף כי בעיני הציוויליזציה המודרנית נחשב הקניבליזם לזוועתי, הוא היווה חלק מן המבנה החברתי והדתי של החברה הפרימיטיבית. אינטרסים של הקבוצה הכתיבו את נוהג הקניבליזם. הוא צמח מתוך הדחף של הצורך והשתמר בשל השעבוד לאמונות הטפלות ולבורות. הוא היווה מנהג חברתי, כלכלי, דתי וצבאי.

האדם המוקדם היה קניבל; הוא נהנה מבשר אדם, ולפיכך הציע אותו כמנחת מזון לרוחות ולאליו הפרימיטיביים. מאחר שרוחות הרפאים היו אך בבחינת בני-אדם אשר עברו התאמה, ומאחר שהמזון היווה את הצורך הגדול ביותר של האדם, מכך נובע שבאותו אופן הוא חייב להיות גם הצורך הגדול ביותר של הרוח.

לפנים היה הקניבליזם נפוץ בקרב הגזעים האבולוציוניים כמעט בכל רחבי העולם. הסאנגיק כולם היו קניבלים, ואולם במקורם האנדונים לא היו כאלו, ואף לא הנודים והאדמים; ואף האנדיטים לא היו כאלו, עד אשר התמזגו במידה רבה עם הגזעים האבולוציוניים.

טעם בשר האדם הינו טעם נרכש. לאחר שהחל הנוהג לאכול בשר-אדם בשל רעב, חברות, נקמה או כטקס דתי, הוא ממשיך ומתפתח לכדי ההרגל של הקניבליזם. אכילת-אדם החלה בשל מחסור במזון, אף כי רק לעתים רחוקות זו הייתה הסיבה הבסיסית. בכל אופן, האסקימוסים והאנדונים המוקדמים היו קניבלים אך לעתים רחוקות, למעט בתקופות של רעב. האדם האדום, בייחוד במרכז-אמריקה, היה קניבל. לפנים היה זה בבחינת מנהג נפוץ בקרב אימהות פרימיטיביות להרוג את ילדיהן ולאכול אותם, וזאת על-מנת לחדש את הכוחות אשר אבדו במהלך ההיריון והלידה, ובקווינסלנד עדיין נפוץ המנהג להרוג ולאכול כך את הילד הבכור. בזמנים האחרונים נהגו שבטים רבים באפריקה להשתמש בקניבליזם כאמצעי מלחמה, כשיטה להטיל מורא ופחד על שכניהם.

חלק מהקניבליזם נבע כתוצאה מההידרדרות של זנים אשר היו לפנים נעלים, ואולם הוא היה הנפוץ ביותר בעיקר בקרב הגזעים האבולוציוניים. אכילת האדם הגיעה בזמן שבו חווה האדם רגשות עזים ומרים כלפי אויביו. אכילת בשר אדם הפכה לחלק מטקס נקמה כבד-ראש; האמונה הרווחת הייתה כי באופן הזה ניתן להשמיד את רוח הרפאים של האויב, או להתיכה עם זו של הסועד. פעם רווחה האמונה כי הקוסמים רכשו את עוצמתם הודות לאכילת בשר אדם.

קבוצות מסוימות של אוכלי-אדם צרכו אך ורק את בשר חברי השבט שלהן עצמן, מעין זיווג תוך-שבטי אשר היה אמור לחדד את הסולידריות השבטית. ואולם, הם אכלו אף אויבים כמעשי נקמה ומתוך כוונה לנכס לעצמם את כוחותיהם. אכילת גופו של רע, או של חבר לשבט, נחשבה להענקת כבוד לנשמתו, בעוד שאכילת האויב היוותה לא יותר מאשר עונש צודק. דעתו של

entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

88:52 (979:1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

88:53 (979:2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

88:54 (979:3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

88:55 (979:4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

88:56 (979:5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to

הפרא כלל לא התיימרה להיות עקבית.

בקרב שבטים מסוימים, ביקשו הורים זקנים להיאכל על-ידי ילדיהם; בקרב אחרים, נהוג היה להימנע מלאכול את קרובי המשפחה; גופותיהם של אלו נמכרו או הוחלפו תמורת אלה של זרים. התקיים מסחר ער בנשים ובילדים אשר פוטמו לצורך שחיטה. כאשר המחלות או המלחמות לא הצליחו לשלוט בגידול האוכלוסייה, העודף פשוט נאכל, ללא כחל וסרק.

הקניבליזם הלך ונעלם בהדרגה בשל ההשפעות הבאות:

1. לפעמים הוא הפך לטקס קהילתי, לקיחת אחריות קבוצתית משותפת על הטלת עונש מוות על חבר בשבט. אשמת הדם חדלה מלהיות פשע כאשר כולם נוטלים בה חלק. סוג הקניבליזם האחרון אשר נהוג היה באסיה היה זה של אכילת פושעים לאחר הוצאתם להורג.

2. במוקדם הוא הפך להיות טקס דתי, ואולם הגידול בפחד מפני רוחות הרפאים לא תמיד פעל להקטין את שיעור אכילת האדם.

3. לבסוף הוא התקדם עד לנקודה שבה נאכלו אך ורק חלקים, או איברים, מסוימים, אותם איברים אשר הכילו לכאורה את הנשמה או חלקים מן הרוח. שתיית דם הפכה נפוצה, ונהוג היה לערבב את חלקי הגוף "הראויים למאכל" עם תרופות.

4. הוא הוגבל לגברים בלבד; על הנשים נאסר לאכול בשר אדם.

5. לאחר מכן, הוא הוגבל למנהיגים, כוהנים ושאמנים.

6. בהמשך לכך, הוא הפך לטאבו בקרב השבטים הגבוהים יותר. מקורו של הטאבו על אכילת בשר-אדם נמצא בדאלאמטיה, וטאבו זה התפשט לאיטו ברחבי העולם. הנודים עודדו את שריפת הגופות כאמצעי למלחמה בקניבליזם, משום שפעם היה נהוג לחפור ולהעלות גופות מקבריהן ולאכול אותן.

7. הקרבת קורבנות אדם שימשה כפעמון המוות של הקניבליזם. לאחר שבשר אדם הפך למזונם של האנשים הנעלים, המנהיגים, הוא נשמר, בסופו של דבר, עבור הרוחות הנעלות עוד יותר; וכך היו אלו קורבנות האדם אשר חיסלו באופן יעיל את הקניבליזם, למעט בשבטים הנמוכים ביותר. כאשר התבסס עד תום המנהג להקריב קורבנות אדם, הפכה אכילת בשר-אדם לטאבו; בשר האדם נועד אך ורק עבור האלים; האדם הורשה לאכול אך מנה טקסית קטנה בלבד, לחם קודש.

לבסוף הפכו קורבנות בעלי החיים לקורבנות הנפוצים, ואפילו בקרב השבטים המפגרים יותר הפחיתה אכילת בשר הכלב את שיעור אכילת בשר האדם. הכלב היה בעל החיים המבויט הראשון, ונחשב מאוד הן כחיית בית והן כמזון.

an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

88:57 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

88:58 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

88:59 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

88:510 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

88:511 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

88:512 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

88:513 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

88:514 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

88:515 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

88:516 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. האבולוציה של קורבנות האדם

קורבנות האדם היו הן תוצאה עקיפה של הקניבליזם והן המזור שלו. גם אספקת בני לוויה של רוח לעולם הרוחות הובילה להפחתה בשיעור אכילת בשר אדם, וזאת משום שמעולם לא שרר הנוהג לאכול את קורבנות המוות הללו. בצורה כזו או אחרת ובזמן כזה או אחר, שום גזע לא היה חופשי לחלוטין מן הנוהג להקריב קורבנות אדם, אף שבקרב האנדונים, הנודים והאדמים היה שיעור ההתמכרות לקניבליזם הנמוך ביותר.

קורבנות האדם היו בבחינת תופעה כלל-עולמית כמעט; והם התקיימו כחלק ממנהגי הדת של הסינים, ההינדים, המצרים, העברים, בני מסופוטמיה, היוונים, הרומאים ועמים רבים אחרים, ואפילו עד לזמנים האחרונים בקרב השבטים המפגרים באפריקה ובאוסטרליה. לאינדיאנים המאוחרים יותר של אמריקה הייתה ציוויליזציה אשר הגיחה מתוך הקניבליזם, ולפיכך הייתה שרויה עמוקות בתוך הנוהג של הקרבת קורבנות האדם, במיוחד במרכז-אמריקה ובדרומה. הכשדים היו בין הראשונים אשר זנחו את מנהג קורבנות אדם כדבר שבשגרה, והחליפו אותם בבעלי-חיים. לפני כאלפיים שנה, קיסר יפני טוב-לב הכניס לשימוש דמויות חימר במקום קורבנות האדם, ואולם רק לפני מעט פחות מאלף שנה נמוגו המנהגים הללו מצפון-אירופה. בקרב שבטים מפגרים מסוימים עדיין נהוגים קורבנות אדם בצורה של המתת מתנדבים, מעין התאבדות דתית או טקסית. שאמן אחד ציווה פעם להקריב איש זקן ומכובד מאוד בשבט מסוים. בני השבט התמרמרו; הם סירבו למלא את מצוותו. או אז ביקש האיש הזקן מבנו להרגו; אנשי קדם האמינו במנהג הזה באמת ובתמים.

אין אזכור רשום המהווה חוויה טראגית ופתטית יותר מאשר הסיפור העברי על יפתח ובתו היחידה, חוויה המעידה על העימות קורע הלב בין מנהגי הדת הקדומים משכבר הימים ודרישותיה של ציוויליזציה מתקדמת. כפי שהיה נהוג, אדם זה, בעל הכוונות הטובות, נדר דר טיפשי, הוא נשא ונתן עם "אלוהי המלחמות", והסכים לשלם מחיר מסוים תמורת ניצחון על אויביו. והמחיר הזה היה להקריב את האדם הראשון אשר ייצא מביתו לקבל את פניו עם שובו לביתו. יפתח חשב שאחד מעבדיו הנאמנים יהיה זה אשר יבוא לקבל את פניו, אלא שבתו היחידה היא זו אשר יצאה לקבל את פניו עם שובו הביתה. וכך, אפילו במועד כה מאוחר ובקרב עם מתורבת לכאורה, הוצעה עלמת חן זו כקורבן אדם בידי אביה, לאחר שניתנו לה חודשיים להתאבל על מר גורלה, וזאת באישור אחיו לשבט. וכל זאת נעשה למרות המצוות הקפדניות כנגד הקרבת קורבנות אדם אשר ציווה משה. ואולם, גברים ונשים התמכרו למנהג לחדור נדרים מטופשים ובלתי-נחוצים, ואנשי קדם סברו שכל ההבטחות הללו הינן קדושות ביותר.

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

^{8861 (9806)} Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

^{8862 (9807)} Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

^{8863 (9808)} There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are

addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

^{88:64 (981.1)} In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

^{88:65 (981.2)} It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

^{88:66 (981.3)} A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub." At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being "according to the word of the Lord." Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

^{88:67 (981.4)} It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, "life for life." Now you say at death, "dust to dust."

^{88:68 (981.5)} The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

בימי קדם, כאשר החלה בנייתו של מבנה בעל חשיבות, נהוג היה להרוג אדם ולהקריבו כ"קורבן יסודות". וכך הובטח כי תעמוד שם רוח רפאים שתשמור ותגן על המבנה. כאשר הסינים התכוננו לצקת פעמון, ציווה המנהג על הקרבתה של עלמת-חן אחת לפחות, וזאת על-מנת לשפר את צליל הפעמון; הנערה הנבחרת נזרקה בעודה בחיים אל תוך המתכת המומסת.

במשך זמן רב נהוג היה בקרב קבוצות רבות לקבור עבדים חיים בתוך קירות בעלי חשיבות. בזמנים מאוחרים יותר, החליפו השבטים הצפון-אירופאיים את המנהג לקבור אנשים חיים בתוך קירות בהצבתו של צל של אדם חולף בתוך הקירות של המבנים החדשים. הסינים קברו בתוך הקיר את הבנאים אשר מתו בזמן שבנו אותו.

בעת שמלך זוטרי בפלשתינה בנה את חומות יריחו, "בִּאֲבִירָם בְּכוֹרוֹ יִסְדָּה, וּבְשִׁגְבוֹ צָעִירוֹ הִצִּיב דְּלִתֶיהָ". באותו זמן, לא זו בלבד שאותו אב הציב שניים מבניו החיים בתוך בורות היסודות של שערי העיר, אלא אף נרשם כי פעולה זו נעשתה "כְּדָבָר אֲדוֹנִי". משה אסר על קורבנות היסודות הללו, ואולם בני ישראל חזרו ונהגו כך זמן קצר לאחר מותו. הטקס הנהוג במאה העשרים, בו מניחים באבן הפינה של מבנה חדש חפצים ומזכרות הינו זכר לקורבנות היסודות הפרימיטיביים.

במשך זמן רב נהוג היה בקרב עמים רבים להקדיש לרוחות את ביכורי הפירות. והמנהגים הללו, אשר כיום הינם פחות או יותר סמליים, הינם כולם זכר ושריד לטקסים המוקדמים שבהם הקריבו קורבנות אדם. הרעיון להציע כקורבן את הבן הבכור היה נפוץ מאוד בקרב אנשי קדם, ובמיוחד בקרב הפיניקים, אשר היו האחרונים לנטוש את המנהג הזה. בעת עריכת הקורבן נהוג היה לומר, "נפש תחת נפש". כעת אתם אומרים בשעת המוות, "מעפר אל עפר".

המחזה שבו מצאה אברהם להקריב את בנו יצחק, למרות שהוא מעורר אימה ברגישויות המתורבתות, לא היה בבחינת רעיון חדש או מוזר בעיני אנשי הימים ההם. במשך זמן רב נהגו אבות, בשעה של מצוקה נפשית קשה, להקריב את בניהם בכוריהם. מסורת דומה לזו קיימת בקרב עמים רבים, משום שלפנים התקיימה אמונה כלל-עולמית אשר גרסה כי נדרש להקריב קורבן אדם כל אימת שמתרחש דבר-מה יוצא מגדר הרגיל.

7. שינויים בקורבנות האדם

משה ניסה לשים קץ לקורבנות האדם

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

^{88:71 (981.6)} Moses attempted to end human sacrifices

באמצעות הגדרת הכופר כתחליף. הוא ייסד מערכת שיטתית אשר אפשרה לאנשיו לחמוק מן התוצאות הרות האסון של נדריהם החפזים והמטופשים. ניתן היה לפדות אדמות, רכוש, וילדים בהתאם לתמורה אשר נקבעה מראש ושולמה לכוהנים. הקבוצות אשר חדלו מלהקריב את בניהם בכוריהם, רכשו במהרה יתרונות גדולים ביחס לשכניהם הפחות מתקדמים אשר המשיכו לבצע את מעשי הזוועה הללו. שבטים מפגרים רבים לא רק שנחלשו במידה רבה בשל אובדן הבנים, אלא שאפילו שרשרת הירושה של המנהיגות שלהם נפגעה לעתים קרובות.

הנוהג למרוח דם על משקוף הדלת על-מנת להגן על הבן הבכור, צמח מתוך מנהג הקרבת הילדים אשר חלף מן העולם. לעיתים תכופות נהגו כך בהקשר לאחת מן הסעודות הקדושות של השנה, והטקס הזה היה נהוג בתקופות מסוימות כמעט בכל רחבי העולם, ממצרים ועד מקסיקו.

ואפילו לאחר שרוב הקבוצות זנחו את ההמתה הטקסית של הילדים, היה נהוג להשאיר את העולל לבדו, להניחו בטבע או בתוך סירה קטנה על הנהר. אם הילד שרד, הסברה הייתה שהאלים התערבו על-מנת לשומרו, כפי שמעידות המסורות על אודות משה, סרגון, כורש ורומולוס. אז הגיע הנוהג להקדיש את הבנים הבכורים כקדושים או כקורבנות, לאפשר להם לגדול ואז להגלותם במקום להמיתם; זה היה המקור לקולוניזציה. הרומאים שמרו על מנהג זה באדיקות בתכניות הקולוניזציה שלהם.

מקורם של רבים מן החיבורים המשובים אשר נעשים בין המתירנות המינית לפולחן הפרימיטיבי נעוץ בקורבנות האדם. בימי קדם, אם פגשה אישה בצייד ראשים, היא יכולה הייתה לפדות את חייה באמצעות כניעה מינית. מאוחר יותר, עלמה אשר הוקדשה כקורבן לאלים יכולה הייתה לפדות את חייה בכך שהקדישה את גופה, למשך כל ימי חייה, לשירות המיני המקודש במקדש; באופן הזה היא הייתה יכולה להרוויח את כספי הפדיון. אנשי קדם ראו בקיום יחסי מין עם אישה אשר פדתה את חייה מעשה מרוגם ביותר. ההתייחסות עם העלמות הקדושות האלה נחשבה לטקס דתי, ובנוסף לכך, הטקס הזה כולו סיפק תירוץ מקובל לסיפוק המיני הנפוץ. הייתה זו צורה מעודנת של הונאה-עצמית, אשר אותה נהגו לתרגל הן העלמות והן בני זוגן. המוסכמות לעולם משתרכות מאחורי ההתקדמות האבולוציונית של הציוויליזציה, ובכך הן מאשרות את מנהגיהם המיניים הקדומים והפראיים יותר של הגזעים המתפתחים.

בסופו של דבר נפוצה הזנות במקדשים ברחבי דרום-אירופה ואסיה. הכספים שאותן הרוויחו הזנות במקדשים נחשבו עד מאוד בקרב כלל העמים – מתנה שראוי לתתה לאלים. סוגי הנשים הגבוהים ביותר צבאו על פתחי שווקי המין במקדשים, ואלה הקדישו את רווחיהן לסוגים שונים של שירותי קודש ומפעלים לטובת

by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

88:7.2 (982:1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

88:7.3 (982:2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

88:7.4 (982:3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

88:7.5 (982:4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good.

הציבור. רבות מן הנשים במעמדות הגבוהים ביותר אספו את כספי הדנדוניה שלהן באמצעות מתן שירותי מין במשך תקופת-מה במקדשים, ומרבית הגברים העדיפו לשאת לאישה נשים מעין אלה.

Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. פדיון ובריתות

הפדיון הטקסי והזנות במקדשים היו למעשה התאמות של קורבנות האדם. לאחר מכן, הגיעו קורבנות הדממה של הבנות. טקס זה כלל הקזת-דם, והקדשה לחיות חיים שלמים כבתולות; הטקס היווה תגובה מוסרית לזנות המקדשים הקדומה יותר. בזמנים מאוחרים יותר, הקדישו עצמן בתולות לשירות הטיפול באש הקדושה של המקדשים.

לבסוף הגו האנשים את הרעיון להציע חלק מן הגוף כמנחה וכתחליף לקורבן האדם השלם. הטלת מום פיזי נחשבה אף היא כתחליף מקובל. הוקרבו שערות, ציפורניים, דם ואפילו אצבעות ובהונות. טקס המילה הקדום אשר הגיע לאחר מכן והיה כלל-עולמי כמעט, צמח מתוך כת הקורבן החלקי; הוא היה לגמרי למטרות קורבן, ולא נלוותה לו כל מחשבה על גהות. את הגברים מלו; לנשים ניקבו את האוזניים.

לאחר מכן היה נהוג לקשור את האצבעות יחדיו במקום לחתוך אותן. גילוח הראש והתספורת נחשבו אף הם כצורות של מסירות דתית. בתחילה היה סירוסם של גברים בבחינת התאמה של רעיון קורבן האדם. באפריקה עדיין נהוג לחורר את האף והשפתיים, והקעקוע הינו התפתחות אמנותית של השיטה הקדומה יותר והגסה להטיל צלקות בגוף.

כתוצאה מלימוד מתקדם, מנהג הקורבן נקשר לבסוף לרעיון הברית. סוף-סוף נחשבו האלים כאילו הם חותמים הסכמי אמת עם האדם; והיה זה צעד חשוב בייצובה של הדת. החוק, הברית, תופס את מקומם של המזל, הפחד והאמונה הטפלה.

האדם לא היה מסוגל אפילו לחלום על כניסה להסכם עם האלוהות, עד אשר התקדם המושג שלו עצמו על אודות האל לרמה שבה נחשבו שליטי היקום כמהימנים. והרעיון המוקדם של האדם על אודות האל היה כה אֶנְתֶּרֹפֹמוֹרְפִי, עד שהוא לא היה מסוגל להגות אלוהות מהימנה לפני שהפך הוא עצמו למהימן, מוסרי ואתי, באופן יחסי.

ואולם, הרעיון של כריתת ברית עם האלים אכן הגיע בסופו של דבר. האדם האבולוציוני רכש יושרה מוסרית במידה כזו שאפשרה לו להעז לשאת ולתת עם אלוהיו. וכך, העסק של מנחות הקורבנות התפתח בהדרגה לכדי המשחק של המשא ומתן הפילוסופי של האדם עם האל. וכל זה ייצג שיטה חדשה לרכישת ביטוח מפני מזל

8. REDEMPTION AND COVENANTS

^{881 (982.5)} Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

^{882 (982.6)} Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

^{883 (983.1)} Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

^{884 (983.2)} The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

^{885 (983.3)} Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

^{886 (983.4)} But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring

רע, או טכניקה מתקדמת לרכישה מוגדרת יותר של שגשוג. אל נא תשתעשעו ברעיון השגוי כי הקורבנות המוקדמים הללו היו בבחינת מתנת חנים לאלים, מנחות ספונטניות של הכרת תודה או של הודיה; הן לא היו ביטויי אמת של סגידה.

צורות התפילה הפרימיטיביות היו לא יותר ולא פחות מאשר משא ומתן עם הרוחות, ויכוח עם האלים. היה זה סוג של משא ומתן שבו ההפצרה והשכנוע ניתנו בתמורה למשהו יותר מוחשי ויקר ערך. התפתחות המסחר בקרב הגזעים החדירה את רוח המסחר ופיתחה את השנינות של סחר החליפין; וכעת החלו תכונות אלה להופיע בשיטות הפולחן של האדם. וכפי שאנשים מסוימים היו סוחרים טובים יותר מאחרים, כך נחשבו אנשים מסוימים כמתפללים טובים מאחרים. תפילתו של אדם צדיק נחשבה עד מאוד. אדם צדיק היה אדם אשר שילם את כל חובותיו לרוחות, אחד שמילא עד תום את כל חובותיו הטקסיות לאלים.

לא היה בתפילות המוקדמות כמעט דבר מן הסגידה; הן היו בבחינת הפצרה של משא ומתן לשם השגת בריאות, עושר וחיים. ובמובנים רבים, התפילות לא השתנו בחלוף העידנים. הן עדיין נקראות מתוך ספרים, נאמרות באופן רשמי, ונכתבות כך שיושמו בגלגלים וייתלו על עצים, שם תחסוך הרוח הנושבת מן האדם את הטרחה של השימוש בנשימתו שלו עצמו.

9. קורבנות וסקרמנט

במהלך נתיב האבולוציה של הטקסים של אורנטיה, התקדם קורבן האדם מן העיסוק המדמם של אכילת-אדם ועד לרמות הגבוהות יותר והסמליות יותר. טקסי הקורבן המוקדמים הולידו את טקסי הסקרמנט המאוחרים יותר. בזמנים מאוחרים יותר, רק הכוהן לבדו היה טועם כזית מן הקורבן הקניבליסטי, או מטיפת דם-אדם, ואז היו חולקים כולם בתחליף של בעל החיים. כל הרעיונות המוקדמים על אודות הכופר, הפדיון, והבריתות התפתחו לכדי טקסי הסקרמנט של הימים המאוחרים יותר. ולכל האבולוציה הטקסית הזו נודעה השפעה מחברת כבירה.

במקסיקו ובמקומות אחרים נקשר הסקרמנט של עוגות ויין לכת עבודת אֵם האל, ושימש לבסוף במקום הבשר והדם של קורבנות האדם הנושנים. העברים נהגו כך במשך זמן רב בטקס סדר הפסח, ומן הטקס הזה נולדה גרסת הסקרמנט הנוצרית המאוחרת יותר.

האחוות החברתיות הקדומות התבססו על טקס שתיית הדם; האחוה היהודית המוקדמת התבססה על קורבן הדם. פאולוס החל לבנות כת נוצרית חדשה על בסיס "דמה של ברית-עולם". ואף-על-פי שיתכן שהוא הכביד על הנצרות שלא לצורך בלימוד על אודות הדם והקורבן, הוא חיסל

against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

^{88.7 (983.5)} Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

^{88.8 (983.6)} Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

^{88.1 (983.7)} The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

^{88.2 (984.1)} In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

^{88.3 (984.2)} The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with

אחת ולתמיד את כל הדוקטרינות על אודות פדיון באמצעות קורבנות אדם או קורבנות מן החי. הפשרות התיאולוגיות שלו מעידות על כך שאפילו על ההתגלות להיכנע בפני שליטתה ההדרגתית של האבולוציה. אליבא ד-פאולוס, ישוע הפך לקורבן האנושי האחרון והמספק לגמרי; השופט האלוהי התרצה כעת, ולנצח.

וכך, לאחר עידנים ארוכים, התפתחה כת הקורבנות לכדי כת הסקרמנט. וכך מהווים הסקרמנטים של הדתות המודרניות ממשיכים כשרים לאותם טקסים מוקדמים מזעזעים של הקרבת קורבנות האדם, ולמנהגים הקניבליסטיים הקודמים אפילו יותר. רבים עדיין תלויים בדם על-מנת להיגאל, אך לכל הפחות הדבר הפך לביטוי מושאל, סמלי ומיסטי.

teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

88:94 (984:3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. מחילה על חטא

האדם הקדום רכש מודעות לאהדת האל אך ורק באמצעות הקורבן. על האדם המודרני לפתח טכניקות חדשות לרכישת מודעות-עצמית של גאולה. בדעתו של בן התמותה עדיין מצויה המודעות של החטא, אך התבניות המחשבתיות על אודות הגאולה ממנו התרפטו והתיישנו. עדיין שרירה וקיימת המציאות של הצורך הרוחני, אך ההתקדמות האינטלקטואלית השמידה את הדרכים הנושנות שבאמצעותן הובטחו השקט והשלווה, הן בעבור הדעת והן בעבור הנשמה.

נדרש להגדיר מחדש את החטא כחוסר-נאמנות המכאונת כלפי האלוהות. קיימות רמות שונות של חוסר-נאמנות: חוסר הנאמנות החלקי של ההיסוס; הנאמנות החלוקה של העימות; הנאמנות הגוססת של האדישות; והמוות של הנאמנות כפי שזה מתבטא בהתמסרות לאידאלים מרושעים.

תחושת האשמה ורגש האשמה הינם המודעות להפרת המוסכמות; אלו אינם מהווים בהכרח חטא. בהיעדר חוסר-נאמנות מודעת לאלוהות לא מתקיים באמת חטא.

האפשרות לזהות את תחושת האשמה מהווה אות טרנסצנדנטי של כבוד עבור האנושות. היא איננה מסמנת את האדם כרשע, אלא דווקא מבדילה אותו כייצור בעל פוטנציאל לגדולה ולתהילה מרקיעה-לעולם. תחושה מעין זו של חוסר ערך הינה התמרץ הראשוני, אשר חייב להוביל במהרה ובבטחה אל-עבר אותם כיבויי אמונה המעתיקים את הדעת בת התמותה אל הרמות הנשגבות של נאצלות מוסרית, תבונה קוסמית וחיים רוחניים; וכך משתנות כלל המשמעויות של הקיום האנושי מן הזמני אל הנצחי, וכלל הערכים מוגבהים מן האנושי אל האלוהי.

הכאה על חטא הינה הדרך שבה דוחה האדם את חוסר הנאמנות, אך היא איננה מפחיתה כחוא זה מן ההשלכות בזמן ובמרחב של חוסר נאמנות שכזו. ואולם התוודות – חרטה

10. FORGIVENESS OF SIN

88:101 (984:4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

88:102 (984:5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

88:103 (984:6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

88:104 (984:7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

88:105 (984:8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature

כנה על טבעו של החטא – הינה הכרחית לשם צמיחה דתית והתקדמות רוחנית.

המחילה של האלוהות על החטא הינה החידוש של יחסי הנאמנות, לאחר תקופה שבה פסקה המודעות האנושית מלקיים מערכת יחסים שכזו כתוצאה מן ההשלכות של מרידה במודע. אין צורך לבקש את המחילה, אלא רק לקבלה כמודעות לכינונה מחדש של מערכת יחסים של נאמנות בין הברוא לבין הבורא. וכלל בני האל הנאמנים הינם שמחים, אוהבי-שירות ומתקדמים-לעד בהרקעה לעבר פרדיס.

[הוצג על-ידי כוכבת ערב זוהרת של נבאדון.]

of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

^{88:10.6 (985.1)} The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

^{88:10.7 (985.2)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

מסמך 90. שמאניזם – מרפאים וכוהנים

091 ⇨

הספר של אורנטיה

089 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 90

שמאניזם – מרפאים וכוהנים

סעיפים

מבוא

1. השמאנים הראשונים – המרפאים
2. תרגולים שמאניים
3. התיאוריה השמאנית על אודות המחלות והמוות
4. הרפואה תחת השמאנים
5. כוהנים וטקסים

מבוא

האבולוציה של המצוות הדתיות התקדמה מן הריצוי, ההימנעות, גירוש השדים, הכפייה, הפישור והפיוס אל הקורבן, הכפרה והפדיון. הטכניקה של הטקס הדתי עברה מן הצורות של הכת הפרימיטיבית, דרך הפטישים ועד לקסמים ולניסים; וככל שהטקס הפך מורכב יותר, בתגובה למושג המורכב יותר ויותר שגיבש האדם על אודות העולמות העל-חומריים, כך הוא נשלט באופן בלתי-נמנע על-ידי המרפאים, השמאנים והכוהנים.

במונחים המתקדמים של האדם הפרימיטיבי, נחשב עולם הרוחות בסופו של דבר ככזה אשר איננו מגיב לבן-תמותה רגיל. אך ורק בני האדם יוצאי הדופן מסוגלים ללחוץ באזני האלים; אך ורק הגבר או האישה היוצאים מן הכלל היו נשמעים על-ידי הרוחות. וכך נכנסת הדת לשלב חדש, שלב שבו היא הופכת בהדרגה לדת מיד-שנייה; לעולם נדרש מרפא, שמאן, או כוהן, לתווך בין האדם הדתי לבין מושא סגידתו. וכיום רוב מערכות האמונה הדתיות המאורגנות באורנטיה עוברות דרך השלב הזה של התפתחות אבולוציונית.

הדת האבולוציונית נולדת כתוצאה מן הפחד

PAPER 90

SHAMANISM — MEDICINE MEN
AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

^{9001 (966.1)} THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

^{9002 (966.2)} In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

^{9003 (966.3)} Evolutionary religion is born of a simple

הפשוט והכול-יכול, הפחד אשר מתפרץ בדעת האנושית כאשר זו ניצבת אל מול הבלתי-נודע, אל מול זה אשר אין לו הסבר ואל מול הבלתי-ניתן להבנה. לבסוף מגיעה הדת להכרה המעמיקה והפשוטה של אהבה כל-יכולה, האהבה אשר שוטפת את הנשמה האנושית, בלא שזו תוכל להתנגד, כאשר היא מתעוררת למושג של החיבה חסרת הגבולות אשר רוח האב האוניברסאלי לבני היקום. ואולם, בתוך שבין התחלת האבולוציה הדתית לבין סיומה, מפרידים העידנים הארוכים של השמאנים, אשר מתיימרים לעמוד בין האדם לבין האל כאנשי ביניים, כפרשנים וכשתדלנים.

1. השמאנים הראשונים – המרפאים

השמאן היה המרפא הבכיר, איש הפֶּטִישׁ הטקסי והאישיות המצויה במוקד כלל מנהגיה של הדת הפרימיטיבית. בקבוצות רבות עלה השמאן בדרגתו על המנהיג הצבאי, עובדה אשר סימנה את תחילת שלטון הכנסייה במדינה. לעתים פעל השמאן ככוהן ואפילו ככוהן-מלך. לכמה מן השבטים המאוחרים יותר היו הן שמאנים-מרפאים (רואים) והן שמאנים-כוהנים אשר הופיעו מאוחר יותר. ובמקרים רבים הפך תפקידו של השמאן לתפקיד העובר בירושה.

מכיוון שבימי קדם נחשב כל דבר יוצא מגדר הרגיל לדיבוק ביד רוח, כל תכונה מנטאלית או פיזית יוצאת-דופן נחשבה כנישור לשמש בתפקיד של מרפא. רבים מן הגברים הללו היו אפילפטיים, רבות מן הנשים היו היסטוריות, ורוב המקרים של האנשים הקדומים בעלי ההשראה, כמו גם אלו אשר דבקו בהם רוח או שד, השתייכו לשני הטיפוסים הללו. לא מעט מן הכוהנים המוקדמים ביותר הללו השתייכו לקבוצה אשר חבריה זכו מאז בכינוי חולים במחלת הרדיפה.

אף כי הם נהגו לרמות בעניינים פשוטים, רוב רובם של השמאנים האמינו בעובדה שאכן רוח דבקה בהם. נשים אשר היו מסוגלות להכניס עצמן לטרנס או להתקף שיתוק הפכו להיות שאמניות רבות-עוצמה; מאוחר יותר, הפכו נשים שכאלה לנביאות ולמדיומים אשר תקשרו עם רוחות. על-פי-רוב, נכללה בהתקפי הטרנס-שיתוק שלהן תקשורת לכאורה עם רוחות המתים. רבות מן הנשים השמאניות אף היו רקדניות במקצוען.

ואולם, לא כל השמאנים השלו את עצמם; רבים מהם היו תכסיסים ממולחים ומוכשרים. עם התפתחות המקצוע, על-מנת להיחשב כראוי לשמש כמרפא, נדרש בעל המקצוע המתחיל לשרת כשוליה במשך עשור שנים של קושי ושל מינעה-עצמית. השמאנים פיתחו צורת לבוש מקצועית והתנהגו באופן מסתורי. לעיתים קרובות, הם עשו שימוש בסמים על-מנת לייצר מצבים פיזיים מסוימים אשר ירשימו את חברי

and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE

MEN

^{901.1 (986.4)} The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

^{901.2 (986.5)} Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

^{901.3 (987.1)} While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

^{901.4 (987.2)} But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as

השבת וידימו אותם. אנשים פשוטים החשיבו טריקים של זריזות-ידיים כתופעה על-טבעית, וכוהנים שונים היו הראשונים להשתמש בדיבור מן הבטן. רבים מן השמאנים הנושנים נתקלו ללא כוונה בהיפנוזה; אחרים הפנטו את עצמם תוך כדי התבוננות ממושכת בטבורם שלהם.

בעוד שרבים השתמשו בתכסיסים ובתרמיות, אחרי ככלות הכול המוניטין שלהם כקבוצה התבסס על הישגים בפועל. כאשר השמאן נכשל בפעולותיו, אם לא היה מסוגל להציג אליבי ראוי לכישלון, הוא היה מודח מתפקידו או מומת. וכך, השמאנים ההגונים היו הראשונים להיעלם; שרדו רק השחקנים הממולחים.

היה זה השמאניזם אשר נטל את מושכות ההכוונה הבלעדית של ענייני השבת מידי הזקנים והחזקים ומסרם לידי הממולחים, הפיקחים ומרחיקי הראות.

2. תרגילים שמאניים

העלאת רוחות היוותה פרוצדורה מדויקת מאוד וסבוכה ביותר, בדומה לטקסי הכנסייה ד-היום המתנהלים בשפה עתיקה. כבר בראשיתו ביקש המין האנושי עזרה ממקורות על-אנושיים, הוא ביקש לו התגלות; והאדם האמין כי השמאן אכן קיבל התגלויות מעין אלה. אף כי השמאנים השתמשו בעבודתם בכוונה הרב של ההשגה, כמעט תמיד הייתה זו השגה שלילית; ורק לאחרונה נעשה שימוש בטכניקת ההשגה החיובית. בתחילת ההתפתחות של מקצועם החלו השמאנים לרכוש מומחיות במקצועות כמו הורדת גשם, ריפוי מחלות ופענוח פשעים. בכל אופן, ריפוי מחלות לא היה תפקידו העיקרי של המרפא השמאני; תפקידו היה להכיר את סכנות החיים ולשלוט בהן.

האמנות השחורה הקדומה – הן זו הדתית והן החילונית – נקראה אמנות לבנה בשעה ששימשה בידי הכוהנים, הרואים, השמאנים או המרפאים. אלו אשר עסקו באמנות שחורה נקראו מכשפים, קוסמים, מכשפות, מהלכי קסם, מעלים באוב, מאחזי עיניים ומגידי עתידות. בחלוף הזמן, סוג כל קשר לכאורה עם העל-טבעי כעבודת-כישוף או כעבודת השמאן.

הכישוף כלל את הקסם אשר בוצע על-ידי הרוחות הקדומות יותר, הבלתי-סדירות והבלתי-מוכרות; עבודת-שמאן הייתה קשורה בניסים שביצעו רוחות סדירות וכן אלים המופקדים לשבת בזמנים מאוחרים יותר נקשר המכשף לשטן, ובכך הוכנה הקרקע לרבים ממפגני חוסר הסובלנות הדתית של הזמנים האחרונים יחסית. הכישוף היווה דת עבור שבטים פרימיטיביים רבים.

השמאנים האמינו עד מאוד בתפקיד

supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

901.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

901.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

902.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

902.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

902.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

902.4 (987.8) The shamans were great believers in the

המקריית קזו המגלה את רצון הרוחות; לעיתים קרובות הם הפילו גורל על-מנת לקבל החלטות. שרידים מודרניים לנטייה זו להפיל גורל ניתן לראות לא רק במשחקי המזל הרבים, אלא גם בשירי ילדים ידועים כדוגמת "האחרון הוא ה...". פעם האחרון נידון למוות; כיום הוא רק האחרון בכמה משחקים ילדותיים. מה שהיווה עניין רציני עבור האדם הפרימיטיבי, שרד אך כשעשוע של הילד המודרני.

המרפאים סמכו עד מאוד על אותות ועל סימנים, כדוגמת האמירה "בשעה שתשמע את שרש העלים בצמרת עץ התות, עליך להזדרז". מוקדם מאוד בהיסטוריה של הגזע היפנו השמאנים את תשומת ליבם אל הכוכבים. האסטרולוגיה הפרימיטיבית היוותה אמונה רווחת ונוהג שכיח בכל רחבי העולם; גם פירוש חלומות הפך נפוץ. ולאחר כל אלו הופיעו עד מהרה אותן שאמניות רגשניות אשר טענו כי ביכולתן לתקשר עם רוחות המתים.

אף-על-פי שמקורם הינו עתיק, שרדו מוריד הגשם, או השמאנים של מזג האוויר, במורד הזמן לאורך העידנים. בשביל החקלאים הקדומים פירושה של בצורת קשה היה מוות; השליטה במזג האוויר היוותה מושא של קסם קדום רב. ואפילו האדם המודרני עוסק במזג האוויר כנושא שיחה נפוץ. כלל העמים הקדומים האמינו בכוחותיו של השמאן כמוריד גשם, ואולם הנוהג היה להרוג אותו כאשר נכשל, אלא אם כן היה מסוגל להמציא הסבר המניח את הדעת לכישלון.

שוב ושוב סילקו הקיסרים את האסטרולוגים, אך אלו שבו וחזרו בשל האמונה הרווחת בכוחותיהם. לא ניתן היה לסלקם, ואפילו במאה השש-עשרה שלאחר ישוע, פרשו מנהלי הכנסייה והמדינה במערב את חסותם על האסטרולוגיה. אלפי אנשים אינטליגנטיים לכאורה עדיין מאמינים שאדם יכול להיוולד תחת השליטתו של כוכב בן-מזל או של כוכב ביש-מזל; וכן כי המיקום היחסי של גרמי השמיים קובע את תוצאות ההרפתקאות השונות על-פני האדמה. הפתיים עדיין מבקשים את מוצא פיותיהם של מגידי העתידות.

היוונים האמינו ביעילותה של העצה הנבואית של האורקל, הסינים השתמשו בקסמים כהגנה מפני שדים, השמאנים שגשג בהודו ועדיין מתקיים באופן פתוח במרכז אסיה. ורק לאחרונה ננטשו מנהגים אלו במקומות רבים ברחבי העולם.

מאז ומעולם קמו נביאים ומורים של אמת על-מנת להוקיע ולחשוף את השמאנים. אפילו בקרב האדם האדום, ההולך ונעלם, הופיע במאה החולפת נביא שכזה, שוֹנִי טֶנְסְקוֹאטְאָה, אשר ניבא את ליקוי החמה של 1806 והוקיע את מידותיו הרעות של האדם הלבן. מורים רבים של אמת הופיעו בקרב השבטים והגזעים השונים במהלך העידנים הארוכים של ההיסטוריה

mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

9025 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

9026 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

9027 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

9028 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

9029 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever

האבולוציונית. ולעד הם ימשיכו להופיע ולא תגר את השמאנים, או את הכוהנים, של כל העידינים, אשר מתנגדים להשכלה הכללית ומנסים לדכא את הקדמה המדעית.

באופנים רבים ובשיטות פתלתולות ביססו השמאנים של ימי קדם את המוניטין שלהם כקולותיו של האל וכנאמני ההשגחה. הם הזליפו מים על העוללים אשר זה עתה נולדו ונתנו להם שמות; הם מלו את הגברים. הם ניהלו את כל טקסי הקבורה והיו אלו אשר הכריזו, כנדרש, על הגעת המתים בבטחה אל ארץ הרוחות.

הודות לצבירת התשלומים השונים אשר לכאורה הוצעו לרוחות, התעשרו הכוהנים והמרפאים השמאנים עד מאוד. לעיתים תכופות היה השמאן צובר כמעט את כל הרכוש החומרי של השבט. עם מותו של אדם אמיד, היה נהוג לחלק את רכושו, בחלקים שווים, בין השמאן למפעל ציבורי או מפעל צדקה כלשהו. נוהג זה עדיין קיים בחלקים מסוימים של טיבט, שם משתייכת כמחצית מאוכלוסיית הגברים למעמד בלתי-יצרני זה.

השמאנים התלבשו היטב ובדרך כלל היו להם מספר נשים; הם היו ראשוני האריסטוקרטים, בהיותם פטורים מכל המגבלות השבטיות. לעיתים קרובות הם היו בעלי דעת ומוסר ירודים. הם דיכאו את יריביהם בכך שכינו אותם מכשפים או אשפים, ולעיתים קרובות ביותר רכשו עמדות השפעה וכוח כה חזקות עד כי היו מסוגלים לשלוט בכוהנים או במלכים.

האדם הפרימיטיבי החשיב את השמאן כרע הכרחי; הוא ירא ממנו אך לא אהב אותו. האדם המוקדם רחש כבוד לידע; הוא כיבד את החוכמה ותגמל אותה. השמאן היה בבחינת רמאות ברובו, אך ההערצה כלפי השמאנים מדגימה היטב את החשיבות הגבוהה אשר נודעה לחוכמה באבולוציה של הגזע.

3. התיאוריה השמאנית על אודות המחלות והמוות

מכיון שהאדם הקדום התייחס לסביבתו החומרית כסביבה המגיבה במישרין לגחמות רוחות הרפאים ולרצונות הרוחות, אין זה מוזר שדנו עסקה במידה כה רבה של בלעדיות בעניינים של חומר. האדם המודרני תוקף את בעיותיו במישרין; הוא מכיר בעובדה שהחומר מגיב לתפעול האינטליגנטי של הדעת. באופן דומה, האדם הפרימיטיבי ביקש לשנות ואפילו לשלוט בחיים ובאנגריות של מחוזות החומר; ומכיון שהבנתו המוגבלת על אודות הקוסמוס הובילה אותו לאמונה כי רוחות הרפאים, הרוחות והאלים עסקו באופן אישי ומייד בשליטה מדוקדקת בחיים ובחומר, הוא הכוין את מאמציו, באופן הגיוני, על-מנת לנסות ולרכוש את אהדתן ואת תמיכתן של הסוכנויות העל-אנושיות האלה.

continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90210 (9886) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90211 (9887) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90212 (9881) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90213 (9882) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90231 (9883) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to

winning the favor and support of these superhuman agencies.

^{9032 (9894)} Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

^{9033 (9895)} The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

^{9034 (9896)} 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

^{9035 (9897)} 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

^{9036 (9901)} Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

^{9037 (9902)} 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold

לאור כל זאת, ניתן להבין הרבה ממה שהינו חסר-הסבר ולא-הגיוני בכתות העתיקות. טקסיה של הכת היו בבחינת ניסיונות של האדם הפרימיטיבי לשלוט בעולם החומר אשר בו מצא את עצמו. ורבים ממאמציו כוונו לעבר הארכת החיים והבטחת הבריאות. מכיוון שבמקור נחשבו כל המחלות, כמו גם המוות עצמו, כתופעות של רוח, היה זה בלתי-נמנע שהשמאנים, בעודם פועלים כמרפאים וכוהנים, יעבדו גם כרופאים וכמנתחים.

יתכן שהדעת הפרימיטיבית מוגבלת בשל היעדרן של עובדות, ואולם אף-על-פי-כן היא הינה לוגית. כאשר בני-אדם עמוקים במחשבתם צופים במחלות ובמוות והוגים בהם, הם מבקשים לקבוע מה גורם לתופעות האלה; ובהתאם למידת הבנתם ביטאו השמאנים והמדענים את התיאוריות הבאות על אודות הסבל:

1. רוחות רפאים – השפעות רוח ישירות. ההיפותזות המוקדמות ביותר אשר הוצעו כהסבר למחלות ולמוות גרסו כי הרוחות גרמו למחלות בכך שפיתו את הנשמה לעזוב את הגוף; אם זו לא הצליחה לחזור, נגרם מוות. אנשי קדם פחדו כל-כך ממעשיהן המרושעים של רוחות הרפאים מחוללות המחלות, עד כי לעיתים קרובות היו פרטים חולים ננטשים אפילו ללא מזון או מים. בלא קשר לבסיס השגוי של האמונות האלה, הן אכן בודדו באופן יעיל את היחידים החולים ומנעו את התפשטות של מחלות מדבקות.

2. אלימות – גורמים מובנים מאליהם. גורמיהן של תאונות ומיתות מסוימות היו כה קלים לזיהוי, עד כי אלו הוסרו מן הקטגוריה של מעורבות פעילה של רוחות רפאים. מיתות ופצעים אשר נגרמו במלחמה, בקרבות עם בעלי-חיים ועל-ידי סוכנויות אשר קל היה לזהותן, נחשבו כתופעות טבעיות. ואולם, במשך זמן רב רווחה האמונה כי הרוחות עדיין היו אחראיות לעיכוב בתהליך הריפוי או לגרימת דלקות, ואפילו באותם פצעים אשר נגרמו באופן "טבעי". אם לא ניתן היה לגלות כל גורם טבעי, עדיין הוטלה האחריות למחלות ולמוות על רוחות הרפאים.

כיום, הן באפריקה והן במקומות אחרים, ניתן למצוא עמים פרימיטיביים אשר הורגים מישהו כל אימת שמתרחש מוות בלתי-אלים. המרפאים שלהם מצביעים על הצדדים האשמים. אם נפטרה האם בשעת הלידה, מייד חונקים את הילד – נפש תמורת נפש.

3. קסם – השפעתם של אויבים. הסברה הייתה שמחלות רבות נגרמו בשל כישוף, בשל פעולתה של עין הרע, או בשל הצבעה בקשת קסומה. בזמנים מסוימים אכן היה מסוכן להצביע על מישהו; ועדיין פעולת ההצבעה לעבר מישהו נחשבת בלתי-מנומסת. במקרים שבהם המחלות והמוות היו עלומים, היו אנשי קדם

עורכים חקירה רשמית, מנתחים את הגופה ומבססים את סיבת המוות על גורם כזה או אחר; אלמלא כן, היה המוות מיוחס לכישוף, ובכך היה מצריך את הוצאתו להורג של המכשף האחראי לו. החקירות האלה של חוקרי המוות הקדומים הצילו חיים רבים של אלו אשר נחשדו כמכשפים לכאורה. בקרב קבוצות מסוימות התקיימה הסברה שאיש שבט יכול למות כתוצאה מן הכישוף שלו עצמו, ובמקרה כזה לא הואשם איש.

4. חטא – עונש על הפרת טאבו. לאחרונה באופן יחסי, רוחה האמונה שמחלה הינה עונש על חטא, אישי או גזעי. בקרב אנשים אשר חולפים דרך רמת האבולוציה הזו, רוחות התיאוריה כי אדם לא יוכל לסבול, אלא אם כן הפר טאבו. התייחסות אל המחלה ואל הסבל כאל "חצי אדוני בתוכם" הינה טיפוסית לאמונות מן הסוג הזה. במשך זמן רב החשיבו הסינים ובני מסופוטמיה את המחלה כתוצאה של פעולת שדים רעים, זאת בעוד שהכשדים הצביעו גם על הכוכבים כגורמים לסבל. תיאוריה זו על אודות המחלה כתוצאה של זעם אלוהי, עדיין רווחת בקרב קבוצות רבות של תושבי אורנטיה הנחשבות מתורבתות.

5. גורמים טבעיים. האנושות הייתה מאוד איטית בלימודה את הסודות החומריים של יחסי הגומלין בין סיבה לתוצאה במחוזות הפיזיים של האנרגיה, החומר והחיים. היוונים הקדומים, בשמרם את מסורות הלימוד של אדמסון, היו בין הראשונים להכיר בעובדה שכל המחלות הינן תוצאתן של גורמים טבעיים. לאט ובבטחה מחסלת התפתחות העידן המדעי את התיאוריות הנשנות של האדם על אודות המחלה והמוות. החום היווה את אחת מן המחלות האנושיות הראשונות אשר הוסרו מן הקטגוריה של חוליים על-טבעיים, ובהדרגה התיר עידן המדע את אזיקי הבורות אשר כלאו את דעתו של האדם במשך זמן כה ממושך. הבנה על אודות הזקנה וההידבקות מחסלת בהדרגה את הפחד של האדם מפני רוחות הרפאים, הרוחות והאלים קָאלו אשר אשמים אישית באומללות האנושית ובסבלם של בני התמותה.

האבולוציה לעולם אינה נכשלת בהשגת מטרתה; היא משרישה אצל האדם את אותו פחד של האמונה הטפלה מפני הבלתי-ידוע ואת האימה מפני הבלתי-נראה, אשר מהווה את הפיגום עבור המושג של האל. ולאחר שחזתה בלידתה של הבנה מתקדמת של האלוהות, אותה טכניקה של האבולוציה, הפועלת ללא דופי, מניעה את אותם כוחות מחשבה אשר ישמידו בנחרצות את הפיגום, אשר מילא זה מכבר את ייעודו.

4. הרפואה תחת השמאנים

כלל חייו של האדם הקדום נועדו למנוע מחלות; דתם הייתה במידה לא מבוטלת טכניקה למניעת מחלות. וללא קשר לשגיאות שנפלו

a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner's inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

9038 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

9039 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90310 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

9041 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless

בתיאוריות שלהם, הם הוציאו אותן אל הפועל בלב שלם; הייתה להם אמונה בלתי-מסויגת בשיטות הטיפול שלהם, וזו כשלעצמה הינה תרופה רבת-עוצמה.

אחרי ככלות הכול, האמונה אשר נדרשה על-מנת להבריא הודות לסיוע המטופש של אחד מן השמאנים הנושנים הללו, לא הייתה שונה במידה רבה מזו אשר נדרשת על-מנת להבריא תחת ידם של כמה מאלו שהחליפו אותם בימים מאוחרים יותר, ואשר עוסקים בטיפול הבלתי-מדעי במחלות.

השבטים הפרימיטיביים יותר התיירו עד מאוד מן החולים, ובמשך עיניים ארוכים נמנעו מהם בקפידה, ולבושתם, הזניחו אותם. הייתה זו בבחינת התקדמות הומניטרית כבירה כאשר האבולוציה של השמאניזם הולידה מרפאים אשר הסכימו לטפל במחלות. או אז הפכה לנוהג ההסתופפות של כלל השבט בחדר החולה על-מנת לסייע בידי השמאן לסלק את רוחות הרפאים של המחלה באמצעות יללות. לא היה זה בלתי-נפוץ לאישה לשמש בתפקיד השמאן המאבחן, בעוד שהגבר מעניק את הטיפול. השיטה הרגילה לאבחון מחלות הייתה בחינת בני מעיו של בעל-חיים.

מחלות טופלו באמצעות שירת מזמורים, יללות, הנחת ידיים, נשימה על החולה וטכניקות רבות אחרות. בזמנים מאוחרים יותר הפך לנפוץ הנוהג לישון במקדש, והריפוי אירע, לכאורה, בשעת השינה. לבסוף ביצעו המרפאים ניתוחים, הלכה למעשה, בעת השינה במקדש; קידוח החור בגולגולת נמנה על הניתוחים הראשונים, ונעשה במטרה לאפשר לרוח כאב הראש לחמוק. השמאנים למדו לטפל בשברים ובנקעים, לפתוח חבורות ומורסות; השמאנית הפכה למיילדת מומחית.

שיטת טיפול נפוצה כללה שפשוף המקום המודלק או המוכתם בגוף באמצעות חפץ קטן, השלכת הקמע, ואז, לכאורה, הגיע הריפוי. אם איתרע מזלו של מאן דהוא להרים את הקמע אשר הושלך, האמונה הייתה שהוא יקבל מייד את הדלקת או את הכתם. הדבר התקיים זמן רב בטרם הוכנסו לשימוש צמחי מרפא ותרופות אמת אחרות. העיסוי פותח בהקשר של לחשים ונועד לשפשף את הרוח החוצה מן הגוף; לפניו קדמו המאמצים למרוח תרופות פנימה אל תוך הגוף, ממש כמו הניסיונות המודרניים למרוח משחות אל הגוף פנימה. הנחת כוסות רוח ושאיבה של החלקים שנפגעו, יחד עם הקזת דם, נחשבו לבעלות-ערך רב לשם היפטרות מן הרוח מחוללת המחלות.

מכיוון שהמים היוו פֶּטִישׁ רב-עוצמה, נעשה בהם שימוש בטיפול בחולייה רבים. במשך זמן רב שררה האמונה כי באמצעות ההזעה ניתן לחסל את הרוח אשר גורמת למחלות. אמבט האדים נחשב עד מאוד; עד מהרה שגשגו מעיינות מים חמים כאתרי נפש פרימיטיביים. האדם המוקדם גילה כי החום יכול להקל על כאב; הוא השתמש באור השמש, באיברים

of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot

טריים של בעלי-חיים, בחמר חם ובאבנים חמות, רבות מן השיטות האלה משמשות עד היום. במאמץ להשפיע על הרוחות נעשה שימוש בקצב; תופי הטום-טום היו בשימוש כלל-עולמי.

עמים מסוימים סברו כי הגורם למחלה הוא קנוניה מרושעת בין הרוחות לבעלי החיים. וכך נולדה האמונה כי לכל מחלה אשר נגרמת על-ידי בעל-חי קיים צמח מרפא ומועיל אשר משמש לה כמזור. האנשים האדומים התמסרו במיוחד לתיאוריה על אודות צמחים כתרופות-לכל; ותמיד הם שמו טיפת דם בבור השורש שנוצר כאשר הם עקרו צמח מן האדמה.

הצום, התזונה והחומרים אשר טיפלו בגירויים שימשו לעיתים קרובות כשיטות מרפא. ההפרשות האנושיות, בהיותן קסומות בהחלט, נחשבו עד מאוד; וכך נוכל למנות את הדם ואת השתן בין התרופות המוקדמות ביותר, אשר אליהן נוספו במוקדם שורשים ומלחים השונים. השמאנים האמינו כי ניתן לסלק את רוחות המחלות אל מחוץ לגוף באמצעות תרופות בעלות ריח רע וטעם מר. מוקדם מאוד הפכה ההקאה לטיפול שגרתי, והערך אשר נודע לקקאו ולכיין במצבם הנא היו בין התגליות הפרמצבטיות הראשונות.

היוונים היו הראשונים לפתח שיטות הגיוניות באמת לטיפול בחולים. הן היוונים והן המצרים קיבלו את הידע הרפואי שלהם מעמק הפרת. שמן ויין שימשו כתרופות מאוד מוקדמות לטיפול בפצעים; השומרים עשו שימוש בשמן קיק ובאופיום. רבות מן התרופות הקדומות, היעילות והסודיות האלה איבדו מעוצמתן כאשר נודעו ברבים; מאז ומעולם הייתה הסודיות הכרחית להצלחת פעולת התרמית והאמונה הטפלה. אך ורק העובדות והאמת מזמנות את מלוא אור ההבנה ועולזות באורו ובהארטו של המחקר המדעי.

stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

^{9047 (991.6)} Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

^{9048 (991.7)} Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

^{9049 (992.1)} The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. כוהנים וטקסים

מהות הטקס הינה הביצוע המושלם שלו; בקרב הפראים הוא חייב להיות מבוצע בדיוק רב. אך ורק כאשר הטקס נערך באופן הנכון, יש בו בכדי להפעיל כוח על הרוחות. אם הטקס פגום, הוא רק מעורר את הזעם ואת התרעומת של האלים. לפיכך, מכיוון שדעתו המתפתחת של האדם הגתה שהטכניקה של הטקס הייתה הגורם המכריע ביעילותו, היה זה בלתי-נמנע שבמוקדם או במאוחר יתפתחו השמאנים המוקדמים לכדי קבוצת כוהנים המוכשרת לנהל את הטקס על מלוא דקדוקיו. וכך, במשך עשרות אלפי שנים, הכבידו אין ספור טקסים על החברה, הטילו קללה על הציוויליזציה, והיוו משא כבד מנשוא על כל פעולה בחיים ועל כל דבר שהגזע ביצע.

הטקס הינו הטכניקה שבה הופך מנהג לקדוש; הטקס יוצר מיתוסים ומנציח אותם, וכמו

5. PRIESTS AND RITUALS

^{9051 (992.2)} The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

^{9052 (992.3)} Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as

כן תורם לשימורם של המנהגים החברתיים והדתיים. שוב, הטקס עצמו נברא על-ידי המיתוסים. הטקסים מתחילים את דרכם על-פי-רוב כחברתיים, לאחר מכן הופכים לכלליים, ולבסוף הם רוכשים את הקידוש ואת הכבוד של הטקס דתי. הטקס עשוי להתבצע באופן אישי או קבוצתי – או שניהם גם יחד – כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפילה, בריקוד ובדרמה.

מילים הופכות לחלק מן הטקס, כדוגמת השימוש במילים *amen* ו*selah*. ההרגל לקלל, ניבול הפה, מייצג הדדרות של הנוהג אשר קדם לו, החזרה הטקסית על שמות קודש. העלייה לרגל למקומות קדושים מהווה טקס קדום מאוד. לאחר מכן התפתח הטקס לכדי טקסים מפורטים של טיהור, זיכור וקידוש. לאמיתו של דבר, טקסי החניכה של החברות הסודיות, השבטיות והפרימיטיביות, היוו טקס דתי בוסרי. טכניקת הפולחן של קתות המסתורין הנושנות היוו שורה ארוכה של טקסים דתיים אשר נצברו ואוגדו יחדיו. בסופו של דבר התפתח הטקס לכדי הטקסים החברתיים והפולחן הדתי המודרניים, טקסים הכוללים תפילה, שירה, קריאה בצוואת, ודרכים אישיות וקבוצתיות אחרות להתמסרות רוחנית.

הכוהנים התפתחו מן השמאנים אל המעמד הנוכחי של מנהלי הפולחן הדתי בפועל, דרך מגידי העתידות, המנחשים, הזמרים, הרקדנים, מחוללי מזג האוויר, נאמני שכיות החמדה הדתיות, נאמני המקדש וחוזי האירועים. בסופו של דבר עבר התפקיד בירושה; צמח ועלה מעמד רציף של כוהנים.

ככל שהתפתחה הדת כך החלו הכוהנים להתמחות בהתאם לכישוריהם המולדים ולנטיותיהם המיוחדות. חלקם הפכו לזמרים, אחרים למתפללים, ואילו אחרים למקריבי קורבנות; לאחר מכן הגיעו נושאי הדברים – המטיפים. וכאשר הדת הפכה ממוסדת, טענו הכוהנים הללו כי בידיהם מצוי "המפתח לגן העדן".

מאז ומעולם ביקשו הכוהנים להרשים את פשוטי העם ולעורר בקרבם יראת כבוד, ולשם כך ניהלו את הטקס הדתי בשפה קדומה ועשו שימוש בשלל אמרות קסם על-מנת לעורר את המסתורין בקרב משתתפי הטקס ולהעצים את דבקותם, כמו גם את סמכותם שלהם. הסכנה הגדולה בכל זה היא שהטקס נוטה להפוך לתחליף של הדת.

הכוהנים עשו רבות על-מנת לעכב את ההתפתחות המדעית ולהשהות את הקדמה הרוחנית, אך הם גם תרמו לייצובה של הציוויליזציה ולהעצמת סוגים מסוימים של תרבות. ואולם, כוהנים מודרניים רבים חדלו מלשמש כמנהלים של טקסי הסגידה לאל, בכך שהפנו את תשומת ליבם לתיאולוגיה – לניסיון להגדיר את האל.

אין להכחיש כי הכוהנים היוו אבן ריחיים על צווארם של הגזעים, ואולם למנהיגי הדת האמיתיים נודע ערך לא-יסולא בפז כאלו אשר

well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

^{9053(992.4)} Words become a part of ritual, such as the use of terms like *amen* and *selah*. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

^{9054 (992.5)} The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

^{9055 (992.6)} As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to "hold the keys of heaven."

^{9056(992.7)} The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

^{9057(993.1)} The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

^{9058(993.2)} It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing

הצביעו על הדרך אל מציאויות גבוהות וטובות יותר.

the way to higher and better realities.

[הוצג על-ידי מלכיצדק של נבאדון.]

9059 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 91. האבולוציה של התפילה

⇨ 092

הספר של אורנטיה

090 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 91

האבולוציה של התפילה

סעיפים

מבוא

1. תפילה פרימיטיבית
2. התפילה המתפתחת
3. תפילה והאלטר-אגו
4. תפילה אֶתִית
5. השלכות חברתיות של התפילה
6. מחוזות התפילה
7. המיסטיקה, האקסטזה וההשראה
8. התפילה כהתנסות אישית
9. התנאים לתפילה יעילה

מבוא

התפילה, כסוכנות של הדת, התפתחה מתוך ביטויים קודמים בדמות המונולוג והדיאלוג הבלתי-דתיים. עם שהאדם הפרימיטיבי השיג מודעות-עצמית, התרחשה כתוצאה בלתי-נמנעת מכך המודעות-לאחר, קרי הפוטנציאל הדואלי של התגובה החברתית ושל ההכרה באל.

הצורות הראשונות של התפילה לא כונו אל אלוהות. אלה היו ביטויים כדוגמת מה שהייתם אתם אומרים לחבר לפני התחלת משימה חשובה, "אחל לי הצלחה". האדם הפרימיטיבי היה משועבד לקסם; המזל – הטוב והביש – חדר לכל תחומי החיים. בתחילה היו הבקשות האלה למזל בעלות אופי מונולוגי – מעין מחשבות בקול רם שחשב זה אשר שירת את הקסם. לאחר מכן ביקשו המאמינים הללו במזל את תמיכת חבריהם ומשפחותיהם, וכך נערך סוג כלשהו של טקס אשר כלל את כל החמולה או את כל השבט.

כאשר התפתחו המושגים של רוחות הרפאים ושל הרוחות, הפכו הבקשות האלה

PAPER 91

THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

INTRODUCTION

91:01 (994:1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:02 (994:2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:03 (994:3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in

לפניות המכוונות לגורם על-אנושי, ועם המודעות לאלים, הגיעו ביטויים מעין אלו לרמות של תפילה אמיתית. כדוגמא לכך, ניתן להיווכח כי בקרב שבטים אוסטרליים מסוימים, קדמו התפילות הדתיות לאמונות ברוחות ובאישיות על-אנושיות.

שבט הטודה בהודו מקיים כעת נוהג זה של תפילה אשר איננה מכוונת אל אף-אחד באופן מיוחד, ממש כשם שנהגו האנשים המוקדמים בזמני טרום המודעות הדתית. אלא שבקרב בני הטודה מהווה נוהג זה משום נסיגה של דתם המתנוונת אל הרמה הפרימיטיבית הזו. הטקסים הנוכחיים של הכוהנים אנשי-החלב של בני הטודה אינם מייצגים טקס דתי, הואיל והתפילות הבלתי-אישיות האלה אינן תורמות מאום לשימורם או להעצמתם של ערכים חברתיים, מוסריים או רוחניים כלשהם.

התפילה הקדם-דתית הייתה חלק ממנהג המנה של המלאכים, מאמונות האודה של הפיגמים אשר באפריקה, ומן האמונות הטפלות על אודות המאגית של האינדיאנים בצפון-אמריקה. רק לאחרונה הגיעו שבטי הגאנדה שבאפריקה מן התפילה ברמת המנה. בשלב הבלבול האבולוציוני המוקדם הזה, מתפללים בני-אדם אל אלים – מקומיים ולאומיים – וכן אל פטישים, קמעות, רוחות רפאים, שליטים ובני-אדם מן השורה.

1. תפילה פרימיטיבית

הדת האבולוציונית משמשת בתחילתה לשימור ולהעצמת הערכים החברתיים, המוסריים והרוחניים אשר קורמים צורה לאיטם. האנושות איננה מבחינה באופן מודע במשימתה זו של הדת, אך זו מושגת בעיקר באמצעות תפקודה של התפילה. תרגול התפילה מייצג את המאמץ הבלתי-מכוון, ואף-על-פי-כן, המאמץ האישי והקבוצתי של קבוצה כלשהי להבטיח (קרי להביא לידי מימוש) את שימור הערכים הגבוהים יותר. ואלמלא שמרה אותם התפילה, היו במהרה יורדים כל ימי הקודש חזרה למעמד של ימי חג גרידא.

הדת וסוכנויותיה, אשר העיקרית שבהן הינה התפילה, הינן בנות ברית אך ורק של אותם ערכים אשר מקבלים הכרה חברתית, קרי את אישור הקבוצה. לפיכך, כל אימת שהאדם הפרימיטיבי ניסה לספק את תחושותיו הבזויות יותר, או להגשים את שאיפותיו האנוכיות אשר אינן יודעות גבול, נמנעו ממנו הנחמה של הדת והסיוע של התפילה. אם ביקש היחיד להגשים מטרה אנטי-חברתית כלשהי, הוא נדרש לבקש את הסיוע של הקסם הבלתי-דתי, להיוועץ במכשפים, וכך נמנע ממנו הסיוע של התפילה. לפיכך, הפכה התפילה במוקדם לגורם רב-עוצמה אשר קידם את האבולוציה החברתית, את הקדמה המוסרית ואת ההישג הרוחני.

ואולם, הדעת הפרימיטיבית לא הייתה לוגית

address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:04 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:05 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:11 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:12 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:13 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that

ואף לא עקבית. האדם הקדמון לא תפס שמחוזות התפילה אינם בדברים של חומר. נשמות פשוטות-דעת אלה הסיקו כי המזון, המחסה, הגשם, הציד והטובין החומריים האחרים העצימו את רווחת החברה, ולפיכך החלו להתפלל למען הברכות הפיזיות האלה. ואף כי היה בזה בבחינת עיוות של התפילה, הוא עודד את המאמצים להגשים את המטרות החומריות האלה באמצעות פעולות חברתיות ואתיות. ואף כי הזניה כזו של התפילה הורידה לשפל את ערכיהם הרוחניים של בני האדם, היא רוממה במישרין את מוסכמותיהם הכלכליות, החברתיות והאתיות.

בסוגי הדעת הפרימיטיביים ביותר, מקבלת התפילה אך צורת מונולוג. במוקדם הופכת צורה זו לדיאלוג, והיא מתרחבת עד מהרה לרמה של פולחן קבוצתי. התפילה מסמנת כי לחשי קדם-הקסם של הדת הפרימיטיבית התפתחו עד לרמה שבה מכירה הדעת האנושית במציאותם של כוחות מיטיבים, או של הוויות מיטיבות, אשר ביכולתם להעצים את הערכים החברתיים ולהרחיב את האידיאלים המוסריים, ויתרה מכך, כי ההשפעות האלה הינן על-אנושיות ונפרדות מן האגו של האדם המודע-לעצמו ומזה של חבריו בני התמותה. לפיכך, תפילת אמת איננה מופיעה עד אשר מקבלת סוכנות הסעד הדתי חזות אישית.

קיים קשר קלוש בין תפילה לבין אנימיזם, אך אמונות מעין אלה יכולות להתקיים לצד הרגשות הדתיים המגוחכים. פעמים רבות לדת ולאנימיזם היו מקורות שונים לחלוטין.

בעבור אותם בני-תמותה אשר לא השתחררו מן השעבוד הפרימיטיבי לפחד, קיימת סכנה אמיתית שכל תפילה עלולה להוביל לתחושה מורבידית של חטא, לאמונות בלתי-מוצדקות באשמה, אמיתיות או מדומות. ואולם, בזמנים המודרניים אין זה סביר כי רבים יבלו בתפילה זמן מספק על-מנת שיוביל אותם להרהורים מזיקים אלו על אודות היות האדם בלתי-ראוי או שרוי-בחטא. הסכנות הנלוות לעיוות התפילה ולהפיכתה לסטייה הינן הברורות, האמונה הטפלה, ההתגבשות, היעדר החינניות, החומרנות והקנאות.

material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (965:3) Prayer is only monologuous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (965:4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (965:5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. התפילה המתפתחת

התפילות הראשונות היו אך בבחינת משאלות אשר הובעו במילים, ביטוי של תשוקות אמת. לאחר מכן הפכה התפילה לטכניקה להשגת שיתוף הפעולה של הרוחות. ואז הגיעה התפילה לתפקוד הגבוה יותר של סיוע לדת בשימורם של כלל הערכים הראויים.

הן התפילה והן הקסם צמחו כתוצאה מן האופן שבו התאים האדם את תגובותיו לתנאי הסביבה של אורגניזם. ואולם, למעט הקשר הכוללי הזה, יש להם רק מעט מן המשותף. התפילה תמיד הצביעה על פעולה חיובית של

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (965:6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worthwhile values.

91:2.2 (965:7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual.

האגו המתפלל; מאז ומעולם היא הייתה נפשית ולעתים רוחנית. על-פי-רוב הצביע הקסם על ניסיון לתפעל את המציאות מבלי להשפיע על האגו של המתפלל, של העוסק בקסם. למרות מקורותיהם הבלתי-תלויים, הקסם והתפילה התייחסו תכופות זה לזו בשלבי ההתפתחות המאוחרים שלהם. לעתים התעלה הקסם באמצעות רוממות מטרותיו מעל הנוסחאות, דרך טקסים ולחשים, ועד לספה של תפילת אמת. התפילה הפכה לעיתים כה חומרנית עד אשר הידרדרה לכדי טכניקה של קסם-מדומה, של הימנעות ממה שגדרש להשקיע על-מנת לפתור את הבעיות של אורנטיה.

משלמד האדם שהתפילה לא תוכל לכפות דבר על האלים, או אז היא הפכה יותר להפצרה, לבקשת טובה. ואולם, לאמיתו של דבר התפילה האמיתית ביותר הינה התייחדות שבין האדם לבין בוראו.

הופעתו של רעיון הקורבן גורמת בכל דת לפיחות ביעילותה הגבוהה יותר של תפילת האמת, זאת משום שבני האדם מבקשים להעניק את מנחות הרכוש החומריות במקום מנחת רצונם שלהם המקדש לעשיית רצון האל.

כאשר דת נעדרת אל אישי, מועתקות תפילותיה אל הרמות של התיאולוגיה והפילוסופיה. כאשר המושג הגבוה ביותר של האל בדת הינו זה של אלוהות בלתי-אישית, כמו באידיאליזם הפנתיאיסטי, אף-על-פי שהדבר מאפשר את הבסיס לצורות מסוימות של התייחדות מיסטית, הוא מחסל את עוצמתה של תפילת האמת, אשר לעולם מהווה התייחדות של האדם עם הוויה אישית ונעלה ממנו.

במהלך הזמנים המוקדמים יותר בהתפתחות הגזע, ואפילו בהווה, התפילה, כחלק מן ההתנסות היומיומית של בן התמותה הממוצע, הינה בעיקרה תופעה שבה האדם מקיים קשר עם תת המודע שלו עצמו. אך קיים גם מחוז של תפילה שבו יחידים ערים מבחינה אינטלקטואלית, המצויים בהתקדמות רוחנית, מגיעים פחות-או-יותר לקשר עם רמות של מודעות-על בדעת האנושית, מחוזותיו של מכוון המחשבה השוכן. בנוסף לכך, קיים שלב רוחני מובחן של תפילת אמת, אשר נוגע לקבלתה ולהכרתה על-ידי הכוחות הרוחניים של היקום, שלב אשר הינו נפרד לחלוטין מכל קשר אנושי ואינטלקטואלי.

התפילה תורמת במידה רבה להתפתחותו של הרגש הדתי של דעת אנושית מתפתחת. ונודעת לה השפעה כבירה הפועלת על-מנת למנוע את בידודה של האישיות.

התפילה מייצגת טכניקה אחת אשר קשורה לדתות הטבעיות של האבולוציה הגזעית, ואשר מהווה אף חלק מן הערכים ההתנסותיים של הדתות הגבוהות יותר והמצטיינות מבחינה אתית, דתות ההתגלות.

Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagic technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:23 (966:1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:24 (966:2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:25 (966:3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

91:26 (966:4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:27 (966:5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:28 (966:6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. תפילה והאלטר-אגו

כאשר הילדים לומדים לראשונה להשתמש בשפה, הם נוטים לחשוב בקול רם, לבטא את מחשבותיהם במילים, אפילו אם לא נוכח איש אשר יקשיב. עם הנץ הדמיון היצירתי, הם מפגינים נטייה לשוחח עם בני-לוויה דמיוניים. בדרך זו מנסה האגו המתפתח להתייחד עם אלטר-אגו מדומה. באמצעות הטכניקה הזו, הילד לומד במקדמם להפוך את שיחות המונולוג שלו לפסבדו-דיאלוגים, אשר במסגרתם משיב אלטר-אגו זה למחשבותיו המילוליות ולמשאלות אשר ביטא. הרבה ממחשבתו של המבוגר מתבצעת, מבחינה מנטאלית, בצורת שיחה.

צורת התפילה המוקדמת והפרימיטיבית דמתה עד מאוד לדקלומים הקסומים-למחצה של שבט הטוֹדָה בן ימינו-אנו, תפילות אשר לא כונו אל אף-אחד במיוחד. ואולם, טכניקות תפילה מעין אלה נוטות להתפתח לכדי שיטת התקשורת של הדיאלוג, וזאת באמצעות הופעתו של רעיון האלטר-אגו. בחלוף הזמן מרומם מושג האלטר-אגו למעמד של כבוד אלוהי, ומופיעה התפילה המשמשת כסוכנת של הדת. דרך שלבים רבים ולאורך עידנים ממושכים, עתיד סוג תפילה פרימיטיבי זה להתפתח בטרם יגיע למדרגה של תפילה אינטליגנטית ובאמת אתית.

באופן שבו נתפש האלטר-אגו על-ידי בני התמותה המתפללים במהלך הדורות העוקבים, הוא מתפתח ועולה דרך רוחות רפאים, פְּטִישִׁים ורוחות, אל האלים הפוליתאיסטיים, ולבסוף אל האל האחד, הוויה אלוהית אשר מגלמת את האידיאלים הגבוהים ביותר ואת השאיפות הנשגבות ביותר של האגו אשר נושא תפילה. וכך, התפילה אכן משמשת כסוכנת העוצמתית ביותר של הדת לצורך שימורם של הערכים והאידיאלים הגבוהים ביותר של אלו אשר מתפללים. למן הרגע שבו נהגה האלטר-אגו ועד להופעת המושג של אב אלוהי ושמיי, התפילה הינה תמיד נוהג מְחַבֵּר אשר מקדם את המוסר ואת הרוחניות.

תפילת האמונה הפשוטה מעידה על התפתחות כבירה בהתנסות האנושית, התפתחות שבה הפכו השיחות הנושנות עם סמל האלטר-אגו המדומה של הדת הפרימיטיבית להיות מרוממות עד לרמה של התייחדות עם רוח האינסוף, ובעלות מודעות אמיתית למציאותו של האל הנצחי ואב פרדיס של כל הברואים התבוניים.

ומלבד כל מה שהינו על-עצמי בהתנסות של התפילה, ראוי לזכור כי התפילה האתית הינה דרך נפלאה לרומם את האגו של האדם ולחזק את העצמי במטרה לחיות חיים טובים יותר ולהשיג הישגים גבוהים יותר. התפילה מניעה את האגו האנושי לחפש סיוע בשני אופנים: לבקש את הסיוע החומרי מן המאגר התת-מודע של ההתנסויות האנושיות, ולבקש את ההשראה

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:31 (996:7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:32 (996:8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:33 (997:1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

91:34 (997:2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:35 (997:3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the

ואת ההכונה בגבולות של מודעות-העל של הקשר בין החומרי לרוחני בקרב משגוח המסתורין.

התפילה תמיד הייתה ותמיד תהא התנסות אנושית בעלת שני פנים: נוהל פסיכולוגי אשר קשור בקשר הדדי לטכניקה רוחנית. ולעולם לא ניתן להפריד לגמרי בין שני תפקידים אלו של התפילה.

תפילה מוארת חייבת להכיר לא רק באל חיצוני ואישי, אלא גם באלוהיות פנימית ובלתי-אישית, במכוון השוכן. ראוי ביותר שהאדם, בעת שהוא נושא תפילה, יתאמץ לתפוש את מושג האב האוניברסאלי אשר בפרדיס; ואולם, הטכניקה היעילה יותר לרוב השימושים המעשיים תהא לחזור אל מושג האלטר-אגו הסמוך, ממש כשם שנטתה לעשות הדעת הפרימיטיבית, ואז להכיר בכך שהרעיון של אלטר-האגו הזה התפתח מדמיון גרידא ועד לאמת לפיה האל שוכן בתוך האדם בן התמותה, עובדת נוכחותו של המכוון, כך שלכאורה יכול האדם לשוחח פנים-אל-פנים עם אלטר-אגו אמיתי ואלוהי אשר שוכן בו והינו הנוכחות הממשית והמהות של האל החי, של האב האוניברסאלי.

4. תפילה אֵתִית

שום תפילה לא תוכל להיחשב אתית כאשר העותר מבקש לרכוש לעצמו יתרון אנוכי על-פני חבריו. התפילה האנוכית והמטריאליסטית איננה תואמת את הדתות האתיות אשר מתבססות על אהבה נטולת-אנוכיות ואלוהיות. כלל התפילות הבלתי-אתיות מעין אלה חוזרות לרמות הפרימיטיביות של מעין-קסם, ואין ראיות לציוויליזציות מתקדמות ולדתות מוארות. התפילה האנוכית מוגדת לרוח של כל אתיקה המבוססת על צדק אוהב.

לעולם אין להזנות את התפילה עד שתהפוך לתחליף לפעולה. כל תפילה אתית הינה תמריץ לפעולה, והיא אף מכווניה את המאמץ המדורג לעבר המטרות האידיאליסטיות של ההישג המצוי מעל לעצמי.

היו הוגנים בכל תפילותיכם; אל תצפו מן האל לגלות יחס מועדף, לאהוב אתכם יותר מאשר את ילדיו האחרים, את חברים, את שכנים ואפילו את אויביכם. ואולם, תפילותיהן של הדתות הטבעיות, או המתפתחות, אין אתיות בראשיתן, כפי שהדבר נכון בעבור דתות ההתגלות המאוחרות יותר. כל התפילות, בין אם של היחיד ובין אם של הקבוצה, עשויות להיות או אנוכיות או זולִתִּנִּיּוֹת. כלומר, התפילה עשויה להתמקד בעצמי או באחרים. כאשר התפילה איננה כוללת בקשה כלשהי עבור המתפלל או עבור חבריו, או אז נוטות גישות מעין אלה של הנשמה אל הרמות של סגידת אמת. התפילה האנוכית כוללת התוודויות ובקשות, ולעיתים קרובות בנויה מדרישות טובות הנאה חומריות.

spiritual, with the Mystery Monitor.

91:36 (997:4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:37 (997:5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:41 (997:6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:42 (997:7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of super-self-attainment.

91:43 (998:1) In all your praying be fair; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

התפילה הינה במידת-מה אתית יותר כאשר היא עוסקת בסליחה ותר. אחר חוכמה למטרת שליטה-עצמית טובה יותר.

בעוד שתפילה מן הסוג הבלתי-אנוכי מחזקת ומנחמת, ככל שהתגלויות המדעיות מדגימות את העובדה כי האדם חי ביקום פיזי של חוק וסדר, כך עתידה התפילה החומרנית לגרום לאכזבה ולהתפכחות מאשליות. ילדותו של יחיד, או של גזע, מאופיינת בתפילה הפרימיטיבית, האנוכית והחומרנית. ובמידה מסוימת, כל הבקשות האלה מועילות בכך שהן תמיד מובילות אל עבר אותם ניסיונות ומאמצים אשר תורמים להשגת מענה לתפילות האלה. לעולם תורמת תפילת האמת של האמונה להעצמת טכניקת החיים, אפילו אם בקשות מעין אלה אינן ראויות להכרה רוחנית. ואולם, על האדם המתקדם מבחינה רוחנית לנקוט במשנה זהירות בבואו לנסות ולהניא את הדעת הפרימיטיבית, או הבלתי-בשלה, מלהתפלל תפילות מעין אלה.

זכרו שאפילו אם התפילה איננה משנה את האל, לעיתים קרובות מאוד יש לה השפעה כבירה ומתמשכת על זה המתפלל באמונה ומתוך ציפייה בוטחת. בקרב הגברים והנשים של הגזעים המתפתחים, קדמה התפילה והביאה להרבה שקט-נפשי, עליזות, רוגע, אומץ, שליטה-עצמית ושוויון-נפש.

5. השלכות חברתיות של התפילה

התפילה במסגרת פולחן האבות הקדמונים מובילה לטיפול אידיאלי של האבות הקדמונים. ואולם התפילה, כחלק מפולחן האלוהות, מתעלה מעל לכל המנהגים הללו מכיוון שהיא מובילה לטיפול אידיאלי אלוהיים. ככל שהמושג של אלטר-אגו של התפילה הופך נשגב ואלוהי, כך מרוממים בהתאמה האידיאלי של האדם מאידיאלי אנושיים גרידא לעבר הרמות הנשגבות והאלוהיות, וכתוצאה מכל התפילה הזו הולך משתפר האופי האנושי והאישיות האנושית מתאחדת באופן מעמיק.

ואולם, התפילה לא תמיד חייבת להיות יחידנית. התפילה הקבוצתית, או התפילה בקהילה, הינה יעילה ביותר, בכך שהשלכותיה תורמות רבות לחברות. כאשר קבוצה עוסקת בתפילה קהילתית המיועדת להעצים את המוסר ולרומם את הרוח, פועלת מסירות שכזו בחזרה על היחידים אשר מרכיבים את הקבוצה; הודות להשתתפותם משתפרים כולם. מסירות שכזו בתפילה יכולה לסייע אף לעיר שלמה, או לאומה שלמה. ההתוודות, החרטה והתפילה הובילו יחידים, ערים, אומות וגזעים שלמים לנקוט מאמצים כבירים של שינוי ופעולות אמיצות של הישגים נועזים.

אם אתם משתוקקים באמת ובתמים להתגבר על ההרגל של מתיחת ביקורת על חבר

91:44 (998:2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:45 (998:3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:51 (998:4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:52 (998:5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

91:53 (998:6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to

כלשהו, הדרך המהירה והבטוחה ביותר להשיג שינוי גישה שכזה, הינה לבסס את ההרגל להתפלל עבור אותו אדם בכל יום מימי חייכם. ואולם, ההשלכות החברתיות של תפילות מעין אלה תלויות בעיקר בשני תנאים:

1. האדם אשר מתפללים בעבורו צריך לדעת שמתפללים בעבורו.

2. האדם המתפלל צריך ליצור קשר חברתי קרוב עם האדם שעבורו הוא מתפלל.

התפילה הינה הטכניקה שבאמצעותה מתמסדת כל דת במוקדם או במאוחר. ובחלוף הזמן נקשרת התפילה לסוכנויות משניות רבות אחרות, חלקן מועילות וחלקן בהחלט מזיקות, כגון הכוהנים, ספרי הקודש, טקסי הפולחן והטקסיות.

ואולם, שומה על אלו בעלי ההארה הרוחנית הגדולה יותר להיות סבלניים וסובלניים כלפי אלו בעלי מתת האינטלקט הפחות, אלו הזקוקים לסמליות על-מנת להניע את התובנה הרוחנית החלשה שלהם. אל להם לחזקים לזלזל בחלשים. אל להם, לאלו אשר הינם יודעי-אל ללא הסמליות, למנוע את סעד-החסד של הסמל מאלו המתקשים לסגוד לאלוהות ולהעריך את האמת, היופי והטוב, ללא צורה וללא טקס. בעת שהם מתפללים תפילה של סגידה, מדמיינים רוב בני התמותה סמל כזה או אחר של מושא ותכלית התמסרותם.

6. מחזות התפילה

לא יכולה להיות לתפילה כל השפעה ישירה על סביבתו הפיזית של האדם, אלא אם כן היא קשורה ברצונותיהם ובפעולותיהם של הכוחות הרוחניים האישיים ושל המפקחים החומריים של עולם. בעוד שקיים גבול מאוד מובחן למחזות של בקשות התפילה, גבולות מעין אלו אינם תקפים במידה שווה לאמונתם של אלו המתפללים.

התפילה איננה טכניקת ריפוי של מחלות גוף אמיתיות ואורגניות, ואולם היא תרמה תרומה עצומה להנאה משפע של בריאות ולריפוי של מחלות מנטאליות, רגשיות ועצביות רבות. ואפילו במחלה שהיא חידקית הלכה למעשה, פעמים רבות הוסיפה התפילה ליעילותן של שיטות ריפוי אחרות. התפילה הפכה נכים מרוגזים ומתלוננים רבים למופת של סבלנות ולמקור של השראה לכל בני האדם האחרים המצויים בסבל.

בלא תלות במידה שבה תתקשו ליישב בין הספקות המדעיים באשר ליעילות התפילה ובין הדחף הנוכח-תמיד לבקש סיוע והכוונה ממקורות אלוהיים, לעולם אל לכם לשכוח כי תפילת האמונה הפנה הינה כוח רב-עוצמה לקידום האושר האישי, השליטה העצמית של היחיד, ההרמוניה החברתית, הקדמה המוסרית וההישג

establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:54 (9987) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:55 (9991) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:56 (9992) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:57 (9993) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:61 (9994) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the faith of those who pray.

91:62 (9995) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:63 (9996) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

הרוחני.

התפילה, אפילו כמנהג אנושי לגמרי, כדיאלוג של האדם עם האלטר-אגו שלו, מהווה את טכניקת הגישה היעילה ביותר להגשמתן של אותן עתודות עוצמה מטבע אנושי אשר מאוחסנות ושמורות במחוזותיה הבלתי-מודעים של הדעת האנושית. התפילה הינה נהג פסיכולוגי בריא, גם מעבר להשלכות הדתיות ולמשמעות הרוחנית. זוהי עובדה של ההתנסות האנושית כי רוב האנשים יתפללו בדרך כזו או אחרת אל גורם מסייע כזה או אחר, אם רק גבם יילחץ אל הקיר במידה מספקת.

אל תתעצלו עד כדי לבקש מן האל לפתור את קשייכם, אך לעולם אל תהססו לבקש ממנו חוכמה וכוחות רוח אשר יכוונו ויקיימו אתכם בה בשעה שאתם עצמכם תוקפים בנחישות ובאומץ את הבעיות העומדות לפתחכם.

התפילה היוותה גורם חיוני לקדמתה של הציוויליזציה הדתית ולשימורה, ועדיין נכונות לה תרומות כבירות להמשך התפתחותה של החברה והפיכתה לרוחנית, אם רק יתפללו כל אלו העושים כן לאור העובדות המדעיות, החוכמה הפילוסופית, הכנות האינטלקטואליות והאמונה הרוחנית. התפללו באופן שבו לימד ישוע את תלמידיו – בכנות, ללא אנוכיות, בהוגנות וללא-ספקות.

ואולם, יעילותה של התפילה בהתנסות הרוחנית האישית של המתפלל איננה תלויה כלל בהבנה האינטלקטואלית של הסוגד, בפקחותו הפילוסופית, ברמתו החברתית, במעמדו התרבותי, או בכל הישג אנושי אחר. בני הלוויה הנפשיים והרוחניים של תפילת האמונה הינם מידיים, אישיים והתנסותיים. לא קיימת שום טכניקה אחרת שבאמצעותה יכול כל אדם, בלא תלות כלל בהישגיו האנושיים האחרים, להתקרב באופן כה יעיל ומיידי אל סף המחוז שבו הוא יכול לתקשר עם בוראו, המקום שבו פוגש היצור במציאותו של הבורא, במכוון המחשבה השוכן.

91:64 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:65 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:66 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:67 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. המיסטיקה, האקסטזה וההשראה

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

המיסטיקה, כטכניקת הטיפוח של המודעות לנוכחותו של האל, ראויה בהחלט לשבח, אף-על-פי שכאשר תרגולים מעין אלו מובילים לבידוד חברתי ומסתיימים בקנאות דתית, הם כמעט ראויים לגינוי. בסך הכול, לעיתים קרובות מדי מה שהמיסטיקן הנסער יתר-על-המידה מעריך שהינו השראה אלוהית אינו אלא מה שעולה ממעמקי דעתו שלו עצמו. אף כי מדיטציה מסורה מסייעת לעיתים קרובות לקשר שבין הדעת בת התמותה לבין המכוון השוכן בה, לעיתים תכופות יותר מתאפשר הקשר הזה באמצעות שירות אוהב הנעשה בלב שלם במסגרת סעד נטול-האנוכיות של אדם לחבריו הברואים.

מורי הדת והנביאים הגדולים של העבר לא

91:71 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:72 (1000.3) The great religious teachers and the

היו מיסטיקנים קיצוניים. הם היו גברים ונשים יודעי-אל אשר שירתו את האל באופן מיטבי בכך שסעדו ללא-אנוכיות את חבריהם בני התמותה. לעיתים קרובות לקח ישוע את שליחו למקום אחר, לבדם, על-מנת לתרגל במשך זמן קצר מדיטציה ותפילה, ואולם מרבית הזמן הוא שמר אותם במגע של שירות עם ההמונים. נשמת האדם זקוקה הן לתרגול רוחני והן להזנה רוחנית.

האקסטזה הדתית מותרת כאשר היא נובעת כתוצאה מגורמים שפויים, ואולם, לעיתים תכופות יותר נובעות החוויות האלה כתוצאה מהשפעות רגשיות לגמרי יותר מאשר הן מהוות מופע של אופי רוחני עמוק. אל להם, לאנשים הדתיים, להחשיב כל תחושה פסיכולוגית ברורה המבשרת את הבאות וכל התנסות רגשית חזקה כהתגלות אלוהית או כמסר רוחני. לאקסטזה הרוחנית האמיתית נלווים, בדרך-כלל, רוגע גדול כלפי-חוץ ושליטה רגשית כמעט-מושלמת. ואולם, ראייה נבואית אמיתית הינה תחושה באשר לעתיד לבוא המתעלה מעל הפסיכולוגיה. מראות מעין אלה אינם בגדר פסבדו-הזיות, והם אף אינם בגדר אקסטזה דמוית בטרנס.

הדעת האנושית עשויה לפעול בתגובה למה שמכונה השראה, כאשר היא רגישה למה שעלה מן התת-מודע או לגירוי מן העל-מודע. בכל אחד מן המקרים הללו נדמה ליחיד כי מה שמתווסף לתוכן התודעה הינו זר, פחות או יותר. ההתלהבות המיסטית הבלתי-מרוסנת והאקסטזה הדתית המשתוללת אינם סימני ההיכר של ההשראה, סימני ההיכר אלוהיים לכאורה.

המבחן המעשי של כל התופעות הדתיות המוזרות של המיסטיקה, האקסטזה וההשראה מצוי בהתבוננות – האם התופעות האלה גורמות ליחיד לדברים הבאים:

1. ליהנות מבריאות פיזית טובה ומלאה יותר.
2. לפעול באופן יעיל ומעשי יותר בחייו המנטאליים.
3. לשתף בחברה את התנסותו הדתית באופן מלא ושמח יותר.
4. להפוך את חיי היומיום שלו לרוחניים יותר, בעודו ממלא באדיקות את החובות הרגילים של הקיום האנושי השגרתי.
5. להעצים את אהבתו ואת הערכתו כלפי האמת, היופי והטוב.
6. לשמר את הערכים המוכרים באותה עת במישורים החברתי, המוסרי, האתי והרוחני.
7. להעצים את בוקנותו הרוחנית – את תודעת האל.

ואולם, אין לתפילה קשר ממשי להתנסויות הדתיות יוצאות הדופן האלה. כאשר התפילה הופכת לאסתטית יותר על המידה, כאשר היא

prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
- 91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
- 91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
- 91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful

כוללת כמעט אך ורק הגות באלוהיות שבפרדיס, היא מאבדת הרבה מהשפעתה המחברת, ונוטה אל-עבר המיסטיקה והבידוד של אלו המסורים לה. קיימת סכנה מסוימת בתפילה המתקיימת בפרטיות יתר שאותה מתקנים ומונעים התפילה בקבוצה, טקסי מסירות קהילתיים.

contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. התפילה כהתנסות אישית

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

אכן קיים לתפילה היבט ספונטני, וזאת משום שהאדם הפרימיטיבי מצא את עצמו מתפלל הרבה בטרם היה לו מושג ברור על אודות אֵל כלשהו. בראשיתו, נטה האדם לשאת תפילה בשני מצבים נפרדים: כאשר הוא היה שרוי במצוקה גדולה הוא הרגיש את הדחף לבקש עזרה מבחוץ; וכאשר הוא שמח מאוד הוא התענג על ביטויי אושר פתאומיים.

91:81 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

התפילה איננה מהווה התפתחות של הקסם; התפילה והקסם הופיעו באופן בלתי-תלוי זה בזה. הקסם היווה את הניסיון להתאים את האלוהות לתנאים; התפילה הינה המאמץ להתאים את האישיות לרצון האלוהות. תפילת אמת הינה מוסרית ודתית כאחד; ואילו הקסם איננו דבר מאלו.

91:82 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

התפילה עשויה להפוך למנהג מבוסס; רבים מתפללים משום שאחרים עושים כן. אחרים מתפללים משום שהם חוששים שדבר מה איום יקרה אם לא ישטחו את בקשותיהם באופן קבוע.

91:83 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

עבור יחידים מסוימים, התפילה מהווה ביטוי שליו של הכרת-תודה; עבור אחרים, היא הינה ביטוי של שבח הנעשה בקבוצה, טקס התמסרות חברתי; לעיתים היא הינה חיקוי של הדת של האחר, ואולם תפילת אמת הינה התקשורת הכנה והבוטחת של טיבו הרוחני של הברוא עם רוח הבורא הנוכחת בכל מקום.

91:84 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

תפילה עשויה להיות ביטוי ספונטני של ידיעת האל, או מלמול חסר משמעות של נוסחאות תיאולוגיות. היא עשויה להיות שבח אסתטי של נשמה יודעת-אל, או קידה כנועה של בן-תמותה אחוז מורא. לעיתים היא בבחינת ביטוי מלעג של השתוקקות רוחנית ולעיתים בבחינת צריחה בוטה של אמרות חסודות. התפילה עשויה להיות שבח עולז או בקשת מחילה ענווה.

91:85 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

תפילה עשויה להיות בבחינת בקשה של ילד את הבלתי-אפשרי, או כהפצרה של בוגר עבור צמיחה מוסרית ועוצמה רוחנית. הבקשה עשויה לכוון למזון היומי או עשויה להגשים כמיהה בלב שלם למצוא את האל ולעשות את רצונו. היא עשויה להיות בקשה אנוכית לחלוטין, או מחוות אמת מרהיבה לכיוון הגשמתה של אחווה נטולת-אנוכיות.

91:86 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

התפילה עשויה להיות בקשת נקמה כועסת או בקשת חמלה עבור האויב. היא עשויה להיות

91:87 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's

ביטוי לתקווה לשנות את האל, או הטכניקה רבת העוצמה שבה משנה אדם את עצמו. היא עשויה להיות ההתרפסות הכנועה של חוטא אשר אבד אל מול שופט נוקשה לכאורה, או הביטוי העוזל של בן משוחרר של האב השמימי החומל והחי.

האדם המודרני נבוכ נוכח המחשבה כי הוא יכול לשוחח עם האל על אודות הדברים. רבים נטשו את התפילה כדרך שגרה; הם מתפללים אך ורק כאשר הם מצויים תחת לחץ יוצא-דופן – בעתות חירום. אל לו לאדם לפחד מלשוחח עם האל, אך רק ילד רוחני ינסה לשכנע את האל, או יתיימר לשנותו.

ואולם, התפילה האמיתית אכן מגשימה מציאות. אפילו כאשר זרמי האוויר עולים, תוכל הציפור לנסוק מעלה רק אם תפרוש את כנפיה. התפילה מרוממת את האדם משום שהיא הינה טכניקה של התקדמות תוך שימוש בזרמים הרוחניים העולים של היקום.

התפילה האמיתית תורמת לצמיחה הרוחנית, משנה את הגישות ומניבה את אותה שביעות-רצון אשר נובעת מהתייחדות עם האלוהיות. היא הינה פרץ ספונטני של ידיעת-אל.

האל משיב לתפילתו של האדם בכך שהוא מעניק לו התגלות גדולה יותר של אמת, הערכה רבה יותר ליופי, ומושג מועצם של הטוב. התפילה הינה מחווה סובייקטיבית, ואולם היא נוגעת במציאויות אובייקטיביות רבות-עוצמה ברמות הרוחניות של ההתנסות האנושית; התפילה הינה בבחינת הושטת-יד משמעותית של האדם אל עבר הערכים העל-אנושיים. היא הינה התמריץ החזק ביותר לצמיחה הרוחנית.

אין למילים משמעות בעבור התפילה; המילים הן רק הערוץ האינטלקטואלי שדרכו עשוי לזרום נהר הבקשה הרוחנית. הערך המילולי של המילה בהתמסרות האישית הינו של השאה-עצמית, ובהתמסרות בקבוצה, של השאה-קבוצתית. האל משיב לגישתה של הנשמה, לא למילים.

התפילה איננה טכניקה לברירה מן העימות, אלא תמריץ לצמיחה נוכח העימות עצמו. התפללו אך ורק עבור ערכים, לא עבור דברים; התפללו לצמיחה, לא לסיפוק היצרים.

9. התנאים לתפילה יעילה

אם תרצו לעסוק בתפילה יעילה, זכרו את החוקים של התפילות אשר נענות:

1. אתם חייבים להיות מתפללים רבי-עוצמה באמצעות עמידה כנה ואמיצה נוכח בעיות המציאות ביקום. עליכם לרכוש סיבולת קוסמית.

2. עליכם למצות בכנות את היכולת האנושית להסתגלות אנושית. עליכם להיות חרוצים.

enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:88 (1001:12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:89 (1002:1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:810 (1002:2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:811 (1002:3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:812 (1002:4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:813 (1002:5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:91 (1002:6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:92 (1002:7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:93 (1002:8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

3. עליכם להכפיף כל משאלה של הדעת וכל תשוקה של הנשמה לחיבוקה המתמיר של הצמיחה הרוחנית. בוודאי תתנסו בהעצמתן של המשמעויות וברוממותם של הערכים.

4. אתם חייבים לבחור ברצון האלוהי בלב-שלם. אתם חייבים למחוק כל זכר ושריד לנקודה המתה של חוסר-ההחלטה.

5. אתם לא רק מכירים ברצון של האב ובחרים לעשותו, אלא גם ביצעתם הקדשה בלתי-מסויגת, וכן התמסרות דינאמית, לעשות את רצונו של האב הלכה למעשה.

6. תפילתכם תכונן אך ורק עבור החוכמה האלוהית הדרושה לפתרון הבעיות האנושיות המסוימות אשר בהן תתקלו במסגרת ההרקעה אל עבר פרדיס – ההישג של מושלמות אלוהית.

7. ועליכם להיות בעלי-אמונה – אמונה חיה.

[הוצג על-ידי האמצעיון הראשי של אורנטיה.]

91:94 (1002:9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:95 (1002:10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:96 (1002:11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:97 (1002:12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:98 (1002:13) 7. And you must have faith — living faith.

91:99 (1002:14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

מסמך 92. האבולוציה המאוחרת יותר של הדת

093 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 091

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 92

האבולוציה המאוחרת יותר של הדת

סעיפים

מבוא

1. טבעה האבולוציוני של הדת
2. הדת והמוסכמות
3. טבעה של הדת האבולוציונית
4. מתנת ההתגלות
5. מנהיגי הדת הכבירים
6. הדתות המשולבות
7. האבולוציה הנוספת של הדת

מבוא

כחלק מן ההתנסות האבולוציונית שלו, הייתה לאדם דת ממקור טבעי הרבה בטרם התרחשו התגלויות שיטתיות כלשהן באורנטיה. ואולם, הדת הזו ממקור טבעי הייתה כשלעצמה תוצאת המתת העל-חייתית אשר ניתנה לאדם. הדת האבולוציונית צמחה לאיטה לאורך אלפי השנים של נתיבתה ההתנסותית של האנושות, וזאת הודות לסעד של ההשפעות הבאות, הפועלות על ובתוכי האדם הפרא, האדם הברברי והאדם המתורבת:

1. המסייעת של הפולחן – ההופעה בתודעה החייתית של פוטנציאלים על-חייתיים לתפישת המציאות. ניתן לכנות זאת בשם האינסטינקט האנושי הקדום כלפי האלוהות.

2. המסייעת של הבינה – ההופעה בדעת סוגדת של הנטייה להכווין את הערצתה בערוצי ביטוי גבוהים יותר ולעבר מושגים הולכים ומתרחבים בהתמדה של מציאות של אלוהות.

3. רוח הקודש – זו היא המתת התחילית של דעת-העל, ולעולם היא מופיעה בכל

PAPER 92

THE LATER EVOLUTION OF
RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

INTRODUCTION

^{9201 (10031)} MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

^{9202 (10032)} 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

^{9203 (10033)} 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

^{9204 (10034)} 3. *The Holy Spirit* — this is the initial supermind bestowal, and it unfailingly appears in all

האישיות האנושיות של ממש. סעד זה, עבור הדעת המשתוקקת לסגוד והכמהה לתבונה, יוצר את היכולת להגשמתה-עצמית של ההשערה על אודות ההישרדות האנושית, הן כמושג תיאולוגי והן כהתנסות אישית ממשית ועובדתית.

פעולתם המתואמת של שלושת הסעדים האלוהיים הללו מספיקה בהחלט על-מנת לאתחל את צמיחת הדת האבולוציונית ולקדמה בהתמדה. לאחר מכן מועצמות ההשפעות האלה על-ידי מכוני מחשבה, השרפים ורוח האמת, וכל אלו מאיצים את קצב ההתפתחות הדתית. הסוכנויות האלה פועלות באורנטיה מזה זמן רב, והן תמשכנה לפעול בה כל עוד תישאר פלנטה זו בבחינת ספירה מיושבת. הרבה מן הפוטנציאל הטמון בסוכנויות האלוהיות האלה טרם קיבל הזדמנות ביטוי; הרבה יתגלה בעידנים אשר יבואו, כאשר תעפיל הדת של בני התמותה, שלב אחר שלב, אל עבר הפסגות הנשגבות של ערך מורונוי ואמת של רוח.

1. טבעה האבולוציוני של הדת

עקבנו אחרי האבולוציה של הדת מראשית הפחד ורוחות הרפאים, מטה דרך שלבי התפתחות עוקבים רבים, לרבות אותם מאמצים אשר נעשו בתחילה על-מנת לכפות על הרוחות ולאחר מכן על-מנת לשדלן. הפטישים השבטיים צמחו לכדי טוטמים ואלים שבטיים; נוסחאות הקסם הפכו לתפילות המודרניות. ברית המילה, אשר בראשיתה הייתה בבחינת קורבן, הפכה להליך היגייני.

לאורך ילדותם הפראית של הגזעים, התקדמה הדת למן פולחן הטבע ומעלה דרך פולחן רוחות הרפאים אל הפטישיזם. עם שחר הציוויליזציה, אימץ המין האנושי אמונות מיסטיות וסמליות יותר, ואילו כעת, עם התקרבותה לגיל בשלות, מבשילה האנושות עד שביכולתה להעריך דת של אמת, ואפילו עד כדי תחילתה של התגלות האמת עצמה.

הדת צומחת כתגובה ביולוגית של הדעת לאמונות רוחניות ולסביבה; הדת היא הדבר האחרון אשר משתנה או נכחד בגזע מסוים. הדת הינה האופן שבו החברה מתאימה עצמה, בכל תקופה, לכל מה שהוא מסתורי. כמוסד חברתי היא כוללת טקסים, סמלים, פתות, כתבים, מזבחות, אתרי קודש ומקדשים. המים הקדושים, המזכרות, הפטישים, הקמעות, המלבושים, הפעמונים, התופים והכהונה, כל אלו משותפים לכל הדתות. ולא ניתן להפריד לחלוטין את הדת האבולוציונית לגמרי מן הקסם או מן הכישוף.

מאז ומעולם המריצו המסתורין והעוצמה את הרגשות ואת הפחדים הדתיים, זאת בעוד שהרגשות תמיד שימשו כגורם התניה רב-עוצמה להתפתחותם. הפחד תמיד היווה את התמרץ הדתי הבסיסי. הפחד מוליד את אליה

bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

920.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

921.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

921.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

921.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

921.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear

של הדת האבולוציונית ומניע את טקסי הדת של המאמינים הפרימיטיביים. עם התקדמות הציוויליזציה, מסגלים יראת הכבוד, ההערצה, הכבוד והסימפטיה את הפחד, אשר ממשיך והופך מותנה על-ידי החרטה וההכאה על חטא.

עם אסיאתי אחד לימד כי "האל הינו מורא גדול"; וזו תוצאת צמיחתה של דת אבולוציונית לגמרי. ישוע, ההתגלות של הסוג הגבוה ביותר של חיים דתיים, הכריז כי "האל הינו אהבה".

fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

^{921.5 (1004.3)} One Asiatic people taught that "God is a great fear"; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that "God is love."

2. הדת והמוסכמות

הדת הינה המוסד הקשיח והבלתי-מתפשר ביותר מבין כלל המוסדות האנושיים, אך היא אכן מסתגלת לאיטה להשתנות החברה. בסופו של דבר, הדת האבולוציונית אכן משקפת את המוסכמות המשתנות, אשר בתורן ייתכן שהושפעו מדת ההתגלות. לאט ובבטחה, אך בחוסר-רצון, אכן הולכת הדת (הפולחן) בעקבות הבינה – הידע המוכון על-ידי היגיון ההתנסותי והמאר על-ידי ההתגלות האלוהית.

הדת דבקה במוסכמות; מה שהיה הינו קדום ולכאורה קדוש. אך ורק מסיבה זו, ולא מכל סיבה אחרת שהיא, שרדו חפצי אבן במשך זמן רב אל תוך עידן הברונזה ועידן הברזל. הצהרה זו מופיעה בכתובים: "ואם מִזְבֵּחַ אֲבָנִים תִּקְוֶה לִי, לֹא תִבְנֶהוּ גָזִית, כִּי חֶרֶבְךָ הַנֶּפֶת עָלַי, וְתַחֲלֶהוּ." אפילו כיום מדליקים ההינדים את האש במזבח באמצעות מתקן פרימיטיבי להדלקת אש. לאורך קיומה של הדת האבולוציונית, החדשנות תמיד נחשבה לחילול הקודש. על המזון המשמש לקרבנות לא לכלול את המזון החדש, המיוצר, אלא את המעדנים הפרימיטיביים ביותר: "צלי-אש ומצות על מרורים". כל סוגי המנהגים החברתיים, ואפילו ההליכים המשפטיים, נאחזים בשיטות הישנות.

כאשר האדם המודרני מתפלא על העובדה שכתבי הקודש של דתות שונות מכילים דברים כה רבים אשר עלולים להיחשב כמגונים, עליו לעצור ולחשוב על כך שהדורות החולפים פחדו לסלק את מה שהחשיבו אבותיהם כקדוש וכמקודש. הרבה ממה שעשוי להיראות מגונה בעיני דור מסוים, נראה בעיני דורות קודמים כחלק מן המוסכמות המקובלות עליהם, ואפילו כטקס דתי מקובל. מחלוקות דתיות רבות נגרמו בשל הניסיונות הבלתי-נגמרים ליישב בין מנהגים קדומים הראויים לגינוי לבין ההיגיון החדש והמתקדם, הניסיונות למצוא תיאוריות מתקבלות על הדעת אשר מצדיקות את הנצחתן של אמונות דתיות במנהגים קדומים אשר אבד עליהם הכלל.

ואולם, יהא זה טיפשי לנסות ולהאיץ יתר על המידה את הצמיחה הדתית. גזע או אומה יכולים לספוג מדת מתקדמת כלשהי אך ורק את מה

2. RELIGION AND THE MORES

^{9221 (1004.4)} Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

^{9222 (1004.5)} Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

^{9223 (1004.6)} When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

^{9224 (1004.7)} But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced

שעקבי ותואם למעמד האבולוציוני הנוכחי שלהם עצמם, בתוספת לגאונותם המוכונות לשם הסתגלות. לכל התנאים החברתיים, האקלימיים, הפוליטיים והכלכליים נודעת השפעה על קביעת נתיב האבולוציה הדתית ועל קדמתה. המוסריות החברתית איננה נקבעת על-ידי הדת, כלומר על-ידי הדת האבולוציונית; דווקא צורותיה של הדת הן אלה אשר מוכתבות על-ידי המוסריות של הגזע.

הגזעים של האדם מקבלים עליהם דת חדשה ומוזרה רק מן השפה אל החוץ; למעשה, הם מתאימים אותה למוסכמותיהם ולמערכות האמונות הנושנות שלהם. עובדה זו מודגמת היטב באמצעות שבט מסוים בניו-זילנד אשר כוהניו, לאחר שקיבלו לכאורה את הנצרות, התוודו מייד כי קיבלו במישרין התגלויות מגבריאל אשר הגדירו שבט זה ממש כעם הסגולה של האל; כמו כן הורו הכוהנים כי יותר לבני השבט להמשיך וליהנות ממתינות במערכות היחסים המיניות הרופפות, ולהמשיך ולנהוג בהתאם למנהגיהם הנושנים הרבים הראויים לגיו. ומיד עברו כלל הנוצרים החדשים לסוג זה של נצרות תובענית פחות.

בזמן כזה או אחר קידשה הדת סוגי התנהגות סותרים ובלתי-עקביים שונים, ובזמן כזה או אחר היא אישרה למעשה כמעט את כל מה שנחשב היום לבלתי-מוסרי ולחטא. מצפון שלא למד מניסיון ואינו מגובה בהיגיון לעולם לא הנחה, ולעולם לא יוכל להנחות, בבטחה ובמהימנות את ההתנהגות האנושית. המצפון אינו קול אלוהי אשר דובר אל נשמת האדם. הוא פשוט סך כל תוכן המוסרי והאתי של המוסכמות בשלב קיום נוכחי מסוים; הוא פשוט מייצג את אידיאל התגובה אשר הגה האדם בכל מערכת נתונה של נסיבות.

3. טבעה של הדת האבולוציונית

מחקר הדת האנושית הינו בחינתם של רבדי החברה נושאי המאובנים של עידני העבר. המוסכמות של האלים האנתרופומורפיים מהווים שיקוף אמיתי למוסריות האנשים אשר הגו לראשונה אלוהויות מעין אלה. הדתות והמיתולוגיות הקדומות משקפות נאמנה את אמונותיהם ואת מסורותיהם של עמים אשר נמוגו אל האפלה לפני זמן רב. מנהגי הכת הנושנים הללו שורדים לצד מנהגים כלכליים והתפתחויות חברתיות חדשים יותר, ומובן כי חוסר העקביות הגס שלהם נראה לעין. שרידיה של הכת מציירים תמונה נאמנה של דתות הגזע של העבר. זכרו תמיד כי הקתות לא נוצרות על-מנת לגלות אמת, אלא על-מנת להפיץ את אמונותיהן.

מאז ומעולם עסקה הדת בעיקר בטקסי פולחן, בריטואלים, בקיום-מצוות, בטקסים ובדוגמות. על-פי-רוב, העיבה עליה אותה שגיאה

religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

^{9225 (1005.1)} Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

^{9226 (1005.2)} Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

^{9231 (1005.3)} The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

^{9232 (1005.4)} Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-

אשר גורמת תמיד לצרות, האשליה על אודות העם הנבחר. הרעיונות הדתיים העיקריים על אודות הלחשים, ההשראה, ההתגלות, הפיוס, החרטה, הכפרה, הבקשה עבור האחר, הקורבנות, התפילה, ההתוודות, הסגידה, ההישרדות שלאחר המוות, טקסי הקודש, הריטואלים, הכופר, הגאולה, הפדיון, הברית, חוסר הטוהר, ההיטהרות, הנבואה, החטא הקדמון – כולם כאחד חוזרים לאחור אל הימים המוקדמים של הפחד הקדמון מפני רוחות הרפאים.

הדת הפרימיטיבית הינה לא פחות ולא יותר מאשר המאבק לקיום חומרי, אשר הורחב כך שיקלול את הקיום שמעבר לקבר. המצוות של אמונה מעין זו מייצגות את הרחבתו של מאבק הקיום העצמי אל המרחב של עולם בדיוני של רוחות-רפאים ושל רוחות. ואולם, היו זהירים בשעה שאתם מתפתים לבקר את הדת האבולוציונית. זכרו כי זה הדבר אשר אירע; זכרו שזהו עובדה היסטורית. ועוד זכרו כי עוצמתו של רעיון כלשהו איננו טמון במידת הביטחון או האמת שבו, אלא דווקא במידת החיות שבה הוא קוסם לאדם.

הדת האבולוציונית איננה מותירה מקום לשינוי או לתיקון; שלא כמדע, היא איננה מאפשרת את התיקון המדורג שלה עצמה. הדת המתפתחת מקבלת ממאמיניה כבוד משום שאלו מאמינים כי היא הינה האמת; "האמונה המסוכנת פֶּעַם אחת לְקִדּוּשִׁים" חייבת להיות, מבחינה תיאורטית, הן סופית והן מהימנה. הכת מתנגדת להתפתחות משום שקדמה אמיתית תגרום בוודאי לשינוי או להרס של הכת עצמה; ולפיכך לעולם נדרש לכפות עליה את השינוי.

אך ורק שתי השפעות יכולות להתאים ולרומם את הדוגמות של הדת הטבעית: הלחץ של המוסכמות, המתקדמות לאיטן, וההארה, אחת לתקופה, של ההתגלות התקופתית. ואין זה מוזר שהקדמה נעה לאיטה; בימי קדם, להיות מתקדם או חדשני פירושו של דבר היה לקבל גזר דין מוות באשמת כישוף. הכת מתקדמת לאיטה בעידנים אשר משכם שנות-דור ובמחזורים ארוכים עד למאוד. אך היא אכן מתקדמת. האמונה האבולוציונית ברוחות רפאים הניחה את היסוד לפילוסופיה של דת התגלות אשר תהרוס, בסופו של דבר, את האמונה הטפלה אשר ממנה הגיחה.

הדת הגבילה את ההתפתחות החברתית באופנים רבים, ואולם, אלמלא הדת לא היו מתקיימים לאורך זמן לא המוסר ולא האתיקה; לא הייתה מתקיימת כל ציוויליזציה ראויה לשמה. הדת שימשה כאם לתרבות לא-דתית מרובה: הפיסול החל את דרכו בהכנת אלילים, הארכיטקטורה בבניית מקדשים, השירה בלחשים, המוזיקה במזמורי הפולחן, הדרמה במשחק אשר מטרתו לבקש הנחיה מן הרוחות, והריקוד בפסטיבלי הפולחן העונתיים.

ואולם, בעודנו מסבים את תשומת הלב לעובדה שהדת הייתה נחוצה להתפתחותה של

people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

9233 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

9234 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; "the faith once delivered to the saints" must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

9235 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and agelong cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

9236 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

9237 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and

הציוויליזציה ולשימורה, ראוי כי תירשם לפנינו העובדה שהדת הטבעית פגעה והגבילה רבות את הציוויליזציה אשר אותה קידמה ושימרה בדרכים אחרות. הדת עיכבה את הפעילויות התעשייתיות ואת ההתפתחות הכלכלית; היא השתמשה באופן בזבני בכוח העבודה ובאופן פזרני בהון; לא תמיד היא סייעה בעד המשפחה; לא תמיד היא קדמה כראוי את השלום ואת הרצון הטוב; לעיתים היא הזניחה את החינוך ועיכבה את המדע; והיא רששה שלא כראוי את החיים למען העשרתו, לכאורה, של המוות. ואכן, הדת האבולוציונית, הדת האנושית, אשמה בכל אלו ובשגיות, בטעויות, ובמשגים רבים נוספים; ואף-על-פי-כן, היא אכן שימרה אתיקה תרבותית, מוסריות מתורבתת ואחדות חברתית, ואפשרה לדת ההתגלות, המאוחרת יותר, לפצות על רבים מן החסרונות האבולוציוניים הללו.

הדת האבולוציונית הייתה המוסד האנושי היקר ביותר, ובה בעת הבלתי-יעיל בעליל בהשוואה לכך. ניתן להצדיק את הדת האנושית אך ורק לאור הציוויליזציה האבולוציונית. אלמלא היה האדם פרי ההרקעה של האבולוציה החייתית, כי אז לא ניתן היה להצדיק נתיב התפתחות דתית שכזה.

הדת אפשרה את צבירת ההון; היא טיפחה עבודה מסוגים מסוימים; הפנאי אשר רכשו הכוהנים קידם את האמנות ואת הידע; בסופו של דבר, הגזע הרוויח רבות כתוצאה מכל השגיונות המוקדמות האלה בטכניקת האתיקה. השמאנים – ההגונים שביניהם כמו גם הרמאים – היו יקרים להחריד, אך היו שווים כל מחיר. המקצועות המלומדים והמדע עצמו הגיעו מסדרי הכהונה הטפיליים. הדת טיפחה את הציוויליזציה וסיפקה המשכיות חברתית; היא היוותה את כוח השיטור המוסרי של כל הזמנים. הדת סיפקה את אותה משמעת ושליטה-עצמית אנושיות אשר הפכו את החוכמה לאפשרית. הדת הינה כשוט היעיל של האבולוציה, אשר מצליף ודוחק ללא רחם באנושות העצלה והסובלת החוצה מן המצב הטבעי של הרפיון האינטלקטואלי, וקדימה ומעלה אל רמות ההיגיון והחוכמה הגבוהות יותר.

ונדרש להמשיך לזקק ולהאדיר ללא הרף את המורשת הקדושה של ההעפלה מעולם החי, את הדת האבולוציונית, וזאת באמצעות הצנזורה המתמשכת של דת ההתגלות ובאמצעות כבשן האש של המדע האמיתי.

4. מתנת ההתגלות

ההתגלות הינה אבולוציונית, אך לעולם היא מדורגת. בחלוף עידי ההיסטוריה של עולם, מתרחבות התגלויות הדת בהתמדה והופכות נאורות יותר ויותר. זוהי משימתה של ההתגלות לסווג ולצנזר את דתות האבולוציה העוקבות. ואולם, אם נדרשת ההתגלות להשביח ולרומם את דתות האבולוציה, כי אז חייבות התגלויות אלוהיות מעין אלה להציג לימוד אשר איננו

preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

^{92:38 (1006:5)} Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

^{92:39 (1006:6)} Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

^{92:40 (1006:7)} And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

^{92:41 (1007:1)} Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which

מרוחק יתר-על-המידה מן החשיבה ומן התגובות של העידן שבו הן מוצגות. לפיכך, ההתגלות לעולם חייבת לשמור על קשר עם האבולוציה, ואכן כך היא עושה. על דת ההתגלות להיות תמיד מוגבלת ליכולת הקליטה של האדם.

ואולם, מבלי להתחשב בקשר או במקור הגלויים לעין, דתות ההתגלות תמיד מתאפיינות באמונה באלוהות כלשהי בעלת ערך סופי, ובמושג כזה או אחר של הישרדות זהות האישיות לאחר המוות.

הדת האבולוציונית הינה רגשית ואיננה לוגית. היא הינה תגובתו של האדם לאמונה בעולם היפותטי של רוחות רפאים ורוחות – רפלקס האמונה האנושי, אשר מתרגש בשל התגשמותו של הלא נודע והפחד ממנו. דת ההתגלות מוצעת על-ידי עולם הרוח האמיתי; היא הינה תשובת הקוסמוס בעל אינטלקט-העל לרעב בן התמונה המבקש להאמין באלוהויות אוניברסאליות ולהתלות בהן. הדת האבולוציונית מציגה את הליכתה של האנושות סחור-סחור בחיפוש אחר האמת; דת ההתגלות הינה אותה אמת ממש.

אירועים רבים של התגלות דתית התרחשו, אך רק לחמישה מהם נודעה משמעות תקופתית. ואלו היו כדלקמן:

1. הלימוד של דאלאמטיה. מאה החברים הגשמיים של סגל הנסיך קאליגאסטיה היו הראשונים אשר הכריזו באורנטיה על המושג האמיתי של המקור והמרכז הראשון. התגלות מורחבת זאת על אודות האלוהות נמשכה במשך למעלה משלוש-מאות אלף שנה, עד אשר הופסקה לפתע בשל הפרישה הפלנטארית ובשל שיבושה של תכנית הלימוד. למעט עבודתו של ואן, השפעתה של ההתגלות הדאלאמטית אבדה כמעט לחלוטין לעולם כולו. ואפילו הנודים שכחו את האמת הזו עד לזמן הגעתו של אדם. מכל אלו אשר קיבלו את הלימוד של חבורת המאה, האדם האדום החזיק בהן במשך הזמן הממושך ביותר, ואולם, הרעיון של הרוח הגדולה היה בבחינת מושג מעורפל בלבד בדת של האינדיאנים של אמריקה עד אשר המגע עם הנצרות הבהיר וחיזק אותו במאוד.

2. הלימוד העדני. אדם וחווה הציגו שוב בפני העמים האבולוציוניים את המושג של אבי הכול. השיבוש אשר חל בעדן הראשונה הפסיק את מהלכה של ההתגלות האדמית עוד בטרם החלה במלואה. ואולם, הלימוד של אדם, אשר הופסק, נמשך בידי הכוהנים בני שֶׁת, וכמה מן האמיתות האלה מעולם לא אבדו לחלוטין לעולם. כלל המגמה של האבולוציה של הדתות בִּלְכָּאֲנֵט הותאמה על-ידי הלימוד של בני שֶׁת. ואולם, עד לשנת 2500 לפני הספירה, איבדה האנושות במידה רבה את הקשר להתגלות אשר הוצגה בימיה של עדן.

3. מלכי-צדק בן שֶׁלֶם. בן זה לעת-חירום של נבאדון חנך את התגלות האמת השלישית באורנטיה. עיקרי המצוות אשר נכללו בלימוד שלו

are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92:4.2 (1007:2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92:4.3 (1007:3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92:4.4 (1007:4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92:4.5 (1007:5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92:4.6 (1007:6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007:7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his

היו אמון ואמונה. הוא לימד כי יש לתת אמון בחסדו הכול-יכול של האל והכריז כי האמונה הייתה האופן שבו רכש האדם את חסדו של האל. בהדרגה התמזג הלימוד שלו עם אמונותיהן ועם מנהגיהן של הדתות האבולוציוניות השונות, עד שלבסוף התפתח לכדי אותן מערכות תיאולוגיות אשר התקיימו באורנטיה בתחילת האלף הראשון שלאחר הספירה.

4. ישוע מנצרת. מיכאל המשיח הציג בפעם הרביעית באורנטיה את המושג של האל כאב האוניברסאלי, ובאופן כללי, שרד הלימוד שלו עד עצם היום הזה. המהות של הלימוד שלו הייתה אהבה ושירות, הסגידה האוהבת אשר מעניק מרצונו בן ברוא מתוך הכרה בסעד האוהב של האל, אביו, וכתגובה לסעד זה; השירות מתוך רצון חופשי אשר מעניקים בנים ברואים שכאלה לאחיהם, מתוך הכרה של שמחה כי אגב מתן שירות זה הם משרתים כך גם את האל האב.

5. המסמכים של אורנטיה. המסמכים, אשר זהו אחד מהם, מהווים את מצגת האמת האחרונה לבני התמותה של אורנטיה. מסמכים אלו נבדלים מכל ההתגלויות אשר קדמו להם בכך שאינם מעשי ידיה של אישיות יקום אחת ויחידה, אלא מצגת משולבת מטעם הוויות רבות. ואולם, כל התגלות אשר הינה פחותה מהגעה לאב האוניברסאלי עצמו לעולם לא תוכל להיות שלמה. כל הסעדים השמימיים האחרים אינם יותר מאשר חלקיים, חולפים ומוותאמים למעשה לתנאים המקומיים בזמן ובמרחב. ובעוד שהודאה מעין זו עלולה להפחית מן העוצמה ומן הסמכות המיידית של כל ההתגלויות כולן, בשלה העת באורנטיה להכרזת הכרזות כנות מעין אלה, ואפילו תוך לקיחת סיכון בכך שבעתיד תיחלש השפעתה וסמכותה של התגלות זו, המאוחרת ביותר מבין התגלויות האמת לבני התמותה של אורנטיה.

teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:48 (1008:1) 4. *Jesus of Nazareth*. Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:49 (1008:2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. מנהיגי הדת הכבירים

בדת האבולוציונית נתפשים האלים כאילו הם מתקיימים בדמות האדם; במסגרת דת ההתגלות לומדים בני האדם כי הם בניו של האל – ואפילו נוצרו בדמות סופית של אלוהיות; ובאמונות המשולבות אשר מורכבות מלימוד ההתגלות ומתוצרי האבולוציה, מושג האל הינו מזיגה של הדברים הבאים:

1. רעיונותיהן משכבר הימים של הקתות האבולוציוניות.

2. רעיונותיה הנשגבים של דת ההתגלות.

3. השקפותיהם האישיות של מנהיגי הדת הכבירים, נביאיה ומוריה של האנושות.

מרבית תקופות הדת הכבירות נחנכו בתקופת חייה ולימודה של אישיות יוצאת-דופן

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:51 (1008:3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

92:52 (1008:4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.

92:53 (1008:5) 2. The sublime ideals of revealed religion.

92:54 (1008:6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:55 (1008:7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a

כלשהי; מקורן של רוב התנועות המוסריות הראויות בהיסטוריה נעוץ במנהיגות. ובני האדם תמיד נטו להעריץ את המנהיג, ואפילו תוך הקרבת הלימוד שלו עצמו; לסגוד לאישיותו, אפילו תוך איבוד הקשר לאמיתות שעליהן הכריז. וזאת לא בלי סיבה; בלבו של האדם האבולוציוני שוכנת כמיהה אינסטינקטיבית לסיוע מלמעלה וממעבר. תשוקה זו תוכננה להקדים את הופעתם בכדור הארץ של הנסיך הפלנטארי, ומאוחר יותר – של הבנים החומריים. באורנטיה נמנעו מן האדם המנהיגים והשליטים העל-אנושיים אלו, ולפיכך הוא מבקש כל העת להשלים לעצמו את אשר הפסיד, בכך שהוא עוטף את מנהיגיו האנושיים באגדות אשר טוענות למקורות על-טבעיים ולקריירות מופלאות.

בני גזעים רבים סברו כי מנהיגיהם נולדו מרחם בתולה; הקריירות שלהן שזורות במאורעות מופלאים רבים, ותמיד מצפות הקבוצות האלה לשובם של מנהיגיהם. במרכז אסיה עדיין ממתנים בני השבטים לשובו של ג'ינגיס חאן; בטיבט, בסין ובהודו, זהו הבודהה; באסלאם זה מוחמד; בקרב האינדיאנים באמריקה היה זה הסוֹנְאֵנִין אֶנְאֶמוֹנְאֶלֶנטוֹן; אצל העברים, ככלל, הייתה זו חזרתו של אדם כשליט חומר. בבבל הנציח האל מַרְדּוּךְ את האגדה על אודות אדם, את הרעיון של בן האל, החוליה המקשרת בין האדם לבין האל. לאחר הופעתו של אדם על-פני כדור הארץ נפוצו בקרב גזעי העולם אלו המכונים בני האל.

ואולם, בלא תלות ביחס של יראת הכבוד של האמונה הטפלה אשר בה הם החזיקו לעיתים קרובות, עובדה היא כי המורים הללו שימשו כאישיות הזמן אשר היו נקודות המשען שעליהן התבססו מנפיקי אמת ההתגלות לשם קידום המוסר, הפילוסופיה והדת של האנושות.

במיליון השנים של ההיסטוריה האנושית באורנטיה, היו מאות על-גבי מאות של מנהיגי דת, מאֶנְאֶגֶר ועד לגורוֹ נְאָנְאֶק. במשך הזמן הזה חלו עליות ומורדות רבים בזרימת האמת הדתית ובאמונה הרוחנית; ובעבר זוהתה כל התחדשות בדת באורנטיה עם חייו ולימודו של מנהיג דתי כלשהו. בשעה שהננו בוחנים את המורים של התקופות האחרונות, ייתכן שיהא זה לעזר אם נחלקם לשבע תקופות הדת העיקריות בתר-אדם באורנטיה:

1. תקופתם של בני שֵׁת. הכוהנים בני שֵׁת, כפי שהתארגנו מחדש תחת הנהגתו של אֶמוֹסָאד, הפכו למוריה הגדולים של התקופה בתר-אדם. הם פעלו ברחבי ארצותיהם של האנדיטים, והשפעתם נשתמרה למשך הזמן הארוך ביותר בקרב היוונים, השומרים וההינדים. בקרב האחרונים הם המשיכו עד עצם היום הזה, בדמות הברהמנים של הדת ההינדית. בני שֵׁת ומאמיניהם מעולם לא איבדו לחלוטין את מושג השילוש אשר התגלה על-ידי אדם.

majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

9256 (1008.9) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

9257 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

9258 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

9259 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmins of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

2. תקופת המיסיונרים של מלכי-צדק. הדת באורנטיה התחדשה במידה רבה הודות למאמציהם של אותם מורים אשר גויסו לשירות בידי מאקיונטה מלכי-צדק, כאשר הוא חי ולימד בשלם כמעט אלפיים שנה לפני ישוע. המיסיונרים הללו הכריזו על האמונה כמחיר הנדרש לקבלת חסדי האל, ואף-על-פי שהלימוד שלהם לא גרם להופעתה המיידית של דת כלשהי, הוא הניח את היסודות שעליהם בנו מורי-אמת מאוחרים יותר את הדתות של אורנטיה.

3. התקופה בתר-מלכי-צדק. אף כי הן אֶמְנֶמוֹפֿ והן אֶחְנַתֶן לימדו בתקופה זו, הגאון הדתי יוצא הדופן של התקופה בתר-מלכי-צדק היה מנהיגה של קבוצת בדווים בלבנט והמייסד של הדת העברית – משה. משה לימד מונותאיזם. כה אמר משה: "שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ, אֲדֹנָי אֶחָד." "אֲדֹנָי הוּא הָאֱלֹהִים, וְאֵין אֱלֹהִים בְּלֹתוֹ." הוא ביקש בהתמדה לעקור מן השורש מקרב בני עמו את כל שרידי כת רוחות הרפאים, ואפילו ציווה על גזר דין מוות לאלו אשר עסקו בה. המונותאיזם של משה סולף על-ידי אלו אשר הגיעו בעקבותיו, ואולם בזמנים מאוחרים יותר הם אכן שבו להרבה מן הלימוד שלו: גדולתו של משה הייתה טמונה בחוכמתו ובתבונתו. אנשים אחרים ניחנו במושגים גדולים יותר של האל, אך מעולם לא הצליח איש לגרום לכמות כה גדולה של אנשים לאמץ אמונות כה מתקדמות מעין אלה.

4. המאה השישית לפני ישוע. במאה הזו, אחת מן המאות הגדולות ביותר בהקשר של התעוררות דתית אשר נחו באורנטיה מאז ומעולם, קמו רבים להכריז על האמת. בין אלו אשר ראוי למנותם מצויים גְאוֹטְמָה, קוֹנְפּוּצִיוֹס, לאו-טסה, זרטוסטרה והמורים בני הג'ין. הלימוד של גאוטמה הפך נפוץ באסיה, ומיליונים מעריצים אותו בדמות הבודהה. קונפוציוס היווה עבור המוסריות של הסינים את מה שפלאטו היווה עבור הפילוסופיה היוונית, ואף כי ללימוד של שניהם היו השלכות דתיות, אם נדייק, לא זה ולא זה היו מורים דתיים; לאו-טסה חזה יותר מן האל בטאו מאשר חזו קונפוציוס באנושות או פלאטו באידיאליזם. אף כי זרטוסטרה הושפע רבות מן המושג הנפוץ של הספיריטיזם הדואלי, הטוב והרע, בה בעת הוא בהחלט רומם את הרעיון של אלוהות נצחית אחת ושל נצחונם בסופו של דבר של האור על-פני החושך.

5. המאה הראשונה לאחר ישוע. כמורה של דת, ישוע מנצרת החל עם הכת שאותה ייסד יוחנן המטביל והתקדם ככל שיכול היה הרחק מן הצומות ומן המנהגים. למעט ישוע, היו פאולוס התרסי ופילון האֶלֶקְסַנְדְרִי מוריה הגדולים ביותר של תקופה זו. למושגיהם על אודות הדת נודע תפקיד חשוב באבולוציה של האמונה אשר נושאת את שמו של המשיח.

6. המאה השישית לאחר ישוע. מוחמד ייסד דת אשר הייתה נעלה על רבות מן האמונות הרווחות של תקופתו. הוא מחה כנגד דרישותיהן

925.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

925.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: "Hear, O Israel, the Lord our God is one God." "The Lord he is God. There is none beside him." He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

925.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

925.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

925.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest

החברתיות של דתות הזרים וכנגד חוסר העקביות של החיים הדתיים של בני עמו שלו.

7. המאה החמש-עשרה לאחר המשיח. תקופה זו חזתה בשתי תנועות דתיות: הפיצול באחדות בנצרות במערב והסיתתה של דת חדשה במזרח. באירופה הגיעה הנצרות המוסדית לדרגת חוסר-גמישות אשר הפכה את המשך צמיחתה לבלתי-תואמת לאחדות. במזרח, שולבו על-ידי נאנאק ועל-ידי אלו אשר הגיעו לאחריו הלימוד של האיסלאם, ההינדואיזם והבודהיזם לכדי הסיתתה שהינה הדת הסיקית, אחת מן הדתות המתקדמות באסיה.

עתידה של אורנטיה יתאפיין ללא ספק בהופעת מורים של אמת דתית – אבהותו של האל והאחוה שבין כל הברואים. ואולם, יש לקוות שמאמציהם הנחוצים והכנים של נביאי עתיד אלו יכוננו פחות אל-עבר חיזוקן של החומות הבין-דתיות ויותר אל-עבר העצמתה של האחוה הדתית של הסגידה הרוחנית בקרב מאמיניהן הרבים של התיאולוגיות האינטלקטואליות השונות המאפיינות כל-כך את אורנטיה של שטניה.

6. הדתות המשולבות

הדתות של המאה העשרים באורנטיה מציגות מחקר מעניין של האבולוציה החברתית בדחף הפולחן של האדם. אמונות רבות התקדמו אך מעט למן ימי כת רוחות הרפאים. כקבוצה, אין לבני הפיגמים מאפריקה שום תגובות דתיות, אף כי אחדים מהם מאמינים במקצת בסביבה של רוחות. הם מצויים כיום במקום שבו נמצא האדם הפרימיטיבי בתחילת האבולוציה של הדת. האמונה הבסיסית של הדת הפרימיטיבית הייתה בהישרדות שללאחר המוות. הרעיון של סגידה לאל אישי מעיד על התפתחות אבולוציונית מתקדמת, ואפילו על השלב הראשון של התגלות. בני הדייֶאק פיתחו אך ורק את המנהגים הדתיים הפרימיטיביים ביותר. לאסקימוסים ולאינדיאנים של אמריקה של הזמנים המאוחרים יותר, היו מושגים קלושים מאוד של האל; הם האמינו ברוחות רפאים והיה להם רעיון מעורפל של הישרדות מסוג כזה או אחר לאחר המוות. תושבי אוסטרליה של ימינו אנו מפחדים אך ורק מרוחות הרפאים, יראים מן החושך וסוגדים סגידה בסיסית לאבותיהם. בני הזולו מפתחים כעת דת של רוחות רפאים ושל קורבנות. שבטים אפריקניים רבים טרם התקדמו מעבר לשלב הפְּטִיש של האבולוציה הדתית, למעט דרך עבודתם המיסיונרית של נוצרים ושל מוסלמים. ואולם, קבוצות מסוימות החזיקו לאורך זמן ברעיון של המונותאיזם, קבוצות כמו התְּרָאקים בעבר, אשר אף האמינו בחי נצח.

באורנטיה מתקדמות הדת האבולוציונית ודת ההתגלות זו לצד זו, בעודן מתמזגות

against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

^{92515 (1010:3)} 7. *The fifteenth century after Christ.* This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

^{92516 (1010:4)} The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

^{9261 (1010:5)} Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshiping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

^{9262 (1010:6)} On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic

ומתאחדות על-מנת ליצור את המערכות התיאולוגיות המגוונות אשר אותן ניתן למצוא בעולם בה בעת שמסמכים אלו מוכתבים. ניתן למנות את הדתות האלה, הדתות של המאה העשרים באורנטיה, כדלקמן:

1. הינדואיזם – הדת העתיקה ביותר.
2. הדת העברית.
3. בודהיזם.
4. התורה של קונפוציוס.
5. האמונות הטאוואיסטיות.
6. דת זרתוסטרא.
7. שינטו.
8. ג'יניזם.
9. נצרות.
10. איסלאם.
11. הדת הסיקית – הדת המאוחרת ביותר.

הדתות המתקדמות ביותר של ימי קדם היו היהדות וההינדואיזם, וכל אחת מהן השפיעה רבות על מהלך ההתפתחות הדתית במערב ובמזרח, בהתאמה. הן ההינדים והן העברים האמינו שעל דתותיהם נחה השראת הרוח, ושהן הינן דתות של התגלות, וכמו כן הם האמינו כי כל הדתות האחרות הינן צורות מנוונות של דת האמת האחת.

הודו מחולקת בין ההינדים, הסיקים, המוסלמים והג'יין, וכל אחד מאלו מציג את האל, את האדם ואת היקום באופן השונה שבו הגו אותם. סין דבקה בלימוד הטאוואיסטי ובלימוד של קונפוציוס; דת השינטו נהוגה ביפן.

הדתות הבינלאומיות והבין-גזעיות הגדולות הינן הדת העברית, הדת הבודהיסטית, הנצרות והאסלאם. הבודהיזם משתרע מסרי-לנקה ועד בורמה, דרך טיבט וסין ועד ליפן. דת זו הדגימה את יכולתה להתאים עצמה למוסכמותיהם של עמים רבים, במידה שרק הנצרות השתוותה לה.

הדת העברית כוללת את המעבר הפילוסופי מפוליתאיזם למונותאיזם; והיא מהווה חולייה אבולוציונית מקשרת בין דתות האבולוציה לבין דתות ההתגלות. העברים היו העם היחיד במערב אשר דבק באליו האבולוציוניים המוקדמים הישר עד לאל ההתגלות. ואולם, אמת זו לא התקבלה על-ידי רבים עד לימיו של ישעיה, אשר לימד שוב את הרעיון הממוזג על אודות אלוהות של גזע המשולבת עם הבורא האוניברסאלי: "אֲדֹנִי צְבָאוֹת, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים לְבִדְךָ; אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ." ברגע נתון הייתה טמונה התקווה להשרדותה של הציוויליזציה במערב במושגים העבריים הנשגבים של הטוב ובמושגים ההלניים המתקדמים של היופי.

הדת הנוצרית הינה הדת הנסבה סביב חייו

systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 926.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 926.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 926.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 926.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 926.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 926.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 926.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 926.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 926.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 926.12 (1011.10) 10. Islam.
- 926.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

926.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

926.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

926.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

926.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: "O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth." At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

926.18 (1011.16) The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon

ותורתו של המשיח, בהתבסס על התיאולוגיה של היהדות, אשר הותאמה הלאה באמצעות ספיגת לימוד מסוים מן הדת של זרתוסטרא ומן הפילוסופיה היוונית, ונוסחה בעיקר על-ידי שלושה יחידים: פילון, פטרוס ופאולוס. מאז ימיו של פאולוס, דת זו חלפה דרך תמורות אבולוציה רבות והפכה כה מערבית עד כי עמים בלתי-אירופיים רבים רואים בנצרות, מטבע הדברים, התגלות מזרה של אל מזר המיועדת עבור זרים.

האסלאם מהווה חוליה דתית-תרבותית מקשרת בין צפון-אפריקה, הלבנט ודרום-מזרח אסיה. היו אלו התיאולוגיה היהודית והקשר שלה ללימוד הנוצרי המאוחר יותר אשר הפכו את האסלאם למונותאיסטי. חסידיו של מוחמד מעדו נוכח הלימוד המתקדם על אודות השילוש; הם לא היו מסוגלים להבין את הדוקטרינה על אודות שלוש אישיות אלוהיות ואלוהות אחת. תמיד קשה לגרום למוחות אבולוציוניים לקבל לפתע פתאום אמת התגלות מתקדמת. האדם הינו יצור אבולוציוני ובעיקרו של דבר עליו לקבל את דתו באמצעות טכניקות אבולוציוניות.

בזמן נתון, היווה פולחן הדורות הקודמים התקדמות מובחנת באבולוציה הדתית, ואולם, מדהים ומצער כאחד לראות את המושג הפרימיטיבי הזה מתקיים עדיין בסין, ביפן, ובהודו, ובינות לכל-כך הרבה דברים מתקדמים הרבה יותר, כדוגמת הבודהיזם וההינדואיזם. פולחן הדורות הקדומים במערב התפתח לכדי הערצתם של אלים לאומיים והענקת כבוד לגיבורי הגזע. במאה העשרים, דת לאומנית זו של הערצת גיבורים עורכת את הפעולה בדמות התנועות החילוניות והקיצוניות השונות אשר מאפיינות הרבה מן הגזעים ומן האומות במערב. נוכל למצוא הרבה מן הגישה הזו גם באוניברסיטאות הגדולות ובקהילות המתועשות הגדולות יותר של העמים דוברי האנגלית. הרעיון כי הדת איננה אלא "חיפוש במשותף אחר החיים הטובים", אינו שונה מאוד מן המושגים הללו. "הדתות הלאומיות" אינן אלא חזרה לפולחן הקיסר הרומי המוקדם ולשיטתו – פולחן המדינה בדמות המשפחה הקיסרית.

7. האבולוציה הנוספת של הדת

לעולם לא תוכל הדת להפוך לעובדה מדעית. אכן, הפילוסופיה עשויה להתבסס על בסיס מדעי, ואולם הדת לעולם תיוותר או דת אבולוציונית או דת של התגלות, או שילוב אפשרי מסוים של השתיים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בעולם כיום.

לא ניתן להמציא דתות חדשות; או שהן מתפתחות או שהן מתגלות לפתע פתאום. כלל הדתות האבולוציוניות אינן אלא ביטויים מתקדמים של האמונות הנושנות, התאמות והסתגלויות חדשות. הישן אינו חדל מלהתקיים; הוא מתמזג עם החדש, ממש כשם שהדת הסיקית הנצה ופרחה מן הקרקע ומן הצורות של

the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

^{926.19 (1011.17)} Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

^{926.20 (1012.1)} Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but "a shared quest of the good life." The "national religions" are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

^{927.1 (1012.2)} Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

^{927.2 (1012.3)} New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and

ההינדואיזם, הבודהיזם, האסלאם וכתות נוספות בנות התקופה. הדת הפרימיטיבית הייתה דמוקרטית עד מאוד; הפרא שאל או השאיל בקלות. אך ורק עם הגעתה של דת ההתגלות, החל להופיע האגואיזם התיאולוגי האוטוקרטי והבלתי-סובלני.

כל הדתות הרבות באורנטיה הינן טובות במידה שבה הן מביאות את האדם אל האל, ומביאות לאדם את ההכרה באב. הרעיון של אנשי דת לפיו אמונתם שלהם הינה האמת הינו רעיון מופרך מעיקרו; גישות מעין אלה מעידות יותר על יוהרה תיאולוגית מאשר על וודאות באמונה. אין דת באורנטיה אשר איננה יכולה ללמוד ולהפיק תועלת מכך שתספוג אל קרבה את הטוב ביותר שבאמיתות הקיימות בכל דת אחרת, וזאת משום שכולן מכילות אמת. טוב יעשו אנשי הדת אילו ישאלו משכניהם את מיטב האמונה הרוחנית החיה בהם, ולא יוקיעו אותם על הגרוע שבאמונותיהם הטפלות ועל טקסיהם המרופטים אשר שרדו.

כל הדתות האלה הופיעו כתוצאה מהשוני בתגובה האינטלקטואלית של האדם להכונה הרוחנית הזזה שלו. הדתות האלה לעולם לא תוכלנה להשיג אחדות באמונות, בדוגמות ובטקסים – הואיל ואלו הינם אינטלקטואליים; ואולם, הן אכן יכולות להגשים – ויום אחד הן אכן תגשמן – אחדות של סגידת אמת לאבי הכול, משום שזאת הינה רוחנית, ולעולם נכון כי ברוח כל בני האדם הינם שווים.

הדת הפרימיטיבית הייתה בעיקרה מודעות לערכי-חומר, ואולם הציוויליזציה מרוממת את ערכי הדת, משום שדת של אמת הינה ההקדשה של העצמי לשירות ערכים עליונים ובעלי-משמעות. ככל שהדת מתפתחת כך הופכת האתיקה לפילוסופיה של ערכי המוסר, והמוסריות הופכת למשמעת של העצמי בהתאם לאמות המידה של המשמעויות הגבוהות ביותר ושל הערכים הנעלים – אידיאלים אלוהיים ורוחניים. וכך הופכת הדת למסירות ספונטאנית מעודנת, ההתנסות החיה בנאמנות של האהבה.

על איכותה של דת מעידים הבאים:

1. רמות הערכים – הנאמנויות.
2. עומק המשמעויות – הרמה שבה היחיד רגיש להערכה האידיאליסטית של הערכים הגבוהים ביותר הללו.
3. עוצמת ההקדשה – שיעור ההתמסרות לערכים האלוהיים הללו.
4. התקדמותה ללא-עצור של האישיות בנתיב הקוסמי הזה של חיים רוחניים אידיאליסטיים, ההכרה בהיות בן האל וההתקדמות המדורגת והבלתי-נגמרת במעמד האזרחי ביקום.

המשמעויות הדתיות מתקדמות בתודעה העצמית בשעה שהילד מעביר את רעיונותיו על אודות יכולת-הכול מהוריו אל האל. וכלל החוויה הדתית של ילד מעין זה תלויה בעיקרה באם

forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

927.3 (10124) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

927.4 (10125) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

927.5 (10126) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

927.6 (10131) The quality of a religion is indicated by:

927.7 (10132) 1. Level of values — loyalties.

927.8 (10133) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

927.9 (10134) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

927.10 (10135) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

927.11 (10136) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely

היה זה הפחד אשר שלט במערכת היחסים שבין ההורה לילד או שהייתה זו האהבה. עבדים חוו מאז ומעולם קושי רב בהעברת פחדם מפני בעליהם אל המושגים של אהבת האל. על הציוויליזציה, המדע והדתות המתקדמות לשחרר את האנושות מפני אותם פחדים אשר נולדו מיראת תופעות הטבע. כמו כן, על ההארה הגדולה יותר לשחרר את בני התמותה המוחזקים מפני כל תלות במתווכים לשם ההתייחדות עם האלוהות.

שלי הביניים הללו של היסוס עבודת האילים במעבר מן ההערצה את האנושי והנראה אל האלוהי והבלתי-נראה, הינם בלתי-נמנעים, ואולם יש לקצרם באמצעות המודעות לסעד המאפשר של הרוח האלוהית השוכנת. אף-על-פי-כן, הושפע האדם עד מאוד לא רק ממושגיו שלו עצמו על אודות האלוהות, אלא גם מאופי הגיבורים אשר אותם הוא בחר להוקיר. מצער ביותר להיווכח שאלו אשר באו לכבד את המשיח האלוהי אשר קם לתחייה, התעלמו מן האדם – הגיבור הנועז והאמיץ – ישוע בן יוסף.

האדם המודרני ניחן במודעות-עצמית הולמת באשר הדת, ואולם מנהגי הפולחן שלו הינם מבולבלים ואיבדו מכוחם בשל המטמורפוזת החברתית המואצת שלו וההתפתחויות המדעיות חסרות התקדים שלו. גברים ונשים חושבים רוצים בדת מוגדרת מחדש, ותביעה זו תחייב את הדת להעריך את עצמה מחדש.

על האדם המודרני מוטלת המשימה לערוך יותר התאמות-מחדש בערכים האנושיים במשך דור אחד מאשר אלה אשר נערכו במשך אלפיים שנה. וכל אלה משפיעות על גישתה של החברה כלפי הדת, הואיל והדת הינה צורת חיים כמו גם טכניקת מחשבה.

דת של אמת חייבת תמיד להיות, בעת ובעונה אחת, הן הבסיס הנצחי לכל הציוויליזציות המתמשכות והן הכוכב המכווין שלהן.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92.7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92.7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92.7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92.7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92.7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 93. מאקיוונטה מלכי-צדק

094 ⇨

הספר של אורנטיה

092 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 93

מאקיוונטה מלכי-צדק

סעיפים

מבוא

1. התגלמותו של מאקיוונטה בגוף
2. החכם משלם
3. הלימוד של מאקיוונטה
4. הדת של שלם
5. בחירתו של אברהם
6. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם
7. המיסיונרים של מלכי-צדק
8. עזיבתו של מלכי-צדק
9. לאחר עזיבת מלכי-צדק
10. מעמדו הנוכחי של מאקיוונטה מלכי-צדק

PAPER 93

MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

מבוא

המלכי-צדקים ידועים לרוב כבנים לעת-חירום, וזאת משום שהם עוסקים במגוון מדהים של פעילויות בעולמותיו של יקום מקומי. כאשר מתעוררת בעיה יוצאת-דופן, או כאשר נדרש לנסות דבר-מה יוצא מגדר הרגיל, לעיתים קרובות יהא זה מלכי-צדק אשר יקבל על עצמו את המשימה. יכולתם של בני מלכי-צדק לפעול בעתות חירום וברמות משתנות של היקום, ואפילו ברמה הפיזית של מופע האישיות, הינה ייחודית לסדרם. אך ורק נשאי החיים חולקים עמם, בשיעור מסוים, את הטווח המטמורפי הזה של פעילות האישיות.

סדר בני היקום המלכי-צדקים היה פעיל ביותר באורנטיה. סגל בן שנים-עשר חברים אשר שירת יחד עם נשאי החיים. מעט לאחר פרישתו של קאליגאסטיה, הפך סגל מאוחר יותר בן שנים-עשר חברים לנאמן של עולמכם והמשיך והחזיק בסמכות עד לזמנם של אדם וחווה. אותם שנים-עשר מלכי-צדקים שבו לאורנטיה עם

INTRODUCTION

^{9301 (10141)} THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

^{9302 (10142)} The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they

כישלונם של אדם וחווה, ולאחר מכן המשיכו ושימשו כנאמנים הפלנטאריים עד לימים שבהם קיבל ישוע מנצרת, כבן האדם, את תואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. התגלמותו של מאקיוונטה בגוף

באלפי השנים שלאחר כישלון המשימה האדמית באורנטיה, עמדה אמת ההתגלות בסכנת הכחדה. אף-על-פי שהגזעים האנושיים התקדמו מבחינה אינטלקטואלית, הם הלכו ודענו מן הבחינה הרוחנית. בסביבות שנת 3000 לפני הספירה, הפך מושג האל בדעתם של בני האדם למעורפל עד מאוד.

שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים ידעו על המתת הממששת ובאה של מיכאל בפלנטה שלהם, אך הם לא ידעו עוד כמה זמן זו תתרחש; לפיכך, הם התאספו לכדי ועידה כבדת ראש וביקשו מהגבוהים ביותר של עדנטיה כי תינקט פעולה כלשהי על-מנת לשמר את אור האמת באורנטיה. בקשה זו נדחתה תוך מתן הציטוי "כי ניהול ענייניה של 606 שטניה נתון במלואו בידיהם של הנאמנים המלכי-צדקים." או אז פנו הנאמנים אל האב מלכי-צדק בבקשת עזרה, ותגובתו היחידה הייתה כי עליהם להמשיך ולקיים את האמת באופן שבו יבחרו "עד להגעתו של בן של מתת," אשר "יציל את התארים הפלנטאריים מאובדן ומחוסר-וודאות."

וכתוצאה מן העובדה שצווי להסתמך על עצמם במידה כה שלמה, התנדב אחד משנים-עשר הנאמנים הפלנטאריים, מאקיוונטה מלכי-צדק, לבצע את אשר בוצע עד אז אך ורק שש פעמים בכלל ההיסטוריה של נבאדון: להתגשם אישית בכדור הארץ כאדם בר-חלוף בעולם, להעניק את עצמו כבן לעת חירום של סעד לעולם. האישור להרפתקה זו ניתן מאת הרשויות בסאלווינגטון, והתגשמותו למעשה של מאקיוונטה מלכי-צדק הושלמה ליד מה שעתידי היה להפוך לעיר שלם, אשר בפלשתינה. כל מלאכת ההגשמה של בן מלכי-צדק זה בגוף של חומר הושלמה על-ידי הנאמנים הפלנטאריים בשיתוף נשאי החיים, בקרים פיזיים בכירים מסוימים ואישיותות שמימיות אחרות אשר שוכנות באורנטיה.

2. החכם משלם

היה זה 1,973 שנים בטרם לידתו של ישוע שמאקיוונטה ניתן לגזעים בני התמותה באורנטיה. הגעתו היוותה מחזה רגיל; עין אנוש לא חזתה בתהליך התגשמותו לכדי חומר. הפעם הראשונה שבה הוא נצפה בעיני אדם הייתה כאשר נכנס אל אוהלו של אַמְדוֹן, רועה צאן כשדי ממוצא שומרי. והכרזת משימתו התגלמה בהצהרה הפשוטה אשר אותה הצהיר

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

331.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

331.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

331.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

332.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was

בפני רועה צאן זה, "אני מלכי-צדק, כוהן לאל עליון, הגבוה ביותר, האל האחד והיחיד."

כאשר התאושש הרועה מתדהמתו, ולאחר שהמטיר על הזר הזה שאלות למכביר, הוא ביקש את מלכי-צדק לסעוד עמו; וזו הייתה הפעם הראשונה במהלך נתיבתו הארוכה ביקום שבה מאקיוונטה אכל מזון חומרי, התזונה אשר עתידה הייתה להזין אותו לאורך תשעים-וארבע שנות חייו כהווייה חומרית.

ובאותו לילה, לאחר ששוחחו תחת כיפת שמיים זרועי כוכבים, החל מלכי-צדק את משימתו, משימת גילוי האמת על אודות מציאותו של האל, כאשר פנה בתנועת יד אל אמדון ואמר, "אל עליון, הגבוה ביותר, הינו הבורא האלוהי של כוכבי השמים ואפילו של ארץ זו אשר עליה אנו חיים, והוא אף הינו האל העליון אשר במרחבים."

תוך שנים אחדות קיבץ סביבו מלכי-צדק קבוצת תלמידים, חסידים ומאמינים אשר יצרו את הגרעין של קהילת שלם המאוחרת יותר. ובמהרה הוא נודע ברחבי פלשתינה ככוהן לאל עליון, כגבוה ביותר וכחכם משלם. בקרב כמה מן השבטים אשר סביב הוא כונה השייח', או המלך, של שלם. שלם הייתה המקום אשר הפך לאחר היעלמות מלכי-צדק לעיר יבוס, ולאחר מכן היא נקראה בשם ירושלים.

בהופעתו האישית דמה מלכי-צדק למזיגה דאז שבין הנודים לשומרים, בכך שהיתמר לגובה של כמאה-ושמונים סנטימטרים והיה בעל נוכחות מעוררת יראה. הוא דיבר כשדית ושש שפות נוספות. הוא עטה את לבושם של הכהנים הכנעניים, למעט העובדה שעל חזהו התנוסס הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז, הסמל בשטניה של שילוש פרדיס. לאורך שירותו הפך עיטור זה, של שלושת המעגלים משותפי המרכז, לכה קדוש בעיני חסידיו עד שהם מעולם לא העזו להשתמש בו; וכך, בחלוף דורות מעטים, הוא נשתכח עד מהרה.

אף-על-פי שמאקיוונטה חי באופן שבו חיו בני האדם של העולם, הוא מעולם לא התחתן, ואף לא יכול היה להותיר אחריו צאצאים בכדור הארץ. למרות שגופו הפיזי דמה לגופו של גבר בן-אנוש, לאמיתו של דבר הוא היה מן הסדר של אותם גופים מיוחדים אשר נעשה בהם שימוש בידי מאה חברי הסגל הגשמי של הנסיך קאליגאסטיה, למעט העובדה שהוא לא נשא בחובו פלזמת חיים של גזע אנושי כלשהו. כמו כן, עץ החיים לא היה בנמצא באורנטיה. אילו נשאר מאקיוונטה בכדור הארץ במשך תקופה ארוכה, היה המנגנון הפיזי שלו מדרדר בהדרגה; למעשה, הוא סיים את משימת המתת שלו בחלוף תשעים-וארבע שנים, הרבה לפני שגופו החומרי החל להתפרק.

embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

^{9322 (10152)} When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

^{9323 (10153)} And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven."

^{9324 (10154)} Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

^{9325 (10155)} In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

^{9326 (10156)} Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

מלכי-צדק זה, אשר התגשם בגוף, קיבל מכוון מחשבה אשר שכן באישיות העל-אנושית שלו ושימש כמשגוח הזמן וכמורה הבשר, וכך הוא רכש את הניסיון ואת ההיכרות המעשית עם הבעיות באורנטיה ועם טכניקת המשכן בבן אשר התגשם בגוף; ודבר זה אפשר לרוח זו של האב לפעול באומץ כה רב בדעתו האנושית של בן האל המאוחר יותר, מיכאל, כאשר הופיע על-פני כדור הארץ בדמות בשר ודם. וזהו מכוון המחשבה היחיד אשר פעל מאז ומעולם באורנטיה בשתי דעות, ואולם שתי הדעות האלה היו הן אלוהיות והן אנושיות.

במהלך התגשמותו בגוף בשר ודם, היה מאקיוונטה מצוי בקשר מלא עם אחד-עשר חבריו בסגל הנאמנים הפלנטאריים, ואולם, הוא לא יכול היה לתקשר עם סדרים אחרים של אישיות שמימיות. למעט הקשר שהחזיק עם הנאמנים המלכי-צדקים, לא היה לו יותר קשר עם הוויות על-אנושיות תבוניות מאשר היה לבן-אנוש מן השורה.

3. הלימוד של מאקיוונטה

בחלוף עשור ארגן מלכי-צדק את בתי הספר שלו בשלם, והוא יצר אותם בדמות תבנית המערכת הנושנה אשר פותחה בידי הכהנים הראשונים בני שת בעדן השנייה. ואפילו הרעיון של שיטת המעשר, אשר הוצג על-ידי אברהם, זה אשר הומר מאוחר יותר, נגזר גם הוא מן המסורות המתמידות של שיטות בני שת הקדומים.

מלכי-צדק לימד את מושג האל אחד, אלוהות אוניברסאלית, ואולם הוא התיר לבני האדם לשייך את הלימוד הזה לאב הקונסטלציה של נורלטיאדק, שאותו כינה אל עליון – הגבוה ביותר. מלכי-צדק חתם את פיו בכל הנוגע למעמדו של לוציפר ולמצב העניינים בירושם. לאנאפֹרְגִי, ריבון המערכת, עסק אך מעט באורנטיה עד לאחר השלמת המתת של מיכאל. בעבור מרבית התלמידים בשלם, עדנטיה הייתה גן העדן, ואילו הגבוה ביותר היה האל.

מרבית בני האדם פירשו את הסמל של שלושת המעגלים משותפי המרכז – אשר אותו אימץ מלכי-צדק כעיטור המסמל את המתת שלו – כמייצג את שלושת המלכויות: זו של בני האדם, זו של המלאכים וזו של האל. והם הורשו להמשיך ולהאמין בכך; רק מתי-מעט מחסידיו ידעו מעולם כי שלושת המעגלים הללו סימלו את אינסופיותה, את נצחיותה ואת האוניברסאליות של שילוש פרדיס של הקיום וההכוונה האלוהיים; אפילו אברהם התייחס לסמל הזה כמייצג את שלושת הגבוהים של עדנטיה, לפי שלימדוהו כי שלושת הגבוהים ביותר פועלים כאיש אחד. במידה שבה לימד מלכי-צדק את מושג השילוש אשר אותו סימל העיטור שלו, על-פי-רוב הוא קישר אותו לשלושת השליטים הוורונדאדקים של קונסטלציית נורלטיאדק.

^{9327 (1016.1)} This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

^{9328 (1016.2)} During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

^{9331 (1016.3)} With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

^{9332 (1016.4)} Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusalem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

^{9333 (1016.5)} The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

הוא לא התאמץ להציג בפני מרבית חסידיו מן השורה כל לימוד שמעבר לעובדת שלטונם של הגבוהים ביותר של עדנטיה – אליה של אורנטיה. ואולם, מלכי-צדק לימד אחדים אמת מתקדמת, אמת אשר כללה את התנהלות היקום המקומי וארגונו; ואילו את תלמידו המבריק, נֹדָאן הקיני, ואת חבר תלמידיו הכנים, הוא לימד את האמיתות על אודות יקומי העל ואפילו על אודות האוֹנוֹה.

בני משפחתו של קָאֶתְרוֹ, אשר עמם חי מלכי-צדק במשך למעלה משלושים שנה, ידעו הרבה על אודות האמיתות הגבוהות יותר האלה והנציחו אותן בקרב משפחתם במשך זמן רב, אפילו עד לימיו של צאצאם המוכשר משה, אשר כך קיבל לידי, מצד אביו, גישה למסורת המרתקת של ימי מלכי-צדק, וכן דרך מקורות אחרים מצד אמו.

מלכי-צדק לימד את חסידיו את כל אשר היה ביכולתם לקלוט ולספוג. ואף רעיונות דתיים מודרניים רבים על השמים והארץ, האדם, האל והמלאכיות, אינם כה רחוקים מן הלימוד הזה של מלכי-צדק. ואולם, מורה כביר זה הכפיף הכול לדוקטרינה על אודות האל האחד, האלוהות האוניברסאלית, הבורא השמימי, האב האלוהי. הוא שם את הדגש על לימוד זה מתוך מטרה לפנות אל הערצתו של האדם ועל-מנת להכשיר את הקרקע להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל כבן של אותו אב אוניברסאלי ממש.

מלכי-צדק לימד כי בזמן כלשהו בעתיד יופיע בן אחר של האל בדמות בשר ודם, ממש כפי שהוא עצמו עשה, ואולם בן זה יהא ילוד אישה; וזוהי הסיבה שבעטיה סברו מאוחר יותר מורים רבים כי ישוע היה כוהן, או סועד, "לְעוֹלָם עַל דְּבָרֵי מַלְכֵי-צֶדֶק."

וכך הכשיר מלכי-צדק את הקרקע וחנך את השלב של הנטייה העולמית המונותאיסטית כהכנה למתת של בן פרדיס ממשי של האל האחד, האל שאותו הציג בחיות רבה כאבי הכול, ואשר אותו הציג לפני אברהם כאל אשר יקבל את האדם על הבסיס הפשוט של אמונה ותו לא. ומיכאל, כאשר הופיע בכדור הארץ, העניק תוקף לכל מה שלימד מלכי-צדק באשר לאב פרדיס.

4. הדת של שלם

טקסי הפולחן של שלם היו פשוטים ביותר. כל אדם אשר חתם או סימן את מגילות-החמר של כנסיית מלכי-צדק שינן בזיכרונו, ואימץ את האמונות הבאות:

1. אני מאמין באל עליון, האל הגבוה ביותר, האב האוניברסאלי היחיד ובורא כל הדברים כולם.

93:34 (1016:6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:35 (1016:7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:36 (1016:8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:37 (1017:1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, "forever after the order of Melchizedek."

93:38 (1017:2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:41 (1017:3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:42 (1017:4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

2. אני מקבל את בריתו של מלכי-צדק עם הגבוה ביותר, אשר מעניקה את חסד האל בשל אמונתי, ולא בשל קורבנות או מנחות שרופות.

3. אני מתחייב לציית לשבע הדברות של מלכי-צדק, וכן לספר את החדשות הטובות של הברית עם הגבוה ביותר לכל בני האדם.

זוהי הייתה כלל מערכת האמונות של קהילת שלם. אך אפילו הצהרת אמונה קצרה ופשוטה שכזו הייתה הרבה יותר מדי, והייתה מתקדמת מדי עבור אנשי הימים ההם. הם פשוט לא יכלו לתפוש את הרעיון של קבלת חסד אלוהי ללא כל תמורה – מתוך אמונה. האמונה שהאדם נולד מתוך עונש לאלים השתרשה בהם יתר על המידה. במשך זמן ממושך מדי ובכנות עזה מדי הם הקריבו קורבנות והעניקו מתנות לכוהנים מכדי שיוכלו להבין את החדשות הטובות, כי הגאולה, החסד האלוהי, הינה מתנת חנים לכל אלו אשר יאמינו בבריתו של מלכי-צדק. ואילו אברהם האמין, אם כי לא בלב שלם, ואפילו זאת "נחשבה לו צדקה."

שבע הדברות שעליהן הכריז מלכי-צדק גובשו על-פי תבנית החוק העליון העתיק של דאלאמטיה ודמו עד מאוד לשבע המצוות שאותן לימדו בעדן הראשונה ובעדן השנייה. שבע המצוות של דת שלם היו:

1. לא תעבוד כל אל מלבד הבורא הגבוה ביותר של השמיים והארץ.

2. לא תטיל ספק בכך שהאמונה הינה הדרישה היחידה לגאולת נצח.

3. לא תישא עדות שקר.

4. לא תרצח.

5. לא תגנוב.

6. לא תנאף.

7. לא תנהג בחוסר-כבוד בהוריך ובזקניך.

אף-על-פי שבתוך המושבה לא הותרו הקורבנות, מלכי-צדק ידע היטב כמה קשה לעקור באחת מן השורש מנהגים של משכבר הימים, ובהתאם לזאת הציע בחכמה לאנשים הללו להחליף את הקורבנות בשר ודם בלחם וביין. וכך נרשם כי "מלכי-צדק, מלך שלם, הוציא לחם ויין." ואולם, אפילו החידוש הזהיר הזה לא צלח עד תום; כל השבטים השונים קיימו מרכזי עזר מסביב לשלם, שם הציעו קורבנות ושרפו מנחות. ואפילו אברהם חזר למנהג הברברי הזה לאחר ניצחונו על כְּדִלְעֶמֶר; הוא פשוט לא הרגיש שליו לגמרי, עד אשר הציע קורבן כמקובל. ומלכי-צדק מעולם לא הצליח למחוק לחלוטין את הנטייה הזו להקרבת קורבנות ממנהגי הדת של חסידיו, ואפילו לא מאברהם.

93:4.3 (1017:5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017:6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017:7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was "counted for righteousness."

93:4.6 (1017:8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017:9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017:10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017:11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017:12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017:13) 5. You shall not steal.

93:4.12 (1018:1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018:2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018:3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, "Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine." But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

בדומה לישוע, פעל מלכי-צדק באדיקות לשם השלמת משימת המתת שלו. הוא לא ניסה לערוך שינויים במוסכמות, לשנות את מנהגי העולם, ואף לא לעודד מנהגים תברואתיים מתקדמים או להכריז על אמיתות מדעיות. הוא הגיע על-מנת להשלים שתי משימות: לשמור בחיים בכדור הארץ את האמת על אודות האל האחד ולהכשיר את הקרקע למתת המאוחרת יותר של בן פרדיס של האב האוניברסאלי כבן-תמותה.

מלכי-צדק לימד בשלם אמת בסיסית של התגלות במשך תשעים-וארבע שנים, ובמהלך הזמן הזה פקד אברהם את בית הספר של שלם שלוש פעמים נפרדות. לבסוף, הוא הפך לחסיד של הלימוד של שלם, ולאחד התלמידים המבריקים ביותר והתומכים העיקריים של מלכי-צדק.

5. בחירתו של אברהם

אף שייתכן שתהא זו שגיאה לדבר על "עם סגולה", אין זה שגוי להתייחס אל אברהם כאל יחיד נבחר. מלכי-צדק אכן הטיל על אברהם את האחריות לשמור בחיים את האמת על אודות האל האחד, כפי שזו נפרדת מן אמונה הרווחת באלוהיות רבות.

בחירתה של פלשתינה כאתר פעילויותיו של מאקיוונטה התבססה בחלקה על הרצון ליצור קשר עם משפחה אנושית שבה טמונים הפוטנציאלים להנהגה. בשעה שמלכי-צדק התגשם בגוף היו בכדור הארץ משפחות רבות אשר היו מוכנות לקבל את הדוקטרינה של שלם ממש כמשפחתו של אברהם. היו אף משפחות בעלות אותם כישורים ממש בקרב האדם האדום, בקרב האדם הצהוב ובקרב צאצאי האנדיטים ממערב ומצפון. אך שוב, אף לא אחד מן האתרים הללו התאים להופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בכדור הארץ באותה מידה שהתאים החוף המזרחי של הים התיכון. משימתו של מלכי-צדק בפלשתינה והופעתו המאוחרת יותר של מיכאל בקרב העם העברי נקבעו במידה לא מבוטלת בשל הגיאוגרפיה, הודות לעובדה שפלשתינה מוקמה במרכז הסחר, התחבורה והציוויליזציה של העולם באותם ימים.

במשך זמן-מה התבוננו הנאמנים המלכי-צדקים באבותיו הקדמונים של אברהם, והם ציפו בבטחה להופעתם, בדור כלשהו, של צאצאים אשר יתאפיינו באינטליגנציה, ביוזמה, בחכמה ובכנות. ילדיו של תרח, אבי אברהם, אכן ענו על כל הציפיות האלה במלואן. והאפשרות הזו של יצירת קשר עם ילדיו המגוונים של תרח, היוותה גורם משמעותי לכך שמאקיוונטה הופיע בשלם, ולא במצרים, בסין, בהודו או בקרב השבטים הצפוניים.

^{93:4.15 (1018:4)} Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

^{93:4.16 (1018:5)} Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

^{93:5.1 (1018:6)} Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

^{93:5.2 (1018:7)} The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

^{93:5.3 (1018:8)} For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

תרח וכל משפחתו המירו את דתם לדת שלם, זו אשר הטיפו אליה בכשדים, אך לא עשו כן בלב שלם; הם למדו על אודות מלכי-צדק דרך ההטפה של אוניד, מורה פיניקי אשר הטיפ לדוקטרינות של שלם באור. הם עזבו את אור מתוך כוונה לצעוד ישירות אל שלם, אך נחור, אחי אברהם, אשר לא חזה במלכי-צדק במו עיניו, לא היה נלהב ושכנע אותם להתממה בחקן. וחלף זמן רב לאחר שהגיעו לפלשתינה עד שהיו מוכנים להשמיד את כלילי הבית אשר הביאו עמם; לאיטם הם נטשו את אליה הרבים של מסופוטמיה לטובת האל האחד של שלם.

שבועות מספר לאחר מותו של תרח אבי אברהם, שלח מלכי-צדק את חרם החיתי, אחד מתלמידיו, והזמין הן את אברהם והן את נחור: "בואו לשלם, שם תשמעו את הלימוד שלנו של האמת על אודות הבורא הנצחי, ויראה כל העולם ברכה בפרי זרע שניכם, בצאצאיהם המוארים של שני האחים." אך נחור לא קיבל את בשורת מלכי-צדק במלואה; הוא נותר מאחור ובנה עיר-מדינה חזקה אשר נשאה את שמו; ואילו לוט, אחיינו של אברהם, החליט להתלוות אל דודו במסע לשלם.

עם הגעתם לשלם, בחרו אברהם ולוט מצודה על גבעה בסמוך לעיר, שם יכלו להגן על עצמם מפני התקפות הפתע הרבות של הפושטים מן הצפון. בעת ההיא היו החיתים, האשורים, הפלישתים, וכן בני קבוצות אחרות, פושטים ללא הרף על שבטי מרכז ודרום פלשתינה. וממאחזם בגבעות עלו אברהם ולוט לרגל אל שלם לעיתים תכופות.

זמן לא רב לאחר שהתבססו ליד שלם, ירדו אברהם ולוט אל עמק נהר הנילוס על-מנת לבקש מצרכי מזון, שכן בצורת שררה בפלשתינה. במהלך שהותו הקצרה של אברהם במצרים הוא גילה כי קרוב משפחה רחוק שלו יושב על כס המלוכה, והא שירת מלך זה כמפקדם של שני מבצעים צבאיים מוצלחים. במהלך החלק המאוחר יותר של שהותם על הנילוס, התגוררו אברהם ואשתו, שרה, בחצר המלך, וכאשר הם עזבו את מצרים קיבל אברהם חלק מן השלל אשר נאסף במבצעיו הצבאיים.

נחישות גדולה נדרשה לו לאברהם על-מנת לוותר על כיבודי חצר-המלוכה המצרית ולחזור לעבודה הרוחנית יותר שבה עסק מאקיוונטה. אך מלכי-צדק היה נערץ אף במצרים, וכאשר נפרש בפני פרעה מלוא הסיפור, הוא דחק באברהם לחזור ולמלא את דריו למען טובתה של שלם.

לאברהם היו שאיפות מלוכה, ובדרכם חזרה ממצרים הוא גלל בפני לוט את תכניתו לכבוש את כלל כנען ולהכפיף את תושביה תחת שליטת שלם. לוט נטה יותר לעסקים; ומאוחר יותר, לאחר מחלוקת שנתגלעה ביניהם, הוא פנה

93:54 (1019:1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:55 (1019:2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:56 (1019:3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:57 (1019:4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:58 (1019:5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:59 (1019:6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked

לסדום על-מנת לעסוק שם במסחר ובגידול בעלי-חיים. לבו של לוט לא נהה אחר חיי הלוחם או הרועה.

עם חזרתו עם משפחתו לשלם, החל אברהם להבשיל את הפרויקטים הצבאיים שלו. במהרה הוא הוכר כשליט האזרחי של מחוז שלם והכפיף למרותו שבעה שבטים שכנים. אכן, בקושי רב ריסן מלכי-צדק את אברהם, שבערה בו אש אשר הניעה אותו לצאת ולהביא בכוח החרב את השבטים השכנים על-מנת שילמדו מהר יותר את האמיתות של שלם.

מלכי-צדק שמר על יחסי שלום עם כלל השבטים אשר סביבו; הוא לא היה לוחם באופיו ומעולם לא הותקף בידי מי מן הצבאות אשר נעו הלוך ושוב. הוא לחלוטין היה מוכן שאברהם יגבש עבור שלם מדיניות הגנתית, כמו זאת אשר אכן יושמה לאחר מכן, אך הוא לא אישר את תכניות הכיבוש השאפתניות של תלמידו; וכך קרה שהקשר נותק באופן חברי, ואברהם ירד לחברון על-מנת להקים שם את בירתו הצבאית.

בשל קשריו הקרובים עם מלכי-צדק המהולל, נודע לאברהם יתרון כביר על המלכים הזוטרים אשר סביבו; כל אלו העריצו את מלכי-צדק ופחדו שלא לצורך מאברהם. אברהם ידע על הפחד הזה ורק חיכה לשעת כושר על-מנת לתקוף את שכניו, והתירץ ניתן לו כאשר כמה מן השליטים הללו פשטו, לכאורה, על רכוש אחיינו לוט אשר התגורר בסדום. עת שמע על כך, יצא אברהם בראש שבעת השבטים אשר איגד סביבו, ותקף את האויב. המשמר האישי שלו, אשר מנה 318 קצינים, פיקד על הצבא אשר יצא למלחמה בעת הזו, ואשר מנה למעלה מ-4,000 חיילים.

כאשר שמע מלכי-צדק על הכרזת המלחמה של אברהם, הוא יצא לעומתו על-מנת להניאו מכוונתו, ואולם הצליח לפגוש בתלמידו לשעבר רק עת חזר כמנצח מן הקרב. אברהם התעקש על כך שהאל של שלם נתן בידיו את הניצחון על אויביו והמשיך והעניק מעשר מן השלל לאוצר של שלם. את תשעים האחוזים הנותרים לקח אל חברון, בירתו.

לאחר קרב זה, קרב שָׁדִים, הפך אברהם למנהיגה של ברית שנייה בת אחד-עשר שבטים, והוא לא רק העלה מעשר למלכי-צדק, אלא דאג לכך שכל שכניו לברית יעשו כמותו. כתוצאה של עסקיו הדיפלומטיים עם מלך סדום, בנוסף לפחד שהטיל באופן כללי, מלך סדום ואחרים הצטרפו לברית הצבאית של חברון; ואכן, אברהם היה בדרכו לבסס בפלשתינה מדינה רבת עוצמה.

neither a military nor a herder's life.

^{93:5.10 (1019.7)} Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

^{93:5.11 (1019.8)} Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

^{93:5.12 (1020.1)} Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

^{93:5.13 (1020.2)} When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

^{93:5.14 (1020.3)} After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

ABRAHAM

אברהם ראה בעיני רוחו את כיבוש כנען כולה. נחישותו נחלשה אך ורק בשל העובדה שמלכי-צדק לא תמך במשימה הזו. ואולם, אברהם היה קרוב להחליט לצאת למשימה כאשר נטרד מן המחשבה שאין לו בן אשר ישלוט בממלכה שכזו אחריו. הוא ארגן פגישה נוספת עם מלכי-צדק; ובמהלך הריאיון הזה שכנע הכוהן משלם, בן האל הנראה לעין, את אברהם לנטוש את תכנית הכיבוש החומרית ואת השלטון הזמני לטובת המושג הרוחני של ממלכת השמיים.

מלכי-צדק הסביר לאברהם עד כמה חסר תוחלת יהא זה לעמוד אל מול ברית האמורי, אך בה בעת הבהיר לו שהחמולות המפגרות האלה אכן מאבדות את עצמן לדעת באמצעות מנהגיהן המטופשים, כך שבעוד דורות מספר הן תחלשנה עד כדי כך שצאצאיו של אברהם, אשר בינתיים יגדלו וירבו במאוד, יוכלו להתגבר עליהן בקלות.

ובשלם כרת מלכי-צדק ברית רשמית עם אברהם. כה הוא אמר לאברהם: "הִבֵּט נָא הַשָּׁמַיִם וסְפֹר הַכּוֹכָבִים, אִם תּוּכַל לִסְפֹּר אֹתָם; כֹּה יִהְיֶה זֶרְעֶךָ." ואברהם האמין למלכי-צדק, "וַיַּחְשְׁבֶהָ לוֹ לְצִדְקָה." או אז גלל מלכי-צדק בפני אברהם את הסיפור על אודות כיבושה העתידי של כנען בידי זרעו, לאחר צאתם ממצרים.

ברית זו של מלכי-צדק עם אברהם מייצגת את ההסכם הכביר באורנטיה בין האלוהות לאדם, הסכם שבמסגרתו האל מסכים לעשות את הכול; ואילו האדם רק מסכים להאמין בהבטחותיו של האל ולמלא אחר הוראותיו. עד אותה עת האמונה הייתה כי הגאולה ניתנת אך ורק תמורת מעשים – קורבנות ומנחות; ואילו כעת, הביא מלכי-צדק שוב לאורנטיה את הבשורות הטובות על כך שהגאולה, חסדו של האל, ניתנת הודות לאמונה. ואולם בשורה זו על אודות אמונה פשוטה באל, הייתה מתקדמת מדי; לאחר מכן העדיפו השבטים השמיים לחזור למנהגיהם הקדומים של הקרבת קורבנות וכפרת עוונות תוך הקזת דם.

זמן לא רב חלף מכינון ברית זו ועד לדת יצחק, בנו של אברהם, בהתאם להבטחתו של מלכי-צדק. לאחר הולדתו של יצחק, אברהם התייחס בכובד ראש לבריתו עם מלכי-צדק, והוא הלך לשלם על-מנת להעלות אותה על הכתב. במועד זה, שבו קיבל על עצמו בפומבי ובאופן רשמי את הברית, הוא שינה את שמו מאברם מאברהם.

רוב מאמיני שלם נהגו להימול, אף כי מלכי-צדק מעולם לא הפך נוהג זה למחייב. ואף-על-פי שעד אז אברהם התנגד תמיד למילה, במעמד הזה הוא החליט לכבד את המאורע בכך שקיבל

936.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

936.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

936.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: "Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be." And Abraham believed Melchizedek, "and it was counted to him for righteousness." And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

936.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

936.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

936.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this

על עצמו את הטקס הזה באופן רשמי כאות וכסמל לאשרור ברית שלם.

והיה זה לאחר וויתור אמיתי ופומבי זה על שאיפותיו האישיות לטובת תכניותיו הנרחבות יותר של מלכי-צדק, ששלוש ההוויות השמימיות נגלו אליו במישור מְמָרָא. הופעה זו התרחשה באופן עובדתי, למרות ששויכה לסיפורים אשר נבדו מאוחר יותר על אודות ההרס הטבעי של סדום ועמורה. והאגדות האלה על אודות מאורעות אותם ימים, מעידות על מידת הפיגור של המוסר והאתיקה, ואפילו בעת קרובה כל-כך.

לאחר מימוש הברית הטקסית, הושלם הפיוס בין אברהם למלכי-צדק. אברהם נטל על עצמו שוב את ההובלה האזרחית והצבאית של מושבת שלם, אשר בשיאה מנתה מעל למאה-אלף מעלי מעשר קבועים אשר נמנו על שורות אחוות מלכי-צדק. אברהם שיפר עד מאוד את מקדש שלם וסיפק אוהלים חדשים לבית הספר כולו. הוא לא רק הרחיב את מערכת המעשר, אלא גם הציג שיטות משופרות רבות לניהול עסקי בית הספר, וזאת בנוסף לתרומה הגדולה אשר תרם לניהול טוב יותר של המחלקה לתעמולה מיסיונרית. הוא אף תרם רבות למען שיפור מצב העדרים ולארגון-מחדש של מיזמי החלב של שלם. אברהם היה איש עסקים פיקח ויעיל, ואדם עשיר בימיו; הוא לא היה אדוק יתר על המידה, אך היה כן לגמרי, והוא אכן האמין במאקיוונטה מלכי-צדק.

occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

^{93:67 (1021:3)} It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

^{93:68 (1021:4)} Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. המיסיונרים של מלכי-צדק

במשך שנים מספר, המשיך מלכי-צדק ללמד את תלמידיו ולאמן את המיסיונרים של שלם, אשר חדרו לכל השבטים אשר סביב, ובמיוחד למצרים, למסופוטמיה ולאסיה הקטנה. ובחלוק העשורים, הרחיקו המורים הללו יותר ויותר משלם, בעודם נושאים עמם את בשורתו של מאקיוונטה על אודות האמונות והאמונה באל.

צאצאיו של אדמסון, אשר התקבצו סביב חופי אגם ואן, הקשיבו ברצון למוריה החיתים של כת שלם. ומן המרכז הזה, אשר היה לפנים אנדיטי, נשלחו מורים לאזורים המרוחקים הן של אירופה והן של אסיה. מיסיונרים של שלם חדרו לכל אירופה, ואפילו הגיעו לאיים הבריטיים. קבוצה אחת נסעה דרך איי פֶארוֹ עד לאנדונים של איסלנד, ואילו קבוצה אחרת חצתה את סין והגיעה אל היפנים של האיים המזרחיים. חייהם והתנסויותיהם של הגברים והנשים אשר יצאו מעם שלם, מסופוטמיה ואגם ואן על-מנת להאיר את השבטים של חצי הכדור המזרחי מציגים פרק של גבורה בתולדות המין האנושי.

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

^{93:71 (1021:5)} Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

^{93:72 (1021:6)} The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

ואולם המשימה הייתה כה גדולה והשבטים היו כה מפגרים, עד כי התוצאות היו מעורפלות ובלתי-מוגדרות. מדור לדור מצאה בשורת שלם אחיזה כאן ושם, אך למעט בפלשתינה, מעולם לא שמר שבט או גזע שלם אמונים ברציפות לרעיון של אל אחד. הרבה בטרם הגיע ישוע, הלימוד של המיסיונרים המוקדמים של שלם נספג, על-פי-רוב, בתוך מערך האמונות והאמונות-הטפלות הרווחות והישנות יותר. בשורתו המקורית של מלכי-צדק נספגה כמעט כולה אל תוך האמונות באם הגדולה, בשמש ובקטנות נושנות אחרות.

אתם, אשר נהנים כיום מיתרונותיה של אמנות הדפוס, תתקשו להבין עד כמה קשה היה להנציח את האמת בימים המוקדמים הללו; וכמה קל היה לאבד את הקשר לדוקטרינה חדשה מדור אחד למשנהו. הדוקטרינה החדשה תמיד נטתה להיספג אל תוך גוף הלימוד הדתי ומנהגי הקסם הקדומים יותר. האמונות האבולוציוניות הישנות יותר תמיד מזהמות התגלות חדשה.

8. עזיבתו של מלכי-צדק

היה זה מעט לאחר השמדתן של סדום ועמורה, שמאקיוונטה החליט לסיים את מתת החיחום שלו באורנטיה. החלטתו של מלכי-צדק לסיים את שהותו בגוף בשר ודם הושפעה מתנאים רבים, והעיקרי שבהם היה נטייתם ההולכת וגוברת של השבטים הסובבים, ואפילו של עמיתיו הקרובים, להתייחס אליו כאל הווייה חצי-אלוהית, כפי שאכן היה; ואולם, הם החלו להעריך אותו שלא כראוי ומתוך פחד גדול של אמונה טפלה. בנוסף לסיבות האלה, ביקש מלכי-צדק לעזוב את זירת הפעילות הארצית שלו די זמן לפני מותו של אברהם, וזאת על-מנת להבטיח שהאמת על אודות האל האחד והיחיד תתבסס בחוזקה בדעת חסידיו. ובהתאם לכך, מאקיוונטה פרש לילה אחד לאוהלו אשר בשלם, לאחר שברך את עמיתיו האנושיים בברכת ליל מנוחה, וכאשר הם ביקשו לקרוא לו למחרת בבוקר, הוא לא היה שם, משום שעמיתיו לקחוהו משם.

9. לאחר עזיבת מלכי-צדק

מבחן גדול נכון לאברהם עת עזב מלכי-צדק בפתאומיות גדולה כל-כך. אף-על-פי שהזהיר כהלכה מבעוד מועד את חסידיו כי יום אחד יעזוב כלעומת שבא, הם לא הצליחו להשלים עם אבדן מנהיגם הנפלא. הארגון הגדול אשר נבנה בשלם כמעט ונעלם, אך המסורות של אותם ימים היו אלה שעליהן התבסס משה בשעה שהוביל את העבדים העברים אל מחוץ למצרים.

93:7.3 (1022:1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022:2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022:3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022:4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

אובדן מלכי-צדק גרם לאברהם להצטער בלב, צער שעליו לא הצליח להתגבר מעולם. לפנים הוא נטש את חברון כאשר וויתר על שאיפתו לבנות ממלכת חומר; ואילו כעת, עם אובדן עמיתו לבניית ממלכת הרוח, הוא יצא את שלם ונסע דרומה לגור בקרבת רכוש, בגרר.

מיד לאחר היעלמותו של מלכי-צדק, הפך אברהם לפחדן והסס. עם הגעתו לגרר הוא הסתיר את זהותו, וכך לקח אבימלך את אשתו. (לילה אחד, מעט לאחר נישואיו לשרה, שמע אברהם כדרך אגב מזימה לרצוח אותו על-מנת לקחת את אשתו המבריקה. פחד זה הפך למורא של קבע בלבו של מי שמלבד זאת היה מנהיג אמיץ ונחוש; במשך כל חייו הוא פחד שמישהו ירצח אותו בסתר על-מנת לקחת את שרה. וזהו ההסבר לכך שאדם אמיץ זה נהג בפחדנות בשלושה מקרים שונים.)

ואולם, רתיעתו של אברהם ממשימתו כיורשו של מלכי-צדק לא ארכה עוד זמן רב. במהרה הוא המיר אנשים מקרב הפלישתים ומקרב אנשי אבימלך, כרת עמם ברית, ובתורו הזדהם ברבות מן האמונות הטפלות שלהם, ובייחוד במנהגם להקריב את הבנים הבכורים. וכך, שוב הפך אברהם למנהיג גדול בפלשתינה. כל הקבוצות העריכו אותו, וכל המלכים כבדוהו. הוא היה המנהיג הרוחני של כל השבטים הסובבים, והשפעתו נמשכה עוד זמן מה לאחר מותו. במהלך שנות חייו האחרונות, הוא שב פעם נוספת לחברון, זירת פעילותו המוקדמת והמקום שבו עבד בצמוד למלכי-צדק. פעולתו האחרונה של אברהם הייתה שליחת משרתים נאמנים לעירו של אחיו, נחור, אשר שכנה לגבול מסופוטמיה, על-מנת לבקש אישה מבני עמו בעבור בנו יצחק. במשך זמן רב נהגו בני עמו של אברהם לערוך נישואין בין בני דודים. ואברהם הלך לעולמו באמונה בטוחה באל, אמונה שאותה רכש בבתי הספר של שלם, אשר נעלמו זה מכבר.

הדור הבא התקשה להבין את הסיפור על אודות מלכי-צדק; בתוך חמש-מאות שנה רבים החשיבו את הסיפור כולו כמיתוס. יצחק שלט יחסית היטב בלימוד של אביו והזין את בשורתה של מושבת שלם, ואולם יעקב התקשה לתפוש את המשמעות של המסורות האלה. יוסף האמין באמת במלכי-צדק, ובעיקר בשל עובדה זו נחשב בעיני אחיו כחולמיני. הכבוד אשר רחשו ליוסף במצרים נבע בעיקר בשל זכרו של אברהם, אבי-סבו. ליוסף הוצע הפיקוד על צבאות מצרים, ואולם בשל אמונתו האמיתית הזו במסורותיו של מלכי-צדק ובלימוד המאוחר יותר של אברהם ושל יעקב, הוא בחר לשמש כמנהל אזרחי, זאת בהאמינו שבאופן הזה יוכל לקדם טוב יותר את מלכות השמיים.

93:9.2 (1022:5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022:6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

93:9.4 (1023:1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023:2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

לימודו של מלכי-צדק היה שלם ומלא, ואולם הרשומות על אודות אותם ימים נדמו לכוהנים העבריים המאוחרים יותר כבלתי-אפשריות וכפנטסטיות, אף כי רבים מהם הבינו במידת-מה את המאורעות האלה, לפחות עד לימים שבהם רשומות הברית הישנה נערכו באופן נרחב בבבל.

הדבר שרשומות הברית הישנה מתארות כשיחות בין אברהם לבין האל היו לאמיתיות של דבר פגישות בין אברהם למלכי-צדק. כותבים מאוחרים יותר החשיבו את המונח מלכי-צדק כזהה במשמעותו לאל. הרישום על מפגשים רבים כל-כך בין אברהם ושרה לבין "מלאך אדוני" מתייחס לביקורים הרבים של מלכי-צדק.

סיפורי העברים על אודות יצחק, יעקב ויוסף הינם מהימנים הרבה יותר מאשר אלו העוסקים באברהם, למרות שגם הם מכילים סטיות מרובות מן העובדות, שינויים אשר נערכו במכוון ושלא במכוון בעת שבה רוכזו רשומות אלה בידי הכוהנים העבריים במהלך תקופת השבי בבבל. קטורה לא הייתה אשתו של אברהם; בדומה להגר, היא הייתה אך פילגש. יצחק, בנה של שרה, האישה בעלת המעמד, ירש את כל רכושו של אברהם. אברהם לא היה כה מבוגר כפי שמציגות הרשומות, ואשתו הייתה צעירה בהרבה. הגילאים הללו שונו במכוון על-מנת להצדיק את לידתו המופלאה של יצחק מאוחר יותר.

האגו הלאומי של היהודים ספג מכה קשה בשבי בבבל. תגובתם לנחיתותם הלאומית כללה תנועה אל הקצה השני של אגוטיזם לאומי וגזעי קיצוני, שבמסגרתו הם עיוותו וסילפו את מסורותיהם מתוך מגמה לרומם את עצמם מעל לכל הגזעים האחרים כעם הסגולה של האל; ומהסיבה הזאת הם ערכו בקפידה את כל רשומותיהם מתוך כוונה לרומם את אברהם ואת כל מנהיגיהם הלאומיים האחרים מעל לכלל האנשים האחרים, ואף מעל למלכי-צדק עצמו. ולפיכך השמידו הכותבים העבריים את כל הרשומות האחרות אשר מצאו על אודות הימים רבי החשיבות ההם, ושימרו אך ורק את הסיפור על פגישתם של אברהם ומלכי-צדק לאחר קרב שידים, מכיוון שסברו שזו משפיעה כבוד רב על אברהם.

וכך, באבדם את הקשר עם מלכי-צדק, הם אף איבדו את הקשר ללימודו של בן זה לעת-חירום, לימוד הנוגע למשימתו הרוחנית של בן המתת המובטח; הם איבדו את הקשר לטיבה של משימתו באופן כה מלא ושלם, עד כי רק מתי מעט מצאצאיהם יכלו או רצו להכיר ולקבל את מיכאל, בשעה שזה הופיע בכדור הארץ בדמות בשר ודם, כפי שניבא מאקיווונטה.

ואולם, אחד מכותבי האיגרת על העברים הבין את משימתו של מלכי-צדק, ככתוב: "כי זה מלכי-צדק, פֶּהֶן לֹאֵל עֲלִיּוֹן, הִיָּה אִף מֶלֶךְ הַשְּׁלוֹם; בְּאֵין אָב, בְּאֵין אִם, בְּאֵין יִחַשׁ, וְלִיִּמּוֹ אֵין תַּחְלָה וְלִיִּמּוֹ אֵין סוֹף וּבְזֹאת נִדְמָה לְכֵן הָאֱלֹהִים, הוּא

^{93:96 (1023:3)} The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

^{93:97 (1023:4)} What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

^{93:98 (1023:5)} The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

^{93:99 (1023:6)} The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

^{93:100 (1024:1)} And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

^{93:101 (1024:2)} But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: "This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning

עומד בכהנתו לנצח. "כותב זה קבע כי מלכי-צדק הינו מן הטיפוס של המתת המאחרת יותר של מיכאל, וכן תיקף את העובדה כי ישוע היה "כהן לעולם על דברתי, מלכי-צדק". ואף כי השוואה זו איננה לגמרי הולמת, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי ישוע קיבל לידיו בנאמנות את התואר של אורנטיה, "לפקודתם של שנים-עשר המלכי-צדקים הנאמנים" אשר שירתו בזמן שבו קיים הוא את המתת שלו בעולם.

of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually." This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was "a minister forever on the order of Melchizedek." While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia "upon the orders of the twelve Melchizedek receivers" on duty at the time of his world bestowal.

10. מעמדו הנוכחי של מאקיוונטה מלכי-צדק

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA MELCHIZEDEK

במהלך שנות התגשמותו של מאקיוונטה בגוף, תפקידו הנאמנים המלכי-צדקים של אורנטיה כגוף המונה אחד-עשר במספר. כאשר מאקיוונטה החליט כי הסתיימה משימתו כבן לעת-חירום, הוא מסר עובדה זו לאחד-עשר עמיתיו, והם הכינו מיד את הטכניקה שבאמצעותה הוא שוחרר מן הבשר והוחזר בבטחה אל מעמדו המקורי כמלכי-צדק. וביום השלישי שלאחר היעלמותו משלם הוא הופיע בקרב אחד-עשר חבריו, בעלי המשימה אשר באורנטיה, וחדש את הקריירה שלו, אשר הופרעה, כאחד מן הנאמנים הפלנטאריים של 606 של שטניה.

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signaled this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

מאקיוונטה סיים את המתת שלו כייצור בשר-ודם באותה פתאומיות ובאותו אופן נעדר טקסיות שבהם החל אותה. להופעתו ולהיעלמותו לא נלוו הכרזות או הדגמות יוצאות-דופן כלשהן; ואת הופעתו באורנטיה לא סימנה קריאת שמות הקמים לתחייה ואף לא סיום של עידן; המתת שלו הייתה מתת לעת-חירום. ואולם, מאקיוונטה לא סיים את שהותו בגוף בן-אנוש עד אשר שוחרר כיאות מידי האב מלכי-צדק, ועד אשר נודע לו כי המתת שלו לעת-חירום קיבלה את אישורו של המנהל הכללי של נבאדון, גבריאל מסאלווינגטון.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

מאקיוונטה מלכי-צדק המשיך להתעניין עד מאוד בענייניהם של צאצאי אותם אנשים אשר האמינו ללימודו בשעה ששכן בגוף. ואולם, צאצאיו של אברהם, דרך יצחק, אשר נישאו לקינים, היו קו הירושה היחידי אשר המשיך והזין לאורך זמן מושג ברור כלשהו של הלימוד של שלם.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

אותו מלכי-צדק המשיך ושיתף פעולה במשך תשע-עשרה המאות הבאות עם הנביאים והחוזים הרבים, וכך עמל להמשיך ולהחזיק בחיים את האמיתות של שלם, עד לזמן שבו בשלה העת להופעתו של מיכאל בכדור הארץ.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

מאקיוונטה המשיך לשמש כנאמן פלנטארי עד לימי ניצחונו של מיכאל באורנטיה. לאחר מכן, הוא סופח לשירות אורנטיה בירושם כאחד

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the

מארבע-ועשרים המנהלים, ורק לאחרונה הועלה בדרגה לתפקיד שגיריו האישי של הבן הבורא בירושם, הנושא בתואר בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. הינו מאמינים כי כל אימת שאורנטיה תישאר פלנטה מיושבת, לא יחזור מאקיוונטה מלכי-צדק למלא את כלל החובות של סדר הבנים שעליו הוא נמנה, אלא יוותר לנצח, במונחים של זמן, סועד פלנטארי המייצג את מיכאל המשיח.

מכיוון שהמתת שלו באורנטיה הייתה מתת לעת-חירום, על-פי הרשומות לא ניתן לראות מה עשוי עתידו של מאקיוונטה להיות. ייתכן שסגל המלכי-צדקים של נבאדון יצטרך לשאת את אובדנו לנצח של אחד מחבריו. פסיקות אשר ניתנו לאחרונה על-ידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, ואשר אושרו מאוחר יותר על-ידי עתיקי היומין של אוורסה, מעידות על כך שסביר כי מלכי-צדק זה של מתת מיועד לתפוש את מקומו של קאליגאסטיה, הנסיך הפלנטארי אשר נפל. אם השערותינו בנושא זה הינן נכונות, בהחלט ייתכן שמאקיוונטה מלכי-צדק יופיע שוב באופן אישי באורנטיה וימלא, באופן כזה או אחר, את תפקידו של הנסיך הפלנטארי אשר הורד מכיסאו, או לחילופין יופיע בכדור הארץ על-מנת לשמש כבא-כוח הנסיך הפלנטארי המייצג את מיכאל המשיח, אשר מחזיק כעת בפועל בתואר הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. אף-על-פי שכלל לא ברור לנו מה עשוי להיות עתידו של מאקיוונטה, המאורעות אשר התרחשו ממש לאחרונה מעידים על סבירותה של האפשרות כי ככל הנראה ההשערות אשר צוינו לעיל אינן כה רחוקות מן האמת.

הננו מבינים היטב כיצד, הודות לניצחונם באורנטיה, הפך מיכאל הן ליורשו של קאליגאסטיה והן ליורשו של אדם; כיצד הפך לנסיך השלום ולאדם השני. וכעת הננו חוזים במלכי-צדק זה מקבל את התואר בא-כוח הנסיך הפלנטארי של אורנטיה. האם ישמש גם כבא-כוח הבן החומרי של אורנטיה? או שמא קיימת אפשרות שיתרחש מאורע בלתי-צפוי וחסר תקדים, חזרתם לפלנטה, במועד כזה או אחר, של אדם וחווה או של מי מצאצאיהם כנציגיו של מיכאל, עם התואר באי-כוחו של אדם השני באורנטיה?

וכל ההשערות האלה, הקשורות לוודאות הופעתם העתידית של בנים של סמכות, כמו גם של בנים מורים של השילוש, יחד עם הבטחתו המפורשת של הבן הבורא לחזור, במועד כזה או אחר, הפכים את אורנטיה לפלנטה בעלת עתיד של חוסר-וודאות ולאחת מן הספרות המעניינות והמסקרנות ביותר בכל היקום של נבאדון. בהחלט אפשרי כי בעידן עתידי כזה או אחר, כאשר אורנטיה תתקרב לעידן של אור ושל חיים, ולאחר שייגזר סופית דין העניינים הנוגעים למרידתו של לוציפר ולפרישתו של קאליגאסטיה, הננו עשויים לחזות בנוכחותם באורנטיה, בעת ובעונה אחת, של מאקיוונטה, של אדם, של חווה, ושל מיכאל המשיח, כמו גם של בן של

Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:106 (1025:2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:107 (1025:3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:108 (1025:4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial

סמכות או אפילו של בן מורה של השילוש.

מזה זמן רב מחזיק הסדר שלנו בדעה כי נוכחותו של מאקיוונטה בסגל המנהלים של אורנטיה בירושם, ארבע-ועשרים חברי המועצה, מהווה הוכחה מספקת על-מנת להבטיח את האמונה כי הוא עתיד ללכת בעקבות בני התמותה של אורנטיה, הלאה דרך תכנית ההתקדמות וההרקה של היקום, ואפילו עד לסגל הסופיונות של פרדיס. הגנו יודעים כי אדם וחווה מיועדים להתלוות כך אל חבריהם מכדור הארץ בהרפתקה אל פרדיס כאשר תתבסס אורנטיה באור ובחיים.

לפני פחות מאלף שנה נכח מאקיוונטה מלכי-צדק זה, אשר היה לפנים החכם משלם, באופן בלתי-נראה באורנטיה למשך תקופה בת מאה שנים, ושימש כמושל הכללי השוכן של הפלנטה; ואם המערכת הנוכחית להכוונת ענייני הפלנטה תמשיך ותתנהל, הוא עתיד לחזור ולשמש באותו תפקיד בעוד מעט יותר מאלף שנה.

זהו סיפורו של מאקיוונטה מלכי-צדק, אחת מן הדמויות היותר ייחודיות אשר נקשרו מאז ומעולם להיסטוריה של אורנטיה, ואישיות אשר יש ותשמש בעתיד בתפקיד חשוב בהתנסות העתידית של עולמכם הבלתי-שגרתי ויוצא-הדופן.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

Son or even Trinity Teacher Sons.

^{93:10.9 (1025.5)} It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusalem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

^{93:10.10 (1025.6)} Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

^{93:10.11 (1025.7)} This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

^{93:10.12 (1025.8)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 94. הלימוד של מלכי-צדק במזרח

095 ⇨

הספר של אורנטיה

093 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 94

הלימוד של מלכי-צדק במזרח

סעיפים

מבוא

1. הלימוד של שלם בהודו הנדית
2. ברהמהניזם
3. הפילוסופיה הברהמינית
4. הדת ההינדית
5. המאבק על האמת בסין
6. לאו-טסה וקונפוציוס
7. גאוטמה סידהרתא
8. האמונה הבודהיסטית
9. התפשטות הבודהיזם
10. הדת בטיבט
11. הפילוסופיה הבודהיסטית
12. מושג האל בבודהיזם

מבוא

מוריה המוקדמים של דת שלם חדרו אל קרב השבטים המרוחקים ביותר באפריקה ובאיר-אסיה, ובכל עת התמידו והטיפו את בשורתו של מלכי-צדק על אודות אמונתו ובטחונם של האדם באל האוניברסאלי האחד כמחיר היחיד המדרש לשם קבלת חסדי האל. בריתו של מלכי-צדק עם אברהם היוותה את התבנית לכל התעמולה המוקדמת אשר נשלחה משלם וממרכזים אחרים. מעולם, בשום דת אחרת, לא נראו באורנטיה מיסיונרים נלהבים ונחושים יותר מן הגברים והנשים הנאצים הללו אשר נשאו את לימודו של מלכי-צדק אל כל רחבי חצי הכדור המזרחי. המיסיונרים הללו גויסו מקרב שורות עמים וגזעים רבים, והם הפיצו את הלימוד בעיקר באמצעות המרת הילידים. הם הקימו מרכזי אימון בחלקים שונים של העולם, שם הם לימדו את הילידים על אודות דת שלם, ואז גייסו את התלמידים הללו על-מנת שישמשו כמורים

PAPER 94

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

INTRODUCTION

94:01 (1027:1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Melchizedek's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers

among their own people.

בקרב בני עמם.

1. הלימוד של שלם בהודו הנדית

בימיו של מלכי-צדק הייתה הודו מדינה קוסמופוליטית, אשר זה עתה הוכפפה לשליטתם הפוליטית והדתית של הפולשים הארים-אנדיטים מצפון וממערב. באותה עת חדרו הארים באופן נרחב אך ורק לחלקיו הצפוניים והמערביים של חצי-האי. הַנְּדִים הללו, אשר זה עתה הגיעו, הביאו עמם את אליליהם השבטיים הרבים. צורות הפולחן הדתיות שלהם דמו עד מאוד למנהגי הטקס של אבותיהם המוקדמים יותר, האנדיטים, בכך שהאב עדיין שימש ככוהן והאם ככוהנת, ואילו הקמין המשפחתי עדיין שימש כמזבח.

הכת הוודית נמצאה אז בתהליך של צמיחה ומטמורפוזת תחת הכונת קסטת הברהמינים, קסטת המורים-הכוהנים, אשר נטלו לידיהם בהדרגה את השליטה על טקסי הפולחן המתרחבים. המיזוג של שלושים-ושלוש האלוהויות האריות כבר היה מצוי בעיצומו בשעה שהמיסיונרים של שלם חדרו לצפונה של הודו.

הפוליתאיזם של הארים הללו ייצג התנוונות של המונותאיזם המוקדם יותר שלהם, התנוונות אשר נגרמה בעטיה של היפרדותם ליחידות שבטיות, כאשר כל שבט סגד לאל משלו. התנוונות זו של דוקטרינת השילוש והמונותאיזם המקוריים של האנדיטים במסופוטמיה, הייתה מצויה בתהליך של הרכבה מחדש במהלך המאות הראשונות של האלף השני לפני יסוע. האלים הרבים אורגנו בפנתיאון בהנהגתם המשולשת של דֵּיאוּס פִּיטָאר, אדון השמים; של אֵינְדְּרָא, אדון האטמוספירה הסוער; ושל אַגְ'ני, אל האש בעל שלושת הראשים, אדון הארץ וסמל אשר נותר כשריד ממושג קודם של השילוש.

התפתחויות הַנְּתֵאִסְטִיּוֹת מובחנות סללו את הדרך לעבר מונותאיזם התפתחותי. לעיתים קרובות היה זה אג'ני, האלוהות הקדומה ביותר, אשר רומם כאבי הפנתיאון כולו וכעומד בראשו. עיקרון אלוהות האב, אשר לפעמים נקרא פְּרַגְ'אפְּטִי, ולעיתים כונה כְּרֶהְמָה, שקע אל תוך הקרב התיאולוגי שבו לחמו מאוחר יותר הכוהנים הברהמינים עם מוריה של שלם. הברהמן נתפש כעיקרון האנרגיה האלוהית אשר מפעיל את כלל הפנתיאון הוודי.

המיסיונרים משלם הטיפו על אודות האל האחד של מלכי-צדק, הגבוה ביותר שבשמיים. תיאור זה לא עמד בסתירה גמורה למושג המג'י של האב-ברהמה כמקור של כל האלים כולם, ואולם הדוקטרינה של שלם הייתה בלתי-ריטואלית, ולפיכך עמדה בניגוד ישיר לדוגמות, למסורות וללימודי הכהונה הברהמינית. הכוהנים הברהמינים לעולם לא יקבלו את הלימוד של שלם על אודות גאולה דרך אמונה, ועל אודות חסד האל העומד בנפרד מהמצוות

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027:2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027:3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027:4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027:5) Definite henotheistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028:1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic

הריטואליסטיות ומטקסי הקורבנות.

דחייתה של בשורת מלכי-צדק על אודות הביטחון באל והגאולה דרך אמונה, היוותה עבור הודו נקודת תפנית חיונית. המיסיונרים משלם תרמו רבות לאובדן האמונה בכל האלים הוודיים הקדומים, ואולם המנהיגים, כוהני הוודה, סירבו לקבל את הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד ועל אודותיה של אמונה פשוטה אחת.

במאמץ ללחום במוריה של שלם, ליקטו הברהמינים את כתבי הקודש של אותם ימים; ואיגוד זה, כפי שתוקן מאוחר יותר, הגיע עד לזמנים המודרניים בדמותה של הריג-וודה, אחד מן הספרים העתיקים והקדושים ביותר. לאחר מכן הגיעו הוודות השנייה, השלישית, והרביעית, במסגרת המאמץ של הברהמינים לגבש ולנסח את טקסי הפולחן והקורבן שלהם, ולקבע אותם עבור העמים של אותם ימים. במיטבם, הכתבים הללו מהווים מקבילה לכל גוף אחר בעל אופי דומה של יופי מושגי ושל הבחנה באמת. ואולם, ככל שהלכה הדת העליונה הזו והזדהמה באלפים על-גבי אלפים של אמונות טפלות, כתות, וריטואלים מדרום-הודו, כך היא עברה מטמורפוזה מדורגת והפכה למערכת התיאולוגית הרב-גונית ביותר אשר פיתח האדם בן התמותה מעודו. בחינתן של הוודות תגלה כמה מן המושגים הגבוהים ביותר על אודות האלוהות אשר נהגו מאז ומעולם, לצד כמה מן המושגים הבזויים יותר אודותיה.

2. ברהמהניזם

ככל שהמיסיונרים משלם הלכו וחדרו דרומה אל תוך הדקאן הדרומי, הם נתקלו במערכת קסטות הולכת וגדלה, תכניתם של הארים אשר נועדה למנוע את אובדן זהותם הגזעית אל מול נחשול גואה של עמי סאנגיק משניים. מכיוון שקסטת הכוהנים הברהמינים הייתה המרכז והמהות של מערכת זו, הסדר החברתי הזה עיבב עד מאוד את התקדמותם של המורים משלם. מערכת הקסטות הזו לא הצליחה להציל את הגזע הארי, ואולם היא אכן הצליחה להנציח את הברהמינים, אלו אשר בתורם שמרו על עליונותם הדתית בהודו עד עצם היום הזה.

וכעת, עם היחלשות הוודיזם בשל דחייתה של אמת גבוהה יותר, עמדה הכת של הארים אל מול התקפות הולכות וגוברות מן הדקאן. במאמץ נואש לעמוד בפרץ נוכח הנחשול הגואה של ההכחדה הגזעית ושל ההשמדה הדתית, ביקשה הקסטת הברהמינית לרומם את עצמה מעל לכל דבר אחר. הם לימדו כי הקרבת הקורבנות לאלוהות הייתה יעילה ביותר בפני עצמה, וכי עוצמתה הייתה כזו אשר לא ניתן לעמוד בפניה. הם הכריזו כי בין שני העקרונות האלוהיים המהותיים ביקום, האחד היה אלוהות הברהמן, ואילו האחר היה הכהונה הברהמינית. כוהניו של שום עם אחר באורנטיה לא התיימרו לרומם את עצמם אפילו מעל לאלוהיהם, ולהעטיר על עצמם את הכבוד אשר היה מנת

observances and sacrificial ceremonials.

^{94:1.6 (1028:2)} The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

^{94:1.7 (1028:3)} The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

^{94:2.1 (1028:4)} As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmins, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

^{94:2.2 (1028:5)} And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with

חלקם של אלוהיהם. ואולם, הם הרחיקו באופן כה אבסורדי בטענותיהם המתיימרות, עד אשר כלל המערכת הרעועה התמוטטה אל מול הכתות הקלוקלות אשר שטפו פניהם מן הציוויליזציות הסובבות הפחות מתקדמות. הכהונה הוודית העצומה עצמה נכשלה ושקעה מתחת לשטף השחור של הרפיון והפסימיזם, אשר יומרתם האנוכית ונעדרת החוכמה שלהם עצמם הביאה על הודו כולה.

ההתרכזות הבלתי-ראויה בעצמי הובילה ללא ספק לפחד מהנצחתו הבלתי-אבולוציונית של העצמי במעגל בלתי-פוסק של התגשמויות עוקבות בדמות אדם, חיה או צמח. ומכלל האמונות המזהמות, אשר יכלו להידבק למה שעשוי היה להיות מונותאיזם בהתהוות, אף אחת לא הייתה מכשילה כמו האמונה הזו בגלגול נשמות – הדוקטרינה על אודות התגשמותן-מחדש של נשמות – אשר הגיעה מן הדקאן הדרוויני. אמונה זו, במעגל המונוטוני החוזר על עצמו של התגשמויות מחדש, שללה מבני התמותה הנאבקים את תקוותם היקרה משכבר הימים, למצוא במוות את אותה גאולה ואת אותה התקדמות רוחנית, אשר הייתה מנת חלקה של האמונה הוודית המוקדמת יותר.

במהרה לאחר לימוד זה, לימוד מתיש מבחינה פילוסופית, הגיעה ההמצאה של הדוקטרינה על אודות הבריחה הנצחית מן העצמי באמצעות שקיעה אל תוך המנוחה והשלווה האוניברסאליות של האיחוד המוחלט עם ברהמן, נשמת-העל של כלל הבריאה. תשוקותיהם של בני התמותה והשאפתנות האנושית הודחקו ביעילות והושמדו כמעט לגמרי. במשך יותר מאלפיים שנה ניסו המוחות הטובים יותר בהודו לחמוק מכל תשוקה, ובכך פתחו לרווחה את השער לכניסתם, מאוחר יותר, של אותן כתות ושל אותו לימוד, אשר אזקו כמעט לחלוטין את נשמותיהם של הינדים רבים בשלשלאות של חוסר-תקווה רוחנית. מכל הציוויליזציות, הציוויליזציה הארית-וודית הייתה זו אשר שילמה את המחיר הנורא ביותר בשל דחייתה של בשורת שלם.

הקסטות לבדן לא יכלו להנציח את המערכת הדתית-תרבותית של הארים, וככל שנופצו ברחבי הצפון הדתות הנחותות מן הדקאן, כך התפתח עידן של ייאוש ושל חוסר-תקווה. במהלך הימים החשוכים הללו התפתחה הכת של אי-נטילת-חיים כלשהם, והיא שרדה מאז ועד עצם היום הזה. רבות מן הכתות החדשות היו אתאיסטיות הלכה למעשה, והן טענו כי ניתן להשיג את הגאולה אך ורק הודות למאמציו העצמיים של האדם, וללא עזרה. ואולם, ניתן למצוא שרידים מעוותים של הלימוד של מלכי-צדק, ואפילו של הלימוד של אדם, בתוך חלק גדול מן הפילוסופיה האומללה הזו.

אלו היו הזמנים שבהם נאספו כתבי הקודש המאוחרים יותר של הדת ההינדית, הֶבְרָה־מְנוֹת והאופֶּנִישָׁאדוֹת. לאחר שדחו את הלימוד על אודות הדת האישית באמצעות התנסות האמונה האישית עם האל האחד, ולאחר שהזדהמו

these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:23 (1029:1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:24 (1029:2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:25 (1029:3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:26 (1029:4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and

בנחשול מבזה ומתיש של כתות ושל אמונות מן הדקאן, על האנתרופומורפיזם שלהם ועל רעיון גלגולי הנשמות אשר הביאו איתן, חוותה הכהונה הברהמינית תגובה אלימה כנגד האמונות המשחיתות האלה; ובאופן מובחן חל מאמץ לתור אחר המציאות האמיתית ולמצוא אותה. הברהמינים יצאו לדרך במטרה להסיר את האנתרופומורפיזם מתוך מושג האלוהות ההודי, אך בעשותם כן הם נכשלו בשגיאה הגסה של הסרת האישיות ממושג האל, וכאשר הם הגיעו לא היה ברשותם אידיאל נשגב ורוחני של אב פרדיס, אלא רעיון מרוחק ומטאפיזי על אודות מוחלט חובק-כל.

מתוך מאמציהם לשימור-עצמי, דחו הברהמינים את האל האחד של מלכי-צדק, וכעת הם מצאו את עצמם עם ההיפותזה של ברהמן, אותו עצמי פילוסופי סתמי ומתעתע, אותו זה בלתי-אישי וחסר-עוצמה אשר הותיר את חייה הרוחניים של הודו חסרי-ישע וחסרי-אונים למן אותו יום אומלל ועד למאה העשרים.

עליית הבודהיזם בהודו התרחשה בתקופה שבה נכתבו האופנישאדות. ואולם, על-אף ההצלחות שנחל הבודהיזם במשך אלף שנים, הוא לא הצליח להתחרות בהינדואיזם המאוחר יותר; למרות מוסריות גבוהה יותר, האופן שבו הציג בתחילה את האל היה אף פחות מוגדר מזה של ההינדואיזם, אשר סיפק אלוהויות נחותות יותר ואישיות. לבסוף נסוג הבודהיזם בצפון-הודו אל מול הסתערותו של האסלאם המיליטנטי, אשר כלל מושג ברור וחד של אֵלָה כאל העליון של היקום.

3. הפילוסופיה הברהמינית

אף-על-פי שהחלק הגבוה ביותר בברהמיניזם היווה אך בקושי דת, הייתה זו אחת מן ההעפלות הנאצלות ביותר של הדעת האנושית אל מרחבי הפילוסופיה והמטפיזיקה. המוח ההודי, לאחר שיצא לדרך במטרה לגלות את המציאות הסופית, לא פסק עד אשר גיבש השערות בנוגע לכל היבט כמעט בתיאולוגיה, למעט המושג הדואלי המהותי של הדת: קיומו של האב האוניברסאלי של כלל הברואים ביקום, ועובדת התנסות ההרקעה ביקום של ברואים אלו ממש, בעודם מבקשים להשיג את האב הנצחי, אשר ציווה עליהם להיות מושלמים, ממש כשם שהוא עצמו מושלם.

הדעות של אותם ימים אכן תפשו, באמצעות מושג הברהמן, את הרעיון של מוחלט מְחַדֵּר-כל, וזאת משום שהשערה זו זוהתה בעת ובעונה כאמריגית יצירה וכתגובה קוסמית. ברהמן נתפש כמצוי מעבר לכל הגדרה, כניתן להבנה אך ורק על-ידי שלילה של כל האכיויות הסופיות בזו אחר זו. בהחלט הייתה זו אמונה בהווה מוחלטת, אפילו אינסופית, ואולם מושג זה נעדר כמעט לחלוטין תכונות אישיות, ומשום כך לא יכלו אנשי-דת יחידים להתנסות בו.

having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

^{9427 (1029.5)} In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

^{9428 (1029.6)} It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

^{9431 (1030.1)} While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

^{9432 (1030.2)} In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was

ברהמן-נאראיאנה נתפש כזה הוֹנָה המוחלט, האינסופי, כעוצמת הפוטנציאל הקדומה של הקוסמוס הפוטנציאלי, כעצמי האוניברסאלי אשר מתקיים לאורך כלל הנצח באופן סטטי ופוטנציאלי. אילו יכלו הפילוסופים של אותם ימים להתקדם אל הצעד הבא בהמשגת האלוהות, אילו יכלו לתפוש את ברהמן כסימוכי וכיצרתי, כאישיות אשר הוויות בראות ומתפתחות יכולות לגשת אליה, כי אז ייתכן שלימוד מעין זה היה הופך לתצוגה המתקדמת ביותר של האלוהות באורנטיה, וזאת משום שהיא הייתה כוללת את חמש הרמות הראשונות של הפעולה הכוללת של האלוהות, והייתה עשויה לחזות בעיני הרוח את שתי הרמות הנותרות.

בשלבים מסוימים, המושג של נשמת העל האוניברסאלית האחת, כסכום הכולל של כלל הקיום של הברואים את הוביל הפילוסופים ההודים לקרבה רבה לאמת על אודות ההווה העליונה, ואולם אמת זו כלל לא הועילה להם, לפי שהם לא הצליחו לפתח כל גישה אישית סבירה או הגיונית להשגת מטרתם התיאורטית והמונותאיסטית של ברהמן-נאראיאנה.

ושבו, עיקרון הקארמה של המשכיות הסיבתיות, הינו קרוב ביותר לאמת של סינתזת ההשלכות של כלל הפעולות בזמן-מרחב בנכחות האלוהות של העליון; ואולם, השערה זו מעולם לא סיפקה אפשרות ליחיד דתי להשיג את האלוהות באופן אישי ומתואם, אלא רק את היבלעותה של כלל האישיות בתוך נשמת העל האוניברסאלית.

בנוסף, הפילוסופיה של הברהמיניזם התקרבה עד מאוד להכרה בשכינתם של מכווני המחשבה, אך זו עזתה בשל תפישה שגויה של האמת. הלימוד כי הנשמה הינה הברהמן השוכן היה סולל את הדרך לדת מתקדמת, אילולא הושחת לחלוטין על-ידי האמונה כי לא קיימת כל אינדיבידואליות אנושית למעט האוניברסאלי האחד השוכן.

במסגרת הדוקטרינה על אודות התמזגות נשמת העצמי עם נשמת העל, לא הצליחו התיאולוגים של הודו להוטר מקום להישרדותו של דבר-מה אנושי, דבר-מה חדש וייחודי, דבר-מה אשר נולד כתוצאה מן האיחוד בין רצון האדם לבין רצון האל. הלימוד על חזרת הנשמה אל הברהמן מקביל וקרוב לאמת על חזרתו של המכוון אל חיק האב האוניברסאלי, ואולם קיים דבר-מה נפרד מן המכוון אשר שורד אף הוא, והוא המקבילה המורנטית של האישיות האנושית. ומושג חיוני זה נעדר היעדרות אנושה מן הפילוסופיה הברהמינית.

הפילוסופיה הברהמינית תיארה בקירוב הרבה מן העובדות ביקום והתקרבה לאמיתות קוסמיות רבות, ואולם לעיתים קרובות מדי היא נפלה קורבן לשגיאה של הכישלון להבחין בין מספר רמות של מציאות, כדוגמת הרמה המוחלטת, הרמה הטרנסצנדנטאלית והרמה

therefore not experientible by individual religionists.

94:33(1030:3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:34(1030:4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:35(1030:5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:36(1030:6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:37(1030:7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:38(1031:1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has

הסופית. היא לא הצליחה להביא בחשבון כי מה שעשוי להיות סופי ובבחינת אשליה ברמה המוחלטת, עשוי להיות מציאותי לחלוטין ברמה הסופית. והיא אף כלל לא הבחינה באישיותו החיונית של האב האוניברסאלי, אשר עמו ניתן להתקשר באופן אישי בכל הרמות, למן התנסותו המוגבלת של היצור האבולוציוני ומעלה עד להתנסותו הבלתי-מוגבלת של הבן הנצחי עם האב האוניברסאלי.

failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. הדת ההינדית

בחלוף המאות חזרו התושבים בהודו במידת-מה לריטואלים העתיקים של הוודות, כפי שאלו הותאמו על-ידי הלימוד של המיסיונרים של מלכי-צדק, וכפי שגובשו בידי הכהונה הברהמינית המאוחרת יותר. דת זו, העתיקה והקוסמופוליטית ביותר מבין דתות העולם, השתנתה במידה נוספת בתגובה לבודיזם ולג'איניזם, וכן בתגובה להשפעות האסלאם והנצרות אשר הופיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, עד לזמן שבו הגיע הלימוד של ישוע, הפך לימוד זה כה מערבי עד שהוא סווג "כדת של אדם לבן", ולפיכך גם זר ומוזר לדעת ההינדית.

כיום מתארת התיאולוגיה ההינדית ארבע רמות יורדות של אלוהות ושל אלוהיות:

1. הברהמן, המוחלט, האחד האינוסופי, זה אשר הווה.

2. הטרימורטי, השילוש העליון של ההינדואיזם. בהתאגדות זו נחשב ברהמה, החבר הראשון, ככזה אשר נוצר-מעצמו מתוך הברהמן – אינוסופיות. אילולא זוהי במידה כה קרובה לאינוסופי האחד הפנתיאיסטי, יכול היה ברהמה להוות את הבסיס למושג של האב האוניברסאלי. ברהמה אף מזוהה עם הגורל.

הפולחן לחברים השני והשלישי בטרימורטי, שִׁינָה וְוִישְׁנוּ, החל באלף הראשון לאחר ישוע. שיווה היו אדונם של החיים והמוות, אל הפוריות ושליט החורבן וההרס. וישנו היו פופולרי עד מאוד בשל האמונה שאחת תקופה הוא מתגשם בגוף אנושי. וכך הופך וישנו למציאותי וחי בדמיונם של ההודים. יש המחשיבים את שיווה ואת וישנו לעליונים על הכול.

3. אלוהויות וודיות ובת-וודיות. רבים מן האלים הנושנים של הארים, כדוגמת אג'ני, אינדרא, סומא, המשיכו והתקיימו במעמד משני לשלושת חברי הטרימורטי. למן ימי הראשונים של הודו הוודית הגיעו והופיעו אלים נוספים רבים, ואף אלו השתלבו בפנתיאון ההינדי.

4. האלים למחצה: סופֶרְמֶנִים, אלים-למחצה, גיבורים, שדים, רוחות רפאים, רוחות רעות, שדונים, מפלצות, גֶּבְלִינִים וקדושי הקתות

4. THE HINDU RELIGION

^{94:4.1 (1031.2)} With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

^{94:4.2 (1031.3)} Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

^{94:4.3 (1031.4)} 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

^{94:4.4 (1031.5)} 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

^{94:4.5 (1031.6)} The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

^{94:4.6 (1031.7)} 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

^{94:4.7 (1031.8)} 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

של הימים המאוחרים יותר.

אף-על-פי שבמשך זמן רב לא הצליחה הדת ההינדית להחיות את העם ההודי, בה בעת היא הייתה דת סובלנית בדרך-כלל. עוצמתה הגדולה טמונה בעובדה שהוכיחה את עצמה כדת הסתגלנית והאמורפית ביותר אשר הופיעה באורנטיה מאז ומעולם. היא מסוגלת לשנות עצמה כמעט ללא גבול, וניחנה בטווח יוצא-דופן של אפשרות התאמה גמישה, למן ההשערות הגבוהות, המונותאיסטיות-למחצה של הברהמן האינטלקטואלי, ועד לפְּטִישִׁיזִם הגמור ולמנהגי הכת הפרימיטיביים של המעמדות הבזויים והנחותים של המאמינים הבורים.

ההינדואיזם שרד בשל העובדה שהוא מהווה למעשה חלק בלתי-נפרד מרקמתה החברתית הבסיסית של הודו. אין לו היררכיה נרחבת אשר ניתן להפריעה או להשמידה; הוא שזור בתבנית החיים של האנשים. יש לו יכולת הסתגלות לתנאים משתנים אשר מתעלה מעל לזו של כלל הכתות האחרות, והוא מפגין גישה סובלנית של אימוץ כלפי דתות רבות אחרות; ובהתאם לכך נטען כי גאוטמה בודהה ואפילו המשיח בעצמו הינם התגשמויות של וישנו.

מה שנדרש עד מאוד בהודו של היום הוא תצוגה של בשורת ישוע – אבהותו של האל והיותו בני, ולפיכך חברים באחוות כלל בני האדם, בשורה המתגשמת באופן אישי בסעד אוהב ובשירות לחברה. בהודו קיימת המסגרת הפילוסופית, ומצוי בה מבנה הכת; כל אשר נדרש הינו הניצוץ המחיה של אהבה דינאמית, אשר מוצג בבשורתו המקורית של בן האדם, כאשר מפשיטים ממנה את הדוגמות ואת הדוקטרינות המערביות, אשר נטו להפוך את חיי המתת של מיכאל לדת של האדם הלבן.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. המאבק על האמת בסין

עת חלפו המיסיונרים של שלם דרך אסיה, בה בעת שהם הפיצו את הדוקטרינה על אודות הגבוה ביותר ועל הגאולה דרך האמונה, הם ספגו הרבה מן הפילוסופיה ומן המחשבה הדתית של הארצות השונות שדרךן הם עברו. ואולם, המורים אשר גייסו מלכי-צדק וממשיכיו לא מעלו באמון אשר ניתן בהם; הם אכן חדרו לכלל העמים ביבשת אירו-אסיה, והיה זה במחצית האלף השני לפני ישוע עת הם הגיעו לסין. ובמשך למעלה ממאה שנים קיימו בני שלם את המטה שלהם בסִיפּוֹ, שם הם איקנו מורים סיניים אשר לימדו בכל רחבי מחוזות הגזע הצהוב.

כתוצאה ישירה של הלימוד הזה הגיחה בסין הצורה המוקדמת ביותר של הטאואיזם, והייתה זו דת שונה עד מאוד מזו הנושאת את אותו שם כיום. הטאואיזם המוקדם, או הפְּרוֹטו־טאואיזם, היה שילוב של הגורמים הבאים:

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

1. הלימוד השורד של סינגלנגטון אשר נשמר במושג של שאנג-טי, אל השמיים. בימיו של סינגלנגטון הפך העם הסיני למונותאיסטי הלכה למעשה; פולחנם התרכז באמת האחת, אשר נודעה לאחר מכן כרוח השמיים, השליטה האוניברסאלית. והגזע הצהוב מעולם לא איבד עד תום מושג תחילי זה של אלוהות, אף כי במאות העוקבות התגנבו בעורמה אל תוך דתם אלים ורוחות משניים רבים.

2. דת שלם של האלוהות הבוראת הגבוהה ביותר אשר מעניקה את חסדה לאנושות בתגובה לאמונת האדם. ואולם, נכון בהחלט כי עד לעת שבה חדרו המיסיונרים של מלכי-צדק אל ארצות האדם הצהוב, המסר המקורי שלהם היה שונה למדי מן הדוקטרינות הפשוטות של שלם בימי מאקיוונטה.

3. מושג הברהמן-המוחלט של הפילוסופים היהודים, יחד עם התשוקה לחמוק מכול רע. ייתכן וההשפעה המיותרת הגדולה ביותר אשר השפיעה על דת שלם בעת התפשטותה מזרחה, נגרמה על-ידי מוריה היהודים של האמונה הוודית, אשר הזריקו את תפישתם על אודות הברהמן – המוחלט – אל תוך מחשבות הגאולה של בני שלם.

האמונה המשולבת הזו נפוצה ברחבי ארצות האדם הצהוב והאדם החום כהשפעה בסיסית במחשבה הדתית-פילוסופית. ביפן, הפרוטו-טאוואיזם הזה היה ידוע בשם שינטו, ובארץ רחוקה זו, הרחק משלם אשר בפלשתינה, למדו בני האדם על אודות מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר שכן על-פני האדמה על-מנת ששמו של האל לא יימחה מזיכרון האנושות.

כלל האמונות האלה התבלבלו מאוחר יותר בסין והשתלבו עם כת פולחן האבות, אשר צמחה וממשיכה לצמוח בהתמדה. ואולם, למן ימיו של סינגלנגטון, מעולם לא השתעבדו הסינים שעבוד חסר-ישע לעבודת הכוהנים. הגזע הצהוב היה הגזע הראשון אשר הגיח מן השעבוד הברברי אל הציוויליזציה הסדורה, וזאת משום שהיה הראשון להשיג מידה מסוימת של חופש מן הפחד הגמור מפני האלים, והוא לא פחד אפילו מפני רוחות הרפאים של המתים, כפי שפחדו מהן בני גזעים אחרים. סין הוכרעה מפני שלא הצליחה להתקדם מעבר לחופש המוקדם מן הכוהנים אשר רכשה לה; היא נפלה אל שגיא אשר כמעט משתווה לזה בחומרתה – פולחן האבות.

ואולם, בני שלם לא עמלו לשווא. היה זה על בסיס בשורתם שהפילוסופים הגדולים של המאה הששית בסין בנו את תורותיהם. האווירה המוסרית והרגשות הרוחניים בימיהם של לאו-טסה וקונפוציוס צמחו מן הלימוד של המיסיונרים של שלם בעידן מוקדם יותר.

94:53 (1032:9) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:54 (1032:9) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:55 (1032:7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:56 (1033:1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:57 (1033:2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:58 (1033:3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. לאו-טסה וקונפוציוס

שש-מאות שנים בקירוב לפני הגעתו של מיכאל, נדמה היה למלכי-צדק, אשר עזב את הגוף זמן רב קודם, כי טוהר הלימוד שלו עומד בסכנה מופרזת בכדור-הארץ, בשל כל הדברים אשר נספגו אל תוך האמונות הקדומות יותר באורנטיה. למשך זמן מסוים, נדמה היה שמשיתמו כמבשר בואו של מיכאל מצויה בסכנת כישלון. ובמאה השישית לפני ישוע, הודות לתיאום יוצא-דופן בין סוכנויות רוחניות, אשר אפילו המפקחים הפלנטאריים אינם מבינים אותו במלואו, חזתה אורנטיה בתצוגה יוצאת-דופן ביותר של אמיתות דתיות רבות. באמצעות מורים אנושיים אחדים, הוצגה מחדש בשורת שלם וקיבלה זריקת חיים, הרבה ממנה, כפי שהוצגה אז, שרד עד לזמן כתיבת שורות אלה.

מאה ייחודית זו של קדמה רוחנית התאפיינה, בכל רחבי העולם, במורים דתיים, מוסריים ופילוסופיים גדולים. שני המורים הבולטים בסין היו לאו-טסה וקונפוציוס.

לאו-טסה התבסס ישירות על מושגי המסורות של שלם בשעה שהצהיר על הטאו כעל הגורם הראשון והאחד של הבריאה בכללותה. לאו היה אדם בעל ראייה רוחנית כבירה. הוא לימד כי גורלו של האדם הינו "איחוד של נצח עם הטאו, האל העליון והמלך האוניברסאלי". הבנתו את הגורמים האולטימטיביים הייתה חדה ביותר, לפי שכתב: "האחדות עולה מתוך הטאו המוחלט, ומתוך האחדות מופיעה הדואליות הקוסמית, ומדואליות מעין זו, יוצא ומתקיים שילוש אשר הינו המקור הקדמון למציאות כולה." "המציאות כולה מצויה לעולם באיזון שבין הפוטנציאלים של הקוסמוס למה שממשי בו בפועל, ואלו לעולם נמשכים להרמוניה על-ידי רוח האלוהית."

לאו-טסה אף הציג את אחת ההצגות הראשונות של הדוקטרינה על אודות גמילת טובה כנגד רעה: "טוב מזמן טוב, ואולם, לזה אשר הינו טוב באמת, אף הרוע מזמן טוב".

הוא לימד את חזרתו של היצור אל הבורא, וצייר את החיים כהופעתה של אישיות מתוך הפוטנציאלים הקוסמיים; זאת בעוד שאת המוות הוא דימה לשיבתה הביתה של אישיות יצור זו. המושג שלו על אודות אמונת אמת היה יוצא-דופן, והוא אף דימה אותה ל"גישת ילד קטן".

הבנתו את תכלית הנצח של האל הייתה ברורה, לפי שאמר: "האלוהות המוחלטת איננה מתאמצת, אך היא תמיד יוצאת כאשר ידה על העליונה; היא איננה כופה על האנושות, אך לעולם היא עומדת הכן לענות על רצונותיה האמיתיים; רצונו של האל הינו נצחי בסבלנות, ונצחי בכך שביטוי הינו בלתי-נמנע". ועל איש הדת האמיתי אמר, בשעה שביטא את האמת כי ברכה גדולה היא לתת מאשר לקבל: "האדם הטוב אינו מבקש לשמור את האמת לעצמו,

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

⁹⁴⁶¹⁽¹⁰³³⁴⁾ About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

⁹⁴⁶²⁽¹⁰³³⁵⁾ This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

⁹⁴⁶³⁽¹⁰³³⁶⁾ Lao-tse built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

⁹⁴⁶⁴⁽¹⁰³³⁷⁾ Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

⁹⁴⁶⁵⁽¹⁰³³⁸⁾ He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

⁹⁴⁶⁶⁽¹⁰³⁴¹⁾ His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression." And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: "The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these

אלא מנסה להעניק את האוצרות הללו לחבריו, מכיוון שזאת הינה הגשמתה של האמת. רצונו של האל המוחלט מיטיב תמיד, ולעולם איננו הורס; תכליתו של המאמין האמיתי הינה לפעול תמיד, אך לעולם לא לכפות."

הלימוד של לאו על אודות אי-ההתנגדות, וכן ההבחנה אשר ערך בין פעולה לבין כפייה, עוותו מאוחר יותר בדמות האמונות של "לא לראות, לא לעשות ולא לחשוב דבר". ואולם, לאו מעולם לא לימד שגיאה מעין זו, זאת למרות שהצגתו את אי-ההתנגדות שימשה כגורם בהמשך התפתחותן של נטיותיהם הפציפיסטיות של העמים הסינים.

ואולם, קיים אך מעט במשותף לטאו הפופולרי במאה העשרים באורנטיה ולרגשות הנשגבים והמושגים הקוסמיים של הפילוסוף הנושן אשר לימד את האמת באופן שבו תפש אותה, כך: האמונה באל המוחלט הינה המקור לאנרגיה האלוהית אשר תיבנה מחדש את העולם, ובאמצעותה ירקיע האדם אל איחוד רוחני עם הטאו, האלוהות הנצחית והבורא המוחלט של היקומים.

קונפוציוס (קונג פו-טצה) היה פילוסוף בן זמנו של לאו, במאה השישית בסין, וצעיר ממנו. קונפוציוס ביסס את הדוקטרינות שלו על המסורות המוסריות הטובות יותר מההיסטוריה הארוכה של הגזע הצהוב, והוא אף הושפע במידת-מה מן המסורות אשר נשתמרו מן המיסיונרים של שלם. עבודתו העיקרית כללה את איסוף אמרות החוכמה של הפילוסופים הקדומים. במהלך חייו שלו הוא היה מורה דחוי, אולם לכתביו וללימודו נודעו מאז השפעה כבירה בסין וביפן. קונפוציוס קבע אמת-מידה חדשה לשמאנים, בכך שהחליף את הקסם במוסריות. ואולם, הוא בנה טוב מדי; הוא הפך את הסדר לפטיש חדש, וביסס כבוד למנהגיהם של האבות הקדמונים, כבוד אשר עדיין נערץ על הסינים, עד לזמן כתיבתן של שורות אלה.

ההטפה הקונפוציוניסטית על אודות המוסריות התבססה על התיאוריה אשר גרסה כי הדרך הארצית הינה אך כצל מעוות של הדרך השמימית; כי התבנית האמיתית עבור הציוויליזציה בת החלוף הינה הבבואה של הסדר הנצחי בשמיים. במסגרת הקונפוציוניזם, היה המושג הפוטנציאלי של האל כפוף כמעט לחלוטין לדגש אשר הושם על דרך השמיים, היא תבנית הקוסמוס.

להוציא מתי מעט במזרח, הלימוד של לאו אבד כמעט לכולם, ואולם, כתביו של קונפוציוס היוו מני אז את הבסיס למרקם המוסרי של התרבות של כשליש מתושבי אורנטיה. אף-על-פי שהעקרונות הקונפוציוניים הללו הנציחו את המיטב מן העבר, הם היו עוינים במידת-מה לאותה רוח חקירה הסינית אשר השיגה את ההישגים הנערצים הללו. הקיסר צ'ין ש'ה-ח'ואנג-די התאמץ להילחם בהשפעותיהן של הדוקטרינות האלה, וכמוהו עשה, באמצעות לימודו, מו טי, אשר הכריז על אחווה המבוססת

riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce."

^{946.7 (1034.2)} Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of "seeing, doing, and thinking nothing." But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

^{946.8 (1034.3)} But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

^{946.9 (1034.4)} Confucius (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

^{946.10 (1034.5)} The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

^{946.11 (1034.6)} The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings

לא על חובה אתית אלא על אהבת האל, אך מאמצים אלו עלו בתוהו. מו טי ביקש להעיר מחדש את החיפוש הקדום אחר אמת חדשה, ואולם לימודו כשל אל מול התנגדותם הנמרצת של חסידי קונפוציוס.

בדומה למורים רוחניים ומוסריים רבים אחרים, מאמיניהם של לאו-טסה ושל קונפוציוס הפכו אותם בסופו של דבר לאלוהיים, באותם עידי חושך רוחניים בסין, אשר חצצו בין דעיכתה והתנוונותה של האמונה הטאואיסטית לבין בואם של המיסיונרים הבודהיסטית מהודו. במשך המאות הללו של ניוון רוחני, הידרדרה דתו של הגזע הצהוב לכדי תיאולוגיה אומללה שורצת שדים, דרקונים ורוחות רעות, וכל אלו העידו על חזרתם של פחדיה של הדעת האנושית הבלתי-מוארת. וסין, אשר הודות לדתה המתקדמת עמדה לפני בראש החברה האנושית, החלה לפגר מאחור, בשל כישלונה הארעי להתקדם במסגרת נתיב האמת של הפיתוח של אותה מודעות לאל, מודעות אשר הינה הכרחית לשם קדמה אמיתית, לא רק של בני-תמותה יחידים, אלא גם של הציוויליזציות הסבוכות והמורכבות המאפיינות את התקדמות התרבות והחברה בפלנטה אבולוציונית של זמן ומרחב.

7. גאוטמה סידהרתא

בתקופתם של לאו-טסה ושל קונפוציוס בסין, קם בהודו מורה גדול אחר של אמת. גאוטמה סידהרתא נולד במאה השישית לפני ישוע, במחוז נפאל אשר בצפון הודו. לאחר מכן טענו חסידיו כי היה בנו של שליט עשיר ביותר, אלא שלאמיתו של דבר היה יורש העצר של מנהיג זוטא אשר שלט ללא התנגדות בעמק הררי קטן ונידח בדרום הרי ההימלאיה.

לאחר שש שנים של תרגול יוגה חסר-תוחלת, גיבש גאוטמה את התיאוריות אשר גדלו והפכו לפילוסופיה של הבודהיזם. סידהרתא לחם מלחמה נחושה אך נטולת-הצלחה במערכת הקסטות ההולכת וצומחת. הנסיך הנביא הצעיר הזה ניחן בכנות נשגבת ובחוסר אנוכיות ייחודית, ואלו משכו עד מאוד את אנשי הימים ההם. הוא פסק מן הנוהג לבקש גאולה עצמית באמצעות סבל פיזי וכאב אישי. והוא האץ בחסידיו לשאת את בשורתו אל כל קצוות תבל.

הלימוד השפוי והמתון יותר של גאוטמה הגיע כהקלה מרעננת עבור הודו של ימי הבלבול ושל מנהגי הכת הקיצוניים. הוא הוקיע את האלים, את הכוהנים ואת קורבנותיהם, אך גם הוא כשל באשר להבחנתו באישיותו של האוניברסאלי האחד. מכיוון שלא האמין בקיומה של נשמה אנושית יחידנית, לחם גאוטמה, כמובן, באמונה עתיקת היום בגלגול הנשמות. הוא עשה מאמץ אצילי לשחרר את בני האדם מן

of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

^{946.12 (1034.7)} Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

^{947.1 (1035.1)} Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

^{947.2 (1035.2)} Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

^{947.3 (1035.3)} Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease

הפחד, לגרום להם להרגיש בנוח ובבית ביקום העצום, ואולם הוא לא הצליח להראות להם את הנתב לעבר אותו בית אמיתי ונשגב של בני התמותה המרקיעים – פרדיס – ולשירות המתרחב של קיום נצחי.

גאוטמה היה נביא של אמת, ואילו מילא אחר הוראותיו של הנזיר גודאד, ייתכן שהיה מעורר את הודו כולה הודות להשראה של תחיית בשורת שלם על אודות הגאולה מתוך אמונה. גודאד היה צאצא למשפחה אשר מעולם לא איבדה את מסורות המיסיונרים של מלכי-צדק.

בבֶּנְאָרְס ייסד גאוטמה את בית ספרו, והיה זה בשנה השנייה להיווסדו כאשר גֶּאוֹטָן, אחד מן התלמידים, דיווח למורו על אודות מסורותיהם של המיסיונרים של שלם באשר לבריתם של מלכי-צדק ואברהם; ואף כי לסידהרתא לא היה מושג ברור על אודות האב האוניברסאלי, הוא תמך בבירור בגאולה מתוך אמונה – אמונה פשוטה. הוא אף הצהיר על אמונתו בפני חסידיו, והחל לשלוח תלמידים בקבוצות של שישים על-מנת להכריז לכל תושבי הודו על "החדשות הטובות על אודות הגאולה ללא תמורה; על כך שכל בני האדם, גבוהים כנמוכים, יכולים להגיע לאושר באמצעות אמונה ביושרה ובצדק".

אשתו של גאוטמה האמינה בבשורת בעלה והייתה המייסדת של סדר נזירות. בנו הפך ליורשו והרחיב את הכת עד מאוד; הוא תפס את הרעיון החדש של גאולה באמצעות אמונה, אך בשנותיו המאוחרות היסס באשר לבשורת שלם על אודות חסד בתמורה לאמונה בלבד, ולעת זקנה הוא נפרד מן העולם במילים "פעלו למען גאולתכם שלכם".

כאשר הטיפו אותה במיטבה, הייתה בשורתו של גאוטמה על גאולה לכל, על חופש מן הקורבן, העינוי, הריטואל והכוונה, דוקטרינה מהפכנית ומדהימה לזמנה. ולמרבה הפליאה, היא התקרבה עד מאוד לכדי היותה תחייה של בשורת שלם. היא סייעה בידי מיליוני נשמות מיואשות, ועל-אף העיוותים הנלעגים שלה במהלך מאות השנים שלאחר מכן, היא עדיין שרירה וקיימת כתקוותם של מיליונים בני-אדם.

סידהרתא לימד הרבה יותר אמת מזו אשר שרדה בקתות המודרניות הנושאות את שמו. הבודהיזם המודרני הינו תורתו של סידהרתא לא יותר מאשר הנצרות הינה תורתו של ישוע מנצרת.

8. האמונה הבודהיסטית

על-מנת להפוך לבודהיסט, על האדם היה רק להתוודות בפומבי באשר לאמונתו, בכך שדקלם את תפילת לקיחת המפלט: "אני מוצא מפלט בבודהה; אני מוצא מפלט בדוקטרינה; אני מוצא מפלט באחוה".

מקורו של הבודהיזם באישיות היסטורית ולא

and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

^{947.4 (1035.4)} Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

^{947.5 (1035.5)} At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India "the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice."

^{947.6 (1035.6)} Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, "Work out your own salvation."

^{947.7 (1036.1)} When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

^{947.8 (1036.2)} Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. THE BUDDHIST FAITH

^{948.1 (1036.3)} To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: "I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood."

^{948.2 (1036.4)} Buddhism took origin in a historic person,

במיתוס. חסידיו של גאוטמה כינו אותו סאסטרה, כלומר מאסטר או מורה. על-אף שהוא עצמו לא טען להיותו על-אנושי או להיות לימודי כזה, במקדמ החלו תלמידיו לקרוא לו האחד המורה, הבודהה; ומאוחר יותר, בודהה סקיאמוני.

בשורתו המקורית של גאוטמה התבססה על ארבע אמיתות נאצלות:

1. האמיתות הנאצלות על אודות הסבל.
2. מקורותיו של הסבל.
3. חיסולו של הסבל.
4. הדרך לחסל את הסבל.

קשורה בקשר הדוק לדוקטרינה על אודות הסבל והבריחה ממנו, הייתה הפילוסופיה של הדרך המתומנת האצילה: נקודת המבט, השאיפה, הדיבור, ההתנהלות, הפרנסה, המאמץ, המודעות והריכוז הנכונים. גאוטמה לא התכוון לנסות ולהשימד את כל המאמץ, התשוקה והחיבה במהלך ההימלטות מן הסבל; אלא כי לימודו נועד להציג בפני בן התמותה את חוסר התוחלת שבתליית מלוא התקוות והשאיפות במטרות בנות-חלוף ובתכליות חומריות. מה שנדרש מן המאמין האמיתי לא היה דווקא ההתנזרות מאהבה לרעיו, אלא ההתבוננות אל-מעבר לקשרים שבעולם החומר, אל המציאויות של עתיד הנצח.

חמישה היו הצווים המוסריים אשר להם הטיף גאוטמה:

1. לא תרצח.
2. לא תגנוב.
3. לא תנאף.
4. לא תשקר.
5. לא תשתה משקאות משכרים.

וכן היו מספר צווים נוספים, או משניים, אשר הבחירה לשמור אותם הייתה נתונה בידי המאמינים.

סידהרתה האמין אך בקושי באלמותיות האישיות האנושית; הפילוסופיה שלו סיפקה אך סוג של המשכיות פונקציונאלית. הוא מעולם לא הגדיר בבירור מה התכוון לכלול בדוקטרינה של הנירוואנה. העובדה שניתן היה, תיאורטית, להתנסות בה במהלך הקיום בן התמותה מעידה על כך שלא נחשבה כמצב של השמדה מוחלטת. מושג הנירוואנה רמז על מצב של הארה עילאית ושל אושר נשגב, אשר בהם הותרו כל האזיקים הכובלים את האדם אל עולם החומר; התקיים חופש מכל התשוקות של החיים האנושיים וישועה מן הסכנה שאי-פעם תתרחש מחדש התנסות של התגשמות בגוף.

בהתאם ללימוד המקורי של גאוטמה, הגאולה מושגת הודות למאמץ האנושי, ובלא תלות בסיוע אלוהי; אין כל מקום, אם כן, לאמונה

not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:83 (1036:5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

- 94:84 (1036:6) 1. The noble truths of suffering.
- 94:85 (1036:7) 2. The origins of suffering.
- 94:86 (1036:8) 3. The destruction of suffering.
- 94:87 (1036:9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:88 (1036:10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:89 (1036:11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

- 94:90 (1036:12) 1. You shall not kill.
- 94:91 (1036:13) 2. You shall not steal.
- 94:92 (1036:14) 3. You shall not be unchaste.
- 94:93 (1036:15) 4. You shall not lie.
- 94:94 (1036:16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:95 (1036:17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:96 (1036:18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:97 (1037:1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving

גואלת או לתפילות לכוחות על-אנושיים. גאומטה, במאמץ להפחית באמונתה הטפלות של הודו, ניסה להסיט את בני האדם הרחק מן הטענות הבוטות על גאולה קסומה. ובעשותו כן, הוא הותיר את הדלת פתוחה לרווחה לאלו אשר הגיעו אחריו לפרש באופן שגוי את לימודו, ולהכריז כי כלל המאמץ האנושי המכוון להישגות הינו פוגעני ומכאיב. אלו אשר באו אחריו התעלמו מן העובדה שהאומר הגבוה ביותר קשור לעיסוק אינטליגנטי ונלהב המכוון להגשמתן של מטרות ראויות, וכי הישגים מעין אלו מהווים קדמה אמיתית בהגשמה העצמית הקוסמית.

האמת הגדולה בתורתו של סידהרתא הייתה הכרזתו על יקום של צדק מוחלט. הוא לימד את הטובה שבפילוסופיות נטולות-האל אשר הומצאו מאז ומעולם על-ידי האדם; היה זה ההומניזם האידיאלי, והוא ביער ביעילות גדולה את כלל הבסיס של האמונות הטפלות, של טקסי הקסם ושל הפחד מפני רוחות הרפאים והשדים.

חולשתה הגדולה ביותר של הבשורה המקורית של הבודהיזם הייתה העובדה שהיא לא יצרה דת של שירות נטול-אנוכיות לחברה. במשך זמן רב הייתה האחוה הבודהיסטית קהילה של תלמידים-מורים, ולא אחוות מאמינים. גאומטה אסר עליהם לקבל כסף וכך ביקש למנוע את צמיחתן של נטיות היררכיות. גאומטה עצמו היה חברתי ביותר; ואכן, חייו היו גדולים יותר ממה שלו הטיף.

9. התפשטות הבודהיזם

הבודהיזם שגשג משום שהציע גאולה באמצעות אמונה בבודהה, באחד המואר. יותר מכל מערכת דתית אחרת במזרח אסיה, הבודהיזם ייצג את אמיתותיו של מלכי-צדק. ואולם הבודהיזם לא הפך נפוץ כדת, עד אשר אימץ אותו בן המלוכה מן המעמד הנמוך אֶשוקה, אשר עשה כן מתוך הגנה עצמית, ואשר לצד אֶחְנָתוֹן שבמצרים, היה אחד מן השליטים האזרחיים הבולטים בתקופה שבין מלכי-צדק למיכאל. אשוקה, באמצעות תעמולת המיסיונרים הבודהיסטים שלו, בנה אימפריה הודית כבירה. במשך תקופה שנמשכה עשרים-וחמש שנה הוא הכשיר ושילח יותר משבעה-עשר אלף מיסיונרים אל הקצוות הרחוקים ביותר של העולם המוכר. תוך דור אחד, הוא הפך את הבודהיזם לדת השלטת במחצית העולם. במהרה התבסס הבודהיזם בטיבט, בקשמיר, בסרי-לנקה, בבורמה, בג'אווה, בסיאם, בקוריאה, בסין וביפן. וככלל, הייתה זו דת נעלה בהרבה על אלה אשר החליפה או באה לשפר.

סיפור תפוצתו של הבודהיזם ממולדתו שבהודו אל אסיה כולה, הינו אחד מן הסיפורים המרגשים ביותר על אודות מסירותם הרוחנית ונחישותם המיסיונרית של אנשי דת כנים. מוריה של בשורת גאומטה לא רק שרדו באומץ את

faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:818 (1037:2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:819 (1037:3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhist brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:91 (1037:4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:92 (1037:5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the

הסכנות שבדרכי השיירות היבשתיות, אלא גם עמדו אל מול הסכנות הימיות של סין, בעודם ממשיכים במשימתם ביבשת אסיה ומביאים אל העמים כולם את מסר אמונתם. ואולם, הבודהיזם הזה לא היה עוד הדוקטרינה הפשוטה של גאוטמה; הוא היה לבשורת הנס אשר הפכה אותו לאל. וככל שהבודהיזם נפוץ הרחק ממולדתו אשר ברמות של הודו, הוא הפך שונה יותר ויותר מן הלימוד של גאוטמה, ודומה יותר ויותר לדתות אשר אותן החליף.

ומאוחר יותר הושפע הבודהיזם עד מאוד מן הטאואיזם בסין, מן השינטו ביפן ומן הנצרות בטיבט. בחלוף אלף שנה הבודהיזם בהודו פשוט קמל ונמוג. הוא עבר תהליך של ברהמיניזציה, ולאחר מכן נכנע באופן משפיל לאסלאם, בעוד שברוב חלקי שאר המזרח הוא התנוון לכדי טקס שגאוטמה סידהרתא מעולם לא היה מזהה.

בדרום שרד הקטריאטיפ הפונדמנטליסטי של תורתו של סידהרתא, בסרי-לנקה, בבורמה ובחצי האי של הודו-סין. זהו זרם ההינאינה של הבודהיזם, אשר נאחז בדוקטרינה המוקדמת, או האנטי-חברתית.

ואולם, אף בטרם הקריסה בהודו, החלו קבוצות של חסידי גאוטמה בסין ובצפון-הודו לפתח את לימוד המאהינא, "הדרך הגדולה" לגאולה, וזאת בניגוד לטהרנים בדרום אשר דבקו בהינאינה, או "הדרך הקטנה". ואנשי זרם המאהינא הללו השתחררו מן המגבלות החברתיות אשר היו טבועות בדוקטרינה הבודהיסטית, ומני אז המשיך הזרם הצפוני של הבודהיזם להתפתח בסין וביפן.

כיום הבודהיזם הינו דת חיה וצומחת משום שהיא מצליחה לשמר הרבה מן הערכים המוסריים הגבוהים ביותר של אלו הדבקים בה. היא מעודדת שלווה ושלטה-עצמית, מעצימה את הרוגע ואת האושר, ותורמת רבות למניעת הצער והאבל. אלו המאמינים בפילוסופיה הזו חיים חיים טובים יותר מאשר רבים שלא מאמינים בה.

10. הדת בטיבט

בטיבט ניתן למצוא את החיבור המזרח ביותר של הלימוד של מלכי-צדק עם הבודהיזם, ההינדואיזם, הטאואיזם והנצרות. כאשר המיסיונרים הבודהיסטים נכנסו לטיבט, הם מצאו מצב של פראיות פרימיטיבית אשר דמה עד מאוד לזה אשר מצאו המיסיונרים הנוצרים המוקדמים בקרב שבטיה הצפוניים של אירופה.

הטיבטים פשוטי הדעת הללו לא היו מוכנים לוותר לחלוטין על קסמיהם ועל קמעוניהם הנושנים. בחינה של טקסי הדת של הריטואלים הטיבטיים ד-היום מגלה אחוות כוהנים גלוחי ראש אשר תפחה יתר-על-המידה, ואשר מתרגלת ריטואל מורכב הכולל שימוש

overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038:1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038:2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038:3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038:4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGION IN TIBET

94:10.1 (1038:5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038:6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants,

בפעמונים, לחשים, קטורת, מצעדים, מחרוזות תפילה, דיוקנאות, קמעות, תמונות, מים קדושים, תלבושות מרהיבות ושירת מקהלה מפותחת. יש להם דוגמות קשיחות ואמונות מגובשות, טקסים מיסטיים וצומות מיוחדים. ההיררכיה שלהם כוללת נזירים, נזירות, ראשי מנזרים ואת הלמה הגדול. הם מתפללים למלאכים, לקדושים, לאם קדושה ולאילים. הם מתוודים ומאמינים בפרגטוריום. מנזרים נרחבים והקתדרלות שלהם מרהיבות. הם ממשיכים ומתרגלים רצף בלתי-נגמר של ריטואלים קדושים ומאמינים שטקסים מעין אלו יקנו להם גאולה. התפילות מחוברות לגלגל, והם מאמינים שכאשר מסובבים אותו בקשותיהם הופכות יעילות יותר. בזמנים המודרניים לא קיים עם אחר שבקרבו ניתן למצוא מנהגים רבים כל-כך אשר מקורם בדתות רבות כל-כך; והדבר בלתי-נמנע שהצבר מעין זה של פולחנים דתיים יהפוך להיות מגושם באופן יוצא-דופן ומעיק באופן בלתי-נסבל.

לטיבטים יש דבר-מה מכל הדתות המובילות בעולם, למעט מן הלימוד הפשוט של הבשורה הישועית: היות בנים לאל, היות אחים לאדם והיות אזרחים המרקיעים בהתמדה ביקום הנצח.

11. הפילוסופיה הבודהיסטית

הבודהיזם נכנס לסין באלף הראשון לאחר ישוע, והוא התאים ביותר למנהגים הדתיים של הגזע הצהוב. במסגרת פולחן האבות הקדמונים, הם התפללו מזה זמן רב למתים; כעת הם היו יכולים גם להתפלל עבורם. עד מהרה התמזג הבודהיזם עם המנהגים הריטואליסטיים אשר שרדו מן הטאואיזם, אשר הלך והתפרק. דת משולבת חדשה זו, על מקדשי הפולחן ועל טקסי הדת המובחנים שלה, הפכה במהרה לכת המקובלת באופן כללי על אנשי סין, קוראיה ויפן.

אף-על-פי שבמובנים מסוימים מצער הדבר כי הבודהיזם לא הופץ בעולם בטרם עיוותו חסידיו של גאוטמה את מסורות הכת ואת תורתה, עד כדי כך שהפכו את גאוטמה להווייה אלוהית; למרות זאת, התברר כי מיתוס זה על אודות חייו כבן-אנוש, אשר יופה בעזרת ניסים רבים, מאוד מצא חן בעיני תלמידי הבשורה הצפונית של הבודהיזם, המאהיאנה.

כמה מחסידיו המאוחרים יותר לימדו כי רוחו של בודהה סקיאמוני חזרה מדי תקופה לכדור הארץ בדמות בודהה חי, וכך פתחו את השער להנצחתם הבלתי-נגמרת של דיוקנאות, מקדשים, וריטואלים של הבודהה, כמו גם של "בודהה חיים" מתחזים. וכך מצאה את עצמה לבסוף דתו של המורד ההודי הגדול כבולה באותם מנהגים טקסיים ולחשים טקסיים אשר כנגדם הוא נלחם באומץ כה רב, ואשר אותם הוקיע בגבורה שכזו.

ההתקדמות הגדולה ביותר במסגרת

incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038:7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038:8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039:1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039:2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039:3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the

הפילוסופיה הבודהיסטית הייתה בהבנה כי כל אמת הינה יחסית. באמצעות הפעלת ההיפותזה הזו הצליחו הבודהיסטים להתאים וליישב סתירות בתוך כתבי הקודש של דתם הם, וכן הבדלים שבין כתביהם לבין כתבים רבים אחרים. נלמד כי האמת הקטנה הינה בעבור הדעת הקטנה, ואילו האמת הגדולה הינה בעבור דעת כבירה.

עוד טענה פילוסופיה זו כי טבע הבודהה (האלוהי) מצוי בכל בני האדם; כי האדם, באמצעות מאמציו שלו, יכול להגיע ולהגשים את אלוהותו הפנימית. ולימוד זה הינו אחת מן התצוגות הבהירות ביותר של האמת על אודות המכוונים השוכנים אשר הוצגה על-ידי דת כלשהי באורנטיה מאז ומעולם.

ואולם, מגבלה גדולה בבשורתו המקורית של סידהרתא, כפי שנתפרשה על-ידי הבאים אחריו, הייתה הניסיון לשחרר את העצמי האנושי לחלוטין מכל מגבלות הטבע האנושי בן התמותה באמצעות הטכניקה של בידוד העצמי מן המציאות האובייקטיבית. ההגשמה הקוסמית האמיתית הינה תוצאה של הזדהות עם המציאות הקוסמית ועם הקוסמוס הסופי של האנרגיה, הדעת והרוח, כפי שהוא מוגבל על-ידי המרחב ומותנה על-ידי הזמן.

ואף-על-פי שהטקסים והמצוות החיצוניות של הבודהיזם הזדהו עד מאוד בידי אלו של הארצות שאליהן הוא הגיע, התנוונות זו לא הייתה לחלוטין מנת חלקם של החיים הפילוסופיים של הוגי הדעת הגדולים, אשר מעת לעת אימצו מערכת חשיבה ואמונה זו. במשך למעלה מאלפיים שנה, התרכזו רבים מן המוחות הגדולים ביותר באסיה בבעיה של קביעת האמת המוחלטת והאמת על אודות המוחלט.

האבולוציה של מושג גבוה על אודות המוחלט הושגה באמצעות ערוצי חשיבה רבים ונתיבי היסק עקלקלים. העפלתה מעלה של הדוקטרינה על אודות האינסופיות לא הייתה מובחנת כשם שהייתה האבולוציה של מושג האל בתיאולוגיה העברית. ואף-על-פי-כן, המוחות הבודהיסטיים הגיעו לרמות נרחבות מסוימות, שהו בהן, וחלפו דרך בדרך המוחלטת להגות במקור הקדמון של היקומים:

1. האגדה על אודות גאוטמה. בבסיס המושג עמדה העובדה ההיסטורית על אודות חייו ולימודו של סידהרתא, הנסיך הנביא של הודו. האגדה, בעודה חולפת דרך מאות בשנים ולרוחב ארצות אסיה הנרחבות, צמחה לכדי מיתוס, עד אשר התעלתה אפילו מעל המעמד של הרעיון של גאוטמה כאחד המואר, והחלה לספח אליה תכונות נוספות.

2. הבודהות המרובים. הוסק כי אם גאוטמה בא אל עמי הודו, כי אז בעבר הרחוק ובעתיד הרחוק, בורכו גזעיה של האנושות, וללא ספק יבורכו, במורים אחרים של אמת. וכך נולד

relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039:4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039:5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039:6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039:7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039:8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040:1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and

הלימוד על אודות הבודהה המרובים, אשר מספרם הינו בלתי-מוגבל ואינסופי, וכן כי כל אחד יכול לשאוף להפוך לכה – להגיע לרמת האלוהיות של בודהה.

3. הבודהה המוחלט. בזמן שבו החל מספרם של הבודהה להתקרב לאינסוף, נדרשו המוחות של אותם הימים לאחד-מחדש את המושג המסורבל הזה. ובהתאם לכך, החלו ללמד כי כל הבודהה כולם לא היו אלא מופע של מהות גבוהה יותר, אחד נצחי כלשהו מתוך הקיום האינסופי והבלתי-מוגדר, מקור מוחלט כלשהו של המציאות בכללותה. מכאן ואילך, נפרד מושג האלוהות של הבודהיזם, בצורתו הגבוהה ביותר, מאישיותו האנושית של גאוטמה סידהרתא, ומתנתק מן המגבלות האנתרופומורפיות אשר ריסנו אותו. מושג סופי זה על אודות הבודהה הנצחי יכול להזהרות היטב עם המוחלט, ולעתים אף עם ה'אני הוא זה' האינסופי.

בעוד שהמושג הזה של אלוהות מוחלטת מעולם לא היה פופולרי בקרב עמי אסיה, הוא אכן אפשר לאינטלקטואלים של הארצות האלה לאחד את הפילוסופיה שלהם ולהביא את הקוסמולוגיה שלהם לידי הרמוניה. מושג הבודהה המוחלט הינו לעיתים אישי-כביכול, ולעיתים לחלוטין בלתי-אישי – אפילו כוח יצירתי אינסופי. מושגים מעין אלו, אף כי הם מסייעים לפילוסופיה, אינם הכרחיים להתפתחות הדתית. אפילו ליהוה האנתרופומורפי יש ערך דתי רב יותר מאשר למוחלט המרוחק באופן אינסופי של הבודהיזם או הברהמיניזם.

לעיתים נחשב המוחלט אפילו כמקל בתוך ה'אני הוא זה' האינסופי. ואולם, ההשערות האלה היו חשובות כקליפת השום להמונים הרעבים, אשר כמיהו לשמוע מילות הבטחה, לשמוע את הבשורה הפשוטה של שלום, על כך שאמונה באל תבטיח את החדש האלוהי ואת ההישרדות הנצחית.

12. מושג האל בבודהיזם

החולשה הגדולה ביותר בקוסמולוגיה של הבודהיזם הייתה כפולת פנים: ההזדהות שלו באמונות הטפלות הרבות של הודו ושל סין; ורוממותו של גאוטמה, ראשית כאחד המואר, ולאחר מכן כבודהה הנצחי. ממש כשם שהנצרות סבלה מספיגת כמות ניכרת של פילוסופיה אנושית שגויה, כך גם הבודהיזם נושא את סימן הלידה האנושי שלו. ואולם, לימודו של הבודהה המשיך להתפתח במשך אלפיים וחמש מאות השנים האחרונות. עבור אדם בודהיסטי נאור, מושג הבודהה אינו קשור לאישיותו האנושית של גאוטמה יותר מאשר המושג של יהוה זה לרוח השד של חורב עבור אדם נוצרי נאור. לעיתים קרובות גורמים המחסור במונחים וההיאחזות הרגשית במערכת מונחים נושנה, לכישלון בהבנת משמעותה האמיתית של האבולוציה של

undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha*. By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millennia. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often

המושגים הדתיים.

בהדרגה החל להופיע בבודהיזם מושג האל, כפי שהוא עומד בניגוד למוחלט. שורשיו מצויים בימי המוקדמים של הפיצול בין חסידי הדרך הקטנה לבין חסידי הדרך הגדולה. בקרב חטיבה שנייה זו של הבודהיזם הבשיל לבסוף המושג הדואלי של האל ושל המוחלט. צעד אחר צעד, מאה אחר מאה, התפתח מושג האל, עד אשר, עם לימודיהם של ריונין, הונן שונין ושינג'ראן ביפן, נשא מושג זה לבסוף פרי בדמות האמונה בבודהה אִמִידָה.

המאמינים הללו לומדים כי הנשמה יכולה, עם התנסותה במוות, לבחור לשהות בפרדיס בטרם תיכנס לנירוואנה, שהינה הקיום האולטימטיבי. מוכרז כי גאולה חדשה זו מושגת באמצעות אמונה בחדס האלוהי ובדאגה האוהבת של אמידה, אל הפרדיס אשר במערב. במסגרת הפילוסופיה שלהם, מאמינים חסידי של אמידה כי המציאות האינוסופית מצויה מעבר לכל הבנה בת-תמותה וסופית; במסגרת דתם, הם נאחזים באמונתם באמידה רב-החסד, אשר אוהב את העולם עד כדי כך שלא יסבול שאפילו בן-תמותה אחד הקורא בשמו באמונת אמת ובלב טהור ייכשל בהשגת האושר הנשגב של פרדיס.

חוזקו הגדול של הבודהיזם הינו בכך שמאמיניו חופשיים לבחור באמת מכל הדתות כולן; רק לעיתים רחוקות אפיין חופש בחירה שכזה דת כלשהי באורנטיה. במובן הזה, כת השין שביפן הפכה לאחת מן הקבוצות הדתיות המתקדמות ביותר בעולם; היא החייתה את רוח המיסיונריות הנושנה של חסידי גאוטמה והחלה לשלוח מורים אל עמים אחרים. הנכונות לאמץ אמת ממקור כלשהו היא אכן נטייה ראויה לשבח, באשר היא הופיעה בקרב מאמינים דתיים במחצית הראשונה של המאה העשרים לאחר ישוע.

הבודהיזם עצמו חווה תחייה במאה העשרים. הודות למגע עם הנצרות, ההיבטים החברתיים של הבודהיזם השתפרו במאוד. בלבבות הכוהנים הנזירים של האחוזה ניצתה מחדש הכמיהה ללמוד, ותפוצתו של החינוך ברחבי מחוזות האמונה הזו תגרום בוודאי להתקדמויות חדשות באבולוציה הדתית.

בזמן כתיבת שורות אלה, תלויה תקוותה של מרבית אסיה בבודהיזם. האם שוב תקבל אמונה נאצלת זו – אשר התמידה להתקדם באומץ כה רב דרך עידי החושך של העבר – את האמת על אודות המציאויות הקוסמיות המתרחבות, ממש כשם שתלמידיו של המורה הגדול בהודו הקשיבו לפנים להכרזתו על אמת חדשה? האם תענה אמונה קדומה זו שוב לתמרץ המחייה של תצוגת מושגים חדשים על אודות האל והמוחלט, מושגים שאותם חיפשה במשך זמן כה רב?

provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:122 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:123 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:124 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:125 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:126 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

אורנטיה כולה ממתינה להכרזה על המסר המרומם של מיכאל, חופשי מכל הדוקטרינות והדוגמות אשר הצטברו במשך תשע-עשרה מאות של מגע עם הדתות ממקור אבולוציוני. בשלה השעה להצגה בפני הבודהיזם, הנצרות, ההינדואיזם, ואף בפני אנשים מכל הדתות כולן, לא את הבשורה על אודות ישוע, אלא את המציאות החיה והרוחנית של בשורת ישוע.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

94:127 (1041.9) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:128 (1041.9) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 95. הלימוד של מלכי-צדק בלבנט

096 ⇨

הספר של אורנטיה

094 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 95

הלימוד של מלכי-צדק בלבנט

סעיפים

מבוא

1. דת שלם במסופוטמיה
2. הדת המצרית המוקדמת
3. אבולוציה של מושגים מוסריים
4. הלימוד של אֶמֶנֶמוֹפֶּ
5. אֶחְנַתוֹן יוצא הדופן
6. הדוקטרינות של שלם באירן
7. הלימוד של שלם בחצי האי ערב

מבוא

כשם שהודו הולידה רבות מן הדתות והפילוסופיות של מזרח-אסיה, כך שימש הלבנט כמולדתן של דתות העולם המערבי. המיסיונרים של שלם נפוצו בכל רחבי דרום-מערב אסיה, דרך פלשתינה, מסופוטמיה, מצרים, אירן וחצי האי ערב, ובכל מקום הכריזו על החדשות הטובות של בשורת מאקיוונטה מלכי-צדק. בכמה מן הארצות האלה הניב לימודם פרי; בארצות אחרות הם נחלו הצלחה במידות משתנות. לעיתים נגרמו כישלונותיהם בשל היעדר חוכמה, ולעיתים בשל נסיבות אשר היו מצויות מעבר לשליטתם.

1. דת שלם במסופוטמיה

עד לשנת 2000 לפני הספירה הדתות של מסופוטמיה איבדו כמעט לחלוטין את הקשר ללימודם של בני שֵׁת, והיו נתונות במידה רבה תחת השפעותיהן של האמונות הפרימיטיביות של שתי קבוצות פולשים: הבדווים השְׁמִיִּים אשר הסתננו מן המדבר אשר במערב, והפרשים הברברים אשר ירדו מן הצפון.

PAPER 95

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

INTRODUCTION

^{95:01 (1042:1)} AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

^{95:11 (1042:2)} By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

ואולם, במסופוטמיה מעולם לא נעלם לחלוטין מנהגם של האדמים המוקדמים, מנהג כיבוד היום השביעי. אלא שבתקופתו של מלכי-צדק נחשב היום השביעי כיום בעל המזל הרע ביותר. יום זה היה ספוג טאבו; ביום השביעי הרע היה זה בלתי-חוקי לנסוע, לבשל מזון או להדליק אש. היהודים נשאו עמם בחזרה לפלשתינה רבים מן הטאבו של מסופוטמיה אשר נכללו בקרב המנהגים הבבלים הנוגעים ליום השביעי, שַׁבְּתוֹם.

אף-על-פי שמוריה של שלם עשו רבות על-מנת לעדן ולרומם את דתות מסופוטמיה, הם לא הצליחו להביא את העמים השונים להכיר באל אחד דרך קבע. לימוד מעין זה שלט בכיפה במשך למעלה ממאה-וחמישים שנה, ואז החל לסגת בהדרגה מפני האמונה הישנה יותר בריבוי אלילים.

מורי שלם הפחיתו עד מאוד את מספר אליליה של מסופוטמיה, ובנקודת זמן מסוימת הם העמידו את מספר האלילים העיקריים על שבעה: בֶּל, שֶׁמֶשׁ, נָבּוֹ, אָנּוּ, אֶאֱה, מַרְדּוּךְ וְסִין. בשיאו של הלימוד החדש, הם רוממו שלושה מן האלים הללו למעמד של עליונות ביחס לשאר, השילוש הבבלי: בל, אאה ואנו, אלי הארץ, הים והשמים. במקומות שונים צצו שילושים אחרים, וכולם הזכירו את לימודם של האנדיטים והשומרים על אודות השילוש, והתבססו על אמונתם של בני שלם בסמלו של מלכי-צדק בעל שלושת העיגולים.

מוריה של שלם מעולם לא הצליחו להתגבר לגמרי על הפופולריות של אִשְׁתָּר, אם האלים ורוח הפוריות המינית. הם עשו רבות על-מנת לעדן את הסגידה לאלה זו, אך הבבלים ושכניהם מעולם לא נגמלו עד תום מן הצורות המוסוות של פולחן המין. בכל רחבי מסופוטמיה היה נהוג כי כל הנשים תעמדה את עצמן, לפחות פעם אחת במהלך צעירותן, ליחסים עם זרים; והדבר נחשב למסירות אשר נדרשה על-ידי אִשְׁתָּר, כשהאמונה הייתה כי הפוריות תלויה במידה רבה בקורבן מיני זה.

ההתקדמות המוקדמת של הלימוד של מלכי-צדק היה משביע רצון ביותר, עד אשר נבֹדָדָד, מנהיג בית הספר של כִּישׁ, החליט לתקוף באופן מאורגן את המנהגים הרזונים של זנות המקדשים. ואולם, המיסיונרים של שלם לא הצליחו לגרום לרפורמה חברתית זו לקרום עור וגידים, ואגב הכישלון הזה, נחלו מפלה גם כל התורות הרוחניות והפילוסופיות החשובות יותר.

מיד לאחר תבוסתה של בשורת שלם עלתה עד מאוד הכת של אִשְׁתָּר, שהיוותה ריטואל אשר פלש זה מכבר לפלשתינה כעֶשְׂתֹרֶת, למצרים כאִיִּזִּס, ליוון כאפרודיטה ולשבטי הצפון כעֶשְׂתֹרֶת. והיה זה בהקשר של תחייה זו של פולחנה של אִשְׁתָּר שהכוהנים הבבלים פנו מחדש לצפות בכוכבים; האסטרולוגיה חוותה את

95:1.2 (1042:3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabattum.

95:1.3 (1042:4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042:5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042:6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043:1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043:2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great

תחייתה הגדולה האחרונה במסופוטמיה, חיזוי העתיד הפך לאופנה, ובמשך מאות בשנים הכהונה הלכה והידרדרה.

מלכי-צדק הפציר בחסידיו כי ילמדו על אודות האל האחד, אבי הכול ובורא הכול, וכי יטיפו אך ורק על אודות בשורת החסד האלוהי הנקנה באמצעות אמונה בלבד. ואולם, לעיתים תכופות שגו המורים של האמת החדשה בכך שניסו לעשות יתר על המידה, בכך שניסו להחליף אבולוציה איטית במהפכת פתאום. המיסיונרים של מלכי-צדק במסופוטמיה הציבו רף מוסרי גבוה מדי בפני העם; הם ניסו לעשות יותר מדי, ושאיפתם הנאצלת הובילה לתבוסה. הם גויסו על-מנת להטיף בשורה מובחנת, להטיף לאמת על אודות מציאותו של האב האוניברסאלי, ואולם הם הסתבכו במשימה הנאצלת לכאורה של עריכת רפורמה במוסכמות, וכך הוסטה משימתם הגדולה ממסלולה ואבדה כמעט לחלוטין במעבה התסכול והשכחה.

תוך דור אחד חוסל המטה של שלם בכיש, והתעמולה על אודות האמונה באל אחד פסקה כמעט לחלוטין ברחבי מסופוטמיה. ואולם, נותרו שרידים מבתי הספר של שלם. חברות קטנות הפזורות פה ושם התמידו באמונתן בבורא האחד ונלחמו בעבודת האלילים ובהיעדר המוסריות של כוהני מסופוטמיה.

היו אלו המיסיונרים של שלם אשר כתבו, בתקופה שלאחר דחיית לימודם, רבים ממזמורי התהילים של הברית הישנה וחקקו אותם בסלע, שם מצאו אותם כוהנים עברים בימי השבי המאוחרים יותר, ושילבו אותם בהמשך באסופת המזמורים המיוחסת למחברים עבריים. מזמורי התהילים היפהיים הללו מבבל לא נכתבו במקדשיו של בָּל-מרדוך; הם היו פרי עטם של הצאצאים של המיסיונרים המוקדמים של שלם, והם עומדים בניגוד חד לאסופות הקסומות של הכוהנים הבבלים. ספר איוב משקף היטב את הלימוד בבתי הספר של שלם בכיש וברחבי מסופוטמיה.

הרבה מן התרבות הדתית של מסופוטמיה מצאה את דרכה אל תוך הפולחן הדתי והספרות העבריים, וזאת דרך מצרים והודות לעבודתם של אֶמְנֶמוֹפֶּ וְאֶחְנָטוֹן. המצרים שימרו באופן מפליא את הלימוד על אודות החובות החברתיים, לימוד אשר נגזר מן האנדיטים המוקדמים יותר של מסופוטמיה ואשר אבד במידה כה רבה בקרב הבבלים אשר ישבו מאוחר יותר בעמק הפרת.

2. הדת המצרית המוקדמת

הלימוד המקורי של מלכי-צדק היכה את שורשיו העמוקים ביותר במצרים, ומשם הוא נפוץ לאחר מכן לאירופה. דתו האבולוציונית של

Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

^{95:1.8 (1043:3)} Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

^{95:1.9 (1043:4)} In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

^{95:1.10 (1043:5)} It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

^{95:1.11 (1043:6)} Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

^{95:2.1 (1043:7)} The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically

עמק הנלוס התעצמה באופן תקופתי הודות להגעת זנים נעלים מן העמים הנודים, מן העמים האדמיים, ולאחר מכן מן העמים האנדיטים של עמק הפרת. מעת לעת, רבים מן המנהלים האזרחיים המצריים היו שומרים. וכשם שבימים הללו מאכלסת הודו את המזיגה הגדולה ביותר של הגזעים של העולם, כך טיפחה מצרים את הפילוסופיה הדתית הממוזגת ביותר אשר ניתן היה למצוא באורנטיה, וזו התפשטה מעמק הנלוס לחלקים רבים של העולם. היהודים שאבו הרבה מרעיונותיהם על אודות בריאת העולם מן הבבלים, ואולם את מושג ההשגחה העליונה הם שאבו מן המצרים.

היו אלה הנטיות הפוליטיות והמוסריות ולא הנטיות הפילוסופיות או הדתיות, אשר הפכו את מצרים למקום נוח יותר עבור הלימוד של שלם. כל מנהיג שבטי במצרים, לאחר שכבש את דרכו אל כס המלוכה, ביקש להנציח את שושלתו באמצעות הכרזה על אל השבט שלו כעל האלוהות המקורית וכבוראם של כל האלים האחרים. ובדרך הזו הסתגלו המצרים בהדרגה לרעיון של אל-על, מדרגה בדרך לדוקטרינה המאוחרת יותר של אל בורא אוניברסאלי. רעיון המונותאיזם התנדנד במצרים הלך ושוב במשך מאות בשנים, ואף כי האמונה באל אחד הלכה והתפשטה, היא מעולם לא הצליחה לגבור ממש על המושגים המתפתחים של הפוליתאיזם.

לאורך עידנים נטו העמים במצרים לסגוד לאלי הטבע; ובאופן מפורט יותר, לכל אחד מארבעים השבטים הנפרדים היה אל קבוצתי משלו: אחד סגד לשור, אחר לאריה, השלישי לאיל וכן הלאה. מוקדם יותר מכך היו להם טוטמים שבטיים, ממש כמו לאינדיאנים באמריקה.

בחלוף הזמן הבחינו המצרים בכך שגופות אשר נקברו בקברים שלא נבנו מלבנים השתמרו – נחנטו – הודות לפעולתו של חול מהול בסֻדָּה, בעוד שאלה שנקברו בקברים אשר נבנו מלבנים, נרקבו. הבחנות אלה הובילו לעריכת אותם ניסויים, אשר תוצאתם הייתה המנהג המאוחר יותר של חניטת גופות המתים. המצרים האמינו כי שימורו של הגוף הקלה על חייו העתידיים של האדם. ועל-מנת שהיחיד יוכל להיות מזוהה כיאות בעתיד הרחוק, לאחר הריקבון של הגופה, הם מיקמו פסל קבורה בתוך הקבר, יחד עם הגופה, וגילפו את דמותו על ארון הקבר. הכנתם של פסלי הקבורה הללו הובילה לשיפור כביר באמנות המצרית.

במשך מאות בשנים השליכו המצרים את ייבם על קברים לשם שימור הגוף, ובהמשך לכך גם לשם הישרדות מהנה לאחר המוות. ואף כי מנהגי הקסם אשר התפתחו מאוחר יותר הכבידו עד מאוד על החיים, מן העריסה ועד הקבר, הם הצליחו לגאול אותם ביעילות רבה מפני דת הקברים. הכוהנים נהגו לחקוק לחשים על ארונות הקבורה, והאמונה הייתה שאלו יגנו על האדם מפני האפשרות ש"ליבו ילקח ממנו בעולם התחתון". ואז נאספו ושומרו מגוון מן הטקסטים הקסומים הללו לכדי ספר המוות. ואולם, בעמק

augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

^{9522 (1044.1)} It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

^{9523 (1044.2)} For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

^{9524 (1044.3)} In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

^{9525 (1044.4)} For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was

הנילוס חבר הריטואל הקסום במוקדם למחוזות המצפון והאופי, ובמידה שלא הושג כמותה בקרב הריטואלים של אותם ימים. ולאחר מכן, התבססה הגאולה על האידיאלים המוסריים והאתיים הללו, ולא על קברים מפוארים.

האמונה הרווחת ביעילותו של הרוק כגורם מרפא – רעיון אשר מקורו במצרים, שממנה הוא נפוץ לחצי האי ערב ולמסופוטמיה – מדגימה היטב את האמונות הטפלות של אותם זמנים. בקרב האגדי של הורוס מול סֶת, איבד האל הצעיר את עינו, אך לאחר חיסולו של סֶת, הוחזרה עין זו לקדמותה בידי האל החכם תְּחוּת, אשר ירק על הפצע ורפא אותו.

במשך זמן רב האמינו המצרים כי נצנוץ הכוכבים בשמי הלילה מייצג את הישרדותן של נשמות המתים הראויים; הם סברו כי שורדים אחרים נספגים אל תוך השמש. במשך תקופה מסוימת הפך פולחן השמש לסוג של פולחן לאבות הקדמונים. הכניסה המשופעת של הפירמידה הגדולה פונה הישר לעבר כוכב הצפון, וזאת על-מנת שכאשר תגיח נשמת המלך מן הקבר, תוכל לפנות הישר אל-עבר מערכות הכוכבים הקבועות והמבוססות, שם לכאורה מצוי משכנם של המלכים.

כאשר נצפו קרני השמש חודרות מטה אל הארץ מבעד לפתח בעננים, האמונה הייתה כי אלה סימלו את הורדתו של גרם מדרגות שמימי שעליו יוכל המלך, ותוכלנה אף נשמות צדיקות אחרות, להעפיל מעלה. "המלך פֶּפִי הוריד למרגלותיו גרם מדרגות מואר, עליו יעפיל אל אִמּוֹ".

כאשר התגשם מלכי-צדק בגוף, דתם של המצרים עלתה בהרבה על זו של העמים אשר סביבם. הם האמינו כי אם נשמות ללא גוף תצטיידנה כראוי בנוסחאות קסם, הן תוכלנה לחמוק מן הרוחות הרעות אשר בדרך ולהגיע אל אולם המשפט של אוֹסִירִיס, ושם, אם תמצאנה חפות מ"רצח, שוד, שקר, ניאוף, גניבה ואנוכיות", הן תתקבלנה אל מחוזות האושר. אם תישקלנה נשמות אלה במאזניים ותימצאנה חסרות, אזי הן תישלחנה לגיהנום, אל המאכלת. והיה זה מושג יחסית מתקדם על אודות חיי העתיד בהשוואה לאמונות של רבים מן העמים אשר מסביב.

מושג המשפט בעולם הבא על חטאי האדם בעודו בגוף בכדור הארץ, עבר ממצרים אל תוך התיאולוגיה העברית. המילה 'משפט' בהוראה המסוימת הזו מופיעה רק פעם אחת בכל ספר תהילים העברי, ומזמור תהילים זה נכתב בידי איש מצרי.

collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

9526 (1044.9) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

9527 (1044.9) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

9528 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. "King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother."

9529 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of "murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness," it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95210 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

אף-על-פי שתרבותה ודתה של מצרים נגזרו בעיקר ממסופוטמיה האנדיטית והועברו ברובן לציוויליזציות העוקבות דרך העברים והיוונים, הרבה מאוד מן האידיאליזם החברתי והאתי של המצרים צמח בעמק הנילוס וכהתפתחות אבולוציונית גרידא. ועל-אף היבוא של אמת ושל תרבות ממקורות אנדיטיים, במצרים התפתחה, וכהתפתחות אנושית לגמרי, יותר תרבות מוסרית מאשר הופיעה, באמצעות טכניקות טבעיות דומות, בכל אזור מובחן אחר לפני המתת של מיכאל.

האבולוציה של המוסר איננה תלויה לחלוטין בהתגלות. מושגים מוסריים גבוהים יכולים לבוע מן ההתנסות של האדם עצמו. האדם יכול אפילו לפתח ערכים רוחניים ולהפיק תובנות קוסמיות מתוך חיי ההתנסות האישיים שלו, וזאת משום ששוכנת בו רוח אלוהית. התפתחויות טבעיות מעין אלה של מצפון ושל אופי הועצמו גם הודות להגעתם התקופתית של מורים של אמת, מעדן השנייה בימי קדם, ומן המטה של מלכי-צדק בשלם מאוחר יותר.

אלפי שנים בטרם חדרה בשורת שלם למצרים, לימדו מנהיגיה המוסריים על אודות הצדק, ההוגנות וההימנעות מתאוות הבצע. שלוש-אלפים שנה בטרם נכתבו כתבי הקודש העבריים, המוטו של המצרים היה: "מבוסס הוא האדם אשר היושרה הינה מידתו; ואשר לפיה יפעל." הם לימדו עדינות, מתינות ושיקול הדעת. המסר של אחד מן המורים הגדולים של התקופה היה: "פעל נכון ונהג בהגיונות עם הכול." השילוש המצרי של אותו עידן היה אמת-צדק-יושרה. מכל הדתות האנושיות לחלוטין של אורנטיה, לא הייתה מעולם אחת אשר התעלתה מעל לאידיאלים החברתיים ומעל להדר המוסרי של ההומניזם אשר שרר באותה עת בעמק הנילוס.

הדוקטרינות אשר שרדו מדת שלם בלבן על קרקע הרעיונות האתיים המתפתחים והאידיאלים המוסריים הללו. מושגי הטוב והרע מצאו קרקע פורייה בלבבות האנשים, אשר האמינו כי "החיים ניתנים לשוחרר השלום ואילו המוות ניתן לאשמים." "שוחרר השלום הוא אשר עושה את שאהוב; האשם עושה את ששנוא." במשך מאות בשנים חיו תושבי עמק הנילוס בהתאם לאמות המידה האתיות והחברתיות האלה, אשר הלכו והתפתחו, אפילו בטרם עלו בדעתם מושגי הנכון והשגוי – הטוב והרע.

מצרים הייתה אינטלקטואלית ומוסרית, אך לא הייתה רוחנית יתר על המידה. במשך ששת-אלפים שנה קמו בקרב המצרים אך ורק ארבעה נביאים גדולים. הם צייתו לאמנמופ במשך תקופה; רצחו את אוֹחְבָּאן; קיבלו בלב חצוי את אֶחְנָתֹן למשך דור אחד בלבד, ודחו את משה. ושוב, היו אלה נסיבות פוליטיות, ולא דתיות, אשר אפשרו לאברהם, מאוחר יותר ליוסף, להשפיע במידה רבה ברחבי מצרים בשם הלימוד של שלם על אודות האל האחד. ואולם, כאשר נכנסו ראשוני המיסיונרים של שלם

95:31 (1045:4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:32 (1045:5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:33 (1045:6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:34 (1045:7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:35 (1045:1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they

למצרים, הם פגשו בתרבות האבולוציונית הזו בעלת האתיקה הגבוהה, אשר התמזגה עם אמות המוסר המותאמות של המהגרים ממסופוטמיה. המורים המוקדמים הללו בעמק הנילוס, היו הראשונים להכריז על המצפון כעל ציווי מן האל, כעל קול האלוהות.

encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. הלימוד של אֶמֶנֶמֹפּ

בהגיע העת צמח במצרים מורה אשר כונה בפי רבים "בן האדם" ובפי אחרים אֶמֶנֶמֹפּ. חוזה זה רומם את המצפון אל פסגת ההבחנה בין נכון ושגוי, לימד על אודות העונש על החטא, והכריז על גאולה באמצעות פנייה לאלוהות השמש.

אמנמופ לימד כי העושר והמזל הינם מתת האל, ומושג זה נפוץ עד מאוד בפילוסופיה העברית אשר הופיעה מאוחר יותר. מורה נאצל זה האמין כי המודעות לאל הייתה הגורם הקובע בכל התנהגות; כי ראוי לחיות כל רגע מתוך הכרת נוכחות האל והאחריות כלפיו. תורותיו של חכם זה תורגמו לאחר מכן לעברית, והפכו לספר הקדוש של עם זה הרבה בטרם הועלתה הברית הישנה על הכתב. עיקר ההטפה של האיש הטוב הזה נגעה להדרכה אשר הדרך את בנו לנהוג ביושרה ובהגינות בתפקידי אָמון ממשלתיים, ואף-על-פי שגישה אצילה זו מקורה בתקופה כה רחוקה בעבר, יש בה לכבד כל מדינאי מודרני.

חכם הנילוס הזה לימד כי "העושר עשה יעשה לו כנפיים ויתעופף לדרכו" – זאת הואיל וכל הדברים הארציים הינם בני חלוף. תפילתו הגדולה הייתה "להינצל מן הפחד". הוא דחק בכול לשוב "ממילותיו של האדם" אל "מעשי האל". מהות לימודו: האדם מחשב דרכו והאל מכין צעדו. תורתו, אשר תורגמה לעברית, קבעה את הפילוסופיה של ספר משלי בברית הישנה. ולאחר שתורגמה ליוונית, היא צבעה את כלל הפילוסופיה הדתית ההלניסטית המאוחרת יותר. ברשותו של פילון, הפילוסוף המאוחר יותר מאלכסנדריה, היה עותק מן הספר חוכמת שלמה.

אמנמופ פעל לשמר את אתיקת האבולוציה ואת מוסר ההתגלות, והוא העבירם בכתביו הן לעברים והן ליוונים. הוא לא היה הגדול ביותר מקרב מורי הדת של תקופה זו, אך נודעה לו ההשפעה הגדולה מכולם בכך שצבע את המחשבה המאוחרת יותר של שתי חוליות חיוניות בצמיחתה של הציוויליזציה המערבית – העברים, אשר בקרבם התפתחה פסגת האמונה הדתית במערב, והיוונים, אשר פיתחו את המחשבה הפילוסופית הטהורה לשיאיה הכבירים ביותר באירופה.

בספר משלי, פרקים חמש-עשרה, שבע-עשרה, עשרים, ופרק עשרים-ושתיים מפסוק י"ז ועד פרק עשרים-וארבע פסוק כ"ב, כמעט כל

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:41 (1046:2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the "son of man" and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:42 (1046:3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:43 (1046:4) This wise man of the Nile taught that "riches take themselves wings and fly away" — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be "saved from fear." He exhorted all to turn away from "the words of men" to "the acts of God." In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:44 (1046:5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:45 (1046:6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse

מילה ומילה שאולה מספר החוכמה של אמנמופ. המזמור הראשון בספר תהילים נכתב על-ידי אמנמופ, והוא מהווה את לב ליבה של תורת אֶחְנָטון.

twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. אֶחְנָטון יוצא הדופן

תורתו של אמנמופ איבדה לאיטה את אחיזתה בדעתם של המצרים, כאשר – הודות להשפעתו של רופא מצרי איש שֶלֶם – אימצה אישה מבית המלוכה את הלימוד של מלכי-צדק. אישה זו שכנעה את בנה, אֶחְנָטון, פרעה של מצרים, לקבל את הדוקטרינות האלה על אודות אל אחד.

מאז נעלם מלכי-צדק כישות בשר ודם ועד אותה עת, איש לא השתווה לאחנתון במידת הבהירות המדהימה שבה תפס את המושג של דת ההתגלות של שלם. ובמובנים מסוימים, מלך מצרי צעיר זה הינו אחד מן האנשים יוצאי הדופן ביותר בתולדות היסטוריה האנושית. בעת הזו, שבה הלך והעמיק השפל הרוחני במסופוטמיה, הוא שמר את חיותה של הדוקטרינה על אודות אל עליון, האל האחד, ובכך שימר את הערוץ המונותאיסטי הפילוסופי, אשר היה חיוני לרקע הדתי הנחוץ לשם קיום המתת של מיכאל, המתת העתידית נכון לאותה שעה. ומתוך הכרה בהצלחה זו, בין היתר, נלקח הילד ישוע למצרים, שם ראו אותו כמה ממשיכי אחנתון הרוחניים, והם הבינו במידת מה חלקים מסוימים מתוך משימתו האלוהית באורנטיה.

משה, הדמות הכבירה אשר הופיעה בין מלכי-צדק לבין ישוע, היה מתנת המשותפת לעולם של העברים ושל משפחת המלוכה המצרית; ואילו ניון אחנתון בגמישות וביכולת של משה, אילו ניון בגאונות פוליטית תואמת למנהיגותו הדתית המפתיעה, כי אז הייתה מצרים הופכת לאומה המונותאיסטית הכבירה של אותה התקופה; ואילו אכן כך היה קורה, ייתכן מאוד שישוע היה חי את מרבית חייו כבן-תמותה במצרים.

מעולם לאורך ההיסטוריה לא פעל מלך אחד באופן כה שיטתי על-מנת להסיט אומה שלמה מפוליתאיזם לעבר מונותאיזם, כפי שעשה אחנתון יוצא דופן זה. בנחישות מדהימה, ניתק שליט זה מגע עם העבר, שינה את שמו, עזב את בירתו, בנה עיר חדשה לחלוטין ויצר אומנות וספרות חדשות עבור עם שלם. אך אצה לו הדרך; הוא בנה יתר על המידה, הרבה מכפי שיכול היה להישאר על כנו בשעה שעזב. ושוב, הוא לא הצליח לספק את היציבות החומרית ואת השגשוג לעמו, אשר התקומם כנגד לימודו הדתי בשעה שנחשולי הקושי והדיכוי שטפו לאחר מכן את המצרים.

אילו אדם זה – אשר ניון בראייה מדהימה

5. THE REMARKABLE IKHNATON

^{95:51 (1047:1)} The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

^{95:52 (1047:2)} Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

^{95:53 (1047:3)} Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

^{95:54 (1047:4)} Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

^{95:55 (1047:5)} Had this man of amazingly clear vision

בבהירותה, ובתכליתיות המכוונת למטרה יחידה – היה ניחן בחוכמתו הפוליטית של משה, כי אז הוא היה משנה לגמרי את ההיסטוריה של האבולוציה של הדת ואת התגלות האמת בעולם המערבי. במשך תקופת חייו הוא היה מסוגל לבלום את פעילותם של הכוהנים, אשר בהם הוא פקפק באופן כללי; ואולם הם שמרו על קתותיהם בסתר וחזרו לפעולה מיד כאשר איבד המלך הצעיר את השלטון; והם מיהרו לקשור את כל הצרות אשר ניחתו על מצרים לאחר מכן למונותאיזם אשר כונן בתקופת שלטונו.

בחוכמתו ביקש אחנתון לכוון את המונותאיזם במסווה של הסגידה לאל השמש. את ההחלטה לגשת לפולחן האב האוניברסאלי באמצעות ספיגת כל האלים אל תוך פולחן השמש הוא קיבל בעקבות עצתו של הרופא איש שלם. אחנתון לקח מתוך דת אֶתֶן של אותה עת את הדוקטרינות הכלליות אשר היו קיימות אז על האבהות והאימהות של האלוהות, ויצר דת אשר הכירה במערכת יחסים אינטימית של סגידה בין האדם לאל.

אחנתון היה חכם דיו על-מנת לשמר כלפי חוץ את פולחנו של אֶתֶן, אל השמש, בעוד שבמסווה הוא הוביל את עמיתיו לסגוד לאל האחד, בוראו של אתון והאב העליון של הכול. המלך-המורה הצעיר הזה היה סופר פורה ביותר, והוא חיבר את התיאור שכתרתו "האל האחד", ספר בן שלושים-ואחד פרקים אשר הכוהנים השמידו לחלוטין עם חזרתם אל השלטון. אחנתון אף חיבר מאה-שלושים-ושבעה מזמורים, אשר שנים-עשר מהם נשתמרו בספר תהילים בברית הישנה, המיוחס למחברים עבריים.

בחי" היומיום הייתה "היושרה" לגולת הכותרת של דת אחנתון, ובמהרה הוא הרחיב את מושג הפעולה הנכונה הן עבור האתיקה הלאומית והן עבור האתיקה הבינלאומית. היה זה דור של אדיקות אישית מדהימה, דור בו הגברים והנשים האינטליגנטיים התאפיינו בשאיפה אמיתית למצוא את האל ולדעת אותו. באותם ימים המעמד החברתי או העושר לא הקנו לשום מצרי עדיפות בעיני החוק. חיי המשפחה במצרים תרמו רבות לשימורה ולהעצמתה של התרבות המוסרית, וכן שימשו כהשראה לחיי המשפחה הנעלים המאוחרים יותר של היהודים בפלשתינה.

חולשתה הקטלנית של בשורת אחנתון הייתה האמת הגדולה ביותר שבה, הלימוד שאתון היה לא רק הבורא של מצרים, אלא גם של "העולם כולו, של אדם ובהמה, של כל הארצות, ואפילו עד סוריה ועד כוש, לצד ארץ מצרים. הוא אשר שם את כולם במקומם, והוא המספק להם את כל צרכם." המושגים הללו על אודות האלוהות היו רמים ונעלים, אך הם לא היו לאומניים. מיקומם של רגשות בינלאומיים מעין אלה בדת לא הצליחו להרים את המורל של צבא מצרים הלוחם, בעוד שהם שימשו כתחמושת יעילה בידי הכוהנים אשר הפנו אותה כנגד המלך הצעיר וכנגד דתו. המושג שלו על אודות

and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:56 (1047:6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:57 (1048:1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:58 (1048:2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:59 (1048:3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that

האלוהות עלה בהרבה על זה של העברים שלאחריו, ואולם, המושג הזה היה מתקדם מדי מכדי לשמש לצרכיו של בונה אומה.

אף-על-פי שהאידיאל המונותאיסטי ספג מכה עם מותו של אחנתון, הרעיון על אודות האל האחד נשתמר בדעתן של קבוצות רבות. חתנו של אחנתון הצטרף לכוהנים, חזר לסגוד לאלים הנושנים ושינה את שמו לתות ענח'אמון. הבירה חזרה לשכון בתבאי, והכוהנים פשטו על הארץ והשתלטו לבסוף על שביעית מכלל שטחה של מצרים; או אז, אחד מסדרי הכוהנים הללו אצר אומץ לתפוס את כס המלוכה.

ואולם, הכוהנים לא יכלו לגבור לחלוטין על הגל המונותאיסטי. יותר ויותר הם נאלצו לשלב ולאחד את אליהם; ומשפחת האלים הצטמצמה והלכה. אחנתון קישר את גלגל האש שבשמיים לאל הבורא, והרעיון הזה המשיך לבעור בלבוות האנשים, ואפילו בלבוות הכוהנים, גם הרבה לאחר מותו של הרפורמטור הצעיר. המושג המונותאיסטי מעולם לא נמוג מלבבות תושבי מצרים ותושבי העולם. הוא המשיך והתקיים אפילו עד להגעת בנו הבורא של אותו אב אלוהי, של האל האחד אשר עליו הכריז אחנתון בקנאות, למען תסגוד לו מצרים כולה.

חולשתה של דוקטרינת אחנתון הייתה נעוצה בעובדה שהדת שהציע הייתה כה מתקדמת עד שרק המצרים המוחנכים יכלו להבין את לימודה במלואו. הפועלים החקלאיים הפשוטים מעולם לא תפשו באמת את בשרתו, ולפיכך היו נכונים לחזור יחד עם הכוהנים אל הפולחן העתיק של איזיס ובת-לווייתו אוסיריס, אשר קמה לכאורה לתחייה מן המוות האכזר אשר חוותה מידי סֶת, אל האופל והרוע.

הלימוד על אודות האלמותיות לכול אדם באשר הוא היה מתקדם מדי בעבור המצרים. תחיית המתים הובטחה אך רק למלכים ולעשירים; ולפיכך הם חנטו בהירות רבה את גופותיהם בתוך הקברים ושימרו אותם עד הגיע יום הדין. ואולם, לבסוף שררה הדמוקרטיה של הגאולה ושל תחיית המתים, כפי שלימד אחנתון, אפילו עד כדי כך שבשלב מאוחר יותר האמינו המצרים בגאולת בעלי החיים.

אף כי נדמה שמאמציו של שליט מצרי זה לחייב את פולחן האל האחד בקרב עמו נחלו כישלון, ראוי לזכור כי ההשלכות של עבודתו התמידו במשך מאות בשנים הן בפלשתינה והן ביוון, וכי כך הפכה מצרים לסוכנת ההעברה של השילוב בין התרבות האבולוציונית של הנילוס לבין דת ההתגלות של הפרת, לכל עמי המערב אשר הגיעו לאחר מכן.

הדר תקופת ההתפתחות המוסרית והצמיחה הרוחנית הכבירה של עמק הנילוס, נמוג במהרה בסביבות הזמן שבו החלו חיייהם

of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:10 (1048:4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

95:11 (1048:5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:12 (1048:6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:13 (1048:1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

95:14 (1048:2) Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

95:15 (1048:3) The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national

הלאומיים של העברים; ולאחר שהותם של אלו במצרים, נשאו עמם הבדווים הללו הרבה מן הלימוד הזה, והם הנציחו רבות מן הדוקטרינות של אחנתון בדת הגזע שלהם.

life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. הדוקטרינות של שלם באירן

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

כמה מן המיסיונרים של מלכי-צדק יצאו מפלשתינה, חלפו דרך מסופוטמיה והגיעו למישור הגדול של אירן. במשך למעלה מחמש-מאות שנה התקדמו מוריה של שלם באירן, והאומה כולה נעה לעבר הדת של מלכי-צדק, עד אשר התחלף השלטון וכתוצאה מכך נרדפה כת שלם עד חורמה, ובכך למעשה הגיע הלימוד המונותאיסטי אל קיצו. הדוקטרינה של הברית עם אברהם נכחדה כמעט לחלוטין בפרס, כאשר במאה של התחייה המוסרית הגדולה, המאה השישית לפני ישוע, הופיע זרתוסטרא על-מנת להפיח רוח חיים בגחלים המתעממות של בשורת שלם.

מייסד זה של דת חדשה היה צעיר איתן והרפתקני, אשר במסעו הראשון כעולה רגל לאור אשר במסופוטמיה למד – בין מסורות רבות אחרות – את המסורות על אודות קאליגסטיה ומרידתו של לוציפר, וכל אלה השפיעו עד מאוד על טבעו הרוחני. בהתאם לכך, בעקבות חלום שחלם בעודו באור, הוא תכנן לשוב אל ביתו אשר בצפון ולעסוק בעיצוב מחדש של דת עמו. הוא ספג את הרעיון העברי על אל צדק, את המושג של משה על אודות האלוהיות. בדעתו התגבש בבהירות הרעיון על אודות אל עליון, ואת כל האלים האחרים הוא הוריד לדרגת שדים, כמות אלו אשר שמע עליהם במסופוטמיה. הוא למד את הסיפור על שבע רוחות האב מן המסורת אשר נשתמרה באור, ובהתאם לכך יצר פנתיאון בן שבעה אלים עליונים וְאֵהוּרָה-מְזְדָּא בראשו. את האלים הכפפים הוא קישר לאידיאליזציה של החוקים הנכונים, של המחשבה הטובה, של הממשל הנאצל, של האופי הקדוש, של הבריאות ושל האלמותיות.

והייתה זו דת של פעולה – עבודה – ולא של תפילה וריטואלים. האל שלה היה הוויה בעלת חוכמה עליונה ומי שחסותו פרושה על הציוויליזציה; הייתה זו פילוסופיה דתית לוחמנית אשר העזה ללחום ברוע, בחוסר-המעש ובפיגור.

זרתוסטרא לא לימד את פולחן האש, אך הוא ביקש לנצל את הלהבה כסמל לרוח הטוהרה והחכמה של השליטה העליונה ביקום (אף שלאמיתו של דבר, מאוחר יותר העריצו חסידיו את האש הסמלית הזו וסגדו לה). לבסוף, כאשר הומר נסיך אירן, נפוצה דת חדשה זו בכוח החרב. וזרתוסטרא נפל בגבורה ומת בקרב על מה שהאמין כי היא "האמת של אדון האור".

הדת הזורואסטרית היא האמונה היחידה באורנטיה אשר מנציחה את הלימוד של דאלאמטיה ושל עדן על אודות שבע רוחות האב.

^{9561 (1049.4)} From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

^{9562 (1049.5)} This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

^{9563 (1049.6)} And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

^{9564 (1049.7)} Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the "truth of the Lord of light."

^{9565 (1050.1)} Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While

למרות שלא הצליחה לפתח את מושג השילוש, היא אכן התקרבה במובן מסוים למושג האל בעל שבעת ההיבטים. הזורואסטריזם המקורי לא דגלה בדואליות טהורה; אף כי בראשיתו הציג הלימוד הזה את הרוע כמתואם-בזמן עם הטוב, בנצח הוא אכן היה כפוף למציאות האולטימטיבית של הטוב. רק בזמנים מאוחרים יותר נפוצה האמונה בכך שהטוב והרוע נאבקים זה בזה מתוך עמדה של שוויון.

אף-על-פי שהמסורות היהודיות על אודות גן העדן והגיהנום, וכן הדוקטרינה על השדים, אשר נרשמו בכתבי הקודש העבריים, מבוססות על המסורות אשר נשתמרו על אודות לוציפר וקאליגסטיה, הן נגזרות בעיקר מן הזורואסטריזם, בתקופות שבהן נמצאו היהודים תחת שליטתם התרבותית והפוליטית של הפרסים. זרתוסטרא, כמו המצרים, לימד על אודות "יום הדין", אך הוא קישר מאורע זה לקץ העולם.

אפילו הדת אשר החליפה את הזורואסטריזם בפרס הושפעה ממנה רבות. כאשר ביקשו הכוהנים האירניים לסלק את הלימוד של זרתוסטרא, הם החיו את הפולחן העתיק למיתרה. והמיתריזם נפוץ ברחבי הלבנט ובאזורי הים התיכון, ולזמן מה התקיים לצד היהדות והנצרות. וכך הלימוד של זרתוסטרא השפיע על שלוש דתות גדולות בזו אחר זו: על היהדות ועל הנצרות, ודרך על האסלאם.

ואולם, מרחק רב מפריד בין הלימוד המרומם והמזמורים הנאצלים של הזורואסטריזם לבין העיוותים המודרניים אשר עיוותו הפרסים את בשורתו, על פחדם העצום מפני המתים, בצירוף אמונותיהם בהתחמקות אשר זרתוסטרא מעולם אף לא פזל לעברן.

אדם כביר זה נמנה על אותה קבוצה ייחודית, אשר הגיחה במאה השישית לפני יסוע על-מנת לשמר את אורה של שלם מפני חידלון מוחלט וסופי, והביאה לכך שאור זה המשיך לנצנץ עמומות על-מנת להאיר לאדם בחשכת עולמו את נתיב האור המוליך אל חיי הנצח.

7. הלימוד של שלם בחצי האי ערב

הלימוד של מלכי-צדק על אודות האל האחד התבסס במדבר הערבי לאחרונה באופן יחסי. בדומה ליוון, גם בחצי האי ערב נכשלו המיסיונרים של שלם בכך שהבינו באופן שגוי את הנחיותיו של מאקיוונטה באשר לארגון-יתר. אך הפירוש אשר נתנו לאזהרותיו, שלא להתאמץ ולהפיץ את הבשורה באמצעות כוח צבאי או כפייה אזרחית, לא עיכבה אותם.

אפילו ברומא ובסין לא נחל הלימוד של מלכי-צדק כישלון כה חרוץ ומוחלט כפי שנחל באזור מדברי זה, בסמוך כל-כך לשלם עצמה. הרבה לאחר שמרבית עמי המזרח והמערב הפכו

failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

^{9566 (1050.2)} The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the "day of judgment," but he connected this event with the end of the world.

^{9567 (1050.3)} Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

^{9568 (1050.4)} But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

^{9569 (1050.5)} This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

^{9571 (1050.6)} The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

^{9572 (1050.7)} Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and

לבודהיסטים ולנוצרים, בהתאמה, המשיך מדבר ערב כדרכו מזה אלפי שנים. כל שבט סגד לפטיש הנושן שלו, ולמשפחות יחידניות רבות היו אלילי בית משלהן. לאורך זמן רב נמשך המאבק בין אשתר הבבלית, יהוה העברי, אהורה האירני והאב הנוצרי של אדוננו ישוע המשיח. ואף אחד מן המושגים הללו לא הצליח לסלק לגמרי את האחרים.

כאן ושם ברחבי חצי האי ערב היו משפחות וחמולות אשר נאחזו ברעיון המעורפל של האל האחד. קבוצות מעין אלה נצרו את מסורותיהם של מלכי-צדק, אברהם, משה וזרתוסטרא. התקיימו מרכזים רבים אשר היו עשויים להגיב לבשורת הישועית, ואולם המיסיונרים הנוצרים בארצות המדבר היוו קבוצה קשוחה ובלתי-מתפשרת ביחס לפשרנים ולחדשנים אשר שימשו כמיסיונרים בארצות הים התיכון. אילו ענו חסידיו של ישוע ברצינות רבה יותר לקריאתו "ללכת לכלל העולם ולקרוא את הבשורה", ואילו היו נעימים יותר בהטפתם, ופחות קשוחים בדרישות החברתיות הנלוות אשר גיבשו הם בעצמם, כי אז ארצות רבות היו מקבלות בשמחה את הבשורה הפשוטה של בן הנגר, וארצות ערב ביניהן.

אף-על-פי שהאמונות המונותאיסטיות הגדולות של הלבנט לא הצליחו להכות שורש בחצי האי ערב, ארץ מדבר זו הייתה מסוגלת לייצר אמונה אשר הייתה מונותאיסטית, אך דרישותיה החברתיות היו פחות נחרצות.

אך ורק גורם שבטי, גזעי, או לאומי, אחד חיבר את האמונות הפרימיטיביות והבלתי-מאורגנות של המדבר, והיה זה הכבוד המוזר אשר רחשו ככלל כמעט כל שבטי ערב לאבן פטיש שחורה מסוימת, אשר שכנה במקדש מסוים בעיר מֶכָה. נקודת מגע והערצה משותפת זו הובילה לכינונה של דת האסלאם. מה שהיווה יהוה, רוח הר הגעש, עבור היהודים השמיים, הפכה אבן הכעבה להיות עבור דודניהם הערבים.

חוזקו של האסלאם היה הצגתו הברורה והמובחנת היטב של אללה כאלוהות האחת והיחידה; חולשתו הייתה הקשר בין הכוח הצבאי לבין התפשטותו, וכן ביזוי האישה. ואולם, הוא שמר בהתמדה על הצגת אלוהות אוניברסאלית אחת לכל, "זה היודע את הבלתי-נראה, כמו גם את הנראה. והוא רחום וחנון." "אכן האל הינו נדיב בטובו כלפי כל אדם." "ובאשר אפול למשכב, הוא אשר מרפאני." "וכל אימת ששלושה משוחחים, האל נוכח כרביעי במספר," שהרי אין הוא "הראשון והאחרון, הנראה ואף החבוי?"

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

957.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to "go into all the world and preach the gospel," and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

957.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

957.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

957.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, "who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate." "Truly God is plenteous in goodness to all men." "And when I am sick, it is he who heals me." "For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth," for is he not "the first and the last, also the seen and the hidden"?

957.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nabadon.]

מסמך 96. יהוה – אלוהי העברים

097 ⇨

הספר של אורנטיה

095 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 96

יהוה – אלוהי העברים

סעיפים

מבוא

1. מושגי האלוהות בקרב השמיים
2. העמים השמיים
3. משה אשר אין דומה לו
4. ההכרזה על יהוה
5. תורתו של משה
6. מושג האל לאחר מות משה
7. ספר תהילים וספר איוב

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

מבוא

כאשר האדם הוגה באלוהות, ראשית הוא מכליל את כל האלים כולם. לאחר מכן הוא מכפיף את כל האלים הזרים לאלוהות השבט שלו, ולבסוף הוא מחרוג את כולם פרט לאל האחד, האל בעל הערך הסופי והעילאי. היהודים גיבשו את כלל האלים לכדי מושגם הנשגב יותר של אדוני אלוהי ישראל. ההינדים, בדומה להם, שילבו את מגוון האלוהויות שלהם לכדי "הרוחניות האחת של האלים" אשר מוצגת בריג-וודה, בעוד שתושבי מסופוטמיה הפחיתו את אליליהם לכדי המושג הממוקד יותר של בל-מְרְדִּיךְ. הרעיונות הללו על אודות המונותאיזם הבשילו בכל רחבי העולם זמן קצר לאחר הפעתו של מאקיוונטה מלכי-צדק בשלם אשר בפלשתינה. ואולם, מושג האלוהות של מלכי-צדק היה שונה מהמושגים של הכללה, הכפפה והחרגה בפילוסופיה האבולוציונית; הוא התבסס באופן בלעדי על כוח הבריאה ובמהרה השפיע על המושגים הגבוהים ביותר של האלוהות במסופוטמיה, הודו ומצרים.

דת שלם הייתה מסורת מוערכת בעיני הקינים, כמו גם בעיני שבטים כנעניים אחרים. וזו הייתה אחת מן המטרות אשר לשמן התגלם מלכי-צדק בגוף: כי דת של אל אחד תתפתח

INTRODUCTION

^{9601 (10521)} IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the "one spirituality of the gods" portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

^{9602 (10522)} The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one

במידה כזו שתסלול את הדרך אל המתה הארצית של בן של אותו אל יחיד. מיכאל היה מתקשה להגיע לאורנטיה בטרם חיו בה בני-אדם אשר האמינו באב האוניברסאלי, ואשר בקרבם יכול היה להופיע.

דת שלם המשיכה להתקיים בקרב הקינים בפלשתינה ושימשה כדתם. דת זו, כפי שאומצה לאחר מכן על-ידי העברים, הושפעה, ראשית, מתורות המוסר המצריות; לאחר-מכן על-ידי המחשבה התיאולוגית הבבלית; ולבסוף, על-ידי המושגים האירניים על אודות הטוב והרע. עובדתית, הדת העברית מתבססת על הברית שבין אברהם לבין מאקיוונטה מלכי-צדק; מבחינה אבולוציונית, היא הינה תוצאה של נסיבות מיקום ייחודיות רבות; ואילו תרבותית, היא שאלה באופן חופשי מן הדת, מן המוסר ומן הפילוסופיה של הלבנט כולו. הרבה מן המוסר ומן המחשבה הדתית של מצרים, של מסופוטמיה ושל אירן הועברו לעמים במערב באמצעות הדת העברית.

God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

^{960.3 (1052.3)} The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. מושגי האלוהות בקרב השמיים

השמיים המוקדמים סברו כי בכל דבר שוכנת רוח. היו הרוחות של עולמות החי והצומח; רוחות שנתיות, אדוניות הצאצאים; רוחות האש, המים והאוויר; פנתיאון רוחות אמיתי אשר ממנו יש להתיירא ואותו יש להעריך. ומעולם לא הצליחה תורתו של מלכי-צדק על אודות הבורא האוניברסאלי לחסל לחלוטין את האמונה ברוחות הנחותות האלה או באילי הטבע.

התקדמותם של העברים מן הפוליתאיזם, דרך ההנותאיזם, אל המונותאיזם, לא הייתה התפתחות מושגית רציפה. במהלך התפתחות מושגיהם על אודות האלוהות, הם חוו נסיגות רבות, זאת בעוד שבכל תקופה התקיימו בקרב קבוצות מאמינים שמיות שונות רעיונות שונים על אודות האל. מעת לעת שימשו מונחים רבים את מושגיהם על אודות האל, ועל-מנת למנוע בלבול יוגדרו להלן התארים השונים אשר ניתנו לאלוהות והנגעים לאבולוציה של התאולוגיה העברית:

1. יְהוָה היה האל של השבטים הדרומיים בפלשתינה, אשר קישרו מושג זה לאליל של הר חורב, הר הגעש אשר בסיני. יְהוָה היה רק אחד מתוך מאות ואלפי אלילי טבע אשר משכו את תשומת ליבם של השבטים ושל העמים השמיים, ואשר להם הם סגדו.

2. אל עליון. מאות בשנים לאחר שהותו של מלכי-צדק בשלם, נשתמרה דוקטרינת האלוהות שלו בגרסאות שונות, אך ככלל היא הייתה קשורה למונח אל עליון, האל הגבוה ביותר בשמיים. בני שם רבים, לרבות הצאצאים המידיים של אברהם, סגדו בזמנים שונים הן ליהוה והן לאל עליון.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

^{961.1 (1052.4)} The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

^{961.2 (1052.5)} The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

^{961.3 (1053.1)} 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

^{961.4 (1053.2)} 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term *El Elyon*, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both *Yahweh* and *El Elyon*.

3. אֵל שַׁדַּי. קשה להסביר מה ייצג המונח אל שדי. רעיון זה על אודות האל היה רעיון משולב אשר נגזר מן הלימוד בספר החוכמה של אמנמופ, כפי שזה הותאם על-ידי דוקטרינת אתון של אחנתון, וכפי שהושפע עוד מתורתו של מלכי-צדק אשר התגלמה במושג של אל עליון. ואולם, ככל שחלחל המושג אל שדי אל הדעת העברית, כך הוא נצבע לחלוטין באמונות המדבר על אודות יהוה.

אחד מרעיונות הדת השולטים בתקופה זו היה המושג המצרי על אודות ההשגחה העליונה, הלימוד אשר גרס כי השגשוג החומרי הינו גמול למשרת את אל שדי.

4. אֵל. בתוככי בבלול המונחים וערפול המושגים הללו, מאמינים אדוקים רבים ניסו לסגוד בקנות לכל הרעיונות המתפתחים הללו של אלוהיות, ונוצר הנוהג לכנות את האלוהות המשולבת הזו בשם אֵל. ומונח זה עדיין כלל כמה מאלילי הטבע של הבדווים.

5. אלוהים. בקיש ובאור נשתמרו במשך זמן רב קבוצות שומריות-כשדיות אשר לימדו מושג של שלושה-אלים-באחד, מושג אשר התבסס על המסורות מימיהם של אדם ומלכי-צדק. דוקטרינה זו הובאה למצרים, ושם סגדו לשילוש הזה תחת השם אלוהים, וביחיד – אלוה. אחדות זו של ריבוי אלים נלמדה בקרב קבוצות המורים הפילוסופים ממוצא עברי במצרים, ולאחר מכן על-ידי המורים באלכסנדריה, ורבים מיועציו של משה בזמן יציאת מצרים האמינו בשילוש הזה. ואולם, המושג של אלוהים השילוי מעולם לא הפך לחלק אמיתי מן התיאולוגיה העברית, אלא רק לאחר שהעברים שהו תחת ההשפעה הפוליטית של הבבלים.

6. שמות שונים. בני שם לא אהבו לקרוא בקול בשם אלוהיהם, ובשל כך נדרשו מעת לעת לכינויים שונים כדוגמת: רוח אלוהים, אדוני, מלאך אדוני, הכול יכול, הגבוה ביותר, אדוני, עתיק היום, אדוני אלוהי ישראל, בורא השמים והארץ, קריות, יה, יהוה צבאות ואבינו שבשמיים.

יהוה הינו מונח אשר השתמשו בו לאחרונה על-מנת לציין את המושג המושלם על אודות יהוה, אשר התפתח לבסוף מתוך התנסותם הארוכה של העברים. ואולם, השימוש בשם יהוה החל כאלף וחמש-מאות שנה לאחר ימיו של ישוע.

עד לסביבות שנת 2000 לפני הספירה היה הר סיני הר געש פעיל לסירוגין אשר התפרץ מעת לעת, וכך היה אפילו עד לזמן שבו שהו בני ישראל באזור זה. האש, העשן, והפיצוצים הרועמים, אשר נלוו להתפרצויותיו של הר הגעש הזה, הרשימו את הבדווים אשר סביב, הטילו עליהם מורא, וכן גרמו להם להתיירא עד מאוד מפני יהוה. רוח זו של הר חורב הפכה לאחר מכן לאל של העברים השמיים, ובסופו של דבר הם

96.1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96.1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96.1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96.1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96.1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96.1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96.1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later

האמינו כי הוא נעלה על כל האלים כולם.

במשך זמן רב סגדו הכנענים ליהוה, ואף כי רבים מן הקינים האמינו, מי פחות ומי יותר, באל עליון, אל העל של דת שלם, המשיכו מרבית הכנענים לסגוד באופן רופף לאליליהם השבטיים הנושנים. הם לא היו מוכנים לנטוש לחלוטין את אליליהם הלאומיים לטובת אל בינלאומי, שלא לדבר על אל בין-פלנטארי. דעתם לא נטתה אל-עבר אלוהות אוניברסאלית, ולפיכך המשיכו השבטים הללו לסגוד לאליליהם השבטיים, לרבות יהוה ועגל הכסף והזהב אשר שימשו את רועי הצאן הבדווים כסמל לרוחו של הר הגעש, הר סיני.

אף-על-פי שהסורים סגדו לאליליהם, הם האמינו גם ביהוה של העברים, וכך אמרו נביאיהם למלך הסורי: "אלוהי הרים אלוהיהם, על-כן, חזקו ממנו; ואולם, נלחם אתם במישור, אם לא נחזק מהם".

ככל שהאדם מתקדם יותר בתרבותו, כך מוכפפים האלילים הנחותים יותר לאלוהות הנעלה; יופיטר הגדול משתמר אך ורק כקריאה. המונותאיסטים שומרים על אליליהם הנחותים בדמות רוחות, שדים, מוֹרֵרוֹת, נימפות-ים, פיות, אוריסקים, ננסים, בְּאֻנְשֵׁי ועין הרע. העברים חלפו דרך ההנותאיזם ובמשך זמן רב האמינו גם בקיומם של אלים אחרים פרט ליהוה, אך הם התחזקו בסברה כי אלילים זרים אלו כפופים ליהוה. הם הכירו בממשותו של האל כְּמוֹשׁ, אל המואבים, אך טענו כי הוא כפוף ליהוה.

הרעיון של יהוה התפתח באופן הנרחב ביותר מכל התאוריות האנושיות על אודות האל. ניתן להשוות את האבולוציה המדורגת שלו אך ורק עם המטמורפוזת שעבר מושג הבודהה באסיה, אשר לבסוף הובילה אל המושג של האוניברסאלי המוחלט, ממש כשם שהמושג של יהוה הוביל לבסוף לרעיון של האב האוניברסאלי. ואולם, עובדה היסטורית היא, וראוי להבין זאת, כי בעוד שהיהודים שינו את השקפותיהם על אודות האלוהות, מאליל השבט של הר חורב ועד לאב הבורא האוהב והרחום של הזמנים המאוחרים יותר, הם לא שינו את שמו; לכל אורך הדרך הם המשיכו לכנות את המושג המתפתח הזה של האלוהות בשם יהוה.

became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

^{96:1.12 (1054.2)} The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

^{96:1.13 (1054.3)} The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

^{96:1.14 (1054.4)} As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

^{96:1.15 (1054.5)} The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. העמים השמיים

השמיים של המזרח היו פרשים מאורגנים ומונהגים היטב אשר פלשו לאזורים המזרחיים של הסהר הפורה ושם התאחדו עם הבבלים. הכשדים בסמוך לאור נמנו עם השמיים המזרחיים המתקדמים ביותר. הפִּיִּיקים היו קבוצה נעלה ומאורגנת היטב של שמיים מעורבים, אשר אחזה בחלקה המערבי של

2. THE SEMITIC PEOPLES

^{96:2.1 (1054.6)} The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the

פלשתינה לאורך חופי הים התיכון. מבחינה גזעית נמנו השמיים על העמים הממוזגים ביותר באורנטיה, והם הכילו גורמי תורשה כמעט מכל תשעת גזעי העולם.

שוב ושוב לחמו הערבים השמיים על-מנת לחדור אל חלקה הצפוני של הארץ המובטחת, "ארץ זבת חלב ודבש", וכמעט בכל הפעמים הם נדחקו החוצה בידי השמיים הצפוניים ובידי החיתים, אשר היו מאורגנים ומתורבתים יותר. מאוחר יותר, בעיצומו של רעב חמור ויוצא-דופן בהיקפו, נכנס מספר גדול מן הבדווים הנוודים הללו למצרים, ושם הם נשכרו כפועלים בעבודות הציבוריות של מצרים, וחוו התנסות מרה של שיעבוד למלאכת היומיום המפרכת של הפועלים הפשוטים והמנוצלים של עמק הנילוס.

רק לאחר ימיהם של מאקיוונטה מלכי-צדק ושל אברהם כונו שבטים שמיים מסוימים – בשל אמונותיהם הדתיות המובחנות – ילדי ישראל, ולאחר מכן העברים, היהודים ו"עם סגולה". אברהם לא היה אביהם הגזעי של כל העברים; הוא אפילו לא אביהם הקדמון של כל הבדווים השמיים אשר נישבו במצרים. אמת היא כי צאצאיו, בעת שיצאו ממצרים, היו את הגרעין למה שלאחר מכן היה העם היהודי, ואולם רוב רובם של הגברים והנשים אשר שולבו אל תוך שבטי ישראל מעולם לא שהו במצרים. הם היו פשוט אחיהם הנוודים אשר בחרו ללכת אחר משה, בשעה שבני אברהם וחבריהם השמיים ממצרים עברו דרך צפון חצי האי ערב.

תורתו של מלכי-צדק – באשר לאל עליון, הגבוה ביותר וברית החסד האלוהי אשר ניתן בתמורה לאמונה – נשכחה כמעט לחלוטין בשעה ששועבדו במצרים העמים השמיים אשר היו עתידים להפוך תוך זמן קצר לאומה העברית. ואולם, לאורך תקופת השבי הזו שמרו הנוודים הערבים הללו על מסורת האמונה ביהוה כאליל הגזע שלהם.

למעלה ממאה שבטים ערביים נפרדים סגדו ליהוה, ולמעט הגוון של המושג אל עליון אשר נשתמר בקרב המעמדות הממוזגים יותר של מצרים, לרבות זה של הזן המצרי-עברי המעורב, הייתה דתם של העבדים העברים הפשוטים בבחינת גרסה מותאמת של הריטואל הנושן של הקסמים ושל הקורבנות אשר הוקרבו ליהוה.

3. משה אשר אין דומה לו

תחילת האבולוציה של המושגים והאידיאלים העבריים על אודות הבורא העליון, מתוארכים לימים שבהם עזבו השמיים את מצרים תחת הנהגתו של משה – המנהיג, המורה והמארגן הכביר. אמו השתייכה למשפחת המלוכה המצרית; אביו היה שמי ושימש כקצין קישור בין

western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

9622 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that "flowed with milk and honey," but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

9623 (1055.1) It was only after the days of Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the "chosen people." Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

9624 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

9625 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

9631 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the

הממשל לבין השבויים הבדויים. לפיכך ניחן משה באיכויות אשר נגזרו ממקורות גזעיים נעלים; מקורותיו היו כה ממוזגים, עד כי לא ניתן לסווגו תחת קבוצה גזעית כזו או אחרת. אילולא היה מטיפוס ממוזג מעין זה, לעולם הוא לא יכול היה להציג את אותה גמישות ואת אותו כושר הסתגלות יוצאי-דופן אשר אפשרו לו לנהל את אותו ערב-רב מגוון, אשר התחבר לבסוף תחת הנהגתו עם הבדויים השמיים אשר ברחו ממצרים אל מדבריות ערב.

חרף פיתוייה של תרבות ממלכת הנילוס, בחר משה לקשור את גורלו בזה של עם אביו. בזמן שבו גיבש המארגן הכביר את תכניתו לשחרור העם של אביו, לא הייתה לשבויים הבדויים דת אשר הייתה ראויה להיקרא בשם הזה; הם חיו ללא מושג אמיתי של האל וללא כל תקווה בעולם.

אף מנהיג לא לקח על עצמו מעולם את המשימה לשנות ולרומם קבוצת בני-אדם נטושה, מושפלת, מיואשת ונבערת יותר מזו. ואולם, העבדים הללו נשאו בקרבם – בתוך הזנים אשר אותם ירשו – אפשרויות התפתחות רדומות, והיו בנמצא מספר מספיק של מנהיגים מחונכים, אשר אומנו בידי משה כהכנה ליום ההתקוממות ולניסיון להשתחרר לחופשי, ואלו היו סגל מארגנים יעיל. האנשים הנעלים הללו הועסקו כמשגיחים על בני עמם; הם קיבלו חינוך כלשהו בשל ההשפעה אשר נודעה למשה אצל השליטים המצריים.

משה פעל על-מנת לשאת ולתת באופן דיפלומטי על שחרורם של אחיו השמיים. הוא ואחיו כרתו ברית עם מלך מצרים, לפיה ניתנה להם הרשות לעזוב בשלום את עמק הנילוס ולצאת אל מדבריות ערב. על-פי הברית הזאת, הם היו עתידים לקבל תשלום תמורת שירותם הממושך במצרים בדמות סחורות וסכום כסף צנוע. מצד, הסכימו העברים לשמור על יחסי ידידות עם הפרעונים ולא להצטרף לשום ברית אשר כוונה כנגד מצרים. ואולם, המלך החליט לאחר מכן לסגת מן הברית הזו, והצדיק החלטתו זו בתירוץ שמרגליו חשפו גילויי חוסר-נאמנות בקרב העבדים הבדויים. הוא טען כי הם ביקשו להשתחרר במטרה לצאת אל המדבר ולארגן את הנוודים כנגד מצרים.

אך משה לא אמר נואש; הוא המתין לשעת כושר, ותוך פחות משנה, כאשר כוחות הצבא המצריים היו עסוקים עד מאוד במגננה בו-זמנית כנגד מתקפה לובית חזקה מדרום ופלישה ימית יוונית מצפון, הוציא המארגן הנועז הזה את בני עמו אל מחוץ למצרים בבריחה מדהימה באישון ליל. בריחה זו לחופשי תוכננה בקפדנות והוצאה אל הפועל במיומנות. והם נחלו הצלחה אף-על-פי שפרעה דלק בעקבותיהם בראש צבא מצרי קטן, צבא אשר חוסל כולו נוכח המגננה של הבורחים, והותיר מאחוריו שלל רב אשר העשיר את הונו של צבא העבדים הבורחים, בשעה

government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

9632 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

9633 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

9634 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

9635 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by

שזה צעד אל עבר ארצות מולדתו אשר במדבר.

the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. ההכרזה על יהוה

האבולוציה של תורת משה ורוממותה השפיעה על כמעט מחצית מן העולם, ועדיין היא עושה כן אפילו במאה העשרים. אף כי משה הבין את הפילוסופיה הדתית המצרית המתקדמת יותר, העבדים הבדווים ידעו אך מעט על אודות הלימוד הזה, אך הם לעולם לא שכחו את אלוהי הר חורב, זה אשר אבותיהם כינו בשם יהוה.

משה שמע על תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק הן מאביו והן מאמו, והעובדה ששניהם חלקו אמונות דתיות משותפות מהווה הסבר לדיווג הבלתי-שגורתי בין אישה ממעמד המלוכה ואדם מגזע השבויים. חתנו של משה היה קיני אשר סגד לאל עליון, אך הוריו של המשחרר האמינו באל שדי, ולפיכך חונך משה כמאמין באל שדי; הודות להשפעת חתנו הוא הפך למאמין באל עליון; ועד לזמן שבו חנו העברים מסביב להר סיני – לאחר בריחתם ממצרים – הוא כבר גיבש מושג חדש ומורחב של האלוהות (מושג אשר נגזר מכלל אמונותיו הקודמות), ובתבונתו הוא החליט להכריז על המושג הזה בפני עמו כהרחבה של מושג אליל השבט הנושן שלהם, יהוה.

משה ניסה ללמד את הבדווים הללו את הרעיון של אל עליון, אך עוד בטרם עזב את מצרים השתכנע כי הם לעולם לא יוכלו להבין את הדוקטרינה הזו במלואה. לפיכך הוא החליט בכוונה תחילה להתפשר ולאמץ את אליל השבט מן המדבר כאל האחד והיחיד עבור חסידיו. משה לא לימד באופן ספציפי כי לעמים ולאומות אחרות אין אלים אחרים, אך הוא טען בתוקף כי יהוה מצי מעל לכולם, ובמיוחד עבור העברים. תמיד הקשתה עליו המגבלה המוזרה אשר נגרמה בשל הניסיון להציג בפני העבדים הנבערים הללו רעיון חדש וגבוה יותר של האלוהות, במסווה של המונח הנושן על אודות יהוה, אותו תמיד סימל עגל הזהב של השבטים הבדווים.

העובדה שיהוה היה האל של העברים הנסים ממצרים משמשת הסבר לשהות הממושכת לפני הר סיני, ותשובה לשאלה מדוע קיבלו שם את עשרת הדברות אשר עליהם הכריז משה בשם יהוה, אל חורב. הטקסים הדתיים של הפולחן החדש והמתפתח של הדת העברית, המשיכו להשתכלל במשך השהות הממושכת הזו לפני הר סיני.

דומה כי משה מעולם לא היה מצליח לכוון פולחן טקסי מתקדם-יחסית זה, וכן לשמור על חסידיו כמקשה אחת לאורך רבע מאה, אלמלא

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:41 (1056:3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:42 (1056:4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:43 (1056:5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:44 (1056:6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:45 (1057:1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in

התפרץ הר חורב באלימות במהלך השבוע השלישי לשהותם למרגלותיו למטרות פולחן. "הר יהוה נאכל באש, ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחד כל ההר מאוד." באורו של המחזה המרעיש הזה, אין לתמוה על כך שמשה הצליח לשכנע את אחיו כי אלוהיהם הינו אל "גיבור, נורא, אש אוכלת, מטיל אימה וכל-יכול."

משה הכריז כי יהוה הינו אדוני אלוהי ישראל אשר אימץ את העברים כעמו הנבחר; משה עסק בבנייתו של אומה חדשה ובחוכמתו הפך את תורתו הדתית ללאומנית, באומרו לחסידיו "יהוה הינו אדון אשר קשה לרצותו, "אל קנאי." ואף-על-פי-כן, הוא ביקש להרחיב את מושגיהם על אודות האלוהיות בשעה שלימד אותם כי יהוה הינו "אלוהי הרוחות לכל בשר", וכאשר אמר "מַעֲנֵה אֱלֹהֵי קֶדֶם, וּמִתְנַת זְרַעַת עוֹלָם." משה לימד כי יהוה הינו אל שומר-ברית; וכי הוא "לא יִרְפָּךְ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ, וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת-בְּרִית אֲבֹתֶיךָ, אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם."

משה עשה מאמץ עילאי על-מנת לרומם את יהוה למעמד הראוי של אלוהות עליונה כאשר הציגו כ"אל אמונה ואין עוול, צדיק וישר בכל דרכיו." ועדיין, למרות התורה המרוממת הזו, נוכח הבנתם המוגבלת של חסידיו הוא נאלץ לדבר על האל כעל הוויה בדמות אדם, כישות הנתונה להתקפי כעס, זעם וקשיחות, ואפילו כעל אל נוקם ונוטר המושפע בקלות ממנהגו של האדם.

תחת תורתו של משה הפך אל הטבע השבטי הזה, יהוה, לאדוני אלוהי ישראל, זה אשר הלך אחריהם אל החרבה ואפילו אל הגלות, שם הפך לאל של כל העמים כולם. שביים המאוחר יותר של היהודים בבבל שחרר לבסוף את המושג המתפתח של יהוה כך שיוכל לקבל על עצמו את התפקיד המונותאיסטי של אל האומות כולן.

התכונה הייחודית והמדהימה ביותר בהיסטוריה הדתית של העברים נוגעת להתפתחות הרציפה הזו במושג האלוהות, החל מן האל הפרימיטיבי של הר חורב ומעלה, דרך תורותיהם העוקבות של מנהיגיהם הרוחניים, ועד לרמת ההתפתחות הגבוהה המתוארת בדוקטרינות האלוהות של ישעיהו, אשר הטיף לאותו מושג נפלא של האב הבורא הרחום והאהוב.

5. תורתו של משה

משה גילם שילוב יוצא-דופן של מנהיג צבאי, מארגן חברתי ומורה של דת. הוא היה המורה

keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

96:46 (1057:2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

96:47 (1057:3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

96:48 (1057:4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:49 (1057:5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:51 (1057:6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious

והמנהיג האחד החשוב ביותר בעולם בין תקופתו של מאקיוונטה לזו של ישוע. משה ניסה להכניס בקרב בני ישראל שינויים רבים שעל אודותיהם לא קיים רישום. במהלך תקופת חייו של אדם אחד הוא הוציא את האספסוף הרב-לשוני המכונה עברים מעבדות ומנוודות בלתי-מתורבתת לחירות, בעודו מניח את היסודות להולדתה המאוחרת יותר של אומה ולהנצחתו של גזע.

כה מעט נרשם על עבודתו הכבירה של משה הואיל ולעברים לא הייתה שפה כתובה בזמן יציאת מצרים. התיאורים על אודות זמנו ופועלו של משה נגזרו ממסורות אשר נשתמרו למעלה מאלף שנה לאחר מותו של המנהיג הגדול.

הרבה מן ההתקדמות הדתית של משה, מעל ומעבר לדתם של המצרים ושל העמים הסובבים בלבנט, התרחשה בזכות המסורות הקניות מתקופתו של מלכי-צדק. בלעדי הלימוד אשר לימד מקיוונטה את אברהם ואת בני-זמנו, היו העברים יוצאים ממצרים בחשכה נטולת תקווה. משה וחתנו, יתרו, קיבצו את שרידי המסורות מימי מלכי-צדק, והתורות האלה, בנוסף ללימודם של המצרים, הנחו את משה בשעה שיצר את הדת ואת הפולחן המשופרים של בני ישראל. משה היה איש ארגון; הוא בחר את המיטב מן הדת ומן המוסכמות של מצרים ושל פלשתינה, ובעת שחיבר את המנהגים הללו עם המסורות מתורת מלכי-צדק, הוא ארגן את מערכת הפולחן הטקסית של העברים.

משה האמין בהשגחה העליונה; הוא הושפע עד מאוד מן הדוקטרינות המצריות על השליטה העל-טבעית בנילוס ובאתני הטבע האחרים. הייתה לו ראייה נרחבת של האל, אך הוא היה כן לחלוטין בשעה שלימד את העברים כי אם יצייתו לאל, "הוא יאהב, יברך וירבה את פרי בטנכם ופרי אדמתכם – דגן, תירוש יצהר וצאן. ברוכים תהיו מכל העמים; והסיר יהוה מכם כל חולי וכל מדון מצרים הרעים." והוא אף אמר כך: "זכרת את יהוה אלהיך, כי הוא הנָתַן לָךְ לֶחֶם לְעֵשׂוֹת חֵיל." "והעבַטְתָּ גוֹיִם רַבִּים, וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט; וּמִשְׁלַת בְּגוֹיִם רַבִּים, וְבָךְ לֹא יִמְשֹׁל." (1058:1)

ואולם, מצער היה להתבונן בדעתו הכבירה של משה המנסה להתאים את המושג הנשגב של אל עליון, הגבוה ביותר, אל הבנתם הנבערת של העברים אשר לא ידעו קרוא וכתוב. בפני אסיפת המנהיגים הוא הרעים בקולו, "יהוה הוא האֱלֹהִים; וְאֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ"; זאת בעוד שבפני הציבור הכללי המעורב הוא הכריז, "מי כְּמוֹהָ בְּאֵלִים יְהוֹה?" משה עמד באומץ, ובהצלחה חלקית, אל מול הפְּטִישִׁים ואל מול עבודת האילים בשעה שהכריז, "כי לא רְאִיתֶם כָּל

teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:52 (1057:7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:53 (1058:1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:54 (1058:2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

96:55 (1058:3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, "The Lord your God is one God; there is none beside him"; while to the mixed multitude he declared, "Who is like your God among all the gods?" Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, "You saw no similitude on the day that

תמונה ביום דָּבַר יְהוָה אֵלֵיכֶם בְּחָרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. הוא גם אסר על יצירת תמונות מכל סוג שהוא.

משה חשש להטיף לחסדו של יהוה, והעדיף להטיל על עמו מורא מפחד משפטו של האל. זאת באומרו: "יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים, וְאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּיבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים." ושוב הוא ניסה להשתלט על החמולות הסוערות כאשר הכריז כי "יגפכם אלוהיכם, אם לא תשמעון אליו; והיה כי שמוע תשמעו אל דברו, ירפאכם ויחייכם." ואולם, משה לימד את השבטים הללו כי הם יהפכו לעם הסגולה של האל אך ורק בתנאי "שישמרו כל מצותיו וחוקותיו."

במהלך הימים המוקדמים הללו, למדו העברים אך מעט על אודות רחמי האל. הם למדו על האל כ"אל שדי; אדוני איש מלחמה, אל עזוז, נאדר כוח, מנתץ אויביו לרסיסים." "כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךְ מֵתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ, לְהַצִּילֲךָ." בני ישראל חשבו על אלוהיהם כעל אל אשר אוהב אותם, אך גם כעל אל אשר "חיזק את לב פרעה" ואשר "קילל את אויביהם."

אף-על-פי שלרגעים משה הציג בפני בני ישראל הצעות חטופות אל אלוהות אוניברסאלית ומיטיבה, ככלל היה המושג היומיומי שלהם על אודות יהוה כזה של אל טוב אך במעט מאילולי השבט של העמים הסובבים. המושג שלהם על אודות האל היה פרימיטיבי, גס ואנתרופומורפי; עת הלך משה לעולמו, השבטים הבדויים הללו מיהרו לחזור לרעיונות הברבריים-למחצה על אודות אלילי חורב ואלי המדבר הנושנים שלהם. עד מהרה נעלם מן העין המבט הנשגב, המורחב, של האל אשר אותו הציג משה מפעם לפעם בפני מנהיגיו, בעוד שרוב האנשים חזרו אל פולחן הפְּטִישׁ של עגלי הזהב, אשר סימלו עבור רועי הצאן הפלשתינים את יהוה.

כאשר מסר משה לידי יהושע את הפיקוד על העברים, הוא כבר אסף אליו אלפים מצאצאיהם המקבילים של אברהם, נחור, לוט ושל אחרים מן השבטים המקורבים, וגיבש אותם לכדי אומת לוחמים כפריים, אשר הייתה מסוגלת לכלכל את עצמה ואף לנהל את עצמה באופן חלקי.

6. מושג האל לאחר מות משה

עם מותו של משה הידרדר במהירות המושג הנשגב שלו על אודות יהוה. אף כי יהושע ומנהיגי ישראל המשיכו להאמין במסורות של משה על אודות אל כל-יודע, מיטיב וכל-יכול, פשוטי העם חזרו במהירות לרעיון הישן יותר, המדברי, של יהוה. והסחף הנסוג הזה במושג האלוהות המשיך והתעצם תחת שלטונם העוקב של השיחיים השבטיים השונים, המכונים שופטים.

your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire." He also forbade the making of images of any sort.

^{9656 (10584)} Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: "The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man." Again he sought to control the turbulent clans when he declared that "your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him." But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they "kept all his commandments and obeyed all his statutes."

^{9657 (10585)} Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as "the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies." "The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you." The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also "hardened Pharaoh's heart" and "cursed their enemies."

^{9658 (10586)} While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman's symbol of Yahweh.

^{9659 (10587)} When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES'

DEATH

^{9661 (10592)} Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

הקסם שבאישיותו יוצאת הדופן של משה שמר בלבבות חסידיו על ההשראה של מושג הולך ומתרחב של האל; ואולם, כאשר הם הגיעו אל אדמותיה הפוריות של פלשתינה, הם התפתחו במהירות מרועי צאן נוודים לכדי חקלאים מבוססים ובמידת-מה גם רגועים. והתפתחות זו במנהגי חייהם, כמו גם השינוי בנקודת השקפתם הדתית, תבעו שינוי מוחלט כמעט באופי המשגתם את טיב אלוהיהם, יהוה. במהלך התקופה של תחילת ההתמרה של אל מדבר סיני הקפדן, הגס, התובעני והרועם לכדי המושג אשר הופיע לאחר מכן של אל של אהבה, צדק ורחמים, העברים כמעט ואיבדו לחלוטין את הקשר ללימוד הנשגב של משה. והם היו קרובים מאוד לאיבוד כל קשר למונותאיזם; הם כמעט ואיבדו את ההזדמנות להפוך לעם אשר ישמש כחוליה חיונית בהתפתחותה הרוחנית של אורנטיה, הקבוצה אשר תשגור את תורת מלכי-צדק על אודות אל אחד עד לזמנים שבהם יתגשם בגוף בן של מתת לאותו אב, אבי הכול.

יהושע ניסה נאשות לשמר את המושג על אודות יהוה עליון בדעתם של השבטים, והביא לידי ההכרזה: "כֹּאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ; לֹא אֶרְפֹּךְ וְלֹא אֶעֱזָבְךָ." יהושע ראה לנכון להטיף במוקשות לבני עמו חסרי האמונה, אלו אשר היו נכונים לחזור ולהאמין בדתם הישנה והילידית, אך לא לצעוד קדימה בדת האמונה והיושרה. עיקר המשקל בלימודו של יהושע הושם על: "יְהוָה אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים הוּא; אֵל-קָנוֹא הוּא; לֹא יִשָּׂא לְפָשַׁעְכֶם וְלַחַטְאוֹתֵיכֶם." המושג הגבוה ביותר של תקופה זו צייר את יהוה כ"אל של כוח, משפט וצדק."

ואולם, אפילו בתקופה חשוכה זו קם מפעם לפעם מורה בודד אשר הטיף למושג האלוהיות של משה: "פשעתם ולא תוכלו לעבוד את יהוה, כי אלוהים קדושים הוא." "הַאֲנֹשׁ מְאֻלֹּה יֵצֵדֶק? אִם מַעֲשֵׂהוּ יִטְהַר גִּבֹּר?" "הַחֶקֶר אֱלֹהֵ תִמְצָא? אִם עַד תִּכְלִית שְׂדֵי תִמְצָא? הֵן אֵל שִׁגְיָא, וְלֹא יִדַּע. שְׂדֵי לֹא מִצָּאָהוּ."

7. ספר תהילים וספר איוב

תחת הנהגת השייח'ים והכוהנים שלהם, התבססו העברים במידת מה בפלשתינה. אך במהרה הם חזרו לאמונת המדבר החשוכות, והזדהו במנהגי הדת המתקדמים פחות של הכנענים. הם הפכו להיות עובדי אלילים ומופקרים, והרעיון שלהם על אודות האלוהות נפל לרמה נמוכה בהרבה מזו של המושגים המצריים והמסופוטמיים על אודות האל, מושגים אשר נשתמרו בקרב קבוצות מסוימות של שרידי שלם, ואשר נרשמו בכמה ממזמורי התהילים ובספר המכונה ספר איוב.

^{966.2(1059.3)} The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

^{966.3(1059.4)} Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

^{966.4(1059.5)} But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out."

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

^{967.1(1060.1)} Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

מזמורי התהילים חוברו בידי תריסר מחברים ויותר; רבים מהם נכתבו בידי מורים ממצרים וממסופוטמיה. בתקופה הזו, בשעה שבלבנט סגדו לאלילי הטבע, מספר ניכר של אנשים עדיין האמינו בעליונותו של אל עליון, הגבוה ביותר.

שום אוסף של כתבי קודש אינו משתווה לספר תהילים בביטוי עושר-המסירות, וברעיונות מעוררי ההשראה על אודות האל שבו. והיה זה מועיל ביותר אילו – בעת העיון בלקט ספרות הפולחן המופלא הזה – ניתן היה להתייחס למקור ולזמן של כל מזמור נפרד של הלל ושל שבח, מתוך ידיעה כי שום אוסף אחר אינו משתרע על-פני תקופת זמן כה ממושכת. ספר תהילים מהווה סיכום של המושגים המשתנים על אודות האל, כפי שהחזיקו בהם מאמיניה של דת שלם ברחבי הלבנט, והוא משתרע על-פני כל התקופה למן אמנמופ ועד לישעיהו. במזמורים מתואר האל בכל השלבים שבהם נהגה, למן הרעיון הגס של אליל שבט ועד לאידיאל המורחב עד מאוד של העברים המאוחרים יותר, לפיו יהוה מתואר כשליט אוהב וכאב רחמן.

וכאשר מתייחסים אליה כך, מהווה קבוצת מזמורי התהילים הללו את האוסף הערכי והמועיל ביותר של רגשות-מסירות אשר קובץ אי-פעם על-ידי האדם עד לימי המאה העשרים. רוח הסגידה השורה על אוסף מזמורים זה מתעלה מעל לזאת של כל ספרי הקודש האחרים בעולם.

התמונה המגוונת של אלוהות המוצגת בספר איוב הינה תוצאת עבודתם של יותר מתריסר מורי דת במסופוטמיה לאורך תקופה של כמעט שלוש-מאות שנה. וכאשר תקראו את המושג המרום של אלוהיות המצוי באוסף זה של אמונות מסופוטמיות, תגיעו למסקנה כי בעת שפולשתנה הייתה שרויה בימה החשוכים, נשתמר הרעיון של אל אמת באופן המיטבי בסביבת אור כשדים.

בפלשתניה נתפשו לעיתים קרובות חוכמתו ומציאותו-בכל של האל, ואולם, רק לעיתים רחוקות נתפשו אהבתו וחסדו. יהוה של אותם ימים היה "שולח רוחות רעות לבעת את לב אויביו"; הוא מברך בשפע את ילדיו הצייתנים שלו עצמו, בעודו מקלל את כל השאר וממטיר עליהם מכות. "הוא לוקד חכמים בְּעֶרְמָם; וְעֵצָת נְפֹתָלִים נִמְהָרָה."

רק באור עלה קול זעקה אל חסד האל, באומרו: "יִעֲתֵר אֶל אֱלֹהֵי וִירְצָהוּ, וַיֵּרָא פָּנָיו בְּתִרְוָעָה, וַיֵּשֶׁב לִפְנֵי אֱלֹהֵי בָּאֹר. וְכִךְ הִטִּיפוּ בָּאֹר לְגִאוּלָּה, לְחֶסֶד-אֱלֹהֵי, בְּאִמּוֹנָה: "פָּנָי שְׁפָטִיָּה יִכְסֶּה וַיֵּאמֶר, 'פָּדֵעָהוּ מִכַּדָּת שְׁחַת, מִצָּתִי לִפְנֵי. וְאִם יֵאמְרוּ, 'חֲטָאתִי וַיֵּשֶׁר הָעֵינִי וְלֹא שָׁוָה לִי.' יִפְדֶּה הָאֵל נַפְשׁוֹ מִעֲבֹר בְּשָׁחַת, וְאֹר יֵרָאֵה." מֵאֵז יָמָיו שֶׁל מַלְכִי-צֶדֶק לֹא נִשְׁמַע בְּרַחְבֵּי הַלִּבְנֶט מִסֵּר כֹּה צָלוּל וְבָרֹר עַל גְּאוּלַּת הָאָדָם כְּמוֹת הַלִּימוּד יוֹצֵא הַדּוֹפֵן הַזֶּה שֶׁל אֱלֹהֵי-הָאֵל, נְבִיא אֹר וְכוּן לְמֵאֲמִינֵי

96:7.2 (1060:2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060:3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060:4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060:5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060:6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times "sends evil spirits to dominate the souls of his enemies"; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. "He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit."

96:7.7 (1060:7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: "He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness." Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: "He is gracious to the repentant and says, 'Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.' If any say, 'I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,' God will deliver his soul from going into the pit,

שלם, כלומר אלו אשר שרדו מן המושבה
הנושנה של מלכי-צדק במסופוטמיה.

וכך שמרו שרידי המיסיונרים של שלם
במסופוטמיה על אור האמת במשך תקופת
חוסר-הארגון של עם העברים, עד להופעתו של
הראשון בשורה ארוכה של מורים בישראל, אשר
לא פסקו מלבנות, מושג על-גבי מושג, עד אשר
הגיעו להכרה באידיאל של אבי הכול
האוניברסאלי והבורא, הכרה אשר הינה בבחינת
פסגת האבולוציה של המושג יהוה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

and he shall see the light." Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

^{967.8 (1061.1)} And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

^{967.9 (1061.2)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 97. האבולוציה במושג האל בקרב העברים

098 ⇨

הספר של אורנטיה

096 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 97

האבולוציה במושג האל בקרב העברים

סעיפים

מבוא

1. שמואל – הראשון בנביאי ישראל
2. אליהו ואלישע
3. יהוה ובעל
4. עמוס והושע
5. ישעיהו הראשון
6. ירמיהו – ללא מורא הוא
7. ישעיהו השני
8. ההיסטוריה הקדושה וזו החילונית
9. היסטוריה עברית
10. הדת העברית

מבוא

המנהיגים הרוחניים של העברים עשו את מה שאיש לפניהם לא הצליח לעשות – הם הפכו את מושג האל שלהם לבלתי-אנתרופומורפי, וזאת מבלי שהפכו אותו למושג מופשט של אלוהות הנהיר אך ורק לפילוסופים. אפילו פשוטי העם יכולים היו להתייחס אל המושג הבשל של יהוה קָאב, אם לא של היחיד, אז לכל הפחות כאבי הגזע.

המושג על אודות אישיותו של האל, בעודו נלמד בבהירות בשלם בימיו של מלכי-צדק, היה מעורפל ועמום בימי יציאת מצרים, ובדעת העברית הוא התפתח אך בהדרגה, מדור לדור, בתגובה ללימוד של המנהיגים הרוחניים. התפישה של אישיותו של יהוה הייתה הרבה יותר רציפה בהתפתחה המדורגת מאשר זו של תכונות אחרות ורבות של האלוהות. ממשה ועד מלאכי, התרחשה בדעת העברית צמיחה רעיונית רציפה כמעט באשר לאישיותו של האל, ומושג זה רומם והואדר לבסוף באמצעות לימודו של ישוע על האב שבשמים.

PAPER 97

EVOLUTION OF THE GOD
CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

INTRODUCTION

97:01 (1062:1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:02 (1062:2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was

eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. שמואל – הראשון בנביאי ישראל

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

במהרה למדו השיח'ים העבריים, בעקבות הלחץ העיוני מצד העמים הסובבים אותם בפלשתינה, כי הם לא יוכלו לקוות לשרוד, אלא אם כן יאגדו את הארגונים השבטיים לכדי ממשל מרכזי. והריכוז הזה של הסמכות המנהלית העניקה לשמואל הזדמנות טובה יותר לפעול כמורה וכרפורמטור.

שמואל הגיח מקרב שורה ארוכה של מורי שלם אשר התמידו בשימור אמיתותיו של מלכי-צדק כחלק ממנהגי הפולחן שלהם. מורה זה היה אדם איתן והחלטי. אך ורק בשל מסירותו הגדולה, בצירוף נחישותו יוצאת-הדופן, הוא הצליח לעמוד בהתנגדות הכוללת-כמעט, שבה נתקל בשעה שהחל להפנות את כלל עם ישראל בחזרה אל פולחן יהוה העליון מימי משה. ואפילו אז הוא נחל הצלחה חלקית בלבד; הוא הצליח להחזיר לעבודת המושג הגבוה יותר של יהוה אך ורק את המחצית האינטליגנטית יותר של העברים; המחצית השנייה המשיכה לסגוד לאילי השבט של הארץ ולמושג הנחות של יהוה.

שמואל היה טיפוס קשוח ותכליתי, רפורמטור מעשי אשר היה מסוגל ללכת עם חבריו ולחסל תריסר מקדשי בעל ביום אחד. ההתקדמות אשר עשה הייתה הודות לכוח כפייה גרידא; הוא הטיף אך מעט, לימד עוד פחות, אך הוא אכן פעל. יום אחד הוא לעג לכוהן בעל; למחרת הוא קרע לגזרים מלך שבוי. הוא האמין באדיקות באל אחד, והיה לו מושג ברור על אודות אותו אל כבורא השמים והארץ: "כִּי לַיהוָה מִצְקֵי אֶרֶץ, וַיֵּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְל".

ואולם, תרומתו הגדולה ביותר של שמואל להתפתחות מושג האלוהות הייתה הכרזתו הצלולה כי יהוה הינו בלתי-משתנה, ולנצח מגלם הוא במהימנות את אותן מושלמות ואלוהיות. בימים ההם נתפש יהוה כאל הנוטה להתקפי קנאה, אשר תמיד מצר על מעשיו; ואילו כעת, לראשונה מאז יצאו בני ישראל ממצרים, הם שמעו את המילים המבהילות האלה, "נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקֹר וְלֹא יִנָּחֵם, כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִינָחֵם". הוא הטיף ליציבות ביחסים עם האלוהיות. שמואל שב וחזר על דבר הברית של מלכי-צדק עם אברהם, והכריז כי אדוני אלוהי ישראל הינו המקור לכל האמת, היציבות והקביעות. העברים תמיד ראו את אלוהיהם כאדם, כסופרמן וכרוח מרוממת ממקור לא-נודע; ואולם, כעת, הם שמעו על מי שהייתה פעם רוח חורב, המואדרת לרמה של אל בלתי-משתנה

97:1.1 (1062:3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062:4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062:5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: "The pillars of the earth are the Lord's, and he has set the world upon them."

97:1.4 (1063:1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but

של מושלמות כבורא. שמואל סייע למושג המתפתח של האל להעפיל לגבהים המצויים מעל לדעתם המשתנה של בני האדם ולהתפוכות הקיום האנושי. על-פי תורתו, אלוהי העברים החל להעפיל מרעיון מן הסדר של אלילי השבט לעבר האידיאל של בורא כל-יכול ובלתי-משתנה, והממונה על הבריאה בכללותה.

והוא חזר והטיף את דבר כנותו של האל, ועל כך שהוא נאמן ושומר על בריתו. כה אמר שמואל: "כי לא יִטֹשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ." "כי בְּרִית עוֹלָם שָׁם לָנוּ עָרוּכָה בְּכָל וְשִׁמּוּרָה." וכך, ברחבי פלשתינה נשמעה הקריאה לחזור לעבודת יהוה העליון. והמורה הנמרץ הזה המשיך והטיף, "על כֵּן גְּדֹלֶת, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, כִּי אֵין כָּמוֹךָ, וְאֵין אֱלֹהִים זֹלָתְךָ."

עד אז מדדו העברים את חסדו של יהוה בעיקר במונחים של שגשוג חומרי. בני ישראל חוו הלם גדול, והדבר כמעט ועלה לשמואל בחייו, כאשר העז להכריז: "יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר, מַשְׁפִּיל אֶף מְרוֹמָם. מְקִים מַעַפָּר דָּל, מַאֲשֵׁפֶת יָרִים אֶבְיוֹן, לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וְכִסֵּא כְבוֹד יִנְחֵלָם." מאז משה לא הוכרזו הבטחות מעודדות שכאלה עבור פשוטי העם וחסרי המזל, ואלפים מקרב העניים המיואשים החלו לקוות שיוכלו לשפר את מעמדם הרוחני.

ואולם, שמואל לא התקדם הרבה מעבר למושג של אליל שבטי. הוא הכריז על יהוה כעל הבורא של כל בני האדם, אך גם כעל אל אשר עיקר עניינו נתון לעברים, העם הנבחר שלו. ואפילו כך, האל שוב הוצג, כבימיו של משה, כאלוהות קדושה וישרה. "אֵין קְדוּשָׁה כִּיהוָה, כִּי אֵין בְּלִתְךָ. מִי כָמוֹךָ נֶאֱדָר בְּקִדְשְׁךָ?"

בחלוף השנים התקדם המנהיג המזדקן בהבנתו את האל, ולפיכך קרא: "כִּי אֵל דְּעוֹת יְהוָה, וְלֹא נִתְּכֵנוּ עֲלֵלוֹת. יְהוָה יִדִּין אֶפְסֵי אָרֶץ, עִם חֶסֶד יִתְחַסֵּד, עִם תְּמִים יִתֵּם." וכאן מתגלה אפילו שחר החסד, אף כי הוא מוגבל לאלו אשר מגלים חסד בעצמם. לאחר מכן, בעת מצוקה, הוא התקדם צעד נוסף כאשר דחק בעמו: "נְפֹלָה נָא בְּיַד יְהוָה כִּי רַבִּים רַחֲמוֹ." "כִּי אֵין לַיהוָה עֲצוּר, לְהוֹשִׁיעַ בָּרַב אוֹ בְּמַעַט."

והתפתחות הדרגתית זו של המושג על אודות אופיו של יהוה המשיכה תחת הסעד של ממשיכי דרכו של שמואל. הם ניסו להציג את יהוה כאל שומר ברית, אך היו רחוקים מלדבוק בקצב שאותו הכתיב שמואל; הם כשלו בניסיון לפתח את רעיון החסד של האל אשר הגה

now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and *Supervisor* of all creation.

97:1.5 (1063:2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97:1.6 (1063:3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97:1.7 (1063:4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

97:1.8 (1063:5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: "The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright." Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: "Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great." "There is no restraint upon the Lord to save many or few."

97:1.9 (1063:6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel's successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy

שמואל בערוב ימיו. החלה נסיגה מתמדת חזרה אל עבר ההכרה באלים אחרים, אף כי נטען כי יהוה עומד מעל כולם. "לך יהוה הממלכה, לך המַתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ."

הרעיון המרכזי בתקופה זו היה כוח אלוהי; נביאי התקופה הטיפו לדת אשר נועדה להושיב את המלך על כס המלוכה של העברים. "לך יהוה הגִּדְלָה וְהַגְבִּירָה וְהַתְפָּאֲרָת, וְהַנְצַח וְהַהוֹד. וְיִגְדֹךְ לֵחַ וְיַגְבִּירָה, וְיִגְדֹךְ לְגִדְלָה וְלַחֲזֶק לְכָל." וזה היה מעמדו של מושג האל בימיו של שמואל ושל ממשיכי דרכו המידיים.

of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. "Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all."

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. "Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all." And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. אליהו ואלישע

במאה העשירית לפני ישוע התפצלה האומה העברית לשתי ממלכות. בשתי החטיבות הפוליטיות האלה ניסו מורים רבים של אמת לעצור את נחשול התגובה של ההתנוונות הרוחנית אשר אחזה בהן, ואשר המשיך לזרוע הרס לאחר מלחמת ההיפרדות. ואולם, מאמצים אלו לקידומה של הדת העברית לא נשאו פרי, עד אשר החל ללמד לוחם הצדק הנחוש והעשוי לבלי חת, אליהו. אליהו השיב לממלכה הצפונית מושג של אל אשר השתווה לזה אשר שרר בימי שמואל. לאליהו הייתה אך הזדמנות קלושה להציג מושג מתקדם יותר של האל; כשמואל לפניו, הוא היה עסוק בחיסולם של מקדשי הבעל ובהריסתם של אלילי שווא. והוא ערך את הרפורמות שלו אל מול התנגדותו של מלך עובד אלילים; משימתו הייתה עצומה וקשה אפילו מזו אשר עמדה בפני שמואל.

כאשר נקרא אליהו לעזוב, תפש את מקומו עמיתו הנאמן אלישע, והודות לסיוע רב-ערך מצד מִיכָהוּ – אשר לא נודע היטב ברבים – שמר בחיים את אור האמת בפלשתינה.

ואולם, לא היו אלה זמנים של התקדמות במושג האלוהות. העברים לא העפילו אפילו לאידיאל של משה. תקופתם של אליהו ואלישע הסתיימה עם חזרתם של בני המעמדות הטובים יותר לעבוד את יהוה העליון, ורעיון הבורא האוניברסאלי שב לסביבות המצב שבו הניח אותו שמואל.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. יהוה ובעל

המחלוקת הממושכת בין המאמינים ביהוה לבין חסידי הבעל הייתה בבחינת מאבק סוציו-אקונומי בין אידיאולוגיות שונות יותר מאשר שוני באמונות דתיות.

תושבי פלשתינה היו חלוקים באשר לגישתם

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in

כלפי הבעלות הפרטית על הקרקע. השבטים הדרומיים, או הנוודים, הערבים (חסידי יהוה) ראו בקרקע דבר אשר לא ניתן להעבירו – מתת אלוה לחמולה. הם טענו כי לא ניתן למכור או למשכן קרקע. "כֹּה אָמַר יְהוָה, וְהָאָרֶץ לֹא תִמָּכַר לְעוֹלָמִים, כִּי לִי הָאָרֶץ."

הכנענים המבוססים יותר בצפון (חסידי הבעל) קנו, מכרו ומשכנו את אדמותיהם בחופשיות. המילה בעל מתייחסת למושג 'בעלים'. כת הבעל התבססה על שתי דוקטרינות עיקריות: ראשית, מתן תוקף להעברת קניין, לחוזים ולבריתות – הזכות לקנות ולמכור קרקע. ושנית, הבעל היה אמור לשלוח גשמים – הוא היה אל פוריות האדמה. ויבול מוצלח היה תלוי בהשפעת טובה מצדו. הכת עסקה בעיקר בענייני אדמה, בקניין שלה ובפוריותה.

ככלל, חסידיו של בעל היו בעליהם של בתים, אדמות ועבדים. הם היו בעלי הרכוש האריסטוקרטיים והתגוררו בערים. לכל בעל היה מקום קדוש, מסדר כוהנים ואת "נשים הקדושות", הזונות לשם פולחן.

העימותים המרים בין גישות הכנענים לבין גישות העברים בנושאים החברתיים, הכלכליים, המוסריים והדתיים נבעו מן ההבדל הבסיסי הזה. המחלוקת הסוציו-אקונומית הזו לא הפכה במובחן לנושא דתי עד לימי אליהו. החל מימיו של הנביא התוקפני הזה, נסב המאבק ביתר שאת על נושאי הדת – יהוה נגד בעל – והוא הסתיים בניצחונו של יהוה, ובדחיפה אשר הגיעה לאחר מכן אל עבר המונותאיזם.

אליהו הסיט את המחלוקת בין יהוה לבין הבעל מנושאים הקשורים לקרקע להיבטיו הדתיים של האידיאולוגיות של העברים ושל הכנענים. כאשר רצח אחאב את בני נבֹוֹת, מתוך מזימה לנכס לעצמו את אדמותיהם, הפך אליהו את המוסכמות הנושנות על אודות הקרקע לנושא מוסרי ויצא במתקפה נמרצת כנגד חסידי בעל. הייתה זו גם מלחמה של אנשי הכפר כנגד שליטתם של שוכני הערים. יהוה הפך לאלוהים בעיקר תחת אליהו. הנביא החל את דרכו כמחולל רפורמות אגריות וסיים אותה כמרומם האלוהות. היו בעלים רבים, אך רק יהוה אחד – המונותאיזם ניצח את הפוליתאיזם.

4. עמוס והושע

עמוס, אשר הופיע מן הגבעות שבדרום-על-מנת להוקיע את הפשע, את השכרות, הדיכוי וחוסר המוסריות של שבטי הצפון, היה זה אשר עשה צעד גדול במעבר מאליל השבט – האל לו סגדו במשך זמן ממושך כל-כך באמצעות קורבנות וטקסים, יהוה של העברים בתקופות קודמות – לאל אשר מעניש על הפשע ועל חוסר המוסריות אפילו את בני עמו שלו. מאז ימיו של משה לא נשמעו בפלשתינה אמיתות כה צלולות ורמות.

their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. "Yahweh spoke, saying, 'The land shall not be sold, for the land is mine.'"

97:33 (1064:7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:34 (1065:1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the "holy women," the ritual prostitutes.

97:35 (1065:2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:36 (1065:3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:41 (1065:4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

עמוס לא רק החזיר דברים לקדמותם או רק ערך רפורמות; הוא היה מגלה של מושגי אלוהות חדשים. הוא הכריז על אודות האל הרבה יותר מאשר הכריזו קודמיו, ותקף באומץ את האמונה בִּהוּוּיָה אלוהית אשר מעודדת חטא בקרב מה שמכונה עם הסגולה. בפעם הראשונה מאז ימי מלכי-צדק שמעו אוזני האדם דברי תוכחה על המוסר הכפול שבו נקטה האומה ביחס לצדק ולמוסר. בפעם הראשונה בהיסטוריה שלהם, שמעו אוזני העברים כי אלוהיהם שלהם, יהוה, לא יסבול פשע וחטא בחייהם יותר מאשר בחיי כל עם אחר. עמוס ראה בעיני רוחו את האל הנקשה של שמואל ואלהו, אך גם אל אשר יעניש את העברים על חטאם ממש ככל עם אחר. הייתה זו בבחינת מתקפה ישירה על הדוקטרינה האגואיסטית של "העם הנבחר", ועברים רבים בני תקופתו נטרו לו על כך טינה עזה.

כה אמר עמוס: "יוצר הרים וברא רום, בקש את עשה שבִּעֵת הַכּוֹכָבִים וְאֵת אוֹרִיוֹן, וְהִפֵּךְ לְבָקֶר צִלְמוֹת, יוֹם כְּלִילָה הַחֲשִׁיךְ." ובעת שהוקיע את אחיו הדתיים-למחצה, האופורטוניסטיים והבלתי-מוסריים לעיתים, הוא ביקש להציג את הצדק ההחלטי של יהוה הבלתי-משתנה באומרו על החוטאים: "אִם יִחְתְּרוּ בְּשֹׁאֵל, מִשֶּׁם תִּיקָחֵם יְדִי; וְאִם יַעֲלוּ הַשָּׁמַיִם, מִשֶּׁם אוֹרִידֵם." וְאִם יֵלְכוּ בְּשִׁבִי לְפָנַי אוֹיְבֵיהֶם, מִשֶּׁם אֶצְוֶה אֶת הַחֶרֶב וְהִרְגֵתֶם." עמוס המשיך והבהיל את שומעיו, כאשר הפנה אליהם אצבע מאשימה והכריז בשם יהוה כי: "אִם אֶשְׁכַּח לְנֶצַח כָּל מַעֲשֵׂיכֶם." וְהִנֵּנוּתִי בְּכָל הַגּוֹיִם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, כְּאִשֶּׁר יִנָּע בְּכִבְרָה."

עמוס הכריז על יהוה כעל "אל כל עמים" והזהיר את בני ישראל לבל תתפוסנה העצרות את מקום היושרה. ובטרם נסקל מורה אמיץ זה למוות, הוא זרע מספיק זרעים של אמת-על-מנת להציל את הדוקטרינה של יהוה העליון; הוא הבטיח את המשך התפתחותה של התגלות מלכי-צדק.

הושע הלך בעקבות עמוס ובעקבות הדוקטרינה שלו על אודות אל צדק אוניברסאלי, והחיה את המושג של משה על אל אהבה. הושע הטיף למחילה באמצעות חרטה, ולא באמצעות קורבנות. הוא הכריז על בשרו של נדיבות-אוהבת וחסד אלוהי, באומרו: "וְאַרְשִׁיתִי לִי לְעוֹלָם; וְאַרְשִׁיתִי לִי בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט, וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְאַרְשִׁיתִי לִי בְּאַמּוֹנָה." "אֶהְיֶה נְדִבָה, כִּי שֵׁב אִפִּי מִמֶּנּוּ."

כמו עמוס גם הושע המשיך להזהיר באדיקות בנוגע למוסר, ואמר על האל, "בְּאֵנוּתִי, וְאֶסְרֶם." ואולם, בני ישראל החשיבו זאת

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the "chosen people," and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: "He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night." And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: "Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down." "And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them." Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: "Surely I will never forget any of your works." "And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve."

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the "God of all nations" and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: "I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness." "I will love them freely, for my anger is turned away."

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, "It is my desire that I chastise them." But the Israelites regarded it

כהתאכזרות, על גבול הבגידה, כאשר אמר: "ואמרתי ללא-עמי 'עמי-אתה'; והוא יאמר 'אלוהי'." הוא המשיך והטיף לחרטה ולמחילה, באומרו "אֶרְפָּא מְשׁוּבְתֵם; אֶהְבֶּם נְדָבָה, כִּי שָׁב אִפִּי מִמֶּנּוּ." הושע תמיד הטיף לתקווה ולמחילה. ותמיד עיקר המסר שלו היה: "ואת עמי אֶרְחֵם. ואלוהים זולתי לא תִדַּע, ומוֹשִׁיעַ אֵין בְּלִתי."

עמוס האיץ במוסר האומה העברית להכיר בעובדה שיהיה לא יעודד את הפשע ואת החטא בקרבם אך ורק מפני שהם העם הנבחר, לכאורה; ואילו הושע ניגן את הצלילים הראשונים של מנגינת הרחמים המאוחרת יותר של החמלה והחסד האלוהיים, אשר הושרו בעידון כה רב בפי ישעיהו ועמיתיו.

5. ישעיהו הראשון

היו אלו הזמנים שבהם הכריזו בקרב החמולות בצפון על איום בעונש על חטאים אישיים ועל פשעי האומה, בעוד שאחרים ניבאו שאסונות יתרחשו כעונש על עבירות אשר בוצעו בממלכה הדרומית. ישעיהו הראשון הופיע לאחר התעוררות מצפונית ותודעתית זו בקרב אומות העבריות.

ישעיהו המשיך להטיף על אודות טיבו האינסופי של האל, על חכמתו האינסופית ועל מהימנותו המושלמת אשר אינה משתנה. הוא יצג את אלוהי ישראל באומרו: "וְשִׁמְתִי מִשְׁפָּט לְקוֹ וְצִדְקָה לְמִשְׁקֹלֹת." "הֵנִים יְהוָה לָךְ, מַעֲצָבָךְ, וּמִרְגָּזְךָ וּמִן הַעֲבֹדָה הַקָּשָׁה אֲשֶׁר עָבַד בָּךְ." "וְאִזְוִיךָ תִּשְׁמַעְנָה דְּבַר מֵאֲחֻרְיָךְ, לְאִמּוֹר, 'זֶה הַדֶּרֶךְ לָכֹה בֹּ.' " "הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי; אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה." "לָכֵן גָּא וּמִן כְּחָה, יֹאמֶר יְהוָה, 'אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִי, כִּשְׁלֹג יִלְבִּינוּ; אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ.' "

כה אמר הנביא הזה, בדברו אל העברים המפוחדים ובעלי הנשמות הרעבות: "קוּמִי אוֹרִי, כִּי בָא אוֹרְךָ, וּכְבוֹד יְהוָה עָלֶיךָ זָרַח." "רוּחַ אֲדוֹנִי יְהוָה עָלִי, יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבָשָׂר עֲמִים; שְׁלַחֲנִי לְחִבּוּשׁ לְנִשְׁבָּרִי-לֵב, לְקַרְא לְשָׁבוּיִם דְּרוֹר, וְלִאֲסוּרִים פְּקַח קוֹם." "שׁוּשׁ אִשִּׁישׁ בִּיהוָה, תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֱלוֹהֵי, כִּי הִלְבִּישָׁנִי בְּגָדֵי יִשְׁעָ, מַעֲלִיל צִדְקָה יַעֲטֵנִי." "בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר, וּמִלֶּאֱךָ פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם. בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ, הוּא גָּאֲלֵם."

as cruelty bordering on treason when he said: "I will say to those who were not my people, 'you are my people'; and they will say, 'you are our God.'" He continued to preach repentance and forgiveness, saying, "I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away." Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: "I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me."

97:47 (1066:4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:51 (1066:5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:52 (1066:6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: "Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet." "The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve." "And your ears shall hear a word behind you, saying, 'this is the way, walk in it.'" "Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song." "'Come now and let us reason together,' says the Lord, 'though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.'"

97:53 (1066:7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you." "The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound." "I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness." "In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them."

לאחר ישעיהו זה הגיעו מיכה ועובדיה, ואלו אישרו ועיטרו את בשורת נחמת הנשמה שלו. ושני השליחים האמיצים הללו הוקיעו באומץ את טקסי העברים אשר מלאו בכוהנים, ותקפו ללא חת את כל מערכת הקורבנות.

ומיכה הוקיע את "ראשיה אשר בשחד יִשְׁפְּטוּ וְאֵת כוֹהֲנֵיהָ אֲשֶׁר בְּמַחִיר יִירוּ, וְנִבְיָאֵיהָ, אֲשֶׁר בְּכֶסֶף יִקְסְמוּ." הוא לימד על אודות יום משוחרר מאמונות טפלות ומן הכהונה, באומרו: "יִשְׁבּוּ אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְאֵין מַחֲרִיד, כִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוֹ."

ומעולם היה המסר של מיכה לאמור: "בְּמָה אֶקְדֶּם יְהוָה? הֲאֶקְדָּמֶנּוּ בְּעֹלוֹת? הֲיִרְצֶה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבְבוֹת נְחֹלִי-שֶׁמֶן? הֲאֵתָן בְּכוֹרֵי פִשְׁעִי, פְּרִי בִטְנִי חֲטָאת נַפְשִׁי? הֲגִיד לָךְ אָדָם, מִה טוֹב; וּמָה יְהוָה דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצָּנֶע לֵקֶת עִם אֱלֹהֶיךָ." והייתה זו תקופה כבירה; אכן היו אלו זמנים מסעירים, אשר בהם שמע האדם בן התמותה מסרים משחררים מעין אלו, ולעיתים אף האמין להם, לפני יותר מאלפיים וחמש-מאות שנה. ואילולא התנגדותם העיקשת של הכוהנים, כי אז היו המורים הללו מצליחים להשמיד את כל מערכת הטקס שותתת הדם של פולחן העברים.

97:54 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:55 (1067.2) Micah denounced "the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money." He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: "But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God."

97:56 (1067.3) Ever the burden of Micah's message was: "Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God." And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. ירמיהו – ללא מורא הוא

בעוד שמספר מורים המשיכו להרחיב את בשורתו של ישעיהו, היה זה ירמיהו אשר עשה את הצעד הנועז הבא קדימה בהפיכת יהוה, אל העברים, לבינלאומי.

ירמיהו הכריז באין מורא כי יהוה אינו עומד לצד העברים במאבקהם הצבאיים כנגד אומות אחרות. הוא טען כי יהוה הינו האל של הארץ כולה, אל כל האומות ואל כל הגויים. תורתו של ירמיהו היוותה את פסגתו של הגל הגואה של מהלך הפיכתו של אלוהי ישראל לאל בינלאומי; סוף-סוף, ולתמיד, הכריז המורה הנועז הזה כי יהוה הינו אל כל האומות, וכי אין קיימים אוזירים של המצרים, כל של הבבלים, אשר של האשורים או דגון של הפלישתים. וכך, חלקה דת העברים את אותה תחייה מונותאיסטית אשר התרחשה בכלל רחבי העולם בסביבות התקופה הזו ולאחריה; סוף-סוף הרקיע המושג של יהוה לרמה של אלוהות פלנטארית, ואפילו אלוהות בעלת מעמד קוסמי. ואולם, רבים מעמית ירמיהו התקשו לתפוש את יהוה בנפרד מן האומה העברית.

ירמיהו הטיף אף לאל הישר והאוהב אשר תיאר ישעיהו, והכריז: "וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֶּתִּיךָ,

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:61 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:62 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah's teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:63 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I

על-כן משכתיך חסד. "כי לא ענה מלב, ויגה בנ-איש."

כה אמר הנביא הזה, העשוי ללא-חז: "צדיק אתה יהוה, גדל העצה ורב העלילה. אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני אדם, לתת לאיש כדרכיו וקפרי מעלליו." ואולם, דבריו נחשבו דברי כפירה בוגדניים בשעה שהכריז, בעת המצור על ירושלים: "ועתה אנכי נתתי את כל הארצות האלה ביד נבוכדנאצר מלך בבל, עבדי. וכאשר יעץ ירמיהו לעיר להיכנע, השליכו אותו הכהנים ושליטי העיר אל תוך הבור המרופש של הצימק העגום."

have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

^{97.6.4 (1067.7)} Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. ישעיהו השני

אלמלא פעולתה הנחושה של הכהונה, היו יכולים ההרס אשר חוותה האומה העברית, כמו גם השבי במסופוטמיה, להתברר כמועילים ביותר בעבור התאולוגיה ההולכת ומתרחבת שלהם. מדינתם נפלה בידי צבאות בבל, ויהוה הלאומי שלהם סבל מהטפות המנהיגים הרוחניים אשר תיארו אותו כבינלאומי. הטינה אשר חשו הכהנים היהודים בעקבות אובדן האל הלאומי היא אשר הובילה אותם להרחיק כל-כך בהמצאת אגדות ולהגזים במניין הניסים בהיסטוריה העברית, וזאת מתוך כוונה להחזיר ליושנה את עטרת היהודים כעם הנבחר, ואפילו את הרעיון המורחב והחדש על אודות האל אשר הפך לבינלאומי, האל של כל האומות כולן.

במהלך השבי הושפעו היהודים רבות מן המסורות ומן האגדות הבבליות, אף כי ראוי לציין שהם תמיד שיפרו את הגוון המוסרי ואת המשמעות הרוחנית של הסיפורים הכשדיים אשר אותם אימצו; זאת על-אף שהם תמיד עיוותו את האגדות האלה כך שתשקפנה כבוד והדר לאבות ישראל ולהיסטוריה של עמם.

אך ורק רעיון אחד שכן בדעתם של הכהנים והסופרים העבריים הללו, והוא לשקם את האומה היהודית, להלל את מסורות העברים ולרומם את היסטוריית הגזע שלהם. אם קיימת תרעומת על-כך שהכהנים הללו כפו את רעיונותיהם השגויים על חלק כה גדול מן העולם המערבי, ראוי לזכור כי הם לא עשו זאת במתכוון; הם לא טענו שכתביהם נכתבים מתוך השראה; הם לא טענו שהם מחברים כתב קודש. הם בסך הכול הכינו ספר לימוד אשר נועד לחזק את ידיהם ואת לבבותיהם של אחיהם השבויים. הם בהחלט התכוונו לחזק את רוח האומה ואת המורל של אחיהם. אנשים בני תקופה מאוחרת יותר היו אלו אשר קיבצו את הכתבים הללו, כמו גם כתבים אחרים, לכדי מדרין אשר הכיל תורה מהימנה לכאורה.

לאחר השבי עשו הכהנים היהודים שימוש

7. THE SECOND ISAIAH

^{97.7.1 (1068.1)} The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

^{97.7.2 (1068.2)} During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unflinchingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

^{97.7.3 (1068.3)} These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

^{97.7.4 (1068.4)} The Jewish priesthood made liberal use

חופשי בכתבים הללו, ואולם השפעתם על אחיהם השבויים התגמדה מול נוכחותו של נביא צעיר, עשוי ללא חת, ישעיהו השני, אשר האמין עד תום באל המשפט, האהבה, הצדק והרחמים של ישעיהו הקודם. כירמיהו, אף הוא האמין כי יהוה הפך להיות אל כל הגויים כולם. הוא הטיף לתאוריות האלה על אודות טיבו של האל בצורה כה משכנעת, עד אשר המיר במידה שווה הן אנשים מקרב היהודים והן אנשים מקרב שוביהם. והמטיף הצעיר הזה העלה על הכתב את תורתו, זו אשר הכוהנים אשר היו נגדו לא סלחו לו עליה, וניסו לנתק כל קשר בינו לבניה, אך מפאת הכבוד ליופייה ולהדרה שילבוה בינות כתביו של ישעיהו הקודם. וכך ניתן למצוא את כתביו של ישעיהו השני, ואלו מצויים בפרקים מ' עד מ"ה כולל, בספר הנושא את שמו.

למן ימיו של מאקיוונטה ועד לימיו של ישוע, שום נביא או מורה רוחני לא הגיע למושג הגבוה של האל אשר לו הטיף ישעיהו השני בימי השבי הללו. המנהיג הרוחני הזה לא הטיף לשום אל קטן, אנתרופומורפי, מעשה ידי אדם. "הן אֵיִים כִּדְקִי טוֹל." "כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ, כֵּן גָבְהוּ דְרָכֵי מִדְרָכֵיכֶם וּמַחְשַׁבְתֵּי מִמַּחְשַׁבְתֵּיכֶם."

וסוף-סוף חזה מאקיוונטה מלכי-צדק במורים אנושיים אשר הכריזו בפני בני האדם על אל אמיתי. בדומה לישעיהו הראשון, הטיף מנהיג זה לאל אשר ברא את היקום ומקיים אותו. "אֲנִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי. לֹא תָהוּ בְּרָאתִיהָ, לְשָׁבֶת יִצְרָתִיהָ." "אֲנִי רָאִשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן; וּמִבְלָעַד אֵין אֱלֹהִים." וכה אמר נביא חדש זה, בדברו בשם אדוני אלוהי ישראל: "כִּי שָׁמַיִם כַּעֲשֵׁן נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כַּבָּגֵד תִּבְלָה, אֲךָ צִדְקָתִי לְעוֹלָם תִּכּוֹן וְיִשׁוּעָתִי לְדוֹר דּוֹרִים." "אֵל תִּירָא כִּי אֲנִי עֹמֵךְ; אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ." "וְאֵין עוֹד אֱלֹהִים מִבְלָעַד – אֵל צְדִיק וּמוֹשִׁיעַ."

וניחמו היהודים השבויים, כפי שניחמו מאז אלפים על-גבי אלפים, לשמע המילים: "כֹּה אָמַר יְהוָה, 'בְּרָאךְ יַעֲקֹב, כִּי גָאֲלִיתִךְ, קָרָאתִי בְשִׁמְךָ; לִי אָתָּה.'"" "כִּי תַעֲבֹר בְּמִים אֶתְּךָ אֲנִי, אֲשֶׁר יִקְרָת בְּעֵינִי." "הַתִּשְׁכַּח אִשָּׁה עוֹלָה אוֹתוֹ לֹא תִחַמּוֹל? גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה, וְאֲנֹכִי לֹא אֲשַׁכַּח הֵן עַל כַּפַּיִם חִקְתִּיךָ; וּבִצֵּל יְדֵי כִסִּיתִיךָ." "יַעֲזוֹב רֶשַׁע דְּרָכּוֹ, וְאִישׁ אֶן מִחֻשְׁבוֹתָיו, וְיָשֹׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ, וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְקָלוֹם."

שימעו שוב אל בשורת ההתגלות החדשה

of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97.7.5 (1088.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

97.7.6 (1089.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. "I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited." "I am the first and the last; there is no God beside me." Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: "The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation." "Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God." "There is no God beside me — a just God and a Savior."

97.7.7 (1089.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: "Thus says the Lord, 'I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.'" "When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight." "Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands." "Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon."

97.7.8 (1089.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: "He shall feed his

הזו של אל שלם: "כִּרְעָה עֶדְרוֹ יִרְעָה; בְּזַרְעוֹ יִקְבֹּץ טְלָאִים, וּבְחִיקוֹ יִשְׁאֵם. הַנּוֹתֵן לִיעָף כֹּחַ, וְלֵאֵין אֲוִיִּם עֲצָמָה יִרְבֶּה. וְקוֹלֵי יְהוָה יִחְלִיפוּ כֹחַ; יַעֲלוּ אֶבֶר כְּנָשָׁרִים; יִרְצוּ וְלֹא יִגְעוּ; יֵלְכוּ וְלֹא יִעֲפוּ."

ישעיהו זה ניהל מערכת תעמולה נרחבת בשיחות בשורת המושג המתרחב של יהוה עליון. ברהיטות אשר התחרתה בזו של משה, הוא תיאר את אדוני אלוהי ישראל כבורא האוניברסאלי. בפיוטיות רבה הוא תיאר את תכונותיו האינסופיות של האב האוניברסאלי. מאז ומעולם לא נאמרו דברים יפים יותר על אודות האב שבשמיים. כתביו של ישעיהו, כמו מזמורי התהילים, נמנים עם המצגות הנשגבות והאמיתיות ביותר של המושג הרוחני של האל אשר נפלו מאז ומעולם על אוזני האדם בטרם בואו של מיכאל לאורנטיה. הקשיבו נא להצגה זו של האלוהות: "רֵם אֲנִי וְנִשְׂאָ, שָׁכֵן עֵד." "אֲנִי רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן, וּמִבְלַעֲדִי אֵין אֱלֹהִים." "הֵן לֹא קִצְרָה יַד יְהוָה מִהוֹשִׁיעַ, וְלֹא כִבְדָה אֲזֶנּוֹ מִשְׁמוֹעַ." וכאשר הנביא המיטיב אך הסמכותי המשיך והטיף על הקביעות האלוהיות, ועל נאמנותו של האל, הייתה זו בבחינת דוקטרינה חדשה ביהדות. הוא הכריז כי "יְהוָה לֹא יִשְׁכַּחְךָ, לֹא יַעֲזָבְךָ."

המורה הנועז הזה הכריז כי האדם הינו קרוב ביותר לאל, ואמר: "כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי לְכָבוֹדִי בְּרָאֵתִי, תְּהִילָתִי יִסְפֹּר. אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מִתְּהָ פֶשַׁעֲךָ, לְמַעַנִי, וְחַטָּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר."

שמעו כיצד משמיד העברי הכביר הזה את המושג של אל לאומי, בעודו מכריז בפאר על אלוהותו של האב האוניברסאלי, אשר עליו הוא מעיד: "הַשָּׁמַיִם כֶּסֶאִי, וְהָאָרֶץ הָדֵם רִגְלִי"; והאל של ישעיהו לא היה פחות קדוש, מלכותי, צודק ובלתי-מושג. המושג של יהוה הזועם, הנוקם והקנאי של הבדווים במדבר נעלם כמעט לחלוטין. מושג חדש של יהוה עליון ואוניברסאלי הופיע בדעת האדם, מושג אשר מעולם לא אבד לאדם. ההכרה בצדק האלוהי החלה להשמיד את הקסם הפרימיטיבי ואת הפחד הביולוגי. סוף-סוף מוצג בפני האדם יקום של חוק וסדר, וכן אל אוניברסאלי בעל תכונות סופיות ומהימנות.

ומטיף זה המשיך להכריז ללא הרף על אל נשגב, אל האהבה. "שָׁכֵן עֵד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ, אֲשֶׁכֶּן, וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְלִי רוּחַ." ועוד דיבר מורה גדול זה מילות נחמה אל בני-זמנו: "וְנִחַךְ יְהוָה תַּמִּיד וְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחֲצוּחוֹת נַפְשֶׁךָ. וְהִיִּית כִּגֵּן רִחַ וְכִמּוֹצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא יִכְבּוּ מִיָּמִי. כִּי יְבֹא אוֹיֵב כְּנֶהֱרָ צַר רוּחַ יְהוָה נִסָּה בּוֹ." ושוב זרחו בשורת מלכי-צדק מהרסת-הפחד ודת שלם נוסכת האמון, וברכתן שורה על האנושות.

flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint."

97:7.9 (1089:4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: "I am the high and lofty one who inhabits eternity." "I am the first and the last, and beside me there is no other God." "And the Lord's hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear." And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God's faithfulness. He declared that "God would not forget, would not forsake."

97:7.10 (1089:5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: "Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins."

97:7.11 (1089:6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, "The heavens are my throne, and the earth is my footstool." And Isaiah's God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070:1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. "I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit." And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: "And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the

spirit of the Lord will lift up a defense against him." And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

ישעיהו האמיץ ומרחיק-הראות עמעם ביעילות את דמותו של יהוה הלאומי, בכך שסיפק תיאור נשגב של מלכותו ושל עוצמתו האוניברסאלית של יהוה העליון, אל האהבה, שליט היקום, ואביה האוהב של האנושות בכללותה. למן אותם ימים מלאי מאורעות, נכללו בגדרי המושג הגבוה ביותר של האל במערב, המשפט האוניברסאלי, החסד האלוהי, והצדק הנצחי. בלשון נשגבת ובהדר אשר אין דומה לו, תיאר מורה כביר זה את הבורא הכל-יכול כאב אוהב-כל.

נביא של שבי זה הטיפף לעמו ולגויים רבים אחרים ביושבם על נהרות בבל. וישעיהו השני הזה פעל רבות על-מנת לתקן רבים מן המושגים השגויים, האגואיסטיים מבחינה גזעית, של משימתו של המשיח המובטח. ואולם, במאמציו אלו הוא לא נחל הצלחה מלאה. אלמלא הקדישו הכוהנים את עצמם למלאכת בנייתו של לאומנות שגויה, כי אז היו תורותיהם של שני אלו הקריים ישעיהו מכשירות את הקרקע לזיהויו של המשיח המובטח ולקבלתו.

8. ההיסטוריה הקדושה וזו החילונית

הנוהג המתייחס לדברי ימי העברים כאל היסטוריה של קודש, ולמאורעות אשר התרחשו ביתר חלקי העולם כאל היסטוריה של חול, אחראי להרבה מן הבלבול השורר בדעת האנושית באשר לפירוש ההיסטוריה. וקושי זה עולה מכיוון שלא קיימת היסטוריה יהודית חילונית. לאחר שהכוהנים בגלות בבל הכינו את הסיפור על אודות התייחסות הפלאית לכאורה של האל כלפי העברים – ההיסטוריה הקדושה של ישראל כפי שזו מתוארת בברית הישנה – הם הקפידו להשמיד עד תום את כל התיאורים הקיימים על אודות העברים – ספרים כדוגמת "דברי מלכי ישראל" ו"דברי מלכי יהודה", ויחד עמם כמה רישומים אחרים, מדויקים פחות או יותר, על ההיסטוריה של העברים.

על-מנת להבין מדוע גרמו הלחץ ההרסני והכפייה אשר לא היה ממנה מנוס, של ההיסטוריה החילונית, לאימה גדולה בקרב היהודים השבויים תחת שלטון זר, במידה כזו שהם ניסו לשכתב את ההיסטוריה שלהם ולשנות אותה לחלוטין, עלינו לסקור בקצרה את אשר אירע בהתנסותם הלאומית הסבוכה. ראוי לזכור כי היהודים לא הצליחו לפתח פילוסופיה חיים בלתי-תיאולוגית. הם נאבקו במושג המצרי המקורי של גמול אלוהי הניתן על מעשי-צדק ושל עונש מר אשר מגיע בתגובה לחטא. הדרמה של איוב הייתה כעין מחאה כנגד הפילוסופיה השגויה הזו. הפסימיות הכנה של

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as "The Doings of the Kings of Israel" and "The Doings of the Kings of Judah," together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise

קהלת הייתה תגובה נבונה ומחוברת לקרקע המציאות כנגד האמונות האופטימיסטיות יתר-על-המידה בהשגחה העליונה.

אך חמש-מאות שנה של חיים תחת שלטון זר היו יותר מדי אפילו עבור הסבלניים שבקרב היהודים למודי הסבל. הנביאים והכוהנים החלו לענות: "עד מתי אֶדוֹן, עד מתי?" וכאשר חיפש היהודי הכן בכתבי הקודש, הבלבול שלו אך התעצם. נביא מימי קדם הבטיח כי האל ישמור על "עמו הנבחר" ויושיע אותו. עמוס איום כי האל יעזוב את ישראל, אלא אם כן בניו יחזרו אל אמות המידה של היושרה הלאומית. מחבר ספר דברים הציג את הבחירה הגדולה – הבחירה בין טוב לרע, בין ברכה לקללה. ישעיהו הראשון הטיף למלך-גואל מיטיב. ירמיהו הכריז על תקופת יושרה-פנימית – הברית החקוקה על לוחות הלב. ישעיהו השני דיבר על גאולה באמצעות קורבן וחרטה. יחזקאל הכריז על גאולה באמצעות שירות מסור, ועזרא הבטיח שגשוג של המקיים את דבר החוק. ואולם, על-אף כל זאת, הם נותרו בשבי והגאולה התמהמהה. או אז הציג דניאל את הדרמה של ה"משבר" ההולך ומתקרב – הריסת הצלם הכביר וכינונה המיידית של מלכות הצדק הנצחית, המלכות המשיחית.

וכל תקוות-השווא הזו הובילה לרמה כזו של אכזבה ותסכול בקרב הגזע, עד כי מנהיגי היהודים היו מבולבלים במידה כזו שלא הצליחו להכיר ולקבל את משימתו ואת סעדו של בן אלוהי של פרדיס, בשעה שזה הגיע אליהם בדמות בשר ודם – בהתגשמותו כבן-אדם.

כלל הדתות המודרניות שגו שגיאה גסה בכך שניסו לתת פירוש פלאי לתקופות שונות בהיסטוריה האנושית. בעוד שנכון הדבר כי האל שולח יד אבהית של התערבות משגיחה אל תוך שטף העניינים האנושיים, שגיאה היא להחשיב את הדוגמות התאולוגיות ואת האמונות הטפלות הדתיות כזרע על-טבעי הנזרע הודות לפעולה פלאית בשטף ההיסטוריה האנושית. העובדה כי "הגבוהים ביותר מולכים בממלכות האדם" איננה הופכת את ההיסטוריה של החול למה שמכונה היסטוריה של קודש.

מחברי הברית החדשה, וכן הסופרים הנוצרים המאוחרים יותר, סיבכו עוד יותר את העיוות אשר נוצר בהיסטוריה העברית, בכך שניסו להפוך בכוונת מכוון את הנביאים היהודים לטרנסצנדנטאליים. וכך נוצלה ההיסטוריה העברית באופן הרסני הן על-ידי הסופרים הנוצרים והן על-ידי הסופרים היהודים. ההיסטוריה החילונית העברית הפכה דוגמטית לחלוטין. היא הומרה לכדי היסטוריה קדושה בדויה הקשורה בקשרים סבוכים למושגים המוסריים וללימוד הדתי של מה שמכונה האומות

reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:83 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: "How long, O Lord, how long?" As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his "chosen people." Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending "crisis" — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:84 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:85 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the "Most Highs rule in the kingdoms of men" does not convert secular history into so-called sacred history.

97:86 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

הנצרות.

סקירה קצרה של הנקודות העיקריות בהיסטוריה היהודית תדגים כיצד העובדות הרשומות בידי הכוהנים היהודים שנו בבבל מתוך כוונה להפוך את היסטוריה החילונית היומיומית של עמם להיסטוריה בדויה של קודש.

9. היסטוריה עברית

בני ישראל מעולם לא מנו שנים-עשר שבטים – רק שלושה או ארבעה שבטים התיישבו בפלשתינה. האומה העברית נוצרה כתוצאה מן האיחוד בין אלו אשר כונו בני ישראל לבין הכנענים. "ובני ישראל ישבו בקרב הכנעני. ויקחו את בנותיהם להם לנשים, ואת בנותיהם נתנו לבניהם." העברים מעולם לא דחקו את הכנענים אל מחוץ לפלשתינה, על-אף שהרישום אשר ערכו הכוהנים על אודות המאורעות האלה הכריז ללא היסוס כי אכן כך נעשה.

מקורה של המודעות הישראלית מצוי בארץ הגבעות של אפרים; המודעות היהודית המאוחרת יותר נולדה בשבט יהודה הדרומי. היהודים (בני יהודה) ביקשו תמיד להכפיש ולהשחיר את הרישום על אודות בני ישראל הצפוניים (בני אפרים).

ההיסטוריה העברית המנופחת מתחילה בשאול, אשר אסף את שבטי הצפון והוביל אותם להדוף מתקפה של העמונים על אחיהם לשבט – הגלעדים – ממזרח לנהר הירדן. בראש צבא שמנה מעט למעלה משלושת-אלפים חיילים הוא הביס את האויב, וניצחון זה הוא אשר הוביל את שבטי הגבעות להמליך אותו למלך. כאשר הכוהנים אשר בגלות שיכתבו את הסיפור הזה, הם העלו את מניין החיילים בצבאו של שאול ל-330,000 והוסיפו לרשימת השבטים אשר השתתפו בקרב את שבט "יהודה".

מיד לאחר תבוסתם של העמונים, הוכתר שאול למלך בהתאם לבחירה עממית של חייליו. במעשה זה לא השתתף כל כוהן או נביא. ואולם, לאחר מכן רשמו הכוהנים כי שאול הומלך בידי הנביא שמואל, וזאת בהתאם לצו אלוהי. הם עשו כן על-מנת לייסד "קו ירושה אלוהי" לשושלת המלוכה של דוד מבני יהודה.

העיוות הגדול מכולם בהיסטוריה היהודית מתייחס לדוד. לאחר ניצחון שאול על העמונים (ניצחון אשר אותו ייחס ליהוה), נזעקו הפלישתים והחלו לתקוף את שבטי הצפון. דוד ושאול לא הצליחו להסכים ביניהם. דוד, אשר עמד בראש צבא בן שש-מאות איש, כרת ברית עם הפלישתים וצעד במעלה החוף עד לזרעאל. בגת הורו הפלישתים לדוד לסגת מן המערכה; הם חששו כי יחבור לשאול. דוד נסוג; הפלישתים תקפו והביסו את שאול. הם לא יכלו לעשות כן אילו דוד נשאר נאמן לבני ישראל. צבאו של דוד הורכב מערב רב של פורקי-עול, וברובו כלל

97:87 (1071:5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:91 (1071:6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. "And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites." The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:92 (1071:7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:93 (1072:1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added "Judah" to the list of tribes participating in the battle.

97:94 (1072:2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a "divine line of descent" for David's Judahite kingship.

97:95 (1072:3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot

אנשים אשר נפלטו מן החברה וכאלו אשר נמלטו מן החוק.

מפלתו הטראגית של שאול בגלל בוע מידיהם של הפלישתים הורידה את דמותו של יהוה בין האלים בעיניהם של הכנענים הסובבים לשפל המדרגה. ניתן היה לייחס את מפלתו של שאול לכפירה ביהוה, אך כן ייחסו אותה העורכים מבני יהודה לשגיאות אשר נפלו בריטואל. הם נזקקו למסורות על אודות שאול ושמואל כרקע למלכות דוד.

דוד, יחד עם צבאו הקטן, קבע את מטהו בעיר הלא-עברית חברון. או אז הכריזו עליו בני עמו כעל מלך ממלכת יהודה החדשה. יהודה הורכבה ברובה מיסודות בלתי-עבריים - קינים, קלביים, יבוסים וכנענים אחרים. הם היו נוודים - רועי צאן - ואי לכך היו מסורים לרעיון העברי של קניין האדמה. הם דגלו באידיאולוגיה של החמולות של המדבר.

ההבדל בין ההיסטוריה הקדושה לזו החילונית מודגם היטב בשני הסיפורים השונים המצויים בברית הישנה באשר להכתרתו של דוד. חלק מן הסיפור החילוני על אודות האופן שבו חסידיו הקרובים (אנשי צבאו) הכתירו אותו הושאר בספר שלא במתכוון על-ידי הכוהנים אשר הכינו לאחר מכן את הסיכום הארוך והפרוזאי של ההיסטוריה הקדושה, סיכום המתאר כיצד בחר הנביא שמואל, מתוך הכוונה אלוהית, את דוד מקרב אחיו ומשח אותו למלך העברים והכריז עליו כיורשו של שאול באופן רשמי ובמסגרת טקס רציני ומורכב.

לאחר שהכינו את הסיפור הבדוי שלהם על התנהלותו הפלאית של האל עם בני ישראל, פעמים כה רבות הכוהנים לא הצליחו למחוק לחלוטין את ההצהרות העובדתיות אשר כבר נכללו ברשומות.

דוד ביקש לחזק את עצמו מבחינה פוליטית, בכך שנשא לאישה, ראשית, את בתו של שאול, לאחר מכן את אלמנתו של נבל, אדומי אמיד, ואז את בתו של תלמי מלך גֶשׁוּר. הוא לקח שש נשים מקרב נשות יבוס, שלא להזכיר את בת-שבע, אשת החית.

ובשיטות האלה בנה דוד - מתוך אנשים מעין אלו - את הבדיה של ממלכה אלוהית, ממלכת יהודה, כיורשת של המסורות והמורשת של ממלכתם הצפונית הדועכת של בני ישראל באפרים. השבט הקוסמופוליטי של דוד, שבט יהודה, היה יותר גוי מאשר יהודי; ואף-על-פי-כן ירדו זקני אפרים הנדכאים "ומשחו אותו למלך על ישראל". לאחר שאיים עליהם צבאית, כרת דוד ברית עם היבוסים וכוון את בירת הממלכה המאוחדת ביבוס (ירושלים), אשר הייתה עיר-חומה חזקה באמצע הדרך בין יהודה לישראל. הפלישתים ניערו ובמהרה התקיפו את דוד. לאחר קרב מר הם הובסו, ופעם נוספת התבסס יהוה כ"אדוני אלוהי צבאות".

assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmi, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of

Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the "ark of Yahweh," brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could "the elders" mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars

ואולם, יהוה נדרש בהכרח לחלוק חלק מן התהילה הזו עם האלים הכנעניים, וזאת מכיוון שחלק הארי של צבא דוד לא היה עברי. וכך מופיעה ברישומיכם ההצהרה החושפנית הזו (אשר זכתה להתעלמות מצד העורכים בני יהודה): "פָּרַץ יְהוָה אֶת אוֹיְבֵי לִפְנֵי. עַל-כֵּן, קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בַּעַל פְּרָצִים." והם עשו כן משום ששמונים אחוזים מחייליו של דוד היו עובדי בעל.

דוד הסביר את מפלת שאול בגלבוה בהצביעו על כך ששאול תקף עיר כנענית, גבעון, אשר אנשיה כרתו ברית שלום עם בני אפרים. ולפיכך נטש אותו יהוה. אפילו בימיו של שאול הגן דוד על העיר הכנענית קעילה מפני הפלישתים, ואז קבע את בירתו בעיר כנענית. מתוך שמירה על מדיניות הפשרה אשר ננקטה עם הכנענים, דוד מסר לתלייה בידי הגבעונים שבעה מיורשיו של שאול.

לאחר תבוסת הפלישתים, דוד קיבל לידיו את "ארון יהוה", הביא אותו לירושלים, והפך את הפולחן ליהוה לפולחן הרשמי של ממלכתו. אז הטיל מס כבד על השבטים השכנים — האדומים, המואבים, העמונים והסורים.

המנגנון הפוליטי המושחת של דוד החל לנכס לעצמו בעלות על קרקעות בצפון — תוך הפרת המוסכמות העבריות — והשתלט על גביית מסי השיירות אשר נגבו קודם לכן על-ידי הפלישתים. אז הגיעה סדרת זוועות אשר הגיעה לשיאה ברצח אוריה. כל הערעורים המשפטיים נשמעו בירושלים; לפיכך "זקני השבת" לא היו יכולים לפסוק עוד בדיון. אין להתפלא, אם כן, על פרוץ המרד. כיום אבשלום היה מכונה דמגוג; אמו הייתה כנענית. פרט לבנה של בת-שבע, שלמה, היו שישה טוענים אחרים לכתר.

לאחר מות דוד טיהר שלמה את המנגנון הפוליטי מכל ההשפעות הצפוניות, אך הוא המשיך בכל מדיניות המיסוי והרודנות של שלטון אביו. שלמה רשש את קופת האומה בכך שניהל חצר מלוכה פזרני ובעקבות תכניות הבנייה הנרחבות שלו: היה שם בית הלבנון, ארמון המלוכה של בת פרעה, המקדש ליהוה, ארמון המלך ושחזור חומותיהן של ערים רבות. שלמה הקים צי עברי כביר, אשר הופעל בידי מלחים סורים וסחר עם כלל העולם. ההרמון שלו מנה כמעט אלף נשים.

בעת ההיא פחת מעמדו של מקדש יהוה בשילה, וכלל הפולחן של האומה התמקד ביבוס, במקדש המלכותי היפהפה. הממלכה הצפונית חזרה יותר לעבר פולחן אלוהים. הם נהנו מחסדם של הפרעונים, אשר לאחר מכן שיעבדו את יהודה וחייבו אותה בתשלום מסים.

היו עליות ומורדות — מלחמות בין יהודה

לישראל. לאחר ארבע שנים של מלחמת אזרחים ושלוש שושלות, נפלה ישראל תחת שלטונם של שליטי ערים עריצים אשר החלו לסחור בקרקעות. אפילו המלך עמרי ניסה לקנות את אחוזת שָׁמֶר. אך הסוף התקרב כאשר שְׁלִמְנָאֶסֶר השלישי החליט לשלוט בחופי הים התיכון. אחאב מלך אפרים איגד תחתיו עשר קבוצות אחרות ועמד מולו בקרב קֶרְקֶר; הקרב הסתיים בלא הכרעה. האשורי נעצר, אך בני הברית איבדו חיילים רבים. קרב כביר זה מעולם לא הוזכר בברית הישנה.

צרות חדשות החלו עת ניסה המלך אחאב לקנות קרקעות מנבות. אשתו הפיניקית זיפה את שמו של אחאב על צו אשר הורה להחרים מנבות קרקע באשמת כפירה "באלוהים ובמלך". הוא ובניו הוצאו מיד להורג. בזירה הופיע אליהו הנמרץ, אשר הוקיע את אחאב על רצח בני נבות. וכך החל אליהו, אחד מגדולי הנביאים, את הלימוד שלו כמי שמגן על מוסכמות העבר כנגד מנהגי מכירת הקרקעות של עובדי הבעל, וכנגד הניסיון של הערים לחלוש על אזורי הכפר. ואולם, הרפורמה לא נחלה הצלחה בטרם חבר מנהיג הכפרים יהוא למפקד הצועני יהֹנָדָב ויחד השמידו את נביאי הבעל בשומרון (סוכני הנדל"ן).

חיים חדשים הפציעו כאשר שחררו יהֹאָשׁ ובנו יֶרְבֶּעָם את ישראל מיד אויביה. ואולם, בעת ההיא שלטה בשומרון כנופיית אצילים אשר זוועותיה השתנו לאלה של שושלת דוד הנושנה. הדת והמדינה התקדמו יחדיו יד ביד. הניסיון לדכא את חופש הביטוי הוביל את אליהו, את עמוס ואת הושע להתחיל לכתוב בסתר, וזו הייתה הראשית האמיתית של כתבי הקודש היהודיים והנוצריים.

ואולם, הממלכה הצפונית לא חלפה מן העולם עד אשר זממו יחדיו מלך ישראל ומלך מצרים וסירבו להעלות מסים לאשור. או אז החל המצור בן שלוש השנים, אשר בסיומו נפוצה הממלכה הצפונית לגמרי. וכך נעלמו בני אפרים (ישראל). בני יהודה – היהודים, "שארית ישראל" – החלו לרכז את האדמות בידי מעטים, כפי שאמר ישעיהו, "בית לבית ושדה לשדה". אז שכן בירושלים מקדש בעל לצד המקדש ליהוה. שלטון אימה זה הסתיים עת הונהגה התקוממות מונותאיסטית בידי המלך הנער יוֹאָשׁ, אשר נלחם למען יהוה במשך שלושים וחמש שנה.

המלך הבא, אמציה, התקשה לעמוד מול משלמי המיסים מאדום ושכניהם. לאחר שנחל ניצחון כביר, הוא פנה לתקוף את שכניו מצפון ונחל תבוסה כבירה באותה מידה. או אז התמרדו התושבים הכפריים; הם רצחו את המלך והמליכו תחתיו את בנו בן השש-עשרה. היה זה עזריה, אשר אותו כינה ישעיהו בשם עוזיה. לאחר עוזיה, המצב הלך מדחי אל דחי, ובמשך מאה שנה התקיימה יהודה הודות

between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of "Elohim and the king." He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by

לתשלום מס למלכים האשוריים. ישעיהו הראשון אמר להם כי ירושלים, בהיותה עירו של יהוה, לעולם לא תיפול. ואולם ירמיהו לא היסס להכריז על מפלתה.

הגורם האמיתי להידרדרותה של יהודה היה חבורה של פוליטיקאים עשירים אשר פעלה תחת שלטונו של מלך-נער, מְנַשֶּׁה שמו. הכלכלה המשתנה עודדה את חזרתו פולחן הבעל, אשר עסקאות הקרקעות הפרטיות שבמסגרתו היו מנוגדים לאידיאולוגיה של יהוה. נפילת אשור ועליית מצרים הקלו על יהודה לזמן מה, ותושבי הכפרים נטלו את השליטה. תחת הנהגת יאשיהו הם חיסלו את מעגל הפוליטיקאים המושחתים מירושלים.

ואולם, תקופה זו הגיעה אל קיצה הטראגי כאשר יאשיהו התיימר לעצור את עלייתו של צבא נְכוֹ' העצום, כאשר זה עלה במעלה החוף ממצרים על-מנת לתמוך באשור במאבקה נגד בבל. הוא חוסל לגמרי, ויהודה הושמה תחת שלטון מצרי. המפלגה הפוליטית של עובדי הבעל חזרה לשלוט בירושלים, וכך החלה תקופת העבדות המצרית האמיתית. או אז החלה תקופה שבה שלטו הפוליטיקאים עובדי הבעל הן בבתי המשפט והן בכהונה. עבודת הבעל הייתה מערכת כלכלית וחברתית אשר עסקה בזכויות קניין כמו גם בפריין הקרקע.

כאשר הובס נכו על-ידי נבוכדנצר, נפלה יהודה תחת שלטון בבל וזכתה לעשר שנים של חסד, אך במהרה היא התמרדה. כאשר עלה עליהם נבוכדנצר, החלו בני יהודה בסדרת רפורמות חברתיות, כדוגמת שחרור עבדים, על-מנת להשפיע על יהוה. כאשר נסוג צבא בבל לתקופת-מה, צהלו העברים וסברו כי רפורמות הקסם שלהם גאלו אותם. אלו היו הימים שבהם הזהירים ירמיהו מפני האסון הממשמש לבוא, ואז שב נבוכדנצר.

וכך הגיע לפתע קיצה של יהודה. העיר חרבה ותושביה הובלו הרחק אל בבל. עם השבי תם המאבק בין יהוה לבעל. והשבי הימם את שארית ישראל ודחק אותם אל חיק המונותאיזם.

בבבל הגיעו היהודים למסקנה כי לא יוכלו לשרוד בפלשתינה כקבוצה קטנה בעלת מנהגים חברתיים וכלכליים ייחודיים, וכי אם ירצו כי האידיאולוגיה שלהם תשרור יהיה עליהם להמיר את הגויים. וכך נולד המושג החדש שלהם על אודות הגורל – הרעיון כי היהודים חייבים להפוך למשרתיו הנבחרים של יהוה. לאמיתו של דבר, הדת היהודית של הברית הישנה התפתחה במהלך תקופת השבי של גלות בבל.

גם הדוקטרינה על אודות האלמותיות התעצבה בבבל. היהודים סברו כי הרעיון של חיים עתידיים הפחית מן הדגש שאותו שמו על בשרות הצדק החברתי שלהם. כעת דחקה התיאולוגיה לראשונה את מקום הסוציולוגיה והכלכלה. הדת החלה ללבוש צורה בדמות מערכת חשיבה והתנהגות אנושית נפרדת יותר

paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

^{97:9.23 (1074.9)} The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

^{97:9.24 (1074.6)} But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

^{97:9.25 (1075.1)} With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

^{97:9.26 (1075.2)} And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

^{97:9.27 (1075.3)} In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

^{97:9.28 (1075.4)} The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be

יותר מן הפוליטיקה, הסוציולוגיה והכלכלה.

וכך מגלה האמת על אודות העם היהודי כי הרבה ממה שנחשב כהיסטוריה קדושה היה אך מעט יותר מדברי הימים של ההיסטוריה החילונית הרגילה. היהדות הייתה המצע אשר ממנה צמחה הנצרות, ואולם היהודים לא היו עם פלאי.

10. הדת העברית

מנהיגיהם לימדו את בני ישראל כי הם הינם עם סגולה, ולא על-מנת לקבל טובת הנאה או את כלל החסד האלוהי, אלא למטרת השירות המיוחד של הפצת הבשורה על אודות האל האחד לכל האומות. והם הבטיחו ליהודים כי אם ימלאו את הייעוד הזה, כי אז הם יפכו למנהיגיהם הרוחניים של הגוים כולם, וכן שהמשיח, בשעה שיגיע, ימלוך עליהם ועל העולם כולו כנסיך השלום.

כאשר שוחררו היהודים בידי הפרסים, הם שבו לפלשתינה רק על-מנת ליפול שבי לידי אוסף החוקים, הקורבנות והריטואלים של הכוהנים. וכפי שדחו החמולות העבריות את הסיפור המופלא של האל, אשר הציג בפניהם משה בנאום הפרידה ממנהגי הקרבן והחרטה, כך דחתה שארית בני ישראל את המושג המופלא של ישעיהו השני לטובת החוקים, התקנות והריטואלים של סדר הכוהנים ההולך וגדל שלהם.

אגואיזם לאומי, אמונת שווא במשיח מובטח אשר אותו לא הבינו כראוי, והרודנות והשעבוד הגוברים לכוהנים השתיקו את קולות המנהיגים הרוחניים (למעט אלו של דניאל, יחזקאל, חגי ומלאכי); ולמן אותו יום ועד לימינו של יוחנן המטביל, חוותה ישראל נסיגה רוחנית הולכת וגדלה. ואולם, היהודים מעולם לא איבדו את המושג של האב האוניברסאלי; ואפילו עד למאה העשרים לאחר ישוע הם המשיכו לדבוק במושג זה של האלוהות.

שורה רציפה של מורים נאמנים השתרעה ממשה ועד יוחנן המטביל, ואלו העבירו מדור לדור את לפיד האור המונותאיסטי, בעודם גוערים בשליטים חסרי-מצפון, מוקיעים כוהנים העוסקים במסחר, וממשיכים כתמיד להאיץ בעם לדבוק בפולחן יהוה העליון, אדוני אלוהי ישראל.

כאומה, היהודים איבדו לבסוף את זהותם הפוליטית, אך הדת העברית, אשר כללה אמונה כנה באל האוניברסאלי האחד, ממשיכה לחיות בלבבות הגולים אשר בפזורה. ודת זו ממשיכה ושורדת משום שהיא פעלה ביעילות על-מנת לשמר את הערכים הגבוהים ביותר של חסידיה. הדת היהודית אכן שימרה את האידיאלים של עם, ואולם היא לא הצליחה לתרום לקדמה ולעודד את תגליות פילוסופיות יצירתיות במחוזות

separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1075.9) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1075.9) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the

האמת. פגמים רבים נכללו בדת היהודית – היא נמצאה חסרה מבחינה פילוסופית, והייתה כמעט נטולת איכויות אסתטיות – אך היא אכן שימרה ערכי מוסר; ולפיכך נשתמרה. בהשוואה למושגים אחרים על אודות האלוהות, היה יהוה העליון ברור, חי, אישי ומוסרי.

מעטים הם העמים אשר אהבו משפט, חכמה, אמת וצדקה כפי שאהבו יהודים, ואולם הם תרמו פחות מכל העמים לתפישה האינטלקטואלית ולהבנה הרוחנית של האיכויות האלוהיות האלה. אף-על-פי שהתיאולוגיה העברית סירבה להתרחב, נודע לה תפקיד חשוב בהתפתחותן של שתי דתות עולמיות אחרות – הנצרות והאסלאם.

הדת היהודית נשתמרה גם הודות למוסדותיה. קשה לדת לשרוד כתרגול פרטי של יחידים מבודדים. מאז ומתמיד הייתה זאת שגיאתם של מנהיגי דת: בראותם את הרעות החולות של הדת הממוסדת, הם מבקשים להשמיד את השיטה שבה פועלת הקבוצה. במקום להשמיד את כל הריטואלים, מוטב היה לו היו עורכים בהם רפורמה. במובן הזה היה יחזקאל חכם יותר מבני זמנו; אף כי הוא הצטרף אליהם בדרישה לאחריות מוסרית אישית, הוא גם הנהיג את המצווה לקיים ריטואל מטהר ונעלה.

וכך השיגו המורים העוקבים של ישראל את ההישג הגדול ביותר באבולוציה של הדת אשר הושג מאז ומעולם באורנטיה: ההתמרה ההדרגתית, אך הרציפה, של המושג הברברי על אודות השד הדמוני יהוה – אליל הרוח הקנאי והאכזרי של הר הגעש המתפרץ של סיני – לכדי המושג המרום והנשגב המאוחר יותר של יהוה העליון, בורא כל הדברים כולם ואביה האוהב והרחום של כלל האנושות. והמושג העברי הזה על אודות האל היה הדימוי האנושי הגבוה ביותר של האב האוניברסאלי עד לזמן שבו הוא הורחב והועצם באופן כה מעודן הודות ללימוד האישי ולדוגמה אשר נתן בחייו בנו – מיכאל מנבאדון.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:106 (1076:3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:107 (1076:4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:108 (1076:5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:109 (1076:6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 98. תורתו של מלכי-צדק במערב

099 ⇨

הספר של אורנטיה

097 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 98

תורתו של מלכי-צדק במערב

סעיפים

מבוא

1. דת שלם בקרב היוונים
2. המחשבה הפילוסופית היוונית
3. תורתו של מלכי-צדק ברומא
4. קתות המסתורין
5. הכת של מיתראס
6. המיתראיזם והנצרות
7. הדת הנוצרית

מבוא

תורתו של מלכי-צדק נכנסה לאירופה בדרכים רבות, אך שער הכניסה העיקרי היה בתורתו התגלמה בפילוסופיה המערבית לאחר שעברה תהליך התמרה הלני, ולאחר מכן נוצר. בבסיסם היו האידיאליים של העולם המערבי סוקראטיים, ומאוחר יותר הפכה הפילוסופיה הדתית שלו להיות זו של ישוע, כפי שזו סוגלה וכפי שהוכנסו בה פשרות באמצעות הקשר עם הפילוסופיה והדת המערביות המתפתחות, וכל אלה הפכו בסופו של דבר לכנסייה הנוצרית.

במשך זמן רב המשיכו המיסיונרים של שלם בפעילותם באירופה, ובהדרגה הם נספגו אל תוך הקתות וקבוצות הריטואל הרבות אשר קמו מעת לעת. עם אלו אשר שימרו את תורת שלם באופן הטהור ביותר, ראויים לציון הציניקנים. מטיפים אלו לאמונה ולמתן אמון באל, עדיין פעלו באירופה הרומית במאה הראשונה לאחר ישוע, ולאחר מכן שולבו אל תוך הדת הנוצרית המתהווה.

הרבה מן הדוקטרינה של שלם הופצה באירופה על-ידי שכירי החרב היהודים, אשר

PAPER 98

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

INTRODUCTION

^{9801 (1077.1)} THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

^{9802 (1077.2)} For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

^{9803 (1077.3)} Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who

לחמו ברבים מן המאבקים הצבאיים במערב. בימי קדם נודעו היהודים הן בשל האומץ הצבאי והן בשל הייחודיות התיאולוגית.

הדוקטרינות הבסיסיות של הפילוסופיה היוונית, התיאולוגיה היהודית והאתיקה הנוצרית היו בבסיסן השלכות של לימודי המוקדמים יותר של מלכי-צדק.

1. דת שלם בקרב היוונים

אפשר שהמיסיונרים של שלם היו מקימים מבנה דתי כביר בקרב היוונים, אלמלא העובדה שהם פירשו כפשוטה את שבועת האמונים אשר נשבעו, התחייבות אשר כפה עליהם מאקיוונטה ואשר אסרה על התארגנות בלעדית של קהילות לשם פולחן, וכן אסרה לעולם על כל מורה שהוא לשמש ככוהן או לקבל תמורה עבור שירותי דת, מלבד מזון, לבוש וקורת-גג. כאשר חדרו מורי מלכי-צדק ליוון הטרומ-הלנית, הם מצאו עם אשר דבק עדיין במסורותיו של אדמסון ובאלה מימי האנדיטים, אך התורות האלה הזדהמו במושגיהם ובאמונותיהם של המוני העבדים הנחותים אשר הובאו אל חופיה של יוון במספרים הולכים וגדלים. הזדהמות זו גרמה לנסיגה אל תרגול של אנימיזם גם אשר כלל טקסי דם; והמעמדות הנמוכים אפילו הפכו לטקס את הוצאתם להורג של הפושעים המורשעים.

השפעתם המוקדמת של מורי שלם כמעט ונמחקה עקב הפלישה מדרום-אירופה ומן המזרח, פלישה המכונה הפלישה הארית. הפולשים ההלניים הללו הביאו עמם מושגים אנתרופומורפיים של האל, מושגים דומים לאלו שאותם נשאו חבריהם האריתים אל הודו. יבוא זה חנך את התפתחותה של משפחת האלים והאלות היוונית. דת חדשה זו התבססה בחלקה על הקתות של הברברים ההלניים הנכנסים, אך היא גם חלקה במיתוסים של תושביה הוותיקים יותר של יוון.

היוונים ההלניים מצאו כי העולם הים-תיכוני נשלט ברובו על-ידי כת פולחן האם, והם כפו על העמים הללו את האדם-אל שלהם, דִיאוס-זאוס, אשר הפך משכבר לראש כלל פנתיאון האלים היווניים הכפיים, בדומה ליהוה בקרב העמים השמיים ההנותאיסטיים. ואלמלא שמרו היוונים על שליטת העל בגורל, כי אז הם היו מגיעים בסופו של דבר לכדי מונותאיזם אמיתי במושג של זאוס. אל בעל ערך סופי חייב להיות, הוא עצמו, חורץ הגורלות ובורא הייעוד.

כתוצאה של גורמי ההתפתחות הדתית הללו, התפתחה אז האמונה הרווחת באלים העלזים של הר אולימפוס, אלים אשר היו יותר

fought in so many of the Occidental military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

^{98.0.4 (1077.4)} The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

^{98.1.1 (1077.5)} The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

^{98.1.2 (1077.6)} The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

^{98.1.3 (1078.1)} The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

^{98.1.4 (1078.2)} As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount

אנושיים מאשר אלוהיים, אלים אשר היוונים האינטליגנטיים מעולם לא התייחסו אליהם ברצינות יתרה. הם לא אהבו יתר על המידה את האלוהויות הללו, אשר הם עצמם יצרו, ואף לא התייירו מפניהם יתר על המידה. הם חשו כלפי זאוס וכלפי משפחת אלי-האדם שלו רגשות לאומניים וגזעיים, אך הם כמעט ולא סגדו להם או עבדו אותם.

בקרב ההלניסטים שררו הדוקטרינות נוגדות-הכהונה של מורי שלם הקודמים במידה כה רבה, כך שביוון מעולם לא התפתח שום סדר כהונה בעל חשיבות. ואפילו יצירת צלמי האלים הייתה יותר בבחינת עבודת לשם אמנות מאשר לשם פולחן.

אלי האולימפוס מהווים דוגמה לאנתרופומורפיזם אנושי טיפוסי. ואולם, המיתולוגיה היוונית הייתה יותר אסתטית מאשר אתית. הדת היוונית סייעה בכך שהציגה יקום הנשלט על-ידי קבוצה של אלוהויות. ואולם, המוסר, האתיקה והפילוסופיה היוונית התקדמו אז הרבה מעבר למושג של האל, וחוסר האיזון הזה בין צמיחה אינטלקטואלית לצמיחה רוחנית, סיכן את יוון כפי שסיכן את הודו.

2. המחשבה הפילוסופית היוונית

דת שטחית הנתפשת בקלות ראש לא תוכל לשרוד, במיוחד כאשר אין לה סדר כוהנים אשר מקדם את מנהגיה וממלא את לבבות המאמינים בפחד וביראה. דת האולימפוס לא הבטיחה גאולה, ואף לא הרוותה את צימאונם הרוחני של מאמיניה; ולפיכך היא נידונה לאבדון. תוך אלף שנה למן היווסדה היא נעלמה כמעט לחלוטין, ובשעה שאלי האולימפוס חדלו מלאחוז במוחות הטובים יותר שבין היוונים, הם נותרו ללא דת לאומית.

זוהי היה המצב כאשר, במאה השישית לפני ישוע, חוו המזרח והלבנט התעוררות במודעות הרוחנית וניעורו מחדש להכרה במונותאיזם. אך המערב לא נטל חלק בהתפתחות החדשה הזו; לא אירופה ולא צפון-אפריקה נטלו חלק משמעותי בתחייה הדתית הזו. היוונים, לעומתם, אכן חוו התקדמות אינטלקטואלית נפלאה. הם החלו לשלוט בפחד והפסיקו לבקש מן הדת לשמש לו כנוגדן; אך הם לא תפשו כי דת של אמת מהווה מזור לרעב הנשמה, לאי השקט הרוחני ולייאוש המוסרי. הם ביקשו נחמה לנשמה במחשבה המעמיקה – בפילוסופיה ובמטפיזיקה. הם פנו הלאה מן ההגות בשימור העצמי – בגאולה – אל עבר ההגשמה העצמית וההבנה העצמית.

באמצעות מחשבה שיטתית ניסו היוונים להגיע למודעות של ביטחון, אשר דרשה לשמש כתחליף לאמונה בהישרדות, אך הם נחלו כישלון חרוץ. אך ורק האינטליגנטיים יותר מקרב

Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078:3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078:4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078:5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078:6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078:7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more

המעמדות הגבוהים יותר של העמים ההלניסטיים יכלו לתפוש את התורה החדשה הזו; לפשוטי העם, צאצאי העבדים מימים עברו, לא הייתה כל יכולת לקלוט את תחליף הדת החדש הזה.

הפילוסופים סלדו מכל צורות הפולחן, אף-על-פי שכמעט כולם החזיקו באופן רופף ברקע של אמונה בדוקטרינת שלם על אודות "האינטליגנציה של היקום", "רעיון האל" ו"המקור הגדול". בכך שהם הכירו באלוהי ובעל-סופי היו הפילוסופים היווניים מונותאיסטים כנים; הם התייחסו במידה מועטה בלבד לגלקסיה השלמה של האלים והאלות האולימפיים.

המשוררים היווניים של המאות החמישית והשישית, וביניהם ראוי לציון במיוחד פִּינְדָרוֹס, ניסו לערוך רפורמות בדת היוונית. הם רוממו את האידיאלים שלה, אך היו יותר אמנים מאשר אנשי דת. והם לא הצליחו לפתח טכניקה לקידום ערכים נעלים ולשימורם.

קְסֶנופֶנֶס לימד על אודות האל האחד, אך מושג האלוהות שלו היה פנתאיסטי מדי מכדי לשמש כאב אישי לבן האדם. אֶנְקְסֶגֶורֶס היה מכאניסט, למעט העובדה שהכיר בגורם ראשון, בדעת תחילית. סוקראטס וממשיכי דרכו, אפלטון ואריסטו, לימדו כי הידע הוא מידה טובה; כי הטוב הינו בריאות של הנשמה; כי מוטב לסבול מחוסר צדק מאשר לנהוג בו, כי שגיאה היא לגמול על רוע ברוע, וכי האלים הינם חכמים וטובים. המידות הטובות הראשיות היו: חכמה, אומץ, מתינות וצדק.

התפתחותה של הפילוסופיה הדתית בקרב העמים ההלניים והיהודיים מספקת הדגמה בונה של תפקוד הכנסייה כמוסד מעצב של ההתקדמות התרבותית. בפלשתינה, נשלטה המחשבה האנושית על-ידי הכהונה והכוונה על-ידי כתבי הקודש במידה כזו שהפילוסופיה והאסתטיקה נבלעו לחלוטין בתוך הדת והמוסר. ביוון, היעדרם המוחלט-כמעט של הכוהנים ושל "כתבי הקודש" הותיר את הדעת האנושית חופשית מכבלים, והתוצאה הייתה התפתחות מדהימה בעומק המחשבה. ואולם, הדת כהתנסות אישית לא הצליחה להדביק את קצב התפתחותה של החקירה האינטלקטואלית אל תוך טיבו ומציאותו של הקוסמוס.

ביוון הוכפפה האמונה לחשיבה; בפלשתינה החשיבה נשבתה בידי האמונה. הרבה מעוצמתה של הנצרות נובעת מכך שהיא שאלה במידה רבה הן מן המוסר היהודי והן מן המחשבה היוונית.

הדוגמה הדתית התגבשה בפלשתינה במידה שסיכנה את המשך הצמיחה; ביוון הפכה המחשבה האנושית לכה מופשטת, עד שמושג האל כמו התאדה לכדי ערפילי אדים של השערה פנתאיסטית, דומה למדי לאינסופיות הבלתי-אישית של הפילוסופים הברהמינים.

ואולם, האנשים הממוצעים באותה תקופה

intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

9824 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of "the Intelligence of the universe," "the idea of God," and "the Great Source." In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

9825 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

9826 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

9827 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and "sacred scriptures" left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

9828 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

9829 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

98210 (1079.7) But the average men of these times

לא יכלו לתפוש את הפילוסופיה היוונית על ההגשמה העצמית ועל האלוהות המופשטת, והם אף לא התעניינו במיוחד בדברים הללו; הם דווקא כמהו להבטחות גאולה, לצד אל אישי אשר יוכל להקשיב לתפילותיהם. הם הגלו את הפילוסופים, רדפו את שרידי כת שלם, זאת משום ששתי הדוקטרינות התמזגו במידה רבה זו בזו, והתכוננו לצלילה אורגזמית נוראית אל תוך דברי ההבל של כתות המסתורין, אשר נפוצו אז עד מאוד ברחבי ארצות הים התיכון. המסתורין של אֶלאֶאֶיֶנָה צמח יחד עם הפנתיאון של האולימפוס, גרסה יוונית לפולחן הפוריות; פולחן הטבע של דיוניסוס פרח ולבלב; הכת הטובה ביותר הייתה האחוזה של אורפיאוס, אשר הטפתה המוסרית והבטחותיה לגאולה קסמו לרבים.

יוון כולה החלה לעסוק בשיטות החדשות האלה להשגת גאולה, בטקסים הרגשיים והיוקדים הללו. מעולם לא הגיעה אומה כלשהי לפסגות הגבוהות ביותר של הפילוסופיה האמנותית בזמן כה קצר; שום אומה לא יצרה מערכת אתיקה מתקדמת שכזו, נעדרת אלוהות הלכה למעשה, ולחלוטין נעדרת הבטחה לגאולה אנושית; ושום אומה לא צללה באופן כה מהיר, עמוק ואלים לקיפאון אינטלקטואלי, לשחיתות מוסרית, להתרוששות רוחנית כה עמוקים כמו אותם עמים יוונים, כאשר אלו השליכו עצמם למערבולת המטורפת של כתות המסתורין.

דתות שרדו לאורך תקופות ממושכות ללא תמיכה פילוסופית, ואולם רק פילוסופיות מועטות הצליחו לשרוד ככאלה לאורך זמן ללא הזדהות כלשהי עם דת. הפילוסופיה מתייחסת לדת כמו שהרעיון מתייחס לפעולה. ואולם, המצב האנושי האידיאלי הוא זה שבו הותכו הפילוסופיה, הדת והמדע לכדי אחדות בעלת משמעות הודות לפעולתם של החכמה, האמונה והניסיון.

3. תורתו של מלכי-צדק ברומא

מכיוון שהדת המאוחרת יותר של הלטינים צמחה מתוך צורות הפולחן המוקדמות יותר של משפחת האלים אל תוך הפולחן השבטי לאל מארס, אל המלחמה, אך טבעי הוא שהיא הייתה יותר בבחינת מצוות פוליטיות מאשר היו המערכות האינטלקטואליות של היוונים ושל הברמהנים, או הדתות הרוחניות יותר של עמים אחרים.

במסגרת התחייה המונותאיסטית הכבירה של בשורת מלכי-צדק, במהלך המאה השישית לפני ישוע, חדרו לאיטליה מעט מדי מקרב המיסיונרים של שלם, ואלו אשר הצליחו בכך לא היו מסוגלים להתגבר על השפעת הכהונה האֶטְרוּסְקִית, אשר הלכה והתפשטה במהירות, על הגלקסיה החדשה שלה של אלים ומקדשים, אשר התארגנו כולם בדמות דת המדינה הרומית. דת זו של השבטים הלטיניים לא הייתה

could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

^{98211 (10801)} All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

^{98212 (10802)} Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

^{98311 (10803)} Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

^{9832 (10804)} In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like

טרויואלית ומושחתת כמו זו של היוונים, ואף לא סגפנית ורודנית כמו זו של העברים; היא כללה בעיקר ציות למנהגים, שבועות וטאבו ותו לא.

הדת הרומית הושפעה עד מאוד בעקבות ייבוא תרבותי נרחב מיוון. בסופו של דבר, מרבית האלים היווניים הועתקו ושולבו אל תוך הפנתאון הלטיני. היוונים סגדו במשך זמן רב לאש האח המשפחתית – הֶסְטִיָה הייתה האלה הבתולה של האח; וֶסְטָה הייתה אלת הבית הרומית. זאוס הפך ליופיטר; אפרודיטה הפכה לוונוס; וכך הלאה לאורך השורה הארוכה של האלים האולימפיים הרבים.

החניכה הדתית של הצעירים הרומיים הייתה מועד הקדשתם הרצינית לשירות המדינה. ולמעשה, שבועות האזרחות היו טקסים דתיים. לעמים הלטיניים היו מקדשים, מזבחות ומקומות קדושים, ובעתות משבר הם נועצו באורקל. הם שמרו על עצמות הגיבורים, מאוחר יותר, על עצמות הקדושים הנוצרים.

הלאומנות הרשמית נטולת הרגש והפסבדו-דתית הזו נידונה להתמוטט, ממש כפי שהפולחן האמנותי והאינטלקטואלי ביותר של היוונים נפל קורבן אל מול הפולחן המשולב, הרגשי עד מאוד, של קתות המסתורין. הכבירה מכל הכתות ההרסניות הייתה זו של דת המסתורין של אֵם האל, אשר המטה שלה נמצא באותם ימים בדיוק במקום שבו שוכנת כיום כנסיית פטרוס הקדוש ברומא.

המדינה הרומית המגיחה כבשה פוליטית, אך נכבשה, בתורה, בידי הקתות, הריטואלים, המסתורין והמושגים של אלי מצרים, יוון והלבנט. הכתות המיובאות האלה המשיכו לפרוח ברחבי המדינה הרומית עד לימיו של אוגוסטוס, אשר, עקב סיבות פוליטיות ואזרחיות גרידא, ניסה באומץ ובמידה מסוימת של הצלחה, להרוס את המסתורין ולהחיות את הדת הפוליטית הנושנה.

אחד מכוהניה של דת המדינה סיפר לאוגוסטוס על ניסיונותיהם הקודמים של מורי שלם להפיץ את הבשורה על אודות האל האחד, אלוהות סופית החולשת על כלל ההוויות העל-טבעיות; ורעיון זה מצא אחיזה כה איתנה בדעתו של הקיסר, עד שהוא בנה מקדשים רבים, מילא אותם בצלמים יפהפיים, ארגן מחדש את הכהונה מטעם המדינה, כונן מחדש את דת המדינה, מינה עצמו לכוהן הגדול בפועל, ואף לא היסס, כקיסר, להכריז על עצמו כאל העליון.

דת חדשה זו, פולחן אוגוסטוס, פרח והתקיימה בכל רחבי האימפריה בתקופת חייו, למעט בפלשתינה, מולדת היהודים. ותקופה זו של האלים האנושיים נמשכה עד אשר מנתה הכת הרומית למעלה מעשרים-וארבע אלוהויות של אנשים שרוממו את עצמם, ואשר טענו כולם כי נולדו באורח פלאי וכי הם ניחנים בתכונות על-אנושיות אחרות.

הפעם האחרונה שבה נקטה הקבוצה

that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:33 (1080:5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:34 (1080:6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:35 (1080:7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:36 (1080:8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:37 (1081:1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:38 (1081:2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:39 (1081:3) The last stand of the dwindling band of

המידלדלת של חסידי שלם עמדה התרחשה באמצעות קבוצת מטיפים כנים, הציניקים, אשר דחקו ברומאים לזנוח את הריטואלים הדתיים הפרועים וחסרי התוחלת שלהם ולשוב לצורת פולחן אשר כללה את בשורת מלכי-צדק, כפי שזו סוגלה והזדהמה בעקבות המגע עם הפילוסופיה של היוונים. ואולם, העם בכללותו דחה את הציניקים; הם העדיפו לצלול אל תוך הריטואלים של המסתורין, אשר לא רק הציעו תקווה בדמות גאולה אישית, אלא אף הרוו את התשוקה להסחת הדעת, לריגוש ולבידור.

Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. כתות המסתורין

4. THE MYSTERY CULTS

תשומת ליבם של רוב האנשים בעולם היווני-רומי, אשר איבדו את הדתות הפרימיטיביות של המשפחה ושל המדינה, ולא יכלו או לא רצו לתפוס את משמעות הפילוסופיה היוונית, הופנתה לעבר כתות המסתורין המרהיבות והרגשניות של מצרים ושל הלבנט. פשוטי העם כמחו להבטחות גאולה – לנחמה דתית בהווה ולהבטחה של תקווה לחי נצח לאחר מוות.

^{98:4.1 (1081.4)} The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

שלוש כתות המסתורין אשר הפכו לפופולריות ביותר היו:

^{98:4.2 (1081.5)} The three mystery cults which became most popular were:

1. הכת הפריגית של קיבלה ובנה אֶטִיס.

^{98:4.3 (1081.6)} 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

2. הכת המצרית של אוֹזִירִיס ואמו אִיִּזִּיס.

^{98:4.4 (1081.7)} 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

3. הכת האירנית של פולחן מִיתְרָאס, גואל ומשחרר האנושות החוטאת.

^{98:4.5 (1081.8)} 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

כתות המסתורין הפריגית והמצרית לימדו כי הבן האלוהי (אטיס ואוזיריס, בהתאמה) התנסה במוות וקם לתחייה הודות לכוח אלוהי; ועוד הן לימדו כי כל אלו אשר קיבלו חניכה ראויה עם הצטרפותם לכת המסתורין, ואשר חגגו כיאות את יום השנה למותו של האל ולתחייתו מן המתים, יחלקו בתכונותיו האלוהיות ובאלמותיותו.

^{98:4.6 (1081.9)} The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

הטקסים הפריגיים היו מרשימים אך משפילים; פסטיבלי הדם שלהם מעידים על השיעור שבו הפכו כתות המסתורין הלבנטיניות האלה למנונות ולפרימיטיביות. היום הקדוש ביותר היה יום שישי השחור, "יום הדם", לזכר מותו של אטיס מידיו שלו. לאחר שלושה ימים שבהם נחגגו קורבנו ומותו של אטיס, עבר הפסטיבל לשמחה בתחייתו מן המתים.

^{98:4.7 (1081.10)} The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the "day of blood," commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

ריטואלי הפולחן של איזיס ואוזיריס היו מעודנים ומרשימים יותר מאלו של הכת הפריגית. הריטואל המצרי הזה נסב סביב האגדה על אודות אל נילוס הקדום, אל אשר מת וקם לתחייה, ואשר המושג על אודותיו נגזר מתוך ההתבוננות במחזור השנתי, שבמהלכו פסקה הצמחייה מלצמוח ושובה וחזרה לצמוח עם בוא אביב. הדבקות שבה פעלו כתות

^{98:4.8 (1082.1)} The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The

המסתורין האלה – על האורגיות של טקסיהן – אשר הייתה אמורה, לכאורה, להוביל לעבר ה"התלהבות" של ההכרה האלוהית, הייתה לעיתים דוחה ביותר.

frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the "enthusiasm" of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. הכת של מיתראס

לבסוף פינו כתות המסתורין הפריגית והמצרית את הדרך לכת המסתורין הגדולה מכולן, הפולחן למיתראס. הכת המיתראית פנתה לטווח רחב של תכונות בטבע האנושי, ובהדרגה תפשה את מקומן של שתי קודמותיה. המיתראיזם התפשט בכל רחבי האימפריה הרומית הודות למאמצי התעמולה של הלגיונות הרומיים אשר גויסו בלבנט, שם דת זו הייתה מצויה באופנה, באשר הם נשאו את האמונה הזו בכל אשר הלכו. וריטואל דתי חדש זה היווה שיפור משמעותי ביחס לכתות המסתורין המוקדמות יותר.

כת מיתראס קמה באירן ונשתמרה בארץ מולדתה במשך תקופה ארוכה, למרות התנגדותם התקיפה של חסידי זרתוסטרא. ואולם, עד לעת שבה הגיע המיתראיזם לרומא, הוא השתפר עד מאוד באמצעות ספיגה ניכרת מתורת זרתוסטרא. והשפעתה של דת זרתוסטרא על הנצרות, עת זו הופיעה בשלב מאוחר יותר, התרחשה בעיקר דרך הכת המיתראית.

הכת המיתראית הציגה אל נחרץ אשר מקורו בסלע כביר, אל אמיץ במעלליו, שהחיצים אשר ירה על סלע גרמו למים לפרוץ מתוכו. סופר גם על שיטפון אשר ממנו חמק אדם אחד בסירה שנבנתה במיוחד לשם כך, ועל ארוחה אחרונה שבה חגג מיתראס עם אל השמש בטרם עליו השמימה. אל שמש זה, סול אינִיקְטָטוס, היווה מושג מנוון של מושג האל אַהֲרָה-מַזְדָּה בדת זרתוסטרא. מיתראס נחשב למפקדו השורד של אל השמש ממלחמתו באל החושך. וכהכרה בכך שחיסל את השור המיתולוגי הקדוש, זכה בחיי נצח, וכן הועלה לדרגת נציג המין האנושי בקרב האלים שבשמים.

מאמיניה של הכת קיימו את הפולחן במערות ובמקומות סודיים אחרים, שרו מזמורים, מלמלו מילות קסם, אכלו את בשר הקורבנות ושתו את דמם. הם סגדו שלוש פעמים ביום, ערכו טקסים מיוחדים ביום של אל השמש, ואת הטקסים הנרחבים מכולם שמרו לפסטיבל השנתי למיתראס, בעשרים וחמישה בדצמבר. האמונה הייתה כי טעימה מן הקורבן הבטיחה חיי נצח, את המעבר אל חיקו של מיתראס מיד לאחר המוות, ואפשרה לשהות שם באושר עד הגיע יום הדין. ביום הדין יפתחו מפתחות הרקיעים של מיתראס את שערי גן העדן, אשר אליו יתקבלו המאמינים; או אז, עם חזרתו של מיתראס אל כדור הארץ, יושמדו כל

5. THE CULT OF MITHRAS

^{9851 (10822)} The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

^{9852 (10823)} The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

^{9853 (10824)} The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

^{9854 (10825)} The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the

האנשים החיים והמתים אשר לא הוטבלו. לימדו כי עם מותו של אדם הוא עומד לדין בפני מיתראס, ובשעת סוף העולם יזמן מיתראס אליו את כלל המתים מן הקברים על-מנת שיעמדו למשפט האחרון. את הרשעים תאכל האש, ואילו הצדיקים ימלכו לצד מיתראס לנצח נצחים.

בתחילה הייתה זו דת לגברים בלבד, והמאמינים יכלו לקבל חניכה באחד משבעה סדרים שונים. מאוחר יותר התקבלו בנותיהם ונשותיהם של המאמינים למקדשיה של האם הגדולה, אשר שכנו בסמוך למקדשים המיתראיים. הכת של הנשים היוותה מזיגה בין הריטואל המיתראי לבין טקסי הכת הפריגית של קיבלה, אמו של אטיס.

6. המיתראיזם והנצרות

בטרם הגעתן של פְּתוֹת המסתורין ושל הנצרות לארצות המתורבתות של צפון-אפריקה ואירופה, כמעט שלא התפתחה שם דת אישית כמוסד בלתי-תלוי; היה זה יותר עניין למשפחה, לעיר-המדינה, לפוליטיקה ולקיסר. היוונים ההלניסטיים מעולם לא פיתחו מערכת פולחן מרכזית; הריטואל היה עניין מקומי; לא הייתה להם כהונה ואף לא "ספר קודש". בדומה מאוד לרומאים, נעדרו מוסדותיהם הדתיים את הדחף רב העוצמה הנדרש לשם שימור הערכים המוסריים והרוחניים הגבוהים יותר. אף כי נכון הדבר שהתמסדותה של דת גורעת על-פירוב מאיכותה הרוחנית, נכון גם, מן הבחינה העובדתית, כי עד כה שום דת לא הצליחה לשרוד ללא התארגנות מוסדית בשיעור כזה או אחר.

וכך דשדשה הדת במערב עד לימיהם של הסקפטיים, הציניקים, האפיקורוסים והסטואיים, והחשוב מכל – עד לימי המאבק הכביר בין המיתראיזם לנצרות, דתו החדשה של פאולוס.

במהלך המאה השלישית שלאחר ישוע, הכנסיות המיתראיות והנצרות דמו עד מאוד אלה לאלה, הן במראה והן באופי הריטואל אשר נערך בהן. רוב מקומות הפולחן הללו שכנו מתחת לפני אדמה, ושני הסוגים כללו מזבחות אשר הציגו ברקע, באופנים מגוונים, את סבלו של המושיע אשר הביא גאולה למין האנושי החוטא.

המאמינים המיתראיים תמיד נהגו לטבול את אצבעותיהם במים קדושים עם כניסתם למקדש. ומכיוון שבמחוזות מסוימים היו כאלו אשר השתייכו לשתי הדתות בעת ובעונה אחת, הם הכניסו את המנהג הזה לרוב הכנסיות הנצרות בקרבת רומא. שתי הדתות הטבילו ונטלו חלק בסקרמנט הלחם והיין. מלבד ההבדל בין הדמויות של מיתראס וישוע, הבדל הגדול האחד בין המיתראיזם לנצרות היה שהאחת עודדה מיליטנטיות ואילו האחרת הייתה שוחרת שלום

unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

^{98:55(1082:6)} At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

^{98:61(1083:1)} Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

^{98:62(1083:2)} Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

^{98:63(1083:3)} During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

^{98:64(1083:4)} Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras

עד מאוד. סובלנותו של המיתראיזם כלפי דתות אחרות (למעט הנצרות בשלב מאוחר יותר) היא אשר גרמה לאובדנו. ואולם, הגורם המכריע במאבק שבין השתיים היה קבלתן של הנשים כחברות מן המניין לדת הנוצרית.

בסופו של דבר שלטה הדת הנוצרית הרגילה במערב. הפילוסופיה היוונית סיפקה את המושגים על אודות הערכים האתיים; המיתראיזם, את מנהגי הריטואל והפולחן; והנצרות, ככזו, סיפקה את הטכניקה שבה נשתמרו הערכים המוסריים והחברתיים.

7. הדת הנוצרית

בן בורא לא התגשם בגוף בשר ודם והעניק את עצמו לאנושות באורנטיה על-מנת לרצות אל זועם, אלא דווקא על-מנת לגרום לאנושות כולה להכיר באהבתו של האב, ובהיות כולם ילדי האל. אחרי ככלות הכול, אפילו הטוען הגדול בזכות דוקטרינת כפרת העוונות הבין משהו מהאמת הזו, באשר הוא הכריז כי "אלוהים ה'ה במשיח מרצה את העולם לעצמו."

מסמך זה איננו עוסק במקורה של הדת הנוצרית ובתהליך התפשטותה. מספיק לציין כי היא נבנתה סביב אישיותו של ישוע מנצרת, מיכאל בן נבאדון אשר התגשם בגוף אדם, הידוע באורנטיה כמשיח, זה אשר נמשח. הנצרות הופצה ברחבי הלבנט והמערב על-ידי חסידיו של איש גלילי זה, ודבקותם המיסיונריות השתוותה לזו של קודמיהם רבי המעללים, בני שתי ובני שלם, כמו גם של בני זמנם האסייתיים, המורים הבודהיסטים.

הדת הנוצרית, כמערכת אמונה באורנטיה, נוצרה הודות לשילוב בין התורות, ההשפעות, האמונות, הכתות והגישות האישיות היחידניות הבאות:

1. תורתו של מלכי-צדק, אשר היוותה גורם בסיסי בכל הדתות במזרח ובמערב אשר קמו בארבעת-אלפים השנים האחרונות.

2. המערכת המוסרית, האתית והתיאולוגית של העברים, כמו גם האמונה בהשגחה העליונה וביהוה העליון.

3. מושגיו של זרתוסטרא על אודות המאבק בין הטוב והרע הקוסמיים, מאבק אשר הותיר זה מכבר את חותמו הן על היהדות והן על המיתראיזם. בשל המגע הממושך אשר נגרם בעקבות המאבק בין המיתראיזם לבין הנצרות, הפכו הדוקטרינות של הנביא האירני לגורם רב-עוצמה בקביעת התבנית התיאולוגית והפילוסופית והמבנה של הדוגמות, העקרונות

and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.9) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemities, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and

והקוסמולוגיה של הגרסאות ההלניסטיות והלטיניות של תורת ישוע.

4. כתות המסתורין, במיוחד המיתראיזם, אך גם פולחן האם הגדולה של הכת הפריגית. אפילו האגדות על אודות לידתו של ישוע באורנטיה נצבעו בגוני הגרסה הרומית ללידתו הפלאית של הגואל-הגיבור האירני, מיתראס, אשר בהגעתו לכדור הארץ חזו לכאורה אך ורק מתי מעט רועי צאן נושאי-מתנות, אשר למדו מראש על מאורע זה מפי מלאכיות.

5. העובדה ההיסטורית של חייו האנושיים של ישוע בן יוסף, המציאות של ישוע מנצרת כמשיח המהולל, בן האל.

6. נקודת המבט האישית של פאולוס התרסי. וראוי לציין כי בשנות נערותו, המיתראיזם הייתה הדת השלטת בתרסוס. פאולוס לא חלם שהאגרות אשר כתב למומרים מתוך כוונה ראויה ייחשבו יום אחד כ"דבר האל". אין ליחס למומרים מעין אלו, בעלי הכוונות הטובות, את האחריות לשימוש שבו יעשו חסידיהם המאוחרים יותר בכתיבה.

7. המחשבה הפילוסופית של העמים ההלניסטיים, מאלכסנדריה ואנטיוכיה, דרך יוון, ועד לסיקקוזזה ורומא. הפילוסופיה של היוונים הייתה מצויה בהרמוניה עם גרסת הנצרות של פאולוס יותר מאשר עם כל מערכת דתית אחרת, והפכה לגורם חשוב בהצלחתה של הנצרות במערב. עד היום מהוות הפילוסופיה היוונית, יחד עם התאולוגיה של פאולוס, את הבסיס לאתיקה האירופאית.

ככל שחדרה תורתו המקורית של ישוע למערב, כך היא הפכה יותר ויותר מערבית, וככל שהפכה מערבית, כך היא החלה לאבד את הפוטנציאל לקסום אוניברסאלית לכלל הגזעים ולכל סוגי בני האדם. כיום הפכה הנצרות לדת המותאמת היטב למסוכמות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות של האנשים הלבנים. מזה זמן רב שהנצרות חדלה מלהיות דתו של ישוע, אף כי היא עדיין מציגה בעוז דת יפה על אודות ישוע ליחידים המבקשים בכנות ללכת בדרכיו. היא היללה את ישוע כמשיח, כאחד אשר נמשח מעם האל, אך שכחה כמעט לחלוטין את בשורתו האישית של המאסטר: אבהותו של האל והאחוה האוניברסאלית של כלל בני האדם.

זהו הסיפור הארוך על אודות תורתו של מאקיוונטה מלכי-צדק באורנטיה. חלפו כמעט ארבעת-אלפים שנה למן המתת של בן של חירום זה של נבאדון באורנטיה, ובזמן שחלף חדרה התורה על אודות "הכוהן לאל עליון, האל הגבוה ביותר", לכל הגזעים ולכל העמים. ומאקיוונטה הצליח להשיג את מטרת המתת הבלתי-שגרתית שלו; כאשר התכונן מיכאל להופיע באורנטיה, התקיים בלבבות הגברים והנשים המושג על אודות האל, אותו מושג על אודות האל אשר עדיין יוקד מחדש בהתנסותם

Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames

הרוחנית החיה של ילדיו הרבים של האב
האוניברסאלי, בעודם חיים את חייהם המסקרנים
ובני החלוף בפלנטות הסובבות בחלל.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

anew in the living spiritual experience of the
manifold children of the Universal Father as they
live their intriguing temporal lives on the whirling
planets of space.

^{987.13 (10852)} [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

מסמך 99. הבעיות החברתיות של הדת

100 ⇨

הספר של אורנטיה

098 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 99

הבעיות החברתיות של הדת

סעיפים

מבוא

1. הדת ובנייה-חברתית מחדש
2. חולשת הדת המוסדית
3. הדת והאדם הדתי
4. קשיי מעבר
5. היבטים חברתיים של הדת
6. הדת המוסדית
7. תרומתה של הדת

מבוא

הדת מגשימה את הסעד החברתי הגבוה ביותר שלה כאשר הקשר בינה לבין המוסדות החילוניים של החברה הינו המצומצם ביותר. בעידנים עברו הדת לא נאלצה להתאים את גישתה לשינויים הנרחבים במערכות הכלכליות והפוליטיות, הואיל והרפורמות החברתיות הוגבלו בעיקר לתחום המוסרי. הבעיה העיקרית של הדת היא ניסיונה להחליף את הרע בטוב בתוך הסדר החברתי הקיים של התרבות הכלכלית והפוליטית. וכך נטתה הדת, בעקיפין, להנציח את הסדר החברתי הקיים, לעודד את שימורה של הציוויליזציה מהסוג הקיים.

אך הדת איננה אמורה לעסוק במישור, לא ביצירתם של סדרי חברה חדשים ולא בשימורם של סדרים ישנים. דת של אמת אכן תתנגד לאלימות כטכניקה להתפתחות חברתית, אך לא תתנגד למאמציה המושכלים של החברה להתאים את מנהגיה ואת מוסדותיה לתנאים כלכליים חדשים ולדרישות תרבותיות חדשות.

במאות שעברו הדת אכן אישרה רפורמות חברתיות, כפי שאלה חלו מעת לעת, ואולם

PAPER 99

THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

INTRODUCTION

^{99.01 (1066.1)} RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

^{99.02 (1066.2)} But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

^{99.03 (1066.3)} Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the twentieth

במאה העשרים היא נדרשת לעבור התאמה לחברה הנבנית מחדש באופן נרחב ומתמשך. תנאי החיים משתנים כה מהר עד שנדרש להאיץ עד מאוד את השינויים המוסדיים, ובהתאמה נדרשת הדת להאיץ את קצב הסתגלותה לסדר החברתי החדש המשתנה בהתמדה.

1. הדת ובנייה-חברתית מחדש

ההמצאות המכאניות ותפוצת הידע משנות את פני הציוויליזציה; על-מנת להימנע מאסון תרבותי, נדרש בהכרח לבצע התאמות כלכליות מסוימות ושינויים חברתיים מסוימים. הסדר החברתי החדש הזה, הממשמש ובא, לא יגיע להתייצבות בוטחת באלף השנים הבאות. המין האנושי חייב להשלים עם סדרה של שינויים, של התאמות ושל התאמות-מחדש. האנושות צועדת לקראת ייעוד פלנטארי חדש ועלום.

הדת חייבת להפוך לגורם השפעה רב-עוצמה המכוון לעבר יציבות מוסרית וקדמה רוחנית, זאת בעודה פועלת באופן דינמי בתוך התנאים הללו, המשתנים תמידית, ובתוכי השינויים הכלכליים הבלתי-פוסקים.

החברה באורנטיה לא תוכל לקוות להתייצב כבימים עברו. הספינה החברתית הפליגה לדרכה אל מחוץ למפרציה המוגנים של המסורת המבוססת, והחלה לשוט במימי הגועשים של ים הייעוד האבולוציוני; ונשמת האדם נדרשת, יותר מאשר אי-פעם בהיסטוריה של העולם, לבחון בקפדנות את מפות המוסר שלה, ולהיצמד בנחישות למצפן ההכונה הדתית. משימתה העליונה של הדת כגורם השפעה על החברה הינה ייצוב האידיאלים של האנושות במשך תקופת המעבר המסוכנת משלב אחד של הציוויליזציה למשנהו, מרמה תרבותית אחת לאחרת.

אין לדת חובות חדשים, אך היא נדרשת בבהילות לשמש כמנחה נבונה וכיועצת מנוסה בכל המצבים האנושיים החדשים הללו, המשתנים במהירות. החברה הופכת יותר מכאנית, יותר דחוסה, יותר סבוכה ויותר תלויה-הדדית באופן קריטי. על הדת לפעול על-מנת למנוע מכל מערכות היחסים ההדדיות החדשות והאינטימיות האלה מלהסיג אלה את אלה לאחר, או אפילו מלהרוס את אלה. שומה על הדת לשמש כמלח הקוסמי אשר מונע את תסס הקדמה מלהרוס את טעמה התרבותי של הציוויליזציה. רק הודות לסעד הדת יכולות מערכות היחסים החברתיות וההתאמות הכלכליות האלה להוביל לאחוה ארוכת-טווח.

אם לנקוט בלשון אנושית, אנושיות נטולת-אל הינה מחווה נאצלת, אך דת אמיתית הינה הכוח היחיד אשר יכול להגביר, לאורך זמן, את התגובתיות של קבוצה חברתית אחת לצרכיהן

century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

^{99.1.1 (1086.4)} Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

^{99.1.2 (1086.5)} Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

^{99.1.3 (1086.6)} Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

^{99.1.4 (1087.1)} Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

^{99.1.5 (1087.2)} A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs

ולסבלן של קבוצות אחרות. בעבר הדת המוסדית הייתה יכולה לעמוד מן הצד בעת ששכבותיה הגבוהות יותר של החברה אטמו את אוזניהן נוכח הסבל והדיכוי אשר חוו השכבות הנמוכות, חסרות הישע, ואולם בעת המודרנית סדרי החברה הנמוכים יותר הללו אינם בורים במידה כה משפילה, ואף אינם כה חסרי-ישע מבחינה פוליטית.

אין הדת צריכה להתערב באופן מעשי במלאכה החילונית של בנייתה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה. ואולם, עליה לשמור באופן פעיל על קצב ההתקדמות של הציוויליזציה בכך שתצהיר מחדש, ובאופן ברור ונחרץ, על ציוויה המוסריים ועל עקרונותיה הרוחניים, על הפילוסופיה המתקדמת של החיים האנושיים והגאולה הטרנסצנדנטלית. רוחה של הדת נצחית היא, אך צורת ביטוייה חייבת להתחדש כל אימת שמשנתה מילון המונחים של שפת האדם.

2. חולשת הדת המוסדית

הדת המוסדית איננה יכולה להעניק השראה ולספק מנהיגות בעת הבנייה-מחדש של החברה וארגונה-מחדש של הכלכלה, הממשמשות ובאות ברחבי העולם, הואיל והיא הפכה, למרבה הצער, לחלק אורגני פחות או יותר מן הסדר החברתי ומן המערכות הכלכליות אשר נועדו להיבנות מחדש. במשבר הנכחי של הציוויליזציה יכולה לפעול ביעילות וביצירתיות רק דת האמת של ההתנסות הרוחנית האישית.

הדת המוסדית שבויה כעת במבוי סתום של מעגל קסמים שלילי. היא איננה יכולה לבנות-מחדש את החברה מבלי לבנות-מחדש קודם את עצמה; ובהיותה חלק בלתי-נפרד מן הסדר המבוסס, היא איננה יכולה לבנות-מחדש את עצמה, בטרם נבנתה-מחדש החברה באופן קיצוני.

אנשים דתיים חייבים לפעול בחברה, בתעשייה ובפוליטיקה כיחידים, לא כקבוצות, כמפלגות או כמוסדות. קבוצה דתית המתיימרת לפעולה ככזו, בנוסף לפעולתה הדתית, הופכת מיד למפלגה פוליטית, לארגון כלכלי או למוסד חברתי. מאמצי הפעולה הקבוצתית הדתיים חייבים להצטמצם לקידום של תכליות דתיות.

אנשים דתיים אינם ערכיים יותר בכל הנוגע למשימות בנייתה-מחדש של החברה מאשר אנשים בלתי-דתיים, אלא במידה שבה דתם העניקה להם ראייה קוסמית מועצמת וציידה אותם בחכמה חברתית נעלה, כזו אשר מולדת מן התשוקה הכנה לאהוב עד מאוד את האל ולאהוב כל אדם כאח בממלכת השמיים. סדר חברתי אידיאלי הוא זה אשר במסגרתו כל אדם אוהב את רעהו כמוהו עצמו.

and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:16 (1087:3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:21 (1087:4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:22 (1087:5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:23 (1087:6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:24 (1087:7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

יש ונדמה כי הכנסייה המוסדית שירתה בעבר את החברה בכך שהיללה את הסדר הפוליטי והכלכלי הקיים, אך אם ברצונה לשרוד עליה לחדול מלעשות כן ומהר. הגישה הראויה היחידה הינה לימוד תורת אי-האלימות, הדוקטרינה של האבולוציה השלווה במקום זו של המהפכה האלימה – שלום על הארץ ורצון טוב בין כלל בני האדם.

הדת המודרנית מתקשה להתאים את גישתה לשינויים החברתיים המהירים רק משום שהרשתה לעצמה להפוך, ובמידה כה רבה, למסורתית, דוגמטית וממוסדת. הדת של חיי ההתנסות כלל איננה מתקשה לצעוד לפני כל ההתפתחויות החברתיות והתהפוכות הכלכליות האלה, ובקרוב כל אלה היא פועלת תמיד כמייצבת מוסרית, כמנחה חברתית וכמנווה רוחנית. דת של אמת נושאת מעידן אחד למשנהו את אותה תרבות ראויה ואת אותה חכמה אשר נולדת מתוך ההתנסות של ידיעת האל והשאיפה להידימות לו.

3. הדת והאדם הדתי

הנצרות המוקדמת הייתה חופשית לחלוטין מסיבוכים אזרחיים, ממחויבויות חברתיות ומהתקשרויות כלכליות. רק לאחר מכן הפכה הנצרות הממוסדת לחלק בלתי-נפרד מן המבנה הפוליטי והחברתי של הציוויליזציה המערבית.

ממלכת השמיים איננה סדר חברתי ואף איננה סדר כלכלי; היא אחווה רוחנית לגמרי של יחידים יודעי-אל. אכן, אחווה מעין זו כשלעצמה הינה תופעה חברתית חדשה ומדהימה אשר נלוות לה השלכות פוליטיות וכלכליות כבירות.

האדם הדתי איננו נטול אהדה לסבל חברתי, דעתו איננה מוסחת מאי-צדק אזרחי, והוא אף איננו מבודד ממחשבה כלכלית או חסר-רגישות באשר לרודנות פוליטית. הדת משפיעה במישרין על בנייתה-מחדש של החברה, לפי שהיא הופכת את האזרח היחיד לרוחני ולאידאלי. בעקיפין, מושפעת הציוויליזציה התרבותית מגישתם של אותם יחידים דתיים בשעה שאלו הופכים חברים פעילים ומשפיעים בקבוצות החברתיות, המוסריות, הכלכליות והפוליטיות השונות.

השגת ציוויליזציה תרבותית גבוהה דורשת, בראש ובראשונה, אזרח מסוג אידאלי, וכן את המנגנונים החברתיים האידאליים וההולמים אשר באמצעותם יכולים אזרחים מעין אלו לשלוט במוסדות הכלכליים והפוליטיים של חברה אנושית מתקדמת מעין זו.

הכנסייה, בשל עודף רגשנות כוזבת, סעדה במשך זמן רב את המקופחים ואת חסרי המזל, וכל זה היה טוב ויפה, אך אותה רגשנות הובילה להנצחתם הלא-נבונה של זנים גזעיים מנוונים, אשר עיכבו את התקדמות הציוויליזציה במידה רבה.

^{99:25 (1087:9)} The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

^{99:26 (1088:1)} Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

^{99:31 (1088:2)} Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

^{99:32 (1088:3)} The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

^{99:33 (1088:4)} The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

^{99:34 (1088:5)} The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

^{99:35 (1088:6)} The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of

civilization.

99:36 (1088:7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:37 (1088:8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:38 (1088:9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:39 (1088:1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

99:310 (1088:2) 1. A critically corrective philosophy.

99:311 (1088:3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.

99:312 (1088:4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.

99:313 (1088:5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.

99:314 (1088:6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:315 (1088:7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:316 (1088:7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

אחרי ככלות הכול, יחידים רבים העוסקים בבנייה-מחדש של החברה דוחים מכול וכל את הדת המוסדית, ובה בעת מפיצים בקנאות דתית את הרפורמות החברתיות שלהם עצמם. וכך קורה כי למניע הדתי, מניע אישי ופחות או יותר בלתי-מזוהה, נודע תפקיד גדול בתכנית לבניית-מחדש של החברה בימינו אנו.

החולשה הגדולה בכל הפעילות הדתית מהסוג הבלתי-מזוהה והבלתי-מודע הזה היא שהדת איננה יכולה ליהנות מביקורת דתית פתוחה, ובכך להגיע לרמה מועילה של תיקון-עצמי. עובדה היא כי הדת איננה צומחת, אלא כשהיא סרה למרותה של הביקורת הבונה, מועצמת על-ידי הפילוסופיה, מטוהרת על-ידי המדע וניזונה מרעות נאמנה.

תמיד קיימת סכנה גדולה שהדת תתעוות ותסטה לעבר הגשמת מטרות כוזבות, כמו בעתות מלחמה, כאשר כל אומה לוחמת מזנה את דתה בכך שהיא רותמת אותה לשירות התעמולה הצבאית. הקנאות נטולת-האהבה לעולם מזיקה לדת, בעוד שהרדיפה מסיטה את פעילויות הדת אל מטרות הגשמת תכליות חברתיות או תיאולוגיות.

ניתן לשמור את הדת חופשית מהתקשרויות חילוניות בלתי-מקודשות אך ורק באמצעות:

1. פילוסופיה מתקנת ביקורתית.

2. חופש מכלל ההתקשרויות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות.

3. חברויות יצירתיות, מנחמות ומעצימות-אהבה.

4. הרחבה מדורגת של תובנות רוחניות והערכה של ערכים הקוסמיים.

5. מניעת קנאות באמצעות איזון של הגישה המנטאלית המדעית.

קבוצה, על האנשים הדתיים לעסוק אך ורק בדת ולא בשום דבר אחר, זאת למרות שכל אדם דתי בודד שכזה עשוי להפוך, כאזרח יחידני, למנהיג יוצא-דופן של תנועה חברתית, כלכלית או פוליטית כלשהי של בנייה-מחדש.

זהו עניינה של הדת לעסוק ביצירתה, בשימורה ובמתן השראה למידה כזו של נאמנות קוסמית באזרח היחיד, אשר תוביל אותו להצליח בהתקדמות בכל השירותים החברתיים הקשים אך הנדרשים הללו.

4. קשיי מעבר

דת אמיתית הופכת את האדם הדתי למקור של ניחוח חברתי, וכן מובילה להבנת האחוה האנושית. ואולם, פעמים רבות מחסלת היווצרותן הפורמאלית של קבוצות דתיות את אותם ערכים ממש אשר לשם קידומם התארגנה הקבוצה.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:41 (1088:9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized.

הרעות האנושית והדת האלוהית מסייעות הדדית זו בזו ומאירות באור של משמעות, במידה שהצמיחה בכל אחת מהן משתווה והרמונית. הדת מעניקה משמעות חדשה לכל ההתאגדויות הקבוצתיות – משפחות, בתי ספר ומועדונים. היא מעניקה ערכים חדשים למשחק ומרוממת את ההומור האמיתי כולו.

המנהיגות החברתית מותמרת באמצעות תובנה רוחנית; הדת מונעת מכל התנועות השייתופיות מלאבד את הקשר למטרות האמת שלהן. הדת, לצד הילדים, הינה הגורם המאחד הגדול בחיי המשפחה, בתנאי שמדובר באמונה חיה וצומחת. אין חיי משפחה ללא ילדים; ניתן לחיות כמשפחה ללא דת, ואולם מגבלה שכזו מעצימה במאוד את הקשיים במערכת היחסים אנושית אינטימית זו. במהלך העשורים הראשונים של המאה העשרים, חיי המשפחה – לצד ההתנסות הדתית האישית – הם אלה אשר סובלים במידה הרבה ביותר מן ההתנוונות המתרחשת כתוצאה של המעבר מן הנאמנויות הדתיות הישנות אל המשמעויות והערכים החדשים.

דת של אמת הינה דרך משמעותית לחיות באופן דינאמי נוכח המציאויות הנפוצות של חיי היומיום. ואולם, על-מנת שהדת תמריץ את התפתחותו היחידנית של האופי ותעצים את האינטגרציה של האישיות, אסור להפוך אותה לסטנדרטית. על-מנת שהיא תמריץ את ההערכה של ההתנסות ותשמש כגורם משיכה ערכי, אסור להפוך אותה לסטראוטיפית. ועל-מנת שתקדם נאמנויות עליונות, אסור להפוך אותה לפורמאלית.

בלא קשר להתפוכות הנלוות לצמיחתה החברתית והכלכלית של הציוויליזציה, הדת הינה אמיתית וראויה אם היא מטפחת ביחיד התנסות שבה שולטים האמת, היופי והטוב; זאת משום שזהו המושג הרוחני האמיתי של המציאות העליונה. ודרך אהבה וסגידה, דבר זה מקבל משמעות בצורה אחווה עם אדם והיות בן של האל.

אחרי ככלות הכול, הדבר שאדם מאמין בו – ולא מה שהוא יודע – הוא אשר קובע את ההתנהגות ושולט על הפעולות האישיות. ידע עובדתי גרידא משפיע אך במעט על האדם הממוצע, אלא אם כן הוא מופעל באופן רגשי. ואולם, ההפעלה אשר מחוללת הדת הינה על-רגשית, באשר היא מאחדת את כלל ההתנסות האנושית בְּרמות טרנסצנדנטאליות באמצעות המגע עם אנרגיות רוחניות ושחרורן בחיי האדם.

במהלך הזמנים המעורערים מבחינה פסיכולוגית של המאה העשרים, בתוככי התהפוכות הכלכליות, הזרמים המנוגדים מבחינה מוסרית וגאות הקרעים הסוציולוגיים של המעברים הציקלונים של עידן המדע, אלפים על-גבי אלפים של גברים ונשים מוצאים את עצמם תלושים מבחינה אנושית; הם חרדים, חסרי-מנוחה, אחוזי פחד, מצויים בחוסר-וודאות

Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1099:10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1099:11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1099:12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1099:1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

99:4.6 (1099:2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound

ומעורערים; הם זקוקים לנחמתה וליציבותה של דת יציבה כפי שלא נזקקו מעולם במהלך ההיסטוריה העולמית. לעומת הישגים מדעיים והתקדמות מכאנית חסר תקדים, שוררים קיפאון רוחני וכאוס פילוסופי.

אין סכנה בכך שהדת תהפוך יותר ויותר לעניין פרטי – להתנסות אישית – בתנאי שלא תאבד את המוטיבציה שלה לשירות אוהב ונטול אנוכיות. הדת סבלה מהשפעות משניות רבות: עירוב פתאומי בין תרבויות, התערבבות של אמונות אלה באלה, פיחות בסמכות הכנסייה, שינויים בחיי המשפחה לצד תהליכי עיור ומיכון.

הסכנה הרוחנית הגדולה ביותר האורבת לאדם הינה ההתקדמות החלקית, הסכנה שבצמיחה אשר לא הגיעה אל סופה: הוויתור על הדתות האבולוציוניות של הפחד ללא אימוץ מידי של דת ההתגלות של האהבה. המדע המודרני, ובייחוד הפסיכולוגיה, החליש רק את אותן דתות אשר התבססו בעיקרן על פחד, אמונות טפלות ורגש.

שלב מעבר תמיד מלאה בבלבול, ורק מעט שקט ישורר בעולם הדת עד אשר יסתיים המאבק הגדול בין שלושת הפילוסופיות של הדת אשר מתמודדות ביניהן:

1. האמונה הספיריטיסטית (באלוהות של השגחה) של בדוות רבות.
2. האמונה ההומניסטית והאידיאליסטית של פילוסופיות רבות.
3. המושגים המכאניסטיים והטבעיים של רבים מן המדעים.

ולבסוף נדרש להביא את שלוש הגישות החלקיות האלה למציאותיות של הקוסמוס לכדי הרמוניה, וזאת באמצעות תצוגת ההתגלות של דת, פילוסופיה וקוסמולוגיה, אשר תציג את קיומן המשולש של רוח, דעת ואנרגיה, אשר בוקעות מעם שילוש פרדיס ומשיגות איחוד של זמן-מרחב בקרב האלוהות של העליון.

5. היבטים חברתיים של הדת

בעוד שהדת הינה בבחינת התנסות רוחנית אישית בלעדית – לדעת את האל כאב – המסקנה מן ההתנסות הזו – לדעת את האדם כאב – גוררת בעקבותיה את ההתאמה בין העצמי לעצמיים אחרים, ועניין זה נוגע בהיבטים החברתיים, או הקבוצתיים, של חיי הדת. הדת הינה, בראש ובראשונה, בבחינת התאמה פנימית, או אישית, ורק לאחר מכן היא נקשרת לשירות לחברה או להתאמה קבוצתית. מן העובדה שהאדם הינו יצור חברתי נובע בהכרח שקבוצות דתיות תיוולדנה. מה שקורה לקבוצות הדתיות האלה תלוי במידה רבה במנהיגות נבונה. בחברה הפרימיטיבית, הקבוצות הדתיות

religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090:3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090:4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090:5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090:6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090:7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090:8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090:9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090:10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from

אין שונות בהרבה מאלה הכלכליות או הפוליטיות. מאז ומעולם שימשה הדת גורם אשר שימר את המוסר וייצב את החברה. וכל זאת נכון עדיין, למרות שרבים מן הסוציאליסטים וההומניסטים של העת המודרנית טוענים אחרת.

זכרו תמיד: דת של אמת משמעה לדעת את האל כאב ואת רעך כאח. דת איננה אמונה של שעבוד באמצעות איומים בעונש, או הבטחות קסומות לגמול מיסטי עתידי.

דתו של ישוע היוותה את ההשפעה הדינאמית ביותר אשר פעלה על המין האנושי מעודו. ישוע ניפץ את המסורת, חיסל את הדוגמה וקרא לאנושות להשיג את האידיאלים הגבוהים ביותר שלה בזמן ובנצח – להיות מושלמים, ממש כשם שהאב שבשמיים מושלם הוא.

ניתנת לדת אפשרות מועטה בלבד לפעול בטרם נפרדת הקבוצה הדתית מכל שאר הקבוצות – ההתאגדות החברתית של החברות הרוחנית בממלכת השמיים.

הדוקטרינה על אודות אפסותו הכוללת של האדם חיסלה הרבה מן הפוטנציאל של הדת לחולל השלכות חברתיות מטבע מרומם ומעורר השראה. ישוע ביקש לכוון מחדש את כבוד האדם בהצהירו כי כל בני האדם הינם ילדיו של האל.

כל אמונה דתית המשמשת ביעילות להפיכת המאמין בה לרוחני, ניחנת לבטח בהשלכות חברתיות רבות-עוצמה על חיי החברה של אדם דתי מעין זה. לעולם מניבה ההתנסות הדתית את "פירות הרוח" בחיי היומיום של האדם המוכון על-ידי הרוח.

ממש כשם שמובטח כי בני האדם יחלקו את אמונותיהם הדתיות, מובטח כי הם יגבשו קבוצה דתית מסוג כזה או אחר, אשר תגדיר לבסוף מטרות משותפות. ביום מן הימים יתקבצו יחדיו אנשים דתיים וישתפו פעולה על בסיס אחדות האידיאלים והתכליות, ולא ינסו לעשות כן על בסיס דעותיהם הפסיכולוגיות או אמונותיהם התיאולוגיות. מה שנדרש על-מנת לאחד את האנשים הדתיים הינו תכליות ולא אמונות. מכיוון שדת של אמת הינה עניין של חוויה רוחנית אישית, בלתי-נמנע הוא שכל אדם דתי יגבש לעצמו את הפירוש האישי שלו למה שהוא תופש כהגשמתה של אותה התנסות רוחנית. תנו למונח "אמונה" לייצג את מערכת היחסים האישית בין האדם לבין האל, ולא לאמונות אשר גובשו בידי קבוצה כזו או אחרת של בני תמותה אשר הסכימו על גישה דתית משותפת. "יש לך אמונה? תהי לך לבדך."

העובדה שאמונה נוגעת אך ורק לתפישתם של ערכים אידיאליים מודגמת בהגדרה הנכללת בברית החדשה, אשר מצהירה כי האמונה היא בטחון במה שְנִצְפָה לוֹ וְהוֹכַחַת דְּבָרִים שְאִינֶם נִרְאִים.

economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:52 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:53 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:54 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:55 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:56 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the "fruits of the spirit" in the daily life of the spirit-led mortal.

99:57 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term "faith" stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. "Have you faith? Then have it to yourself."

99:58 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

האדם הפרימיטיבי כלל לא התאמץ לנסח את אמונותיו הדתיות במילים. את הדת שלו הוא רקד, הוא לא חשב אותה. האנשים המודרניים חשבו על אמונות רבות, וכן ניסחו מבחנים רבים לאמונה דתית. על אנשי הדת בעתיד לחיות את דתם, להקדיש את עצמם לשירות בלב שלם של אחוות האדם. הגיע הזמן שהאדם הדתי יחווה התנסות דתית כה אישית וכה נשגבת, עד שהיא תוכל להתגשם ולבוא לידי ביטוי אלא ב"רגשות עמוקים מדי מכדי לבטאם במילים".

ישוע לא דרש מחסידיו שיתקבצו מעת לעת על-מנת להקריא מילים המעידות על אמונותיהם המשותפות. הוא רק ציווה שהם יתאספו יחדיו על-מנת לעשות משהו – לסעוד סעודה משותפת על-מנת לזכור את חיי המתת שלו באורנטיה.

איזו שגיאה עושים הנוצרים, כאשר בעודם מציגים את המשיח כאידיאל העליון למנהיגות רוחנית, הם מעזים לדרוש מגברים ונשים יודעי-אל לדחות את מנהיגותם ההיסטורית של אנשים יודעי-אל אשר תרמו להארה של אומתם או של גזעם במהלך העידנים אשר חלפו.

6. הדת המוסדית

החלוקה לזרמים הינה מחלה שבה לוקה הדת המוסדית, והדוגמטיות הינה שעבוד של הטבע הרוחני. דת ללא כנסייה, טובה בהרבה מכנסייה ללא דת. הסערות הדתיות של המאה העשרים אינן מעידות, כשלעצמן, על התנוונות רוחנית. הבלבול מקדים הן את הצמיחה והן את ההרס.

קיימת תכלית אמיתית לחברות של הדת. מטרתן של הפעילויות החברתיות הדתיות הינה לעורר בדרמטיות את הנאמנויות של הדת; להעצים את משיכתם של האמת, היופי והטוב; לטפח את משיכתם של ערכים עליונים; לשפר את השירות נטול האנוכיות לזולת; להאדיר את הפוטנציאלים של חיי המשפחה; לקדם את החינוך הדתי; לספק עצה נבונה והכוונה רוחנית; ולעודד פולחן בקבוצה. וכל הדתות החיות מעודדות את הרעות האנושיות, משמרות את המוסר, מעודדות את רוחות השכנים, ומאפשרות להפיץ את בשורותיהן המהותיות, מסריהן על אודות גאולת הנצח.

ואולם, ככל שהדת הולכת ומתמסדת, כך הולכת ופוחתת יכולתה לעשות טוב, בעוד שהאפשרויות לחולל רע מתרבות עד מאוד. הסכנות שבדת פורמאלית הינן: התקבעות האמונות והתגבשות הרגשות; הצטברות אינטרסים ככל שהחילוניות מתעצמת; הנטייה לתקן את האמת ולקבע אותה; ההסטה של הדת משירות האל לשירותה של הכנסייה; נטיית

^{99:59 (1091.8)} Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by "feelings that lie too deep for words."

^{99:5.10 (1091.9)} Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

^{99:5.11 (1091.10)} What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

^{99:6.1 (1092.1)} Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

^{99:6.2 (1092.2)} There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

^{99:6.3 (1092.3)} But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church;

המנהיגים להפוך למנהלים במקום לסועדים; הנטייה ליצור כתות וחלוקות משנה אשר מתחרות אלה באלה; כינונה של סמכות כנסייתית מדכאת; יצירת גישה אריסטוקרטית של "עם סגולה"; קידום רעיונות כוזבים ומוגזמים על אודות קדושה; הפיכתה של הדת לשגרתית והתאבנות הפולחן; הנטייה לסגוד לעבר תוך כדי התעלמות מדרישות ההווה; הכישלון לפרש את הדת פירושים עדכניים; ההסתבכות עם פעולותיהם של מוסדות חילוניים, הסתבכות אשר יוצרת את האפליה המרושעת של המעמדות הדתיים; היא אשר הופכת לשופטת אורתודוקסית בלתי-סבלנית; והיא כושלת בשימור האינטרסים של הצעירים ההרפתקניים ומאבדת בהדרגה את המסר המושיע של בשורת הגאולה הנצחית.

הדת הפורמאלית מרסנת את בני האדם בפעילותם הרוחנית האישית, במקום לשחרר אותם לשרת שירות גבוה כבנאי הממלכה.

inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic "chosen-people" attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

99:6.4 (1092:4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. תרומתה של הדת

למרות שעל הכנסיות – כמו גם על כל הקבוצות הדתיות האחרות – להתרחק מכל הפעילויות החילוניות, בה בעת נדרשת הדת שלא לעכב בצורה כלשהי את התיאום החברתי בין המוסדות האנושיים או לחבל בו. על החיים להמשיך ולצמוח במשמעותם; האדם חייב להמשיך ולערוך רפורמות בפילוסופיה ולהבהיר את הדת.

מדעי המדינה חייבים לבנות מחדש את הכלכלה ואת התעשייה באמצעות הטכניקות שאותן ירכשו ממדעי החברה, ובאמצעות התבונות והמניעים שאותם יספקו החיים הדתיים. בכל תהליך בניית-מחדש של החברה, מספקת הדת נאמנות מייצבת לתכלית טרנסצנדנטאלית, מטרה מייצבת המצויה מעל ומעבר למטרות הזמניות. בתוך הבלבול של סביבה המשתנה חדשות לבקרים, האדם בן התמותה זקוק להזנה מפרספקטיבה קוסמית מרחיקת-ראות.

הדת מעוררת באדם השראה לחיות באומץ ובאופור על-פני האדמה; היא מצמידה את הסבלנות לתשוקה, את התובנה לדבקות, את הסימפטיה לעוצמה ואת האידיאלים לאנרגיה.

האדם לעולם לא יוכל להחליט בתבונה באשר לנושאים ברי-חלוק, או להתעלות מעל לאמוניות של האינטרסים האישיים שלו, אלא אם כן ימדוט על נוכחות ריבונותו של האל ויכיר במציאויות של המשמעות האלוהיות ושל הערכים הרוחניים.

התלות ההדדית הכלכלית והרעות החברתית יובילו, בסופו של דבר, לאחווה. האדם מטבעו הינו חולם, אך המדע גורם לו לפקוח את עיניו כך שביכולתה של הדת להפעיל אותו, תוך סיכון קטן בהרבה מפני תגובות קנאיות מועצמות. הצרכים הכלכליים קושרים את האדם

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092:5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092:9) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steady goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093:1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093:2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093:3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and

אל קרקע המציאות, ואילו ההתנסות הדתית האישית מביאה את אותו אדם להתייבב פנים-אל-פנים אל מול המציאויות הנצחיות של אזרחות קוסמית מתרחבת ומתקדמת בהתמדה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

^{9976 (10934)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 100. הדת בחוויה האנושית

101 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 099

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 100

הדת בחוויה האנושית

סעיפים

מבוא

1. צמיחה דתית
2. צמיחה רוחנית
3. מושגים של ערך עליון
4. בעיות של צמיחה
5. המרה דתית ומיסטיות
6. סימני היכר של חיים דתיים
7. פסגת החיים הדתיים

PAPER 100

RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

מבוא

חווית החיים הדתיים הדינאמיים מתמירה את היחיד הבינוני לכדי אישיות בעלת עוצמה אידיאליסטית. הדת סועדת את התקדמות הכלל באמצעות טיפוח התקדמותו של כל יחיד, והתקדמותו של כל יחיד מועצמת באמצעות התקדמות הכלל.

צמיחה רוחנית מומצת באופן הדדי באמצעות קרבה אינטימית לאנשים דתיים אחרים. האהבה מספקת את המצע לצמיחה הדתית – גורם משיכה אובייקטיבי במקום הסיפוק הסובייקטיבי – אף-על-פי שממנה נובע הסיפוק הסובייקטיבי העליון. והדת מאצילה את עבודת הפרך הנפוצה בחיי היומיום.

INTRODUCTION

^{100:1.1 (1094:1)} THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

^{100:2.2 (1094:2)} Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. צמיחה דתית

בעוד שהדת מובילה לצמיחתן של המשמעויות ולהעצמתן של הערכים, כאשר מרוממים הערכות אישיות לחלוטין לדרגה של מוחלטות, לעולם התוצאה היא רוע. הילד מעריך את ההתנסות בהתאם לשיעור תכולת ההנאה שבה; הבשלות הינה פרופורציונית לשיעור שבו מחליפות משמעויות גבוהות יותר את ההנאה

1. RELIGIOUS GROWTH

^{100:1.1 (1094:3)} While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal

האישית, ואפילו את הנאמנות למושגים הגבוהים ביותר על אודות מצבי חיים מגוונים ומערכות יחסים קוסמיות.

אנשים מסוימים הינם עסוקים מדי מכדי לצמוח, ולפיכך מצויים בסכנה חמורה של קיפאון רוחני. יש לאפשר למשמעויות לצמוח בעידינים שונים, בתרבויות עוקבות ובשליבים שדרכם מתקדמת הציוויליזציה. המעכבים העיקריים של הצמיחה הינם הדעה הקדומה והבורות.

העניקו לכל ילד מתפתח את ההזדמנות להצמיח את ההתנסות הדתית שלו עצמו; אל תכפו עליו את ההתנסות המוכנה מראש של הבוגר. זכרו כי התקדמות במסגרת תכנית חינוך מבוססת שנה-אחר-שנה אינה מעידה בהכרח על התקדמות אינטלקטואלית, קל וחומר על צמיחה רוחנית. גידול באוצר המילים אינו מעיד על התפתחות האופי. ההתקדמות היא אשר מעידה באמת על הצמיחה, ולא התוצרים גרידא. על צמיחה חינוכית אמיתית מעידים התרחבותם של אידיאלים, הערכה גדולה יותר לערכים, משמעויות חדשות של ערכים ונאמנות מועצמת לאידיאלים עליונים.

ילדים מתרשמים לצמיתות אך ורק מנאמנותם של עמיתיהם הבוגרים; לפקודות אין השפעה לאורך זמן, ואפילו לא לדוגמה. בני-אדם נאמנים הינם בני-אדם צומחים, והצמיחה הינה מציאות מרשימה ומעוררת השראה. חיו היום בנאמנות – צמחו – והמחר כבר ידאג לעצמו. הדרך המהירה ביותר של הראשון להפוך לצפרדע הינה לחיות בנאמנות מדי רגע את חייו כראש.

המצע ההכרחי לצמיחה דתית מניח מראש חיים מתקדמים של הגשמה עצמית, את התיאום בין הנטיות הטבעיות, את הפעלתה של הסקרנות וההנאה מן ההרפתקה הסבירה, את חוויות רגשות שביעות הרצון, את פעולת גירוי הפחד של תשומת הלב והמודעות, את המשיכה לפלאי והמודעות הרגילה של קטנות, ענוה. הצמיחה אף מתבססת על גילוי העצמי שאליו נלווית ביקורת עצמית – מצפון, וזאת משום שלאמיתו של דבר המצפון הינו הביקורת שמבקר אדם את עצמו על-פי ערכיו-הרגליים, על-פי האידיאלים האישיים שלו.

ההתנסות הדתית מושפעת באופן ניכר מן הבריאות הפיזית, מן המזג שנתקבל בירוש ומן הסביבה החברתית. ואולם, התנאים הללו, ברי החלוק, לא יוכלו לעכב את התקדמותה הרוחנית הפנימית של נשמה אשר מקדישה עצמה לעשיית רצון האב שבשמיים. בכל בני התמותה הרגילים קיימים דחפים מולדים מסוימים אשר מניעים לעבר צמיחה והגשמה עצמית, ואשר פועלים כל זמן שאינם מעוכבים באופן ספציפי. הדרך הבטוחה לטפח את המתת המובנית הזאת של הפוטנציאל לצמיחה רוחנית, היא להישאר מסורים בלב שלם לערכים עליונים.

את הדת לא ניתן להעניק, לקבל, להשאיל, ללמוד או לאבד. זוהי התנסות אישית אשר גדלה ביחס ישר לחיפוש המתרחב אחר ערכים סופיים.

pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094:4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094:5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094:6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094:7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095:1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095:2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for

וכך נלווית צמיחה קוסמית לצבירתן של משמעויות, ולרוממות המתרחבת-לעולם של הערכים. ואולם, האצילות עצמה הינה לעולם בבחינת צמיחה בלתי-מודעת.

הרגלי חשיבה ופעולה דתיים תורמים לכלכלה של הצמיחה הרוחנית. אדם יכול לפתח נטייה לעבר תגובה חיובית לגירוי רוחני, מעין רפלקס רוחני מותנה. הרגלים התורמים לצמיחה דתית כוללים טיפוח רגישות לערכים אלוהיים, הכרה בחייו הדתיים של הזולת, מדיטציה אשר הוגה במשמעויות קוסמיות, פתרון בעיות באמצעות סגידה, שיתוף של האדם את אחיו בחייו הרוחניים, הימנעות מאנוכיות, סירוב להסתמך על הרחמים האלוהיים, וחיים כאילו הם נחיים בנוכחות האל. הגורמים לצמיחה הדתית עשויים להיות מכאנים, אך הצמיחה עצמה הינה תמיד בלתי-מודעת.

ואולם, טבעה הבלתי-מודע של הצמיחה הדתית אינו מעיד על כך שזוהי פעילות המתרחשת במחוזותיהם המשוועים התת-מודעים של האינטלקט האנושי; אלא דווקא היא מעידה על פעילויות יצירתיות ברמות העל-מודעות של הדעת בת התמונה. ההתנסות של ההכרה במציאותיותה של הצמיחה הדתית הבלתי-מודעת הינה אחת מן ההוכחות החותכות לקיומו התפקודי של העל-מודע.

2. צמיחה רוחנית

התפתחות רוחנית תלויה, בראש ובראשונה, בשמירה על קשר רוחני חי עם כוחות הרוח האמיתיים, ושנית, בהעניקה מתמדת של פירות רוח: תגובה הסעד שבו מעניק האדם לאחיו את מה שקיבל מאלו אשר היטיבו עמו רוחנית. התקדמות רוחנית מתבססת על ההכרה האינטלקטואלית בעוני הרוחני, יחד עם מודעות-עצמית לרעב-למושלות, התשוקה לדעת את האל ולהידמות לו, וההתכונות בלב שלם לעשות את רצון האב שבשמיים.

בתחילתה, הצמיחה הרוחנית הינה התעוררות לצרכים, לאחר מכן הבחנה במשמעויות, ואז גילוי ערכים. ההוכחה להתפתחות רוחנית אמיתית כרוכה בהצגתה של אישיות אנושית אשר מונעת על-ידי אהבה, מופעלת על-ידי סעד בלתי-אנוכי ונשלטת על-ידי הסגידה בלב שלם לאידיאלי המושלמות של האלוהיות. וכלל ההתנסות הזו מהווה את מציאותה של הדת, וזאת בניגוד לאמונות תיאולוגיות גרידא.

הדת יכולה להתקדם לאותה רמת ניסיון שבה היא הופכת לטכניקה מוארת ולחכמה של תגובה רוחנית ליקום. דת מהוללת שכזו יכולה לפעול בשלוש רמות של אישיות אנושית: הרמה האינטלקטואלית, הרמה המורונית והרמה הרוחנית; לפעול על הדעת, בתוך הנשמה המתפתחת, ויחד עם הרוח השוכנת.

final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095:3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095:4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095:5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095:6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095:7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

ובאחת הופכת הרוחניות למחון המצביע על מידת הקרבה של האדם אל האל ולמידה שבה האדם מועיל לאחיו. הרוחניות מעצימה את היכולת לגלות יופי בדברים, להכיר אמת במשמעויות ולגלות טוב בערכים. ההתפתחות רוחנית נקבעת על-פי היכולות האלה, ועומדת ביחס ישר לשיעור חיסול איכויותיה האנוכיות של האהבה.

הרוחניות בפועל הינה השיעור שבו הושגה האלוהות, שיעור ההתכוונות למכוון. הישג של סופיות של רוחניות שקול להישג המקסימום של המציאות, המקסימום של היות כמות האל. חיי הנצח הינם החיפוש הבלתי-נגמר אחר ערכים אינסופיים.

על המטרה האנושית של הגשמה עצמית להיות רוחנית, ולא חומרית. המציאויות היחידות אשר שווה לשאוף אליהן הינן אלוהיות, רוחניות ונצחיות. האדם בן התמותה זכאי ליהנות מן המנעמים הפיזיים ומן הסיפוק שבחיבה האנושית; הוא יוצא נשכר מן הנאמנות לחבריו האנושיים ולמוסדות ברי-חלוק; אך אין אלה היסודות הנצחיים שעליהם יש לבנות את האישיות האלמותית אשר חייבת להתעלות מעל המרחב, לכבוש את הזמן ולהשיג את יעד המושלמות האלוהית ואת השירות הסופי.

ישוע הציג את הביטחון העילאי של בן-תמותה יודע-אל באומרו: "עבור המאמין בממלכה, אדם יודע-אל, מה משנה אם כל הדברים הארציים קורסים?" הביטחונות ברי החלוק הינם פגיעים, אך את ביטחונות הרוח לא ניתן להבקיע. כאשר עולים נחשולי המצוקה, האנוכיות, האכזריות, השנאה, הרוע והקנאה האנושיים, ומכים בנשמתו של האדם, אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים כי קיימת מצודה פנימית, עיר החומה של הרוח, אשר אותה לא ניתן לתקוף; או לפחות נכון הדבר לגבי כל אדם אשר הפקיד את נשמתו בידי רוח האל הנצחית השוכנת בו.

לאחר הישג רוחני שכזה – בין אם הושג הודות לצמיחה הדרגתית או עקב משבר ספציפי – משנה האישיות כיוון ומתפתחת אמת מידה חדשה של ערכים. יחידים ילידי-רוח מעין אלה מקבלים מוטיבציה מחודשת בחייהם במידה כזו שמאפשרת להם לעמוד בשלווה בעת שנמחקות שאיפותיהם הכמוסות ביותר ובעת שמתמוטטות תקוותיהם הכנות ביותר; הם יודעים אל נכון כי האסונות הללו אינם אלא תהפוכות הכיוון-מחדש אשר מחסלות את יצירותיו בנות החלוק של האדם, בטרם יוקמו מציאויות נאצלות ועמידות יותר של ברמה חדשה ונשגבת יותר של הישג ביקום.

^{10024 (10961)} Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

^{10025 (10962)} Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

^{10026 (10963)} The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

^{10027 (10964)} Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

^{10028 (10965)} After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. מושגים של ערך עליון

הדת איננה טכניקה להשגת שלווה מנטאלית סטאטית של אושר עילאי; היא הינה דחף לארגונה של הנשמה לשם שירות דינאמי.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

^{10031 (10966)} Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the

היא הינה הגיוס הכללי של העצמי לשם השירות הנאמן של אהבת האל והאדם. על-מנת להגיע למטרה העליונה, לפרס הנצח, תשלם הדת כל מחיר שיידרש. בנאמנות הדתית מתקיימת מושלמות מוקדשת אשר הינה נשגבת ביותר. והנאמנויות האלה הינן יעילות מבחינה חברתית ומקדמות מבחינה רוחנית.

עבור האדם הדתי, המילה "אל" הופכת להיות סמל להתקרבות למציאות העליונה ולהכרה בערך אלוהי. האהבות והסלידות של האדם אינן קובעות מה טוב ומה רע; הערכים המוסריים אינם צומחים מתוך מילוי הרצונות או מתוך תסכול רגשי.

כאשר אתם הוגים בערכים, עליכם להבדיל בין מה שהינו ערך לבין מה שיש בו ערך. עליכם להכיר ביחס שבין פעילויות מהנות לבין שילובן באופן משמעותי והגשמתן המועצמת ברמות התנסות אנושית הולכות ומגבירות בהתמדה.

משמעות הינה דבר שההתנסות מוסיפה לערך; היא הינה המודעות ההערכית של ערכים. הנאה מבודדת ואנוכית לחלוטין עשויה להצביע על פיחות ווירטואלי במשמעויות, על הנאה חסרת-משמעות הגובלת ברוע יחסי. הערכים הינם התנסויות כאשר המציאות הינן משמעותיות ומחבורות באופן מנטאלי, כאשר הדעת מכירה במערכות יחסים מעין אלה ומקירה אותן.

אף-פעם הערכים אינם יכולים להיות סטאטיים; המציאות מעידה על שינוי, על צמיחה. שינוי ללא צמיחה, התרחבות במשמעות ורוממות הערך, הינו חסר-ערך – הוא הינו בבחינת רוע פוטנציאלי. ככל שמתרחבת איכות ההסתגלות הקוסמית, כך גדל שיעור המשמעות המצוי בהתנסות כלשהי. ערכים אינם אשליות מושגיות; הם הינם אמיתיים, אך תמיד הם תלויים בקיום מערכות היחסים. ערכים הינם לעולם הן ממשיים והן פוטנציאליים – לא מה שהיה, אלא מה שהוא ומה שעתיד להיות.

החיבור בין הממשיים לפוטנציאליים שקול לצמיחה, להבנה ההתנסותית של ערכים. ואולם צמיחה איננה התקדמות גרידא. התקדמות היא תמיד משמעותית, אך ללא צמיחה היא נעדרת ערך באופן יחסי. הערך העליון בחיים האנושיים טמון בצמיחתם של ערכים, בהתקדמות במשמעויות, ובהבנת האופן שבו שתי ההתנסויות האלה מתייחסות קוסמית זו אל זו. והתנסות שכזו שקולה לידיעת האל. אף כי בן-תמותה שכזה איננו על-טבעי, הוא אכן הופך להיות על-אנושי; נשמה אלמותית מתפתחת.

האדם איננו יכול לגרום לצמיחה, אך הוא יכול לספק לה תנאים מתאימים. צמיחה הינה לעולם בלתי-מודעת, בין שהיא פיזית, אינטלקטואלית או רוחנית. וכך צומחת אהבה; לא ניתן ליצור, לייצר או לרכוש אותה; היא חייבת לצמוח. האבולוציה הינה טכניקת צמיחה קוסמית. לא ניתן להבטיח צמיחה חברתית באמצעות חקיקה, ולא ניתן

enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:32 (1096:7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:33 (1096:8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:34 (1097:1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:35 (1097:2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:36 (1097:3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:37 (1097:4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth

לגרום לצמיחה מוסרית באמצעות מנהל. אדם יכול לייצר מכונה, ואולם, ערכה האמיתי חייב להיגזר מן התרבות האנושית ומהערכה אישית. התרומה היחידה של אדם לצמיחה הינה גיוס כלל כוחות אישיותו – אמונה חיה.

is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. בעיות של צמיחה

חיים דתיים הינם חיים מסורים, וחיים מסורים הינם חיים יצירתיים, מקוריים וספונטניים. תובנות דתיות חדשות נובעות מתוך עימותים הגורמים לבחירתם של הרגלי תגובה חדשים וטובים יותר במקומן של תבניות התגובה הישנות והנחותות יותר. משמעויות חדשות נובעות אך ורק מתוך עימות; והעימות נמשך כל עוד קיים הסירוב לאמץ את הערכים הגבוהים יותר המרומזים במשמעויות נעלות יותר.

התסבוכת הדתית הינה בלתי-נמנעת; לא ייתכן צמיחה ללא עימות נפשי וללא סערת נפש רוחנית. ארגונה של אמת-מידה פילוסופית לחיים כוללת מהומה רבתי במחוזות הפילוסופיים של הדעת. הנאמנות לכביר, לטוב, לאמיתי ולנאצל איננה ניתנת ללא מאבק. מאמץ נדרש לשם התבהרות הראייה הרוחנית והעצמת התובנה הקוסמית. והאינטלקט האנושי מוחה כנגד הדרישה להיגמל מקיום המתבסס על האנרגיות הבלתי-רוחניות של הקיום בר החלוף. הדעת החייתית העצלה מתקוממת נוכח המאמץ הנדרש להתמודדות עם פתרון בעיות קוסמיות.

ואולם, הבעיה הגדולה מכולן בחיים הדתיים הינה משימת איחוד כוחות הנשמה של האישיות תחת שליטת האהבה. הבריאות, היעילות המנטלית והאושר נובעים מאיחודן של מערכות פיזיות, מערכות של דעת ומערכות רוחניות. האדם מבין הרבה על אודות הבריאות והשפיות, ואולם, הוא אכן למד אך מעט על אודות האושר. האושר הגבוה ביותר קשור בקשר בל-ינתק להתקדמות רוחנית. הצמיחה הרוחנית מניבה אושר מתמשך, שלוה המצויה מעבר לכל הבנה.

בחיים הפיזיים, החושים מעידים על קיומן של דברים; הדעת מגלה את המציאות של המשמעויות; אך ההתנסות הרוחנית מגלה ליחיד את הערכים האמיתיים של החיים. רמות החיים הגבוהות האלה של חיי בן אנוש מושגות באהבה העליונה את האל ובאהבה נטולת האנוכיות את האדם. אם הנכם אוהבים את רעיהם, וודאי גיליתם את ערכם. ישוע אהב כל-כך את בני אדם, משום שהוא העריך אותם עד מאוד. הדרך הטובה ביותר לגלות את ערכי רעיהם היא להבין את מניעיהם. אם מישוה מעצבן אתכם, גורם לכם לחוש תרעומת, עליכם לבקש – מתוך אהדה – להבין את נקודת המבט שלו, את הסיבות שבעטין הוא נוהג באופן בלתי-נעים שכזה. אם פעם אחת תבינו את שכנכם, אתם

4. PROBLEMS OF GROWTH

^{100:41 (1097:5)} Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

^{100:42 (1097:6)} Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

^{100:43 (1097:7)} But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

^{100:44 (1098:1)} In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into

תהפכו לסובלניים, וסובלנות זו תצמח לכדי חברות ותבשיל לכדי אהבה.

שוו בעיני רוחכם את המחזה שבו נראה אחד מאבות אבותיכם בעידן של שוכני המערות – גוש אדם נמוך, מעוות בצורתו, מטונף, חשוף-שיניים, עומד בפסוק, אלתו מונפת מעלה, עיניו רשפות שנה ומבטו הנחוש מופנה קדימה. מחזה שכזה ממש לא מעיד על כבודו האלוהי של האדם. אך הרשו לנו להרחיב כעת את התמונה. ממול לאדם הזה רוקן נמר בעלי ניבי-חרב, ומאחוריו אישה ושני ילדים. מיד אתם מכירים בכך שתמונה זו מעידה על ראשיתם של דברים רבים טובים ונאצלים במין האנושי, אף שהאדם שבשתי התמונות הוא אותו אדם. אלא שבתמונה השנייה עומדת לרשותכם תמונה רחבה יותר. באמצעותה אתם מבינים את המניע של בן התמונה המתפתח הזה. גישתו הופכת ראויה לשבח הואיל ואתם מבינים אותו. עד כמה יכולתם להבין טוב יותר את רעיהם, אילו רק יכולתם לתפוש את מניעיהם. אילו יכולתם לדעת את רעיהם, הייתם בסופו של דבר מתאהבים בהם.

אינכם יכולים לאהוב באמת את רעיהם באמצעות כוח הרצון בלבד. האהבה נולדת אך ורק מתוך הבנה מלאה של המניעים והרגשות של שכנים. אין זה חשוב כל-כך שתאהבו היום את כל בני האדם, כפי שחשוב שתלמדו לאהוב בכל יום אדם אחד נוסף. אילו בכל יום, או בכל שבוע, תגיעו להבנה של רע אחד נוסף, ואם זוהי מלאה יכולתכם, כי אז לבטח אישיותכם עוברת תהליך של חברות והופכת לרוחנית. האהבה מדבקת, וכאשר המסירות האנושית הינה נבונה וחכמה, האהבה מדבקת יותר מן השנאה. אך רק אהבה אמיתית ונטולת אנוכיות אכן הינה מדבקת. אילו כל בן-תמותה יכול היה להפוך למוקד של חיבה דינאמית, היה ווירוס אהבה שפיר זה ממלא את זרם רגשותיה של האנושות במידה כזו שכלל הציוויליזציה הייתה מתמלאת באהבה, וזו הייתה הגשמתה של אחוות האדם.

5. המרה דתית ומיסטיות

העולם מלא נשמות אבודות, אבודות לא במובן התיאולוגי אלא במובן של כיוויות המשמעות, של השוטטות בבלבול אנה ואנה בנבכי הדוקטרינות והקפות של עידן פילוסופי מתוסכל. מעטים מדי למדו כיצד להתקין פילוסופיה לחיים שתבוא במקומה של הסמכות הדתית. (אין לראות בבזאת סמליה של הדת המחוקקת כערוצי צמיחה, אף כי הדלתא של הנהר איננה הנהר.)

התקדמות הצמיחה הדתית מובילה מקיפאון, דרך עימות, אל עבר תיאום; מחוסר-ביטחון לאמונה נטולת ספקות; מבלבול של מודעות קוסמית אל איחוד האישיות; מן המטרות ברות החלוק אל הנצחיות; מן השעבוד לפחד אל

love.

^{100:45 (1098:2)} In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

^{100:46 (1098:3)} You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

^{100:51 (1098:4)} The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

^{100:52 (1098:5)} The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the

החופש של היות בנים לאל.

ראוי להבהיר כי הצהרת הנאמנות לאידיאלים העליונים – המודעות לאל בנפש, ברגש וברוח – עשויה להיות בבחינת התפתחות טבעית ומדורגת, ושלפעמים היא בבחינת חוויה המתרחשת בצמתים מסוימים, כמו בזמן משבר. השליח פאולוס חווה המרה פתאומית ומדהימה באותו יום רב מאורעות בדרך דמשק. גאוטמה סידהרתא חווה חוויה דומה בלילה שבו ישב לבדו וביקש לחדור את המסתורין של האמת הסופית. רבים אחרים חוו חוויות דומות, ומאמינים אמיתיים רבים התקדמו מבחינה רוחנית ללא המרת פתע.

מרבית מן התופעות המדהימות הנקשרות למה שמכונה המרות דתיות הן פסיכולוגיות לחלוטין, אך מדי פעם אכן מתרחשות חוויות אשר מקורן גם רוחני. כאשר ההתגייסות המנטאלית הינה מוחלטת בכל רמה של השאיפה הנפשית מעלה כלפי הישג הרוח, כאשר קיימת מושלמות של מניעי האדם כלפי הנאמנות לרעיון האלוהי, או אז מתרחשת לעיתים קרובות אחיזה פתאומית כלפי מטה של הרוח השוכנת על-מנת להסתנכרן עם תכליתו הממוקדת והמוקדשת של דעתו העל-מודעת של המאמין האנושי. וחוויות מעין אלה, שבהן מתאחדות תופעות אינטלקטואליות ורוחניות, מהוות את ההמרה אשר כוללת גורמים המצויים מעל ומעבר למעורבות פסיכולוגית גרידא.

ואולם, הרגש לבדו מהווה המרה כוזבת; על האדם להיות הן בעל אמונה והן בעל רגש. ככל שההתגייסות הרגשית הינה חלקית, ובמידה שבה מניע הנאמנות האנושית הינו בלתי-שלם, כך יהא השיעור של חוויות ההמרה מציאות ממוזגת של האינטלקט, הרגש והרוח.

אם אדם מוכן להכיר מן הבחינה התיאורטית בקיומו של תת-מודע, כהיפותזת עבודה פרקטית בתוך מה שאחרת הינו חיים אינטלקטואליים אחדים, כי אז, ועל-מנת להיות עקבי, על האדם להניח את קיומו של מחוז דומה ותואם של פעילות אינטלקטואלית עולה, בדמות הרמה העל-מודעת, אזור המגע המידי עם הרוח השוכנת, הוא מכוון המחשבה. הסכנה הגדולה הטמונה בכל ההשערות האלה על אודות הנפש הינה שהחזיונות, כמו גם החוויות האחרות המכונות מיסטיות, לצד חלומות יוצאי-הדופן, עשויים להיחשב כמסרים אלוהיים לדעת האנושית. בימים עברו, חוויות אלוהיות גילו עצמן לאנשים יודעי-אל מסוימים, לא בשל הטרנס המיסטי שבו הם היו שרויים, או בשל חזיונותיהם המבעיתים, אלא דווקא למרות כל התופעות האלה.

בניגוד לחיפוש אחר ההמרה, הדרך הטובה יותר לגשת לאזורים המורונטיים שבהם ייתכן מגע עם מכוון המחשבה, עוברת דרך אמונה חיה וסגידה כנה, תפילה נטולת אנוכיות הנעשית בלב שלם. יותר מדי ממה שעולה כזכרונות מן

eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

^{100:53 (1099:1)} It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

^{100:54 (1099:2)} Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upheaval toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

^{100:55 (1099:3)} But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

^{100:56 (1099:4)} If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

^{100:57 (1099:5)} In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush

הרמות הבלתי-מודעות של הדעת האנושית סווג בטעות כהתגלויות אלוהיות וכהכוונה רוחנית.

סכנה גדולה טמונה בתרגול קבע של חלימה דתית בהקיצ; המיסטיות עלולה להפוך לטכניקה של בריחה מן המציאות, אף כי לעיתים היא שימשה לשם התייחדות רוחנית אמיתית. התנתקות משגרת החיים העמוסה למשך פרקי זמן קצרים אינה עשויה להיות מסוכנת מדי, אך בידודה המתמשך של האישיות הינו מצב מאוד בלתי-רצוי. בשום אופן אין לטפח את המצב דמוי-הטרנס של המודעות הדמיונית כהתנסות דתית.

מה שמאפיין את המצב המיסטי הינו פיזור של המודעות, יחד עם איים חיוניים של תשומת-לב ממוקדת אשר פועלים על אינטלקט סביל באופן יחסי. וכל אלו מושכים את המודעות לעבר תת-המודע, ולא לכיוון אזור המגע הרוחני, העל-מודע. מיסטיקנים רבים דחפו את הפירוד המנטאלי שלהם לרמה של מופעים מנטאליים חריגים.

הגישה הברירה יותר של המדיטציה הרוחנית מצויה בסגידת ההגות ובתפילת הוקרת התודה. אין להתבלבל בין התייחדות הישירה של האדם עם מכוון המחשבה שלו, כפי שאירעה לישוע בשנות חייו האחרונות בגוף, לבין מה שמכונה חוויות מיסטיות. הגורמים אשר תורמים לתחילת ההתייחדות המיסטית מעידים על הסכנה שבמצבי הנפש הללו. הדברים הבאים מעודדים את המצב המיסטי: תשיות גופנית, צום, פירוד נפשי, חוויות אסתטיות מעמיקות, דחפים מיניים חיוניים, פחד, חרדה, זעם וריקוד פראי. מקורם של רבים מן החומרים העולים כתוצאה מן ההכנות המקדמיות הוא בתת-המודע.

עד כמה שהתנאים עשויים היו להתאים לתופעות מיסטיות, ראוי שיוכן בבהירות כי ישוע מנצרת מעולם לא השתמש בשיטות מעין אלה על-מנת להתייחד עם אב פרדיס. ישוע לא סבל מהזיות תת-מודעות, ואף לא מאשליות על-מודעות.

6. סימני היכר של חיים דתיים

הדתות האבולוציוניות ודתות ההתגלות עשויות להיבדל עד מאוד אלה מאלה בשיטותיהן, ואולם מניעיהן דומים עד מאוד. הדת איננה פונקציה ספציפית של חיים, אלא אופן חיים. דת של אמת הינה התמסרות בלב שלם למציאות כלשהי שאותה מחשיב האדם הדתי כבעלת ערך עליון לעצמו ולאנושות בכללותה. והמאפיינים יוצאי-הדופן של כלל הדתות הינם: נאמנות ללא-תנאי ומסירות בלב שלם לערכים עליונים. ניתן לחזות במסירות דתית זו לערכים עליונים ביחסה של אם לא-דתית לכאורה לילדה, ובנאמנות הלוהטת של אנשים חילוניים למטרה

of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:58 (1099:6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:59 (1099:7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:510 (1100:1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:511 (1100:2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:61 (1100:3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent

כלשהי שאותה אימצו לעצמם.

הערך העליון שאותו מקבל האדם הדתי עשוי להיות שפל, או אפילו כוזב, ואף-על-פי-כן הוא הינו דתי. דת הינה אמיתית במידה שבה הערך אשר נחשב לעליון הינו אכן מציאות קוסמית בעלת ערך רוחני אמיתי.

סימני ההיכר של התגובה האנושית לדחף הדתי כוללים את איכויות האצילות והגדלות. האדם הדתי הן מודע להיותו אזרח ביקום, והוא מודע לכך שהוא מקיים קשר עם מקורות עוצמה על-אנושיים. הוא מלהב ומלא אנרגיה מפאת ביטחונו בהשתייכותו לאחוזה העליונה והנאצלת של בני האל. המודעות לערך העצמי הועצמה הודות לגירוי של החיפוש אחר התכליות הגבוהות ביקום – המטרות העליונות.

העצמי נכנע לדחף המסקרן של מוטיבציה חובקת-כל אשר אוכפת משמעת-עצמית מוגברת, מפחיתה עימותים רגשיים והופכת את החיים האנושיים לכאלה שבאמת ראוי לחיותם. ההכרה המורבידית במוגבלויות האנושיות מתחלפת במודעות הטבעית לחסרונות האנושיים, ונלווים לה נחישות מוסרית ושאיפה רוחנית להשיג את המטרות הגבוהות ביותר ביקום וביקום-העל. ודחף עז זה להשיג של אידיאלים על-אנושיים, מתאפיין תמיד בסבלנות, הימנעות, עוז-רוח וסובלנות הולכים וגדלים.

ואולם הדת האמיתית הינה אהבה חיה, חיים של שירות. הניתוק של האדם הדתי מהרבה ממה שהינו בר-חלוף וטריוויאלי אף-פעם איננו מוביל לבידוד מן החברה, והוא לא חייב לחסל את חוש ההומור. דת של אמת לא נוטלת דבר מן הקיום האנושי, אלא דווקא מוסיפה משמעות חדשה לכל החיים; היא מחוללת סוגים חדשים של התלהבות, של קנאות ושל אומץ. היא אפילו עשויה ליצור את רוח מסע הצלב, וזו יותר מאשר מסוכנת, אלא אם כן היא נשלטת על-ידי תבונה רוחנית ומסירות נאמנה לחובות החברתיות הנפוצות של הנאמנויות האנושיות.

אחד מסימני ההיכר המדהימים ביותר של חיים דתיים הינו אותה שלוה דינאמית ונשגבת, אותה שלוה אשר מתעלה מעל לכל הבנה אנושית, אותה נינוחות קוסמית המעידה על היעדרם של ספק ושל סערה. רמות כאלה של יציבות רוחנית חסינות בפני האכזבה. אנשים דתיים שכאלה הינם כמו השליח פאולוס, אשר אמר: "וְבִטּוֹחַ אֲנִי שֶׁלֹּא הַמָּוֶת וְלֹא הַחַיִּים, לֹא מַלְאָכִים וְלֹא שְׁרָרוֹת, וְלֹא גְבוּרוֹת, לֹא הַהוֹנָה וְלֹא הָעֲתִיד, לֹא הָרוֹם וְלֹא הָעוֹמֵק, וְלֹא כָּל בְּרִיָּה יוֹכֵל לְהַפְרִידֵנוּ מֵאַהֲבַת הָאֱלֹהִים."

במודעותו של האיש הדתי אשר תפש את המציאות של העליון, ואשר דבק במטרת המרבי, שורר סוג של ביטחון, אשר נלווית לו הכרה של הדר הניצחון.

loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

^{10062 (1100.4)} The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

^{10063 (1100.5)} The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

^{10064 (1100.6)} The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

^{10065 (1100.7)} But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

^{10066 (1101.1)} One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

^{10067 (1101.2)} There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who

pursues the goal of the Ultimate.

^{100.6.8 (1101.3)} Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

^{100.6.9 (1101.4)} The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

אפילו הדת האבולוציונית הינה כל אלה בנאמנות ובהדר, וזאת משום שהיא הינה התנסות אמיתית. ואולם דת ההתגלות היא גם מצוינת וגם אמיתית. הנאמנויות החדשות של הראייה הרוחנית המועצמת יוצרות רמות חדשות של אהבה ושל מסירות, של שירות ושל אחווה; וכלל האופק החברתי המועצם הזה מחולל מודעות מורחבת באשר לאבהותו של האל ולאחוות האדם.

ההבדל המאפיין בין דת מתפתחת לדת של התגלות הוא איכות חדשה של חכמה אלוהית, אשר מתווספת לחכמה ההתנסותית האנושית גרידא. ואולם, ההתנסות בתוך הדתות האנושיות ועמן היא אשר מפתחת את היכולת העוקבת לקבל את המתת הנרחבת יותר של החכמה האלוהית ושל התובנה הקוסמית.

7. פסגת החיים הדתיים

אף כי בן התמותה הממוצע באורנטיה אינו יכול לקוות להגיע למושלמות הגבוהה של האופי אשר הגיע אליה ישוע מנצרת בעודו חי בגוף בשר ודם, כל בן אנוש מאמין יכול בהחלט לפתח אישיות חזקה ואחודה לאורך קווי המתאר של אישיותו של ישוע אשר הפכו למושלמים. התכונה הייחודית באישיותו של המאסטר הייתה הסימטריה שלה, האיחוד המעודן והמאוזן שלה, יותר מאשר מושלמותה. ההצגה האפקטיבית ביותר של ישוע כלולה בדוגמא של אותו אחד אשר אמר, בשעה שהצביע על המאסטר העומד בפני מאשימיו, "הנה האָדָם!"

נדיבותו המתמדת של ישוע נגעה ללב אנוש, אך חוזק אופיו הוא אשר הדהים את חסידיו. הוא אכן היה כן; לא דבק בו רבב של צביעות. הוא היה חף מהעמדת פנים; הוא תמיד היה אמיתי באופן כה מרענן. הוא מעולם לא התחזה, ומעולם לא השתמש בתרמית. הוא חי את האמת, ממש באופן שבו הוא לימד אותה. הוא היה האמת. הוא אולץ להטיף לבני דורו על אודות האמת הגואלת, אף כי כנות מעין זו גרמה לפעמים לכאב. הוא היה נאמן ללא סייג לכלל האמת.

אך המאסטר היה כה הגיוני וכה נגיש. הוא היה מעשי עד מאוד בכל הסעד שלו, בעוד שכל תכניותיו התאפיינו בכזה הגיון בריא ומקודש. הוא היה חף כל-כך מכל הנטיות המוזרות, הבלתי-יציבות והחריגות. הוא מעולם לא היה גחמני, מרושע או היסטרי. בכל תורתו ובכל אשר עשה, תמיד שררה הבחנה מעודנת אשר לה נלווה חוש יוצא-דופן להלימות.

בן האדם תמיד היה אישיות נינוחה. אפילו אויביו כיבדו אותו כבוד שלם; הם אפילו התייראו מנכחותו. ישוע לא פחד. הוא היה טעון

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

^{100.7.1 (1101.5)} Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, "Behold the man!"

^{100.7.2 (1101.6)} The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

^{100.7.3 (1101.7)} But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

^{100.7.4 (1102.1)} The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his

בהתלהבות אלוהית, אך מעולם לא הפך לקנאי. הוא היה פעיל רגשית אך מעולם לא נטה לברוח. הוא היה בעל דמיון, אך תמיד מעשי. הוא ניצב בכנות אל מול המציאויות של החיים, אך מעולם לא היה קהה או משמים. הוא היה אמיץ אך לעולם לא חסר-אחריות; זהיר אך מעולם לא פחדן. הוא היה אוהד אך לא רגשן; ייחודי אך לא מוזר. הוא היה אדוק אך לא מתחסד. והוא היה נינוח כל-כך משום שהיה מאוחד באופן מושלם.

לא ניתן היה להחניק את מקוריותו של ישוע. הוא לא היה כבול על-ידי מסורת או מוגבל על-ידי השעבוד למוסכמות צרות. הוא דיבר בביטחון ללא סייג ולימד מתוך סמכות מוחלטת. ואולם, מקוריותו הנשגבת לא גרמה לו לפספס את פניי האמת המצויים בתורתיהם של קודמיו ובני זמנו. והלימוד המקורי היותר בתורתו היה הדגש אשר נתן לאהבה ולחסד במקומם של הפחד והקורבן.

ראייתו של ישוע הייתה רחבה מאוד. הוא האץ בחסידי לבשר את הבשורה לעמים כולם. הוא היה חף מצרות-מוחין. לבו האוהד חבק את כלל האנושות, ואפילו יקום שלם. ותמיד הזמנתו הייתה, "כי הוא אשר חפץ לבוא, מוזמן להגיע."

אמת נאמרה על ישוע, כי "הוא בָּטח בְּאֱלֹהִים". הוא בטח באב אשר בשמיים באופן נשגב כאדם בין בני-אדם. הוא בטח באביו כשם שילד קטן בוטח באביו הארצי. אמונתו הייתה תמיד מושלמת אך לעולם נטולת יומרה. בלא תלות במידה שבה הטבע עשוי להיראות אכזר, או אדיש לרווחתו של האדם על-פני האדמה, ישוע מעולם לא היסס באמונתו. הוא היה חסין בפני האכזבה ועמיד בפני הרדיפה. הוא לא הושפע ממה שנראה ככישלון.

הוא אהב את בני האדם כאחיו, ובה בעת הכיר בהבדלים שבין מתנותיהם המולדות ואיכויותיהם הנרכשות. "יַעֲבֹר בְּאֶרֶץ עֹשֶׂה חֶסֶד."

ישוע היה אדם שמח בצורה יוצאת-דופן, הוא היה אופטימיסט עיוור ובלתי-הגיוני. הוא תמיד האץ בכל באומרו, "יֵאָמֶץ לְבַבְכֶּם." הוא היה מסוגל לשמור על גישת בטוחה זו בשל אמונתו היציבה באל ובטיחונו הבלתי-מעורער באדם. הוא תמיד היה מתחשב בכל באופן נוגע ללב, משום שאהב את בני האדם והאמין בהם. ועדיין, הוא תמיד היה נאמן לאמונתו ונחוש באופן נפלא במסירותו לעשות את רצון האב.

המאסטר היה תמיד נדיב. הוא מעולם לא התעייף מלומר כי "טוב אֲשֶׁר תִּתֵּן מִשְׁתִּיקָה." כה אמר, "חִינֵם לְקַחְתֶּם חִינֵם תִּתְּנוּ." ועדיין, יחד עם כל הנדיבות השופעת הזו, הוא מעולם לא נהג בבזבזנות או בראוונות. הוא לימד כי עליכם להאמין על-מנת לקבל גאולה. "כִּי כָּל הַדֹּרֶשׁ יִמְצָא."

presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

1007.5 (1102:2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

1007.6 (1102:3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

1007.7 (1102:4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

1007.8 (1102:5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

1007.9 (1102:6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

1007.10 (1102:7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

הוא היה ישיר, אך תמיד נדיב. וכה אמר, "ואם לא כן, הייתי אומר לך." הוא היה כן אך תמיד חברי. הוא דיבר בחופשיות על אהבתו לחוטא ועל שנאתו את החטא. ואולם, בכל יושר הלב המדהים הזה, הוא מעולם לא פסק להיות הוגן.

ישוע היה שמח בהתמדה, אף-על-פי שלעיתים לגם לגימות נדיבות מכוס המרורים של הצער האנושי. הוא עמד ללא-חת אל מול המציאויות של הקיום, אך היה חדור התלהבות באשר לבשורת הממלכה. ואולם הוא שלט בהתלהבות; מעולם לא שלטה היא בו. הוא התמסר ללא סייג ל"עיסוק באִשֶׁר לְאָבִי". התלהבותו האלוהית הובילה את אחיו הבלתי-רוחניים לחשוב שיצא מדעתו, ואולם היקום אשר צפה במתרחש החשיב אותו כמודל השפיות וכתבנית למסירות העליונה של האדם לאמות המידה הגבוהות של החיים הרוחניים. והתלהבותו המרוסנת הייתה מדבקת; רעיו נאלצו לחלוק עמו את האופטימיות האלוהית שבו.

האדם הגלילי הזה לא היה איש של צער; הוא היה נשמה מלאת שמחה. כה אמר תמיד, "שִׂמְחוּ וְגִילוּ עַד מְאוֹד." אך כאשר החובה דרשה זאת, הוא היה מוכן לצעוד באומץ גם ב"גיא צלמוות". הוא היה שמח, אך יחד עם זה עניו.

רק סבלנותו השתוות לאומץ שבו. כאשר דחקו בו לפעול בטרם עת, הוא נהג לענות, "עתי עדיין לא באה." הוא מעולם לא מיהר; הנינוחות שלו הייתה מעודנת. אך לעיתים תכופות הוא התמרמר על הרוע, ולא סבל את החטא. לעיתים קרובות הוא התנגד בעוז למה שעלול היה לפגוע ברווחת ילדיו אשר על פני הארץ. ואולם התמרמרותו כלפי החטא מעולם לא הובילה אותו לכעוס על החוטא.

האומץ שלו היה מופלא, אך הוא מעולם לא היה נמהר. סיסמתו הייתה "אַל תִּירָאוּ." אומץ לבו היה נשגב, ולעיתים אף הרואי. אך אומץ הלב שלו היה קשור להבחנה ונשלט בידי ההיגיון. היה זה אומץ אשר נולד מאמונה, ולא מן ההתיימרות העיוורת. הוא אכן היה אמיץ אך אף-פעם לא חצוף.

המאסטר היווה תבנית של יראת שמיים. אפילו בצעירותו החלה תפילתו במילים, "אֲבִינוּ שְׁבָשִׁמִּים, יִתְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ." הוא כיבד אפילו את סגידתם הלוקיה של רעיו. אך הדבר לא הרתיע אותו מלתקוף את המסורות הדתיות, או את השגיאות אשר נפלו באמונות האנושיות. הוא כיבד את הקדושה האמיתית, אך עדיין יכול היה לטעון בצדק כלפי רעיו, באומרו, "מִי בָכֶם עָל עוֹן יוֹכִיחֶנִּי?"

ישוע היה גדול מפני שהיה טוב, ועדיין הוא התרועע עם הזאטוטים. בחייו האישיים היה נדיב וצנוע, ועדיין היה האדם של היקום אשר הפך למושלם. עמיתיו קראו לו מאסטר בלא שנדרשו

1007.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

1007.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

1007.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, "Rejoice and be exceedingly glad." But when duty required, he was willing to walk courageously through the "valley of the shadow of death." He was gladsome but at the same time humble.

1007.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, "My hour has not yet come." He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

1007.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, "Fear not." His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

1007.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, "Our Father who is in heaven, hallowed be your name." He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, "Who among you convicts me of sin?"

1007.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

לעשות כן.

ישוע היה האישיות האנושית המאוחדת המושלמת. וכיום, כפי שהיה אז בגליל, הוא ממשיך לאחד את ההתנסות האנושית ולתאם את מאמצי בני האדם. הוא מאחד את החיים, מאציל את האופי ומפשט את ההתנסות. הוא חודר לדעת האדם על-מנת לרומם, להתמיר ולשנות אותה. אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "מי שישוע המשיח בו, בְּרִיָּה חֲדָשָׁה הוא; הָרָאוֹנוֹת עֲבָרוּ; הִנֵּה הַכּוֹל נֶעֱשֶׂה חֲדָשׁוֹת."

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

^{1007.18 (1103.6)} Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: "If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new."

^{1007.19 (1103.7)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 101. טבעה האמיתי של הדת

102 ⇨

הספר של אורנטיה

100 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 101

טבעה האמיתי של הדת

סעיפים

מבוא

1. דת אמיתית
2. עובדת קיומה של הדת
3. מאפייני הדת
4. מגבלות ההתגלות
5. דת מורחבת על-ידי התגלות
6. התנסות דתית מדורגת
7. פילוסופיה אישית של הדת
8. אמונות ואמונה
9. דת ומוסריות
10. הדת כמשחררת האדם

PAPER 101

THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

מבוא

הדת, כהתנסות אנושית, מצויה בטווח שבין פחד השעבוד הפרימיטיבי של הפרא המתפתח לבין חופש האמונה הנשגב והמופלא של אותם בני-תמותה מתורבתים אשר מודעים באופן עילאי להיותם בניו של האל הנצחי.

הדת הינה המקדימה של המוסר והאתיקה המתקדמים של האבולוציה החברתית המדורגת. ואולם, הדת כשלעצמה איננה תנועה מוסרית גרידא, אף כי מופעיה החיצוניים והחברתיים של הדת מושפעים עד מאוד מן הדחף האתי והחברתי של החברה האנושית. הדת מהווה תמיד את ההשראה לטבע המתפתח של האדם, אך היא איננה הסוד שמאחורי התפתחותו.

הדת, ביטחון אמונתה של האישיות, לעולם תוכל לגבור על לוגיקת הייאוש השטחית והסותרת אשר נולדת מן הדעת החומרית הלא-מאמינה. אכן קיים קול פנימי אמיתי ואוטנטי, אותו "אור אמיתי" אשר מאיר לכל אדם אשר בא אל העולם. וההכוונה הרוחנית הזו נבדלת מן

INTRODUCTION

^{101:01 (1104.1)} RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

^{101:02 (1104.2)} Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

^{101:03 (1104.3)} Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which lights every man who comes into the world." And this spirit

הדחיפה האתית של המצפון האנושי. תחושת הביטחון הדתית הינה יותר מאשר תחושה רגשית. הביטחון של הדת מתעלה מעל להיגיון הדעת, ואפילו מעל ללוגיקה של הפילוסופיה. הדת הינה אמונה, אמן וביטחון.

leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. דת אמיתית

דת אמיתית איננה מערכת אמונות פילוסופיות אשר ניתן להסיק ולתקף אותה באמצעות הוכחות טבעיות, והיא אף איננה התנסות פנטסטית ומיסטית של תחושות אקסטזה בלתי ניתנות לתיאור, אשר מהן יוכלו ליהנות אך ורק חסידיה הרומנטיים של המיסטיקה. הדת איננה תוצר של ההיגיון, אך בשעה שמתבוננים בה מבפנים היא הגיונית לגמרי. לא ניתן לגזור את הדת מתוך הלוגיקה של הפילוסופיה האנושית, ואולם כהתנסות אנושית היא לוגית לחלוטין. דת הינה ההתנסות באלוהיות בתוך מודעותה של הוויה מוסרית ממקור אבולוציוני; היא מייצגת התנסות אמיתית במציאויות נצחיות בזמן, את הגשמתם של סיפוקים רוחניים עוד במסגרת הקיום בגוף.

לרשות מכוון המחשבה אין מנגנון מיוחד אשר דרכו הוא יכול לקבל ביטוי עצמי; לא קיימת יכולת דתית מיסטית לשם קליטת רגשות דתיים או לשם ביטויים. ההתנסויות האלה מתאפשרות באמצעות המנגנון הרגיל של הדעת, אשר נצטווה בדרך הטבע. וכאן טמון אחד ההסברים לקושי של המכוון לעמוד בקשר ישיר עם הדעת החומרית אשר בה הוא שוכן באופן קבוע.

הרוח האלוהית יוצרת קשר עם בן התמותה, לא באמצעות תחושות או רגשות, אלא במישור של המחשבה הגבוהה והרוחנית ביותר. מחשבותיכם – ולא תחושותיכם – הן אלה אשר מובילות אתכם אל-עבר האל. ניתן להבחין בטבע האלוהי אך ורק מבעד לעיני הדעת. ואולם, הדעת אשר באמת מבחינה באל, קרי שומעת את המכוון השוכן, הינה הדעת הטהורה. "הַקְדִּישָׁה אֲשֶׁר בְּלִעְדֶּיהָ לֹא יֵרָאֶה אִישׁ אֶת הָאֱדֹן." כל התייחדות רוחנית ופנימית שכזו מכונה תובנה רוחנית. התנסויות דתיות שכאלה נובעות מן הרושם שמותירות בדעתו של האדם פעולותיהם המשולבות של מכוון המחשבה ושל רוח האמת, בשעה שהם פועלים בתוך ובינות לרעיונות, לאידיאלים, לתובנות ולשאיפות הרוחניות של בני האל המתפתחים.

לפיכך, הדת חיה ומשגשגת לא באמצעות מראות ותחושות, אלא דווקא באמצעות אמונה ותובנה. היא איננה מורכבת מתגליות של עובדות חדשות או ממציאתה של התנסות ייחודית, אלא דווקא מגיליון של משמעויות חדשות ורוחניות בעובדות שהאנושות כבר מכירה היטב. ההתנסות הדתית הגבוהה ביותר איננה תלויה בפעולה קודמת של אמונות, מסורת או סמכות; והדת אף איננה תולדה של תחושות נשגבות ושל

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical

רגשות מיסטיים לחלוטין. אלא היא הינה דווקא התנסות עמוקה וממשית של התייחדות רוחנית עם ההשפעות הרוחניות אשר שוכנות בדעת האנושית, וכלל שניתן להגדיר התנסות מעין זו במונחים פסיכולוגיים, היא פשוט ההתנסות של חוויית מציאותה של האמונה באל כמציאות של התנסות אישית לגמרי מעין זו.

אף-על-פי שהדת איננה תוצר של השערות רציונליות על אודות קוסמולוגיה חומרית, היא הינה תוצר של תובנה הגיונית לחלוטין אשר מקורה בהתנסות המנטאלית של האדם. הדת איננה נולדת מתוך מדיטציות מיסטיות ואף לא מתוך מחשבות הגות מבודדות, אף כי היא הינה מסתורית, פחות או יותר, ובלתי ניתנת להגדרה או להסבר במונחי ההיגיון האינטלקטואלי הטהור. או במונחי הפילוסופיה הלוגית הטהורה. הגרעינים של דת אמיתית מקורם במחזות המודעות המוסרית של האדם, והם מתגלים בדמות הגידול בתובנה הרוחנית של האדם, באותה יכולת של האישיות האנושית אשר הולכת ונצברת כתוצאה מנוכחותו של מכוון המחשבה אשר מגלה את האל בדעת האדם הרעבה לאל.

האמונה מאחדת את התובנה המוסרית ואת ההבחנה המודעת בערכים, ואת אבותיה הקדמונים של דת אמיתית משלים רגש החובה האבולוציוני הקודם לה. בסופו של דבר, התוצאות של ההתנסות בדת הינם מידה מסוימת של מודעות לאל וביטחון נטול-ספקות בהישרדותה של האישיות המאמינה.

וכך ניתן לראות כי הכמיהה הדתית והדחפים הרוחניים אינם כאלו אשר מטבעם מובילים את בני האדם לרצות להאמין באל, אלא דווקא מן הסוג והעוצמה אשר גורמים לבני האדם להיספג במשוכנעות כי הם חייבים להאמין באל. חוש החובה האבולוציוני והמחויבויות הנבעות כתוצאה מהארת ההתגלות משפיעים על טיבו המוסרי של האדם במידה כזו שבסופו של דבר הוא מגיע למצב הדעת ולגישת הנשמה שבהם הוא מסיק כי אין לו כל זכות שלא להאמין באל. החכמה הגבוהה יותר והעל-פילוסופית של יחידים מוארים ומושמעים מעין אלו, מנחה אותם לבסוף להבין כי להטיל ספק באל, או לא לסמוך על טובו, יהא כבגידה בדבר האמיתי והעמוק ביותר אשר שוק בדעת ובנשמה האנושיים – במכוון האלוהי.

emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105:2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105:3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105:4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *real* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. עובדת קיומה של הדת

עובדת קיום הדת מתבססת לחלוטין על התנסותם הדתית של בני אדם רציונליים וממוצעים. וזהו האופן היחידי שבו הדת תוכל להיחשב אי-פעם כמדעית או אפילו כפסיכולוגית. ההוכחה לכך שהתגלות הינה התגלות היא אותה עובדה של ההתנסות האנושית: העובדה שהתגלות אכן יוצרת סינתזה בין מדעי הטבע

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105:5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the

והתיאולוגיה של הדת, אשר נדמים רחוקים זה מזה, ויוצרת מהם פילוסופיה עקבית ולוגית על אודות היקום, הסבר מתואם ורציף הן של המדע והן של הדת; ובכך יוצרת ההתגלות הרמוניה של דעת וסיפוק של רוח, אשר נותנים מענה בחוויה האנושית לאותן תהיות של הדעת בת התמונה אשר כמהה לדעת כיצד האינסופי מוציא הפועל את תכניותיו בחומר, עם דעת ועל הרוח.

ההיגיון הינו שיטתו של המדע; האמונה הינה שיטתה של הדת; הלוגיקה הינה הטכניקה שאותה מנסה הפילוסופיה. ההתגלות מפצה על היעדרה של נקודת מבט מורונטית בכך שהיא מספקת טכניקה להשגת אחדות בהבנתן של המציאות ושל מערכות היחסים בין החומר לבין הרוח באמצעות התיווך של הדעת. והתגלות של אמת לעולם לא תהפוך את המדע לבלתי-טבעי, את הדת לבלתי-הגיונית או את הפילוסופיה לבלתי-לוגית.

ההיגיון, באמצעות לימוד המדע, עשוי להוביל לאחור דרך הטבע אל הגורם הראשון, ואולם, על-מנת להתמיר את הגורם הראשון של המדע להיותו אל הגאולה נדרשת אמונה דתית; וההתגלות נדרשת אף על-מנת לתקף אמונה שכזו, תובנה רוחנית שכזו.

קיימות שתי סיבות בסיסיות להאמין באל אשר מטפח את הישרדות האנושית:

1. הניסיון האנושי, הביטחון האישי, התקווה אשר נרשמה והאמון אשר אותחל באופן כלשהו על-ידי מכוון המחשבה השוק.

2. התגלות האמת, בין אם באמצעות סעד אישי של רוח האמת, באמצעות המתת בעולם של בנים אלוהיים, או באמצעות ההתגלויות של המילה הכתובה.

המדע מסיים את החיפוש בדרך ההיגיון בהשערה על אודות גורם ראשון. הדת איננה עוזרת במעוף האמונה עד אשר היא בטוחה באל של גאולה. המחקר הבוחן של מדע מצביע, לוגית, על קיומו ועל מציאותו של מוחלט. הדת מאמינה ללא סייג בקיומו ובמציאותו של אל אשר מטפח את הישרדות האנושית. ההתגלות עושה את מה שהמטפיזיקה נכשלת בו כישלון חרוץ, ואפילו הפילוסופיה נכשלת בו באופן חלקי; כלומר, ההתגלות מתקפת את ההבנה כי גורם ראשון זה של המדע ואל הגאולה של הדת הינם אותה אלוהות יחידה.

ההיגיון הינו הֶרְאָיָה של המדע, האמונה הינה הראיה של הדת, הלוגיקה הינה הראיה של הפילוסופיה, אך ההתגלות מתוקפת את ורק באמצעות ההתנסות האנושית. המדע מניב ידע; הדת מניבה אושר; הפילוסופיה מניבה אחדות; ההתגלות מאשרת את ההרמוניה ההתנסותית של גישה משולשת זו למציאות ביקום.

ההגות בטבע יכולה לגלות אך ורק אל של טבע, אל של תנועה. הטבע מציג רק חומר, תנועה והנפשה – חיים. תחת תנאים מסוימים,

apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:22 (1106:1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:23 (1106:2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:24 (1106:3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:25 (1106:4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:26 (1106:5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:27 (1106:6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:28 (1106:7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:29 (1106:8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is

חומר פלוס אנרגיה מופיעים בדמות צורות חיות, ואולם בעוד שהחיים הטבעיים הללו הינם רציפים באופן יחסי כתופעה, בעבור היחידים הם לחלוטין ברי-חלוף. הטבע אינו מספק בסיס לאמונה לוגית בהישרדותה של האישיות האנושית. האדם הדתי אשר מוצא את האל בטבע כבר מצא בתחילה וקודם לכן את אותו אל אישי בנשמתו שלו.

האמונה חושפת את האל בנשמה. ההתגלות, התחליף לתובנה מורנטית בעולם אבולוציוני, מאפשרת לאדם לראות בטבע את אותו אל אשר מציגה לו האמונה בנשמתו. ובאופן הזה ההתגלות אכן מצליחה לגשר על התהום הפעורה בין החומרי לרוחני, ואפילו בין הברוא לבורא, בין האדם לאל.

ההגות בטבע אכן מצביעה מן הבחינה הלוגית לעבר הקוונה תבונית, ואפילו לעבר פיקוח ח', ואולם היא איננה מגלה באופן משביע רצון כלשהו אל אישי. מאידך גיסא, הטבע אינו מציג דבר אשר מונע מאתנו מלהתבונן ביקום כמעשה ידיו של האל של הדת. לא ניתן למצוא את האל אך ורק דרך הטבע, אך לאחר שהאדם מצא את האל בדרך אחרת, הלימוד של הטבע הופך להיות עקבי לחלוטין עם פירוש רוחני וגבוה יותר של היקום.

כתופעה תקופתית, ההתגלות הינה מחזורית; כהתנסות אנושית אישית, היא רציפה. האלוהיות פועלת באישיות בת התמותה כמתת המכוון של האב, כרוח האמת של הבן וכרוח הקודש של רוח היקום; זאת בעוד שכל שלושת התשורות העל-אנושיות האלה מאוחדות באבולוציה ההתנסותית האנושית בדמות הסעד של העליון.

דת של אמת הינה בוננות אל תוך המציאות, בת האמונה של התודעה המוסרית, ולא הסכמה אינטלקטואלית גרידא על אוסף כלשהו של דוקטרינות דוגמטיות. דת של אמת מהווה את ההתנסות שבה "הרוח עצמה מעידה ברוחנו כי בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנָחְנוּ." הדת מורכבת מבוננות רוחנית ומן השגב של אמון הנשמה, ולא מטענות תיאולוגיות.

הטבע העמוק ביותר שלכם – המכוון האלוהי – מחולל בתוכם רעב וצמא ליושרה, כמיהה מסוימת למושלמות אלוהית. הדת הינה פעולת האמונה של הכרת הדחף הפנימי הזה להישג אלוהי; וכך נולדים אותם אמון וביטחון של הנשמה אשר אליהם אתם הופכים מודעים כדרך אל הגאולה, טכניקת ההישרדות של האישיות ושל כל אותם ערכים אשר למדתם להחשיבם כאמיתיים וכטובים.

הגשמתה של הדת מעולם לא הייתה, ולעולם לא תהא, תלויה בלימוד רב או בלוגיקה פקחית. זוהי תובנה רוחנית, וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה כמה מן המורים הדתיים הגדולים של העולם, ואפילו נביאים, ניחנו לעיתים בשיעור כה

manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106:9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107:1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107:2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107:3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that "the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God." Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107:4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107:5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets,

מועט של החכמה הארצית. האמונה הדתית זמינה באותה מידה הן למלומדים והן לבלתי-מלומדים.

לעולם על הדת להיות המבקרת והשופטת שלה עצמה; לעולם לא ניתן להתבונן בה, וקל וחומר להבינה, מן החוץ. הביטחון היחידי שלכם באל אישי הינו הבוננות שלכם עצמכם באמונתכם בדברים רוחניים ובהתנסותכם בהם. כל חברים אשר התנסו בחוויה דומה אינם זקוקים לכל טיעון באשר לאישיות או למציאות של האל; זאת בעוד ששום טיעון לא יוכל לשכנע באמת את כל יתר בני האדם אשר אינם בטוחים באל באופן הזה.

אכן, הפסיכולוגיה תוכל לנסות ללמוד את תופעות התגובות הדתיות לסביבה החברתית, אך לעולם לא תוכל לקוות לחדור אל המניעים הממשיים והפנימיים שבהם פועלת הדת. רק התיאולוגיה, מחוז האמונה וטכניקת ההתגלות, יכולים להעניק הסבר אינטליגנטי כלשהו על אודות טיבה ותכולתה של החוויה הדתית.

3. מאפייני הדת

הדת הינה כה חיונית עד כי היא שורדת אף בהיעדרו של לימוד. היא חיה למרות שקוסמולוגיות שגויות ופילוסופיות כוזבות מזהמות אותה; היא מצליחה לשרוד אף את הבלבול של המטפיזיקה. בכל עליותיה ומורדותיה של הדת בהיסטוריה, ובמהלך, לעולם שורד מה שהינו הכרחי לקדמה ולהישרדות האנושית: המצפון האתי והמודעות המוסרית.

תובנת-אמונה, או אינטואיציה רוחנית, הינה המתת של הדעת הקוסמית ושל מכוון המחשבה, אשר הינו מתנתו של האב לאדם. ההיגיון הרוחני – האינטליגנציה של הנשמה – הינו מתת רוח הקודש, מתנתה של הרוח היצירתית לאדם. הפילוסופיה הרוחנית, החכמה על אודות מציאויות רוחניות, הינה מתת רוח האמת, מתנתם המשולבת של בני המתת לבני האדם. והתיאום והקשרים ההדדיים בין כל מתנת הרוח האלה מעניקים לאדם ייעוד פוטנציאלי כאישיות רוחנית.

זוהי אותה אישיות רוח ממש, בצורתה הפרימיטיבית והעוברית, הקניין של המכוון, אשר שורדת את המוות הטבעי של הגוף. לישות משולבת זו, ישות בעלת מקור רוחני שלה נלווית ההתנסות האנושית, מתאפשר לשרוד (במשמורת של המכוון) באמצעות הדרך החיה אשר אותה מעניקים הבנים האלוהיים, כאשר מתמוסס העצמי החומרי של דעת ושל חומר, עת תמה שותפות חולפת זו בין החומרי לרוחני בשל סיום התנועה החיונית.

דרך אמונה דתית נשמת האדם מגלה את עצמה ומדגימה את פוטנציאל האלוהיות של

have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:216 (1107:6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:217 (1107:7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:31 (1107:8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:32 (1108:1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:33 (1108:2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:34 (1108:3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity

טיבה המגיה, וזאת הודות לצורה האופיינית שבה היא גורמת לאישיות האנושית להגיב במצבי מבחן אינטלקטואליים וחברתיים מסוימים. אמונה רוחנית אמיתית (מודעות מוסרית אמיתית) מתגלה כך:

1. היא גורמת לאתיקה ולמוסר להתקדם על-אף הנטיות המולדות החייתיות המזיקות.

2. היא מחוללת אמון נשגב בטובו של האל אפילו נוכח אכזבה מרה ותבוסה מוחצת.

3. היא מייצרת אומץ וביטחון-עצמי רב למרות הקושי הטבעי והאסונות הפיזיים.

4. היא מציגה קור רוח בלתי-מוסבר, וכן שלווה מתמדת, למרות מחלות מטעות ואפילו כאב פיזי חמור.

5. היא שומרת על קור רוח מסתורי ועל שלווה האישיות אל מול יחס פוגעני וחוסר הצדק הדוחה ביותר.

6. היא משמרת אמון אלוהי בניצחון הסופי, למרות אכזריותו העיוורת-לכאורה של הגורל, והרושם של אדישות גמורה של כוחות הטבע לרווחת האדם.

7. היא שורדת באמונתה האיתנה באל, למרות כל ההדגמות הלוגיות המנוגדות לכך, ועומדת בהצלחה מול כל ההתחכמויות האינטלקטואליות האחרות.

8. היא ממשיכה לבטא אמונה נטולת סייג בהישרדות הנשמה, בלא קשר לתורתיו המטעות של המדע הכוזב ואשליותיה המשכנעות של הפילוסופיה הבלתי-מבוססת.

9. היא חיה ומנצחת בלא תלות בָּעוֹסֵם היתר המוחץ של הציוויליזציות הסבוכות והחלקיות של העת המודרנית.

10. היא תורמת להמשך הישרדותה של הזולתנות חרף האנוכיות האנושית, העימותים החברתיים, רדיפת הבצע התעשייתית וחוסר ההתאמות הפוליטיות.

11. היא ממשיכה לדבוק בהתמדה באמונה הנשגבת באחדות היקום ובהכוונה האלוהית בלא קשר לנוכחותם המתמיהה של הרוע ושל החטא.

12. היא ממשיכה לסגוד לאל, למרות כל הדברים כולם. והיא מעזה להכריז, "הן יקטלני, לו אֶחֱל."

והודות לשלוש תופעות הננו יודעים, אפוא, כי בקרב האדם שוכנת רוח אלוהית, או רוחות אלוהיות: ראשית – הודות להתנסות אישית – אמונה דתית; שנית, הודות להתגלות – אישית וגזעית; ושלישית, הודות לתצוגה המדהימה של תגובות יוצאות דופן ובלתי-טבעיות אלה לסביבה החומרית שלו, המובאות ברשימה לעיל בת שתים-עשרה התגובות דמויות-הרוח נוכח מצבי

of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:35 (1108:4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:36 (1108:5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:37 (1108:6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:38 (1108:7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:39 (1108:8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:310 (1108:9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:311 (1108:10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:312 (1108:11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:313 (1108:12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:314 (1108:13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:315 (1108:14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:316 (1108:15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, "Even though he slay me, yet will I serve him."

101:317 (1108:16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in

המבחן הממשיים של הקיום האנושי האמיתי. וקיימות אף תגובות אחרות.

ומופעי אמונה חיוניים ואיתנים מעין אלו במחוזות הדת הם אלו המעניקים לאדם בן התמותה את הזכות להכריז על היותה של ההתנסות הדתית – גולת הכותרת של הטבע האנושי – כעל קניין אישי וכעל מציאות רוחנית.

4. מגבלות ההתגלות

הואיל ועולמכם לוקה על-פי-רוב בבורות באשר למקורות, ואפילו באשר למקורות פיזיים, הרעיון של מתן הנחייה בקוסמולוגיה, מעת לעת, נדמה כרעיון נכון. ומאז ומעולם הוא גרם לצרות עתידיות. חוקי ההתגלות מגבילים אותנו עד מאוד בשל האיסור על מתן ידע אשר אינכם זכאים לו עדיין, או ידע שטרם הגיעה העת לגלותו. כל קוסמולוגיה אשר תוצג כחלק מדת של התגלות עתידה להתגלות תוך זמן קצר כקטנה מדי במידותיה. ובהתאם לכך, עתידים תלמידיה של ההתגלות בעתיד להתפתות לבטל כל יסוד של אמת דתית אותנטית אשר היא עשויה להכיל, משום שגילו שגיאות בקוסמולוגיה הנכללת בה.

על האנושות להבין כי אנו, אלו המשתתפים בהתגלותה של האמת, נמצאים מוגבלים באופן מחמיר על-ידי ההנחיות אשר קיבלנו מן הממונים עלינו. איננו מורשים לגלות בטרם עת את התגליות המדעיות של אלף השנים הבאות. על המגלים לפעול בהתאם להנחיות הנכללות בצו ההתגלות. איננו רואים דרך להתגבר על קושי זה, לא כעת ולא בזמן כלשהו בעתיד. יודעים אנו היטב כי, כי אף שהעובדות ההיסטוריות והאמיתיות הדתיות המובאות בסדרת מצגות התגלות זו יוותרו בדברי הימים של העידנים העתידיים לבוא, תוך מספר מועט של שנים הרבה מן ההצהרות בנוגע למדעיים הפיזיים תידרשנה לעדכון, כתוצאה מהתפתחויות מדעיות נוספות וכפועל יוצא של תגליות חדשות. ביכולתנו לחזות אפילו כעת את ההתפתחויות הללו, אך נאסר עלינו לכלול עובדות מעין אלה שלא נתגלו בידי אדם. נבהיר בזאת כי על ההתגליות האלה לא בהכרח נחה הרוח. על הקוסמולוגיה של ההתגליות האלה לא נחה הרוח. היא מוגבלת בשל אופי הרשות אשר ניתנה לנו לתאם ולסדר את הידע הקיים כיום. בעוד שהתובנה האלוהית, או הרוחנית, מהווה מתנה, החכמה האנושית נדרשת להתפתח.

האמת הינה תמיד התגלות: התגלות-עצמית כאשר היא נובעת כתוצאה מעבודתו של המכוון השוקן; והתגלות תקופתית כאשר היא מוצגת באמצעות סוכנות, קבוצה, או אישיות, שמימים אחרים.

בסופו של דבר, יש לשפוט את הדת בהתאם לפירות שהיא מניבה, בהתאם לאופן ולשיעור שבהם היא מציגה את המצוינות המולדת והאלוהית שלה עצמה.

the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3:18 (1109:1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4:1 (1109:2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4:2 (1109:3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4:3 (1109:4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4:4 (1109:5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

האמת עשויה לבוע מהשראה יחסית בלבד, אף-על-פי שהתגלות הינה תמיד תופעה רוחנית. ובעוד שהצהרות הנוגעות לקוסמולוגיה לעולם אינן נובעות מהשראה, להתגלויות מעין אלה נודע ערך עצום בכך שהן מבהירות את הידע, לפחות באופן זמני, על-ידי:

1. הפחתת שיעור הבלבול באמצעות הסילוק המוסמך של שגיאות.

2. התיאום בין עובדות ותצפיות ידועות, או בין עובדות העתידות להיוודע בקרוב.

3. שחזור של פיסות ידע חשובות אשר אבדו ואשר נוגעות למאורעות של תקופות העבר הרחוק.

4. אספקת מידע אשר ימלא פערים חיוניים בידע אשר נרכש בדרכים אחרות.

5. הצגת נתונים קוסמיים באופן שיאיר את התורה הרוחנית הנכללת בהתגלות הנלווית להם.

5. דת מורחבת על-ידי התגלות

ההתגלות הינה טכניקה אשר באמצעותה נחסכים עידינים על-גבי עידינים של זמן הנדרש בהכרח לעבודת המין וההפרדה של שגיאות האבולוציה מן האמיתות הנרכשות ברוח.

המדע עוסק בעובדות; הדת מתעניינת אך ורק בערכים. באמצעות פילוסופיה מוארת, מנסה הדעת לאחד את המשמעויות של העובדות ושל הערכים, ובכך להגיע למושג של מציאות שלמה. זכרו כי המדע הינו מחוז הידע, הפילוסופיה הינה תחום החכמה, ואילו הדת הינה מרחב התנסות האמונה. אף-על-פי-כן, הדת מופיעה בשני חלקים:

1. דת אבולוציונית. ההתנסות בסגידה פרימיטיבית, הדת אשר נגזרת מן הדעת.

2. דת התגלות. הגישה ליקום אשר נגזרת מן הרוח; הביטחון והאמונה בהשתמרותן של מציאויות נצחיות, בהשרדותה של האישיות, ובהשגתה בסופו של דבר של האלוהות הקוסמית, אשר תכליתה גרמה לכל זה להיות אפשרי. חלק מן התכנית של היקום היא שבמוקדם או במאוחר עתידה הדת האבולוציונית לקבל את ההרחבה הרוחנית של ההתגלות.

הן המדע והן הדת מתבססים כהנחה על מספר עובדות בסיס מקובלות, שעל-גביהן ניתן לבנות היסקים לוגיים. וכך, גם הפילוסופיה חייבת להתחיל את דרכה מתוך הנחת המציאות של שלושה דברים:

1. הגוף החומרי.

101:45 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:46 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:47 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:48 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:49 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:410 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:51 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:52 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

101:53 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:54 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:55 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:56 (1110.9) 1. The material body.

2. החלק העל-חומרי של האדם, הנשמה, או אפילו הרוח השוכנת.

3. הדעת האנושית, המנגנון שבאמצעותו מתקשרים ומתייחסים זה לזה החומר והרוח, החומרי והרוחני.

המדענים מקבצים עובדות, הפילוסופים מתאמים רעיונות ואילו הנביאים מרוממים אידיאלים. התחושות והרגשות הן תמיד תוצאת לוואי של הדת, אך הן אינן דת. הדת עשויה להיות תחושת ההתנסות, אך היא איננה כלל ועיקר ההתנסות בתחושה. לא הלוגיקה (הרציונליזציה) ולא התחושה (הרגשה) הן חלק מהותי מן ההתנסות הדתית, אף כי ניתן לשייך את שתיהן בדרכים שונות לפעולתה של האמונה בקידום התובנה הרוחנית של המציאות, הכול בהתאם למעמד ולנטיות המזג של הדעת של אותו יחיד.

הדת האבולוציונית הינה תוצאת פעולתה של מתת סייעת הדעת של היקום המקומי, אשר מופקדת על יצירתו וקידומו של מאפיין הסגידה באדם המתפתח. דתות פרימיטיביות מעין אלה עוסקות במישרין באתיקה ובמוסר, ברגש החובה האנושי. דתות מעין אלה מתבססות על ביטחון המצפון, ותוצאתן הינה ייצובן של ציוויליזציות אתיות באופן יחסי.

דתות אשר מתגלות באופן אישי מגיעות בחסות רוחות המתת אשר מייצגות את שלושת האישיות של שילוש פרדיס, ועוסקות בעיקר בהרחבת האמת. הדת האבולוציונית מבססת אצל היחיד את רעיון החובה האישית; דת ההתגלות שמה דגש הולך וגדל על אהבה, על כלל הזהב.

הדת המתפתחת מתבססת לחלוטין על אמונה. ההתגלות נהנית מן הביטחון הנוסף הנובע מהצגת המורחבת את האמיתות של האלוהיות והמציאות, והעדויות הערכיות עוד יותר על אודות ההתנסות הממשית המצטברת כתוצאה מעבודת האיחוד המעשי של אמונת ההתפתחות ושל אמת ההתגלות. עבודת איחוד מעין זו של האמונה האנושית ושל האמת האלוהית, מהווה פיתוח של אופי מתקדם למדי, בדרך להשגתה בפועל של אישיות מורונטית.

הדת האבולוציונית מספקת אך ורק את ביטחון האמונה ואת אישור המצפון; דת ההתגלות מספקת את ביטחון האמונה, בנוסף לאמת של התנסות חיה במציאויות ההתגלויות. החלק השלישי של הדת, או השלב השלישי בהתנסות של הדת, מגיע למצב המורונטי, לתפישה האיתנה יותר של המוסה. במהלך ההתקדמות המורונטית, הולכות ומורחבות בהתמדה אמיתותיה של דת ההתגלות; יותר ויותר תדעו את האמת של הערכים העליונים, הטוב האלוהי, מערכות היחסים האוניברסליות, המציאויות הנצחיות והייעודים המרביים.

101:57 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:58 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:59 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:510 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human duty. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:511 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of truth. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:512 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:513 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

במהלך ההתקדמות המורונית, ביטחון האמת מחליף בהתמדה את ביטחון האמונה. כאשר תתקבלו לבסוף כחברים מן המניין בעולם הרוח הממשי, או אז יפעל ביטחון התובנה הרוחנית הטהורה במקום אמונה ובמקום אמת, או דווקא, בצירוף של הטכניקות הקודמות האלה של ביטחון האישיות, וכאשר הוא מתווסף על-גביהן.

6. התנסות דתית מדורגת

השלב המורוני של דת ההתגלות נוגע לחוויית ההישרדות, והדחף העיקרי שלו הינו להישג של מושלמות רוחנית. קיים אף הדחף הגבוה יותר לסגידה, אשר לו נלווית קריאה המדרבנת לשירות אֶתִי נרחב יותר. התובנה המורונית מובילה למודעות מתרחבת בהתמדה של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ואפילו של המרבי.

במהלך ההתנסות הדתית כולה, החל בתחילתה ברמה החומרית, ומעלה עד לזמן ההישג של מעמד רוחני מלא, הסוד שמאחורי הבנתה של האישיות את מציאות קיומו של העליון הינו המכוון; ואותו מכוון ממש אף מחזיק בסודות המצויים מאחורי אמונתכם בהישג הטרנסצנדנטלי של המרבי. האישיות ההתנסותית של האדם המתפתח, אשר מתאחדת עם מהות המכוון של האל הקיומי, מהווה את פוטנציאל ההשלמה של הקיום העליון והינה, מעצם טבעה, הבסיס להתממשות העל-סופית לבסוף של אישיות טרנסצנדנטית.

הרצון המוסרי כולל החלטות המתבצעות על-בסיס ידע של היסק, אשר מתעצם על-ידי החכמה ומקודש על-ידי האמונה הדתית. בחירות מעין אלה הינן פעולות מטבע מוסרי, והן מעידות על קיומה של אישיות מוסרית, היא המבשרת את האישיות המורונית והיא אשר תזכה לבסוף במעמד רוחני אמיתי.

ידע מהסוג האבולוציוני אינו אלא הצטברות של חומר זיכרון פרוטופלזמי; זוהי צורת המודעות הפרימיטיבית ביותר של היצור. החכמה כוללת את הרעיונות אשר גובשו מן הזיכרון הפרוטופלזמי בתהליכים של שיוך ושילוב-מחדש, ותופעות מעין אלה מבדילות בין דעת האדם לדעתו של בעל החיים. לבעלי החיים יש ידע, אך רק לאדם יש אפשרות לרכוש חכמה. האמת מונגשת ליחיד אשר ניחן בחכמה באמצעות המתת שמקבלת דעת שכזו בדמות רוחותיהם של האב ושל הבנים, מכוון המחשבה ורוח האמת.

בעת המתת של מיכאל המשיח באורנטיה, הוא חי תחת משטר הדת האבולוציונית עד לזמן שבו הוטבל. למן אותו רגע – עד רגע הצליבה שלו כולל רגע הצליבה – הוא המשיך תחת הכוונת המשולבת של הדת האבולוציונית ושל

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the

דת ההתגלות. למן בוקר תחייתו מן המתים ועד להרקעתו, הוא חלף דרך שלבי המעבר השונים של החיים המורונטיים מעולם החומר אל עולם הרוח. לאחר הרקעתו הפך מיכאל למאסטר בחוויית העליונות, בהבנת העליון; ומכיון שהוא הינו האישיות היחידה בנבאדון אשר ניחנה ביכולת בלתי-מוגבלת להתנסות במציאותו של העליון, משם ואילך הוא הגיע למעמד של ריבונות עליונה ביקומו המקומי ועליו.

עבור האדם, ההיתוך אשר מתרחש בסופו של דבר עם המכוון השוכן והאחדות אשר הינה תוצאתו – הסינתזה בין אישיות האדם למהותו של האל – גורמת לו, באופן פוטנציאלי, להיות חלק חי מתוך העליון ומבטיחה למי שהיה בעברו הווייה בת-תמותה את הזכות המולדת והנצחית לשירות של סופיות ביקום עבור העליון ועמו.

ההתגלות מלמדת את האדם בן התמותה כי על-מנת להתחיל בהרפתקה מדהימה ומסקנת שכזו בחלל באמצעות ההתקדמות בזמן, עליו להתחיל בארגון הידע לכדי רעיונות-החלטות; או אז, עליו להטיל על החכמה לפעול ללא לאות במשימה הנאצלת של התמרת רעיונותיו שלו אלו לכדי אידיאלים יותר ויותר מעשיים, ויחד עם זאת נשגבים, ואפילו לכדי אותם מושגים אשר הינם סבירים כל-כך כרעיונות וכה הגיוניים כאידיאלים, עד שהמכוון מעז לשלבם ולהפכם לרוחניים על-מנת לאפשר להם להיות נגישים לשם התאגדות בדעת הסופית, התאגדות אשר תהווה את המשלימה האנושית בפועל, אשר כך תהא מוכנה לפעולתה של רוח האמת של הבנים, המופע בזמן-מרחב של אמת פרדיס – האמת האוניברסאלית. התיאום בין הרעיונות-החלטות, לאידיאלים הלוגיים ולאמת האלוהית, בונה את האופי הישר, אשר מהווה תנאי-מקדים לקבלת בן התמותה אל המציאויות המתרחבות בהתמדה, והרוחניות יותר ויותר, של עולמות מורונטיה.

תורתו של ישוע הייתה הדת הראשונה באורנטיה אשר אימצה באופן שלם כל-כך תיאום של הרמוניה בין הידע, החכמה, האמונה, האמת והאהבה, וזאת בשלמות כזו ובעת ובעונה אחת, על-מנת לספק שלוה של זמן, וודאות אינטלקטואלית, הארה מוסרית, יציבות פילוסופית, רגישות אתית, מודעות לאל ואת הביטחון הוודאי בהישרדות האישית. אמונתו של ישוע סימנה את הדרך לסופיותה של הגאולה האנושית, להישג המרבי של בן התמותה ביקום, וזאת מכיון שסיפקה:

1. גאולה מאזיקי החומר בדמות ההכרה האישית בהיות האדם בן האל, אשר הינו רוח.

2. גאולה משעבוד אינטלקטואלי: שומה על האדם לדעת את האמת, וזו תוצאו לחירות.

combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:66 (11122) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:67 (11123) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittently at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:68 (11124) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:69 (11125) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:610 (11126) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

3. גאולה מעיוורון רוחני, ההכרה האנושית באחוזה בין ההוויות בנות התמותה והמודעות המורונטית לאחוות כלל היצורים ביקום; תגלית השירות של המציאות הרוחנית וסעד ההתגלות שבטובם של הערכים הרוחניים.

4. גאולה מאי-שלמות העצמי באמצעות השגת הרמות הרוחניות ביקום והודות להכרה, בסופו של דבר, בהרמוניה של האוונה ובמשלמות פרדיס.

5. גאולה מן העצמי, שחרור ממגבלותיה של המודעות העצמית דרך השגת הרמות הקוסמיות של הדעת העליונה, ובאמצעות תיאום עם ההישגים של הוויות אחרות בעלות מודעות-עצמית.

6. הגאולה מן הזמן, ההישג של חיי נצח של התקדמות ללא-סוף בהכרת האל ובשירות לאל.

7. גאולה מן הסופי, האחדות המושלמת עם האלוהות בעליון ודרכו, שבאמצעות מנסה היצור לגלות באופן טרנסצנדנטאלי את המרבי ברמות הבתר-סופיות של המחלטה.

וגאולה שכזו, בעלת שבעת ההיבטים, שקולה לשלמותה ולמושלמותה של התגשמות ההתנסות המרבית באב האוניברסאלי. וכל אלו קיימים, באופן פוטנציאלי, בתוככי מציאות האמונה של ההתנסות האנושית בדת. והדבר יכול להיות מוכל כך משום שאמונתו של ישוע הזנה על-ידי מציאויות שאפילו מעבר למרביות, וכן גילתה אותן; אמונתו של ישוע התקרבה למעמד של מוחלט ביקום, ככל שהדבר יכול להופיע בקוסמוס המתפתח של הזמן והמרחב.

בנכסו לעצמו את אמונתו של ישוע, יכול האדם בן התמותה לטעום מבעוד מועד, ובעודו בזמן, את מציאויות הנצח. ישוע גילה את האב הסופי בהתנסות האנושית, ואחיו לבשר החיים בני התמותה יכולים ללכת בעקבותיו באותה התנסות של גילוי האב. והם אפילו יוכלו להשיג, כפי שהם, את אותו סיפוק בהתנסות זו עם האב, כשם שהשיג ישוע, כפי שהיה הוא. בעקבות המתת הסופי של מיכאל, פוטנציאליים חדשים ביקום של נבאדון הפכו לממשיים, ואחד מהם היה האור החדש אשר נשפך על נתיב הנצח המוביל אל אבי הכול, ואשר אפילו בני התמותה בשר ודם יכולים לצעוד בו במהלך חייהם התחיליים בפלנטות החלל. ישוע היה ועודנו הדרך החדשה והחיה שבה יכול האדם לרכוש את הירושה האלוהית אשר ציווה האב לתת, אם רק יבקשה. בישוע התגלמו שפע דוגמאות לתחילתה ולסופה של חוויית האמונה של האנושות, ואפילו של האנושות האלוהית.

3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. פילוסופיה אישית של הדת

רעיון הינו אך בבחינת תכנית פעולה תיאורטית, בעוד שהחלטה בוטחת הינה תכנית פעולה אשר קיבלה תוקף. סטריאוטיפ הינו תכנית פעולה אשר מתקבלת ללא מתן תוקף. החומרים שמהם נבנית פילוסופיה אישית של הדת מופקים הן מהתנסויות הפנימיות של היחיד והן מהתנסויות עם הסביבה. המעמד החברתי, התנאים הכלכליים, ההזדמנויות החינוכיות, הנטיות המוסריות, ההשפעות המוסדיות, ההתפתחויות הפוליטיות, הנטיות הגזעיות והלימוד הדתי בתקופתו של האדם ובמקום שבו הוא נמצא, כל אלו הפכים להיות גורמים בגיבושה של פילוסופיה אישית של הדת. ואפילו המזג המולד והנטייה האינטלקטואלית קובעים את תבניתה של הפילוסופיה הדתית. המקצוע, חיי הנישואין ומקורביו של האדם, כל אלו משפיעים על התפתחותן של אמות המידה האישיות שלו לחיים.

פילוסופיה של דת מתפתחת מתוך מצע בסיסי של רעיונות אשר אליו נוספים החיים ההתנסויות, ובאופן שבו שניהם מותאמים על-ידי הנטייה לחקות את הזולת. איתנות המסקנות הפילוסופיות תלויה במחשבה חריפה, כנה ומבחינה באשר לרגישות למשמעויות ולדיוק בהערכה. פחדנים מוסריים לעולם לא יעפילו לרמות העליונות של המחשבה הפילוסופית; נדרש אומץ על-מנת לפלוש לרמות התנסות חדשות ועל-מנת לנסות לגלות מחוזות בלתי-נודעים של חיים אינטלקטואליים.

ואז באות לכדי קיום מערכות ערכים חדשות; מושגים עקרונות ואמות-מידה חדשים; הרגלים ואידיאלים מעוצבים מחדש; מושג רעיון כלשהו של אֵל אישי, ולאחריו מתרחבים המושגים של מערכת היחסים עמו.

ההבדל הגדול בין פילוסופיית חיים דתית לפילוסופיית חיים בלתי-דתית נעוץ בטיבם וברמתם של הערכים שבהם היא מכירה ובמושג הנאמנות. קיימים ארבעה שלבים בהתפתחות של הפילוסופיה הדתית: התנסות שכזו עלולה להפוך להתנסות של הליכה בתלם, תוך קבלת הדין וכניעה למסורת ולסמכות. לחלופין, היא עשויה למצוא סיפוק בהישגים קטנים, כאלו המספיקים על-מנת לייצב את חיי היומיום, ולפיכך היא נתקעת בשלב מוקדם ברמה מיטיבה שכזו. בני-תמותה מעין אלו מאמינים כי מוטב להניח לדברים כפי שהם בשעה שהם טובים דיים. הקבוצה השלישית מתקדמת עד לרמה של אינטלקטואליות לוגית, אך קופאת שם בשל שעבוד תרבותי. אכן, כה מצער לראות מוחות כבירים לפותים חזק כל-כך באחיזתו האכזרית של השעבוד התרבותי. ופתטי באותה מידה להתבונן באלו הממירים את שעבודם התרבותי באזיקיו החומריים של מה שמכונה לשווא, מדע. ברמתה הרביעית מגיעה הפילוסופיה לחופש מכל המגבלות הרגילות והמוסורתיות ומעזה לחשוב, לפעול ולחיות בכנות, בנאמנות, ללא-

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

מורא ובאופן אמיתי.

מבחן הלקמוס של פילוסופיה דתית כלשהי הינו הבחנתה, או אי-הבחנתה, בהבדל שבין המציאויות של עולמות החומר ושל עולמות הרוח, ובה בעת בהכירה באיחודם במאמץ האינטלקטואלי ובשירות לחברה. פילוסופיה דתית איתנה איננה מבלבלת בין מה שהוא לאלוהים לבין מה שהוא לקיסר. והיא אף איננה מכירה בכת האסתטית של הפלא הגמור כתחליף לדת.

הפילוסופיה מתמירה את אותה דת פרימיטיבית, אשר הייתה בעיקרה מצפון מן האגדות, לכדי התנסות חיה בערכיה המרקיעים של המציאות הקוסמית.

^{101:7.5 (1114.3)} The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

^{101:7.6 (1114.4)} Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. אמונות ואמונה

אמונות מגיעות לרמה של אמונה כאשר הן מניעות את החיים ומעצבות את צורת החיים. קבלתה של תורה כאמת איננה בבחינת אמונה; היא אך בבחינת דבר אשר מאמינים לו. גם הביטחון והשכנוע אינם אמונה. מצב מנטאלי מגיע לרמה של אמונה אך ורק כאשר הוא אכן שולט בצורת החיים. האמונה הינה מאפיין חי של התנסות דתית אישית אותנטית. האדם מאמין לאמת, מעריך יופי ורוחש כבוד לטוב, אך הוא אינו סוגד לכל אלו; התייחסות מעין זו של אמונה גואלת מתמקדת באל לבדו, אשר הינו כל אלו כשהם מגולמים באישיות, ואינסוף יותר מכך.

האמונות תמיד מגבילות וכובלות; האמונה מרחיבה ומתירה. האמונות מקבעות, האמונה משחררת. ואולם, לחיות באמונה דתית פירושו הרבה יותר מאשר אוסף של אמונות נאצלות; הרבה יותר מאשר מערכת פילוסופית מרוזמת; זוהי התנסות חיה הנוגעת למשמעויות רוחניות, לאידיאלים אלוהיים ולערכים עליונים; היא יודעת-אל ומשרתת את האדם. אמונות עשויות להפוך לנחלת הקבוצה, אך האמונה חייבת להיות אישית. ניתן להציע אמונות תיאולוגיות לקבוצה, אך האמונה יכולה לעלות אך ורק בלבו של היחיד הדתי.

כאשר האמונה מתיימרת להתכחש למציאויות ולהעניק לחסידיה ידע-לכאורה, היא מועלת באמון. כאשר היא מטפחת בגידה ביושרה האינטלקטואלית ומזלזלת בנאמנות לערכים עליונים ולאידאליים אלוהיים, היא בוגדת. האמונה לעולם לא תתחמק מן החובה של פתרון הבעיות בחיים האנושיים. אמונה חיה איננה מטפחת צרות אופקים, רדיפה או חוסר-סובלנות.

האמונה איננה אוזקת את הדמיון היצירתי, והיא אף איננה מחזיקה בדעות קדומות בלתי-הגיוניות כלפי תגליות המחקר המדעי. האמונה מחייה את הדת ומאלצת את האדם הדתי לחיות באומץ עילאי על-פי כלל הזהב. ההתלהבות באמונה עומדת בהתאם לשיעור הידע, ומאמציה מבשרים את בוא השלווה העילאית.

8. FAITH AND BELIEF

^{101:8.1 (1114.5)} Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

^{101:8.2 (1114.6)} Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

^{101:8.3 (1114.7)} Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

^{101:8.4 (1115.1)} Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. דת ומוסריות

שום דת אשר מעידה על עצמה כדת של התגלות לא תוכל להיחשב כאותנטית, אלא אם כן תכיר בדרישות ובחובות של המחויבויות האתיות אשר נוצרו וטופחו על-ידי הדתות האבולוציוניות אשר קדמו לה. לעולם ההתגלות מרחיבה את האופק האתי של הדת האבולוציונית, בה בעת שהיא מרחיבה, ללא יוצא מן הכלל, את החובות המוסריות של כל ההתגלויות אשר קדמו לה.

כאשר אתם מתיימרים לשבת בדיון ולבקש את הדת הפרימיטיבית של האדם (או את הדת של האדם הפרימיטיבי), עליכם לזכור כי עליכם לשפוט את הפראים הללו, ולהעריך את התנסותם הדתית, בהתאם לשיעור ההארה שלהם ועל-פי מצב מצפונם. בל תטעו ותשפטו את דתו של האחר על-פי אמות המידה שלכם באשר לידע ולאמת.

דת של אמת הינה אותה משוכנעות נשגבת ועמוקה בתוכי הנשמה, אשר מפצירה באדם בעוז ומתרה בו שיהא זה בלתי-נכון עבורו שלא להאמין באותן מציאויות מורונטיות המהוות את מושגיו האתיים והמוסריים הגבוהים ביותר, את פרשנותו הגבוהה ביותר לערכי החיים הכבירים ביותר ואת המציאויות העמוקות ביותר של היקום. ודת מעין זו הינה פשוט ההתנסות של שמירת אמונים אינטלקטואלית לצויה הגבוהים ביותר של מודעות רוחנית.

החיפוש אחר היופי הינו חלק מן הדת כל אימת שהינו אתי, ובשיעור שבו הוא מעשיר את המושג של המוסר. האמנות הינה דתית אך ורק כאשר היא חדורה בתכלית הנגזרת ממניעים רוחניים גבוהים.

המודעות הרוחנית המוארת של האדם המתורבת עוסקת פחות באמונה אינטלקטואלית כזו או אחרת, או בצורת חיים כזו או אחרת, ויותר בגילוי האמת על אודות החיים, טכניקת התגובה הטובה והנכונה למצבי הקיום האנושי החוזרים והנשנים. המודעות המוסרית הינה שם הניתן למודעות ולהכרה האנושית באותם ערכים אתיים ובאותם ערכים מורונטיים המבצצים בעיניים, אשר החובה תובעת מן האדם לפעול בהתאם להם באופן שבו הם מנחים את התנהגותו ושולטים בה בחיי היומיום.

בעודנו מכירים בכך שהדת הינה בלתי-מושלמת, קיימים לפחות שני מופעים תכליתיים של טיבה ושל תפקודה:

1. הדחף הרוחני והלחץ הפילוסופי של הדת נוטים לגרום לאדם להשליך את האופן שבו הוא מעריך את הערכים המוסרים החוצה כלפי ענייני רעיו – זוהי התגובה המוסרית של הדת.

2. הדת יוצרת בעבור הדעת האנושית

9. RELIGION AND MORALITY

^{101:9.1 (1115.2)} No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

^{101:9.2 (1115.3)} When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

^{101:9.3 (1115.4)} True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

^{101:9.4 (1115.5)} The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

^{101:9.5 (1115.6)} The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

^{101:9.6 (1115.7)} Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

^{101:9.7 (1115.8)} 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

^{101:9.8 (1115.9)} 2. Religion creates for the human mind a

מודעות ההופכת לרוחנית על אודות המציאות האלוהית, וזו מתבססת על, ואף נגזרת הודות לאמונה, ממושגים קודמים על אודות ערכים מוסריים המתואמים עם מושגים על אודות ערכים רוחניים המתווספים מעליהם. הדת הופכת, אפוא, לצנזור של העניינים האנושיים, מעין צורת אמון מוסרית מהוללת וביטחון במציאות, במציאויות המורחבות של הזמן ובמציאויות המתמשכות יותר של הנצח.

האמונה הופכת לחיבור שבין המודעות המוסרית למושג הרוחני של המציאות המתמדת. הדת הופכת לאופן העיקרי שבו חומק האדם ממגבלות החומר של העולם הטבעי ובר החלוף אל המציאויות הנשגבות של העולם הרוחני והנצחי, וזאת באמצעות והודות לטכניקת הגאולה, ההתמרה המורונית המדרגת.

spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:99 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. הדת כמשחררת האדם

האדם האינטליגנטי יודע שהוא ילד טבע, חלק מן היקום החומרי; בהתאם לכך, הוא איננו מבחין בכל זכר להישרדותה של אישיות יחידנית בתנועות ובמתחים שברמה המתמטית של היקום האנרגטי. והאדם אף לא יוכל להבחין אף-פעם במציאות הרוחנית באמצעות חקר הגורמים והתוצאות הפיזיים.

בן-אדם אף מודע לכך שהוא מהווה חלק מקוסמוס רעיוני, אך בעוד שהמושג יכול לשרוד מעבר לתקופת החיים של אדם, אין במושג דבר המרמז, מעצם טבעו, על הישרדות אישית של האישיות אשר הגתה אותו. ואף מיצוי כל אפשרויות הלוגיקה וההיגיון לא תצלחנה לגלות לאדם הלוגי, או לאדם המסיק, את האמת הנצחית על אודות הישרדות האישיות.

הרמה החומרית של החוק מספקת המשכיות סיבתית, התגובה הבלתי-נגמרת של התוצאה לפעולה אשר קדמה לה; הרמה המנטאלית מציעה את הנצחית של ההמשכיות הרעיונית, הזרם הבלתי-נגמר של פוטנציאליות מושגית, הנובע מתוך המושגים אשר קדמו להם. ואולם, אף אחת משתי רמות היקום האלה איננה מגלה לבן התמותה הבוחן אותן ערוץ אשר דרכו יוכל לחמוק מחלקיות המעמד, ומן המתח הבלתי-נסבל של היותו מציאות ברת-חלוף ביקום, אישיות ברת-חלוף אשר נידונה להיעלם עם שתכלנה אנרגיות החיים המוגבלות.

אך ורק באמצעות הגישה המורונית המובילה לתובנה רוחנית, יוכל האדם להצליח ולהשתחרר מן הכבלים אשר הינם חלק טבוע ממעמדו כבן-תמותה ביקום. האנרגיה והדעת אכן מובילות בחזרה לפרדיס ולאלוהות, אך לא מתת האנרגיה ולא מתת הדעת של האדם מגיעות ישירות מעם אלוהות פרדיס שכזו. האדם הינו בנו של האל אך ורק במובן הרוחני. וזוהי אמת, משום שלעת הזו אב פרדיס שוכן באדם אך ורק במובן רוחני. לעולם לא תוכל האנושות

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the

לגלות את האלוהיות, אלא באמצעות התנסות דתית ואמונה אמיתית. קבלת האמת על אודות האל מתוך אמונה, מאפשרת לאדם לחמוק מן המצרים של המגבלות החומריות ומעניקה לו תקווה הגיונית לצאת בביטחון מתוך מחוזות החומר, שם ממתינ' לו המוות, אל מחוזות הרוח, שם ממתינים לו חיי נצח.

תכליתה של הדת איננה לרצות את הסקרנות על אודות האל, אלא להעניק יציבות אינטלקטואלית וביטחון פילוסופי, לייצב ולהעשיר את החיים האנושיים באמצעות המזיגה שבין האנושי והאלוהי, בין החלקי והמושלם ובין האדם והאל. הודות להתנסות הדתית מוענקת מציאותיות למושגיו האידיאליים של האדם.

לעולם לא תוכלנה להתקיים הוכחות מדעיות או לוגיות לאלוהיות. ההיגיון לבדו לא יוכל לתקף את ערכיה ואת טובה של ההתנסות הדתית. אך לעולם נכון הדבר כי: כל אשר חפץ לעשות את רצון האל יבין את תקפותם של ערכים רוחניים. זוהי הגישה הקרובה ביותר אשר ניתנת לנקוט בה מן הרמה בת התמונה לקבלת הוכחות למציאותה של ההתנסות הדתית. אמונה מעין זו מספקת את הדרך היחידה לחמוק מאחזתו המכאנית של עולם החומר, ומעיוות השגיאה של חוסר-שלמותו של עולם האינטלקט; זהו הפתרון היחיד אשר נתגלה למבוי הסתום בחשיבה האנושית באשר להישרדותה המתמשכת של האישיות היחידנית. וזהו הדרך היחיד לשלמות המציאות ולחיי נצח בבריאה אוניברסאלית של האבה, חוק, אחדות והישג מדורג של האלוהות.

הדת מרפאת הלכה למעשה את תחושת האדם שעניינה בידוד אידיאליסטי או בידות רוחנית; היא מבססת את המאמין כבנו של האל, כאזרח ביקום חדש ובעל משמעות. הדת מבטיחה לאדם כי בשעה שהוא הולך אחר שביב היושרה ההומה בנשמתו, הוא מזהה את עצמו עם תכניתו של האינוסופי ועם תכליתו של הנצח. נשמה משוחררת שכזו מתחילה מיד להרגיש בבית ביקום חדש זה, היקום שלה.

כאשר אתם מתנסים בהתמרת אמונה מעין זו, אתם חדלים להיות עבדים של הקוסמוס המתמטי, והופכים, מרצונכם שלכם, לבנים משוחררים של האב האוניברסאלי. בן משוחרר שכזה איננו נלחם עוד לבדו מול התהום הנחרצת של קץ קיומו בר החלוף; הוא איננו נדרש עוד ללחום לבדו אל מול הטבע כולו, כאשר כל הסיכויים נגדו; הוא איננו נתקף עוד בפחד המשתק שמא, אם איתרע מזלו, הוא שם את מבטחו ברוח רפאים חסרת-תוחלת, או האמין בשגיאה דמיונית כלשהי.

וכעת דווקא, מגויסים בני האל במלחמת ניצחון המציאות על צלילות הקיום החלקיות. סוף-סוף הופכים כלל היצורים להיות מודעים לעובדה שהאל, יחד עם כל צבאותיו האלוהיים

Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God

בִּיקוּם בלתי-מוגבל כמעט, עומדים לצדם במאבקם הנשגב להשיג חיי נצח ומעמד של אלוהיות. בנים משוחררי אמונה שכאלו בהחלט התגייסו למאבקי הזמן לצד הכוחות העליונים והאישיות האלוהיות של הנצח; אפילו הכוכבים במסלוליהם לוחמים בעבורם; סוף-סוף הם מתבוננים ביקום מבפנים, מנקודת מבטו של האל, והכל מותמר, החל באי-הוודאויות של הבידוד החומרי, וכלה בביטחונות ההתקדמות הרוחנית הנצחית. אפילו הזמן עצמו הופך להיות אך צלילית של הנצח, אשר אותה מטילות המציאויות של פרדיס על אדרת החלל המצויה בתנועה.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

^{101:10.10 (1117.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 102. יסודות האמונה הדתית

103 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 101

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 102

יסודות האמונה הדתית

סעיפים

מבוא

1. ביטחונות של אמונה
2. דת ומציאות
3. ידע, חכמה ותובנה
4. עובדת ההתנסות
5. עליונות הפוטנציאל התכליתי
6. ודאותה של האמונה הדתית
7. ודאותו של האלוהי
8. ההוכחות לדת

מבוא

עבור המטריאליסט הלא-מאמין, האדם מהווה אך תאונה אבולוציונית. תקוותיו להישרדות תלויות על בדל אמונה בדין ובר-חלוק; פחדיו, אהבותיו, כמיהותיו ואמונותיו אינם אלא תגובתם של אטומי חומר חסרי-חיים מסוימת הצמודים אלו לאלו כדרך המקרה. אין כל מופע של אנרגיה, או ביטוי של אמון, אשר יכול להוליכו אל מעבר לקבר. פעולותיהם המסורות והגאונות בעלת ההשראה של הטובים בבני האדם נידונים לכליה מידי המוות, מידי הלילה הארוך והבודד של הכיליון הנצחי ושל השמדת הנשמה. הגמול היחידי של האדם בעבור חייו ופועלו תחת שמש הארעית של הקיום כבן-תמותה הינו ייאוש חסר-שם. כל יום של חיים מהדק, לאט אך בבטחה, את אחיזתו של האבדון חסר הרחמים, אשר ציווה עליו יקום חומר עוין ונוקשה כפסגת העלבונות כלפי כל תשוקותיו היפות, הנאצלות, המרוזמות והטובות של האדם.

ואולם, זהו איננו סופו ואין זהו ייעודו הנצחי של האדם; חזון מעין זה הינו אך בבחינת קריאת הייאוש של נשמה טועה כלשהי אשר אבדה

PAPER 102

THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH

SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

INTRODUCTION

^{1020.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

^{1020.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become

בחשיכה רוחנית, ואשר נלחמת באומץ אל מול ההתחמקות המכאניסטיות של פילוסופיה מטריאליסטית, בעוד שהבלבול והעיוות של לימוד סבוך מעוררים אותה. ואת כל אבדון החשיכה ויעוד הייאוש הללו מסלקת אבחה אחת אמיצה של אמונה מצדו של ילד האל הצנוע והבור ביותר על-פני האדמה.

האמונה הגואלת נולדת בלבו של האדם כאשר מודעתו המוסרית מבינה כי ניתן להתמיר את הערכים האנושיים במהלך ההתנסות בת התמותה מן החומרי אל הרוחני, מן האנושי אל האלוהי ומן הזמן אל הנצח.

1. ביטחונית של אמונה

בעבודתו של מכוון המחשבה טמון ההסבר להתמרת רגש החובה הפרימיטיבי, האבולוציוני, של האדם, לכדי אותה אמונה גבוהה וודאית יותר במציאות הנצח של ההתגלות. על-מנת להבטיח כי האדם יוכל להבין את נתיבי האמונה להישג העליון, חייב לשרור בלבו רעב למושלמות. אם אדם כלשהו בוחר לעשות את הרצון האלוהי, הוא יידע את דרך האמת. אכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי "על-מנת לאהוב את דברי האדם יש להכירם, אך על-מנת להכיר את הדברים האלוהיים יש לאהוב אותם תחילה". ואולם, ספקות ושאלות כנים אינם בבחינת חטא; גישות מעין אלה רק מרמזות על עיכוב במסע המדורג לעבר הישג המושלמות. אמן כשל ילד הוא אשר מבטיח את כניסת האדם אל ממלכת ההרקעה השמימית, אך ההתקדמות תלויה לחלוטין בהפעלת האיתנה של אמונתו הנחושה והבטוחה של האדם הבוגר.

ההיגיון המדעי מתבסס על עובדות אשר ניתן לצפות בהן בזמן; אמונת הדת טוענת מכוח תכנית הרוח של הנצח. מה שהידע וההיגיון אינם יכולים לעשות למעננו, דוחקת בנו החכמה האמיתית לאפשר לאמונה להשיג באמצעות בונות דתית והתמרה רוחנית.

בשל הבידוד אשר חל בעקבות המרידה, לעיתים תכופות מדי התערבבה באורגניה התגלות האמת עם ההצהרות של קוסמולוגיות חלקיות וברות-חלוף. אף כי האמת נותרת ללא שינוי מדור אחד למשנהו, מגוון התורות על אודות העולם הפיזי משתנות מיום ליום ומשנה לשנה. אין לזלזל באמונה נצחית, כאשר היא נקשרת במקרה לרעיונות אשר אבד עליהם הכלח באשר לעולם החומרי. ככל שתדעו יותר מדע, כך תוכלו להיות פחות ופחות בטוחים; ככל שתהיה לכם יותר דת, כך יגדל שיעור וודאותכם.

ודאיות המדע נובעות במלואן מן האינטלקט; ודאיות הדת נובעות מן היסודות ממש של כלל האישיות. המדע פונה אל הבנתה של הדעת; הדת פונה אל נאמנותם ואל מסירותם של הגוף, הדעת והרוח, ואפילו של האישיות בכללותה.

lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

^{102:0.3 (1118:3)} This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

^{102:1.1 (1118:4)} The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

^{102:1.2 (1119:1)} The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

^{102:1.3 (1119:2)} Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

^{102:1.4 (1119:3)} The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality*. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the

האל הינו כה אמיתי ומוחלט, עד כדי כך שלא ניתן להציע כל אות חומרי או כל הדגמה בצורת נס כעדות למציאותו. לעולם הננו יודעים אותו משום שאנו בוטחים בו, ואמונתנו בו מתבססת אך ורק על השתתפותנו באופן אישי במופעיה האלוהיים של מציאותו האינסופית.

מכונן המחשבה השוכן מעיר תמיד בנשמת האדם רעב אמיתי של חיפוש אחר מושלמות, ואף סקרנות מרחיקת-לכת אשר תוכל לדעת שובע אך ורק באמצעות התייחדות עם האל, המקור האלוהי של אותו מכונן. נשמתו הרעבה של האדם מסרבת להתרצות עם כל מה שהינו פחות מהכרה אישית של האל החי. אף כי האל עשוי להיות יותר מאשר אישיות מוסרית גבוהה ומושלמת, הוא לא יוכל להיות דבר פחות מזה, בהתאם למושג הרעב והסופי שלנו.

2. דת ומציאות

מוחות חדי-הבחנה ונשמות פקחיות מכירים בדת בשעה שהם מוצאים אותה בחיי רעיהם. הדת איננה נזקקת לכל הגדרה; כולנו מכירים את פירותיה החברתיים, האינטלקטואליים, המוסריים והרוחניים. וכל זה נובע מעצם העובדה שהדת הינה תכונה של המין האנושי; היא איננה יציר התרבות. אכן נכון הדבר כי האופן שבו תופש האדם את הדת הינו אנושי עדיין, ולפיכך כפוף לשעבוד הבורות, לעבודות האמונות הטפלות, לתרמיות ההתחכמות ולאשליותיה של הפילוסופיה הכוזבת.

אחד מן המאפיינים הייחודיים של הבטחה דתית אותנטית הינו העובדה שהרוח שבאמצעותה היא מתבטאת הינה כה נינוחה ושקולה, עד כי לעולם לא נוצר אף שביב רושם של חשיבות-עצמית או של רימום האגו, וזאת למרות מוחלטות הצהרותיה ונחישות גישתה. החכמה של ההתנסות הדתית הינה בבחינת פרדוקס, וזאת מפני שהיא בעת ובעונה אחת ממקור אנושי ונגזרת מן המכונן. הכוח הדתי אינו תוצר של זכויותיו האישיות של היחיד, אלא דווקא התוצאה של אותה שותפות נשגבת בין האדם לבין המקור הנצחי לכל החכמה כולה. וכך הופכים מילותיה ומעשיה של דת אמיתית, אשר לא טומאה, לסמכות רבת-עצמה בעבור כלל בני התמותה המוארים.

קשה לזהות ולנתח את גורמיה של התנסות דתית, אך קל להבחין באופן שבו חיים אנשים אשר מתרגלים דת, כאילו הם כבר מצויים בנוכחותו של הנצחי. המאמינים מגיבים לחיים ברי החלוק הללו כאילו האלמותיות כבר מצויה בהישג ידם. בחייהם של בני-תמותה כאלו נמצא מקוריות תקפה וביטוי ספונטני אשר לעולם יבדילו אותם מרעיהם, אלו אשר טעמו אך ורק מחכמת העולם. דומה כי אנשים דתיים חיים למעשה בחופש מן החיפזון המטרדי ומן הלחץ

whole personality.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfaithfully arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

102:2.3 (1119.8) It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in

המכאיב של התהפוכות הטבועות בזרמי הזמן ברי החלוף; אישיותם מציגה יציבות ואפיים מציג שלווה אשר לא ניתן להסבירם באמצעות חוקי הפיזיולוגיה, הפסיכולוגיה והסוציולוגיה.

הזמן הינו אלמנט קבוע בתהליך השגת הידע; הדת מעניקה את מתנותיה באופן מיידי, אף כי מתקיים הגורם החשוב של גידול בחסד, של התקדמות מובחנת בכל שלבי ההתנסות הדתית. הידע הינו חיפוש נצחי; לעולם הנכם לומדים, ואף פעם לא תוכלו להגיע לידיעה שלמה של האמת המוחלטת. לעולם לא תוכלו לשרור וודאות מוחלטת בשל ידע בלבד, אלא רק סיכוי הולך וגדל לקירוב; ואולם, הנשמה הדתית בעלת ההארה הרוחנית יודעת, והיא יודעת כעת. ואף-על-פי-כן, וודאות עמוקה ובטוחה זו איננה מובילה את האדם הדתי האיתן בדעתו להתעניין פחות בעליונותו ובמודעותו של הליך התקדמות החכמה האנושית, אשר קשור בקצה החומרי שלו להתפתחויות המדע הנע לאיטו.

אפילו תגליות המדע אינן ממשיות באופן אמיתי במודעות ההתנסות האנושית בטרם הן מוסברות ומתואמות, ועד אשר העובדות הרלוונטיות הופכות למעשה למשמעות הודות לשילוב בזרמי המחשבה של הדעת. האדם בן התמותה רואה אפילו את סביבתו החומרית מרמת הדעת, מן הפרספקטיבה של הרישום הפסיכולוגי שלה. לפיכך, אין זה מוזר כלל שהאדם ישליך על היקום פירוש אחד עד מאוד, ולאחר מכן יבקש לזהות אחדות אנרגיה זו של המדע שלו עם אחדות הרוח של התנסותו הדתית. הדעת הינה אחדות; המודעות בת התמותה חיה ברמת הדעת ותופשת את המציאויות של היקום באמצעות עיני מתת הדעת. מן הפרספקטיבה של הדעת לא תבצע האחדות הקיומית של המקור למציאות, המקור והמרכז הראשון, אך זו יכולה להציג לאדם – ולעיתים היא אף מציגה – את הסינתזה ההתנסותית בין האנרגיה, הדעת והרוח, אשר מתרחשות בהווה העליונה ובדמותה. ואולם, לעולם לא תצליח הדעת לאחד את המגוון שבמציאות, אלא אם כן דעת שכזו מודעת עד מאוד לדברים חומריים, למשמעויות אינטלקטואליות ולערכים רוחניים; האחדות מציאה אך ורק בהרמוניה של שילושיות המציאות התפקודית, ורק באחדות מקבלת האישיות את הסיפוק שבהכרה ביציבות ובעקביות הקוסמית.

הדרך הטובה ביותר למצוא אחדות בהתנסות האנושית הינה הפילוסופיה. אך בעוד שמכלול המחשבה האנושית חייב תמיד להתבסס על עובדות חומריות, הבוננות הרוחנית האנושית הינה נשמת אפה והאנרגיה של דינאמיקה פילוסופית אמיתית.

מעצם טבעו, האדם האבולוציוני איננו שש לקראת עבודה קשה. במהלך ניסיון חייו, על-מנת לעמוד בדחף הדרישות ובדחפים המחייבים של

effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

10224 (11201) Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and knows *now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

10225 (11202) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

10226 (11203) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

10227 (11204) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling

התנסות דתית צומחת, הוא נדרש להיות פעיל ללא הרף בצמיחה רוחנית, בהתרחבות אינטלקטואלית, בהרחבת מלאי העובדות ובשירות לחברה. לא קיימת דת אמיתית בנפרד מאישיות פעילה עד מאוד. ולפיכך, בני האדם העצלים יותר מבקשים לעיתים קרובות לחמוק מן המאמץ של הפעילויות הדתיות האמיתיות באמצעות סוג של אשליה-עצמית מחוכמת, אשר גורסת כי מוטב להתכנס בחוף המבטחים הכוזב של דוקטרינות ודוגמות דתיות סטראוטיפיות. ואולם, דת של אמת היא דת חיה. התגבשותם האינטלקטואלית של המושגים הדתיים שקולה למוות רוחני. לא תוכלו לדמיון את הדת ללא מושגים, אך כאשר הדת מצטמצמת לכדי רעיון בלבד, היא איננה דת יותר; היא הפכה לסוג של פילוסופיה אנושית ותו לא.

ושוב, קיימים סוגים אחרים של נשמות בלתי-יציבות ובעלות משמעת מועטה אשר מנצלות את הרעיונות הסנטימנטליים של הדת כנתיב בריחה מן הדרישות המרגזות של החיים. כאשר בני-תמותה הססנים ופחדנים מסוימים מבקשים לחמוק מן הלחץ הבלתי-פוסק של החיים האבולוציוניים, מנקודת מבטם מספקת הדת את מקום המקלט הקרוב, את נתיב הבריחה המיטבי. ואולם, משימתה של הדת היא להכין את האדם לעמוד מול תהפוכות החיים באומץ, ואפילו בהרואיות. הדת הינה המתת האבולוציונית העילאית של האדם, הדבר היחידי אשר יכול לאפשר לו להמשיך ו"להחזיק מעמד כְּרֹאֶה אֶת אֲשֶׁר אֵינּוּ נִרְאֶה". לעומתה, המיסטיות משמשת לעיתים קרובות כמעין נסיגה מן החיים, ומאמצים אותה אותם בני-אדם אשר אינם ששים לקחת חלק בפעילות הנמרצת יותר של חיים דתיים בזירות הפתוחות של החברה והמסחר האנושיים. דת אמיתית חייבת לפעול. כאשר אדם אכן ניחן בה, התנהגותו תהא תוצאתה של הדת, או לחלופין יתרחש הדבר גם כאשר הדת מורשית באמת לשלוט באדם. הדת לעולם לא תסתפק במחשבות גרידא או בתחושות אשר לא מתבטאות במעשה.

איננו עיוורים לעובדה כי לעיתים קרובות פועלת הדת שלא בחכמה, ואפילו באופן בלתי-דתי, אך היא פועלת. אמונות דתיות מעוותות הובילו לרדיפות דמים, אך תמיד הדת עושה משהו; היא דינאמית!

3. ידע, חכמה ותובנה

בלתי-נמנע כי לקות אינטלקטואלית או עוני חינוכי יגבילו הישג דתי גבוה יותר, וזאת מכיוון שסביבה ענייה מבחינה רוחנית מעין זו שוללת מן הדת את הערוץ העיקרי שדרכו היא יוצרת מגע פילוסופי עם עולם הידע המדעי. אף-על-פי שגורמיה האינטלקטואלים של הדת הינם חשובים, פיתוח היתר שלהם עשוי לעיתים להיות מגביל ומבין ביותר. הדת מחויבת לעבוד ללא-הרף תחת צורך פרדוקסלי: הצורך לעשות שימוש יעיל במחשבה, ובה בעת להפחית בתועלת שיש לכלל המחשבה עבור הרוח.

urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

^{10228 (1121.1)} Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

^{10229 (1121.2)} We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

^{10231 (1121.3)} Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at

השערות דתיות הינן בלתי-נמנעות, אך תמיד מזיקות; ההשערות לעולם מזיפות את מושא ההשערה. ההשערה נוטה לתרגם את הדת לדבר-מה חומרי או הומניסטי, וכך, בעוד שהיא מתערבת במישרין בבהירות המחשבה, היא גורמת בעקיפין לדת להיראות כאילו היא פונקציה של העולם בר-החלוף, בדיוק אותו עולם שלעומתו עליה להתייבב תמיד. משום כך, תמיד יאפיינו את הדת הפרדוקסים, אלו הנבעים מהיעדרו של הקשר ההתנסותי בין רמותיו החומריות של היקום לרמותיו הרוחניות – מוטה של מורונטיה, הרגישות העל-פילוסופית להבחנה באמת ולתפישת האחדות.

התחושות החומריות, הרגשות האנושיים, מובילים במישרין לפעולות חומריות, למעשים אנוכיים. תובנות דתיות, מניעים רוחניים, מובילים במישרין לפעולות דתיות, מעשים נטולי-אנוכיות של שירות לחברה ושל נדיבות זולתנית.

התשוקה הדתית הינה רעב החיפוש אחר מציאות אלוהית. ההתנסות הדתית הינה התממשותה של מודעות מציאת האל. וכאשר בן-אנוש מוצא את האל, שורה בתוך נשמתה של הוויה זו חוסר שקט בל-יתואר של ניצחון התגלית, אשר מניע אותו לבקש מגע אוהב של שירות עם חבריו הפחות המוארים, ולא על-מנת לגלות להם כי מצא את האל, אלא על-מנת לאפשר לגודש הבריא של הטוב הנצחי בתוכי נשמתו לרענן ולרומם את חבריו. דת אמיתית מובילה להתרחבות בשירות לחברה.

המדע, הידע, מוביל למודעות לעובדות; הדת, ההתנסות, מובילה למודעות לערכים; הפילוסופיה, החכמה, מובילה למודעות מתואמת; ההתגלות (התחליף למוטה של מורונטיה) מובילה למודעות למציאות אמיתית; זאת בעוד שהתיאום בין המודעות לעובדות, לערכים ולמציאות אמיתית מהווה מודעות למציאות האישיות, הוויה מקסימאלית, יחד עם האמונה באפשרות של הישרדותה של אותה אישיות ממש.

הידע מוביל למיקומם של בני-אדם, וממנו נובעים מעמדות חברתיים וקסטות. הדת מובילה לשירות של בני האדם, ובכך יוצרת אתיקה וזולתנות. החכמה מובילה לאחוה גבוהה וטובה יותר, הן של רעיונות והן של עמיתים. ההתגלות משחררת את בני האדם ומוציאה אותם אל ההרפתקה הנצחית.

המדע ממין בני-אדם; הדת אוהבת בני-אדם, ואפילו כמוך עצמך; החכמה משליטה צדק בין בני האדם השונים; ואולם, ההתגלות מהללת את האדם וחושפת את יכולתו לשותפות עם האל.

לשווא שואף המדע ליצור את אחוות התרבות; הדת מולידה את אחוות הרוח.

the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:32 (1121:4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:33 (1121:5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:34 (1121:6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:35 (1122:1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:36 (1122:2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:37 (1122:3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

102:38 (1122:4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the

הפילוסופיה שואפת לאחוות החכמה; התגלות מציגה את האחוה הנצחית, סגל הסופיונות של פרדיס.

הידע מניב גאוה בעובדת האישיות; החכמה הינה המודעות למשמעותה של אישיות; הדת הינה ההתנסות בהכרה בערכה של אישיות; ההתגלות הינה הביטחון בהישרדותה של אישיות.

המדע מבקש לזהות, לנתח ולסווג את חלקיו של היקום חסר הגבולות. הדת תופשת את הרעיון-השלם, היקום בכללותו. הפילוסופיה מנסה לזהות את חלקיו החומריים של המדע עם מושגי התובנה הרוחנית של השלם. במקום שבו נכשלת הפילוסופיה בניסיון הזה, ההתגלות מצליחה ומאשרת כי המעגל הקוסמי הינו אוניברסאלי, נצחי, מוחלט ואינסופי. לפיכך, הקוסמוס של ה"אני הוא זה" האינוסופי הינו ללא-קץ, חסר גבולות וכולל-כל – חסר-זמן, חסר-מרחב ובלתי-מוגדר. והננו מעידים על כך כי ה"אני הוא זה" האינוסופי הינו גם אביו של מיכאל מנבאדון ואל גאולת האדם.

המדע מצביע על האלוהות כעל עובדה; הפילוסופיה מציגה את הרעיון של מוחלט; הדת רואה האל כאישיות רוחנית אוהבת. ההתגלות מתקפת את האחדות בין עובדת קיום האלוהות, הרעיון של המוחלט ואישיותו הרוחנית של האל, ובנוסף, מציגה את המושג הזה כאביו – עובדת הקיום האוניברסאלי, רעיון הדעת הנצחי ורוח החיים האינוסופית.

החיפוש אחר ידע מהווה את המדע; החיפוש אחר חכמה הינו הפילוסופיה; אהבת האל הינה הדת; הרעב לאמת הינו התגלות. ואולם, מכונן המחשבה השוקן הוא אשר מצמיד את תחושת המציאות לתובנות הרוחניות של האדם על אודות הקוסמוס.

במדע, הרעיון קודם לביטוי של התממשות; בדת, ההתנסות בהתממשות קודמת לביטוי של הרעיון. קיים הבדל עצום בין הרצון-להאמין האבולוציוני והתוצר של ההיגיון המואר, התובנה הדתית, לבין ההתגלות – הרצון אשר מאמין.

באבולוציה, לעיתים קרובות מובילה הדת לכך שהאדם יוצר את מושגיו על אודות האל; ההתגלות מגלה את התופעה של האל אשר מפתח את האדם עצמו, בעוד שבחיי הארציים של מיכאל המשיח הננו חוזים בתופעה של אל המגלה את עצמו לאדם. האבולוציה נוטה להפוך את האל לדמוי-אדם; ההתגלות נוטה להפוך את האדם לדמוי-אל.

המדע מסתפק אך ורק בגורמים ראשוניים, הדת מסתפקת באישיות עליונה ואילו הפילוסופיה מסתפקת באחדות. ההתגלות מאשרת כי שלושת אלו חד הם, וכי כולם טובים. מה שמציאותי לנצח הינו הטוב של היקום ולא

brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122:5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122:6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122:7) Science indicates Deity as a fact; philosophy presents the idea of an Absolute; religion envisions God as a loving spiritual personality. Revelation affirms the unity of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122:8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122:9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the will that believes.

102:3.14 (1122:10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

102:3.15 (1122:11) Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The eternal real is the good of the universe and not the time

אשליות הזמן של הרע במרחב. בהתנסות הרוחנית של כלל האישיות, לעולם נכון הדבר כי האמיתי הינו הטוב וכי הטוב הינו האמיתי.

illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. עובדת ההתנסות

בשל נוכחותו של מכון המחשבה בדעתכם, העובדה שאתם יכולים לדעת את דעתו של האל איננה מסתורית יותר מן הביטחון שלכם בכך שאתם מודעים לידיעת כל דעת אחרת, אנושית או על-אנושית. המשותף בין הדת למודעות החברתית הוא כי שתיהן מתבססות על המודעות לדעת-אחרת. הטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לקבל רעיון של האחר כאילו היה שלכם זהה לטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לתת "ללבבכם להיות כלבב המשיח".

מהי התנסות אנושית? בפשטות, המשחק ההדדי בין עצמי פעיל ושואל לבין כל מציאות חיצונית פעילה אחרת. מסתתרת התנסות נקבעת על-ידי עומק המושג ועוד שלמות ההכרה במציאותו של החיצוני. תנועתה של התנסות שווה לכוח של הדמיון המצפה ועוד חדות התגלית החושית של האיוניות החיצוניות של המציאות שבה הוא נוגע. עובדת ההתנסות טמונה במודעות-עצמית ועוד האחר-שקיים – אחר-של-דבר, אחר-של-דעת ואחר-של-רוח.

במוקדם מאוד הופך האדם להיות מודע לכך שהוא איננו מצוי לבדו בעולם או ביקום. מתפתחת מודעות-עצמית טבעית וספונטאנית לכך שבסביבתו של העצמי קיים אחר-של-דעת. האמונה מתרגמת את ההתנסות הטבעית הזו לדת, להכרה של האל כמציאותו – מקור, טיבו וייעודו – של אחר-של-דעת. ואולם, מאז ומתמיד ולנצח תהא ידיעה כזו של האל בבחינת מציאות של התנסות אישית. אילולא היה האל האישיות, הוא לא יכול היה להפוך לחלק חי מן ההתנסות הדתית האמיתית של האישיות האנושית.

יסוד השגיאה אשר טמון בהתנסות הדתית האנושית עומד ביחס ישר לתכולת המטריאליזם אשר מזהמת את המושג הרוחני של האב האוניברסאלי. התקדמותו הקדם-רוחנית של האדם ביקום כרוכה בהתנסות שבה הוא משיל מעצמו את אותם רעיונות שגויים על טיבו של האל ועל מציאותה של רוח טהורה ואמיתית. אלוהות הינה יותר מאשר רוח, ואולם הגישה הרוחנית היא היחידה העומדת לרשות האדם המתעלה.

התפילה הינה אכן חלק מן ההתנסות הדתית, אך הדתות המודרניות שגו בכך ששמו עליה את הדגש, תוך כדי שהזניחו במידה רבה את התייחדות הסגידה החיונית יותר. הסגידה מעמיקה ומרחיבה את יכולות ההגות של הדעת. התפילה עשויה להעשיר את החיים, אך הסגידה מאירה את הייעוד.

דת ההתגלות הינה היסוד המאחד של

4. THE FACT OF EXPERIENCE

^{10241 (11231)} Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

^{10242 (11232)} What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

^{10243 (11233)} Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

^{10244 (11234)} The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

^{10245 (11235)} Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

^{10246 (11236)} Revealed religion is the unifying element

הקיום האנושי. ההתגלות מאחדת את ההיסטוריה ומתאמת בין הגיאולוגיה, האסטרונומיה, הפיזיקה, הכימיה, הביולוגיה, הסוציולוגיה והפסיכולוגיה. ההתנסות הרוחנית הינה נשמתו האמיתית של קוסמוס האדם.

5. עליונות הפוטנציאל התכליתי

אף-על-פי שביסוסה של עובדת קיום האמונה איננה שקולה לעובדת קיום מושא האמונה, התקדמותם האבולוציונית של חיים פשוטים למעמד של אישיות אכן מדגימה את עובדת קיום הפוטנציאל לאישיות מלכתחילה. וביקומי הזמן, לעולם נעלה הפוטנציאל על הממשי. בקוסמוס המתפתח, הפוטנציאל הינו מה שעתידי להיות, ומה שעתידי להיות הינו התממשותם של צוויה התכליתיים של האלוהות.

עליונות תכליתית זו ממש מוצגת בהתפתחות צורת המחשבה הרעיונית של הדעת, בעת שהפחד החייתי הפרימיטיבי מותמר לכדי יראת כבוד הולכת ומעמיקה בהתמדה לאל ולכדי יראת קודש הולכת וגדלה מפני היקום. האדם הפרימיטיבי ניחן יותר בפחד דתי מאשר באמונה, ועליונותם של פוטנציאלי הרוח ביחס למה שהתממש בפועל בדעת, מודגם בעת שפחד שפל זה מועתק לכדי אמונה חיה במציאויות רוחניות.

תוכלו להפוך את הדת האבולוציונית לפסיכולוגית, אך לא כך הוא באשר לדת ההתנסות האישית אשר מקורה ברוח. המוסריות האנושית עשויה להכיר בערכים, אך רק הדת יכולה לשמר ולרומם ערכים שכאלה ולהפוך אותם לרוחניים. ואולם, למרות פעולות שכאלה, הדת הינה יותר מאשר מוסריות אשר הפכה רגשית. דת מתייחסת למוסריות כמו שהאהבה מתייחסת לחובה, כמו יחס-של-בן לשעבוד, כמו המהות לחומר. המוסריות מגלה שולט כלי-כול, אלוהות אשר יש לשרתה; הדת מגלה אב-כל-אוהב, אל אשר יש לסגוד לו ולאהבו. ושוב, מאחורי כל אלו עומדת העובדה כי הפוטנציאל הרוחני של הדת שולט על החובה בפועל של מוסריות האבולוציה.

6. ודאותה של האמונה הדתית

חיסולו הפילוסופי של הפחד הדתי והתקדמותו המתמדת של המדע תורמים רבות למותם של אלילי כזב; ואפילו אם החללים הללו, של אלוהויות מעשה ידי אדם, עלולים להאפיל באופן רגעי על הראייה הרוחנית, בסופו של דבר הם מחסלים את אותה בורות ואת אותן אמונות טפלות אשר האפילו במשך זמן כה רב על האל החי של אהבת הנצח. היחסים בין הברוא והבורא הינם יחסים של התנסות חיה, אמונה

of human existence. Revelation unifies history, coordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSEFUL POTENTIAL

^{10251 (11237)} Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

^{10252 (11241)} This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

^{10253 (11242)} You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

^{10261 (11243)} The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To

דתית דינאמית אשר לא ניתנת להגדרה מדויקת. בידוד חלק מן החיים וכינויו בשם דת פירושו פירוקם של החיים ועיוות של הדת. וזוהי הסיבה לכך שאל הסגידה דורש נאמנות של הכול או לא-כולם.

ייתכן שהאלים של בני האדם הפרימיטיביים לא היו אלא צלליות שלהם עצמם; האל החי היו האור האלוהי אשר ההתערבויות שלו מהוות את צלליות הבריאה של כלל החלל.

לאיש הדת בעל ההישג הפילוסופי יש אמונה באל אישי של גאולה אישית; דבר-מה יותר מאשר מציאות, ערך, רמה של הישג, תהליך מרוגם, התמרה, המרבי של הזמן-מרחב, אידאליזציה, האנרגיה אשר הפכה אישית, ישות הכבידה, ההשלכה של בן-אנוש, האידאליזציה של העצמי, הדחיפה כלפי מעלה של הטבע, הנטייה לעבר הטוב, הדחף קדימה של האבולוציה, או היפותזה נשגבת. לאיש הדת יש אמונה באל של אהבה. אהבה הינה המהות של הדת והמקור אשר ממנו נולדת ציוויליזציה נעלה.

האמונה מתמירה את אל ההסתברות הפילוסופי להיותו אל הוודאות הגואל של ההתנסות הדתית האישית. יש והסקפטיות מאתגרת את התיאוריות של התיאולוגיה, אך הביטחון במהימנותה של ההתנסות האישית מאשר את האמת של אותן אמונות אשר צמחו לכדי אמונה.

ניתן להגיע לוודאות באשר לאל באמצעות היסק נכון, ואולם רק באמצעות האמונה, באמצעות ההתנסות האישית, הופך היחיד ליודע-אל. בתחומי חיים רבים נדרש להתמודד עם הסתברויות, אך כאשר באים במגע עם המציאות הקוסמית, כאשר ניגשים למשמעויות ולערכים הללו מתוך אמונה חיה, ניתן לחוות וודאות. הנשמה יודעת-האל מעזה לומר, "יודעת אני, אפילו כאשר אלו אשר אינם מאמינים מטילים ספק בידיעה זו את האל, מכיון שהיא איננה נתמכת לחלוטין בידי הלוגיקה האינטלקטואלית. לכל אדם לא-מאמין שכזה ישיב המאמין "איך אתה יודע שאיני יודע?" ותו לא.

אף-על-פי שתמיד יכול ההיגיון לפקפק באמונה, האמונה יכולה להחליף הן את ההיגיון והן את הלוגיקה. ההיגיון מייצר את ההסתברות אשר אותה יכולה האמונה להתמיר לכדי וודאות מוסרית, ואפילו לכדי התנסות רוחנית. האל היו האמת הראשונה והעובדה האחרונה; לפיכך מקורה של כל האמת בו, ואילו כל העובדות מתקיימות ביחס אליו. האל היו אמת מוחלטת. אדם יוכל לדעת את האל כאמת, ואולם, על-מנת להבין – להסביר – את האל, אדם חייב לחקור את עובדת יקום היקומים. רק אמונה חיה תוכל לגשר על התהום העצומה הפעורה בין התנסות האמת של האל והבורות באשר לעובדת האל. ההיגיון לבדו אינו מסוגל להביא לידי הרמוניה בין אמת אינסופית לבין עובדה אוניברסאלית.

האמונות עלולות שלא לעמוד אל מול הספק

isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

^{10262 (1124.4)} The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

^{10263 (1124.5)} The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

^{10264 (1124.6)} Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

^{10265 (1124.7)} Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

^{10266 (1125.1)} Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

^{10267 (1125.2)} Belief may not be able to resist doubt

ושלא להתגבר על הפחד, אך האמונה לעולם תגבר על הספק, וזאת משום שאמונה הינה הן חיובית והן חיה. ולחיובי לעולם מוקנה יתרון ביחס לשלילי, לאמת ביחס לשגיא, להתנסות ביחס לתאוריה, למציאויות רוחניות ביחס לעובדות המבודדות של הזמן והמרחב. את הראייה המשכנעת באשר לוודאות הרוחנית הזו מספקים הפירות החברתיים שאותם מניבים מאמינים שכאלה, נושאי האמונה, כתוצאה מהתנסותם הרוחנית האוטנטית הזו. כה אמר ישוע: "כי כאשר אהבתי אתכם כן גם אתם איש את אחיו תאהבו, בזאת ידעו כלם כי תלמידים אתם לי."

עבור המדע האל הינו בחזקת אפשרות, עבור הפסיכולוגיה כרציה, עבור הפילוסופיה כהסתברות, ואילו עבור הדת כוודאות, כממשות של התנסות דתית. הדעת דורשת כי פילוסופיה אשר איננה מסוגלת למצוא את אל ההסתברות תכבד עד מאוד את האמונה הדתית אשר יכולה למצוא את אל הוודאות, ואף עושה כן. ואף ראוי כי המדע לא יבטל את ההתנסות הדתית בנימוק של תמימות, או לפחות לא יעשה כן כל עוד הוא ממשיך ומניח כי כישוריו האינטלקטואליים והפילוסופיים של האדם נבעו מיצורים אינטליגנטיים פחות ופחות, ככל שמרחיקים לאחור, ולבסוף מגיעים למקור בחיים הפרימיטיביים שמהם נעדרו לחלוטין המחשבה וההרגשה.

אין להעמיד את עובדות האבולוציה כנגד אמת המציאות של וודאות ההתנסות הרוחנית בחיי הדתיים של בן התמותה יודע האל. שומה על אנשים נבונים להפסיק לחשוב כילדים ולנסות להשתמש בלוגיקה העקבית של הבגיר, לוגיקה המאפשרת למושג האמת לעמוד לצד התצפית בעובדה. זה מכבר פשט המטריאליזם המדעי את הרגל, כאשר אל מול כל תופעה חוזרת ונשנית ביקום הוא ממשיך לחזק את התנגדותו בהווה בכך שהוא מתייחס למה שברור מאליו כי הוא גבוה, כאל דבר שברור כי הוא נמוך. העקביות דורשת הכרה בפעילויותיו של בורא בעל תכלית.

האבולוציה האורגנית הינה עובדה; אבולוציה תכליתית, או מדורגת, הינה אמת המעניקה עקביות לתופעות, אשר היו סותרות אחרת, של ההישגים המעפילים בהתמדה של האבולוציה. ככל שירחיק המדען ויתקדם בתחום המדעי שאותו בחר, כך הוא ייטוש את תאוריות העובדות המטריאליסטיות לטובת האמת הקוסמית על שליטתה של הדעת העליונה. המטריאליזם מוזיל את חיי האדם; בשורתו של ישוע מעצימה עד מאוד כל בן-תמותה ומרוממת אותו באופן נשגב. יש לראות את הקיום האנושי כהתנסות המסקרנת והמרתקת של התממשות מציאות המפגש בין יד האדם השואפת מעלה לבין היד האלוהית הגואלת המושטת מטה.

and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, fathers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

^{10268 (1125.3)} To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

^{10269 (1125.4)} The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

^{1026.10 (1125.5)} Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

האב האוניברסאלי, בהיותו קיים-לעצמו, אף מסביר-את-עצמו; הוא חי בפועל בתוכי כל בן-תמותה רציונאלי. ואולם, לא תוכלו להיות בטוחים באשר לאל עד אשר תדעו אותו; היותכם בנים היא ההתנסות היחידה אשר הופכת את האבהות לוודאית. היקום מצוי במהלך של שינוי בכל אתר ואתר. יקום במהלך של שינוי יקום תלוי; בריאה מעין זו איננה יכולה להיות סופית ואף לא מוחלטת. יקום סופי תלוי לחלוטין במרבי ובמוחלט. היקום והאל אינם היינו הך; אחד הינו הסיבה והאחר הינו התוצאה. הסיבה הינה מוחלטת, אינסופית, נצחית ובלתי-משתנה; התוצאה הינה של זמן ומרחב וטרנסצנדנטאלית, אך לעולם משתנה, לעולם צומחת.

האל הינו העובדה היחידה ביקום אשר גרמה-את-עצמה. הוא הינו הסוד שמאחורי הסדר, התכנית והתכלית של כלל הבריאה של הדברים וההוויות. היקום אשר משתנה בכל אתר ואתר מווסת ומיוצב בידי חוקים אשר הינם לחלוטין בלתי-משתנים, הרגליו של אל אשר איננו משתנה. עובדת האל, החוק האלוהי, הינה בלתי-משתנה; אמת האל, היחס שלו ליקום, הינה התגלות יחסית אשר מותאמת בהתאמה ליקום המצוי בהתפתחות מתמדת.

אלו אשר ימצאו דת ללא אל הינם קאלה אשר יקטפו פירות ללא עצים ויילדו ילדים ללא הורים. התוצאות לא תתקיימנה ללא הגורמים; אך ורק ה"אני הוא זה" הינו חסר-גורם. עובדת ההתנסות הדתית מצביעה על האל, ואל כזה של התנסות אישית מוכרח להיות אלוהות אישית. אינכם יכולים להתפלל אל נוסחה כימית, לכרוע ברך בפני נוסחה מתמטית, לסגוד להיפותזה, לספר סוד להשערה, להתייחד עם תהליך, לשרת הפשטה או להחזיק ברעות אוהבת עם החוק.

אכן, תכונות דתיות רבות עשויות לצמוח משורשים בלתי-דתיים לכאורה. יכול אדם להכחיש מבחינה אינטלקטואלית את האל ועדיין להיות טוב מוסרית, נאמן, חברי, ישר, ואף אידיאליסטי. האדם יכול להרכיב על טיבו הרוחני הבסיסי ענפים לגמרי הומניסטיים למכביר, ובכך להוכיח לכאורה את טענותיו באשר לדת נטולת אל, אך התנסות מעין זו הינה נעדרת ערכי הישרדות ונטולת ידיעת-אל והרקעה אל האל. התנסות אנושית מעין זו מניבה אך ורק פירות חברתיים, לא רוחניים. ההרכבה קובעת את טיב הפרי, על-אף שהתזונה החיה מופקת משורשי המתת האלוהית המקוריים, הן של הדעת והן של הרוח.

סימן ההיכר האינטלקטואלי של הדת הינו הוודאות; המאפיין הפילוסופי שלה הינו העקביות; והפירות החברתיים הינם אהבה ושירות.

היחיד יודע האל אינו זה אשר עוצם עין אל מול הקשיים, או מתעלם מן המכשולים הניצבים בדרך למציאת האל במבוך האמונות הקדומות, המסורת, והנטיות המטריאליסטיות של העת המודרנית. הוא זה אשר פגש את כל העכבות האלה ויכול להן, הוא ניצח אותן באמצעות אמונה

102:7.1 (1126:1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126:2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126:3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126:4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126:5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126:6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them,

חיה, וטיפס לרמות ההתנסות הרוחנית הגבוהות חרף כל זאת. ואולם, אכן נכון כי רבים מאלו אשר כלפי פנים בטוחים באשר לאל, פוחדים להצהיר על רגשות הוודאות האלה בשל הריבוי והפקחות של אלו המקבצים התנגדויות לאמונה באל ומערימים קשיים בדרכה. לא נדרשת מידה רבה של אינטליגנציה על-מנת למצוא פגמים, לשאול שאלות או להעלות התנגדויות. אך נדרשת דעת מבריקה על-מנת לענות על השאלות האלה ולפתור את הקשיים הללו; וודאות האמונה הינה הטכניקה הטובה מכולן להתמודדות עם כל הטיעונים השטחיים הללו.

אם המדע, הפילוסופיה או הסוציולוגיה מעזים להפוך לדוגמטיים בטיעוניהם כלפי נביאי דת האמת, כי אז חייבים אנשים יודעי-אל אלו לענות לדוגמטיזם הבלתי-מוצדק הזה בדוגמטיזם מרחיק ראות הרבה יותר, זה של הוודאות בהתנסות הרוחנית האישית, "אני יודע במה התנסיתי משום שאני הוא בנו של ה'אני הוא זה". אם הדוגמה טוענת כלפי התנסות האישית של האדם המאמין, כי אז עשוי בן זה יליד-אמונה של האב אשר ניתן להתנסות בו, לענות באמצעות הדוגמה אשר לא ניתן להפריכה, ההצהרה על עובדת היותו בן בפועל של האב האוניברסאלי.

אך ורק מציאות בלתי-מוגדרת, מוחלט, יכולה להעז ולהיות דוגמטית בהתמדה. אלו המתיימרים להיות דוגמטיים, אם הם נותרים עקביים, ייפלו במוקדם או במאוחר לידי של המוחלט של האנרגיה, האוניברסאלי של האמת והאינסופי של האהבה.

אם הגישות הבלתי-דתיות למציאות הקוסמית מתיימרות לקרוא תיגר על וודאות האמונה על בסיס היותה בלתי-מוכחת, כי אז, בדומה לכך, עשוי זה אשר התנסה-ברוח לקרוא תיגר דוגמטי אף הוא על עובדות המדע ועל אמונות הפילוסופיה, בהתבססו על הטענה כי אף הם אינם מוכחים; אף הם הינם התנסויות במודעותו של המדען או של הפילוסוף.

באל – הנוכחות אשר ממנה ניתן להתחמק באופן המועט ביותר, העובדה המציאותית מכולן, האמת החיה מכולן, החבר האוהב מכולם, והערך האלוהי מכל – אנו זכאים להיות וודאיים במידה הרבה ביותר מכל ההתנסויות האוניברסאליות.

8. ההוכחות לדת

הראייה הגבוהה ביותר למציאותה וליעילותה של הדת מצויה בעובדת ההתנסות האנושית; במילים אחרות, הראייה שלאדם, אשר מטיבו הינו פוחד וחושד, ואשר ניחן באינסטינקט מולד חזק של שימור עצמי, האדם אשר כמֶה לשרוד לאחר המוות – מוכן להפקיד מתוך אמון מלא את האינטרסים העמוקים ביותר שלו באשר להווה ולעתיד למשמורת ולהנחייתם של הכוח והאישיות אשר אמונתו מכנה בשם האל. זוהי

surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

1027.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiencible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

1027.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

1027.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

1027.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

1028.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in

האמת המרכזית האחת של כל דת. אין שתי דתות אשר מסכימות באשר למה שמבקש הכוח, או למה שמבקשת האישיות, בתמורה להשגחה ולהישרדות הסופית האלה; למעשה, כולן פחות או יותר מצויות בחוסר הסכמה.

הדרך הטובה ביותר לשפוט את מעמדה של דת כלשהי בסולם האבולוציוני היא באמצעות בחינת צוויה המוסריים ואמות המידה האתיות שלה. ככל שהדת הינה מטיפוס גבוה יותר, כך היא מעודדת ומקבלת עידוד ממוסריות חברתית ומתרבות אתית אשר משתפרות בהתמדה. לא נוכל לשפוט את הדת בהתאם למעמדה של הציוויליזציה הנלווית לה; מוטב כי נעריך את טיבה האמיתי של ציוויליזציה בהתאם לטוהר ולאצילות של דתה. רבים ממורי הדת הראויים ביותר לציון בעולם לא ידעו קרוא וכתוב. חכמת המילה איננה הכרחית לשם פעולתה של אמונה גואלת במציאויות נצחיות.

ההבדלים בין הדתות של העידנים השונים נובעים אך ורק מהבדלים באופן הבנתו של האדם את המציאות, ומהבדלים באופן שבו הכיר בערכים מוסריים, במערכות יחסים אתיות ובמציאויות רוחניות.

האתיקה הינה המראה החברתית, או הגזעית, החיצונית המשקפת נאמנה את הקדמה בהתפתחויות הרוחניות והדתיות הפנימיות, אשר לא ניתן להבחין בהן אחרת. מאז ומעולם חשב האדם על האל במונחים הטובים ביותר אשר עמדו לרשותו, באמצעות רעיונותיו העמוקים ביותר והאידיאלים הגבוהים ביותר שלו. אפילו הדת ההיסטורית גיבשה תמיד את מונחיה באשר לאל מתוך הערכים הגבוהים ביותר שהכירה. כל יצור תבוני נותן את שם האל לדבר הטוב והגבוה ביותר שאותו הוא יודע.

כאשר צמצמו את הדת למונחי ההיגיון ולביטוי אינטלקטואלי, היא תמיד העזה למתוח ביקורת על הציוויליזציה ועל הקדמה האבולוציונית בהתאם למשפט אמות המידה שלה עצמה באשר לתרבות אתית ולקדמה מוסרית.

בעוד שהדת האישית מקדימה את התפתחותן של אמות המוסר האנושיות, עובדה מצערת היא שהדת המוסדית תמיד פיגרה מאחורי המוסכמות המשתנות לאיטן של הגזעים האנושיים. הדת המאורגנת הוכיחה את עצמה כאיטית באופן שמרני. על-פי-רוב, הנביאים הובילו את העם להתפתחות דתית; על-פי-רוב התיאולוגים עיכבו אותם. מכיוון שהדת הינה נשוא התנסות פנימית או אישית, היא לעולם לא תוכל להתפתח הרבה מעבר לאבולוציה האינטלקטואלית של הגזעים.

ואולם, הדת לעולם לא תתעצם בשל פנייה אל מה שמכונה הפלא. החיפוש אחר ניסים הינו בבחינת הזכרות בדתות הקסם הפרימיטיביות. לדת אמיתית אין כל נגיעה לניסים לכאורה, ולעולם לא תצביע דת התגלות על ניסים כעל הוכחה לסמכותה. הדת לעולם מתבססת

return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

^{10282 (1127.6)} Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

^{10283 (1127.7)} The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

^{10284 (1127.8)} Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

^{10285 (1128.1)} Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

^{10286 (1128.2)} While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

^{10287 (1128.3)} But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is

וצומחת מתוך ההתנסות האישית. והדת הגבוהה ביותר שלכם, חייו של ישוע, הייתה התנסות אישית שכזו; אדם, אדם בן-תמותה, מבקש את האל ומוצא אותו באופן מלא במהלך תקופת חיים אחת קצרה בגוף, זאת בעוד שבאותה התנסות אנושית מופיע האל אשר מבקש את האדם ומוצא אותו, באופן אשר משביע עד תום את הנשמה המושלמת של העליונות האינסופית. וזו הינה דת, ואפילו הדת הגבוהה ביותר אשר נתגלתה עד כה ביקום של נבאדון – חייו הארציים של ישוע מנצרת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

^{10288 (11284)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 103. מציאותה של ההתנסות הדתית

104 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 102

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 103

מציאותה של ההתנסות הדתית

סעיפים

מבוא

1. הפילוסופיה של הדת
2. הדת והיחיד
3. דת והגזע האנושי
4. התייחדות רוחנית
5. מקור האידיאלים
6. תיאום פילוסופי
7. מדע ודת
8. פילוסופיה ודת
9. מהות הדת

PAPER 103

THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

מבוא

כלל תגובותיו הדתיות האמיתיות של האדם נתמכות על-ידי הסעד המוקדם של מסייעת הסגידה ומאושרות על-ידי מסייעת החכמה. המתת הראשונה של דעת-על אשר מקבל האדם היא זו של חיבור האישיות למעגל רוח הקודש של הרוח היצירתית של היקום; והרבה לפני המתת של הבנים האלוהיים, או מתת האוניברסאלית של המכוונים, פועלת השפעה זו על-מנת להרחיב את השקפתו של האדם על האתיקה, הדת והרוחניות. לאחר המתת של בני פרדיס, תורמת רוח האמת המשוחררת תרומות משמעותיות להרחבת היכולת האנושית להבחין באמיתות דתיות. ככל שמתקדמת האבולוציה בעולם מיושב, כך מתרחבת השתתפותם של מכווני המחשבה בתהליך התפתחותן של התובנות האנושיות הדתיות מן הסוגים הגבוהים יותר. מכוון המחשבה הינו החלון הקוסמי אשר דרכו יוכל היצור הסופי לקבל הצצה-של-אמונה אל הוודאיות ואל האלוהיות של האלוהות חסרת הגבולות, האב האוניברסאלי.

הנטיית הדתיות של הגזעים האנושיים הינן

INTRODUCTION

^{103:0.1 (1129:1)} ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

^{103:0.2 (1129:2)} The religious tendencies of the human

מולדות; הן מתבטאות באופן אוניברסאלי ודומה כי מקורן מן הטבע; מקורן של הדתות הפרימיטיביות הינו תמיד אבולוציוני. ככל שההתנסות הדתית הטבעית ממשיכה להתקדם, כך מדגישות התגלויות תקופתיות של אמת את נתיב האבולוציה הפלנטארי, אשר הינו איטי מטבעו מבלעדי התגלויות אלה.

קיימים באורנטיה ארבעה סוגים של דתות:

1. דת טבעית, או אבולוציונית.
2. דת על-טבעית, או דת של התגלות.
3. הדת המעשית, או הנוכחית, מידות משתנות של מזיגה בין הדתות הטבעיות והעל-טבעיות.
4. דתות פילוסופיות, דוקטרינות תיאולוגיות מעשה ידי אדם, או תוצר של מחשבה פילוסופית, וכן דתות אשר נבראו מתוך היגיון.

1. הפילוסופיה של הדת

אחדותה של ההתנסות הדתית בקרב קבוצה חברתית או גזעית נובעת מטבעו הזהה של רסיס האל השוכן ביחיד. מקורו של העניין הזולתני של האדם ברווחת זולתו נעוץ בחלק אלוהי זה המצוי באדם. ואולם, בשל העובדה כי האישיות הינה ייחודית – אין שני בני-תמותה זהים – נובע בהכרח כי שני בני-אדם שונים לא יוכלו לפרש באופן דומה את הכוונתה ואת דחפיה של רוח האלוהית אשר חיה בדעתם. קבוצת בני-תמותה תוכל לחוות אחדות רוחנית, אך לעולם לא תוכל להשיג אחדות פילוסופית. ומגוון הפירושים הללו של החשיבה וההתנסות הדתית, מוצג בעובדה לפיה התיאולוגים והפילוסופים של המאה העשרים גיבשו מעל לחמש-מאות הגדרות שונות של הדת. לאמיתו של דבר, כל אדם מגדיר דת במונחי הפירוש ההתנסותי שלו עצמו לדחפים האלוהיים הנובעים מרוח האל השוכנת בקרבו, ולפיכך שומה על פירוש מעין זה להיות ייחודי ושונה לחלוטין מן הפילוסופיה הדתית של כל יתר בני האדם.

כאשר בן-תמותה אחד מסכים לחלוטין עם הפילוסופיה הדתית של חברו בן התמותה, מצביעה תופעה זו על כך ששתי ההוויות האלה חוו התנסות דתית דומה, ככל שהדבר נוגע לדמיון בין הפירושים הפילוסופיים הדתיים שלהם.

בעוד שהדת שלכם הינה עניין של התנסות אישית, חשוב ביותר שתחשפו לידע על אודות מספר רב של התנסויות דתיות אחרות (הפירושים השונים הניתנים על-ידי מגוון בני-תמותה אחרים), וזאת על-מנת שתוכלו למנוע מחיכם הדתיים מלהפוך לאגוצנטריים – מוגבלים, אנוכיים ובלתי-חברתיים.

racess are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129:3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129:4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129:5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129:6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129:7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129:1) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130:1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130:2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

הרציונליזם שוגה בהניחו שהדת הינה בראש ובראשונה אמונה פרימיטיבית במשהו, אשר לאחריה מגיע החיפוש אחר ערכים. דת הינה בראש ובראשונה חיפוש אחר ערכים, ולאחריו של החיפוש הזה מגיע גיבוש מערכת של אמונות מפרשות. הרבה יותר קל לבני-אדם להסכים על ערכים דתיים – מטרות – מאשר על אמונות – פירושים. ועובדה זו מסבירה כיצד יכולה הדת להסכים על ערכים ועל מטרות בעודה מציגה את התופעה המבלבלת של אמונה במאות אמונות סותרות – במערכות אמונה. וזהו אף ההסבר לכך שאדם נתון יכול לקיים את התנסותו הדתית בעודו מוותר על אמונותיו הדתיות, או מחליף רבות מהן. הדת מתקיימת למרות שינויים מהפכניים באמונות הדתיות. לא התיאולוגיה היא אשר יוצרת דת; הדת היא זו היוצרת פילוסופיה תיאולוגית.

העובדה שאנשים דתיים האמינו בכל-כך הרבה דברים כוזבים איננה מערערת את תקפותה של הדת, לפי שהדת מתבססת על ההכרה בערכים ומקבלת תוקף באמצעות אמונה של התנסות דתית אישית. הדת מתבססת, אפוא, על התנסות ועל מחשבה דתית; התיאולוגיה, הפילוסופיה של הדת, מהווה ניסיון כן לפרש את אותה התנסות. אמונות של פרשנות מעין אלה עשויות להיות נכונות או שגויות, או מזיגה שבין אמת לכזב.

התממשות ההכרה בערכים רוחניים הינה התנסות על-רעיונית. בשום שפה אנושית לא קיימת מילה אשר בה ניתן להשתמש על-מנת לתאר את ה"תחושה", "ההרגשה", "האינטואיציה" או "ההתנסות" אשר אנו בחרנו לכנות בשם מודעות-האל. רוח האל השוכנת באדם איננה אישית – המכוון הינו קדם-אישי – אך משגוח זה מציג ערך, מפץ ניחוח אלוהיות, דבר אשר הינו אישי במובן הגבוה והאינסופי ביותר. אלמלא היה האל לכל הפחות אישי, הוא לא יכול היה להיות מודע, ואילו לא היה מודע, כי אז היה נחות מן האדם.

2. הדת והיחיד

הדת פועלת בדעת האנושית והתממשה בהתנסות עוד בטרם הופיעה במודעות האנושית. הילד התקיים זה מכבר במשך תשעה חודשים בטרם הוא חווה לידה. ואולם, "לידתה" של דת איננה פתאומית; היא מופיעה במדורג דווקא. ואף-על-פי-כן, במקודם או במאוחר, נרשם "יום ההולדת". אינכם נכנסים לממלכת השמיים אלא אם כן אתם "נולדים מחדש" – נולדים מן הרוח. ללידות רוחניות רבות נלוות מועקה רוחנית ותמורות פסיכולוגיות ניכרות, ממש כשם שלידות פיזיות רבות מתאפיינות ב"חבלי לידה סוערים" ובתופעות בלתי-רגילות אחרות בתהליך ה"מסירה". לידות רוחניות אחרות הינן בבחינת צמיחה טבעית, או רגילה, של ההכרה בערכים עליונים, לצד העצמתה של ההתנסות הרוחנית,

103:1.4 (1130:3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130:4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130:5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this "sense," "feeling," "intuition," or "experience" which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130:6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences birth. But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again" — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no

אף כי שום התפתחות דתית איננה מתרחשת ללא מאמץ מודע ונחישות יחידנית חיובית. הדת לעולם איננה התנסות פאסיבית, גישה שלילית. מה שמכונה "לידתה של דת" אינו קשור במישרין למה שמכונה התנסויות המרה, אשר מאפיינות על-פי-רוב מאורעות דתיים המתרחשים בשלב מאוחר בחיים כתוצאה מהתנגשויות מנטאליות, הדחקה רגשית ותהפוכות המזג.

ראוי לאותם אנשים אשר גדלו לצד הוריהם במודעות של היותם בנים לאב שמימי אוהב, כי לא יביטו בחשדנות בחבריהם בני התמותה אשר הצליחו להגיע למודעות מעין זו של אחווה עם האל רק הודות למשבר פסיכולוגי, תהפוכות של רגש.

מצע הקרקע האבולוציוני בדעתו של אדם, אשר בו נובט זרע דת ההתגלות, הינו הטבע המוסרי אשר כה במוקדם מוליד מודעות חברתית. הסימנים הראשונים לטיבו המוסרי של ילד אינם נוגעים למין, לאשמה, או לגאווה אישית, אלא נוגעים דווקא לדחפים של צדק, הוגנות ונדיבות – סעד של עזרה לזולת. וכאשר ניצני המוסר המוקדמים הללו מוזנים, מתרחשת התפתחות הדרגתית של חיי הדת, אשר הינה, באופן יחסי, חסרת עימותים, תהפוכות ומשברים.

במוקדם מאוד חווה כל אדם סוג של עימות בין הדחפים לסיפוק-עצמי לבין הדחפים הזולתניים, ופעמים רבות ניתן להגיע להתנסות הראשונה בידיעת האל כתוצאה מבקשת עזרה ממקור על-אנושי לצורך פתרון בעיות מוסריות מעין אלה.

הפסיכולוגיה של ילד הינה חיובית, לא שלילית. בני-תמותה כה רבים הינם שליליים מפני שאומנו בדרך הזאת. כאשר נאמר כי הילד הינו חיובי, ההתייחסות הינה לדחפיו המוסריים, אותם כוחות דעת אשר ניצנין מרמזים על הגעתו של מכוון המחשבה.

בהיעדרו של לימוד שגוי, דעתו של הילד נעה באופן חיובי בכיוון הופעתה של מודעות דתית, לעבר יושרה מוסרית וסעד חברתי, ולא באופן שלילי, הרחק מחטא ומאשמה. בהתפתחותה של ההתנסות הדתית עלול להתקיים עימות, או שלא להתקיים, אך באופן בלתי-נמנע מצויות שם ההחלטות, המאמץ ופעולת הרצון האנושי.

הבחירה המוסרית מלווה על-פי-רוב בקונפליקט מוסרי, רב או מועט. וקונפליקט ראשון זה בדעתו של הילד מצוי בין הדחפים האגואיסטיים לדחפים הזולתניים. אף כי מכוון המחשבה איננו מתעלם מערכי האישיות של הדחף האנוכי, הוא אכן פועל על-מנת לתת עדיפות קלה לדחף הזולתני קִּזָּה אשר מוביל

religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

^{10322 (1131.1)} But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

^{10323 (1131.2)} The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

^{10324 (1131.3)} Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

^{10325 (1131.4)} The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

^{10326 (1131.5)} In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

^{10327 (1131.6)} Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as

למטרת האושר האנושי ולשמחות של ממלכת השמיים.

בעת שהווייה מוסרית ניצבת אל מול הדחף להיות אנוכית ובוחרת להיות בלתי-אנוכית, זוהי התנסות דתית פרימיטיבית. אין בעל-חיים המסוגל לבחור באופן הזה; החלטה מעין זו הינה גם אנושית וגם דתית. היא כוללת את עובדת מודעות-האל ומציגה את דחף השירות החברתי, דחף המהווה את הבסיס לאחוות האדם. בשעה שהדעת בוחרת בחירה מוסרית נכונה כפעולה מתוך רצון חופשי, החלטה מעין זו מהווה התנסות דתית.

ואולם, בטרם התפתח הילד במידה מספקת על-מנת לרכוש יכולת מוסרית המאפשרת לו לבחור בשירות זולתני, הוא פיתח זה מכבר טבע אגואיסטי חזק ומאוחד-היטב. מתוך המצב העובדתי הזה נובעת התיאוריה על אודות המאבק בין הטבע "הגבוה" לטבע "הנמוך", בין "האדם הישן של החטא" לבין "טבע החדש" מוקדם מאוד במהלך חייו לומד ילד רגיל כי "טוב לתת מאשר לקחת".

האדם נוטה לזהות את הדחף לדאגה-עצמית עם האגו שלו – עם עצמו. בניגוד לכך, הוא נוטה לזהות את הרצון להיות זולתני עם השפעה חיצונית כלשהי – עם האל. והבחנה זו אכן נכונה, הואיל ומקורן של כל התשוקות אשר אינן עבור העצמי הינו בהכוונת מכוון המחשבה, ומכוון זה מהווה רסיס של האל. הדחף של משגוח הרוח מתממש במודעות האנושית כדחף להיות זולתני, לחשוב על הזולת. לכל הפחות, זוהי ההתנסות המוקדמת והבסיסית של דעת הילד. כאשר הילד המתבגר אינו מצליח לאחד את אישיותו, יש והדחף הזולתני מתפתח יתר על המידה וגורם נזק רציני לרווחתו של העצמי. מצפון מוטעה עלול להיות אחראי לקונפליקט, לדאגה ולצער מרובים ולאינסוף אומללות אנושית.

leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

^{10328 (1131.7)} When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

^{10329 (1131.8)} But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

^{103210 (1131.9)} Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. דת והגזע האנושי

אף-על-פי שהאמונה ברוחות, בחלומות ובמגוון אמונות טפלות אחרות, היוו גורמים בהולדתן האבולוציונית של הדתות הפרימיטיביות, ראוי שלא תתעלמו מהשפעתה של החמולה או מרוח הסולידאריות של השבט. מערכת היחסים בקבוצה שימשה כמצב החברתי המדויק אשר סיפק את האתגר לקונפליקט האגואיסטי-זולתני בטיבה המוסרי של הדעת האנושית בראשיתה. על-אף אמונתם ברוחות, תושבי אוסטרליה הפרימיטיביים עדיין ממקדים את דתם בחמולה. בחלופ הזמן, נוטים מושגים דתיים מעין אלו להפוך לאישיים, ראשית בדמות בעלי-חיים ומאוחר יותר בדמות אדם-עליון, או בדמות אל. אפילו גזעים נחותים כבושמיים של אפריקה, אשר עדיין לא הגיעו לאמונות בטוטמים, אכן מבחינים בהבדל בין

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

^{10331 (1132.1)} While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the

האינטרס העצמי לאינטרס הקבוצתי, הבחנה פרימיטיבית בין הערכים החילוניים לקדושים. ואולם, הקבוצה החברתית איננה המקור להתנסות הדתית. בלא תלות בהשפעת תרומתם של כלל הגורמים הפרימיטיביים הללו לדתו של האדם המוקדם, עובדה היא כי מקורו של הדחף הדתי האמיתי הינו בנוכחויות הרוח האמיתיות אשר מפעילות את הרצון להיות בלתי-אנוכי.

על הדת המאוחרת יותר מבשרת האמונה הפרימיטיבית בפלאי הטבע ובמסתוריו, המנה הבלתי-אישית. אך במוקדם או במאוחר דורשת הדת המתפתחת מן היחיד להקריב קורבן אישי כלשהו לטובת הקבוצה החברתית, מחייבת אותו לעשות דבר-מה על-מנת להיטיב עם הזולת ולשמחו. בסופו של דבר, הדת עתידה להפוך לשירות של האל ושל האדם.

הדת בנויה כך שתשנה את סביבתו של האדם, אך הרבה מן הדת אשר אותה ניתן למצוא בקרב בני התמותה כיום כלל איננה מסוגלת לעשות כן. פעמים רבות מדי הסביבה היא השולטת בדת.

זכרו כי בדתות של כל העידנים, ההתנסות החשובה ביותר הינה התחושה ביחס לערכים מוסריים ומשמעויות חברתיות, ולא המחשבה על אודות דוגמות תיאולוגיות או תיאוריות פילוסופיות. הדת מתפתחת יפה בעת שאלמנט הקסם מוחלף במושג של אמות המידה המוסריות.

האדם התפתח דרך האמונות הטפלות על אודות המנה, הקסם, פולחן הטבע, הפחד מפני הרוחות ופולחן בעלי החיים, אל הטקסים השונים שבהם הפכה גישתו הדתית של היחיד לתגובותיה הקבוצתיות של החמולה. או אז מוקדו הטקסים הללו והתגבשו לכדי אמונות שבטיות, ולבסוף הפכו הפחדים והאמונות הללו לאישיות בדמות אלים. ואולם, מכל ההתפתחות הדתית הזו היסוד המוסרי מעולם לא נעדר לחלוטין. הדחף של האל בתוכי האדם היה מאז ומעולם רב-עצמה. וההשפעות החזקות האלה – האחת אנושית והאחרת אלוהית – הבטיחו את הישרדות הדת במהלך כל תהפוכות העידנים, וזאת למרות שאלפי נטיות חתרניות ומתנגדים עוינים איימו עליה לכלותה לעיתים כה קרובות.

values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:32 (1132:2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:33 (1132:3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:34 (1132:4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:35 (1132:5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. התייחדות רוחנית

ההבדל האופייני בין מאורע חברתי לכינוס דתי הוא כי בניגוד לחילוני, הדתי רואי באווירה של התייחדות. כך יוצר המפגש האנושי תחושה של אחווה עם האלוהי, וזוהי תחילתה של הסגידה בקבוצה. צורת ההתייחדות החברתית הקדומה ביותר הייתה הסעודה המשותפת, וכך הקצו הדתות המוקדמות חלק מן הקורבן הטקסי למאכל המאמינים. אפילו בנצרות משמרת סעודת האדון צורת התייחדות זו. אווירת

4. SPIRITUAL COMMUNION

103:41 (1133:1) The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the

ההתייחדות מספקת תקופת רגיעה מרעננת ומנחמת מן הקונפליקט בין האגו המבקש-לעצמו לבין הדחף הזולתני של משגוח הרוח השוכן. זוהי ההקדמה לסגידה אמיתית – תרגול של נכחות האל המוביל בסופו של דבר להולדתה של אחוות האדם.

בשעה שהאדם הפרימיטיבי הרגיש כי נקטעה התייחדותו עם האל, הוא ביקש להקריב קורבן מסוג כזה או אחר על-מנת לכפר, על-מנת לחדש את יחסי הרעות. הרעב והצמא ליושרה מובילים לגילוייה של האמת, והאמת מעצימה את האידיאלים, וכך נוצרות בעיות חדשות עבור האנשים הדתיים, זאת משום שבעוד שהאידיאלים שלנו נוטים לצמוח כסדרה הנדסית, היכולת שלנו לחיות בהתאם להם מתרחבת אך ורק כסדרה חשבונית.

חוש האשמה (לא המודעות לחטא) נובע או מהתייחדות רוחנית שנפסקה או מהנמכת האידיאלים המוסריים של האדם. גאולה ממצב קשה מעין זה יכולה להגיע אך ורק הודות להבנה כי האידיאלים המוסריים הגבוהים ביותר של האדם אינם זחים בהכרח לרצונו של האל. האדם לא יוכל לקוות לחיות על-פי האידיאלים הגבוהים ביותר שלו עצמו, אך הוא יוכל להיות נאמן למטרתו למצוא את האל ולהפוך להיות יותר ויותר כמותו.

ישוע השליך לפח את כל טקסי הקורבן והכפרה. הוא חיסל את הבסיס לאשמה הבדויה הזו ולתחושת הבידוד ביקום בכך שהכריז כי האדם הינו ילדו של האל; מערכת היחסים בין הברוא לבורא הוגדרה על בסיס מערכת היחסים של ילד והורה. האל הופך להיות אב האוהב את בניו ובנותיו בני התמותה. כל הטקסים אשר אינם מהווים חלק לגיטימי ממערכת יחסים משפחתית אינטימית שכזו בטלים לעד.

האל האב מתייחס לילדו לא על בסיס מידותיו הטובות או ערכו בפועל, אלא מתוך הכרה במניעיו של הילד – בתכליתו ובכוונתו של היצור. מערכת היחסים הינה של קשר בין הורה לילד והיא פועלת מתוך אהבה אלוהית.

5. מקור האידיאלים

הדעת האבולוציונית המוקדמת מביאה ליצירתן של תחושות חובה חברתיות ומוסריות אשר נגזרות בעיקר מפחד רגשי. הדחף החיובי יותר של שירות לחברה ואידיאליזם של הזולתנות נגזרים מן הדחף הישיר של הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם.

הרעיון-אידיאל הזה של להיטיב עם הזולת – הדחף למנוע מן האגו דבר-מה לטובת רעו של האדם – הינו מאוד מוגבל בתחילה. האדם

worshippers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

^{103:42 (1133:2)} When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

^{103:43 (1133:3)} The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

^{103:44 (1133:4)} Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

^{103:45 (1133:5)} God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

^{103:51 (1133:6)} The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

^{103:52 (1133:7)} This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at

הפרימיטיבי מחשיב כרעים אך ורק את אלו אשר קרובים אליו ביותר, אלו אשר מתייחסים אליו ברעות; עם התקדמות הציוויליזציה הדתית, מושג רעו של האדם מתרחב ועובר לכלול את החמולה, את השבט ואת האומה. או אז הרחיב ישוע את טווח הרעות כך שתכלול את האנושות כולה, ואפילו החיל את החובה לאהוב את אויביו. ובתוך כל אדם נורמלי קיים דבר-מה אשר מורה לו כי תורה זו הינה מוסרית – נכונה. ואפילו אלו המתרגלים אידיאל זה פחות מכולם, מודים כי הוא נכון בתיאוריה.

כלל בני האדם מכירים במוסריותו של הדחף האנושי האוניברסאלי להיות בלתי-אנוני וזולתני. ההומניסט משייך את מקורו של הדחף הזה לפעולתה הרגילה של הדעת החומרית; האדם הדתי צודק יותר בכך שהוא מזהה כי הדחף הזולתני האמיתי של הדעת בת התמותה מגיע כתגובה להכוונת הרוח הפנימית של מכוון המחשבה.

ואולם, לא תמיד ניתן לסמוך על הפירוש שאותו נותן האדם לקונפליקטים המוקדמים הללו שבין רצון האגו לרצונו של האחר-מן-העצמי. אך ורק אישיות מאוחדת דיה יכולה לפסוק בין כל הטענות מרובות הצורה של תשוקות האגו לבין המודעות החברתית המניצה. לעצמי יש זכויות כמו גם לרע. ולאף אחד מהם אין זכות לתבוע את מלוא תשומת הלב והשירות של היחיד. כישלון בפתרון בעיה זו מוליד את תחושות האשמה האנושיות המוקדמות ביותר.

האושר האנושי מושג אך ורק כאשר תשוקות האגו של העצמי והדחף הזולתני של העצמי הגבוה (הרוח האלוהית) מתואמים ומיושבים בידי רצונה המאוחד של האישיות המפקחת והמשלבת אותם. דעתו של האדם האבולוציוני לעולם ניצבת אל מול הבעיה הסבוכה של שיפוט בתחרות שבין התרחבותם הטבעית של הדחפים הרגשיים והצמיחה המוסרית של הדחפים הזולתניים המתבססים על תובנה רוחנית – על מחשבה מעמיקה דתית אמיתית.

הניסיון להבטיח מידה שווה של טוב עבור העצמי ולמען מספר גדול של עצמי אחרים, מהווה בעיה אשר לא תמיד ניתן לפתור אותה באופן משביע רצון במסגרת של זמן-מרחב. בהינתן חיי נצח, ניתן לפתור ניגודים מעין אלו, אך במסגרת של תקופת חיים אנושית אחת קצרה הפתרון הינו חמקמק. ישוע התייחס לפרדוקס מסוג זה כאשר אמר: "המִצָּא אֶת נַפְשׁוֹ יִאבְדָּהּ, וְהַמֵּצֵא אֶת נַפְשׁוֹ יִמָּצֵא." (מַתְּ. 16:25)

המרוץ אחר האידיאל – המאמץ להידמות לאל – הינו מאמץ רציף הן לפני המוות והן לאחריו. החיים שלאחר המוות אינם שונים במהותם מאלו של הקיום בן התמותה. כל דבר טוב שאנו עושים בחיים הללו תורם במישרין להעצמתם של החיים העתידיים. דת של אמת אינה מעודדת בטלות מוסרית ועצלנות רוחנית, בכך שהיא מעודדת את תקוות השווא לפיה כל

first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:53 (1134:1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:54 (1134:2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:55 (1134:3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:56 (1134:4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

103:57 (1134:5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one

המידות הטובות של אופי נאצל תוענקה לאדם אך כתוצאה ממעבר דרך שערי המוות הטבעי. דת של אמת איננה מגמדת את מאמצי ההתקדמות של האדם במהלך חייו כבשר ודם. כל רוח של בן-אנוש תורם במישרין להעשרת שלביה הראשונים של חווית ההישרדות האלמותית.

האידיאליזם של האדם סופג מכה קשה כאשר מלמדים אותו כי כל דחפיו הזולתניים אינם אלא פיתוח של אינסטינקט העדר הטבעי שלו. ואולם, הוא הופך נאצל וזוכה לזריקת אנרגיה חזקה כאשר הוא לומד כי דחפים גבוהים יותר אלו של נשמתו נובעים מכוחות הרוח השוכנים בדעתו בת התמותה.

כאשר אדם מבין עד תום כי בתוכו חי ומתאמץ דבר-מה נצחי ואלוהי, הוא כמו מתעלה ויוצא מתוך עצמו ומעבר לעצמו. וכך מתקפת אמונה חיה במקור העל-טבעי של האידיאליזם שלנו, את האמונה שלנו כי הננו בניו של האל, וכך הופך לאמיתי השכנוע שלנו בזולתנות, תחושותינו ביחס לאחוות האדם.

אכן מוקנה לאדם רצון חופשי בתחומי הרוחני. האדם בן התמותה אינו עבד נרצע לריבונותו הנקשה של אל כל-יכול, ואף אינו הקורבן לפטאליות חסרת התקווה של דטרמיניזם קוסמי מכניסטי. האדם הינו באמת ובתמים האדריכל של הייעוד הנצחי שלו עצמו.

ואולם, האדם אינו הופך נאצל או נגאל תחת לחץ. צמיחה רוחנית נובעת מתוכי הנשמה המתפתחת. לחץ עלול לעוות את צורתה של האישיות, אך לעולם אינו מעודד צמיחה. אפילו לחץ חינוכי יכול לסייע רק באופן שלילי, בכך שהוא עלול לסייע במניעתן של התנסויות הרות אסון. הצמיחה הרוחנית הינה הגדולה ביותר בשעה שכל הלחצים החיצוניים הינם מינימאליים. "ובְּאֶשֶׁר רִיחַ הָאֲדָמָה, שֶׁם חֲרוּתָהּ." האדם מתפתח באופן המיטבי כאשר הלחצים מבית, מן הקהילה, מן הכנסייה ומן המדינה הינם הפחותים ביותר. אך אין פירושם של דברים אלו שאין בחברה המתקדמת מקום לבית, למוסדות חברתיים, לכנסייה ולמדינה.

כאשר חבר בקבוצה חברתית דתית מילא אחר דרישותיה של קבוצה שכזו, ראוי שיקבל עידוד לנהוג בחופש דתי, תוך מתן ביטוי מלא לפירוש האישי שלו לאמיתות האמונה הדתית ולעובדות ההתנסות הדתית. הביטחון שבקבוצה דתית תלוי באחדות רוחנית, ולא באחידות תיאולוגית. ראוי שקבוצה דתית תינהג מן החופש לחשוב בחופשיות ללא הצורך להפוך לקבוצה של "חושבים-חופשיים." תקווה גדולה שוכנת בכל כנסייה אשר סוגדת לאל החי, מתקפת את אחוות האדם ומעזה להסיר את כל הלחצים האמוניים מעל חברה.

as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

103:58 (1134:6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:59 (1134:7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:510 (1134:8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:511 (1135:1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:512 (1135:2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become "freethinkers." There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

התיאולוגיה הינה הלימוד של פעולותיה ותגובותיה של הרוח האנושית; ולעולם היא לא תוכל להפוך למדע, משום שתמיד נדרש לשלבה, פחות או יותר, עם פסיכולוגיה בביטוייה האישי ועם פילוסופיה בתצוגתה המערכתית. התיאולוגיה לעולם הינה הלימוד של הדת שלכם; לימוד דתו של הזולת הינו פסיכולוגיה.

כאשר אדם ניגש ללמוד ולבחון את יקומו מבחוץ, הוא מביא לידי קיום את מדעי הטבע השונים; כאשר הוא ניגש לחקור את עצמו ואת היקום מבפנים, הוא מוליד את התיאולוגיה ואת המטפיזיקה. אמנות הפילוסופיה המאוחרת יותר מתפתחת במאמץ להביא לידי הרמוניה את הסתירות הרבות העתידות להתגלע לראשונה בין הממצאים והלימוד של שתי הגישות המנוגדות האלה כלפי היקום של הדברים ושל ההוויות.

הדת נוגעת לנקודת המבט הרוחנית, המודעות לפנימיותה של ההתנסות האנושית. טיבו הרוחני של האדם מעניק לו את ההזדמנות להפוך את היקום מן החוץ אל הפנים. לפיכך, נכון הוא כי כאשר מתבוננים בבריאה בכללותה אך רק מנקודת המבט של פנימיות ההתנסות האישית, דומה כי היא רוחנית מטיבה.

כאשר האדם בוחן את היקום מבעד לחושים הפיזיים החומריים אשר הוענקו לו, ומבעד להבחנה המנטאלית הנלווית להם, הקוסמוס נדמה כמכאני ואנרגטי-חומרי. טכניקה מעין זו ללימוד המציאות כרוכה בהפיכת היקום מן הפנים אל החוץ.

לא ניתן לבנות מושג פילוסופי לוגי ועקבי של היקום על בסיס ההנחות של המטריאליזם או של הספיריטיזם, וזאת מכיוון שכאשר מפעילים באופן אוניברסאלי את שתי מערכות החשיבה האלה, מן ההכרח כי הן תראינה את היקום במעוות; הראשונה באה במגע עם היקום מן הפנים אל החוץ, ואילו השנייה מבנה את טיבו של היקום מן החוץ אל הפנים. ולכן, לעולם לא יוכלו לקוות המדע או הדת – לבדם וכשלעצמם – לרכוש הבנה הולמת של אמיתות ומערכות יחסים אוניברסאליות ללא הכוונתה של הפילוסופיה האנושית וללא ההארה המוקנית על-ידי ההתגלות האלוהית.

לעולם חייבת רוחו הפנימית של האדם להיות תלויה במנגנון ובטכניקה של הדעת לשם ביטוייה והתממשותה העצמית. בדומה לכך, התנסותו החיצונית של האדם במציאות החומרית חייבת להתבסס על מודעות הדעת של האישיות המתנסה. לפיכך, ההתנסויות האנושיות הפנימיות והחיצוניות, החומריות הרוחניות, מתאמות תמיד עם תפקודה של הדעת, ומותנות בפעולתה של הדעת, לשם התממשותן המודעת. האדם חווה את החומר בדעתו; הוא חווה את המציאות הרוחנית בנשמה, אך הופך מודע להתנסות הזו בדעתו. האינטלקט הינו הגורם אשר מביא לכדי הרמוניה, הגורם המתנה הנוכח-תמיד, וכן הגורם המגדיר את סך כל

10361 (11353) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

10362 (11354) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

10363 (11355) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

10364 (11356) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

10365 (11357) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

10366 (11357) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum

ההתנסות האנושית. הן דברים-של-אנרגיה והן ערכי הרוח נצבעים בידי הפירוש אשר ניתן להם על-ידי תיווך הדעת של המודעות.

הקושי שאתם חווים בהשגתו של תיאום הרמוני יותר בין המדע לבין הדת נובע מהעובדה שאתם נעדרים כל מודעות לתחום הביניים של עולם הדברים וההוויות המורונטי. היקום המקומי כולל שלוש רמות, או שלושה שלבים של מופע המציאות: חומר, מורונטיה ורוח. זווית הגישה המורונטית מחסלת את כל ההבדלים בין ממצאיהם של המדעים הפיזיים לבין פעולת הרוח של הדת. ההיגיון הינו טכניקת ההבנה של המדעים; האמונה הינה טכניקת התובנה של הדת; מוטה הינה הטכניקה של הרמה המורונטית. מוטה הינה רגישות על-חומרית למציאות, אשר מתחילה לפצות על צמיחה בלתי-שלמה, מכיוון שהיא עשויה ידע-היגיון ומהותה הינה של אמונה-תובנה. מוטה מיישבת באופן על-פילוסופי את ההבדלים בתפישת המציאות המפוצלת אשר איננה ניתנת להשגה על-ידי אישיות חומרית; היא מתבססת, בחלקה, על התנסות הישדדות שלאחר החיים החומריים בגוף. ואולם, בני-תמותה רבים הכירו בנחיצותה של שיטה אשר תיישב את יחסי הגומלין בין תחומי המדע והדת הנבדלים עד מאוד זה מזה; והמטפיזיקה הינה תוצאת ניסיונו הכושל של האדם לגשר על תהום מוכרת עד מאוד זו. ואולם, המטפיזיקה האנושית התבררה כיותר מבלבלת מאשר מאירה. המטפיזיקה מייצגת את ניסיונו הכן אך חסר התוחלת של האדם לפצות על היעדרה של המוטה המורונטית.

המטפיזיקה התבררה ככישלון; את המוטה אין האדם יכול לתפוש. ההתגלות, אם כן, הינה הטכניקה היחידה אשר באמצעותה ניתן לפצות על היעדר הרגישות לאמת של המוטה בעולם של חומר. ההתגלות מבהירה באופן סמכותי את הבלבול של המטפיזיקה, אשר פותחה מתוך היגיון בספירה אבולוציונית.

המדע הינו הניסיון של האדם ללמוד את סביבתו הפיזית, העולם של אנרגיה-חומר; הדת הינה התנסותו של האדם בקוסמוס של ערכי הרוח; הפילוסופיה פותחה הודות למאמצי דעת האדם לארגן ולתאם את ממצאיהם של המושגים הללו, הנבדלים מאוד זה מזה, לכדי דבר-מה הדומה לגישה הגיונית ומאוחדת כלפי הקוסמוס. הפילוסופיה, כאשר היא מובהרת על-ידי ההתגלות, עשויה לפעול באופן מתקבל על הדעת בהיעדרה של המוטה ובנכחותה של המטפיזיקה – הניסיון הכושל של היגיון האדם להחליף את המוטה.

האדם המוקדם לא הבחין בין רמות האנרגיה לרמות הרוח. היו אלו בני הגזע הסגול והאנדיטים שבאו לאחריהם אשר ניסו לנתק לראשונה את המתמטי מן הרצוני. האדם המתורבת הלך יותר ויותר בעקבות היוונים המוקדמים ביותר והשומרים אשר הבחינו בין הדומם לבין החי. וכל שתתקדם הציוויליזציה,

total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

10367 (11362) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

10368 (11363) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

10369 (11364) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103610 (11365) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the

כך תוטל על הפילוסופיה מלאכת הגישור על התהומות המתרחבים והולכים בין מושג הרוח לבין מושג האנרגיה. ואולם, בזמן של המרחב, הבדלים הללו הינם כאחד בעליון.

המדע חייב תמיד להיות מעוגן בהיגיון, אף כי הדמיון וההשערה מסייעים להרחבת גבולותיו. הדת לעולם תתבסס על האמונה, אף כי ההיגיון מהווה השפעה מייצבת ומסייע בידה. ותמיד היו, ותמיד תהיינה, פרשנויות מטעות של מופעי עולמות הטבע והרוח, אשר מכונים שלא כראוי מדעים ודת.

האדם ניסה לגבש את רעיונותיו הפילוסופיים מתוך תפישתו הבלתי-שלמה את המדע, מתוך אחיזתו הרפה את הדת, ומתוך ניסיונותיו הכושלים במטפיזיקה. ואכן, האדם המודרני יכול היה לבנות פילוסופיה ראויה ומרתקת של עצמו ושל יקומו אילו צלח החיבור המטפיזי בין עולמות החומר לבין עולמות הרוח, חיבור חשוב וחיוני ביותר, ואילו צלחה המטפיזיקה במלאכת הגישור על התהום המורונטית הפעורה בין החומרי לבין הרוחני. לאדם החומרי חסרים המושגים של החומר ושל הדעת המורונטיים; וההתגלות הינה הטכניקה היחידה שבאמצעותה יוכל לפצות האדם על החוסר בנתונים מושגיים, אשר להם נזקק הוא בדחיפות כה רבה לשם בניית פילוסופיה לוגית של היקום, ועל-מנת להגיע להבנה מספקת של מקומו המובטח והמבוסס ביקום זה.

ההתגלות הינה תקוותו היחידה של האדם האבולוציוני לגישור על התהום המורונטית. האמונה וההיגיון לבדם לא יוכלו להגות יקום לוגי ולבנות אותו ללא הסיוע של המוטה. ללא תובנת המוטה, לא יוכל בן התמונה להבחין בטיב, באהבה ובאמת בתופעות העולם החומרי.

כאשר הפילוסופיה של האדם נוטה באופן ניכר אל עבר עולם החומר, היא הופכת לרציונליסטית או לנטורליסטית. כאשר הפילוסופיה נוטה במיוחד אל הרמה הרוחנית, היא הופכת לאידיאליסטית, או אפילו למיסטית. כאשר איתרע מזלה של הפילוסופיה והיא נשענת על המטפיזיקה, היא תמיד הופכת לסקפטית, למבולבלת. בעידני העבר נפלו רוב הידע וההערכות האינטלקטואליות של האדם למסגרת של אחת משלוש ההבחנות המעוותות האלה. הפילוסופיה איננה מעזה להשליך את פירושה על אודות המציאות באופן הקווי שבו נוקטת הלוגיקה; תמיד היא תידרש להתחשב בסימטריה האליפטית של המציאות ובעקמומיות המהותית המצויה בכל מושגי היחס.

אך הגיוני הוא כי הפילוסופיה הגבוהה ביותר שאליה יוכל האדם בן התמותה להגיע תהא חייבת להתבסס על היגיון המדע, על אמונת הדת ועל תובנת האמת אשר מקנה ההתגלות. באמצעות איחוד זה יוכל האדם לפצות באופן כלשהו על כישלונו לפתח מטפיזיקה ראויה, ועל

inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

^{1036.11 (1137.1)} Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

^{1036.12 (1137.2)} Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

^{1036.13 (1137.3)} Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

^{1036.14 (1137.4)} When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

^{1036.15 (1137.5)} The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to

חוסר יכולתו להבין את המוטה המורונטית.

comprehend the mota of the morontia.

7. מדע ודת

המדע נתמך על-ידי ההיגיון, הדת נתמכת על-ידי האמונה. אף כי האמונה איננה מתבססת על היגיון, היא הגיונית; אף כי היא בלתי-תלויה בלוגיקה, אין זאת כי לוגיקה מבוססת תעודד אותה. ואפילו פילוסופיה אידיאלית לא תוכל להזין את האמונה; לאמיתו של דבר, היא, יחד עם המדע, מהווה את המקור לפילוסופיה מעין זו. האמונה, התובנה הדתית האנושית, תוכל לקבל הנחייה בטוחה אך ורק מן ההתגלות, תוכל להרקייע בבטחה אך ורק הודות להתנסות האישית של בן התמותה עם נוכחות המכוון הרוחנית של האל, אשר הינו רוח.

גאולה אמיתית הינה טכניקת ההתפתחות האלוהית של הדעת בת התמותה, החל מן ההזדהות עם החומר, דרך מחזות הקישור המורונטיים, ועד למעמד הגבוה ביקום של התיאום הרוחני. וכפי שבאבולוציה הארצית קודם האינסטינקט האינטואיטיבי החומרי להופעתו של ידע מוסק, כך מבשרת הופעתה של תובנה רוחנית אינטואיטיבית את הופעתם העוקבת של ההיגיון וההתנסות המורונטיים והרוחניים במסגרת התכנית הנשגבת של האבולוציה השמימית, מפעל ההתמרה של הפוטנציאלים של האדם בר החלוף לכדי הממשות והאלוהיות של האדם הנצחי, סופיון פרדיס.

אך ככל שהאדם המרקייע יתקרב פנימה ואל עבר פרדיס בבקשו את חווית האל, כך הוא יגיע כלפי חוץ ואל עבר החלל למען ההבנה האנרגטית של הקוסמוס החומרי. התקדמות המדע איננה מוגבלת לחייו הארציים של האדם; במידה רבה, חווית ההרקעה שלו ביקום וביקום העל תכלול את הלימוד על התמרת האנרגיה ועל המטמורפוזת של החומר. האל הינו רוח, ואולם האלוהות הינה אחדות, ואחדות האלוהות כוללת לא רק את ערכי הרוח של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, אלא גם מודעות לעובדות האנרגיה של הבקר האוניברסאלי ושל אי פרדיס, זאת בעוד ששני חלקי המציאות האוניברסאלית הללו מתואמים באופן מושלם ביחסי הדעת של הפועל האחד, ומאוחדים ברמה הסופית באלוהות המגיחה של ההווה העליונה.

האיחוד בין הגישה המדעית לבין התובנה הדתית באמצעות הגישור של הפילוסופיה ההתנסותית הינו חלק מהתנסותו הארוכה של האדם בהרקעתו אל עבר פרדיס. תמיד תידרש פעולתה של לוגיקת הדעת על-מנת להביא להרמוניה בין הקירובים של המתמטיקה לבין וודאיות התובנה, וזאת בכל רמות ההתנסות אשר נופלות מן ההישג המקסימאלי של העליון.

ואולם, לעולם לא תצליח הלוגיקה להביא לידי הרמוניה בין ממצאיו של המדע לבין תובנות הדת, אלא אם כן גם ההיבט המדעי וגם ההיבט

7. SCIENCE AND RELIGION

^{1037.1 (1137.6)} Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

^{1037.2 (1137.7)} True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

^{1037.3 (1138.1)} But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

^{1037.4 (1138.2)} The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

^{1037.5 (1138.3)} But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth

הדתי של האישיות נשלטים על-ידי האמת, וחפצים בכנות ללכת בעקבות האמת באשר היא תוביל, ובלא תלות במסקנות שאליהן היא עשויה להגיע.

הלוגיקה הינה הטכניקה של הפילוסופיה, צורת הביטוי שלה. בתוך מחוזות המדע האמיתי, לעולם עונה ההיגיון לקול הלוגיקה האוטנטית; בתוך מחוזות הדת האמיתית, האמונה הינה לוגית תמיד מנקודת המבט הפנימית, אף כי אמונה שכזו עלולה להידמות כחסרת בסיס למדי מנקודת מבטה של הגישה המדעית המתבוננת פנימה. למתבונן מבחוץ פנימה עשוי היקום להיראות חומרי; למתבונן מבפנים כלפי חוץ עשוי אותו יקום להיראות רוחני לחלוטין. ההיגיון צומח מתוך מודעות חומרית, האמונה צומחת מתוך מודעות רוחנית, אך באמצעות הגישור של פילוסופיה המחזקת על-ידי ההתגלות, עשויה הלוגיקה לאשר הן את ההשקפה אשר מתבוננת פנימה והן את זו המתבוננת החוצה, ובכך לייצב הן את המדע והן את הדת. וכך, באמצעות המגע המשותף שלהן עם הלוגיקה של הפילוסופיה, יכולים הן המדע והן הדת להפוך ליותר ויותר סובלניים זה כלפי זה, ולפחות פחות סקפטיים.

מה שהן המדע והן הדת המתפתחים זקוקים לו זה יותר חיפוש וביקורת-עצמית נטולת פחד, מודעות גדולה יותר לחוסר המושלמות שבמעמדן האבולוציוני. לעיתים קרובות מדי, מורי המדע והדת כאחד בטוחים מדי בעצמם ודוגמטיים מדי. המדע והדת יכולים לבקר את עצמם אך ורק באשר לעובדות. ברגע שעוזבים את זירת העובדות, ההיגיון מתפטר או מתדרדר במהירות לכדי בן לוויה של לוגיקה כוזבת.

הדרך הטובה ביותר לרכוש את האמת – קרי ההבנה של מערכות יחסים קוסמיות, של עובדות ביקום ושל ערכים רוחניים – הינה באמצעות סעד רוח האמת, והדרך הטובה ביותר לבקר אותה הינה באמצעות התגלות. אך ההתגלות איננה המקור למדע, ואף לא לדת; תפקודה הינו לתאם את המדע, כמו גם את הדת, עם האמת של המציאות. בהיעדר התגלות או בשל הכישלון לקבל או לתפוש אותה, תמיד חוזר האדם בן התמותה למחווה חסרת התחלת של המטפיזיקה, וזאת משום שזו הינה התחליף האנושי היחיד להתגלות של אמת, או למוטה של האישיות המורונטית.

המדע של עולם החומר מאפשר לאדם לשלוט בסביבתו הפיזית, ובמידת מה אף לחלוש עליה בשליטתו. דת ההתנסות הרוחנית הינה המקור לדחף-האחוה אשר מאפשר לבני האדם לחיות יחדיו בתוככי מסובכות הציוויליזציה של עידן מדעי. המטפיזיקה, ובוודאות רבה יותר – ההתגלות, מספקת נקודת מפגש משותפת הן לתגליות המדע והן לתגליות הדת, ומאפשרת את הניסיון האנושי לתאם באופן לוגי את תחומי המחשבה הללו – הנפרדים אך התלויים זה בזה – לכדי פילוסופיה מאוזנת היטב של יציבות מדעית וזדאות דתית.

dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138:4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138:5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their facts. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138:6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by revelation. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1138:1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy

of scientific stability and religious certainty.

1037.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by *mota* logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

1037.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

1037.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in *mota* can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

1037.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

1037.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

1037.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while co-ordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

במצב האנושי לא ניתן להוכיח דבר באופן מוחלט; הן המדע והן הדת מתבססים על הנחות. ברמה המורנטית, ניתן להוכיח באופן חלקי את ההנחות הן של המדע והן של הדת תוך שימוש בלוגיקת מוטה. ברמה הרוחנית בעלת המעמד המקסימאלי, הולך ונעלם בהדרגה הצורך בהוכחות סופיות אל מול ההתנסות הממשית במציאות ועמה; אך אפילו שם, הרבה ממה שמצוי מעבר לסופי נותר בלתי-מוכח.

כלל חטיבות המחשבה האנושית מתבססות על הנחות מסוימות אשר מתקבלות, אף כי אינן מוכחות, הודות לרגישות המובנית למציאות המצויה במתת הדעת של האדם. המדע מתחיל את קריירת ההיגיון המפוארת שלו תוך שהוא מניח את מציאותם של שלושה דברים: החומר, התנועה והחיים. הדת מתחילה עם הנחת תקפותם של שלושה דברים: הדעת, הרוח והיקום – ההוויה העליונה.

המדע הופך למחוז המחשבה של המתמטיקה, של האנרגיה ושל החומר של הזמן במרחב. הדת מתיימרת לעסוק לא רק ברוח הסופית וברת-החלוף, אלא גם ברוח הנצח והעליונות. אך ורק באמצעות התנסות ממושכת במוטה תוכלנה שתי נקודות השקפה קיצוניות אלה על היקום להניב פירושים אנאלוגיים של המקורות, התפקודים, היחסים, המציאויות והייעודים. מקסימום ההרמוניה בפער שבין אנרגיה לרוח מצוי במעגל של שבע רוחות האב; האיחוד הראשון ביניהן, באלוהות של העליון; האיחוד הסופי שלהן, באינסופיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה".

היגיון הינו מעשה ההכרה במסקנותיה של המודעות באשר להתנסות בתוך העולם הפיזי של האנרגיה והחומר ועמו. אמונה הינה מעשה ההכרה בתקפותה של המודעות הרוחנית – דבר-מה אשר לא ניתן להוכיחו באמצעות הוכחה אנושית אחרת. לוגיקה הינה ההתקדמות הסינטטית בחיפוש אחר האמת של האחדות בין האמונה להיגיון, והיא מתבססת על מתת הדעת המובנית של ההוויות בנות התמותה, ההכרה המולדת בדברים, במשמעויות ובערכים.

בנוכחותו של מכוון המחשבה מתקיימת הוכחה אמיתית למציאות רוחנית, אך תקפותה של נוכחות זו איננה ניתנת להדגמה לעולם החיצון, אלא רק לאותו אחד אשר מתנסה בכך שהאל שוק ב. המודעות של המכוון מתבססת על הקליטה האינטלקטואלית של האמת, על התפישה העל-דעתית של הטוב, ועל ההנעה של האישיות לאהוב.

המדע מגלה את עולם החומר, הדת מעריכה אותו, ואילו הפילוסופיה מנסה לפרש את משמעויותיו בעודה מתאמת את נקודת המבט המדעית החומרית עם המושג הדתי הרוחני. ואולם, היסטוריה הינה מחוז שבו ייתכן שהמדע והדת לעולם לא יגיעו להסכמה מלאה.

8. פילוסופיה ודת

אך-על-פי שבהתאם להיגיון וללוגיקה שלהם עשויים הן המדע והן הפילוסופיה להניח את סבירותו של האל, אך ורק ההתנסות הדתית האישית של אדם המונחה על-ידי רוח יכולה לאשר את וודאותה של אלוהות עליונה ואישית שכזו. באמצעות הטכניקה של התגשמות שכזו של אמת חיה, הופכת ההשערה הפילוסופית על אודות סבירותו של האל למציאות דתית.

הבלבול באשר להתנסות בוודאותו של האל נובע מתוך הפירושים והתיאורים השונים שנתנים יחידים שונים וגזעים אנושיים שונים לאותה חוויה. יש וההתנסות באל עשויה להיות תקפה לחלוטין, אך הדיון על אודות האל, בהיותו אינטלקטואלי ופילוסופי, הינו משתנה ולעיתים מטעה באופן מבלבל.

אדם טוב ונאצל עשוי להיות מאוהב עד כלות באשתו, ובה בעת לא לעבור מבחן בכתב בנושא הפסיכולוגיה של האהבה בין בני-זוג. אדם אחר, אשר כמעט ואינו אוהב את אשתו, עשוי לעבור מבחן מעין זה באופן משביע-רצון. אי השלמות של תובנת האוהב ביחס לטיבה האמיתי של האהובה איננה פוגמת כהוא זה במציאותה או בכנותה של אהבתו.

באם תאמינו באמת באל – תדעו ותאהבו אותו באמונה – כי אז לא תתירו למציאותה של התנסות מעין זו להצטמצם או להיפגם באופן כלשהו בשל רמיזותיו הספקניות של המדע, קטגוריותיה של הלוגיקה, השערותיה של הפילוסופיה, או הצעותיהן הפקחיות של נשמות בעלות כוונה טובה אשר היו יוצרות דת נעדרת אל.

ראוי לה לוודאותו של האיש הדתי יודע האל, כי היא לא תופרע בשל אי-וודאותו של המטריאליסט הספקן; ודווקא, ראוי שאי-וודאותו של זה אשר איננו מאמין תאותגר במידה משמעותית על-ידי האמונה העמוקה ועל-ידי הוודאות הבלתי-מעוררת של המאמין ההתנסותי.

פילוסופיה, על-מנת שתשרת את הדת ואת המדע באופן המיטבי, ראוי לה כי תימנע מן הקצוות, הן של המטריאליזם והן של הפנתאיזם. רק פילוסופיה אשר מכירה במציאותה של האישיות – קביעות בנוכחותו של שינוי – יכולה להיות בעלת-ערך מוסרי בעבור האדם, עשויה לשמש כחוליית קישור בין תיאוריות של המדע החומרי לבין הדת הרוחנית. ההתגלות הינה הפיצוי על שברירותה של הפילוסופיה המתפתחת.

9. מהות הדת

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

^{10381 (1140.1)} Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

^{10382 (1140.2)} The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

^{10383 (1140.3)} A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

^{10384 (1140.4)} If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

^{10385 (1140.5)} The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

^{10386 (1140.6)} Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

התיאולוגיה עוסקת בתוכן האינטלקטואלי של הדת, המטפיזיקה (התגלות) עוסקת בהיבטים הפילוסופיים. ההתנסות הדתית הינה התוכן הרוחני של הדת. על-אף הגחמות המיתולוגיות והאשליות הפסיכולוגיות של התוכן האינטלקטואלי של הדת, ההנחות המטפיזיות השגויות וטכניקות הרמיה העצמית, העיוותים הפוליטיים והסטיות הסוציו-אקונומיות של התוכן הפילוסופי של הדת, ההתנסות הרוחנית של הדת האישית נותרת אמיתית ותקפה.

הדת עוסקת בתחושות, בפעולה ובחיים, ולא בחשיבה גרידא. החשיבה קשורה יותר לחיים החומריים, וראוי לה כי בעיקרה, אף כי לא לגמרי, תישלט על-ידי ההיגיון, עובדות המדע והאמת, כאשר זו האחרונה שואפת באופן בלתי-חומרי אל עבר מחוזות הרוח. אין זה משנה עד כמה התיאולוגיה של האדם הינה שגויה או מתעתעת, הדת שלו עשויה להיות אותנטית לחלוטין ואמיתית לעד.

בצורתו המקורית, הבודהיזם הינו אחת מן הדתות הטובות ביותר מבין הדתות חסרות האל אשר קמו במהלך כל ההיסטוריה האבולוציונית של אורנטיה, אף כי, ככל שאמונה זו הלכה והתפתחה, היא לא נותרה חסרת-אל. דת ללא אמונה הינה בבחינת סתירה; דת ללא אל הינה בבחינת חוסר-עקביות פילוסופי ואבסורד אינטלקטואלי.

הוריה של הדת הטבעית, הקסם והמיתולוגיה, אינם פוגעים בתקפות מציאותן ואמיתותן של דתות ההתגלות המאוחרות יותר, וכן בבשורת הגאולה המושלמת של דת ישוע. חייו ותורתו של ישוע הפשיטו באופן סופי את הדת מן האמונות הטפלות של הקסם, מאשליות המיתולוגיה ומן השעבוד לדוגמטיזם המסורתי. ואולם, הקסם והמיתולוגיה המוקדמים הללו סללו ביעילות את הדרך אל הדת המאוחרת והנעלה יותר, זאת בכך שהניחו את קיומם ואת מציאותם של ערכים על-חומריים ושל הוויות על-חומריות.

אף כי ההתנסות הדתית הינה תופעה רוחנית סובייקטיבית לגמרי, התנסות מעין זו מאמצת גישה חיה וחיונית של אמונה כלפי מחוזותיה הגבוהים ביותר של המציאות האובייקטיבית ביקום. האידיאל של הפילוסופיה הדתית הינו אמונה-אמן מסוג כזה אשר יוביל אדם להתבסס ללא סייג על אהבתו המוחלטת של האב האינסופי של יקום היקומים. התנסות דתית אמיתית מעין זו מתעלה בהרבה מעל להחפצה פילוסופית של תשוקה אידיאליסטית; למעשה, היא לוקחת את הגאולה כמובן מאליו ועוסקת אך ורק בלימוד של רצון האב בפרדיס ובמילוי של רצון זה. סימני ההיכר של דת מעין זו הינם: אמונה באלוהות עליונה, תקווה לגאולת נצח, ואהבה, במיוחד כלפי הזולת.

כאשר התיאולוגיה משתלטת על דת, הדת מתה; היא הופכת לדוקטרינה במקום לחיים. משימתה של התיאולוגיה הינה אך לאפשר את המודעות העצמית להתנסות הדתית האישית.

1039.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

1039.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

1039.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

1039.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

1039.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

1039.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience.

התיאולוגיה כוללת את המאמצים הדתיים להגדרתן, הבהרתן, פירושן והצדקתן של טענותיה ההתנסותיות של הדת, אשר, אחרי ככלות הכול, יכולות לקבל תוקף אך ורק באמצעות אמונה חיה. בפילוסופיית היקום הגבוהה יותר, הופכת החכמה, כמו ההיגיון, לבת בריתה של האמונה. ההיגיון, החכמה והאמונה הינם הישגיו האנושיים הגבוהים ביותר של האדם. ההיגיון מכיר לאדם את עולם העובדות, את הדברים; החכמה מכירה לאדם את עולם האמת, את מערכות היחסים; האמונה חונכת אותו אל תוך עולם של אלוהיות, התנסות רוחנית.

האמונה נושאת ברצון את ההיגיון ככל שההיגיון מסוגל לצעד קדימה, ואז ממשיכה עם החכמה עד לקצה הגבול הפילוסופי; או אז, היא מעזה לצאת למסע חסר הגבולות, והבלתי-נגמר ביקום בחברתה הבלעדית של האמת.

המדע (ידע) מתבסס על ההנחה הטבועה (רוח מסייעת) כי ההיגיון הינו תקף, כי ניתן להבין את היקום. הפילוסופיה (הבנה מתואמת) מתבססת על ההנחה הטבועה (רוח החכמה) כי החכמה הינה תקפה, כי ניתן לתאם את היקום החומרי עם היקום הרוחני. הדת (האמת של התנסות דתית אישית) מתבססת על ההנחה הטבועה (מכוון המחשבה) כי האמונה הינה תקפה, כי ניתן לדעת את האל ולהשיגו.

המימוש המלא של מציאותם של החיים בני התמותה כולל את הרצון המתקדם להאמין בהנחות האלה על אודות ההיגיון, החכמה והאמונה. חיים שכאלה מונעים על-ידי אמת ונשלטים על-ידי אהבה; ואלו הם האידיאלים של מציאות קוסמית אובייקטיבית אשר את מציאותם לא ניתן להדגים באופן חומרי.

כאשר ההיגיון מכיר לראשונה בנכון ובשגוי, הוא מדגים חכמה; כאשר החכמה בוחרת בין הנכון לשגוי, בין האמת לשגיא, היא מדגימה הובלה בידי הרוח. וכך, תמיד מאוחדים בקרבה וקשורים זה לזה בתפקודם תפקודי הדעת, הנשמה והרוח. ההיגיון עוסק בידע עובדתי; החכמה, בפילוסופיה ובהתגלות; האמונה, בהתנסות רוחנית חיה. באמצעות האמונה משיג האדם את היופי ובאמצעות האהבה הרוחנית הוא מעפיל אל הטוב.

האמונה מובילה לידיעת האל, ולא רק לתחושה מיסטית של הנוכחות האלוהית. ראוי לאמונה כי לא תושפע יתר-על-המידה על-ידי ההשלכות הרגשיות שלה. דת אמת הינה התנסות של אמונה וידיעה, כמו גם של סיפוק של תחושה.

בהתנסות הדתית קיימת מציאות אשר עומדת ביחס ישר לתוכן הרוחני, ומציאות שכזו מתעלה מעל ההיגיון, המדע, הפילוסופיה, החכמה, וכן מעל לכל ההישגים האנושיים האחרים. השכנוע של התנסות מעין זו אינו ניתן לערעור; הלוגיקה של החיים הדתיים איננה ניתנת להפרכה; הוודאות של ידע מעין זה הינה

Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such

על-אנושית; הסיפוק הינו עליון ואלוהי, האומץ
עשוי לבלי-חת, המסירות אינה נתונה בסימני
שאלה, הנאמנויות הינן עליונות והגורלות הינם
סופיים – נצחיים, מרביים ואוניברסאליים.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

knowledge is superhuman; the satisfactions are
superbly divine, the courage indomitable, the
devotions unquestioning, the loyalties supreme, and
the destinies final — eternal, ultimate, and
universal.

^{1039.13 (11424)} [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

מסמך 104. הצמיחה במושג השילוש

105 ⇨

הספר של אורנטיה

103 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 104

הצמיחה במושג השילוש

סעיפים

מבוא

1. מושגי שילוש באורנטיה
2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות
3. שילושים ושילושים מסדר שני
4. שבעת השילושים מן הסדר השני
5. שילושים מסדר שלישי

מבוא

אין לבלבל את מושג השילוש של דת ההתגלות עם האמונות על שלשות של האבולוציוניות. הרעיונות של שלשות צמחו מתוך יחסים מרומזים רבים, ובעיקר בשל שלוש הפרקים שבאצבעות, משום ששלוש הינו המספר המינימאלי של רגליים אשר יכול לייצב שרפרף, ומשום שאוהל יכול להיסמך על שלוש נקודות משען; יתרה מזאת, במשך זמן רב האדם הפרימיטיבי לא ידע לספור מעבר לשלוש.

מעבר לכמה זוגות טבעיים, כגון עבר והווה, יום ולילה, חם וקר, זכר ונקבה, האדם נוטה בדרך כלל לחשוב בשלוש: אתמול, היום ומחר; דריחה, צהרי-היום ושקיעה; אבא, אימא וילד. המנצח זוכה לשלוש קריאות הידד. את המתים קוברים ביום השלישי, ואת רוח הרפאים מרצים באמצעות שלוש הזלפות של מים.

כתוצאה מן החיבורים הטבעיים הללו בהתנסות האנושית הופיעה השלשה בדת, תופעה אשר אירעה הרבה לפני שהתגלה שילוש האלוהויות של פרדיס, או מי מנציגו, בפני האדם. מאוחר יותר, לפרסים, להינדים, ליוונים, למצרים, לבבלים, לרומאים ולתושבי סקנדינביה, לכל אלו היו שלשות של אלים, ואולם אלו עדיין לא היו שילושים אמיתיים. מקורן של כלל השלושות של

PAPER 104

GROWTH OF THE TRINITY
CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

^{104:01 (1143.1)} THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

^{104:02 (1143.2)} Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

^{104:03 (1143.3)} As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities.

האלוהיות היה טבעי, והן הופיעו בזמן כזה או אחר בקרב רוב העמים התבוניים של אורנטיה. לעיתים מתערבב המושג של שלשה אבולוציונית עם זה של שילוש של התגלות; במקרים הללו לרוב בלתי-אפשרי להבדיל בין האחד למשנהו.

Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. מושגי שילוש באורנטיה

ההתגלות הראשונה באורנטיה אשר הובילה להבנתו של שילוש פרדים נעשתה בידי הסגל של הנסיך קאליגסטיה לפני כחצי מיליון שנה. מושג זה, המוקדם ביותר על אודות השילוש, אבד לעולם בתקופות המעורערות שלאחר המרידה הפלנטארית.

ההצגה השנייה של השילוש נעשתה על-ידי אדם וחוה בגן הראשון ובשני. תורה זו לא אבדה לחלוטין מן העולם אפילו עד לימיו של מאקיוונטה מלכי-צדק, כשלושים-וחמש אלף שנה לאחר מכן, מכיוון שהמושג של בני שת על אודות השילוש נשתמר הן במסופוטמיה והן במצרים, אך במיוחד בהודו, שם הוא נשתמר למשך זמן רב בדמות אַגְנִי, אל האש הוודי בעל שלוש הראשים.

ההצגה השלישית של השילוש נעשתה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, ואת הדוקטרינה הזו סימלו שלוש המעגלים משותפי המרכז אשר אותם ענד החכם משלם על לוח חזהו. אך מאקיוונטה מצא שקשה מאוד ללמד את הבדווים מפלשתינה על אודות האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מרבית תלמידיו סברו כי השילוש מורכב משלושת הגבוהים ביותר של נורלטיאדק; מעטים הבינו כי השילוש מורכב מריבון המערכת, אב הקונסטלציה והאלוהות של בורא היקום המקומי; ואף פחות מאלו תפשו בקושי את הרעיון של התאגדות פרדים בין האב, הבן והרוח.

הודות לפעולותיהם של המיסיונרים משלם, נפוצו בהדרגה תורותיו של מלכי-צדק על אודות השילוש ברחבי אזורים נרחבים של אירואסיה וצפון-אפריקה. בעידינים של האנדיטים, ובעידינים שאחרי מלכי-צדק, לעיתים קרובות קשה להבדיל בין השלוש לשילושם, הואיל ושני המושגים התערבבו זה בזה והתמזגו במידה מסוימת.

מושג השילוש השתרש בקרב ההינדים בדמות הווייה, תבונה ואושר. (המשגה הודית מאוחרת יותר לבשה את דמויותיהם של ברהמה, שיווה ווישנו.) אף כי הכהנים בני שת היו אשר הביאו להודו את התיאורים המוקדמים יותר של השילוש, הרעיונות המאוחרים יותר יובאו על-ידי המיסיונרים של שלם ופותרו על-ידי התבונה הילידית של הודו באמצעות שילוב של הדוקטרינות האלה עם מושגי השלוש האבולוציוניות.

הדת הבודהיסטית פיתחה שתי דוקטרינות

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

^{104:1.1 (1143:4)} The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

^{104:1.2 (1143:5)} The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

^{104:1.3 (1143:6)} The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

^{104:1.4 (1144:1)} Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

^{104:1.5 (1144:2)} Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

^{104:1.6 (1144:3)} The Buddhist faith developed two

בעלות טבע שילושי: המוקדמת שבהן הייתה של מורה, חוק ואחוה; הצגה זו נערכה בידי גאוטמה סידהרתא. הרעיון המאוחר יותר, אשר התפתח בקרב הענף הצפוני של חסידי בודהה, כלל את האדון העליון, את רוח הקודש ואת הגואל אשר התגשם בגוף.

ורעיונות אלו של ההינדים ושל הבודהיסטים היו השערות שילושיות אמיתיות, כלומר, הרעיון של מופע משולש של אל מונותאיסטי. מושג אמיתי של השילוש אינו קיבוץ של שלושה אלים נפרדים ותו לא.

העברים ידעו על אודות השילוש ממסורותיהם של הקינים בימיו של מלכי-צדק, אך קנאותם לאל האחד, יהוה, האפילה במידה כזו על כל התורות מסוג זה, עד כי בזמן הופעתו של ישוע הדוקטרינה של אלוהים כמעט ונמחקה לחלוטין מן התיאולוגיה היהודית. הדעת העברית לא יכולה הייתה ליישב בין מושג השילוש לבין האמונה המונותאיסטית באל אחד, אדוני אלוהי ישראל.

בדומה לכך, גם חסידי דת האסלאם לא הצליחו לתפוש את רעיון השילוש. תמיד קשה למונותאיזם בהתהוות להיות סבלי כלפי הטריניטריאניזם, כאשר הוא מתעמת עם הפוליתאיזם. רעיון השילוש מוצא אחיזה בצורה הטובה ביותר באותן דתות אשר מתאפיינות במסורת מונותאיסטית בטוחה, ושאליה נלוות גמישות דוקטרינאלית. המונותאיסטים הגדולים, העברים והמוסלמים, התקשו להבחין בין סגידה לשלושה אלים, פוליתאיזם, לבין הטריניטריאניזם, הסגידה לאלוהות אחת אשר מתקיימת במופע אלוהות ואישיות שילוש.

ישוע לימד את שליחיו את האמת על אודות שילוש פרדיס, אך הם חשבו שהוא דיבר באופן ציורי וסמלי. מכיון שהם ניזונו מן המונותאיזם העברי, הם התקשו לאמץ אמונה אשר עמדה לכאורה בסתירה למושג השולט שלהם על אודות יהוה. והנצרים המוקדמים ירשו את דעתם הקדומה של העברים באשר למושג השילוש.

השילוש הראשון של הנצרות הוכרז באנטיוכיה וכלל את האל, את דברו ואת חכמתו. פאולוס ידע על אודות שילוש פרדיס של האב, הבן והרוח, אך הטיף לו והזכיר אותו אך ורק במעטים מן המכתבים אשר שלח לכנסיות החדשות שהיו מצויות בשלבי היווצרות. ואפילו אז, ממש כמו רעיו השליחים, בלבד פאולוס בין ישוע, הבן הבורא של היקום המקומי, לבין אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי של פרדיס.

המושג הנוצרי של השילוש, אשר החל לזכות בהכרה לקראת סיומה של המאה הראשונה שלאחר המשיח, כלל את האב האוניברסאלי, את הבן הבורא של נבאדון ואת הסועדת האלוהית של סאלווינגטון – רוח האם של היקום המקומי ובת לווייתו היצירתית של הבן הבורא.

doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvation — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

עובדת זהותו של שילוש פרדיס לא הייתה ידועה באורנטיה (למעט ליחידים בודדים אשר להם התגלתה במיוחד) למן ימיו של ישוע ועד להצגתה בחשיפה התגלותית זו. ואף כי המושג הנצרי של השילוש היה שגוי באשר לעובדות, הוא היה נכון למעשה באשר למערכות היחסים הרוחניות. מושג זה סבל ממבוכה רק באשר להשלכות הפילוסופיות ולתוצאות הקוסמולוגיות שלו: רבים מאלו בעלי המודעות לקיום הקוסמי התקשו להאמין כי אישיות האלוהות השנייה – החבר השני בשילוש אינסופי – אכן שכנה אי-פעם באורנטיה; ובעוד שרוח הדברים הינה נכונה, בפועל זוהי איננה עובדה. הבוראים מסוג מיכאל אכן מגשימים את אלוהיותו של הבן הנצחי, אך הם אינם האישיות המוחלטת.

104:1.13 (1145:1) Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות

המונותאיזם צמח כמחאה פילוסופית כנגד חוסר עקביותו של הפוליתאיזם. בראשיתו, הוא התפתח באמצעות ארגון הפנתיאון על-פי חלוקת הפעילויות העל-טבעיות למחלקות, לאחר מכן באמצעות הרוממות ההנתאיסטית של אל אחד מעל לאלים רבים, ולבסוף באמצעות החרגתם של כלל האלים, למעט האל היחיד בעל הערך הסופי.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

104:2:1 (1145:2) Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

הטריניטריאניזם צומח מתוך המחאה ההתנסותית כנגד היעדר האפשרות לתפוש את יחידותה של אלוהות בודדת אשר עברה תהליך של דה-האנשה, ואשר הינה בעלת חשיבות ביקום אך נעדרת יחסים. בהינתן מספיק זמן, נוטה הפילוסופיה להפשיט את איכויות האישיות ממושג האלוהות של המונותאיזם הטהור, ובכך לצמצם את הרעיון הזה, של אל נעדר יחסים, לכדי מעמד של מוחלט פנתאיסטי. מאז ומעולם היה קשה להבין את טיבו האישני של אל אשר נעדר מערכות יחסים אישיות שוות עם הוויות אחרות ומתואמות לו. האישיות באלוהות תובעת כי אלוהות שכזו תתקיים ביחס לאלוהות אישית אחרת ושקולה לה.

104:2:2 (1145:3) Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

באמצעות ההכרה במושג השילוש, יכולה דעת האדם לקוות לתפוש משהו מיחסי הגומלין בין האהבה לחוק בקרב בריאות הזמן-מרחב. באמצעות אמונה רוחנית לומד האדם על אודות אהבתו של האל, אך במהרה הוא מגלה כי לאמונה רוחנית זו אין כלל השפעה על החוקים אשר צו ליקום החומרי. בלא קשר לנחישות שבה מאמין האדם באל בדמות אביו מפרדיס, האופקים הקוסמיים המתרחבים תובעים אף כי יכיר במציאותה של אלוהות פרדיס כחוק האוניברסאלי, כי יכיר בריבונותו של השילוש המתפרשת החוצה מעם פרדיס וחולשת אפילו על היקומים המקומיים המתפתחים של הבנים הבוראים ושל הבנות היצירתיות של שלוש האישיות הנצחיות, אשר איחודן האלוהי הינו עובדת שילוש פרדיס, מציאותו, והיותו לנצח בלתי ניתן לחלוקה.

104:2:3 (1145:4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union is the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

ואותו שילוש פרדיס ממש הינו ישות אמיתית – הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הינו מציאות אמיתית ומוחלטת; הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הוא תואם לאישיות המתקיימות לצידו – אישיותיהם של האב, הבן והרוח. השילוש הינו מציאות של אלוהות המתעלה מעל לסכום חלקיה, ואשר מתממשת לבסוף מתוך האיחוד של שלוש אלוהויות פרדיס. איכויותיו, מאפייניו ותפקודיו של השילוש אינם בבחינת סכום פשוט של תכונותיהן של שלוש אלוהויות פרדיס; תפקודי השילוש הינם דבר-מה "יחודי", מקורי ובלתי ניתן לחיזוי מלא בהסתמך על ניתוח תכונותיהם של האב, הבן והרוח.

לדוגמא: בהיותו בכדור הארץ, התריע המאסטר בפני חסידיו כי השיפוט לעולם אינו פעולה אישית; תמיד הוא תפקידה של קבוצה. ואף האלים, כאישיות, אינם שופטים. אך הם מבצעים תפקיד זה ממש כשלם שיתופי, כשילוש פרדיס.

התפישה המושגית של שילוש ההתאגדות בין האב, הבן והרוח מכין את הדעת האנושית להצגה הנוספת של מערכות יחסים אחרות של שלשות. ייתכן שההיגיון התיאולוגי בא על סיפוקו המלא באמצעות המושג של שילוש פרדיס, אך ההיגיון הפילוסופי, כמו גם זה הקוסמולוגי, תובעים הכרה בהתאגדויות אחרות של שילוש של המקור והמרכז הראשון, אותם שילושים מסדר שני שבהם פועל ומופיע האינסופי ביקום באופנים אחרים מאשר בתפקיד האב – במערכות היחסים של אל הכוח, האנרגיה, העוצמה, הסיבתיות, התגובה, הפוטנציאל, הממשות, הכבידה, המתח, התבנית, העיקרון והאחדות.

3. שילושים ושילושים מסדר שני

אף כי מעת לעת האנושות הגיעה להבנה מסוימת על אודות השילוש של שלושת אישיות האלוהות, העקביות תובעת כי האינטלקט האנושי יבחין כי קיימות מערכות יחסים מסוימות בין כל שבעת המוחלטים. ואולם, כל מה שנכון בנוגע לשילוש פרדיס אינו בהכרח נכון בנוגע לשילוש מסדר שני, זאת משום ששילוש מסדר שני הינו דבר-מה אחר משילוש. בהיבטים תפקודיים מסוימים עשוי שילוש מסדר שני להיות אנאלוגי לשילוש, אך מטיבו הוא לעולם אינו הומולוגי לשילוש.

האדם בן התמותה באורנטיה חולף דרך עידן כביר של התרחבות אופקים וגידול מושגים, והפילוסופיה הקוסמית שלו חייבת להאיץ את התפתחותה על-מנת שלא לפגור אחר התרחבות הזירה האינטלקטואלית של המחשבה האנושית. ככל שמתרחבת מודעותו הקוסמית של האדם, הוא מבחין בקשרי הגומלין בין כל מה שהוא מוצא במדעי החומר, בפילוסופיה האינטלקטואלית ובתובנה הרוחנית שלו. ועדיין, עם כל האמונה באחדותו של הקוסמוס, האדם מבחין בריבוי אשר קיים בקיום. למרות כל

104:24 (1145:5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:25 (1146:1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

104:26 (1146:2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:31 (1146:3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:32 (1146:4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts

המושגים הנוגעים לעובדת היותה של האלוהות בלתי-משתנה, האדם רואה שהוא חי ביקום של שינוי מתמיד ושל צמיחה התנסותית. בלא קשר להבנת הישרדותם של ערכים רוחניים, האדם נדרש תמיד לקחת בחשבון את המתמטיקה ואת קדם-המתמטיקה של הכוח, האנרגיה והעוצמה.

באופן כזה או אחר, נדרש ליישב את שלמותה הנצחית של האינסופיות עם צמיחתם-בזמן של היקומים המתפתחים, ועם חוסר-שלמותם של תושביהם ההתנסותיים. נדרש לחלק ולסייג את מושג האינסופיות הכוללת, באופן כזה שהאינטלקט בן התמותה והנשמה המורחית יוכלו לתפוש מושג זה של ערך סופי אשר לו משמעות ההופכת לרוחנית.

בעוד שהיגיון תובע את אחדותה המונותאיסטית של המציאות הקוסמית, ההתנסויות הסופיות דורשות את הנחת קיומם של מוחלטים רבים, ואת התיאום ביניהם במערכות היחסים הקוסמיות. ללא קיומם מתואמים, לא קיימת אפשרות להופעתן של מערכות יחסים מוחלטות מגוונות, ואין סיכוי לפעולתם של דיפרנציאלים, משתנים, מסגלים, מנחים, מגדירים או מפחיתים.

במסמכים הללו הוצגה המציאות הכוללת (אינסופיות) כאילו היא מתקיימת בשבעת המוחלטים:

1. האב האוניברסאלי.
2. הבן הנצחי.
3. הרוח האינסופית.
4. אי פרדיס.
5. המוחלט האלוהי.
6. המוחלט האוניברסאלי.
7. המוחלט הבלתי-מוגדר.

המקור והמרכז הראשון, אשר הינו אבי הבן הנצחי, משמש גם כתבנית לאי פרדיס. הוא מהווה אישיות בלתי-מוגדרת בבן, אך אישיות אשר הפכה לפוטנציאלית במוחלט האלוהי. האב הינו אנרגיה אשר התגלתה בפרדיס-האוונה, ובעת ובעונה אחת – אנרגיה מוסתרת במוחלט הבלתי-מוגדר. האינסופי מתגלה תמיד בפעולותיו הבלתי-פוסקות של הפועל האחד, בעוד שהוא פועל לנצח בפעולותיו המפצות, אך המוסוות, של המוחלט האוניברסאלי. וכך מתייחס האב לששת המוחלטים המתואמים, וכך חובקים כל השבעה את מעגל האינסופיות במהלך מחזורי הנצח הבלתי-נגמרים.

נדמה כי שילוש מסדר שני של מערכות יחסים מוחלטות הינם בלתי-נמנעים. אישיות מבקשת קשר לאישיות אחרות ברמה המוחלטת, כמו גם בכל הרמות האחרות. וההתאגדות של שלוש אישיות פרדיס מנציחה את השילוש הראשון מסדר שני, איחוד האישיות של האב, הבן והרוח. זאת מכיוון

concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and pre-mathematics of force, energy, and power.

104:33 (1146.9) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:34 (1146.9) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:35 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

- 104:36 (1146.8) 1. The Universal Father.
- 104:37 (1146.9) 2. The Eternal Son.
- 104:38 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.
- 104:39 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.
- 104:40 (1147.2) 5. The Deity Absolute.
- 104:41 (1147.3) 6. The Universal Absolute.
- 104:42 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:43 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

104:44 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as

שכאשר שלוש האישיות האלה, כאישיות, חוברות לשם פעולה אחודה, הן מהוות בכך שילוש מסדר שני של אחדות תפקודית, לא שילוש – ישות אורגנית – ואף-על-פי-כן שילוש מסדר שני, איגוד תפקודי של שלושה שהם תמימי דעים.

שילוש פרדיס אינו שילוש מסדר שני; הוא אינו אחדות תפקודית של תמימות דעים; אלא הינו אלוהות בלתי-מחולקת ואשר איננה ניתנת לחלוקה. מכיוון שהשילוש הינו אלוהותם הבלתי-מחולקת, יכולים האב, הבן, והרוח (כאישיות) לקיים מערכת יחסים עם שילוש פרדיס. האב, הבן והרוח אינם מקיימים מערכת יחסים אישית שכזו עם השילוש הראשון מסדר שני, משום שזהו הינו איחודם התפקודי כשילוש אישיות. הם מקיימים במשותף מערכת יחסים אישית כלפי השילוש מן הסדר השני של אוסף אישיותיהם אך ורק כשילוש – כאלוהות בלתי-מחולקת.

וכך ניצב שילוש פרדיס כמערכת יחסים ייחודית בינות למערכות היחסים המוחלטות; קיימים מספר שילושים קיומיים מסדר שני, אך רק שילוש קיומי אחד. שילוש מסדר שני אינו ישות. הוא הינו תפקודי ולא אורגני. חבריו הינם שותפים ולא איגודים. השילושים מסדר שני עשויים להיות מורכבים מישיות, ואולם שילוש מסדר שני הינו כשלעצמו התאגדות.

למרות זאת, קיימת נקודת השוואה אחת בין השילוש מן הסדר הראשון לשילוש מן הסדר השני: שניהם מתממשים לבסוף כפונקציות אשר הינן דבר-מה אחר מאשר סך כל תכונות החברים המרכיבים אותם. ואולם, בעודם ניתנים להשוואה כך, מנקודת המבט התפקודית, אין נראית ביניהם שום מערכת יחסים קטגורית מעבר לכך. הם מתייחסים זה אל זה בערך כמו היחס שבין הפונקציה למבנה. אך התפקוד של התאגדות השילוש מן הסדר השני אינו התפקוד של מבנה השילוש או ישותו.

אף-על-פי-כן, השילושים מן הסדר השני הינם אמיתיים; הם אמיתיים עד מאוד. בהם עצמם הופכת המציאות הכוללת לתפקודית, ודרכם מפעיל האב האוניברסאלי שליטה מיידית ואישית על תפקודי שליטת האינסוף.

4. שבעת השילושים מן הסדר השני

בניסיון לתאר את שבעת השילושים מסדר שני, יש לכוון את תשומת הלב לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו החבר הראשי בכל אחד מהם. הוא הינו, היה ולעולם יהיה: האב-מקור האוניברסאלי הראשון, המרכז המוחלט, הגורם הקדמון, הבקר האוניברסאלי, מעניק האנרגיה חסר-הגבולות, האחדות המקורית, המקיים הבלתי-מסויג, אישיות האלוהות הראשונה, התבנית הקוסמית הקדמונית והמהות האינוסופיות. האב האוניברסאלי הינו המחולל האישי של המוחלט; הוא הינו המוחלט

persons, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

^{104:3.15 (1147.7)} The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather is it undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity is their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that is their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

^{104:3.16 (1147.8)} Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

^{104:3.17 (1147.9)} There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

^{104:3.18 (1147.10)} The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

^{104:4.1 (1147.11)} In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

שבמחלטים.

ניתן להציע כי טיבם ומשמעותם של שבעת השילוסים מן הסדר השני הינו כדלקמן:

השילוש הראשון מסדר שני – השילוש האישי-תכליתי מסדר שני. זהו קיבוץ של שלושת אישיות האלוהות:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינסופית.

זהו הינו האיחוד המשולש של האהבה, החסד והסעד – ההתאגדות האישית והתכליתית של שלוש אישיות פרדים הנצחיות. זוהי ההתאגדות של הרעות האלוהית, אהבת היצורים, הפעולה כאב וקידום ההרקה. האישיות האלוהית של שילוש ראשון זה מסדר שני הינם אלים מנחילי-אישיות, נותני-רוח ומעניקי-דעת.

זהו השילוש מסדר שני של הרצון האינסופי; הוא פועל לאורך ההווה הנצחי ובכל זרימת הזמן של העבר-הווה-עתיד. התאגדות זו מניבה אינסופיות רצונית ומספקת את המנגנונים שבאמצעותם הופכת האלוהות האישית לאלוהות של התגלות-עצמית עבור יצורי הקוסמוס המתפתח.

השילוש השני מסדר שני – השילוש מסדר שני של העוצמה-תבנית. בין אם זה אולטימאטון זעיר, כוכב רושף, או ערפילית סובבת, ואפילו היקום המרכזי או יקומי העל, למן התארגנויות החומר הקטנות ביותר ועד לגדולות ביותר, לעולם נגזרת התבנית הפיזית – התצורה הקוסמית – מתפקודו של שילוש מסדר שני זה. התאגדות זו מורכבת מ:

1. האב-בן.

2. אי פרדיס.

3. הפועל האחד.

האנרגיה מאורגנת על-ידי הסוכנים הקוסמיים של המקור והמרכז השלישי; האנרגיה נוצרת בהתאם לתבנית פרדיס, ההתגשמות החומרית המוחלטת; ואולם מאחורי כל התפעול המתמיד הזה עומדת נוכחותם של האב-בן, אשר איחודם הפעיל לראשונה את תבנית פרדיס, עת הופיעה האוונה יחד עם לידתה של הרוח האינסופית, הפועל האחד.

בשעת ההתנסות הדתית, יוצרים היצורים מגע עם האל, אשר הינו אהבה, אך לעולם אסור לתובנה רוחנית מעין זו להאפיל על ההכרה התבונית בעובדה ביקום של התבנית אשר הינה פרדיס. אישיות פרדיס מגייסות את סגידתם מרצון של כלל היצורים באמצעות כוח האהבה האלוהית המשכנע, ומובילות את כל האישיות לידות-הרוח האלה אל תוך התענוגות הנשגבים של השירות הבלתי-כלה של בני האל הסופיונים.

104:4.2 (1148:1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148:2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148:3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148:4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148:5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148:6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148:7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148:8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimatton, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148:9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148:10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148:11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148:12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

104:4.14 (1148:13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage

השילוש השני מסדר שני הינו האדריכל של זירת החלל שבה מתרחשים האירועים הללו; הוא קובע את תבניות התצורה הקוסמית.

אם האהבה היא זו המאפיינת את אלוהיותו של השילוש הראשון מסדר שני, כי אז התבנית הינה המופע בגלקסיה של השילוש השני מן הסדר השני. מה שמהווה השילוש הראשון מסדר שני עבור האישיות המתפתחות, מהווה השילוש השני מסדר שני עבור היקומים המתפתחים. תבנית ואישיות הינם שניים מן המופעים הכבירים של פעולות המקור והמרכז הראשון; ואין זה משנה עד כמה קשה להבין זאת, עדיין נכון הדבר כי העוצמה-תבנית והאישיות האוהבת הינם מציאות יקום אחת יחידה וזהה; אי פרדיס והבן הנצחי הינם התגלויות מתואמות אך קוטביות של טיבו הבלתי-נתפס של אב-הכוח האוניברסאלי.

השילוש השלישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של רוח-התפתחות. כלל המופע הרוחני מתחיל ונגמר בהתאגדות זו, המורכבת מ:

1. האב האוניברסאלי.
2. הבן-רוח.
3. המוחלט האלוהי.

למן עוצמת הרוח ועד לרוח פרדיס, כלל הרוח מוצאת את ביטוייה במציאות בהתאגדות זו של שילוש מסדר שני של מהות הרוח הטהורה של האב, ערכי הרוח הפעילים של הבן-רוח, ופוטנציאלי הרוח הבלתי-מוגבלים של מוחלט האלוהות. ראשיתם הקדמונית, מופעם השלם וייעודם הסופי של ערכי הרוח הקיומיים הינו בשילוש מסדר שני זה.

האב קיים לפני הרוח. הבן-רוח פועל כרוח יצירתית פעילה; מוחלט האלוהות קיים כרוח כוללת-כל, ואפילו מעבר לרוח.

השילוש הרביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות אנרגיה. בתוכי שילוש זה מסדר שני הופכים-לנצחיים ההתחלות והסופים של כלל מציאות האנרגיה, למן עוצמת החלל ועד למונטה. התקבצות זו כוללת את הבאים:

1. האב-רוח.
2. אי פרדיס.
3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

פרדיס הינו מרכז הפעלת הכוח-אנרגיה של הקוסמוס – מיקומו ביקום של המקור והמרכז הראשון, המוקד הקוסמי של המוחלט הבלתי-מוגדר, ומקור כל האנרגיה כולה. בתוך שילוש מסדר שני זה נוכח קיומית פוטנציאל האנרגיה של הקוסמוס-אינסופי, אשר היקום המקיף ויקום האב הינם אך ביטויים חלקיים שלו.

השילוש הרביעי מסדר שני שולט באופן

whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1143.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1143.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

- 104:4.17 (1143.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.18 (1143.3) 2. The Son-Spirit.
- 104:4.19 (1143.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1143.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1143.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1143.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping embraces the following:

- 104:4.23 (1143.8) 1. The Father-Spirit.
- 104:4.24 (1143.9) 2. The Paradise Isle.
- 104:4.25 (1143.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1143.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1143.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and

מוחלט ביחידות הבסיסיות של האנרגיה הקוסמית, ומשחרר אותן מאחיזתו של המוחלט הבלתי-מוגדר ביחס ישר להופעת היכולת, באלוהיות ההתנסויות בעלות היכולות התת-מוחלטות, לשלוט ולייצב את הקוסמוס המצוי במטמורפוזתו.

שילוש זה מסדר שני הינו כוח ואנרגיה. אינסוף האפשרויות של המוחלט הבלתי-מוגדר מתרכזות מסביב לאבסולוטום של אי פרדיס, משם נובעים הזעזועים אשר אין לתארם, במה שמלבד זאת הינו שלוותו הסטטית של הבלתי-מוגדר. והלימתו האינסופית של לב פרדיס החומרי של הקוסמוס האינסופי, פועמת בהרמוניה עם התבנית הבלתי-נתפשת ועם התכנית העלומה של מעניק האנרגיה האינסופי, המקור והמרכז הראשון.

השילוש החמישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות תגובתית. התאגדות זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.
2. המוחלט האוניברסאלי.
3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

קיבוץ זה מניב את הנצחתה של התממשות האינסוף התפקודית של כל אשר ניתן לממש בתוככי מחוזות המציאות הבלתי-אלוהית. שילוש מסדר שני זה מציג יכולת תגובה בלתי-מוגבלת לפעולות ולנוכחויות הרצויות, הסיבתיות, המתיחותיות והתבניתיות של השילוש האחרים מסדר שני.

השילוש השישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האלוהות הקשורה-לקוסמוס. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.
2. המוחלט האלוהי.
3. המוחלט האוניברסאלי.

זוהי ההתאגדות של האלוהות-בקוסמוס, פנימיותה של האלוהות יחד עם התעלותה של האלוהות. זוהי הושטת היד האחרונה של האלוהיות ברמות האינסופיות לעבר אותן מציאות אשר מצויות מחוץ למחוזות המציאות אשר הפכה לאלוהית.

השילוש השביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האחדות האינסופית. זוהי אחדות האינסופיות אשר מופיעה באופן תפקודי בזמן ובנצח, האחדות המתואמת של הממשיים עם הפוטנציאליים. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.
2. הפועל האחד.
3. המוחלט האוניברסאלי.

הפועל האחד מתכלל באופן אוניברסאלי את מגוון ההיבטים התפקודיים של כל המציאות

releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

- 104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.
- 104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.
- 104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

- 104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.
- 104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

- 104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.
- 104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.
- 104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from

אשר התממשה בכל רמות מופעה, למן הסופיים, דרך הטרוסצנדטאליים ועד למוחלטים. המוחלט האוניברסאלי מפצה באופן מושלם על ההבדלים הטבעיים בהיבטים המגוונים של כלל המציאות הבלתי-שלמה, למן הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של המציאות האלוהית הפעילה-רצונית והסיבתית, ועד לאפשרויות הבלתי-חסומות של המציאות הסטאטית, התגובתית והבלתי-אלוהית במחוזות הבלתי-נתפשים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

בשעה שהם פועלים בשילוש מסדר שני זה, הן הפועל האחד והן המוחלט האוניברסאלי מגיבים גם לנוכחויות אלוהות, וגם לאלה של לא-אלוהות, כפי שעושה זאת אף המקור והמרכז הראשון, אשר במערכת יחסים זו לא ניתן להבחין מושגית, לכל דבר ועניין, בהבדל שבינו לבין ה"אני הוא זה".

הקירובים הללו מספיקים על-מנת להבהיר את מושג השילושים מן הסדר השני. בשל העובדה שאינכם מכירים את הרמות המרובות של השילושים מן הסדר השני, לא תוכלו להבין באופן שלם את שבעת הראשונים. אף כי איננו סבורים שבבן הוא להמשיך ולפרט, הננו רשאים להצהיר על כך שקיימים חמישה-עשר שילושים מסדר שני של המקור והמרכז הראשון, שמונה מהם נותרו עלומים במסמכים הללו. התאגדויות עלומות אלה נוגעות למציאויות, לממשויות ולפוטנציאלים אשר מצויים מעבר לרמה ההתנסותית של העליונות.

השילושים מן הסדר השני הינם גלגל האיזון של האינוסופיות, איחוד הייחוד של שבעת המוחלטים האינוסופיים. נוכחותם הקיומית של השילושים מן הסדר השני היא זו אשר מאפשרת לאב-"אני הוא זה" להתנסות באחדות-אינוסופיות תפקודית למרות הגיוון של האינוסופיות לכדי שבעה מוחלטים. המקור והמרכז הראשון הינו החבר המאחד את כלל השילושים מן הסדר השני; בקרבו מצויים ההתחלות ללא-סייג, הקיומים-לנצח והיעודים באינוסוף של כלל הדברים – "כל הדברים כולם קיימים בו".

אף-על-פי שההתאגדויות האלה אינן יכולות להעצים את אינוסופיותו של האב-"אני הוא זה", נדמה כי הן יכולות לאפשר את מופעה התת-אינוסופיים והתת-מוחלטים של מציאותו. שבעת השילושים מן הסדר השני מרבים את הגמישות, מנציחים עומקים חדשים, הופכים ערכים חדשים לאלוהותיים, מגלים פוטנציאלים חדשים וחושפים משמעויות חדשות; וכל מגוון המופעים הללו, בזמן ובמרחב ובקוסמוס הנצחי, קיימים בתוככי הקיפאון ההיפותטי של האינוסופיות המקורית של ה"אני הוא זה".

5. שילושים מסדר שלישי

קיימות מערכות יחסים משולשות מסוימות אחרות אשר אינן מורכבות מן האב, אך הן אינן באמת שילושים מסדר שני, ותמיד הן נבדלות מן

finities through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

^{104:4.44 (1150.11)} As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

^{104:4.45 (1150.12)} These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

^{104:4.46 (1150.13)} The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — "in him all things consist."

^{104:4.47 (1150.14)} Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deify new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

^{104:5.1 (1151.1)} There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are

השילוש מן הסדר השני של האב. הן מכונות בשמות שונים, כגון התאגדויות של שילוש מסדר שני, שילוש מתואמים מסדר שני ושילוש מסדר שלישי. הן נובעות מקיומם של השילוש מן הסדר השני. שתיים מן ההתאגדויות האלה מורכבות באופן הבא:

השילוש מן הסדר השלישי של הממשות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מיחסיהם ההדדיים של שלושה מוחלטים ממשיים:

1. הב הנצחי.
2. אי פרדיס.
3. הפועל האחד.

הב הנצחי הינו המוחלט של מציאות הרוח, האישיות המוחלטת. אי פרדיס הינו המוחלט של מציאות הקוסמוס, התבנית המוחלטת. הפועל האחד הינו המוחלט של מציאות הדעת, זה המתואם עם מציאות הרוח המוחלטת, וסינתזת האלוהות הקיומית של אישיות ושל עוצמה. התאגדות של שילוש מסדר שני זה מנציחה את התיאום של סך כל המציאות אשר התממשה – הרוחנית, הקוסמית, או של דעת. הוא הינו בלתי-מסויג בממשות.

השילוש מסדר שלישי של הפוטנציאליות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מן ההתאגדות של שלושה מוחלטים של פוטנציאליות:

1. המוחלט האלוהי.
2. המוחלט האוניברסאלי.
3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

כך מתקשרים ביניהם מאגרי האינסופיות של כלל מציאות האנרגיה הרדומה – זו של רוח, זו של דעת, או זו הקוסמית. התאגדות זו מניבה את התכלול של כלל מציאות האנרגיה הרדומה. והיא הינה נצחית באופן פוטנציאלי.

כשם שהשילוש מן הסדר השני נוגעים בראש ובראשונה לאיחודה התפקודי של האינסופיות, כך מעורבים השילוש מן הסדר השלישי בהופעתן של האלוהויות ההתנסותיות בקוסמוס. השילוש מן הסדר השני עוסקים בעקיפין, אך אלו מן הסדר השלישי עוסקים במישרין, באלוהויות ההתנסותיות - העליון, הימרי והמוחלט. ואלה מופיעות בסינתזת העוצמה-אישיות המתהווה של ההווה העליונה. ועבר יצור הזמן של החלל, ההווה העליונה הינה התגלות אחדותו של ה"אני הוא זה".

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

^{104:52 (1151.2)} *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

^{104:53 (1151.3)} 1. The Eternal Son.

^{104:54 (1151.4)} 2. The Paradise Isle.

^{104:55 (1151.5)} 3. The Conjoint Actor.

^{104:56 (1151.6)} The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

^{104:57 (1151.7)} *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

^{104:58 (1151.8)} 1. The Deity Absolute.

^{104:59 (1151.9)} 2. The Universal Absolute.

^{104:510 (1151.10)} 3. The Unqualified Absolute.

^{104:511 (1151.11)} Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

^{104:512 (1151.12)} As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the IAM.

^{104:513 (1151.13)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 105. אלוהות ומציאות

106 ⇨

הספר של אורנטיה

104 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 105
אלוהות ומציאות

סעיפים

מבוא

1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה"
2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים
3. שבעת מוחלטי האינסופיות
4. אחדות, דואליות, שילושיות
5. תיקוף מציאות סופית
6. השלכות של מציאות סופית
7. התממשותם-לבסוף של הטרינסצנדנטאליים

מבוא

אפילו לסדרים הגבוהים של ההוויות התבוניות ביקום, האינסופיות ניתנת להבנה חלקית בלבד, וסופיות המציאות מובנת להן אך ורק באופן יחסי. בעת שהדעת האנושית מנסה לחדור את נצח המסתורין של המקור והייעוד של כל מה שקרוי אמיתי, יכולה לסייע לה הגישה לבעיה באמצעות בחינת הנצח-אינסופיות כאליפסה חסרת-גבולות כמעט אשר מופקת על-ידי גורם מוחלט אחד, אשר פועלת ברחבי מעגל אוניברסאלי זה של גיוון ללא קץ, ולעד מבקשת פוטנציאל מוחלט ואינסופי כלשהו של ייעוד.

כאשר האינטלקט בן התמותה מנסה לתפוש את המושג של שלמות המציאות, ניצבת דעת סופית מעין זו פנים אל פנים מול אינסופיות-מציאות; שלמות המציאות הינה אינסופיות, ולפיכך לעולם לא תוכל להיות מובנת בשלמותה לדעת כלשהי בעלת מושג תפישה תת-אינסופי.

הדעת האנושית תתקשה לגבש מושג הולם על אודות קיומם נצחיים, ובהיעדר הבנה מעין זו בלתי-אפשרי להציג אפילו את מושגינו-אנו על

PAPER 105

DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

INTRODUCTION

^{105:01 (1152:1)} TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

^{105:02 (1152:2)} When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality is infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

^{105:03 (1152:3)} The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to

אודות שלמות המציאות. אף-על-פי-כן, אנו יכולים לנסות לערוך מצגת שכזו, למרות שהננו מודעים לחלוטין לעובדה שמושגינו חייבים להתעוות עד מאוד בתהליך התרגום והשינוי לרמת ההבנה של הדעת האנושית.

portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. המושג הפילוסופי "אני הוא זה"

הפילוסופים של היקומים מייחסים את הסיבתיות הראשונית המוחלטת באינסופיות לאב האוניברסאלי הפועל כ"אני הוא זה" האינסופי, הנצחי והמוחלט.

אלמנטים רבים של סכנה נלווים להצגת רעיון זה של "אני הוא זה" אינסופי בפני האינטלקט בן התמותה; זאת משום שמושג זה הינו כה מרוחק מן ההבנה ההתנסותית האנושית, עד כי מעורבים בו עיוותים רציניים במשמעויות ותפישות שגויות של ערכים. אף-על-פי-כן, המושג הפילוסופי "אני הוא זה" אכן מספק להוויות סופיות בסיס כלשהו לנסות ולגשת מתוכו להבנה חלקית של מקורות מוחלטים ושל ייעודים אינסופיים. ואולם, בכל ניסיונותינו להסביר את ראשיתה ואת התממשותה של המציאות, נבהיר כי מושג זה של ה"אני הוא זה", הינו מושג נרדף, בכל המשמעויות והערכים של האישיות, לאישיות האלוהות הראשונה, האב האוניברסאלי של כלל האישיות. אך הנחה זו על אודות ה"אני הוא זה" איננה ניתנת לזיהוי באופן כה ברור במחוזות המציאות האוניברסאלית הבלתי-אלוהיים.

ה"אני הוא זה" הינו האינסופי; ה"אני הוא זה" הוא גם אינסופיות. מנקודת מבט סדרתית של הזמן, מקורה של כלל המציאות הינו ב"אני הוא זה" האינסופי, אשר קיומו הבודד בעבר האינסופי חייבת להיות ההנחה הפילוסופית הראשונה של היצור הסופי. המושג על אודות ה"אני הוא זה" מרמז על אינסופיות בלתי-מסויגת, על המציאות הבלתי-מובחנת של כל מה שאי-פעם יוכל להיות במשך נצח אינסופי.

כמושג קיומי ה"אני הוא זה" אינו אלוהי ואף אינו בלתי-אלוהי, אינו ממשי ואף לא פוטנציאלי, אינו אישי ואף לא בלתי-אישי, אינו סטאטי ואף לא דינאמי. לא ניתן לשייך שום הגדרה לאינסופי, מלבד ההצהרה כי ה"אני הוא זה" הינו. ההנחה הפילוסופית על ה"אני הוא זה" הינו מושג אחד ביקום, אשר במידת מה קשה יותר להבינו מאשר את המוחלט הבלתי-מוגדר.

עבור הדעת הסופית פשוט חייבת להיות התחלה, ואף כי למציאות מעולם לא הייתה התחלה אמיתית, עדיין מתקיימות מערכות יחסים מסוימות של מקור בין המציאות לאינסופיות. ניתן לחשוב על המצב של קדם-המציאות, הקדמוני, הנצחי, כעל משהו דמוי זה: ברגע אחד מרוחק באופן אינסופי, רגע היפותטי

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I

AM

^{105:1.1 (1152:4)} Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

^{105:1.2 (1152:5)} There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

^{105:1.3 (1152:6)} *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

^{105:1.4 (1153:1)} As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is*. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

^{105:1.5 (1153:2)} To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The pre-reality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM

של עבר הנצח, ניתן להגות ב"אני הוא זה" הן כדבר והן כלא-דבר, הן כסיבה והן כתוצאה, הן כרצון והן כתגובה. ברגע נצח היפותטי זה אין מתקיימת הבחנה בכל רחבי האינוספיות. האינוספיות מלאה באינוספי. זהו הרגע ההיפותטי הסטאטי של הנצח; ההתממשות עדיין מוכלות בתוכי הפוטנציאלים שלהן, והפוטנציאלים עדיין לא הופיעו בתוך אינוספיות של ה"אני הוא זה". אך אפילו במצב המשוער הזה, אנו חייבים להניח את קיומה של האפשרות לרצון-עצמי.

זכרו תמיד כי הבנתו של האדם את האב האוניברסאלי הינה התנסות אישית. האל, כאביכם הרוחני, ניתן להבנה לכם ולכל בני התמותה האחרים; אך מושג הסגידה ההתנסותי של האב האוניברסאלי חייב תמיד להיות פחות מן ההנחה הפילוסופית שלכם על אודות אינוספיותו של המקור והמרכז הראשון, ה"אני הוא זה". כאשר אנו מדברים על האב, אנו מתכוונים לאל כפי שהוא מובן ליצורים, גבוהים כנמוכים, אך יש עוד הרבה מן האלוהות אשר איננו מובן ליצורי היקום. האל, אביכם ואבי, הינו אותו חלק של האינוספי אשר אנו מבחינים בו באישיותנו כמציאות התנסותית בפועל, אך לעולם נותר ה"אני הוא זה" כהיפותזה שלנו על אודות כל מה שאנו מרגישים שהינו בלתי-ניתן-לידיעה על אודות המקור והמרכז הראשון. וככל הנראה, אפילו היפותזה זו תימצא חסרה ביחס לאינוספיותה הבלתי-נתפשת של המציאות המקורית.

יקום היקומים, על המספר הבלתי-נספר של אישיותות השוכנות בו, הינו אורגניזם עצום ומורכב, אך המקור והמרכז הראשון הינו מורכב יותר בשיעור אינוספי מן היקומים והאישיותות אשר הפכו למציאות בתגובה לצו רצונו. כאשר אתם עומדים נפעמים אל מול שיעורו של יקום האב, עצרו לרגע וחישבו כי אפילו בריאה בלתי-נתפשת זו איננה יכולה להיות אלא התגלות חלקית של האינוספי.

האינוספיות אכן מרוחקת מרמת ההתנסות של ההבנה בת התמותה, ואולם, אפילו בעידן הזה באורנטיה, הולכים וגדלים מושגים על אודות האינוספיות, והם ימשיכו לגדול במהלך הקריירות הבלתי-נגמרות שלכם, אשר משתרעות הלאה אל תוך עתיד הנצח. עבור היצור הסופי, האינוספיות הבלתי-מסויגת הינה חסרת משמעות, אך האינוספיות מסוגלת להגביל עצמה ונוטה לביטוי במציאות בכל רמות הקיום ביקום. והפנים אשר מפנה האינוספי כלפי כלל האישיותות ביקום הינם פניו של אב, האב האוניברסאלי של האהבה.

2. ה"אני הוא זה" כשילוש וכבעל שבעה היבטים

כאשר אתם שוקלים את ראשית המציאות, זכרו תמיד כי כלל המציאות המוחלטת הינה מן הנצח וכי אין ראשית של לקיומה. כמציאות

may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

^{105:1.6 (1153:3)} Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM*. When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

^{105:1.7 (1153:4)} The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

^{105:1.8 (1153:5)} Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

^{105:2.1 (1153:6)} In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute

המוחלטת אנו מתייחסים לשלוש אישיותות האלוהות הקיומיות, לאי פרדיס ולשלושת המוחלטים. שבע המציאותיות האלה הינן נצחיות באופן מתואם, על-אף העובדה שאנו נדרשים לשפה של זמן-מרחב בהציגנו את הסדרתיות שבמקורותיהן לבני-אדם.

בשעה שאנו עוקבים אחר הצגת הכרונולוגית של מקורות המציאות, חייב להיות רגע תיאורטי משוער של ביטוי רצוני "ראשון", וכן תוצאת תגובה "ראשונה" בתוך ה"אני הוא זה". בניסיונותינו לתאר את ראשית המציאות ואת היווצרותה, ניתן לתפוש שלב זה כהיבדלות העצמית של האחד האינסופי מתוך האינסופיות, אך תמיד נדרש להרחיב את ההשערה על אודות מערכת היחסים הדואלית הזו למושגיות של שילוש על-ידי ההכרה ברצף הנצחי של האינסוף, של ה"אני הוא זה".

המטמורפוזת העצמית הזו של ה"אני הוא זה" מגיעה לשיאה במספר בידולים: הבידול של המציאות האלוהית והבלתי-אלוהית, הבידול של המציאות הפוטנציאלית והמציאות בפועל, והבידול של מציאותיות מסוימות אחרות אשר לא ניתן לסווגן כך כלל ועיקר. בידולים אלו של ה"אני הוא זה" המוניסטי התיאורטי, מתוכללים באופן נצחי על-ידי מערכות יחסים סימולטניות, הנרקמות בתוככי אותו "אני הוא זה" – קדם-המציאות הקדם-פוטנציאלית, הקדם-ממשית והמונותטית, אשר, אף כי הינה אינסופית, מתגלה כמוחלט בנוכחותו של המקור והמרכז הראשון, וכאישיות באהבתו האינסופית של האב האוניברסאלי.

באמצעות המטמורפוזות הפנימיות האלה מניח ה"אני הוא זה" את הבסיס למערכת יחסים עצמית בעלת שבעה היבטים. המושג הפילוסופי (של זמן) של ה"אני הוא זה" הבודד, ומושג המעבר (של זמן) של ה"אני הוא זה" כשילוש, יכול כעת להתרחב על-מנת לכלול את ה"אני הוא זה" כבעל שבעה היבטים. האופן המיטבי שבו ניתן לתאר טבע זה בעל שבעה היבטים – או שבע פנים – הינו ביחס לשבעת מוחלטי האינסופיות:

1. האב האוניברסאלי. "אני הוא אב" לבן הנצחי. זוהי מערכת היחסים האישית הראשית של ממשיות. אישיותו המוחלטת של הבן הופכת את עובדת אבהותו של האל למוחלטת ומבססת את הפוטנציאל של היות בנים עבור כלל האישיות. מערכת יחסים זו מכוננת את אישיותו של האינסופי ומשלימה את התגלותה הרוחנית באישיותו של הבן המקורי. בהיבט זה של ה"אני הוא זה" ניתן להתנסות באופן חלקי ברמות רוחניות, אפילו על-ידי בני-תמותה, אשר בעודם בגוף עשויים לסגוד לאבינו.

2. השולט האוניברסאלי. "אני הוא הגורם" לפרדיס הנצחי. זוהי מערכת היחסית הבלתי-אישית הראשית של ממשיות, ההתאגדות הבלתי-רוחנית המקורית. האב האוניברסאלי הינו האל-כאהבה; השולט האוניברסאלי הינו האל-קֶתבנית. מערכת יחסים זו מבססת את

reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

^{10522(1154.1)} In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

^{10523 (1154.2)} This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic pre-reality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

^{10524 (1154.3)} By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

^{10525 (1154.4)} 1. *The Universal Father*. I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

^{10526(1154.5)} 2. *The Universal Controller*. I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form —

הפוטנציאל של הצורה – התצורה – וקובעת את תבנית האב של מערכת היחסים הבלתי-אישית והבלתי-רוחנית – תבנית האב אשר ממנה נוצרים כל העותקים כולם.

3. הבורא האוניברסאלי. "אני הוא זה" האחד עם הבן הנצחי. איחוד זה בין האב לבן (בנוכחות פרדיס) מאתחל את המחזור היצירתי, אשר נשלם עם הופעתם של האישיות האחודה ושל היקום הנצחי. מנקודת מבטו הסופית של בן התמותה, תחילתה האמיתית של המציאות הינה עם הופעתה הנצחית של הבריאה של האוונה. מעשה בריאה זה של האלוהות מתבצע על-ידי ובאמצעות אל הפעולה, אשר במהותו הינו האחדות של האב-בן המתבטאת בכל רמות הממשי ועבורן. לפיכך היצירות האלוהיות לעולם מתאפיינת באחדות, ואחדות זו הינה השתקפותן כלפי חוץ של היות הדואליות של האב-בן והשילוש של האב-בן-רוח אחד באופן מוחלט.

4. המקיים האינסופי. "אני הוא זה" החובר לעצמו. זוהי ההתאגדות הראשונית של מרכיביה הסטטיים והפוטנציאליים של המציאות. במערכת יחסים זו מפוצים כלל המסויגים והבלתי-מסויגים. האופן המיטבי שבו ניתן להבין היבט זה של ה"אני הוא זה" הוא כמוחלט האוניברסאלי – כמאחד בין האלוהות למוחלטים הבלתי-מסויגים.

5. הפוטנציאל האינסופי. "אני הוא זה" המסייג את עצמו. זהו קריטריון האינסופיות אשר לנצח מעיד על הגבלתו העצמית הרצונית של ה"אני הוא זה", אשר הודות לה הושגו ביטוי עצמי והתגלות עצמית בעלי שלושה היבטים. בדרך-כלל מובן היבט זה של ה"אני הוא זה" כמוחלט האלוהות.

6. הקיבולת האינסופית. "אני הוא" סטטי-מגיב. זוהי המטריצה האינסופית, האפשרות לכל התרחבות קוסמית עתידית. ייתכן שהאופן המיטבי שבו ניתן לתפוש היבט זה של ה"אני הוא זה" הינו כנוכחות העל-כבידה של המוחלט הבלתי-מסויג.

7. האחד האוניברסאלי של האינסופיות. "אני הוא זה" כפי ש"אני הוא זה". זהו ייצוב היחס העצמי של האינסופיות, העובדה הנצחית של האינסופיות-מציאות והאמת האוניברסאלית של המציאות-אינסופיות. ככל שניתן להבחין במערכת יחסים זו כאישיות, היא מתגלה ליקומים כאב האלוהי של כלל האישיות – ואפילו של האישיות המוחלטת. ככל שמערכת יחסים זו ניתנת לביטוי לא-איש, היקומים נוגעים בה בדמות העקביות המוחלטת של האנרגיה הטהורה ושל הרוח הטהורה בנוכחותו של האב האוניברסאלי. ככל שניתן לתפוש מערכת יחסים זו כמוחלט, היא מתגלה בעליונותו של המקור והמרכז הראשון; בו כולנו חיים ומתנועעים ומתקיימים, החל מיצורי החלל ועד לאזרחי פרדיס; והדבר נכון באותה מידה לגבי יקום האב, כמו גם לגבי האולטימטון זעיר הממדים, ונכון באותה מידה לגבי מה שיהיה כמו גם לגבי מה

configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:27 (1154:9) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:28 (1155:1) 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:29 (1155:2) 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:210 (1155:3) 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

105:211 (1155:4) 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what

has been.

שהווה ומה שהיה.

3. שבעת מוחלטי האינסופיות

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

שבע מערכות היחסים הראשיות שבתוך ה"אני הוא זה" מתממשות בנצח כשבעת מוחלטי האינסופיות. ואולם, אף כי אנו עשויים להציג את מקורותיה של המציאות ואת הבידול באינסופיות באמצעות תיאור סדרתי, לאמיתו של דבר כל שבעת המוחלטים הינם נצחיים באופן בלתי-מסויג ומתואם. ייתכן שעבור הדעת בת התמותה יהא זה נחוץ להגות בהתחלותיהם, אך לעולם ראוי לה למושגיות זו כי תעמוד בצל ההבנה כי לשבעת המוחלטים לא הייתה ראשית; הם הינם נצחיים וככאלה תמיד היו. שבעת המוחלטים הינם הנחת היסוד של המציאות. והם תוארו במסמכים האלה כדלקמן:

1. המקור והמרכז הראשון. אישיות האלוהות הראשונה ותבנית האי-אלוהות הראשית, האל, האב האוניברסאלי, בורא, שולט ומקיים; אהבה אוניברסאלית, רוח נצחית ואנרגיה אינסופית; פוטנציאל כל הפוטנציאלים ומקור כל מה שקיים בפועל; יציבות כל הסטאטיות ודינאמיות כלל השינוי; מקור התבנית ואב האישיות. יחד, כל שבעת המוחלטים שקולים לאינסופיות, אך האב האוניברסאלי עצמו הינו אינסופי בפועל.

2. המקור והמרכז השני. אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי והמקורי; מציאויות האישיות המוחלטת של ה"אני הוא זה" והבסיס להתממשות-התגלותו של "אני הוא אישיות." שום אישיות לא תוכל לקוות להגיע אל האב האוניברסאלי, אלא דרך בנו הנצחי; ואישיות אף לא תוכל להגיע לרמות הקיום הרוחניות בנפרד מפעולתה ומסיועה של תבנית מוחלטת זו לכל האישיות. במקור והמרכז השני, הרוח הינה בלתי-מסויגת, בעוד שהאישיות הינה מוחלטת.

3. מקור ומרכז פרדיס. תבנית האי-אלוהות השנייה, אי פרדיס הנצחי; הבסיס להתממשות-התגלותו של "האני הוא כוח" והיסוד לכינונה של שליטת הכבידה ברחבי היקומים. פרדיס הינו המוחלט של התבניות, בכל הנוגע לכלל המציאות אשר התממשה בפועל, הבלתי-רוחנית, הבלתי-אישית והבלתי-רצונית. בדיוק כשם שאנרגיה של רוח מתייחסת לאב האוניברסאלי דרך אישיותו המוחלטת של הבן-האם, כך אחוזה כלל האנרגיה הקוסמית בשליטת הכבידה של המקור והמרכז הראשון דרך התבנית המוחלטת של אי פרדיס. פרדיס אינו בחלל; החלל מתקיים ביחס לפרדיס, וסדר התנועה נקבע באמצעות היחס לפרדיס. האי הנצחי מצוי במנוחה מוחלטת; כל שאר האנרגיה המאורגנת, וזו המצויה בתהליך של ארגון, מצויות בתנועה נצחית; בכלל החלל, אך ורק נוכחותו של המוחלט הבלתי-מסויג מצויה במנוחה, והבלתי-מסויג מתואם עם פרדיס. פרדיס נמצא במוקד החלל, הבלתי-מסויג מחדר

^{10531 (11559)} The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

^{10532 (11556)} 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

^{10533 (11557)} 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

^{10534 (11551)} 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise

אותו, וכלל המציאות היחסית מתקיימת בתוך תחום זה.

4. המקור והמרכז השלישי. אישיות האלוהות השלישית, הפועל האחד; המְתַכַּלל האינוסופי של אנרגיות פרדיס הקוסמיות ואנרגיות הרוח של הבן הנצחי; המתאם המושלם בין מניעי הרצון והמכניקה של הכוח; המאחד של כל המציאות בפועל ושל זו המצויה בתהליך התממשות. באמצעות הסעדים של ילדיו המרובים, מגלה הרוח האינוסופית את רחמיו של הבן הנצחי, ובה בעת פועלת כמתפעלת האינוסופית, זו אשר לנצח רוקמת את תבנית פרדיס אל תוך אנרגיות החלל. אותו פועל אחד, אל זה של פעולה, הינו ביטוי מושלם של תכניתו נעדרת הגבולות ושל תכליתו של האב-הבן, בעודו פועל בעצמו כמקור הדעת וכמעניק האינטלקט ליצורים של קוסמוס עצום בממדיו.

5. מוחלט האלוהות. האפשרויות הסיבתיות ובעלות הפוטנציאל האישי של המציאות האוניברסאלית, כלל פוטנציאל האלוהות. מוחלט האלוהות הינו זה הפועל במכון כמסייג המציאויות הבלתי-מסויגות, המציאויות המוחלטות והמציאויות של אי-האלוהות. מוחלט האלוהות הינו מסייג המוחלט וההופך את המסויג למוחלט – מקור ראשית הייעוד.

6. המוחלט הבלתי-מסויג. סטאטי, מגיב וממתין לשימוש; אינוסופיות הקוסמית העלומה של ה"אני הוא זה"; כלל המציאות אשר לא הפכה לאלוהית וסופיות כלל הפוטנציאל הלא-אישי. החלל מגביל את פעולתו של הבלתי-מסויג, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבולות, אינוסופית. ליקום האב קיים היקף מושגי, ואולם נוכחותו של הבלתי-מסויג הינה חסרת גבול; ואפילו הנצח לא יוכל לעשות שימוש ממצה במלוא השלווה חסרת הגבולות של מוחלט לא-אלוהי זה.

7. המוחלט האוניברסאלי. המאחד בין מה שהפך לאלוהי לבין מה שאינו אלוהי; המתאם בין המוחלט ליחסי. המוחלט האוניברסאלי (בהיותו סטאטי, פוטנציאלי ואיגודי) מפצה על המתח בין הקיים-לעד לבין הבלתי-שלם.

שבעת מוחלטי האינוסופיות מהווים את תחילתה של המציאות. כפי שתתייחס לכך דעתו של בן-תמותה, המקור והמרכז הראשון נדמה כקודם לכל המוחלטים. ואולם הנחה מעין זו, ככל שהיא עשויה להיות מועילה, הינה מופרכת בידי הקיום-הנצחי-בצוותא של הבן, הרוח, שלושת המוחלטים ואי פרדיס.

אמת היא שהמוחלטים מהווים מופעים של ה"אני הוא זה"-המקור והמרכז הראשון; עובדה היא כי מעולם לא הייתה למוחלטים הללו ראשית, אך הם נצחיים מתואמים של המקור והמרכז הראשון. לא תמיד ניתן להציג את מערכות היחסים של המוחלטים בנצח ללא שימוש בפרדוקסים בשפת הזמן ובתבניות מושגי

exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:35 (1156:2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:36 (1156:3) 5. *The Deity Absolute.* The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:37 (1156:4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:38 (1156:5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:39 (1156:6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:10 (1157:1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternal with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in

המרחב. אך בלא קשר לבלבול הנוגע למקורם של שבעת מוחלטי האינסופיות, הן עובדה והן אמת כי כלל המציאות מתבססת על קיומם הנצחי ועל מערכות יחסיהם באינסופיות.

4. אחדות, דואליות, שילושיות

הפילוסופים של היקום מניחים את קיומו הנצחי של ה"אני הוא זה" כמקור הראשוני של כלל המציאות. כפועל יוצא מכך, הם מיד מניחים את התחלקותו של ה"אני הוא זה" למערכות היחסים העצמיות הראשיות – שבעת היבטיה של האינסופיות. ובד בבד עם הנחה זו, הם מניחים הנחה שלישית – הופעתם הנצחית של שבעת מוחלטי האינסופיות והתממשות-בנצח של ההתאגדות הדואלית בין שבעת היבטיו של ה"אני הוא זה" ובין שבעת המוחלטים הללו.

וכך מתקדמת לה התגלות-העצמית של ה"אני הוא זה", למן העצמי הסטאטי, דרך חלוקה-עצמית ויחסים-עצמיים למערכות יחסים מוחלטות, יחסים עם המוחלטים הנגזרים ממנו עצמו. וכך מתקיימת הדואליות בהתאגדות הנצחית שבין שבעת מוחלטי האינסופיות לבין האינסופיות בעלת שבעת ההיבטים של שלבי החלוקה-העצמית של ה"אני הוא זה" המגלה את עצמו. מערכות יחסים דואליות אלה, אשר מתממשות-בנצח בדמות שבעת המוחלטים, מנציחות את היסודות הבסיסיים לכלל המציאות ביקום.

לפעמים נטען כי האחדות מביאה לדואליות, כי הדואליות מביאה לשילושיות, וכי השילושיות הינה האב הקדמון הנצחי של כלל הדברים. ואכן, קיימות שלוש מחלקות גדולות של מערכות יחסים ראשוניות, ואלה הן:

1. מערכות יחסים של אחדות. מערכות יחסים הקיימות בתוך ה"אני הוא זה" כפי שנתפשת אחדותו כבידול-עצמי בן שלושה היבטים, ואז בן שבעה היבטים.

2. מערכות יחסים של דואליות. מערכות יחסים הקיימות בין ה"אני הוא זה" כבן שבעה היבטים לבין שבעת מוחלטי האינסופיות.

3. מערכות יחסים של שילוש. אלה ההתאגדויות התפקודיות של שבעת מוחלטי האינסופיות.

מערכות יחסים שילושיות קמות מעל ליסודות דואליים משום שלא ניתן למנוע את התאגדות המוחלטים בינם לבין עצמם. התאגדויות שילושיות מעין אלה מנציחות את הפוטנציאל של כלל המציאות; הן כוללות הן המציאות אשר הפכה לאלוהית והן את זו אשר לא הפכה לאלוהית.

ה"אני הוא זה" הינו אינסופיות בלתי-מסויגת כאחדות. המערכות הדואליות מנציחות את יסודותיה של המציאות. המערכות השילושיות מממשות-לבסוף את התממשותה של

the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

^{105:41 (1157:2)} The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

^{105:42 (1157:3)} The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

^{105:43 (1157:4)} It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

^{105:44 (1157:5)} 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

^{105:45 (1157:6)} 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:46 (1157:7)} 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:47 (1157:8)} Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

^{105:48 (1157:9)} The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as universal *function*.

האינסופיות כפונקציה אוניברסאלית.

בשבעת המוחלטים הופכים הקדם-קיומיים לקיומיים, ואילו הקיומיים הופכים לתפקודיים בשילושם מן הסדר השני, ההתאגדויות הבסיסיות של מוחלטים. ובה בעת עם הפיכתם של השילוש מן הסדר השני לנצחיים, עומדת הכן הבמה האוניברסאלית – הפוטנציאלים קיימים והממשיים נוכחים – ומלאות הנצח עדה לגיון באנרגיה הקוסמית, להתפשטות כלפי חוץ של רוח פרדיס ולמתת הדעת, זאת יחד עם מתת האישיות, אשר הודות לה מאוחדים כל אלו אשר נגזרו מן האלוהות ומפרדיס על-ידי ההתנסות, ברמתם של היצורים, ובאמצעות טכניקות אחרות ברמה שמעל ליצורים.

^{105:49 (1157:10)} Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. תיקוף מציאות סופית

ממש כשם שנדרש לייחס את הגיון הראשוני של ה"אני הוא זה" לרצון העצמי הטבוע והמוכל בעצמו, כך נדרש לייחס את תיקוף המציאות הסופית לפעולותיה הרצוניות של אלוהות פרדיס, ולהתאמות אשר מבצעים בתגובה השילוש התפקודיים מן הסדר השני.

בטרם הפך הסופי לאלוהי, נדמה כי כלל הגיון במציאות התרחש ברמות מוחלטות; ואולם, הפעולה הרצונית המעניקה תוקף למציאות הסופית מרמזת על סיוגה של המוחלטות, ומעידה על הופעתן של היחסויות.

אף-על-פי שהננו מציגים תיאור זה כסדרה ומתארים את הופעתו ההיסטורית של הסופי כנגזרת ישירה של המוחלט, ראוי לזכור כי הטרנסצנדנטאליים גם קדמו לכל מה שהינו סופי וגם יירשו את כל זאת. ביחס לסופי, הטרנסצנדנטאליים המרביים הינם הן סיבתיים והן מגשימים.

האפשרות הסופית טבועה בתוכי האינסופי, ואולם נדרש לייחס את התמרתה של האפשרות לסבירות ולמה שהינו בלתי-נמנע, לרצונו החופשי והקיים-מעצמו של המקור והמרכז הראשון, אשר מפעיל את כל ההתאגדויות השילושיות מן הסדר השני. אך ורק אינסופיותו של רצון האב יכולה הייתה לסייג אי-פעם כך את רמת הקיום המוחלטת, על מנת לממש-לבסוף מְרִבִּי או ליצור סופי.

עם הופעתה של המציאות היחסית והמסויגת, עולה ומגיח לכדי קיום מחזור מציאות חדש – מחזור הצמיחה – מחווה רבת הוד של ירידה כלפי מטה מן הגבהים של האינסופיות אל מחוזות הסופי, ולנצח ינוע זה פנימה אל עבר פרדיס והאלוהות, ותמיד יבקש את אותם ייעודים גבוהים אשר תואמים למקור של אינסופיות.

הפעולות הבלתי-נתפשות האלה מסמנות את תחילת ההיסטוריה של היקום, מסמנות את ההגעה לכדי קיום של הזמן עצמו. עבור יצור, ראשיתו של הסופי הינו ראשיתה של המציאות;

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

^{105:51 (1158:1)} Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

^{105:52 (1158:2)} Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

^{105:53 (1158:3)} While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

^{105:54 (1158:4)} Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

^{105:55 (1158:5)} With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

^{105:56 (1158:6)} These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite is the genesis of reality; as

מנקודת מבטה של דעת היצור, לא ניתן לתפוש ממשות כלשהי בטרם הסופי. מציאות סופית זו, אשר מופיעה כחדשה, מתקיימת בשני היבטים מקוריים:

1. מקסימומים ראשיים, המציאות העליונה המושלמת, היקום והיצור מטיפוס האוונה.

2. מקסימומים משניים, המציאות העליונה אשר הפכה למושלמת, הבריאה והיצור מטיפוס יקום העל.

אלה, אם כן, הינן שתי התופעות המקוריות: אלה אשר נבנו מושלמות ואלה אשר הופכות למושלמות באופן אבולוציוני. השתיים מתואמות במערכות היחסים של הנצח, אך בתוך מגבלות הזמן נדמה כי הן שונות. למה שצומח, משמעותו של גורם של זמן הינה צמיחה; סופיים משניים צומחים; ומכאן שאלו אשר צומחים חייבים להיראות בזמן כבלתי-מושלמים. ואולם, ההבדלים הללו, אשר הינם כה חשובים בצד הזה של פרדיס, הינם בלתי-קיימים בנצח.

אנו מזכירים את המושלם ואת זה אשר הפך למושלם כמקסימומים ראשיים ומשניים, אך עדיין קיים טיפוס נוסף: התוצאה של הליך שילוש, וכן של מערכות יחסים אחרות, בין הראשיים למשניים, הינה הופעתם של מקסימומים שלישיניים – דברים, משמעותיות וערכים אשר אינם מושלמים ואף לא כאלה אשר הפכו למושלמים, ועדיין, הינם מתואמים עם שני הגורמים אשר קדמו להם.

6. השלכות של מציאות סופית

כלל מתן התוקף לקיומים הסופיים מייצג העברה מן הפוטנציאלים אל הממשיות בתוך ההתאגדויות המוחלטות של האינסופיות התפקודית. בין ההשלכות הרבות של התממשות היצירתית של הסופי, ניתן למנות:

1. תגובת האלוהות, הופעתן של שלוש רמות של עליונות התנסותית: הממשות של עליונות רוח-אישית בהאוונה, הפוטנציאל לעליונות כוח-אישית ביקום המקיף העתידי להיות, והיכולת לתפקוד בלתי-ידוע כלשהו של דעת התנסותית הפועלת ברמת עליונות מסוימת ביקום האב העתידי.

2. תגובת היקום כללה הפעלה של התוכניות הארכיטקטוניות לרמת החלל של יקום העל, ואבולוציה זו עדיין מצויה בתהליך התקדמות ברחבי הארגון הפיזי של שבעת יקומי העל.

3. תוצאה של מתן התוקף למציאות-סופית כהשלכה על היצור הייתה הופעתן של הוויות מושלמות מסדר התושבים הנצחיים של האוונה ושל מרקיעים אבולוציוניים אשר הפכו-למושלמים משבעת יקומי העל. ואולם, ההגעה לשלמות

viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

10557 (11587) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

10558 (11588) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

10559 (11589) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

10560 (11590) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

10561 (11591) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

10562 (11592) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

10563 (11593) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

10564 (11594) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to

בהתנסות אבולוציונית (של זמן-יצירה) גוררת דבר אחר-מושלם כנקודת מוצא. וכך נולד חוסר-המושלמות בבריאות האבולוציונית. וזהו הינו המקור לרוע הפוטנציאלי. חוסר-ההתאמה, הדיסרמוניה והעימות, כל אלו טבועים בצמיחה האבולוציונית, החל ביקומים הפיזיים וכלה ביצורים אישיים.

4. תגובת האלוהיות לחוסר המושלמות הטבוע בשיהיו הזמן של האבולוציה מתגלה בנכחות המפצה של האל בעל שבעת ההיבטים, אשר הודות לפעילויותיו של זה אשר הופך למושלם הוא מתכלל הן עם המושלם והן עם זה אשר הפך למושלם. שיהיו זה בזמן הינו בלתי-נפרד מן האבולוציה, אשר הינה יצירות בזמן. ובעטיו, כמו גם בשל סיבות אחרות, מתבססת עוצמתו הכול-יכולה של העליון על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים. שיהיו זה בזמן הופך את השתתפות היצור ביצירה האלוהית לאפשרית, זאת בכך שהיא מתירה לאישיות יצורים להפוך לשתפותיה של האלוהות בהשגתה את ההתפתחות המקסימלית. אפילו דעתו החומרית של היצור בן התמותה הופכת כך לשתפותו של המכוון האלוהי בתהליך הדואליזציה של הנשמה האלמותית. האל בעל שבעת ההיבטים אף מספק טכניקות לפיצוי על המגבלות ההתנסותיות של המושלמות הטבועה, כמו גם פיצוי על המגבלות הקדם-הרקעיות של חוסר-המושלמות.

7. התממשותם-לבסוף של הטרנסצנדנטאלים

הטרנסצנדנטאלים הינם תת-אינסופיים ותת-מוחלטים, אך על-סופיים ועל-יצוריים. הטרנסצנדנטאלים מתממשים-לבסוף כרמה מתכללת המתאמת את ערכי-העל של המוחלטים עם ערכי המקסימום של הסופיים. מנקודת מבטו של היצור, מה שהינו טרנסצנדנטאלי ידמה כאילו התממש-לבסוף כתוצאה מן הסופי; מנקודת המבט של הנצח, מתוך ציפייה לסופי; ויש את אלו אשר החשיבו אותו כ"קדם-הד" של הסופי.

זה אשר הינו טרנסצנדנטאלי אינו בהכרח בלתי-התפתחותי, אך הוא על-אבולוציוני במובן הסופי; ואף אינו בלתי-התנסותי אך הינו על-התנסות, כפי שזו מובנת ליצורים. ייתכן שההדגמה הטובה ביותר לפרדוקס מעין זה הינו יקום המושלמות המרכזי: הוא רחוק מלהיות מוחלט – אך ורק אי פרדיס הינו באמת מוחלט במובן "החומר". והוא אף אינו בריאה אבולוציונית סופית, כפי שהינם שבעת יקומי העל. האוונה הינה נצחית אך לא בלתי-משתנה, במובן של יקום אשר אינו צומח. שוכנים בה יצורים (ילידי האוונה) אשר למעשה מעולם לא נבראו, משום שהם קיימים-לנצח. וכך מדגימה האוונה דבר-מה אשר אינו בדיוק סופי ואף עדיין לא מוחלט. יתרה מכך, האוונה פועלת כחיץ בין פרדיס המוחלט לבין הבריאות הסופיות, ובכך

attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

10565 (11939) 4. The divinity response to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

10571 (11939) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalue of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a "pre-echo" of the finite.

10572 (11937) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutionary in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the "materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between

מדגימה היבט נוסף של תפקוד הטרנסצנדנטאליים. אך האווה עצמה איננה טרנסצנדנטאל – היא הינה האווה.

כשם שהעליון משויך לסופיים, כך מזוהה המרבי עם הטרנסצנדנטאליים. ואולם, אף כי הננו משווים כך את העליון ואת המרבי, ההבדל ביניהם הוא יותר מאשר הבדל של שיעור; ההבדל נוגע אף לאיכות. המרבי הינו דבר-מה יותר מאשר על-עליון המושלך על הרמה הטרנסצנדנטאלית. המרבי הינו כל אלה, אך יותר מכך: המרבי הינו ההתממשותן-לבסוף של מציאויות אלוהות חדשות, הסיג של היבטים חדשים של הבלתי-מסויג אשר עד כה טרם סויגו.

ובין המציאויות אשר משויכות לרמה הטרנסצנדנטאלית ניתן למנות את אלה:

1. נוכחות האלוהות של המרבי.
2. המושג של יקום האב.
3. אדריכלי יקום האב.
4. שני הסדרים של מארגני הכוח של פריס.
5. שינויים מסוימים בעוצמת החלל.
6. ערכי רוח מסוימים.
7. משמעויות דעת מסוימות.
8. איכויות ומציאויות מוחלטות.
9. יכולת-כל, ידיעת-כל והימצאות-בכל.
10. חלל.

ניתן לחשוב על היקום שאנו חיים בו כעת כעל יקום המתקיים ברמות סופיות, טרנסצנדנטאליות ומוחלטות. זוהי הבמה הקוסמית שעליה מוצגת הדרמה האינסופית של מופע האישיות והמטמורפוזת של האנרגיה.

וכל המציאויות הרבות האלה מאוחדות באופן מוחלט על-ידי כמה מן השילופים מן הסדר השני, באופן תפקודי על-ידי אדריכלי יקום האב, ובאופן יחסי על-ידי שבע רוחות האב, המתאמות התת-עליונות של אלוהיות האל בעל שבעת ההיבטים.

האל בעל שבעת ההיבטים מייצג את האישיות ואת התגלות האלוהיות של האב האוניברסאלי ליצורים, הן אלו בעלי מעמד מקסימום והן אלו בעלי מעמד נמוך-ממקסימום, ואולם קיימות מערכות יחסים אחרות בעלות שבעה היבטים של המקור והמרכז הראשון, אשר אינן נוגעות לביטוי של הסעד הרוחני האלוהי של האל אשר הינו רוח.

בנצח העבר זעו כוחותיהם של המוחלטים, רוחותיהן של האלוהויות ואישיות האלים בתגובה לרצון העצמי הראשוני של רצון עצמי הקיים-לעצמו. בעידן זה של היקום, כולנו חוזים

absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

^{105:7.3 (1160.1)} As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

^{105:7.4 (1160.2)} Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- ^{105:7.5 (1160.3)} 1. The Deity presence of the Ultimate.
- ^{105:7.6 (1160.4)} 2. The concept of the master universe.
- ^{105:7.7 (1160.5)} 3. The Architects of the Master Universe.
- ^{105:7.8 (1160.6)} 4. The two orders of Paradise force organizers.
- ^{105:7.9 (1160.7)} 5. Certain modifications in space potency.
- ^{105:7.10 (1160.8)} 6. Certain values of spirit.
- ^{105:7.11 (1160.9)} 7. Certain meanings of mind.
- ^{105:7.12 (1160.10)} 8. Absonite qualities and realities.
- ^{105:7.13 (1160.11)} 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- ^{105:7.14 (1160.12)} 10. Space.

^{105:7.15 (1160.13)} The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

^{105:7.16 (1160.14)} And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the sub-supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

^{105:7.17 (1160.15)} God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

^{105:7.18 (1160.16)} In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this

בהשלכות הכבירות של הפנורמה הקוסמית
עצומת הממדים של הביטויים התת-מוחלטים
של הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של כל
המציאויות האלה. ובהחלט אפשרי כי הגיוון
המתמשך במציאות המקורית של המקור
והמרכז הראשון תמשיך הלאה והחוצה במשך
עידן אחר עידן, הלאה והלאה, אל תוך המרחבים
הבלתי-נתפשים של האינסופיות המוחלטת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

universe age we are all witnessing the stupendous
repercussions of the far-flung cosmic panorama of
the subabsolute manifestations of the limitless
potentials of all these realities. And it is altogether
possible that the continued diversification of the
original reality of the First Source and Center may
proceed onward and outward throughout age upon
age, on and on, into the faraway and inconceivable
stretches of absolute infinity.

^{1057.19 (1161.1)} [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

מסמך 106. רמות המציאות ביקום

107 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 105

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 106

רמות המציאות ביקום

סעיפים

מבוא

1. התאגדות ראשית של פונקציונאלים סופיים.
2. תכלול משני סופי עליון
3. התאגדות מציאות טרנסצנדנטאלית מסדר שלישי
4. תכלול מרבי מסדר רביעי
5. התאגדות מוחלטת-בצוותא או התאגדות מסדר חמישי
6. תכלול מוחלט או תכלול מסדר שישי
7. סופיות של ייעוד
8. שילוש השילושים
9. איחוד קיומי אינסופי

PAPER 106

UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

מבוא

אין זה מספיק שבן התמותה המרקיע יידע דבר-מה על אודות יחסיהן של האלוהיות לראשיתה של המציאות הקוסמית ולתופעותיה; עליו גם להבין משהו על היחסים המתקיימים בינו עצמו לבין רמותיהן המרובות של המציאויות הקיומיות וההתנסויות, ומשהו על מציאויות פוטנציאליות ומציאויות ממשיות. הן הכיוון הארצי של האדם, הן התובנה הקוסמית שלו והן הכיוונית הרוחנית שלו, משתפרים הודות להבנה טובה יותר של המציאויות ביקום ושל הטכניקות שבאמצעותן הן חוברות זו לזו, מתכללות ומאחדות.

היקום המקיף הנוכחי ויקום האב המגיח עשויים מצורות ומרמות שונות של מציאות, אשר בתורן מתקיימות במספר רמות של פעילות תפקודית. כבר נרמז על אודות דברים קיימים ורדומים מרובים אלו במסמכים הללו, ולשם נוחות התפישתם הם מקובצים כעת תחת

INTRODUCTION

^{106:01 (1162:1)} IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

^{106:02 (1162:2)} The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are

הקטגוריות הבאות:

1. סופיים בלתי-שלמים. זהו מעמד הנכחי של היצורים המרקיעים של היקום המקיף, מעמד הנכחי של בני התמותה של אורנטיה. רמה זו כוללת את היצורים הקיימים החל מן הרמה של בן האנוש הפלנטארי ועד, אך לא כולל, אלו אשר השיגו את ייעודם. הוא נוגע ליקומים החל מקיומם הפיזי המוקדם ועד, אך לא כולל, התייצבותם באור ובחיים. רמה זו מהווה את הפריפריה של הפעילות היצירתית הנכחית בזמן ובמרחב. נדמה כי היא נעה החוצה מעם פרדיס, מכיוון שעם סיומו של העידן הנכחי ביקום, אשר יחזה ביקום המקיף המשיג אור וחיים, בוודאי נחזה גם בהופעתו של סדר חדש כלשהו של צמיחה התפתחותית ברמת החלל החיצון הראשונה.

2. סופיים של מקסימום. זהו מעמד הנכחי של כלל היצורים ההתנסותיים אשר השיגו את ייעודם – הייעוד כפי שהתגלה בטווח העידן הנכחי ביקום. אפילו יקומים יכולים להגיע למעמד של מקסימום, הן רוחנית והן פיזית. ואולם, המונח "מקסימום" עצמו הוא מונח יחסי – מקסימום ביחס למה? וזה אשר הינו מקסימום, ונדמה כסופי, בעידן הנכחי ביקום, עשוי להיות לא יותר מאשר התחלה אמיתית במונחי העידנים העתידיים לבוא. נדמה כי כמה מהיבטיה של האוונה הינם מסדר מקסימום.

3. טרנסצנדנטאליים. רמה על-סופית זו באה בעקבות ההתקדמות הסופית (באופן שקדם לה). היא מרמזת על ראשיתן הקדם-סופית של ההתחלות הסופיות ועל החשיבות הבתר-סופית של כל הסופים או הייעודים הסופיים לכאורה. נדמה כי הרבה מפרדיס-האוונה מצוי בסדר הטרנסצנדנטאלי.

4. מְרִבִּים. רמה זו כוללת את כל מה שהינו בעל חשיבות ביקום האב ואשר פוגש את רמת הייעוד של יקום האב אשר הפך שלם. במובנים רבים, פרדיס-האוונה (ובמיוחד המעגל של עולמות האב) הינו בעל חשיבות מרבית.

5. מוחלטים-בצוואת. רמה זו מרמזת על השלכתם של ההתנסותיים על שדה ביטוי יצירתי המצוי מעל ליקום האב.

6. מוחלטים. רמה זו מעידה על נוכחותם בנצח של שבעת המוחלטים הקיומיים. היא אף עשויה לערב שיעור מסוים של הישג התנסותי אֶסוֹפִיָאֵטִיבִי, ואם כך הדבר, אינו מבינים כיצד הוא נעשה, אולי באמצעות פוטנציאל המגע של האישיות.

7. אינסופיות. רמה זו הינה קדם-קיומית ובתר-התנסותית. אחדותה הבלתי-מסויגת של האינסופיות הינה מציאות היפותטית הקודמת לכל ההתחלות ומאוחרת מכל הסופים.

רמות מציאות אלה הינן ייצוגים סמליים של פשרה נוחה של העידן הנכחי ביקום ועבור

now grouped for conceptual convenience in the following categories:

1060.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites*. This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

1060.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term "maximum" is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

1060.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

1060.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

1060.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

1060.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

1060.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

1060.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe

נקודת המבט האנושית. קיימות מספר דרכים אחרות להתבונן במציאות מנקודות מבט אשר אינן-אנושיות, ומתוך עמדה של עידי יקום אחרים. וכך, ראוי להכיר בכך שהמושגים המוצגים בזאת הינם יחסיים לחלוטין, יחסיים במובן שהם מותנים ומוגבלים על-ידי:

1. מגבלות השפה האנושית.
2. מגבלות הדעת האנושית.
3. ההתפתחות המוגבלת של שבעת יקומי העל.
4. בורותכם באשר לשש התכליות הראשיות של התפתחות יקומי העל, אשר אינן נוגעות להרקעה האנושית לפרדס.
5. חוסר יכולתכם לתפוש אפילו נקודת מבט חלקית של הנצח.
6. חוסר האפשרות לתאר את האבולוציה ואת הייעוד הקוסמיים ביחס לכלל העידיים ביקום, ולא רק ביחס לעידן הנוכחי שבו נפרשים אבולוציונית שבעת יקומי העל.
7. חוסר היכולת של כל יצור שהוא לתפוש למה באמת הכוונה בקדם-קיומיים ובבתר-התנסותיים – זה אשר מצוי לפני ההתחלות ולאחר הייעודים.

הצמיחה במציאות מותנית בנסיבות של עידי היקום העוקבים. בעידן של האוונה היקום המרכזי לא עבר כל שני אבולוציוני, ואולם בתקופות הנוכחיות של עידן יקום העל הוא חווה שינויים מדורגים, אשר נגרמים כתוצאה של התיאום עם יקומי העל האבולוציוניים. שבעת יקומי העל המתפתחים כעת יגיעו ביום מן הימים למעמד המבוסס של אור וחיים, הם יגיעו למגבלת הצמיחה של היקום בעידן הנוכחי. ואולם, מעבר לכל ספק, העידן הבא, עידן רמת החלל החיצון הראשונה, ישחרר את יקומי העל ממגבלות הייעוד של העידן הנוכחי. השפע מוסף-על-גבי השלמות באופן מתמשך.

אלה הן כמה מן המגבלות שבהן הננו נתקלים בניסיונו להציג מושג מאוחד של הצמיחה הקוסמית של הדברים, המשמעויות והערכים, ושל הסינתזה שלהם ברמות מציאות מרקיעות והולכות.

1. התאגדות ראשית של פונקציונאליים סופיים.

היבטיה הראשיים, או אלו ממקור-רוחני, של המציאות הסופית, מוצאים ביטוי מדי ברמות היצורים בדמות אישיות מושלמות, וברמות היקום בדמות הבריאה המושלמת של האוונה. אפילו האלוהות ההתנסותית מוצאת ביטוי שכזה בדמות אישיות האל העליון בהאוונה. אך היבטיו

age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

- 106:0.11 (1163:5) 1. The limitations of mortal language.
- 106:0.12 (1163:6) 2. The limitations of the mortal mind.
- 106:0.13 (1163:7) 3. The limited development of the seven superuniverses.
- 106:0.14 (1163:8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.
- 106:0.15 (1163:9) 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.
- 106:0.16 (1163:10) 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.
- 106:0.17 (1163:11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.
- 106:0.18 (1163:12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163:13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163:14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the

המשניים, האבולוציוניים, של הסופי, אלו המותנים בזמן ובחומר, מתוכללים מבחינה קוסמית אך ורק כתוצאה של צמיחה ושל הישג. בסופו של דבר, עתידים כלל הסופיים המשניים, אלו ההופכים למושלמים, להגיע לרמת המשתווה לשלמות הראשית, ואולם ייעוד שכזה כפוף לשיהוי בזמן, סגולה מלוננת שביסוד יקום העל אשר איננה מצויה בגנטיקה של הבריאה המרכזית. (הננו יודעים על אודות קיומם של סופיים מסדר שלישי, ואולם הטכניקה לתכלולם הינה עלומה עדיין.)

השיהוי בזמן של יקומי העל, מכשול זה להשגת המושלמות, מאפשר את השתתפותם של היצורים בצמיחה האבולוציונית. וכך הוא מאפשר ליצור להפוך לשותפו של הבורא באבולוציה של יצור זה עצמו. ובזמנים הללו של התרחבות הצמיחה, מתואם הבלתי-שלם עם המושלם באמצעות סעד האל בעל שבעת ההיבטים.

האל בעל שבעת ההיבטים מסמל את העובדה כי אלוהות פרדיס מכירה בחומות הזמן ביקומים האבולוציוניים של המרחב. בלא תלות במרחק מפרדיס, בלא תלות בעומק בחלל שבו תיוולד אישיות חומרית של הישרדות, האל בעל שבעת ההיבטים ימצא שם, נוכח ועסוק בסעד האוהב והרחום של האמת, היופי והטוב ליצור בלתי-שלם, נאבק ואבולוציוני מעין זה. סעד האלוהות של בעל שבעת ההיבטים מגיע פנימה דרך הבן הנצחי עד לאב האוניברסאלי, והחוצה דרך עתיקי היומין אל אבות היקום – הבנים הבוראים.

האדם, בהיותו אישי ומרקיע באמצעות התקדמות רוחנית, מוצא את האלוהות האישית והרוחנית של האלוהות בעלת שבע ההיבטים; ואולם, קיימים שלבים אחרים של בעל שבעת ההיבטים אשר אינם נוגעים להתקדמותה של האישיות. היבטי האלוהות של קיבוץ אלוהות זה מתוכללים בהווה בקישור שבין שבע רוחות העל לבין הפועל האחוד, אך הם עתידים להיות מאוחדים באופן נצחי באישיותה המגיחה של ההווה העליונה. בעידן היקום המוכחי, מתוכללים היבטיה האחרים של האלוהות בעלת שבעת ההיבטים בדרכים שונות; ואולם, בדומה לכך, עתידים כולם להיות מאוחדים בעליון. בעל שבעת ההיבטים, בכל שלביו, הינו המקור לאחדותה היחסית של המציאות התפקודית של היקום המקיף הנוכחי.

2. תכלול משני סופי עליון

כשם שהאל בעל שבעת ההיבטים מתאם את האבולוציה הסופית מבחינה תפקודית, כך מסנתזת בסופו של דבר ההווה העליונה את הישג הייעוד. ההווה העליונה הינה פסגת האלוהות של האבולוציה של היקום המקיף –

secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164:1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164:2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164:3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164:4) As God the Sevenfold functionally co-ordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit

אבולוציה פיזית מסביב לגרעין רוחני, והשליטה, בסופו של דבר, של הגרעין הרוחני על מרחבי האבולוציה הפיזית הסובבים אותו והנעים סביבו. וכל אלו מתרחשים בהתאם לצויו האישיות: אישיות פרדיס במובן הגבוה ביותר, אישיות בורא במובן של היקום, אישיות בת-תמותה במובן האנושי, אישיות עליונה במובן השיא, או במובן ההתנסות הכוללני.

המושג של העליון חייב לאפשר הכרה נפרדת באישיות הרוח, בעוצמה האבולוציונית ובסנתזה שבין אישיות לעוצמה – איחודה של העוצמה האבולוציונית עם אישיות הרוח, והשליטה של אישיות הרוח בעוצמה האבולוציונית.

הרוח, אחרי ככלות הכול, מגיעה מפרדיס דרך האוונה. דומה כי האנרגיה-חומר מתפתחת בנבכי החלל ומאורגנת כעוצמה בידי ילידיה של הרוח האינוסופית, יחד עם בניו הבוראים של האל. וכל אלו הינם התנסויות; זוהי פעולה בזמן ובמרחב המערבת טווח רחב של הוויות חיות, ואפילו אלוהויות בוראות ויצורים אבולוציוניים. שליטתן של האלוהויות הבוראות בעוצמה ביקום המקיף מתרחבת לאיטה, עד להתבססות ולהתייצבותן של בריאות הזמן-מרחב, וזוהי היתו הלבול של עוצמתו ההתנסותית של האל בעל שבעת ההיבטים. והוא כולל את מלוא טווח הישג האלוהויות בזמן ובמרחב, למן מתת המכוונים של האב האוניברסאלי ועד למתת החיים של בני פרדיס. זוהי עוצמה נרכשת, עוצמה מודגמת, עוצמה התנסותית; והיא ניצבת מנגד לעוצמה הנצחית, העוצמה הבלתי-נתפשת, העוצמה הקיומית של אלוהויות פרדיס.

עוצמה התנסותית זו, אשר עולה מתוך הישג האלוהויות של האל בעל שבעת ההיבטים, מתבטאת בעצמה בדמות איכויות האלוהויות המלכדות אשר עוברות סנתזה – הפכות לכוללניות – בדמות העוצמה הכולל-יכולה של הישג השליטה ההתנסותי בבריאות המתפתחות. ובתורה, מוצאת עוצמה כולל-יכולה זו התלכדות בעולם הקבלה של החגורה החיצונית של עולמות האוונה, וזאת תוך איחוד עם אישיות הרוח של נוכחות האוונה של האל העליון. וכך מסיימת האלוהות ההתנסותית את המאבק האבולוציוני הממושך, עת היא מפקידה את תוצר העוצמה של הזמן והמרחב בידי נוכחות הרוח והאישיות האלוהית השוכנת בבריאה המרכזית.

וכך, בסופו של דבר מצליח העליון לחבוק את כל אשר מתפתח בזמן ובמרחב, בעודו מפקיד איכויות אלה בידי אישיות רוח. ומכיוון שיצורים, ואפילו בני-תמותה, משתתפים כאישויות רבות-הודו זו, הם בוודאי משיגים באופן הזה את היכולת לדעת את העליון ולראות את העליון כילידיה האמיתיים של אלוהות אבולוציונית מעין זו.

מיכאל מנבאדון דומה לאב פרדיס מפני

nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

^{10622 (11645)} The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

^{10623 (11646)} Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

^{10624 (11651)} This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

^{10625 (11652)} Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

^{10626 (11653)} Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection;

שהוא חולק במושלמות פרדיס שלו; כך יהיו יום אחד בני-תמותה אבולוציוניים דומים לעליון ההתנסותי, משום שהם יחלקו באמת ובתמים במושלמותו האבולוציונית.

האל העליון הינו התנסותי; ולפיכך ניתן להתנסות בו באופן מלא. לא ניתן להבחין במציאויות הקיומיות של שבעת המוחלטות באמצעות טכניקת ההתנסות; אישיות היצור הסופי אשר נוקטת בגישה של תפילה-סגידה יכולה לתפוש אך ורק את מציאויות האישיות של האב, הבן והרוח.

בתוך סינתזת עוצמת-האישיות השלמה של ההווה העליונה תהא מאוגדת כל המוחלטות של מספר השילשים מן הסדר השלישי אשר ניתנים לאיגוד באופן הזה, ואישיות אבולוציה מלכותית זו תהא ברת-השגה התנסותית וברת-הבנה עבור כלל האישיות הסופיות. כאשר מרקיעים משיגים את שלב הקיום הרוחני השביעי המשוער, או אז הם יתנסו בהגשמתה של משמעות-ערך חדשה במוחלטותם ובאינסופיותם של השילשים מן הסדר השלישי, כפי שאלה מתגלים ברמות תת-מוחלטות בהווה העליונה, אשר הינה ברת-התנסות. ואולם, ההישג של רמות התפתחות מקסימום אלה ימתין, ככל הנראה, להתייבבות המתואמת של כלל היקום המקיף באור ובחיים.

3. התאגדות מציאות טרנסצנדנטאלית מסדר שלישי

האדריכלים המוחלטותיים מנציחים את התכנית; הבוראים העליונים מגשימים אותה; ההווה העליונה תהווה את שיא שלמותה, כפי שנבראה בזמן על-ידי הבוראים העליונים, וכפי שנחזתה במרחב על-ידי אדריכלי האב.

במהלך עידן היקום הנוכחי, התיאום המנהלי של יקום האב הינו תפקידם של אדריכלי יקום האב. ואולם, הופעתו של העליון הכול-יכול עם סיומו של עידן היקום הנוכחי, יעיד על כך שהסופי האבולוציוני השיג את השלב הראשון ביעודו ההתנסותי. מאורע זה וודאי יוביל לתפקודו השלם של השילוש ההתנסותי הראשון – האיחוד של הבוראים העליונים, ההווה העליונה ואדריכלי יקום האב. שילוש זה נועד לממש את המשך התכלול האבולוציוני של בריאת האב.

שילוש פרדיס אכן הינו שילוש של אינסופיות, ושום שילוש לא יוכל להיות אינסופי, אלא אם כן יכלול את השילוש המקורי הזה. ואולם, השילוש המקורי הינו תוצאת התאגדותן הבלעדית של אלוהויות מוחלטות; להוויות תת-מוחלטות לא הייתה כל נגיעה להתאגדות ראשית זו. השילושים ההתנסותיים אשר הופיעו לאחר מכן כוללים תרומות אפילו של אישיות יצור. והדבר בוודאי נכון באשר לשילוש המרבי, אשר עצם

so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

^{106:27 (1165:4)} God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

^{106:28 (1165:5)} Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triodities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triodities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY ASSOCIATION

^{106:31 (1165:6)} The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

^{106:32 (1165:7)} During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

^{106:33 (1165:1)} The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein

נוכחותם של הבנים הבוראים מסוג מאסטר בקרב הבוראים העליונים החברים בו, מעידה על נוכחות נלווית של התנסות אמיתית, התנסות בפועל, של יצורים בתוכי התאגדות שילוש זו.

השילוש ההתנסותי הראשון מאפשר את ההישג הקבוצתי של אפשרויות מרביות. התאגדויות קבוצתיות יכולות לצפות, ואפילו להתעלות מעל ליכולות היחידניות; והדבר נכון אפילו מעבר לרמה הסופית. בעידנים העתידיים לבוא, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו זה מכבר באור ובחיים, סגל הסופיות יוציא אל הפועל, ללא ספק, את תכליותיהן של אלוהיות פרדיס, וזאת בהתאם לצו השילוש המרבי וכפי שהן מאוחדות כעצמה-אישיותית בהווה העליונה.

לאורך כלל ההתפתחויות הכבירות של עבר ועתיד הנצח, הננו מבחינים בהתרחבותם של האלמנטים הניתנים להבנה של האב האוניברסאלי. בדמות ה"אני הוא זה", הננו משערים באופן פילוסופי כי הוא ממלא את האינסופיות בכללותה, אך שום יצור איננו מסוגל לתפוש באופן התנסותי השערה מעין זו. עם התרחבותם של היקומים, ועם שהכבדה והאהבה מרחיקות החוצה אל תוך חלל המתארגן בזמן, הננו מסוגלים להבין יותר ויותר את המקור והמרכז הראשון. הננו צופים בפעולת הכבדה החודרת אל נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מסויג, והננו מבחינים ביצורים רוחניים המתפתחים ומתרחבים בתוכי נוכחות האלוהיות של המוחלט האלוהי, זאת בעוד שהן האבולוציה הקוסמית והן זו הרוחנית, מתאחדות באמצעות הדעת וההתנסות, ברמות האלוהות הסופיות, בדמות ההווה העליונה, והולכות והופכות מתואמות ברמות הטרנסצנדנטאליות בדמות השילוש המרבי.

4. תכלול מרבי מסדר רביעי

שילוש פרדיס בהחלט מתאם במובן המרבי, אך פועל כן כמוחלט המסייג את עצמו; השילוש המרבי ההתנסותי מתאם את הטרנסצנדנטאלי כטרנסצנדנטאלי. באמצעות אחדות הולכת ומתרחבת יפעיל שילוש התנסותי זה בעתיד הנצח את נוכחותה המתממשת-לבסוף של האלוהות המרבי.

בעוד שהשילוש המרבי נועד לתאם את בריאת האב, האל המרבי הינו עוצמת-האישיותיות הטרנסצנדנטאלית של כיוניות כלל יקום האב. התממשותו המושלמת לבסוף של המרבי מרמזת על השלמתה של בריאת האב, ומעידה על הופעתה המלאה של אלוהות טרנסצנדנטאלית זו.

אין אנו יודעים אילו שינויים יתחוללו כתוצאה מהופעתו המלאה של המרבי. ואולם, כפי שהעליון נוכח כעת בהאווה, רוחנית ואישית, כך גם המרבי נוכח שם במובן המוחלטופי והעל-

the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

^{10634 (11662)} The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

^{10635 (11663)} Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

^{10641 (11664)} The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

^{10642 (11665)} While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

^{10643 (11666)} What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there

איש. וכבר נמסר לכם על אודות קיומם של באי הכוח המוגדרים של המרבי, אף כי לא נמסר על אודות מיקומם ותפקודם הנוכחי.

ואולם, בלא תלות בהשלכות המנהליות אשר תתלווה להופעתה של האלוהות המרבי, כל האישיות אשר השתתפו בהתממשותה של רמת אלוהות זו יוכלו להתנסות בערכיה האישיים של אלוהותה הטרנסצנדנטאלית. ההתעלות מעל לסופי יכולה להוביל אך ורק להשיג מרבי. האל המרבי קיים תוך התעלות מעל לזמן ולמרחב, ואף-על-פי-כן הוא הינו תת-מוחלט, חרף יכולתו הטבועה להתאגד תפקודית עם מוחלטים.

5. התאגדות מוחלטת-בצוותא או התאגדות מסדר חמישי

המרבי הינו פסגת המציאות הטרנסצנדנטאלית, ממש כשם שהעליון הינו פסגת המציאות האבולוציונית-התנסותית. והופעתן בפועל של שתי האלוהויות ההתנסותיות האלה מניחה את היסוד לשילוש ההתנסותי השני. זהו הינו השילוש המוחלט, האיחוד של האל העליון, האל המרבי והמשלים העלום של הגורל האוניברסאלי. ולשילוש הזה קיימת היכולת התיאורטית להפעיל את מוחלטי הפוטנציאל – זה של האלוהות, זה האוניברסאלי וזה הבלתי-מסויג. ואולם, היווצרותו השלמה של שילוש מוחלט זה תוכל להתרחש אך ורק לאחר שכלל יקום האב יתפתח במלואו, למן האוונה ועד לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

ראוי להבהיר כי השילושים ההתנסותיים הללו הינם מתאמים לא רק של האיכויות האישיות של האלוהויות ההתנסותיות, אלא גם של כלל האיכויות השונות-מאישיות המאפיינות את אחדות האלוהות אשר אותן השיגו. ובעוד שמצגת זו עוסקת בעיקר בהיבטים האישיים של איחוד הקוסמוס, אמת היא כי בדומה לכך מיועדים ההיבטים הבלתי-אישיים של יקום היקומים לעבור איחוד, כפי שמודגם בסינתזת העוצמה-האישיותית המתרחשת כעת בהקשר של התפתחות ההווה העליונה. איכויות הרוח האישיות של העליון הינן בלתי-נפרדות מזכויות העוצמה של הכול-יכול, ואת שניהם משלים הפוטנציאל הבלתי-ידוע של הדעת העליונה. ואף את האל המרבי לא ניתן להחשיב כאישיות בנפרד מהיבטיה השונים-מאישיים של האלוהות המרבי. וברמה המוחלטת, לא ניתן להפריד ולא ניתן להבחין בהבדל שבין מוחלט האלוהות והמוחלט הבלתי-מסויג, זאת בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי.

שילושים, בעצמם וכשלעצמם, אינם אישיים ואף אינם מתנגשים עם אישיות. הם דווקא

present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

^{106:44 (1167:1)} But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiential by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

^{106:51 (1167:2)} The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

^{106:52 (1167:3)} It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

^{106:53 (1167:4)} Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene

כוללים אותה ומתאמים אותה באופן שיתופי עם תפקודים בלתי-אישיים. אם כן, שילושם הינם תמיד מציאות של אלוהות, ואף-פעם לא מציאות של אישיות. היבטי האישיות של שילוש טבועים ביחידים שהם חבריו, וכאישיות יחידניות הן אינן אותו שילוש. רק במשותף הם הינם שילוש; זהו שילוש. אך תמיד כולל השילוש את כלל האלוהות המוכלת; שילוש הינו אחדות של אלוהות.

שלושת המוחלטים – של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג – אינם מהווים שילוש, משום שלא כולם הינם אלוהות. אך ורק מה שהפך לאלוהי יכול להפוך לשילוש; כל שאר ההתאגדויות הינן שילוש מסדר שני או מסדר שלישי.

6. תכלול מוחלט או תכלול מסדר שני

הפוטנציאל הנוכחי של יקום האב רחוק מלהיות מוחלט, אף כי הוא עשוי להיות קרוב-למרבי, והננו סבורים כי השגת התגלות מלאה של משמעויות-ערכים מוחלטים הינה בלתי-אפשרית במסגרת קוסמוס-תת-מוחלט. לפיכך, הננו נתקלים בקשיים מרובים במהלך ניסיונותינו להגות ביטוי כולל של אינסוף האפשרויות של שלושת המוחלטים, או אפילו בניסיון לשוות בעיני רוחנו את ההתממשות האישית ההתנסותית של האל המוחלט ברמה הנוכחית הבלתי-אישית של המוחלט האלוהי.

דומה כי זירת החלל של יקום האב הינה הולמת עבור התממשותה בפועל של ההווה העליונה, עבור היווצרותו ומלוא פעולתו של השילוש המרבי, עבור התממשות-לבסוף של האל המרבי, ואפילו עבור ראשיתו של השילוש המוחלט. ואולם, דמה כי מושגנו על אודות מלוא תפקודו של שילוש התנסותי שני זה מרמזים על דבר-מה אשר מצוי אפילו מעבר ליקום האב רחב הממדים.

אם הננו מניחים קוסמוס-אינסופי – קוסמוס כלשהו ללא גבול, המצוי הלאה מעבר ליקום האב – ואם הננו רואים את התפתחותו הסופית של השילוש המוחלט ככזה שיתרחש בזירת פעולה על-מרבית מעין זו, כי אז ניתן לשער כי פעולתו השלמה של השילוש המוחלט תקבל ביטוי סופי בבריאות של האינסופיות ותגיע לשיאה בהתממשות המוחלטת בפועל של כלל הפוטנציאלים. תכלולם ואיגודם של מגזרי מציאות הולכים וגדלים בהתמדה תתקרב למעמד של מוחלטות, העומד ביחס ישר להכללתה של כלל המציאות בתוך המגזרים אשר כך אוגדו.

במילים אחרות: השילוש המוחלט, כפי שמעיד שמו, הוא אכן מוחלט בתפקודו הכולל. אין אנו יודעים כיצד יכולה פונקציה מוחלטת למצוא ביטוי כולל על בסיס מסויג, מוגבל או חסום באופן כלשהו. לפיכך, שומה עלינו להניח כי כל

personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

^{10654 (1167.5)} The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

^{10661 (1167.6)} The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meaning-values within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

^{10662 (1168.1)} The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

^{10663 (1168.2)} If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

^{10664 (1168.3)} Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must

תפקוד כוללני מעין זה יהא בלתי-מותנה (בפוטנציאל). וכן, דומה כי זה אשר הינו בלתי-מותנה יהא גם בלתי-מוגבל, לפחות מנקודת מבט איכותית, אף כי איננו כה בטוחים באשר למערכות יחסים כמותיות.

לעומת זאת, הננו בטוחים באשר לזאת: בעוד ששילוש פרדיס הקיומי הינו אינסופי, ובעוד שהשילוש המרבי ההתנסותי הינו תת-אינסופי, הסיווג של השילוש המוחלט אינו כה קל. אף כי ראשיתו ומבנהו הינם התנסותיים, הוא בהחלט משיק למוחלט הפוטנציאליזם הקיומיים.

אף כי אין ערך רב לכך שדעת האדם תעמול על-מנת לתפוש מושגים כה מרוחקים ועל-אנושיים, הננו מציעים את האפשרות לחשוב על פעולתו בנצח של השילוש המוחלט כעל שיאו של תהליך מסוים אשר בו הופכים מוחלטי הפוטנציאליזם להתנסותיים. זו עשויה להיות מסקנה הגיונית בנוגע למוחלט האוניברסאלי, אם כי לא לגבי המוחלט הבלתי-מסווג; לכל הפחות, הננו יודעים כי המוחלט האוניברסאלי איננו רק סטאטי ופוטנציאלי, אלא גם התאגדותי, במובן האלוהות הכוללני של מילים אלה. ואולם, באשר לערכים הנתפשים של אלוהות ואישיות, מאורעות משוערים אלו מרמזים על הפיכתו של מוחלט האלוהות לאישי, ועל הופעת אותם ערכים על-אישיים ואותן משמעויות אולטרה-אישיות, אשר הינם אינהרנטיים להשלמת אישיותו של האל המוחלט – השילוש ההתנסותי השלישי והאחרון.

7. סופיות של ייעוד

כמה מן הקשיים בגיבוש המושגים על אודות תכלול המציאות האינוסופית הינם אינהרנטיים לעובדה שכל הרעיונות הללו כוללים משהו מן הסופיות של ההתפתחות האוניברסאלית, סוג מסוים של התממשות התנסותית של כל מה שאי-פעם יוכל להתקיים. ובלתי-נתפש הדבר שאינוסופיות כמותית תוכל אי-פעם להתממש לחלוטין בסופיות. לעולם חייבות להיות בתוך שלושת המוחלטים הפוטנציאליים אפשרויות אשר טרם נוסו, ואשר שום כמות של התפתחות התנסותית לא תוכל למצות. הנצחי עצמו, אף כי הינו מוחלט, איננו יותר מאשר מוחלט.

אפילו מושג טנטטיבי על אודות תכלול סופי הינו בלתי-נפרד מפירות הנצח הבלתי-מסווג, ולפיכך הינו בלתי-ניתן-להגשמה הלכה למעשה בכל זמן עתידי מתקבל על הדעת.

הייעוד מכונן על-ידי פעולתן הרצונית של האלוהות המרכיבות את שילוש פרדיס; הייעוד מכונן בממדיהם העצומים של שלושה פוטנציאליים כבירים אשר מוחלטותם חובקת את האפשרויות של כלל ההתפתחות העתידיות; הייעוד מגיע ככל הנראה לשיאו בפעולתו של משלים הגורל האוניברסאלי, ופעולה זו מערבת,

assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

^{1066.5 (1168.4)} Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

^{1066.6 (1168.5)} While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

^{1067.1 (1168.6)} Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

^{1067.2 (1168.1)} Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

^{1067.3 (1168.2)} Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny,

קרוב לוודאי, את העליון ואת המרבי בשילוש המוחלט. כל ייעוד התנסותי ניתן להבנה, לפחות חלקית, על-ידי יצורים מתנסים; ואולם כמעט בלתי ניתן להבין ייעוד המשיק לקיומיים האינסופיים. ייעוד של סופיות הינו הישג קיומי-התנסותי אשר נדמה כי הוא מערב את המוחלט האלוהי. ואולם, המוחלט האלוהי עומד ביחסים נצחיים עם המוחלט הבלתי-מסויג הודות למוחלט האוניברסאלי. ושלושת המוחלטים הללו, אשר אפשרי כי הינם התנסותיים, הם למעשה קיומיים ויותר מכך, בהיותם חסרי-גבולות, נעדרי-זמן, חסרי-מרחב, בלתי-חסומים ובלתי-ניתנים למדידה – אינסופיים באמת ובתמים.

חרף היעדר הסבירות להשיג את היעד הזה, הפילוסופיה איננה מנועה מלגבש תיאוריות על אודות ייעודים היפותטיים מעין אלו. התממשות בפועל של המוחלט האלוהי כאל מוחלט אשר ניתן להשיגו עשויה להוות למעשה מאורע שאין סבירות להתממשותו; ואף-על-פי-כן, הבשלה סופיתית מעין זו נותרת בגדר אפשרות תיאורית. מעורבותו של המוחלט הבלתי-מסויג בקוסמוס אינסופי בלתי-נתפש כלשהו, עשויה להיות מרוחקת באופן בלתי-מדיד בעתידיותו של נצח חסר-סוף, ואולם היפותזה מעין זו עודה תקפה. עבור בני התמותה, המורונטיים, הרוחות, הסופיונים, הטרנסצנדנטאליים ואחרים, יחד עם היקומים עצמם וכלל היבטי המציאות האחרים, קיים בהחלט ייעוד סופי פוטנציאלי אשר הינו בעל ערך מוחלט; ואולם, הננו מסופקים באשר לאפשרות שהויה כלשהי, או יקום כלשהו, ישיגו אי-פעם את כלל ההיבטים של ייעוד מעין זה.

בלא קשר למידה שבה תגדל הבנתכם את האב, לעולם תעמוד דעתכם נפעמת נוכח אינסופיותו העלומה של האב "אני הוא זה", אל מול המרחבים העצומים אשר לא נחקרו ואשר תמיד יוותרו כבלתי-ניתנים לתיאור וכבלתי-נתפשים לאורך כל מחזורי הנצח. בלא תלות בכמה מן האל תוכלו להשיג, לעולם יוותר הרבה יותר ממנו שאפילו לא תוכלו לחשוך בקיומו. והננו מאמינים כי הדבר נכון ברמות הטרנסצנדנטאליות כמו גם במרחבים של הקיום הסופי. החיפוש אחר האל הינו אין-סופי!

חוסר יכולת שכזה להשיג את האל במובן הסופי אינו אמור להניא את היצורים ביקום בשום צורה שהיא; אכן, ביכולתכם להשיג – ואומנם אתם משיגים – את רמות האלוהות של בעל שבעת ההיבטים, העליון והמרבי, אשר משמעותם עבורכם הוא מה שמהווה ההבנה האינסופית של האל האב עבור הבן הנצחי ועבור הפועל האחד, במעמדם המוחלט של קיום נצח. אינסופיותו של האל רחוקה מלהציק ליצור, ושומה עליה כי תהא הביטחון העילאי כי למשך כל העתידיות האינסופית תעמודנה לרשות אישיות מרקיעה כלל אפשרויות ההתפתחות האישיותיות וההתאגדות עם האלוהות, אשר אפילו הנצח לא ימצה או יסיים.

and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169:3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finalizers, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169:4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169:5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

עבור היצורים הסופיים של היקום המקיף נדמה מושג יקום האב כאינסופי כמעט, ואולם אין ספק כי אדריכליו המוחלטותיים רואים אותו כעומד ביחס להתפתחויות עתידיות אשר אין ניתנות לדמיון בתוך ה"אני הוא זה" הבלתי-נגמר. ואפילו החלל עצמו איננו אלא התניה מרבית, התניה של סיוג בתוככי המוחלטות היחסית של האזורים השוקטים של אמצע-החלל.

ברגע מרוחק באופן בלתי-נתפש בנצח העתיד שבו יקום האב כולו, בוודאי נתבונן לאחר על כלל ההיסטוריה שלו ונדמה אותה להתחלה בלבד, פשוט נדמה אותה לבריאתם של יסודות סופיים וטרנסצנדנטאליים מסוימים עבור מטמורפוזה גדולה ומסעירה אף יותר בגדרי האינסופיות הבלתי-מוכרת. ברגע כזה של נצח העתיד יידמה יקום האב כצעיר; ואכן, לעולם הוא יישאר צעיר ביחס לאפשרויות הבלתי-מוגבלות של הנצח הבלתי-נגמר.

אי-הסבירות שבהישג של הייעוד האינסופי איננו מונע כלל ועיקר את ההשתעשעות ברעיונות על אודות ייעוד שכזה, ואיננו מהססים כלל לומר כי אילו שלושת הפוטנציאלים המוחלטים אכן היו יכולים להתממש עד תום, כי אז ניתן היה לדמיון את התכלול הסופי של כלל המציאות. ההתגשמות ההתפתחותית מתבססת על התממשותם השלמה של המוחלט הבלתי-מסויג, של המוחלט האוניברסאלי ושל המוחלט האלוהי, שלושת הפוטנציאלים אשר איחודם מהווה את ההיבט הרדום של ה"אני הוא זה", את מציאויות הנצח המושהות, ואת אפשרויות כלל העתיד התלויות ועומדות, ועוד יותר מכך.

אפשרויות שכאלה הינן מרוחקות למדי, בלשון המעטה; ואף-על-פי-כן, הננו מאמינים כי אנו מבחינים באפשרות התיאורטית של האיחוד-מחדש של שבעת היבטיו המוחלטים של האב "אני הוא זה" במנגנונים, באישויות ובהתאגדויות של שלושת השילושים. ודבר זה מביא אותנו לעמוד פנים-אל-פנים אל מול המושג של השילוש המשולש, אשר כולל את שילוש פרדיס בעל המעמד הקיומי ואת שני השילושים אשר מופיעים לאחריו, שילושים אשר טיבם ומקורם הינו התנסותי.

8. שילוש השילושים

קשה לתאר לדעת האנושית את טיבו של שילוש השילושים; שהינו הסכום בפועל של כלל האינסופיות ההתנסותיות, כפי שזו באה לידי ביטוי באינסופיות תיאורטית המתממשת בנצח. בשילוש השילושים משיג האינסופי ההתנסותי זהות לאינסופי הקיומי, ושניהם כאחד הינם ב"אני הוא זה" הקדם-התנסותי והקדם-קיומי. שילוש השילושים הינו הביטוי הסופי של כל מה שמשמע ממחמישה-עשר השילושים מסדר שני והשילושים מסדר שלישי הנלווים להם. ליצורים יחסיים קשה להבין את הסופיותיים, בין שהם קיומיים ובין שהם התנסותיים; ולפיכך לעולם

^{106:7.7 (1169.9)} To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

^{106:7.8 (1170.1)} At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

^{106:7.9 (1170.2)} The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

^{106:7.10 (1170.3)} Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

^{106:8.1 (1170.4)} The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they

עליהם להיות מוצגים בתור יחסויות.

שילוש השילושים מתקיים במספר היבטים. הוא מכיל אפשרויות, סבירויות ודברים בלתי-נמנעים אשר מזעזעים גם את דמיון של הוויות המצויות ברמה גבוהה בהרבה מזו האנושית. טמונות בו השלכות אשר, ככל הנראה, אף הפילוסופים השמימיים לא חושדים בקיומן, וזאת מכיוון שההשלכות הינן בשילושים מן הסדר השני; ואחרי ככלות הכול, השילושים מן הסדר השני הינם בלתי ניתנים לתיאור.

ניתן לתאר את שילוש השילושים במספר אופנים. אנו בוחרים להציג את המושג בן שלוש הרמות כדלקמן:

1. רמת שלושת השילושים.
2. רמת האלוהות ההתנסותית.
3. רמת ה"אני הוא זה".

אלה רמות של האחדה גוברת. למעשה שילוש השילושים הינו הרמה הראשונה, בעוד שהרמות השנייה והשלישית הינן נגזרות-האחדה של זו הראשונה.

הרמה הראשונה: ברמה ראשונית זו של התאגדות, האמונה היא ששלושת השילושים פועלים בקבוצות של אישיות אלוהות נפרדות הפועלות בסנכרון מושלם.

1. שילוש פרדיס, התאגדותן של שלוש אלוהויות פרדיס – האב, הבן והרוח. ראוי לזכור כי משילוש פרדיס משתמע תפקוד בעל שלושה היבטים – תפקוד מוחלט, תפקוד טרנסצנדנטלי (שילוש המרביות) ותפקוד סופי (שילוש העליונות). בכל רגע נתון שילוש פרדיס הינו כל אחד מאלה וכל אלה גם יחד.

2. השילוש המרבי. זוהי התאגדות האלוהות של הבוראים העליונים, האל העליון ואדריכלי יקום האב. בעוד שזוהי הצגה הולמת של היבטי האלוהויות של שילוש זה, ראוי לרשום כי קיימים היבטים אחרים של שילוש זה, אשר למרות זאת נראים כמצויים בתיאום מושלם עם ההיבטים האלוהיים.

3. השילוש המוחלט. זהו הקיבוץ של האל העליון, האל המרבי ומשלים הגורל האוניברסאלי בנוגע לכלל הערכים האלוהיים. היבטים מסוימים אחרים של קיבוץ משולש זה נוגעים לערכים אחרים-מאשר-אלוהיים בקוסמוס המתרחב. ואולם, אלו מתאחדים עם ההיבטים האלוהיים ממש כשם שהיבטי העוצמה והאישיות של האלוהויות ההתנסותיות מצויים כעת בתהליך של סינתזה התנסותית.

התאגדותם של שלושת השילושים הללו בשילוש השילושים מאפשר את תכלולה הבלתי-מוגבל של המציאות. קיבוץ זה כולל את הסיבות, את המתווכים ואת הסופיים; את אלו שמתחילים, מממשים ומסיימים; את ההתחלות, הקיומים והייעודים. השותפות של האב-בן הפכה לבן-רוח,

always be presented as relativities.

^{10682 (1170.5)} The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

^{10683 (1170.6)} There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

- ^{10684 (1170.7)} 1. The level of the three Trinities.
- ^{10685 (1170.8)} 2. The level of experiential Deity.
- ^{10686 (1170.9)} 3. The level of the I AM.

^{10687 (1170.10)} These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

^{10688 (1171.1)} THE FIRST LEVEL: On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

^{10689 (1171.2)} 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

^{10690 (1171.3)} 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

^{10691 (1171.4)} 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

^{10692 (1171.5)} The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son

ואז לרוח-עליון והלאה לעליון-מרב' ומרב'-מוחלט, ואפילו למוחלט ולאב-אינסופי – השלמתו של מעגל המציאות. בדומה לכך, בהיבטים אחרים אשר אינם נוגעים במידה כה רבה לאלוהיות ולאישיות, המקור והמרכז הראשון אכן מממש-בעצמו את חוסר מוגבלותה של המציאות מסביב למעגל הנצח, למן המוחלטות של הקיום-העצמי, דרך היעדר הסוף של ההתגלות העצמית, ועד לסופיות של ההתממשות העצמית – וזאת למן מוחלטי הקיומים ועד לסופיות ההתנסויות.

הרמה השנייה: התיאום בין שלושת השילושים כרוך באופן בלתי-נמנע באיחוד ההתאגדותי בין האלוהיות ההתנסויות, אשר קשורות גנטית לשילושים הללו. טיבה של הרמה השנייה הזו הוצגה לעיתים כך:

1. העליון. זוהי האלוהות אשר הינה תוצאתה של האחדות בין שילוש פרדיס בקשר ההתנסותי עם ילדיה הבוראים-היצירתיים של אלוהיות פרדיס. העליון הינו האלוהיות המגלמת את השלמת השלב הראשון בהתפתחות הסופית.

2. המרב'. זוהי האלוהות אשר הינה תוצאת האיחוד אשר התממש-לבסוף של השילוש השני, התגלמותה האישית הטרנסצנדנטאלית והמוחלטות של האלוהיות. המרב' מורכב מאחדות של איכויות רבות, אשר אליהן ניתן להתייחס באופנים שונים, וראוי לה למושגיות האנושית כי תכלול לפחות את אותם היבטים של המרביות אשר מכוינים את השליטה, אשר ניתן להתנסות בהם באופן אישי ואשר מאחדים באמצעות מתח; ואולם, קיימים היבטים עלומים רבים של האלוהות אשר התממש-לבסוף. אף כי ניתן להשוות בין העליון למרב', הם אינם זהים, והמרב' אף אינו בבחינת העצמה גרידא של העליון.

3. המוחלט. תיאוריות רבות נשמעות על אודות אופיו של הרכיב השלישי ברמה השנייה של שילוש השילושים. האל המוחלט מעורב, ללא ספק, בהתאגדות זו כתוצאת האישיות של תפקודו הסופי של השילוש המוחלט, ולמרות זאת המוחלט האלוהי הינו מציאות קיומית בעלת מעמד של נצח.

הקושי המושגי הנוגע לרכיב שלישי זה טבוע בעובדה שקדם-ההנחה באשר לחברות מעין זו פירושה, לאמיתו של דבר, רק מוחלט אחד. באופן תיאורטי, אם מאורע מעין זה היה יכול להתרחש, כי אז היינו חוזים באיחוד ההתנסותי של שלושת המוחלטים כאחד. ולימדונו כי, באינסופיות ובאופן קיומי, יש מוחלט אחד. אף כי הכי פחות ברור מי יכול לשמש כחבר זה, ההשערה הרווחת הינה כי חבר כזה עשוי להיות מורכב מקשר וממופע-בקוסמוס בלתי-ניתנים לדמיון כלשהם הכולל את המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג. ודאי הוא כי שילוש השילושים יוכל אך בקושי

partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

^{1068:13 (1171:9)} THE SECOND LEVEL: The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

^{1068:14 (1171:7)} 1. *The Supreme*. This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

^{1068:15 (1171:8)} 2. *The Ultimate*. This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiential, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

^{1068:16 (1172:1)} 3. *The Absolute*. There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

^{1068:17 (1172:2)} The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function

להשיג תפקוד שלם בטרם יתאחדו באופן מלא שלוש המוחלטים, ולא ניתן לאחד את שלוש המוחלטים בטרם יתממשו במלואם כלל הפוטנציאלים האינסופיים.

ככל הנראה, יהא זה בבחינת עיוות מינימאלי של האמת אם נחשיב את המוחלט האוניברסאלי כחבר השלישי בשילוש השילוש, וזאת בהינתן שהתייחסות זו מחשיבה את האוניברסאלי לא רק כסטאטי וכפוטנציאלי אלא גם כהתאגדותי. ואולם, עדיין איננו תופשים עדיין את היחס אל היבטי היצירתיים והתפתחותיים של פעולת האלוהות הכוללת.

אף כי קשה לגבש מושג שלם של שילוש השילוש, אין זה כה קשה לגבש מושג מסויג אודותיו. אם מחשיבים את הרמה השנייה של שילוש השילוש כאישית במהותה, כי אז ניתן להניח די בקלות כי האיחוד בין האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט הינו התוצאה האישית של האיחוד בין השילוש האישיים, אשר קודמים לאלוהויות ההתנסותיות האלה. הננו מעזים להביע בזאת את דעתנו כי שלוש האלוהויות ההתנסותיות האלה ודאי יתאחדו ברמה השנייה כתוצאה ישירה של האחדות ההולכת וגדלה בין השילוש הקודמים להם, אשר הינם הסיבה לקיומן, ואשר מהווים את הרמה הראשונה.

הרמה הראשונה מורכבת משלושה שילוש; הרמה השנייה מתקיימת כאיגוד אישיות בין אישיות האלוהות ההתנסותיות אשר-התפתחו, אישיות האלוהות ההתנסותיות שהתממשו-לבסוף, ואישיות האלוהות ההתנסותיות-קיומיות. ובלא כל קשר לקושי המושגי בהבנתו של שילוש השילוש השלם, האיגוד האישית של שלוש האלוהויות האלה, ברמה השנייה, קיבל ביטוי בעידן היקום שלנו בדמות התופעה של הפיכת מאג'סטון לאלוהי; הוא אשר התממש ברמה שנייה זו באמצעות מוחלט האלוהות, פועל באמצעות המרבי ובתגובה לצו היצירתי הראשוני של ההווה העליונה.

הרמה השלישית: המתאם בין כל היבט של כל סוג של מציאות אשר הינה, או הייתה, או תוכל להיות, בנצח בכללותו, נכלל במסגרת היפותזה בלתי-מסויגת של הרמה השנייה של שילוש השילוש. ההווה העליונה איננה רק רוח, אלא גם דעת, עוצמה והתנסות. המרבי הינו כל זאת ועוד הרבה יותר מכך, בעוד שבה בעת, במושג המאוחד על אודות אחדות המוחלטים של האלוהות, האוניברסאלי והבלתי-מסויג, נכללת הסופיות המוחלטת של כלל התממשות המציאות.

באיחוד שבין העליון, המרבי והמוחלט השלם, עשוי להתרחש חיבור-תפקודי-מחדש של אותם היבטי אינסופיות אשר הופרדו במקור על-ידי ה"אני הוא זה", ואשר כתוצאה מהפרדה זו הופיעו שבעת מוחלטי האינסופיות. אף כי הפילוסופים של היקום מחשיבים את ההסתברות הזאת כנמוכה ביותר, עדיין, הננו שואלים את עצמנו תכופות את השאלה הבאה:

short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

^{106:8.18 (1172.3)} It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

^{106:8.19 (1172.4)} Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

^{106:8.20 (1172.5)} The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

^{106:8.21 (1172.6)} THE THIRD LEVEL: In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

^{106:8.22 (1172.7)} In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the

אילו הרמה השנייה של שילוש השילושים הייתה יכולה להשיג אי-פעם אחדות של שילוש, מה היה מתרחש אז כתוצאה מאחדות זו של אלוהות? איננו יודעים מה התשובה לשאלה זו, אך אנו סמוכים ובטוחים כי הדבר היה מוביל במישרין להתממשות של ה"אני הוא זה" ככזה אשר ניתן להשגה התנסותית. מנקודת מבטן של הוויות אישיות, המשמעות עשויה להיות שה"אני הוא זה" אשר איננו-ניתן-לידיעה הפך לזה אשר ניתן-להתנסות בדמות האב-האינסופי. מנקודת מבט בלתי-אישית, המשמעות האפשרית של התכליות המוחלטות האלה הן נושא אחר לגמרי, נושא שרק הנצח עשוי להבהירו. ואולם, מכיוון שהננו מתבוננים באפשרויות המרוחקות האלה כיצורים אישיים, הננו מסיקים כי תכליתן הסופית של כלל האישיות הינה הידיעה הסופית של האב האוניברסאלי של אותן אישיות ממש.

כפי שאנו תופשים מבחינה פילוסופית את ה"אני הוא זה" בנצח העבר, הוא לבדו, אין עוד מלבדו. כאשר אנו מתבוננים אל נצח העתיד, איננו רואים כיצד יוכל ה"אני הוא זה" להשתנות כדבר קיומי, ואולם אנו נוטים לחזות הבדל התנסותי עצום. מושג מעין זה של ה"אני הוא זה" מרמז על הגשמה-עצמית מלאה – הוא כולל גלקסיה נעדרת גבולות של אישיות אשר הפכו מרצון לשותפות בהתגלותו העצמית של ה"אני הוא זה", ואשר תיוותרנה לנצח כחלקים מוחלטים בכוללות האינוסופיות, בנים סופיים לאב המוחלט.

9. איחוד קיומי אינסופי

במסגרת המושג של שילוש השילושים הננו מניחים כי ייתכן שהמציאות הבלתי-מוגבלת תתאחד באופן התנסותי, ולעיתים הננו מציגים את התיאוריה כי כל זה עשוי להתרחש במרחקי הנצח המרוחק מאוד. ואולם, על-אף זאת קיים בהווה איחוד ממשי בפועל של האינוסופיות, בעידן יקום זה ממש, כמו גם בכל עידני היקום של העבר ושל העתיד; איחוד שכזה הינו קיומי בקרב שילוש פרדיס. אף כי איחוד האינוסופיות כמציאות התנסותית מהווה אפשרות המרוחקת מרחק רב מעבר לכל מחשבה, איחוד בלתי-מסיג של האינוסופיות שולט כעת ברגע הנוכחי של הקיום ביקום ומאחד את הסתעפויותיה של כלל המציאות בהוד קיומי אשר הינו מוחלט.

בשעה שיצורים סופיים מנסים להגות באיחוד אינסופי ברמות הסופיות של פסגת הנצח, הם ניצבים פנים אל פנים אל מול מגבלות האינטלקט הטבועות בקיומם הסופי. הזמן, המרחב וההתנסות מהווים מחסומים להמשגתו של היצור; ועדיין, ללא הזמן, בנפרד מן המרחב ולמעט ההתנסות, לא יוכל שום יצור להשיג אפילו הבנה מוגבלת של המציאות ביקום. ללא רגישות לזמן, לעולם לא יוכל יצור אבולוציוני להבחין ביחסים הסדרתיים. ללא הבחנה במרחב, לא יוכל היצור להבין את יחסי הבו-זמניות. ללא התנסות, יצור אבולוציוני אפילו לא יוכל להתקיים; אך ורק שבעת מוחלטי האינוסופיות מתעלים

second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

^{1068.23 (1173.1)} As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

^{1069.1 (1173.2)} In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkable remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

^{1069.2 (1173.3)} When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even

באמת מעל להתנסות, ואפילו אלו עשויים להיות התנסותיים בהיבטים מסוימים.

הזמן, המרחב וההתנסות הם אלו העוזרים במידה הרבה ביותר לאדם בבואו להבחין במציאות היחסית, ויחד עם זאת, מהווים את המכשולים הגדולים ביותר להבחנה במציאות הכוללת. בני-תמותה, כמו יצורים אחרים ביקום, נדרשים לחשוב על פוטנציאלים כאילו הם מתממשים במרחב ומתפתחים עד להבשלתם בזמן, ואולם התהליך הזה בכללותו הינו תופעה של הזמן-מרחב אשר איננה מתרחשת בפועל בפרדיס ובנצח. ברמה המוחלטת אין לא זמן ולא מרחב; שם ניתן להבחין בכל הפוטנציאלים ככאלו אשר התממשו בפועל.

בבסיסו, המושג של איחודה של כל המציאות, בין שבעידן יקום זה ובין שבכל עידן יקום אחר, הינו בעל שתי פנים: קיומי והתנסותי. אחדות מעין זו מצויה בתהליך התממשות התנסותית בשילוש השילושים, ואולם, השיעור שבו נראית התממשותו של השילוש הזה, בעל שלושת ההיבטים, מצוי ביחס ישר להיעלמות הסייגים ולחוסר המושלמות של המציאות בקוסמוס. ואולם, תכלול כולל של המציאות קיים באופן בלתי-מסויג, נצחי וקיומי בשילוש פרדיס, אשר בקרבו, ממש ברגע זה של היקום, מאוחדת המציאות האינסופית באופן מוחלט.

הפרדוקס הנוצר על-ידי נקודות המבט ההתנסותית והקיומית הינו בלתי-נמנע, ובחלקו מתבסס על העובדה ששילוש פרדיס, כמו גם שילוש השילושים, הינו מערכת יחסים נצחית אשר בני התמותה יכולים לתפוש אך ורק כדבר יחסי בזמן-מרחב. למושג האנושי של התממשותו ההתנסותית המדורגת של שילוש השילושים – נקודת המבט של הזמן – חייבת להתווסף ההנחה הנוספת לפיה זוהי הינה כבר עובדה – נקודת המבט של הנצח. אך כיצד ניתן ליישב בין שתי נקודות המבט האלה? לבני התמותה הננו מציעים לקבל את האמת כי שילוש פרדיס הינו האיחוד הקיומי של האינסופיות, וכי חוסר היכולת להבחין בנוכחותו בפועל ובמופע השלם של שילוש השילושים ההתנסותי נובע, בחלקו, בשל עיוות הדדי הנגרם כתוצאה מהדברים הבאים:

1. נקודת המבט האנושית המוגבלת, חוסר היכולת לתפוש את מושג הנצח הבלתי-מסויג.

2. המעמד הבלתי-מושלם של האדם, המרחק מרמתם המוחלטת של הקיומיים.

3. תכלית הקיום האנושית, העובדה כי האדם תוכנן להתפתח באמצעות טכניקת ההתנסות, ולפיכך חייב, מטיבו ובמהותו, להתבסס על התנסות. אך ורק מוחלט יכול להיות קיומי והתנסותי בעת ובעונה אחת.

האב האוניברסאלי בשילוש פרדיס הינו ה"אני הוא זה" של שילוש השילושים, והכישלון

exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

1069.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

1069.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

1069.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this is already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

1069.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

1069.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

1069.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

1069.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to

לחיות את האב כאינסופי נובע מן המגבלות הסופיות. מושג ה"אני הוא זה" הקיומי, הבודד, של קדם-השילוש אשר איננו ניתן-להשגה, וההנחה על אודות ה"אני הוא זה" ההתנסותי של בתר-שילוש השילוש אשר ניתן-להשגה, הן הפיכות אחת ויחידה; שום שינוי בפועל לא חל באינסופי; כל ההתפתחויות הנראות לעין נובעות כתוצאה מיכולת מורחבת להבחין במציאות ולהעריך את הקוסמוס.

אחרי ככלות הכול, ה"אני הוא זה" חייב להתקיים לפני כל הקיומים ולאחר כל ההתנסויות. ובעוד שהרעיונות הללו עשויים שלא להבהיר את הפרדוקסים של הנצח ושל האינסופיות לדעת האנושית, לכל הפחות נדרש מהם כי ימריצו אינטלקטים סופיים מעין אלו על-מנת להתמודד מחדש עם הבעיות הבלתי-נגמרות האלה, בעיות אשר ימשיכו להעסיק אתכם בסאלווינגטון, וגם לאחר מכן כסופיות של והלאה במהלך העתיד הבלתי-נגמר של הנתיבות הנצחיות שלכם ביקומים הנרחבים.

במוקדם או במאוחר מתחילות כל האישיות ביקום להבין כי החיפוש של הנצח הינו החקר הבלתי-נדלה של האינסופיות, מסע הגילוי הבלתי-נגמר אל תוך המוחלטות של המקור והמרכז הראשון. במוקדם או במאוחר, כולנו הפוכים מודעים לכך שכל צמיחה של יצור עומדת ביחס ישר להזדהות עם האב. הננו מגיעים להבנה כי לחיות את רצונו של האל הינו הדרכון הנצחי לאפשרויות הבלתי-נדלות של האינסופיות עצמה. במועד כזה או אחר בני-תמותה מבינים כי ההצלחה בחיפוש אחר האינסופי עומדת ביחס ישר לשיעור שבו ידמו לאב, וכי בעידן היקום הנוכחי מתגלות המציאויות של האב בתוך איכויותיה של האלוהות. ויצורים ביקום יכולים לרכוש באופן אישי איכויות אלוהיות אלה באמצעות ההתנסות של חיים אלוהיים, וכי לחיות באופן אלוהי פירושו לחיות הלכה למעשה את רצון האל.

ועבור היצורים החומריים, האבולוציוניים והסופיים, חיים אשר מתבססים על רצון האב יובילו במישרין להישג של עליונות הרוח בתחום האישיות, ויקרבו יצורים מעין אלו צעד נוסף להבנת האב-האינסופי. חיי אב מעין אלו מתבססים על אמת, רגישות ליופי ונשלטים על-די הטוב. אדם יודע-אל שכזה מואר מתוכו על-די הסגידה, ומקדיש עצמו כלפי חוץ בלב שלם לשירות האחוה האוניברסלית של כלל האישיות, סעד של שירות מלא חסד המונע מתוך אהבה; ובה בעת מאוחדות כלל איכויות החיים האלה באישיות המתפתחת ברמות הולכות ומרקיעות של תבונה קוסמית, הגשמה-עצמית, מציאת-האל וסגידה לאב.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]

finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

^{1069.10 (1174.6)} The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliters and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

^{1069.11 (1174.7)} Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

^{1069.12 (1175.1)} To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

^{1069.13 (1175.2)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

מסמך 107. מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה

108 ⇨

הספר של אורנטיה

106 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 107

מקורם וטיבם של מכוונני המחשבה

סעיפים

מבוא

1. מקורם של מכוונני המחשבה
2. סיווג של מכווננים
3. ביתם של המכווננים בקיונינגטון
4. טיבם ונוכחותם של המכווננים
5. דעתם של המכווננים
6. מכווננים כרוחות טהורות
7. מכווננים ואישיות

מבוא

אף-על-פי שהאב האוניברסאלי שוכן אישית בפרדיס, ממש במרכזם של היקומים, הוא אף נוכח בעולמות החלל בדעתם של אינספור ילדיו של הזמן, זאת הואיל והוא שוכן בקרבם בדמות משגוחי המסתורין. האב הנצחי הינו, בעת ובעונה אחת, המרוחק ביותר מבניו הפלנטאריים והקרוב אליהם בקרבה האינטימית הגדולה ביותר.

המכווננים הינם ממשותה של אהבת האב אשר התגלמה בנשמות בני האדם; הם הינם ההבטחה האמיתית לקריירה הנצחית של האדם אשר כלוא בתוכי הדעת האנושית; הם הינם מהות אישיות הסופיון של האדם אשר הפכה למושלמת, ואשר ממנה יוכל לקבל טעימה בזמן בעודו מתמחה בהדרגה בטכניקה האלוהית של הישג החיים בהתאם לרצון האב, צעד אחר צעד, באמצעות הרקעה דרך יקום אחר יקום, עד אשר ישיג בפועל את נוכחותו האלוהית של אביו מפרדיס.

לאחר שציווה האל על האדם להיות מושלם ממש כשם שהוא עצמו הינו מושלם, הוא ירד בדמות המכוון על-מנת לשמש כשותפו

PAPER 107

ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT
ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

INTRODUCTION

^{107:01 (1176:1)} ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

^{107:02 (1176:2)} The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

^{107:03 (1176:3)} God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in

ההתנסותי של האדם בהישג של אותו ייעוד נשגב אשר אותו ציווה. רסיס האל אשר שוכן בדעת האדם הינו ההבטחה המוחלטת והבלתי-מסויגת לכך שהאדם יוכל למצוא את האב האוניברסאלי תוך שותפות עם מכווננו האלוהי, זה אשר בא מעם האל על-מנת למצוא את האדם ולאמצו כבן אפילו בימיו כבשר ודם.

כל בן-תמותה אשר חזה בבן בורא חזה גם באב האוניברסאלי, וזה אשר שוכן בו מכוון אלוהי, שוכן בו גם אב פרדיס. כל בן-תמותה אשר עוקב אחר הנחיותיו של המכוון השוכן, בין שבמודע ובין שלא במודע, חי על-פי רצון האל. המודעות לנוכחותו של המכוון הינה מודעות לנוכחותו של האל. ההיתוך הנצחי בין המכוון לבין נשמתו האבולוציונית של האדם הינה עובדת ההתנסות באיחוד הנצחי עם האל כחבר עמית של האלוהות ביקום.

המכוון הוא זה אשר יוצר בתוכי האדם את הכמיהה אשר איננה יודעת שובע ואת התשוקה הבלתי-פוסקת להידמות לאל, להגיע לפרדיס, ושם לסגוד למקור האינסופי של מתת האלוה, בעצם נוכחותה של אישיות האלוהות. המכוון הינו הנוכחות החיה אשר מחברת למעשה את הבן האנושי אל אביו מפרדיס ומושכת אותו קרוב יותר ויותר אל האב. המכוון הינו גורם הפיצוי המאזן שלנו למתח העצום הקיים ביקום, ואשר נגרם כתוצאה מן המרחק של האדם מן האל ובשל שיעור חלקיותו אל מול האוניברסאליות של האב הנצחי.

המכוון הינו מהות מוחלטת של הוויה אינסופית אשר כלוא בתוך דעתו של יצור סופי, ובתלות בבחירתו של בן-תמותה מעין זה, יוכל לבסוף להביא לשיא את האיחוד הזמני בין האל לבין האדם, ולממש הלכה למעשה הוויה מסדר חדש של שירות בלתי-נגמר ביקום. המכוון הינו מציאות היקום האלוהית אשר הופכת לעובדה את האמת כי האל הינו אביו של האדם. המכוון הינו המצפן הקוסמי המהימן של האדם, אשר לעולם מכווין בביטחון את הנשמה אל-עבר האל.

יצורים בעלי רצון בעולמות אבולוציוניים עוברים דרך שלושה שלבי התפתחות כלליים של הוויה: למן הגעתו של המכוון ועד לבגרות יחסית מלאה, בסביבות גיל עשרים באורנטיה, המשגוחים מכונים לעיתים מְשַׁנֵּי מחשבה. למן הזמן הזה ועד להגעה לגיל של שיקול דעת, בסביבות גיל ארבעים, מכונים משגוחי המסתורין מכווני מחשבה. למן הישג שיקול הדעת ועד לשחרור מן הגוף, הם מכונים לעיתים קרובות בְּקֶרֶי מחשבה. אין כל קשר בין שלבי החיים הללו של בני התמותה לבין שלושת שלבי ההתקדמות של המכוון בשכפול הדעת ובפיתוחה של הנשמה.

the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:04 (1176:4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:05 (1176:5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:06 (1176:6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:07 (1177:1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

מכיוון שמהותם של מכוונני המחשבה הינה מן האלוהות המקורית, אף-אחד אינו יכול לטעון בסמכותיות באשר לטיבם ולמקורם; ביכולתי רק לספר על המסורות הרווחות בסאלווינגטון ועל האמונות הרווחות באוורסה; אוכל רק להסביר כיצד אנו מתייחסים למשגוחי המסתורין הללו ולישיות הנלוות להם ברחבי היקום המקיף.

אף-על-פי שקיימות דעות מגוונות באשר לאופן המתת של מכוונני המחשבה, אין קיימים הבדלים שכאלה בנוגע למקורם; כולם מסכימים כי הם מגיעים ישירות מעם האב האוניברסאלי, המקור והמרכז הראשון. הם אינם הוויות שנבראו; הם הינם רסיסי ישויות אשר מהוות את עובדת נוכחותו של האל האינוסופי. יחד עם עמיתיהם העלומים הרבים, המכווננים הינם אלוהיות בלתי-מדוללת ובלתי-מעורבת, חלקי אלוהות בלתי-מסויגים ובלתי-מופחתים; הם הינם של האל, וככל שהננו מסוגלים להבחין, הם הינם האל.

ובאשר לזמן שבו החלו להתקיים בנפרד מן המוחלטות של המקור והמרכז הראשון, על כך איננו יודעים; ואף איננו יודעים את מספרם. אנו יודעים אך מעט על הקריירה שלהם עד לשלב שבו הם מגיעים לפלנטות של הזמן-על-מנת לשכון בדעת האנושית, ואולם, החל מהזמן הזה אנו מכירים פחות או יותר את מהלך ההתקדמות הקוסמי שלהם עד, ולרבות, הגשמת התכלית המשולשת שלהם: הישג של אישיות באמצעות היתוך עם מרקיע בן-תמותה כזה או אחר, הישג של אישיות בפקודת האב האוניברסאלי, או שחרור ממשיותיהם הידועות של מכוונני המחשבה.

אף כי איננו יודעים, הננו משערים כי מכווננים נוספים הופכים ליחידים בהתמדה עם התרחבות היקום, וככל שעולה מספר המועמדים להיתוך עם מכוון. ואולם, באותה מידה, ייתכן שאנו שוגים בניסיון לשער את מספרם של המכווננים; כמו האל עצמו, ייתכן שרסיסים אלו מטיבו הבלתי-נתפש הינם אינוסופיים באופן קיומי.

טכניקת המקור של מכוונני המחשבה הינה אחד מן התפקודים העלומים של האב האוניברסאלי. יש לנו את כל הסיבות להאמין כי לאף-אחד מעמיתיו המוחלטים של המקור והמרכז הראשון אין כל נגיעה להפקתם של רסיסי האב. המכווננים הינם פשוט מתת אלוה נצחית; הם הינם של האל ומעמו, והם הינם כמות האל.

ביחסם ליצורי היתוך, הם מגלים אהבה נשגבת וסעד של רוח אשר מתקפים עמוקות את ההצהרה כי האל הינו רוח. ואולם, דברים רבים אחרים מתרחשים בנוסף לסעד טרנסצנדנטי זה, דברים אשר מעולם לא התגלו לבני התמותה באורנטיה. כמו כן, איננו מבינים עד תום את אשר מתרחש באמת בשעה שהאב האוניברסאלי מעניק מעצמו והופך לחלק מאישיותו של יצור של זמן. ובנוסף, התקדמותם ההרקעית של סופיוני

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the

פרדים עדיין לא גילתה את מלוא האפשרויות הטבועות בשותפות נשגבת מעין זו בין האדם לבין האל. אחרי ככלות הכול, רסיסי האב בוודאי הינם מתת של האל המוחלט לאותם יצורים אשר ייעודם כולל את האפשרות להשיג את האל כמוחלט.

כשם שהאב האוניברסאלי מחלק את אלוהותו הקדם-אישית, כך גם הרוח האינסופית הופכת מנות של רוח קדם-הדעת שלה ליחידות על-מנת שאלה תשכונה בנשמות האבולוציוניות של בני התמותה השורדים מסדרת מותי-הרוח, וכן שתעבורנה בפועל היתוך עמם. ואולם, טיבו של הבן הנצחי איננו מאפשר חלוקה לרסיסים כאמור; רוחו של הבן המקורי הינה או מפוזרת או אישית במובחן. יצורים מותי-בן מתאחדים עם מתת יחידניות מרוחם של בני הבוראים של הבן הנצחי.

ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178:1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. סיווג של מכווננים

המכווננים הופכים ליחידים כישויות בתוליות, וכולם מיועדים להפוך למשגוחים משוחררים, למשגוחים מותכים או למשגוחים אישיים. אנו מבינים כי קיימים שבעה סדרי מכוונני מחשבה, אף כי איננו מבינים לגמרי את החלוקות האלה. לרוב אנו מתייחסים לסדרים השונים באופן הבא:

1. מכווננים בתוליים, אלו המשרתים במשימתם הראשונה בדעתם של מועמדים אבולוציוניים להישרדות של נצח. משגוחי מסתורין הינם לנצח אחידים בטיבם האלוהי. ועם יציאתם לראשונה מדיוֹיִיִּנְגְטוֹן, הם אף אחידים בטיבם ההתנסותי; לאחר מכן, נגרמים הבדלים התנסותיים בשל ההתנסות בפועל בסעד ביקום.

2. מכווננים מתקדמים, אלו אשר שירתו תקופה אחת או יותר יחד עם יצורים רצוניים, בעולמות שבהם ההיתוך הסופי מתרחש בין זהותו של יצור הזמן לבין מנה יחידנית מן הרוח של מופע המקור והמרכז השלישי ביקום המקומי.

3. מכווננים עליונים, אותם משגוחים אשר שירתו בהרפתקת הזמן בעולמות האבולוציוניים, ואולם שותפיהם האנושיים סירבו מסיבה זו או אחרת לשרוד לנצח, ואלו אשר הוקצו לאחר מכן להרפתקאות אחרות בבני-תמותה אחרים בעולמות מתפתחים אחרים. אף כי מכוון עליון איננו אלוהי יותר ממכוון בתולי, הוא בעל ניסיון רב יותר, ויכול לעשות בדעת האנושית דברים אשר מכוון מנוסה פחות אינו מסוגל לבצע.

4. מכווננים אשר נעלמו, כגון מתרחשת קטיעה במאמצינו לעקוב אחר הקריירות של משגוחי המסתורין. קיים שלב רביעי של שירות שעל אודותיו איננו בטוחים. המלכי-צדקים

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178:2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178:3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178:4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178:5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178:6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks

מלמדים כי מכווננים בשלב הרביעי עוסקים במשימות בלתי-קשורות, ומשוטטים ביקום היקומים. השליחים הבודדים נוטים להאמין כי הם כאחד עם המקור והמרכז הראשון, וכי הם נהנים מתקופת התייחדות מרעננת עם האב עצמו. וייתכן בהחלט כי מכוון יכול לשוטט ביקום האב ובעת ובעונה אחת להיות אחד עם האב אשר נמצא-בכול.

5. מכווננים משוחררים, אותם משגוחי מסתורין אשר שוחררו לנצח משירות הזמן עבור בני התמותה בספרות המתפתחות. מה עשייה להיות התפקוד שלהם, את זאת איננו יודעים כלל.

6. מכווננים מותכים – סופיונים – אלו אשר הפכו לאחד עם היצורים המרקיעים של יקומי העל, שותפי הנצח של מרקיעי הזמן של סגל הסופיונות של פרדיס. לרוב הופכים מכוונני המחשבה להיות מותכים עם בני התמותה המרקיעים של הזמן, ויחד עם בני-תמותה שורדים שכאלה הם נרשמים בכניסה מאסֶנְדִינגְטון וביציאה ממנה; הם עוקבים אחר הנתיב של הוויות מרקיעות. עם שהמכוון מותך עם נשמה אבולוציונית מרקיעה, נדמה כי הוא מועתק מרמת הקיום המוחלטת ביקום לרמת ההתנסות הסופית של צימוד תפקודי לאישיות מרקיעה. אף כי הוא שומר על כלל אופיו הקיומי והאלוהי, מכוון מותך נקשר באופן בלתי-ניתן-להפרדה לקריירה המרקיעה של בן-תמותה מרקיע.

7. מכווננים אשר הפכו לאישיים, אלו אשר שירתו עם בני פרדיס שהתגלמו בגוף, יחד עם רבים אשר קיבלו הכרה יוצאת-דופן בעת ששכנו בבן-תמותה, אך נתיניהם סירבו לשרוד. יש לנו סיבות להאמין כי מכווננים מעין אלו הופכים לאישיים על-פי המלצות עתיקי היומין של יקום-העל אשר בו שירתו.

קיימות דרכים רבות שבאמצעותן ניתן לסווג את רסיסי האל המסתוריים הללו: בהתאם למשימתם ביקום, בהתאם לשיעור הצלחתם בעת ששכנו בבן-תמותה יחיד, או אפילו בהתאם למקור הגזעי של בן התמותה המועמד להיתוך.

3. ביתם של המכווננים בדיווינגטון

דומה כי כל הפעילויות ביקום הנוגעות לשילוחם, ניהולם והחזרתם של משגוחי המסתורין לשירות בכל שבעת יקומי העל מתרכזות בספרה הקדושה של דיווינגטון. ככל שידיעתי מגעת, אך ורק מכווננים וישויות אחרות של האב שהו בספרה הזו. אך סביר כי ישויות קדם-אישיות עלומות רבות חולקות יחד עם המכווננים את דיווינגטון כספרת בית. הננו משערים כי ישויות עמיתות אלה עשויות להיות קשורות, בצורה כזו או אחרת, לסעד הנכחי והעתידי של משגוחי המסתורין. אך לאמיתו של

teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:26 (1178:7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:27 (1179:1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

107:28 (1179:2) 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

107:29 (1179:3) There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

107:31 (1179:4) All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of

דבר איננו יודעים.

כאשר מכוונני המחשבה שבים אל האב, הם חוזרים למחוזות שמהם לכאורה באו, לדיווינגטון; וכל הנראה, כחלק מחוויה זו, מתקיים בפועל מגע עם אישיותו של האב בפרדיס, כמו גם עם המופע הייחודי של אלוהות האב, אשר ממוקם, על-פי הדיווחים, בספֶרה סודית זו.

אף כי הננו יודעים דבר-מה על אודות כל שבע הספֶרות הסודיות של פרדיס, על אודות דיווינגטון אנו יודעים פחות מאשר על הספֶרות האחרות. הוויות מסדרים רוחניים גבוהים מקבלות שלושה איסורים אלוהיים בלבד, ואלו הם:

1. קבדו תמיד באופן הולם את ניסיונם ואת כישוריהם של הבכירים והוותיקים מכם.

2. לעולם התחשבו במגבלותיהם ובחוסר ניסיונם של הכפופים אליכם והצעירים מכם.

3. אל תנסו אף-פעם לנחות על חופי דיווינגטון.

לעיתים מזומנות חשבתי כי יהא זה די חסר-תועלת עבורי ללכת אל דיווינגטון; ככל הנראה לא אוכל לראות איש משוכני, למעט אלו כדוגמת המכווננים בעלי האישיות, ואת אלו כבר ראיתי במקומות אחרים. אני סמוך ובטוח שאין בדיווינגטון דבר בעל תועלת עבורי, דבר אשר חיוני לצמיחה או להתפתחות שלי, שכן אלמלא כך היה, לא היה נאסר עלי ללכת לשם.

מכיון שמדיווינגטון נוכל ללמוד אך מעט על אודות טיבם ומקורם של המכווננים, הננו מחויבים לאסוף מידע מאלף ואחד גורמים שונים, ונדרש לקבץ, לאגד ולתאם את הנתונים אשר נצברו על-מנת שניתן יהיה ללמוד מן הידע הזה.

הגבורה והחכמה אשר מציגים מכוונני המחשבה מרמזים על כך שקיבלו אימון בעל היקף וטווח עצומים. מכיון שהם אינם אישיות, מן ההכרח שאימון מסוג זה יינתן במוסדות החינוך של דיווינגטון. הסגל של מוסדות האימון של המכווננים של דיווינגטון מורכב בוודאי מן המכווננים הייחודיים אשר הפכו לאישיים. ואכן הננו יודעים כי בראש סגל מרכזי זה של פיקוח עומד מכוון, אשר כעת הינו אישי, של הבן הראשון מפרדיס מסדר מיכאל, אשר סיים את המתת שלו בת שבעת החלקים לגזעים ולעמים של מחוזות יקומו.

אכן, הננו יודעים אך מעט על אודות המכווננים הבלתי-אישיים; אנו באים במגע ומתקשרים רק עם הסדרים אשר הפכו לאישיים. אלו נמשחים בדיווינגטון ולעולם הם ידועים בשמם ולא במספרם. המכווננים אשר הפכו לאישיים שוכנים דרך קבע בדיווינגטון; ספֶרה

the Mystery Monitors. But we really do not know.

^{107:32 (1179.5)} When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

^{107:33 (1179.6)} Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

^{107:34 (1179.7)} 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

^{107:35 (1179.8)} 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

^{107:36 (1179.9)} 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

^{107:37 (1179.10)} I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

^{107:38 (1180.1)} Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

^{107:39 (1180.2)} The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

^{107:3.10 (1180.3)} We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington;

קדושה זו הינה ביתם. הם יוצאים ממשכנם זה אך ורק בהתאם לרצונו של האב האוניברסאלי. רק מעטים מהם ימצאו במחוזות היקומים המקומיים, ואולם רבים יותר מהם נוכחים ביקום המרכזי.

that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. טיבם ונוכחותם של המכווננים

האמרה לפיה מכוון מחשבה הינו אלוהי פשוט מכירה בטבע מקורו. קרוב לוודאי כי טוהר אלוהיות שכזה כולל את מהות הפוטנציאל של כל תכונות האלוהות אשר עשויות להיכלל בתוך רסיס מעין זה של המהות המוחלטת של הנוכחות האוניברסאלית של אב פרדיס הנצחי והאינסופי.

המקור בפועל של המכוון חייב להיות אינסופי, ובטרם ההיתוך עם נשמתו האלמותית של בן-תמותה מתפתח, מציאותו של המכוון חייבת להשיק למוחלטות. המכווננים אינם מוחלטים במובן האוניברסאלי, במובן האלוהות, ואולם, הם ככל הנראה מוחלטים אמיתיים בתוככי הפוטנציאלים של טיבם המקוטע. הם הינם מסויגים ביחס לאוניברסאליות, אך לא ביחס לטבע; הם מוגבלים בהיקפם, אך הם הינם מוחלטים באינטנסיביות המשמעות, הערך והעובדה. מסיבה זו, לעיתים הננו מכנים את המתת האלוהית בשם רסיסיו המוחלטים המסויגים של האב.

שום מכוון מעולם לא הפגין חוסר נאמנות כלפי האב; סדרי היצורים האישיים מן הסדרים הנמוכים יותר נדרשים מעת לעת להתמודד עם חברים בלתי-נאמנים, אך לא כן המכווננים; הם הינם עליונים ומהימנים בספירה הנשגבת שלהם של סעד ליצור ותפקוד ביקום.

מכווננים אשר לא הפכו לאישיים נראים אך ורק לעיני המכווננים אשר הפכו לאישיים. בני הסדר שלי, סדר השליחים הבודדים, יחד עם רוחות השילוש בעלות ההשראה, יכול להבחין בנוכחותם של מכווננים באמצעות תופעות של תגובתיות רוחנית; ואפילו שרפיות יכולות לעיתים להבחין באוריות הרוחנית אשר גלויות לכאורה לנוכחותם של משגוחים בדעתם החומרית של בני-אדם; אך אף אחד מאיתנו אינו יכול להבחין הלכה למעשה בנוכחותם האמיתית של המכווננים, אלא אם אלו הפכו לאישיים, אף כי ניתן להבחין בטיבם באיחוד עם האישיות המותכות של בני התמותה המרקיעים מן העולמות האבולוציוניים. היות המכווננים בלתי-נראים לכלל היקום מרמזת במידה ניכרת על מקורם וטיבם האלוהי הגבוה והייחודי.

קיים אור אופייני, אוריות רוחנית אשר גלויות לנוכחות אלוהית זו, ואשר עם הזמן שויכה בדרך-כלל למכווני המחשבה. ברחבי היקום של נבאדון ידועה אוריות זו של פרדיס בשם "אור מְנוֹן"; באורסה היא מכונה בשם "אור החיים". באורנטיה כונתה תופעה זו לעיתים בשם "האור האמיתי המאיר לכל אדם אֶשֶׁר בא אֶל העולם".

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

^{107:4.1 (1180.4)} To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

^{107:4.2 (1180.5)} The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

^{107:4.3 (1180.6)} No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

^{107:4.4 (1180.7)} Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

^{107:4.5 (1181.1)} There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the "pilot light"; on Uversa it is called the "light of life." On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that "true light which lights every man

who comes into the world."

^{107:46 (1181:2)} To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

^{107:47 (1181:3)} Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

המכווננים אשר הפכו לאישים נראים לעיני כל ההוויות אשר השיגו את האב האוניברסאלי. אותן אישיות בוראות עליונות אשר מקורן באלוהויות פרדיס, ואשר חולשות על הממשלות העיקריות של היקום המקיף, לעולם תוכלנה להבחין במכווננים מכל השלבים, ובכל ההוויות, הישיות, הרוחות, האישיות ותופעות הרוח האחרות.

האם תוכלו להבין לאשורה את משמעות העובדה שהמכוון שוקן? האם תוכלו לתפוש באמת את משמעות העובדה כי רסיס מוחלט של האלוהות המוחלטת והאינסופית, האב האוניברסאלי, שוכן בכם ועובר היתוך עם טיבכם הסופי וכן התמותה? כאשר האדם בן התמותה עובר היתוך עם רסיס בפועל של הגורם הקיומי של כלל הקוסמוס, אף פעם לא תוכל לחול מגבלה כלשהיא על ייעודה של שותפות מעין זו, שותפות חסרת תקדים ובל-תשוער. בנצח יגלה האדם לא רק את אינסופיותה של האלוהות האובייקטיבית, אלא גם את הפוטנציאל הבלתי-נגמר של הרסיס הסובייקטיבי של אותו אל ממש. לעולם יגלה המכוון לאישיות בת התמותה את הפלא של האל, ואף פעם לא תוכל התגלות נשגבת זו להסתיים, זאת משום שהמכוון הינו מעם האל, ועבור בן התמותה הינו כאל.

5. דעתם של המכווננים

בני-תמותה אבולוציוניים נוטים לראות בדעת כמתווכת קוסמית בין הרוח לבין החומר, וזאת משום שאכן זהו הסעד העיקרי של הדעת שבו אתם יכולים להבחין. ולפיכך, די קשה לבני האדם להבחין בכך שלמכוונני מחשבה יש דעת; זאת משום שמכווננים הינם רסיסים של האל ברמה מוחלטת של המציאות, אשר הינה לא רק קדם-אישית, אלא גם קודמת לכל התפצלות בין האנרגיה לרוח. ברמה מוניסטית אשר קודמת לבידול בין אנרגיה לרוח, לא תוכל להתקיים פונקציית תיווך של דעת, זאת הואיל ואין קיימים הבדלים הדורשים תיווך.

מכיוון שהמכווננים יכולים לתכנן, לעבוד ולאהוב, הם חייבים להיות ניחנים בכוחות של עצמיות אשר תואמים לדעת. הם ניחנים ביכולת בלתי-מוגבלת לתקשר בינם לבין עצמם, כלומר הדבר נכון לגבי כל צורות המכווננים שמעבר לקבוצה הראשונה, הבתולית. ביכולתנו לגלות אך מעט על אודות טיבה ומטרתה של התקשורת ביניהם, זאת הואיל ואיננו יודעים. עוד אנו יודעים כי חייבת להיות להם דעת מסוג כלשהו, מכיוון שאחרת לעולם הם לא היו יכולים להפוך לאישיים.

מתת הדעת של מכוונני המחשבה הינה כמתת הדעת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי – זו אשר קודמת לדעת של הפועל האחוד.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

^{107:51 (1181:4)} Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

^{107:52 (1181:5)} Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

^{107:53 (1181:6)} The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

סוג הדעת המשוער של מכוון חייב להיות דומה למתת הדעת של סדרי ישויות קדם-אישיים רבים אשר, בדומה להם, מקורם המשוער אף הוא הינו המקור והמרכז הראשון. אף כי רבים מן הסדרים הללו לא התגלו באורנטיה, כולם מציגים איכויות של דעת. תוצריה היחידניים הללו של אלוהות מקורית אף יכולים להתאחד עם הויות רבות מן הסוגים הבלתי-אנושיים, ואפילו עם מספר מוגבל של הויות בלתי-אבולוציוניות אשר פיתחו יכולת היתוך עם רסיסי אלוהות מעין אלו.

כאשר מכוון מחשבה מותך עם נשמתו המורנטית, האלמותית, המתפתחת, של בן תמותה שורד, ניתן לזהות את דעתו של המכוון כמתקיימת בנפרד מדעתו של היצור, עד אשר משיג בן התמותה המרקיע את רמות ההתקדמות הרוחניות של היקום.

לאחר השגתן של רמות הסופיות של ההתנסות ההרקעית, נדמה כי רוחות אלה, של השלב השישי, מתמירות גורם דעת כלשהו, אשר מייצג את האיחוד בין היבטים מסוימים של הדעת של בן התמותה לבין היבטים של דעת המכוון, ואשר קודם לכן תפקד כגורם קישור בין היבטים האנושיים והאלוהיים של אישיות מרקיעות מעין אלה. איכות דעת התנסותית זו בוודאי "הופכת לעליונה", ולאחר מכן מעצימה את מתת ההתנסות של האלוהות האבולוציונית – ההווה העליונה.

6. מכווננים כרוחות טהורות

באופן שבו פוגשים את מכווני המחשבה בהתנסותו של היצור, הם מגלים את נוכחותה ואת הנחייתה של השפעה רוחנית. המכוון אכן הינו רוח, רוח טהורה, אך רוח ועוד משהו. מעולם לא הצלחנו לסווג באופן הולם את משגוחי המסתורין; כל אשר ניתן לומר על אודותיהם הוא כי הם אכן הינם בדמות האל.

עבור האדם, המכוון הינו האפשרות הנצחית; עבור המכוון, האדם הינו האפשרות לאישיות. המכווננים היחידניים שלכם עמלים על-מנת להפוך אתכם לרוחניים, זאת מתוך תקווה להפוך את זהותכם החולפת לנצחית. המכווננים רויים באהבתו היפהפיה והמעניקה-מעצמה של אבי הרוחות. הם אכן אוהבים אתכם באופן אלוהי; הם הינם אסירי תקוות הרוח הכלואים בתוכי דעת האדם. הם כמהים להישג האלוהיות של דעתכם האנושית ולסיום בדידותם, וגאולתם, יחד עמכם, ממגבלות ההתגלמות החומרית וממלבושי הזמן.

הנתיב שלכם אל עבר פרדיס הינו נתיב הישג הרוח, וטיבו של המכוון יפרוש בפניכם במהימנות את ההתגלות על אודות טיבו הרוחני של האב האוניברסאלי. מעבר להרקעה לפרדיס ובשלבי הקריירה הנצחית של הבתר-סופיות, ייתכן שהמכוון יבוא במגע עם השותף אשר היה

^{107:5.4 (1181.7)} The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

^{107:5.5 (1182.1)} When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

^{107:5.6 (1182.2)} Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably "supremacizes" and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

^{107:6.1 (1182.3)} As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

^{107:6.2 (1182.4)} The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

^{107:6.3 (1182.5)} Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime

לפנים אנושי באמצעות סעד אחר-מן-הרוחני; ואולם, ההרקעה לפרדיס והקריירה של הסופיון מהווים שותפות בין בן התמותה יודע-האל ההופך לרוחני לבין הסעד הרוחני של המכוון אשר מגלה את האל.

הננו יודעים כי המכוונים הינם רוחות, רוחות טהורות, וככל הנראה רוחות מוחלטות. ואולם, המכוון חייב להיות דבר-מה יותר מאשר מציאות רוחנית בלעדית. בנוסף לדעת, שאותה הננו משערים, נוכחים גם גורמי אנרגיה טהורה. אם תזכרו כי האל הינו המקור לאנרגיה הטהורה ולרוח הטהורה, לא יקשה עליכם לדמיין גם כי רסיסיו הינם כאלה. ועובדה היא כי המכוונים חוצים את החלל על-גבי מעגלי הכבידה המידיים והאוניברסאליים של אי פרדיס.

העובדה שמשגוחי המסתורין משויכים כך למעגלים החומריים של יקום היקומים היא אכן מפליאה. ואולם, אכן עובדה היא כי הם מבזיקים ברחבי היקום המקיף על-גבי מעגלי הכבידה החומרית. בהחלט ייתכן שהם אף חודרים לרמות החלל החיצון; הם מסוגלים לגמרי לעקוב אחר נוכחות הכבידה של פרדיס אל תוך האזורים הללו, ואף כי סדר האישיות אשר עליו הנני נמנה יכול לחצות את מעגלי הדעת של הפועל האחד אל מעבר לגבולות היקום המקיף, מעולם לא היינו בטוחים בכך שהבחנו בנוכחותם של מכוונים באזורי החלל החיצון הבלתי-ממופים.

ואף-על-פי שהמכוונים מנצלים את מעגלי הכבידה החומרית, הם לא כפופים לה כשם שכפופה לה בריאת החומר. המכוונים הינם רסיסים של מה שקדם לכבידה, ולא תוצאותיה של הכבידה; הם הפכו לנפרדים ברמת קיום ביקום אשר קודמת מבחינה היפותטית להופעת הכבידה.

מכווני המחשבה לעולם אינם נחים; וזאת למן רגע המתת שלהם ועד ליום שבו הם משתחררים ומתחילים במסעם לדיווינגטון, עם מותם הטבעי של נתיניהם בני התמותה. והמכוונים אשר נתיניהם אינם חולפים מבעד לשערי המוות הטבעי אף לא מקבלים את המנוחה הזמנית הזו. מכווני מחשבה אינם נדרשים לספוג אנרגיה; הם הינם אנרגיה, האנרגיה מן הסדר הגבוה והאלוהי ביותר.

7. מכוונים ואישיות

מכווני מחשבה אינם אישיות, אך הם הינם ישויות אמיתיות; הם אכן הינם יחידניים, באופן מושלם, אף כי לעולם הם אינם הופכים הלכה למעשה לאישיים בעודם שוכנים בבני-תמותה. מכווני מחשבה אינם אישיות אמיתיות; הם הינם מציאויות אמיתיות, מציאויות מן הסדר הטהור ביותר המוכר ביקום היקומים – הם הינם נוכחות אלוהית. ואף כי אינם אישיים, על-פי-רוב, נחשבים רסיסי מופלאים אלו של האב להוויות, ולעיתים – לאור השלב הרוחני של הסעד הנוכחי

human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the final career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

^{107:64 (1182:6)} We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

^{107:65 (1182:7)} That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

^{107:66 (1183:1)} And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

^{107:67 (1183:2)} Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

^{107:71 (1183:3)} Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual

שלהם לבני התמותה – הם אף נחשבים לישויות רוח.

אם מכווני מחשבה אינם אישיות הניחנות ברצון וביכולת בחירה, כיצד הם יכולים לבחור נתינים בני-תמותה ולהתנדב לשכון ביצורים הללו של העולמות האבולוציוניים? קל לשאול את השאלה הזו, אף כי קרוב לוודאי ששום הוויה ביקום היקומים מעולם לא מצאה את התשובה המדויקת. אפילו סדר האישיות שעליו הנני נמנה, השליחים הבודדים, אינו מבין לחלוטין את מתת הרצון, הבחירה והאהבה בקרב ישויות אשר אינן אישיות.

לעיתים קרובות שיערנו כי מכווני המחשבה חייבים להיות בעלי רצון בכל רמות הבחירה הקדם-אישיות. הם מתנדבים לשכון בבני-אדם, הם מתכננים את הקריירה הנצחית של האדם, הם מסתגלים, משתנים ומחליפים בהתאם לנסיבות, והפעילויות הללו מעידות על רצון אמיתי. הם חשים חיבה כלפי בני-תמותה, הם פועלים בעתות משבר ביקום, הם תמיד מוכנים לפעול בנחישות בהתאם לבחירתו של האדם, וכל אלה הינן תגובות רצוניות לעילא. בכל המצבים אשר אינם נוגעים לתחום הרצון האנושי, הם מפגינים בבירור התנהגות המעידה על הפעלת כוחות השקולים, בכל מובן שהוא, לרצון, למקסימום יכולת ההחלטה.

אם מכווני המחשבה ניחנים אפוא ברצון, מדוע הם כפופים לרצון האנושי? אנו מאמינים שכך הוא הדבר משום שהרצון של המכוון, אף כי הוא מוחלט מטיבו, מופיע כקדם-איש. הרצון האנושי פועל ברמת המציאות האישית של היקום, וברחבי הקוסמוס תמיד מגיב הבלתי-איש – הלא-איש, התת-איש והקדם-איש – לרצונותיה ולפעולותיה של האישיות הקיימת.

ברחבי יקום של הוויות בראות ושל אנרגיות לא-אישיות, אינו מבחינים ברצון, בנחישות, בבחירה ובאהבה בנפרד מאישיות. למעט המכוונים, וישויות אחרות הדומות להם, אינו מבחינים בפעולתן של תכונות אישיות אלה בהקשר של מציאויות בלתי-אישיות. יהא זה בלתי-נכון להגדיר מכוון כתת-איש, ואף לא יהא זה ראוי להתייחס לישויות מעין זו כאל על-אישיות, אך יהא זה מותר לגמרי לכנות הוויה שכזו בכינוי קדם-אישיות.

בקרב סדרי ההוויות שלנו, ידועים רסיסי אלוהות אלו בשם המתת האלוהי. הננו מכירים בכך שמקורם של המכוונים הינו אלוהי, וכי ככל הנראה הם מהווים את ההוכחה, ואת ההדגמה, לכך שהאב האוניברסאלי שומר לעצמו את היכולת לתקשר ישירות ובאופן בלתי-מוגבל עם כלל היצורים החומריים ברחבי מחוזותו האינוסופיים, וכל זאת די בנפרד מנוכחותו באישיות בניו מפרדיס, או על-ידי הסעדים העקיפים שלו בדמות אישיות הרוח האינוסופית.

אין כל הוויה ברואה אשר לא תשתוקק לארח

phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

^{107:7.2 (1183.4)} If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

^{107:7.3 (1183.5)} We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

^{107:7.4 (1183.6)} Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

^{107:7.5 (1183.7)} Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

^{107:7.6 (1184.1)} To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

^{107:7.7 (1184.2)} There are no created beings that would

את משגוחי המסתורין, אך הם אינם שוכנים
בשום סדר של הוויות, למעט סדר היצורים
הרצוניים האבולוציוניים בעלי היעוד הסופיוני.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורֶוֹנטון].

not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but
no orders of beings are thus indwelt excepting
evolutionary will creatures of finaliter destiny.

^{107:7.8 (1184.3)} [Presented by a Solitary Messenger of
Orvonton.]

מסמך 108. משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה

109 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 107

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 108

משימתם וסעדם של מכוונני המחשבה

סעיפים

מבוא

1. בחירה והשמה
2. דרישות הקדם למשכן מכוון
3. ארגון ומנהל
4. היחס להשפעות רוחניות אחרות
5. משימתם של המכווננים
6. האל שבאדם

PAPER 108

MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

מבוא

משימתם של מכוונני המחשבה בקרב הגזעים האנושיים הינה לייצג, ולהוות, את האב האוניברסאלי עבור היצורים בני התמותה של הזמן והמרחב; זוהי העבודה הבסיסית של המתת האלוהית. משימתם אף הינה לרומם את הדעת של בני התמותה ולהעתיק את הנשמות האלמותיות של בני האדם מעלה אל הגבהים האלוהיים ואל הרמות הרוחניות של מושלמות פרדיס. ובהתנסות של העתקת טיבו האנושי של היצור בר החלוק כך, אל טיבו האלוהי של הסופיון הנצחי, מביאים המכווננים לכדי קיום הוויה מטיפוס ייחודי, הוויה המורכבת מן האיחוד הנצחי של המכוון המושלם ושל היצור אשר הפך למושלם, ואשר לא ניתן היה לשכפל כמוה באמצעות טכניקת יקום אחרת.

דבר ביקום היקומים לא יוכל להחליף את עובדת ההתנסות ברמות לא-קיומיות. האל האינסופי הינו, כתמיד, שלם ומושלם, וכולל את אינסופיות כל הדברים כולם, למעט הרוע והתנסות היצור. האל איננו יכול לשגות; הוא חסין בפני השגיאה. האל איננו יכול לדעת באופן התנסותי את מה שמעולם לא התנסה בו בעצמו; ידיעתו המקדימה של האל הינה קיומית. לפיכך יורדת רוח האב מעם פרדיס על-מנת להשתתף

INTRODUCTION

^{108:01 (1185:1)} THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

^{108:02 (1185:2)} Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to

יחד עם בני התמותה הסופיים בכל התנסות אמיתית שלהם בנתיבת הרקעתם; אך ורק באופן הזה יוכל האל הקיומי להפוך באמת ובתמים לאביו ההתנסותי של האדם. אינסופיותו של האל הנצחי כוללת את הפוטנציאל להתנסות סופית, והדבר אכן הופך ממשי הודות לסעד של רסיסי המכווננים, החולקים הלכה למעשה את החליפות והתמורות של חיי בני האדם.

participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. בחירה והשמה

כאשר המכווננים נשלחים מדיווינגטון לשירות אצל בני התמותה, הם הינם זהים במתת האלוהיות הקיומית, אך נבדלים זה מזה באיכויות ההתנסותיות בהתאם לשיעור מגעם הקודם עם יצורים אבולוציוניים ובקרבם. איננו יכולים להסביר את הבסיס שעל-פיו מושמים המכווננים, אך הננו משערים כי מתת אלוהית זו מוענקת בהתאם למדיניות חכמה ויעילה כלשהי התואמת את כשירותם הנצחית להסתגל לאישיות שבה הם שוכנים. אנו אכן מבחינים כי על-פי-רוב המכוון המנוסה יותר שוכן בדעת אנושית מטיפוס גבוה יותר; התורשה האנושית מהווה ככל הנראה גורם משמעותי בתהליך הבחירה וההשמה.

אף כי איננו יודעים זאת בוודאות, הננו מאמינים באמונה שלמה כי כל המכווננים הינם מתנדבים. אך בטרם הם מתנדבים, מצויים ברשותם מלוא הנתונים הנוגעים למועמד אשר בקרבו ישכנו. טיוטות התורשה השרפיות ותבניות התנהגות החיים המשוערות משודרות דרך פרדיס אל סגל המילואים של המכווננים בדיווינגטון, וזאת באמצעות טכניקת המחזירות המשתרעת פנימה למן בירות היקומים המקומיים ועד לְמִטּוֹת יקומי העל. התחזית כוללת לא רק את גורמי התורשה הקודמים של בן התמותה המועמד, אלא גם את אומדן היכולת האינטלקטואלית והקיבולת הרוחנית המשוערות. וכך, המכווננים מתנדבים לשכון בדעת אשר את טבעה האינטימי העריכו זה מכבר באופן מלא.

המכוון המתנדב מתעניין בעיקר בשלוש מן האיכויות של המועמד האנושי:

1. היכולת האינטלקטואלית. האם הדעת הינה נורמלית? מהו הפוטנציאל האינטלקטואלי, הקיבולת האינטלקטואלית? האם יוכל היחיד להתפתח לכדי יצור רצוני של ממש? האם תינתן לחוכמה הזדמנות לפעול?

2. הבחנה רוחנית. מהי ההסתברות להתפתחותה של הוקרה, להולדתו ולצמיחתו של טבע דתי. מהו הפוטנציאל של הנשמה, ומה סביר שתהא היכולת הרוחנית לקלוט?

3. עוצמות אינטלקטואליות ורוחניות משולבות. השיעור שבו ניתן לאגד או לשלב בין שתי התכונות האלה, על-מנת ליצור אופי אנושי איתן ולתרום להתפתחותה הוודאית של נשמה

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185:3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185:4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully appraised.

108:1.3 (1186:1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186:2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186:3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186:4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human

אלמותית בעלת ערך הישרדותי.

הננו מאמינים כי כאשר מוצגות לפנינו העובדות האלה, המכוונים מתנדבים למשימה מרצונם החופשי. ככל הנראה יותר ממכוון אחד מתנדב; וייתכן שחברי הסדרים המפקחים אשר הפכו לאישיים בחרים מתוך קבוצת המכוונים המתנדבים את המתאים ביותר למשימת הפיכתה של אישיות המועמד בן התמותה לרוחנית ולנצחית. (בהשמת המכוון ובשירותו אין כלל חשיבות למין היצור.)

הזמן הקצר המפריד בין ההתנדבות לבין המשלוח בפועל של המכוון, מנוצל, ככל הנראה, בבתי הספר של המשגוחים אשר הפכו לאישיים בדיווינינגטון, שם נעשה שימוש בתבנית פעולת הדעת של בן התמותה הממתין, על-מנת להורות למכוון הנבחר מהן התכניות היעילות ביותר לגשת לאישיות ולהפוך את הדעת לרוחנית. מודל הדעת נוצר משילוב של נתונים המסופקים על-ידי שירות המחזירות של יקום העל. זוהי לכל הפחות הבנתנו שלנו, אמונה אשר גיבשנו כתוצאה מצירוף מידע שהתקבל הודות למגע עם מכוונים רבים אשר הפכו לאישיים, במהלך הקריירות הממושכות של השליחים הבוודים ביקום.

כאשר המכוונים נשלחים בפועל מדיווינינגטון, למעשה אין הבדל בזמן בין רגע השילוח לשעת הופעתם בדעת של נתיניהם הנבחרים. זמן הנסיעה הממוצע של מכוון מדיווינינגטון לאורנטיה היו 117 שעות, 42 דקות ו-7 שניות. וכמעט כל הזמן הזה מנוצל ברישום באורסה.

2. דרישות הקדם למשכן מכוון

אף-על-פי שהמכוונים מתנדבים לשירות מיד עם שתחזיות האישיות מועברות לדיווינינגטון, למעשה הם לא מוצבים עד אשר הנתינים האנושיים מקבלים את ההחלטה המוסרית הראשונה של האישיות. החלטתו המוסרית הראשונה של ילד אנושי מקבלת חיווי באופן אוטומטי במסייעת הדעת השביעית, ונרשמת בו ברגע באמצעות הרוח היצירתית של היקום המקומי – זאת דרך מעגל כבידת הדעת האוניברסאלי של הפועל האחד ובנוכחותו של רוח האב הממונה על יקום העל – וזו מעבירה את המידע הזה ללא דיחוי לדיווינינגטון. בממוצע מגיעים המכוונים אל נתיניהם האנושיים מעט לפני יום הולדתם השישי. הממוצע בדור הנוכחי עומד על גיל של חמש שנים, עשרה חודשים וארבעה ימים; במילים אחרות, המכוונים מגיעים אל נתיניהם ביום ה-2,134 לחייהם הארציים.

המכוונים אינם יכולים לפלוש אל תוך הדעת האנושית בטרם זו הוכנה כהלכה על-ידי הסעד

character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186:5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186:6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186:7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER
INDWELLING

108:21 (1186:8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:22 (1187:1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the

השוכן של הרוחות סועדות הדעת והכנסה אל מעגל רוח הקודש. ופעולתן המתואמת של כל שבע המסייעות נדרשת על-מנת להכשיר כך את הדעת האנושית לשם קבלת המכוון. על דעת היצור להדגים את הכמיהה אל הסגידה ולהצביע על פעולת החכמה באמצעות היכולת לבחור בין ערכי הטוב והרע המופיעים – הבחירה המוסרית.

זהו השלב של הדעת האנושית הנדרש לשם קבלת המכוונים, ואולם ככלל, הם אינם מופיעים ומשתכנים מיידית בדעת שכזו, אלא באותם עולמות שבהם פועלת רוח האמת כמתאמת רוחנית של כלל הסעדים הרוחניים השונים הללו. אם נוכחת רוח זו של בני המתת, תמיד יגיעו המכוונים ברגע שמתחילה הרוח מסייעת הדעת השביעית בפעולתה, וכך מסמלת לרוח האם של היקום כי היא השיגה בפוטנציאל את התיאום של ששת המסייעות הנלוות אשר סעדו לפניה אינטלקט בן-תמותה מעין זה. לפיכך הוענקו המכוונים האלוהיים באופן גורף לכל דעת נורמלית בעלת מעמד מוסרי באורנטיה, וזאת למן היום שבו חל פנטקוסט.

ואפילו משניתנה רוח האמת לדעת, המכוונים אינם יכולים לפלוש באופן שרירותי אל תוך אינטלקט בן התמותה בטרם הופיעה החלטה מוסרית. ואולם, משבוצעה החלטה מוסרית שכזו, מקבלת רוח מסייעת זו את הסמכות הישר מעם דיווינגטון. אין שום מתווכים, סמכויות או כוחות ביניים, הפועלים בין המכוונים האלוהיים לבין נתיניהם האנושיים; האל והאדם מתייחסים ישירות זה לזה.

בימים הקודמים להשפעתה של רוח האמת על כלל תושביו של עולם אבולוציוני, דמה כי מתת המכוונים נקבעה בהתאם להשפעות רוחניות רבות ולנטיות רבות של האישיות. איננו מבינים עד תום את החוקים השולטים במתת מסוג זה; איננו מבינים מה בדיוק גורם לשחרורם של המכוונים אשר התנדבו לשכון בדעת מתפתחת שכזו. ואולם, הננו מבחינים בהשפעות ובתנאים רבים, אשר דמה כי הם נוגעים להגעת המכוונים אל דעת שכזו בטרם הוענקה רוח האמת, ואלו הם:

1. השמתן של שומרות שרפיות אישיות. אם בבן-תמותה לא שכן בעבר מכוון, השמתה של שומרת אישית מביאה את המכוון באופן מידי. קיים קשר מובחן ביותר, אך בלתי-ידוע, בין סעדם של המכוונים לבין סעדן של השומרות השרפיות האישיות.

2. ההישג של מעגל ההישג האינטלקטואלי והרוחני השלישי. צפיתי במכוונים אשר הגיעו לשכון בדעת של בן תמותה – כאשר זה השיג את המעגל השלישי – אף בטרם ניתן היה להודיע על הישג שכזה לאישיות היקום המקומי שעניינם מעין אלה נוגעים להן.

indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircled in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

^{108:23 (1187:2)} Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

^{108:24 (1187:3)} Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

^{108:25 (1187:4)} Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

^{108:26 (1187:5)} 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

^{108:27 (1187:6)} 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signalized to the local universe personalities concerned with such matters.

3. בעת קבלתה של החלטה עילאית בעלת חשיבות רוחנית יוצאת-דופן. על-פי-רוב, התנהגות אנושית שכזו בעת משבר פלנטארי מלווה בהגעתו של המכוון הממתי.

4. רוח האחוה. בלא תלות בהישג של המעגלים הנפשיים ובהשמתה של שומרת אישית – ובהיעדר מה שנראה כהחלטה של עת משבר – כאשר בן-תמותה מתפתח הופך להיות נשלט על-ידי האהבה לרעיו ומקדיש את עצמו באופן נטול-אנוכיות לסעד של אחיו בשר ודם, לעולם יורד המכוון הממתי לשכון בדעתו של סועד בן-תמותה מעין זה.

5. הצהרה על כוונה לעשות את רצון האל. הננו צופים בכך שנדמה שבני-תמותה רבים בעולמות החלל מוכנים לקבל מכוונים, ועדיין המשגחים אינם מופיעים. אנו ממשיכים להתבונן ביצורים מעין אלו בחיי היום-יום שלהם, ואז, בשקט ובאופן בלתי-מודע כמעט, הם מגיעים להחלטה להתחיל לבקש לעשות את רצון האל שבמרומים. או אז הננו מבחינים במשלוח המידי של מכוני המחשבה.

6. השפעתה של ההווה העליונה. בעולמות שבהם המכוונים אינם מותכים עם נשמותיהן המתפתחות של תושביהם האנושיים, הננו מבחינים כי לעיתים מוענקים מכוונים בתגובה להשפעות המצויות לגמרי מעבר להבנתנו. הננו משערים כי מתת שכזו נקבעת על-ידי רפלקס קוסמי כלשהו אשר מקורו בהווה העליונה. איננו יודעים אל נכון את הסיבה שבעטיה המכוונים הללו אינם יכולים להיות מותכים, או אינם מותכים, עם טיפוס הדעת האנושית הללו. התרחשויות מעין אלה מעולם לא נגלו בפנינו.

3. ארגון ומנהל

ככל שידענו מגעת, מכוונים מאורגנים כיחידת פעולה עצמאית המצויה ביקום היקומים ולמעשה הם מנהלים במישרין מדיווינגטון. הם הינם אחידים ברחבי שבעת יקומי העל, כאשר כלל היקומים המקומיים מקבלים שירות מטיפוסי משגחי מסתורין זהים. הננו יודעים הודות לתצפיות כי קיימות סדרות מכוונים רבות אשר נוגעות לארגון סדרתי המשתרע על-פני גזעים, עידינים, וכן בעולמות, במערכות וביקומים. למרות זאת, קשה מאוד לעקוב אחר המתנות האלוהיות האלה, לפי שהן פועלות באופן חליפי ברחבי היקום המקיף.

רישום מלא של המכוונים (מחוץ לדיווינגטון) מצוי אך ורק במטות של שבעת יקומי העל. מספרו ומיקומו בסדרה של כל מכוון אשר שוכן ביצור מרקיע, מדווח מרשויות פרדיס והחוצה אל המטה של יקום העל, ומשם הוא משודר אל מטה היקום המקומי האמור, ומועבר

108:28 (1187:7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:29 (1187:8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

108:210 (1188:1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:211 (1188:2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:31 (1188:3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:32 (1188:4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local

לפלנטה אשר לה הוא נוגע. ואולם, הרישומים ביקום המקומי אינם מגלים את מספרם המלא של מכווני המחשבה; הרישומים של נבאדון כוללים אך ורק את מספר ההצבה של היקום המקומי, כפי שזה נקבע על-ידי נציגיהם של עתיקי היום. המשמעות האמיתית של מספר השלם של המכוון ידועה רק בדיווינגטון.

נתינים אנושיים ידועים לרוב בהתאם למספר המכוון שלהם; בני-תמותה אינם מקבלים שמות אמיתיים ביקום, אלא לאחר ההיתוך עם המכוון, ועל איחוד זה מעיד מתן השם החדש ליצור החדש על-ידי שומר הגורל.

אף כי מצויים ברשותנו הרישומים על אודות מכווני המחשבה אשר באורונטון, ואף כי אין לנו כל סמכות עליהם, או כל קשר מנהלי איתם, הננו מאמינים באמונה שלמה כי קיים קשר ניהולי בין העולמות היחידניים של היקומים המקומיים לבין משכן המרכזי של המתנות האלוהיות בדיווינגטון. הננו יודעים, כי לאחר הופעתו של בן של מתת של פרדיס, מוצב בעולם אבולוציוני מכוון אשר הפך-לאישי בתפקיד המפקח הפלנטארי על המכוונים.

מעניין להיווכח כי בעת שמפקחים מן היקום המקומי עורכים ביקורת בפלנטה, לעולם הם מכוונים את אמירותיהם כלפי מכוון המחשבה הראשי של הפלנטה, ממש כפי שהם מטילים משימות על ראש השרפיות, ועל מנהיגי סדרים אחרים של הוויות המסופחים לממשל של עולם מתפתח. לפני זמן לא רב, עברה אורנטיה בחינה תקופתית אשר נערכה על-ידי טאבאמנטיה, המפקח הממונה על כלל הפלנטות של ניסויי-החיים ביקום של נבאדון. והרשומות מגלות כי, בנוסף לנזיפות ולהאשמות אשר הפנה כלפי המנהלים השונים של האישיות העל-אנושיות, הוא אף העביר את המסר הבא למכוון הראשי. בין אם זה היה מצוי בסאלווינגטון, באורסה, או בדיווינגטון, איננו יודעים בוודאות, אך כך הוא אמר:

"וכעת בא אני אליכם, אלו העומדים הרחק מעלי, כאחד אשר קיבל לזמן מה את הסמכות על סדרת הפלנטות הניסוייות; ובא אני אליכם על-מנת לבטא את הערכתי ואת הכבוד העמוק אשר אני רוחש לקבוצה המדהימה הזו של סועדים שמימיים, משגוהי המסתורין אשר התנדבו לשרת בספֶרה הבלתי-שגרתית הזו. אין זה משנה כמה קשים המשברים, לעולם אינכם כושלים. הרשומות של נבאדון, והרשומות הקודמות של וועדות אורונטון, יעידו כי מעולם לא הואשם מכוון אלוהי באשמה כלשהי. הייתם והנכם נאמנים למה שהופקד בידיכם; הייתם והנכם נאמנים באופן אלוהי. סייעתם לתקן את השגיאות ולפצות על המגבלות של כל אלו העמלים בפלנטה המבולבלת הזו. אתם הנכם הוויות מופלאות, שומרי של מה שטוב בנשמות של העולם המפגר הזה. אני רוחש לכם כבוד,

universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:33 (1188:9) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:34 (1188:6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:35 (1188:1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:36 (1188:2) "Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction

אף שלכאורה הנכם מצויים תחת סמכות כסועדים מתנדבים. אני קד בפניכם בענוה מתוך הכרה בחוסר האנוכיות המעודן שלכם, בסעד המבין שלכם, ובמסירותכם חסרת הפניות. אתם ראויים לשם אשר ניתן לכם, המשרתים דמויי-האל של תושביו בני התמותה של עולם מוכה סכסוכים, צער וחולי. אני מכבד אתכם! ואך כפסע בני לבין הסגידה אליכם!"

כתוצאה מסדרות רבות של הוכחות אשר מעידות על כך, הננו מאמינים כי המכווננים מאורגנים עד מאוד, וכי קיים מנהל אינטליגנטי לעילא ויעיל ביותר, אשר מכווין את המתנות האלוהיות האלה ממקום מרכזי ומרוחק עד מאוד, ככל הנראה מדיווינינגטון. הננו יודעים כי מדיווינינגטון הם מגיעים אל העולמות, וכי ללא ספק לשם הם יחזרו עם מות נתיניהם.

בקרב סדרי הרוח הגבוהים קשה עד מאוד לגלות את מנגנוני הניהול. סדר האישיות אשר עליו אני נמנה – בעודו עוסק בחובות הספציפיים המוטלים עליו – משתתף ללא ספק באופן בלתי-מודע בפעולה עם קבוצות רבות – אישיות, לא-אישיות ותת-אלוהיות – הפועלות באופן מאוחד כמתאמי היקום רחב היריעה. הננו חושדים בכך שהננו משרתים באופן הזה לפי שהננו הקבוצה היחידה של יצורים אשר הפכו לאישיים (למעט המכווננים אשר הפכו לאישיים), אשר כולם כאחד מודעים לנוכחותם של סדרים רבים של ישויות קדם-אישיות.

הננו מודעים לנוכחותם של המכווננים, אשר הינם רסיסה של אלוהותו הקדם-אישית של המקור והמרכז הראשון. הננו חשים בנוכחותן של רוחות השילוש בעלות ההשראה, אשר הינן ביטויים על-אישיים של שילוש פרדיס. בדומה לכך, הננו מבחינים בוודאות בנוכחות הרוח של סדרים עלומים מסוימים, אשר נובעים מעם הבן הנצחי והרוח האינסופית. וכמו כן, הננו מגיבים במידת-מה לישויות אחרות אשר נותרו עלומות מעיניכם.

המלכי-צדקים של נבאדון מלמדים כי השליחים הבודדים הינם מתאמי האישיות של ההשפעות המגוונות האלה, כפי שהן נרשמות באלוהות המתרחבת של ההווה העליונה האבולוציונית. אפשרי עד מאוד כי אנו משתתפים באיחוד ההתנסותי של רבות מן התופעות הבלתי-מוסברות של הזמן, אך איננו בטוחים באופן מודע בכך שהננו פועלים באופן הזה.

4. היחס להשפעות רוחניות אחרות

בנפרד מן העובדה שייתכן שמכוונני המחשבה מתואמים עם רסיסי אלוהות אחרים, הם פועלים די לבדם במרחבי הפעולה שלהם בדעת האנושית. משגוחי המסתורין מעידים ברהיטות על העובדה שאף-על-פי שנדמה

as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

108:37 (1189:3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:38 (1189:4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:39 (1189:5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:310 (1190:1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

108:41 (1190:2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned

שהאב נמנע מלהפעיל את כלל העוצמה והסמכות האישית הישירה ברחבי היקום המקיף, למרות עצם הוויתור הזה לטובת ילדיו הבוראים העליונים של שילוש פרדיס, וודאי הוא כי האב שמר לעצמו את הזכות, אשר אין עליה עוררין, להיות נוכח בדעתם ובנשמותיהם של יצוריו המתפתחים, כך שיוכל לפעול על-מנת למשוך לעברו את כלל היצורים הבוראים, וזאת באופן המתואם עם הכבידה הרוחנית של בני פרדיס. כה אמר בן פרדיס של המתת שלכם בעודו באורנטיה, "ואני, בהינשאי מעל הארץ, אמשך את כלם אלי." הננו מכירים בעוצמת המשיכה הרוחנית של בני פרדיס, ושל עמיתיהם היצירתיים, והננו מבינים אותה, אך איננו מבינים באופן כה מלא את שיטותיו של האב החכם-בכל הפועל במשגוחי המסתורין הללו ודרכם, המשגוחים אשר חיים ופועלים בגבורה כה רבה בתוכי הדעת האנושית.

בעוד שהנוכחויות המסתוריות האלה אינן כפופות לעבודתו של יקום היקומים, אינן מתואמות עמה ואף דמה כי אינן קשורות אליה – ולמרות שהן פועלות באופן עצמאי בדעת ילדי האדם – הן דוחקות ללא-הרף ביצורים אשר בהן הן שוכנות לעבר אידיאלים אלוהיים, ולעולם הן מושכות אותם כלפי מעלה לעבר התכליות והמטרות של חיים עתידיים טובים יותר. משגוחי המסתורין הללו מסייעים באופן רציף לכינון שלטון הרוחני של מיכאל ברחבי היקום של נבאדון, זאת בעודם תורמים באופן מסתורי לייצוב ריבונותם של עתיקי היום באורונטון. המכוונים הינם רצון האל, ומכיוון שהבוראים העליונים אף הם ילדי האל, הם מגלמים באופן וודאי את אותו רצון, ובלי-נמנע הוא שפעולותיהם של המכוונים וריבונותם של שליטי היקום תהיינה תלויות-הדדית אלה באלה. בעוד שלכאורה אין קשר ביניהם, נוכחות האב במכוונים, וכן ריבונות האב של מיכאל מנבאדון, חייבות להוות מופעים שונים של אותה אלוהיות.

דומה כי מכווני המחשבה באים והולכים באופן בלתי-תלוי יחסית בכל הנכחויות הרוחניות האחרות; דומה כי הם פועלים בהתאם לחוקי יקום נפרדים יחסית מאלו השולטים ומבקרים את פעולותיהן של כלל ההשפעות הרוחניות האחרות. ואולם, בלא תלות בעצמאות לכאורה הזו, תצפיות ארוכות טווח מגלות ללא ספק כי פעולתם בדעת האנושית מצויה בסנכרון ובתיאום מושלמים עם כל הסעדים הרוחניים האחרים, לרבות אלו של הרוחות מסייעות הדעת, רוח הקודש, רוח האמת והשפעות אחרות.

כאשר עולם נכנס לבידוד עקב מרידה, כאשר עולם מנותק מכל מעגלי התקשורת החיצוניים, כפי שאירע לאורנטיה לאחר ההתקוממות של קאליגסטיה, נותרת רק שיטה ישירה אחת – מלבד שליחים אישיים – לתקשורת בין-פלנטארית ישירה או לתקשורת עם היקום, והיא דרך הקישור של מכווני הספֶרה. בלא תלות במה שקורה בעולם או ביקום, המכוונים לעולם לא יהיו מעורבים בכך ישירות. בידודה של

the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, "I, if I am lifted up, will draw all men." This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father's functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:42 (1190:3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:43 (1190:4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:44 (1190:5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The

פלנטה לא משפיע בשום צורה שהיא על המכוונים ועל יכולתם לתקשר עם כל חלק ביקום המקומי, ביקום-העל או ביקום המרכזי. זוהי הסיבה שבעטיה נערכים מגעים כה תכופים, בעולמות המצויים תחת הסגר, עם המכוונים העילאיים והפועלים מעם עצמם של סגל המילואים של גורל. טכניקה מעין זו משמשת לעקיפת המגבלות המושטות על פלנטה מבודדת. בשנים האחרונות פעל באורנטיה המעגל של מלאכיות העל, ואולם, שיטת התקשורת הזו מוגבלת בעיקרה לפעולות סגל המלאכיות עצמו.

הננו מודעים לתופעות רוח רבות ביקום עצום הממדים, אשר איננו מבינים לגמרי. אין אנו שולטים עדיין בכל המתרחש סביבנו; והנני מאמין כי הרבה מן העבודה הבלתי-מובנת מתבצעת בידי שליחי הכבידה ובידי סוגים מסוימים של משגוחי מסתורין. אינני מאמין שהמכוונים מקדישים עצמם אך ורק לעיצובה-מחדש של הדעת האנושית. הנני משוכנע כי המכוונים אשר הפכו-לאישיים – כמו גם סדרי רוחות קדם-אישיות אחרות – מייצגים את הקשר הישיר והבלתי-מוסבר של האב האוניברסאלי עם היצורים בעולמות.

5. משימתם של המכוונים

כאשר הם מתנדבים לשכון בקרב יצורים משולבים כמו אלו החיים באורנטיה, המכוונים מקבלים על עצמם משימה קשה. ואולם, הם קיבלו על עצמם את המשימה לשכון בדעתכם, על-מנת לקבל שם את ההנחיות של האינטליגנציות הרוחניות של העולמות, ואז לנסות למסור, או לתרגם, את המסרים הרוחניים הללו אל הדעת החומרית; הם הינם הכרחיים לשם הרקעה לפרדים.

את מה שמכוון המחשבה לא יוכל לנצל בחייכם הנוכחיים, את אותן אמיתות אשר הוא לא יוכל לשדר בהצלחה אל האדם אשר בקרבו הוא נישא, הוא ישמור בנאמנות לשם שימוש בשלב הקיום הבא, ממש כשם שכעת הוא נושא ממעגל למעגל את אותם פריטים אשר הוא אינו מצליח לרשום בהתנסות הנתין האנושי, בשל חוסר יכולתו, או כישלונו, של היצור לשיתוף-פעולה בשיעור מספק.

על דבר אחד תוכלו לסמוך: המכוונים לעולם לא יאבדו דבר ממה שהופקד למשמרתם; מעולם לא חזינו בכישלונם של מסייע רוח שכזה. מלאכיות, כמו גם סוגי הוויות רוחניות גבוהים אחרים, ואפילו כמו הבנים של היקום המקומי, עלולים לאמץ מעת לעת את הרוח, עלולים לסטות לעיתים מן הדרך האלוהית, אך המכוונים לא ייכשלו אף פעם. הם הינם מהימנים לחלוטין, ועובדה זו נכונה באותה המידה ביחס לכל שבע הקבוצות.

המכוון שלכם הינו הפוטנציאל של סדר

isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:45 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:51 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:52 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:53 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:54 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal

הקיום החדש והבא שלכם, המתת המתקדמת של היותכם לנצח בנים לאל. בהסכמתכם, והודות לה, נתונה בידי המכוון העוצמה להפעיל על הנטיות של דעתו החומרית של היצור, פעולות התמרה של מניעי הנשמה המורנטית המגיחה ותכליותיה.

משגוחי המסתורין אינם מסייעי מחשבה; הם מכווני מחשבה. באמצעות הכוונן ותהליך ההפיכה לרוחני, הם עמלים עם הדעת החומרית לשם בניית של דעת חדשה עבור העולמות החדשים והשם החדש של הקריירה העתידית שלכם. משימתם העיקרית נוגעת לחיים העתידיים, לא לחיים האלה. הם מכונים מסייעים שמימיים, לא מסייעים ארציים. אין להם כל עניין בהקלת הקריירה של בן התמותה; הם דווקא מבקשים להפוך את חייכם לקשים ולנוקשים במידה סבירה, ובכך להרבות ולהמריץ את ההחלטות. נוכחותו של מכוון מחשבה כביר אינה מקנה חיים קלים ונטולי מחשבה מאומצת, ואולם מתת אלוהית מעין זו תקנה שקט נפשי שגב ושלמות רוח עליונית.

רגשות השמחה והצער שלכם – החולפים והמשתנים כל העת – הינם בעיקרם תגובות אנושיות וחומריות לחלוטין למצב הנפש הפנימי שלכם ולסביבה החומרית החיצונית. לפיכך, אל נא תבקשו מן המכוון כי ינחם אתכם נחמה אנוכית, ואל נא תבקשו ממנו נוחות אנושית. המכוון עסוק בהכנתכם להרפתקה הנצחית, בהבטחת הישרדותכם. אין זה משימתו של משגוח המסתורין ליישר את הדורי רגשותיכם או לסעוד את גאוותכם הפגועה; תשומת לבו וזמנו של המכוון נתונים להכנת נשמתכם לקריירת ההרקה הממושכת.

אני בספק אם אני מסוגל להסביר לכם מה בדיוק עושים המכוונים בדעתכם ועבור נשמתכם. איני יודע אם אני מודע לחלוטין למה שבאמת קורה בחיבור הקוסמי בין משגוח אלוהי לבין דעת אנושית. במידת מה, כל אלו הינם בבחינת מסתורין עבורנו, לא ביחס לתכנית ולתכלית, אלא ביחס לאופן שבו אלה מושגות הלכה למעשה. וזוהי בדיוק הסיבה שבעטיה הננו ניצבים נוכח קושי שכזה בשעה שאנו מנסים למצוא שם הולם למתנות הנשגבות האלה אשר מקבלים האנשים בני התמותה.

מכווני המחשבה היו רוצים לשנות את רגשות הפחד שלכם לאמונה באהבה ובביטחון; ואולם, הם אינם מסוגלים לעשות דברים מעין אלו באופן מכני ושרירותי; זוהי משימתכם שלכם. כאשר אתם מבצעים את אותן החלטות אשר משחררות אתכם מאזיקי הפחד, אתם מספקים, פשוטו כמשמעו, את נקודת המשען שעליה יכול המכוון להציב את הפיגום הרוחני של ההארה המרוממת והמקדמת.

ככל שהדבר נוגע לעימותים החדים והמובחנים-היטב בין נטיותיהם הגבוהות לנטיותיהם הנמוכות של הגזעים, בין מה

of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:55 (1191:9) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:56 (1192:1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:57 (1192:2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:58 (1192:3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:59 (1192:4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really is* right or wrong (not merely what you may call right and

שבאמת נכון לבין השגוי (ולא רק מה שאתם קוראים לו נכון ושגוי), אתם יכולים לסמוך על כך שהמכוון לעולם ישתתף באופן מובחן ופעיל בהתנסויות מעין אלה. העובדה שפעילות מכוון מעין זו עשויה להיות בלתי-מודעת לשותף האנושי איננה גורעת כהוא זה מערכה וממציאותה.

אם עומדת לרשותכם שומרת אישית של גורל ותיכשלו בהישרדות, תידרש אותה מלאכית שומרת לעמוד למשפט בנוגע לביצוע של מה שהופקד בנאמנותה. ואולם, מכוני המחשבה אינם כפופים לבחינה מעין זו כאשר נתיניהם אינם מצליחים לשרוד. כולנו יודעים כי, בעוד שמלאכית עלולה שלא להגיע למושלמות של סעד, עבודתם של מכוני המחשבה מתבצעת במושלמות של פרדיס; הסעד שלהם מתאפיין בטכניקה נטולת רבב המצויה מעבר לביקורתה של הוויה כלשהי מחוץ לדיווינגטון. עומדים לרשותכם מדריכים מושלמים; ולפיכך, יעד המושלמות ניתן להשגה בוודאות.

wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

^{1085:10 (1192:9)} If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. האל שבאדם

אכן, הצעת המכווננים המרוממים והמושלמים להתקיים בפועל בדעתם של היצורים החומריים, כדוגמת בני התמותה של אורנטיה, ולהביא לידי מימוש איחוד על-תנאי עם ההוויות אשר מקוון חייתי בכדור הארץ, הינו פלא של ירידה אלוהית מטה אל הארץ.

בלא קשר למעמד הקודם של תושביו של עולם, לאחר המתת של בן אלוהי ומשניתנה לכל אדם מתת רוח האמת, נוהרים המכווננים אל עולם שכזה על-מנת לשכון בדעת כל היצורים הרצוניים הרגילים. לאחר סיום משימתו של בן פרדיס של מתת, אכן הופכים משגוחים אלה ל"ממלכת השמיים בתוכם". באמצעות המתת של המתנת האלוהיות מתקרב האב במידה הקרובה ביותר אל החטא ואל הרוע, זאת משום שנוון הדבר, הלכה למעשה, שהמכוון נדרש להתקיים בצוואת בדעת האנושית ואפילו ממש בתוכי חוסר היושר של האדם. המכווננים השוכנים נסערים במיוחד בשל אותן מחשבות מטונפות ואנוכיות; הם מתייסרים בשל חוסר הכבוד כלפי מה שיפה ואלוהי; והרבה מפחדיו החייתיים והמטופשים של האדם, כמו גם רבות מחרדותיו הילדותיות, מעכבות את עבודתם של המכווננים, הלכה למעשה.

אין כל ספק כי משגוחי המסתורין הינם המתת של האב האוניברסאלי, השתקפות צלם האל ברחבי היקום. מורה גדול אחד התריע פעם באזני בני האדם כי עליהם להתחדש ברוח אשר בדעתם; עליהם להפוך לבני-אדם חדשים, אשר נבראו, כמו האל, ביושרתה של האמת ובשלמותה. המכוון הינו סימן האלוהיות, נוכחותו של האל. המונח "צלם אלוהים" אינו מתייחס לדמיון פיזי, או למגבלות אשר הינן מנת חלקו של היצור החומרי, אלא דווקא למתת של נוכחות

6. GOD IN MAN

^{1086:1 (1193:6)} It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

^{1086:2 (1193:7)} No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the "kingdom of heaven within you." Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man's foolish animal fears and childish anxieties.

^{1086:3 (1193:2)} The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The "image of God" does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of

רוחו של האב האוניברסאלי, בדמות המתת הנשגבת של מכווני המחשבה המוענקת לפחותים שביצורים אשר ביקומים.

המכוון הינו המעיין אשר ממנו נובעים ההישג הרוחני והתקווה לאופי אלוהי בתוכם. הוא הינו העוצמה, הזכות והאפשרות להישרדות, זו אשר מבדילה אתכם לגמרי ולנצח מיצורים חיייתיים גרידא. הוא הינו הגירוי למחשבה הפנימית הגבוהה יותר, האמיתית, בניגוד לגירוי החיצוני והפיזי, אשר מגיע אל הדעת דרך מנגנון האנרגיה העצבית של הגוף החומרי.

נאמנים מסורים אלו, המופקדים על הקריירה העתידית שלכם, משכפלים במהימנות כל יצירה מנטאלית לכדי מקבילתה הרוחנית; וכך הם בוראים אתכם מחדש, לאט אך בבטחה, כפי שאתם הנכם באמת (אך ורק רוחנית) על-מנת להקים אתכם לתחייה בעולמות ההישרדות. וכל יצירות הרוח החדשות האלה משתמרות במציאות המגיחה של נשמתכם האלמותית והמתפתחת, בעצמי המורונטי שלכם. מציאויות אלה אכן מצויות שם, אף-על-פי שרק לעתים רחוקות יוכל המכוון לרומם את היצירות המשוכפלות האלה במידה הנדרשת על-מנת להציגן לאור המודעות.

וכפי שאתם הנכם ההורה האנושי, כך משמש המכוון כהורה האלוהי של העצמי האמיתי שלכם, העצמי הגבוה והמתקדם שלכם, העצמי הטוב יותר, המורונטי, והרוחני לעתיד, שלכם. וזוהי הנשמה המורונטית המתפתחת אשר מוערכת על-ידי השופטים והפוסקים, בשעה שהם מצהירים על הישרדותכם ומעבירים אתכם מעלה אל העולמות החדשים ואל הקיום הבלתי-פוסק המצוי בקשר-של-נצח עם שותפכם הנאמן – האל, המכוון.

המכווננים הינם אבותיכם הקדמונים הנצחיים, המקורות האלוהיים של נשמותיכם האלמותיות המתפתחות; הם הינם הדחף הבלתי-פוסק המוביל את האדם לנסות ולשלוט בקיום החומרי הנוכחי לאור הקריירה הרוחנית העתידית. המשגוחים הינם כאסירי התקווה אשר לעולם אינה גוועת, המעיינות הנבועים של הקדמה הנמשכת לעד. ואיך שהם שמחים לתקשר עם נתיניהם בערוצים פחות או יותר ישירים! ואיך שהם עוזרים כאשר הם יכולים להיפטר מן הסמלים, ומשיטות עקיפות אחרות, ולהביק את מסריהם הישר אל האינטלקט של השותף האנושי שלהם!

אתם, בני האדם, התחלתם בפרישתם הבלתי-נגמרת של נוף אינסופי כמעט, של ספרות של אפשרויות בלתי-נדלות, בלתי-נגמרות, והולכות ומתרחבות לעולם, לשירות מעורר, להרפתקה אשר אין דומה לה, לחוסר-וודאות נשגב ולהישג חסר-גבולות. כאשר מתקבצים העננים מעל לראשיכם, שומה על אמונתכם כי תקבל את עובדת נוכחותו של המכוון השוכן, וכך תוכלו להרחיק ולראות אל מעבר לערפילי חוסר-

material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

10864 (1193:3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

10865 (1193:4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

10866 (1193:5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

10867 (1193:6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

10868 (1194:1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on

הוודאות האנושי, אל בוהק זריחתה של שמש
היושרה הנצחית, הניצבת בגבהי העולמות
העליונים של שטניה, אשר מזמנים אתכם
אליהם.

the beckoning heights of the mansion worlds of
Satania.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון].

^{10869 (11942)} [Presented by a Solitary Messenger of
Orvonton.]

מסמך 109. יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום

110 ⇨

הספר של אורנטיה

108 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 109

יחסם של מכוונני המחשבה ליצורים ביקום

סעיפים

מבוא

1. התפתחות המכווננים
2. מכווננים הפועלים מעצמם
3. יחסם של המכווננים לטיפוסים בני-תמותה
4. מכווננים ואישיות אנושית
5. מגבלות חומריות לשכינת מכווננים
6. השתמרות ערכי אמת
7. ייעוד המכווננים האישיים

PAPER 109

RELATION OF ADJUSTERS TO
UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

מבוא

מכוונני המחשבה הינם ילדיה של נתיבת היקום, ואכן, המכווננים הבתוליים חייבים לרכוש ניסיון בעוד שהיצורים בני התמותה צומחים ומתפתחים. ממש כשם שאישיות הילד האנושי מתרחבת על-מנת להכיל את מאבקי הקיום האבולוציוני, כך הולך וצומח המכוון לעבר גדולה במהלך החזרות לקראת השלב הבא בחיי ההרקעה. ממש כשם שהילד רוכש, באמצעות חיי המשחק והחברה של ראשית ילדותו, את הגמישות ההסתגלותית הנחוצה לפעילויותיו כבגיר, כך גם המכוון השוכן רוכש כישורים לשלב הבא בחיים הקוסמיים באמצעות התכנון המקדמי בן התמותה והחזרה על הפעילויות הנוגעות לקריירה המורנטית. הקיום האנושי מהווה תקופת תרגול שאותה מנצל המכוון ביעילות על-מנת להתכונן לאחריות המוגדלות ולהזדמנויות הרחבות יותר אשר בחיים העתידיים. ואולם, בעודו חי בתוכם, מאמצי המכוון אינם נוגעים יתר על המידה לענייני החיים החולפים והקיום הפלנטארי. ניתן לומר כי כיום מכוונני המחשבה עורכים חזרות על המציאויות של נתיבת היקום בתוכי הדעת המתפתחת של בני האדם.

INTRODUCTION

^{109:0.1 (1195:1)} THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human

beings.

1. התפתחות המכוונים

בוודאי קיימת תכנית מקיפה ומפורטת לאימונם ולפיתוחם של המכוונים הבתוליים בטרם הם נשלחים מעם דיווינגטון, אך למעשה איננו יודעים רבות על אודותיה. ובוודאי אף קיימת מערכת נרחבת לאימונם-מחדש של מכוונים אשר התנסו זה מכבר בשכינה, בטרם ייצאו למשימות חדשות של קשר עם בני-תמותה, אך שוב, למעשה איננו יודעים.

נאמר לי על-ידי מכוון אשר הפך אישי כי בכל פעם שכן-תמותה אשר בקרבו שוכן-משגוח אינו מצליח לשרוד, עובר המכוון, עם חזרתו לדיווינגטון, הכשרה ואימון נרחבים. אימון נוסף זה מתאפשר על-ידי התנסות השכינה בקרב יציר אנוש, והוא תמיד ניתן בטרם מוחזר המכוון אל העולמות האבולוציוניים של הזמן.

אין תחליף קוסמי להתנסות ממשית של חיים. מושלמות האלוהיות של מכוון מחשבה אשר זה עתה נוצר, איננה מעניקה בשום צורה שהיא למשגוח מסתורין זה יכולת התנסותית לסעוד. ההתנסות הינה חלק בלתי-נפרד מקיום החיים; זהו הדבר האחד והיחיד אשר שום שיעור של מתת אלוהי לא יוכל לפטור אתכם מן הצורך לרכוש באמצעות חיים בפועל. לפיכך, בדומה לכל ההוויות החיות והפועלות בתוך הספירה הנוכחית של העליון, חייבים מכווני המחשבה לרכוש ניסיון; הם חייבים להתפתח מן הקבוצות הנמוכות, חסרות הניסיון, אל הקבוצות הגבוהות והמנוסות יותר.

בתוככי הדעת האנושית חולפים המכוונים דרך קריירה התפתחותית מובחנת; הם אכן משיגים מציאות של הישג אמיתי אשר לנצח נותר שלהם. בהדרגה הם רוכשים כישורים ויכולות של מכוון, וזאת כתוצאה מכל מגע שהוא עם בני הגזעים החומריים, ובלא תלות בעובדת ההישרדות או אי-ההישרדות של נתיניהם בני התמותה המסוימים. הם אף מהווים שותפים שווים של הדעת האנושית במלאכת טיפוח התפתחות הנשמה האלמותית בעלת יכולת ההישרדות.

השלב הראשון בהתפתחותו של מכוון מושג בהיותך עם נשמתו השורדת של בן-תמותה. וכך, בעוד שמטבעכם הנכם מתפתחים פנימה ומעלה, מן האדם אל עבר האל, המכוונים, מטבעם, מתפתחים החוצה ומטה מן האל אל עבר האדם; וכך, לנצח יהא התוצר הסופי של איחוד זה בין אלוהיות ואנושיות הן בבחינת בן של האדם והן בבחינת בן של האל.

2. מכוונים הפועלים מעצמם

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

102:1.1 (1195:2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

102:1.2 (1195:3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

102:1.3 (1195:4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

102:1.4 (1196:1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

102:1.5 (1196:2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

נמסר לכם על אודות סיווגם של המכווננים בהתאם לניסיונם – בתוליים, מתקדמים ועליונים. כדאי לכם להכיר גם בסיווג תפקודי מסוים – המכווננים הפועלים מעצמם. מכוון הפועל מעצמו הוא כזה אשר:

1. כבר רכש ניסיון נדרש מסוים בחיים המתפתחים של יצור רצוני, או כשוקן ארעי בסוג של עולם שבו מכווננים אך ורק מושאלים לנתיניהם בני התמותה, או בפלנטה שבה מתרחש היתוך בפועל ושבה נכשל בן התמותה בהישרדותו. משגוח שכזה הינו מכוון מתקדם או עליון.

2. כבר רכש את איזון העוצמה הרוחנית בקרב אדם אשר הגיע למעגל הנפשי השלישי, ואשר הוקצתה לו שומרת שרפית אישית.

3. רכש נתין אשר קיבל את ההחלטה העילאית, והתארגן בכנות וברצינות עם המכוון. המכוון מתבונן קדימה אל הזמן שבו יקרה ההיתוך בפועל ומקבל את האיחוד כמאורע עובדתי.

4. יש לו נתין אשר התקבל לסגל המילואים של הגורל בעולם אבולוציוני אשר ממנו מרקיעים בני-תמותה.

5. בזמן כזה או אחר שבו ישן בן האדם, התנתק ארעית מן הדעת האנושית אשר בקרבה נכלא, על-מנת לבצע סוג מסוים של קשר, מגע, רישום-מחדש, או כל שירות חוץ-אנושי אחר הקשור למנהל הרוחני של העולם אשר בו הוצב.

6. שרת בעתות משבר בהתנסותו של אדם כזה או אחר, אשר שימש כמשלים החומרי של אישיות רוח אשר הופקדה על מימוש של הישג קוסמי כלשהו הנדרש לשם כלכלתה הרוחנית של הפלנטה.

דומה כי מכווננים הפועלים-מעצמם הינם בעלי שיעור משמעותי של רצון בכל הנוגע לעניינים אשר אינם נוגעים לאישיות האנושית שבהן הם שוכנים בפועל, ועל כך מעידים מעלליהם הרבים, הן בקרב הנתינים האנושיים אשר להם הם צמודים והן מחוצה להם. מכווננים מעין אלו משתתפים בפעילויות רבות בעולם, ואולם, לעיתים תכופות יותר הם משמשים כשוכניהם הבלתי-מורגשים של המקדשים הארציים אשר הם בחרו בעצמם.

אין ספק כי סוגי המכווננים הללו, הגבוהים והמנוסים יותר, יכולים לתקשר עם אלו המצויים בעולמות אחרים. ואולם, בעוד שמכווננים הפועלים מעצמם אכן מתקשרים בינם לבין עצמם באופן הזה, הם עושים כן אך ורק ברמות של עבודתם המשותפת ולצורך שימור הנתונים אשר עליהם הם מופקדים, ואשר נחוצים לסעד המכווננים בעולם שבו הם שוהים; זאת אף כי מעת לעת ידוע כי הם פועלים בנושאים בין-פלנטאריים בעתות משבר.

109:21 (1196:3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:22 (1196:4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:23 (1196:5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:24 (1196:6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:25 (1196:7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:26 (1196:8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:27 (1196:9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:28 (1196:10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:29 (1196:11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

מכווננים עליונים ופועלים-מעצמם יכולים לעזוב את גוף האדם כל אימת שרצונם בכך. השוכנים אינם חלק אורגני או ביולוגי מחיי בני האדם; הם מתווספים מעליהם כתוספות אלוהיות. הם תוכננו בתכניות החיים המקוריות, אך אינם הכרחיים לשם הקיום החומרי. ואף-על-פי-כן, ראוי לציין כי לאחר שהשתכנו זה מכבר במקדשיהם האנושיים, הם עוזבים אותם רק לעתים רחוקות ביותר, ואפילו תהא זו עזיבה ארעית בלבד.

המכווננים העוסקים בפעילות-העל הינם אלו אשר השלימו את המשימות אשר הופקדו בידם, והם רק ממתנים להתפרקות הכלי של חיי החומר, או להעתקת הנשמה האלמותית.

3. יחסם של המכווננים לטיפוסים בני-תמותה

אופי עבודתם המפורטת של משגוחי המסתורין משתנה בהתאם לטיב משימותיהם, וזאת בתלות בהיותם מכווננים של קשר או מכווננים של היתוך. מכווננים מסוימים מושאלים באופן זמני למשך חיי נתיניהם; אחרים מוענקים כמועמדים לאישיות, ומורשים לעבור היתוך נצחי אם וכאשר נתיניהם שורדים. קיימים אף שינויים קלים בעבודתם של הטיפוסים הפלנטאריים השונים, וכן במערכות שונות וביקומים שונים. ואולם, ככלל, מלאכתם הינה אחידה במידה יוצאת דופן, הרבה יותר מחובותיו של כל אחד מן הסדרים האחרים של ההוויות השמימיות הברואות.

בעולמות פרימיטיביים מסוימים (הקבוצה של סדרה מספר אחת) שוכן המכוון בדעתו של היצור למטרת אימון התנסותי, ובעיקר על-מנת לחנך את עצמו ולהתקדם בהדרגה. על-פי-רוב נשלחים מכווננים בתוליים לעולמות שכאלה בתקופות הקדומות, עת מתקרבים בני האדם הפרימיטיביים אל עמק ההחלטה, אך כאשר רק מעט מהם, באופן יחסי, עתידים לבחור להרקייע אל הפסגות המוסריות המצויות מעבר לגבעות השליטה העצמית ורכישת האופי אשר נועדו להשיג את הרמות הגבוהות יותר של רוחניות מתגלה. (יחד עם זאת, רבים מאלו אשר נכשלים בהיתוך עם המכוון אכן שורדים כמרקיעים מותכי-רוח.) בעת החיבור הארעי עם הדעת הפרימיטיבית, מתאמנים המכווננים אימון לא יסולא בפז ורוכשים התנסות נהדרת, אשר לאחר מכן ביכולתם לנצלה לטובת הוויות נעלות יותר בעולמות אחרים. שום דבר בעל ערך הישרדותי אינו יורד אף פעם לטמיון בכל רחבי היקום הרחב.

בעולם מטיפוס אחר (הקבוצה של סדרה מספר שתיים) המכווננים רק מושאלים להוויות בנות התמותה. כאן, המכווננים לעולם לא יוכלו להשיג היתוך של אישיות באמצעות משכן זה, אך הם מעניקים סיוע רב לנתיניהם האנושיים במהלך חייהם בני התמותה, הרבה יותר מפכי

^{109:2.10 (1197.1)} Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

^{109:2.11 (1197.2)} The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

^{109:3.1 (1197.3)} The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

^{109:3.2 (1197.4)} On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

^{109:3.3 (1197.5)} On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give

שיכולו להעניק לבני התמותה של אורנטיה. כאן מושאלים המכווננים ליצורים האנושיים למשך תקופת חיים יחידה כתבניות עבור הישגיהם הרוחניים הגבוהים יותר, מסייעים זמניים למשימה המסקרנת של הפיכת אופי הישרדותי למושלים. המכווננים אינם שבים לאחר המוות הטבעי; בני-תמותה שורדים אלו משיגים חיי נצח הודות להיתוך עם רוח.

בעולמות כדוגמת אורנטיה (הקבוצה של סדרה מספר שלוש) קיים קשר אמיתי של אירוסין עם המתת האלוהית, קשר של חיים ומוות. אם תשרדו, יתרחש איחוד של נצח, היתוך לעד, אדם ומכוון יהפכו לאחד.

בעולמות מהסדרה של בני התמותה בעלי שלושת המוחות, המכווננים יכולים להשיג בפועל מגע נרחב הרבה יותר עם נתיניהם במהלך החיים ברי החלוף בהשוואה לטיפוסים בעלי מוח אחד או שני מוחות. ואולם, בקריירה שלאחר-המוות, הטיפוסים בעלי שלושת המוחות מתקדמים ממש כמו הטיפוס בעל המוח הבודד או האנשים בעלי שני המוחות – הגזעים של אורנטיה.

בעולמות של שני מוחות, לאחר שהייתו של בן פרדים של מתת, רק לעתים רחוקות יוקצו מכווננים בתוליים עבור אנשים בעלי יכולת הישרדות אשר איננה מוטלת בספק. הננו מאמינים כי בעולמות שכאלה כמעט כל המכווננים השוכנים בגברים ובנשים אינטליגנטיים בעלי יכולת הישרדות, משתייכים לטיפוס המתקדם או לטיפוס העליון.

ברבים מן הגזעים האבולוציוניים המוקדמים של אורנטיה התקיימו שלוש קבוצות של הוויות. היו אלו אשר היו כה חיייתיים, עד כי הם נעדרו כל יכולת לקבל מכוון. היו אלו אשר הציגו יכולת בלתי מעורערת לקבל מכווננים, והם אכן קיבלו אותם מיד עם שהגיעו לגיל האחריות המוסרית. והייתה קבוצה שלישית אשר נמצאה בתפר; הייתה להם הקיבולת לקבל מכוון, אך המשגוחים יכלו לשכון בדעתו של אותו אדם אך ורק אם היחיד ביקש זאת באופן אישי.

ואולם, מכווננים בתוליים רבים שירתו בהתנסות מקדמית רבת ערך באמצעות מגע עם הדעת האבולוציונית של אותן הוויות אשר נפסלו להישרדות, הואיל ומורשתם הינה מאבות קדמונים בלתי-כשירים או נחותים; ובכך הם הוכשרו טוב יותר למשימה מאוחרת יותר בדעת מטיפוס גבוה יותר בעולם אחר.

4. מכווננים ואישיות אנושית

צורות התקשורת הבין-אישיות האינטליגנטיות והגבוהות יותר בין בני-אדם מסייעות במידה רבה במכווננים השוכנים. בעלי-חיים אכן מרגישים תחושות של רעות, אך הם אינם משתפים מושגים זה עם זה; הם

to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

^{109:34 (1197:6)} On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

^{109:35 (1197:7)} In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

^{109:36 (1198:1)} On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

^{109:37 (1198:2)} In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

^{109:38 (1198:3)} But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

^{109:41 (1198:4)} The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can

יכולים להביע רגשות, אך לא רעיונות או אידיאלים. ובני-אדם ממקור חייתי, אף הם אינם מתנסים בקשר אינטלקטואלי מסוג גבוה, או בהתייחדות רוחנית עם רעיהם, עד אשר הוענקו להם מכווני המחשבה; זאת אף כי כאשר יצורים אבולוציוניים שכאלו מפתחים שפה, הם כבר מצויים בדרך הנכונה לקבלת מכוונים.

בעלי-חיים אכן מתקשרים זה עם זה באופן גס, אך במגע פרימיטיבי מעין זה מצויה אך מעט אישיות, אם בכלל. מכוונים אינם מהווים אישיות; הם הינם הוויות קדם-אישיות. ואולם, הם מגיעים מעם מקור האישיות, ונכחותם אכן מעצימה את מופעה האיותיים של האישיות האנושית; ובמיוחד נכון הדבר אם למכוון הייתה התנסות קודמת.

טיפוס המכוון נוגע במידה רבה לפוטנציאל הביטוי של האישיות האנושית. במהלך העידנים, רבים מן המנהיגים האינטלקטואליים והרוחניים הגדולים של אורנטיה השפיעו את השפעתם הרבה בעיקר בשל עליונותם ובשל ניסיונם הקודם של המכוונים אשר שכנו בקרבם.

המכוונים השוכנים שיתפו פעולה במידה לא מבוטלת עם השפעות רוחניות אחרות בתהליך התמרתם של צאצאי האדם הפרימיטיביים של ימי קדם והפיכתם של אלו לאנושיים. אילו נסוגו המכוונים השוכנים בדעת של תושבי אורנטיה, כי אז היה העולם חוזר לאיטו אל רבים מן המחזות והמנהגים של בני האדם של התקופות הפרימיטיביות; המשגוחים האלוהיים מהווים אחד מן הפוטנציאלים האמיתיים לשם התקדמותה של הציוויליזציה.

צפיתי במכוון מחשבה אשר שוכן כעת בדעת באורנטיה, ואשר על-פי רשומות אורסה שכן לפני-כן בחמישה-עשר מוחות באורונטון. איננו יודעים אם היו למשגוח זה התנסויות דומות ביקומי-על אחרים, אך אני חושד כי אכן כך הדבר. זהו מכוון מופלא, והוא מהווה את אחד מן הכוחות היעילים ביותר ובעלי-העוצמה הרבה ביותר באורנטיה לעת הזו. מה שאחרים איבדו, בכך שסירבו לשרוד, מרוויח כעת בן-אדם זה (וכן כלל עולמכם). זה אשר לא ניחן באיכויות הישרדות, יילקח ממנו אף אותו מכוון מנוסה אשר לו, ולזה אשר ניחן בפוטנציאל לשרוד יינתן אפילו מכוון זה, בעל ניסיון הקדם, אשר ניתן לפניו לעריק עצל.

במובן מסוים, ייתכן שהמכוונים מקדמים שיעור מסוים של הפרייה הדדית בפלנטה בתחומי האמת, היופי והטוב. ואולם, רק לעתים רחוקות ניתנות למכוונים שתי התנסויות שכינה באותה פלנטה; לא קיים כעת מכוון אשר משרת באורנטיה ואשר היה בעולם הזה קודם לכן. אני יודע את אשר אני אומר משום שמצויים ברשותי המספרים שלהם והרשומות על אודותיהם מן הארכיונים של אורסה.

express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

^{109:42(1198:9)} Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

^{109:43(1198:6)} The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

^{109:44(1198:7)} The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

^{109:45(1198:8)} I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

^{109:46(1199:1)} In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER

INDWELLING

מכווננים עליונים ופועלים-מעצמם מסוגלים לעיתים קרובות לתרום לדעת האנושית גורמים בעלי חשיבות רוחנית, בעת שזו זורמת חופשית בערוצי המשוחררים, אך המבוקרים, של הדמיון היצירתי. בעתות שכאלה, ולפעמים בזמן השינה, המכוון מסוגל לעצור את הזרמים המנטאליים, לעצור את הזרימה, ואז להסיט את מצעד הרעיונות; וכל אלו נעשים על-מנת לגרום להתמרות רוחניות מעמיקות במדרגות הגבוהות יותר של מודעות-העל. וכך מכונים כוחותיה של הדעת, והאנרגיות שלה, באופן מלא יותר עם סולם צילי המגע של הרמה הרוחנית בהווה ובעתיד.

לעיתים ניתן להאיר את הדעת, לשמוע את הקול האלוהי אשר דובר ברציפות בתוכם, כך שתוכלו להיות מודעים באופן חלקי לחכמה, לאמת, לטוב וליופי אשר הינם מנת חלקה של האישיות הפוטנציאלית השוכנת בקרבכם כל עת.

ואולם, לעיתים קרובות קורה שהנטיות המנטאליות הבלתי-יציבות שלכם, אשר משתנות במהירות, משבשות את תכניתיהם של המכווננים וקוטעות את עבודתם. מלאכתם מופרעת לא רק בשל טיבם המולד של הגזעים האנושיים, אלא גם מתעכבת במידה רבה בשל הדעות אשר גיבשתם זה מכבר, הרעיונות אשר התבססו אצלכם ודעותיכם הקדומות משכבר הימים. בשל המגבלות האלה, פעמים רבות מגיחות אל תוך התודעה רק יצירותיהם הבלתי-מוגמרות, ויוצא שבלבול המושגים הינו בלתי-נמנע. לפיכך, כאשר תבחנו מצבים מנטאליים, הדבר הבטוח הינו לבחון כל מחשבה או כל התנסות כשלעצמה וכפי שהיא בבסיסה, ולהתעלם מכל מה שהיה עשוי להיות.

הבעיה הגדולה בחיים הינה התאמתן של נטיות החיים הקדומות לדרישותיהם של הדחפים הרוחניים המופעלים על-ידי נוכחותו האלוהית של משגוח המסתורין. בעוד שבקריירה ביקום וביקום-העל לא יוכל שום אדם לשרת שני אדונים, בחיים אשר אותם אתם חיים כעת באורנטיה חייב כל אדם לשרת שני אדונים בהכרח. הוא חייב להתמחות באמנות הפשרה האנושית בת-החלוף, בעודו נשבע אמונים מבחינה רוחנית לאדון אחד בלבד; וזוהי הסיבה שבעטיה כה רבים נכשלים ונופלים, מתעייפים ונופלים קורבן למתח הכרוך במאבק האבולוציוני.

אף כי המורשות התורשתיות של הכישורים המוחיים ושל שליטת-העל האלקטרוכימית פועלות שתיהן, על-מנת להגדיר את ספרת הפעילות היעילה של המכוון, לעולם לא תוכל שום מגבלה תורשתית (בדעת רגילה) למנוע, בסופו של דבר, את ההישג הרוחני. התורשה עלולה להפריע לקצב כיבושה של האישיות, אך לא תמנע את השלמתה, לבסוף, של הרפתקת

^{109:5.1 (1199.2)} Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

^{109:5.2 (1199.3)} It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

^{109:5.3 (1199.4)} But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

^{109:5.4 (1199.5)} The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

^{109:5.5 (1199.6)} While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster,

ההרקעה. אם תשתפו פעולה עם המכוון שלכם, במוקדם או במאוחר תפתח המתת האלוהית את הנשמה האלמותית, ולאחר שתעבור עמה היתוך, תציג את היצור החדש בפני בן המאסטר הריבון של היקום המקומי, ובסופו של דבר בפני אבי המכוונים אשר בפרדיס.

6. השתמרות ערכי אמת

מכוונים אף-פעם אינם נכשלים; שום דבר בעל ערך הישרדותי לעולם אינו אובד; כל ערך בעל משמעות בקרב כל יצור רצוני מובטח כי ישרוד, בלא תלות בהישרדותה או אי-הישרדותה של האישיות אשר גילתה את המשמעות או העריכה אותה. וכך הוא הדבר, בן-תמותה עלול לדחות את ההישרדות; ועדיין, התנסות החיים איננה יורדת לטמיון; המכוון הנצחי נושא עמו את ההיבטים הראויים של חיים מעין אלה של כישלון לכאורה, לוקח אותם לעולם אחר ושם מעניק את המשמעות האלה, אשר שרדו, לדעת אנושית אחרת מטיפוס גבוה יותר, דעת בעלת יכולת הישרדות. שום התנסות ראויה לעולם אינה מתרחשת לשווא; משמעות אמת או ערכים אמיתיים לעולם אינם אובדים.

ככל שהדבר הנוגע למועמדים להיתוך, אם משגוח המסתורין ננטש בידי שותפו האנושי, אם השותף האנושי מסרב להמשיך בנתיבת ההרקעה, כי אז, משהוא משוחרר על-ידי המוות הטבעי (או לפני כן), נושא המכוון עמו את כל מה שהינו בעל ערך הישרדותי, ואשר התפתח בדעתו של אותו יצור בלתי-שורד. אם שוב ושוב מכוון איננו מצליח להשיג אישיות של היתוך בשל אי-הישרדותם, בזה אחר זה, של נתיניו האנושיים, ואם משגוח זה יהפוך לאחר מן לאישי, כי אז כל הניסיון אשר נרכש בעת ששכן ושלט בדעת כלל האנשים הללו, יהפוך לקניין בפועל של מכוון זה אשר הפך זה עתה לאישי, וזה יוכל ליהנות מן הקניין הזה ולהשתמש בו במהלך כל עידי העתיד. מכוון אישי מסדר זה הינו אוסף משולב של כלל תכונות ההישרדות של כל היצורים אשר אירחו אותו בעבר.

כאשר מכוונים בעלי התנסות ממושכת ביקום מתנדבים לשכון בקרב בנים אלוהיים במשימות המתת שלהם, הם יודעים אל נכון כי לא לעולם ניתן להשיג הישג של אישיות באמצעות שירות זה. אך לעיתים קרובות מעניק אבי הרוחות אישיות למתנדבים הללו ומכון אותם כמנהלים של בני מינם. אלה הן האישיות אשר מקבלות אחר כבוד את הסמכות בדיוויניגטון. והטבע הייחודי שלהם מגלם את פסיפס האנושיות של התנסויותיהם הרבות בשכינה בבני-תמותה, כמו גם את רישום הרוח של אלוהיותו האנושית של בן פרדיס של מתת בשעת במתת האחרונה שלו.

את הפעילויות של המכוונים ביקום המקומי שלכם מכווין המכוון האישי של מיכאל מנבאדון, אותו משגוח אשר הנחה אותו צעד אחר צעד

the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

^{109:6.1 (1200.1)} Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

^{109:6.2 (1200.2)} As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

^{109:6.3 (1200.3)} When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

^{109:6.4 (1200.4)} The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who

כאשר חי את חייו כבן האנוש ישוע בן יוסף. מכונן יוצא-דופן זה נשאר נאמן למשימתו, ומשגוח אמיץ זה הנחה בחכמה את הטבע האנושי, כאשר תמיד הכוין את דעתו האנושית של בן פרדיס לבחור בנתיב הרצון המושלם של האב. מכונן זה שירת לפני כן עם מאקיווטה מלכי-צדק בימי אברהם, ועסק במעללים מופלאים, הן לפני שכינה זו והן בין שתי התנסויות המתת האלה.

מכונן זה אכן ניצח בדעתו של ישוע – אותה הדעת אשר בכל אחד ממצבי החיים החוזרים ונשנים שמרה על הקדשה מסורה לעשיית רצון האב, באומרה, "אף לא כְּרָצוֹנִי, כִּי אִם כְּרָצוֹנְךָ יְעֻשָׁה." הקדשה נחושה שכזו הינה הדרכון האמיתי אל מחוץ למגבלות הטבע האנושי ואל סופיות ההישג האלוהי.

אותו מכונן ממש משקף כעת את הטבע הבלתי-נתפש של אישיותו האנושית הכבירה של ישוע בן יוסף, זו שלפני הטבילה, וכן את הרישום הנצחי והחי של הערכים הנצחיים והחיים אשר יצר הכביר שבכל אנשי אורנטיה, מתוך הנסיבות הצנועות של חיים פשוטים, אשר נחו תוך מיצוי מלאו הערכים הרוחניים אשר אותם ניתן להשיג בהתנסות בת התמותה.

כל מה שהוא בעל ערך תמידי, ואשר מופקד בידי מכונן, מובטח כי ישרוד לנצח. במקרים מסוימים שומר המשגוח על קניין זה על-מנת להעניק אותו לדעת אנושית אחרת אשר בה ישכון בעתיד; במקרים אחרים, בשעה שהוא הופך לאישי, מוחזקות המציאויות השמורות האלה אשר שרדו בנאמנות לשם ניצול עתידי בשירות אדריכלי יקום האב.

7. ייעוד המכווננים האישיים

איננו יודעים לומר אם רסיסי אב אשר אינם מכווננים יכולים להפוך לאישיים, ואולם נמסר לכם כי אישיות הינה המתת אשר נותן האב האוניברסאלי מרצון החופשי הריבוני. ככל שאנו יודעים, רסיס האב מטיפוס מכונן משיג אישיות אך ורק באמצעות רכישת תכונות של אישיות דרך שירות של סעד להוויה אישית. ביתם של המכווננים הללו, אשר הפכו לאישיים, הינו בדיווינינגטון, שם הם מלמדים ומכוונים את עמיתיהם הקדם-אישיים.

מכוונני המחשבה אשר הפכו אישיים הינם הגורמים המייצבים והמפצים הבלתי-מוגבלים, הבלתי-מוקצים והריבוניים, של יקום היקומים עצום הממדים. הם משלבים בין התנסות היצור להתנסות הבורא – בין הקיומי להתנסותי. הם הינם הוויות אחודות של זמן ושל נצח. בממשל היקום, הם מאגדים בין הקדם-אישי לאישי.

מכווננים אשר הפכו אישיים הינם מנהליהם החכמים-בכל ובעלי-העוצמה של אדריכלי יקום

guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

^{109:65 (1200.5)} This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

^{109:66 (1200.6)} This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

^{109:67 (1201.1)} Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

^{109:7.1 (1201.2)} We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

^{109:7.2 (1201.3)} Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

^{109:7.3 (1201.4)} Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the

האב. והם משמשים כסוכנים אישיים של מלוא הסעד של האב האוניברסאלי – הסעד האישי, הקדם-אישי והעל-אישי. הם הינם סועדיהם האישיים של יוצא-הדופן, הבלתי-רגיל והבלתי-צפוי, ברחבי כלל מחוזות הספרות הטרנסצנדנטאליות המוחלטות של תחומי האל המרבי, ואפילו עד לרמות של האל המוחלט.

הם הינם ההוויות הבלעדיות של היקומים, אשר כוללות בתוכן הווייתן את כלל מערכות היחסים הידועות של האישיות; הם אישיים-בכל – הם הווים לפני אישיות, הם הינם אישיות, והם הווים לאחר אישיות. הם סועדים את אישיותו של האב האוניברסאלי בנצח העבר, בנצח ההווה ובנצח העתיד.

אישיות קיומית מן הסדר האינסופי והמוחלט הוענקה מטעם האב האוניברסאלי לכן הנצחי, ואולם הוא בחר לשמור לשם סעדו שלו את האישיות ההתנסותית מן הסוג של המכוון אשר הפך לאישי ואשר מוענק למכוון הקדם-אישי הקיומי; וכך שניהם מיועדים לאישיות-העל העתידית הנצחית של הסעד הטרנסצנדנטאלי במחוזות המוחלטות של המרבי, העליון-מרבי, ואפילו אל עבר הרמות של המרבי-מוחלט.

המכוונים אשר הפכו לאישיים נראים אך רק לעיתים רחוקות באופן נרחב ביקומים. לעיתים הם נועצים עם עתיקי היום, ולעיתים מגיעים מכוניהם האישיים של הבנים הבוראים מן הסדר השביעי אל עולמות המטה של הקונסטלציות, על-מנת להיוועד עם השליטים הוורונדאדקים.

בשעה שהצופה הפלנטארי הוורונדאדקי של אורנטיה – הנאמן הגבוה ביותר אשר קיבל על עצמו זה מכבר את יורשות העצר של מצב החירום בעולמכם – הפעיל את סמכותו בנוכחות המושל הכללי של הפלנטה, הוא החל את שלטון החירום שלו ועמו מלוא אנשי הסגל אשר אותם בחר. הוא הקצה מיד לכל עמיתיו ולכל עוזריו את משימותיהם הפלנטאריות. ואולם, הוא לא בחר את שלושת המכוונים אשר הפכו לאישיים, ואשר הופיעו לצדו ברגע שבו קיבל לידי את יורשות העצר. הוא אפילו לא ידע שהם עתידים להופיע כך, לפי שנכחות אלוהית שכזו לא התממשה בעת יורשות העצר הקודמת. והמושל יורש העצר הגבוה ביותר לא הועיד שירות לשלושת המכוונים המתנדבים הללו אשר הפכו לאישיים, ואף לא הקצה להם משימות. אף-על-פי-כן, שלושת ההוויות הכול-אישיות האלה היו בין ההוויות השמימיות הפעילות ביותר מקרב הסדרים הרבים של הוויות שמימיות אשר שירתו אז באורנטיה.

מכוונים אשר הפכו לאישיים מעניקים מגוון רחב של שירותים לסדרים רבים של אישיות ביקום, ואולם איננו מורשים לשוחח על הסעדים הללו עם יצורים אבולוציוניים משוכני-מכוון. האלוהיות האנושיות יוצאות הדופן האלה נמנות

Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

^{109:7.4 (1201.5)} They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

^{109:7.5 (1201.6)} Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

^{109:7.6 (1201.7)} Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

^{109:7.7 (1201.8)} When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

^{109:7.8 (1202.1)} Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the

עם האישיות הראויות ביותר לציון בכלל היקום
המקיף, ואיש אינו מעז לנבא מה תהיינה
משימותיהן העתידיות.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון].

entire grand universe, and no one dares to predict
what their future missions may be.

^{109:7,9 (1202:2)} [Presented by a Solitary Messenger of
Orvonton.]

מסמך 110. יחסם של המכווננים לבני-תמותה יחידים

111 ⇨

הספר של אורנטיה

109 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 110

יחסם של המכווננים לבני-תמותה יחידים

סעיפים

מבוא

1. לשכון בתוך הדעת האנושית
2. מכווננים ורצון אנושי
3. שיתוף פעולה עם המכוון
4. עבודתו של המכוון בדעת
5. מושגים שגויים של הכוונת המכוון
6. שבעת המעגלים הנפשיים
7. הישג האלמותיות

PAPER 110

RELATION OF ADJUSTERS TO
INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

מבוא

מתת החופש המוענקת להוויות בלתי-מושלמות פירושה טרגדיה בלתי-נמנעת, ומטבעה של האלוהות הקדמונית שהיא חולקת בסבל הזה באהבה, באופן אוניברסלי ומתוך שותפות חברית אוהבת.

עד כמה שידיעתי מגעת באשר לענייניו של יקום, הנני סבור כי אהבתו ומסירותו של מכוון מחשבה הינה החיבה האלוהית האמיתית ביותר בקרב הבריאה בכללותה. אהבת הבנים בעצם סעדם לגזעים הינה עילאית, ואולם, מסירותו של מכוון ליחיד היא נוגעת ללב באופן נשגב, והיא דומה באופן אלוהי למסירות האב. דומה כי אב פרדיס שמר לעצמו צורת מגע אישית זו בינו לבין יצוריו היחידניים כזכות הנתונה בלעדית לו כבורא. ואין שום דבר בכלל יקום היקומים אשר ניתן להשוותו לסעד המופלא של הישויות הבלתי-אישיות האלה, אשר שוכנות באופן כה מרתק בקרב ילדי הפלנטות האבולוציוניות.

INTRODUCTION

^{1100.1 (1231)} THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

^{1100.2 (1232)} As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

אין לחשוב על המכוונים כעל דבר שחי בתוך המוחות החומריים של בני האדם. הם אינם חלקים אורגניים של היצורים הפיזיים בעולמות. ראוי יותר לראות במכווני המחשבה ככאלו השוכנים בדעת בת התמונה של האדם, ולא ככאלו המתקיימים בגבולות איבר פיזי בודד. והמכוון מתקשר ברציפות, בעקיפין ובאופן בלתי-מזוהה, עם הנתין האנושי, ובמיוחד במהלך אותן התנסויות נשגבות של מגע הסגידה של הדעת עם הרוח במודעות העל.

הנני מייחל להיות מסוגל לסייע לבני התמונה המתפתחים להבין טוב יותר, ולהעריך באופן מלא יותר, את מלאכתם הבלתי-אנוכית והעילאית של המכוונים החיים בקרבם, אשר הינם כה מסורים בנאמנות למשימת קידום רוחות הרוחניות של האדם. המשגוחים הללו סועדים ביעילות את ההיבטים הגבוהים יותר של דעת האדם; הם הינם מתפעלים חכמים ומנוסים של הפוטנציאל הרוחני של האינטלקט האנושי. הסייעים השמימיים הללו מתמסרים למשימה הכבירה של הנחייתכם בבטחה פנימה ומעלה אל מחוז המבטחים השמימי של האושר. אלו אשר עמלים ללא לאות, מקדישים עצמם לעתיד ההופך אישי של ניצחון האמת האלוהית בחיי הנצח שלכם. אלו הם הפועלים פקוחי העין המובילים את דעת האדם יודע-האל הלאה משרטוני הרשע, בעודם מובילים במומחיות את נשמתו המתפתחת של האדם אל עבר הנמלים האלוהיים של המושלמות, השוכנים לחופים רחוקים עד מאוד ונצחיים. המכוונים הינם מנהיגים אוהבים, אלו אשר ידריכו אתכם בביטחון ובבטחה דרך המבוכים החשוכים של אי-הוודאות בנתיבה הארצית הקצרה שלכם; הם הם המורים הסבלניים אשר מאיצים בהתמדה בנתיבם להתקדם קדימה בנתיבי המושלמות המדורגת. הם הם השומרים בנאמנות זהירה על ערכי האופי הנעלים של היצור. תקוותי היא כי תאהבו אותם יותר, תשתפו עמם פעולה באופן מלא יותר ותנצרו אותם בחיבה גדולה יותר.

אף כי השוכנים האלוהיים עסוקים בעיקר בהכנתכם הרוחנית לשלב הבא בקיום הבלתי-נגמר, הם גם מתעניינים עד מאוד ברווחתכם בת החלוף ובהישגיכם האמיתיים על-פני כדור הארץ. הם ששים לתרום לבריאותכם, לאושרכם ולשגשוגכם האמיתי. הם אינם אדישים להצלחתכם בכל העניינים הנוגעים להתקדמותכם בפלנטה, עניינים אשר אינם פוגעים בחיכם העתידיים של הקדמה הנצחית.

המכוונים מתעניינים במעשיכם בחיי היומיום ובפרטים הרבים הנוגעים לחיכם, ועוסקים בהם במידה שאלו משפיעים על הבחירות המשמעותיות, בנות החלוף, שלכם, ועל ההחלטות הרוחניות החיוניות שלכם, ולפיכך מהווים גורמים בפתרונכם את בעיית הישרדות הנשמה והקדמה הנצחית. ובעוד שהמכוון הינו סביל באשר לרווחה בת החלוף גרידא, הוא הינו

110.1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110.1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110.1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110.1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is

פעיל באופן אלוהי באשר לכל ענייני עתיד הנצח שלכם.

המכוון נותר עמכם בכל האסונות ובכל המחלות אשר אינן פוגעות לחלוטין ביכולות המנטאליות. וכמה אכזרי מצדכם לחלל ביוזעין את הגוף הפיזי, או לזהמו בכוונה תחילה באופן כלשהו, הגוף אשר נדרש לשמש כמקדשה הארצי של מתת אל מופלאה זו. כל הרעלים הפיזיים מעכבים עד מאוד את מאמצי המכוון לרומם את הדעת החומרית; זאת בעוד שבדומה, לך, הרעלים המנטאליים של הפחד, הכעס, הקנאה, צרות העין, החשדנות וחוסר-הסובלנות, פוגעים עד מאוד בהתקדמותה הרוחנית של הנשמה המתפתחת.

היום הנכם חולפים דרך שלב החיזור אחר המכוון שלכם; ואם רק תהיו נאמנים לאמון אשר נתנה בכם הרוח האלוהית, אשר מבקשת להתאחד לנצח עם דעתכם ועם נשמתכם, תתרחש לבסוף אותה אחדות מורונטית, אותה הרמוניה נשגבת, אותו תיאום קוסמי, אותה התכוונות אלוהית, אותו היתוך שמימי, אותה התמזגות בלתי-נגמרת של זהות, אותה אחדות של הוויה אשר הינה כה מושלמת וכה סופית עד שאפילו האישיות המנוסות ביותר לעולם לא תוכלנה להפריד ביניהן, או להכיר את השותפים להיתוך – את האדם בן התמותה ואת המכוון האלוהי – כזהויות נפרדות.

divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

1101.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

1101.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. מכווננים ורצון אנושי

כאשר מכוונני מחשבה שוכנים בדעת האנושית, הם מביאים עמם את הקריירה לדוגמא, את החיים האידיאליים, כפי שאלו נקבעו ונצטוו על-ידם ועל-ידי המכווננים מדיוויניגטון אשר הפכו לאישיים, וכפי שאלו אושרו על-ידי המכוון אשר הפך אישי של אורנטיה. וכך הם מתחילים לעבוד תחת תכנית מובחנת אשר נקבעה מראש לשם פיתוחם האינטלקטואלי והרוחני של נתיניהם האנושיים, אך שום אדם אינו מחויב לקבל את התכנית הזו. כולכם נתונים תחת ייעוד אשר נקבע מראש, אך לא נגזר עליכם לקבל את היעוד האלוהי אשר נקבע מראש; הנכם חופשיים לחלוטין לדחות כל חלק מתכניתו של המכוון, או אפילו את כולה. משימתם שלהם הינה לחולל בדעת שינויים כאלו ולבצע התאמות רוחניות אשר אתם עשויים לאשר מרצונכם באופן אינטליגנטי, כך שהם ירכשו השפעה גדולה יותר על הכוונתה של האישיות; ואולם, המשגוחים האלוהיים לא ינצלו אתכם בשום מקרה, ולא ישפיעו עליכם באופן שרירותי כלשהו, בבחירותיכם ובהחלטותיכם. המכווננים מכבדים את ריבונות האישיות שלכם; לעולם הם כפופים לרצונכם שלכם.

בשיטות עבודתם הם מתמידים, יצירתיים ומושלמים, אך הם לא ינקטו אף-פעם באלימות כלפי הרצון העצמי של מארחיהם. משגוח אלוהי אף-פעם לא יהפוך אדם כלשהו לרוחני בניגוד לרצונו; ההישרדות הינה מתת האלים ונדרש כי

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

1102.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; they are always subservient to your will.

1102.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods

יצורי הזמן ישתוקקו אליה. אחרי ככלות הכול, בלא תלות במה שהמכוון יצליח לעשות עבורכם, הרשומות יראו כי ההתמרות הושלמו בהסכמתכם שבשיתוף-פעולה; אתם הייתם שותפים מרצון של המכוון בהשגתו של כל צעד וצעד בהתמרה הכבירה של קריירת ההרקה.

המכוון אינו מנסה לשלוט במחשבתכם ככזאת, אלא להפוך אותה לרוחנית ולנצחית. לא המלאכיות ולא המכוונים מוקדשים במישרין להשפעה על המחשבה האנושית; זוהי זכותה הבלעדית של האישיות. המכוונים מוקדשים לשיפור, שינוי, התאמתו וכיוונו של התהליך המחשבתי שלכם; ואולם, במיוחד ובאופן ספציפי יותר הם מוקדשים למלאכת בנייתם של העתקים רוחניים של הקריירה שלכם, רישומים מורונטיים של העצמי האמיתי המתקדם שלכם, וזאת למטרות הישרדות.

המכוונים עובדים בספרות הגבוהות יותר של הדעת האנושית, ומבקשים ללא הרף לייצר העתקים מורונטיים של כל מושג באינטלקט האנושי. לפיכך, קיימות שתי מציאויות אשר משיקות למעגלי הדעת האנושית ומתמקדות בהם: האחת, העצמי בן התמותה אשר התפתח מתכניותיהם המקוריות של נשאי החיים, והאחרת – ישות אלמותית מן הספרות הגבוהות של דיונינגטון, מתת אל שוכנת. ואולם העצמי בן התמותה הינו גם עצמי אישי; יש לו אישיות.

כיצורים אישיים, יש לכם דעת ורצון. כיצור קדם-אישי, יש למכוון קדם-דעת וקדם-רצון. אם אתם עושים כמצוות דעת המכוון, כך שאתם רואים עמה עין בעין, כי אז תהפוכה דעותיכם לאחת, ואתם תקבלו את החיזוק של דעת המכוון. אם לאחר מכן מצווה רצונכם את הוצאתן לפועל של החלטותיה של הדעת החדשה והמשולבת הזו, ואף אוקף את אותן החלטות, כי אז ישיג קדם הרצון של המכוון ביטוי של אישיות דרך החלטתכם, וככל שהדבר נוגע לאותו מיזם, אתם והמכוון הנכם אחד. דעתכם השיגה התכוונות אלוהית, ורצון המכוון השיג ביטוי של אישיות.

בשיעור שבו מתגשמת זהות זו, אתם מתקרבים מן הבחינה המנטאלית לסדר הקיום המורונטי. דעת מורונטית הינה ביטוי המסמל את המהות ואת הסך הכולל של הדעות המשתפות-פעולה, דעות בעלות טבע שונה מבחינה חומרית ורוחנית. לפיכך, המושג "אינטלקט מורונטי" מעיד על דעת דואלית ביקום המקומי אשר נשלטת בידי רצון אחד. ובקרב בני התמותה זהו רצון ממקור אנושי אשר הולך והופך אלוהי באמצעות הזדהות האדם בעל הדעת האנושית עם דעתו של האל.

which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

^{11023 (1205.1)} The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

^{11024 (1205.2)} Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

^{11025 (1205.3)} You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

^{11026 (1205.4)} To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

המכווננים משחקים את המשחק הקדוש והעילאי של העידנים; הם עוסקים באחת מן ההרפתקאות העילאיות של הזמן במרחב. וכמה שמחים הם כאשר שיתוף הפעולה שלכם מאפשר להם לסייע בידכם במאבקיכם הקצרים בזמן, בעוד שהם ממשיכים להוציא אל הפועל את משימותיהם הגדולות יותר של הנצח. אך על-פי-רוב, כאשר המכוון שלכם מנסה לתקשר אתכם, המסר אובד בזרמי החומר של שטפי האנרגיה של הדעת האנושית; רק מדי פעם תקלטו הד, הד קלוש ומרוחק של הקול האלוהי.

הצלחת המכוון שלכם במפעל הנחיתתם דרך החיים בני התמותה, וכן בהגשמתה של הישרדותכם, אינה תלויה כל-כך בתיאוריות של אמונותיכם כמו בהחלטותיכם, בנחישותכם וביציבות אמונתכם. כל התנועות האלה של צמיחה באישיות הופכות להשפעות רבות-עוצמה המסייעות להתקדמותכם, מכיוון שהן מסייעות לכם לשתף פעולה עם המכוון; הן מסייעות לכם להפסיק להתנגד. מכווני מחשבה מצליחים במלאכתם הארצית או נכשלים בה לכאורה, רק במידה שבה בני התמותה מתחילים לשתף פעולה עם התכנית שבעטיה הם מקודמים לאורך נתיבת ההרקעה של הישג המושלמות. סוד הישרדות טמון בתשוקה האנושית העליונה להידמות לאל ובכנות המלווית לה לעשות ולהיות כל אחד ואחד מן הדברים הנחוצים להגשמת הישג הסופי של תשוקה מכלה זו.

בשעה שאנו מדברים על הצלחתו או על כישלון של המכוון, אנו מדברים במונחים של הישרדות אנושית. המכווננים לעולם אינם נכשלים; הם הינם ממהות אלוהית, ולעולם הם יוצאים, בכל דבר שאותו הם עושים, כאשר ידם על העליונה.

אינני יכול שלא להבחין בכך שכה רבים מכם משקיעים זמן ומחשבה כה רבים על זוטות בחיים, בעוד שאתם מתעלמים כמעט לחלוטין מן המציאויות המהותיות יותר, אלה של החשיבות הנצחית, מאותם הישגים הנוגעים להתפתחותו של הסכם עבודה הרמוני יותר בינכם לבין המכווננים שלכם. היעד הכביר של הקיום האנושי הינו להתכוון לאלוהיותו של המכוון השוכן; ההישג הכביר של החיים בני התמותה הינו ההתכווננות להקדשה אמיתית, הקדשה מתוך הבנה, לתכליות הנצחיות של הרוח האלוהית אשר ממתינה ועובדת בתוך דעתכם. ואולם, מאמץ מוקדש ונחוש להגשמתו של ייעוד נצח הינו תואם לחלוטין חיים מאושרים ונטולי דאגות, וכן קריירה מכובדת על-פני האדמה. שיתוף פעולה עם המכוון אינו כרוך בעיני-עצמי, באדיקות כוזבת, או בהשפלה עצמית צבועה ויומרנית; החיים האידיאליים הינם אלו של שירות אוהב ולא קיום של מורא ופחד.

בלבול, תמיהה, ולעיתים אפילו ייאוש או היסח הדעת, כל אלו אינם מעידים בהכרח על התנגדות להובלתו של המכוון השוכן. גישות

1103.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

1103.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith*. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

1103.3 (1205.7) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

1103.4 (1205.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

1103.5 (1205.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the

מעין אלה מעידות לעיתים על חוסר בשיתוף פעולה פעיל עם המשגוח האלוהי, ולפיכך הן עלולות לעכב במידת מה את ההתקדמות הרוחנית, אך קשיים אינטלקטואליים רגשיים מעין אלו אינם מונעים כהוא זה את הישרדותה הוודאית של נשמה יודעת-אל. הבורות לבדה לעולם לא תוכל למנוע את ההישרדות; ואף לא ספקות הבלבול או הפחד שבאי-הוודאות. אך ורק התנגדות מודעת להובלתו של המכוון יכולה למנוע את הישרדותה של הנשמה האלמותית המתפתחת.

אל לכם לחשוב כי שיתוף הפעולה עם המכוון הינו תהליך מודע באופן מיוחד, משום שאין כך הדבר; ואולם, מניעים והחלטות, נחישות האמונה שלכם ותשוקותיכם הנעלות, אכן מהווים שיתוף פעולה אמיתי ויעיל. ואתם יכולים להעצים את ההרמוניה עם המכוון בכך שתעשו את הדברים הבאים:

1. תבחרו להיענות להכוונה האלוהית; תבססו בכנות את החיים האנושיים על המודעות הגבוהה ביותר לאמת, ליופי ולטוב, ואז תתאמו את האכזריות האלוהית האלה באמצעות חכמה, סגידה, אמונה ואהבה.

2. תאהבו את האל ותשאפו להידמות לו – תכירו באמת באבהות האלוהית ותאהבו ותסגדו להורה השמימי.

3. תאהבו את האדם ותשאפו בכנות לשרת – תכירו בלב שלם באחוות האדם, וכן תתמלאו בחיבה אינטליגנטית וחכמה כלפי כל אחת ואחד מאחיותיכם ומאחיהם בני התמותה.

4. תקבלו בשמחה את אזרחותכם הקוסמית – תכירו הכרה כנה במחויבויות המדורגות שלכם להוויה העליונה, מודעות לתלות ההדדית בין האדם האבולוציוני לבין האלוהות המתפתחת. זוהי הולדתה של המוסריות הקוסמית וזהו שחר ההבנה של החובה ביקום.

4. עבודתו של המכוון בדעת

המכוונים מסוגלים לקלוט ברציפות את זרם האינטליגנציה הקוסמית אשר מגיע דרך מעגלי המאסטר של הזמן והמרחב; הם עומדים בקשר מלא עם אינטליגנציית הרוח ועם האנרגיה של היקומים. ואולם שוכנים רבי-עוצמה אלו אינם מסוגלים לשדר הרבה מעושר החכמה והאמת האלה אל דעת נתיניהם האנושיים, זאת בשל החוסר בטבע משותף ובשל היעדר הכרה מגיבה.

מכוון המחשבה עסוק במאמץ מתמיד להפוך את דעתכם לרוחנית, ובכך לפתח את נשמתכם המורונטית; ואולם, על-פי-רוב, אתם עצמכם הנכם בלתי-מודעים לסעד הפנימי הזה. אתם כמעט ואינכם יכולים להבדיל בין תוצרי האינטלקט החומרי שלכם עצמכם לבין פעילויותיהם האחודות של נשמתכם ושל

indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110.36 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110.37 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110.38 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110.39 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110.40 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110.41 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110.42 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

המכוון.

תצוגות פתאומיות מסוימות של מחשבות, מסקנות ותמונות מנטאליות אחרות, הן לעיתים תוצרים ישירים או עקיפים של עבודת המכוון; אך לעיתים קרובות הרבה יותר זו פשוט הופעה פתאומית בתודעה של רעיונות אשר הלכו והתקבצו יחד ברמות המנטאליות המצויות מתחת לפני השטח, מופעיו הטבעיים והשגרתיים של התפקוד הנפשי הרגיל של המעגלים של דעת חיייתית מתפתחת. (בניגוד למופעים התת-מודעים הללו, ההתגלויות של המכוון מופיעות במחוזות העל-מודע.)

הפקידו את כל ענייני הדעת שמעל לרמת המודעות הבסיסית בידי המכוונים. בעת המתאימה – אם לא בעולם הזה כי אז בעולמות העליונים – הם יציגו סיכום ראוי של כל מלאכתם, ובסופו של דבר יציגו את אותם ערכים ומשמעויות אשר הופקדו למשמורת בידם. אם תשרדו, הם יקימו לתחייה כל אוצר בעל ערך של הדעת בת התמותה.

תהום גדולה פעורה בין האנושי לאלוהי, בין האדם לאל. הגזעים באורנטיה נשלטים במידה כה רבה באופן חשמלי וכימי, התנהגותם כה דומה לזו של בעלי החיים, תגובותיהם השגורות הן כה רגשיות, עד כי המשגוחים מתקשים מאוד להנחות ולהכווין אותם. כל-כך חסרים להם ההחלטות האמיצות ושיתוף הפעולה המוקדש, עד שעבור המכוונים השוכנים בכך כמעט בלתי-אפשרי לתקשר ישירות עם הדעת האנושית. ואפילו כאשר מתאפשר להם להבזיק פיסת אמת חדשה אל הנשמה האנושית המתפתחת, התגלות רוחנית זו מעוררת לעיתים קרובות את היצור וגורמת לעווית של קנאות, או לתחילתה של מהומה אינטלקטואלית אשר מסיימת באסון. הרבה מן הדתות החדשות וה"איזמים" המזרזים הגיחו כתוצאה מתקשורת שנקטעה, תקשורת בלתי-שלמה, ותקשורת אשר לא הובנה כהלכה מעם מכוון המחשבה.

הרישומים בירושם מראים כי במשך אלפים רבים של שנים, בכל דור חיו פחות ופחות בני-אדם אשר היו מסוגלים לפעול בבטחה עם מכוונים הפועלים-מעצמם. זוהי תמונה מעוררת דאגה, והאישיות השולטות בשטניה הסתכלו בעין אוהדת על הצעותיהם של כמה מן המפקחים הפלנטאריים הקרובים להם באופן מייד, אשר טענו כי יש לנקוט בפעולות לקידום ולשימור הטיפוסים הרוחניים יותר מבין הגזעים של אורנטיה.

1104.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

1104.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

1104.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

1104.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. מושגים שגויים של הכוונת המכוון

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

אל לכם לבלבל בין משימתם והשפעתם של המכוונים לבין מה שמכונה על-פי-רוב מצפון; שני הדברים הללו אינם קשורים במישרין זה

1105.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly

לזה. המצפון מהווה תגובה אנושית ונפשית לחלוטין. אין לסלוד מקול המצפון, אך הוא רחוק מלהיות קול האל הפונה אל הנשמה, הקול אשר אמנם המכוון עשוי היה להיות, אילו ניתן היה לשמוע קול שכזה. הצדק עם המצפון כאשר הוא מאיץ בכם לנהוג נכונה; ואולם המכוון, בנוסף לכך, מנסה לומר לכם מה באמת נכון; כלומר, הוא עושה כן כאשר אתם יכולים להבחין בהכוונתו של המכוון, ובמידה שאתם מסוגלים לעשות כן.

התנסות החלום של האדם, אותו מצעד בלתי-סדור ומנותק של הדעת הישנה והבלתי-מתואמת, מהווה ראייה חותכת לכישלון המכוונים להביא את הגורמים המסועפים של דעת האדם לכדי הרמוניה ולאגד ביניהם. המכוונים פשוט אינם יכולים לתאם ולסנכרן, במהלך תקופת חיים אחת, באופן שרירותי שתי צורות מחשבה כל-כך שונות ומגוונות כמו זו האנושית וזו האלוהית. וכאשר הדבר עולה בידם, כפי שקורה מעת לעת, מועתקות נשמות ששאלה ישירות לעולמות העליונים מבלי שתידרשנה בהכרח לעבור דרך חוויית המוות.

במהלך פרק השינה, מנסה המכוון להשיג אך ורק את מה שהאישיות שבקרבה הוא שוכן כבר אישרה אישור מלא, באמצעות ההחלטות והבחירות אשר התבצעו בזמנים של מודעות ערות מלאה, ולפיכך הושמו במחוזות על-הדעת, מחוזות הקישור של יחסי הגומלין האנושיים והאלוהיים.

בשעה שמארחיהם בני התמותה ישנים, המכוונים מנסים לרשום את יצירותיהם ברמות הגבוהות יותר של הדעת החומרית, וכמה מן החלומות הגרוטסקיים שלכם מעידים על כישלונם ליצור מגע יעיל. האבסורדיות של חיי החלום מעידה לא רק על הלחץ של רגשות בלתי-מבוטאים, אלא גם על העיוות הנורא של ייצוגי המושגים הרוחניים שאותם מציגים המכוונים. תשוקותיכם, הדחפים שלכם, ונטיות מולדות אחרות, מעתיקות את עצמן אל תוך התמונה, ותשוקות שלא בוטאו מחליפות את המסרים האלוהיים אשר מנסים המשתכננים בקרבכם לרשום ברשומות הנפש בזמן השינה הבלתי-מודעת.

מסוכן עד מאוד לשער את התוכן של המכוון בחיי החלום. המכוונים אכן פועלים בזמן השינה, ואולם התנסויות החלום השגרתיות שלכם הינן פיזיולוגיות ופסיכולוגיות לחלוטין. בדומה לכך, יהא זה מסוכן לנסות ולהבחין בין הרישום המושגי של המכוון לבין הקליטה הרציפה, פחות או יותר, והמודעת, של הכוונת המצפון האנושי. אלה הן בעיות אשר תידרשנה לפתרון באמצעות אבחנה יחידנית והחלטה אישית. ואולם, מוטב לו לאדם לשגות בכך שידחה את ביטוי המכוון בהאמינו שזוהי הינה התנסות אנושית לגמרי, מאשר שישגה בכך שירומם את תגובתה של הדעת החומרית מעלה לספירה של כבוד אלוהי. זכרו כי השפעתו של המכוון באה לידי ביטוי – ברובה, אף כי לא במלואה – כהתנסות על-

related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

1105.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

1105.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

1105.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

1105.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity.

מודעת.

ככל שאתם מעפילים במעלה המעגלים הנפשיים, אתם אכן מתקשרים עם המכוונים שלכם בשיעורים שונים ומתגברים, לעיתים במישרין אך לרוב בעקיפין. ואולם, יהא זה מסוכן להשתעשע ברעיון כי כל מושג חדש המגיע בדעת האנושית הינו הכתבה של המכוון. לעיתים קרובות יותר בקרב הוויות מן הסדר שלכם, מה שאתם מקבלים כקולו של המכוון בוקע לאמיתו של דבר מן האינטלקט שלכם עצמכם. זהו מדרון חלקלק, וראוי לכל אדם כי יישב את הבעיות האלה בעצמו, בהתאם לחכמתו האנושית הטבעית ולתובנתו העל-אנושית.

המכוון של בן האנוש אשר דרכו מתבצעת תקשורת זו, נהנה ממרחב פעילות רחב בעיקר משום שאדם זה הינו אדיש כמעט לחלוטין לכל מופעה החיצונית של הנוכחות הפנימית של המכוון; אכן, זהו בבחינת מזל טוב שאותו אדם נותר כמעט בלתי-מוטרד באופן מודע מכלל הפרוצדורה הזו. הוא אוחז באחד מן המכוונים המנוסים ביותר של זמנו ושל דורו, ועדיין תגובתו הפסיבית, כמו גם חוסר היטרדותו מן התופעות הקשורות לנוכחות של מכוון גמיש זה בדעתו, כונתה על-ידי שומרת הגורל תגובה נדירה וברת-מזל. וכל אלו מהווים תיאום ממזל ורציף של השפעות, אשר מיטביות הן עם המכוון בספרת הפעולה הגבוהה יותר והן עם השותף האנושי, מנקודת המבט של הבריות, היעילות והשלווה.

6. שבעת המעגלים הנפשיים

סך כל התגשמות האישיות בְּעוֹלָם חומרי נכלל בכיבושם הרציף של שבעת המעגלים הנפשיים של הפוטנציאל של בני התמותה. הכניסה למעגל השביעי מסמלת את תחילת פעילותה של האישיות האנושית האמיתית. השלמתו של המעגל הראשון מעידה על בשלותו היחסית של בן האדם. אף כי חצייתם של שבעת מעגלי הצמיחה הקוסמית איננה שקולה להיתוך עם המכוון, השגתם של המעגלים הללו מסמנת את השגת אותם צעדים אשר הינם קודמים להיתוך עם המכוון.

המכוון הינו שותף שווה שלכם בהישג של שבעת המעגלים – הישג של בשלות אנושית יחסית. המכוון מפיל אתכם דרך המעגלים, מן השביעי אל הראשון, אך מתקדם למעמד של עליונות ופעולה-עצמית באופן בלתי-תלוי יחסית בשיתוף הפעולה הפעיל של הדעת האנושית.

המעגלים הנפשיים אינם אינטלקטואליים גרידא, ואף אינם מורונטיים לחלוטין; הם נוגעים למעמד האישיות, להישג הדעת, לצמיחת

Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

1105.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

1105.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

1106.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

1106.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

1106.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment,

הנשמה ולהתכוונות ביחס למכוון. חצייה מוצלחת של הרמות האלה דורשת את פעולתה ההרמונית של כלל האישיות, ולא רק של חלק כזה או אחר ממנה. צמיחתו של חלק אחד איננה שקולה להבשלתו של הכלל; החלקים צומחים לאמיתו של דבר ביחס להתרחבות העצמי כולו – העצמי השלם – החומרי, האינטלקטואלי והרוחני.

כאשר הטבע האינטלקטואלי מתפתח מהר יותר מן הטבע הרוחני, הופכת התקשורת עם המכוון לקשה ואף למסוכנת. בדומה לכך, התפתחות-יתר רוחנית נוטה לגרום לפירוש קנאי ומעוות של הכוונת הרוחנית של השוכן האלוהי. היעדר יכולת רוחנית מקשה עד מאוד על שידורן של האמיתות הרוחניות המצויות בתודעת העל הגבוהה יותר לאינטלקט החומרי הזה. ניתן להעניק את מקסימום האור והאמת, במינימום סכנה בת-חלוף – או סיכון ממשי לרווחתה האמיתית של אותה ההווה – לדעת בעלת מנח מושלם, אשר מתארכת בגוף בעל הרגלים נקיים, אנרגיות ניטרליות ומוצבות, וכן תפקוד כימי מאוזן – זאת כאשר הכוחות הפיזיים, המנטאליים והרוחניים מצויים בהרמוניה התפתחותית משולשת. באמצעות צמיחה מאוזנת שכזו יכול האדם להעפיל דרך מעגלי ההתקדמות הפלנטאריים, בזה אחר זה, למן השביעי ועד הראשון.

לעולם מצויים המכוונים בסמוך לכם והינם שלכם, ואולם רק לעיתים רחוקות הם יכולו לשוחח אתכם ישירות, כהווה אחרת. מעגל אחר מעגל, תתווספנה החלטותיכם האינטלקטואליות, בחירותיכם המוסריות והתפתחותכם הרוחנית ליכולתו של המכוון לפעול בתוכי דעתכם; וכך תעפילו, מעגל אחרי מעגל, מן השלבים הנמוכים יותר של הקשר עם המכוון ושל התכוונות הדעת, כך שהמכוון יוכל לרשום, באופן הולך ומתרחב, את הדמיות הגורל שלו בחיזיונות ובמשוכנעות מתגברות בתודעה המתפתחת של דעת-נשמה מבקשת אל זו.

כל החלטה שאתם עושים מסייעת לפעולת המכוון או מעכבת אותה; בדומה לכך, החלטות אלה ממש הן אשר קובעות את התקדמותכם במעגלי ההישג האנושי. נכון הדבר כי עליונותה של החלטה, הקשר שלה למצב חירום, מוגעת במידה רבה להשפעתה על ההתקדמות במעגל; יחד עם זאת, מספר ההחלטות, החזרות התכופות, החזרות בהתמדה, אף הן הכרחיות לשם וודאות יצירת ההרגל של תגובת מעין אלה.

קשה להגדיר במדויק את שבע רמות ההתקדמות האנושיות, זאת בשל העובדה שהרמות האלה הינן אישיות; הן משתנות מיחיד ליחיד ונקבעות ככל הנראה ביחס ליכולת הצמיחה של כל אדם. כיבושן של רמות האבולוציה הקוסמית האלה משתקף בשלושה אופנים:

1. התכוונות למכוון. הדעת ההופכת

soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

1106.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

1106.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

1106.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

1106.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

1106.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to

לרוחנית מתקרבת לנוכחות המכוון ביחס ישיר להישג המעגל.

2. התפתחות הנשמה. הופעתה של הנשמה המורונטית מעידה על שיעור ועל עומק ההתמחות במעגל.

3. מציאותה של האישיות. שיעור מציאותו של העצמי נקבע במישרין על-ידי כיבושו של המעגל. אנשים הופכים ליותר ויותר מציאותיים ככל שהם מעפילים מרמת הקיום האנושית השביעית אל עבר הראשונה.

עת נחצים המעגלים, צומח ילד האבולוציה החומרית לכדי הבוגר הבשל בעל פוטנציאל האלמותיות. המציאות המעורפלת, העזבֶּרֶת, של זה המצוי במעגל השביעי נסוגה מפני המופע הברור יותר של הטבע המורונטי המגיה של אזרח ביקום המקומי.

בעוד שלא ניתן להגדיר במדויק את שבע רמות הצמיחה האנושית, את המעגלים הנפשיים, ניתן להציע את הגבולות המינימאליים והמקסימאליים של השלבים הללו של התממשות הֶבְשִׁלוֹת:

המעגל השביעי. בני האדם נכנסים לרמה זו כאשר הם מפתחים את יכולות הבחירה האישית, יכולות ההחלטה היחידנית, האחראיות המוסרית והיכולת להשיג אינדיבידואליות רוחנית. כל אלו מעידים על תפקודן המאוחד של שבע הרוחות מסייעות הדעת תחת הכוונתה של רוח החוכמה, על הכללתו של היצור האנושי במעגל ההשפעה של רוח הקודש, ובאורנטיה, על ראשית תפקודה של רוח האמת, יחד עם קבלתו של מכוון מחשבה עבור הדעת האנושית. הכניסה למעגל השביעי מכוננת יצור בן-תמותה כאזרח פוטנציאלי אותנטי של היקום המקומי.

המעגל השלישי. עבודתו של המכוון יעילה הרבה יותר לאחר שהמרקיע האנושי משיג את המעגל השלישי ומקבל שומרת אישית שרפית של גורל. בעוד שנדמה כי אין תיאום בין מאמצי המכוון לאלו של השומרת השרפית, אף-על-פי-כן, ניתן לצפות בשיפור ברור בכל היבטי ההישג הקוסמי וההתפתחות הרוחנית לאחר שהושמה בת הלוויה השרפית האישית. משהושג המעגל השלישי, המכוון מנסה להפוך את דעתו של האדם למורונטית במשך תקופת החיים אשר נותרה בגוף, לחצות את שאר המעגלים, ולהשיג את המעמד הסופי של הקשר בין האלוהי לאנושי בטרם ימוסס המוות הטבעי את השותפות הייחודית.

המעגל הראשון. על-פי-רוב, המכוון אינו יכול לשוחח אתכם ישירות ובאופן בלתי-אמצעי בטרם הגעתכם למעגל הראשון, המעגל הסופי של ההישג האנושי המדורג. רמה זו מייצגת את ההגשמה האפשרית הגבוהה ביותר של מערכת היחסים בין הדעת למכוון בהתנסות האנושית בטרם התפשטה הנשמה המורונטית משמלת

circle attainment.

1106.9 (1210.4) 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

1106.10 (1210.5) 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

1106.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

1106.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

1106.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

1106.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

1106.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from

החומר של הגוף בשר ודם. ובאשר לדעת, לרגשות ולתובנה קוסמית, הישג זה של המעגל הנפשי הראשון, הינו הקרבה המרבית האפשרית בהתנסות האנושית בין הדעת החומרית למכונן הרוחני.

יתכן שראוי יותר לכנות את המעגלים הנפשיים הללו בכינוי רמות קוסמיות – התפישה בפועל של המשמעויות וההבנה של הערכים אשר באמצעותם מתקרבים במדורג למודעות המורונטית לראשיתה של מערכת היחסים בין הנשמה האבולוציונית לבין ההווה העליונה המגיחה. ומערכת יחסים זו ממש היא אשר גורמת לכך שלנצח בלתי-אפשרי להסביר לדעת החומרית עד תום את המשמעות של המעגלים הקוסמיים. הישג המעגלים הללו נוגעים למודעות באשר לאל רק באופן יחסי. מישוה במעגל השביעי או השישי יכול להיות יודע-אל – מודעות של היות בן – כמעט כמו מישוה במעגל השני או הראשון, אך הוויית כאלה, המצויות במעגלים הנמוכים יותר, מודעות הרבה פחות ליחסם ההתנסותי עם ההווה העליונה, לאזרחות האוניברסאלית. אם יכשלו בהשגת הישג שכזה לפני המוות הטבעי, יהפוך הישג המעגלים הקוסמים הללו למנת חלקה של התנסות המרקיע בעולמות העליונים.

הנעת האמונה הופכת להתנסותית את מלוא ההכרה בעובדת היות האדם בנו של האל, ואולם הפעולה, השלמתן של החלטות, הינה הכרחית על-מנת להשיג באופן אבולוציוני מודעות לקרבה ההולכת וגדלה לממשותה הקוסמית של ההווה העליונה. האמונה מתמירה את הפוטנציאלים לכדי ממשיים בעולם הרוחני, ואולם הפוטנציאלים הופכים לממשיים במחזוריות הסופיים של העליון אך ורק באמצעות הגשמת בחירת ההתנסות ודרכה. ואולם, הבחירה לעשות את רצון האל מחברת בין האמונה הרוחנית להחלטות החומריות בעצם הפעולה האישית, ובכך מספקת נקודת משען אלוהית ורוחנית לתפקוד היעיל יותר של מנוף הרעב-לאֵל. תיאום חכם שכזה, בין הכוחות החומריים לרוחניים, מעצים עד מאוד הן את ההבנה הקוסמית על אודות העליון והן את ההבנה המורונטית על אודות אלוהיות פרדיס.

כיבושם של המעגלים הקוסמיים עומד ביחס ישר לצמיחה הכמותית של הנשמה המורונטית, להבנתן של משמעויות עליונות. ואילו המעמד האיכותי של נשמה אלמותית זו תלוי לחלוטין בתפישת האמונה החיה של עובדת-הערך הפרדיסי הפוטנציאלי לפיו האדם בן התמותה הינו בנו של האל הנצחי. לפיכך, מישוה המצוי במעגל השביעי ממשיך אל העולמות העליונים על-מנת להגשים צמיחה קוסמית כמותית נוספת, ממש כפי שעושה כזה אשר נמצא במעגל השני או הראשון.

קיים רק קשר עקיף בין הישג המעגל הקוסמי לבין ההתנסות הרוחנית הדתית בפועל; הישגים מעין אלו תורמים הדדית אלה לאלה ומשום כך מועילים אלה לאלה. ייתכן שלהתפתחות רוחנית טהורה יש רק נגיעה

the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

^{1106.16 (1211.1)} Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

^{1106.17 (1211.2)} The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

^{1106.18 (1211.3)} The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

^{1106.19 (1211.4)} There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with

קלושה לשגשוג חומרי בפלנטה, ואולם, הישג המעגל לעולם מעצים את הפוטנציאל להצלחה אנושית ולהישגים של בני התמותה.

מן המעגל השביעי ועד לשלישי מתרחשת פעולה מוגברת ומאוחדת של שבע הרוחות מסייעות הדעת במשימה של גמילת הדעת האנושית מתלותה במציאויות של מנגנוני חיי החומר, וזאת כהכנה להצגה הולכת וגדלה של רמות ההתנסות המורונטיות. למן המעגל השלישי והאלה, השפעתן של המסייעות פוחתת בהדרגה.

שבעת המעגלים כוללים את ההתנסות האנושית, אשר נעה למן הרמה החייתית הטהורה הגבוהה ביותר ועד לרמה המורונטית הנמוכה ביותר, אשר עמה מתרחש מגע בפועל ובה המודעות העצמית מהווה התנסות של האישיות. כיבושו של המעגל הראשון מסמל את הישג הבשלות הקדם-מורונטית בת התמותה, ומסמנת את סיום הסעד האחד של הרוחות מסייעות הדעת כהשפעה בלעדית על פעולת הדעת של האישיות האנושית. מעבר למעגל הראשון, הופכת הדעת דומה יותר ויותר לאינטליגנציה של שלב האבולוציה המורונטי, הסעד המשולב של הדעת הקוסמית והמתת מסייעת-העל של הרוח היצירתית של יקום מקומי.

הימים הגדולים בקריירה היחידנית של המכוון הינם: ראשית, כאשר הנתיב האנושי פורץ את המעגל הנפשי השלישי, ובכך מבטיח את פעולתו העצמית של המכוון ואת הרחבת טווח פעולתו (זאת בתנאי שהמכוון לא היה פעיל-עצמית קודם לכן); אז, כאשר משיג השותף האנושי את המעגל הנפשי הראשון, וכך מתאפשרת ביניהם תקשורת הדדית, לפחות במידת מה; ולבסוף, כאשר הם מותכים סופית לנצח.

7. הישג האלמותיות

הישג שבעת המעגלים הקוסמיים אינו שקול להיתוך עם המכוון. באורנטיה חיים היום בני-אדם רבים אשר השיגו את מעגליהם; ואולם, ההיתוך תלוי בהישגים רוחניים גדולים ומעודנים עוד יותר. הוא תלוי בהגעה להתכונות סופית ומלאה של הרצון בן התמותה אל רצונו של האל, כפי שזה מתגשם במכוון המחשבה השוקן.

משהשלים בן אנוש את מעגלי ההישג הקוסמיים, והאלה מכך, כאשר הבחירה הסופית של הרצון האנושי מתירה למכוון להשלים את קישורה של הזהות האנושית עם הנשמה המורונטית עוד במשך החיים הפיזיים והאבולוציוניים, כי אז חיבור מושלם זה של נשמה ומכוון ממשיך באופן עצמאי אל העולמות העליונים, ומאורסה יוצא הצו המתיר את ההיתוך המידי בין המכוון לנשמה המורונטית. היתוך זה במהלך החיים הפיזיים מאכל באופן

planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

^{1106.20(1211.5)} From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

^{1106.21 (1211.6)} The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

^{1106.22(1212.1)} The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

^{1107.1 (1212.2)} The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

^{1107.2(1212.3)} When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly

מידי את הגוף הפיזי; אדם אשר הינו עד למחזה מעין זה רק יראה את בן התמותה המועתק נעלם "ברכב של אש".

רוב המכוונים אשר העתיקו את נתיניהם מאורנטיה היו מנוסים מאוד, והם נרשמו ככאלו אשר שכנו קודם לכן בקרב בני-תמותה רבים אחרים בספרות אחרות. זכרו, המכוונים רוכשים ניסיון השתכנות רב ערך בפלטות מסדר ההשאלה; אין להבין מכך שמכוונים רוכשים את הניסיון הדרוש לעבודה מתקדמת אך ורק בקרב אותם בני-תמותה אשר אינם מצליחים לשרוד.

לאחר ההיתוך עם בן התמותה, המכוונים חולקים אתכם את ייעודכם ואת התנסותכם; הם הינם אתם עצמכם. לאחר ההיתוך בין הנשמה המורנטית האלמותית והמכוון הקשור, כל הערכים וההתנסויות של האחד הופכים בסופו של דבר לנחלתו של האחר, כך שהשניים הינם למעשה ישות אחת. במובן מסוים, הוויה חדשה זו הינה הוויה של נצח העבר כמו גם של נצח העתיד. כל מה שלפנים היה אנושי בנשמה השורדת, וכל אשר הינו התנסותי באופן אלוהי במכוון, הופכים כעת לקניין בפועל של האישיות החדשה ביקום, המצויה בעיצומה של הרקעה מתמדת. ואולם, בכל רמה ביקום יוכל המכוון להעניק ליצור החדש אך ורק את אותם מאפיינים אשר הינם משמעותיים ובעלי-ערך לאותה רמה. אחדות מוחלטת עם המשגוח האלוהי, מיצוי שלם של כלל מתת המכוון יוכל להיות מושג בנצח אך ורק לאחר ההישג הסופי של האב האוניברסאלי, אב הרוחות, ולעולם המקור של המתנות האלוהיות האלה.

כאשר הנשמה המתפתחת והמכוון האלוהי מותכים באופן סופי ולנצח, כל אחד מהם רוכש את כלל האישיות של האחר אשר ניתן להתנסות בהן. בבעלות אישיות מתואמת זו מצוי כלל זיכרון ההישרדות ההתנסותי אשר לפניו היה נחלת הדעת האנושית הקודמת, ושלאחר מכן דר בקרבה של הנשמה המורנטית, ובנוסף לכך, כולל סופיון פוטנציאלי זה את כל הזיכרון ההתנסותי של המכוון, אשר נצבר במשך כל ההשתכנויות בנות התמותה מאז ומעולם. ואולם, למכוון יידרש נצח של עתיד על-מנת להעניק לשותפות האישיות את מלוא המשמעות והערכים אשר נושא עמו המשגוח האלוהי קדימה והלאה למן נצח העבר.

ואולם, עבור רוב רובם של בני אורנטיה יידרש המכוון להמתין בסבלנות עד להגעתה של גאולת המוות; הוא חייב להמתין לשחרורה של הנשמה המגיחה משליטתן הכמעט מוחלטת של תבניות האנרגיה ושל הכוחות הכימיים, שליטה הטבועה בסדר הקיום החומרי שלכם. הקושי העיקרי שאותו אתם חווים במגע עם המכוונים שלכם נובע בדיוק מטבע חומרי אינהרנטי זה. כה מעטים מבני התמותה הינם הוגי דעות אמיתיים; אינכם מתפתחים רוחנית ואינכם מטילים משמעת על דעותיכם על-מנת לעודד את הקשר עם המכוונים האלוהיים. אוזנו של האדם הינה חירשת כמעט לגמרי באשר להפצרותיו

consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear "in chariots of fire."

1107.3 (12124) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

1107.4 (12125) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

1107.5 (12126) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

1107.6 (12131) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the

הרוחניות של המכוון, אשר מתרגם את מסרי האהבה הרבים המגיעים מעם אב הרחמים. המכוון מוצא כי כמעט בלתי-אפשרי עבורו לרשום את ההנחיות הרוחניות ומעוררות ההשראה האלה בדעת חיייתית, אשר נשלטת במידה כל שלמה על-ידי הכוחות הכימיים והחשמליים אשר הינם אינהרנטיים לטבעם הפיזי.

המכוונים שמחים ביצירת הקשר עם הדעת האנושית; ואולם, עליהם להתאזר בסבלנות במשך השנים הארוכות שבהן הם שוכנים בשקט וללא יכולת לפרוץ מבעד להתנגדות החיייתית על-מנת לתקשר עמכם ישירות. ככל שמכווני המחשבה מעפילים הלאה בסולם השירות, כך הם הופכים יותר ויותר יעילים. ואולם, הם אף-פעם לא יוכלו לברך אתכם, בעודכם בגוף בשר ודם, באותה חיבה שלמה, אוהדת ומלאת-ביטוי, כפי שיעשו זאת בשעה שתבחינו בהם, דעת אל דעת, בעולמות העליונים.

במהלך החיים בני התמותה, מפרידים הגוף והדעת החומריים בינכם לבין המכוון שלכם ומונעים תקשורת חופשית; בעקבות המוות, לאחר ההיתוך הנצחי, אתם והמכוון שלכם הנכם אחד – לא ניתן להבחין בינכם כהוויות נפרדות – ולפיכך אין כל צורך בתקשורת, באופן שבו אתם מבינים אותה.

אף-על-פי שקולו של המכוון מצוי לעולם בקרבכם, רובכם תשמעו אותו אך ורק לעתים רחוקות במהלך חייכם. בני-אדם המצויים מתחת למעגלי ההישג השני והשלישי שומעים את קולו הישיר של המכוון אך לעתים רחוקות מאוד; למעט ברגעי תשוקה עילאית, במצב עילאי וכתוצאה מהחלטה עילאית.

בעת שנוצר ונקטע המגע בין הדעת האנושית של איש מילואים של גורל לבין המפקחים הפלנטאריים, לעיתים ממוקם המכוון השוכן באופן המאפשר שידור של מסר לשותף האנושי. לפני זמן לא רב, שודר באורנטיה מסר שכזה על-ידי מכוון פועל-עצמית לשותף האנושי, חבר בסגל המילואים של הגורל. המסר הזה החל במילים הבאות: "וכעת, ללא כוונה לפגוע או לסכן את הנתין שלו אני מוקדש ביראה, ללא כוונה לנזוף יתר על המידה, או לרפות את ידיו, עבורי, אנא רשמו את פנייתי אליו." ואז נשלחה תוכנה יפהפייה ונוגעת ללב. בין היתר, ביקש המכוון "כי יעניק לי שיתוף פעולה כן יותר, יעמוד בשמחה גדולה יותר במשימות שאני מציב בפניו, יבצע בנאמנות גדולה יותר את התכנית אשר ארגנתי, יעמוד בסבלנות גדולה יותר בניסיונות שבחרתי, ידבק בנחישות ובשמחה גדולים יותר בדרך שבה בחרתי, יקבל בענוה גדולה יותר את האשראי העשוי להצטבר כתוצאה ממאמצי הבלתי-פוסקים – אנא שדרו כך את תוכנתי לאדם שבקרבו הנני שוכן. הנני מעניק לו את המסירות העילאית ואת החיבה של רוח אלוהית. ועוד אמרו לנתיני האהוב, כי אפעל בחוכמה ובעוצמה עד הסוף ממש, עד אשר ייתם אחרון המאבקים הארציים; ואשאר נאמן לאישיות אשר עליה הנני מופקד. והנני מאץ בו לשרוד, לא על-

manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

^{1107.7 (1213.2)} Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

^{1107.8 (1213.3)} During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

^{1107.9 (1213.4)} While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

^{1107.10 (1213.5)} During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and

מנת שלא אתאכזב, לא על-מנת שלא למנוע ממני את הגמול על המאבק המאומץ והסבלני שלי. הישג האישיות שלנו תלוי ברצון האנושי. מעגל אחר מעגל העפלתי בתוכי דעת אנושית זו, וכהוכחה לכך יעיד הבכיר בבני מיני. מעגל אחר מעגל הנני עובר לשיפוט. הנני ממתין בהנאה וללא-מורא לקריאת העולים בגורל; והנני מוכן להעמיד כל זאת לבחינת בתי הדין של עתיקי היומין."

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורוונטון.]

power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days."

^{1107.11 (1214.1)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

מסמך 111. המכוון והנשמה

112 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 110

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 111
המכוון והנשמה

סעיפים

מבוא

1. הדעת כזירת הבחירה
2. טיבה של הנשמה
3. הנשמה המתפתחת
4. החיים הפנימיים
5. קידוש הבחירה
6. הפרדוקס האנושי
7. בעיית המכוון

PAPER 111

THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

מבוא

נוכחותו של המכוון האלוהי בדעת האנושית גורמת לכך שעבור המדע או הפילוסופיה, לעולם יהא זה בלתי-אפשרי להגיע להבנה משביעת רצון של הנשמה המתפתחת של האישיות האנושית. הנשמה המורנטית הינה ילדה של היקום, וניתן לדעת אותה אל נכון אך ורק באמצעות תובנה קוסמית וגילוי רוחני.

המושג של נשמה ושל רוח שוכנת אינו חדש באורנטיה; הוא הופיע באופן תדיר במערכות אמונה שונות בפלנטה. רבות מן הדתות של המזרח, כמו גם כמה מדתות המערב, הבחינו כי האדם הינו אלוהי במורשתו יחד עם שהוא אנושי בירושתו. התחושה של נוכחות פנימית, בנוסף לנוכחות-בכל החיצונית של האלוהות, מהווה מזה זמן רב מנת חלקן של דתות רבות באורנטיה. במשך זמן רב האמינו בני האדם כי דבר-מה צומח בתוכני הטבע האנושי, דבר-מה חיוני אשר נועד להחזיק מעמד מעבר לתקופת החיים הקצרים וברי החלוף.

בטרם הבין האדם שנשמתו המתפתחת הינה בת לרוח אלוהית, הסברה הייתה כי היא שוכנת באיברים פיזיים שונים – בעין, בכבד, בכליות, בלב, ולאחר מכן, במוח. הפרא קישר

INTRODUCTION

^{111:01 (1215.1)} THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

^{111:02 (1215.2)} The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

^{111:03 (1215.3)} Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage

את הנשמה לדם, לנשימה, לצללים ולהשתקפויות של העצמי במים.

במושגיות על אודות אטמןהמורים ההינדים אכן התקרבו להערכת טיבו של המכוון ונוכחותו, ואולם, הם לא הצליחו להבחין בנוכחותה-בצוותא של הנשמה המתפתחת, בעלת הפוטנציאל לאלמותיות. לעומתם, הסינים אכן הכירו בשני היבטים של בן האנוש, הַיָּאֵנְג והִיֵּין, הנשמה והרוח. המצרים ושבטים אפריקניים רבים האמינו אף הם בשני גורמים – הקָא והֶבָּא; על-פי-רוב, האמונה הייתה כי הנשמה איננה קודמת לקיום, אלא רק הרוח.

תושבי עמק הנילוס האמינו כי כל יחיד אשר טובתו רצויה קיבל בעת הלידה, או מיד לאחריה, רוח שומרת, שאותה הם כינו בשם קָא. הם לימדו כי רוח שומרת זו נותרת עם הנתיב בתמותה לאורך חייו ועוברת לפניו אל המעמד העתידי. על קירות מקדש בלוקסור, שם מתוארת לידתו של אֶמְנֶחְתֵּפּ השלישי, מצויר הנסיך הקטן על זרועו של אל הנילוס, ולידו נמצא ילד נוסף, אשר זהה לחלוטין בדמותו לנסיך, ואשר מסמל את הישות אשר כונתה במצרים בשם קָא. פסל זה הושלם במאה החמש-עשרה שלפני ישוע.

הסברה הייתה כי הקָא הינו גאון הרוח העליון אשר שואף להנחות את הנשמה האנושית הקשורה אליו לצעוד בנתיבים הטובים יותר של החיים ברי החלוקה, ובמיוחד להשפיע על מזלו של הנתיב האנושי בעולם הבא. כאשר מת מצרי בן התקופה הזו, הצפייה הייתה כי הקָא ימתין לו בצדו השני של "הנהר הגדול". בתחילה, רק מלכים נחשבו כבעלי קָא, אך לאחר מכן האמונה הייתה כי הקָא הינו קניינם של כלל הצדיקים. אמר אחד משליטי מצרים, בדברו על הקָא אשר בלבו: "לא התעלמתי ממילותיו; פחדתי להמרות את הנחיותיו; לפיכך שגשוגי היה גדול; הצלחתי בשל מה שהוא גרם לי לעשות; והייתי ראוי לציון הודות להנחיותיו." רבים האמינו כי הקָא היה "אורקל של האל המצוי בכל אדם." רבים האמינו כי הם עתידים "לבלות ימי נצח בשמחת הלב בחסדו של האל השוכן בתוכי האדם."

לכל אחד מן הגזעים של בני התמותה המתפתחים באורנטיה יש מילה המקבילה למושג הנשמה. עמים פרימיטיביים רבים האמינו כי הנשמה מתבוננת בעולם מבעד לעיניים אנושיות; ומשום כך הם התייראו עד מאוד מרשעותה של עין הרע. במשך זמן רב הם האמינו כי "רוח האדם הינה מנורת האל." בריג-וודה נאמר כי: "דעתי דוברת אל לבי."

associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:04 (12154) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:05 (12155) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the *ka*. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the *ka*. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:06 (12156) The *ka* was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his *ka* would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have *kas*, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the *ka* within his heart, said: "I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance." Many believed that the *ka* was "an oracle from God in everybody." Many believed that they were to "spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you."

111:07 (12161) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that "the spirit of man is the lamp of the Lord." The Rig-Veda says: "My mind speaks to my heart."

1. הדעת כזירת הבחירה

אף-על-פי שעבודת המכוונים הינה רוחנית מטבעה, הם חייבים, מן ההכרח, לבסס את כל עבודתם על יסודות אינטלקטואליים. הדעת הינה

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:11 (12162) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human

הקרקע האנושית אשר ממנה חייב משגוח הרוח לפתח את הנשמה המורונטית בשיתוף פעולה עם האישיות אשר בה ישכון.

במספר רמות הדעת של יקום היקומים מתקיימת אחדות קוסמית. מקורם של העצמיים האינטלקטואליים הינו בדעת הקוסמית, ממש כפי שמקורן של הערפיליות באנרגיות הקוסמיות של החלל ביקום. ברמה האנושית (ולפיכך האישית) של העצמיים האינטלקטואליים, עם עלייתה של דעת אנושית הופך פוטנציאל התפתחות הרוח לדומיננטי, וזאת משום שבתוך עצמיים אנושיים שכאלה חובר המתת הרוחני של האישיות האנושית עם הנוכחות היצרית של ישות-נקודתית בעלת ערך מוחלט. ואולם, שליטה שכזו של הרוח בדעת חומרית מותנית בשתי התנסויות: מן ההכרח כי דעת זו התפתחה דרך הסעד של שבע הרוחות מסייעות הדעת, והעצמי החומרי (האיש) חייב לבחור לשותף פעולה עם המכוון השוכן ביצירתו ובטיפוחו של העצמי המורונטי, של הנשמה האבולוציונית בעלת פוטנציאל האלמוות.

הדעת החומרית הינה הזירה שבה אישיות אנושית חיות, מודעות-לעצמן, מחליטות, בוחרות באל או מתכחשות לו, וכן מנציחות או משמידות את עצמן.

האבולוציה החומרית העניקה לכם מכוונת חיים, את גופכם; האב עצמו העניק לכם את מציאות הרוח הטהורה ביותר הידועה ביקום, את מכוון המחשבה שלכם. ואולם, בידיכם ותחת החלטותיכם ניתנה לכם דעת, ובאמצעות הדעת אתם חיים או מתים. בתוכי דעת זו ובאמצעותה תחליטו את אותן החלטות מוסריות המאפשרות לכם להגיע להיות דמוי-מכוון, וזהו הינו הדמיון לאל.

הדעת האנושית הינה מערכת אינטלקט זמנית המושאלת לבני האדם לשם שימוש במהלך החיים החומריים, וכפי שהם משתמשים בדעת זו, כך הם מקבלים או דוחים את פוטנציאל הקיום הנצחי. הדעת הינה כל מה שכפוף לרצונכם מתוך המציאות ביקום, והנשמה – העצמי המורונטי – תשקף נאמנה את קציר ההחלטות בנות החלוף אשר מקבל העצמי בן התמותה. התודעה האנושית נחה מעדנות על המנגנון האלקטרומכני אשר מתחתה, ונוגעת בעדינות במערכת האנרגיה הרוחנית-מורונטית שמעליה. בעת החיים בגוף, האדם אינו מודע לחלוטין לאף אחת משתי המערכות האלה; ולפיכך חייב הוא לפעול בדעת, אשר אליה הוא מודע. ומה שמבטיח את ההישרדות אינו מה הדעת מבינה, אלא מה שהיא משתוקקת להבין; ומה שמהווה הזדהות עם הרוח אינו מה שהדעת הינה, אלא מה שהיא מתאמצת להיות. מה שמסתיים בהרקעה ביקום אינו מודעות האדם לאל, אלא השתוקקותו לאל. מה שאתם הנכם היום אינו כה חשוב כמו מה שאתם הופכים להיות יום אחרי יום ובנצח.

הדעת הינה כלי הנגינה הקוסמי שעליו יכול

soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216:3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216:4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216:5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216:6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217:1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction,

הרצון האנושי לפרוט את נעימות ההרס, ואותו רצון אנושי ממש יכול להעלות את המנגינות המעודנות של ההזדהות עם האל ושל הישרדות הנצחית שהן מנת חלקה. אחרי ככלות הכול, המכוון המוענק לאדם הינו חסין בפני הרוע ואינו יכול לחטוא, ואולם, הדעת בת התמותה מסוגלת להתפתל, להתעוות, ולהפוך רעה וכעורה בשל מנגנוני החטא של הרצון האנושי הסוטה והמבקש את טובת עצמו. בדומה לכך, דעת שכזו תוכל להפוך לאצילה, יפה, אמיתית וטובה – ולמעשה לכבירה – בהתאם לרצון מואר-הרוח של אדם יודע-אל.

הדעת האבולוציונית הינה יציבה ומהימנה לחלוטין רק כאשר היא מתבטאת בשני הקצוות הקוסמיים של האינטלקטואליות – המכני לחלוטין והרוחני לחלוטין. בין הקצוות האינטלקטואליים של השליטה המכנית לגמרי ושל הטבע הרוחני האמיתי, משתרעת הקבוצה העצומה הזו של דעות מתפתחות ומרקיעות, אשר יציבותן ושלולותן נסמכת על בחירת האישיות ועל ההזדהות עם הרוח.

אך האדם אינו מכניע את רצונו לזה של המכוון באופן סביל וכנוע. לחלופין, הוא דווקא בוחר באופן פעיל ומרצונו שלו לשתף פעולה עם הכוונת המכוון, כאשר הכוונה מעין זו שונה במודע מן התשוקות ומן הדחפים של הדעת האנושית הטבעית. המכוונים מתפעלים את דעת האדם, אך הם אף-פעם אינם שולטים בה בניגוד לרצונו; עבור המכוונים, הרצון האנושי הינו עילאי. והם מתייחסים אליו ומכבדים אותו באופן הזה בשעה שהם מתאמצים להשיג את תכלית הרוח של כוונת המחשבה והתמרת האופי בדירה הכמעט בלתי-מוגבלת של האינטלקט האנושי המתפתח.

הדעת הינה ספינתכם, המכוון הינו הנווט שלכם והרצון האנושי הוא רב החובל. מוטב לו לאדון הספינה האנושית כי ישכיל להסתמך על הנווט האלוהי, על-מנת שזה ינחה את הנשמה המרקיעה אל נמלי המבטחים המורונטיים של הישרדות הנצח. רק בשל האנוכיות, העצלות והחטא יוכל רצונו של האדם לדחות את הנחייתו של נווט אוהב זה ולהעלות, בסופו של דבר, את הקריירה בת התמותה על שרטוני הרוע של החסד אשר נדחה, ועל סלע החטא אשר אימץ. בהסכמתכם, נווט נאמן זה יובילכם בבטחה הלאה מעבר למחסומי הזמן ולמגבלות המרחב, עד למקור ממש של הדעת האלוהית ומעבר לו, ואפילו עד לאבי המכוונים של פרדיס.

or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:17 (1217:2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:18 (1217:3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:19 (1217:4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. טיבה של הנשמה

לאורך תפקודי הדעת של האינטליגנציה הקוסמית, כוללניות הדעת שולטת על חלקי התפקוד האינטלקטואליים. הדעת במהותה הינה אחדות תפקודית; ולפיכך, לעולם מבטאת הדעת את האחדות אשר בונה אותה, אפילו כאשר פעולותיו ובחירותיו הבלתי-נבונות של העצמי אשר אינו מודרך כהלכה מעכבות ועוצרות אותה.

2. NATURE OF THE SOUL

111:21 (1217:5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind

ואחדות זו של דעת מבקשת תמיד להיות מתואמת ברוח, בכל רמות ההתקשרות שלה עם עצמיים מכובדי רצון ובעלי זכויות להרקה.

דעתו החומרית של האדם בן התמותה הינה נול האריגה הקוסמי שעליו נחים החושים המורונטיים, אשר מהם טווה מכוון המחשבה את תבניות הרוח של האופי ביקום, אופי של ערכים מתמידים ושל משמעויות אלוהיות – נשמה שורדת בעלת ייעוד מרבי וקריירה בלתי-נגמרת, סופיון בפוטנציה.

האישיות האנושית מזוהה עם דעת ורוח האחוזות יחדיו במערכת יחסים תפקודית על-ידי החיים בגוף בשר ודם. תוצאתה של מערכת היחסים התפקודית הזו בין דעת ורוח שכאלה איננה שילוב כלשהו של איכויותיהן, או תכונותיהן, של הדעת ושל הרוח, אלא ערך חדש לחלוטין, ערך מקורי וייחודי ביקום, בעל פוטנציאל להתמשך לנצח, הנשמה.

ביצירתה האבולוציונית של נשמה אלמותית שכזו מעורבים שלושה גורמים ולא שניים. גורמי הקדם של הנשמה האנושית המורונטית הינם:

1. הדעת האנושית וכל ההשפעות הקוסמיות אשר קודמות לה ומשפיעות עליה.

2. הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת אנושית זו וכלל הפוטנציאלים אשר הינם מטיבו של רסיס כזה של רוחניות מוחלטת, יחד עם כל ההשפעות הרוחניות והגורמים הנלווים בחיי האדם.

3. מערכת היחסים בין הדעת החומרית לרוח האלוהית, אשר מרמזת על ערך וטומנת בחובה משמעות אשר לא תמצא באף אחד מן הגורמים התורמים לחיבור מעין זה. המציאות של מערכת יחסים ייחודית זו איננה חומרית ואף אינה רוחנית, אלא מורונטית. היא הינה הנשמה.

זה מכבר כינו היצורים האמצעיוניים את נשמתו המתפתחת הזו של האדם בשם דעת-ביניים, וזאת בניגוד לדעת הנמוכה יותר, או החומרית, ולדעת הגבוהה יותר, או הקוסמית. לאמיתו של דבר, דעת-ביניים זו הינה תופעה מורונטית, משום שהיא מתקיימת במחוז המצוי בין החומרי לרוחני. הפוטנציאל להתפתחות אבולוציה מורונטית שכזו טבוע בשני דחפיה האוניברסאליים של הדעת: הדחף של דעת אלוהית הסופי לדעת את האל ולהשיג את האינוסופית של הבורא, והדחף של דעתו האנושית לדעת את האדם ולהשיג את התנסותו של היצור.

מעשה התפתחות נשגב זה של הנשמה האלמותית מתאפשר משום שהדעת האנושית הינה בראש ובראשונה אישית, ושנית, משום שהיא מצויה במגע עם מציאויות על-חייתיות; מוקנה לה מתת קוסמי של סעד על-חומרי המבטיח את התפתחותו של טבע מוסרי בעל יכולת לקבל החלטות מוסריות, וכך מתממש מגע יצירתי מהימן עם הסעדים הרוחניים הנלווים ועם

invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

11:22 (1217.9) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

11:23 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the soul.

11:24 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

11:25 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

11:26 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

11:27 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

11:28 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the experience of the creature.

11:29 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and

מכוון המחשבה השוכן.

התוצאה הבלתי-נמנעת של מגע שכזה, אשר הופך את הדעת האנושית לרוחנית, הינה הולדתה המדורגת של נשמה, צאצאית משותפת לדעת-מסוייעת אשר נשלטת על-ידי רצון אנושי הכמה לדעת את האל, הפועלת בשיתוף עם כוחות הרוח השל היקום, אשר מצויים תחת שליטת העל של רסיס ממשי של אל הבריאה כולו – "משגוח המסתורין". וכך מתעלה המציאות החומרית ובת-התמותה של העצמי מעל למגבלותיה בזמן של מכוונת החיים הפיזית, ומוצאת ביטוי חדש בדמות כלי נושא מתפתח להמשכיות העצמיות, הנשמה המורונטית האלמותית.

with the indwelling Thought Adjuster.

111:210 (12188) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. הנשמה המתפתחת

שגיאותיה של הדעת האנושית, וכן התנהגותו השגויה של האדם, עשויים לעכב עד מאוד את התפתחות הנשמה, אך אלה אינן יכולות לעכב תופעה מורונטית מעין זו לאחר שהמכוון השוכן החל זה מכבר בהנעת התפתחות זו בהסכמת היצור הרצוני. אך בכל עת בטרם מותו של האדם, יכול אותו רצון חומרי ואנושי לסגת מבחירתו זו ולדחות את ההישרדות. ואפילו לאחר ההישרדות, שומר לעצמו בן התמותה המרקיע את הזכות לדחות את חיי הנצח; בכל זמן לפני ההיתוך עם המכוון, רשאי היצור הרצוני המתפתח לבחור לזנוח את רצונו של אב פרדיס. ההיתוך עם המכוון מסמל את העובדה שבן התמותה המרקיע בחר לעשות את רצון האב לנצח, וללא סייגים.

במהלך החיים בגוף, הנשמה המתפתחת מסוגלת לחזק את החלטותיה העל-חומריות של הדעת בת התמותה. הנשמה, בהיותה על-חומרית, איננה פועלת בעצמה ברמת ההתנסות החומרית של האדם. הנשמה, בהיותה תת-רוחנית, אף איננה מסוגלת לפעול מעל לרמה המורונטית ללא שיתוף פעולה של אלוהות רוחנית כשלהי, כדוגמת המכוון. הנשמה אף אינה מקבלת החלטות סופיות עד בוא המוות, או עד שהיא מועתקת ומשתחררת מן הקשר החומרי עם הדעת בת התמותה, אלא אם כן הדעת החומרית מאצילה סמכות שכזו מרצונה ובחופשיות לנשמה מורונטית מעין זו אשר קשורה אליה. במהלך החיים, שוכן הרצון האנושי, יכולתה של האישיות להחליט ולבחור, במעגלי הדעת החומריים; עם המשך צמיחתו הארצית בת התמותה, מזדהה עצמי זה – על יכולת הבחירה יקרת הערך המצויה ברשותו – יותר ויותר עם ישות הנשמה-המורונטית; לאחר המוות ולאחר התחייה מן המתים בעולמות העליונים, מזדהה האישיות האנושית לחלוטין עם העצמי המורונטי. לפיכך, הנשמה הינה הצורה העוברית של הכלי המורונטי העתידי שעמו תזדהה האישיות.

בתחילה, הנשמה האלמותית הינה

3. THE EVOLVING SOUL

111:31 (12189) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:32 (12191) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:33 (12192) This immortal soul is at first wholly

מורונטית לחלוטין בטבעה, אך יש לה יכולת להתפתח ולהגיע, על-פי-רוב, לרמות ערך רוחניות אמיתיות אשר מאפשרות היתוך עם רוחות האלוהות, בדרך-כלל עם אותה רוח של האב האוניברסלי אשר אתחלה תופעה יצירתית שכזו בדעת היצור.

הן הדעת האנושית והן המכוון האלוהי מודעים לנוכחותה של הנשמה המתפתחת ולהבדלים בטיבה – המכוון באופן מלא, ואילו הדעת באופן חלקי. ככל שהנשמה מפותחת יותר מבחינה אבולוציונית, כך גדל שיעור המודעות שלה לדעת ולמכוון כישויות נלוות. הנשמה חולקת הן את איכויות הדעת האנושית והן את איכויות הרוח האלוהית, אך היא מתפתחת בהתמדה לעבר העצמת שליטת הרוח והשליטה האלוהית באמצעות טיפוח פעולה מנטאלית המבקשת לתאם את משמעויותיה עם ערכי רוח אמיתיים.

נתיבתו של בן התמותה, התפתחותה של הנשמה, הינה יותר תקופת חינוך מאשר תקופת מבחן. בגרעין של הדת מצויה האמונה בהישרדותם של ערכים עליונים; התנסות דתית אמיתית מתבטאת באיחוד בין ערכים עליונים לבין משמעויות קוסמיות כהתממשות של מציאות ביקום.

הדעת מכירה כמויות, מציאות ומשמעויות. ואולם את האיכות – הערכים – מרגישים. מה שמרגיש נברא במשותף של הדעת, אשר מכיר, וכן הרוח הנלווית, אשר מממשת-מציאות.

ככל שנשמתו המורונטית המתפתחת של האדם חדורה באמת, ביופי ובטוב – התממשותה הערכית של ידיעת-האל – כך הופכת הוויה מעין זו אשר נוצרה לבלתי-ניתנת להשמדה. אם לא ישרדו ערכי נצח בנשמתו המתפתחת של האדם, כי אז קיומו כבן-תמותה הינו חסר משמעות, והחיים עצמם הינם בבחינת אשליה טראגית. אך לנצח נכון הדבר כי: מה שתחילו בזמן, תסיימו לבטח בנצח – אם אכן ראוי לסיים את הדבר.

4. החיים הפנימיים

הכרה הינה התהליך האינטלקטואלי שבו מותאמים הקלטים המתקבלים מן העולם החיצון באמצעות החושים אל תוך תבניות הזיכרון של היחיד. ההבנה מעידה על כך שרישומי חושים אלו, ותבניות הזיכרון הנלוות להם, הפכו מתכללות, או מאורגנות, לכדי רשת דינאמית של עקרונות.

משמעויות נגזרות משילוב של הכרה ושל הבנה. המשמעויות כלל אינן קיימות בעולם המוגבל לחושים, או בעולם חומרי לחלוטין. ניתן להבחין במשמעויות ובערכים אך ורק במחזות הפנימיים, או העל-חומריים, של ההתנסות האנושית.

morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

^{111:34 (1219:3)} Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

^{111:35 (1219:4)} The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

^{111:36 (1219:5)} Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

^{111:37 (1219:6)} In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

^{111:41 (1219:7)} Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

^{111:42 (1220:1)} Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

ההתקדמויות של ציוויליזציה אמיתית נולדות בעולמה הפנימי של האנושות. אך ורק העולם הפנימי הינו יצירתי באמת. הציוויליזציה תתקשה להתקדם כל עוד רוב הצעירים בדור מסוים משקיעים את מירב כוחם במרדף החומרי של עולם החושים, או של העולם אשר מצוי בחוץ.

לעולם הפנימי ולעולם החיצוני מערכת שונה של ערכים. סכנה אורבת לכל ציוויליזציה אשר שלושה-רבעים מצעירה בחרים במקצועות חומריים ומקדישים עצמם למרדף של הפעילויות החושיות בעולם המצוי בחוץ. סכנה אורבת לציוויליזציה אשר צעירה מזניחים את העניין באתיקה, בסוציולוגיה, באאוגניקה, בפילוסופיה, באמנויות היפות, בדת ובקוסמולוגיה.

אך ורק ברמות הגבוהות של על-המודעות של הדעת, אשר נושקות למחזות הרוח של ההתנסות האנושית, תוכלו למצוא את המושגים הגבוהים יותר, ואת תבניות האב היעילות אשר תורמות לבניית ציוויליזציה משופרת ומתמדה. האישיות מטבעה הינה יצירתית, אך היא פועלת כך אך ורק בחייו הפנימיים של היחיד.

פתיתי שלג לעולם בנויים בצורת משושים, אך אין שני פתיתי שלג זהים. ילדים משתייכים לטיפוסים, אך אין שניים אשר הינם זהים במדויק, אף לא במקרה של תאומים. האישיות משתייכת לטיפוסים, אך תמיד הינה ייחודית.

מקורם של האושר והשמחה הינו בחיים הפנימיים. לא תוכלו לחוות שמחה אמיתית לבדכם. חיי בדידות מחסלים את השמחה. ואפילו משפחות ואומות נהנות יותר מן החיים כאשר הן חולקות אותם עם אחרים.

לא תוכלו לשלוט לגמרי בעולם החיצון – בסביבה. יצירתיותו של העולם הפנימי היא אשר נתונה יותר להכוונתכם; זאת משום שאישיותכם משוחררת במידה רבה מחוקי הסיבה והתוצאה. לאישיות נלווית יש שליטה מוגבלת ברצון.

מכיוון שחיי הפנימיים של האדם אכן הינם יצירתיים, מוטלת על כתפיו של כל אדם האחריות לבחור האם תהא יצירתיות זו ספונטאנית ואקראית עד תום, או לחלופין – נשלטת, מכוונת ומועילה. כיצד יוכל דמיון יצירתי ליצור ילדים ראויים בשעה שהוא פועל בזירה מלאה זה מכבר בדעות קדומות, בשנאה, בפחד, בטינה, בנקמנות ובגזענות?

רעיונות יכולים לצוץ מתוך הגירויים שמספק העולם החיצון, ואולם האידיאלים נולדים אך ורק במחזות היצירה של העולם הפנימי. אומות העולם מונהגות כיום על-ידי אנשים בעלי שפע רעיונות, אך גם בעלי חוסר משווע באידיאלים. זהו הינו ההסבר לעוני, לגירושין, למלחמה ולשנאה בין הגזעים.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

זוהי הבעיה: אם האדם בעל הרצון החופשי ניתן בכוחות יצירה בתוכו פנימה, כי אז עלינו להכיר בעובדה שהרצון החופשי ליצור כולל גם את הפוטנציאל של הרצון החופשי להרוס. וכאשר היצירות הופכות להרסנות, אתם ניצבים פנים אל פנים מול ההרס אשר מחוללים הרוע והחטא – הדיכוי, המלחמה והחורבן. רוע הינו יצירות חלקית הנוטה להתפוררות ומסתיימת בהרס. כל העימותים הינם רעים, משום שהם מדכאים את פעולתם היצירתית של החיים הפנימיים – זהו סוג של מלחמת אזרחים באישיות.

באמצעות תכלול האישיות והאחדת העצמיות, תורמת היצירות הפנימית להאצלת האופי. ולנצח אמת הדבר כי: אין ניתן לשנות את העבר; ניתן לשנות אך ורק את העתיד באמצעות הפעלת היצירות של העצמי הפנימי בהווה.

5. קידוש הבחירה

עשיית רצון האל אינה אלא האופן שבו מפגין היצור את נכונותו לחלוק עם אלוהים את החיים הפנימיים – עם אותו אל אשר אפשר ליצור מעין זה חיים פנימיים בעלי משמעות-ערך. לחלוק הינה פעולה דמוית-אל – אלוהית. האל חולק את הכול עם הבן הנצחי ועם הרוח האינסופית, והם בתורם, חולקים את כל הדברים עם הבנים האלוהיים ועם בנות הרוח של היקומים.

המפתח למושלמות הינו חיקוי האל; עשיית רצונו הינה הסוד להישרדות ולמושלמות אשר בהישרדות.

בני התמותה חיים באל, וכך בחר האל לחיות בקרב בני-תמותה. וכפי שהאדם מפקיד את עצמו בידיו, כך הוא – והוא תחילה – הפקיד חלק מעצמו להיות עם האדם; הוא הסכים לחיות באדם ולשכון באדם בכפוף לרצון האנושי.

שלווה בחיים הללו, הישרדות במוות, שלמות בחיים הבאים, שירות בנצח – כל אלו מושגים כעת (ברוח), כאשר אישיות היצור מסכימה – כלומר בוחרת – להכפיף את רצון היצור לרצון האב. והאב כבר בחר להכפיף רסיו מעצמו לרצונה של אישיות היצור.

בחירה שכזו של היצור אינה מהווה וויתור על הרצון. היא הינה בבחינת קידוש של הרצון, הרחבתו, האדרתו והפיכתו של הרצון למושלם; ובחירה שכזו מעלה את רצון היצור מן הרמה של משמעות זמנית למעמד הגבוה יותר, שבו מתייחדת אישיות היצור הבן עם אישיות האב הרוח.

הבחירה ברצון האב הינה הדרך שבה האדם בן התמותה מוצא רוחנית את האב הרוח, אף כי יש צורך בעידן שיחלוף בטרם יוכל היצור הבן להימצא בפועל בנוכחותו של האל בפרדיס.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of

בחירה זו איננה כרוכה בשלילתו של רצון היצור – “לא רצוני יעשה, כי אם רצונך” – אלא דווקא בהצהרה חיובית של היצור: “רצוני הוא שרצונך יעשה.” ואם מתבצעת בחירה זו, במקדם או במאוחר יתאחד פנימה (יותר) הבן אשר בחר באל עם רסיס האל השוכן בו, ואותו בן, אשר הופך למושלם, יגשים את הסיפוק העליון של האישיות בהתייחדות הסגידה של אישיות האדם עם אישיות בוראו; שתי אישיות אשר תכונותיהן היצירתיות התאחדו לנצח מרצון שלהן לכדי ביטוי משותף – הולדתה של שותפות נצחית נוספת בין רצון האדם לבין רצון האל.

God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — “Not my will but yours be done” — as it consists in the creature's positive affirmation: “It is *my* will that *your* will be done.” And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. הפרדוקס האנושי

רבות מצרותיו ברות החלוק של האדם התמותה נובעות מיחסו הדואלי לקוסמוס. האדם הינו חלק מן הטבע – הוא מתקיים בטבע – ואף-על-פי-כן, הוא מסוגל להתעלות מעל לטבע. האדם הינו סופי, אך שוכן בו רסיס של אינסופיות. מצב דואלי זה תורם לא רק לפוטנציאל לרוע, אלא גם גורם למצבים חברתיים ומוסריים רבים המלאים בחוסר-וודאות רב ובלא-מעט חרדה.

האומץ הנדרש על-מנת לכבוש את הטבע ולהתעלות מעל העצמי, הינו אומץ אשר עלול ליפול קורבן לפיתוי הגאווה העצמית. בן התמותה אשר מסוגל להתעלות מעל עצמו עלול להתפתות להפוך את מודעותו-העצמית לאלוהית. הדילמה של בן התמותה מתבטאת בעובדה הדואלית לפיה האדם הינו בעת ובעונה אחת עבד לטבע ובעל חירות ייחודית – חופש הבחירה והפעולה הרוחניות. ברמות החומר, האדם מוצא את עצמו כפוף לטבע, ואילו ברמות הרוח הוא מולך על הטבע ועל כל מה שחולף וסופי. פרדוקס כזה כרוך בהכרח בפיתוי, ברוע הפוטנציאלי, בשגיאות בחירה, וכאשר העצמי הופך גאה ויהיר, עלול להתפתח חטא.

בעיית החטא איננה קיימת כשלעצמה בעולם הסופי. עובדת הסופיות איננה רעה או נגועה בחטא. העולם הסופי נברא על-ידי בורא אינסופי – הוא הינו מעשה ידיו של בניו האלוהיים – ולפיכך שומה עליו להיות טוב. מקור הרוע והחטא הוא השימוש לרעה, העיוות והסטייה, של הסופי.

הרוח יכולה לשלוט בדעת; כך שהדעת יכולה לשלוט באנרגיה. אך הדעת יכולה לשלוט באנרגיה רק באמצעות תפעול תבוני של הפוטנציאלים להתמרה הטבועים ברמות המתמטיות של הגורמים והתוצאות של המחזות הפיזיים. דעת היצור אינה שולטת מטבעה באנרגיה; זוהי זכות היתר של האלוהות. אך דעת היצור אכן יכולה לתפעל אנרגיה, והיא עושה כן, בשעה שהוא הופך אדון לסודות האנרגיה של היקום הפיזי.

6. THE HUMAN PARADOX

111:61 (1221:9) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:62 (1222:1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:63 (1222:2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good*. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:64 (1222:3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

כאשר האדם מבקש לשנות מציאות פיזית, ותהא זו המציאות שלו עצמו או של הסביבה, הצלחתו תלויה בשיעור שבו הוא גילה את השיטות ואת האמצעים לשלטון בחומר ולהכווין את האנרגיה. ללא כל סיוע אחר, הדעת כשלעצמה לא תוכל להשפיע על חומר כלשהו, למעט על המנגנון הפיזי שלה עצמה, שאליו היא קשורה ללא יכולת היפרדות. אך תוך שימוש נבון במנגנון הגוף, תוכל הדעת ליצור מנגנונים אחרים, אפילו מערכות יחסים אנרגטיות ומערכות יחסים חיות, ותוך שימוש בכל אלה תוכל דעת זו להגדיל את שליטתה ואפילו להשתלט על הרמה הפיזית ביקום.

המדע הינו מקור העובדות, והדעת לא תוכל לפעול ללא עובדות. עובדות הינן אבני הבניין אשר מהן נבנית החוכמה, ואלו מתמצקים יחדיו על-ידי ההתנסות בחיים. האדם יוכל למצוא את אהבת האל ללא עובדות, והאדם יוכל למצוא את חוקי האל ללא אהבה, אך לעולם לא יוכל האדם להתחיל ולהעריך את הסימטריה האינסופית, את ההרמוניה הנשגבת, את שלמותו המעודנת של טיבו הכולל-כל של המקור והמרכז הראשון, עד אשר ימצא הן את החוק האלוהי והן את האהבה האלוהית, ויאחד את אלו באופן התנסותי בפילוסופיה הקוסמית המתפתחת שלו עצמו.

התרחבות הידע החומרי מאפשרת הערכה טובה יותר של משמעות הרעיונות ושל ערכי האידיאלים. אדם יכול למצוא אמת בהתנסותו הפנימית, אך על-מנת ליישם את גילויי האמת הפנימיים שלו על הדרישות הבלתי-מתפשרות של חיי היום-יום, עליו להכיר בבירור את העובדות.

אך טבעי הוא שכן התמותה יוטד מתחושת חוסר-ביטחון בשעה שהוא רואה את עצמו קשור באופן בלתי-ניתן להפרדה לטבע, בעודו ניחן בכוחות רוחניים המתעלים לגמרי מעל לכל הדברים הזמניים וברי החלוף. אך ורק הוודאות הדתית – אמונה חיה – יכולה לתמוך באדם בעודו מתמודד עם בעיות קשות וסבוכות מעין אלה.

הגאווה הינה הגדולה מכל הסכנות אשר עלולות לתקוף את בן האנוש ולסכן את שלמותו הרוחנית. האומץ ראוי להערכה, אך האגואיזם שופע גאווה והינו קטלני. אין לגנות ביטחון-עצמי במידה סבירה. היכולת של האדם להתעלות מעל עצמו הינה הדבר היחיד אשר מבדיל בינו לבין ממלכת החי.

בין שהגאווה תימצא ביחיד, בקבוצה, בגזע או באומה, היא מוליכה שולל, משכרת ומובילה לחטא. אכן, פשוטו כמשמעו, נכון הדבר כי "לפני שבר גאון".

7. בעיית המכיוון

אי-וודאות מלאה בביטחון היא ממהות הרפתקת פרדיס – אי-וודאות בזמן ובדעת, אי-

111:65 (1222:4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:66 (1222:5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:67 (1222:6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:68 (1222:7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:69 (1223:1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:70 (1223:2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:71 (1223:3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the

וודאות ביחס למאורעות אשר יתרחשו בעת ההרקעה לפרדיס; ביטחון ברוח ובנצח, ביטחון באמון הבלתי-מסויג אשר רוחש הבן הברוא ברחמי האלוהיים ובאהבתו האינסופית של האב האוניברסלי; אי-הוודאות של האזרח הבלתי-מנוסה של היקום; ביטחון כבן מרקיע במחזות היקום של אבא כל-יכול, חכם-בכל ואוהב-כל.

האם תרשו לי להפציר בכם להאזין להקול המרוחק של קריאתו הנאמנה לנשמתכם של המכוון? המכוון השוכן אינו יכול לעצור את קריירת המאבק שלכם בזמן, או אפילו לשנות אותה באופן משמעותי; המכוון אינו יכול להקל על קשיי החיים של המסע המפרך שלכם בעולם הזה של יגיעה. השוכן האלוהי יכול רק להמתין בסבלנות, בעודכם נלחמים את קרב החיים, כפי שזה מתרחש על-פני הפלנטה שלכם; אך הלוואי ויכולתם, הלוואי והייתם מסכימים – בשעה שאתם פועלים ודואגים, בשעה שאתם נלחמים ומתקשים – להרשות למכוון האמין להילחם אתכם ועבורכם. אילו רק הייתם מרשים למכוון להציף באופן קבוע את התמונות המתארות את המניע האמיתי, את המטרה הסופית, את התכלית הנצחית של כל הקושי הזה, של המאבק המפרך של בעיות היומיום בעולם החומר הנוכחי שלכם; או אז הייתם מתנחמים כל-כך, מתמלאים בהשראה כה רבה, מוקסמים ומסוקרנים.

מדוע שלא תסייעו למכוון במשימתו להציג בפניכם את המקבילה הרוחנית לכל מאמצים החומריים המפרכים? מדוע לא תרשו למכוון לחזק אתכם באמצעות אמיתות רוח בעלות עוצמה קוסמית בעת שאתם נאבקים עם קשיי הזמן של הקיום כיצורים? מדוע לא תעודדו את הסייע האלוהי לשמח את לבכם עם התמונה הברורה של חיי הנצח שלכם ביקום בעת שהנכם מתמודדים עם בעיות השעה? למה זה תסרבו לקבל הארה והשראה מנקודת המבט האוניברסאלית בשעה שאתם עמלים בפרך ושקועים בבעיות הזמן, נעים ונדים במבוך אי-הוודאויות אשר מציב מסע החיים בני התמותה שלכם? מדוע לא תתירו למכוון להפוך את חשיבתכם לרוחנית, אפילו בעת שעל רגליכם לצעוד בנתיבי החומר הארציים?

הגזעים הגבוהים יותר באורנטיה משולבים עד מאוד זה בזה; הם מהווים תערובת של גזעים וזנים רבים ממקורות שונים. הרכב טבע זה הופך את עבודת המשגחים לקשה ביותר, מסבך את פעולתם היעילה במשך החיים, ומוסיף במובחן לאחר המוות הן לבעיות של המכוון והן לבעיות של השרפים השומרת. לפני זמן לא רב, בהיותי בסאלווינגטון, שמעתי שומרת של גורל מציגה באופן רשמי את הקשיים שבסעד שלה לבן התמותה הכפוף לה. וכך אמרה השרפים:

”הרבה מן הקושי שלי נבע מן העימות הבלתי-נגמר שיצר טיבו הדואלי הזה של הכפוף שלי: דחף השאיפה אשר אליו מתנגדת העצלות החייתית; האידיאלים של עם עילאי שאותם

unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223:4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223:5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223:6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223:7) “Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed

מעכבים האינסטינקטים של גזע נחות; התכלית הגבוהה של דעת כבירה אשר מולה עומדת מורשת של דחפים פרימיטיביים; נקודת ההשקפה מרחיקת הראות של המשגוח אשר לה מתנגד קוצר הרואי של יצור הזמן; תכניותיה המתקדמות של הוויה מרקיעה אשר משתנות בשל תשוקות וכמיהות מטבע חומרי; הבזקים של אינטליגנציה אוניברסלית אשר מתבטלים על-ידי ציווי האנרגיה הכימית של הגזע המתפתח; דחיפה מן המלאכיות שלה מתנגדים הרגשות החייתיים; ההכשרה אשר קיבל האינטלקט, שאותה מבטלות הנטיות האינסטינקטיביות; התנסות היחיד אשר מולה עומדות סך כל נטיות הגזע; הכוונה של הטובים ביותר, אשר עליה מאפילה סטייתם של הגרועים ביותר; מעוף הגאונות אשר מנטרל על-ידי כבדת הבינוניות; התקדמות הטובים אשר מעוכבת על-ידי הרפיון של הרעים; אמנותם של היפים שאותה מכתים הרוע בנוכחותו; הקלילות של הבריאות שאותה מנטרלות המחלות המעיקות; מעיין האמונה שאותו מזהם רעל הפחד; מעיין השמחה שאותו ממררים מימי הצער; אושר הציפיה אשר מעיבה עליו מריחות ההבנה; שמחת החיים אשר עליה מעיב תמיד צער המוות. חיים מעין אלו על פלטנה מעין זו! ואף-על-פי-כן, בשל נוכחותו התמידית ודחיפתו של מכוון המחשבה, הגיעה נשמה זו לדרגה סבירה של אושר ושל הצלחה, ואפילו הצליחה להעפיל כעת אל אולמות בית הדין של מְסֻכָּה.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון.]

by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia."

111:7.6 (1224:1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

מסמך 112. הישרדות האישיות

113 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 111

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 112
הישרדות האישיות

סעיפים

מבוא

1. אישיות ומציאות
2. העצמי
3. תופעת המוות
4. המכווננים לאחר המוות
5. הישרדות העצמי האנושי
6. העצמי המורנטי
7. היתוך עם המכוון

PAPER 112
PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

מבוא

הפלנטות האבולוציוניות הינן הספרות של המקור האנושי, העולמות אשר בהם מתחילה נתיבות ההרקעה האנושית. אורנטיה היא נקודת ההתחלה שלכם; כאן אתם מתאחדים זמנית עם מכוון המחשבה האלוהי שלכם. הוענק לכם מדריך מושלם; ולפיכך, אם תרוצו בכנות במרוץ הזמן ותשיגו את מטרת האמונה הסופית, כי אז גמול העידנים יהא שלכם; תהיו מאוחדים לנצח עם המכוון השוכן. או אז יחלו חייכם האמיתיים, חיי ההרקעה, אשר מעמדם הנוכחי כבני-תמותה משמש להם אך כמבואה. או אז תחל משימתכם המרוממת והמדורגת כסופיונים במהלך הנצח המשתרע לפניכם. ולאורך כל העידנים העוקבים הללו, ובמשך כל שלבי הצמיחה האבולוציונית, לעולם יוותר חלק אחד מכם ללא כל שינוי; וחלק זה הינו האישיות – הקבוע בנוכחות שינוי.

אף כי יהא זה יומרני לנסות ולהגדיר אישיות, ניתן להיעזר בציון של כמה מן הדברים הידועים על אודות האישיות:

1. אישיות הינה האיכות במציאות אשר אותה מעניק האב האוניברסאלי עצמו, או

INTRODUCTION

^{1120.1 (1225.1)} THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliters in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

^{1120.2 (1225.2)} While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

- ^{1120.3 (1225.3)} 1. Personality is that quality in reality which is bestowed by the Universal Father himself

לחלופין הפועל האחד הפועל בשמו של האב.

2. ניתן להעניק אותה לכל מערכת אנרגטית
חיה הכוללת דעת או רוח.

3. היא אינה כפופה עד תום לאזיקי הגורמים
אשר קדמו לה. היא הינה יצירתית באופן יחסי,
או יצירתית-בצוותא.

4. כאשר היא מוענקת ליצורים אבולוציוניים
חומריים, היא גורמת לרוח לשאוף לשלוט
באנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

5. אף-על-פי שהאישיות נעדרת זהות, היא
מסוגלת לאחד את זהותה של כל מערכת
אנרגטית שהיא.

6. היא מגלה תגובה איכותית בלבד למעגל
האישיות, וזאת בניגוד לשלושת האנרגיות אשר
מגלות הן תגובה איכותית והן תגובה כמותית
לכבידה.

7. האישיות נותרת ללא שינוי בנוכחותו של
שינוי.

8. היא יכולה להעניק מתנה לאל – הקדשת
הרצון החופשי לעשיית רצון האל.

9. היא מתאפיינת במוסריות – המודעות
ליחסיות של מערכות יחסים עם אנשים אחרים.
היא מזהה רמות התנהגות שונות ובוחרת
בקפידה ביניהן.

10. האישיות הינה ייחודית, ייחודית לחלוטין;
היא ייחודית בזמן ובמרחב; היא ייחודית בנצח
ובפרדס; היא ייחודית בשעה שהיא מוענקת –
אין קיימים העתקים שלה; היא ייחודית במשך כל
רגעי קיומה; היא הינה ייחודית ביחס לאל – אין
הוא נושא פני איש, ואף אינו מחברם יחדיו, לפי
שלא ניתן לחברם – הם ניתנים לאיגוד ביניהם
אך לא לסכימה.

11. אישיות מגיבה במישרין לנוכחותו של
אחר-מאישיות.

12. זהו אחד הדברים אשר ניתן להוסיף
לרוח, ובכך מדגימה האישיות את עליונותו של
האב ביחס לבן. (לא נדרש להוסיף דעת לרוח.)

13. האישיות עשויה לשרוד את מות בן
התמותה תוך הזדהות עם הנשמה השורדת.
המכוון והאישיות הינם בלתי-משתנים; מערכת
היחסים ביניהם (בנשמה) אינה אלא שינוי,
אבולוציה מתמשכת; ואם יחדל השינוי הזה
(הצמיחה), כי אז תחדל הנשמה מלהתקיים.

14. האישיות מודעת באופן ייחודי לזמן, וזהו
דבר-מה שונה מתפישת הזמן של הדעת או של
הרוח.

or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

1120.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living
energy system which includes mind or spirit.

1120.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of
antecedent causation. It is relatively creative or
cocreative.

1120.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary
material creatures, it causes spirit to strive for the
mastery of energy-matter through the mediation of
mind.

1120.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity,
can unify the identity of any living energy system.

1120.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response
to the personality circuit in contradistinction to the
three energies which show both qualitative and
quantitative response to gravity.

1120.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the
presence of change.

1120.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God —
dedication of the free will to the doing of the will of
God.

1120.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality —
awareness of relativity of relationship with other
persons. It discerns conduct levels and choosingly
discriminates between them.

1120.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely
unique: It is unique in time and space; it is unique in
eternity and on Paradise; it is unique when
bestowed — there are no duplicates; it is unique
during every moment of existence; it is unique in
relation to God — he is no respecter of persons,
but neither does he add them together, for they are
nonaddable — they are associable but
nontotalable.

1120.13 (1225.13) 11. Personality responds directly to
other-personality presence.

1120.14 (1225.14) 12. It is one thing which can be added to
spirit, thus illustrating the primacy of the Father in
relation to the Son. (Mind does not have to be
added to spirit.)

1120.15 (1225.15) 13. Personality may survive mortal death
with identity in the surviving soul. The Adjuster and
the personality are changeless; the relationship
between them (in the soul) is nothing but change,
continuing evolution; and if this change (growth)
ceased, the soul would cease.

1120.16 (1225.16) 14. Personality is uniquely conscious of
time, and this is something other than the time
perception of mind or spirit.

האישיות מוענקת על-ידי האב האוניברסאלי ליצוריו כמתת בעלת פוטנציאל של היות נצח. מתת אלוהית שכזו מתוכננת לפעול ברמות רבות ובמצבי יקום עוקבים, אשר נעים למן הסופי הנמוך ועד למוחלטו הגבוה ביותר, ואפילו משיקים לגבולות המוחלט. לפיכך, פועלת האישיות בשלושה מישורים קוסמיים, או בשלושה שלבים ביקום:

1. מעמד המיקום. האישיות פועלת באותה יעילות בדיוק ביקום המקומי, ביקום העל וביקום המרכזי.

2. מעמד המשמעות. האישיות פועלת ביעילות ברמות של הסופי, המוחלטו ואפילו ברמה המשיקה למוחלט.

3. מעמד הערך. האישיות יכולה להתגשם באופן התנסותי במחוזות המדורגים של החומרי, המורנטי והרוחני.

לאישיות קיים טווח מושלם של תפקוד ממדי קוסמי. שלושה הם ממדיה של האישיות הסופית, והם פועלים פחות או יותר באופן הבא:

1. האורך מייצג את כיוון וטיב ההתקדמות – תנועה דרך המרחב ובהתאם לזמן – אבולוציה.

2. העומק האנכי כולל את הדחפים ואת הגישות של האורגניזם, את הרמות השונות של המימוש-העצמי ואת התופעה הכללית של התגובה לסביבה.

3. הרוחב כולל את מחוזות התיאום, את ההתאגדות ואת הארגון של העצמי.

לסוג האישיות המוענק לבני התמותה של אורנטיה קיימים בפוטנציאל שבעה ממדי ביטוי-עצמי או מימוש-איש. שלוש מן התופעות הממדיות האלה ניתנות להתממשות ברמה הסופית, שלוש ברמה המוחלטוּפית, ואילו אחת ברמה המוחלטת. ברמות התת-מוחלטות, ניתן להתנסות ברמה השביעית הזו, או הרמה הכוללנית, בדמות עובדת האישיות. ממד עליון זה הינו מוחלט אשר ניתן לאגדו, ואף כי איננו אינסופי, מבחינה מממדית הוא הינו בעל פוטנציאל חדירה תת-אינסופית אל תוכני המוחלט.

ממדיה הסופיים של האישיות קשורים לאורך, לעומק ולרוחב הקוסמיים. האורך מצוין משמעות; העומק מסמל ערך; הרוחב כולל תובנה – היכולת להתנסות במודעות של המציאות הקוסמית באופן אשר לא ניתן לקרוא עליו תיגר.

ברמה המורנטי, כל הממדים החומריים הללו של הרמה החומרית מתעצמים עד מאוד, וניתן להגשים ערכים ממדיים חדשים מסוימים. כלל ההתנסויות הממדיות המועצמות האלה של הרמה המורנטי באות לידי ביטוי מופלא בממד העליון, או האישיות, באמצעות השפעת המוטה וכן הודות לתרומת המתמטיקה המורנטי.

112.1.1 (1226.9) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112.1.2 (1226.9) 1. *Position status*. Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112.1.3 (1226.7) 2. *Meaning status*. Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112.1.4 (1226.8) 3. *Value status*. Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112.1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112.1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112.1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112.1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112.1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experiential as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112.1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112.1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also

because of the contribution of morontia mathematics.

112.1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112.1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112.1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112.1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112.1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

112.1.17 (1227.7) But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

112.1.18 (1227.8) In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

112.1.19 (1227.9) In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced

ניתן להימנע מרבות מן הבעיות אשר אותן חווים בני התמותה בשעה שהם לומדים את האישיות האנושית, זאת במידה שהיצור הסופי זוכר כי רמות ממדיות ורמות רוחניות אינן מתואמות בהתממשות ההתנסותית של האישיות.

לאמיתו של דבר, החיים הינם תהליך המתרחש בין האורגניזם (העצמי) לבין סביבתו. האישיות מעניקה מעצמה ערך של זהות ומשמעויות על רציפות להתאגדות הזו שבין האורגניזם לסביבתו. וכך יוכר כי תופעת הגירוי-תגובה איננה תהליך מכני גרידא, הואיל והאישיות פועלת כגורם במצב הכולל. לעולם נכון הדבר כי המנגנונים הינם סבילים מטבעם; ואילו האורגניזמים הינם פעילים מטבעם.

החיים הפיזיים מהווים תהליך אשר מתרחש פחות בתוכי האורגניזם ויותר בין האורגניזם לסביבה. וכל תהליך שכזה נוטה ליצור ולסונן תבניות תגובה של האורגניזם לסביבה מעין זו. וכל התבניות המכוונות האלה משפיעות עד מאוד על בחירתן של מטרות.

העצמי והסביבה מכוננים קשר בעל משמעות בתיווכה של הדעת. יכולתו ונכונותו של האורגניזם ליצור קשרים משמעותיים מעין אלו (להגיב לדחף) עם הסביבה, מייצגים את הגישה של האישיות בכללותה.

האישיות לא מתפקדת היטב בבידוד. האדם מטבעו הינו יצור חברתי; הוא נשלט על-ידי הכמיהה להשתייך. ואכן נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, כי "אין איש חי לנפשו."

ואולם, מושג האישיות במובן של מלוא היצור החי והמתפקד, מקבל משמעות גדולה הרבה יותר מאשר תכלול מערכות יחסים; הוא מעיד על איחודם של כלל גורמי המציאות, כמו גם על התיאום בין מערכות היחסים. מערכות יחסים מתקיימות בין שני עצמים, ואולם שלושה עצמים ויותר יוצרים בסופו של דבר מערכת, ומערכת מעין זו הינה הרבה יותר מאשר מערכת יחסים מורחבת או מורכבת. הבחנה זו הינה חיונית, משום שבמערכת קוסמית החברים היחידים אינם מקושרים זה עם זה, אלא באמצעות יחסם לשלם ובאמצעות היחידניות של השלם.

באורגניזם האנושי, סכום של החלקים שלו מהווה את העצמי — את היחידניות — ואולם תהליך שכזה כלל אינו נוגע לאישיות, אשר היא זו המאחדת את כלל הגורמים הללו כפי שהם מתייחסים למציאויות הקוסמיות.

במצבורים החלקים מתווספים; במערכת החלקים מאורגנים. מערכות משמעותיות בשל הארגון — ערכי המיקום. במערכת טובה כל הגורמים מצויים במיקום קוסמי. במערכת רעה משהו חסר או מצוי שלא במקומו — מופרע.

במערכת האנושית, האישיות היא זו המאחדת את כלל הפעילויות, ובתורה מעניקה מעצמה את האישיות של זהות ושל יצירתיות.

2. העצמי

בעת לימוד העצמי נוכל להסתייע בכך שנזכור כי:

1. מערכות פיזיות הינן כפופות.

2. מערכות אינטלקטואליות הינן מתואמות.

3. האישיות הינה במיקום-על.

4. הכוח הרוחני השוכן הינו מכוון בפוטנציאל.

ראוי להכיר בהקשר של כל מושגי העצמי כי עובדת החיים קודמת להערכה של החיים או לפירוש שלהם. הילד האנושי ראשית חי ורק לאחר מכן חושב על חייו. בכלכלה הקוסמית התובנה קודמת לראיית הנולד.

העובדה ביקום לפיה האל הופך לאדם שינתה לעד את כלל המשמעויות והערכים של האישיות האנושית. במשמעותה האמיתית של המילה, האהבה מעידה על יחס הדדי לאישיות בכללותה, בין שהיא אנושית, אלוהית, או אנושית ואלוהית. אף-על-פי שחלקים של העצמי עשויים לפעול בדרכים שונות – לחשוב, להרגיש, לקוות – אך ורק מאפייניה המתואמים של האישיות בכללותה מתמקדים בפעולה תבונית; וכל הכוחות הללו נלווים למתת הרוח של הדעת בת התמותה בשעה שכן האדם אוהב ישות אחרת, אנושית או אלוהית, בכנות וללא אנוכיות.

כל המושגים בני התמותה על אודות המציאות מתבססים על הנחת קיומה בפועל של האישיות האנושית; כל המושגים של מציאויות על-אנושיות מתבססים על התנסותה של האישיות האנושית במציאויות הקוסמיות של ישויות רוחניות ואישיותיות אלוהיות מסוימות, הנלוות למציאויות האלה ומצויות בתוכן. למעט האישיות, כל מה שאיננו רוחני בהתנסות האנושית, הינו אמצעי לשם מטרה. כל מערכת יחסים אמיתית של בן-תמותה עם אישיות אחרת – אנושית או אלוהית – הינה מטרה בפני עצמה. ואחווה מעין זו עם אישיות האלוהות הינה המטרה הנצחית של ההרקעה ביקום.

העובדה כי מוקנית לאדם אישיות מזהה אותו כהוויה רוחנית. זאת מכיוון שאחדות העצמי ומודעותה העצמית של האישיות הינן מתת של העולם העל-חומרי. עצם העובדה שמטריאליסט בן-תמותה מסוגל להכחיש את קיומן של מציאויות על-חומריות מדגימה כשלעצמה את נוכחותן של סינתזת רוח ושל מודעות קוסמית בדעתו האנושית, וכן מעידה על פעולתן.

— deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

11221 (1227.10) It would be helpful in the study of selfhood to remember:

11222 (1227.11) 1. That physical systems are subordinate.

11223 (1227.12) 2. That intellectual systems are co-ordinate.

11224 (1227.13) 3. That personality is superordinate.

11225 (1227.14) 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

11226 (1228.1) In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

11227 (1228.2) The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human and divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

11228 (1228.3) All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

11229 (1228.4) The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

תהום קוסמית כבירה פעורה בין החומר למחשבה, ותהום גדולה לאין שיעור משתרעת בין הדעת החומרית לאהבה הרוחנית. לא ניתן להסביר את התודעה – וקל וחומר את המודעות-העצמית – באמצעות תיאוריה כלשהי של התאגדות אלקטרונית מכאניסטית או של תופעות אנרגיה מטריאליסטיות.

בשעה שהדעת מבקשת לנתח את המציאות עד תומה, נעלם החומר מן החושים החומריים, אך הוא עדיין עשוי להיוותר בחזקת ממש עובר הדעת. כאשר התובנה הרוחנית מבקשת את המציאות אשר נותרת לאחר היעלמות החומר, ומבקשת לנתח אותה עד תומה, זו נעלמת מן הדעת, בעוד שהתובנה של הרוח עדיין יכולה לתפוש מציאות קוסמיות וערכים עליונים מטבע רוחני. בהתאם לכך, המדע נסוג מפני הפילוסופיה, בעוד שהפילוסופיה חייבת להיכנע בפני מסקנות הטבעיות בהתנסות רוחנית אותנטית. המחשבה נכנעת בפני החכמה, ואילו החכמה אובדת בסגידה המוארת וההוגה.

במסגרת המדע, מתבונן העצמי האנושי בעולם החומרי; הפילוסופיה הינה ההתבוננות בהתבוננות הזו בעולם החומרי; הדת, ההתנסות הרוחנית האמיתית, הינה ההבנה ההתנסותית של מציאותה הקוסמית של ההתבוננות בהתבוננות בכלל הסינתזה היחסית הזו בין חומרי האנרגיה של הזמן והמרחב. בנייה של פילוסופיה של היקום המתבססת באופן בלעדי על המטריאליזם, שקולה להתעלמות מן העובדה כי בהתנסותה של התודעה האנושית, כל הדברים החומריים נהגים מלכתחילה כאמיתיים. המתבונן אינו יכול להיות העצם שבו הוא מתבונן; הערכה דורשת מידה מסוימת של התעלות מעל הדבר שאותו מעריכים.

בזמן, המחשבה מובילה לחכמה והחכמה מובילה לסגידה; בנצח, הסגידה מובילה לחכמה, והחכמה מתממשת בסופו של דבר בסופיות של מחשבה.

האפשרות לאיחודו של העצמי המתפתח טבועה באיכויות הגורמים המרכיבים אותו: האנרגיות הבסיסיות, הרקמות העיקריות, שליטת-העל הכימית הבסיסית, הרעיונות העילאיים, המטרות העילאיות, המניעים העילאיים, והרוח האלוהית אשר הוענקה מעם פרדיס – הסוד המצוי מאחורי המודעות העצמית של טבעו הרוחני של האדם.

מטרת האבולוציה הקוסמית הינה להשיג אחדות של אישיות באמצעות שליטת רוח הולכת וגדלה, להיענות מרצון להוראותיו של מכוון המחשבה ולהנהגתו. האישיות, הן האנושית והן האלוהית, מתאפיינת באיכות קוסמית טבועה אשר אותה ניתן לכנות בשם "האבולוציה של השליטה", התרחבות השליטה – הן זו העצמית והן השליטה על הסביבה.

אישיות מרקיעה אשר הייתה בעברה אנושית, עוברת דרך שני שלבים גדולים של

1122.10 (1228.5) There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

1122.11 (1228.6) As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

1122.12 (1228.7) In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

1122.13 (1228.8) In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

1122.14 (1229.1) The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

1122.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called "the evolution of dominance," the expansion of the control of both itself and its environment.

1122.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in

שליטה רצונית מתעצמת על העצמי וביקום:

1. ההתנסות של קדם-הסופיונות, או התנסות של חיפוש-האל, שבה מתרחבת ההגשמה העצמית באמצעות טכניקה של התרחבות ושל התממשות הזרות, יחד עם פתרון בעיות קוסמיות המביא להתמחות ביקום.

2. ההתנסות של בתר-הסופיונות, או התנסות גילוי האל, שבה מתרחבת ההתממשות העצמית באופן יצירתי באמצעות גילוי ההווה העליונה של ההתנסות, לאותן בריות תבוניות מבקשות-אל אשר טרם השיגו את הרמות האלוהיות של הדומות לאל.

האישיות הירודות ורכשות התנסויות מקבילות באמצעות הרפתקאותיהן השונות ביקום, בעת שהן מבקשות להרחיב את יכולותיהן לקבוע מהם הרצונות האלוהיים של האלוהיות העליונות, המרביות והמוחלטות, ולהוציאם אל הפועל.

במהלך החיים הפיזיים תלוי העצמי החומרי, ישות-האגו של הישות האנושית, בתפקודו הרציף של כלי החיים החומרי, בקיומו המתמשך של שיווי-משקל בלתי-מאוזן בין אנרגיות לאינטלקט, אשר באורנטיה ניתן לו השם חיים. ואולם, ניתן לפתח את העצמי בעל הערך ההישרדותי, את העצמי אשר מסוגל להתעלות מעל לחוויות המוות, רק באמצעות העברה פוטנציאלית של כס הזהות של האישיות המתפתחת מכלי החיים החולף – הגוף החומרי – לנשמה המורונטית העמידה יותר אשר טבעה אלמותי, והלאה אל אותן רמות שבהן שורה על הנשמה מציאות רוחנית, מעמד שאליו היא מגיעה בסופו של דבר. העברה בפועל זו, מן הקשר לחומרי אל ההזדהות המורונטית, מתבצעת באמצעות החלטותיו הנכונות, הנחשבות, היציבות, ומבקשות-האל של היצור האנושי.

3. תופעת המוות

תושבי אורנטיה מכירים באופן כללי אך ורק סוג אחד של מוות, סיומן הפיזי של אנרגיות החיים; ואולם, לאמיתו של דבר, קיימים שלושה סוגי מוות המוגעים להישרדות האישיות:

1. מוות רוחני (של הנשמה). אם וכאשר האדם בן התמותה דחה את ההישרדות באופן סופי, כאשר על-פי דעתם המשותפת של המכוון והשרפית השורדת הוא הוכרז כחדל פירעון רוחני, כפושט רגל מורונטי, ומשנרשמה חוות דעת זו באורסה, ולאחר שהפוסקים ועמיתיהם המחזירתיים אישרו את הממצאים הללו, אז אינו משפיע כהוא זה על חובות השרפית האישית, או הקבוצתית, הקשורה ליחיד זה אשר ננטש על-יד המכוון. משמעויות של מוות מסוג זה הינה סופית, בלא תלות בהמשכיות הזמנית

the universe:

1122:17 (1229:4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

1122:18 (1229:5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

1122:19 (1229:6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

1122:20 (1229:7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

1123:1 (1229:8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

1123:2 (1229:9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in

של האנרגיות החיות של המנגנונים הפיזיים ושל מנגנוני הדעת. מנקודת המבט הקוסמית, בן התמותה הזה כבר חשוב כמת; החיים הנמשכים מעידים אך ורק על קיומו של ההתמד החומרי של האנרגיות הקוסמיות.

2. מוות אינטלקטואלי (של הדעת). כאשר משתבשים הזרמים החיוניים של סעדי המסייעות הגבוהים יותר עקב ליקויים באינטלקט, או הרס חלקי של מנגנון המוח, ואם תנאים אלה עוברים נקודה קריטית מסוימת, אשר ממנה ואילך אין ניתן לתקן את הנזק, המכוון השוכן משוחרר מיידית לצאת לדיווינגטון. אישיות בת-תמותה נרשמת במרשם היקום כמתה כאשר נהרסים מעגלי הדעת ההכרחיים של רצון הפעולה האנושית. ושוב, זהו מוות, בלא תלות בכך שמנגנון החיים של הגוף הפיזי ממשיך לפעול. הגוף, כדל להיות גורעים ממנו את הדעת הרצונית, חדל להיות אנושי, ואולם נשמתו של יחיד מעין זה עשויה לשרוד, וזאת בהתאם להחלטה הקודמת של הרצון האנושי.

3. מוות פיזי (של הגוף ושל הדעת). כאשר משתלט המוות על הישות האנושית, נותר המכוון במצודת הדעת עד אשר זו מפסיקה לתפקד כמנגנון תבוני; והדבר מתרחש בסביבות הזמן שבו מפסיקות אנרגיות המוח את פעימותיהן החיוניות הקצובות. לאחר התפרקות זו, עוזב המכוון את הדעת ההולכת ונעלמת – באופן נעדר-טקסיות ממש כשם שנעשתה הכניסה אל הדעת שנים קודם כן – וממשיך לדיווינגטון דרך אורסה.

לאחר המוות שב הגוף החומרי אל עולם היסודות אשר ממנו הופק, ובה בעת משתמרים שני גורמים בלתי-חומריים של האישיות השורדת: מכוון המחשבה, אשר התקיים קודם לכן – ועמו רישום הזיכרון של נתיבת בן התמותה – ממשיך לדיווינגטון; כמו כן, הנשמה המורונטית האלמותית של בן האנוש המת משתמרת ומופקדת בנאמנות אצל שומרת הגול. חלקים וצורות אלה של הנשמה – נוסחאות זהות אשר היו לפני קינטיות וכעת הינן סטאטיות – הינם הכרחיים להרכבתה-מחדש של האישיות בעולמות המורונטיים; והאיחוד שבין המכוון לנשמה הוא זה המרכיב-מחדש את האישיות השורדת, הוא אשר מחזיר אתכם לתודעה בשעת ההתעוררות המורונטית.

לאלו אשר אין להם שרפיות שומרות אישיות, מעניקות הנאמנות הקבוצתיות בנאמנות וביעילות את אותם שירותים של שמירת הזהות ושל הקמת האישיות לתחייה. השרפיות מהוות חלק חיוני בהרכבתה של האישיות מחדש.

עם המוות מאבד המכוון זמנית את האישיות, אך לא את הזהות; הנתיב האנושי מאבד זמנית את הזהות, אך לא את האישיות; בעולמות העליונים מתאחדים שניהם מחדש בהתגלמות נצחית. מכוון המחשבה לעולם לא

its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

1123.3 (1230.1) 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

1123.4 (1230.2) 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

1123.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

1123.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

1123.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of

ישוב לכדור הארץ בדמות ההוויה אשר בה שכן קודם לכן; ולעולם האישיות איננה מתגלמת ללא רצון אנושי; ואף-פעם, לאחר המוות, לא יפגין אדם נטול-מכוון זהות פעילה, או ייצור קשר במהלך שנת המוות, הקצרה או הארוכה, נשמות נטולות מכוון מעין אלה הינן לגמרי ולחלוטין נטולות הכרה. לא יכולה להיות שום תצוגה של אישיות מכל סוג שהוא, או כל יכולת לתקשר עם אישיות אחרת, עד לאחר השלמת ההישרדות. אלו ההולכים אל עולמות העליונים אינם מורשים לשלוח הודעות חזרה אל אהוביהם. המדיניות ברחבי היקומים אוסרת על תקשורת שכזו לאורך תקופת הזמן של אותו עידן.

4. המכווננים לאחר המוות

משמתרחש מוות חומרי, אינטלקטואלי או רוחני, נפרד המכוון לשלום ממארחו בן התמותה ויוצא לעבר דיווינגטון. ממטה היקום המקומי וממטה יקום העל נוצר קשר מחזירתי עם המפקחים של שני הממשלים, והמשגוח נרשם ביציאה באותו מספר שבו נרשם עם כניסתו אל מרחבי הזמן.

באופן אשר איננו מובן לחלוטין, מסוגלים הפוסקים האוניברסאליים להצטייד בתמצית של החיים האנושיים, כפי שהיא מתגלמת בעותק הרישום של המכוון על אודות הערכים הרוחניים והמשמעויות המורונטיות של הדעת אשר בה שכן. הפוסקים מסוגלים לרכוש את גרסת המכוון על אודות אופיו ההישרדותי של האדם ועל אודות איכויותיו הרוחניות, וכל הנתונים הללו, אשר להם נלווים הרישומים השרפיים, זמינים להצגה בזמן שיפוטו של היחיד הנידון. באמצעות מידע זה אף מאושרים אותם צווים של יקום העל, אשר מאפשרים למרקיעים מסוימים להתחיל מיידית בקריירה המורונטית שלהם, ולהמשיך מיד עם התפרקות המוות אל העולמות העליונים, עוד בטרם סיומו של העידן הפלנטארי באופן רשמי.

למעט במקרה של יחידים אשר מועתקים ישירות מבין החיים, לאחר המוות הפיזי פונה המכוון מיידית אל ספרת הבית של דיווינגטון. הפרטים באשר למתרחש באותו עולם בזמן ההמתנה, עד להופעתו מחדש בפועל של בן התמותה השורד, תלויים בעיקר בשאלה אם האדם מרקיע לעולמות העליונים מתוקף זכותו האישית, או שהוא ממתין לקריאת סוף העידן לשורדים הישנים של עידן פלנטארי.

אם בן התמותה הקשור אל המכוון משתייך לקבוצה שתהפוך מחדש לאישיות בתום עידן, המכוון לא ישוב מיידית אל העולם העליון של המערכת שבה שרת בעבר, אלא יקבל, בהתאם לבחירתו, את אחת מן המשימות הארעיות

former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

^{1124.1 (1231.1)} When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

^{1124.2 (1231.2)} In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

^{1124.3 (1231.3)} Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

^{1124.4 (1231.4)} If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

הבאות:

1. יצטרף לשורות המשגוחים הנעלמים לתכלית של שירות עלום.

2. יצטרף למשך תקופה לשורות אל הצופים על שלטון פרדיס.

3. יתקבל לאחד מבתי הספר הרבים לאימון של דיווינינגטון.

4. יוצב למשך תקופה כסטודנט-משקיף באחת משש הספרות הקדושות האחרות המהוות את מעגל האב של עולמות פרדיס.

5. יוקצה לשירות השליחים של המכווננים בעלי-האישיות.

6. יהפוך למורה עמית בבתי הספר של דיווינינגטון המוקדשים לאימון משגוחים המשתייכים לקבוצה הבתולית.

7. יתבקש לבחור קבוצה של עולמות אפשריים שבהם ישרת, במקרה שבו קיים יסוד סביר להאמין ששותפו האנושי עלול לדחות את ההישרדות.

אם הגעתם – בשעה שאוחר בכם המוות – למעגל השלישי או למחוז גבוה יותר, ולפיכך הוקצתה לכם שומרת אישית של גורל, ואם הרישום הסופי של סיכום האופי ההישרדותי אשר הוכתב על-ידי המכוון מאושר ללא-תנאי בידי שומרת הגורל – אם הן השרפית והן המכוון מסכימים הלכה למעשה על כל פריט ברישום החיים ובהמלצותיהם – אם הפוסקים האוניברסליים מתקפים נתונים אלו ללא כל סייג או הסתייגות, או אז מבזיקים עתיקי היום דרך מעגלי התקשורת את צו המעמד המתקדם לסאלווינגטון, ומששחררה באופן הזה, יצו בתי הדין של ריבון נבאדון על מעברה המיידית של הנשמה השורדת אל אולמות התחייה מחדש בעולמות העליונים.

כפי שלמדנו, במידה שכן האנוש היחיד שורד ללא דיחוי, נרשם המכוון בדיווינינגטון, ממשיך לנוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי, חוזר מיידית ומאומץ על-ידי המכווננים אשר הפכו-לאישיים של יקום העל ושל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב, מקבל את הכרתו של המשגוח הראשי אשר הפך-לאישי של דיווינינגטון, ואז, ובאופן מייד, עובר ל"מעבר של התממשות זהות", אשר ממנו הוא מזומן בתקופה השלישית ובעולם העליון בצורת האישיות בפועל אשר הוכנה לשם קבלת נשמתו השורדת של בן התמותה הארצי, כפי שצורה זו תוכנה על-ידי שומרת הגורל.

1124.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

1124.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

1124.7 (1231.7) 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

1124.8 (1231.8) 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

1124.9 (1231.9) 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

1124.10 (1231.10) 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

1124.11 (1231.11) 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

1124.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

1124.13 (1232.1) If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

בין שהוא חומרי, מורנטי או רוחני, העצמי מהווה מציאות קוסמית. ממשותו של האישי הינה המתת של האב האוניברסלי הפועל כשלעצמו או מעצמו, או באמצעות סוכנויות הרבות ביקום. כאשר אומרים על הוויה כי היא אישית מכירים באינדיבידואליות היחסית של הוויה שכזו בקרב האורגניזם הקוסמי. הקוסמוס החי הינו אלא הצבר מתוכלל כמעט באופן אינסופי של יחידות אמיתיות, אשר כולן כפופות באופן יחסי לגורלו של השלם. ואולם, לאישיות שביניהן ניתנה הבחירה בפועל לקבל את הגורל או לדחות אותו.

מה שמגיע מאת האב הינו בדמות האב הנצחי, ודבר זה תקף באותה מידה בדיוק עבור אישיות, שאותה מעניק האל מרצונו החופשי, כמו גם עבור מכוון המחשבה האלוהי, אשר בפועל הינו רסיס של האל. אישיותו של האדם הינה נצחית, אך בנוגע לזהות היא הינה מציאות נצחית מותנית. לאחר שהופיעה בתגובה לרצונו של האב, האישיות תשיג את ייעודה באלוהות, אך על האדם לבחור אם ירצה להיות נוכח במעמד הישג ייעוד שכזה, אם לאו. אם ייכשל בבחירה זו, האישיות תשיג את האלוהות ההתנסותית במישרין, בכך שתהפוך לחלק מן ההוויה העליונה. כך צוה-מראש עבור מעגל זה, ואולם השתתפותו של האדם הינה אופציונלית, אישית והתנסותית.

הזהות האנושית הינה מצב חולף של זמן ושל חיים ביקום; היא אמיתית רק במידה שהאישיות בוחרת להפוך לתופעה מתמשכת ביקום. זהו ההבדל המהותי בין האדם לבין מערכת אנרגטית: מערכת אנרגיה חייבת להמשיך, אין לה כל בחירה; ואולם לאדם קיימת מלוא האפשרות לקבוע את ייעודו בעצמו. המכוון מהווה את הנתיב האמיתי אל פרדיס, אך על האדם עצמו להחליט בעצמו ולדבוק בנתיב זה מרצונו החופשי.

לבני-אדם מוקנית זהות אך ורק במובן החומרי. הדעת החומרית מבטאת איכויות כאלה של העצמי בעת שהיא פועלת במערכת האנרגיה של האינטלקט. כאשר נאמר שלאדם יש זהות, זוהי הכרה בעובדה שיש לו מעגל דעת אשר הוכפף לפעולותיה ולבחירות רצונה של האישיות האנושית. ואולם, זוהי תופעה חומרית וזמנית לגמרי, ממש כפי שהעובר האנושי איננו אלא שלב טפילי חולף בחיי האדם. מנקודת המבט הקוסמית, בני-אדם נולדים, חיים ומתים ברגע יחסי בזמן; הם אינם מתמשכים. ואולם, לאישיות האנושית, על-פי בחירתה שלה, מוקנה הכוח להעביר את כס זהותה מן המערכת החולפת של אינטלקט-החומר אל מערכת הנשמה המורונטית הגבוהה יותר, זו הנצרת במשותף עם מכוון המחשבה כאמצעי חדש לביטוי האישיות.

יכולת בחירה זו ממש, סימן ההיכר של הרצון החופשי של היצורים ביקום, היא זו המהווה את ההזדמנות הגדולה ביותר של האדם, ואת האחריות הקוסמית העילאית שלו.

11251 (12322) Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

11252 (12323) That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

11253 (12324) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

11254 (12325) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

11255 (12331) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of

ייעודו הנצחי של הסופיון לעתיד תלוי ביושרה של הרצון האנושי; המכוון האלוהי תלוי לעניין אישיותו הנצחית בכנותו של הרצון החופשי האנושי; האב האוניברסאלי תלוי בנאמנותה של הבחירה האנושית לשם התגשמותו של בן מרקיע חדש; ההווה העליונה תלויה בהתמדה ובחכמה שבהחלטות ובפעולות לשם התממשותה בפועל של האבולוציה ההתנסותית.

אף-על-פי שדנרש להשיג לבסוף את מעגלי צמיחת האישיות הקוסמיים, אם נמנע מכך, שלא באשמתכם – בשל תאונות הזמן ומכשלות הקיום החומרי – מלהשיג את הרמות האלה בעודכם מצויים בפלנטה הילידית שלכם, אם כוונתיכם וכמיהותיכם הינן בעלות ערך הישרדותי, כי אז יוצאו צווים המאריכים את תקופת המבחן שלכם. יינתן לכם זמן נוסף שבו תוכלו להוכיח את עצמכם.

אם אי-פעם עולה ספק באשר לכדאיות שבקידום ישות אנושית אל העולמות העליונים, כמעט תמיד תפסוקנה הממשלות ביקום לטובת האינטרס האנושי של אותו יחיד; הן לא תהססנה לקדם נשמה שכזו למעמד של הווה במעבר, בעודן ממשיכות לצפות בכוונות המורכבות ובתכליות הרוחניות המגילות. וכך מובטח כי יושג הצדק האלוהי, ולחסד האלוהי ניתנת הזדמנות נוספת להרחבת סעדו.

אף כי הממשלות של אורונטון ושל נבאדון אינן טוענות כי כל הפרטים של התוכנית האוניברסאלית שלהן מושלמים לחלוטין, הן אכן טוענות כי הן נוהגות בסבלנות, סובלנות, הבנה וסימפטיה של חסד, וכך הן אכן נוהגות. הננו מעדיפים להסתכן במרידה במערכת, מאשר להסתכן בכך שיישלל מבן-תמותה נאבק אחד מעולם אבולוציוני כלשהו האושר הנצחי שבעיסוק בנתיבת ההרקה.

אין זאת כי בני האדם נהנים מהזדמנות שנייה לאחר שדחו את הראשונה, כלל וכלל לא. ואולם, פירושו של דבר הוא כי אכן ניתנת לכל היצורים הרצוניים הזדמנות אמיתית אחת לבחור בחירה נטולת-ספק, מודעת-לעצמה וסופית. השופטים הריבוניים של היקומים לא ישללו זכות זו משום הווה בעלת מעמד אישי אשר טרם ערכה את הבחירה הנצחית; נשמתו של האדם חייבת לקבל את מלוא ההזדמנות לגלות את כוונתה האמיתית ואת תכליתה הממשית, והיא אכן תקבל את ההזדמנות הזאת.

כאשר מתים בני התמותה המתקדמים יותר מבחינה רוחנית וקוסמית, הם ממשיכים מיד לעולמות העליונים; ככלל, כך קורה לכל אלו אשר מוקצות להם שומרות שרפיות אישיות. בני-תמותה אחרים עשויים להיות מעוכבים עד לזמן שבו יושלם השיפוט בענייניהם, השיפוט שלאחריו הם יורשו להמשיך לעולמות העליונים, או שהם עשויים להצטרף לשורות השורדים הנמים אשר יהפכו-מחדש לאישיות בהיקף המוני

the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

11256 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

11257 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

11258 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

11259 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

1125.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the

עם סיום העידן הפלנטארי הנוכחי.

קיימים שני קשיים המכבידים על מאמצי להסביר לכם מה בדיוק קורה לכם בעת המוות, לעצמי השורד שלכם אשר הינו שונה מן המכוון העוזב. אחד מן הקשיים הללו הוא חוסר היכולת למסור הסבר ההולם את רמת ההבנה שלכם על אודות פעולה המתרחשת בגבול שבין המחוזות הפיזיים והמחוזות המורונטיים. הקושי השני נעוץ במגבלות אשר הושטו עלי בתפקידי כמגלה של אמת על-ידי הרשויות השמימיות השולטות באורנטיה. ניתן היה להציג פרטים מעניינים רבים, אך אני מסתיר אותם מכם בעצתם של המפקחים הפלנטאריים המידיים שלכם. ואולם, במסגרת המגבלות של מה שהותר לי לומר, ביכולתי לומר כך:

קיים דבר-מה אמיתי, דבר-מה של אבולוציה אנושית, דבר-מה נוסף למשגוח המסתורין, אשר שורד את המוות. הישות החדשה הזו שמופיעה היא הנשמה, והיא שורדת הן את המוות של גופכם הפיזי והן את מותה של דעתכם החומרית. ישות זו הינה הילד המשותף של החיים והמאמצים המשולבים של העצמי האנושי שלכם, כמו גם של העצמי האלוהי שלכם – המכוון. ילד זה, אשר הוריו אנושיים ואלוהיים כאחד, מהווה את היסוד השורד אשר מקורו ארצי; זהו העצמי המורונטי, הנשמה האלמותית.

ילד זה של משמעות מתמידה ושל ערך שורד, הינו נטול הכרה לחלוטין בפרק הזמן למן המוות ועד לחזרה לאישיות, והוא מופקד בידי שומרת הגול השרפית במשך כל תקופת ההמתנה הזו. לאחר המוות, ועד שתגיעו למודעות של מורונטיה בעולמות העליונים של שטניה, לא תפעלו כהווה מודעת.

במוות, הזהות התפקודית אשר נלווית לאישיות האנושית מופרעת בשל הפסקת התנועה החיונית. אף כי האישיות האנושית מתעלה מעל לחלקים המרכיבים אותה, היא תלויה בהם לשם זהותה התפקודית. הפסקת החיים הורסת את התבניות הפיזיות של המוח אשר דרושות לשם מתת הדעת, ושיבושה של הדעת גורמת לאיבוד ההכרה האנושית. הכרתו של אותו יצור לא תוכל לשוב ולהופיע לאחר מכן, עד אשר יאורגן מצב קוסמי אשר יתיר לאותה אישיות אנושית לשוב ולפעול ביחסים עם אנרגיה חיה.

במהלך מעברם של בני התמותה השורדים מעולמם המקורי אל העולמות העליונים – בין שהם חווים את הרכבתה מחדש של האישיות ביום השלישי ובין שהם מרקיעים בזמן שבו קמה קבוצה לתחייה – הרישום המרכיב את האישיות נשמר בנאמנות בידי רב-המלאכיות, בעולמות של פעילויותיהן הייחודיות. אף-על-פי שהויות אלה אינן השומרות הנאמנות על האישיות (כפי שהשומרת השרפית שומרת את הנשמה), עדיין אמת היא כי כל גורם אישיות אשר ניתן לזהותו נשמר בנאמנות בידי נאמנות מהימנות אלה

current planetary dispensation.

^{1125.11 (1233.7)} There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

^{1125.12 (1234.1)} There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

^{1125.13 (1234.2)} This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

^{1125.14 (1234.3)} At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

^{1125.15 (1234.4)} During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the

המופקדות על הישרדות בני התמותה. ובאשר למיקומה המדויק של האישיות האנושית במשך הזמן המפריד בין המוות לבין הישרדות, איננו יודעים אל נכון.

באולמות תחיית המתים של פלנטות הקבלה של יקום מקומי נוצר המצב המאפשר להרכיב-מחדש את האישיות. כאן, בחדרים הללו של הרכבת-החיים, מספקות הרשויות המפקחות את אותה מערכת יחסים של אנרגיה של היקום – אנרגיה מורונטית, אנרגיה של דעת ואנרגיה רוחנית – אשר מאפשרת להשיב להכרה את השורד הנם את שנתו. הרכבתם מחדש של החלקים שהרכיבו את האישיות, אשר הייתה לפני חומרת, כרוכה בדברים הבאים:

1. ייצור של צורה הולמת, תבנית אנרגיה מורונטית, שבתוכה יכול השורד החדש ליצור קשר עם מציאות לא-רוחנית, ואשר בתוכה ניתן לחבר למעגל את הגרסה המורונטית של הדעת הקוסמית.

2. חזרתו של המכוון אל היצור המורונטי הממתי. המכוון הינו הנאמן הנצחי של זהותכם כמרקיעים; המשגוח שלכם מהווה את הבטוחה המוחלטת לכך שאתם ולא אחרים תאכלסו את הצורה המורונטית אשר נבראה עבור אישיותכם אשר ניעורה מתנמתה. והמכוון יהיה נוכח בשעה שאישיותכם תורכב מחדש, על-מנת לשוב ולקחת על עצמו את תפקיד המדריך לפרדים של העצמי שלכם אשר שרד.

3. משהתקבצו תנאי הקדם הללו להרכבתה מחדש של האישיות, ובסיוע מספר רב של אישיות קוסמיות אחרות, מעניקה הנאמנה השרפית המחזיקה בפוטנציאלים של הנשמה האלמותית הנמה, את הישות המורונטית הזו לצורת הגוף והדעת המורונטית הממתינה, בעודה מפקידה ילד אבולוציוני זה של העליון בידו הקשר הנצחי עם המכוון הממתי. ובכך נשלם הליך חזרתה של האישיות, הרכבתם מחדש של זיכרון, תובנה, ותודעה – זהות.

עובדתית, חזרתה של האישיות כרוכה בכך שהעצמי האנושי הניעור תופש את הרמה המורונטית, המחוברת למעגל, של הדעת הקוסמית אשר חולקה-מחדש זה עתה. תופעת האישיות תלויה בהתמדה של זהות תגובת העצמיות לסביבה ביקום; ואת זה ניתן להשיג אך ורק בתיווכה של דעת. העצמיות מתמידה חרף שינוי רצוף בכל מרכיבי העצמי; בחיים הפיזיים השינוי הינו הדרגתי; בזמן המוות ובעת חזרתה של האישיות, השינוי פתאומי. מציאותה האמיתית של כל עצמיות (אישיות) יכולה לפעול בתגובה לתנאים ביקום הודות לשינוי בלתי-פוסק במרכיביה; הקיפאון לעולם מסתיים במוות. החיים האנושיים מהווים שינוי אינסופי בגורמי החיים, שינוי המאוחד על-ידי יציבותה של האישיות אשר איננה משתנה.

וכאשר תתעוררו כך בעולמות העליונים של ירושם, תהיו כל-כך שונים, ההתמרה הרוחנית

exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

1125.16 (1234.9) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

1125.17 (1234.9) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircled.

1125.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

1125.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

1125.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircled morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

1125.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed,

תהיה כה גדולה, עד כי אלמלא מכוון המחשבה שלכם ושומרת הגורל – אשר מחברים באופן מלא את חייכם החדשים בעולמות החדשים עם חייכם הישנים בעולם הראשון – הייתם מתקשים, בתחילה, לחבר את התודעה המורונטית החדשה לזיכרון המתחדש של זהותכם הקודמת. על-אף רציפות העצמיות האישית, הרבה מן החיים בני התמותה יידמו בתחילה לחלום עמום ומערפל. ואולם, הזמן יבהיר הרבה מן הקשרים של החיים בגוף.

מכוון המחשבה יזכור ויספר לכם רק על אותם זיכרונות והתנסויות אשר מהווים חלק מן הקריירה שלכם ביקום, ואשר נחוצות לה. אם המכוון היה שותף להתפתחות של דבר-מה בדעת האנושית, כי אז ההתנסויות בעלות הערך האלה ישרדו בתודעתו הנצחית של המכוון. ואולם, הרבה מחיי העבר שלכם ומזיכרונות העבר ימותו עם מותו של המוח הפיזי, הואיל ולא נודעים להם משמעות רוחנית או ערך מורונטי; הרבה מן ההתנסות החומרית תיעלם כאלו הייתה פיגום אשר שימש פעם להעלות אתכם אל הרמה המורונטית, ולאחר מכן סיים הפיגום הזה את תפקידו ביקום. אך האישיות ומערכות היחסים הבין-אישיותיות אף-פעם אינן בחזקת פיגומים; הזיכרונות בני התמותה של מערכות יחסים אישיות היום בעלי ערך ביקום וימשיכו להתקיים. בעולמות העליונים אתם תדעו ותיוודעו, ויותר מכך, אתם תזכרו ותזכרו על-ידי מי שפעם היו חבריכם במהלך חייכם הקצרים אך המסקרנים באורנטיה.

the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

^{1125.22 (1235.4)} The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. העצמי המורונטי

בדיוק כפי שהפרפר מגיח משלב הזחל שלו, כך תנצנה אישיותיהם האמיתיות של בני האדם בעולמות העליונים, ובפעם הראשונה תתגלנה בבפרד מן הכיסוי החומרי העשוי בשר ודם אשר עטו בעבר. הקריירה המורונטית ביקום המקומי עוסקת ברוממות המתמשכת של מנגנון האישיות, למן הרמה התחילית של הקיום כנשמה ועד לרמה המורונטית הסופית של רוחניות מתקדמת.

קשה ללמד אתכם על צורות האישיות המורונטית שתקבלו בקריירה של היקום המקומי. תוענקה לכם תבניות מורונטיות לשם ביטוי האישיות, אך אחרי ככלות הכול, הכלים הללו מהווים השקעות המצויות מעבר להבנתכם. צורות שכאלה, בעוד שהינן אמיתיות לחלוטין, אינן תבניות אנרגיה מן הסדר החומרי המובן לכם כעת. ולמרות זאת, הן אכן משמשות ביקום המקומי לאותה תכלית שלשמה משמשים הגופים החומריים שלכם בפלנטות של הילידות האנושית.

הופעתה של צורת הגוף החומרית מגיבה, במידה מסוימת, לאופייה של זהות האישיות; הגוף הפיזי אכן משקף, במידה מוגבלת, משהו

6. THE MORONTIA SELF

^{1126.1 (1235.5)} Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshrouding in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

^{1126.2 (1235.6)} It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

^{1126.3 (1236.1)} To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical

מן הטבע האינהרנטי של האישיות. והדבר נכון עוד יותר באשר לצורה המורונטית. בחיים הפיזיים, בני-תמותה עשויים להיות יפים כלפי חוץ אף כי כלפי פנים הינם כעורים; בחיים המורונטיים, ובמידה הולכת וגדלה ברמות הגבוהות יותר, צורת האישיות תשתנה במישרין בהתאם לטיבו הפנימי של היחיד. ברמה הרוחנית, מתחילים הצורה החיצונית והטבע הפנימי להתקרב לכדי זהות שלמה, אשר הולכת והופכת מושלמת יותר ככל שעולים ברמות הרוחניות.

במצב המורונטי מוענקת לבן התמותה המרקיע גרסה אשר סוגלה בנבאדון למת הדעת הקוסמית של רוח האם של אורונטון. האינטלקט החומרי, ככזה, אבד ופסק מלהתקיים כישות ממוקדת ביקום, בנפרד ממעגלי הדעת הבלתי-מובחנים של הרוח היצרית. ואולם, המשמעות והערכים אשר בדעת החומרית לא אבדו. חלקים מסוימים מן הדעת ממשיכים ומתקיימים בנשמה השורדת; ערכים התנסותיים מסוימים של הדעת אשר הייתה בעבר אנושית מצויים ברשות המכוון; וביקום המקומי מצויים רישומים של החיים האנושיים, כפי שחיו אותם בגוף, יחד עם רישומים חיים מסוימים השמורים בקרב ההוויות הרבות הנוגעות להערכת הסופית של בן התמותה המרקיע, הוויות אשר נעות בטווח שבין השרפיות לפוסקים אוניברסאליים, וככל הנראה גם הלאה מכך, עד לעליון.

רצונו של היצור אינו יכול להתקיים ללא דעת, אך הוא שורד חרף אובדן האינטלקט החומרי. בפרק הזמן המידי הסמוך להישרדות, האישיות המרקיעה מוכוונת במידה רבה על-ידי תבניות האופי אשר נורשו מן החיים האנושיים ועל-ידי פעולת המוטה המורונטית אשר מתחילה להופיע. והמנחים הללו קובעים באופן הולם את ההתנהגות במנסוניה בשלבים המוקדמים של החיים המורונטיים, ולפני הופעתו של רצון מורונטי כביטוי רצוני מלא של האישיות המרקיעה.

לא קיימות בקריירה ביקום המקומי השפעות הדומות לשבע הרוחות מסייעות הדעת המושפעות על הקיום האנושי. הדעת המורונטית חייבת להתפתח מתוך מגע ישיר עם הדעת הקוסמית, כפי שדעת קוסמית זו סוגלה והועתקה על-ידי המקור היצירתי של האינטלקט ביקום המקומי – הסועדת האלוהית.

בטרם המוות, הדעת בת התמותה הינה עצמאית באופן המודע-לעצמו מתלות בנוכחות המכוון; על-מנת לאפשר לה לפעול, הדעת אשר מסתייעת במסייעות נזקקת אך ורק לתבנית האנרגיה החומרית הנלווית. ואולם, הנשמה המורונטית, בהיותה מצויה מעבר להשפעת המסייעות, איננה שומרת על מודעות עצמית בהיעדר המכוון בשעה שניטל ממנה מנגנון הדעת החומרי. לעומת זאת, נשמה מתפתחת זו אכן שומרת על אופי רציף הנגזר מהחלטותיה של הדעת, אשר נלוותה לה בעבר ואשר הייתה נתונה להשפעת המסייעות, ואופי זה הופך

body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

11264 (12362) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

11265 (12363) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonia conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

11266 (12364) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

11267 (12365) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

ליזכרון פעיל בשעה שהוא נטען באנרגיה על-ידי המכוון החוזר.

השתמרות הזיכרון הינה הוכחה לשימור הזהות של העצמיות המקורית; היא הכרחית לשם רכישת מודעות-עצמית מלאה לרציפותה ולהתרחבותה של האישיות. בני-התמותה אשר מרקיעים ללא מכוונים תלויים בהנחית השרפיות הנלוות להם לשם שחזור הזיכרון האנושי; על נשמותיהם המורונטיות של בני התמותה מותכי-הרוח אין כל מגבלה אחרת. תבנית הזיכרון משתמרת בנשמה, ואולם, על-מנת שתוכל להפוך מיד למובנת-מעצמה בדמות זיכרון מתמשך, נזקקת תבנית זו לנוכחות המכוון מן העבר. בהיעדר המכוון, נזקק בן התמותה השורד לזמן ממושך למדי על-מנת לחקור מחדש וללמוד מחדש, לתפוש מחדש, את מודעות הזיכרון של המשמעויות ושל הערכים של קיום קודם.

הנשמה בעלת הערך ההישרדותי משקפת נאמנה, הן איכותית והן כמותית, את פעולותיו ואת מניעיו של האינטלקט החומרי, המושב הקודם של זהות העצמיות. בבחירה באמת, ביופי ובטוב, נכנסת הדעת בת התמותה לשלב הקדם-מורונטי של נתיבתה ביקום, ועושה כן תחת הנחייתן של שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר מאוחדות תחת הכוונתה של רוח החכמה. לאחר מכן, עם השלמתם של שבעת המעגלים הקודמים להישג המורונטי, התוספת של מתת הדעת המורונטית לדעת אשר מסתייעת במסייעות, מאתחלת את הנתיבה הקדם-רוחנית, או המורונטית, של התקדמות ביקום המקומי.

כאשר יצור עוזב את הפלנטה שבה נולד, הוא מותיר מאחור את סעד המסייעות והופך תלוי לחלוטין באינטלקט המורונטי. כאשר מרקיע עוזב את היקום המקומי, הוא כבר הגיע לרמת הקיום הרוחני, וחלף מעבר לרמה המורונטית. אז הופכת ישות רוח חדשה זו, אשר זה עתה הופיעה, להיות מכווננת עם הסעד הישיר של הדעת הקוסמית של אורונטון.

7. היתוך עם המכוון

היתוך עם מכוון מחשבה מעניק לאישיות ממשות נצחית, אשר קודם לכן הייתה לה אך ורק כפוטנציאל. בין הכישורים החדשים הללו ניתן למנות: התקבעות בעלת איכות אלוהית, התנסות וזיכרון של עבר-הנצח, אלמותיות, וכן רמה מסויגת של מוחלטות פוטנציאלית.

בשעה שיסתיים מסעכם הארצי בגוף ובצורה ארעיים, אתם מיועדים להתעורר לחופיו של עולם טוב יותר, ולבסוף תתאחדו עם המכוון הנאמן שלכם בחיבוק של נצח. והיתוך זה מהווה את המסתורין אשר הופך את האל ואת האדם לאחד, המסתורין של האבולוציה של היצור הסופי, ואולם לנצח אמת היא. ההיתוך הינו הסוד של הספירה הקדושה של אֶסְקִינְטוֹן, ושום יצור,

^{1126.8 (1236.6)} The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

^{1126.9 (1237.1)} The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

^{1126.10 (1237.2)} When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. ADJUSTER FUSION

^{1127.1 (1237.3)} Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

^{1127.2 (1237.4)} When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced

למעט אלו אשר התנסו בהיתוך עם רוח האלוהות, לא יוכל להבין את המשמעות האמיתית של הערכים הממשיים אשר מתאחדים כאשר זהותו של יצור של הזמן מתאחדת לנצח עם רוח אלוהות פרדיס.

ההיתוך עם המכוון מתרחש על-פי-רוב כאשר המרקיע מתגורר בתחומי המערכת המקומית שלו. הוא עשוי להתרחש בפלנטה שבה נולד כהליך התעלות מעבר למוות הטבעי; הוא עשוי להתרחש בכל אחד מן העולמות העליונים או במטה המערכת; הוא עשוי אפילו להידחות עד למועד השהות בקונסטלציה; או במקרים מיוחדים, ייתכן שלא יושלם כלל עד אשר ימצא המרקיע בבירת היקום המקומי.

משהושלם ההיתוך עם המכוון, לא נשקפת עוד כל סכנה עתידית לקריירה הנצחית של אישיות שכזו. ההוויות השמימיות נבחנות במהלך התנסות ממושכת, ואולם בני התמותה נבחנים במבחן קצר ואינטנסיבי באופן יחסי בעולמות האבולוציוניים והמורונטיים.

לעולם לא יתרחש ההיתוך עם המכוון בטרם הכריזו צווי יקום-העל על כך שהטבע האנושי בחר בחירה סופית ובלתי-חוזרת בקריירה הנצחית. זהו אישור ההתאחדות, ומשזה ניתן, הוא מהווה אישור מעבר ומתיר לאישיות המותכת לעזוב, בסופו של דבר, את גבולות היקום המקומי ולהמשיך בזמן מן הזמנים אל מטה יקום העל; משם, בעתיד הרחוק, יתעטף עולה הרגל של הזמן על-ידי סקונאפים לצורך הטיסה הארוכה אל היקום המרכזי של האוונה ולהרפתקת האלוהות.

בעולמות האבולוציוניים, העצמיות היא חומרית; היא הינה דבר ביקום, וככזו כפופה לחוקי הקיום החומרי. היא הינה עובדה בזמן ומגיבה לחליפות ולתמורות הזמן. כאן נדרש לגבש את החלטות ההישרדות. במצב המורונטי, העצמי הפך למציאות חדשה ומתמשכת יותר ביקום, וצמיחתו המתמשכת מתבססת על התכונות ההולכת וגדלה למעגלי הדעת והרוח של היקומים. כעת מאושרות החלטות ההישרדות. כאשר מגיע העצמי לרמה הרוחנית, הוא הפך זה מכבר לערך בטוח ביקום, וערך חדש זה מתבסס על העובדה שהתקבלו החלטות ההישרדות, עובדה שמעיד עליה ההיתוך הנצחי עם מכוון המחשבה. ולאחר שהשיג מעמד של ערך אמיתי ביקום, היצור משתחרר, בפוטנציאל, לבקש את הערך הגבוה מכולם ביקום – את האל.

הוויות מותכות שכאלה מגיבות ליקום באופן דואלי: הן הינן יחידים מורונטיים בדידים, הדומים למדי לשרפיות, אך הן גם הוויות בעלות פוטנציאל מן הסדר של סופיוני פרדיס.

ואולם, היחיד המותך הינו באמת אישיות אחת, הוויה אחת, אשר אחדותה עומדת מעל

fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

1127.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

1127.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

1127.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

1127.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

1127.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finaliters.

1127.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all

לכל ניסיונות הניתוח של כל הוויה תבונית ביקום. וכך, לאחר שתעברו דרך בתי הדין של היקום המקומי, מן הנמוך שבהם אל הגבוה שבהם, ואף אחד מהם לא יצליח לזהות את האדם או את המכוון, זה בנפרד מזה, תעמדו לבסוף אל מול ריבון נבאדון, אב היקום המקומי שלכם. ושם, אל מול ההוויה אשר בזכות אבהותה היצירתית ביקום זה זמן התאפשרה עובדת חייכם, יינתנו לכם אותם אישורים אשר בסופו של דבר יעניקו לכם את הזכות להמשיך בנתיבתכם ביקום העל ולבקש את האב האוניברסאלי.

האם רכש המכוון המנצח אישיות הודות למתן שירות מהולל לאנושות, או שמא רכש בן האנוש הנועז אלמותיות הודות למאמציו הכנים להידמות למכוון? לא זה ולא זה; אך יחד הם השיגו את האבולוציה של חבר באחד מן הסדרים הייחודיים של אישיות מרקיעות של העליון; אחד אשר תמיד יימצא מועיל, נאמן ויעיל, ומועמד להמשך צמיחה והתפתחות; אחד אשר תמיד נע כלפי מעלה ולעולם אינו פוסק מן ההרקה הנשגבת, עד אשר יחצה את שבעת המעגלים של האוונה ועד אשר תעמוד הנשמה, אשר מקורה בכדור-הארץ, בהכרה של סגידה נוכח אישיותו הממשית של האב בפרדיס.

במהלך כל ההרקה הנפלאה הזו, מהווה מכוון המחשבה את ההבטחה האלוהית לייצוב הרוחני המלא בעתיד של בן התמותה המרקיע. בינתיים, נוכחות של הרצון של בן התמותה מאפשר למכוון ערוץ נצחי לשחרור הטבע האלוהי המולד. וכעת, שתי הזהויות האלה הפכו לאחת; ולעולם לא יוכל שום מאורע בזמן או בנצח להפריד בין האדם לבין המכוון; הם בלתי-ניתנים להפרדה, מותכים לנצח.

בעולמות של היתוך-עם-מכוון, זהה ייעודו של משגור המסתורין לזה של בן התמותה המרקיע – סגל הסופיונים של פרדיס. לא המכוון ולא האדם יוכלו להגיע למטרה ייחודית זו ללא שיתוף פעולה מלא עם האחר וללא עזרתו הנאמנה. שותפות יוצאת-דופן זו הינה אחת מן התופעות הקוסמיות המרתקות והמדהימות של העידן הנוכחי ביקום.

למן ההיתוך עם המכוון, מעמדו של המרקיע הוא מעמד של יצור אבולוציוני. החבר האנושי היה הראשון ליהנות מאישיות, ולפיכך עולה בדרגה על המכוון בכל העניינים הנוגעים להכרה באישיות. המטה בפרדיס של הוויה מותכת זו הינו אסנדינגטון ולא דיווינגטון, ולאורך כל הדרך עד לסגל הסופיונות דרגתה של הוויה זו – שילוב ייחודי של אל ואדם – הינה של בן-תמותה מרקיע.

כאשר מכוון מותך עם בן-תמותה מרקיע, נמחק מספרו של המכוון ממרשם יקום העל. אינני יודע מה קורה לרישומים של דיווינגטון,

attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

1127.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

1127.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

1127.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

1127.12 (1238.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

1127.13 (1238.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse.

אולם הנני משער כי רישומו של אותו מכוון מועבר למעגליהן הסודיים של החצרות הפנימיים של גֶרְנֶדְפָּנְדָה, ראש סגל הסופיות בפועל.

בעת ההיתוך עם המכוון, השלים האב האוניברסלי את הבטחתו להעניק מתנה מעצמו ליצוריו החומריים; הוא מילא את הבטחתו והשלים את התכנית של מתת נצחית של אלוהיות לאנושות. וכעת מתחיל הניסיון האנושי להגשים ולממש את האפשרויות הבלתי-מוגבלות הטבועות בשותפות נשגבת זו עם האל, שותפות אשר הפכה כך לעובדה.

עבור בני-תמותה שורדים, הייעוד הידוע כעת הינו סגל הסופיות של פרדיס; וזוהי אף מטרת הגורל עבור כלל מכווני המחשבה אשר התאחדו באיחוד נצחי עם בני לויתם האנושיים. בעת הזו, עמלים סופיוֹי פרדיס ברחבי היקום המקיף ועוסקים במפעלים ממפעלים שונים, ואולם, כולנו משערים כי תוטלנה עליהם משימות אחרות ונשגבות אף יותר בעתיד המרוחק, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו באור ובחיים, ומשהאל הסופי הגיח לבסוף מן המסתורין האופף כעת אלוהות עליונה זו.

במידה מסוימת קיבלתם הנחיה באשר לארגון ולסגל של היקום המרכזי, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים; נמסר לכם דבר-מה על אודות אופיין ומקורן של כמה ממגוון האישיות השולטות כעת בבריאיות העצומות האלה. כמו כן, נמסר לכם כי גלקסיות עצומות של יקומים מצויות כעת בתהליך ארגון הרחק מעבר לשוליים של היקום המקיף, ברמת החלל החיצון הראשונה. כמו כן, נרמז לכם לאורך התיאורים הללו כי ההווה העליונה עתידה לגלות את הפונקציה השלישית העלומה שלה בתחומי החלל החיצון הבלתי-ממופים הללו; וכן, נמסר לכם כי סופיוֹי סגל פרדיס הינם ילדיו ההתנסותיים של העליון.

הננו מאמינים כי בני התמותה אשר הותכו עם מכוון, יחד עם עמיתיהם הסופיות, מיועדים לתפקד באופן כזה או אחר בממשלות היקומים של רמת החלל החיצון הראשונה. אין לנו צל של ספק כי עם הזמן עתידות הגלקסיות העצומות האלה להפוך ליקומים מיושבים. ובאותה מידה הננו בטוחים כי בין מנהליהם יימצאו סופיוֹי פרדיס, אלו אשר טיבם הינו תוצאה קוסמית של מזיגה בין הברוא לבורא.

איזו הרפתקה! איזו רומן! בריאה עצומה בממדיה אשר מיועדת להיות מנוהלת על-ידי ילדיו של העליון, המכוונים הללו אשר הפכו לאישיים ולאנושיים, בני התמותה הללו אשר הפכו למכוונים ולנצחיים, השילובים המסתוריים הללו והשותפויות הנצחיות בין המופע הגבוה

What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

1127.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

1127.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finalizers are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

1127.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finalizers of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

1127.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finalizer associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finalizers whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

1127.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of

ביותר הידוע של מהות, המקור והמרכז הראשון, לבין הצורה הנמוכה ביותר של חיים תבוניים אשר מסוגלת להבין ולהשיג את האב האוניברסלי. הננו סבורים שהוויות ממוזגות שכאלה, שותפויות כאלה בין הבורא ליצור, יהפכו לשליטים עילאיים, מנהלים אשר אין שווה להם, ומנחים בעלי הבנה ואהדה לכל צורות החיים התבוניים אשר עשויות להגיע לכדי קיום ברחבי היקומים העתידיים הללו של רמת החלל החיצון הראשונה.

אכן נכון הדבר כי אתם, בני התמותה, הנכם ארציים ומקורכם מן החיה; אכן מעפר באתם. ואולם, אם אכן תרצו בכך, ואם לכך תשתוקקו, מורשת העידנים תהא לבטח שלכם, וביום מן הימים תשרתו ברחבי היקומים בדמותכם האמיתית – ילדיו של אל ההתנסות העליון ובניו האלוהיים של אבי כל האישויות מפרדס.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון.]

the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

1127.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

1127.20 (1240.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

מסמך 113. השומרות השרפיות של גורל

114 ⇨

הספר של אורנטיה

112 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 113

השומרות השרפיות של גורל

סעיפים

מבוא

1. המלאכיות השומרות
2. שומרות הגורל
3. היחס להשפעות רוח אחרות
4. תחומי הפעולה השרפיים
5. הסעד השרפי עבור בני התמותה
6. מלאכיות שומרות לאחר המוות
7. שרפים ונתיבת ההרקעה

מבוא

לאחר שהצגנו את תיאורי הרוחות הסועדות בזמן ואת תיאורי קבוצות שליחי החלל, נתאר את המלאכיות השומרות, השרפים אשר מוקדשות לסעד בני התמותה היחידים, אלו אשר כל תכנית ההישרדות העצומה של ההתקדמות הרוחנית סופקה לשם רוממותם ולשם הפיכתם למושלמים. בעיני העבר באורנטיה, שומרות הגורל האלה היוו את קבוצת המלאכיות היחידות אשר זכתה להכרה. השרפיות הפלנטריות אכן הינן רוחות סועדות אשר נשלחות לשרת את אלו המיועדים לשרוד. שרפיות משרתות אלה פעלו כעוזרותיהן הרוחניות של האנשים בני התמותה בכל המאורעות הגדולים בעבר ובהווה. בהתגלויות רבות "נאמר הדבר על-ידי המלאכיות"; ורבים מן הציוויים השמימיים "התקבלו בסעד המלאכיות".

שרפיות הינן מלאכיות השמיים המסורתיות; הן הינן הרוחות הסועדות אשר חיות בסמיכות כה רבה אליכם ופועלות כה רבות עבורכם. הן סעדו באורנטיה למן ראשית ימי התבונה האנושית.

PAPER 113

SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

INTRODUCTION

^{1130.1 (1241.1)} HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation "the word was spoken by angels"; many of the mandates of heaven have been "received by the ministry of angels."

^{1130.2 (1241.2)} Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. המלאכיות השומרות

הלימוד על אודות מלאכיות שומרות אינו מיתוס; לקבוצות מסוימות של בני-אדם אכן ניתנות מלאכיות אישיות. ישוע הכיר בכך כאשר דיבר על ילדי הממלכה השמימית, ואמר: "ראו פן תבזו אחד הקטנים האלה, כי אמר אני לכם, מלאכיהם ראים תמיד את-פני אבי שבשמים".

במקור, אכן הוקצו השרפיות לגזעים הנפרדים באורנטיה. ואולם, למן המתת של מיכאל, הן מוקצות בהתאם לאינטליגנציה, לרוחניות וליעוד האנושיים. מבחינה אינטלקטואלית, מתחלקת האנושות לשלוש מחלקות:

1. אלו בעלי הדעת מתחת לנורמלית – אלו אשר אינם מפעילים כוח רצון נורמלי; אלו אשר אינם מקבלים החלטות ממוצעות. מחלקה זו כוללת את אלו אשר אינם מסוגלים להבין את האל; אין להם את היכולת לסגוד לאלוהות באופן טובי. להוויות התת-נורמליות באורנטיה מוקצה סגל של שרפיות, פלוגה אחת, יחד עם גדוד של כרובים, ואלו מוקצים לסעוד אותם ולוודא כי הצדק והרחמים הינם מנת חלקם במאבקי החיים של הספירה.

2. הדעת האנושית הממוצעת, הנורמלית. מנקודת המבט של הסעד השרפי, רוב הגברים והנשים מקובצים לשבע מחלקות בהתאם למעמד שהשיגו במעגלי ההתקדמות האנושית וההתפתחות הרוחנית.

3. אלו בעלי הדעת מעל לנורמלית – אלו אשר מקבלים החלטות כבירות והינם בעלי פוטנציאל שאינו מוטל בספק להישג רוחני; גברים ונשים אשר נהנים מקשר עם המכוון השוכן בהם, מי יותר ומי פחות; חברים בסגלי המילואים השונים של גורל. ללא קשר למעגל שבו נמצא האדם, אם אדם מצורף לאחד מסגלי המילואים השונים של גורל, בו ברגע ובו במקום, תוקצה לו שרפים אישיות, והחל מאותו רגע ועד לסיום נתיבתו על-פני האדמה, ייחנה בן-תמותה זה ברציפות מן הסעד ומן הדאגה הבלתי-פוסקת של מלאכית שומרת. וכן, כאשר אדם כלשהו מקבל את ההחלטה העילאית, כאשר מתקיים שידוך אמיתי עם המכוון, מיד מוקצית לאותה נשמה שומרת אישית.

השרפיות מוצבות בסעד להוויות הקרויות נורמליות בהתאם להישג האנושי של המעגלים האינטלקטואליים והרוחניים. אתם מתחילים במעגל השביעי עם הדעת האנושית אשר ניתנה לכם, ויוצאים למסע פנימה למשימות הבנות-העצמי, כיבוש-העצמי והשליטה-העצמית; ואתם מתקדמים, מעגל אחר מעגל, עד שאתם מגיעים למעגל הראשון, או הפנימי ביותר, שבו קיימים, באופן יחסי, קשר והתייחדות עם המכוון השוכן (דבר זה מתרחש, אלא אם כן המוות הטבעי אינו מסיים את נתיבתכם ומעביר את מאבקיכם אל העולמות העליונים).

1. THE GUARDIAN ANGELS

1131.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: "Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father."

1131.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

1131.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

1131.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

1131.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes the supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

1131.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

לבני-אדם במעגל התחילי, או השביעי, מוקצים מלאכית שומרת אחת, יחד עם פלוגה של כרובים מסייעות, ואלה משגיחות ושומרות על אלף בני-תמותה. במעגל השישי, מנחים את בני התמותה המרקיעים הללו, המקובצים בקבוצות בנות חמש-מאות חברים, זוג שרפי יחד עם פלוגה של כרובים. כאשר מושג המעגל החמישי, מקובצים בני-אדם לחבורות המונות מאה חברים לערך, ועליהם ממונים זוג שרפים שומרות יחד עם פלוגת כרובים. עם השגתו של המעגל הרביעי, בני-תמותה מקובצים בקבוצות בנות עשרה חברים, ושוב ממונים עליהם זוג שרפים, אשר פלוגה של כרובים מסייעת בידם.

בשעה שדעת בת-תמותה פורצת את רפיון המורשת החייתית ומשיגה את המעגל השלישי של האינטלקטואליות האנושית והרוחניות הנרכשת, מכאן ואילך תוקדש מלאכית אישית (ולמעשה שתיים) באופן מלא ובלעדי לבן-תמותה מרקיע זה. וכך, בנוסף לנוכחותו התמידית של מכוון המחשבה השוכן, וליעילותו ההולכת וגדלה של זה, מקבלות נשמות אנושיות אלה את סיוען השלם של השומרות האישיות האלה של גורל בכל מאמציהם לסיים את המעגל השלישי, לחצות את המעגל השני ולהגיע אל המעגל ראשון.

2. שומרות הגורל

שרפים אינן נודעות כשומרות של גורל עד אשר הן מוצבות כמלוותיה של נשמה אנושית אשר הגשימה הישג אחד או יותר מן השלושה הללו: החליטה את ההחלטה העילאית להפוך לדמות-אל, נכנסה אל המעגל השלישי, או צורפה לאחד מסגלי המילואים של הגורל.

במהלך האבולוציה של הגזעים, מוקצית שומרת של גורל להוויה הראשונה אשר כובשת את המעגל הנדרש. באורנטיה, בן התמותה הראשון אשר קיבל שומרת אישית היה רַנטוֹוֹק, חכם בן הגזע האדום משכבר הימים.

כלל ההשמות של המלאכיות מתבצעות מתוך קבוצה של שרפים מתנדבות, והמינויים הללו לעולם מתבצעים בהתאם לצרכי האדם ומתוך התייחסות למעמדו של הזוג המלאכי – לאור התנסותו, כישוריהן וחכמתן של השרפים. כשומרות של גורל מתמנות אך ורק השרפים אשר שירתו שירות ממושך, השרפים המנוסות ביותר ואלה אשר נבחנו. רבות מן השומרות רכשו מידה רבה של ניסיון רב-ערך באותם עולמות המשתייכים לסדרה של היתוך-שלא-עם-מכוון. בדומה למכוונים, השרפים משרתות את ההוויות האלה רק במשך תקופת חיים אחת, ואז הן משוחררות למשימה חדשה. רבות מן השומרות אשר באורנטיה רכשו ניסיון מעשי מעין זה בעולמות אחרים.

כאשר בני-אדם אינם מצליחים לשרוד,

1131.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

1131.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

1132.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

1132.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

1132.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

1132.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their

עשויות השומרות הקבוצתיות או האישיות שלהם, לשרת שוב ושוב בתפקידי דומים באותה פלנטה. השרפים מפתחות רגשות סנטימנטליים כלפי עולמות יחידים, וכן רוכשות חיבה מיוחדת לגזעים מסוימים ולטיפוסים מסוימים של יצורים בני-תמותה שעמם הן באות במגע כה קרוב ואינטימי.

המלאכיות חשות חיבה עמוקה לעמיתיהם האנושיים; ואילו הייתם יכולים לחזות בשרפים, הייתם חשים אף אתם חיבה יתרה אליהן. בהרבה מתכונות האישיות, הייתם קרובים מאוד למלאכיות אילו הייתם נעדרי גוף חומרי, ואילו ניתנה לכם צורה רוחנית. הן חולקות עמכם הרבה מאוד מן הרגשות והן חוות כמה רגשות נוספים. הרגש היחיד אשר מפעיל אתכם, ואשר הן מתקשות במידת-מה להבין, הוא מורשת הפחד החייתי, אשר ממלאת חלק כה נכבד מחייו המנטאליים של תושב אורנטיה ממוצע. המלאכיות אכן מתקשות להבין מדוע אתם מתעקשים לתת לפחד לשלוט ביכולות האינטלקטואליות הגבוהות יותר שלכם, ואפילו באמונה הדתית שלכם, ומדוע אתם מניחים לחרדת המורא נעדרת המחשבה לדכא אתכם כל-כך מבחינה מוראלית.

לכל השרפים יש שמות יחידניים, ואולם ברישומי השירות בעולם הן מצוינות לעיתים קרובות על-פי מספריהן בפלנטה. ברישומי מטה היקומים הן רשומות בשם ובמספר. שומרת הגורל של הנתין האנושי אשר משמשת בקשר התקשורת הזה הינה מספר 3 בקבוצה 17, בפלוגה 126, בגדוד 4, ביחידה 384, בלגיון 6, בגיס 37 של הצבא השרפי מספר 182,314 בבבאדון. מספרה של השרפה בהצבתה הנוכחית בפלנטה באורנטיה, ועבור הנתין האנושי הזה, הינו 3,641,852.

שרפים לעולם מתנדבות לסעוד כשומרות אישיות, לשרת בהצבה כשומרות של גורל. בעיר שבה נערך ביקור זה, לאחרונה התקבל בן-תמותה מסוים לסגל המילואים של גורל, ומכיוון שמלאכיות שומרות משרתות את כל בני התמותה מסוג זה, יותר ממאה שרפים מוכשרות ביקשו לקבל על עצמן את המשימה. המנהל הפלנטרי בחר מקרב המנוסות שבהן שתי-עשרה, ולאחר מכן מינה לתפקיד את השרפים שהן בחרו כמתאימה ביותר להנחייתו של בן האדם הזה במהלך מסע חייו. כלומר, הן בחרו זוג שרפים מסוים, המורכב משתי שרפים מוכשרות במידה שווה; אחת מבנות זוג השרפים הזה לעולם תהיה בתפקיד.

אף-על-פי שהמשימות השרפיות עלולות להיות בלתי-פוסקות, כל אחת מבנות הזוג המלאכי יכולה לבצע את כלל משימות הסעד. בדומה לכרובים, השרפים משרתות על-פי-רוב בזוגות, ואולם, בשונה מעמיתותיהן המתקדמות פחות, השרפים יכולות לפעול לעיתים לבדן. הן יכולות לפעול כיחידות כמעט בכל מגעיהן עם בני האדם. שתי המלאכיות נדרשות רק בעת

personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

^{11325 (12432)} The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

^{11326 (12433)} All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

^{11327 (12434)} In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

^{11328 (12435)} Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on

תקשורת ושירות במעגלי הגבוהים יותר של היקומים.

כאשר זוג שרפי מקבל על עצמו את משימת המשמר, הן משרתות למשך שארית חייו של אותו אדם. משלים ההווה (אחת משתי המלאכיות) הופכת להיות רשמית המשימה. השרפים המשלימות האלה הינן המלאכיות הרשמיות של בני התמותה בעולמות האבולוציוניים. על הרשומות שומרות זוג כרובים (כרובים וסאנובים) אשר תמיד נלוות לשומרות השרפיות האלה, ואולם הרישומים הללו לעולם מתבצעים על-ידי אחת מן השרפים.

מעת לעת משחררת המשלימה את השומרת ממשרתה למטרות מנוחה וטעינה באנרגיית חיים ממעגלי היקום, ובעת היעדרה משמשת הכרובים הנלווים כרשומות, כפי שקורה הדבר גם בעת שהשרפים המשלימה נעדרת כאמור.

3. היחס להשפעות רוח אחרות

אחד מן הדברים החשובים ביותר אשר מבצעת שומרת של גורל למען הנתין האנושי שלה הוא תיאום אישי של השפעות הרוח הרבות השוכנות בדעת ובנשמה של היצור החומרי המתפתח, וכן סובבות אותן וגובלות בהן. בני-אדם הינם אישיות, ולרוחות לא-אישיות, כמו גם לישויות קדם-אישיות, קשה ביותר ליצור קשר ישיר עם דעת חומרית מאוד ואישית במובחן שכזו. כלל ההשפעות האלה מאוחדות, פחות או יותר, בסעד של המלאכית השומרת, והן הופכות ליותר ניתנות-להערכה על-ידי הטבע המוסרי המתרחב של האישיות האנושית המתפתחת.

במיוחד מסוגלת השומרת השרפית לתאם את סוכנותיה והשפעותיה הרבות של הרוח האינסופית, והיא אכן עושה כן, ואלה נעות למן המחוזות של הבקרים הפיזיים והרוחות מסייעות הדעת ועד לרוח הקודש של הסועדת האלוהית ולנכחות הרוח, הנכחת בכל-מקום, של המקור והמרכז השלישי של פרדיס. וכך, כאשר היא איחדה את הסעדים הנרחבים הללו של הרוח האינסופית, והפכה אותם לאישיים יותר, מנסה השרפים לתאם בין השפעתו של פועל האחד לבין נכחות הרוח של האב ושל הבן.

המכוון הינו נכחות האב; רוח האמת, נכחותם של הבנים. ברמות הנמוכות יותר של ההתנסות הרוחנית האנושית, מאוחדות ומתואמות מתנות אלוהיות אלה על-ידי סעד השרפים השומרת. בסעד ליצורים בני התמותה, המשרתות המלאכיות הינן מוכשרות ביכולת לשלב בין אהבת האב לבין רחמיו של הבן.

the higher circuits of the universes.

^{11329 (12436)} When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

^{113210 (12441)} For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

^{11331 (12442)} One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

^{11332 (12443)} More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

^{11333 (12444)} The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

ובכך מתגלה הסיבה לכך שהשומרת השרפית היא זו אשר בסופו של דבר שומרת בנאמנות על תבניות הדעת, על נוסחאות הזיכרון ועל מציאויות הנשמה של בן התמותה השורד בפרק הזמן שבין המוות הפיזי והתחייה המורונטית. אין אף אחד פרט לילדותיה של הרוח האינסופית, אשר תוכלנה לפעול כך לטובת היצור האנושי, במהלך שלב המעבר הזה מרמה אחת של היקום לרמה אחרת וגבוהה יותר. אפילו כאשר תיכנסו לשנת המעבר הסופית, כאשר תחלפו מן הזמן אל הנצח, תחלוך את מסעכם כך סופרנאפים גבוהה ותשמור בנאמנות את זהות היצור ותבטיח את השלמות האישית.

ברמה הרוחנית, השרפים הופכות לאישיים סעדים רבים אחרים ביקום, סעדים בלתי-אישיים וקדם-אישיים; הן הינן מתאמות. ברמה האינטלקטואלית, הן מתאמות בין דעת למורונטיה; הן הינן מפרשות. וברמה הפיזית, הן מתפעלות את הסביבה הארצית באמצעות הקשר שלהן עם בקרי המאסטר הפיזיים ובאמצעות הסעד המשותף להן וליצורים האמצעיוניים.

זהו הסיפור על אודות פעולתה המגוונת והמורכבת של שרפים מסייעת; אך כיצד אישיות מלאכית נמוכה שכזו, אשר נבראה אך מעט מעל לרמתה של האנושות ביקום, מבצעת דברים כה קשים ומורכבים? לאמיתו של דבר, איננו יודעים, אך הננו משערים כי סעד מדעים זה מתאפשר באופן עלום כזה או אחר בשל עבודתה הבלתי-מוכרת והעלומה של ההווה העליונה, האלוהות אשר מתממשת ביקומי הזמן והמרחב המתפתחים. לשרפים נודע תפקיד חיוני בהתקדמותם המדורגת של בני התמותה בכל רחבי מחוזות ההישרדות המדורגת, בתוכי ההווה העליונה ובאמצעותה.

4. תחומי הפעולה השרפיים

השרפים השומרות אינן דעת, אף כי מקורן הינו מאותו מקור אשר ממנו מגיעה הדעת האנושית, הרוח היצירתית. שרפים משמשות כממריצות דעת; הן מבקשות באופן תמידי לעודד את דעת האדם לקבל החלטות של הישגיות-מעגל. שלא כמו כוון, הן עושות זאת לא מבפנים ובאמצעות הנשמה, אלא דווקא מן החוץ ופנימה, ובעבודה באמצעות סביבותיהם החברתיות, האתיות והמוסריות של בני האדם. שרפים אינן מושכות כפי שהמכוון האלוהי מגלם את המשיכה לעבר האב האוניברסלי, אך הן בהחלט פועלות כסוכנות האישיות של סעד הרוח האינסופית.

האדם בן התמותה, הנתון להכוונת המכוון, מציית גם להנחיה השרפית. המכוון הינו מהות טבעו הנצחי של האדם; השרפים היא המורה של טבעו המתפתח של האדם – בחיים האלה, את הדעת בת התמותה, ובחיים הבאים את

11334 (12445) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

11335 (12446) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

11336 (12447) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

11341 (12451) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

11342 (12452) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia

הנשמה המורונטית. בעולמות העליונים, אתם תהיו מודעים וערים למנחות השרפיות, ואולם בחיים הראשונים, בני האדם על-פי-רוב אינם מודעים להן.

השרפים פועלות כמורותיהם של בני האדם באמצעות הנחיית צעדי האישיות האנושית אל עבר מסלולים של התנסויות חדשות ומדורות. לרוב, ההסכמה להנחיה השרפית פירושה חיים לא קלים. עת תעקבו אחר הנחיה זו, לבטח תתקלו בגבעות הטרשים של הבחירה המוסרית ושל ההתקדמות הרוחנית, ואם תהיו אמיצים – תחצו אותן.

דחף הסגידה נובע בעיקר מדחיפותיהן הרוחניות של סועדות הדעת הגבוהות יותר, שאותן מחזקת הנחיתו של המכוון. ואולם לעיתים קרובות, השפעות השרפיות הינן המקור לדחף להתפלל באופן תכוף כל-כך, דחף שאותו מכירים בני תמותה מודעים-לא. השרפים השומרת מתפעלת ללא הרף את הסביבה האנושית באופן המיועד להעצים את התובנה הקוסמית של המרקיע האנושי, ועל-מנת שתתרחב הבנתו של מועמד להרקעה שכזה את נוכחותו של המכוון השוכן, וכך יתאפשר שיתוף-פעולה רחב יותר עם משימתה הרוחנית של הנכחות האלוהית.

בעוד שנדמה כי אין מתקיימת תקשורת בין המכוונים השוכנים לבין השרפים הסובבות, לעולם דמה כי הם פועלים בהרמוניה מושלמת ובהסכמה מעודנת. השומרות פעילות במידה הרבה ביותר בזמנים שבהם המכוונים פעילים במידה הפחותה ביותר, ואולם באופן מוזר כלשהו, הסעד שלהם מתואם. שיתוף פעולה עילאי מעין זה אינו יכול להיות מקרי או אגבי.

האישיות הסועדת של השרפים השומרת, נוכחות האל של המכוון השוכן, פעולת המעגל של רוח הקודש ומודעות-הבן של רוח האמת, כל אלה מתואמות באופן אלוהי באחדות בעלת משמעות של סעד רוחני עבור האישיות האנושית ובה. אף כי הן מגיעות ממקורות שונים ומרמות שונות, כלל ההשפעות השמימיות האלה מתכללות בנוכחותה העוטפת והמתפתחת של ההוויה העליונה.

5. הסעד השרפי עבור בני התמותה

המלאכיות אינן פולשות לקודש הקודשים של הדעת האנושית; הן אינן מתמרנות את הרצון האנושי; והן אף לא באות במגע ישיר עם המכוונים השוכנים. שומרת הגורל משפיעה עליכם בכל דרך אפשרית התואמת את כבודה של אישיותכם; המלאכיות האלה אינן מתערבות בשום נסיבות שהן בפעולתו החופשית של הרצון האנושי. לא למלאכיות, ולא לשום סדר אחר של אישיות ביקום, ניתנו הכוח או הסמכות לקצץ בזכויות הבחירה האנושיות, או לצמצם אותן.

soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

1134.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

1134.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

1134.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

1134.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircled action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

1135.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

המלאכיות כה קרובות אליכם ודואגות לכם ברגש כל-כך עז, עד שניתן לומר בלשון ציורית כי הן "מזילות דמעות בשל חוסר הסובלנות והעקשנות שלכם." שרפים אין מזילות דמעות חומריות; אין להם גופים חומריים; ואף אין להן כנפיים. אך כן יש להן רגשות רוחניים, והן אכן מתנסות ברגשות ובתחושות מטבע רוחני, שאותם ניתן להשוות באופנים מסוימים לרגשות האנושיים.

השרפים פועלות לטובתכם באופן שהינן בלתי-תלוי באופן יחסי בבקשותיכם הישירות; הן ממלאות את הוראות הממונות עליהן, ולפיכך פועלות בלא תלות בגחמותיכם החולפות ובמצבי הרוח המשתנים שלכם. אין משתמע מכך שאינכם יכולים להקל או להקשות עליהן במלאכתן, אלא כי בקשותיכם או תפילותיכם אינן נוגעות במישרין למלאכיות.

בעת החיים בגוף, האינטליגנציה של המלאכיות איננה זמינה במישרין עבור בני התמותה. הן אינן מפקדות או מנחות; הן פשוט שומרות. השרפים שומרות עליכם; הן אינן מבקשות להשפיע עליכם במישרין; את הדרך עליכם לבחור בעצמכם, אך המלאכיות האלה משתמשות באופן מיטבי בנתיב שאותו בחרתם. הן אינן מתערבות (כמעשה שבשגרה) באופן שרירותי בעניינים השגרתיים של חיי האדם. אך כאשר הן מקבלות הוראות מן הממונות עליהן ונדרשות לבצע מעשה מופלא ובלתי-שגרתי, היו סמוכים ובטוחים כי הן תמצאנה דרכים למלא אחר הוראות אלה. ולפיכך, הן אינן פולשות לזירת הדרמה האנושית אלא במקרי חירום, וגם אז, על-פי-רוב, הן עושות זאת בהתאם להוראות הישירות של הממונות עליהן. הן הינן ההוויות אשר תעקובנה אחריכם עוד עידנים רבים, וכעת הן נחשפות למבוא של עבודתן לעתיד לבוא ולקשר עם אישיות.

בתנאים מסוימים, שרפים יכולות לשמש כסועדות חומריות לבני-אדם, אך פעולה שכזו היא נדירה עד מאוד. באמצעות הסיוע של היצורים האמצעיוניים ושל הבקרים הפיזיים, הן מסוגלות לפעול במגוון רחב של פעילויות לטובת בני האדם, ואפילו ליצור קשר בפועל עם האנושות, אך אלה הן התרחשויות מאוד לא שגרתיות. ברוב המקרים פעולת השרפים איננה משנה את התנאים של עולם החומר, אף-על-פי שאירעו מקרים שבהם חוליות חיוניות בשרשרת האבולוציה האנושית עמדו בסכנה, מקרים שבהם פעלו השרפים כראוי, ומיוזמתן שלהן.

6. מלאכיות שומרות לאחר המוות

לאחר שסיפרתי לכם מעט על אודות סעד השרפים בזמן החיים שבגוף, אנסה ליידע אתכם על אודות התנהגותן של שומרות הגורל בזמן התפרקותם של בני האנוש הקשורים אליהן בעת המוות. עם מותכם, הרשומות שלכם, הגדרות

^{1135.2 (1246.1)} Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively "weep because of your willful intolerance and stubbornness." Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

^{1135.3 (1246.2)} The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

^{1135.4 (1246.3)} In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

^{1135.5 (1246.4)} Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

^{1136.1 (1246.5)} Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records,

הזהות שלכם והישות המורונטית של נשמת האדם – זו אשר פותחה במשותף על-ידי סעד הדעת בת התמותה והמכוון האלוהי – משתמרים בנאמנות בידי שומרת הגורל, יחד עם כל הערכים האחרים אשר נוגעים לקיומכם העתידי, כל מה שמהווה אתכם, את האני האמיתי שלכם, למעט זהות הקיום המתמשך אשר מיוצגת על-ידי המכוון אשר עוזב ולמעט ממשות האישיות.

ברגע שבו נעלם האור המנחה שבדעת האדם – אותה אוריות רוח אשר השרפים קושרות אותה לנוכחות המכוון – מתייצבת המלאכית המסייעת ומדווחת באופן אישי בפני המלאכיות הממונות על הקבוצה, הפלוגה, הגדוד, היחידה, הלגיון והצבא, בזו אחר זו; ולאחר שנרשמה כראוי להרפתקה הסופית של הזמן והמרחב, מקבלת מלאכית שכזו אישור מן השרפים הראשית של הפלנטה להתייצב לשם דיווח בפני כוכבת הערב (או סגנית אחרת של גבראל) זו המפקדת על הצבא השרפי שאליו משתייך מועמד זה להרקה ביקום. ולאחר שמתקבלת רשות ממפקדת היחידה הארגונית הגבוהה ביותר הזו, ממשיכה שומרת גורל שכזו לעולם העליון הראשון וממתינה שם לחזרתו להכרה של זה אשר שמרה עליו קודם לכן בגוף.

במקרה שנשמרה אנושית נכשלת בהישרדות לאחר שהוצבה בשירותה מלאכית אישית, השרפים המסייעת דרשת להתייצב במטה היקום המקומי, ולחזות שם במלוא הרישום של משלימתה, כמתואר לעיל. לאחר מכן, היא מתייצבת לפני בתי הדין של הרב-מלאכיות, שם היא מזוכה מכל אשמה בעניין כישולן ההישרדות של נתיניה; או אז היא חוזרת אל העולמות, להיות מוצבת שוב בשירות בן-תמותה אחר בעל פוטנציאל הרקה, או בשירות חטיבה אחרת של סעד שרפי.

ואולם, המלאכיות סועדות את היצורים האבולוציוניים בדרכים נוספות רבות, מעבר לשירותי השמירה האישיים והקבוצתיים שהן מעניקות. שומרות אישיות אשר נתיניהם אינם הולכים מיד אל העולמות העליונים אינן ממתינות שם באין מעש לקראת הקראת הדין של סוף-עידן; הן מוצבות למשימות סעד שונות ברחבי היקום.

השרפים השומרת היא השומרת בנאמנות את ערכי ההישרדות של נשמתו הישנה של האדם השורד, ממש כפי שהמכוון הנעדר הינו הזהות של אותה הוויה אלמותית ביקום. כאשר שני אלה משתפים פעולה באולמות התחייה של מנסוניה, יחד עם הצורה המורונטית החדשה אשר זה עתה יוצרה, מתרחש הליך הרכבתם מחדש של הגורמים המרכיבים את אישיותו של בן התמותה המרקיע.

המכוון יזהה אתכם; השרפים השומרת תהפוך אתכם מחדש לאישיות, ואז תציג אתכם מחדש בפני המשגוח הנאמן של ימי חייכם על-פני כדור הארץ.

identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

1136.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

1136.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

1136.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

1136.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

1136.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

וכך הוא, כאשר מסתיים עידן פלנטרי, מכונסים אלו אשר במעגלי ההישג האנושי הנמוכים, והשומרות הקבוצתיות שלהם הן אלה אשר מקבצות אותם מחדש באולמות התחייה של הספרות העליונות, ככתוב ברישומים: "וְשָׁלַח אֶת מַלְאָכָיו בְּקוֹל שׁוֹפָר גָּדוֹל, וְקָבְצוּ אֶת בְּחִירָיו מֵאֶרֶבֶּעַ הָרְחוֹת מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצֵה הַשָּׁמַיִם."

הליך הצדק תובע כי השרפים האישיות או הקבוצתיות תענינה לקריאת הדין בשמן של כל האישיות אשר לא שרדו. המכוננים של אלו אשר לא שרדו אינם חוזרים, וכאשר מוקרא הדין עונה השרפים, אך המכונן נותר אילם. זו היא "תחייתם של הלא-צדיקים", ולמעשה זוהי ההכרה הרשמית בכך שהיצור אכן פסק מלהתקיים. קריאת דין זו של צדק באה מיד לאחר קריאת דין החסד, תחייתם של הנמים אשר שרדו. ואולם, עניינים אלו אינם נוגעים לאיש פרט לשופטים העליונים, יודעי-הכול, של ערכי ההישרדות. בעיות שיפוטיות שכאלה אינן נוגעות לנו כלל ועיקר.

שומרות קבוצתיות עשויות לשרת בפלנטה במשך עידנים על גבי עידנים, ולשמש בסופו של דבר כנאמנות לאלפים על גבי אלפים של שורדים נמים. הן יכולות לשרת כך בעולמות רבים ושונים במערכת נתונה, משום שתגובת התחייה מתרחשת בעולמות העליונים.

כל השומרות האישיות והקבוצתיות במערכת שטניה אשר סטו מדרך הישר במרידת לוציפר, מוחזקות במעצר בירושם עד לסיום המשפט של המרידה, וזאת על-אף שרבות מהן התחרטו באמת ובתמים על טיפשותן. הפוסקים האוניברסאליים כבר נטלו מן השומרות הסוררות והבלתי-נאמנות האלה באופן שרירותי את כל היבטיהן של הנשמות אשר הופקדו למשמרתן, והפקידו את המציאויות המורונטיות האלה למשמר אצל סקונאפים מתנדבות.

7. שרפים ונתיבת ההרקעה

התעוררות ראשונה זו לחופיו של העולם העליון, אכן מהווה נקודת ציון בנתיבתו של בן-תמותה מרקיע; שם תחזו למעשה בפעם הראשונה בבנות הלוויה המלאכיות הנכחות-לעולם אשר אוהבות אתכם משכבר הימים בכדור הארץ; שם תהיו מודעים באמת לזהותו ולנכחותו של המשגוח האלוהי אשר שכן בדעתכם במשך זמן כה רב על-פני כדור הארץ. התנסות שכזו אכן הינה התעוררות מופלאה, תחיית מתים אמיתית.

בספרות המורונטיות, השרפים המסייעות (הן שתיים) מלוות אתכם בפתיחות. מלאכיות אלה לא רק תיעצנה לכם בעודכם מתקדמים

1136.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

1136.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

1136.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

1136.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

1137.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

1137.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with

בנתיבת עולמות המעבר, ולא רק תסייענה לכם בכל דרך אפשרית ברכישת מעמד מורונטי ורוחני, אלא גם תנצלנה את ההזדמנות להתקדם באמצעות לימוד בבתי הספר ללימודי המשך של השרפים האבולוציונית, אשר מצויים בעולמות העליונים.

הגזע האנושי נברא אך מעט מתחת לסדרים המלאכיים הפשוטים יותר. לפיכך, משימתכם הראשונה בחיים המורונטיים תהא לסייע לשרפים בעבודה המיידית אשר ממתינה לכם לאחר חזרתכם להכרה כאישיות, לאחר השתחררותכם מאזיקי הגוף בשר ודם.

בטרם עזיבת העולמות העליונים, כל בני התמותה יזכו לבנות לווייה, או שומרות שרפיות, של קבע. ובעת שתקיעו בספרות המורונטיות, בסופו של דבר יהיו אלה השומרות השרפיות אשר תהיינה עֲדוֹת ותאשרנה את צווי האיחוד הנצחי שלכם עם מכווני המחשבה. יחד עם המכוונים הן ביססו את זהות האישיות שלכם כילדים בשר ודם מעולמות הזמן. או אז, כאשר תשיגו את המעמד המורונטי הבשל, הן תלווינה אתכם דרך ירושם ודרך העולמות הנלווים, עולמות ההתקדמות והתרבות של המערכת. לאחר מכן, הן תלווינה אתכם אל עדנטיה ואל שבעים ספרות החברות המתקדם שלה, ולאחר מכן הן תכוונה אתכם אל המלכי-צדקים ותצעדנה בעקבותיכם דרך הנתיבה הנשגבת שלכם בעולמות המטה של היקום. וכאשר תסיימו ללמוד את חכמתם ואת תרבותם של המלכי-צדקים, הן תיקחנה אתכם לסאלווינגטון, שם תעמדו פנים אל פנים מול ריבון נבאדון כולו. ועדיין, מנחות שרפיות אלה תצעדנה בעקבותיכם דרך המגזרים המשניים והראשיים של יקום העל, והלאה אל עולמות הקבלה של אורסה, והן תיוותרנה לצדכם עד אשר תעטפו על-ידי סקונפאים כהכנה לקראת טיסתכם הארוכה אל האוונה.

כמה משומרות הגורל אשר גלו לנתיבת בן התמותה תצעדנה בנתיב של עולי הרגל המרקיעים דרך האוונה. האחרות תיפרדנה לזמן-מה מעמיתיהן, ואז – בשעה שבני התמותה הללו חוצים את המעגלים של היקום המרכזי – שומרות אלה של גורל תשגנה את מעגליו של שֶׁרְפִינְגְטוֹן. והן תמתנה לחופי פרדיס, כאשר עמיתיהן בני התמותה יקיצו משנת המעבר האחרונה של הזמן אל ההתנסויות החדשות של הנצח. שרפים מרקיעות שכאלה מתקבלות לאחר מכן לשירות במגוון משימות בסגלי הסופיונים ובסֶגֶל ההֶשְׁלָמָה הֶשְׁרָפִי.

אך-על-פי שבני האדם והשרפיות עשויים להתאחד בשירות הנצחי או שלא להתאחד כך, מכל מקום שאליו ייקח אותן שירותן השרפי, השרפים לעולם תשמורנה על קשר עם בני טיפוחיהן מן העולמות האבולוציוניים, בני התמותה המרקיעים של הזמן. הקשרים

you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

1137.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

1137.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusalem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseasonaphim for the long Havona flight.

1137.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

1137.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate

האינטימיים וקשרי החיבה אשר נוצרו במחוזות שבהם נולדו בני האדם אף פעם לא יישכחו, ואף פעם לא יתנתקו עד תום. בעידני הנצח, בני האדם והמלאכיות ישתפו פעולה בשירות האלוהי, ממש כשם שעשו במהלך נתיבת הזמן.

בעבור השרפים, הדרך הבטוחה ביותר להגיע לאלוהויות פרדיס הינה להנחות בהצלחה נשמה ממקור אבולוציוני עד לשערי פרדיס. לפיכך, משימה של היות שומרת גורל הינה התפקיד השרפי הנכסף ביותר.

אך ורק שומרות של גורל מתקבלות לסגל הראשי, או לסגל בן התמותה, של הסופיונים, וזוגות מעין אלו חלפו דרך ההרפתקה העילאית של השגת אחדות של זהויות; בטרם קבלתן לסגל הסופיונים השיגו שתי ההויות אחדות-רוחנית-של-שתיים בשרפינגטון. במסגרת התנסות זו, משיג הטבע הדואלי של המלאכיות – אשר משלים זה את זה באופן כה ניכר בכל התפקודים ביקום – אחדות רוח עליונה של שניים-באחד, וכתוצאה מכך נרכשת יכולת חדשה לקבל רסיס של אב פרדיס אשר איננו-מכוון, ולעבור היתוך עמו. וכך, כמה מן השרפים האהובות עליכם בזמן הפכות להיות עמיתותיכם הסופיוניות בנצח, ילדיו של העליון והבנים אשר הפכו למושלמים של אב פרדיס.

[הוצג על-ידי השרפית הראשית המוצבת באורנטיה.]

attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

^{1137.7 (1249.1)} For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

^{1137.8 (1249.2)} Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complementary in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

^{1137.9 (1249.3)} [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

מסמך 114. הממשל הפלנטארי השרפי

115 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 113

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 114

הממשל הפלנטארי השרפי

סעיפים

מבוא

1. ריבונותה של אורנטיה
2. מועצת המנהלים של מפקחי הפלנטה
3. המושל הכללי השוכן
4. המשקיף הגבוה ביותר
5. הממשל הפלנטארי
6. השרפים המאסטר של הפיקוח
- הפלנטארי
7. סגל המילואים של גורל

מבוא

הגבוהים ביותר מושלים בממלכות האדם באמצעות כוחות שמימיים רבים וסוכנויות רבות, אך בעיקר באמצעות סעד השרפים.

ביום כתיבת הדברים הללו, בשעת הצהריים, מונה רישום המלאכיות, השומרות והאחרות הפלנטאריות באורנטיה 501,234,619 זוגות שרפים. לפקודתי סרים מאתיים גייסות שרפיים – 597,196,800 זוגות של שרפים, או 1,194,393,600 מלאכיות יחידות. לעומת זאת, המרשם מראה 1,002,469,238 יחידות; לפיכך נעדרות מן העולם 191,924,362 מלאכיות בשל מסע, שליחות או תפקיד של מוות. (באורנטיה קיימות כרובים במספר דומה לזה של השרפים, והן מאורגנות באופן דומה.)

השרפים, וכן הכרובים הנלוות להן, עוסקות רבים מן הפרטים הנוגעים לממשל העל-אנושי של פלנטה, ובמיוחד נכון הדבר באשר לעולמות אשר בודדו בשל מרידה. המלאכיות באורנטיה, אשר להן מסייעים ביעילות האמצעיוניים, משמשות כסועדות העל-חומריות בפועל

PAPER 114

SERAPHIC PLANETARY
GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

INTRODUCTION

1140.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

1140.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

1140.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers who execute the mandates of the resident governor general and all

האמונות על ביצוע צויהם של המושל הכללי השוכן ושל כלל עמיתיו וכפיו. כקבוצה, השרפים עוסקות במשימות רבות נוספות מעבר להיותן שומרות אישיות וקבוצתיות.

אורנטיה איננה נעדרת השגחה הולמת ויעילה מטעם שליטי המערכת, הקונסטלציה והיקום. אך ממשל הפלנטה אינו דומה לזה של אף עולם אחר במערכת שטניה, ואפילו בנבאדון כולה. ייחודיותה של תכנית ההשגחה עליכם נובעת מכמה נסיבות יוצאות דופן:

1. מעמדה של אורנטיה כעולם של חיים אשר שונו.

2. חומרתה של מרידת לוציפר.

3. השיבושים בשל כישלונם של אדם.

4. אי הסדירות הנובעת מן העובדה שאורנטיה הינה אחד מעולמות המתת של ריבון היקום. מיכאל מנבאדון הינו הנסיך הפלנטארי של אורנטיה.

5. תפקודם המיוחד של עשרים-וארבעה המנהלים הפלנטאריים.

6. מיקומה של הפלנטה במעגל הרב-מלאכיות.

7. מינויו לאחרונה של מאקיוונטה מלכי-צדק, שהתגשם בעבר בגוף, כבא-כוחו של הנסיך הפלנטארי.

his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

1140.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

1140.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.

1140.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.

1140.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.

1140.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.

1140.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.

1140.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.

1140.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. ריבונותה של אורנטיה

ריבונותה המקורית של אורנטיה הופקדה למשמורת בידי ריבון מערכת שטניה. בתחילה הוא האציל את הריבונות הזו לידי ועדה משותפת המורכבת ממלכי-צדקים ומנשאי חיים, וקבוצה זו פעלה באורנטיה עד להגעתו של נסיך פלנטארי במעמד רגיל. לאחר נפילתו של הנסיך קאליגאסטיה, בזמן מרידת לוציפר, לאורנטיה לא הייתה מערכת יחסים בטוחה ומבוססת עם היקום המקומי ועם חטיבותיו הניהוליות עד להשלמת המתת של מיכאל בגוף, עת הוכרז מיכאל על-ידי איחוד היומין כנסיך הפלנטארי של אורנטיה. הכרזה זו ביססה לנצח, בביטחון ובעיקרון, את מעמדו של עולמכם, אך למעשה הבן הבורא הריבון לא ניהל באופן אישי כלשהו את הפלנטה, למעט העובדה שכוון את הוועדה בירושם בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר, וועדה אשר הוסמכה על-ידו לייצגו בפני הממשל באורנטיה ובפני ממשלותיהן של כל יתר הפלנטות המצויות בהסגר במערכת. וכעת, תמיד נוכח באורנטיה אחד מחברי וועדה זו כמושל כללי שוכן.

סמכות כבא כוח לפעול מטעם מיכאל כנסיך פלנטארי הופקדה לאחרונה בידי של מאקיוונטה מלכי-צדק, אך בן זה של היקום המקומי טרם

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

1141.1 (1251.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusalem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

1141.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward

נקט בצעד כלשהו המיועד לשנות את תכנית הממשל הנוכחית, תכנית שבמסגרתה מושלים בזה אחר זה המושלים הכלליים השוכנים.

כפי הנראה, קיימת אך סבירות מועטה שבעידן הנוכחי יחול שינוי משמעותי בממשל באורנטיה, אלא אם כן יגיע בא-כוחו של הנסיך הפלנטארי וייטול על עצמו את התפקיד אשר אליו הוא מונה. לכמה מעמיתנו נדמה כי אי-שם בעתיד הקרוב, עם הגעתו הרשמית של מאקיוונטה מלכי-צדק לאורנטיה ובידיו הצו לשמש כבא-כוחו של ריבון אורנטיה, תוחלף התכנית הכרוכה במשלוח אחד מעשרים-וארבעה חברי המועצה לשמש כמושל הכללי. כנסיך פלנטארי בפועל, הוא וודאי ימשיך לשאת באחריות על הפלנטה עד לסיום הדיון המשפטי במרידת לוציפר, וככל הנראה גם הלאה, עד לעתיד הרחוק שבו תתייצב הפלנטה באור ובחיים.

יש המאמינים כי מאקיוונטה לא יגיע ולא ייטול לידי באופן אישי את ניהול ענייניה של אורנטיה עד לסיום העידן הנוכחי. אחרים סבורים כי בא-כוחו של הנסיך לא יוכל להגיע לאורנטיה כנזה בטרם ישוב מיכאל ביום מן הימים לאורנטיה, כפי שהבטיח כאשר עדיין התקיים בגוף בשר ודם. ואילו אחרים – ומציגת דברים אלו ביניהם – סבורים כי מלכי-צדק עשוי להופיע בכל רגע, בכל שעה.

modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

^{114:1.3 (1251.2)} There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

^{114:1.4 (1251.3)} Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. מועצת המנהלים של מפקחי הפלנטה

למן ימי המתת של מיכאל בעולמכם, הופקד הניהול הכללי של אורנטיה בידי קבוצה מיוחדת בירושם המונה עשרים-וארבעה בני אורנטיה לשעבר. אין ידועים לנו תנאי הקבלה לוועדה זו, אך ראינו כי כל מי שגויס אליה תרם להרחבת ריבונותו של העליון במערכת של שטניה. מטבעם היו כולם מנהיגים אמיתיים בשעה שפעלו באורנטיה, ואיכויות מנהיגות אלה (למעט של מאקיוונטה מלכי-צדק) התרחבו הודות להתנסות בעולמות העליונים, שאליה נוסף האימון לשם קבלת אזרחות בירושם. הקבינט של לאנאפורג' מציע מועמדים לחברות בקבוצת העשרים-וארבעה, ואלו מקבלים את תמיכתם של הגבוהים ביותר של עדנטיה, מאושרים על-ידי הזקיף המוקצה של ירושם, וממונים לתפקיד על-ידי גבראל מסאלווינגטון בהתאם לצו של מיכאל. בוועדה זו של מפקחים מיוחדים מתפקדים החברים הארעיים באופן מלא ממש כמו החברים הקבועים.

מועצה זו של מנהלים פלנטאריים עוסקת במיוחד בפיקוח על אותן פעילויות בעולם זה, הנבועות כתוצאה מן העובדה שמיכאל התנסה

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

^{114:2.1 (1251.4)} Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

^{114:2.2 (1251.5)} This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal.

כאן במתת האחרון שלו. הם עומדים במגע קרוב ומידי עם מיכאל באמצעות פעילויות הקישור של כוכבת ערב זוהרת מסוימת, אותה הוויה בדיוק אשר שימשה את ישוע במהלך המתת שלו כבן-תמותה.

לעת הזו, בשעה שמועצה זו מתכנסת בירושם, משמש כיושב הראש שלה יוחנן, זה הידוע לכם בכינוי "המטביל". ואולם, יושב הראש של מועצה זו, מתוקף תפקידו, הינו הזקיף המוקצה של שטניה, נציגם הישיר והאישי של המבקר העמית בסאלווינגטון ושל המבצע העליון של אורונטון.

חבריה של אותה וועדה, בני אורנטיה לשעבר, משמשים אף כמפקחים יועצים לשלושים-ושישה העולמות האחרים במערכת המצויים בבידוד בעקבות מרידה; הם מעניקים ללאנאפורג', ריבון המערכת, סיוע רב-ערך בשמירה על מגע קרוב ואוהד עם ענייני הפלנטות האלה, אשר עדיין נותרו, פחות או יותר, תחת שליטת-העל של אבות הקונסטלציה של נורלטיאדק. עשרים-וארבעה חברי המועצה הללו מבקרים תכופות כיחידים בכל אחת מן הפלנטות המבודדות, ובמיוחד באורנטיה.

לכל אחד מן העולמות המבודדים מיועצות וועדות דומות המורכבות ממספר משתנה של תושבי עבר של אותו עולם, ואולם כל אותן וועדות כפופות לקבוצה זו בת עשרים-וארבעה בני אורנטיה. בעוד שחברי וועדה זו, של העשרים-וארבעה, מתעניינים באופן פעיל בכל שלבי ההתקדמות האנושית בכל אחד מן העולמות המבודדים של שטניה, הם עוסקים בעיקר ובמיוחד ברווחתם ובהתקדמותם של הגזעים בני התמותה של אורנטיה, וזאת משום שהם לא מפקחים מיידית ובמישרין על ענייניה של שום פלנטה אחרת פרט לאורנטיה, ואפילו כאן סמכותם איננה שלמה, למעט במקרים מסוימים הנוגעים להישרדותם של בני-תמותה.

אך-אחד אינו יודע כמה זמן עוד ימשיכו כך במעמדם הנוכחי עשרים-וארבעה חברי הוועדה הללו מאורנטיה, ויפעלו במנותק מתכנית הפעולה הרגילה של היקום. אין ספק כי הם ימשיכו לשרת בתפקידיהם הנוכחיים עד אשר יתרחש שינוי כלשהו במעמדה של הפלנטה, שינוי כמו סיום עידן, נטילת סמכות מלאה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, סיום הדיון במשפט של מרידת לוציפר, או הופעתו-מחדש של מיכאל בעולם המתת הסופי שלו. המושל הכללי השוכן הנוכחי נוטה להחזיק בדעה שכולם, פרט למאקיוונטה, ישוחררו לתכנית ההרקעה לפרדיס בו ברגע שמערכת שטניה תוחזר למעגלי הקונסטלציה. אך יחד עם זאת, רווחות גם דעות אחרות.

3. המושל הכללי השוכן

בכל מאה שנים למניין הזמן באורנטיה, ממנה סגל המפקחים הפלנטארי בן עשרים-

They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

^{114:23 (1252:1)} At the present time one John, known to you as "the Baptist," is chairman of this council when it is in session on Jerusalem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

^{114:24 (1252:2)} The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

^{114:25 (1252:3)} Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

^{114:26 (1252:4)} No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

^{114:31 (1252:5)} Every one hundred years of Urantia time, the Jerusalem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to

וארבעה החברים של ירושם את אחד מחבריו לשהות בעולמכם ולשמש בו כנציגם הביצועי, כמושל הכללי השוכן. במהלך התקופה שבה הוכנו תיאורים אלו, התחלף מנהל זה, והמנהל התשעה-עשר אשר שרת בתפקיד הוחלף במנהל העשרים במספר. שמו של המפקח הפלנטארי הנוכחי אינו נמסר לכם, אך ורק בשל העובדה שבני התמותה נוטים במידה רבה להערץ, ואף להפוך לאלוהיים, את בני ארצם יוצאי הדופן ואת הממונים העל-אנושיים שלהם.

למושל הכללי השוכן אין כל סמכות אישית לנהל את ענייני העולם, למעט הסמכות לשמש נציגם של עשרים-וארבעה חברי המועצה מירושם. הוא משמש כמתאם של הממשל העל-אנושי ומתכבד לעמוד בראש כלל ההוויות השמימיות הפועלות באורנטיה, ולהיות מוכר באופן אוניברסלי כמנהיג. כלל סדרי הצבאות המלאכיים מתייחסים אליו כאל המנהל המתאם, בעוד שמאז שעזב 1-2-3 הראשון על-מנת להעטרף לעשרים-וארבעה חברי המועצה, מסתכלים האמצעיונים המאוחדים על המושלים הכללים העוקבים כעל אבותיהם הפלנטאריים.

אף-על-פי שלמושל הכללי לא מוקנית סמכות אישית בפועל בפלנטה, הוא מקבל בכל יום עשרות החלטות ופוסק עשרות פסיקות אשר מתקבלות כסופיות על-ידי כלל האישיות הנוגעות בדבר. הוא הרבה יותר יועץ אבהי מאשר שליט טכני. באופנים מסוימים הוא פועל כפי שהיה פועל נסיך פלנטארי, ואולם ממשלו דומה הרבה יותר לממשלם של הבנים החומריים.

הממשל של אורנטיה מיוצג במועצות בירושם בהתאם להסדר שבמסגרתו המושל הכללי החוזר משמש כחבר ארעי בקבינט הנסיכים הפלנטאריים של ריבון המערכת. עם מינויו של מאקיוונטה כבא-כוחו של הנסיך, הייתה ציפיה כי הוא יטול מיד את מקומו במועצת הנסיכים הפלנטאריים של שטניה; אך עד כה הוא לא עשה כל צעד בכיוון הזה.

ממשלתה העל-חומרית של אורנטיה איננה שומרת על קשר קרוב ואורגני עם היחידות הגבוהות יותר של היקום המקומי. המושל הכללי השוכן מייצג, במידה מסוימת, את סאלווינגטון כמו גם את ירושם, זאת מכיוון שהוא פועל מטעם עשרים-וארבעה חברי המועצה אשר מייצגים במישרין את מיכאל ואת גבריאל. ומכיוון שהמושל הכללי השוכן הוא אזרח ירושם, הוא יכול לשמש כדוברו של ריבון המערכת. רשויות הקונסטלציה מיוצגות ישירות על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של עדנטיה.

sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:32 (1252:9) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusalem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:33 (1253:1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:34 (1253:2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusalem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

114:35 (1253:3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusalem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusalem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. המשקיף הגבוה ביותר

4. THE MOST HIGH OBSERVER

ריבונותה של אורנטיה מסתבכת במידה

114:41 (1253:4) The sovereignty of Urantia is further

נוספת בשל העובדה שבעבר, מעט לאחר המרידה הפלנטארית, נתפסה הסמכות על הפלנטה באופן שרירותי על-ידי ממשלת נורלטיאדק. באורנטיה עדיין שוכן בן וורונדאדק, משקיף מטעם הגבוהים ביותר של עדנטיה, ובהיעדר פעולה ישירה של מיכאל, הוא מחזיק בנאמנות בריבונות של הפלנטה. המשקיף הגבוה ביותר הנוכחי (אשר לעיתים משמש כעוצר) הינו העשרים-ושלושה במספר אשר משרת כן באורנטיה.

קיימות קבוצות מסוימות של בעיות פלנטאריות אשר עדיין נשלטות בידי הגבוהים ביותר של עדנטיה, אשר נטלו את הסמכות עליהן בזמן מרידת לוציפר. הסמכות בנושאים הללו מוחזקת על-ידי בן וורונדאדק, המשקיף של נורלטיאדק, אשר מייעץ מקרוב למפקחים הפלנטאריים. חברי מועצות הגזע הינם פעילים ביותר באורנטיה, וראשי הקבוצות השונות שלהם מסופחים באופן בלתי-רשמי למשקיף הוורונדאדק השוכן, אשר פועל כמנהל המייעץ שלהם.

בעת משבר, ישמש בן וורונדאדק זה, אשר משקיף כעת בתפקיד, כראש הממשל הריבוני בפועל, וזאת למעט בנוגע לכמה עניינים רוחניים לגמרי. (בנוגע לבעיות האלה, הרוחניות לחלוטין, ובנוגע לכמה עניינים אישיים לגמרי, דומה כי הסמכות העליונה מצויה בידיה של המפקדת הרב-המלאכית אשר מסופחת למטה החטיבתי של סדר זה, אשר הוקם לאחרונה באורנטיה.)

בסמכותו של משקיף גבוה ביותר, על-פי שיקול דעתו, להשתלט על ממשל הפלנטה בעתות של משבר פלנטארי חמור; ואכן, הרשומות מעידות כי בהיסטוריה של אורנטיה התרחש הדבר שלושים-ושלוש פעמים. בתקופות שכאלה משמש המשקיף הגבוה ביותר כעוצר הגבוה ביותר, והוא מפעיל סמכות בלתי-מעוררת על כלל הסועדים והמנהלים השוכנים בפלנטה, למעט על הארגון החטיבתי של רב המלאכיות.

עוצרים בני וורונדאדק אינם ייחודיים לפלנטות אשר בודדו מפאת מרידה, וזאת מאחר שהגבוהים ביותר רשאים להתערב בכל עת בענייני העולמות המיושבים, ולהשית את חוכמתם העליונה של שליטי הקונסטלציה בענייני מלכיות האדם.

5. הממשל הפלנטארי

אכן, הממשל השולט בפועל באורנטיה הינו קשה לתיאור. אין קיים ממשל רשמי בדומה לאופן שבו הוא מאורגן ביקום, כדוגמת זרועות מחוקקות, מבצעות ושיפוטיות נפרדות. עשרים-וארבעה חברי המועצה הינם הדבר הקרוב ביותר לזרוע המחוקקת של ממשל הפלנטה. המושל הכללי משמש כמנהל כללי זמני ומייעץ, ואילו זכות הווטו נתונה בידי המשקיף הגבוה

complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253:5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253:6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253:7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253:8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254:1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive

ביותר. ובפלנטה לא פועלות כל רשויות שהן בעלות סמכות שיפוטית – למעט וועדות הבוררות.

מרבית הבעיות הנוגעות לשרפים ולאמצעיונים מוחלטות בהסכמה על-ידי המושל הכללי. ואולם, למעט כאשר הוא מצווה בשמם של עשרים-וארבעה חברי המועצה, ניתן לערער על כל פסיקותיו בפני וועדות הבוררות, בפני רשויות מקומיות אשר הוקמו על-מנת שיפעלו בפלנטה, או אפילו בפני ריבון המערכת של שטניה.

על היעדר הסגל הגשמי של הנסיך הפלנטארי ושלטונם החומרי של הבן והבת האדמיים, מפצים באופן חלקי הסעד המיוחד של השרפים, וכן שירותיהם יוצאי הדופן של היצורים האמצעיוניים. על היעדרו של הנסיך הפלנטארי מפצה ביעילות נוכחותם המשולשת של רב המלאכיות, של המשקיף הגבוה ביותר ושל המושל הכללי.

ממשל פלנטארי זה – בעל ארגון רופף וניהול אישי במידת מה – מתפקד ביעילות מעל למצופה, וזאת הודות לעזרתן חוסכת הזמן של רב-המלאכיות ושל המעגל שלהן, הזמין בכל עת, ואשר נעשה בו שימוש כה תכוף בעת מצבי חירום ובמצבים של קשיים מנהליים בפלנטה. מן הבחינה הטכנית, הפלנטה עדיין מבודדת רוחנית ממעגלי נורלטיאדק, ואולם בשעת חירום, ניתן כעת לעקוף מגבלה זו תוך שימוש במעגל של רב המלאכיות. כמובן שהבידוד הפלנטארי כמעט שאינו מטריד את בני התמותה היחידים מאז ניסכה רוח האמת על כל בשר לפני כאלף ותשע-מאות שנה.

כל יום של ניהול באורנטיה מתחיל בפגישת התייעצות שבה נוכחים המושל הכללי, מפקדת רב המלאכיות בפלנטה, המשקיף הגבוה ביותר, הסופרנאפים המפקח, הבכיר מקרב נשאי החיים השוכנים, וכן אורחים מוזמנים מקרב הבנים הגבוהים ביקום, או מקרב תלמידים אורחים מסוימים השוהים אותה עת בפלנטה.

הקבינט הניהולי הישיר של המושל הכללי מורכב משתים-עשרה שרפים, אלה אשר עומדות בראש שתים-עשרה קבוצות המלאכיות המיוחדות הפועלות כמנהלות העל-אנושיות הישירות של הקדמה והיציבות הפלנטאריות.

6. השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי

כאשר הגיע המושל הכללי הראשון לאורנטיה, יחד עם הגרתה של רוח האמת, נלוו שנים-עשר סגלים של שרפים מיוחדות,

with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

^{114:52 (1254:2)} A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

^{114:53 (1254:3)} The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

^{114:54 (1254:4)} This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

^{114:55 (1254:5)} Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

^{114:56 (1254:6)} The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

^{114:61 (1254:7)} When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who

בוגרות שרפינגטון, אשר הוצבו מיד למשימות שירות מסוימות ומיוחדות בפלנטה. מלאכיות מרוממות אלה נודעות בשם שרפים-מאסטר של הפיקוח הפלנטארי, ולמעט שליטת-העל של המשקיף הגבוה ביותר, הן כפופות ישירות למושל הכללי השוכן.

שתיים-עשרה קבוצות המלאכיות האלה, אף שהן פועלות תחת ההשגחה הכללית של המושל הכללי השוכן, מוכונות במישרין בידי המועצה השרפית בת שתיים-עשרה החברות, אלה העומדות בפועל בראש כל אחת מן הקבוצות. מועצה זו אף משמשת כקבינט בהתנדבות של המושל הכללי השוכן.

כשרפים הפלנטארי הראשית, הנני משמשת כיושבת הראש של המועצה הזו של השרפים הראשיות, והנני סופרנאפים מתנדבת מן הסדר הראשי, אשר משרתת באורנטיה כמחליפתה וממשיכתה של מי שפיקדה בעבר על הצבאות המלאכיים בפלנטה ואשר קָשלה בזמן פרישתו של קאליגסטיה.

שנים-עשר הסגלים של השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי פועלות באורנטיה כדלקמן:

1. מלאכיות של תקופה. אלה הן המלאכיות של העידן הנוכחי, קבוצת העידן. הסועדות השמימיות האלה מופקדות על ההשגחה ועל ההכוונה של ענייניו של כל דור, כפי שאלה נועדו להתאים לפסיפס העידן שבו הן מתרחשות. הסגל הנוכחי של מלאכיות של תקופה המשרת כעת באורנטיה הינו השלישי אשר הוצב לשירות בפלנטה במהלך העידן הנוכחי.

2. מלאכיות הקדמה. השרפים האלה מופקדות על משימת אתחול הקדמה האבולוציונית של עידנים החברתיים העוקבים. הן מטפחות את הנטייה לקדמה הטבעה ביצורים האבולוציוניים; הן עמלות ללא הרף על-מנת להפוך את הדברים למה שהם אמורים להיות. הקבוצה המצויה בתפקיד כעת הינה הקבוצה השנייה אשר הוצבה למשימה זו בפלנטה.

3. השומרות הדתיות. אלה הן "מלאכיות הכנסיות", הטוענות הנאמנות בזכות מה שהינו ומה שהיה. הן שואפות לשמר את האידיאלים של מה ששרד, על-מנת שערכי המוסר יוכלו לעבור בביטחה מתקופה אחת לתקופה אחרת. הן מתעמתות עם מלאכיות הקדמה, בעודן מנסות להעביר מדור אחד למשנהו את הערכים העמידים של הצורות הישנות והחולפות אל תוך תבניות מחשבה והתנהגות חדשות, ולפיכך פחות יציבות. מלאכיות אלה אכן טוענות בזכות צורות רוחניות, אך הן אינן המקור לקנאות הדתית הקיצונית ולחלוקות חסרות השחר והשנויות במחלוקת השוררות בין אלו המעידים על עצמם כאנשים דתיים. הסגל הפועל כעת באורנטיה הינו הסגל החמישי במספר.

were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

^{11462 (12551)} These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

^{11463 (12552)} As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

^{11464 (12553)} The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

^{11465 (12554)} 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

^{11466 (12555)} 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

^{11467 (12556)} 3. *The religious guardians.* These are the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

4. מלאכיות של חיי האומה. אלה הן "המלאכיות של השופרות", אלה המכוונות את המופעים הפוליטיים בחיי האומות של אורנטיה. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה ושולטת שליטת-על ביחסים הבינלאומיים הינה הקבוצה הרביעית במספר המשרתת בפלנטה. "הגבוהים ביותר שולטים במלכות האנשים" בעיקר באמצעות הסעד של החטיבה השרפית הזו.

5. מלאכיות הגזעים. אלה העמלות לשם שימורם של הגזעים האבולוציוניים של הזמן, בלא תלות במאבקים הפוליטיים ובהשתייכותם הדתית. באורנטיה נותרו שרידיהם של תשעה גזעים אנושיים אשר התערבבו והשתלבו ביניהם ליצירת אנשי התקופה המודרנית. השרפים האלה קשורות מאוד לסעד של נציבי הגזע, והקבוצה המצויה כעת באורנטיה מהווה את הסגל המקורי אשר הוצב בשירות בפלנטה מעט לאחר היום שבו אירע פנטקוסט.

6. מלאכיות העתיד. אלה הן המלאכיות המתכננות, המלאכיות אשר חוזות עידן עתידי ומתכננות את הגשמתם של הדברים הטובים יותר של עידן חדש ומתקדם; הן הינן האדריכליות של העידנים העתידיים לבוא. הקבוצה הפועלת כעת באורנטיה פעלה כך למן תחילתו של העידן הנוכחי.

7. מלאכיות ההארה. אורנטיה מקבלת כעת סיוע מן הסגל השלישי של השרפים, אשר מוקדשות לטיפול החינוך בפלנטה. המלאכיות האלה עוסקות באימון מנטאלי ומוסרי הנוגע ליחידים, משפחות, קבוצות, בתי-ספר, קהילות, אומות וגזעים שלמים.

8. מלאכיות הבריאות. אלה הינן הסועדות השרפיות המוצבות לסייע לאותן סוכנויות אנושיות המוקדשות לשם קידום הבריאות ומניעת התחלואה. הסגל הנוכחי הינו הקבוצה השישית אשר משרתת במהלך העידן הנוכחי.

9. השרפים של הבית. אורנטיה נהנית כעת משירותיה של הקבוצה החמישית של סועדות מלאכיות אשר מוקדשות לשימור ולקידומו של הבית, המוסד הבסיסי של הציוויליזציה האנושית.

10. מלאכיות התעשייה. קבוצה שרפית זו עוסקת בקידומה של ההתפתחות התעשייתית ובשיפור התנאים הכלכליים בקרב עמי אורנטיה. סגל זה התחלף שבע פעמים למן המתת של מיכאל.

11. מלאכיות הבידור. אלה הן השרפים אשר מטפחות את ערכי המשחק, ההומור והמנוחה. לעולם הן מנסות לרומם את פעילויות הבידור של האדם, ובכך לקדם את הניצול המועיל יותר של הפנאי האנושי. הסגל הנוכחי הינו השלישי מסדר זה המשרת באורנטיה.

12. מלאכיות הסעד העל-אנושי. אלה הינן

1146.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the "angels of the trumpets," directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that "the Most Highs rule in the kingdoms of men."

1146.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

1146.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

1146.11 (1255.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

1146.12 (1255.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

1146.13 (1255.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

1146.14 (1255.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

1146.15 (1255.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

1146.16 (1255.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim

המלאכיות של המלאכיות, אותן שרפים אשר מוצבות לסעוד את כלל החיים העל-אנושיים בפלנטה, בין שאלו תקופתיים ובין שהם קבועים. סגל זה שירת מאז תחילת העידן הנוכחי.

כאשר קבוצות שרפים-מאסטר אלה חלוקות בדעתן בעניינים הנוגעים למדיניות או לפרוצדורה בפלנטה, מיושבות אלה על-פי-רוב על-ידי המושל הכללי, אך על כל פסיקותיו ניתן לערער בהתאם לטיבם ולחומרתם של הנושאים השנויים במחלוקת.

לשום קבוצה מן הקבוצות המלאכיות האלה אין יכולת לשלוט באופן שרירותי, או ישיר, על התחומים אשר עליהן הופקדו. הן אינן מסוגלות לשלוט באופן מלא על תחומי הפעולה שלהן, אך הן מסוגלות לתפעל את התנאים בפלנטה, וכן לאגד נסיבות, על-מנת להשפיע על ספרות הפעולה האנושית שאליה הן קשורות, ואכן כך הן עושות.

לשם ביצוע משימותיהן, משתמשות השרפים המאסטר של הפיקוח הפלנטארי בסוכנויות רבות. הן משמשות כמסלקות רעיוניות, כממקדות-דעת וכמקדמות פרויקטים. ואף כי אין ביכולתן להזריק מושגים חדשים וגבוהים יותר אל תוך דעת אנושית, לעיתים קרובות הן פועלות על-מנת להעצים אידיאל גבוה יותר כזה או אחר, אשר הופיע זה מכבר בתוכי אינטלקט של בן אנוש.

ואולם, למעט כל ערוצי הפעולה החיוביים הללו, מבטיחות השרפים המאסטר את התקדמות הפלנטה נוכח הסכנות הקריטיות, באמצעות גיוס, אימונו ותחזוקתו של סגל המילואים של הגורל. תפקידם העיקרי של אנשי המילואים הללו הינו לשמש תעודת ביטוח כנגד התמוטטות הקדמה האבולוציונית; הם מהווים את האמצעים שהכוחות השמימיים הכינו מבעוד מועד כנגד הפתעות; הם הינם הערובה כנגד אסון.

7. סגל המילואים של גורל

סגל המילואים של גורל מורכב מגברים ומנשים חיים אשר התקבלו לשירות מיוחד בניהול העל-אנושי של ענייני העולם. על סגל זה נמנים הגברים והנשים בכל דור אשר נבחרו על-ידי מנהלי הרוח של העולם על-מנת לסייע בביצוע סעד החסד והחוכמה לילדי הזמן בעולמות האבולוציוניים. ככלל, נוהגת תכנית ההרקעה לנהל את ענייניה כך שהיא מתחילה להשתמש ביצורים אנושיים רצוניים כאנשי קשר מיד עם שאלו מוכשרים לקבל על עצמם אחריות מעין זו וניתן לתת בהם אמון. בהתאם לכך, כאשר מופיעים בזירת הפעולה של הזמן גברים ונשים בעלי יכולת מנטאלית מספקת, מעמד מוסרי הולם ומידת רוחניות נדרשת, במהרה הם מוצבים בשירות קבוצת האישיות השמימית המתאימה כאנשי קשר אנושיים, כסייעים בני-תמותה.

who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

^{114:6.17 (1256.7)} When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

^{114:6.18 (1256.8)} None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

^{114:6.19 (1256.9)} The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

^{114:6.20 (1256.10)} But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

^{114:7.1 (1257.1)} The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

כאשר בני-אדם נבחרים כמגינים של גורל הפלנטה, כאשר הם הופכים ליחידים בעלי תפקיד מכריע בתכניות של מנהלי העולם, בה-בעת מאשרת השרפים הראשית בפלנטה את סיפוחם הארעי לסגל השרפי וממנה שומרות גורל אישיות אשר תשרתנה לצד אנשי המילואים בני התמותה הללו. לכל אנשי המילואים יש מכוונים מודעים-לעצמם, ומרביתם פועלים במעגלים הקוסמיים הגבוהים יותר של ההישג האינטלקטואלי והרוחני.

בני-אדם של העולם נבחרים לשרת בסגל המילואים של גורל בעולמות המיושבים מהסיבות הבאות:

1. יש להם יכולת מיוחדת שבעטיה ניתן להכניס בחשאי למשימות רבות של חירום הקשורות לביצוע מגוון פעילויות בענייני העולם.

2. הם מקדישים עצמם בלב שלם למטרה מיוחדת כלשהי – חברתית, כלכלית, פוליטית, רוחנית או אחרת – ויחד עם זאת הם נכונים לשרת מבלי לזכות בהכרה או בגמול אנושיים.

3. הם בעלי מכוון מחשבה בעל גמישות יוצאת-דופן, וככל הנראה גם בעלי ניסיון בהתמודדות עם קשיים פלנטאריים ועם מצבי חירום בעולם עוד מהתקופה הקודמת להגעתם לאורנטיה.

כל חטיבת שירות שמימית בפלנטה זכאית לסגל קישור של בני-תמותה שכאלה, בעלי מעמד של גורל. בעולם המיושב הממוצע מועסקים שבעים סגלי גורל שונים, אשר קשורים קשר של קרבה רבה לניהול העכשווי העל-אנושי של ענייני העולם. באורנטיה קיימים שנים-עשר סגלי מילואים של גורל, אחד עבור כל אחת מקבוצות הפיקוח השרפיות הפלנטאריות.

שנים-עשרה הקבוצות של אנשי המילואים של גורל באורנטיה מורכבות מתושבים בני-תמותה של הספירה אשר הוכנו לתפקידים חיוניים רבים בכדור הארץ, ואשר עומדים הכן לפעולה במקרה אפשרי של חירום בפלנטה. סגל משולב זה כולל כעת 962 אנשים. הסגל הקטן ביותר מונה 41 ואילו הסגל הגדול ביותר מונה 172. למעט פחות משנים-עשרה אישיות של מגע, חברה של קבוצה ייחודית זו לחלוטין אינם מודעים לכך שהוכנו לפעולה בעת מצבי חירום מסוימים בפלנטה. אנשי המילואים האנושיים הללו נבחרים בידי הסגל שאיליו הם מסופחים ובדומה לכך מקבלים אימון והכנה במעמקי הדעת באמצעות טכניקה משולבת של מכוון המחשבה ושל סעד השרפים השומרת. פעמים רבות משתתפות אישיות שמימית אחרות רבות באימון בלתי-מודע זה, ובכל ההכנה המיוחדת הזאת משמשים האמצעונים ומשרתים שירותים חיוניים ורבי-ערך.

בעולמות רבים, היצורים האמצעוניים המשניים המותאמים יותר מסוגלים ליצור מגע –

114:7.2 (1257:2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257:3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

114:7.4 (1257:4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

114:7.5 (1257:5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257:6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257:7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257:8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258:1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain

בשיעור משתנה כזה או אחר – עם מכווני המחשבה השוכנים בדעתם של בני-אדם מסוימים בעלי תכונות מתאימות, וזאת באמצעות חדירה מיומנת אל תוך דעתם של אלו. (ובדיוק באמצעות שילוב ממוזל שכזה של התאמות קוסמיות התממשו ההתגלויות האלה בשפה האנגלית באורנטיה.) בני-אדם מעין אלו, בעלי פוטנציאל למגע בעולמות האבולוציוניים, מגויסים אל תוך סגלי המילואים השונים, ובמידה מסוימת, באמצעות קבוצות קטנות אלה של אישיות מרחיקות-ראות מתקדמת הצויליזציה הרוחנית, וכן מתאפשר לגבוהים ביותר למלוך במלכות בני האדם. לגברים ולנשים של סגלי המילואים הללו יש קשר – במידות משתנות – עם המכוונים שלהם, וזאת באמצעות סעד התיווך של היצורים האמצעיוניים; ואולם, אותם בני-תמותה כלל אינם ידועים לחבריהם, אלא במקרים הנדירים של מצבי חירום חברתיים ושל דחיפות רוחנית, שבהם פועלים אנשי המילואים הללו על-מנת למנוע את התמוטטותה של התרבות האבולוציונית, או את הכחדתו של אור האמת החיה. באורנטיה, רק לעיתים רחוקות נרשמו אנשי מילואים אלו של גורל בדפי ההיסטוריה האנושית.

אנשי המילואים אף משמרים באופן בלתי-מודע מידע החיוני לפלנטה. פעמים רבות, כאשר הולך איש מילואים לעולמו, מועברים נתונים חיוניים מסוימים מדעתו של איש המילואים הגוסס למחליפו הצעיר יותר, וזאת באמצעות קשר בין שני מכווני המחשבה. אין ספק כי בהקשר של סגלי המילואים הללו פועלים מכווני המחשבה באופנים רבים אחרים אשר אינם ידועים לנו.

אף כי אין מי שעומד דרך קבע בראש סגלי מילואים אלו של גורל באורנטיה, קיימות מועצות קבועות, ואלה מהוות את הארגון השולט בסגלי המילואים. אלה כוללות את המועצה השיפוטית, המועצה ההיסטורית, המועצה של הריבונות הפוליטית, וכן מועצות רבות אחרות. מעת לעת, ובהתאם לארגון הסגל, מינו המועצות האלה חברים (בני-תמותה) לתפקיד ראש סגל המילואים כולו, וזאת לצורך מילוי משימה ספציפית. משך השירות של ראש סגל מילואים שכזה אורך בדרך-כלל אך שעות ספורות, בהיותו מוגבל להשלמת משימה ספציפית העולה על הפרק.

מספר החברים הגדול ביותר בסגל המילואים באורנטיה נמנה בימי האדמים והאנדיטים, והוא ירד בהתמדה עם דילול הדם הסגול והגיע לשפל בסביבות המועד שבו אירע פנטקוסט, מועד אשר החל ממנו ואילך עלה מספר החברים בהתמדה.

(סגל המילואים הקוסמי של אזרחים מודעי-יקום באורנטיה מונה כעת מעל לאלף בני-תמותה, אשר התובנה של האזרחות הקוסמית שלהם עולה בהרבה על זו של הספירה הארצית שבקרבה הם שוכנים, ואולם נאסר עלי לגלות את תפקידה האמיתי של קבוצה ייחודית זו של בני-אדם חיים.)

varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

1147.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

1147.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

1147.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

1147.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

אל לבני התמותה באורנטיה להרשות לבידוד הרוחני היחסי של עולמם ממעגלים מסוימים ביקום המקומי לייצר תחושה של נטישה קוסמית או של יתמות פלנטארית. בפלנטה פועל פיקוח על-אנושי מובחן ויעיל מאוד, המפקח על ענייני העולם ועל גורלות האדם.

ואולם, אכן נכון הדבר כי לכל היותר יש לכם מושג קלוש על אודות ממשל פלנטארי אידיאלי. מאז הימים המוקדמים של הנסיך הפלנטארי סבלה אורנטיה מכישלון התכנית האלוהית לצמיחה בעולם ולהתפתחות גזעית. העולמות המיושבים הנאמנים של שטניה אינם נשלטים כאורנטיה. ואף-על-פי-כן, בהשוואה לעולמות המבודדים האחרים, הממשלות הפלנטאריות שלכם לא היו כה נחותות; נטען כי אך ורק עולם אחד או שניים היו במצב גרוע יותר, וכי כמה עולמות עשויים להיות במצב מעט טוב יותר, אך רוב העולמות משתווים אליכם.

דומה כי אין אף-אחד ביקום המקומי שידע מתי יסתיים מעמדה הבלתי-מבוסס של הממשלה הפלנטארית. המלכי-צדקים של נבאדון נוטים לחשוב כי אך מעט ישתנה בממשל ובמנהל הפלנטארי עד להגעתו של מיכאל באופן אישי בפעם השנייה לאורנטיה. אין ספק כי אז, אם לא לפני כן, יחולו שינויים נרחבים בניהול הפלנטה. אך דומה כי אין מי שיכול אפילו לשער את טיבם של השינויים הללו במנהל העולם. אין לכך תקדים בכל ההיסטוריה של העולמות המיושבים ביקום של נבאדון. בין הדברים הרבים אשר קשה להבינם בנוגע לעתיד הממשל באורנטיה, אחד העיקריים הינו מיקומו בפלנטה של מעגל הרב-מלאכיות, וכן מיקום המטה החטיבתי שלהן.

עולמכם המבודד איננו נשכח בקרב מועצות היקום. אורנטיה איננו עולם יתום קוסמי שעליו הושת אות קלון של חטא ואשר סולק מן ההשגחה האלוהית בעטייה של מרידה. למן אוורסה ועד סאלווינגטון, והלאה ומטה עד לירושם, ואפילו בהאוונה ובפרדיס, כולם יודעים שהננו כאן; ואתם, בני התמותה אשר חיים כעת באורנטיה, הנכם זוכים לאותה הוקרה ואהבת ולאותה השגחה נאמנה אשר הייתה מנת חלקה של הפלנטה אילולא נבגדה על-ידי נסיך פלנטארי נטול אמונה, ואפילו יותר מכך. ואכן, לנצח אמת הדבר כי "האב עצמו אוהבכם."

[הוצג על-ידי השרפים הראשית המוצבת באורנטיה.]

114.7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114.7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114.7.16 (1258.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114.7.17 (1258.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

114.7.18 (1258.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

מסמך 115. ההוויה העליונה

116 ⇨

הספר של אורנטיה

114 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 115
ההוויה העליונה

סעיפים

מבוא

1. יחסיות של מסגרות מושגיות
2. הבסיס המוחלט לעליונות
3. מקורי, ממשי ופוטנציאלי
4. מקורות המציאות העליונה
5. היחס של העליון לשילוש פרדיס
6. היחס של העליון לשילוש מסדר שלישי
7. טיבו של העליון

PAPER 115
THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

מבוא

עם האל האב, היות בן הינה מערכת היחסים הכבירה. עם האל העליון, ההישג הוא תנאי מקדים למעמד – על מאן ד-הוא לעשות דבר-מה כמו גם להיות דבר-מה.

INTRODUCTION

^{1150.1 (1260.1)} WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. יחסיות של מסגרות מושגיות

אינטלקטים חלקיים, בלתי-מושלמים ומתפתחים היו עשויים להיות חסרי ישע ביקום האב, ולא היו יכולים ליצור אפילו את תבנית המחשבה הרציונאלית הראשונה, אילולא יכולתה המולדת של כל דעת, נמוכה כגבוהה, ליצור מסגרת אוניברסאלית אשר בתוכה ניתן לחשוב. אילו נבצר מן הדעת לגבש מסקנות, אם אין ביכולתה לחדור למקורות האמיתיים, כי אז דעת שכזו לעולם תציע מסקנות משוערות, ותמציא מקורות, כך שיתאפשר לה לחשוב באופן הגיוני בתוך מסגרת ההנחות אשר הדעת עצמה יצרה אותן. ובעוד שמסגרות אוניברסאליות מעין אלה – אשר נוצרו בעבור חשיבתו של היצור – הן הכרחיות לשם תפקוד אינטלקטואלי רציונאלי, הן ללא יוצא-מן-כלל שגויות, מי יותר ומי פחות.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

^{1151.1 (1260.2)} Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfaithfully postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

מסגרות מושגיות של היקום הינן אמיתיות אך ורק באופן יחסי; הן בבחינת פיגומים מועילים אשר שומה עליהם להתבטל בסופו של דבר מפני התרחבות ההבנה הקוסמית הגדלה. ההבנות של אמת, יופי וטוב, מוסריות, אתיקה, חובה, אהבה, אלוהיות, מקור, קיום, תכלית, גורל, זמן, מרחב, ואפילו אלוהות, הינן אמיתיות באופן יחסי בלבד. האל הינו הרבה יותר, הרבה יותר מאשר אב, ואולם מושג האב הינו הגבוה ביותר שבמושגי האדם על אודות האל; ואף-על-פי-כן, האופן שבו מציג האב-הבן את מערכת היחסים בין הבורא לבין הברוא תתרחב באמצעות אותם מושגים על-אנושיים של האלוהות אשר יושגו באורונטון, בהאוונו, והאלה בפרידיס. האדם חייב לחשוב במסגרת אוניברסאלית אנושית, אך אין פירושו של דבר כי הוא לא יכול לשוות בעיני רוחו מסגרות אחרות, גבוהות יותר, אשר בתוכן תוכל מחשבה להתרחש.

על-מנת לאפשר לבן האנוש להבין את יקום היקומים, צוינו רמות המציאות הקוסמיות השונות כסופיות, מוחלטות ומוחלטות. מתוך אלה, אך ורק הרמה המוחלטת הינה נצחית ללא סייג וקיומית באמת. מוחלטות וסופיים הינן נגזרות, התאמות, הגבלות והנחתות של מציאותה הקדמונית והמקורית, המוחלטת, של האינסופיות.

מחוזות הסופי קיימים הודות לתכלית הנצחית של האל. אף כי היצורים הסופיים, נמוכים כגבוהים, עשויים להציע תיאוריות באשר לנחיצותו של הסופי לכלכלת הקוסמוס – ואף כי הם אכן עשו כן – אחרי ככלות הכול הסופי קיים מפני שכך רצה האל. לא ניתן להסביר את היקום, והיצור הסופי אף לא יוכל להציע סיבה רציונאלית לקיומו שלו כיחיד, ללא התייחסות לפעולותיהן הקודמות ולרצון הקודם של הוויות קודמות לו, בין שאלה הינן הוויות בוראות ובין שהינן הוויות מתרבות.

2. הבסיס המוחלט לעליונות

מנקודת המבט הקיומית, לא יוכל להתרחש ברחבי הגלקסיות כל דבר חדש, לפי ששלמות האינסופיות טבועה ב"אני הוא זה" הנוכח נצחית בשבעת המוחלטים, מקושר באופן תפקודי בשילוש מסדר שני, ומקושר באופן הניתן-לשידור בשילוש מסדר שלישי. ואולם, העובדה כי האינסופיות נוכחת כך באופן קיומי בהתאגדויות המוחלטות, איננה מבטלת בכל אופן שהוא את האפשרות להגשים ממשויות התנסויות קוסמיות חדשות. מנקודת מבטו של יצור סופי, האינסופיות כוללת הרבה ממה שהוא בבחינת פוטנציאל, הרבה ממה שמשתייך דווקא לסדר של אפשרות בעתיד ולא של ממשות. בהווה.

ערך הינו יסוד ייחודי במציאות ביקום. איננו מבינים כיצד יוכל ערכו של דבר אינסופי ואלוהי כלשהו להוסיף ולעלות. ואולם, הננו מגלים כי ניתן

1151.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

1151.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

1151.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

1152.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmutively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

1152.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be

לשנות משמעויות, ואולי אף להרחיבן, אפילו ביחסים של אלוהות אינסופית. עבור היקומים ההתנסותיים, אפילו ערכים אלוהיים גדלים בבחינת ממשויות הודות להבנה המתרחבת של משמעויות המציאות.

נראה כי כלל תכנית הבריאה והאבולוציה האוניברסאלית, בקלל רמות ההתנסות, איננה אלא עניין של התמרת פוטנציאלים לכדי ממשויות; והתמרה זו נוגעת במידה שווה לתחומי פוטנציאל החלל, הדעת והרוח.

האופן שבו ניתן לראות את האפשרויות של הקוסמוס מתממשות לכדי קיום בפועל, משתנה מרמה לרמה, והוא הינו האבולוציה ההתנסותית ברמה הסופית וההתממשות-ההתנסותית-לבסוף ברמה המוחלטות. אכן, האינסופיות הקיומית הינה בלתי-מסויגת וכוללת-כל, ותכונה זו ממש של הכללת-כל, חייבת בהכרח לכלול גם את האפשרות להתנסות אבולוציונית סופית. והאפשרות לצמיחה התנסותית שכזו הופכת לממשות ביקום באמצעות מערכות היחסים של השילוש מסדר שלישי, אשר נושקות לעליון ובו.

3. מקורי, ממשוי ופוטנציאלי

הקוסמוס המוחלט נעדר גבול מבחינה מושגית; הגדרת טיבה ושיעורה של מציאות ראשונית זו הינה כסיוג האינסופיות והנחתתו של המושג הטהור של הנצח. רעיון האינסופי-נצחי, הנצחי-אינסופי, הינו בלתי-מסויג בשיעורו ומוחלט כעובדה. אין קיימת שפה של אורנטיה – לא הייתה קיימת בעבר, אינה קיימת בהווה ולא תהיה קיימת בעתיד – ההולמת את הבעת מציאותה של האינסופיות, או אינסופיותה של המציאות. האדם, כיצור סופי בקוסמוס אינסופי, חייב להסתפק בהרהורים מעוותים ובמושגים קלושים על אותו קיום נעדר-גבולות, בלתי-חסום, שמעולם לא החל ושלעולם לא יסתיים, ואשר הבנתו מצויה אל מעבר ליכולתו.

לעולם לא תוכל הדעת לקוות לתפוש את מושג המוחלט, בטרם תנסה לשבור את אחדותה של מציאות שכזו. הדעת מאחדת את כל החלוקות, אך בהיעדרן הרב של חלוקות שכאלה, לא תמצא הדעת את הבסיס שעל-פיו היא תוכל לנסות ולגבש מושגים של הבנה.

נדרש לחלק את הסטאזיס הראשוני של האינסופיות, קודם לניסיונות האנושיים להבין. קיימת באינסופיות אחדות אשר בוטאה במסמכים אלה כ"אני הוא זה" – ההנחה הבראשיתית של דעת היצור. אך לעולם לא יוכל היצור להבין כיצד הופכת אחדות זו לדואליות, לשילוש ולריבוי, ובאותה עת נותרת אחדות בלתי-מסויגת. האדם נתקל בבעיה דומה בשעה שהוא עוצר להגות באלוהות הבלתי-מחולקת של השילוש לצד מופעיו האישיים הרבים של האל.

זהו רק המרחק של האדם מן האינסופיות

increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

11523 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

11524 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

11531 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

11532 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

11533 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

11534 (1262.1) It is only man's distance from infinity that

אשר גורם למושג זה להיות מבוטא במילה יחידה. בעוד שמחד גיסא האינסופיות הינה אחדות, ומאידך גיסא היא הינה גיוון ללא-קץ וללא גבול. באופן שבו רואים יצורים תבוניים סופיים את האינסופיות, היא הינה הפרדוקס המקסימלי של הפילוסופיה של היצור ושל המטפיזיקה הסופית. בעוד שטיבו הרוחני של האדם שואף מעלה בהתנסות הסגידה לאב אשר הינו אינסופי, המושג המקסימלי של ההווה העליונה ממצה את יכולת ההבנה האינטלקטואלית של האדם. מעבר לעליון, המושגים הופכים יותר ויותר לשמות; הם מציינים פחות ופחות את המציאות לאשורה; והם הופכים יותר ויותר להבנה סופית שמשליך היצור על העל-סופי.

מושג בסיסי אחד של הרמה המוחלטת כולל הנחה בת שלושה חלקים:

1. המקורי. המושג הבלתי-מסויג של המקור והמרכז הראשון, אותו מופע מקור של "האני הוא זה" אשר ממנו נובעת המציאות כולה.

2. הממשי. האיחוד של שלושת מוחלטי הממשות, המקור והמרכז השני והשלישי, וכן זה של פרדיס. שילוש זה מסדר שני של הבן הנצחי, הרוח האינסופית ואי פרדיס, מהווה את ההתגלות בפועל של מקוריותו של המקור והמרכז הראשון.

3. הפוטנציאלי. האיחוד של שלושת מוחלטי הפוטנציאל, זה של האלוהות, זה הבלתי-מסויג וזה האוניברסאלי. שילוש זה מסדר שלישי של הפוטנציאליות הקיומית מהווה את ההתגלות הפוטנציאלית של מקוריות המקור והמרכז הראשון.

היחסים ההדדיים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי מייצרים בתוך האינסופיות את המתחים אשר תוצאתם הינה האפשרות לכל הצמיחה ביקום; והצמיחה הינה טיבם של זה בעל שבעת ההיבטים, של העליון ושל המרבי.

בהתאגדות שבין מוחלט האלוהות, המוחלט האוניברסלי והמוחלט הבלתי-מוגדר, הפוטנציאליות הינה מוחלטת בעוד שהממשות היא מגיחה; בהתאגדות שבין המקור והמרכז השני והשלישי וזה של פרדיס, הממשות הינה מוחלטת בעוד שהפוטנציאליות היא מגיחה; במקוריותו של המקור והמרכז הראשון, איננו יכולים לומר לא כי הממשות או הפוטנציאליות קיימות ולא כי הן מגיחות – האב הינו.

מנקודת המבט של הזמן, הממשי הינו מה שהיה ומה שהוה; הפוטנציאלי הינו מה שמתהווה ומה שיהיה; המקורי הינו מה שהינו. מנקודת המבט של הנצח, ההבדלים בין המקורי, הממשי והפוטנציאלי אינם כה גלויים. שלושת האיכויות האלה אינן כה מובחנות ברמות של פרדיס-הנצח. בנצח, הכול הינו – אלא שלא הכול נגלה כבר בזמן ובמרחב.

מנקודת מבטו של היצור, הממשות הינה התוכן, הפוטנציאליות היא היכולת. הממשות

causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

11535 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

11536 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

11537 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

11538 (1262.5) 3. *The Potential*. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

11539 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115310 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

115311 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

115312 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists

מתקיימת במרכז, ומתרחבת ממנו אל האינסופיות ההיקפית; הפוטנציאליות באה פניה מן האינסופיות הסובבת ומתכנסת אל מרכזם של הדברים כולם. המקורות הינה זו אשר בתחילה גורמת, ולאחר מכן מאזנת, את התנועות הדואליות במחזור המטמורפוזת של המציאות מן הפוטנציאלים אל הממשיים, וכן את הליך הפיכתם של הממשיים הקיימים לפוטנציאליים.

שלושת מוחלטי הפוטנציאליות פועלים ברמת הקוסמוס הנצחית הטהורה, ולפיכך הם לעולם לא יפעלו ככאלו ברמות תת-מוחלטות. ברמות המציאות היורדות נגלה שילוש הפוטנציאליות מסדר שלישי יחד עם המרבי ועל העליון. הפוטנציאל עלול להיכשל להתממש בזמן ביחס לחלק מסוים וברמה תת-מוחלטת כלשהי, אך לעולם לא יקרה הדבר באופן מצטבר. לעולם תהא יד רצונו של האל על העליונה, לא תמיד ביחס ליחיד, אך ללא יוצא מן הכלל באשר לסך כל הדברים.

כל מה שקיים בקוסמוס ממורכז בשילוש מסדר שני של הממשיות; בין שזו רוח, דעת או אנרגיה, הכול מתמרכז בהתאגדות הזו שבין הבן, הרוח ופרדיס. אישיותו של בן הרוח הינה תבנית האב עבור כלל האישיות ברחבי היקומים כולם. תוכנו של אי פרדיס הינה תבנית האב אשר ממנה מתגלה האווה באופן מושלם, ויקומי העל מתגלים באופן ההופך למושלם. הפועל האחוד הינו בעת ובעונה אחת הדעת המפעילה את האנרגיה הקוסמית, ההמשגה של תכלית הרוח, והתכלול של גורמיהן ותוצאותיהן המתמטיים של הרמות החומריות עם תכליותיה ומניעיה הרצוניים של הרמה הרוחנית. ביקום סופי ובעבורו, הבן, הרוח ופרדיס פועלים במרבי ועליו, כפי שהוא מותנה ומסויג בעליון.

ממשיות (של אלוהות) הינה מה שהאדם מבקש בהרקעה לעבר פרדיס. פוטנציאליות (של אלוהיות אנושית) הינה מה שהאדם מפתח באותו חיפוש. המקורי הינו מה שמאפשר את קיומם זה-בצד זה של האדם הממשי, האדם הפוטנציאלי והאדם הנצחי, וכן את תכלולם.

הדינמיקה הסופית של הקוסמוס נוגעת למעבר הרציף של המציאות מן הפוטנציאליות אל הממשיות. מבחינה תיאורטית, מטמורפוזת מעין זו עשויה להסתיים, ואולם למעשה, סוף זה הוא בלתי-אפשרי לפי שהפוטנציאלי והממשי מצויים שניהם במעגל של המקורי ("האני הוא זה"), והזדהות מעין זו מונעת לנצח את היכולת לשים קץ להתקדמותו ההתפתחותית של היקום. לעולם לא תסתיים התקדמותו של כל מה שמזוהה עם ה"אני הוא זה", לפי ממשיות הפוטנציאלים של ה"אני הוא זה" הינה מוחלטת, והפוטנציאליות של הממשיים של ה"אני הוא זה" אף היא מוחלטת. לעולם יפתחו הממשיים נתיבים חדשים להתממשותם של פוטנציאליים אשר עד אז היו בלתי-אפשריים – כל החלטה אנושית לא רק מממשת מציאות חדשה

centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

^{1153.13 (1262.10)} The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

^{1153.14 (1263.1)} It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

^{1153.15 (1263.2)} Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

^{1153.16 (1263.3)} The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircuited in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but

בהתנסות האנושית, אלא גם פותחת פתח לילכות חדשה לצמיחה אנושית. בתוכי כל ילד חי אדם בוגר, ובתוך כל אדם יודע-אל חי מתקדם מורונטי.

בקוסמוס הכולל, לעולם לא תוכל להופיע סטאטיות בצמיחה, זאת משום שהבסיס לצמיחה – הממשיים המוחלטים – הינם בלתי-מסויגים, ומשום שהאפשרויות לצמיחה – הפוטנציאליים המוחלטים – הינם בלתי-מוגבלים. מנקודת מבט מעשית, הפילוסופים של היקום הגיעו למסקנה כי לא קיים דבר כמו סוף.

מנקודת מבט מצומצמת, אכן קיימים סופים רבים, פעילויות רבות אשר מסתיימות, אך מנקודת מבט רחבה יותר ברמה גבוהה יותר של היקום, אין קיימים סופים, אלא רק מעברים משלב התפתחותי אחד לאחר. הקרִוִּיִּית העיקרית ביקום-האב נוגעת למספר עידינים ביקום; העידן של האוונה, העידן של יקומי העל ואלו של היקומים החיצוניים. ואולם, אפילו חלוקות בסיסיות אלה של מערכות יחסים סדרתיות, אינן יכולות להיות אלא סימני-דרך יחסיים בכביש המהיר הבלתי-נגמר של הנצח.

החדירה הסופית לאמת, יופי ולטוב, של ההווה העליונה, יכולה לפתוח עבור היצור המתקדם אך ורק את אותן איכויות מוחלטות בעלות אלוהיות מרבית המצויות מעבר לרמות המושגיות של אמת, יופי ולטוב.

4. מקורות המציאות העליונה

כל התייחסות שהיא למקורותיו של האל העליון חייבת להתחיל בשילוש פרדיס, וזאת מכיוון שהשילוש הינו האלוהות המקורית, ואילו העליון הינו אלוהות נגזרת. כל התייחסות שהיא לצמיחתו של העליון חייבת להתייחס לשילושים הקיומיים מסדר שלישי, מכיוון שהם כוללים את כלל הממשיות המוחלטת ואת כל הפוטנציאליות האינסופיות (יחד עם המקור והמרכז הראשון). והעליון האבולוציוני הינו שיא המוקד הרצוני האישי של השינוי – ההתמרה – של פוטנציאליים לממשיים, בתוך רמת הקיום הסופית ועליה. שני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי, כוללים את כוללנות מערכות היחסים ההדדיות של הצמיחה ביקומים.

מקורו של העליון הוא אלוהות פרדיס – אלוהות נצחית, ממשית ובלתי-מחולקת. העליון הינו בראש ובראשונה אישיות רוח, ואישיות רוח זו מקורה בשילוש. ואולם, העליון הינו גם אלוהות של צמיחה – צמיחה אבולוציונית – וצמיחה זו נגזרת משני השילושים מסדר שלישי, הממשי והפוטנציאלי.

אם נתקשו להבין כיצד יכולים השילושים מסדר שלישי לפעול ברמה הסופית, עצרו לחשוב על כך שאינסופיותם זו ממש היא אשר טומנת בחובה את הפוטנציאליות לסופי; אינסופיות כוללת את כלל הדברים, החל בקיום הנמוך

also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

^{1153.17 (1263.4)} Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

^{1153.18 (1263.5)} From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

^{1153.19 (1263.6)} The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

^{1154.1 (1263.7)} Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triodities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

^{1154.2 (1264.1)} The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

^{1154.3 (1264.2)} If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and

והסופי המסויג ביותר וכלה במציאויות המוחלטות הבלתי-מסויגות הגבוהות ביותר.

לא כל-כך קשה להבין שהאינסופי אכן כולל את הסופי, כמו שקשה להבין כיצד אינסופי זה נגלה בפועל לסופי. ואולם, מכוונני המחשבה השוכנים בדעת בן התמותה הינם אחת מן ההוכחות הנצחיות לכך שאפילו האל המוחלט (כמוחלט) יכול ליצור בפועל קשר ישיר, אפילו עם היצורים הרצוניים הנמוכים ביותר ביקום, והוא אכן עושה כן.

השילוש מסדר שלישי, אשר יחדיו כוללים את הממשי ואת הפוטנציאלי, נגלים ברמה הסופית יחד עם ההוויה העליונה. טכניקת התגלות זו הינה הן ישירה והן עקיפה: ישירה ככל שיחסים של שילוש מסדר שלישי משפיעים ישירות על ההוויה העליונה, ועקיפה ככל שהם נגזרים מרמתו המתממשת-לבסוף של המוחלט.

המציאות העליונה, אשר הינה המציאות הסופית הכוללת, מצויה בתהליך של צמיחה דינאמית בין הפוטנציאלים הבלתי-מסויגים של החלל החיצון לבין הממשיים הבלתי-מסויגים אשר במרכז כל הדברים. וכך, הודות לשיטת הפעולה שבין הסוכנויות המוחלטות של פרדים לבין אישיות הבורא העליונה של הזמן, הופך המחוז הסופי לעובדה ממשית. הבשלתו של האפשרויות המסויגות של שלושת המוחלטים הפוטנציאליים הכבירים הינה תפקידם המוחלטו של אדריכלי יקום האב ושל עמיתיהם הטרנסצנדנטאליים. ובשעה שמציאויות אלה, אשר מתממשות-לבסוף, מגיעות לרמת בשלות מסוימת, מגיחות מפרדים אישיות הבורא העליונה על-מנת להתחיל במשימה הממושכת עדי עדנים של הפיכת היקומים המתפתחים לעובדה קיימת.

צמיחת העליונות נגזרת מן השילוש מן הסדר השלישי; אישיות הרוח של העליון נגזרת מן השילוש; ואולם זכויות העוצמה המוקנית לכל-יכול מתבססות על הצלחות האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים, בעוד שהאיחוד בין זכויות העוצמה של העליון הכול-יכול לבין אישיות הרוח של האל העליון מתרחשת הודות לסעד הפועל האחד, אשר העניק את הדעת של העליון כגורם המאחד באלוהות אבולוציונית זו.

5. היחס של העליון לשילוש פרדים

ההוויה העליונה תלויה לחלוטין בקיומו ובפעולתו של שילוש פרדים לשם המציאות של טיבה האישי והרוחני. בעוד שצמיחתו של העליון נוגעת ליחסים של שילוש מסדר שלישי, אישיות הרוח של האל העליון תלויה בשילוש פרדים ונגזרת ממנו, וזה נותר לעד בבחינת המרכז-המקור המוחלט של יציבות מושלמת ואינסופית אשר סביבה נפרשת בהדרגה צמיחתו

most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

^{1154.4 (1264.3)} It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

^{1154.5 (1264.4)} The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

^{1154.6 (1264.5)} Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

^{1154.7 (1264.6)} The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

^{1155.1 (1264.7)} The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect

האבולוציונית של העליון.

תפקוד השילוש קשור לתפקודו של העליון, משום שהשילוש פועל בכל (כוליות) הרמות, לרבות ברמה שבה פועלת העליונות. ואולם, עת מִפְּנֵה העידן של האוונה את מקומו לעידן של יקומי העל, כך מִפְּנֵה פעולתו המובחנת של השילוש כבורא ישיר את מקומה לפעולות היצירות של ילדי אלוהויות פרדיס.

and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

^{1155.2 (1265.1)} The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. היחס של העליון לשילושים מסדר שלישי

השילוש מסדר שלישי של הממשויות ממשיך בפעולתו בעידני בתר-האוונה; כבידת פרדיס אחזת ביחידות הבסיסיות של הקיום החומרי, כבידת הרוח של הבן הנצחי פועלת ישירות על ערכיו הבסיסיים של קיום הרוח, וכבידת הדעת של הפועל האחד תופסת במהימנות את כל משמעויותיו החיוניות של הקיום האינטלקטואלי.

ואולם, בעת שכל שלב של פעילות בריאה מתקדם החוצה אל החלל הלא נודע, הוא פועל ומתקיים רחוק יותר ויותר מפעולתם הישירה של הכוחות היצירתיים ושל האישויות האלוהיות של המקום המרכזי – אי פרדיס המוחלט והאלוהויות האינסופיות אשר שוכנות בו. וכך הופכות רמות הקיום הקוסמיות העוקבות האלה תלויות יותר ויותר בהתפתחויות המתרחשות בתוכי שלוש הפוטנציאלים המוחלטים של האינסופיות.

ההווה העליונה טומנת בחובה אפשרויות לסעד קוסמי, אשר לכאורה אין מתגלות בבן הנצחי, ברוח האינסופית או במציאויות הבלתי-אישיות של אי פרדיס. הצהרה זו נאמרת מתוך התייחסות ראויה למוחלטותן של שלוש הממשויות הבסיסיות האלה, ואולם צמיחתו של העליון איננה מתבססת רק על ממשויות אלוהות פרדיס אלה, אלא מעורבת גם בהתפתחויות אשר מתרחשות בתוכי המוחלט האלוהי, המוחלט האוניברסאלי והמוחלט הבלתי-מסויג.

העליון איננו צומח רק בעת שהבוראים והברואים של היקומים המתפתחים משיגים דמיון לאל, שכן אלוהות סופית זו אף מתנסה בצמיחה כתוצאה מכך שהברוא והבורא מגיעים לשליטה באפשרויות הסופיות של היקום המקיף. התנועה של העליון הינה דואלית: באופן אינטנסיבי אל-עבר פרדיס והאלוהות, ובאופן נרחב אל-עבר היעדר הגבולות של מוחלטי הפוטנציאל.

בעידן הנוכחי ביקום מתגלה תנועה דואלית זו באישויות היורדות והמרקיעות של היקום המקיף. אישיות הבורא העליונות וכלל עמיתיהן האלוהיים משקפים את תנועתו של העליון כלפי חוץ, תנועת התפצלות של העליון, בעוד שעולי

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

^{1156.1 (1265.2)} The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

^{1156.2 (1265.3)} But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

^{1156.3 (1265.4)} The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

^{1156.4 (1265.5)} The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

^{1156.5 (1265.6)} In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the

הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל מעידים על נטייתם של העליונות להתכנס פנימה.

לעולם מבקשת האלוהות הסופית תיאום דואלי, פנימה אל-עבר פרדים ואל האלוהויות שלו, והחוצה אל-עבר האינסוף והמוחלטים שבו. ההתפרצות הכבירה של האלוהויות היצירתיות של פרדים, אשר הופכת לאישיות בבנים הבוראים וצוברת עוצמה בבקרי הכוח, מעידה על ההתפרצות הנרחבת של העליונות אל תוך מחוזות הפוטנציאליות, זאת בעוד שהמצעד הבלתי-נגמר של יצורים מרקיעים של היקום המקיף מעיד על נטייתם הכבירה של העליונות פנימה, לעבר אחדות עם אלוהות פרדים.

בני אדם למדו כי לעיתים ניתן להבחין בתנועתו של הבלתי-נראה באמצעות התבוננות בהשפעותיו על הנראה; ואנו, ביקומים, למדנו מזה זמן רב לאתר את תנועתיה ואת נטיותיה של העליונות מתוך התבוננות בהשלכות של התפתחויות מעין אלה על אישיותיו ועל תבניותיו של היקום המקיף.

אף כי איננו בטוחים בכך, הננו מאמינים כי כהשתקפות סופית של אלוהות פרדים, עוסק העליון בהתקדמות של נצח אל תוכי החלל החיצון; ואולם, כסיג של שלוש הפוטנציאלים המוחלטים של החלל החיצון, לעד מבקשת הווייה עליונה זו עקביות ביחס לפרדים. ודמה כי התנועת הדואליות האלה מסבירות את רוב הפעילויות הבסיסיות ביקומים המאורגנים כעת.

seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

¹¹⁵⁶⁶⁽¹²⁶⁵⁷⁾ Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

^{11567 (12658)} Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

¹¹⁵⁶⁸⁽¹²⁶⁵⁹⁾ Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. טיבו של העליון

באלוהותו של העליון, השיג האב-ה"אני הוא זה" חופש יחסית מלא מן המגבלות הטבועות במעמד של אינסופיות, בהווייה של נצחיות ובטבע של מוחלטות. ואולם, האל העליון השתחרר מכל המגבלות הקיומיות רק בכך שהוא הפך נתון למגבלות ההתנסויות של פעולה ביקום. בכך שרכש יכולת להתנסות, נדרש האל הסופי לנחיצות של ההתנסות; בכך שהשתחרר מן הנצחיות, נתקל הכל-יכול בחומות הזמן; והעליון יכול לדעת צמיחה והתפתחות אך ורק כתוצאה מקיום חלקי ומטבע בלתי-שלם, מהווייה בלתי-מוחלטת.

כל זה חייב להיות תואם את תכניתו של האב, אשר מבססת את ההתקדמות הסופית על מאמץ, את הישגי היצור על התמדה, ואת התפתחות האישיות על אמונה. בכך שציווה על התפתחותו והתנסותו של העליון, הפך האב לאפשריים את קיומם של יצורים סופיים ביקומים, ובאמצעות ההתקדמות ההתנסותית, את העובדה שבמועד כזה או אחר יוכלו היצורים הסופיים הללו להשיג את אלוהויותה של העליונות.

כלל המציאות הינה יחסית, לרבות העליון

7. THE NATURE OF THE SUPREME

^{11571 (12662)} In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

¹¹⁵⁷²⁽¹²⁶⁶³⁾ All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

^{11573 (12664)} Including the Supreme and even the

ואפילו המרבי, אך למעט הערכים הבלתי-מסויגים של שבעת המוחלטים. עובדת קיום העליונות מתבססת על עוצמת פרדיס, על אישיות הבן ועל פעולה אחודה, ואולם, צמיחתו של העליון קשורה למוחלט האלוהות, למוחלט הבלתי-מסויג ולמוחלט האוניברסאלי. ואלוהות זו, אשר מצויה בתהליך של סינתזה ואיחוד – האל העליון – הינה הביטוי האישי של הצל הסופי, אשר מטילה אחדותו האינסופית של טיבו הבלתי-ניתן לאיתור של אב פרדיס – המקור והמרכז הראשון – לרחוב היקום המקיף.

בשיעור שבו פועלים השילושים מסדר שלישי ישירות על הרמה הסופית, הם נושקים לעליון, אשר מהווה את מוקד האלוהות ואת הסכום הקוסמי של כלל הסייגים הסופיים על טבעיהם של הממשי המוחלט ושל הממשי הפוטנציאלי.

שילוש פרדיס נחשב לבלתי-נמנע המוחלט; שבע רוחות האב הינן ככל הנראה הבלתי-נמנעות של השילוש; התממשות הכוח-דעת-רוח-אישיות של העליון חייבת להיות הבלתי-נמנע האבולוציוני.

נראה כי האל העליון איננו בלתי-נמנע באינסופיות הבלתי-מסויגת, אך נדמה כי הוא כזה בכל רמות היחסות. הוא הממקד, הסוכם והמאגד ההכרחי של ההתנסות האבולוציונית, אשר בטיבו האלוהי מאחד ביעילות את תוצאות ההתבוננות במציאות באופן הזה. ואת כל אלה נראה כי הוא עושה על-מנת לתרום להופעת ההתממשות-לבסוף הבלתי-נמנעת, המופע העל-התנסותי והעל-סופי של האל המרבי.

לא ניתן להעריך את ההווה העליונה הערכה מלאה ללא התחשבות במקור, בתפקוד ובייעוד: היחסים עם השילוש אשר היא מקורה, עם היקום שבו היא פועלת, ועם השילוש המרבי אשר הינו ייעודה הישיר.

באמצעות תהליך של סכימת ההתנסות האבולוציונית מקשר העליון בין הסופי למוחלטופי, ממש כשם שדעתו של הפועל האחד מתכללת בין רוחניותו האלוהית של הבן האישי לבין האנרגיות הבלתי-משתנות של תבנית פרדיס, וכשם שנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי מאחדת בין הפעלתה של האלוהות ובין התגובות הבלתי-מסויגת. ואחדות זו חייבת להיות התגלות של פעולה, אשר לא התגלתה, של האחדות המקורית בין הגורם-האב הראשון והמקור-התבנית של כל הדברים וההוויות.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השוהה זמנית באורנטיה.]

Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

1157.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

1157.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

1157.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

1157.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

1157.8 (1267.2) By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

1157.9 (1267.3) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

מסמך 116. העליון הכל-יכול

117 ⇨

הספר של אורנטיה

115 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 116
העליון הכל-יכול

סעיפים

מבוא

1. הדעת העליונה
2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים
3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס
4. הכל-יכול והבוראים העליונים
5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים
6. שליטת הרוח
7. האורגניזם החי של היקום המקיף

מבוא

אילו הכיר האדם בכך שבוראיו – המפקחים הישירים שלו – בעוד שהינם אלוהיים הם גם סופיים, וכי אל הזמן והמרחב הינו אלוהות מתפתחת ולא-מוחלטת, כי אז היה חוסר-העקביות אשר בחוסר-השוויון של הזמן מפסיקה להיות פרדוקס דתי עמוק. לא עוד תזונה האמונה הדתית על-מנת לקדם את הזחיחות החברתית בקרב ברי המזל, בשעה שהיא מעודדת אך השלמה סטואית בקרב קורבנותיו חסרי המזל של הקיפוח החברתי.

בעת שהננו חוזים בספרות האוונה המעודנות במושלמותן, הגיוני וסביר להאמין כי הן נבראו על-ידי בורא מושלם, אינסופי ומוחלט. ואולם, בעת שאנו מתבוננים במהפכות, בפגמים ובחוסר-השוויון השורר באורנטיה, מן ההכרח כי אותו היגיון ואותה סבירות יגרמו לכל הוויה כנה להסיק כי עולמכם נברא ומנוהל על-ידי בוראים אשר היו תת-מוחלטים, קדם-אינסופיים ואחרים ממושלמים.

הצמיחה ההתנסותית מרמזת על השותפות ב-רוא-בורא – האל והאדם חוברים זה לזה. צמיחה הינה סימן ההיכר של האלוהות

PAPER 116

THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

INTRODUCTION

^{1160.1 (1268.1)} IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

^{1160.2 (1268.2)} When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

^{1160.3 (1268.3)} Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona

ההתנסותית: האוֹנָה לא צמחה; האוֹנָה הינה ותמיד הייתה; היא הינה קיומית ממש כאותם אלים נצחיים אשר הם מקורה. ואולם, הצמיחה מאפינת את היקום המקיף.

העליון הכל-יכול הינו אלוהות חיה ומתפתחת של עוצמה ושל אישיות. תחומו הנוכחי, היקום המקיף, הינו אף הוא מחוז צומח של עוצמה ושל אישיות. ואף כי גורלו הוא גורל של מושלמות, התנסותו הנוכחית כוללת את יסודות הצמיחה ואת היסודות של מעמד בלתי-שלם.

ההוויה העליונה פועלת בעיקר ביקום המרכזי כאישיות רוח; פעולתה מן הסדר השני מתרחשת ביקום המקיף והינה כאל הכל-יכול, אישיות של עוצמה. פעולתה מן הסדר השלישי, המתרחשת ביקום האב, רדומה כעת, וקיימת אך ורק בדמות פוטנציאל דעת לא-נודע. איש אינו יודע מה צפון בהתפתחות שלישית זו של ההוויה העליונה. יש המאמינים כי בשעה שיתייצבו יקומי העל באור ובחיים, יהפוך העליון לתפקודי מאורסה בדמות הריבון הכל-יכול וההתנסותי של היקום המקיף, בעוד שעוצמתו מתרחבת כְּעַל-כל-יכול של היקומים החיצוניים. אחרים משערים כי שלב העליונות השלישי יערב את הרמה השלישית של מופע האלוהות. ואולם, לאמיתו של דבר, איש מאתנו אינו יודע.

1. הדעת העליונה

התנסותה של כל אישיות יצור המצויה בהתפתחות הינה חלק מהתנסותו של העליון הכל-יכול. הכפפתו התבונית של כל מגזר פיזי ביקומי-העל מהווה חלק משליטתו המתרחבת של העליון הכל-יכול. הסינתזה היצירתית בין עוצמה לאישיות היא חלק מן הדחף היצירתי של הדעת העליונה, והיא מהווה את עצם הגידול האבולוציוני באחדות שבהוויה העליונה.

תפקידה של הדעת העליונה הוא לאחד בין מאפייני העוצמה של העליונות למאפייני אישיותה; ותוצאת ההתפתחות השלמה של העליון הכל-יכול תהא אלוהות אחודה ואישית אחת – ולא אוסף מתואם במידת-מה של מאפיינים אלוהיים כלשהם. מפרספקטיבה רחבה יותר, לא יהיה כל-יכול בנפרד מן העליון, ולא יהיה עליון בנפרד מן הכל-יכול.

במשך העידנים האבולוציוניים מופקד פוטנציאל העוצמה הפיזית בידי שבעת מנהלי הכוח העליונים, ופוטנציאל הדעת מופקד אצל שבע רוחות האב. הדעת האינוסופית הינה תפקוד של הרוח האינוסופית; הדעת הקוסמית הינה תפקוד של שבע רוחות האב; הדעת העליונה מצויה בתהליך של הפיכה לממשית בתיאום של היקום המקיף ובהתאגדות תפקודית עם ההתגלות ועם ההישג של האל בעל שבעת ההיבטים.

הדעת של הזמן והמרחב, הדעת הקוסמית,

did not grow, Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

1160.4 (1288.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

1160.5 (1288.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

1161.1 (1288.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

1161.2 (1289.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

1161.3 (1289.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

1161.4 (1289.3) The time-space mind, the cosmic mind, is

פועלת באופן שונה בשבעת יקומי העל, אך היא מתואמת בהווה העליונה באמצעות טכניקה אסוציאטיבית לא-ידועה. שליטת-העל של הכל-יכול ביקום המקיף איננה פיזית ורוחנית באופן בלעדי. אף כי בשבעת יקומי העל היא בעיקר חומרית ורוחנית, קיימות תופעות עכשוויות של העליון אשר הן אינטלקטואליות והן רוחניות.

לאמיתו של דבר, הננו יודעים על דעתה של העליונות פחות מאשר על כל היבט אחר של האלוהות המתפתחת הזו. אין ספק כי היא פעילה ברחבי היקום המקיף והסברה היא כי, באופן פוטנציאלי, היא נועדה לפעול באופן נרחב ביקום האב. אך הננו יודעים זאת אל-נכון: אף כי גוף פיזי עשוי להשלים את צמיחתו, ואף כי הרוח עשויה להשיג התפתחות מושלמת, הרי שהדעת לעולם איננה חדלה מלהתפתח – זוהי הטכניקה ההתנסותית של קידמה ללא-קץ. העליון הינו אלוהות התנסותית, ולכן הוא לעולם אינו מגיע למלוא הישג הדעת.

2. הכל-יכול והאל בעל שבעת ההיבטים

הופעת נוכחות העוצמה של הכל-יכול ביקום מתלווה להופעת בוראיהם ובקריהם הגבוהים של יקומי העל האבולוציוניים בזירת הפעולה הקוסמית.

האל העליון שואב את מאפייני הרוח והאישיות שלו משילוש פרדיס, אך הוא הופך לעוצמה-אישיותית הודות לפועלם של הבנים הבוראים, עתיקי היומין ורוחות האב, אשר פעולותיהם המצטברות מהוות את המקור לעוצמתו הגדלה כריבון הכל-יכול של שבעת יקומי העל ובהם.

אלוהות פרדיס בלתי-מסויגת אינה ניתנת להבנה על-ידי היצורים המתפתחים של הזמן והמרחב. אינסופיות ונצח מרמזים על רמת מציאות של אלוהות אשר יצורים של הזמן והמרחב אינם יכולים להבינה. אינסופיות של אלוהות ומוחלטות של ריבונות הן מטיבו של שילוש פרדיס; והשילוש הינו מציאות המצויה, במידת-מה, מעבר ליכולת ההבנה של האדם בן התמותה. על-מנת לתפוש את מערכות היחסים ביקום ועל-מנת להבין את משמעויות ערכיה של האלוהות, נדרשים יצורים של הזמן והמרחב למקורות, ליחסיות ולייעודים. ולפיכך, שילוש פרדיס מצמצם – ואף מסייג בדרכים אחרות – את ביטויי האישיות של האלוהות המצויה מחוץ-לפרדיס, וכך הוא מביא לכדי קיום את הבוראים העליונים ואת עמיתיהם, אשר לעד נושאים את אור החיים הלאה, הרחק יותר ויותר ממקורותיו בפרדיס, עד אשר הוא מתבטא באופן המרוחק והיפה ביותר בדמות חיהם הארציים של בני המתת בעולמות האבולוציוניים.

זוהו המקור של האל בעל שבעת ההיבטים,

differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

1161.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

1162.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

1162.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

1162.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

1162.4 (1270.1) And this is the origin of God the

אשר בן התמותה פוגש את רמותיו העוקבות
בסדר הבא:

1. הבנים הבוראים (והרוחות היצירתיות).
2. עתיקי היוםין.
3. שבע רוחות האב.
4. ההוויה העליונה.
5. הפועל האחד.
6. הבן הנצחי.
7. האב האוניברסאלי.

שלוש הרמות הראשונות מהוות את הבוראים העליונים; שלוש הרמות האחרונות הינן אלוהיות פרדיס. ובתווך ימצא לעד העליון, כביטוי ההתנסות של האישיות הרוחנית של שילוש פרדיס וכמוקד ההתנסות של עוצמתם האבולוציונית הכל-יכולה של ילדיהן הבוראים של אלוהיות פרדיס. ההוויה העליונה הינה התגלות האלוהות המקסימלית לשבעת יקומי העל ולעידן הנוכחי ביקום.

באמצעות הטכניקה של הלוגיקה האנושית ניתן להסיק כי האיחוד-מחדש ההתנסותי של הפעולות השיתופיות של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים ישתווה לרמה של אלוהות פרדיס, ואולם אין זה המקרה. אלוהות פרדיס הינה אלוהות קיומית. הבוראים העליונים, באיחוד האלוהי שלהם של עוצמה ואישיות, מהווים עוצמה פוטנציאלית חדשה של אלוהות התנסותית ומבטאים אותה. ועוצמה פוטנציאלית זו, אשר מקורה הינו התנסותי, לא תוכל להימנע, או לחמוק, מן ההתאחדות עם האלוהות ההתנסותית אשר מקורה בשילוש – ההוויה העליונה.

האל העליון איננו שילוש פרדיס, ואף אינו מי מאותם הבוראים של יקום העל – או כולם יחדיו – אשר פעילויותיהם התפקודיות מסנתזות למעשה את עוצמתו הכל-יכולה המתפתחת. אף כי מקורו של האל העליון הינו בשילוש, הוא מתגלה ליצורים אבולוציוניים כאישיות של עוצמה אך ורק באמצעות תפקודן המתואם של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים. העליון הכל-יכול הופך כעת לעובדה בזמן ובמרחב באמצעות פעילויותיהן של אישיות הבוראים העליונים, ממש כשם שבנצח הבזיק הפועל האחד לכדי קיום על-ידי רצונם של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי. הוויות אלה של שלוש הרמות הראשונות של האל בעל שבעת ההיבטים, הינן עצם טיבה ומקורה של העוצמה של העליון הכל-יכול; לפיכך, לעולם עליהן להתלוות לפעולותיהן המנהליות ולתמוך בהן.

3. הכל-יכול ואלוהות פרדיס

אלוהיות פרדיס פועלות ברחבי היקום

Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

- 11625 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).
- 11626 (1270.3) 2. The Ancients of Days.
- 11627 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.
- 11628 (1270.5) 4. The Supreme Being.
- 11629 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.
- 116210 (1270.7) 6. The Eternal Son.
- 116211 (1270.8) 7. The Universal Father.

116212 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116213 (1270.10) By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116214 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

11631 (1270.12) The Paradise Deities not only act

המקיף לא רק במישור באמצעות מעגלי הכבידה שלהן, אלא אף פועלות באמצעות סוכנויותיהן השונות ומופיעיהן האחרים, למשל:

1. התמקדויות הדעת של המקור והמרכז השלישי. נוכחויות הדעת של הפועל האחד אוחדות יחדיו, פשוטו כמשמעו, את מחוזות האנרגיה והרוח הסופיים. והדבר נכון, החל מן הרוח היצירתית של יקום מקומי, עבור ברוחות המחזוריות של יקום על, וכלה ברוחות האב של היקום המקיף. מעגלי הדעת הנבועים ממוקדי האינטלקט השונים הללו מייצגים את זירת הבחירה הקוסמית של היצור. דעת הינה המציאות הגמישה שאותה יכולים הבוראים והבוראים לתפעל באופן מידי למדי; היא הינה החוליה החיונית המחברת בין חומר לרוח. מתת הדעת של המקור והמרכז השלישי מאחד את אישיות הרוח של האל העליון עם העוצמה ההתנסותית של הכל-יכול האבולוציוני.

2. התגלויות האישיות של המקור והמרכז השני. נוכחויות הדעת של הפועל האחד מאחדות את רוח האלוהיות עם תבנית האנרגיה. מתת ההתגשמויות בגוף של הבן הנצחי ושל בניו מפרדים, מתיכות, הלכה למעשה, את טבע האלוהי של הבורא עם טבעו המתפתח של היצור. העליון הינו הן יצור והן בורא; האפשרות להיותו כזה מתגלה בפעולות המתת של הבן הנצחי ושל בניו המתואמים והכפופים. סדרי הבנים של מתת, המיכאלים והאוונאלים, מוסיפים למעשה לטיבם האלוהי טבע יצור של ממש, טבע שאותו רכשו לעצמם בכך שחיו בפועל כיצור בעולמות האבולוציוניים. כאשר האלוהיות הופכת להיות דומה לאנושיות, מטבע הדברים נטועה במערכת יחסים מעין זו גם האפשרות שהאנושיות תהפוך לאלוהית.

3. הנוכחויות השונות של המקור והמרכז הראשון. דעת מאחדת בין גורמים של רוח לתגובות של אנרגיה; המתת מאחדת בין אלוהיות יורדת לבין הרקעת היצורים; ואילו רסיסי האב האוניברסאלי השוכנים מאחדים, הלכה למעשה, בין היצורים המתפתחים לבין האל בפרדים. קיימות נוכחויות רבות מעין אלה של האב, אשר שוכנות בסדרי אישיות רבים, ובקרב האנשים בני התמותה רסיסי האל האלוהיים הללו הינם מכווני המחשבה. מה שמהווה שילוש פרדים עבור ההווה העליונה, מהווים משגחי המסתורין עבור בני האדם. המכוונים הינם יסודות מוחלטים, ועל בסיס יסודות מוחלטים יכול הרצון החופשי לגרום להתפתחות של טבע של סופיוני, טבע של סופיון במקרה של אדם וטבע אלוהי במקרה של האל העליון.

המתת של סדרי הבנים של פרדים ליצורים מאפשרת לבנים האלוהיים הללו להעשיר את אישיותיהם באמצעות רכישתו של הטבע הממשי של היצורים ביקום; זאת בעוד שמתת שכאלה לעולם מגלות ליצורים עצמם את הנתיב פרדים של ההישג האלוהי. מתת המכוונים של האב האוניברסאלי מאפשר לו למשוך אליו את

directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

11632 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

11633 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

11634 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

11635 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father

אישיות היצורים הרצוניים. ובכל מערכות היחסים האלה ביקומים הסופיים, הפעילויות האלה מתאפשרות הודות לסעד הדעת הנכח-לעולם אשר מקורו בפועל האחד.

בדרכים אלה, כמו גם בדרכים רבות אחרות, משתתפות אלוהיות פרדיס בהתפתחויות הזמן, כפי שאלה נפרשות בפלנטות הסובבות בחלל, וכפי שהן מגיעות לשיאן בהופעתה של האישיות העליונה, אשר הינה תוצאתה של כל אבולוציה.

4. הכל-יכול והבוראים העליונים

אחדותו של השלם העליון תלויה באיחודם המדורג של החלקים הסופיים; התממשותו של העליון נובעת מאיחודים אלו ממש של גורמי העליונות – הבוראים, הברואים, האינטליגנציות והאנרגיות של היקום – והתממשות זאת אף מהווה גורמת שלהם.

במהלך אותם עידינים שבהם עוברת ריבונות העליונות את התפתחותה בזמן, תלויה עוצמתו הכל-יכולה של העליון בפעולותיו האלוהיות של האל בעל שבעת ההיבטים; זאת בעוד שנדמה כי קיימת מערכת יחסים הדוקה במיוחד בין ההוויה העליונה לבין הפועל האחד ואישיותו העיקריות, שבע רוחות האב. הרוח האינסופית פועלת בדמות הפועל האחד באופנים רבים המפצים על אי-שלמותה של האלוהות האבולוציונית, וכן היא מקיימת מערכת יחסים קרובה עד מאוד עם העליון. במידת מה, חולקות כל שבע רוחות האב מערכת יחסים קרובה זו, אך במיוחד נכון הדבר באשר לרוח האב מספר שבע, זו הדוברת בשם העליון. רוח אב זו יודעת את העליון, היא מצויה בקשר אישי עמו.

בשלב מוקדם של תכנון סגמת הבריאה של יקומי העל, חברו יחדיו רוחות האב לשילוש אשר קדם להן ובראו במשותף את ארבעים-ושש הרוחות המחזירות, כשבסמוך לזאת פעלה ההוויה העליונה באופן יצירתי ושימשה כסך הכולל של פעולותיהם האחדות של שילוש פרדיס ושל ילידיה הבוראים של אלוהות פרדיס. הופיע מאג'סטון, אשר מני אז מיקד את הנוכחות הקוסמית של הדעת העליונה, זאת בעוד שרוחות האב ממשיכות לשמש כמקורותיו וכמרכזיו של הסעד עצום הממדים של הדעת הקוסמית.

ואולם, רוחות האב ממשיכות בפיקוח על הרוחות המחזירות. רוח האב השביעית (במסגרת הפיקוח הכללי שלה על אורונטון מן היקום המרכזי) מצויה בקשר אישי עם שבע הרוחות המחזירות הממוקמות באורסה (וכן שולטת בהן שליטת-על). במסגרת השליטה והניהול הפנימיים של יקום-העל, וכן השליטה

enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

^{11636 (1271.4)} In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

^{11641 (1271.5)} The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

^{11642 (1272.1)} During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

^{11643 (1272.2)} Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

^{11644 (1272.3)} But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations

והניהול שבין יקומי העל, היא מצויה בקשר מחזורתי עם הרוחות המחזוריות מן הסוג שלה עצמה, אשר ממקמות בכל אחת מן הבירות של יקומי העל.

רוחות אב אלה לא רק תומכות בריבונותה של העליונות ומעצימות אותה, אלא אף מושפעות בתורן מתכליותו היצירתיות של העליון. על-פי-רוב, בריאותיהן המשותפות של רוחות האב הינן מסדר כמו-חומרי (מנהלי כוח וכולי), בעוד שבריאותיהן היחידניות הינן מן הסדר הרוחני (סופרנאפים וכולי). ואולם, כאשר יצרו רוחות האב במשותף את שבע רוחות המעגלים בתגובה לרצונה ולתכליתה של ההוויה העליונה, ראוי לציין כי הצאצאיות של פעולת בריאה זו הינן רוחניות, לא חומריות ואף לא כמו-חומריות.

וכשם שנכון הדבר עבור רוחות האב של יקומי העל, כך הוא באשר לשלישיית השליטים של בריאות-העל הללו – עתיקי היומין. ביטויים אישיים אלו של צדק-משפט השילוש בזמן ובמרחב, מהווים את נקודות המשען לגיוס עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ומשמשות כשבע נקודות המוקד עבור האבולוציה של הריבונות השילושית במחוזות הזמן והמרחב. מנקודות התצפית שלהם, המצויות באמצע הדרך שבין פרדיס לעולמות המתפתחים, רואים ריבונים אלו, אשר מקורם בשילוש, את שני הכיוונים, הם יודעים את שני הכיוונים, ומתאמים את שני הכיוונים.

ואולם, היקומים המקומיים הינם המעבדות הממשיות שבהן מתרחשים ניסויי הדעת, ההרפתקאות הגלקטיות, מופעי האלוהיות, וההתקדמות של האישיות, וכאשר כל אלו נסכמים באופן קוסמי, מתקבל היסוד בפועל שעל-בסיסו משיג העליון את התפתחותו כאלוהות תוך כדי התנסות והודות לה.

ביקומים המקומיים אפילו הבוראים מתפתחים: נוכחותו של הפועל האחד מתפתחת ממוקד עוצמה חי למעמד של אישיותה האלוהית של רוח האם של יקום; הבן הבורא מתפתח מטבע של אלוהיות פרדיס קיומית לטבעה ההתנסותי של הריבונות העליונה. היקומים המקומיים הינם נקודות המוצא של אבולוציה אמיתית, בריכות הגידול של אישיות לא-מושלמות של ממש, אשר נתונה להן בחירת הרצון החופשי להפוך לבוראות-במשותף של עצמן, כפי שהן נועדו להיות.

במהלך המתת שלהם לעולמות האבולוציוניים, הבנים הסמכותיים רוכשים לבסוף טבע המבטא את אלוהיות פרדיס באופן המאחד התנסותית את ערכיו הרוחניים הגבוהים ביותר של הטבע האנושי החומרי. ובדומה לכך, הודות למתת כאלה ולמתת אחרות, רוכשים הבוראים המיכאליים את טבעם ואת נקודות ההשקפה הקוסמיות של ילדיהם שלהם עצמם ביקום המקומי. בנים בוראים מסוג מאסטר שאלה מתקרבים לשלמות ההתנסות התת-עליונה;

he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

^{11645 (12724)} These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

^{11646 (12725)} And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

^{11647 (12726)} But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

^{11648 (12727)} In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

^{11649 (12731)} The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of sub-supreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated

וכאשר מורחבת ריבונותם ביקום המקומי כך שהיא כוללת את הרוחות היצירתיות הנלוות, ניתן לומר כי במסגרת הפוטנציאלים הנוכחיים של היקום המקיף, הם מתקרבים לגבולות העליונות.

כאשר בני המתת מגלים לבני האדם דרכים חדשות למציאת האל, הם אינם יוצרים את הנתיבים הללו של השגת האלוהיות; אלא הם מאירים את מסלולי ההתקדמות הנצחיים אשר מובילים, דרך נוכחותו של העליון, אל אישיותו של אב פרדיס.

היקום המקומי הינו נקודת המוצא עבור אותן אישיותות אשר מרחקות מן האל במידה המרבית, ואשר מסוגלות לפיכך להתנסות בשיעור ההרקעה הרוחני המרבי ביקום, אישיותות אשר יכולות להשיג את מקסימום ההשתתפות ההתנסותית בבריאתן שלהן עצמן. באותו אופן, אותם יקומים מקומיים מעניקים לאישיותות היורדות את שיעור ההתנסות העמוק ביותר, ואלה משיגות אגב כך דבר-מה, אשר עבורן משתווה במשמעותו למשמעותה של ההרקעה לפרדיס עבור היצור המתפתח.

נראה כי בן התמותה הינו חיוני להשגת מלוא תפקודו של האל בעל שבעת ההיבטים, באופן שבו מגיעה התאגדות זו של אלוהיות לשיא בהתממשותו של העליון. קיימים סדרים רבים אחרים של אישיותות ביקום אשר חיוניים באותה מידה להתפתחותה של עוצמתו הכל-יכולה של העליון, ואולם תיאור זה מוצג לשם בנייתם ועיצובם של בני האדם, ולפיכך מוגבל בעיקרו לאותם גורמים התורמים להתפתחותו של האל בעל שבעת ההיבטים, ואשר נוגעים לאדם בן התמותה.

5. הכל-יכול והבקרים בעלי שבעת ההיבטים

קיבלתם הנחיה באשר למערכת היחסים השוררת בין האל בעל שבעת ההיבטים לבין ההווה עליונה, וכעת עליכם להכיר בכך שבעת שבעת ההיבטים כולל הן את בקריו של היקום המקיף והן את בוראיו. בקרים אלו, בעלי שבעת היבטים, של היקום המקיף, כוללים את הבאים:

1. בקרי המאסטר הפיזיים.
2. מרכזי הכוח העליונים.
3. מנהלי הכוח העליונים.
4. העליון הכל-יכול.
5. אל הפעולה – הרוח האינסופית.
6. אי פרדיס.
7. המקור של פרדיס – האב האוניברסאלי.

מבחינה תפקודית, שבע הקבוצות האלה

Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

^{1164.10 (1273.2)} When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

^{1164.11 (1273.3)} The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

^{1164.12 (1273.4)} Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

^{1165.1 (1273.5)} You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

^{1165.2 (1273.6)} 1. The Master Physical Controllers.

^{1165.3 (1273.7)} 2. The Supreme Power Centers.

^{1165.4 (1273.8)} 3. The Supreme Power Directors.

^{1165.5 (1273.9)} 4. The Almighty Supreme.

^{1165.6 (1273.10)} 5. The God of Action — the Infinite Spirit.

^{1165.7 (1273.11)} 6. The Isle of Paradise.

^{1165.8 (1273.12)} 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

^{1165.9 (1273.13)} These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute

הינן בלתי-נפרדות מן האל בעל שבעת ההיבטים, ומהוות את רמת השליטה הפיזית של התאגדות אלוהות זו.

ההסתעפות של האנרגיה והרוח (הנבעת מנכחותם האחודה של הבן הנצחי ושל אי פרדיס) קיבלה ביטוי סמלי, במובן של יקום העל, בשעה ששבע רוחות האב התאחדו לראשונה על-מנת לברוא יחדיו. במאורע זה נחזתה הופעתם של שבעת מנהלי הכוח העליונים. בצמוד לכך, מעגלי הרוח של רוחות האב התבדלו לעומתית מפעילויות הפיקוח הפיזיות של מנהלי הכוח, ומיד הופיעה הדעת הקוסמית כגורם תיאום חדש בין החומר לבין רוח.

העליון הכל-יכול מתפתח כבקר-העל של עוצמתו הפיזית של היקום המקיף. בעידן היקום הנוכחי, נדמה כי פוטנציאל זה של עוצמה פיזית מתמרכז בשבעת מנהלי הכוח העליונים, אשר פועלים דרך מרכזי הכוח הניחים ודרך הנוכחות הניידות של הבקרים הפיזיים.

יקומי הזמן אינם מושלמים; זהו הינו ייעודם. המאבק למושלמות נוגע לא רק לרמות האינטלקטואליות והרוחניות, אלא גם לרמה הפיזית של האנרגיה והמסה. התייצבותם של שבעת יקומי העל באור ובחיים מניחה כי קודם לכן התייצבו פיזית. וההשערה הינה כי ההישג הסופי של שיווי-משקל חומרי יסמל את השלמת התפתחות שליטתו הפיזית של הכל-יכול.

בימים המוקדמים של בניית יקום, אפילו בוראי פרדיס עסוקים בעיקר בשיווי-משקל חומרי. תבניתו של יקום מקומי מתגבשת לא רק כתוצאה מפעילותם של מרכזי הכוח, אלא גם בשל נכחותה במרחב של הרוח היצירתית. ובמהלך העידנים המוקדמים הללו של בניית יקום, מפעיל הבן הבורא מאפיין של שליטה חומרית המובן אך במידה מועטה, והוא אינו עוזב את פלנטת הבירה שלו עד אשר מכון שיווי המשקל המשמעותי ביקום המקומי.

אחרי ככלות הכול, כלל האנרגיה מגיבה לדעת, והבקרים הפיזיים הינם ילדיה של אלת הדעת, זו אשר מפעילה את תבנית פרדיס. האינטליגנציה של מנהלי הכוח מוקדשת ללא-הרף למשימת השגת השליטה החומרית. ואף-פעם לא נפסק מאבקם להשגת שליטה פיזית על מערכות היחסים של האנרגיה ועל תנועות המסה, עד אשר הם משיגים ניצחון סופי על האנרגיות ועל המסות, אשר לנצח מהוות את מחוזות פעולתם.

מאבקי הרוח של הזמן והמרחב נוגעים להתפתחותה של שליטת הרוח על החומר באמצעות תיווכה של דעת (אישית); התפתחותם הפיזית (הלא-אישית) של היקומים

the physical-control level of this Deity association.

^{1165.10 (1273.14)} The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

^{1165.11 (1274.1)} The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

^{1165.12 (1274.2)} The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

^{1165.13 (1274.3)} In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

^{1165.14 (1274.4)} In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittently devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

^{1165.15 (1274.5)} The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes

נוגעת להשלטת הרמוניה בין האנרגיה הקוסמית לבין מושגי שיווי המשקל של דעת בכפוף לשליטת-העל של רוח. התפתחותו הכוללת של היקום המקיף היא עניין של איחוד אישיותי של הדעת השלטת-באנרגיה עם האינטלקט המתואם-ברוח; והיא תתגלה עת תופיע עוצמתו הכל-יכולה של העליון במלואה.

הקושי בהשגת שיווי משקל דינמי טבוע בעובדת היות הקוסמוס בצמיחה. מעגליה המבוססים של הבריאה הפיזית מצויים בסכנה כל העת בשל הופעתן של אנרגיה ומסה חדשות. יקום צומח הינו יקום לא מיוצב; ולפיכך, אף חלק בשלם אינו יכול להגיע ליציבות אמיתית עד אשר, בחלוף מלוא הזמן הדרוש, נחזה בהשלמה החומרית של שבעת יקומי העל.

ביקומים המבוססים באור ובחיים אין מתרחשים מאורעות פיזיים משמעותיים באופן בלתי-צפוי. הושגה שליטה יחסית מלאה בבריאה הפיזית; ועדיין, הבעיות הנוגעות למערכת היחסים בין היקומים המיוצבים לבין היקומים המתפתחים ממשיכה לאתגר את כישוריהם של מנהלי הכוח של היקום. ואולם, בעיות אלה תלכנה ותעלמנה בהדרגה עם צמצום הפעילות היצירתית החדשה, ככל שתתקרב הפעילות היצירתית ביקום לשיא הביטוי האבולוציוני שלה.

6. שליטת הרוח

ביקומי העל האבולוציוניים שולטים האנרגיה-חומר, למעט באישיות, שבה נאבקת הרוח לשלוט בתיווכה של הדעת. מטרתם של היקומים האבולוציוניים הינה הכפפת האנרגיה-חומר באמצעות הדעת, התיאום בין דעת לבין הרוח, וכל אלו הודות לנוכחותה היצירתית והמאחדת של אישיות. לפיכך, ביחס לאישיות, מערכות פיזיות אכן הופכות לכפיפות; מערכות דעת למתאמות; ומערכות רוח למנחות.

ברמות האלוהות מתבטא איחוד העוצמה והאישיות בדמות העליון וב. ואולם, התפתחותה בפועל של שליטת הרוח צומחת בהתבסס על פעולות הרצון החופשי של בוראי היקום המקיף וברואיו.

ברמות המוחלטות, האנרגיה והרוח חד הן. ואולם, הבדלים מופיעים ברגע שבו עוזבים רמות מוחלטות שכאלה; וככל שהאנרגיה והרוח נעות הלאה מפרדיס אל עבר החלל, הולכת ונפער התהום ביניהן, עד שביקומים המקומיים הן הופכות להיות נבדלות למדי. הן כבר לא זהות, ואף אינן דומות, והדעת חייבת להתערב על-מנת לקשר ביניהן.

העובדה שניתן לכוון אנרגיה באמצעות פעולתן של אישיות בקרה מעידה על התגובתיות של האנרגיה לפעולת הדעת.

has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

^{1165.16 (1274.6)} The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

^{1165.17 (1274.7)} In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

^{1166.1 (1275.1)} In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

^{1166.2 (1275.2)} This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

^{1166.3 (1275.3)} On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

^{1166.4 (1275.4)} That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That

העובדה כי ניתן לייצב מסה באמצעות פעולה של אותן ישויות בקרה, מעידה על התגובתיות של המסה לנוכחותה של דעת המייצרת סדר. והעובדה כי הרוח עצמה היא רצונית באישיות, יכולה לשאוף לשלוט באמצעות הדעת באנרגיה-חומר, מעידה על פוטנציאל האחדות של כלל הבריאה הסופית.

קיימת תלות-הדדית בין כלל הכוחות והאישיות ברחבי יקום היקומים. לצורך ארגון היקומים, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות תלויים בתפקוד, תוך כדי שיתוף-פעולה, של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים; מנהלי הכוח העליונים אינם שלמים ללא שליטת העל של רוחות האב. מנגנון החיים הפיזיים של האדם מגיב, בחלקו, לצוויה של הדעת (האישית). דעת זו ממש עשויה, בתורה, להפוך לנשלטת ולמונחה על-ידי רוח תכליתית, והתוצאה של התפתחות אבולוציונית מעין זו הינה ייצור של ילד חדש של העליון, איחוד אישי חדש בין הסוגים השונים של מציאות קוסמית.

וכפי שנכון הדבר עבור החלקים, כך הוא גם באשר לשלם; אישיות הרוח של העליונות זקוקה לעוצמתו האבולוציונית של הכל-יכול על-מנת להשיג שלמות של אלוהות ואת הייעוד של חברות בשילוש. את המאמץ עורכות אישיות הזמן והמרחב, ואולם שיאו והשלמתו של מאמץ זה טמון במעשה של העליון הכל-יכול. ובעוד שצמיחתו של השלם מהווה כך את סכום צמיחת חלקיו, באותה מידה נובע כי האבולוציה של החלקים הינה השתקפות חלקית של צמיחתו התכליתית של השלם.

בפרדיס, מוֹנֵטָה ורוח חד הן – לא ניתן להפריד ביניהן אלא בשם. בהאווה, אף כי החומר והרוח הינם שונים בבירור, בה בעת הם מצויים, מטבעם, בהרמוניה. לעומת זאת, בשבעת יקומי העל קיימת הפרדה גדולה; תהום רחבה פעורה בין האנרגיה הקוסמית לבין הרוח האלוהית; ולפיכך, קיים פוטנציאל התנסות גדול יותר לפעולת הדעת, אשר מיועדת להביא להרמוניה, ובסופו של דבר אף לאחד את התבנית הפיזית עם התכליות הרוחניות. ביקומי המרחב המתפתחים בזמן האלוהיות מופחתת יותר, קיימות בעיות קשות יותר הדורשות פתרון, וכן קיימת הזדמנות גדולה יותר לרכישת התנסות בפתרון. וכלל המצב הזה ביקום העל מביא לכדי קיום זירה רחבה יותר של קיום אבולוציוני, שבו נפתחות האפשרויות להתנסות קוסמית באותה מידה בפני היצור ובפני הבורא – ואפילו בפני האלוהות העליונה.

שליטת הרוח, אשר הינה קיומית ברמות המוחלטות, הופכת להתנסות אבולוציונית ברמות סופיות ובשבעת יקומי העל. ובהתנסות זו חולקים הכול, מבן התמותה ועד להוויה העליונה. כולם שואפים – ובאופן אישי – להישג; כולם משתתפים – ובאופן אישי – בייעוד.

mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

¹¹⁶⁶⁵⁽¹²⁷⁵⁹⁾ There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

¹¹⁶⁶⁶⁽¹²⁷⁵⁹⁾ And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

^{11667 (12757)} On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

^{11668 (12761)} The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate,

in the destiny.

7. האורגניזם החי של היקום המקיף

היקום המקיף איננו רק בריאה חומרית בעלת הדר פיזי, נשגבות רוח ושיעור אינטלקטואלי, אלא גם אורגניזם חי, מרהיב ומגיב. קיימים חיים בפועל הפועמים ברחבי מנגנון הבריאה העצומה של הקוסמוס הנמרץ. המציאות הפיזית של היקומים מסמלת את המציאות הניתנת-להבחנה של העליון הכל-יכול; ואורגניזם חומרי וחי זה מלא במעגלים תבוניים, ממש כשם שאת גוף האדם חוצים נתיבי חישה עצביים. היקום הפיזי הזה מלא בנתיבי אנרגיה המפעילים ביעילות את הבריאה החומרית, ממש כשם שמערכות הזרימה מזינות את גוף האדם וממלאות אותו באנרגיה המופקת ממוצרי המזון. ואף לא נעדרים מן היקום העצום אותם מרכזי תיאום של שליטת-על מרהיבה, אשר אותם ניתן להשוות למערכת השליטה הכימית העדינה של המנגנון האנושי. ואילו ידעתם דבר-מה על אודות המבנה הפיזי של מרכז כוח, כי אז היינו יכולים, בדרך של אנלוגיה, לספר לכם כל-כך הרבה יותר על היקום הפיזי.

ממש כשם שבני התמותה נזקקים לאנרגיה סולארית על-מנת לקיים חיים, כך תלוי היקום המקיף באנרגיות המהימנות הנובעות מפרדיס התחתון על-מנת לקיים את הפעילויות החומריות ואת התנועות הקוסמיות של החלל.

לבני האדם הוענקה דעת שעמה יכולו לרכוש מודעות-עצמית באשר לזהותם ולאישיותם; ודעת – אפילו דעת עליונה – הוענקה לכוללניות של הסופי, אשר עמה תמשיך ותשאף רוחה של אישיות מגיחה זו של הקוסמוס לשאוף תמיד לשלוט באנרגיה-חומר.

בן התמותה מגיב להנחיית הרוח, ממש כשם שהיקום המקיף מגיב לאחיזת כבידת הרוח הנרחבת של הבן הנצחי, הלכידות האוניברסאלית העל-חומרית של הערכים הרוחניים הנצחיים של כלל בריאות הקוסמוס הסופי של הזמן והמרחב.

בני-אדם מסוגלים ליצור הזדהות-עצמית נצחית עם מציאות כוללת ובלתי-ניתנת-להשמדה ביקום – לעבור היתוך עם מכוון המחשבה השוכן. ובדומה לכך, לנצח תלוי העליון ביציבותה המוחלטת של האלוהות המקורית, שילוש פרדיס.

הדחף של האדם למושלמות פרדיס, שאיפתו להשיג את האל, יוצרת מתח אלוהות אמיתי בקוסמוס החי, שאותו ניתן לפתור אך ורק באמצעות פיתוחה של נשמה אלמותית; זהו הדבר המתרחש בהתנסותו של יצור בן-תמותה

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

1167.1 (1276.2) The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

1167.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

1167.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

1167.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

1167.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

1167.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all

יחיד. ואולם, כאשר כל היצורים וכל הבוראים ביקום המקיף שואפים כך להשיג את האל ולהשיג מושלמות אלוהית, כי אז נבנה מתח קוסמי עמוק אשר יכול למצוא את פתרונו אך ורק בסנתזה הנשגבת של עוצמה כל-יכולה עם אישיות הרוח של האל המתפתח של כלל היצורים, ההוויה העליונה.

[הובא בחסות שליח עוצמתי השווה באופן זמני באורנטיה].

Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

^{1167.7 (1277.1)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

מסמך 117. האל העליון

118 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 116

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 117

האל העליון

סעיפים

מבוא

1. טיבה של ההוויה העליונה
2. המקור לצמיחה האבולוציונית
3. משמעות העליון עבור היצורים
- ביקום
4. האל הסופי
5. נשמת-העל של הבריאה
6. החיפוש אחר העליון
7. עתידו של העליון

PAPER 117

GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

מבוא

במידה שבה אנו מקיימים את רצון האל בכל מעמד ביקום שבו עשוי להימצא קיומנו, באותו שיעור הופך הפוטנציאל הכל-יכול של העליון לצעד אחד יותר ממשי. רצון האל הוא תכליתו של המקור והמרכז הראשון, כפי שהוא מצוי כפוטנציאל בשלושת המוחלטים, מצוי כאישיות בבן הנצחי, מאוחד לפעולה ביקום ברוח האינוסופית ומונצח בתבניות הנצחיות של פרדיס. והאל העליון הופך למופע הסופי הגבוה ביותר של רצונו הכולל של האל.

אם כל שוכני היקום המקיף יגיעו אי-פעם, באופן יחסי, לחיות חיים מלאים בהתאם לרצון האל, כי אז יתייצבו בריאות הזמן והמרחב באור ובחיים, ואז הכל-יכול, פוטנציאל האלוהות של העליונות, יהפוך לעובדה בעת שתגיש אישיותו האלוהית של האל העליון.

כאשר דעת מתפתחת מתכווננת למעגליה של הדעת הקוסמית, כאשר יקום מתפתח מתייצב בהתאם לתבנית היקום המרכזי, כאשר רוח מתקדמת יוצרת קשר עם הסעד המאוחד

INTRODUCTION

1170.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

1170.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

1170.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master Spirits, when an

של רוחות האב, כאשר אישיות של בן-תמותה מרקיע מתכוונת לבסוף אל הכוונת האלוהית של המכוון השוכן, או אז עולה קיומו הממשי של העליון ביקומים בדרגה אחת נוספת; או אז מתקדמת האלוהיות של העליונות צעד אחד נוסף לעבר התגשמות קוסמית.

החלקים והיחידים של היקום המקיף מתפתחים כהשתקפות של התפתחותו הכוללת של העליון; זאת בעוד שהעליון, בתורו, מהווה את הסך המצטבר הכולל של כלל ההתפתחות ביקום המקיף. מנקודת המבט של בן התמותה, שתי פעולות הגומלין הן אבולוציוניות והתנסויות.

ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278:4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. טיבה של ההוויה העליונה

העליון הינו יפעת ההרמוניה הפיזית, אמת המשמעות האינטלקטואלית, וטוב הערך הרוחני. העליון הוא מתקן ההצלחה האמיתית ואושר ההישג הנמשך עדי עד. הוא הינו נשמת העל של היקום המקיף, תודעתו של הקוסמוס הסופי, שלמותה של המציאות הסופית, וביטוייה האישי של התנסות הבורא-ברוא. במשך כל נצח העתיד יביע האל העליון את מציאותה של ההתנסות הרצונית בשילוש מערכות היחסים של האלוהות.

באמצעות אישיותם של הבוראים העליונים, ירדו האלים מפרדים אל מרחבי הזמן והחלל על-מנת ליצור ולפתח שם יצורים בעלי יכולת להגיע לפרדים, יצורים המסוגלים להרקייע אליו בחיפושם אחר האב. מצעד זה ביקום של בוראים יורדים המגלים את האל, ושל יצורים מרקיעים המבקשים את האל, מגלה את התפתחותו של העליון כאלוהות, העליון שבו משיגים הן היורדים והן המרקיעים הבנה הדדית, גילוי האחוה הנצחית והאוניברסאלית. וכך הופכת ההוויה העליונה לסינתזה הסופית שבין ההתנסות של הגורם הבורא-המושלם לבין תגובת היצור ההופך-למושלם.

היקום המקיף טומן בחובו את האפשרות לאיחוד מושלם – איחוד אשר הוא תמיד שואף אליו – ואפשרות זו נובעת מתוך העובדה שהקיום הקוסמי הזה הינו תוצאה של פעולות היצירה ושל ציווי העוצמה של שילוש פרדים, אשר הינו אחדות בלתי-מסויגת. אחדות שילושית זו ממש מתבטאת בקוסמוס הסופי בעליון, אשר מציאותו הופכת גלויה יותר ויותר ככל שהיקומים מגיעים לרמה המקסימלית של הזדהות עם השילוש.

רצונם של הבורא ושל הברוא נבדלים זה מזה איכותית, אך הם גם דומים זה לזה מן הבחינה ההתנסותית; זאת לפי שהברוא והבורא יכולים לשתף פעולה להשגת מושלמות ביקום. האדם יכול לעבוד יחד עם האל, וכך ליצור במשותף סופיון נצחי. האל יכול לפעול אפילו אנושות במסגרת ההתגלמויות של בניו בגוף,

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278:5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278:6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279:1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279:2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons,

בניו אשר משיגים בדרך זו את התנסות היצור העליונה.

בהווה העליונה מתאחדים הבורא והברוא באלוהות אשר רצונה מבטא אישיות אלוהית אחת. ורצונו זה של העליון הינו יותר מאשר רצונו של הבורא או רצונו של הברוא, ממש כפי שרצונו הריבוני של הברוא המאסטר של נבאדון הינו כעת יותר מאשר שילוב בין רצון האלוהיות ובין רצון האנושיות. האיחוד בין מושלמות פרדיס לבין ההתנסות בזמן-מרחב מניב משמעות ערך חדשה ברמות האלוהיות של המציאות.

טיבו האלוהי המתפתח של העליון הופך לתצוגה נאמנה של ההתנסות אשר אין-דומה-לה של כלל היצורים ושל כלל הבוראים ביקום המקיף. בעליון, הופכים היות-הברוא והיות-הבורא לאחד; ולנצח הם מאוחדים על-ידי אותה התנסות אשר נולדה מתוך התהפוכות הנלוות לפתרון של הבעיות הרבות אשר הינן מנת חלקה של הבריאה הסופית, בעודה צועדת בנתיב הנצח החותר אל המושלמות ואל השחרור מאזיקי אי-השלמות.

אמת, יופי וטוב מתואמים בסעד הרוח, בהדר פרדיס, בחדד הברוא ובהתנסותו של העליון. האל העליון הינו אמת, יופי וטוב, משום שמושגי האלוהיות הללו מייצגים מקסימומים סופיים של התנסות רעיונית. מקורותיהן הנצחיים של שילוש איכויות אלה מצויים ברמות העל-סופיות, ואולם, היצור יוכל לתפוש מקורות שכאלה רק כעל-אמת, על-יופי ועל-טוב.

מיכאל, בורא, גילה את אהבתו האלוהית של האב הבורא לילדיו הארציים. ולאחר שגילה וקיבל חיבה אלוהית זו, יכול האדם לשאוף לגלות את האהבה הזו לאחיו שבגוף. חיבה שכזו של יצור משקפת נאמנה את אהבתו של העליון.

העליון הינו מכליל באופן סימטרי. המקור והמרכז הראשון מצוי בכוח בשלושת המוחלטים הגדולים, מצוי בפועל בפרדיס, בבן וברוח; ואולם, העליון הוא הן ממשי והן פוטנציאלי, הווה בעלת עליונות אישית ועוצמה כל-יכולה, אשר מגיבה באופן דומה למאמץ היצור ולתכלית הבורא; הווה הפועלת-עצמית על היקום ומגיבה-עצמית לסך הכולל של היקום; ובעת ובעונה אחת הינה הבורא העליון והיצור העליון. אלוהות העליונות הינה, אפוא, ביטוי הסך הכולל של כלל הסופי.

2. המקור לצמיחה האבולוציונית

העליון הינו האל-שבזמן; הוא מחזיק בסוד

who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279:3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279:4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279:5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279:6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279:7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280:1) The Supreme is God-in-time; his is the secret of creature growth in time; his also is the

צמיחת היצור בזמן; הוא אף זה הכובש את ההווה הבלתי-שלם ומשלים את העתיד ההופך-למושלם. ופירותיה הסופיים של צמיחה כלשהי הינם: עוצמה הנשלטת על-ידי הרוח באמצעות דעת, הודות לסגולתה המאחדת ולנוכחותה היצירתית של אישיות. התוצאה של כלל הצמיחה הזו, בסופו של דבר, הינה ההווה העליונה.

עבור האדם בן התמותה, קיום שקול לצמיחה. ונראה כי אלה הם פני הדברים אפילו במובן הרחב יותר ביקום, זאת משום שאכן נדמה כי הקיום המונחה-בידי-הרוח מוביל לצמיחה התנסותית – לתוספת במעמד. לעומת זאת, מזה זמן רב שאנו מחזיקים בדעה שהצמיחה הנוכחית, המאפיינת את קיום היצור בעידן היקום הנוכחי, הינה פונקציה של העליון. ובאותה מידה הננו סבורים כי הצמיחה מהסוג הזה ייחודית לעידן הצמיחה של העליון, וכי היא תגיע לסיומה עם השלמת צמיחתו של העליון.

תנו דעתכם על מעמדם של הבנים אשר שולשו על-ידי ברייה: הם נולדים וחיים בעידן היקום הנוכחי; מוקנית להם אישיות, ואף מתת של דעת ושל רוח. יש להם התנסויות וכן זיכרונות על אודות אותן התנסויות, אך הם אינם צומחים כפי שצומחים המרקיעים. הננו מאמינים ומבינים כי אף בנים אלו, אשר שולשו על-ידי ברייה, בעודם מצויים בעידן היקום הנוכחי, שייכים לאמיתו של דבר לעידן היקום הבא – לעידן שיגיע לאחר השלמת צמיחתו של העליון. מכאן שהם אינם בתוך העליון, כי שהוא הינו במעמדו הנוכחי הבלתי-מושלם וכתוצאה מכך נתון בצמיחה. לפיכך, הם אינם משתתפים בצמיחה ההתנסותית של עידן היקום הנוכחי, ומוחזקים בחזקת מילואים עבור עידן היקום הבא.

בשל היותו מאומץ על-ידי השילוש, הסדר שלי עצמי – זה של השליחים רבי העוצמה – אינו משתתף בצמיחה של עידן היקום הנוכחי. המעמד שלנו, במובן מסוים, הינו של עידן היקום הקודם, כפי שהדבר נכון עובדתית גם באשר לבנים הנייחים של השילוש. דבר אחד ודאי: המעמד שלנו מקובע על-ידי אימוץ השילוש, וההתנסות לא עוד מתממשת לבסוף בצמיחה.

לא כך הוא הדבר בנוגע לסופיונים, או באשר לכל הסדרים האבולוציוניים וההתנסותיים האחרים המשתתפים בתהליך צמיחתו של העליון. ראוי שאתם, בני התמותה החיים כעת באורנטיה, ואשר עשויים לשאוף להגיע לפרדיס ולמעמד של סופיון, תבינו כי ייעוד שכזה הינו בר-הגשמה אך ורק מפני שאתם מצויים בעליון ושייכים לו, ומכאן שהנכם משתתפים במחזור צמיחתו של העליון.

ברגע מסוים תסתיים צמיחתו של העליון; מעמדו יגיע לשלמות (במובן של אנרגיה-רוח). סיום זה של האבולוציה של העליון, יסמן גם את סיומה של אבולוציית היצור כחלק של העליונות. אינו יודעים איזה סוג של צמיחה יאפיין את יקומי החלל החיצון. אך אנו סמוכים ובטוחים שזו תהא

conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:22 (1280:2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:23 (1280:3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:24 (1280:4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:25 (1280:5) This is not true of the finalizers nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finalizer status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:26 (1280:6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But

שונה עד מאוד מכל מה שראינו בעידן הנוכחי, עידן התפתחותם של שבעת יקומי העל. על אזרחיו האבולוציוניים של היקום המקיף תוטל, ללא ספק, המשימה לפצות את שוכני החלל החיצון על החסך הזה של צמיחה עם העליונות.

כפי שתהא ההווה העליונה קיימת עם השלמתו של עידן היקום הנוכחי, היא תתפקד ביקום המקיף כריבון התנסותי. שוכני החלל החיצון – אזרחיו של העידן הבא של היקום – יהיו בעלי פוטנציאל צמיחה של בתר-יקום-על, בעלי יכולת להשיג הישג אבולוציוני אשר מניח מראש את ריבונות העליון הכול-יכול, ולפיכך איננו כולל את השתתפותו של היצור בסנינתזה שבין העוצמה לאישיות של העידן הנוכחי ביקום.

וכך, ניתן להתייחס לאי-שלמותו של העליון כאל מעלה, זאת הואיל והיא מאפשרת את צמיחתם האבולוציונית של הברוא-בריא של היקומים הנוכחיים. לריקנות אכן קיימים היתרונות שלה, לפי שהיא עשויה להתמלא באופן התנסותי.

אחת מן השאלות המסקרות ביותר במסגרת הפילוסופיה הסופית היא זו: האם ההווה העליונה מתממשת בתגובה לאבולוציה של היקום המקיף, או שמא קוסמוס סופי זה מתפתח בהדרגה בתגובה להתממשותו המדורגת של העליון? או, האם ייתכן שהם תלויים הדדית זה בזה לשם התפתחותם? האם הם מצויים ביחסי גומלין אבולוציוניים, וכל אחד מהם מאתחל את צמיחתו של האחר? הננו בטוחים בזה: יצורים ויקומים, גבוהים ונמוכים, מתפתחים בתוכי העליון, ובמידה שהם מתפתחים, מופיע סכומה המאוחד של כלל הפעילות הסופית בעידן היקום הנוכחי. וזוהי הופעתה של ההווה העליונה, אשר עבור כל האישיות מהווה את האבולוציה של עוצמתו הכול-יכולה של האל העליון.

3. משמעות העליון עבור היצורים ביקום

המציאות הקוסמית המכונה במגוון שמות – ההווה העליונה, האל העליון, והעליון הכול-יכול – הינה הסינתזה המורכבת והאוניברסאלית של השלבים המגחים של כלל המציאויות הסופיות. המגוון העצום של אנרגיה נצחית, רוח אלוהית ודעת אוניברסאלית, מגיע לשיא סופי באבולוציה של העליון, אשר מהווה את הסך הכולל של כל צמיחה סופית, ומתממש-עצמית ברמות אלוהיות של שלמות מקסימאלית סופית.

העליון הינו הערוץ האלוהי אשר דרכו זורמת האינוסופיות היצירתית של השילוש מסדר שלישי, המתגבשת לכדי הפנורמה הגלקטית של החלל, זו המהווה את הרקע לדרמת הזמן המרהיבה של האישיות: הרוח הכובשת את

we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:27 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:28 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:29 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:31 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:32 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of

האנרגיה-חומר באמצעות תיווך הדעת.

כה אמר ישוע: "אנוכי הדרך החיה." וכך משמש ישוע כדרך החיה מרמת המודעות העצמית החומרית אל הרמה הרוחנית של מודעות-האל. וממש כפי שהוא משמש כדרך של הרקעה חיה זו מן העצמי אל האל, כך מהווה העליון את הדרך החיה מן המודעות הסופית אל ההתעלות של המודעות, ואפילו אל התובנה של המוחלטות.

הבן הבורא שלכם יכול לשמש בפועל ערוץ חי שכזה, מאנושיות לאלוהיות, משום שהוא התנסה בעצמו במלא המעבר של נתיב ההתקדמות הזה ביקום, מאנושיות האמיתית של ישוע בן יוסף, בן האדם, לאלוהיות פרדיס של מיכאל מנבאדון, בנו של האל האינסופי. ובדומה לכך, תוכל ההווה העליונה לשמש כגישה ביקום אל ההתעלות מעל למגבלות הסופיות; זאת משום שהיא הינה ההתגשמות בפועל, וההתגלמות האישית, של כלל האבולוציה וההתקדמות של היצורים, וכן של תהליך הפיתוח לרוחניים. ואפילו ההתנסויות ביקום המקיף של האישיות היורדות מפרדיס מהווה חלק מהתנסותה, חלק המשלים את סכום כלל התנסויות ההרקעה של עולי הרגל של הזמן.

האדם בן התמותה נברא בצלם אלוהים במובן שהינו יותר מאשר ציור. ואף שקביעה זו איננה נכונה כלל ועיקר מנקודת המבט הפיזית, היא מהווה הלכה למעשה עובדה קיימת ביחס לפוטנציאלים מסוימים ביקום. משהו מאותה דרמה של ההישג האבולוציוני המתחולל בקרב המין האנושי מזכיר את אשר מתרחש – בקנה מידה רחב הרבה יותר – ביקום היקומים. האדם, כאישיות רצונית, נקשר בקשר יצירתי עם מכוון, ישות לא-אישית, בנוכחות הפוטנציאליים הסופיים של העליון, וכתוצאה מכך מבלבלת נשמה אלמותית. ביקומים חוברות אישיות הבורא של הזמן והמרחב עם רוחו הלא-אישית של שילוש פרדיס, ויחדיו הן פועלות ליצירת עוצמה פוטנציאלית חדשה של מציאות אלוהית.

האדם בן התמותה, בהיותו יצור, אינו בדיוק כמו ההווה העליונה, אשר הינה אלוהות; ואולם, האבולוציה של האדם מזכירה באופנים מסוימים את צמיחתו של העליון. האדם צומח באופן מודע מן החומרי אל עבר הרוחני הודות לכוח, לעוצמה ולהתמדה של החלטותיו שלו; הוא אף צומח בה במידה שמכוון המחשבה שלו מפתח טכניקות חדשות להגיע מטה מן הרוחני אל רמות הנשמה המורכבות; ומשהנשמה באה לידי קיום, היא מתחילה לצמוח בעצמה וכשלעצמה.

ובמידה מסוימת, הדבר דומה לאופן שבו מתרחבת ההווה העליונה. ריבונותה צומחת הודות לפעולותיהן ולהישגיהן של אישיות הבורא העליונות ומתוכן; זוהי הינה האבולוציה של הדר עוצמתו כשליט היקום המקיף. ובדומה לכך, תלוי טיבו כאלוהות באחדות הקיימת-משכבר של שילוש פרדיס. ואולם, עדיין קיים היבט נוסף

energy-matter through the mediation of mind.

117:33 (1281:5) Said Jesus: "I am the living way," and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:34 (1281:6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:35 (1281:7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:36 (1282:1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:37 (1282:2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God

לאבולוציה של האל העליון: הוא לא רק בבחינת מתפתח-הודות-לבורא וגזר-מן-השילוש; הוא אף מתפתח-מעצמו וגזר-מעצמו. האל העליון בעצמו הינו משתתף רצוני ויצירתי בהתממשותו שלו עצמו כאלוהות. ובדומה לכך, הנשמה האנושית המורונטית מהווה משתתפת יצירתית-במשותף מרצונה בהליך האלמותיות שלה עצמה.

האב משתף פעולה עם הפועל האחדות בתפעול אנרגיות פרדיס, ובהפיכתו לאנרגיות המגיבות לעליון. האב משתף פעולה עם הבן הנצחי ביצירתו של אישיות בורא, אשר פעולותיהן תגענה ביום מן הימים לשיאן ברבונותו של העליון. האב משתף פעולה הן עם הבן והן עם הרוח ביצירת אישיות שילוש הפועלות כשליטות ביקום המקיף, זאת עד לזמן שבו תסתיים התפתחותו של העליון והוא יהיה כשיר לקחת על עצמו ריבונות זו. לצורך קידומו של העליון, משתף האב פעולה עם המתואמים לו, אלו של-אלוהות ואלו שאינם-של-אלוהות, באופנים הללו ובאופנים רבים אחרים; ואולם, בעינינו הללו הוא אף פועל לבדו. ופעולתו שלו לבדו מתגלה, כך נדמה, באופן המיטבי, בסעד של מכוני המחשבה ושל הישיות הנלוות להם.

אלוהות הינה אחדות, היא קיומית בשילוש, התנסותית בעליון, ובבני התמותה – מתממשת-ביצור תוך היתוך עם מכוון. נוכחותם של מכווני המחשבה בתוכי האדם בן התמותה מגלה את אחדותו המהותית של היקום, וזאת משום שהאדם – טיפוס האישיות הנמוך ביותר האפשרי ביקום – אכן מכיל בתוכו רסיס ממשי של המציאות הגבוהה ביותר והנצחית, ואף של אביהן המקורי של כלל האישיות.

ההוויה העליונה מתפתחת הודות לקשר שלה עם שילוש פרדיס, וכתוצאה מן ההצלחות האלוהיות של ילדיו הבוראים והמנהלים של אותו שילוש. נשמתו האלמותית של האדם מפתחת בעצמה את ייעודה הנצחי, וזאת בשיתוף נוכחותו האלוהית של אב פרדיס, ובהתאם להחלטות האישיות של הדעת האנושית. עבור ההוויה העליונה מהווה השילוש את מה שמהווה המכוון עבור האדם המתפתח.

במהלך העידן הנוכחי ביקום, נדמה כי ההוויה העליונה איננה מסוגלת לפעול ישירות כבורא, אלא באותם מקרים שבהם מיצו הסוכנויות היצירתיות של הזמן והמרחב את כל אפיקי הפעולה הסופיים. בהיסטוריה של היקום עד כה, אירע דבר הזה אך ורק פעם אחת; זאת כאשר מוצו כלל אפשרויות הפעולה הסופיות באשר למחזוריות ביקום, או אז פעל העליון כשיא הבריאה של כל מה שעשו הבוראים לפניו. והננו מאמינים כי הוא ישוב ויפעל כך כמביא אל השיא בעידן העתידי, כל אימת שפעולות הבריאה הקודמות תסיימנה מחזור ראוי של פעולות יצירתיות.

the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1222:3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1222:4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1222:5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1222:6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

אף-על-פי שההווה העליונה לא בראה את האדם, האדם נברא – פשוטו כמשמעו – מתוך הפוטנציאליות של העליון, ועצם חייו נגזרו ממנו. הוא אף אינו מפתח את האדם; ואולם, העליון עצמו הינו מהות האבולוציה. מנקודת מבט סופית, הננו אכן חיים, מתנועעים ומתקיימים בקרב תוכיתו של העליון.

אף כי ככל הנראה, העליון אינו יכול לאתחל גורם מקורי, נדמה כי הוא הינו הזרז של כל הצמיחה ביקום, וככל שהדבר נוגע לייעודן של כלל ההוויות ההתנסותיות-אבולוציוניות, הוא עתיד להיות, כך נדמה, שיא הפוללניות. האב הינו המקור של מושג הקוסמוס הסופי; הבנים הבוראים מממשים בפועל רעיון זה בזמן ובמרחב בהסכמה – ותוך שיתוף פעולה – של הרוחות היצירתיות; העליון מביא לשיא את הסופי הכולל, ומכונן את יחסיו עם גורל המוחלטופי.

4. האל הסופי

בשעה שהננו מתבוננים במאבקה הבלתי-פוסקים של בריאת היצורים לשם השגת מעמד של מושלמות והווה של אלוהיות, אינו יכולים שלא להאמין כי המאמצים הבלתי-נגמרים הללו מעידים על מאבקו הרציף של העליון למימוש-עצמי אלוהי. האל העליון הינו האלוהות הסופית, והוא חייב להתמודד עם בעיותיו של הסופי במובן הכולל של מילה זו. המאבקים שלנו עם תמורות הזמן באבולוציה של החלל, משקפים את מאמציו להשיג מציאות של עצמי ושלמות של ריבונות בתוככי זירת הפעולה, שאותה מרחיב טבעו המתפתח עד לגבול החיצוני ביותר האפשרי.

העליון נאבק להתבטא ברחבי היקום המקיף. האבולוציה האלוהית שלו מתבססת, במידה מה, על פעולת-החוכמה של כל אישיות המצויה בקיום. כאשר האדם בוחר לשרוד לנצח, הוא משתתף בבריאת גורל; ובחיו של בן-תמותה מרקיע זה מוצא האל הסופי מידה נרחבת יותר של התממשות-עצמית של האישיות, ושל גידול בריבונות התנסותית. ואולם, אם ידחה היצור את הנתיבה הנצחית, אותו חלק בעליון אשר היה תלוי בבחירות ההתנסותיות של היצור, הוא יסבול דיחוי אשר לא ניתן להתחמק ממנו, חוסר אשר חייב לקבל פיצוי בהתנסות חליפית או מקבילה; וככל שהדבר נוגע לאישיותו של לא-שורד, זו נספגת אל קרבה של נשמת-העל של הבריאה, והופכת לחלק מן האלוהות של העליון.

האל הינו כה סומך, כה אוהב, עד שהוא שם חלק מטיבו האלוהי למשמורת ולמטרת מימוש-עצמי אפילו בידי יצירי אנוש. טבע האב – נוכחות המכוון – איננה ניתנת להשמדה, וזאת ללא קשר לבחירותיה של הווה האנושית. הילד של העליון, העצמי המתפתח, ניתן להשמדה, על אף שאישיותו של עצמי טועה זה – בעלת

^{117:3.12 (1283.1)} The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

^{117:3.13 (1283.2)} The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

^{117:4.1 (1283.3)} As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

^{117:4.2 (1283.4)} Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

^{117:4.3 (1283.5)} God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that

הפוטנציאל לשמש כגורם מאחד – תמשיך להתקיים כגורם באלוהות של העליונות.

האישיות האנושית אכן יכולה להרוס את היחידניות שלה כיצור, ואף-על-פי שכל מה שהיה בעל ערך בחייו של מתאבד קוסמי שכזה יישמר, האיכויות האלה לא תישמרנה כיצור יחידני. העליון שוב ימצא ביטוי ביצורים של היקומים, אך לעולם לא יעשה זאת שוב בדמות אותה אישיות מסוימת; אישיות הייחודית של מי שאינו מרקיע חוזרת לעליון, ממש כשם שטיפת מים חוזרת אל הים.

כל פעולה מבודדת שהיא של מי מחלקיו האישיים של הסופי, הינה זניחה באופן יחסי ביחס להופעתו לבסוף של העליון השלם; זאת אף-על-פי שהשלם תלוי בסך כלל הפעולות של חלקיו הרבים. אישיותו של בן-תמותה יחידני הינה זניחה לעומת סך העליונות הכוללת, אך עבור הסופי, מייצגת אישיותו של כל אדם ערך-משמעות חסר-תחליף; משהאישיות התבטאה, היא אף-פעם לא תתבטא שוב בביטוי זהה, למעט בקיומה המתמשך של אותה אישיות חיה.

וכך, בעודנו שואפים לביטוי-עצמי, שואף העליון בקרבנו ועמנו לביטוי של אלוהות. כשם שאנו מוצאים את האב, כך מוצא העליון שוב את בורא פרדיס של הדברים כולם. כשם שאנו מתמחים בפתרון בעיות המימוש העצמי, כך משיג אל ההתנסות עליונות כל-יכולה ביקומי הזמן והמרחב.

האנושות איננה מרקיעה ביקום ללא-מאמץ, ואף העליון אינו מתפתח ללא פעולה מכוננת ותבונית. יצורים אינם משיגים מושלמות מתוך סבילות גרידא, וגם רוח העליונות לא תוכל להפוך את עוצמתו של הכל-יכול לעובדה מבלעדי סעד השירות הבלתי-פוסק לבריאה הסופית.

היחס בזמן של האדם לעליון מהווה את היסוד למוסריות קוסמית, לרגישות אוניברסאלית ולקבלתה של חובה. זוהי חובה המתעלה מעל למובן הזמני של הנכון והשגוי היחסיים; זוהי מוסריות המתבססת ישירות על הערכות המודעת-לעצמה של היצור לחובתו ההתנסותית כלפי האלוהות ההתנסותית. האדם בן התמותה, וכלל היצורים הסופיים האחרים, נבראו מתוך פוטנציאל האנרגיה, הדעת והרוח החיים אשר קיימים בעליון. והמרקיע שהוא בן-תמותה-מכוון שואב מתוך העליון את הדרוש ליצירת אופיו האלמותי והאלוהי של סופיו. ומתוך אותה מציאות עצמה של העליון, ובהסכמת הרצון האנושי, טווה המכוון את תבניות הטבע הנצחי של בן מרקיע של האל.

ההתפתחות בהתקדמות של המכוון בתהליך הפיכתה של אישיות אנושית לרוחנית ולנצחית גורמת במישרין להרחבתה של ריבונות

the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

^{117:4.4 (1283.6)} The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

^{117:4.5 (1284.1)} Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

^{117:4.6 (1284.2)} And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

^{117:4.7 (1284.3)} Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

^{117:4.8 (1284.4)} The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

^{117:4.9 (1284.5)} The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement

העליון. הישגים מעין אלו בהתפתחות האנושית הינם בה בעת הישגים בהתממשות האבולוציונית של העליון. ואף כי נכון הדבר שיצורים לא יוכלו להתפתח ללא העליון, ככל הנראה שבאותה המידה נכון גם כי התפתחות העליון לעולם לא תוכל להתממש במלואה באופן שאינו תלוי בהתפתחותם השלמה של כל היצורים. וכאן טמונה האחריות הקוסמית הכבירה של אישיות המודעות-לעצמן: כי במובן מסוים, תלויה האלוהות העליונה בבחירתו של הרצון האנושי. וההתקדמות ההדדית של התפתחות היצור והתפתחותו של העליון מוצגת לעתיקי היומין בנאמנות ובמלואה באמצעות מנגנוני המחזירות של היקום אשר אין לרדת לפשרם.

האתגר הגדול הניצב לפתחו של האדם בן התמותה הינו זה: האם תחליט להפוך את ערכי המשמעות אשר ניתן להתנסות בהם בקוסמוס לאישיים בדמות העצמי המתפתח שלך? או שמא, בכך שתדחה את ההשרדות, תתיר לסודות העליונות הללו להמשיך ולהיוותר רדומים, ולהמתין לפעולתו של יצור אחר, בזמן אחר כלשהו, אשר בדרכו שלו ינסה לתרום כיצור לאבולוציה של האל הסופי? אך זו תהא תרומתו שלו לעליון, ולא התרומה שלך.

המאבק הכביר של העידן הנוכחי ביקום נסוב בין הפוטנציאלי לבין ממש – העובדה שכל מה שעדיין לא קיבל ביטוי מבקש להתממש. אם האדם בן התמותה ממשיך בהרפתקת פרדיס, הוא זורם יחד עם תנועות הזמן, אשר הינן כזרם בנהר הנצח; אם האדם בן התמותה מסרב לקחת חלק בנתיבת הנצח, הוא נע כנגד זרם האירועים ביקומים הסופיים. הבראה המכאנית נעה נחרצות קדימה בהתאם לתכלית הנפרשת של אב פרדיס, ואולם לבראה הרצונית ניתנה הבחירה אם לקבל או לדחות את ההזדמנות אשר ניתנה לאישיות להשתתף בהרפתקת הנצח. האדם בן התמותה לא יוכל להשמיד את ערכי הקיום האנושי הנעלים, אך הוא בהחלט יוכל למנוע את התפתחותם של הערכים הללו בהתנסותו האישית שלו עצמו. השיעור שבו מסרב כך העצמי האנושי לקחת חלק בהרקעה לעבר פרדיס, הוא בדיוק השיעור שבו מתעכב העליון בהישג הביטוי האלוהותי שלו ביקום המקיף.

למשמורת בידי האדם בן התמותה הופקדה לא רק נוכחות המכוון של האב מפרדיס, אלא גם שליטה בגורלו של שבריר אינפִיניִטְסִימָלי מעתידו של העליון. כאשר האדם מגשים את ייעודו האנושי, כך גם מגשים העליון את ייעודו ברמות האלוהות.

וכך ניצבת בפני כל אחת ואחד מכם אותה החלטה אשר ניצבה לפניכם בפנינו: האם תאכזבו את אל הזמן, אשר כה תלוי בהחלטותיה של הדעת הסופית? האם תאכזבו את האישיות העליונה של היקומים בעטיה של עצלות הנסיגה החייתית? האם תאכזבו את האל הכביר של כל היצורים, אשר הינו כה תלוי בכל יצור ויצור? האם תוכלו להרשות לעצמכם לחלוף אל מחוזותיהם

of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284:9) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284:7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285:1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285:2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the

של הבלתי-ממומשים בשעה שלפניכם פרושים נפיה הקסומים של נתיבת היקום – הגילוי האלוהי של אב פרדיס וההשתתפות האלוהית בחיפוש אחר, ובאבולוציה של, אל העליונות?

מתנות האל – מתת המציאות שלו – אינן מרחיקות ממנו עצמו; הוא איננו מרחיק את הבריאה מעצמו, אך כן יצר מתח בבריאות הסובבות את פרדיס. ראשית, האל אוהב את האדם ומעניק לו את פוטנציאל האלמותיות – מציאות נצחית. וככל שיאהב האדם את האל, כך יהפוך הוא לנצחי בפועל. וכאן טמון מסתורין: ככל שיקרב האדם אל האל באמצעות האהבה, כך יגדל שיעור ממשותו – מציאותו בפועל – של אותו אדם. וככל שירחק האדם מן האל, כך הוא ילך ויתקרב לחוסר-מציאות – סיום התקיימותו. כאשר האדם מקדש את רצונו לעשות את רצון האב, כאשר נותן האדם לאל את כל אשר יש ברשותו, או אז הופך האל את אותו אדם ליותר ממה שהוא.

unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285:3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. נשמת-העל של הבריאה

העליון הכביר הינו נשמת-העל הקוסמית של היקום המקיף. בו אכן משתקפות איכויותיו וכמויותיו של הקוסמוס באופן אלוהי; טיבו האלוהי הינו הפסיפס של סך הטבע העצום של כל ברא-בורא ברחבי היקומים המתפתחים. והעליון אף הינו אלוהות המצויה בהתממשות, והמגלמת רצון יצירתי הכולל תכלית המצויה בהתפתחות ביקום.

העצמיים האינטלקטואליים של הסופי, בעלי הפוטנציאל להיות אישיים, מגיחים מן המקור והמרכז השלישי ומגיעים לסניזת אלוהות סופית בזמן ובמרחב בעליון. כאשר היצור מקבל את רצון הבורא, אישיותו איננה נבלעת ואף איננה נכנעת; האישיות היחידנית אשר משתתפת בהתממשותו של האל הסופי אינן מאבדות את עצמיותן הרצונית כתוצאה מפעולתן זו. לחלופין, אישיות אלה דווקא מועצמות בהדרגה באמצעות השתתפותן בהרפתקת האלוהות הכבירה הזו; הודות לאיחוד שכזה עם האלוהות, האדם מרומם, מעשיר והופך את העצמי המתפתח שלו לרוחני, ממש עד לסף העליונות.

נשמתו האלמותית המתפתחת של האדם – יצירתן המשותפת של הדעת החומרית ושל המכוון – מרקיעה ככזו לפרדיס, ולאחר מכן – עם צירופה לסגל הסופיות – חוברת באופן חדש כלשהו למעגל כבידת הרוח של הבן הנצחי באמצעות טכניקת התנסות, הידועה בשם התעלות של סופיון. וכך הופכים סופיונים שכאלה למועמדים הראויים לקבל הכרה התנסותית כאישיות של האל העליון. וכאשר האינטלקטים בני התמותה הללו משיגים את דרגת הקיום הרוחנית השביעית במסגרת המשימות העתידיות, העלומות, של סגל הסופיות, הופכת

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285:4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285:5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286:1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence,

דעת דואלית שכזו לשילושית. שתי הדעות המתואמות האלה – האנושית והאלוהית – תתהללנה באיחוד עם דעתה ההתנסותית של ההוויה העליונה, אשר אז כבר תתממש.

בעתיד הנצח יתממש בפועל האל העליון – יתבטא באופן יצירתי ויוצג באופן רוחני – בדעת האדם המרקיע אשר הפכה רוחנית, בנשמתו האלמותית, ממש כשם שהתגלה האב האוניברסאלי בחייו הארציים של ישוע.

האדם איננו מתאחד עם העליון תוך היבלעותה של זהותו האישית, אך ההשלכות ביקום של התנסויות כלל האנשים אכן מהוות חלק מתהליך ההתנסות האלוהית של העליון. "המעשה שלנו הוא, ואילו ההשלכות – של האל."

בעודן חולפות דרך הרמות המרקיעות של היקומים, מותרות האישיות המתקדמות מאחוריהן שובל של מציאות אשר התממשה. התקדמותה של האישיות דרך מחוזות בריאות הדעת, הרוח, או האנרגיה, הצומחות משנה אותן. כאשר האדם פועל, העליון מגיב, ומבחינה עובדתית, פעולה זו הינה בבחינת התקדמות.

המעגלים הכבירים של האנרגיה, הדעת והרוח אף-פעם לא מהווים את קניינה התמידי של האישיות המרקיעה; סעדים אלו נותרים לעולם חלק מן העליונות. בהתנסות של בן התמותה, שוכן האינטלקט בפעילות הקצביות של הרוחות מסיעות הדעת, ובן תמותה זה מקבל את החלטותיו בזירה הנוצרת כתוצאה מן ההשתתפות במעגלי סעד אלו. בשעת מות בן התמותה, נפרד העצמי האנושי לנצח ממעגל הסיוע. ואף כי נדמה כי המסייעות האלה לעולם לא משדרות התנסויות מאישיות אחת לאחרת, הן בהחלט מסוגלות לשדר, באמצעות האל בעל שבעת ההיבטים, אל האל העליון, את ההשלכות הבלתי-אישיות של החלטת-הפעולה. (ואמת הדבר לפחות באשר למסייעות הסגידה והבינה.)

וכך הוא גם באשר למעגלים הרוחניים: האדם משתמש באלו במהלך הרקעתו דרך היקומים, אך לעולם לא ירכוש אותם כחלק מאישיותו הנצחית. ואולם, מעגלי הסעד הרוחניים הללו, בין אם רוח האמת, רוח הקודש, או נוכחויות הרוח של יקום העל, מקבלות את הערכים המגיחים מתוך האישיות המרקיעה, וכן מגיבות אליהם; וערכים אלו משודרים נאמנה באמצעות בעל שבעת ההיבטים אל העליון.

אף-על-פי שההשפעות הרוחניות דוגמת רוח הקודש ורוח האמת הינן סעדים של היקום המקומי, הנחיתת איננה מוגבלת לחלוטין אך ורק לגבולותיה הגיאוגרפיים של בריאה מקומית נתונה. בשעה שכן התמותה המרקיע חולף אל מעבר לגבולות היקום המקומי אשר ממנו בא, הוא איננו חסר לחלוטין את סעדה של רוח האמת, אשר לימדה והנחתה אותו ברציפות דרך המבוכים הפילוסופיים של עולמות החומר והעולמות המורונטיים, ובכל משבר בהרקעה

such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:54 (1286:2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:55 (1286:3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. "The act is ours, the consequences God's."

117:56 (1286:4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:57 (1286:5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encirclement within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:58 (1286:6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:59 (1286:7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension

הכוונה מהימנה את עולה הרגל של פרדיס, ואמרה מאז ומעולם: "זוהי הדרך". כאשר תצאו אל מחוץ לגבולות היקום המקומי, עדיין תכוון אתכם בהרקעתכם לעבר פרדיס הרוח המנחמת של בני האל של מתת מפרדיס; והיא תעשה כן באמצעות סעד הרוח של ההווה העליונה המגיחה, ובאמצעות יכולות המחזירות של יקום העל.

כיצד רשמים מעגלי הסעד הקוסמיים הרבים הללו את המשמעויות, הערכים והעובדות של ההתנסות האבולוציונית בעליון? אינו יודעים זאת לבטח, אך הננו מאמינים כי רישום זה נעשה באופן אישי על-ידי הבוראים העליונים אשר מקורם בפרדיס, אלו המעניקים במישרין את מעגלי הזמן והמרחב הללו. התנסויות הדעת המצטברות של שבע הרוחות מסייעות הדעת, בסעד שלהן לרמת האינטלקט הפיזית, הינן חלק מהתנסויות של הסועדת האלוהית ביקום המקומי, ודרך רוח יצירתית זו הן נרשמות, ככל הנראה, בדעתה של העליונות. בדומה לכך, ההתנסויות האנושיות עם רוח האמת ועם רוח הקודש נרשמות, ככל הנראה, באמצעות טכניקות דומות באישיות של העליונות.

אפילו התנסותם של האדם והמכוון חייבת להדהד באלוהיותו של האל העליון, משום שהאופן שבו מתנסים המכוונים דומה לזה של העליון, ונשמתו המתפתחת של האדם בן התמותה נוצרת מתוך האפשרות להתנסות שכזו, אשר הייתה קיימת משכבר בעליון.

ובאופן הזה הופכות התנסויותיה המרובות של הבריאה בכללותה לחלק מן האבולוציה של העליונות. בשעה שהם מרקיעים אל האב, היצורים פשוט משתמשים באיכויות ובכמויות של הסופי; ההשלכות הבלתי-אישיות של שימוש זה נותרות לעד חלק מן הקוסמוס החי, מן האישיות העליונה.

מה שהאדם עצמו נוטל עמו כקניין של אישיותו, הוא השלכות ההתנסות על אופיו, השלכות ההתנסות בשימוש במעגלי הדעת והרוח של היקום המקיף בעת הרקעתו לפרדיס. כאשר האדם מחליט, וכאשר הוא מממש את החלטתו בפעולה, האדם מתנסה, והמשמעויות והערכים של התנסות זו לעד יהוו חלק מאופיו הנצחי, בכל הרמות, למן הסופי ועד לאחרון. האופי המוסרי-קוסמי והרוחני-אלוהי מייצג את צבירת ההון של היצור בדמות החלטות אישיות אשר האירה אותן סגידה כנה, אשר היללה אותן אהבה נבונה, ואשר מימש שירות של אחווה.

העליון המתפתח יפצה בסופו של דבר את היצורים הסופיים על חוסר יכולתם לעד להתנסות בקשר שהוא יותר ממוגבל עם יקום היקומים. יצורים יכולים להגיע לאב פרדיס, אך בשל העובדה שדעתם האבולוציונית הינה סופית, אין ביכולתם להבין באמת את האב האינוסופי והמוחלט. ואולם, מכיוון שכל ההתנסות של

unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287:1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287:2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287:3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287:4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287:5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the

היצורים נרשמת בעליון, והינה חלק ממנו, כאשר יגיעו כל היצורים לרמה האחרונה של הקיום הסופי, ולאחר שההתפתחות הכוללת ביקום תאפשר להם להגיע לאל העליון כאל נוכחות אלוהיות ממשית, או אז, וכחלק אינהרנטי ממגע כזה, יבואו במגע עם ההתנסות הכוללת. בסופו של הזמן טמונים זרעי הנצח; ולימדנו כי כאשר מלא האבולוציה תחזה במיצוי היכולת לצמיחה קוסמית, הסופי הכולל ייצא למסע של שלביה המוחלטות של הנתיבה הנצחית בחיפוש אחר האב בדמות המרבי.

6. החיפוש אחר העליון

הננו מבקשים את העליון ביקומים, אך אין אנו מוצאים אותו. "הוא הינו הפנים והחוץ של כל הדברים ושל כל ההוויות כולן, הוא מצוי בתנועה ואף ניח. הוא לא נודע במסתוריו, ואף כי הינו רחוק, הוא גם קרוב." העליון הכולל-יכול הינו "צורתו של זה אשר עדיין הינו חסר צורה, התבנית של זה אשר טרם נברא." העליון הינו ביתכם ביקום, וכאשר תמצאוהו, יאה זה כמו לשוב הביתה. הוא הינו ההורה ההתנסותי שלכם, וממש כמו בהתנסותם של בני האדם, כך גדלה התנסותו כהורה אלוהי. הוא יודע אתכם משום שהוא דמוי-יצור כשם שהינו דמוי-בורא.

אם באמת תבקשו למצוא את האל, אינכם יכולים אלא להגות בדעתכם את תודעת העליון. כשם שהאל הינו אביכם האלוהי, כך העליון הוא אמכם האלוהית, זו אשר תזין אתכם במשך כל חייכם כיצורים ביקום. "כמה אוניברסאלי הוא העליון – הוא כאן ואף שם! חיי אין-ספור הדברים שבבריאיה תלויים בנוכחותו, ואיש לא יסורב."

מה שמיכאל מהווה עבור נבאדון, מהווה העליון עבור הקוסמוס. אלוהותו הינה האפיק הרחב שדרכו זורמת אהבת האב החוצה אל עבר הבריאיה בכללותה, והוא עצמו הינו האפיק הרחב אשר דרכו חולפים היצורים הסופיים פנימה בבקשם את האב, אשר הינו אהבה. אפילו מכווני המחשבה קשורים אליו; טיבם המקורי ואלוהיותם הינם כשל של האב, אך כאשר הם מתנסים בפעולות הזמן ביקומי המרחב, הם הופכים דומים לעליון.

פעולת הבחירה של היצור לעשות את רצון הבורא הינה ערך קוסמי, ערך אשר נודעת לו משמעות ביקום, המקבלת תגובה מיידית לו כוח תיאום כלשהו – כוח עלום אך נוכח בכל מקום – וכל הנראה זו הינה פעולתה ההולכת ומתרחבת בהתמדה של ההווה העליונה.

נשמתו המורונטית של בן-תמותה מתפתח אכן מהווה את בנה של פעולת המכוון של האב האוניברסאלי, וכן את הילד של תגובתה הקוסמית של ההווה העליונה, האם האוניברסאלית. במשך כל ילדותה של הנשמה הצומחת ביקום המקומי, השפעתה של האם הינה ההשפעה השלטת על האישיות האנושית.

Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287:9) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. "He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near." The Almighty Supreme is "the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated." The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288:1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. "How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused."

117:6.3 (1288:2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288:3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288:4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity

השפעתם של הורי האלוהות הופכת שקולה יותר לאחר ההיתוך עם המכוון ובמהלך הנתיה ביקום העל, אך כאשר יצור הזמן מתחילים לחצות את יקום הנצח המרכזי, הולך ומתבטא ביתר שאת טבע האב, אשר מגיע לשיא ביטוי הסופי עם ההכרה באב האוניברסאלי ועם הקבלה לסגל הסופיות.

במהלך התנסות הישג הסופיות, ובו, הולכות ומושפעות איכויות האם ההתנסותיות באופן עצום על-ידי המגע עם נוכחות הרוח של הבן הנצחי ועם נוכחות הדעת של הרוח האינסופית, ומשום היותן ספוגות בנכחות אלה. או אז מופיעה בכל רחבי מחוזות פעילותם של הסופיות ביקום המקיף התעוררות חדשה של פוטנציאל האם הרוח של העליון, התגשמות חדשה של משמעות התנסותיות, וכן סינתזה חדשה של ערכים התנסותיים של כלל נתיבת ההרקה. דומה כי התממשות זו של רצון עצמי תמשיך ותתקיים בנתיבת ביקום של הסופיות מן הדרגה השישית, עד אשר תסתנכרן מורשת האם של העליון באופן סופי עם מורשת המכוון של האב. תקופה מסקרנת זו בפעולתו של היקום המקיף מייצגת את הקריירה הבוגרת המתמשכת של בן התמותה המרקיע אשר הפך מושלם.

עם השלמת שלב הקיום השישי ועם הכניסה לשלב המעמד הרוחני השביעי והסופי, יחלו ככל הנראה עידניה המתקדמים של ההתנסות המעשירה, של הבשלת החכמה ושל התממשות האלוהיות. בטיבו של הסופיון, יחא זה וודאי שקול להישג המושלם של מאבק הדעת להתממשות העצמית של הרוח, השלמת התיאום בין טיבו המרקיע של האדם לטיבו האלוהי של המכוון במסגרת גבולות האפשרויות הסופיות. כך יהפוך עצמי מופלא מעין זה של היקום, לבן סופיון נצחי של אב פרדיס, כמו גם לילד היקום הנצחי של האם העליונה, לעצמי של היקום אשר כשיר לייצג הן את אבי היקומים והאישיות, והן את אמם, בכל פעילות או משימה שהיא הנוגעת למנהל הסופי של הדברים או ההוויות אשר נבראו, המצויים בתהליך בריאה, או המצויים בתהליך של התפתחות.

כל בן-אנוש המפתח נשמה הינו, פשוטו כמשמעו, בנו האבולוציוני של האל האב ושל האלה האם, ההוויה העליונה. ואולם, עד לעת שבה תתוודע נשמתו של האדם בן התמותה למורשתו האלוהית, נדרש להכיר באמונה בקרבה מובטחת זו לאלוהות. התנסות החיים האנושיים הינה הפקעת הקוסמית שבה מפתחות מתנות ההוויה העליונה ביקום והנוכחות ביקום של האב האוניברסאלי (אשר אף אחת מהן איננה אישית) את הנשמה המורנטית של הזמן ואת אופי הסופיון האנושי-אלוהי של ייעוד ביקום ושל שירות נצחי.

לעיתים קרובות מדי שוכחים בני-אדם כי האל הינו ההתנסות הכבירה ביותר של הקיום האנושי. התנסויות אחרות מוגבלות בטיבן

parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.9) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.9) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content,

ובתוכנו, ואולם, ההתנסות באל איננה יודעת גבולות למעט יכולת ההבנה של היצור, וההתנסות הזו מגדילה את היכולת. כאשר בני האדם מחפשים את האל, הם מחפשים את הכול. כאשר הם מוצאים את האל, הם גם מוצאים את הכול. החיפוש אחר האל הינו מתנת האהבה הטהורה, אשר אליה נלוות תגליות מדהימות של אהבה חדשה וגדולה יותר אשר עתידה להיות מוענקת.

כל אהבת אמת הינה מעם האל, והאדם מקבל חיבה אלוהית זו בעודו מעניק את האהבה הזו בעצמו לרעיו. אהבה הינה דינאמית. אף-פעם לא ניתן לשבותה; היא חיה, חופשית, מרגשת ולעולם בתנועה. לא יוכל האדם לקחת את אהבת האב ולכלוא אותה בלבו. עבור בן התמותה, תוכל אהבת האב להפוך למציאות אך רק בעודה חולפת דרך אישיותו של אותו אדם בשעה שהוא בתורו מעניקה לרעיו. מעגל אהבה כביר זה מקורו באב, הוא זורם דרך בנים לאחים, ומשם לעליון. אהבת האב מופיעה באישיות האנושית הודות לסעד המכוון השוכן. בן יודע-אל מעין זה מגלה אהבה זו לאחיו ביקום, וחיבת רעים זו הינה מהות אהבתו של העליון.

לא ניתן לגשת לעליון אלא דרך התנסות, ובעידי הבריאה הנוכחיים קיימים עבור היצור אך ורק שלושה נתיבי גישה לעליונות:

1. אזרחי פרדיס יורדים מן האי הנצחי דרך האוונה, שם הם רוכשים יכולת להבין את העליונות באמצעות התבוננות בהבדלי המציאות בין פרדיס לאוונה, ובאמצעות חיפוש וגילוי פעילויותיהם הרבות של אישיות הבוראים העליונות, אשר נעות בטווח שבין רוחות האב לבין הבנים הבוראים.

2. מרקיעי הזמן-מרחב עולים מן היקומי האבולוציוניים של הבוראים העליונים על-מנת להתקרב לעליון בעת שהם חוצים את האוונה כהקדמה להתרחבות הערכתם לאחדות של שילוש פרדיס.

3. ילידי האוונה רוכשים הבנה של העליון באמצעות מגעיהם עם עולי הרגל היורדים מפרדיס ועם עולי הרגל המרקיעים משבעת יקומי העל. מטיבים, ממוקמים ילידי האוונה במיקום המאפשר יצירת הרמוניה בין נקודות המבט השונות מעיקרן של אזרחי האי הנצחי ואזרחי היקומים האבולוציוניים.

עבור היצורים האבולוציוניים, קיימות שבע דרכי גישה עיקריות אל האב האוניברסאלי, וכל אחת מהן עוברת דרך האלוהיות של אחת משבע רוחות האב; וכל אחת מדרכי הגישה האלה מתאפשרת הודות להתרחבות היכולת לקלוט התנסות, אשר הינה תוצאה של השירות שאותו היצור ביקום העל המשקף את

but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in

טיבה של אותה רוח אב. הסך הכולל של שבע ההתנסויות האלה מהווה את המירב, הידוע כעת, של תודעת היצור באשר למציאותו ולממשותו של האל העליון.

לא רק מגבלותיו של האדם עצמו מונעות ממנו למצוא את האל הסופי; אלא גם אי-שלמותו של היקום; ואפילו אי-שלמותם של כלל היצורים – בעבר, בהווה ובעתיד – הופכת את העליון לבלתי-נגיש. כל יחיד אשר הגיע לרמת האלוהיות של דמיון-לאל יוכל למצוא את האל האב, אך שום יצור אחד בודד לא יוכל אף-פעם למצוא באופן אישי את האל העליון עד לאותו רגע, אי-אז הרחק בעתיד, עת תושג המושלמות באופן אוניברסאלי עם שימצאוהו כלל היצורים בו-זמנית.

חרף העובדה שבעידן הנוכחי של היקום לא תוכלו למצוא אותו באופן אישי, כפי שתוכלו למצוא את האב, הבן והרוח – וכפי שאכן יהא הדבר – אף-על-פי-כן, ההרקעה לפרדיס והנתיבה העוקבת ביקום תגבשנה בהדרגה בתודעתכם את ההכרה בנוכחותו ביקום ובפעולתו הקוסמית של אל כל ההתנסות. פירות הרוח הינם מהות העליון, כפי שניתן להכירו בהתנסות האנושית.

האדם יוכל להשיג אי-פעם את העליון אך ורק לאחר שהותך זה מכבר עם רוח אלוהות פרדיס. עבור בני אורנטיה, רוח זו הינה נוכחות המכוון של האב האוניברסאלי; ואף כי משגוח המסתורין הינו מעם האב ודמיו האב, אנו נתונים בספק בנוגע לשאלה אם אי-פעם תוכל אפילו מתת שכזו להשלים את המשימה הבלתי-אפשרית של גילוי טיבו של האל האינסופי ליצור סופי. הננו משערים כי מה שהמכוונים יגלו לסופיון העתיד של הרמה השביעית יהיה אלוהותו וטיבו של האל העליון. ועבור היצור הסופי, תהווה התגלות זו את מה שעבור הוויה מוחלטת תהווה ההתגלות של האינסופי.

העליון איננו אינסופי, ואולם הוא כולל, ככל הנראה, את כל החלק באינסופיות שיצור סופי יוכל אי-פעם להבין באמת. הבנה של יותר מן העליון פירושה להיות יותר מסופי!

כלל הבריאות ההתנסויות תלויות אלה באלה לשם הגשמת ייעודן. רק המציאות הקיומית היא מוכלת-בעצמה וקיימת-לעצמה. האוונה ושבעת יקומי העל נזקקים זה לזה על-מנת להשיג את מקסימום ההישג הסופי; בדומה לכך, על-מנת להתעלות מעל לסופי, הם יהיו תלויים ביום מן הימים ביקומי העתיד של החלל החיצון.

מרקיע אנושי יוכל למצוא את האב; האל הינו קיומי ולכן מציאותי, וזאת בלא תלות במעמדו ההתנסותי של היקום בכללותו. אך לעולם לא יוכל שום מרקיע בודד למצוא את העליון בטרם הגיעו כלל המרקיעים לאותה רמת בשלות מקסימאלית ביקום, המאפשרת להם להשתתף

the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finaliters will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to

בו-זמנית בתגלית הזו.

האב אינו נושא פנים; הוא מתייחס לכל אחד מבני המרקיעים כיחיד קוסמי. בדומה לכך, העליון אינו נושא פנים; הוא מתייחס אל בני ההתנסויות כאל סך קוסמי כולל אחד.

האדם יוכל לגלות את האב בלבו שלו, ואולם, את העליון הוא יידרש לחפש בלבבות כל יתר בני האדם; וכאשר כלל היצורים יאהבו את העליון באופן מושלם, או אז יהפוך הוא למציאות ביקום עבור כל היצורים כולם. וזוהי רק דרך אחרת לומר שהיקומים יתייצבו באור ובחיים.

הישג התממשות העצמית המושלמת של כל האישיות, שאליו מתווסף הישג של שיווי משקל מושלם ברחבי היקומים, שקול להשגת העליון, ומהווה עדות לשחרורה של כל המציאות הסופית ממגבלות הקיום הבלתי-שלם. מיצוי מעין זה של כלל הפוטנציאלים הסופיים, מניב את ההישג השלם את העליון, וניתן אף להגדירו אחרת כהתממשות האבולוציונית השלמה של ההווה העליונה עצמה.

בני-אדם אינם מוצאים את העליון לפתע פתאום, בהוד ובהדר שבהם פוערת רעידת אדמה תהומות בסלע, אלא מוצאים אותו לאיטם ובסבלנות, כפי שהנהר סוחף בשקט את האדמה שבקרעיתו.

כאשר תמצאו את האב, תמצאו את הגורם הכביר אשר אחראי להרקעתכם הרוחנית ביקומים; כאשר תמצאו את העליון, תגלו את התוצאה הכבירה של נתיבת התקדמותכם לעבר פרדיס.

ואולם, שום בן-תמותה יודע-אל לעולם לא יוכל לצעוד לבדו במסעו דרך הקוסמוס, שכן יודע הוא כי בכל צעד ושעל צועד לידו האב; ואילו הנתיב עצמו, אשר עליו הוא צועד, הינו נוכחותו של העליון.

7. עתידו של העליון

התממשותם השלמה של כל הפוטנציאלים הסופיים שקולה להשלמת התממשותה של כל התנסות אבולוציונית. דבר זה מרמז על הופעתו הסופית של העליון כנוכחות אלוהות כל-יכולה ביקומים. הננו מאמינים כי בשלב ההתפתחות הנוכחי, העליון יהא בעל אישיות בדידה ממש כמו הבן הנצחי, בעל עוצמה מוחשית ממש כמו אי פרדיס, ומאוחד לחלוטין כמו הפועל האחד, וכל אלו במגבלות אפשרויותיה הסופיות של העליונות, עת יגיע העידן הנוכחי של היקום אל שיאו.

אף כי זהו מושג ראוי לחלוטין של עתידו של העליון, נבקש את שימת לבכם לבעיות מסוימות הטבועות במושג הזה:

participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

1. המפקחים הבלתי-מסויגים של העליון יתקשו להפוך לאלוהות בכל שלב בטרם הושלמה האבולוציה שלו, ועדיין מפקחים אלו ממש מפעילים אפילו כעת את הריבונות של העליונות באופן מסויג ביחס ליקומים המבוססים באור ובחיים.

2. העליון יתקשה לפעול במסגרת השילוש המרבי עד אשר ישלים למעשה את מעמדו ביקום, ועדיין השילוש המרבי מהווה אפילו כעת מציאות מסויגת, ונודע לכם זה מכבר על אודות קיומם של באי הכוח המסויגים של המרבי.

העליון איננו כה ממשי עבור היצורים ביקום, אך קיימות סיבות רבות שבעטיין ניתן להסיק כי הוא מציאותי למדי עבור האלוהות בעלת שבעת ההיבטים, אשר משתרעת למן האב האוניברסאלי בפרדיס ועד לבנים הבוראים והרוחות היצירתיים של היקומים המקומיים.

ייתכן שברמות העליונות של הסופי, שם משתלב הזמן עם הזמן אשר-עבר-התעלות, חל מעין טשטוש ומיזוג ברצף. ייתכן שהעליון מסוגל לחזות את נוכחותו ביקום ברמות העל-זמניות האלה, ואז לחזות מבעוד מועד ובמידה מוגבלת את האבולוציה העתידית על-ידי שיקוף לאחר של תחזית עתידית זו, ברמות אשר נבראו בדמות נוכחות קיומו של הבלתי-שלם המשווער. ניתן לצפות בתופעות מעין אלה כל אימת שהסופי יוצר מגע עם העל-סופי, למשל בהתנסויותיהם של בני האדם שבהם שוכנים מכווני מחשבה, המהווים תחזיות אמת להישגיו העתידיים של האדם ביקום לאורך הנצח כולו.

כאשר מתקבלים בני התמותה המרקיעים לסגל הסופיונות של פרדיס, הם נשבעים אמונים לשילוש פרדיס, ובשבעות אמונים זו הם מתחייבים לעד לשמור אמונים לאל העליון אשר הינו השילוש, כפי שהדבר מובן לכל אישיות היצורים הסופיות. לאחר מכן, ועד לימי הבשורה, עת יתייצבו היקומים המקומיים באור ובחיים, חבורות הסופיונים פועלות ברחבי היקומים המתפתחים אך ורק בכפוף לפקודות אשר מקורן בפרדיס. בעת שהארגונים הממשלתיים של הבריאות האלה, אשר הפכו מושלמות, מתחילים לשקף את ריבונותו המגיחה של העליון, הננו מבחינים בכך שחבורות הסופיונים המרוחקות האלה מקבלות על עצמן את סמכותן של ממשלות חדשות מעין אלה. נדמה כי האל העליון מתפתח כגורם המאחד את סגלי הסופיונות האבולוציוניים, אך קיימת סבירות גבוהה לכך שהעליון יהא בבחינת חבר בשילוש המרבי הזה אשר יכוין את ייעודם הנצחי של שבעת הסגלים הללו.

ההוויה העליונה כוללת שלוש אפשרויות על-סופיות לבטיי ביקום:

1. שיתוף-פעולה מוחלטופי בשילוש ההתנסותי הראשון.

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

2. מערכת יחסים מוחלטת-בצוותא בשילוש ההתנסותי השני.

3. השתתפות אינסופית-בצוותא בשילוש השילוש; אך אין ברשותנו מושג מספק באשר למשמעות האמיתית של דבר זה.

זוהי אחת מן ההיפותזות המקובלות באופן כללי באשר לעתידו של העליון, אך קיימות השערות רבות בנוגע ליחסו ליקום המקיף הנוכחי לאחר שזה ישיג מעמד של אור וחיים.

יעדם הנוכחי של יקומי העל הוא להפוך למושלים, ממש כמו האוונה, כמות שהם ובמסגרת הפוטנציאלים שלהם. מושלמות זו נוגעת להישג הפיזי והרוחני שלהם, ואפילו להתפתחות המנהל, הממשל והאחוזה. האמונה היא כי בעידנים העתידיים לבוא תתמציה, בסופו של דבר, האפשרויות לחוסר-הרמוניה, לחוסר-הסתגלות ולחוסר-התאמה ביקומי העל. מעלי האנרגיה ימצאו באיזון מושלם ובמאפיינות שלמה לדעת, בעוד שהרוח, בנוכחותה של האישיות, תשיג את השליטה בדעת.

ההשערה היא כי באותו מועד מרוחק, ישיגו אישיות הרוח של העליון ועוצמתו המושגת של הכול-יכול, התפתחות מתואמת; וכי שניהם – כפי שיתאחדו הודות לדעת העליונה ובה, יהפכו לעובדה בדמות ההווה העליונה, מציאות שלמה ביקומים – מציאות אשר בה יוכלו להבחין כל היצורים התבוניים, מציאות שאליה תגבנה כל האנרגיות הברואות, שבה תהייה מתואמת כל הישיות הרוחניות ושבה תתנסו כל האישיות ביקום.

מושג זה מרמז על ריבונותו בפועל של העליון ביקום המקיף. סביר ביותר כי מנהלי השילוש הנוכחיים ימשיכו לשמש כבאי כוח, אך אנו מאמינים כי סימני הגבול בין שבעת יקומי העל יעלמו בהדרגה, וכי היקום המקיף בכללותו יתפקד כשלם אשר הפך מושלם.

ייתכן שהעליון ישכון אז באופן אישי באוורסה, המטה של אורונטון, ויכוון משם את ניהול בריאות הזמן; ואולם, לאמיתו של דבר, זוהי הינה השערה בלבד. לעומת זאת, בוודאי ניתן יהיה ליצור קשר עם אישיותה של ההווה העליונה במיקום ספציפי מסוים, אף כי נוכחות האלוהות שלה תמשיך למלא, קרוב לוודאי, את יקום היקומים. איננו יודעים מה יהא יחסם של אזרחי יקום העל של אותו עידן כלפי העליון, ואולם הוא עשוי להיות דומה ליחס השורר כעת בין ילידיה של האוונה לבין שילוש פרדיס.

היקום המקיף של אותם ימים בעתיד, היקום אשר הפך מושלם, יהא שונה במאוד ממה שהוא כעת. לא נמצא עוד את ההרפתקאות מסמרות

2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the

השיער של ארגון הגלאקסיות של המרחב, שתילת החיים בעולמות אי הוודאות של הזמן, ופיתוחן של הרמוניה מתוך כאוס, יופי מתוך פוטנציאלים, אמת מתוך משמעויות, וטוב מתוך ערכים. יקומי הזמן ישיגו את ייעודם הסופי! ואולי תהייה שהות למנוחה, להתרגעות מן המאבק בן העידנים להשגת מושלמות אבולוציונית. אך זו לא תימשך זמן רב! המסתורין המגיח של אלוהות האל המרבי, באופן וודאי ולבטח, יאתגר את האזרחים הללו – אשר הפכו מושלמים – של היקומים אשר התבססו זה מכבר, ממש כשם שאת קודמיהם האבולוציוניים אתגר בעבר החיפוש אחר האל העליון. מסך הגורל הקוסמי יורם ויגלה את ההדר הטרנסצנדנטאלי של החיפוש המוחלטופי המושך אחר ההישג של האב האוניברסאלי ברמות החדשות, הגבוהות יותר, האלה, אשר מתגלות בהתנסותו המרבית של היצור.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה ארעית באורנטיה.]

organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (12832) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

מסמך 118. העליון והמרבי – זמן ומרחב

119 ⇨

הספר של אורנטיה

117 ⇨

חלק III. ההיסטוריה של אורנטיה

מסמך 118

העליון והמרבי – זמן ומרחב

סעיפים

מבוא

1. הזמן והנצח
2. נוכחות-בכל והימצאות-בכל
3. יחסי זמן-מרחב
4. סיבתיות ראשונית ומשנית
5. יכולת-כול וקונפוזיביליות
6. יכולת-כול ובריאת-כול
7. ידיעת-כול וגזירה משמים
8. שליטה ושליטת-על
9. מנגנונים ביקום
10. תפקודיה של ההשגחה

מבוא

באשר לטבעה המגוון של האלוהות, ניתן לומר את הדברים הבאים:

1. האב הינו עצמי קיים-לעצמו.
2. הבן הינו עצמי קיים-בצוואתא.
3. הרוח הינה עצמי קיומי-במשולב.
4. העליון הינו עצמי אבולוציוני-התנסותי.
5. בעל שבעת ההיבטים הינו אלוהיות החולקת-את-עצמה.
6. המרבי הינו עצמי טרנסצנדנטאלי-התנסותי.
7. המוחלט הינו עצמי קיומי-התנסותי.

בעוד שהאל בעל שבעת ההיבטים הינו חיוני להישגו האבולוציוני של העליון, כך העליון הכרחי

PAPER 118

SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

INTRODUCTION

1180.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

1180.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.

1180.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.

1180.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.

1180.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.

1180.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.

1180.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.

1180.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

1180.9 (1294.9) While God the Sevenfold is indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the

גם הוא להופעתו לבסוף של המרבי. ונוכחות שניהם, הן של העליון והן של המרבי, מהווה את התאגדותה הבסיסית של אלוהות תת-מוחלטת ונגזרת, לפי שהם תלויים זה בזה ומשלימים זה את זה לצורך הישג הייעוד. יחדיו, הם מהווים את הגשר ההתנסותי המחובר בין ההתחלות ובין ההשלמות של כלל הצמיחה היצירתית ביקום המקיף.

צמיחה יצירתית אינה מסתיימת לעולם, אך תמיד הינה מספקת; אין גבול לשיעורה, אך תמיד מדגישים אותה אותם רגעי סיפוק אישיים של השגת יעדים חולפים, המשמשים ביעילות כה רבה כמניעים מקדימים להרפתקאות חדשות של צמיחה קוסמית, של תגלית ביקום ושל הישג של האלוהות.

אף-על-פי שמחוזות המתמטיקה מוגבלים מבחינה איכותית, הם אכן מספקים לדעת הסופית בסיס מושגי להגות באינסוף. למספרים אין כל מגבלה כמותית, אפילו לא על-פי הבנתה של הדעת הסופית. בלא תלות בגודלו של המספר אשר נהגה, תמיד תוכלו לשער בדמיונכם שניתן להוסיף לו אחד. ובנוסף לכך, תוכלו להבין שמספר זה הינו פחות מן האינסוף, משום שבלא תלות במספר הפעמים שתוסיפו כך למספר, תמיד ניתן יהיה להוסיף לו שוב אחד.

בה בעת, בכל נקודה נתונה ניתן לסכום את הסדרה האינסופית, וסכום זה (או יותר נכון, סכום חלקי זה) מספק עבור אדם כלשהו במעמד נתון ובנקודה נתונה בזמן את מתק הישג המטרה. אך במוקדם או במאוחר, יתחיל אותו אדם עצמו לחוש רעב ולפתח כמיהה למטרות חדשות וגדולות יותר, ותמיד תמצאנה לו הרפתקאות צמיחה מעין אלה במלאות הזמן ובמעגלי הנצח.

כל עידן עוקב ביקום מהווה את המבואה המקדימה לעידן הצמיחה הקוסמית שבא לאחריו, וכל תקופה ביקום מהווה את הייעוד המיידי של כל השלבים הקודמים לה. כשלעצמה, האוונה הינה בריאה מושלמת, אך מוגבלת-במושלמותה; מושלמותה של האוונה, אשר מתפשטת החוצה אל עבר יקומי העל האבולוציוניים, מוצאת לא רק את ייעודה הקוסמי, אלא גם את שחרורה ממגבלות הקיום הקדם-אבולוציוני.

1. הזמן והנצח

על-מנת לסייע לאוריינטציה הקוסמית של האדם, מוטב לו לרכוש את מלוא ההבנה האפשרית באשר ליחסה של האלוהות לקוסמוס. אף-על-פי שהאלוהות הינה נצחית מטיבה, האלים מתייחסים לזמן כאל התנסות בנצח. ביקומים האבולוציוניים, הנצח הינו הזמניות אשר נמשכת לעד – העכשיו אשר נמשך לעד.

אישיותו של היצור בן התמותה עשויה להפוך לנצחית באמצעות הזדהות-עצמית עם

eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complementary in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

1180.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

1180.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

1180.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

1180.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

1181.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting now.

1181.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the

הרוח השוכנת, תוך שימוש בטכניקה של הבחירה בעשיית רצון האב. הקדשה שכזו של הרצון שקולה להתממשות מציאות הנצח של התכלית. פירושו של דבר, כי תכליתו של היצור התקבעה ביחס לחלוף רגעי הזמן; במילים אחרות, חלוף רגעי הזמן לא יביא איתו שינוי כלשהו בתכליתו של היצור. למיליון, או למיליארד, רגעים אין כל משמעות. למספר לא נודעת עוד משמעות באשר לתכליתו של היצור. וכך, בחירת היצור, יחד עם בחירתו של האל, מתממשות לבסוף בנצח בדמות מציאויות הנצחיות של האיחוד, אשר אין-לו-סוף, של רוח האל עם טבע האדם בשירות האינסופי של ילדי האל ושל אביהם מפרדים.

בכל אינטלקט נתון, מתקיים יחס ישיר בין מידת הבשלות לבין יחידת המודעות לזמן. יחידת הזמן עשויה להיות בת יום, בת שנה או בת פרק זמן ממושך יותר, אך בלתי-נמנע הוא כי קריטריון זה הוא אשר משמש את העצמי המודע להערכת נסיבות החיים, ובאמצעותו מודד האינטלקט הבוחן את עובדות הקיום בר-החלוף ומעריך אותן.

ההתנסות, החוכמה ושיקול הדעת הם מה שנלווה להתארכותה של יחידת הזמן בקיום בן התמותה. כאשר הדעת האנושית מתבוננת אחורה לעבר, היא מעריכה את התנסות העבר על-מנת לבחון את השלכתה למצב הנוכחי בהווה. כאשר הדעת מגששת קדימה אל העתיד, היא מנסה להעריך מה תהא משמעותה העתידית של פעולה אפשרית. ולאחר שהרצון האנושי שקל בעזרת ההתנסות ובעזרת החוכמה, הוא מפעיל, בהווה, את שיקול הדעת של ההחלטה, וכך באה לידי קיום תוכנית הפעולה אשר נולדה מן העבר ומן העתיד.

בבשלותו של העצמי המתפתח, העבר והעתיד מתמזגים יחדיו על-מנת להאיר את משמעותו האמיתית של הווה. ככל שהעצמי מבשיל, כך הוא מרחיק יותר ויותר אל התנסויות העבר, ובה בעת מנסות תחזיות חוכמתו לחדור עמוק יותר אל העתיד הלא נודע. וככל שהעצמי ההוגה מרחיק ומגיע אל העבר ואל העתיד, כך הולכת ומתמעטת תלותו של שיקול הדעת ברגע ההווה הזה. ובדרך זו מתחיל הליך קבלת ההחלטות להשתחרר מאזיקי ההווה הנע, ומתחיל להידמות להיבטים המשמעותיים של העבר-העתיד.

סבלנות משמשת את אותם בני-תמותה בעלי יחידות זמן קצרות; הבשלות האמיתית מתעלה מעל לסבלנות באמצעות הימנעות הנולדת מתוך הבנה אמיתית.

להפוך לבשל פירושו לחיות באופן אינטנסיבי יותר בהווה, ובה בעת לחמוק ממגבלות ההווה. תכניות הבשלות, אשר מתבססות על ניסיון העבר, מתממשות בהווה באופן שמעצים את ערכי העתיד.

indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295:3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295:4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295:5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295:6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295:7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

יחידת הזמן המאפיינת חוסר בשלות מרכזת את משמעות הערך לרגע הנוכחי, באופן אשר גורע מן ההווה את יחסו האמיתי למה שאיננו הווה – העבר-עתיד. יחידת הזמן המאפיינת בשלות מוגדרת ביחס המתאים לגילוי מערכת היחסים המתואמת בין העבר-להווה-לעתיד, וכך מתחיל העצמי להבין את מלוא שיעורם של אירועים, מתחיל לראות את נופ הזמן מנקודת המבט הפנורמית של אופקים מורחבים, מתחיל אולי לחשווד בקיומו של הרצף הנצחי אשר איננו מתחיל ואיננו נגמר, רצף אשר רסיסיו מכונים זמן.

ברמות של האינסופי ושל המוחלט, הרגע בהווה כולל את כלל העבר כמו גם את כלל העתיד. פירושו של "אני הוא זה" הוא גם "אני הייתי" וגם "אני אהיה". וזהו הינו המושג המיטבי שלנו על אודות הנצח ועל אודות הנצח.

ברמות המוחלטות והנצחיות, המציאות הפוטנציאלית משמעותית ממש כמו המציאות הממשית. אך ורק ברמה הסופית, ורק עבור יצורים הכפופים-לזמן, נדמה כי קיים ביניהן פער כה עצום. עבור האל, כמוחלט, בן-תמותה מרקיע אשר החליט את ההחלטה הנצחית הוא כבר בחזקת סופיון פרדיס. ואולם, באמצעות מכוון המחשבה השוכן, האב האוניברסלי איננו מוגבל כך על-ידי מודעותו, אלא יכול גם להתוודע ולהשתתף בכל מאבק של הזמן בבעיות שבהן נתקל היצור בהרקעתו מרמות הקיום החייתיות לאלה דמויות האל.

2. נוכחות-בכל והימצאות-בכל

ראוי שלא לבלבל בין הימצאותה של האלוהות בכל-מקום לבין מרביוותה של הנוכחות האלוהית בכל. רצונו של האב האוניברסלי הוא כי העליון, המרבי והמוחלט יפצו, יתאמו ויאחדו בין הימצאותו-בכל בזמן ובמרחב, ובין נוכחותו בכל-מקום ובכל-זמן, זו אשר מתעלה מעל לזמן ולמרחב, לבין נוכחותו האוניברסלית המוחלטת נעדרת הזמן והמרחב. וראוי שתזכרו כי אף-על-פי שהימצאותה של האלוהות בכל-מקום קשורה לעיתים תכופות למרחב, היא אינה מותנית בהכרח בזמן.

כבני-תמותה וכמרקיעים מורונטיים אתם תזהו בהדרגה את האל באמצעות סעדו של האל בעל שבעת ההיבטים. בחצותכם את האוונה תגלו את האל העליון. בפרדיס תגלו אותו כאישיות, ואז, כסופיונים, תנסו לדעת אותו כמרבי. בשל היותכם סופיונים, נדמה כי רק דרך אחת תהא פתוחה בפניכם לאחר שתשיגו את המרבי, והיא להתחיל בחיפוש אחר המוחלט. שום סופיון לא ייטרד בשל אי הוודאות הטמונה בחיפוש אחר מוחלט האלוהות, משום שבסיום ההרקעה אל העליון וההרקעה אל המרבי הוא מצא את האל האב. אין כל ספק כי סופיונים שכאלה יאמינו כי אם אי-פעם יצליחו למצוא את האל המוחלט, הם בעצמם יגלו רק את אותו אל, את אב פרדיס המבטא את עצמו ברמות

1181.8 (1295.9) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

1181.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

1181.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

1182.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

1182.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finaliters will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering

אינסופיות ואוניברסליות יותר. וללא ספק, ההישג של האל כמחולט יגלה את אביהם הקדמון הראשוני של היקומים, כמו גם את אביהן הסופי של כלל האישיות.

אף כי ייתכן שהאל העליון איננו מדגים את נוכחותה של האלוהות בכל-מקום ובכל-זמן, הוא אכן, פשוטו כמשמעו, מופע של אלוהות המצויה-בכל. בין נוכחותו הרוחנית של הבורא לבין מופעה החומריים של הבריאה מבדילים מחזות עצומים של מה שמתהווה – הופעתה ביקום של אלוהות התנסותית.

באם האל העליון ייטול אי-פעם לידיו את השליטה הישירה ביקומי הזמן והמרחב, אזי הננו בטוחים כי ממשל אלוהות מעין זה יפעל תחת שליטת-העל של המרבי. במקרה שכזה, האל המרבי יתחיל להתבטא בפני יקומי הזמן בדמות הכול-יכול הטרנסצנדנטאלי (הכול-יכול) אשר מפעיל את שליטת-העל בזמן-העל ובמרחב-אשר-התעלה בנוגע לתפקודיו המנהליים של העליון הכול-יכול.

הדעת בת התמותה עשויה לשאול, ממש כפי שהננו שואלים: אם להתפתחותו של האל העליון לכדי סמכות מנהלית ביקום המקיף נלווים מופעים מועצמים של האל המרבי, האם תתלווה התגלויות דומות ומורחבות של האל המחולט להופעתו המקבילה של האל המרבי ביקומי החלל החיצון המשוערים? אך לאמיתו של דבר איננו יודעים.

3. יחסי זמן-מרחב

רק באמצעות הנוכחות בכל-מקום תוכל האלוהות לאחד עבור התפישה הסופית את מופעי הזמן-מרחב, וזאת משום שהזמן הינו רצף של רגעים ואילו המרחב הינו מערכת של נקודות קשורות. אחרי ככלות הכול, אתם תופשים את הזמן באמצעות אנליזה ואת המרחב באמצעות סינתזה. אתם מתאמים ומאגדים את התפישות השונות האלה באמצעות תובנתה המתכללת של האישיות. מכל בעלי החיים, האדם הינו היחיד אשר ניחן ביכולת לקלוט את הזמן-מרחב. עבור בעל החיים, התנועה הינה בעלת משמעות, אך היא מייצגת ערך אך ורק עבור יצור בעל מעמד של אישיות.

בעוד שהדברים מותנים בזמן, האמת היא על-זמנית. ככל שתדעו יותר אמת, כך תהיו יותר אמת, כך תבינו יותר מן העבר ותוכלו לתפוש יותר מן העתיד.

האמת בלתי-ניתנת לערעור – לעד היא פטורה מכל התמורות החולפות, אף כי לעולם היא איננה מתה ורשמית, תמיד היא רוטטת ומתאימה את עצמה – חיה וקורנת. אך כאשר נקשרת האמת לעובדות, הן הזמן והן המרחב

the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

^{11823 (1296.9)} God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

^{11824 (1296.9)} If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

^{11825 (1297.1)} The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

^{11831 (1297.2)} Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

^{11832 (1297.3)} Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you *are*, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

^{11833 (1297.4)} Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and

מתנים את משמעויותיה ומתאמים את ערכיה. מציאויות שכאלה, של אמת אשר נקשרה לעובדות, הופכות להיות מושגים ואלו משייכים למחוזות המציאויות הקוסמיות היחסיות.

החיבור בין האמת המוחלטת והנצחית של הבורא להתנסות העובדתית של היצור הסופי, בר החלוק, מממשת לבסוף ערך חדש ומגיש של העליון. המושג של העליון חיוני לשם התיאום בין עולם-העל האלוהי והבלתי-משתנה לבין העולם התחתון הסופי, המשתנה כל העת.

מכל הדברים הבלתי-מוחלטים, המרחב הינו הקרוב ביותר להיות מוחלט. דומה כי המרחב הינו מרבי באופן מוחלט. הקושי האמיתי שהננו חווים בהבנת המרחב ברמה החומרית נובע מן העובדה שבעוד שגופי החומר מתקיימים במרחב, המרחב אף הוא מתקיים באותם גופי חומר. ואף כי הרבה מן המרחב הינו מוחלט, אין פירשו של דבר כי המרחב הינו מוחלט.

על-מנת להבין מערכות יחסים במרחב, ייתכן שתוכלו להיעזר בהשערה הבאה לפיה, באופן יחסי, המרחב הינו אחרי ככלות הכול תכונה של כל הגופים החומריים. מכאן שכאשר גוף נע דרך המרחב, הוא נושא עמו את כל תכונותיו, ואפילו את המרחב אשר מצוי בתוך גוף נע כזה ושייך לו.

כלל תבניות המציאות תופשות מרחב ברמות החומר, ואולם תבניות הרוח מתקיימות אך ורק ביחס למרחב; הן אינן תופסות את המרחב או מזיחות אותו, ואף לא מכילות אותו. אך עבורנו, החידה הראשית על אודות המרחב נוגעת לתבניתו של רעיון. עת הננו נכנסים אל מחוזות הדעת, הננו נתקלים בחידות רבות. האם תבניתו – מציאותו – של רעיון תופסת מרחב? לאמיתו של דבר איננו יודעים, אך הננו בטוחים כי תבנית רעיונית איננה מכילה מרחב. ואולם, לא יהיה זה בטוח להניח כי הבלתי-חומרי הינו לעולם גם לא-מרחבי.

4. סיקתיות ראשונית ומשנית

רבים מן הקשיים התיאולוגיים ומן הדילמות המטאפיזיות של האדם בן התמותה נגרמות בשל האופן השגוי שבו ממקם האדם את אישיות האלוהות, שגיאה אשר כתוצאה ממנה משיכות תכונות אינסופיות ומוחלטות לאלוהיות כפיפה ולאילוהות אבולוציונית. אל לכם לשכוח כי, אף כי אנן קיים גורם ראשון אמיתי, קיימים אף שלל גורמים מתאמים וכפפים, הן גורמים נלווים והן גורמים משניים.

ההבדל המהותי בין גורמים ראשוניים לגורמים שניים טמון בכך שגורמים ראשוניים מייצרים תוצאות אשר אינן מהוות תולדה של גורם כלשהו הנגזר מסיבתיות קודמת כלשהי. גורמים משניים מחוללים תוצאות, אשר לעולם מציגות כי הן תולדה של סיבתיות אחרת וקודמת

correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

^{11834 (1297.5)} The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

^{11835 (1297.6)} Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

^{11836 (1297.7)} It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

^{11837 (1297.8)} All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

^{11841 (1298.1)} Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

^{11842 (1298.2)} The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding

להם.

הפוטנציאלים הסטטיים-לגמרי, אשר הינם אינהרנטיים למוחלט הבלתי-מוגדר, מגיבים לגורמים של מוחלט האלוהות, הנוצרים כתוצאה מן הפעולות של שילוש פרדיס. הפוטנציאלים הסטטיים הללו, טעוני-הסיבתיות, הופכים מיד לפעילים בנוכחותו של המוחלט האוניברסאלי, ולמגיבים להשפעתן של סוכנויות טרנסצנדנטאליות מסוימות, אשר כתוצאה מפעולתן מותמרים הפוטנציאלים הפעילים המופעלים הללו, לכדי בעלי מעמד של אפשרויות התפתחות אמיתית ביקום, של יכולת ממשיה לצמיחה. ובאמצעות הפוטנציאלים הבלתי-הללו מחוללים בוראי ובקרי היקום המקיף את הדרמה הבלתי-נגמרת של האבולוציה הקוסמית.

אם נתעלם מן הקיומיות, הסיבתיות מורכבת משלושה חלקים בסיסיים. וכפי שהיא פועלת בעידן הנוכחי ביקום ונוגעת לרמה הסופית של שבעת יקומי העל, ניתן לתאר אותה כך:

1. הפעלתם של פוטנציאלים סטטיים. ביסוס הגורל במוחלט האוניברסאלי, באמצעות פעולותיו של מוחלט האלוהות, אשר פועל בתוך המוחלט הבלתי-מוגדר ועליו, וכתוצאה מן הצווים הרצוניים של שילוש פרדיס.

2. מימושן-לבסוף של יכולות אוניברסאליות. אלה כרוכות בהתמרתם של פוטנציאלים בלתי-מובחנים לכדי תוכניות מובחנות ומוגדרות. זהו פועלה של מרביות האלוהות ושל הסוכנויות הרבות של הרמה הטרנסצנדנטאלית. פעולות אלה תואמות באופן מושלם את הצרכים העתידיים של כלל היקום המקיף. אדריכלי יקום האב קיימים בדיוק בהקשר של ההבחנה בפוטנציאלים, כהתגשמותו האמיתית של מושג האלוהות ביקומים. נדמה כי ההיקף הקונספטואלי של יקום האב מגביל את השיעור המרבי של תוכניותיהם במרחב, ואולם כתוכניות, אין הן מותנות באופן אחר כלשהו בזמן או במרחב.

3. יצירתם ופיתוחם של הממשיים ביקום. הבוראים העליונים פועלים בקוסמוס רחב-הנכחות מחוללת-היכולת של מרביות האלוהות, והם מתמירים בזמן את הפוטנציאלים הבלתי-לכדי ממשיים התנסותיים. בתוך גבולות יקום האב, כל התממשות של המציאות הפוטנציאלית מוגבלת על-ידי היכולת המרבית להתפתחות ומותנית בזמן-מרחב בשלביה הסופיים של הופעתה. למעשה, במובן הקוסמי, הבנים הבוראים היוצאים מאת פרדיס הינם בוראים מתמירים. אך דבר זה כלל אינו מבטל את המושג של האדם על אודותיהם, כבוראים; מנקודת המבט הסופית, הם בהחלט יכולים לברוא ואף עושים כן.

causation.

^{1184.3 (1298.3)} The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

^{1184.4 (1298.4)} Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

^{1184.5 (1298.5)} 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

^{1184.6 (1298.6)} 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

^{1184.7 (1298.7)} 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

יכולת-הכול של האלוהות אינה מעידה על היכולת לעשות את אשר לא ניתן לעשותו. במסגרת הזמן והמרחב, ומנקודת הייחוס האינטלקטואלית של ההבנה בת התמותה, אפילו האל האינסופי אינו יכול ליצור מעגלים מרובעים או ליצור רוע טוב מטיבו. האל לא יכול לעשות דבר אשר אינו אלוהי. סתירה מעין זו של מושגים פילוסופיים שקולה לאי-היות ומרמזת על כך שדבר לא נוצר באופן הזה. תכונת אישיות איננה יכולה להיות בעת ובעונה אחת דמוית אל ושאיינה דמוית אל. הקומפוסביליות טבועה בעוצמה האלוהית. וכל אלו נגזרים מן העובדה שיכולת-כול לא רק יוצרת דברים בעלי טבע, אלא גם מעניקה מקור לטיבם של כל הדברים וההוויות.

בראשית האב עושה את הכול, אך ככל שנגלה נופ האינסוף בתגובה לרצון ולצו של האינסופי, הולך ומתברר כי יצורים, ואפילו בני-אדם, עתידים להפוך לשותפיו של האל בהגשמת סופיות הייעוד. ודבר זה נכון אפילו ביחס לחיים בגוף בשר ודם; כאשר האדם והאל הופכים לשותפים, לא תוכל לחול מגבלה כלשהי על אפשרויותיה העתידיות של שותפות מעין זו. כאשר האדם מבין כי האב האוניברסאלי הינו שותפו להתקדמות האינסופית, כאשר הוא עובר היתוך עם נוכחות האב השוכנת, משמע שהוא כבר התנתק, רוחנית, מאזיקי הזמן, וכבר החל במצעד הנצח בחיפוש אחר האב האוניברסאלי.

המודעות בת התמותה מתחילה מן העובדות, מתקדמת אל המשמעות ומשם פונה אל הערך. מודעות הבורא מתחילה מן המחשבה-ערך, מתקדמת למילה-משמעות ומשם לעובדת הפעולה. לעולם האל חייב לפעול על-מנת לנתץ את המבוי הסתום של האחדות הבלתי-מסויגת, אשר הינה מטבעה של האינסופיות הקיומית. לעולם תידרש האלוהות לספק את תבנית היקום, את האישיות המושלמות, ואת האמת, היופי והטוב המקוריים אשר אליהם תשאפנה כל הברואות הפחותות מאלוהות. תמיד נדרש שיהא אב אוניברסאלי, בטרם תוכל אי-פעם להתקיים מערכת יחסים אוניברסאלית של היות-בן, וכתוצאה מכך – אחווה אוניברסאלית.

6. יכולת-כול ובריאת-כול

האל אכן הינו כול-יכול, אך הוא אינו בורא-כול – לא הוא עושה באופן אישי את כל אשר נעשה. יכולת-כול כוללת את עוצמת הפוטנציאל של העליון הכול-יכול ושל ההווה העליונה, אך פעולותיו הרצוניות של האל העליון אינן מעשה ידיו של האל האינסופי.

לטעון כי האלוהות הראשונית הינה בוראת-כול שקול לביטולם במחיד של כמיליון בני בוראים מפרדים, שלא להזכיר את קהילת הסייעים היצירתיים, המונה חברים רבים מני

^{1185.1 (1299.1)} The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

^{1185.2 (1299.2)} In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

^{1185.3 (1299.3)} Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

^{1186.1 (1299.4)} God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

^{1186.2 (1299.5)} To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of

ספור המשתייכים לסדרים רבים אחרים. בכל היקום כולו קיים גורם אחד בלבד אשר לא נגרם. כל יתר הגורמים נגזרים כולם מן המקור והמרכז הכביר הראשון והיחיד הזה. ושום חלק בפילוסופיה הזו איננו פוגע כהוא זה ברצונם החופשי של ילדיה הרבים של האלוהות הפזורים ברחבי היקום עצום הממדים.

בתחום מסגרת מקומית, הרצוניות עשויה להופיע כפועלת כגורם אשר לא נגרם, אך לעולם היא מציגה גורמי ירושה המבססים את יחסה לגורמים הראשונים הייחודיים, המקוריים והמוחלטים.

כל רצוניות הינה יחסית. במובן המקורי, אך ורק האב-"אני הוא זה" ניחן ברצוניות סופית; במובן המוחלט, רק האב, הבן והרוח ניחנים בזכויות רצון בלתי-מותנות בזמן ובלתי-מוגבלות במרחב. בן התמותה ניחן ברצון חופשי, ביכולת לבחור, ואף-על-פי שבחירה מעין זו איננה מוחלטת, היא סופית באופן יחסי ברמה הסופית וככל שהדבר נוגע לגורלה של האישיות הבוחרת.

בכל רמה שמתחת לרמה המוחלטת, הרצוניות נתקלת במגבלות אשר טבועות באותה אישיות אשר מפעילה את יכולת הבחירה. לא יוכל האדם לבחור דבר מעבר לטווח של מה שניתן לו לבחור. לדוגמה, לא יוכל אדם לבחור להיות אחר מאשר בן-אדם, למעט זאת שביכולתו לבחור להפוך להיות יותר מאשר אדם; הוא יוכל לבחור לצאת למסע ההרקעה ביקום, אך דבר זה ניתן לו משום שבסוגיה זו תואמת הבחירה האנושית את זו האלוהית. ומה שבן כִּמָּה אליו והאב רוצה, יתממש בוודאות.

במהלך החיים בני התמותה, נפתחים ונסגרים ברציפות נתיבי פעולה שונים, ובעת שניתן לאישיות האנושית לבחור היא עוסקת כל הזמן בקבלת החלטות ובבחירה בין חלופות הפעולה השונות האלה. הרצון בר-החלוף קשור לזמן, ועל-מנת למצוא הזדמנות להתבטא הוא חייב להניח לזמן לחלוף. הרצון הרוחני השתחרר במידת-מה מרצף הזמן והחל לטעום את טעם החופש מאזיקי הזמן, וזאת משום שרצון רוחני פירשווה הזדהות-עצמית עם רצונו של האל.

הרצון, פעולת הבחירה, חייב לפעול במסגרת ביקום אשר התממשה בתגובה לבחירה קודמת וגבוהה יותר. כלל טווח הרצון האנושי מוגבל בהחלט לסופי, למעט יוצא-דופן אחד מיוחד: בשעה שהאדם בוחר למצוא את האל ולהידימות לו, בחירה מעין זו הינה על-סופית; רק בנצח יתברר אם בחירה זו הינה אף על-מוחלטת.

להכיר בכך שהאלוהות הינה יכולת-כול, זה ליהנות מן הביטחון שבהתנסות כאזרח של הקוסמוס, וכן להחזיק בהבטחה שהמסע הארוך לפרדיס יהא בטוח. אך לקבל את השקר על אודות בריאת-הכול, זה לשגות בשגיאה המרה

concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

^{1186.3 (1299.6)} Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

^{1186.4 (1299.7)} All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

^{1186.5 (1300.1)} Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

^{1186.6 (1300.2)} In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

^{1186.7 (1300.3)} Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

^{1186.8 (1300.4)} To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of

pantheism.

של אימוץ הפנתאיזם.

7. ידיעת-כול וגזירה משמים

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

על פעולתם של רצון הבורא ורצון הברוא ביקום המקיף חלות המגבלות אשר הושתו על-ידי אדריכלי האב, והן מתבצעות בהתאם לאפשרויות אשר הוגדרו על-ידם. העובדה שמגבלות המקסימום האלה נקבעו מראש איננה מגבילה כהוא זה את ריבונותו של רצון היצור במסגרת אותן מגבלות. גם עובדת הידיעה מראש את הכול – תוך מתן חופש מלא לכל הבחירה הסופית – איננה מבטלת את הרצון הסופי. אדם בשל ומרחיק ראות יוכל לחזות בדיוק רב את החלטתו של עמיתו הצעיר יותר, אך ידיעה זו – אשר אותה יידע מראש – איננה גורעת כהוא זה מן החופש ומן האוטנטיות של אותה החלטה. בתבונתם הגבילו האלים את טווח פעולתו של הרצון הבלתי-בשל, ואף-על-פי-כן, בתוככי התחומים המוגדרים הללו, זהו הינו רצון אמיתי.

אפילו המתאם העילאי של כלל בחירות העבר, ההווה והעתיד, איננו מבטל את האוטנטיות של בחירות אלה. הוא דווקא מעיד על נטיית הקוסמוס, זו אשר נקבעה מראש, ומרמז על ידיעה מראש של ההוויות הרצוניות העשויות לבחור להפוך לשותפות בהתממשותה ההתנסותית של כלל המציאות, כמו גם של אלה אשר עלולות לבחור שלא לעשות כן.

שגיאה בבחירה סופית חסומה בזמן ומוגבלת בזמן. היא יכולה להתקיים אך ורק בזמן ובתוך נוכחותה המתפתחת של ההווה העליונה. בחירות שגויות מעין אלה אפשריות בזמן ומעידות (בנוסף לאי-שלמותו של העליון) על אותו טווח בחירה מסוים אשר נדרש להעניק ליצורים בלתי-בשלים על-מנת שאלו יוכלו ליהנות מהתקדמות ביקום, תוך שהם יוצרים קשר עם המציאות מרצונם החופשי.

במרחב המותנה בזמן, החטא מעיד בבירור על החופש הזמני – ואפילו על ההיתר – אשר הוענקו לרצון החופשי. החטא מאיר את חוסר הבשלות אשר הסתמורה מן החופש של הרצון הריבוני, באופן יחסי, של האישיות, בעוד שזו אינה מצליחה להבחין בחובות ובמחויבויות העילאיות של האזרחות הקוסמית.

במחוזות הסופיים, מגלה הרשעות את עובדת היותה של כל עצמיות אשר אינה מזוהה עם האל מציאות בת-חלוף. יצור הופך באמת למציאות ביקומים אך ורק עם שהוא הופך להיות מזוהה עם האל. האישיות הסופית אינה בוראת את עצמה, אך היא אכן קובעת-בעצמה את גורלה שלה בזירת הבחירה של יקומי העל.

מתת החיים מאפשרת למערכות אנרגיית-חומר להנציח את עצמן, להרבות את עצמן ולהתאים את עצמן. מתת האישיות מעניקה לאורגניזמים חיים זכויות נוספות בדמות הגדרה עצמית, התפתחות עצמית והזדהות עצמית עם

^{1187.1 (1300.5)} The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

^{1187.2 (1300.6)} Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

^{1187.3 (1300.7)} Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

^{1187.4 (1301.1)} Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

^{1187.5 (1301.2)} Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

^{1187.6 (1301.3)} The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution,

רוח היתוך של אלוהות.

הדברים החיים ברמה התת-אישית מעידים על דעת אשר מפעילה את אנרגיית החומר, בתחילה בדמות בקרים פיזיים ולאחר מכן בדמות רוחות סועדות-דעת. מתת האישיות מגיעה מעם האב ומעניקה למערכת החיה זכויות בחירה ייחודיות. ואולם, אם לאישיות מוקנית הזכות לבחור מרצונה אם להזדהות עם המציאות, ואם בחירה זו הינה אכן בחירה חופשית, כי אז בפני האישיות המתפתחת ניצבת גם הבחירה להפוך לכזו המבלבלת את עצמה, המפריעה לעצמה וההורסת את עצמה. אם על האישיות המתפתחת אכן להיות חופשית בהפעלת רצונה הסופי, כי אז לא ניתן להימנע מהאפשרות להרס-עצמי קוסמי.

ולפיכך, מידה רבה של ביטחון מושגת הודות להגבלת טווח בחירתה של האישיות בכל רמות הקיום הנמוכות. הבחירה הולכת ומשתחררת עם ההרקעה ביקומים; לבסוף, הבחירה הולכת ושואפת לחופש אלוהי בשעה שהאישיות המרקיעה מגיעה למעמד אלוהי, מקדישה עצמה באופן עילאי לתכליות הקיום, משלימה את הישג לימוד החוכמה הקוסמית, וכאשר נשלמת סופית הזדהות היצור עם רצונו ועם דרכו של האל.

8. שליטה ושליטת-על

בבריאות הזמן והמרחב, הרצון החופשי מרוסן ומוגבל. בתחילתה, האבולוציה של חיי החומר הינה מכנית, לאחר מכן מופעלת על-ידי דעת, ואז (לאחר מתת האישיות) היא עשויה להפוך למוכוונת על-ידי הרוח. בעולמות המיושבים, האבולוציה האורגנית מוגבלת מבחינה פיזית על-ידי הפוטנציאלים של שתלי החיים הפיזיים המקוריים שאותם שתלו נשאי החיים.

האדם בן התמותה הינו מכונה, מנגנון חי; ושורשיו אכן נעוצים בעולם הפיזי של האנרגיה. תגובות אנושיות רבות הינן מכניות בטיבן; הרבה מן החיים הינם דמויי-מכונה. ואולם, האדם, המנגנון, הינו הרבה יותר מאשר מכונה; הוא ניחן בדעת ושוכנת בו רוח; ואף כי במהלך חייו החומריים לעולם הוא לא יוכל לחמוק מן המכניקה הכימית והחשמלית של קיומו, הוא יוכל ללמוד יותר ויותר כיצד להכפיף את מכונת החיים הפיזית הזו לחוכמת ההכוונה של ההתנסות, זאת באמצעות התהליך שבמהלכו מוקדשת הדעת האנושית לביצוע דחפיו הרוחניים של מכוון המחשבה השוכן.

הרוח משחררת את פעולתו של הרצון ואילו המנגנון מגביל אותה. בחירה בלתי-מושלמת אשר איננה נשלטת על-ידי מנגנון ואיננה מזוהה עם רוח הינה מסוכנת ובלתי-יציבה. השליטה המכנית מבטיחה יציבות על-חשבון קידמה; הברית עם הרוח משחררת את הבחירה מן הרמה החומרית, ובה בעת מבטיחה את

and self-identification with a fusion spirit of Deity.

^{1187.7 (1301.4)} Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

^{1187.8 (1301.5)} Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

^{1188.1 (1301.6)} In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

^{1188.2 (1301.7)} Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

^{1188.3 (1301.8)} The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and

היציבות האלוהית, אשר הינה תוצר של תובנה גדולה יותר על אודות היקום והבנה רחבה יותר על אודות הקוסמוס.

הסכנה הגדולה המאיימת על יצור היא שבעודו מצליח להשתחרר מאזיקי מנגנון החיים, לא עולה בידו לפצות על אובדן יציבות זה באמצעות יצירת יחסי עבודה הרמוניים עם הרוח. כאשר בחירתו של היצור משתחררת, באופן יחסי, מן היציבות המכנית, היא עלולה לנסות לשחרר את עצמה במידה נוספת ללא תלות בהזדהות גדולה יותר עם הרוח.

כל עיקרון האבולוציה הביולוגית לא מאפשר שהאדם הפרימיטיבי, אשר מופיע בעולמות המיושבים, יציד במנה גדושה של שליטה-עצמית. משום כך, אותו תכנון יצירתי אשר הגה את האבולוציה מספק את הריסונים החיצוניים של הזמן והמרחב, את הרעב ואת הפחד, אשר למעשה מצרים את טווח הבחירה התת-רוחנית של יצורים לא-מתורבתים שכאלה. ככל שדעתו של האדם מתגברת בהצלחה על מכשולים יותר ויותר קשים, דאג אותו תכנון יצירתי לאפשר את הצטברות האיתות של המורשת הגזעית של החוכמה ההתנסותית, זו אשר נרכשה בדם וביצע – במילים אחרות, דאג לשימורו של שווי משקל בין הריסונים החיצוניים, אשר הולכים ומצטמצמים, לבין הריסונים הפנימיים, אשר הולכים ומתעצמים.

האיתות של האבולוציה, של ההתקדמות התרבותית האנושית, מעידה על יעילותו של מעצור זה – האינרציה החומרית – אשר ביעילות כה רבה מעכב את הקידמה ומונע ממנה מלהתקדם במהירות מסוכנת. וכך, הזמן עצמו הוא המשכך את תוצאותיה של קפיצה מוקדמת מדי מעל לחומות המגבילות את הפעילות האנושית, ומפזר את השפעתה כך שלא תהיה קטלנית. וזאת, משום שכאשר התרבות מתקדמת מהר מדי, כאשר ההישג החומרי מקדים את האבולוציה של חוכמת-הסגידה, כי אז טמונים בציוויליזציה עצמה זרעי הנסיגה; ואלא אם תיתמכנה בעלייה מהירה בחוכמה ההתנסותית, תיסוגנה החברות האנושיות האלה מן הרמות הגבוהות שאלהן הגיעו בטרם עת, ובמהלך "ימי החשכה" של תקופות הביניים שבין תקופות החוכמה, נחזה בחזרתו הנחווה לפעולה של חוסר שווי המשקל שבין החופש-העצמי לשליטה-העצמית.

רשעותו של קליגסטיה נבעה מעקיפתו של ווסת הזמן של הקידמה האנושית המדורגת – חיסולם הבלתי-מוצדק של מחסומי הריסון, מחסומים אשר הדעת בת התמותה של אותם ימים לא התגברה עליהם באופן התנסותי.

אותה דעת אשר יכולה לצמצם חלקית את הזמן ואת המרחב, מוכיחה בעצם מעשה זה כי טמונים בה זרעי החוכמה אשר מסוגלים להחליף ביעילות את מחסום הריסון אשר עליו התעלתה.

ובדומה לכך, לוציפר ביקש לשבש את פעולתו של ווסת הזמן המרסן את ההישג בטרם

increased cosmic comprehension.

11884 (13021) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

11885 (13022) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

11886 (13023) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the "dark ages" of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

11887 (13024) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

11888 (13025) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

11889 (13026) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature

עת של חירויות מסוימות במערכת המקומית. מערכת מקומית אשר התייצבה באור ובחיים השיגה באופן התנסותי את אותן נקודות מבט ואת אותן תובנות אשר מאפשרות לטכניקות רבות לפעול, טכניקות אשר בעידינים שלפני ההתייצבות היו משבשות והורסות את אותם עולמות.

עת משיל האדם את אזיקי הפחד, עת הוא מגשר על מרחקי יבשות וימים באמצעות המכונות שלו, עת הוא מגשר בין דורות ובין מאה למאה באמצעות רישומיו, הוא חייב להחליף כל רסן אשר עליו התעלה ברסן אחר שאותו הוא מאמץ מרצונו, וזאת בהתאם לצווי המוסר של החוכמה האנושית המתרחבת והולכת. רסנים אלו אשר משית האדם על עצמו הינם בעת ובעונה אחת הגורמים העוצמתיים ביותר בציוויליזציה האנושית והרפים שבהם – מושגים של צדק ושל אידיאלים על אודות אחווה. כאשר האדם מעז לאהוב את אחיו, הוא אפילו מכין את עצמו להיות ראוי לעטות את גלימת רסן החסד, וכאשר הוא בוחר לנהוג באחיו כפי שהוא עצמו היה רוצה שינהג בו, ואפילו כפי שהוא חושב שהאל היה נוהג בהם, אזי הוא אף מוליד את ניצניה של האחוה הרחנית.

תגובה אוטומטית ביקום הינה יציבה, ובאופן מסוים גם נמשכת בקוסמוס. אישיות אשר יודעת את האל ומבקשת לעשות את רצונו, אישיות אשר קנתה תבונה רחנית, הינה יציבה באופן אלוהי ומתקיימת לעד. ההרפתקה הכבירה של האדם ביקום מתרחשת בשעה שדעתו בת התמותה עוברת מן היציבות המכנית הסטאטית אל האלוהיות של הדינמיקה הרוחנית, והתמרה זו מושגת הודות לכוח ולרציפות של החלטותיו האישיות שלו עצמו, כאשר בכל מצבי החיים הוא מצהיר, "רצוני הוא שרצונך יעשה".

9. מנגנונים ביקום

הזמן והמרחב הינם מנגנונים אחודים של יקום האב. הם הינם המכשירים שבאמצעותם מתאפשר ליצורים סופיים להתקיים בצוותא בקוסמוס לצד האינסופי. למעשה, הזמן והמרחב מבזזים את היצורים הסופיים מן הרמות המוחלטות. ואולם, אמצעי הבידוד הללו, אשר בלעדיהם לא יוכל שום בן-תמותה להתקיים, פועלים ישירות על-מנת להגביל את טווח הפעולה הסופית. בלעדיהם לא יוכל שום יצור לפעול, אך נוכחותם מגבילה בהחלט את פעולות היצורים כולם.

מנגנונים הנוצרים על-ידי דעת גבוהה יותר פועלים על-מנת לשחרר את המקורות אשר יצרו אותם, אך במידה מסוימת תמיד יגבילו את פעולתן של כל ההוויות התבוניות הכפיפות. עבור יצורי היקומים, מגבלות אלה מופיעות כמנגנונים של היקומים. האדם אינו בעל רצון בלתי-מוגבל; טווח הבחירה שלו מוגבל, ואולם, בתוך מרחב הבחירה הזה, רצונו הוא השולט באופן יחסי.

attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

^{1188.10 (1302.7)} As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

^{1188.11 (1303.1)} An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. UNIVERSE MECHANISMS

^{1189.1 (1303.2)} Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

^{1189.2 (1303.3)} Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

מנגנון החיים של האישיות בת התמותה, הגוף האנושי, הינו תוצר של תכנון יצירתי על-אנושי; ולפיכך, האדם עצמו לעולם לא יוכל לשלוט בו באופן מושלם. האדם המרקיע יוכל לשלוט במנגנון ביטוי האישיות שלו שליטה מלאה, אך ורק כאשר ייצור אותו בעצמו, בשיתוף עם המכוון אשר עמו הותך.

היקום המקיף הינו הן מנגנון והן אורגניזם, הן מכני והן חי – מנגנון חי אשר מופעל על-ידי דעת עליונה, עובר תיאום עם רוח עליונה ומוצא ביטוי של כוח ושל איחוד בין עוצמה לבין אישיות ברמות המקסימום בדמות ההווה העליונה. ואולם, להתכחש למנגנון של הבריאה הסופית יאה בבחינת התכחשות לעובדה והתעלמות מן המציאות.

מנגנונים הינם יצירי הדעת, דעת יצירתית הפועלת על הפוטנציאלים הקוסמיים ובקרבם. מנגנונים הינם בבחינת התגבשות קבועה של מחשבת בורא, ולעולם הם יפעלו מתוך נאמנות למושג הרצוני אשר יצר אותם. ואולם, התכלית של כל מנגנון שהוא תימצא במקורו, ולא בפעולתו.

לא ראוי לחשוב על המנגנונים הללו כעל מנגנונים המגבילים את פעולתה של האלוהות; הדבר הנכון הוא, דווקא, כי באמצעות המנגנונים הללו ממש, הגשימה האלוהות חלק אחד של ביטוי נצחי. המנגנונים הבסיסיים ביקום הגיעו לכדי קיום בתגובה לרצונו המוחלט של המקור והמרכז הראשון, ומשום כך לעד הם יפעלו בהרמוניה מושלמת עם תכניתו של האינסופי; לאמיתו של דבר, הם אכן הינם התבניות הלא-רצוניות של אותה תוכנית.

הננו מבינים במידת-מה את האופן שבו מתואם המנגנון של פרדיס עם אישיותו של הבן הנצחי; זוהי הינה פעולתו של הפועל האחד. ויש לנו תיאוריות באשר לפעולותיו של המוחלט האוניברסאלי, הנוגעות למנגנונים התיאורטיים של הבלתי-מסויג ושל האישיות הפוטנציאלית של מוחלט האלוהות. ואולם, באלוהויות המתפתחות של העליון והמרבי, הננו מבחינים בחלקים בלתי-אישיים מסוימים אשר מתאחדים בפועל עם מקביליהם הרצוניים, וכך הולכת ומתפתחת מערכת יחסים חדשה בין תבנית לאישיות.

בנצח העבר, התאחדו האב והבן באחדות הביטוי של הרוח האינסופית. באם ימצאו, בנצח העתיד, הבנים הבוראים והרוחות היצירתיות של היקומים המקומיים של זמן ומרחב, איחוד יצירתי במחוזות החלל החיצון, מה תיצור אחדותם, כביטוי המשולב של טיבם האלוהי? ייתכן מאוד שאז נחזה במופע של האלוהות המרבית אשר טרם נראה כמותו, טיפוס חדש של מנהל-על. בשל העובדה שהוויית שכאלה תהווה איחוד של בורא אישי, רוח יצירתית בלתי-אישית, התנסות של יצור בן-תמותה, וכן ביטוי אישיותי מתקדם של הסועדת האלוהית, תקבלנה הוויית שכאלה זכויות אישיות ייחודיות. הוויית שכאלה תוכלנה

1189.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

1189.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

1189.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

1189.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

1189.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

1189.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the

להיות מרביות, במובן זה שתכלולנה הן מציאות אישית והן מציאות בלתי-אישית, ובה בעת תשלבנה את התנסויותיהם של בורא ושל יצור. תהיינה אשר תהיינה תכונותיהן של האישיות השלישיות האלה, אישיות של שילוש אשר ככל הנראה יפעלו בבריאות החלל החיצון, היחס בין לבין אבותיהן הבוראים ואימותיהן היצירתיות ידמה במידת-מה ליחס של הרוח האינסופית לאב האוניברסלי ולבן הנצחי.

האל העליון הינו הביטוי האישי של כלל ההתנסות ביקום, המוקד של כלל האבולוציה הסופית, המקסימום של כלל מציאות היצור, פסגת החוכמה הקוסמית, התגלמות היופי ההרמוני של גלקסיות הזמן, אמת משמעות הדעת הקוסמית והטוב של ערכי הרוח העליונים. ובנצח העתיד, יסנתז האל העליון את כל המגוון הסופי הזה לכדי שלם התנסותי אחד בעל משמעות, ממש כשם שאלו מאוחדים כעת באופן קיומי ברמות מוחלטות בשילוש פרדיס.

10. תפקודיה של ההשגחה

אין פירושה של השגחה כי האל החליט את הכול עבורנו ועשה כן מבעוד מועד. האל אוהב אותנו יותר מדי מכדי לעשות זאת, פשוט משום שזו תהא לא פחות מאשר רודנות קוסמית. האדם אכן ניחן ביכולת בחירה יחסית. וכמו כן, האהבה האלוהית איננה אותה חיבה קצרת-ראות המפנקת ומשחיתה את ילדי האדם.

האב, הבן, והרוח – כשילוש – אינם העליון הכול-יכול, ואולם, לעולם לא תוכל עליונותו של הכול-יכול להתבטא בלעדיהם. צמיחתו של הכול-יכול מתמקדת במוחלטי הממשות ומתבססת על מוחלטי הפוטנציאל. ואולם, תפקודיו של העליון הכול-יכול קשורים לתפקודיו של שילוש פרדיס.

נדמה כי בהווה העליונה מתאחדות-מחדש, חלקית, כל רמות הפעילות ביקום, וזאת הודות לאישיותה של אלוהות התנסותית זו. ולפיכך, אם נחפוץ לראות את השילוש כאל אחד, ואם נגביל מושג זה ליקום המקיף הידוע והמאורגן לעת הזו, או אז נגלה כי ההווה העליונה המתפתחת הינה התצוגה החלקית הזו של שילוש פרדיס. ועוד נמצא כי אלוהות עליונה זו מתפתחת בדמות הסינתזה אשר יוצרת אישיות מן החומר, הדעת והרוח הסופיים ביקום המקיף.

האלים ניחנים בתכונות ואילו לשילוש נתונים תפקודים; וההשגחה, כמו השילוש, הינה תפקוד, זה של שילוב כלל שליטת-העל אשר איננה-אישית על יקום היקומים, זו המשתרעת למן הרמות האבולוציוניות של בעל שבעת ההיבטים, אשר עובר סינתזה בעוצמתו של הכול-יכול, ומעלה דרך המחוזות הטרגסצנדנטאליים של

Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

^{118:9 (1304:2)} God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

^{118:101 (1304:3)} Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

^{118:102 (1304:4)} The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

^{118:103 (1304:5)} It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

^{118:104 (1304:6)} The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence *is* a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy

מרביות האלוהיות.

האל אוהב כל יצור כילד, ואהבה זו עוטפת כליל כל אחד מן היצורים כל העת ולנצח לנצחים. השגחה פועלת ביחס לכלל ונוגעת לתפקודו של כל אחד מן היצורים ביחס לכלל. התערבות-של-השגחה ביחס להוויה כלשהי מעידה על חשיבות תפקודה של אותה הוויה, ככל שזו נוגעת לצמיחתו האבולוציונית של כלל כלשהו; כלל זה עשוי להיות כלל הגזע, כלל האומה, כלל הפלנטה, או אפילו כלל גבוה מזה. זוהי חשיבות תפקודו של היצור, ולא חשיבותו של היצור כאישיות, אשר דורשת מעת לעת התערבות-של-השגחה.

ואף-על-פי-כן, בכל רגע נתון, עשוי האב, כאישיות, לשלוח יד אבהית אל תוך זרם האירועים הקוסמיים, וזאת בהתאם לרצונו של האל, בהרמוניה עם חוכמת האל ומתוך אהבת האל.

אך פעמים תכופות מדי, האדם מכנה את יצירי דמיונו שלו עצמו, את הנסיבות המצטרפות אלה אל אלה באקראי, בשם השגחה. לעומת זאת, במחזות הקיום הסופי של היקום אכן קיימת השגחה אמיתית ההולכת ומגיחה; קיים מתאם אמיתי, אשר הולך והופך ממשי, בין אנרגיות החלל, תנועות הזמן, מחשבות האינטלקט, האידיאלים של האופי, תשוקות הטבע הרוחני, ופעולותיהן התכליתיות והרצונית של אישיות מתפתחות. הנסיבות של מחזות החומר עוברות תכלול סופי וגמור בנכחויות השזורות זו בזו של העליון ושל המרבי.

ככל שמגננו של היקום המקיף הופכים מושלמים ומגיעים לדיוק גמור הודות לשליטת-העל של הדעת, וככל שדעת היצור מרקיעה למושלמות הישג האלוהיות הודות לתכלול מושלם עם רוח, וככל שכך מגיח העליון כזה אשר מאחד בפועל את כלל התופעות האלה ביקום, כך הופכת ההשגחה יותר ויותר גלויה לעין.

ייתכן שניתן לזקוף לזכות הופעתו המדורגת של העליון כמה מן הנסיבות ברות-המזל והמדהימות ביותר אשר מתרחשות בעולמות האבולוציוניים מעת לעת, כעין טעימת-קדם של פעילויות העתידיות ביקום. רוב מה שהאדם מכנה "השגחה" אינו כזה; בשל היעדר בוננות מרחיקת-ראות באשר למשמעויות האמיתיות של נסיבות החיים, שיקול דעתו בנושאים הללו מוגבל מאוד. הרבה ממה שכן התמותה מכנה מזל טוב עלול להיות בעצם מזל רע; לא מן הנמנע כי אחד מגורמי הסבל הגדולים של האדם הינו המזל המאיר לו פנים ומעניק לו פנאי שאותו לא הרוויח, ועושר אשר לו הוא אינו ראוי; ומה שדממה כגורל אכזר המערים על גב האדם הסובל צרות צרורות, איננו אלא האש הממיסה את האישיות הבלתי-בשלה, ומתמירה אותה לכדי אופי של אמת, כברזל הרך ההופך לפלדה נחושה.

ביקומים המתפתחים קיימת השגחה,

of Deity.

118:105 (1304:7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:106 (1305:1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:107 (1305:2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

118:108 (1305:3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

118:109 (1305:4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:1010 (1305:5) There is a providence in the evolving

והיצורים יכולים לגלותה בדיוק בשיעור שבו רכשו את היכולת להבחין בתכליתם של היקומים המתפתחים. יכולת מלאה להבחין בתכליותיו של יקום שקולה להשלמתו האבולוציונית של היצור, ובמילים אחרות ניתן לומר כי יצור זה השיג את העליון במסגרת מגבלות האפשר, עקב מעמדם הנוכחי של היקומים הבלתי-שלמים.

אהבתו של האב פועלת ישירות בלבו של היחיד, ובאופן בלתי-תלוי בפעולותיהם ובתגובותיהם של כל היחידים האחרים; מערכת היחסים הינה אישית – בין האדם לבין האל. נוכחותה הבלתי-אישית של אלוהות (העליון הכול-יכול ושילוש פרדיס) מתבטאת ביחס לשלם, ולא ביחס לחלק. ההשגחה בדמות שליטת-העל של העליונות מתבררת יותר ויותר בעת שחלקיו העוקבים של היקום מתקדמים אל-עבר ייעודיהם הסופיים. ככל שהמערכות, הקונסטלציות, היקומים ויקומי-העל מתייצבים באור ובחיים, כך הולך ומגיה העליון ומתברר כמתאם המשמעותי של כל מה שמתרחש, בעוד שהמרבי מגיה בהדרגה כמאחד הטרנסצנדנטאלי של כל הדברים.

בראשיתו של עולם אבולוציוני, נדמה כי מופעיו הטבעיים של הסדר החומרי ורצונותיהם האישיים של בני האדם עומדים בעימות אלה כלעומת אלה. האדם מתקשה מאוד להבין הרבה ממה שמתרחש בעולם מתפתח – חוקי הטבע נדמים, על-פי-רוב, כאכזריים, חסרי-לב ואדישים לכל מה שהאדם מחשיב אמיתי, יפה וטוב, על-פי הבנתו שלו. ואולם, ככל שהאנושות מתקדמת בהתפתחותה הפלנטארית, הננו מבחינים בכך שאת נקודת ההשקפה הזו משנים הגורמים הבאים:

1. ראייתו המתרחבת של האדם – מתרחבת הבנתו על אודות העולם שבו הוא חי; מתרחבת יכולתו להבין את עובדות החומר של הזמן, את משמעויות רעיונות המחשבה, את האידיאלים רבי הערך של התובנה הרוחנית. כל אימת שהאדם משתמש אך ורק באמת המידה של דברים בעלי טבע פיזי, לעולם הוא לא יוכל לקוות למצוא אחדות בזמן ובמרחב.

2. שליטתו המתרחבת של האדם – הצטברותו ההדרגתית של ידע על אודות חוקי עולם החומר, תכליות הקיום הרוחני, והאפשרויות לתאם באופן פילוסופי את שתי המציאויות האלה. האדם, כפרא, עמד חסר ישע אל מול מתקפת איתני הטבע, והיה כעבד נוכח שליטתם האכזרית של הפחדים הפנימיים שלו עצמו. האדם המתורבת-למחצה מתחיל לפתוח את מחסן הסודות של מחוזות הטבע, והמדע שלו מתחיל להרוס – לאט אך בבטחה – את אמונותיו הטפלות שלו, ובה בעת מספק תשתית עובדתית חדשה ומורחבת המאפשרת את הבנתן של משמעויות הפילוסופיה ושל ערכי ההתנסות הרוחנית האמיתית. ביום מן הימים, ישיג האדם המתורבת שליטה יחסית באיתני הטבע של הפלנטה שלו; אהבת האל שבלבו

universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1306:6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306:1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306:2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306:3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet;

תנבע בדמות אהבתו לרעיו בני האדם, בעוד שערכי הקיום האנושיים שלו יתקרבו לגבולות היכולת בת התמותה.

3. שילובו של האדם ביקום – התרחבות התבונה של האדם, שאליה נוספת העלייה בשיעור ההישג ההתנסותי האנושי, מביאה אותו לידי הרמוניה קרובה יותר עם הנוכחויות המאחדות של העליונות – שילוש פרדיס והווייה העליונה. וכך מתבססת ריבונותו של העליון בעולמות אשר התייצבו זה מכבר באור ובחיים. פלטות מתקדמות שכאלה מהוות באמת שירי הלל של הרמוניה, מיצגי יופי של טוב אשר הושג הודות לחיפוש אחר האמת הקוסמית. ואם דברים שכאלה יכולים לקרות לפלנטה, דברים גדולים אף יותר אפשריים עבור מערכת ועבור היחידות הגדולות יותר של היקום המקיף, בעת שגם הן מגיעות להתייצבות אשר מעידה על מיצוי הפוטנציאלים של צמיחה סופית.

בפלנטה מסדר מתקדם זה, הפכה ההשגחה למציאות, נסיבות החיים הן מתואמות, אך לא רק משום שהאדם רכש שליטה בבעיות החומר של עולמו; אלא גם משום שהוא החל לחיות בהתאם לנטיית היקומים; הוא צועד בנתיב העליונות אל-עבר הישג האב האוניברסאלי.

מלכות שמיים תימצא בלבבות האנשים, וכאשר מלכות זו מתממשת בלבו של כל יחיד בעולם נתון, אז מתממש בפועל שלטון האל בפלנטה זו; וזוהי ריבונותה המושגת של ההווייה העליונה.

על-מנת להבחין בהשגחה בזמן, חייב אדם להשלים את המשימה של השגת שלמות. ואולם, האדם יכול לקבל כבר כעת טעימה מקדימה של השגחה זו, ושל משמעויותיה בנצח, בעת שהוא הוגה בעובדה ביקום כי כל הדברים, בין שהם טובים ובין שרעים, פועלים יחדיו על-מנת לקדם את בני התמותה יודעי-האל בחיפוש שלהם אחר אבי הכול.

ככל שהאדם מתרומם מן החומרי אל עבר הרוחני, כך הוא מיטיב להבחין בהשגחה. כאשר האישיות המרקיעה תרכוש תבונה רוחנית שלמה, היא תוכל להבחין בִּהרמוניה במה שלפני-כן דמה ככאוס. ואפילו המוטה המורונטית מהווה התקדמות אמיתית בכיוון זה.

ההשגחה הינה, בחלקה, שליטת העל של העליון הבלתי-שלם, אשר מתבטאת ביקומים הבלתי-שלמים, ולפיכך תמיד תהא:

1. חלקית – בשל העובדה שהתממשותה של ההווייה העליונה הינה בלתי-שלמה, ואף:

2. בלתי-צפויה – בשל התנודות בגישתם של היצורים, אשר לעולם משתנה מרמה לרמה, וכך גורמת, כפי הנראה, לשינויים בתגובת הגומלין של העליון.

the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

כאשר האדם מתפלל להתערבותה של ההשגחה בנסיבות חייו, פעמים רבות תפילתו נענית בדמות השינוי אשר חל ביחס שלו עצמו לחיים. אך ההשגחה אינה גחמית, ואף לא פנטסטית או קסומה. היא הינה הופעתו האיטית והבטוחה של ריבון היקומים הסופיים רב-העוצמה, אשר בנוכחותו המלוכתית מבחינים היצורים המתפתחים מעת לעת במהלך התקדמותם ביקום. ההשגחה הינה מצעדן הבטוח של גלקסיות החלל ושל אישיות הזמן אל-עבר מטרות הנצח, אשר ראשיתן בעליון, לאחר מכן במרבי ואולי במוחלט. והננו מאמינים כי באינסופיות קיימת אותה השגחה, והיא הינה רצון, פעולתו ותכליתו של שילוש פרדיס, אשר כך מניע את נפיהם הקוסמיים של יקומים על-גבי יקומים.

[הובא בחסות שליח רב-עוצמה השווה ארעית באורנטיה.]

118:1023 (1307:4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:1024 (1307:5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

מסמך 119. משימות המתת של מיכאל המשיח

120 ⇨

הספר של אורנטיה

118 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 119

משימות המתת של מיכאל המשיח

סעיפים

מבוא

1. המתת הראשונה
2. המתת השנייה
3. משימת המתת השלישית
4. משימת המתת הרביעית
5. משימת המתת החמישית
6. משימת המתת השישית
7. משימת המתת השביעית והסופית
8. מעמדו של מיכאל בתר-משימות-המתת

מבוא

שמי הוא גָאָלִיָה, כוכבת הערב הראשית של נבאדון, הוצבתי באורנטיה על-ידי גבריאל לשם מילוי משימת גילוי הסיפור של שבע משימות המתת של ריבון היקום, מיכאל מנבאדון. בתצוגה זו אקפיד קלה כחמורה על ההגבלות אשר הושתו עלי במשימה זו.

המתת הינה תכונה הטבועה בבני פרדיס של האב האוניברסאלי. ברצונם להתקרב להתנסויות החיים של היצורים החיים הכפופים להם, משקפים הסדרים השונים של בני פרדיס את טיבם האלוהי של הוריהם מפרדיס. הבן הנצחי של שילוש פרדיס החל בנוהג זה, כאשר העניק את עצמו שבע פעמים לשבעת מעגלי האוונה בימי הרקעתם של גֶרָדֶפְנֶה ושל הראשונים מבין עולי הרגל של הזמן והמרחב. והבן הנצחי ממשיך ומעניק עצמו ליקומים המקומיים של החלל בדמות נציגיו, הבנים מסדר אֶוֹנָאל והבנים מסדר מיכאל.

PAPER 119

THE BESTOWALS OF CHRIST
MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

INTRODUCTION

^{119.0.1 (1308.1)} CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

^{119.0.2 (1308.2)} The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

כאשר הבן הנצחי מעניק בן בורא ליקום מקומי מתוכנן, נוטל אותו בן בורא על עצמו את מלא האחריות להשלמתו של היקום החדש הזה, לשליטה בו ולהרכבתו, לרבות שבעת אמונים לשילוש הנצחי והתחייבות שלא ליטול על עצמו ריבונות מלאה על הבריאה החדשה עד להשלמתן המוצלחת של שבע משימות המתת-בדמות-יצור, אשר יאושרו על-ידי עתיקי היומין של יקום העל אשר לו נתונה הסמכות. זוהי חובה של כל בן מיכאל אשר מתנדב לצאת מעם פרדיס ולעסוק בארגון יקום ובבריאתו.

תכליתן של התגשמויות אלה בגוף הינה לאפשר לבוראים מעין אלה להפוך לריבונים חכמים, אוהדים, הוגנים ומבינים. הבנים האלוהיים הללו הינם הוגנים מעצם טיבם, אך הם הופכים להיות רחומים-מתוך-הבנה כתוצאה מן ההתנסויות במשימות המתת העוקבות האלה; הם רחומים מטיבם, אך התנסויות אלה הופכות אותם לרחומים בדרכים חדשות ונוספות. משימות המתת האלה מהוות את השלבים האחרונים בחינוכם ובאימונם כהכנה למשימתם הנשגבת כשליטים של צדק אלוהי ושל משפט צדק ביקומים המקומיים.

אף-על-פי שתועלות משניות רבות מופקות ממשימות המתת האלה עבור העולמות, המערכות והקונסטלציות השונות, כמו גם עבור הסדרים השונים של הוויות תבוניות ביקום, המושפעים והנהנים ממשימות המתת האלה, עדיין ייעודן הראשי הינו להשלים את אימונו האישי ואת לימודו ביקום של הבן הבורא עצמו. משימות המתת האלה אינן הכרחיות לשם ניהול חכם, צודק ויעיל של יקום המקומי, אך הן לחלוטין נדרשות על-מנת לנהל בריאה שכזו – הרחוקה צורות חיים שונות ומגוון עצום של יצורים תבוניים אך לא-מושלמים – באופן הוגן, רחום ומבין.

הבנים מסדר מיכאל מתחילים את עבודת ארגון היקום מתוך אהדה מלאה והוגנת למגוון סדרי ההוויות אשר אותם בראו. כמות עצומה של חסד הם רוחשים לכל היצורים השונים הללו, ואפילו מרחמים הם על כל אותם טועים ואבודים אשר מתבוססים באנוכיות שלהם עצמם. אך בעיני עתיקי היומין, כישורי צדק ויושרה מעין אלו אינם מספיקים. שלשת השליטים השולטת ביקומי העל אף-פעם לא תאשר את ריבונותו של בן בורא כריבון של יקום, עד אשר רכש באמת את נקודת ההשקפה של יצוריו שלו עצמו באמצעות התנסות בפועל, בסביבה שבה הם עצמם מתקיימים וכאותם יצורים עצמם. ובדרך זו הופכים בנים אלו לשליטים חכמים ומבינים; הם לומדים לדעת את מגוון הקבוצות אשר עליהן ישלטו מתוקף סמכותם ביקום. הם רוכשים באמצעות התנסות חיה את החסד המעשי, את השיפוט ההוגן ואת הסבלנות, אשר מקורם בקיום ההתנסותי של היצור.

היקום המקומי של נבאדון נשלט כעת בידו בן בורא אשר השלים את שירות המתת שלו;

1190.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

1190.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

1190.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

1190.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

1190.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his

הוא מולך בעליונות צודקת ורחומה על פני כל המחוזות העצומים של יקומו המתפתח וההולך והופך מושלם. מיכאל מנבאדון הינו המתת ה-611,121 של הבן הנצחי ליקומי הזמן והמרחב, והוא החל בארגון היקום המקומי שלכם לפני כארבע-מאות מיליארד שנה. מיכאל החל להתכונן להרפתקת המתת הראשונה שלו בסביבות הזמן שבו לבשה אורנטיה את צורתה הנוכחית, לפני מיליארד שנה. משימות המתת שלו התרחשו בהפרשים של כמאה-וחמישים מיליון שנה, והאחרונה שבהן התרחשה באורנטיה לפני כאלף ותשע-מאות שנה. וכעת, אמשך ואגולל את טיבן ואת אופיין של משימות המתת האלה באופן המלא ביותר שמישיתי מאפשרת.

1. המתת הראשונה

במעמד טקסי אשר נערך בסאלווינגטון לפני כמיליארד שנה, התאספו מנהלי וראשי היקום של נבאדון ושמעו את מיכאל מצהיר כי בעוד זמן מה יקבל לידי אחיו הבכור, עמנואל, את הסמכות על נבאדון בעוד שהוא עצמו (מיכאל) ייעדר לצורך משימה שעל אודותיה לא ניתן כל הסבר. לא נמסר כל הסבר אחר על אודות מאורע זה, למעט שדר הפרידה לאבות הקונסטלציה, אשר כלל, בנוסף להוראות אחרות, את המילים: "ולמשך התקופה הזו הנני מותיר אתכם למשמורת בידי של עמנואל, בעוד שאנוכי הולך לעשות כמצוות אבי מפרדיס."

לאחר ששלח שדר פרידה זה, הופיע מיכאל בשדה השילוח של סאלווינגטון, כפי שעשה פעמים רבות בעבר בשעה שהתכונן ליציאה לאוורסה או לפרדיס, אלא שהפעם בא בגפו. ובאלה המילים חתם את דבריו בטרם יצא: "הנני עוזב אתכם לתקופה קצרה בלבד. אני יודע שרבים מכם היו רוצים להצטרף אלי, אך לא תוכלו לבוא למקום שאלי אני הולך. לא תוכלו לעשות את שאני עומד לעשותו. אני הולך במצוות אלוהיות פרדיס, וכאשר אסיים את משימתי וארכוש ניסיון זה, אחזור למקומי ביניכם." ובסיימו לומר את הדברים האלה, נעלם מיכאל מנבאדון מעיני כל אלו אשר התקבצו, ולא הופיע שוב אלא בתום עשרים שנה למניין הזמן התקני. בכל סאלווינגטון כולה, אך ורק הסועדת האלוהית ועמנואל ידעו אל נכון את אשר מתרחש, ואיחוד היומין חלק סוד זה אך ורק עם המנהל הכללי של היקום, גבריאל, כוכב הבוקר הזהור.

כלל תושבי סאלווינגטון, כמו גם אלו אשר שכנו בעולמות המטה של המערכות והקונסטלציות, התקבצו מסביב לתחנות שבהן נקלט המידע על אודות היקום, בתקווה לשמוע דבר-מה על אודות משימתו ומקום הימצאו של הבן הבורא. רק בחלוף שלושה ימים למן עזיבתו של מיכאל התקבלה הודעה בעלת נגיעה אפשרית לעניין. ביום זה נרשם בסאלווינגטון מסר אשר נשלח מספרת המלכי-צדקים, המטה

service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

^{119.1.1 (1309.2)} It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

^{119.1.2 (1309.3)} After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: "I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you." And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

^{119.1.3 (1309.4)} All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington

של סדר זה בנבאדון, ובה נכתב בפשטות המסר יוצא-הדופן הבא, אשר טרם נשמע כדוגמתו: "בצהרי היום הזה, הופיע בשדה הקבלה של עולם זה בן מלכי-צדק מוזר, בן שאף שאינו נמנה עלינו, זהה לחלוטין לסדר שלנו. מלוותה אליו אומניאפיים יחידה, הרשומה כיאות באוורסה, וזו הציגה פקודות אשר נעודו לבכיר שבינינו. הפקודות היו מטעם עתיקי היומין ובאישורו של עמנואל מסאלווינגטון, ונכללה בהן ההנחיה לקבל בן מלכי-צדק זה לסדר שלנו ולהציבו בשירות-לעת-חירום של המלכי-צדקים של נבאדון. וכך צאה; וכך בוצע."

וזה כל מה שמופיע ברשומות סאלווינגטון באשר למתת הראשונה של מיכאל. שום דבר נוסף לא הופיע, עד שבחלוף מאה שנים למניין הזמן באורנטיה נרשמה עובדת חזרתו של מיכאל, וכן ששב לנהל את ענייני היקום. ואולם, רישום מוזר יימצא בעולמם של המלכי-צדקים, רישום שבו מתואר השירות של בן מלכי-צדק ייחודי זה בסגל-לעת-חירום של אותה עת. רישום זה נשמר במקדש פשוט אשר ניצב כעת בחזית ביתו של האב מלכי-צדק, והוא כולל את מסכת שירותו של בן מלכי-צדק ארעי זה במהלך הצבתו בפני עשרים-וארבע המשימות של עתות חירום יקומיות. ורישום זה, אשר בו עיינתי רק לאחרונה, מסתיים באופן הבא:

"ובצהרי היום הזה, ללא כל התראה מוקדמת – וכפי שהעידו על כך שלושה בלבד מחברי האחוה שלנו – נעלם מעולמנו בן מבקר זה, חבר מן המניין בסדר שלנו, ממש כמות שבא, מלווה רק באומניאפיים אחת ויחידה; ורישום זה חתום כעת, והוא לתעודה כי מבקר זה חי כמלכי-צדק, ובדמות מלכי-צדק עבד כמלכי-צדק, וכי ביצע בנאמנות את כל משימותיו כבן-לעת-חירום של הסדר שלנו. ומתוך הסכמה כללית הוא הפך להיות ראש וראשון למלכי-צדקים, באשר זכה לאהבתנו ולהערצתנו הודות לחכמתו שאין-שווה-לה, לאהבתו העילאית ולמסירותו הנשגבת לתפקיד. הוא אהב אותנו, הבין אותנו ושירת יחד איתנו, ולנצח הננו אחיו המלכי-צדקים הנאמנים והמסורים; וזאת משום שזר זה, אשר הגיע לעולמנו, הפך לעולמי-עד לסועד מטבע המלכי-צדקים ביקום."

וזה כל מה שהותר לי למסור לכם על אודות משימת המתת הראשונה של מיכאל. כמובן שהננו מבינים בבירור כי מלכי-צדק מוזר זה, אשר שירת לצד המלכי-צדקים לפני כמיליארד שנה, היה לא אחר מאשר מיכאל אשר התגלם כך בגוף במשימת המתת הראשונה שלו. הרשומות אינן מציינות באופן ספציפי כי מלכי-צדק ייחודי ויעיל זה היה מיכאל, אך האמונה הרווחת היא שאכן היה זה הוא. קרוב לוודאי כי הרישום העובדתי על אודות הדבר אינו יכול להימצא מחוץ לרשומות של סונארינגטון,

from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: "At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done."

119:1.4 (1310:1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310:2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310:3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the

ורישומיו של עולם סודי זה אינם פתוחים בפנינו. סודות ההתגלמות והמתת יודעים במלואם אך רק בעולם מקודש זה של הבנים האלוהיים. הננו יודעים את כל העובדות על אודות משימות המתת של מיכאל, אך איננו מבינים כיצד הן יוצאות אל הפועל. איננו יודעים כיצד שליטו של יקום, הבורא של המלכי-צדקים, יכול כך פתאום, ובאופן כה מסתורי, להפוך לאחד מהם, לחיות בקרבם כאחד מהם ולעבוד כבן מלכי-צדק במשך מאה שנה. אך כך אכן קרה.

records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. המתת השנייה

במשך מאה-וחמישים מיליון שנה לאחר משימת המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, הכל התנהל כשורה ביקום של נבאדון. ואז החלו הצרות להתרחש במערכת מספר 11 של הקונסטלציה מספר 37. צרות אלה נגעו לאי-הבנה של בן לאנונאנדק, ריבון מערכת, וזו יושבה על-ידי אבות הקונסטלציה ואושרה על-ידי נאמן היומין, היועץ מטעם פרדיס לאותה קונסטלציה. אך ריבון המערכת המוחה לא קיבל את פסק הדין במלואו. לאחר יותר ממאה שנה של חוסר שביעות רצון, הוא הוביל את עמיתיו למרד, וזו התבררה כאחת מן המרידות ההרסניות והנרחבות ביותר אשר פרצו מעודן ביקום של נבאדון כלפי סמכותו של הבן הבורא. מרידה זו יושבה ונחתמה זה מכבר הודות לפעולתם של עתיקי היומין באוורסה.

ריבון מערכת מורד זה, לִטְנָטִיָּה שמו, שלט ללא עוררין בפלנטת המטה שלו במשך למעלה מעשרים שנה למניין הזמן הנהוג בנבאדון; או אז, באישור אוורסה, הורה הגבוהים ביותר על בידודו וביקשו משליטי סאלווינגטון למנות ריבון מערכת חדש אשר יקבל לידיה את משימת הכוונה של אותה מערכת משוסעת ומבולבלת של עולמות מיושבים.

במקביל להתקבלות בקשה זו בסאלווינגטון, הכריז מיכאל את השנייה מאותן הכרזות יוצאות-דופן, אשר בישרה על כוונתו להיעדר ממטה היקום למטרת "עשיית הדבר אשר צִוֵּי אבי מפרדיס", על הבטחתו "לחזור בזמן אשר נקבע", וכן על כך שהפקיד את כלל הסמכות בידי אחיו מפרדיס, עמנואל, איחוד היומין.

ואז, באותה טכניקה אשר נצפתה בעת שעזב בהקשר של משימת המתת כמלכי-צדק, עזב שוב מיכאל את ספרת המטה שלו. בחלוף שלושה ימים ממועד עזיבתו הבלתי-מוסברת הופיע חבר חדש ובלתי-מוכר בקרב סגל המילואים של בני לאנונאנדק הראשיים של נבאדון. בן חדש זה הופיע בצהרי היום, ללא הודעה מוקדמת כלשהי, ובלוויית תַּלְתִּשְׁרָפִים יחידה הרשומה כיאות באוורסה מטעם עתיקי היומין, רישום שלו ניתן תוקף מאת עמנואל מסאלווינגטון, וזו הציגה פקודות אשר הורה להציב

2. THE SECOND BESTOWAL

11921 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

11922 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

11923 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of "doing the bidding of my Paradise Father," promising to "return in due season" and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

11924 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned

בן חדש זה למערכת מספר 11 של קונסטלציה מספר 37 כיוורשו של לוטנטיה המודח, ולהסמיכו סמכות מלאה לפעול כריבון מערכת עד למינויו של ריבון חדש.

במשך יותר משבע-עשרה שנה למניין הזמן ביקום, ניהל שליט ארעי מוזר ובלתי-מוכר זה את העיניים וטיפל בחוכמה בקשיים ובבלבול אשר שררו במערכת המקומית השפופה הזו. מעולם לא נאהב ריבון מערכת בלהט שכזה, ומעולם לא כובד ונערץ באופן כה גורף. שליט חדש זה השליט סדר במערכת הסוערת, ואף סעד בקפדנות את כל נתיניו. הוא אף הציע לקודמו, המודח, את הזכות לחלוק עמו את כס סמכות השלטון, אם רק יתנצל בפני עמנואל על המעשים אשר ביצע מתוך קלות דעת. אך לוטנטיה דחה את החסד המוצע, בידועו היטב כי ריבון מערכת חדש ומוזר זה אינו אלא מיכאל, אותו שליט יקום ממש אשר את פיו הוא המרה רק לאחרונה. ואולם, מיליונים מאלו אשר הלכו שולל בעקבותיו קיבלו את מחילתו של שליט חדש זה, אשר נודע באותה עת כריבון המושיע של מערכת פלוניה.

ואז הגיע אותו יום רב-אירועים שבמהלכו הגיע ריבון המערכת החדש, אשר מונה על-ידי רשויות היקום כמחליפו הקבוע של לוטנטיה המודח, ופלוניה כולה התאבלה על עזיבתו של שליט המערכת הנאצל והמיטיב ביותר אשר ידע נבאדון מעודו. הוא נאהב על-ידי בני המערכת כולה והעריצוהו גם רעיו מכל קבוצות בני לאנונאנדק. ועזיבתו לא הייתה נטולת טקס. בשעה שעזב, נחגגה יציאתו את מטה המערכת בחגיגה כבירה. ואפילו קודמו, זה אשר סטה מדרך הישר, שלח הודעה בזו הלשון: "צדיק אתה ותמים בכל דרכיך. ואף כי ממשיך אני לדחות את שלטון פרדיס, אני מוכרח להודות בכך שאתה הנך מנהל רחום וחנון."

ואז עזב שליט ארעי זה את הפלנטה שבה שהה ושממנה ניהל את המערכת המורדת, ואילו בחלוף שלושה ימים הופיע מיכאל בסאלווינגטון ונטל את רסן הניהול של היקום של נבאדון. מעט לאחר מכן הגיעה מאוורסה ההכרזה השלישית, אשר הצהירה על ההתקדמות בסמכות ריבונותו של מיכאל. הפעם הראשונה הוכרזה עם הגעתו לנבאדון, הפעם השנייה מעט לאחר השלמתה של משימת המתת כמלכי-צדק, ואילו כעת, הגיעה הפעם השלישית עם סיום המשימה השנייה, או משימת הלאנונאנדק.

3. משימת המתת השלישית

זה עתה סיימה המועצה העליונה בסאלווינגטון לדון בבקשה שנשלחה מטעם נשאי

to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

^{11925 (1311.4)} For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

^{11926 (1311.5)} And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: "Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator."

^{11927 (1312.1)} And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. THE THIRD BESTOWAL

^{1193.1 (1312.2)} The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life

החיים בפלנטה מספר 217 של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61. הם ביקשו לשלוח לעזרתם בן חומרי. ונצין כי פלנטה זו מצויה במערכת עולמות מיושבים שבה ריבון מערכת נוסף סטה מדרך הישר, המרידה השנייה מסוגה בתולדות כל נבאדון עד לאותה עת.

לבקשת מיכאל, הושהה המענה לבקשתם של נשאי החיים עד לבחינתו של עמנואל ולדיווחו של זה. היה זה נוהל יוצא מגדר הרגיל, והנני זוכר היטב כיצד כולנו המתנו לדבר-מה יוצא-דופן, ואכן, המתח לא ארך זמן רב. מיכאל הפקיד את ניהול היקום בידי עמנואל, בעוד שאת הפיקוד על צבאות השמיים הפקיד בידי גבריאל, וכאשר סיים להשיל מעצמו את אחריותו הניהולית, הוא נפרד מרוח האם של היקום ונעלם משדה השילוח של סאלווינגטון ממש כשם שעשה בפעמיים הקודמות.

וכפי שניתן היה לצפות, בחלוף שלושה ימים הופיע, ללא כל הודעה מוקדמת, בעולם המטה של מערכת מספר 87 בקונסטלציה מספר 61 בן חומרי מוזר, שאליו נלוותה סְקוֹנָפִים יחידה הרשומה כיאות על-ידי עתיקי היומין של אאורסה, רישום לו ניתן תוקף על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. ומיד מינה ריבון המערכת הממונה את הבן החומרי החדש והמסתורי הזה לנסיך הפלנטארי בפועל של עולם מספר 217, ומינוי זה קיבל את אישורם המידי של הגבוהים ביותר של קונסטלציה מספר 61.

וכך החל בן חומרי ייחודי זה את הקריירה הסבוכה שלו בעולם מבודד אשר מרד ופרש, עולם הממוקם במערכת מכותרת ונעדרת כל קשר עם היקום שבחוץ. וכך עמל במשך דור שלם של הזמן בפלנטה. בן חומרי לעת-חירום זה הצליח להציל את הנסיך הפלנטארי אשר כשל, ואף את כל הסגל הכושל שלו, ולגרום להם להתחרט. וכך הוא חזר בשובה של הפלנטה לשירות נאמן של שלטון פרדיס, כפי שזה התבסס ביקומים המקומיים. ובזמן המתאים הגיעו בן ובת חומריים לעולם זה אשר נגאל ושוקם, וכאשר התיישבו כראוי על כסאם כשליטים פלנטאריים נראים לעין, עזב הנסיך הפלנטארי הארעי, או של עת-חירום, ונעלם בצוהרי אחד הימים. בחלוף שלושה ימים, הופיע מיכאל במקומו הקבוע בסאלווינגטון, ומעט לאחר מכן הגיעה במסגרת שדרי יקום העל ההכרזה הרביעית של עתיקי היומין, אשר בישרה על המשך התקדמותה של ריבנות מיכאל בנבאדון.

צר לי שלא ניתנה לי הרשות לתאר את הסבלנות, הנחישות והכישורן שבהם התמודד בן חומרי זה עם המצבים המתאגרים בפלנטה המבולבלת הזו. סיפור הצלתו של עולם מבודד זה הינו אחד מן הפרקים היותר מוגעים ללב בדברי ימי הישועה של נבאדון כולה. בסיומה של

Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

^{119.32 (13123)} Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

^{119.33 (13124)} And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

^{119.34 (13125)} Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

^{119.35 (13126)} I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout

משימה זו, הכול בנבאדון הבינו מדוע בוחר שליטם האהוב לעסוק שוב ושוב במשימות המתת החוזרות האלה, שבמהלכן הוא לובש צורה בדמותה של הוויה תבונית כלשהי מסדר כזה או אחר הכפוף לו.

משימות המתת של מיכאל בדמות מלכי-צדק, לאחר מכן בדמות בן לאנונאנדק, ואז בדמות בן חומרי, הינן כולן מסתוריות ומצויות מעבר לכל הסבר. בכל אחד מן המקרים הוא הופיע פתאום כיחיד מפותח לגמרי של אותה קבוצת מתת. לעולם לא יתחוויר המסתורין שבהתגלמות האלה, אלא לאלו המורשים לגשת אל מעגל הרשומות הפנימי אשר בספרה הקדושה של סֶוֹנָאֲרִינגֶטון.

ולמן ימי משימת המתת המופלאה הזו, שאותה ביצע בדמות נסיך פלנטארי של עולם מבודד ומורד, מעולם לא התפתתה אחת מן הבנות החומריות – או התפתה אחד מן הבנים החומריים – בנבאדון, להתלונן על משימותיהם או להטיל דופי בקשיים אשר ניצבו בפניהם במשימותיהם בפלנטה. לעד יידעו הבנים החומריים כי הבן הבורא של היקום הינו להם ריבון גיבין וחבר אוהד, אחד אשר "עמד בכל הניסיונות ויכול להם", ממש כשם שהם נדרשים לעמוד בכל הניסיונות ולצלוח אותם.

לאחר כל אחת מן המשימות האלה שרר עידן של התעצמות בשירות ובנאמנות בקרב כלל ההוויות התבוניות השמימיות אשר מקורן ביקום, ואילו העידן שלאחר משימת המתת התאפיין בהתקדמות ובשיפור בכלל שיטות ניהול היקום ובכל טכניקות הממשל. מאז משימת מתת זו, שום בן חומרי או בת חומרית לא הצטרפו ביוזעין למרידה כנגד מיכאל; הם אוהבים ומכבדים אותו במסירות גדולה מכדי לדחותו במודע. בעת האחרונה, הוסטו האדמים מדרך הישר אך ורק באמצעות תחבולותיהן ורמייתן של אישיותות מורדות מטיפוסים גבוהים מהן.

4. משימת המתת הרביעית

והיה זה בסיומה של קריאת השמות התקופתית המתרחשת באוורסה מדי אלף שנה, שמיכאל הפקיד את ממשל נבאדון בידיהם של עמנואל וגבריאל; וכמובן, זכרנו במה שארע בעבר בשעה שכך התרחש, וכולנו התכונו לחזות בהיעלמו של מיכאל לצורך משימת המתת הרביעית שלו. ולא המתנו זמן רב, שכן מעט לאחר מכן הלך אל שדה השילוח של סאלווינגטון ונעלם מעינינו.

בחלוף היום השלישי להיעלמותו זו הקשורה למתת, הבחנו בתשדורות היקום באוורסה בפריט החדשות המשמעותי הבא, אשר נשלח מן המטה השרפי של נבאדון: "אנו מדווחים על הגעתה ללא הודעה של שרפים בלתי-ידועה, אשר אליה נלוו סופרנאפים יחידה וגבריאל מסאלווינגטון. שרפים בלתי-רשומה זו נמנית עם

Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

^{11936 (13131)} The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

^{11937 (13132)} Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in "all points been tried and tested," even as they must also be tried and tested.

^{11938 (13133)} Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

^{11941 (13134)} It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

^{11942 (13135)} On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: "Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered

הסדר של נבאדון, רשומה כיאות אצל עתיקי היומין מאורסה ואושרה על-ידי עמנואל מסאלווינגטון. שרפים זו נבחרה ונמצאה כשייכת לסדר העליון של מלאכיות ביקום מקומי, וכבר הוצבה לסגל היועצים המורים."

במהלך המתת השרפית הזו נעדר מיכאל מסאלווינגטון למשך תקופה של למעלה מארבעים שנה למניין הזמן התקני ביקום. במהלך תקופה זו הוא היה מסופח כיועץ לימוד שרפי, מה שאתם עשויים לכוון מזכיר אישי, של עשרים-ושישה מורים מומחים שונים, אשר פעלו בעשרים-ושניים עולמות שונים. משימתו האחרונה, או הסופית, הייתה בתפקיד יועץ וסייע אשר סופח למשימת המתת של בן מורה של שילוש בעולם מספר 462, במערכת מספר 84 של קונסטלציה מספר 3 ביקום של נבאדון.

במשך שבע השנים שבהן שרת במשימה זו, הבן המורה של השילוש מעולם לא היה משוכנע עד תום באשר לזהותה של עוזרתו השרפית. ואכן, באותה תקופה עוררו כל השרפים עניין מיוחד. כולנו ידענו היטב שהריבון האהוב שלנו שוהה לו ביקום מחופש לשרפים, אך אף פעם לא היינו בטוחים באשר לזהותה של שרפית זו. הוא לא זוהה בוודאות אף פעם, עד לזמן שבו סופח למשימת המתת של בן מורה זה של שילוש. אך במהלך התקופה הזו תמיד קיבלו השרפים יחס מיוחד מחשש שאחד מאתנו יגלה ששימש ללא ידיעתו כמארחו של ריבון של יקום במשימת המתת שלו כיצור. וכך, מאז ולעולמי עד, התקיים כאמת – בכל הנוגע למלאכיות – כי הבורא והשליט שלהן "נוסה בכל הצורות בדמות האישיות השרפית, ובכל הניסיונות האלה הוא עמד."

וככל שמשימות המתת האלה לבשו צורה בדמות צורות חיים יותר ויותר נמוכות ביקום, כך גדל שיעור השתתפותו של גבריאל בהרפתקאות ההתגלמות האלה, בתפקיד המקשר היקומי בין מיכאל, אשר שהה במשימת המתת, לבין עמנואל, שליט היקום בפועל.

וכעת התנסה מיכאל בהתנסות של מתת בדמות שלושה סדרים של בני יקום מעשה ידיו: המלכי-צדקים, הלאונאנדקים והבנים החומריים. ובטרם יפנה את תשומת לבו לשלבים השונים של נתיבת ההרקעה של יצוריו הרצוניים הנמוכים ביותר, בני התמותה האבולוציוניים של הזמן והמרחב, הוא מתעתד למחול על כבודו ולהופיע בדמות מלאכית כשרפים עליונה.

5. משימת המתת החמישית

לפני מעט יותר משלוש-מאות מיליון שנה למניין הזמן באורנטיה, היינו שוב עדים לאותה העברת סמכויות ביקום לעמנואל, וכן חזינו בהכנותיו של מיכאל ליציאה. הפעם, בשונה

seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors."

^{119.4.3 (1313.6)} Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

^{119.4.4 (1314.1)} Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been "in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality."

^{119.4.5 (1314.2)} As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

^{119.4.6 (1314.3)} Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. THE FIFTH BESTOWAL

^{119.5.1 (1314.4)} A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael

מפעמים הקודמות, הכריז מיכאל שפניו מועדות לאוורסה, המטה של יקום העל של אורונטון. הריבון שלנו עזב בזמן אשר נקבע, אך תשדורות יקום העל מעולם לא ציינו את הגעתו של מיכאל לחצרותיהם של עתיקי היומין. מעט לאחר יציאתו מסאלווינגטון, אכן הופיעה בתשדורות אשר הגיעו מאוורסה ההצהרה המשמעותית הבאה: "היום הגיע עולה רגל מרקיע, בן-תמותה במקור, מן היקום של נבאדון. הוא הגיע ללא כל הודעה מוקדמת וללא מספר, מצויד באישור עמנואל מסאלווינגטון ומלווה בגבריאל של נבאדון. הוויה בלתי-מזוהה זו מצויה במעמד של רוח אמיתית והתקבלה לשורותינו."

אילו ביקרתם היום באוורסה, הייתם שומעים על הימים שבהם שהה שם אֶנְטוֹד, אותו עולה רגל ייחודי ובלתי-מוכר של הזמן והמרחב אשר נודע באוורסה בשם זה. ובן-תמותה מרקיע זה – אשר היה לכל הפחות אישיות נשגבת ודמה לחלוטין לבני התמותה המרקיעים המצויים בשלב הרוחני – חי ופעל באוורסה במשך אחת-עשרה שנים למניין הזמן התקני של אורונטון. הוויה זו קיבלה וביצעה את המשימות המוטלות על בן-תמותה של רוח, ממש כמו אחיותיה ממגוון יקומיו של אורונטון. "היא נוסתה ועמדה בכל הניסיונות, ממש כמו אחיותיה," ובכל דבר נמצאה ראויה לאמון הממונים עליה, ובה בעת תמיד זכתה לכבוד ולהערצתן הנאמנה של אחיותיה הרוחות.

מסאלווינגטון, עקבנו בעניין עצום אחר הקריירה של עולה-רגל זה של רוח. בשל נוכחותו של גבריאל ידענו היטב כי עולה-רגל זה של רוח, עולה רגל וחסר מספר, היה לא אחר מאשר השליט של היקום המקומי שלנו, אשר נמצא במשימת מתת. הופעתו הראשונה של מיכאל, כמי שהתגשם ושימש בתפקיד השמור לאחד משלבי האבולוציה של בני התמותה, היווה מאורע אשר ריגש וריתק את נבאדון כולה. שמענו זה מכבר על אודות דברים שכאלה, אך כעת חזינו בהם. הוא הופיע באוורסה כבן-תמותה של רוח מפותח ומאומן לחלוטין, וככזה המשיך בקריירה שלו עד להתקדמותה של קבוצת בני-תמותה מרקיעים להאווה; אז הוא נפגש לשיחה עם עתיקי היומין, ומיד לאחר מכן עזב את אוורסה בלוויית גבריאל, בפתאומיות וללא כל ציון, והופיע מעט לאחר מכן במקומו הקבוע בסאלווינגטון.

רק לאחר שהשלים משימת מתת זו הבנו סוף-סוף כי מיכאל מתעתד ככל הנראה להתגשם בדמות סדרי האישיות השונים ביקום, החל במלכי-צדקים הגבוהים ביותר וכלה בבני התמותה בשר ודם של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב המצויים בתחתית. בסביבות הזמן הזה החלו המכללות של המלכי-צדקים ללמד את הסבירות לכך שמכאל יתגשם יום אחד כבן-תמותה בשר ודם, והועלו השערות

for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: "There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship."

1195.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In "all points he was tested and tried, even as his fellows," and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

1195.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

1195.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and

רבות ביחס לאופן שבו תוכל להתממש משימת מתת שכזו אשר אין-להסבירה. העובדה שמיכאל שימש אישית בתפקיד של בן-תמותה מרקיע עוררה עניין חדש ונוסף בכלל תכנית ההתקדמות של היצורים, המובילה כל מעלה, הן דרך היקום המקומי והן דרך יקום העל.

ועדיין, הטכניקה שמאחורי משימות המתת העוקבות האלה נותרה בגדר מסתורין. ואפילו גבריאל התוודה כי הוא איננו מבין כיצד ברצונו יוכל בן פרדיס זה ובורא יקום זה ללבוש צורה ואישיות, ולחיות את חייו של אחד היצורים הכפופים לו עצמו.

6. משימת המתת השישית

וכעת, כאשר סאלווינגטון כולה הכירה את הסימנים המעידים על משימת מתת הממשמשת ובאה, זימן מיכאל את כלל שוכני פלנטת המטה, ובפעם הראשונה גולל בפניהם את יתר פרטי תכנית ההתגלמות. הוא הכריז כי יעזוב בקרוב את סאלווינגטון על-מנת להתחיל בקריירה של בן-תמותה מורונטי בחצרותיהם של האבות הגבוהים ביותר בפלנטת המטה של הקונסטלציה החמישית. ואז, שמענו בפעם הראשונה את ההכרזה על כך שמשימת המתת השביעית והאחרונה שלו תיערך בעולם אבולוציוני כלשהו, בדמות בשר ודם.

בטרם עזב את סאלווינגטון אל משימת המתת השישית, נשא מיכאל דברים בפני תושבי הספירה אשר התקבצו, ואחר עזב לעיני כל, מלאה בשרפים יחידה ובכוכב הבוקר הבהיר של נבאדון. ובעוד ששוב הופקד ניהול היקום בידיו של עמנואל, האחריות הניהוליות התחלקו באופן נרחב יותר.

מיכאל הופיע במטה קונסטלציה מספר חמש במלוא דמותו של בן-תמותה מורונטי בעל מעמד הרקעה. צר לי על שאינני מורשה לגלות את פרטי הנתיבה של בן-תמותה מורונטי זה, נעדר המספר, משום שהייתה זו אחת התקופות המדהימות ויוצאות הדופן בהתנסות המתת של מיכאל, אפילו אם לוקחים בחשבון את שהותו הטראגית והדרמטית באורנטיה. ואולם, בין יתר המגבלות אשר הושתו עלי בעת שקיבלתי על עצמי משימה זו, נאסר עלי לגולל את סיפור הנתיבה המופלאה הזו של מיכאל בדמות בן התמותה המורונטי מאַנדָנטום.

כאשר שב מיכאל ממשימת המתת הזו במורונטיה, התחוויר לכולנו כי הבורא שלנו הפך ליצור כאחד היצורים, כי ריבון היקום משמש כאח וכרע אוהד אף ליצורים הברואים התבוניים הנמוכים ביותר במחוזותיו. עוד לפני כן הבחנו בכך שנקודת המבט של היצור הלכה ונרכשה בהתמדה, משום שזו הופיעה בהדרגה, אך הפכה למובחנת יותר לאחר השלמת משימת המתת המורונטית כבן-תמותה, ומובחנת אפילו

there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

^{1195.5 (1315.3)} Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. THE SIXTH BESTOWAL

^{1196.1 (1315.4)} Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

^{1196.2 (1315.5)} Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

^{1196.3 (1315.6)} Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

^{1196.4 (1316.1)} When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became

יותר לאחר ששב מנתיבתו באורנטיה כבנו של נגר.

גבראל הודיע לנו מבעוד מועד על הזמן שבו עתיד מיכאל להשתחרר ממשימת המתת במורונטיה, ובהתאם לכך ארגנו קבלת פנים מתאימה בסאלווינגטון. מיליונים על-גבי מיליונים של הוויות נתקבצו ובאו מכל עולמות המטה של הקונסטלציות של נבאדון, ורוב אלו אשר שהו בעולמות הסמוכים לסאלווינגטון התקבצו יחדיו על-מנת לקבל את פניו עם שובו אל כס השלטון ביקומו שלו. בתשובה לפניותינו הרבות ולביטויי ההערכה אשר השפענו עליו, על כך שהינו ריבון המתעניין כל-כך ביצוריו, ענה כך: "פשוט עסקתי בעסקי אבי. הנני עושה את אשר בני פרדיס, האוהבים את יצוריהם ומשתוקקים להבינם, נהנים לעשות."

אך מאותו יום ועד לשעה שבה יצא מיכאל להרתפקה באורנטיה כבן האדם, המשיכה נבאדון כולה לעסוק במעלליו הרבים של שליטה הריבון בעת שפעל באַנדָנטום, שם התגלם במשימת המתת כבן-תמותה מורונטי המרקיע באופן אבולוציוני, ובכך שנבחן בכל הדברים ממש כמו רעיו אשר התקבצו מעולמות החומר של כלל הקונסטלציה שבה שהה.

7. משימת המתת השביעית והסופית

ובמשך עשרות-אלפי שנים, ציפינו למשימת המתת השביעית והסופית של מיכאל. גבראל לימד אותנו כי משימת מתת אחרונה זו תיערך בדמותו של בן-תמותה בשר ודם, אך לא ידענו דבר באשר לזמן, למקום ולאופן שבו תתממש הרפתקה זו.

לעובדה שמיכאל בחר באורנטיה כזירת הפעולה למשימת המתת הסופית שלו, ניתן ביטוי פומבי מעט לאחר שלמדנו על כישלונם של אדם וחווה. וכך, במשך למעלה משלושים-וחמש אלף שנה, עולמכם עמד בחזית תשומת הלב של כלל המועצות ביקום. שום חלק ממשימת המתת באורנטיה לא נשמר בסוד (למעט מסתורין ההתגשמות). כל מה שארע בעולמכם, הקטן אך המכובד, מן ההתחלה ועד לניצחון חזרתו הסופית של מיכאל לסאלווינגטון כריבון העליון על היקום, קיבל פרסום מלא ביקום.

אף-על-פי שהאמנו שזו תהיה השיטה, לא ידענו עד לזמן המאורע עצמו שמיכאל יופיע בכדור הארץ כעולל חסר-ישע של העולם. עד אז, הוא תמיד הופיע בדמות יחיד מפותח לחלוטין המשתייך לקבוצת האישיות שנבחרה למשימת המתת. ואכן, הייתה זו תשדורת מרגשת מסאלווינגטון שבישרה על הולדתו של התינוק מבית-לחם באורנטיה.

more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

^{1196.5(1316.2)} We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

^{1196.6(1316.3)} But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

^{1197.1(1316.4)} For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

^{1197.2(1316.5)} The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

^{1197.3(1316.6)} While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

ואז, הבנו שהבורא והחבר שלנו לא רק עושה את הצעד המסוכן ביותר בכל מהלך הקריירה שלו, בכך שהוא מסכן, כפי הנראה, את מעמדו ואת סמכותו במשימת מתת זו שבה נולד כעולל, אלא אף הבנו כי התנסותו זו, במשימת המתת הסופית כבן-תמותה, היא אשר תכתיר אותו לעד כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום של נבאדון. במשך כשליש מאה למניין הזמן בכדור הארץ נישאו כל העיניים בכל חלקי היקום המקומי הזה לאורנטיה. כלל היצורים התבוניים הבינו כי מתרחשת משימת המתת האחרונה, ומכיוון שידענו זה מכבר על מרידתו של לוציפר בשטניה ועל העוינות של קליגאסטיה באורנטיה, הבנו היטב את עוצמת המאבק אשר יפרוץ כאשר השליט שלנו ימחל על כבודו ויתגשם באורנטיה בלבוש הצנוע של דמות בשר ודם.

ישוע בן-יוסף, התינוק היהודי, נוצר ונולד בעולם, ממש כמו כל התינוקות האחרים לפניו ולאחריו, למעט העובדה שתינוק ייחודי זה היה התגלמותו של מיכאל מנבאדון, בן פרדיס אלוהי ובורא כלל היקום המקומי הזה של דברים ושל ההוויות. ולעד יותר ללא פתרון מסתורין זה של התגשמות האלוהות בתוך צורתו האנושית של ישוע, אשר מכל בחינה אחרת הגיע לעולם באופן טבעי. ואפילו בנצח, אף-פעם לא תתחווונה לכם הטכניקה והשיטה שבאמצעותן התגשם הבורא בדמות ובלבוש בראיו. זהו סוד השייך לסונאריגטון, ומסתורין אלו ידועים אך ורק לאותם בנים אלוהיים אשר התנסו בחוויה של משימת מתת.

חכמים מסוימים בכדור הארץ ידעו על הגעתו הממשמשת ובאה של מיכאל. חכמים אלו, בעלי התובנה הרוחנית, למדו על משימת המתת הצפויה של מיכאל באורנטיה באמצעות הקשרים שבין עולם אחד למשנהו. ואכן, השרפים הודיעו באמצעות היצורים האמצעיוניים לקבוצת כמרים מכשדים, אשר בראשה עמד אַרְדְּנוֹן. אנשים יודעי-אל אלו ביקרו את הרך הנולד באבוס. הודעה זו אשר נמסרה לאַרְדְּנוֹן ולעמיתיו מידי השרפים אשר סופחה בעבר לאדם ולחוזה בגן הראשון, מהווה את המאורע העל-טבעי היחיד אשר נקשר בהולדתו של ישוע.

הוריו האנושיים של ישוע היו אנשים ממוצעים לגילם ולתקופתם, ולפיכך, נולד וגודל בן אל זה, אשר התגשם מרחם אישה, באופן הרגיל שבו גודלו ילדים באותו גזע ובאותה תקופה.

סיפור שהותו של מיכאל באורנטיה, הסיפור על אודות משימת המתת של הבן הבורא בעולמכם כבן-תמותה, מצוי מעבר ליריעה ולתכלית אשר הוגדרו למסמך זה.

^{1197.4 (1316.7)} We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

^{1197.5 (1317.1)} Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

^{1197.6 (1317.2)} Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

^{1197.7 (1317.3)} Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

^{1197.8 (1317.4)} The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. מעמדו של מיכאל בתר-משימות-המתת

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

לאחר משימת המתת הסופית והמוצלחת

^{1198.1 (1317.5)} After Michael's final and successful

של מיכאל באורנטיה, לא רק עתיקי היומין הכירו בו כשליטה הריבוני של נבאדון, אלא גם האב האוניברסאלי הכיר בו כמנהלו המבוסס של היקום המקומי אשר ברא בעצמו. עם חזרתו לסאלווינגטון, הוכרז מיכאל זה, בן האדם ובן האל, כשליטה המבוסס של נבאדון. מאוורסה הגיעה ההכרזה השמינית על אודות ריבונותו של מיכאל, ואילו מפרדים הגיעה הכרזת המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי, הכרזה אשר מחשיבה את האיחוד הזה בין האל לבין האדם כמי שעומד בראש היקום באופן בלעדי; ועוד הנחתה את איחוד היומין המוצב בסאלווינגטון להצהיר על כוונתו לפרוש לפרדים. גם נאמני היומין אשר במטות הקונסטלציות הונחו לפרוש מן המועצות של הגבוהים ביותר. ואולם, מיכאל סירב לקבל את פרישתם של בני השילוש אשר מיעצים ומשתפים פעולה. הוא קיבץ אותם בסאלווינגטון וביקש מהם באופן אישי להישאר ולשמש בתפקידם בנבאדון לעד. הם מסרו על החלטתם להיענות לבקשה זו לממונים עליהם בפרדים, ועד מהרה נמסרו הצווים אשר מפרדים את בניו אלה של היקום המרכזי מפרדים ומספחים אותם לנצח אל חצרו של מיכאל מנבאדון.

למיכאל נדרשו כמעט מיליארד שנה, כמניין הזמן באורנטיה, על-מנת להשלים את נתיבת המתת שלו ולבסס באופן סופי את סמכותו העליונה ביקום אשר אותו ברא בעצמו. מיכאל נולד בורא, חונך כמנהל, ואומן כמנהל, אך נדרש להרוויח את ריבונותו מתוך התנסות. וכך נודע עולמכם הקטן ברחבי נבאדון כולו כזירה שבה בחר מיכאל להשלים את ההתנסות שכל בן בורא של פרדים נדרש לה בטרם יינתנו לו שליטה וניהול בלתי-מוגבלים ביקום אשר אותו ברא בעצמו. וכל שתקיעו ביקום המקומי, תלמדו עוד על אודות האידיאלים והאישיות אשר נגעו למשימות המתת הקודמות של מיכאל.

בעת שהשלים את משימות המתת שלו כיצור, מיכאל לא רק ביסס את ריבונותו שלו, אלא גם העצים את ריבונותו המתפתחת של האל העליון. במהלך משימות המתת האלה, הבן הבורא לא רק עסק בחקר הטבע השונה של אישיותות היצורים – חקר אגב ירידה – אלא גם הגשים את ההתגלות של רצונותיהן המגוונים והשונים של אלוהיות פרדים, אלה אשר סינתזת האחדות שלהן מגלה את רצונה של ההווה העליונה, כפי שמגלים הבוראים העליונים.

היבטי רצון האלוהיות השונים הללו מתממשים באופן אישי ונצחי בטבען השונה של שבע רוחות האב, וכל אחת משימות המתת של מיכאל היוותה התגלות ייחודית של אחד ממופעי האלוהיות הללו. במשימת המתת כמלכי-צדק, הוא גילם את רצונם המאוחד של האב, הבן והרוח; במשימת המתת כלאנוגנדק, את רצונם של האב והבן; במשימה האדמית הוא

bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

^{1198.2 (1318.1)} It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

^{1198.3 (1318.2)} In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

^{1198.4 (1318.3)} These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he

גילה את רצונם של האב והרוח. במשימת המתת השרפית את רצונם של הבן והרוח; במשימת המתת כבן-תמותה באורסה הוא גילם את רצונו של הפועל האחד; במשימת המתת כבן-תמותה מורונטי את רצונו של הבן הנצחי; ובמשימת המתת החומרית באורנטיה הוא חי את רצונו של האב האוניברסלי, ואף עשה כן כבן-תמותה בשר ודם.

כתוצאה מהשלמת שבע משימות המתת האלה השתחררה ריבונותו העליונה של מיכאל, וגם נוצרה האפשרות לריבונותו של העליון בבבאדון. באף אחת ממשיות המתת לא גילה מיכאל את האל העליון, אך הסך הכולל של כל שבע משימות המתת מהווה התגלות חדשה על אודות ההוויה העליונה בבבאדון.

במקביל להתנסות היורדת שלו מן האל אל עבר האדם, מיכאל התנסה בהרקעה מן היכולת ליצור מופעים חלקיים לעליונות הפעולה הסופית ולסופיות שחרור הפוטנציאל שלו לפעולה מוחלטת. כבן בורא, מיכאל הינו בורא בזמן-מרחב; ואולם כבן מאסטר בעל שבעה היבטים, מיכאל הינו חבר באחד הסגלים האלוהיים שמהם מורכב השילוש המרבי.

בעת שעבר דרך ההתנסות של גילוי רצונות שבע רוחות האב של השילוש, התנסה הבן הבורא בגילוי רצונו של העליון. כאשר פעל כמגלה רצונה של העליונות, זיהה עצמו מיכאל לנצח עם העליון, יחד עם כל הבנים האחרים מסוג מאסטר. בעידן הנוכחי ביקום הוא מגלה את העליון ומשתתף בהתממשותה של ריבונות העליונות. אך בעידן הבא ביקום, הננו מאמינים כי הוא ישתף פעולה עם ההוויה העליונה בשילוש ההתנסותי הראשון, עבור יקומי החלל החיצון ובהם.

אורנטיה הינה המקדש הסנטימנטלי של כל בבאדון, ראש וראשונה לעשרה מיליון עולמות מיושבים, הבית של מיכאל המשיח כבן-תמותה, ריבון בבאדון כולה, סועד כמלכי-צדק לעולמות, מושיע מערכת, גואל אדמי, רע שרפי, עמית לרוחות מרקיעות, מתקדם מורונטי, בן האדם בדמות בשר ודם והנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ואמת דוברים רישומים כאשר הם מציינים כי אותו ישוע הבטיח לחזור ביום מן הימים לעולם שבו סיים את משימות המתת שלו, עולם הצלב.

[מסמך זה, המתאר את שבע משימות המתת של מיכאל המשיח, הינו המסמך השישים-ושלושה במספר בסדרת המצגות אשר הוגשו בחסותן של מגוון אישיות, ואשר מגוללות את סיפורה של אורנטיה עד לזמן שבו הופיע מיכאל על-פני כדור הארץ בלבוש בשר ודם. מסמכים אלו אושרו על-ידי ועדה מנבאדון בת שנים-עשר חברים, בראשותו של מְנוֹטִיָּה מלכיצדק. הכתבנו את הסיפורים הללו ורשמנו אותם בשפה האנגלית – באמצעות טכניקה

revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

^{1198.5 (1318.4)} The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

^{1198.6 (1318.5)} In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

^{1198.7 (1318.6)} In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

^{1198.8 (1319.1)} Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

^{1198.9 (1319.2)} [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our

אשר אושרה על-יד הממונים עלינו – בשנת 1935 לספירה למניין הזמן באורנטיה.] superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

הספר של אורנטיה

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 120. משימת המתת של מיכאל באורנטיה

121 ⇨

הספר של אורנטיה

119 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 120

משימת המתת של מיכאל באורנטיה

סעיפים

מבוא

1. ועדת משימת המתת השביעית
2. מגבלות משימת המתת
3. עצות והצעות נוספות
4. ההתגשמות בגוף – שניים שהופכים לאחד

PAPER 120

THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

מבוא

מונתי על-ידי גבריאל לפקח על תיאור חיי מיכאל בזמן שחי באורנטיה בלבוש בשר ודם; ואנוכי, המנהל המלכי-צדק של וועדת ההתגלות – אשר בידה הופקדה משימה זו – מורשה להציג את סיפור המעשה של אירועים מסוימים אשר התרחשו מייד בטרם הגעתו של הבן הבורא לאורנטיה על-מנת להתחיל בחלק הסופי של התנסות המתת שלו ביקום. חיים אלו – הזהים לחיים שהוא משית על היצורים התבוניים אשר ברא בעצמו – וכן הענקת עצמו בדמות הסדרים השונים של היצורים הברואים, מהווים חלק מן המחיר אשר חייב כל בן בורא לשלם על-מנת לרכוש ריבונות עליונה ומלאה על היקום מעשה ידיו, יקום של דברים ושל הוויות.

לפני המאורעות אשר אני עומד לתאר בזאת, העניק עצמו מיכאל מנבאדון שש פעמים בדמותם של בני שישה סדרים שונים של יצורים ממגוון היצורים התבוניים הברואים. ואז, הכין עצמו לירידה אל אורנטיה בלבוש בשר ודם בן-תמותה, הקדר הנמוך ביותר מבין כל סדרי יצורי הרצון התבוניים שלו, ושם, בדמות בן-אדם של עולם החומר, עתיד היה לשחק במערכה האחרונה בדרמה שבה הוא רוכש ריבונות ביקום בהתאם לצויו שליטי פרדיס של יקום היקומים.

INTRODUCTION

^{120:0.1 (1323:1)} ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

^{120:0.2 (1323:2)} Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

במהלך כל אחת ממשימות המתת הקודמות האלה, מיכאל רכש לעצמו לא רק את הניסיון הסופי של אחת מקבוצות ההוויות אשר יצר, אלא גם התנסות הכרחית בשיתוף הפעולה עם פרדיס, אשר כלשעצמה תרמה תרומה נוספת להתבססותו כריבון היקום אשר ברא. בכל רגע מהזמן שעבר ביקום המקומי, הייתה נתונה בידי מיכאל היכולת לתבוע ריבונות אישית כבן בורא, וכבן בורא לשלוט ביקום לפי בחירתו שלו. אילו כך היה, עמנאל ובני פרדיס הנלווים היו עוזבים את היקום. ואולם, מיכאל לא חפץ לשלוט בנבאדון אך ורק בזכות המבודדות שלו כבן בורא. הוא חפץ להרקיע – באמצעות התנסות בפועל בשיתוף-פעולה בכפוף לשילוש פרדיס – אל אותו מעמד גבוה ביקום, אשר ישיר אותו לשלוט ביקומו ולנהל את ענייניו באותה מושלמות של תובנה ובאותה חוכמת ביצוע אשר ביום מן הימים תאפיין את שלטונה המרומם של ההוויה העליונה. הוא לא שאף לשלטון מושלם כבן בורא, אלא לעליונות הניהול אשר הינה התגשמותן של חוכמת היקום והתנסותה האלוהית של ההוויה העליונה.

ולפיכך, בעת שביצע את שבע משימות המתת האלה עבור מגוון סדרי היצורים שלו ביקום, עמדה לנגד עיניו של מיכאל מטרה כפולה: הראשונה, הוא השלים את רכישתה של ההתנסות הנדרשת בהבנת היצורים, אשר חייבים כל הבנים הבוראים לרכוש בטרם יקבלו על עצמם ריבונות שלמה. בכל עת, יוכל בן בורא לשלוט ביקומו שלו בזכות האישיות, אך רק משהשלים את שבע משימות המתת בדמות יצור הוא יוכל לשלוט כנציג העליון של שילוש פרדיס. שנית, הוא שאף לקבל את הזכות לייצג את מקסימום הסמכות של שילוש פרדיס, אשר אותה ניתן לבטא בניהול ישיר ואישי של יקום מקומי. ובהתאם לכך, במשך התנסותו בכל אחת ממשימות המתת ביקום, מיכאל הכפיק עצמו מרצונו ובהצלחה לרצונותיהן המשובלים של מגוון ההתאגדויות השונות של אישיות שילוש פרדיס. כלומר, במשימת המתת הראשונה היה כפוף לרצונם המשובל של האב, של הבן ושל הרוח; במשימת המתת השנייה לרצונם של האב ושל הבן; במשימת המתת השלישית לרצונם של האב ושל הרוח; במשימת המתת הרביעית לרצונם של הבן ושל הרוח; במשימת המתת החמישית לרצונה של הרוח האינוסופית; במשימת המתת השישית לרצונו של הבן הנצחי; ובמהלך משימת המתת השביעית והאחרונה, אשר התקיימה באורנטיה, לרצונו של האב האוניברסאלי.

ומשום כך, מיכאל משלב בריבונותו האישית בין רצון האלוהי של שבע רמות הבוראים ביקום לבין התנסות ההבנה של יצוריו ביקום המקומי. ולפיכך הפך הניהול שלו למייצג העוצמה והסמכות המקסימליים, אף כי הוא נעדר כל

^{1200.3 (1323.3)} In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

^{1200.4 (1324.1)} Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

^{1200.5 (1324.2)} Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become

הנחות שרירותיות. עוצמתו הינה בלתי-מוגבלת, מכיוון שהיא נגזרת מחיבור התנסותי עם אלוהיות פרדיס; סמכותו הינה בלתי-ניתנת לערעור, הואיל והיא נרכשה באמצעות התנסות בפועל בדמות יצוריו ביקום; ריבונותו הינה עליונה מכיוון שהיא מגלמת בעת ובעונה אחת את נקודת ההשקפה בעלת שבעת ההיבטים של אלוהות פרדיס ואת נקודת השקפתו של יצור הזמן והמרחב.

ולאחר שקבע את המועד למשימת המתת הסופית שלו, ומשבחר את הפלנטה שבה יתרחש מאורע יוצא-דופן זה, ערך מיכאל את הפגישה הרגילה, הקודמת למשימת מתת, עם גבריאל, ואז הציג עצמו בפני עמנואל, אחיו הבכור ויועץ פרדיס. מיכאל הפקיד כעת בידיו של עמנואל את כלל סמכויות הניהול ביקום אשר לא הפקיד לפני כן בידיו של גבריאל. ומעט לפני יציאתו של מיכאל להתגשמותו באורנטיה, ובעת שעמנואל קיבל לידי כמשמורת את היקום למשך משימת המתת באורנטיה, מסר עמנואל למיכאל את עצתו באשר למשימת המתת, הנחיות אשר תעמודנה לרשות מיכאל כמדריך בעת התגשמותו ובזמן שיגדל באורנטיה כבן-תמותה של העולם.

בהקשר זה, ראוי לזכור כי מיכאל בחר להוציא אל הפועל משימת מתת זו בלבוש בשר ודם ובכפוף לרצונו של אב פרדיס. אילו ביצע התגשמות זו אך ורק על-מנת להשיג ריבונות ביקום, לא היה הבן הבורא נדרש להנחיותיו של איש, ואולם, הוא יצא לדרך למשימת גילוי העליון, וזו דרשה תפקוד אגב שיתוף-פעולה עם מגוון רצונותיהן של אלוהיות פרדיס. ולכן, כאשר ישיג לבסוף באופן אישי את ריבונותו, תכלול זו את כל רצון האלוהיות בעל שבעת ההיבטים אשר מגיע לשיאו בעליון. ולפיכך, בשש הפעמים הקודמות הונחה על-ידי נציגיהן האישיים של אלוהיות פרדיס על שלל התאגדויותיהן; וכעת הונחה על-ידי איחוד היומין, שגריר שילוש פרדיס ליקום המקומי של נבאדון, הפועל מטעם האב האוניברסאלי.

נכונותו של בן בורא רב-עוצמה זה להכפיף עצמו שוב ומרצונו שלו לרצון אלוהיות פרדיס, והפעם לזה של האב האוניברסאלי, טמנה בחובה יתרונות עצומים והביאה לתמורה כבירה. מתוך החלטתו זו להכפיף עצמו מתוך חיבור שכזה, יתאפשר למיכאל להתנסות בעת התגשמותו בגוף, לא רק בטבעו של אדם בן-תמותה, אלא גם ברצונו של אב פרדיס, אבי כולם. ובנוסף לכך, יתאפשר לו להתחיל במשימת מתת ייחודית זו מתוך ביטחון מלא, לא רק שעמנואל יפעיל את מלוא סמכותו של אב פרדיס בניהול יקומו בזמן היעדרו למטרת משימת המתת באורנטיה, אלא גם להתנחם בידיעה כי עתיקי היומין של יקום העל הכריזו על כך שמחוז

representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

1200.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

1200.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

1200.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia

שלטונו יהא בטוח מכל פגע במשך כל תקופת משימת המתת.

זוהי היה הרקע למעמד רב החשיבות שבו הציג עמנואל את ועדת משימת המתת השביעית. ומתוך ההנחיות של עמנואל לשליט היקום, בטרם יציאתו למשימת המתת של מי שעתיד להיות באורנטיה ישוע מנצרת (מיכאל המשיח), הנני רשאי לצטט את הקטעים הבאים:

1. ועדת משימת המתת השביעית

“אחי הבורא, הנני עומד לחזות במשימת המתת השביעית והסופית שלך ביקום. את שש המשימות הקודמות ביצעת בנאמנות וללא-דופי, ואין לי כל ספק כי גם בזו, משימת מתת הריבונות הסופית שלך, תצליח בדיוק באותה מידה. עד כה הופעת בספרות של משימת המתת שלך כהוויה מפותחת לחלוטין מן הסדר אשר בחרת. ואילו כעת, עתיד אתה להופיע באורנטיה, אותה פלנטה חסרת סדר ומעורערת אשר בחרת בעצמך, לא כבן-תמותה מפותח לגמרי, אלא כתינוק חסר-ישע. וזו, רעי, תהא התנסות חדשה אשר טרם ידעת כמותה. עתיד אתה לשלם את מלוא המחיר של משימת המתת ולהתנסות בהארה השלמה של בורא המתגשם בדמות יצור.

“במשך כל משימות המתת הקודמות שלך, בחרת מרצונך להכפיף את עצמך לרצון של שלוש אלוהויות פרדים וכל התאגדויותיהן האלוהיות. במשימות המתת הקודמות שלך היית כפוף לכל שבעת היבטי רצונו של העליון, פרט לאחד – רצונו האישי של אביך, אב פרדים. וכעת, משבחרת להיות כפוף לגמרי לרצונו של אביך במהלך משימת המתת השביעית, אני, כנציגו האישי של אבינו, נוטל לידי את הסמכות הבלתי-מסויגת ביקומך למשך זמן התגלמותך.

“ועם כניסתך למשימת המתת באורנטיה, אתה מוותר מרצונך על כל התמיכה המיוחדת והסיוע החוץ-פלנטארי אשר היו עשויים להינתן לך על-ידי מי מן היצורים אשר בראת. וכפי שבניך, בני נבאדון, תלויים בך לחלוטין על-מנת להתנהל בבטחה במשך נתיבתם ביקום, כך גם אתה נדרש כעת להיות תלוי לחלוטין וללא סייג באביך מפרדים כדי להתנהל בבטחה בכל התהפוכות העלומות אשר תופענה במשך חיך אלו כבן-תמותה. וכאשר תסיים את התנסות המתת הזו, תדע אל נכון את מלוא המשמעות העשירה של אמונת-ביטחון זו אשר תדרוש מכל יצור לרכוש במומחיות כחלק ממערכת היחסים האינטימית שלהם איתך, כבוראם וכאביהם ביקום המקומי.

bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:09 (1325:2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:11 (1325:3) “My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:12 (1325:4) “Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father’s will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:13 (1325:5) “In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

במהלך משימת המתת באורנטיה, עליך לעסוק בדבר אחד בלבד, ההתייחדות הרציפה בינך לבין אביך מפרדיס; והודות למושלמות של מערכת יחסים מעין זו תתגלה לעולם שבו מתבצעת משימת המתת, ואף לכלל היקום אשר בראת, התגלות חדשה ומובנת יותר על אודות אביך ואבי, האב האוניברסאלי, הוא אבי הכול. ולפיכך, עליך לעסוק אך ורק בחייך האישיים באורנטיה. אני אשא במלוא האחריות ואדאג ביעילות לביטחון ולניהול הרציף של יקומך, החל מן הרגע בו תפקיד מרצונך את הסמכות בידי ועד לרגע שבו תשוב אלינו כריבון יקום אשר אושר על-ידי פרדיס, ואז תקבל חזרה מידי לא את הסמכות שהפקדת בידי, סמכות של בא-כוח, אלא, לחלופין, את מלוא השליטה והסמכות על יקומך.

“ועל-מנת שתדע אל-נכון ובבטחה כי הנני מוסמך לעשות את כל מה שאבטיח לך כעת (אף כי יודע אתה היטב כי אני הנני הבטחת פרדיס לקיום נאמן ולביצוע של מילתי), אני מכריז בזאת בפניך כי קיבלתי זה עתה מסר ובו ציווי מטעם עתיקי היומין של אוורסה אשר ימנע מן היקום של נבאדון כל סכנה רוחנית במשך זמן המתת אשר אתה יוצא אליה מרצונך. שום דבר בעל חשיבות גדולה לא יוכל להתרחש בנבאדון כולה, החל ברגע בו שתאבד את הכרתך, עם תחילת התגשמותך כבן-תמותה, ועד אשר תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורר של היקום אשר בראת וארגנת. במשך פרק הזמן הזה של התגלמותך בגוף, הנני אוחד בפקודותיהם של עתיקי היומין, אשר מצוות בלא-סייג על השמדתה המיידית והאוטומטית של כל הוויה ביקום של נבאדון אשר תימצא אשמה במרידה, או תתיימר להתקומם, בזמן היעדרך לצורך משימת מתת זו. אחי, לאור סמכות פרדיס המובנית בנוכחותי והמועצמת בצו השיפוט של אוורסה, יהיו יקומך וכל יצוריו הנאמנים בטוחים בזמן משימת המתת שלך. הנך רשאי להתחיל במשימתך ולעסוק אך במחשבה אחת ויחידה – ההתגלות המורחבת של אביך ליצורים התבוניים של יקומך.

“וכפי שארע בכל משימות המתת הקודמות שלך, הנני להזכירך כי הנני מקבל על עצמי את הסמכות ביקומך כאחייך-נאמן. בשמך הנני מפעיל את כלל הסמכות ומשתמש בכלל העוצמה. אני פועל כפי שהיה פועל אבינו מפרדיס ובהתאם לבקשתך המפורשת כי אפעל כך במקומך. וכיוון שכך הינם פני הדברים, כל הסמכות הזאת שהאצלת נתונה לך בכל רגע שבו תראה לנכון לבקשה בחזרה. מתחילתה ועד סופה, מתרחשת משימת המתת שלך לחלוטין מרצונך. כבן-תמותה אשר יתגשם בעולם בגוף, לא יעמדו לרשותך יכולותיך השמימיות, אך תוכל לחזור ולקבל לידך את כל העוצמה שעליה וויתרת, וכן את כלל הסמכות ביקום, בכל רגע שבו תחליט. אם תחליט להחזיר לעצמך את

1201.4 (1326.1) “Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

1201.5 (1326.2) “And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

1201.6 (1326.3) “As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and

עוצמתך וסמכותך, זכור כי אתה עושה כן מסיבות אישיות בלבד, שכן אני עצמי הנני ההתחייבות החיה והעליונה אשר בנוכחותה תבטיח את ניהולו הבטוח של יקומך בהתאם לרצונו של אביך. במהלך היעדרותך מסאלווינגטון, לא תוכל להתרחש כל מרידה כדוגמת אלה אשר התרחשו שלוש פעמים לפני כן בנבאדון. זאת הואיל ועתיקי היומין הכריזו כי במשך כל משימת המתת באורנטיה תחוסל כל מרידה אוטומטית מעצם היותה.

"יובעת היעדרותך לצורך משימת המתת יוצאת-הדופן הזו, הנני מבטיחך (בשיתוף-פעולה של גבריאלי) לנהל נאמנה את יקומך; ועת הנני משלח אותך מעמי למשימה זו של סעד התגלות אלוהית ולהתנסות זו של שלמות הבנת האדם, הנני פועל מטעם אבי ומטעם אביך, ומציע לך את העצות הבאות, אשר עשויות להנחות אותך בחיים בכדור הארץ עת תגדל מודעותך העצמית באשר למשימתך האלוהית בעת שהותך המתמשכת בגוף בשר ודם:

2. מגבלות משימת המתת

1. "בהתאם לנוהג ולטכניקה של סונארינגטון – כמצאה על-ידי הבן הנצחי של פרדיס – הכנתי את כל הדרוש לשם כניסתך המיידית למשימת המתת בת-התמותה בהרמוניה עם התכניות אשר הכנתי ואשר הפקיד בידי גבריאלי אתה תגדל באורנטיה ככל ילד בעולם, תשלם את החינוך שלך כאדם – בעודך כפוף כל העת לרצונות של אביך מפרדיס – תחיה את חיך באורנטיה כפי שבחרת, תסיים את שהותך בפלנטה, ותתכונן להרקיע אל אביך על-מנת לקבל ממנו את הריבונות העליונה על יקומך.

2. "מעבר למשימתך בכדור הארץ ולהתגלות עבור היקום, כמשימה משנית לשתייה, אני מייעץ לך, כי לאחר שתהיה מספיק מודע לזהותך האלוהית, תיקח על עצמך משימה נוספת – לחסל טכנית את מרידתו של לוציפר במערכת של שטניה – ושתעשה את כל זאת כבן האדם; וכך, הנני מציע כי תשיג בנועם, בחולשה ההופכת לעוצמה באמצעות היכנוות של אמונה לרצון האב, כבן אנוש של העולם, את כל מה שפעם אחר פעם סירבת להגשים באופן שרירותי תוך שימוש בעוצמה ובכוח הרבים שבהם ניחנת בעת שפרצה מרידה חטאה ובלתי-צודקת זו. לדעתי יהא זה בבחינת סיום ראוי ביותר למשימת המתת שלך כבן-תמותה באם תחזור אלינו כבן האדם, כנסיך הפלנטארי של אורנטיה, כמו גם כבן האל, כריבון העליון של יקומך. כך בדמות בשר ודם, היצור התבוני הנמוך ביותר בנבאדון, הקשב לטענותיהם המנאצות של לוציפר ושל קליגאסטיה ושפוט אותן, וכך, מן המעמד הפשוט אשר בחרת, סיים

authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326:4) "As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327:1) "1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327:2) "2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your

לעד את מיצגי השווא של ילדי האור הללו אשר כשלו. אף כי סירבת בנחישות לנשל את המורדים הללו מתוקף זכויותיך כבורא, יהא זה ראוי שכעת תיטול מידהם של הבנים הכושלים הללו את סמכותם, בשעה שהנך נתון בלבוש היצור הנמוך ביותר אשר בראת; וכך יכיר לעד כלל יקומך המקומי בהוגנות ובצדק של מה שעשית בעודך בגוף, ושמתוך חסד נמנעת מלעשותו מכוח סמכות שרירותית. וכך, משביססת מתוקף משימת המתת את האפשרות לריבונותו של העליון בנבאדון, חתמת למעשה את כלל ענייניהן הבלתי-פתורים של כל ההתקוממויות הקודמות, למרות השיהוי בזמן, הארוך או קצר יותר, הכרוך בהתממשותו בפועל של הישג זה. במעשה זה, יחוסלו עקרונית כלל העימותים ביקומך. וכאשר תקבל לאחר-מכן את הריבונות העליונה על יקומך, אף-פעם לא יתאפשר שוב לקרוא תיגר על סמכותך בשום חלק של הבריאה הכבירה אשר אתה בראתה באופן אישי.

3. "כאשר תצליח לסיים את פרישתה של אורנטיה, כפי שהנני סמוך ובטוח שכך תעשה, הנני מייעץ לך לקבל על עצמך מגבריאל את תואר "הנסיך הפלנטארי של אורנטיה", לתעודת נצח מטעם יקומך על משימת המתת האחרונה שלך; וכן, כי תיקח על עצמך לעשות את כל אשר יידרש, ואת כל אשר תואם את תכלית משימתך, בכדי לכפר על הצער ועל הבלבול אשר גרמו בגידתו של קליגאסטיה וכישלונו, לאחר מכן, של אדם, באורנטיה.

4. "בהתאם לבקשתך, גבריאל וכל הנוגעים בדבר ישתפו איתך פעולה על-מנת לממש את רצונך המפורש לסיים את משימת המתת שלך באורנטיה תוך הכרזה על משפט של סיום עידן עבור העולם, שאליו יתלוו סיום עידן, תחייתם של בני התמותה השורדים הנמים, וכינונו של עידן מתת רוח האמת.

5. "ובנוגע לפלנטה שבה תתרחש משימת המתת ולדור בני האדם המייד שיקרבו תחיה בעת שהותך כבן-תמותה, אני מייעץ לך לפעול בעיקר בתפקיד של מורה. בראש ובראשונה, הקדש עצמך לשחרור טבעו הרוחני של האדם ועורר בו השראה. אז, האר את חשכת האינטלקט האנושי, רפא את נשמות האנשים, ושחרר את דעתם מפחדים נושנים. ואז, בהתאם לחכמתך כבן-תמותה, סעד פיזית את אחיך לגוף ודאג לרווחתם החומרית. חייה את החיים הדתיים האידיאליים אשר ימלאו את כלל יקומך בהשראה ובהארה.

6. "בפלנטת המתת שלך שחרר רוחנית לחופשי את האדם אשר הופרד-בשל-מרידה. באורנטיה, תרומ תרומה נוספת לריבונותו של

assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

12023 (1327:3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

12024 (1328:1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

12025 (1328:2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

12026 (1328:3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the

העליון, ובכך הרחב את תחום כינון ריבונות זו ברחבי המחוזות הנרחבים של בריאתך, זו אשר בראת בעצמך. ובזו המתת בדמות בשר ודם הנך עתיד לחוות את הארתו הסופית של בורא של זמן-מרחב, את ההתנסות הדואלית של פעולה יחד עם רצונו של אביך מפרדיס בתוך טבעו של אדם. בזמן חיך הארעיים נועדו רצונו של היצור הסופי ורצונו של הבורא האינוסופי להפוך לאחד, ממש כשם שהם מתאחדים באלוהותה המתפתחת של ההווה העליונה. הגר את רוח האמת על-מנת לשטוף את פלנטת המתת שלך, וכך יוכלו כל בני התמותה הרגילים באותה ספֶּרה מבודדת לגשת וליהנות מיידית ממלוא סעד נוכחותו הבדידה של אב פרדיס, הם מכווני המחשבה של העולמות.

7. "ובכל אשר הנך עשוי לעשות בעולם המתת, זכור תמיד כי אתה חי חיים אשר נועדו ללמד ולהאיר את כלל יקומך. אף-על-פי שאת החיים הללו של התגשמות בגוף הנך מעניק כמתת לאורנטיה, ראוי שתחיה חיים מעין אלו לשם מתן השראה רוחנית לכלל היצורים התבוניים – האנושיים כמו גם העל-אנושיים – אשר חיו בעבר, חיים כעת, או עתידים לחיות, בכל עולם מיושב אשר נוצר בעבר, מצוי בהיווצרות כעת, או עשוי להיווצר בעתיד בגלקסיה העצומה אשר בתחום ניהולך. ראוי כי תחיה את חיך הארציים בדמות בשר ודם, לא כדוגמא עבור בני התמותה של אורנטיה בעת שבה תשהה שם, ולא עבור בני כל דור אנושי עתידי, באורנטיה או בכל עולם אחר. אלא, דווקא ראוי שתחיה את חיך בגוף באורנטיה כהשראה לכל אלו החיים בכל העולמות בנבאדון במשך כל דורות העידנים העתידיים לבוא.

8. "משימתך הכבירה, של מימוש ושל רכישת ניסיון בעת החיים בגוף בן-תמותה, כלולה בהחלטתך לחיות חיים של הקדשה בלב שלם לעשיית רצון אביך מפרדיס, ובכך לגלות את האל, אביך, בעודך בגוף, ובייחוד עבור היצורים בשר ודם. באותה עת, אתה גם תפרש את אבינו, פירוש רחב וחדש, עבור ההוויות העל-אנושיות של נבאדון. ובמידה שווה לסעד זה של התגלות ושל פירוש מועצם של אבי פרדיס עבור הדעת מהטיפוסים האנושי והעל-אנושי, הנך אף עתיד לפעול על-מנת לערוך התגלות חדשה של האדם עבור האל. בתקופת החיים הבודדת והקצרה שלך בגוף, הִדְגַם את האפשרויות הטרנסצנדנטיות הגלומות בבן-תמותה יודע-אל בזמן חייו הקצרים בגוף בן-תמותה – כפי שמעולם לא הדגמו בנבאדון כולה – והִצֵּעַ פירוש חדש ומאיר של האדם ושל תמורות חיו בפלנטה עבור כל ההוויות התבוניות העל-אנושיות של נבאדון, ולכל הדורות. הנך עתיד לרדת לאורנטיה בדמות בשר ודם, ובעת שתחיה כאחד האדם בתקופתך ובדורך, עתיד אתה להדגים לכלל יקומך את אידיאל הטכניקה המושלמת של העיסוק העילאי בענייני הבריאה העצומה אשר בראת: ההישג שבו האל מבקש ומוצא את האדם, וכן התופעה שבמסגרתה האדם מבקש את האל ומוצא אותו; והגשמתם של כל אלו

establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

12027 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

12028 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and

לשביעות רצונם ההדדית, ובמשך תקופת חיים אחת קצרה בגוף.

9. "הנני מתריע בפניך לזכור תמיד כי אף שאתה עתיד להפוך למעשה לבן אנוש רגיל בעולם, עדיין תישאר בפוטנציאל בן בורא של אב פרדיס. ואף כי במהלך כלל התגשמותך בגוף תחיה ותפעל כבן-אדם, תכונותיה היצירתיות של אישיותך האלוהית תתלווה אליך במסעך מסאלווינגטון לאורנטיה. לאחר הגעתו של מכוון המחשבה שלך, תוכל להפסיק את התגשמותך בגוף בכל רגע נתון, בכוח רצונך שלך. ולפני הגעתו וקבלתו של המכוון, אערוב אני לשלמות אישיותך. ואולם, לאחר הגעת המכוון שלך, ויחד עם ההכרה ההולכת וגדלה בטיבך ובחשיבות משימת המתת שלך, עליך להימנע מלרצות להשיג או להפעיל כוח על-אנושי כלשהו, פשוט משום שזכויותיך כבורא תעמודנה לרשותך עם אישיותך בת התמותה, מפני שלא ניתן להפריד תכונות אלה מנוכחותך האישית. אך שום השלכות על-אנושיות לא יתרחשו בנתיבתך כבן-תמותה, אלא ברצון אב פרדיס, אלא אם כן אתה תחליט על דעת עצמך – תוך הפעלה מודעת ומכוונת של רצונך – החלטה בלתי-מסויגת אשר בסיומה בחירה אישית שלמה.

finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

120:29 (1329:1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. עצות והצעות נוספות

"וכעת, אחי, הנני נפרד ממך ומותיר אותך להתכונן ליציאתך לאורנטיה, ולאחר שייעצתי לך באשר להתנהגות הכללית במהלך משימת המתת שלך, הרשה לי להציג עצות מסוימות אשר הגיעו תוך כדי התייעצות עם גבריאל, עצות הנוגעות להיבטים משניים של חיך בגוף בן-תמותה. הננו ממליצים עוד על הדברים הבאים:

1. "כי בעודך מבקש לחיות את חיך הארציים באופן אידיאלי, תקדיש גם תשומת לב מסוימת למימושם ולהדגמתם של כמה דברים מעשיים אשר יסייעו לאחריך, בני האדם, באופן מידי.

2. "בכל הנוגע ליחסי משפחה, תן קדימות למנהגי חיי המשפחה המקובלים בעת ובדור שבו חלה משימת המתת שלך. חייה את חיי המשפחה והקהילה שלך בהתאם למנהגי העם שבקרבו בחרת להופיע.

3. "ביחסך לסדר החברתי, הננו ממליצים כי תשקיע את מרב מאמצריך בהתחדשות רוחנית ובשחרור אינטלקטואלי. הימנע מכל הסתבכות במבנה הכלכלי ובהתחייבויות הפוליטיות של ימין שם. הקדש את עצמך במיוחד על-מנת לחיות באורנטיה את החיים הדתיים האידיאליים.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:31 (1329:2) "And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:32 (1329:3) "1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:33 (1329:4) "2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:34 (1329:5) "3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal

religious life on Urantia.

4. "אל לך להתערב בשום פנים ואופן באבולוציה הסדורה והרגילה של הגזעים באורנטיה, ואף לא בפרט הקטן ביותר. אך אין לפרש איסור זה ככזה המגביל את מאמצך להותיר אחריו באורנטיה מערכת משופרת ומתמידה של אתיקה דתית חיובית. כבן-של-עידן נתונות בידך מספר זכויות אשר נוגעות לקידום מעמדם הרוחני והדתני של עמי העולם.

5. "הנך רשאי, בהתאם לשיקול דעתך, לזהות את עצמך עם תנועות דתיות או רוחניות קיימות אשר תימצאנה באורנטיה, אך נסה ככל יכולתך להימנע מלכונן באופן רשמי כת מאורגנת, דת ממוסדת, או כל קבוצת אנשים אתית נפרדת. חייך ותורתך נועדו להפוך למורשתם המשותפת של כל הדתות וכלל הגויים.

6. "על-מנת להימנע מלסייע שלא צורך ליצירתו, מאוחר יותר, של מערכות סטריאוטיפיות על אודות האמונות הדתיות באורנטיה, או כל צורת נאמנות דתית בלתי-מתקדמת אחרת, עוד נייעץ לך: אל לך להשאיר על הפלנטה דבר כתוב כלשהו. הימנע מלכתוב על חומרים אשר משתמרים לצמיתות; האץ בעמיתך שלא לצייר את דמותך הגשמית, או לשמרה בכל צורה אחרת. דאג לכך שבזמן עזיבתך לא יוותר בפלנטה כל דבר אשר עלול לשמש לשם פולחן אלילים.

7. "ובעוד שתחיה חיים רגילים וממוצעים בחברה כיחיד רגיל ממין זכר, ככל הנראה לא תיכנס ליחסי נישואין, אף כי יחסים מעין אלו בהחלט ראויים ותואמים למשימת המתת שלך; חייב אני להזכירך כי אחד מציוויי המתת של סונארינגטון אוסר על בן מתת שמוצאו מפרדים להותיר אחריו צאצאים בפלנטה כלשהי.

8. "ובכל הפרטים האחרים הנוגעים למשימת המתת שלך, הקרבה ובאה, הננו מפקידים אותך להנחייתו של המכוון השוכן, ולהוראותיה של הרוח האלוהית הנוכחת-לעולם אשר מנחה את האדם, ולהיגיון וכוח השיפוט של הדעת האנושית אשר תקבל בירושה ואשר תלך ותתרחב. קשר מעין זה בין יצור ובורא יאפשר לך לחיות עבורנו את חיי האדם המושלמים בספרות הפלנטאריות; ולא יהיו אלו בהכרח חיים מושלמים מנקודת המבט של אדם מסוים בדור מסוים ובעולם מסוים (וקל וחומר שלא באורנטיה), ועדיין יהיו אלו חיים שלמים באופן עליון, כפי שיעריכו אותם בעולמות המושלמים יותר ובעולמות אשר הופכים למושלמים של יקומך רחב הממדים.

"וכעת, מי ייתן ויהא עמך אביר ואבי, אשר הנחה וקיים אותנו בכל אשר עשינו עד כה, למן הרגע שבו תעזוב אותנו ותוותר על הכרתך כאישיות, ובמהלך חזרתך המדורגת להכרה

120:35 (1329:6) "4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

120:36 (1330:1) "5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:37 (1330:2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:38 (1330:3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:39 (1330:4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:310 (1330:5) "And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the

באשר לזהותך האלוהית אשר התגשמה בגוף אדם, ואז, במשך כל התנסות משימת המתת שלך באורנטיה, עד אשר תיגאל מן הגוף בשר ודם ותרקיע לימינו של אביך כריבון. כאשר אראה אותך שוב בסאלווינגטון, יהא זה כאשר נקבל את פינך עת תשוב אלינו כריבון העליון והבלתי-מעורער של היקום הזה אשר אותו בראת, ואשר אותו שרתת והבנת במלואו.

“זכעת, הנני מולך בשמך. כריבון בפועל, נוטל אני לידי את מלוא הסמכות בנבאדון למשך כל משימת המתת השביעית שלך בדמות אדם בן-תמותה באורנטיה. ובידיך, גבריאל, הנני מפקיד את שלומי של זה אשר עתיד להיות בן האדם, עד אשר יחזור אלי בעוצמה ולהבדל כבן האדם וכבן האל. וגבריאל, ריבון אני לך עד אשר יחזור מיכאל כאמור.”

ואז, מייד ובנוכחות כל שוכני סאלווינגטון המכונסים, מיכאל העלים עצמו מקרבנו, ולא ראינו אותו במקומו הקבוע, עד אשר שב כשליט העליון והאישי של היקום, לאחר השלמתה של נתיבת משימת המתת שלו באורנטיה.

4. ההתגשמות בגוף – שניים שהופכים לאחד

וכך עתידים להשתתק לנצח כמה מילדיו הבלתי-ראויים של מיכאל, אלו אשר האשימו את אביהם-בוראם בכך שבאנוכיותו חפץ לעצמו את השלטון, והשתעשעו ברמיזה שהבן הבורא נותר בשלטון באופן שרירותי ואוטוקרטי, הודות לנאמנותו העיוורת של יקום שלם של יצורים כנועים אשר הולכו שולל. והם נותרו מבולבלים ופקוחי-עיניים נוכח חיי השירות נטולי האנוכיות, אשר החל כעת בן האל לחיות כבן האדם – וכל זאת בעודו כפוף לרצונו של אב פרדיס.”

אך אל נא תטעו; אף כי מיכאל המשיח אכן היה הוויה בעלת מקור כפול, הוא לא היה כפל-אישיות. הוא לא היה האל אשר מתחבר לאדם, אלא האל אשר מתגלם בדמות אדם. ותמיד הוא היווה הוויה משולבת שכזו. הגורם המדורג היחיד במערכת יחסים זו – אשר אין להבינה – היה המודעות-העצמית (של הדעת האנושית) אשר הכירה בהדרגה בעובדה זו על אודות היותו אלוהים ואדם.

מיכאל המשיח לא הפך לאל בהדרגה. אלוהים לא הפך לאדם ברגע קריטי אחד בחייו של ישוע בכדור הארץ. ישוע היה אלוהים ואדם – מאז ומעולם ואף לנצח נצחים. ואלוהים ואדם אלו היו, והינם כעת – אחד, ממש כשם ששילוש פרדיס של שלושת ההוויות הינו לאמיתו של דבר אלוהות אחת.

לעולם אל תשכחו את העובדה כי המטרה

surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father's right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330:6) “In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns.”

120:3.12 (1330:7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331:1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to “the will of the Paradise Father.”

120:4.2 (1331:2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

120:4.3 (1331:3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God and man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331:4) Never lose sight of the fact that the

הרוחנית העילאית של משימת המתת של מיכאל הייתה להעצים את התגלותו של האל.

בני התמותה באורנטיה מחשיבים דברים שונים כפלאיים, אך עבורנו – אלו אשר חיים כאזרחי היקום המקומי – קיימים אך ניסים מועטים, ומתוך אלו, המסקרנים ביותר שבהם הינם ללא ספק התגשמויות המתת של בני פרדיס בגוף. הננו מחשיבים כנס את הופעתו של בן אלוהי בתוככי עולמכם ועל-פני עולמכם, הופעה אשר לכאורה מתרחשת באופן טבעי, כאשר חוקי היקום פועלים באופן המצוי מעבר להבנתנו. ישוע מנצרת היה אדם פלאי.

ובכל מהלך ההתנסות יוצאת הדופן הזו, בחר האל האב לבטא עצמו כפי שהוא עושה תמיד – בדרך הרגילה – בדרך הפעולה האלוהית השגרתית, הטבעית והמהימנה.

supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

^{120:4.5 (1331.5)} Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

^{120:4.6 (1331.6)} In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

מסמך 121. ימי משימת המתת של מיכאל

122 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 120

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 121

ימי משימת המתת של מיכאל

סעיפים

מבוא

1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע
2. העם היהודי
3. בקרב הגויים
4. הפילוסופיה של הגויים
5. דתות הגויים
6. הדת העברית
7. יהודים וגויים
8. רישומים כתובים קודמים

PAPER 121

THE TIMES OF MICHAEL'S
BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

מבוא

הנני פועל תחת השגחתה של הוועידה בת שנים-עשר החברים המשתייכים ל"אחוות האמצעיונים המאוחדת של אורנטיה", ואשר בראשה יושבים במשותף הבכיר מקרב הסדר שלנו וכן המלכי-צדק הרשום. אני הנני האמצעיון המשני אשר סופח בעבר לשליח אַנְדְּרִיאָס, והנני מורשה להעלות על הכתב את סיפור מהלכי חייו של ישוע מנצרת, כפי שאלו נצפו על-ידי סדר היצורים הארציים אשר עליו אני נמנה, וכפי שנרשמו חלקית לאחר מכן בידי הנתין האנושי אשר נמצא במשמורת הזמנית. בידוע היטב כי המאסטר שלו הקפיד להימנע באופן כה קפדני מלהותיר אחריו רישומים כתובים, אנדריאס סירב בנחישות לשכפל עותקים של סיפורו בכתב. העובדה שגם שליחיו האחרים של ישוע נהגו באופן דומה עיכבה עד מאוד את העלאתן של הבשורות על הכתב.

INTRODUCTION

^{121:01 (1332:1)} ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. המערב במאה הראשונה שלאחר ישוע

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY

AFTER CHRIST

ישוע לא הגיע לעולם הזה בתקופה של ניוון רוחני; בתקופה שנולד הייתה אורנטיה בעיצומה של תחייה במחשבה הרוחנית ובחיי הדת, תחייה שכמותה לא חוותה בכל ההיסטוריה הבתר-אדמית ובשום תקופה אחרת מני אז. כאשר מיכאל התגשם באורנטיה בגוף, שררו בעולם התנאים המיטיביים אי פעם לשם משימת המתת של הבן הבורא, ואף התנאים המיטיביים אשר שררו מני אז. במאות השנים אשר אך קדמו לתקופה זו, התפשטו התרבות היוונית והשפה היוונית הן במזרח והן במערב הקרוב, והיהודים – גזע מן הלבנט אשר בטבעו היה מורכב מחלק מערבי ומחלק מזרחי – התאימו באופן מובהק לשם ניצול התנאים התרבותיים והלשוניים אשר נוצרו, על-מנת להפיץ באופן יעיל דת חדשה הן למזרח והן למערב. שלטונם הפוליטי הנחו של הרומאים באזור הים התיכון הוסיף ותרם לנסיבות המיטיביות האלה.

צירוף כלל ההשפעות העולמיות האלה מודגם היטב בפעילויותיו של פאולוס, אשר היה בתרבותו הדתית עברי מעם העברים, ואשר הכריז את בשורת המשיח היהודי בשפה היוונית, בעוד שהוא עצמו היה אזרח רומי.

עד לימי ישוע, לא נראתה במערב ציוויליזציה כדוגמת זו של תקופתו, ואף לא מני אז. הציוויליזציה האירופית הייתה מאוחדת ומתואמת תחת שלוש השפעות יוצאות-דופן:

1. המערכות החברתיות והפוליטיות הרומאיות.

2. השפה והתרבות היוונית – ובמידה מסוימת גם הפילוסופיה שלהם.

3. השפעת הדת והמוסר היהודיים, אשר נפוצו במהירות.

עת ישוע נולד, קלל אזור הים התיכון היווה אימפריה מאוחדת אחת. בפעם הראשונה בהיסטוריה של העולם חיברו דרכים משובחות רבים מן המרכזים העירוניים העיקריים. הפיראטיות בימים חוסלה, ותקופת סחר ומסעות כבירה החלה צומחת במהירות. אירופה לא נהנתה מתקופת סחר ומסעות כמו זאת עד למאה התשע-עשרה שלאחר ישוע.

על-אף השקט הפנימי והשפע כלפי-חוץ של העולם היווני-רומי, מרבית שוכני האימפריה התבוססו בטינופת ובעוני. המעמד העליון הקטן היה עשיר; המעמד התחתון העני כלל את כל שאר פשוטי האנושות. מעמד בינוני מאושר ומשגשג עדיין לא היה קיים; הוא החל להופיע אך ורק בחברה הרומית של אותה תקופה.

המאבקים הראשונים בין המדינה הרומית למדינות של הפך תמו זה עתה, והותירו את

121:1.1 (1332:2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332:3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332:4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332:5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332:6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332:7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332:8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1333:1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

121:1.9 (1333:2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in

סוריה בידי הרומים. בימיו של ישוע נהנו סוריה ופלשתינה מתקופת שגשוג, משקט יחסי ומתנועת סחר נרחבת הן עם ארצות המזרח והן עם ארצות המערב.

the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. העם היהודי

היהודים היוו חלק מן הגזע השמי הקדום יותר, אשר כלל גם את הבבלים, את הפיניקים ואת אויביה החדשים יותר של רומא באותה עת, אנשי קרתגו. במהלך החלק הראשון של המאה הראשונה שלאחר ישוע, היהודים היוו את הקבוצה המשפיעה ביותר בקרב העמים השמיים, ורצה המקרה שהם שכנו במיקום גיאוגרפי ייחודי ואסטרטגי, בהתאם לאופן שבו נשלט והתארגן המסחר בעולם באותה תקופה.

פלשתינה נחצתה על-ידי רבות מדרכי המלך אשר חיברו בין האומות אשר מקדם; וכך הפכה פלשתינה לנקודת המפגש, או לצומת הדרכים, של שלוש יבשות. הנוסעים, הסחר, כמו גם הצבאות של בבל, אשור, מצרים, סוריה ויוון, וכן אלו של מדינות הפרת ושל רומא, שטפו את פלשתינה בזה אחר זה. מקדמת דנא חלפו שיירות רבות מן המזרח דרך חלק כזה אחר של האזור הזה בדרכן אל נמלי הים הטובים של מזרח הים התיכון, משם נשאו הספינות את מרכולתן לכל רחבי הנמלי המערב. ויותר ממחצית מתנועת השיירות חלפה דרך – או בקרבת – עיירה קטנה בגליל ושמה נצרת.

ואף כי פלשתינה הייתה ערש התרבות הדתית היהודית, כמו גם מקום לידתה של הנצרות, היהודים נסעו ברחבי העולם, שכנו בקרב אומות רבות וסחרו בכל אחת מן הפרובינציות של המדינה הרומית ושל מדינות הפרת.

היוונים סיפקו את השפה ואת התרבות, רומא בנתה את הדרכים ואיחדה את האימפריה, אך הייתה זו תפוצתם של היהודים – אשר נפוצו ביותר ממאתיים בתי כנסת וקהילות דתיות מאורגנות היטב הפזורות פה ושם ברחבי העולם הרומי – אשר סיפקה את מרכזי התרבות שבהם התקבלה לראשונה הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואשר מהם נפוצה לאחר מכן אל קצוות עולם.

בשולי כל בית כנסת יהודי נמצא קומץ מאמינים גויים, אנשים "אדוקים" או "ראי שמיים", ובקרב הגרים הללו, אשר בשוליים, מצא פאולוס את עיקר המומרים הראשונים לנצרות. אפילו בבית המקדש בירושלים נמצאה חצר מקושטת של גרים. קשר אדוק התקיים בין התרבות, המסחר והפולחן של ירושלים ושל אנטיוכיה. ובאנטיוכיה נקראו ראשוני תלמידיו של פאולוס בשם "נוצרים".

מיקומו המרכזי של פולחן בית המקדש

2. THE JEWISH PEOPLE

^{121:21 (1333:3)} The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

^{121:22 (1333:4)} Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

^{121:23 (1333:5)} Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

^{121:24 (1333:6)} Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

^{121:25 (1333:7)} Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

^{121:26 (1333:8)} The centralization of the Jewish temple

היהודי היווה בעת ובעונה אחת את הסוד להישרדותו של המונותאיזם שלהם, ואת ההבטחה להזנתו ולהפצתו בעולם של מושג חדש ומועצם של אותו אל אחד, האל של כל האומות ואבי כל בני התמותה. הפולחן בבית המקדש בירושלים ייצג את הישרדותו של המושג התרבותי הדתי הזה אל מול נפילתם, בזה אחר זה, של מצביאי הגויים ורודפי העם על רקע גזעי.

אף-על-פי שבאותם ימים חסו היהודים תחת הרומים, הם נהנו ממידה רבה של ממשל-עצמי, ובזכרם את המעללים עתירי העוז של יהודה המכבי ושל ממשיכי דרכו המיידיים, הם רטטו בציפייה להופעתו המיידית של גואל גדול אף יותר, של המשיח אשר לו ציפו זה מכבר בכליון עיניים.

סוד הישרדותה של פלשתינה, ממלכת היהודים, כמדינה עצמאית-למחצה, טמון במדיניות החוץ של ממשלת רומא. זו ביקשה לשמר בשליטתה את דרך המלך המובילה מסוריה אל מצרים דרך פלשתינה, כמו גם את המסופים המערביים של נתיבי השיירות המחברים בין המזרח למערב. רומא ביקשה למנוע את עלייתו של כוח אחר בלבנט, אשר יכול היה למנוע את המשך התפשטותה במחוזות אלה. יישומה של מדיניות התככים, אשר יועדה לסכסך בין סוריה הסלאוקית ומצרים התלמית, דרשה לטפח את פלשתינה כמדינה נפרדת ועצמאית. מדיניותה של רומא, התנוונותה של מצרים והיחלשותם המדורגת של הסלאוקים, אל מול התחזקתם של הפרתים, כל אלה מסבירים כיצד במשך כמה דורות הצליחה קבוצת יהודית קטנה וחלשה לשמר את עצמאותה הן ביחס לסלאוקים מצפון והן ביחס לתלמיים מדרום. היהודים ייחסו את החופש והעצמאות הללו נוכח השלטון הפוליטי של העמים הסובבים החזקים יותר, את גורלם המשופר, להיותם "העם הנבחר", להתערבותו הישירה של יהוה. גישה זו של עליונות גזעית הקשתה עוד יותר את חיי היהודים כאשר הם נפלו לבסוף תחת חסותה רומא. ואולם, אפילו באותה שעת צער סירבו היהודים להכיר בכך ששימתם בעולם לא הייתה פוליטית, אלא רוחנית.

בימי ישוע היו היהודים חשדניים ותוקפניים במיוחד, זאת משום שהם היו מצויים תחת שלטון של אדם מן החוץ, הורדוס האדומי, אשר נטל את מושכות השלטון ביהודה הודות לכך שהשכיל להתחבב על שליטי רומא. ואף כי הורדוס הצהיר על-כך שהוא שומר אמונים למצוות ולמנהגים העבריים, הוא המשיך לבנות מקדשים לאלילים זרים רבים.

יחסיו הטובים של הורדוס עם שליטי רומא הבטיחו ליהודים יכולת לנוע בבטחה בעולם, ובכך פתחו את הדרך לחדירה יהודית עמוקה יותר עם הבשורה החדשה על אודות ממלכת השמיים, ואפילו אל קצות האימפריה הרומית ואל

worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

^{121:27 (1334.1)} The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

^{121:28 (1334.2)} The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

^{121:29 (1334.3)} The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

^{121:2.10 (1334.4)} The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new

מדינות אשר היו בעלות בריתה. מלכותו של הורדוס תרמה רבות גם להמשך התמזגות של הפילוסופיה היהודית וזו ההלניסטית.

הורדוס בנה את נמל קיסריה, וכך חיזק את מעמדה של פלשתינה כצומת דרכים בעולם המתורבת. הוא מת בשנת 4 לפני הספירה, ובנו, הורדוס אַנְטִיפָס, שלט בגליל ובפְּרָאָה בימי נעורו של ישוע ובימי משימת הסעד שלו, עד לשנת 39 לספירה. אנטיפס, כאביו, היה בנאי גדול. הוא בנה מחדש רבות מערי הגליל, כולל את מרכז הסחר החשוב שבציפורי.

מנהיגי הדת והמורים הרבניים בירושלים לא החשיבו במיוחד את בני הגליל. כאשר נולד ישוע, היה הגליל יותר גוי מאשר יהודי.

gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

^{121:211 (1334.5)} Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

^{121:212 (1334.6)} The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. בקרב הגויים

אף כי התנאים החברתיים והכלכליים במדינה הרומית לא היו מן המשובחים ביותר, השלום והשגשוג מבית סייעו רבות למשימת המתת של מיכאל. במאה הראשונה שלאחר ישוע כללה החברה באזור הים התיכון חמש מעמדות מובחנות:

1. האריסטוקרטיה. המעמדות הגבוהים בעלי הממון והשררה הרשמית, הקבוצות בעלות זכויות היתר וקבוצות השלטון.

2. קבוצות בעלי העסקים. נסיכי המסחר והבנקאים, הסוחרים – היבואנים והיצואנים הגדולים – הסוחרים הבין-לאומיים.

3. מעמד הביניים הקטן. אף כי קבוצה זו אכן הייתה קטנה, נודעה לה השפעה רבה והיא היוותה את עמוד השדרה של הכנסייה הנוצרית בראשיתה. וזו עודדה את הקבוצות האלה להמשיך ולעסוק באומנויות ובמקצועות אשר בהם עסקו. בקרב היהודים, רבים מן הפרושים השתייכו למעמד זה של בעלי המקצועות.

4. הפועלים החופשיים. לקבוצה זו נודע מעמד חברתי מועט, אם בכלל. אף-על-פי שהם התגאו בהיותם חופשיים, הם נמצאו בעמדת נחיתות בהידרשם להתחרות בעבודת עבדים. בני המעמדות הגבוהים יותר זלזלו בהם, וסברו שהם הינם חסרי-תועלת, למעט לשם "תכליות ההתרבות".

5. העבדים. כמחצית מאוכלוסיית רומא השתייכה לקבוצת העבדים; רבים מהם היו יחידים מעולים אשר טיפסו עד מהרה במעלה הסולם, בקרב הפועלים החופשיים או אפילו בקרב אנשי הסחר. ואולם, רובם היו בינוניים או נחותים מאוד.

השעבוד, ואפילו של בני עמים נעלים, אפיין את הכיבוש הרומי. לבעלים הוקנתה מרות בלתי-מסויגת ביחס לעבד. בראשיתה הורכבה

3. AMONG THE GENTILES

^{121:31 (1334.7)} Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

^{121:32 (1335.1)} 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

^{121:33 (1335.2)} 2. *The business groups.* The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

^{121:34 (1335.3)} 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

^{121:35 (1335.4)} 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

^{121:36 (1335.5)} 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

^{121:37 (1335.6)} Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early

הכנסייה הנצרית בעיקר מבני המעמדות הנמוכים ומן העבדים הללו.

לעיתים קרובות, עבדים נעלים קיבלו שכר ולאחר שחסכו ממנו די הצליחו לפדות את עצמם. עבדים משוחררים רבים מעין אלו עלו בסולם ושימשו בתפקידים רמים במדינה, בכנסייה ובעולם העסקים. וזה הדבר אשר אפשר לכנסייה הנצרית, בראשיתה, לגלות מידה כה רבה של סובלנות כלפי צורת עבדות מותאמת זו.

באימפריה הרומית של המאה הראשונה שלאחר ישוע לא היו בעיות חברתיות גדולות. מרבית התושבים החשיבו עצמם כשייכים לקבוצה אשר אליה נולדו כדרך מקרה. בפני יחידים מוכשרים וכשירים, תמיד נותרה פתוחה האפשרות לעלות בסולם המעמדות מהרוב הנמוך יותר לרוב הגבוה יותר של החברה הרומית, אך על-פי-רוב בני האוכלוסייה השונים הסתפקו במעמד שבו הם ניצבו. הם לא היו מודעים יתר-על-המידה למעמדות, ואף לא החשיבו את הבדלי המעמד הללו כדבר בלתי-צודק או שגוי. הנצרות לא הייתה תנועה כלכלית בשום מובן שהוא, והיא לא חרטה על דגלה את שיפור מצבם העלוב של בני המעמדות המדוכאים.

ואף כי בהשוואה למגבלות אשר הושת עליה בפלשתינה, נהנתה האישה מחופש רב יותר באימפריה הרומית, מסירותם של היהודים למשפחה ורגשות החיבה הטבעיים שלהם עלו בהרבה על אלו של הגויים.

Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

^{121:38 (1335:7)} Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

^{121:39 (1335:9)} There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

^{121:310 (1335:9)} Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. הפילוסופיה של הגויים

מבחינה מוסרית היו הגויים נחותים במידת-מה מן היהודים, אך בלבבות הגויים הנאצים יותר שכו טוב טבעי וחיבה אנושית פוטנציאלית המספיקים על-מנת לשמש כמצע שופע לנביטת זרע הנצרות, כך שתצמיח שפע יבול בדמות אופי מוסרי והישג רוחני. עולם הגויים דאז נשלט על-ידי ארבע פילוסופיות חשובות, אשר כולן נגזרו, פחות או יותר, מן הפלאטוניזם הקדום יותר של היוונים. ארבע האסכולות הפילוסופיות האלה היו:

1. האסכולה האפיקוראית. אסכולת מחשבה זו הוקדשה לרדיפת האושר. המצליחים שבין האפיקורסים לא היו מסורים לתענוגות. והדוקטרינה הזו סייעה, לכל הפחות, לשחרר את הרומאים מפטליזם קטלני יותר; היא לימדה אותם כי יש לאדם היכולת לשפר את מעמדו הארצי. היא הצליחה להילחם ביעילות בבורות של האמונות הטפלות.

2. האסכולה הסטואית. הסטואה הייתה הפילוסופיה הנעלה ביותר של המעמדות הגבוהים יותר. הסטואים האמינו כי הטבע כולו נשלט בידי היגיון-של-גורל. הם לימדו כי נשמת האדם אלוהית היא; וכי היא עצמה כלואה בגוף פיזי רע מיסודו. נשמת האדם השיגה שחרור

4. GENTILE PHILOSOPHY

^{121:41 (1335:10)} The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

^{121:42 (1335:11)} 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

^{121:43 (1335:1)} 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved liberty by

כאשר האדם חי בהרמוניה עם הטבע, עם האל; וכך, המידות הטובות הפכו לגמול בעבורן הן. הסטואיות העפילה לשיאי המוסריות המעודנת, ולאידאליים אשר מאז לא נמצאו שווים להם בשום מערכת פילוסופית אנושית לגמרי. ואף כי הסטואים דבקו בכך שהם הינם "צאצאי האל", הם לא הצליחו להכיר אותו, ולפיכך גם לא הצליחו למצוא אותו. הסטואה נותרה בחזקת פילוסופיה; היא מעולם לא הפכה לדת. חסידיה ביקשו לכוון את דעתם להרמוניה של הדעת האוניברסאלית, אך הם כשלו בראיית עצמם כילידין של אב אוהב. פאולוס נטה מאוד אל עבר האסכולה הסטואית כאשר כתב, "אהיה כאשר אהיה, ואסתפק במה שיש."

3. אסכולת הציניקנים. אף כי הציניקנים סברו שהפילוסופיה שלהם מקורה בדיֹגֶנֶס האתונאי, הרבה מן הדוקטרינה שלהם נגזרה ממנה שנוטר מתורתו של מאקיאוואנטה מלכי-צדק. בתחילתה, האסכולה הייתה יותר דת מאשר פילוסופיה. ולכל הפחות, הציניקנים יצרו דת פילוסופית דמוקרטית. הם המשיכו להטיף בשדות ובשווקים את הדוקטרינה לפיה "ברצותו יוכל האדם להציל את עצמו." הם הטיפו לפשטות ולמידות טובות ודחקו באדם לעמוד ללא מורא נוכח המוות. המטיפים הציניקנים הנודדים הללו תרמו רבות להכנת הזירה עבור המיסיונרים הנוצרים המאוחרים יותר. שיטות ההטפה הפופולאריות שלהם דמו עד מאוד לתבנית ולסגנון אשר נכללו באגרותיו של פאולוס.

3. האסכולה הסקפטית. הסקפטיות דגלה בכך שהידע בטעות יסודי, וכי שהאמונה המשוכנעת והביטחון אינם מן האפשר. הייתה זו גישה שלילית לגמרי, אשר מעולם לא זכתה לתפוצה רחבה.

הפילוסופיות האלה היו דתיות-למחצה; לעיתים קרובות הן היו מפחות-חיים, אתיות ומעוררות אצילות, אך לרוב הן חלפו מעל לראשיהם של פשוטי העם. מלבד, אולי, הציניקנים, הפילוסופיות האלה נועדו לחכמים ולחזקים, והן לא שימשו כדת של הצלה עבור החלשים והעניים.

5. דתות הגויים

במהלך העידנים הקודמים, הדת הייתה בעיקרה עניין של שבט או של אומה; על-פי-רוב היא לא נגעה כלל ועיקר ליחיד. האלים היו אלים של השבט או של האומה, לא אלים אישיים. מערכות דתיות שכאלה סיפקו אך מענה מועט לתשוקותיו הרוחניות היחידניות של האדם הממוצע.

בימיו של ישוע, דתות המערב כללו את הדתות הבאות:

1. הַתּוֹת הפגאניות. אלה היוו שילוב שבין המיתולוגיות ההלניסטיות והלטיניות לבין לאומנות ומסורת.

living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:44 (1336:2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:45 (1336:3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:46 (1336:4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:51 (1336:5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:52 (1336:6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:53 (1336:7) 1. *The pagan cults*. These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

2. פולחן הקיסר. האלהה זו של האדם כסמל המדינה נתקלה בסירוב חמור מצד היהודים ומצד ראשוני הנוצרים, ולפיכך הובילה במישרין לרדיפה מרה של הרומאים את שתי התנועות האלה.

3. אסטרוולוגיה. המדע-כביכול של בבל התפתח לכדי דת ברחבי האימפריה היוונית-רומית. ואפילו במאה העשרים, האדם עדיין לא השתחרר לחלוטין מאמונה טפלה זו.

4. דתות המסתורין. מבול של קתות מסתורין ניתך על העולם אשר היה אחוז רעב רוחני. היו אלה דתות חדשות ומוזרות מן הלבנט, אשר סחררו את ראשי פשוטי העם והבטיחו להם גאולה אישית. עד מהרה הפכו דתות אלה לאמונה המקובלת בקרב המעמדות הנמוכים בעולם היווני-רומי. ואלה תרמו רבות להכשרת הקרקע להתפשטותה המהירה של התורה הנוצרית הנעלה יותר. זו הציגה מושג מלא הוד של האלוהות, מושג שאילו נקשרו תיאולוגיה מסקרנת עבור הנבונים והבטחה רבת משמעות של גאולה לכולם, ואפילו עבור האדם הממוצע של אותם ימים, אשר היה עם הארץ אך רעב רוחנית.

דתות המסתורין בישרו את קץ האמונות של הלאום, וכתוצאה מהן נולדו כתות אישיות רבות. אף כי דתות המסתורין היו רבות, כולן התאפיינו בדברים הבאים:

1. אגדה מיתית כלשהי, מסתורין – ומכאן מקור שמן. ככלל, נגע מסתורין זה לסיפור על אודות חייו, מותו וחזרתו לחיים של אל כלשהו. דוגמא טובה לכך היא התורה של דת מיתראס, אשר הייתה בת תקופתה של הכת הנוצרית בעת שזו עלתה בזכות פאולוס, ואשר התחרתה בה.

2. המסתורין היה לא-לאומי ובין-גזעי. הוא היה אישי וחברי, וכתוצאה ממנו נולדו אחוות דתיות וחברות מגזריות רבות.

3. הפולחן שלהן התאפיין בטקסי חניכה מורכבים ובטקסי פולחן מרשימים. טקסי הפולחן והריטואלים הסודיים שלהן היו לעיתים אכזריים ומעוררי חלחלה.

4. בלא תלות בטקסיהן, או בשיעור שבו נטו להגזים, המסתורין הללו תמיד הבטיחו לחסידיהן גאולה, "שחרור מן הרוע, הישרדות לאחר המוות, וחיי נצח בעולמות האושר המצויים מעבר לעולם הצער והעבדות הנוכחי."

אך בל תטעו, ואל לכם להתבלבל בין תורתו של ישוע לכתות המסתורין. הפופולאריות שלה זכו כתות המסתורין מעידה על כך שהאדם מבקש להיגאל, ומציגה רעב וצמא אמיתיים לדת אישית ולצדקתו של היחיד. ואף כי המסתורין לא הצליחו לספק באופן ראוי את הכמיהה הזו, הם

121:54 (1336:8) 2. *Emperor worship*. This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:55 (1337:1) 3. *Astrology*. This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:56 (1337:2) 4. *The mystery religions*. Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:57 (1337:3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:58 (1337:4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:59 (1337:5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:510 (1337:6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:511 (1337:7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

121:512 (1337:8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the

אכן סללו את הדרך להופעתו המאוחרת יותר של ישוע, אשר אכן הביא לעולם את לחם החיים ואת מימיהם.

פאולוס, במאמץ לנצל את העובדה שרבים דבקו בדתות המסתורין המוצלחות יותר, ביצע התאמות מסוימות בתורתו של ישוע במטרה להפוך אותה למקובלת יותר בעיני מספר גדול יותר של מומרים פוטנציאליים. ואולם, אפילו הפשרות אשר ערך פאולוס בתורתו של ישוע (הנצרות) עלו על הטובה שבדתות המסתורין, מהטעמים הבאים:

1. פאולוס לימד על אודות פדיון מוסרי, על אודות גאולה אתית. הנצרות הצביעה לעבר חיים חדשים והטיפה לאידיאל חדש. פאולוס ויתר על טקסים קסומים ועל לחשים טקסיים.

2. הנצרות הציגה דת אשר התמודדה עם פתרונות סופיים לסוגיה האנושית, וזאת מכיוון שהציעה לא רק גאולה מן הצער, ואפילו מן המוות, אלא גם הבטיחה שחרור מן החטא באמצעות רכישת אופי בעל איכויות של צדיקות, אשר ראוי לו לשרוד לנצח.

3. דתות המסתורין התבססו על מיתוסים. הנצרות אשר הטיף פאולוס התבססה על עובדה היסטורית: על משימת המתת של מיכאל, בן האל, עבור המין האנושי.

בקרב הגויים המוסריות לא נקשרה בהכרח לפילוסופיה או לדת. לאנשים שמחוץ לפלשתינה לא תמיד היה ברור שכהן דת אמור לחיות חיים מוסריים. הדת היהודית, ולאחר מכן הן תורתו של ישוע והן תורת הנצרות המתפתחת של פאולוס, היו הדתות האירופיות הראשונות אשר הניחו את ידן האחת על אמות המוסר ואת האחרת על האתיקה, ובתוך כך התעקשו על כך שאנשי הדת ישיתו לבם לזה וגם לזה.

ישוע נולד בפלשתינה בדיוק לדור אנושי שכזה, אשר נשלט על-ידי מערכות פילוסופיות בלתי-שלמות מעין אלה ואשר ניצב תוהו נוכח כותת דתיות סבוכות שכאלה. ומאוחר יותר העניק בדיוק לדור זה את בשורתו על אודות דת אישית – זו של היותנו בנים לאל.

6. הדת העברית

סמוך לסוף המאה הראשונה שלפני ישוע, שרתה המחשבה הדתית בירושלים תחת ההשפעה העצומה של התורה התרבותית היוונית, ואפילו של הפילוסופיה היוונית, ובמידת מה השתנתה בעטיין. ובמסגרת המאבק הממושך בין האסכולות המזרחית והמערבית בחשיבה של העברים, ירושלים ושאר המערב והלבנט אימצו ככלל את נקודת ההשקפה היהודית המערבית, או את ההשקפה ההלניסטית המותאמת.

שלוש שפות עיקריות היו בשימוש בפלשתינה בימי ישוע: פשוטי העם דיברו בניב

subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

^{121:5.13 (1337.9)} Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

^{121:5.14 (1337.10)} 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

^{121:5.15 (1337.11)} 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

^{121:5.16 (1338.1)} 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

^{121:5.17 (1138.2)} Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

^{121:5.18 (1338.3)} Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. THE HEBREW RELIGION

^{121:6.1 (1338.4)} By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

^{121:6.2 (1338.5)} In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke

מסוים של השפה הארמית; הכהנים והרבנים דיברו עברית; ואילו בני המעמדות המשכילים והשכבות הגבוהות יותר בחברה היהודית דיברו באופן כללי יוונית. העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו מוקדם יחסית ליוונית באלכסנדריה, תרמה באופן משמעותי לשליטתו המאוחרת יותר של האגף היווני של התרבות והתיאולוגיה היהודית. וכתביהם של המורים הנוצריים עתידיים היו להופיע במהרה באותה השפה. תחיית היהדות מתחילה בתרגומם של כתבי הקודש העבריים ליוונית. הייתה זו השפעה חיונית, אשר לאחר מכן גרמה לכת הנוצרית של פאולוס לנטות מערבה במקום מזרחה.

אף כי אמונותיהם של היהודים ההלניסטיים הושפעו אך במעט מתורתם של האפיקורסים, ההשפעה של הפילוסופיה של אפלטון ושל דוקטרינות הסגפנות העצמית של האסכולה הסטואית הייתה משמעותית. השפעתה הגדולה של הסטואה מודגמת בספר מכבים ד'; חדירתן המשמעותית, הן של הפילוסופיה האפלטונית והן של דוקטרינות האסכולה הסטואית, מודגמות בספר חכמת שלמה. היהודים ההלניסטיים העמידו פירוש כה אלגורי לכתבי הקודש העבריים, עד כי לא התקשו לסגל את התיאולוגיה העברית לפילוסופיה של אריסטו, אשר אותה העריצו. אך כל אלו הובילו לבלבול הרה אסון, אשר נפתר כאשר פילון האלכסנדרוני נטל לידיו את מלאכת הפתרון ויצר הרמוניה מערכתית בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, פתרון אשר הביא לידי קיום של מערכת אמונות ומנהגים של דת מצומצמת ועקבית באופן יחסי. והתורה המאוחרת הזו, אשר שילבה בין הפילוסופיה היוונית לבין התיאולוגיה העברית, הייתה זו אשר שלטה בפלשתינה שבה חי ולימד ישוע, וזו שעליה התבסס פאולוס בשעה שבנה את הכת המתקדמת והמאורת יותר שלו – הנצרות.

פילון היה מורה גדול; מאז משה לא חי אדם אשר השפיע במידה כה רבה על המחשבה הדתית והאתית של העולם המערבי. שבעה מורים אנושיים גדולים, בעלי שיעור קומה, שילבו בין היסודות המוצלחים יותר של המערכות האתיות והדתיות של זמנם, ואלה הם: סֶתְהָרְד, משה, זֶרֶוֹאֶסְטָרָא, לאו-טסה, בודהה, פילון ופאולוס.

פאולוס, ברוב חכמתו, הבחין והסיר מן התיאולוגיה הבסיסית שלו, אשר קדמה לנצרות, את מרבית – אך לא את כל – אי ההתאמות אשר נבעו ממאמציו של פילון לשלב בין הפילוסופיה המיסטית היוונית והדוקטרינות הסטואיות של הרומאים לבין התיאולוגיה המשפטית של העברים. פילון הוביל את פאולוס לשחזר באופן מלא יותר את מושג שילוש פרדיס, אשר במשך זמן רב נותר רדום בתיאולוגיה היהודית. רק בנושא אחד פאולוס כשל ולא השכיל להתעלות מעל לתורתו של היהודי האמיד מאלכסנדריה – בדוקטרינת הכפרה; פילון לימד כי אך ורק הקזת דם מביאה לגאולה ולסליחה. ייתכן שהוא אף קיבל הצעה ברורה יותר אל

some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

^{121:63 (13386)} Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

^{121:64 (13387)} Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

^{121:65 (13391)} Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed

מציאותם ונכחותם של מכווני המחשבה, מאשר זו אשר קיבל פאולוס. ואולם, הדוקטרינה של פאולוס על אודות החטא הקדמון, והדוקטרינות על אודות אשמה העוברת בירושה וטבע האדם הרע מיסודו, כמו גם הגאולה מכל אלו, התבססו בחלקן על תורות מיתראיות, והיה להן אך מעט במשותף עם התיאולוגיה היהודית, עם הפילוסופיה של פילון, או עם תורתו של ישוע. מקורם של חלקים אחדים מתורת פאולוס באשר לחטא הקדמון ולכפרה היו ממנו עצמו.

הבשורה על-פי יוחנן, הסיפור האחרון על אודות חייו הארציים של ישוע, כהנה לעמי המערב, והיא מציגה את הסיפור בעיקר בהתאם לנקודת השקפתם של הנוצרים המאוחרים יותר באלכסנדריה, אשר היו גם חסידי תורת פילון.

בסביבות ימיו של ישוע חלה באלכסנדריה תפנית מוזרה ביחס ליהודים, וממעוז עבר זה של היהודים יצא גל רדיפה עכור, אשר הגיע אפילו עד לרומא עצמה, שממנה הוגלו אלפים רבים של יהודים. ואולם, מערכה שקרית זו לא התמידה זמן רב; עד מהרה החזיר השלטון האימפריאלי ליהודים את החירויות אשר ניטלו מהם, והחיל זאת על פני האימפריה כולה.

והיכן שלא מצאו עצמם היהודים ברחבי העולם, בין שהגיעו לשם למטרות סחר ובין שהגיעו בשל רדיפות, כולם כאחד תמיד נצרו בלבם את בית המקדש הקדוש אשר בירושלים. התיאולוגיה היהודית אכן שרדה על-פי הפירוש אשר ניתן לה בירושלים וכפי שננהגה בה, אף כי פעמים מספר הצילו אותה מאבדון מורים מסיימים מבבל אשר התערבו בזמן.

כמעט שני מיליון וחצי יהודים הגיעו מן התפוצות לירושלים על-מנת לחגוג את החגים והמועדים הלאומיים. ובלא תלות בהבדלים התיאולוגיים והפילוסופיים בין יהודי המזרח (הבבלים) לבין יהודי המערב (ההלניסטיים), שררה ביניהם הסכמה על ירושלים כמרכז הפולחן שלהם, ועל כך שהם ממתינים למשיח אשר בא יבוא.

7. יהודים וגויים

עד לימי ישוע, היהודים ביססו לעצמם את מושגיהם על אודות מקורותיהם, ההיסטוריה שלהם וייעודם. הם בנו חומת הפרדה בצורה בינם לבין עולם הגויים; הם בזו לכל מנהגיהם של הגויים. הם דבקו במצוות כפשוטן, והתענגו על צורה של התחסדות-עצמית אשר התבססה על גאווה כוזבת במורשתם. הם גיבשו לעצמם מושגים מוצקים על אודות המשיח המובטח, ומרביתם ראו בעיני רוחם משיח אשר יגיע כחלק מן ההיסטוריה של האומה ושל הגזע. עבור העברים של אותם הימים, התיאולוגיה היהודית התבססה ללא עוררין, והתקבעה לצמיתות.

the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

^{121:66 (1339:2)} The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

^{121:67 (1339:3)} At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

^{121:68 (1339:4)} Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

^{121:69 (1339:5)} As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

^{121:71 (1339:6)} By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those

days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

^{121:7.2 (1339.7)} The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

^{121:7.3 (1340.1)} The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

^{121:7.4 (1340.2)} By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

^{121:7.5 (1340.3)} These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

^{121:7.6 (1340.4)} And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

תורתו ומנהגיו של ישוע באשר לסובלנות ולעדינות עמדו בסתירה לאופן שבו התייחסו היהודים מזה זמן רב כלפי העמים אשר אותם החשיבו לעובדי אלילים. היחס שאותו הפגינו היהודים במשך דורות כלפי העולם החיצון מנע מהם לחלוטין את האפשרות לקבל את תורתו של המאסטר באשר לאחוזה רוחנית של בני האדם. הם לא היו מוכנים לחלוק את יהוה עם הגויים על בסיס של שוויון, ובדומה לכך, לא היו מוכנים לקבל כבן האל אחד אשר לימד תורות חדשות ומוזרות מעין אלה.

הסופרים, הפרושים, והכוהנים שבו את היהודים בשבי נורא של הריטואל והמצוות, שעבוד אשר היה אמיתי הרבה יותר מאשר זה של שלטון רומא. היהודים בימי ישוע היו כפופים לא רק לחוק, אלא היו משועבדים באותה מידה גם לדרישות המשעבדות של המסורות, אשר התערבו וחדרו לכל תחום בחיים האישיים והחברתיים. כל יהודי מאמין היה כפוף לכללי נהג והתנהגות מפורטים אלו, ואין זה מוזר כלל שהם דחו מיד אחד משלהם אשר התיימר להתעלם מן המסורת הקדושה שלהם, ואשר העז לזלזל בנהגים החברתיים אשר היו שגורים מזה זמן כה רב. הם התקשו עד מאוד לקבל באהדה את תורתו של אחד אשר לא היסס להתעמת עם מערכת הדוגמות, אשר הם האמינו שצוותה מפיו של אברהם אבינו בכבודו ובעצמו. כך ציווה להם משה את תורתם, והם לא היו מוכנים להתפשר.

עד למאה הראשונה שלאחר ישוע, זכתה התורה שבעל-פה – אשר היוותה את הפירוש שאותו נתנו הסופרים – למעמד גבוה יותר מזה של התורה שבכתב. וכל אלו הקלו על מנהיגי דת מסוימים מקרב היהודים לשכנע את העם להתנגד לקבלתה של בשורה חדשה.

הנסיבות האלה הפכו לבלתי-אפשרית את הגשמת ייעודם האלוהי של היהודים, כמבשריה של בשורה חדשה של חופש דתי ושחרור רוחני. הם לא הצליחו להשתחרר מאזיקי המסורת. ירמיהו דיבר על "יראת האל בלבבם," יחזקאל דיבר על "רוח חדשה בנשמת האדם," וסופר תהילים נשא תפילה לכך שהאל "יברא לי לב טהור ורוח נכון יחדש בקרבי." אך כאשר הדת היהודית, דת המעשים הטובים והשעבוד למצוות, נפלה קורבן לקיפאון האינרציה המסורתית, זזה תנועת האבולוציה הדתית מערבה אל עבר עמי אירופה.

וכך נקרא עם אחר לדגל והתבקש לשאת ולהפיץ בעולם תיאולוגיה מתקדמת, תורה סדורה הכוללת את הפילוסופיה של היוונים, את החוק של הרומאים, את המוסר של היהודים ואת בשורת קדושת האישיות והחירות הרוחנית, כפי שנסחח על-ידי פאולוס בהתבסס על תורת ישוע.

כת הנצרות של פאולוס הציגה את מוסריותה כסימן היכר למוצאה מן היהדות. היהודים ראו את ההיסטוריה כהשגחתו האל – יהוה בפעולה. מן היוונים שאבה התורה החדשה מושגים בהירים יותר על אודות חיי הנצח. התיאולוגיה והפילוסופיה של הדוקטרינות של פאולוס הושפעו לא רק מתורתו של ישוע, אלא גם מאפלטון ומפילון. האתיקה שלו הושפעה לא רק מן המשיח, אלא גם מן הסטואים.

בשורתו של ישוע, כפי שקיבלה ביטוי בכת הנצרות של פאולוס באנטיוכיה, התמזגה עם התורות הבאות:

1. טיעוניהם הפילוסופיים של הגרים היוונים על אודות היהדות, לרבות כמה מן המושגים שלהם על חיי הנצח.

2. התורות שבאופנה מקרב כתות המסתורין הפופולאריות, ובייחוד הדוקטרינות של הכת המיתראית על אודות פדות, כפרה וגאולה באמצעות קורבן, המושגות על-ידי אל כזה או אחר.

3. תורת המוסר של הדת היהודית הממוסדת.

בימי ישוע הידע של תושבי האימפריה הרומית בים התיכון, של תושבי ממלכת הפרת ושל העמים הסמוכים, באשר לגיאוגרפיה של העולם, לאסטרונומיה, לבריאות ולחולי, היה פרימיטיבי וגס; ומטבע הדברים הכרויות של הנגר מנצרת היכו אותם בתדהמה. הרעיונות של דיבוק על-ידי רוח, של טוב ורע, נגעו לא רק לבני-אדם. בעיניהם, כל סלע ועץ נחשבו כאחוזי דיבוק ברוח. היה זה עידן מכושף, וכולם האמינו בניסים דבר שבשגרה.

^{121:7.7 (1340.5)} Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

^{121:7.8 (1340.6)} The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

^{121:7.9 (1340.7)} 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

^{121:7.10 (1340.8)} 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

^{121:7.11 (1340.9)} 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

^{121:7.12 (1341.1)} The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. רישומים כתובים קודמים

בהתאם להנחיות שקיבלנו, ניסינו להשתמש עד כמה שאפשר ברישומים הקיימים על אודות חייו של ישוע באורנטיה, ובמידה מסוימת אף לתאם בין רישומים אלו. ואף-על-פי שנהנינו מגישה לרישומי האבדים של השליח אנדריאס, ושהפקנו תועלת רבה משיתוף הפעולה עם קבוצה רחבה של הוויות שמימיות אשר שהו בכדור הארץ בימי משימת המתת של מיכאל (וראוי לציון מכוון המחשבה שלו אשר הפך לאישי), התכוונו אף להשתמש במה שמכונה הבשורות של מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן.

מקורם של רישומי הברית החדשה הללו נעוץ בנסיבות הבאות:

1. הבשורה על-פי מרקוס. יוחנן מרקוס כתב את התיאור המוקדם והפשוט ביותר על אודות חיי ישוע (להוציא את רשימותיו של אנדריאס). הוא הציג את המאסטר כסועד, כאדם משכמו ומעלה. ואף כי מרקוס עצמו היה נער אשר נכח

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

^{121:8.1 (1341.2)} As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

^{121:8.2 (1341.3)} These New Testament records had their origin in the following circumstances:

^{121:8.3 (1341.4)} 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many

ברבים מן המאורעות אשר אותם תיאר, סיפור לאמיתו של דבר מהווה את הבשורה על-פי שמעון פטרוס. בתחילה היה מרקוס מקורב לפטרוס; לאחר מכן לפאולוס. הוא העלה תיאור זה על הכתב לבקשת פטרוס, ומשום הפצרתה הכנה של הכנסייה ברומא. בידוע היטב כיצד סירב המאסטר בנחישות לרשום את תורתו בעודו חי בגוף בכדור הארץ, גם מרקוס, כמו השליחים ותלמידים מובילים אחרים, היססו בטרם העלה אותן על הכתב. ואולם, פטרוס הרגיש שהכנסייה ברומא נזקקה לתיעוד כתוב מעין זה, ומרקוס הסכים להכינו. הוא הכין רשימות רבות בטרם הלך פטרוס לעולמו בשנת 67 לספירה, ובהתאם למתאר אשר על-ידי פטרוס והכנסייה ברומא, הוא החל לכתוב מעט לאחר מותו של פטרוס. הבשורה הושלמה לקראת סוף שנת 68 לספירה. מרקוס כתב אך ורק את מה שזכרו הוא עצמו ופטרוס. מאז עבר הרישום שינויים משמעותיים, פסקאות רבות הוסרו ממנו וחומרים מאוחרים יותר הושמו במקום החמישית האחרונה של הבשורה המקורית, אשר אבדה מכתב היד הראשוני אפילו עוד בטרם הועתקה. רישום זה, אשר נערך בידי מרקוס, ואשר נוספו אליו רשימותיהם של אנדריאס ומתי, היה החומר הכתוב שעליו התבססו כל סיפורי הבשורה המאוחרים יותר אשר ביקשו לתאר את חייו של ישוע ואת תורתו.

2. הבשורה על-פי מתי. מה שמכונה הבשורה על-פי מתי הינו סיפור חייו של המאסטר, כפי שנכתב על-מנת לחזק את הנוצרים היהודים. הסופר מבקש להראות בהתמדה כי הרבה ממה שעשה ישוע בחייו "ממלא את דברי הנביא". בשורתו של מתי מתארת את ישוע כנצר לבית דוד, ומציגה אותו כמי שמכבד עד מאוד את המצוות ואת הנביאים.

בשורה זו לא נכתבה בידי השליח מתי. כתב אותה איזדור, אחד מתלמידיו, אשר נעזר לא רק בזיכרונותיו האישיים של מתי על אודות האירועים הללו, אלא גם ברישומים מסוימים שערך מתי על אודות אמרותיו של ישוע מיד לאחר הצליבה. רישום זה מטעמו של מתי נכתב בארמית; איזדור כתב ביוונית. כאשר יוחסה בשורה זו למתי, לא הייתה כאן כל כוונה להונות. כך היה נהוג באותם ימים, כך כיבדו תלמידים את מוריהם.

התיעוד המקורי של מתי עבר עריכה בשנת 40 לספירה, והוספו לו תכנים נוספים, ממש בטרם עזב את ירושלים על-מנת לעסוק בהטפת הבשורה. היה זה רישום פרטי, והעותק האחרון שלו הושמד כאשר מנזר בסוריה עלה באש בשנת 416 לספירה.

איזדור נמלט מירושלים בשנת 70 לספירה, לאחר שעלו על העיר צבאותיו של טיטוס, והוא לקח עמו לפלגה עותק מרשימותיו של מתי. בעודו חי בפלה, בשנת 71, כתב איזדור את הבשורה על-פי מתי. ברשותו היו גם ארבע החמישיות הראשונות של תיאורו של מרקוס.

of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

^{121:84 (1341:9)} 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

^{121:85 (1341:9)} The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

^{121:86 (1342:1)} Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

^{121:87 (1342:2)} Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

3. הבשורה על-פי לוקס. לוקס, הרופא מאנטיוכיה אשר בפיסידיה, היה גוי שאותו המיר פאולוס, והוא כתב סיפור שונה למדי על אודות חייו של המאסטר. הוא החל לנהות אחר פאולוס וללמוד על אודות חייו ותורתו של ישוע בשנת 47 לספירה. לוקס משמר בתיאורו הרבה מ"חסדו של האדון, ישוע המשיח", על-פי עובדות אשר ליקט מפאולוס ואחרים. לוקס מציג את המאסטר כ"חברם של המוכסים והחוטאים." הוא לא גיבש את שלל רשימותיו לכדי הבשורה, עד לאחר מותו של פאולוס באַכַּיָּה בשנת 82 לספירה. הוא תכנן לכתוב שלושה ספרים אשר עוסקים בהיסטוריה של ישוע והנצרות, אך הוא הלך לעולמו בשנת 90 לספירה, מעט לפני שסיים את הכרך השני מתוך השלושה המתוכננים, "מעשי השליחים."

כחומר לצורך כתיבת בשורתו, הסתמך לוקס ברש ובראשונה על סיפור חייו של ישוע כפי ששמע אותו מפי פאולוס. לפיכך, בשורתו של לוקס הינה, במידה מסוימת, הבשורה על-פי פאולוס. אך ללוקס היו גם מקורות מידע אחרים. הוא לא רק ראיין עשרות עדי ראייה למאורעות הרבים בחיי ישוע אשר עליהם כתב, אלא גם הצטייד בעותק של בשורתו של מרקוס, כלומר ארבע החמישיות הראשונות שלה, התיאור אשר כתב איזדור, וגם ברישום קצר שערך בשנת 78 לספירה מאמין מאנטיוכיה בשם צֶדֶס. ברשותו של לוקס היה מצוי גם עותק מהוה, אשר עבר עריכות רבות, מרשימות שיוחסו לשליח אנדריאס.

4. הבשורה על-פי יוחנן. הבשורה על-פי יוחנן מתארת הרבה מעבודתו של ישוע ביהודה ומסביב לירושלים, תיאור אשר אינו נכלל בכתבים האחרים. בשורה זו מכונה הבשורה על-פי יוחנן בן-זבדיה, ואף כי יוחנן עצמו לא היה זה אשר כתב אותה, היא נכתבה בהשראתו. מאז כתיבתה, היא נערכה פעמים רבות על-מנת להביא לכך שתיראה כאילו הוא עצמו כתבה. בעת שנכתבה, היו ברשותו של יוחנן הבשורות האחרות, והוא הבחין בכך שפרטים רבים נשמטו; בהתאם לכך, בשנת 101 לספירה הוא האיץ בעמיתו נתן, יהודי יוני מקיסריה, להתחיל בכתבה. יוחנן סיפק את החומר מזיכרונותיו שלו ומתוך התייחסות לשלושת הכתבים שהיו כבר בנמצא. לא היו ברשותו רשימות שהוא עצמו ערך. האיגרת הידועה כ"א' יוחנן" נכתבה על-ידי יוחנן עצמו כעין פתיח לעבודה אשר ביצע נתן תחת הנחייתו.

כל הכותבים הללו הציגו מיצגים כנים של ישוע, כפי שהם ראו, זכרו, או למדו מפיו, וכפי שמושגיהם על אודות המאורעות הרחוקים הללו הושפעו מן התיאולוגיה הנוצרית העוקבת שבה צידד פאולוס. ואף כי הם אינם מושלמים, רישומים אלו הספיקו על-מנת לשנות את מהלך ההיסטוריה של אורנטיה למשך כמעט אלפיים שנה.

[גילוי נאות: בעת ביצוע המשימה אשר עליה הופקדתי, קרי לנסח מחדש את תורתו של ישוע מנצרת ולספר מחדש על אודות מעשיו,

121:8:8 (1342:3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8:9 (1342:4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Ceddes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8:10 (1342:5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8:11 (1342:6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8:12 (1343:1) [Acknowledgment: In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely

השתמשתי באופן חופשי במקורות רישום ומידע פלנטאריים שונים. מה שעמד לנגד עיניי היו הכנתו של סיפור אשר לא רק יאיר את עיני אנשי הדור הנוכחי, אלא גם יסייע בעד כלל הדורות העתידיים לבוא. מתוך המגוון העצום של מידע אשר עמד לרשותי, בחרתי את מה שנראה בעיניי כמתאים ביותר לביצועה של משימה זו. ניסיתי ככל האפשר להפיק את המידע ממקורות אנושיים לחלוטין. רק כאשר מקורות אלה נמצאו חסרים ניגשתי לרישומים ממקור על-אנושי. כאשר רעיונות ומושגים על אודות חייו ותורתו של ישוע מצאו ביטוי הולם בדעת אנושית, תמיד נתתי עדיפות לתבניות מחשבה אנושיות מעין אלה. ואף-על-פי שתיקנתי את הביטוי המילולי על-מנת להתאימו באופן מיטבי למושגים שלנו על אודות המשמעות האמיתית והחשיבות האמיתית של חיי המאסטר ותורתו, במהלך כל תיאורי ניסיתי להיצמד ככל האפשר למושגים ולתבניות המחשבה האנושיים. יודע אני היטב כי מושגים אשר מקורם בדעת אנושית יתקבלו טוב יותר על-ידי כל דעת אנושית אחרת, ויסייעו יותר בעדה. כאשר לא הצלחתי למצוא את המושגים הנדרשים ברישומים אנושיים, או כפי שבוטאו על-ידי אדם, הצעד הבא שלי היה להשתמש במקורות זיכרון של סדר היצורים הארצי אשר עליו הנני נמנה, האמצעיונים. וכאשר גם מקור מידע משני זה נמצא חסר, פניתי ללא היסוס אל מקורות המידע העל-פלנטאריים.

התזכירים אשר אספתי, ואשר מהם הכנתי תיאור זה על אודות חייו של ישוע ותורתו – למעט הזיכרון של רשימות השליח אנדריאס – כוללים פניני מחשבה ומושגים נעלים על אודות תורתו של ישוע, אשר נאספו מיותר מאלפיים בני-אדם אשר חיו בכדור הארץ למן ימיו של ישוע ועד לעת כתיבת התגליות אלה, או יותר נכון – ניסוחם-מחדש. הרשות לגלות נוצלה אך ורק כאשר הרישום האנושי והמושגים האנושיים לא הצליחו לספק תבנית מחשבה הולמת. ועדת ההתגלות שלי אסרה עלי להשתמש במקורות מידע, או בביטויים, חוץ-אנושיים, עד אשר העדתי על כך שכל מאמצי למצוא את הביטוי המושגי ההולם במקורות אנושיים טהורים עלו בתוהו.

בעוד שאני – בשיתוף אחד-עשר חברי האמצעיונים ותחת השגחתו של המלכי-צדק הרשום – הצגתי תיאור זה בהתאם לאופן שבו מצאתי לנכון לארגן אותו ארגון יעיל, ובהתאם לאופן שבו בחרתי אני להתבטא באופן מידי, על-אף כל זאת, מקורם של מרבית הרעיונות, ואפילו של כמה מן הביטויים השימושיים ביותר שבהם השתמשתי, היו בדעתם האנושית של בני-אדם בני גזעים רבים אשר חיו בכדור הארץ בדורות אשר חלפו מאז ועד לדור שלנו, והן בדעתם של בני-אדם אשר עדיין חיים בשעה שמפעל זה יוצא אל הפועל. במובנים רבים, שימשתי יותר כאספן וכעורך מאשר כמספר של סיפור מקורי. ללא

upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

^{121:8.13 (1343.2)} The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

^{121:8.14 (1343.3)} While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly

היסוס אימצתי את אותם רעיונות ומושגים, בעדיפות לאלו ממקור אנושי, אשר אפשרו לי ליצור את המיצג היעיל ביותר על אודות חייו של ישוע, ואשר אפשרו לנסח מחדש את תורותיו, אשר אין-שוות-להן, בניסוח אשר יסייע וירומם בעוצמה את הכול. ובשם "אחוות האמצעונים המאוחדת של אורנטיה", הנני מוקיר תודה לכל אותם מקורות של רישומים ושל מושגים, אשר בהם נעשה כאן שימוש לצורך שיכלול והרחבת הניסוח אשר ערכנו מחדש על אודות חייו של ישוע על-פני כדור הארץ.]

appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

מסמך 122. הולדתו וינקותו של ישוע

↔ 123

הספר של אורנטיה

121 ↔

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 122

הולדתו וינקותו של ישוע

סעיפים

מבוא

1. יוסף ומרים
2. גבריאל מופיע בפני אלישבע
3. בשורתו של גבריאל למרים
4. חלום יוסף
5. הוריו הארציים של ישוע
6. הבית בנצרת
7. המסע לבית-לחם
8. לידתו של ישוע
9. ההצגה בבית המקדש
10. מעשיו של הורדוס

PAPER 122

BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

מבוא

כמעט שלא ניתן להסביר באופן מלא את הסיבות הרבות אשר הובילו לבחירת פלשתינה לשמש כמקום למשימת המתת של מיכאל, ובמיוחד מדוע בדיוק נבחרה משפחתם של יוסף ומרים כזירה המיידית להופעת בן האל באורנטיה.

לאחר שלמד את הדו"ח המיוחד אשר הכינו המלכי-צדקים על העולמות המבודדים, ובעצה אחת עם גבריאל, בחר מיכאל לבסוף את אורנטיה כפלנטה שבה תתרחש משימת המתת האחרונה שלו. לאחר שהתקבלה החלטה זו, ביקר גבריאל באופן אישי באורנטיה, וכתוצאה מן המחקר אשר ערך על אודות הקבוצות האנושיות השונות, וכן על המאפיינים הרוחניים, האינטלקטואליים, הגזעיים והגיאוגרפיים של העולם ושל עמיו, הוא החליט כי העברים ניחנים ביתרונות יחסיים אשר מעמידים אותם כגזע המועדף לשם משימת המתת. לאחר שאישר מיכאל החלטה זו, מינה גבריאל את "ועדת המשפחה בת שנים-עשר החברים" – אשר

INTRODUCTION

^{122:1 (134:1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:2 (134:2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of Twelve —

בבחרה מקרב הסדרים הגבוהים יותר של אישיות ביקום – ושילח אותה לאורנטיה. משימתה של ועדה זו הייתה לחקור את חיי המשפחה היהודית. כאשר סיימה הוועדה את עבודתה, גבריאל נכח באורנטיה וקיבל את הדו"ח אשר מציין שלושה בתי אב אשר לדעת הוועדה ראויים במידה שווה לשמש כמשפחות המתנות להתגשמותו הצפויה של מיכאל בגוף בשר ודם.

מתוך שלושת הזוגות המוצעים, בחר גבריאל אישית את יוסף ומרים, ולאחר מכן ערך את הופעתו האישית בפני מרים, שבה בישר לה את החדשות המשמחות, כי היא נבחרה להיות אמו הארצית של ילד המתנת.

selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

^{122:3 (134:3)} From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. יוסף ומרים

יוסף, אביו האנושי של ישוע (יהושע בן יוסף), היה עברי מן העברים, אף כי נשא בקרבו זני גזע בלתי-יהודיים רבים, אשר מעת לעת נוספו למורשת אבותיו ממורשת אמותיו. מורשתו של יוסף חוזרת לימיו של אברהם, ודרך אבי האומה המכובד הזה אל קווי הירושה המוקדמים יותר המוליכים אל השומרים והנודים, ודרך השבטים הדרומיים של האדם הכחול העתיק חזרה אל אֶדֶן ופֶּנְטָה. דויד ושלמה לא נמנו על אבותיו הישירים של יוסף, ומורשתו של יוסף אף לא הובילה חזרה ישירות אל אדם. הדורות המידיים אשר קדמו ליוסף עסקו כולם במקצועות טכניים – בנאים, נגרים, סתתי אבן וחרשי ברזל. יוסף עצמו היה נגר ולאחר מכן קבלן. משפחתו השתייכה למורשת ארוכה ומפוארת של אצולת פשוטי העם, אשר מעת לעת הדגישה את הופעתם של יחידים יוצאי-דופן אשר הצטיינו בהקשר של האבולוציה של הדת באורנטיה.

מרים, אמו הארצית של ישוע, הייתה נצר לשושלת ארוכה של נשים ייחודיות, אשר כללו רבות מן הנשים הראויות ביותר לציון בהיסטוריית הגזעים של אורנטיה. אף כי מרים הייתה אישה ממוצעת לתקופתה, בעלת אופי די רגיל, בין אמותיה ניתן למנות נשים ידועות היטב כגון אֶנֶן, תמר, רות, בת-שבע, אַנְסִי, קְלוּאָה, חוּוֹה, אֶנְטָה וְרָאטָה. לשום אישה יהודייה בתקופתה של מרים לא הייתה שושלת יוחסין מפוארת יותר, או כזו אשר חזרה לאחור ושראשיתה מבשרת טוב יותר. בדומה לשושלת של יוסף, שושלת היוחסין של מרים התאפיינה ביחידים חזקים אך ממוצעים, כאשר פה ושם ניתן למנות אישיות יוצאות דופן אחדות אשר נטלו חלק במצעד הציוויליזציה ובאבולוציה של הדת. מבחינה גזעית, לא ניתן להחשיב את מרים כיהודייה. באמונתה ובתרבותה אכן הייתה יהודייה, אך מורשתה היוותה שילוב של הזנים הסורי, חחתי, הפיניקי, היווני ומצרי, ומורשתה הגזעית הייתה כללית יותר מזו של יוסף.

1. JOSEPH AND MARY

^{122:1.1 (134:4)} Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

^{122:1.2 (134:5.1)} Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician,

Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

^{1221.3 (1345.2)} Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

מכל הזוגות אשר חיו בפלשתינה בסביבות העת שבה תוכננה משימת המתת של מיכאל, יוסף ומרים היו בעלי השילוב האידיאלי ביותר של קשרי גזע וכישורי אישיות נעלים ממוצעים. מיכאל תכנן להופיע בכדור הארץ כאדם ממוצע, זאת על-מנת לאפשר לפשוטי העם להבינו ולקבלו; ולפיכך בחר גבריאל אנשים ממש כמו יוסף ומרים להיות לו להורים בעת משימת המתת.

2. גבריאל מופיע בפני אלישבע

לאמיתו של דבר, יוחנן המטביל היה זה אשר החל את עבודתו של ישוע באורנטיה. אביו של יוחנן, זכריה, השתייך למעמד הכהנים היהודי, בעוד שאמו, אלישבע, השתייכה לענף המשגשג יותר של אותה משפחה מורחבת, אשר אליה השתייכה גם מרים, אמו של ישוע. ואף כי זכריה ואלישבע היו נשואים מזה שנים רבות, הם נותרו חשוכי ילדים.

גבריאל הופיע בפני אלישבע בצהרי היום, בסוף חודש יוני בשנת 8 לפני הספירה, כשלושה חודשים לאחר חתונתם של יוסף ומרים, ממש כפי שעתיד היה להופיע מאוחר יותר בפני מרים. וכה אמר גבריאל:

“בעוד שבעלך, זכריה, עומד אל מול המזבח אשר בירושלים, ובעוד שהאנשים המכונסים שם מתפללים לבוא גואל, באתי אני, גבריאל, להודיעך כי בעוד זמן-מה תלדי בן, אשר יהא המבשר של בוא מורה אלוהי זה, ולו תקראי יוחנן. בנך יגדל ויוקדש לאדוני אלוהיך, וכאשר יגיע לבגרות מלאה, ישמח לבבך בו מכיוון שהוא יפנה נשמות רבות אל עבר האל, ואף יכריז על הגעתו של מרפא נשמת עמך והגואל הרוחני של האנושות כולה. בת משפחתך, מרים, תהא אמו של הילד המובטח הזה, ואנוכי אופיע אף בפניה.”

חזון זה הפחיד את אלישבע עד מאוד. לאחר שעזב גבריאל היא שבה והפכה בדבריו של מבקר רב-הוד זה, אך היא לא הזכירה דבר על אודות התגלות זו בפני איש, פרט לבעלה, עד אשר הגיעה לביקורה הבא אצל מרים, בראשית חודש פברואר של השנה שלאחר מכן.

ואולם, במשך חמישה חודשים הסתירה אלישבע את סודה אפילו מפני בעלה. לאחר שגילתה לו על אודות הביקור של גבריאל, זכריה נמלא ספק, ובמשך שבועות מספר הטיל ספק בחוויה בכללותה. והוא הסכים להאמין בביקורו של גבריאל, אומנם בלב חצוי, רק כאשר לא ניתן עוד להטיל ספק בהריונה של אלישבע. זכריה תמה עד מאוד על עצם אימהותה הממשמת

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

^{1222.1 (1345.3)} Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

^{1222.2 (1345.4)} It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

^{1222.3 (1345.5)} “While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her.”

^{1222.4 (1345.6)} This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

^{1222.5 (1345.7)} For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding

ובאה של אלישבע, אך על-אף גילו המתקדם, הוא לא הטיל ספק ביושרה של אשתו. אך ורק כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן, וכתוצאה מחלום מרשים, השתכנע זכריה לגמרי שאלישבע עתידה להיות אמו של בן של גורל, אחד אשר יכשיר את הקרקע לקראת בואו של המשיח.

גבריאל הופיע בפני מרים, בסביבות אמצע חודש נובמבר של שנת 8 לפני הספירה, בעת שעבדה בביתה שבנצרת. לאחר מכן, כאשר מרים ידעה מעבר לכל ספק שהיא אכן עתידה להפוך לאם, היא שכנעה את יוסף להרשות לה לנסוע לבקר את אלישבע, אשר גרה בעיר בשם יהודה, בגבעות שממערב לירושלים, כשישה קילומטרים ממערב לה. גבריאל הודיע לכל אחת מן האימהות-לעתיד על הופעתו בפני האחרת. ובאופן טבעי, הן ציפו לפגוש זו את זו, להשוות רשמים ולשוחח על אודות מה שצופן בחובו העתיד עבור בניהן. מרים נותרה בבית דודניתה הרחוקה במשך שלושה שבועות. אלישבע חיזקה עד מאוד את אמונתה של מרים בחזון גבריאל, כך שכאשר שבה זו לביתה היא הייתה מוכנה ביתר שאת לתפקיד אם ילד הגורל, אשר היא עתידה כה במהרה להציג לעולם כתינוק חסר-ישע, תינוק ממוצע ורגיל כאחד התינוקות של העולם.

יוחנן נולד בעיר יהודה, ב-25 במרץ, לשנת 7 לפני הספירה. זכריה ואלישבע שמחו עד מאוד לגלות שאכן הגיע אליהם בן זכר, כפי שהבטיח גבריאל, וכאשר הציגו אותו ביום השמיני לשם ברית המילה, הם קראו לו יוחנן, כפי שהודרכו לעשות מבעוד מועד. ואחד מאחייניו של זכריה כבר היה אז בדרכו לנצרת, ונשא עמו מסר מאלישבע למרים, אשר מודיע כי נולד לה בן זכר וכי שמו ייקרא יוחנן.

כבר מינקות הקפידו הוריו של יוחנן לטעת בו את הרעיון כי הוא עתיד לגדול להיות מנהיג רוחני ומורה של דת. וקרקע לבו של יוחנן שתתה בצמא את זרעי הרעיונות הללו. אפילו בילדותו, בעת ששימש אביו במקדש, לעיתים תכופות ניתן היה למצוא שם את יוחנן, אשר התרשם עד מאוד מן החשיבות של כל אשר ראה.

3. בשורותיו של גבריאל למרים

ערב אחד לקראת השקיעה, בטרם שב יוסף לביתו, הופיע גבריאל בפני מרים לצד שולחן אבן נמוך, ולאחר שזו שבה אל עצמה, אמר לה כך: "אני בא במצוות זה אשר הינו המאסטר שלי, ואשר אותו תאהבי ותזיני. ולך, מרים, מביא אני בשורות טובות, והנני מבשר לך כי ההיריון שלך הינו במצוות שמיים, וכי בבוא העת תלדי בן; עליך לקרוא לו יהושע, והוא יכונן את ממלכת

the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

^{12226 (13461)} Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

^{12227 (13462)} John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

^{12228 (13463)} From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

^{12231 (13464)} One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him

השמיים על-פני הארץ ובקרב בני האדם. אל נא תשיחי בדבר, זולת עם יוסף ואלישבע, קרובתך, אשר אף אליה נגליתי, ואשר תלד אף היא בן אשר ייקרא יוחנן, והוא יכשיר את הקרקע למסר הגאולה אשר יכריז בך בעוצמה רבה, באמונה עמוקה ולאוזני כל. ואל נא תטילי ספק בדברי, מרים, שכן בית זה נבחר להיות המשכן האנושי של ילד הגורל. ברכותי עלייך, הגבוהים ביותר יחזקו את ידייך, ואדון העולם יסוך עלייך.”

במשך שבועות רבים שמרה מרים בלבה את ענין הביקור הזה והפכה רבות בדבר, עד אשר ידעה בוודאות שהיא נושאת ברחמה עובר, ורק אז העזה לשתף את בעלה במאורעות יוצאי-דופן אלו. כאשר שמע יוסף את כל זאת הוא נסער עד מאוד, ואף כי בטח מאוד במרים, נדה שנתו במשך לילות רבים. בתחילה הטיל יוסף ספק בדבר ביקורו של גבריאל. ואז, כאשר כמעט השתכנע שמרים אכן שמעה את קולו וחזתה בדמותו של שליח אלוהי, הוא הפך בדעתו ותמה כיצד יכולים להתרחש דברים מעין אלו. כיצד יוכל צאצא אנושי להיות ילד של גורל אלוהי? יוסף לא הצליח אף-פעם ליישב בדעתו את הרעיונות הללו, ולאחר שבועות אחדים של התחבטות, הגיעו הוא ומרים למסקנה שהם אכן נבחרו לשמש כהוריו של המשיח, אף כי הגואל אשר לו ציפו היהודים כלל לא היה אמור להיות מטבע אלוהי. לאחר שהגיעו למסקנה חשובה זו, מיהרה מרים לצאת לבקר את אלישבע.

כאשר היא שבה, סרה מרים לבקר את הוריה, יְהוֹיָקִים וְחַנָּה. שני אחיה ושתי אחיותיה, כמו גם הוריה, תמיד הטילו ספק במשימתו האלוהית של ישוע, אף כי כמובן שבאותה עת הם לא ידעו דבר על ביקורו של גבריאל. אך מרים שיתפה את אחותה שלומית בכך שהיא חושבת כי בנה עתיד להיות מורה דגול.

בשורתו של גבריאל למרים נערכה יום לאחר שהתעברה זו עם ישוע, והיה זה המאורע העל-טבעי היחיד אשר נקשר לכלל חוויית ההיריון והלידה של הילד המובטח.

4. חלום יוסף

יוסף לא הסכין לרעיון שמרים עתידה להיות אמו של ילד יוצא-דופן, אלא לאחר שחוהו הוא עצמו חלום מרשים ביותר. בחלומו זה, נגלה אליו שליח שמיימי זוהר, ובין יתר הדברים אמר לו כך: “יוסף, הנני מופיע במצוותו של זה אשר מולך במרומים, והנני מונחה להסביר לך את הנוגע לילד אשר עתידה מרים ללדת, ואשר עתיד

Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you.”

^{122:32 (134:65)} Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

^{122:33 (134:71)} Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

^{122:34 (134:72)} Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

^{122:41 (134:73)} Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: “Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to

להפוך למאור גדול בעולם. בו יהיו חיים, וחיינו יהפכו למאור האנושות כולה. ראשית הוא יבוא בקרב עמו, אך הם כלל ועיקר לא יקבלוהו; ואולם, לכל אלו אשר יקבלוהו, הוא יגלה כי הם הינם ילדיו של האל." ולאחר התנסות זו, שוב לא פקפק יוסף לגמרי בסיפורה של מרים על אודות ביקורו של גבריאל ועל אודות ההבטחה כי הילד אשר טרם נולד עתיד להיות שליח אלוהי עבור העולם.

ובכל הביקורים הללו לא נאמר דבר וחצי דבר על בית דוד. לא נרמז דבר על היותו של ישוע "גואל היהודים", ואף לא שהוא הינו המשיח אשר לו ציפו זה מכבר. ישוע לא היה משיח מעין זה שלו ציפו היהודים, אך הוא היה גואל העולם. משימתו נועדה אל כל הגזעים ואל כל העמים, ולא לקבוצה כזו או אחרת.

יוסף לא היה נצר לבית דוד המלך. מרים הייתה מקורבת יותר לשושלת דוד מאשר יוסף. יוסף אכן הלך לעיר דוד, לבית לחם, על-מנת להירשם שם במפקד הרומי; אך הסיבה לכך הייתה ששישה דורות קודם לכן אימץ איש צדוקי, אשר היה צאצא ישיר של דוד, את אחד מאבות אבותיו של יוסף אשר היה יתום; ולפיכך נספר יוסף אף הוא תחת "בית דוד".

רוב מה שמכונה הנבואות המשיחיות בתנ"ך שונה על-מנת שיתאים לישוע, זמן רב לאחר שסיים לחיות את חייו על-פני כדור הארץ. נביאי העברים הכריזו במשך מאות בשנים על בואו של גואל, והדורות שלאחר מכן פָּרְשוּ את ההבטחות האלה בדמותו של יְהוֹדִי חדש אשר יֵשֵׁב על כיסא מלכותו של דוד המלך, ובאמצעות ניסים כמות אלו אשר עשה משה, ישיב על כנה את מדינת היהודים בפלשתינה, מדינה חזקה וחופשית מכל שלטון זר. ושוב, רבים מן הפסוקים בספרי הקודש העבריים הכתובים בלשון השְׂאֵלָה, הוחלו לאחר מכן על משימת חייו של ישוע. רבות מן האמרות בתנ"ך עוותו על-מנת שיתאימו למאורע כזה או אחר בחייו הארציים של המאסטר. פעם אחת, ישוע עצמו הכחיש בפומבי כל קשר לבית המלוכה של דוד. אפילו הפסוק, "הִנֵּה הָעֲלָמָה הָרָה וְיֹלְדֶת בֵּן", שונה ל-"הִנֵּה הַבְּתוּלָה הָרָה וְיֹלְדֶת בֵּן." וכך נכון הדבר באשר להרבה מאילנות היוחסין של יוסף ושל מרים, אשר נערכו לאחר נתיבתו של מיכאל בכדור הארץ. רבים מאילנות היוחסין הללו מכילים הרבה מן השושלת של המאסטר, אך ככלל הם אינם מהווים אמת ולא ניתן להסתמך עליהם כעובדה. חסידי הראשונים של ישוע התפתו לאמץ את הנבואות הנושנות ולהתאימן כך שיתמלאו בחייו של מורם ורבים.

instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God." After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

^{122:42 (1347:4)} In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a "deliverer of the Jews," not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

^{122:43 (1347:5)} Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the "house of David."

^{122:44 (1347:6)} Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, "a maiden shall bear a son," was made to read, "a virgin shall bear a son." This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael's career on earth. Many of these lineages contain much of the Master's ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

יוסף היה איש נעים הליכות, בעל מצפון מפותח מאוד, ונאמן בכל דרך למצוות ולמנהגי הדת של עמו. הוא דיבר מעט אך חשב הרבה. מצוקת העם היהודי העציבה מאוד את יוסף. בבחורותו, בקרב שמונת אחיו ואחיותיו, היה שמח יותר, אך בשנות נישואיו המוקדמות (במשך ילדותו של ישוע) הוא נתקף מעת לעת בדכדוך רוחני. מצבי הרוח הללו השתפרו במידה ניכרת בסמוך למותו בטרם עת, ולאחר שמצבה הכלכלי של משפחתו השתפר עם שהתקדם מדרגת נגר והחל לשמש בהצלחה כקבלן.

מזגה של מרים היה די הפוך מזה של בעלה. על-פי-רוב היא הפגינה שמחה, כמעט אף-פעם לא התעצבה והייתה עליזה מטבעה. מרים ביטאה את רגשותיה בחופשיות ובכל עת, ומעולם לא נראתה עצובה, עד מותו הפתאומי של יוסף. והיא לא הספיקה להתאושש לגמרי מן ההלם הזה, כאשר ניחתו עליה החרדות והשאלות הטורדות אשר העלתה הקריירה יוצאת הדופן של בנה הבכור, אשר התפתחה במהירות כה רבה לנוכח מבטה הנדהם. ואולם, לכל אורך הדרך שמרה מרים על רוגע, הפגינה אומץ, וניהלה די בחוכמה את יחסיה עם בנה הבכור המשונה – שאותו הבינה אך מעט – ועם אחיו ואחיותיו אשר שרדו.

ישוע ירש מאביו הרבה מן העדינות יוצאת הדופן שלו, ואת הבנתו האוהדת והמופלאה את טבע האדם; מאמו ירש את מתת המורה הדגול ואת יכולתו העצומה להתרעם לנוכח חוסר צדק. בתגובותיו הרגשיות לסביבתו כבגיר היה ישוע פעמים כאביו, מדיטטיבי וסוגד, ולעיתים נוטה לעצב מופגן; אך לעיתים תכופות יותר נהג דרך אמו באופטימיות ובנחישות. ככלל, ככל שבגר ונכנס אל התקופה רבת האירועים של חייו כבגיר, התאפיינה הקריירה של הבן האלוהי יותר באופייה של מרים. בדברים מסוימים היווה ישוע מזיגה של תכונות הוריו; בהיבטים אחרים הוא הפגין יותר את תכונותיו של האחד לעומת תכונותיו של האחר.

מיוסף שאב ישוע את ההכרות הקפדנית של המצוות והטקסים היהודיים, וכן את היכרותו יוצאת הדופן עם כתבי הקודש העבריים; ממרים נטל את נקודת ההשקפה הרחבה על אודות חיי הדת, וכן מושג ליברלי יותר על אודות חופש רוחני אישי.

שתי המשפחות, זו של יוסף וזו של מרים, היו משפחות משכילות מאוד לתקופתן. יוסף ומרים עצמם היו משכילים הרבה מעל לממוצע לתקופתם ולמעמדם בחיים. הוא היה אדם

^{122:51 (134:1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:52 (134:2)} Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:53 (134:3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:54 (134:4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

^{122:55 (134:1)} The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a

חושב; היא הייתה מתכננת, מסתגלת במומחיות ותכליתית כמבצעת מידית. יוסף היה שחום ושחור-עיניים; מרים, טיפוס חום-עיניים וכמעט בלונדינית.

אילו נותר יוסף בחיים, ללא ספק היה הופך למאמין נלהב במשימתו האלוהית של בנו הבכור. מרים התנדדה בין אמונה לספק, והושפעה במידה ניכרת מעמדתם של יתר ילדיה ומהעמדות של חבריה וקרובי משפחתה, אבל תמיד התגבשה גישתה הסופית על-ידי זיכרון הופעתו של גבריאל אליה מיד לאחר שהתעברה.

מרים הייתה אורגת מומחית, ובעלת מיומנות גבוהה מן הממוצע בשאר מלאכות הבית של תקופתה; היא הייתה עקרת בית טובה ומנהלת משק בית מעולה. הן יוסף והן מרים היו מורים טובים, והם דאגו שילדיהם ידעו היטב את אשר נלמד בתקופתם.

כאשר היה יוסף עלם צעיר, העסיק אותו אביה של מרים לצורך בניית תוספת לביתם; ותקופת החיזור של הזוג – אשר היה עתיד להפוך להוריו של ישוע – החלה באמת כאשר מרים הביאה ליוסף כוס של מים במהלכה של ארוחת צהריים.

יוסף ומרים נישאו בהתאם למנהג היהודי, בביתה של מרים, הסמוך לנצרת, כאשר יוסף היה בן עשרים-ואחת. הנישואין הללו חתמו תקופת חיזור רגילה שנמשכה קרוב לשנתיים. מעט לאחר מכן הם עברו לביתם החדש בנצרת, בית שאותו בנה יוסף בעזרת שניים מאחיו. הבית מוקם בתחתית הגבעה הסמוכה, אשר ממנה ניתן היה להשקיף על הנוף המקסים של השטח הפתוח הסובב. בבית זה, אשר הוקן במיוחד, חישבו ההורים הצעירים לקדם את פני הילד המובטח, אף כי לא שיערו בנפשם שמאורע רב-חשיבות זה של יקום יתרחש כאשר ימצאו הרחק מביתם, בבית לחם אשר ביהודה.

חלק גדול מבני משפחתו של יוסף הפכו למאמינים בתורתו של ישוע, אך רק מעטים מבני משפחתה של מרים האמינו בו עד לאחר שעזב את העולם הזה. יוסף נטה יותר לעבר המושג הרוחני של המשיח העתידי, אך מרים ומשפחתה, ובמיוחד אביה, דבקו ברעיון המשיח כגואל של הזמן, שליט פוליטי. אבותיה של מרים היו מזוהים עד מאוד עם פעילויותיהם של המכבים, אשר התרחשו אך מעט לפני תקופתה.

יוסף דבק באדיקות בנקודת ההשקפה המזרחית, או הבבלית, של הדת היהודית; מרים נטתה עד מאוד לעבר הפרוש הליברלי יותר, הרחב יותר והמערבי – או ההלניסטי – של החוקים ושל דברי הנביאים.

planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

^{122:56 (134:2)} Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

^{122:57 (134:3)} Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

^{122:58 (134:4)} When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

^{122:59 (134:5)} Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

^{122:510 (134:6)} The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

^{122:511 (134:7)} Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. הבית בנצרת

ביתו של ישוע היה מצוי לא הרחק מן הגבעה הגבוהה אשר בחלקה הצפוני של נצרת, מרחק מה ממעיין הכפר, אשר נמצא בחלקה המזרחי של העיר. משפחתו של ישוע גרה בפרברי העיר, וכך היה לו קל מאוד, לאחר מכן, ליהנות מצעידה תכופה בחיק הטבע, ומטיפוס אל פסגת גבעה סמוכה זו, הגבוהה מכל הגבעות בגליל התחתון, מלבד רכס הר תבור אשר ממזרח ומן הגבעה של נֵין, אשר ניחנה בגובה הדומה לגובהה של גבעה זו. ביתם מוקם מעט דרום-מזרחית למצוק הדרומי של גבעה זו, בערך במחצית המרחק שבין בסיסה של הגבעה לבין הדרך אשר הובילה מנצרת לעבר כנא. בנוסף לטיפוס על הגבעה, ההליכה החביבה על ישוע הייתה צעידה לאורך שביל צר אשר נצמד לבסיס הגבעה ונמשך לכיוון צפון-מזרח, עד לנקודה שבה התמזג עם הדרך המובילה לציפורי.

ביתם של יוסף ומרים היה מבנה אבן בעל חדר יחיד וגג שטוח. בצמוד לו נמצא מבנה שבו שהו בעלי החיים. הריהוט כלל שולחן אבן נמוך, כלי אוכל ובישול עשויים חרס ואבן, נול אריגה, מנורה, מספר שרפרפים קטנים, ומחצלות אשר שימשו לשם שינה על רצפת האבן. בחצר האחורית, בסמוך למשכנם של בעלי החיים, היה מחסה אשר תחתיו נמצאו התנור ומטחנת החיטה. להפעלת סוג מטחנה זה נדרשו שניים, האחד טחן בעוד שהאחר הזין את הגרעינים. כילד קטן, פעמים רבות ישוע הזין את הגרעינים למטחנה זו בעת שאמו הפעילה אותה.

עם התרחבות המשפחה בשנים שלאחר מכן, הם ישבו כולם על הרצפה בסמוך לשולחן האבן הגדול על-מנת ליהנות מסעודותיהם, ואכלו במשותף ממונת האוכל, או מהסירים, שעל השולחן. במהלך החורף האירה את שולחן ארוחת הערב מנורת חרס קטנה ושטוחה אשר מולאה בשמן זית. לאחר לידתה של מֶרְתָּה, בנה יוסף חדר גדול נוסף כתוספת לבית, וזה שימש ביום כבית מלאכה לנגרות ובלילה כחדר שינה.

7. המסע לבית-לחם

בחודש מרץ, שנת 8 לפני הספירה (החודש שבו נישא יוסף ומרים), ציווה הקיסר אוגוסטוס לפקוד את כל תושבי האימפריה הרומית. מטרת המפקד הייתה לשפר את יעילות גביית המס. היהודים התנגדו מאז ומעולם לכל ניסיון "למנות את בני ישראל", והתנגדות זו, כמו גם קשיים אחרים מבית אשר חווה הורדוס, מלך יהודה, גרמו לדחיית המפקד בממלכת היהודית בשנה שלמה. בכל רחבי האימפריה הרומית נערך המפקד בשנת 8 לפני הספירה, למעט בממלכתו של הורדוס בפלשתינה, שבה הוא נערך בשנה שלאחר מכן, בשנת 7 לפני הספירה.

6. THE HOME AT NAZARETH

^{1226.1 (1349.9)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

^{1226.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{1226.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{1227.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was

registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

^{122:7.2 (1350.4)} It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

^{122:7.3 (1350.5)} Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

^{122:7.4 (1350.6)} Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

^{122:7.5 (1351.1)} Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

^{122:7.6 (1351.2)} Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

^{122:7.7 (1351.3)} The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives,

לא היה זה נחוץ שמרים תגיע לבית לחם על-מנת להתפקד – יוסף היה רשאי לפקוד את כלל משפחתו – אך מרים, ההרפתקנית והתקיפה, התעקשה להתלוות אליו. היא חששה להישאר לבדה, פן ייוולד הילד בעת היעדרו של יוסף, ושוב, מכיוון שבית-לחם הייתה קרובה לעיר יהודה, מרים ציפתה להזדמנות לבקר את אלישבע קרובתה.

למעשה יוסף אסר על מרים להתלוות אליו, אך ללא הועיל; כאשר ארזה את המזון למסע של שלושה או ארבעה ימים, היא הכינה כמות כפולה של מזון, ואף הכינה את עצמה ליציאה. אך בטרם היציאה לדרך, התרצה יוסף והסכים לכך שמרים תתלווה אליו, ושניהם יצאו מנצרת לדרכם בשמחה עם עלות השחר.

יוסף ומרים היו עניים, ומכיוון שהייתה ברשותם בהמת משא אחת בלבד, ומרים – בהיותה גדולה בשל ההיריון המתקדם – רכבה עליה יחד עם הצידה, בעוד יוסף מוביל את הבהמה בהליכה. בניית הבית וריהוטו הכבידו כלכלית על יוסף, מכיוון שהוא אף תמך כלכלית בהוריו, זאת לפי שאביו הפך מוגבל מעט קודם לכן. וכך, בשעת שחר ב-18 לאוגוסט, בשנת 7 לפני הספירה, יצא זוג יהודי זה מביתם הצנוע לכיוון בית-לחם.

בסיום יום המסע הראשון הם חנו לשנת לילה למרגלות הר הגלבוע, לצד נהר הירדן, שם שוחחו והעלו השערות רבות באשר לבן העתיד להיוולד להם. יוסף דבק ברעיון של מורה רוחני ואילו מרים ברעיון של משיח יהודי, גואל האומה העברית.

יוסף ומרים יצאו שוב לדרכם השכם בבוקר של ה-19 באוגוסט. הם סעדו את ארוחת הצהרים שלהם למרגלות הר סָרְטָבָה הצופה על עמק הירדן. משם המשיכו הלאה והגיעו לעת ליל ליריחו, שם חנו בפונדק דרכים בפרברי העיר. לאחר ארוחת הערב ובסיומה של שיחה ערה וממושכת על הדיכוי של השלטונות הרומיים, על הורדוס, על המפקד, ועל השפעתן היחסית של ירושלים ושל אלכסנדריה כמרכזי לימוד ותרבות יהודיים, פרשו הנוסעים מנצרת לשנת הלילה. הם המשיכו בדרכם השכם בבוקר של ה-20 לאוגוסט, הגיעו לירושלים לפני הצהריים, ביקרו במקדש, המשיכו הלאה ליעדם והגיעו לבית-לחם בשעות אחר הצהריים המוקדמות.

הפונדק היה בתפוסה מלאה ולפיכך ביקש יוסף להתאכסן אצל קרובי משפחה רחוקים, אך

בכל בית-לחם כולה לא נותר ולו חדר אחד לרפואה. כאשר חזר יוסף לחצר הפונדק, נמסר לו שהאורות, אשר שימשו את השיירות ואשר נחצבו בסלע ממש מתחת לפונדק עצמו, פונו מבעלי החיים והותקנו לשם שיכון אורחים. יוסף השאיר את החמור בחצר, נשא את התיקים עם הביגוד והמזון, ויחד עם מרים ירד במדרגות האבן המובילות למגורים המצויים מתחת. הם מצאו את עצמם אל מול האורות והאבוסים, במה ששימש בעבר כמחסן תבואה. וילונות של אוהל נתלו, והם הודו על כך ששפר גורלם למצוא חדרים נוחים שכאלה.

יוסף חשב שמוטב שילך ויתפקד באופן מידי, אך מרים הייתה עייפה; היא דאגה מאוד והפצירה בו להישאר לצידה. וכך הוא עשה.

but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

^{1227.8 (1351.4)} Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. לידתו של ישוע

כל אותו לילה מרים הייתה חסרת מנוחה, ושניהם ישנו רק מעט. עם עלות השחר היה ברור שצירי הלידה כבר החלו, ובצהרי יום ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה, ילדה מרים בן זכר, תך שמסייעות בידה נשים אחרות, נוסעות כמותה. ישוע מנצרת הגיע לעולם, נעטף בבגדים שהביאה מרים לצורך התרחשות של אפשרות שכזו, והונח למשכב באבוס סמוך.

הילד המובטח הגיע לעולם ממש כמו כל התינוקות אשר הגיעו לפניו וכמו אלו אשר נולדו מאז ועד היום; ובהתאם למנהג היהודי, הוא נימול ביום השמיני ונקרא באופן רשמי בשם יהושע (ישוע).

ביום שלאחר הולדת ישוע, יוסף ערך את התפקדותו. הוא פגש אדם שעמו שוחח יומיים לפני כן בירחו, וזה לקח אותו לחבר בעל אמצעים אשר שכר חדר בפונדק והסכים בשמחה להתחלף בחדרים עם הזוג מנצרת. באותו אחר-צהריים הם עלו לפונדק, שם שהו במשך כמעט שלושה שבועות, עד אשר הם מצאו משכן בביתו של קרוב משפחה רחוק של יוסף.

ביום השני לאחר הולדת ישוע, שלחה מרים מסר אלישבע להודיעה על הולדת בנה. במסר החוזר, הזמינה אלישבע את יוסף לירושלים על-מנת לשוחח עם זכריה על כל העניינים העומדים על הפרק. בשבוע שלאחר מכן עלה יוסף לירושלים על-מנת להיפגש עם זכריה. הן זכריה והן אלישבע היו כאחוזי דיבוק והאמינו באמונה שלמה כי ישוע אכן עתיד להיות גואל היהודים, המשיח, וכי בנם יוחנן עתיד להיות בכיר עוזריו ומיועד להיות יד ימינו. ומכיוון שגם מרים החזיקה באותם רעיונות, לא היה קשה לשכנע את יוסף להישאר בבית-לחם, עיר דוד, על-מנת שישוע יוכל לגדול שם ולרשת את כס המלוכה של דוד כמלך ישראל כולה. בהתאם לכך, הם נשארו

8. THE BIRTH OF JESUS

^{1228.1 (1351.5)} All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

^{1228.2 (1351.6)} In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

^{1228.3 (1351.7)} The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

^{1228.4 (1351.8)} The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of

בבית-לחם במשך יותר משנה, בעוד שיוסף משמש בינתיים כנגר.

בצהרי יום לידתו של ישוע, התקבצו השרפים של אורנטיה תחת הנהגת הממונים עליהן, ושרו מזמורי הלל מעל לאבוס בבית-לחם, אף כי אוזן אדם לא שמעה ולו מילה אחת של ביטויי ההודאה הללו. שום רועה צאן, או יצור בן-תמותה אחר כלשהו, לא בא להוקיר את התינוק מבית-לחם, עד ליום שבו הגיעו כוהנים אחדים מאור, אשר נשלחו מירושלים על-ידי זכריה.

זמן-מה לפני כן קיבלו הכוהנים הללו, תושבי מסופוטמיה, הודעה ממורה דת מוזר בן ארצם, על כך שבחלומו נמסר לו ש"אור החיים" עתיד להופיע על-פני האדמה, כתינוק בקרב היהודים. וכך יצאו לשם שלושת הכוהנים הללו בחיפוש אחר "אור החיים". לאחר שבועות רבים של חיפוש אשר עלה בתוהו, וממש בטרם התעתדו לשוב לאור, הם פגשו בירושלים את זכריה, וזה שיתף אותם באמונתו כי ישוע הוא הוא מושא החיפוש שלהם. הוא שלח אותם לבית-לחם, שם מצאו את התינוק והשאירו את מנחותיהם אצל מרים, אמו הארצית. בעת הביקור היה התינוק כמעט בן שלושה שבועות.

החכמים הללו לא ראו שום כוכב אשר הוביל אותם לעבר בית-לחם. האגדה היפה על אודות כוכב בית-לחם נולדה באופן הבא: ישוע נולד בצהרי ה-21 באוגוסט, שנת 7 לפני הספירה. ב-29 במאי, שנת 7 לפני הספירה, התרחשה צמידות יוצאת-דופן בין צדק לשבתאי בקונסטלציה של מזל דגים. ועובדה אסטרונומית ראויה לציון היא כי צמידות דומות התרחשו הן ב-29 בספטמבר והן ב-5 בדצמבר של אותה שנה. על בסיס ההתרחשויות יוצאות הדופן – אך הטבעיות לחלוטין – האלה, טוו קנאי הדור הבא, מתוך כוונה טובה, את האגדה המושכת על אודות כוכב בית-לחם ועל אודות הקוסמים אשר הלכו אחריו אל האבוס, שם חזו ברכ הנולד וסגדו לו. דעתם של בני המזרח ובני המזרח-התיכון מתענגת על סיפורי מעשיות, והם טווים באופן מתמשך מיתוסים יפהפיים מעין אלו על אודות חיי מנהיגי הדת והגיבורים הפוליטיים שלהם. בהיעדר הדפוס, וכאשר מרבית הידע האנושי מועבר מפה לאוזן מדור אחד לדור הבא אחריו, קל מאוד למיתוסים להפוך למסורות, ולמסורות להתקבל, בסופו של דבר, כעובדות.

9. ההצגה בבית המקדש

משה לימד את היהודים כי כל בן בכור שייך לאל, וכי ובמקום להקריבו, כנהוג אצל עובדי האילים, יוכל הבן לחיות אם יפדוהו הוריו וישלמו תמורתו לכוהן מוסמך סכום של חמישה שקלים. מצווה אחרת שאותה ציווה משה קבעה שתקופת מה לאחר הלידה חויבה האם להתייצב במקדש לשם טוהרה (או לבקש ממישהו אחר

David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

^{12285 (1352.1)} At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

^{12286 (1352.2)} These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

^{12287 (1352.3)} These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

^{12291 (1352.4)} Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should

שיקריב את הקורבן במקומה). היה נהוג לעשות את שתי המצוות בעת ובעונה אחת. ובהתאם לכך, עלו יוסף ומרים לבית המקדש בירושלים על-מנת להציג באופן אישי את ישוע בפני הכוהנים ולפדותו, וגם על-מנת להקריב את הקורבן הנדרש בכדי לוודא את הטיהור הטקסי של מרים מן הטומאה הנגרמת לכאורה בשעת הלידה.

בחצרות המקדש הסתובבו תדיר שני טיפוסים יוצאי-דופן, זמר בשם שמעון ומשוררת בשם חנה. שמעון היה מיהודה ואילו חנה בת הגליל. הצמד הזה בילה הרבה יחדיו, ושניהם הכירו היטב את הכוהן זכריה, אשר שיתף אותם בסוד על אודות יוחנן וישוע. הן שמעון והן חנה נמחו לבואו של המשיח, והאמון שחשו כלפי זכריה הוביל אותם לאמונה כי ישוע היה הגואל אשר לו ציפה העם היהודי.

זכריה ידע באיזה יום עתידים יוסף ומרים להופיע במקדש עם ישוע, והוא קבע מראש עם שמעון וחנה כי יסמן להם, באמצעות הרמה של ידו, מי מבין שורת הבנים הבכורים הוא ישוע.

חנה כתבה מזמור במיוחד לכבוד מאורע זה, ושמעון החל לשיר אותו לתדהמתם של יוסף, מרים וכל אלו אשר התאספו בחצרות המקדש. וכך נכתב במזמור הפדיון של הבן הבכור:

בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,

כִּי פָקַד אֶת עַמּוֹ וַיִּשְׁלַח לָנוּ פְּדוּת;

וַיִּצְמַח לָנוּ קֶרֶן יְשׁוּעָה

בְּבֵית דָּוִד עֶבְדּוֹ.

כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּפִי נְבִיאֵי הַקְּדוֹשִׁים –

יְשׁוּעָה מֵאֵיבֵינוּ וּמִיַּד כָּל שֹׂנְאֵינוּ

לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם אֲבוֹתֵינוּ, וְלִזְכֹּר אֶת בְּרִית קְדָשׁוֹ –

אֶת הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ

לְהַצִּילָנוּ מִיַּד אֵיבֵינוּ,

וּלְתַתֵּנוּ לְעֶבְדּוֹ בְּלִי פֶחַד,

בְּתַמִּים וּבְצִדְקָה לְפָנָיו כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.

וְאַתָּה, הַיֵּלֵד, נְבִיא עֲלִיוֹן יִקְרָא לָךְ;

present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

122.9.2 (1353.1) There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

122.9.3 (1353.2) Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

122.9.4 (1353.3) For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

122.9.5 (1353.4) Blessed be the Lord, the God of Israel,

122.9.6 (1352.5) For he has visited us and wrought redemption for his people;

122.9.7 (1353.6) He has raised up a horn of salvation for all of us

122.9.8 (1353.7) In the house of his servant David.

122.9.9 (1353.8) Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

122.9.10 (1353.9) Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

122.9.11 (1353.10) To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

122.9.12 (1353.11) The oath which he swore to Abraham our father,

122.9.13 (1353.12) To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

122.9.14 (1353.13) Should serve him without fear,

122.9.15 (1353.14) In holiness and righteousness before him all our days.

122.9.16 (1353.15) Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

כִּי לִפְנֵי יְהוָה תֵּלֵךְ לִפְנֹת אֶת דְּרָכָיו;

וְלִהְיוֹת דֶּרֶךְ הַיְשׁוּעָה לְעַמּוֹ

בְּסִלִּיחַת חַטֹּאתֵיהֶם.

בְּחֶסֶד אֱלֹהֵינוּ וּבְרַחֲמָיו אֲשֶׁר בָּהֶם יִפְקְדֵנוּ
הַנֶּגְהָ מִמָּרוֹם

לְהַאִיר לִישָׁבֵי חֹשֶׁךְ וְצִלְמָוֶת;

וְלִהְיוֹת אֶת רַגְלֵינוּ אֶל דֶּרֶךְ הַשְּׁלוֹם.

עַתָּה תִּפְטֹר אֶת עַבְדְּךָ כְּדִבְרְךָ אֲדֹנִי בְּשָׁלוֹם,

כִּי רָאוּ עֵינֵי אֶת יְשׁוּעָתְךָ,

אֲשֶׁר הִכִּינוֹתָ לִפְנֵי כָל הָעַמִּים;

אוֹר לְהַאִיר עֵינֵי הַגּוֹיִם

וְתִפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

בדרך חזרה לבית-לחם יוסף ומרים התקדמו בשתיקה – הם היו מבולבלים ואחוזי תדהמה. מרים הייתה נסערת מאוד מברכת הפרדה של חנה, המשוררת הזקנה, ואילו יוסף לא אהב את המאמץ הזה, טרום זמנו, להגדיר את ישוע כמשיח אשר לו ציפו היהודים.

^{122:9.17 (1363.16)} For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

^{122:9.18 (1363.17)} To give knowledge of salvation to his people

^{122:9.19 (1363.18)} In the remission of their sins.

^{122:9.20 (1363.19)} Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

^{122:9.21 (1363.20)} To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

^{122:9.22 (1363.21)} To guide our feet into ways of peace.

^{122:9.23 (1363.22)} And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

^{122:9.24 (1363.23)} For my eyes have seen your salvation,

^{122:9.25 (1363.24)} Which you have prepared before the face of all peoples;

^{122:9.26 (1363.25)} A light for even the unveiling of the gentiles

^{122:9.27 (1363.26)} And the glory of your people Israel.

^{122:9.28 (1363.27)} On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. מעשיו של הורדוס

אך מרגליו של הורדוס לא שקטו. כאשר דיווחו לו על ביקור הכהנים מאר בבית-לחם, זימן הורדוס את הכשדים הללו להופיע בפניו. הוא חקר את החכמים האלה ביסודיות על אודות "מלך היהודים" החדש, אך הם לא סיפקו לו את מבוקשו. הם הסבירו כי מדובר בתינוק של אישה אשר הגיעה לבית-לחם בלוויית בעלה על-מנת להתפקד. הורדוס לא היה שבע רצון מן התשובה הזו, ושילח אותם מפניו. מכיון שהכריזו על כך שמלכותו של הילד תהיה רוחנית ולא חומרית, הוא שילם להם על-מנת שימצאו את הילד, בתואנה שרצה אף הוא לבוא ולסגוד לו. כאשר החכמים לא שבו, גבר חשדו של הורדוס. בעודו חוכך בדעתו בעניין, שבו מודיעיו ומסרו דיווח מפורט על אודות האירועים האחרונים בבית המקדש, ואף הביאו לו עותק של חלק מן המזמור ששר שמעון בטקס הפדיון של ישוע. ואולם, הם לא הצליחו להתחקות אחר עקבותיהם של יוסף ומרים, והורדוס כעס מאוד על כי אינם יודעים לאן לקח הזוג את התינוק. הוא שלח מחפשים על-מנת שיאתרו את יוסף ומרים. זכריה ואלישבע ידעו על כך שהורדוס מחפש אחר המשפחה מנצרת, ונשארו הרחק מבית-לחם. התינוק הקט הוסתר אצל קרובי

10. HEROD ACTS

^{122:10.1 (1363.28)} But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new "king of the Jews," but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained

משפחה של יוסף.

יוסף פחד לחפש עבודה, ומעט החסכונות שהיו ברשותם הלכו ואזלו במהירות. אפילו בעת טקסי הטהרה שבבית המקדש, יוסף החשיב עצמו עני מספיק על-מנת להקריב עבור מרים שתי יונים צעירות, התמורה שאותה קבע משה כקורבן טהרת האם עבור העניים.

כאשר, לאחר יותר משנה של חיפושים, לא הצליחו מרגליו של הורדוס למצוא את ישוע, ובשל החשד שהתינוק עדיין מוסתר בבית-לחם, ציווה הורדוס כי יערך חיפוש מדוקדק בכל בתייה של בית-לחם, וכי יוצאו להורג כל התינוקות הזכרים בני פחות משנתיים. וכך קיווה הורדוס להבטיח את השמדתו של הילד הזה אשר עתיד היה להפוך ל"מלך היהודים". וכך נרצחו ביום אחד שישה-עשר תינוקות זכרים בבית-לחם אשר ביהודה. אך התככים והרצח היו תופעות שבשגרה בחצרו של הורדוס, והם לא פסחו אף על בני משפחתו הקרובים.

טבח התינוקות הללו התרחש בסמוך לאמצע חודש אוקטובר, בשנת 6 לפני הספירה, כאשר ישוע היה בן מעט יותר משנה. אך אפילו בקרב פקידי החצר של הורדוס היו כאלה שהאמינו בביאת המשיח, ואחד מהם הודיע לזכריה על אודות הפקודה לטבוח את התינוקות בבית-לחם. זכריה, בתורו, שלח שליח ליוסף; ובלילה שלפני הטבח יוסף ומרים עזבו את בית-לחם ופנו לעבר אלכסנדריה שבמצרים. על-מנת להימנע מלמשוך תשומת לב, הם נסעו לבדם למצרים, הם וישוע. המסע לאלכסנדריה נעשה בעזרת כסף שתרם זכריה, וכאשר הם הגיעו לאלכסנדריה עסק יוסף במקצועו, בעוד מרים וישוע שוהים עם קרובי משפחה אמידים של יוסף. הם שהו באלכסנדריה שנתיים תמימות, ולא שבו לנצרת, אלא לאחר מותו של הורדוס.

away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph's relatives.

^{122:10.2 (1354.1)} Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

^{122:10.3 (1354.2)} When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

^{122:10.4 (1354.3)} The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

מסמך 123. ילדותו המוקדמת של ישוע

124 ⇨

הספר של אורנטיה

122 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 123

ילדותו המוקדמת של ישוע

סעיפים

מבוא

1. חזרה בנצרת
2. השנה החמישית (שנת 2 לפני הספירה)
3. מאורעות השנה השישית (שנת 3 לפני הספירה)
4. השנה השביעית (שנת 1 לספירה)
5. ימי בית הספר בנצרת
6. שנתו השמינית (שנת 2 לספירה)

PAPER 123

THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

מבוא

בשל אי-הוודאויות והחרדות אשר נלוו לשהייתם בבית-לחם, מרים לא גמלה את התינוק עד לאחר שהגיעו בבטחה לאלכסנדריה, שם המשפחה יכולה הייתה לבסס חיים רגילים. הם חיו עם קרובי משפחה, ויוסף הצליח לפרנס את משפחתו היטב הודות לעבודה שהצליח למצוא זמן קצר לאחר הגעתם. במשך מספר חודשים הוא הועסק כנגר אומן, ולאחר מכן קודם לתפקיד מנהל העבודה של קבוצת פועלים גדולה אשר הועסקה באחד ממבני ציבור שנמצא אז במהלך בנייה. התנסות חדשה זו העלתה בדעתו של יוסף כי לאחר שיחזרו לנצרת יוכל להפוך לקבלן ולבנאי.

בכל השנים האלה של ינקותו חסרת הישע של ישוע, עמדה מרים כל העת על המשמר על-מנת להבטיח שדבר לא יארע לבנה, אשר יכול לפגוע ברווחתו או להתערב בכל דרך שהיא במשימתו העתידית על-פני כדור הארץ; מעולם לא הייתה אם מסורה ממנה לילדה. בבית שבו שהה ישוע במקרה חיו שני ילדים נוספים, בני גילו לערך, ובקרב משפחות השכנים שישה ילדים נוספים היו בגיל די קרוב לגילו על-מנת לשמש לו שותפי משחק ראויים. בתחילה נטתה

INTRODUCTION

^{123:01 (1355:1)} OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

^{123:02 (1355:2)} All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary

מרים לשמור את ישוע קרוב אליה. היא חששה פן יקרה לו דבר-מה אם יורשה לשחק עם הילדים האחרים בגן, ואולם יוסף – בסיוע בני משפחתו – הצליח לשכנע אותה שכך תימנע מישוע האפשרות המועילה להתנסות וללמוד כיצד להתאים את עצמו לבני גילו. ומרים אכן הבינה שאם תסוכך ותגן עליו יתר על מידה, הוא עלול להפוך למודע לעצמו ובמידת-מה מרוכז בעצמו, ולבסוף הסכימה לתוכנית להרשות לילד המובטח לגדול כאחד הילדים; ואף כי הייתה נאמנה להחלטתה זו, היא המשיכה לעמוד על המשמר ולצפות בילדים הקטנים בעודם משחקים בסביבות הבית או בגן. רק אם אוהבת תוכל לדעת את כובד הנטל שאותו נשאה מרים בלבה בדאגה לביטחון בנה במשך כל השנים האלה של ינקותו ושל ראשית ילדותו.

במהלך השנתיים שבהן שהו באלכסנדריה, נהנה ישוע מבריאות טובה והמשיך לגדול כילד רגיל. למעט מספר קטן של חברים ושל קרובים, איש לא ידע כי ישוע הינו "הילד המובטח". אחד מקרובי משפחתו של יוסף גילה זאת לכמה מחבריו במִמְפִּיס, שהיו צאצאים ונצר לאֶחָתָן הקדום, והם, יחד עם קבוצה קטנה של מאמינים תושבי אלכסנדריה, התקבצו בביתו המפואר של קרוב משפחתו ותומכו של יוסף, זמן קצר לפני יציאתם חזרה לפלשתינה, על-מנת להיפרד לשלום מעם המשפחה מנצרת ולחלוק כבוד לילד. במעמד זה העניקו החברים אשר התקבצו במתנה לישוע עותק מלא של התרגום ליוונית של כתבי הקודש העבריים. אך עותק זה של כתבי הקודש לא נמסר לידי יוסף, עד אשר הוא ומרים סירבו סופית להזמנה של חברים מממפיס ומאלכסנדריה להישאר במצרים. המאמינים הללו טענו בעיקשות כי ילד הגורל יוכל להשפיע הרבה יותר על העולם כתושב אלכסנדריה לעומת כל מקום אחר בפלשתינה. ההפצרות האלה עיכבו את יציאתם לפלשתינה במשך זמן-מה נוסף לאחר שקיבלו זה מכבר את החדשות על מותו של הורדוס.

יוסף ומרים עזבו לבסוף את אלכסנדריה בסירה השייכת לחברם פֶּזְרֶאון בדרכם ליפו, ולנמל זה הם הגיעו לקראת סוף חודש אוגוסט, בשנת 4 לפני הספירה. מיפו הם המשיכו ישירות לבית-לחם, שם בילו את כל חודש ספטמבר בהתייעצות עם חברים ועם קרוביהם בשאלה האם עליהם להישאר שם או לשוב לנצרת.

מרים מעולם לא וויתרה על הרעיון שישוע חייב לגדול בבית-לחם, עיר דוד. יוסף לא באמת האמין שבנם עתיד להיות גואל מלכותי של ישראל. ומלבד זאת, הוא ידע שהוא עצמו איננו צאצא של דוד הלכה למעשה; הוא נרשם בין צאצאי דוד משום שאחד מאבות אבותיו אומץ על-ידי נצר לבית דוד. מרים, כמובן, חשבה שעיר דוד הינה המקום הראוי ביותר לגדל את המועמד החדש לרשת את כס המלך דוד, אך יוסף העדיף

was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

^{12303 (1355.3)} Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

^{12304 (1356.1)} Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

^{12305 (1356.2)} Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most

להסתכן מול הורדוס אַנְטִיפֶס ולא מול אחיו אַרְכֶּלָאוֹס. הוא חרד עד מאוד לגורלו ולביטחונו של הילד בבית-לחם, או בכל עיר אחרת ביהודה, והעריך שסביר יותר שארכלאוס ימשיך את מדיניותו המאיימת של אביו, הורדוס, מאשר שאנטיפס יעשה כך בגליל. ומעבר לכל הסיבות האלה, יוסף היה איתן בהעדפתו את הגליל כמקום הטוב יותר לגדל ולחנך את הילד, אך נדרשו לו שלושה שבועות על-מנת להתגבר על התנגדותיה של מרים.

עד לראשון בחודש אוקטובר שכנע יוסף את מרים ואת כל חבריהם כי מוטב להם לשוב לנצרת. ובהתאם לכך, בתחילת חודש אוקטובר, שנת 4 לפני הספירה, הם יצאו מבית-לחם לכיוון נצרת דרך לוד ובית-שאן. הם יצאו לדרכם מוקדם בבוקר יום ראשון. מרים והילד רכבו על בהמת המשא החדשה אשר רכשו, ואילו יוסף וחמישה מלווים מבני משפחתו צעדו ברגל; קרוביו של יוסף סירבו לאפשר להם לצאת למסע לנצרת לבדם. הם חששו לצעוד לגליל דרך ירושלים ועמק הירדן, והדרכים המערביות כלל לא היו בטוחות עבור שני נוסעים בודדים הנושאים עמם ילד רך בשנים.

1. חזרה בנצרת

בחלוף ארבעה ימים הגיעה החבורה ליעדה בשלום. הם הגיעו לביתם בנצרת ללא כל הודעה מוקדמת. ביותר משלוש השנים האחרונות התגורר בבית אחד מאחיו הנשואים של יוסף, וזה אכן הופתע לראותם; כה בשקט הם ערכו את ענייניהם בשעת עזיבתם, עד כי איש מבני משפחתו של יוסף, או מבני משפחתה של מרים, אפילו לא ידע שהם עזבו את אלכסנדריה. למחרת היום העתיק אחיו של יוסף את משפחתו מן הבית, ומרים התפנתה, בפעם הראשונה מאז לידתו של ישוע, להתבסס בתוך ביתה עם משפחתה הקטנה וליהנות מהחיים בביתם שלהם. תוך פחות משבוע מצא יוסף עבודה כנגר, והם היו מאושרים עד מאוד.

ישוע היה כבן שלוש שנים וחודשיים בעת ששבו לנצרת. הוא עמד יפה בכל המסעות הללו, היה בריא מאוד והתמלא שמחת ילדים והתרגשות למראה המרחבים שבהם הותר לו לשוטט וליהנות. אך הוא התגעגע עד מאוד לחבריו למשחק מאלכסנדריה.

בדרכם לנצרת שכנע יוסף את מרים כי טוב יעשו אם יימנעו מלשתף את חבריהם ואת קרוביהם מן הגליל בעובדה שישוע היה ילד של הבטחה. הם הסכימו להימנע מלהזכיר את העניין בפני איש. ושניהם שמרו בנאמנות רבה על הבטחה זו.

appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

^{123:06 (1366:3)} By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

^{123:11 (1366:4)} On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

^{123:12 (1366:5)} Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

^{123:13 (1366:6)} On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

בשנתו הרביעית התפתח ישוע מבחינה פיזית כרגיל ככל הילדים ולא חלה כל פעילות מנטאלית יוצאת-דופן. בינתיים הוא נקשר מאוד לילד שכן בן גילו, אשר שמו יעקב. ישוע ויעקב תמיד שיחקו בשמחה, והפכו לחברים טובים ובני לוויה נאמנים.

המאורע החשוב הבא בחייה של המשפחה מנצרת היה לידת בנם השני, יעקב, בשעות הבוקר המוקדמות של ה-2 באפריל, שנת 3 לפני הספירה. המחשבה שיהיה לו אח תינוק הלהיבה את ישוע, והוא עמד שם והסתכל על התינוק ועל פעילויותיו המוקדמות במשך שעות.

באמצע הקיץ של אותה שנה, בנה יוסף בית מלאכה קטן בסמוך למעיין הכפר ולחניון השיירות. מאז ואילך, הוא עבד רק מעט כנגר שכיר לעבודת יום. שניים מאחיו וכמה טכנאים אחרים סייעו בעדו, והוא שלח אותם לעבוד בחוץ בעוד שהוא נותר בבית המלאכה והכין עלים, מחרשות ועבודות עץ נוספות. הוא אף עבד עם עור ועם חבלים וקנבס. ובשנים שישוע גדל, וכאשר לא היה בבית הספר, כמחצית מזמנו הוא בילה בסיוע לאמו במלאכות הבית ואת המחצית האחרת תוך צפייה באביו בבית המלאכה, זאת בעוד שאוזנו כרויה לשיחות ולרכילות של נהגי השיירות ונוסעיהן, אשר הגיעו מארבע קצוות תבל.

ביולי של אותה שנה, חודש לפני שמלאו לישוע ארבע שנים, פרצה והתפשטה בנצרת מגפה של מחלת מעיים אשר הביאו עמם נוסעי השיירות. מרים כל-כך נבהלה וחרדה לשלומן של ישוע, ועל-מנת למנוע ממנו להיחשף למגפה, אספה את שני ילדיה ונסה על נפשה. היא שמה פעמיה לעבר בית אחיה בכפר, אשר היה ממוקם קילומטרים אחדים מדרום לנצרת, על אם הדרך ממגידו, ליד שריד. הם לא שבו לנצרת במשך יותר מחודשיים; ישוע מאוד נהנה מן החוויה הראשונה שלו בחווה.

2. השנה החמישית (שנת 2 לפני הספירה)

מעט יותר משנה לאחר ששבו לנצרת, הגיע ישוע הילד לגיל שבו קיבל בלב שלם את החלטתו המוסרית האישית הראשונה; ואז בא אליו, על-מנת לשכון בו, מכוון מחשבה, מתת אלוהי מעם אב פרדיס, המכוון אשר שרת בעבר עם מאקיוונטה מלכי-צדק ורכש אגב כך ניסיון פעולה בהקשר של התגלמות הוויה על-אנושית בדמות גוף בשר ודם. מאורע זה התרחש ב-11 בפברואר, בשנת 2 לפני הספירה. ישוע לא היה מודע להגעתו של המשגוח האלוהי יותר ממה שהיו מודעים לכך מיליוני הילדים אשר קיבלו מכווני מחשבה לפני אותו יום ומאז אותו יום, עת באו אלו לשכון בדעתם ולפעול למען הפיכתה של הדעת לרוחנית באופן סופי, וכן למען הישרדות הנצחית של נשמותיהם האלמותיות המתפתחות.

^{123:1.4 (1357.1)} Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

^{123:1.5 (1357.2)} The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

^{123:1.6 (1357.3)} It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

^{123:1.7 (1357.4)} In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

^{123:2.1 (1357.5)} In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforetime served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their

evolving immortal souls.

^{12322 (1357.6)} On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

^{12323 (1357.7)} Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

^{12324 (1358.1)} Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

^{12325 (1358.2)} There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

^{12326 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.

^{12327 (1358.4)} 2. The suckling child.

באותו יום בחודש פברואר תמה השגחתם האישית והישירה של שליטי היקום, ההשגחה אשר נועדה לשמר את שלמות התגלמותו של מיכאל כילד. למן אותו רגע, ובמשך כל שאר המאורעות האנושיים של ההתגלמות, המשמורת על ישוע עתידה הייתה להיות מופקדת בידי אותו מכוון, ובידי השומרות השרפיות המסופחות, כאשר לכך נוסף מעת לעת גם סעד היצורים האמצעיוניים אשר הונחו בידי ממוניהם הפלנטאריים לבצע תפקידים מסוימים ומובחנים.

בחודש אוגוסט של שנה זו מלאו לישוע חמש שנים, ולפיכך נתייחס אל שנה זו כאל שנתו (הקלנדרית) החמישית. בשנה זו, 2 לפני הספירה, מעט יותר מחודש לפני יום הולדתו החמישי, שמח ישוע מאוד עם הגיעה לעולם אחותו מרים, אשר נולדה בליל ה-11 ביולי. במהלך ערב היום למחרת, ניהל ישוע שיחה ארוכה עם אביו על אודות האופן שבו נולדים אל העולם כיחידים נפרדים בני הקבוצות השונות של הדברים החיים. החלק הערכי ביותר בחינוך המוקדם של ישוע היה התשובות אשר קיבל מהוריו להגיי שאלותיו וקושיותיו. יוסף מילא את חובתו במלאה והתאמץ עד מאוד לענות על כל שאלותיו של הילד. מגיל חמש ועד גיל עשר היווה ישוע סימן שאלה אחד מתמשך. ואף כי לא תמיד יכולים היו יוסף ומרים לענות על שאלותיו, הם תמיד שוחחו איתו על אשר שאל באריכות, וסייעו בעדו בכל דרך אפשרית למצוא תשובה מספקת לבעיה שעלתה על דעתו הערנית.

מאז שבו לנצרת, מלאו ידי בני הבית בתעסוקה, ויוסף בילה זמן רב מן הרגיל בבניית בית המלאכה והעסק שלו שהתחיל מחדש. הוא היה כה עסוק עד שלא מצא זמן לבנות עריסה ליעקב, אך הוא מצא את הזמן לתקן זאת הרבה לפני הגעתה של מרים, וכך היא נחה לה בנוחות בעריסה בזמן ששאר בני המשפחה נהנו ממנה. וישוע הילד נטל חלק מלא וחפץ בכל ההתנסויות המשפחתיות הרגילות האלה. הוא נהנה מאוד מאחיו הקטן ומאחותו התינוקת ועזר לאמו רבות בטיפול בהם.

באותה תקופה, רק מעטים מבתי האב של עולם הגויים יכלו לספק לילד חינוך אינטלקטואלי, מוסרי ודתי טוב יותר מזה של יהודי הגליל. ליהודים הללו הייתה תוכנית סדורה לגידול ולחינוך ילדיהם. הם חילקו את חיי הילד לשבעה שלבים:

1. הרך הנולד, מיומו הראשון ועד ליומו השמיני.

2. הפעוט היונק.

3. הפעוט אשר נגמל.

4. תקופת התלות באם, אשר נמשכה עד לסוף שנתו החמישית של הילד.

5. ראשית עצמאותו של הילד, ובאשר לבנים, המועד שבו האב מקבל על עצמו את האחריות לחינוכו.

6. הנערים והנערות המתבגרים.

7. הגברים והנשים הצעירים.

אצל יהודי הגליל היה נהוג שהאם תישא באחריות לחינוכו של הילד עד לגיל חמש, ואז, במקרה של בן זכר, היה נהוג שהאב יישא באחריות לחינוכו מגיל זה ואילך. ולפיכך, בשנה זו החל ישוע את השלב החמישי של תוכנית ההתפתחות של הילדים היהודים בגליל, ובהתאם לכך, ב-21 באוגוסט, בשנת 2 לפני הספירה, העבירה מרים באופן רשמי את האחריות להמשך חינוכו אל יוסף.

ואף כי יוסף נטל כעת את האחריות הישירה לחינוך האינטלקטואלי והדתי של ישוע, אמו עדיין המשיכה להכשירו במלאכות הבית. היא לימדה אותו להכיר ולטפל בגפנים ובפרחים אשר צמחו לכל אורך הגדר החיה אשר הקיפה את הבית כולו. היא אף סיפקה עבורו על גג הבית (חדר השינה בעונת הקיץ) תיבות חול שטוחות שבהן צייר ישוע מפות והחל את אימונו המוקדם בכתיבה בארמית וביוונית, ולאחר מכן בעברית. לימים הוא למד לקרוא, לכתוב ולדבר באופן שוטף בכל שלושת השפות.

ישוע היה ילד כמעט מושלם מבחינה פיזית והמשיך להתקדם באופן רגיל מבחינה מנטאלית ורגשית. בסוף שנתו (הקלנדרית) החמישית הוא חווה הפרעת עיכול קלה. הייתה זו הפעם הראשונה שבה חלה קלות.

ואף כי יוסף ומרים שוחחו לעיתים תכופות על אודות עתידו של בנם הבכור, אילו הייתם שם, הייתם מבחינים אך ורק בצמיחתו של ילד רגיל של התקופה והמקום; ילד בריא, חסר דאגות אך חקרן ביותר.

3. מאורעות השנה השישית (שנת 3 לפני הספירה)

עד אותה עת רכש ישוע, בסיועה של אמו, שליטה מלאה בניב הארמי הגלילי; וכעת החל אביו ללמד אותו יוונית. מרים דיברה מעט יוונית, אך יוסף שלט בארמית וביוונית על בורין. כספר ללימוד יוונית שימש העותק של כתבי הקודש העבריים – הייתה הזו גרסה מלאה של התורה והנביאים, אשר כללה אף את ספר תהילים – ואשר ניתנה להם במתנה עת עזבו את מצרים. בכל נצרת כולה היו אך ורק שני עותקים של כתבי הקודש ביוונית, והעובדה שאחד מהם היה בבעלות משפחתו של הנגר הפכה את ביתו של

123:28 (1358:9) 3. The weaned child.

123:29 (1358:9) 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.

123:10 (1358:7) 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.

123:11 (1358:9) 6. The adolescent youths and maidens.

123:12 (1358:9) 7. The young men and the young women.

123:13 (1358:10) It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

123:14 (1358:11) Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

123:15 (1358:12) Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

123:16 (1358:1) Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

123:17 (1358:2) Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the

יוסף למקום מבוקש, ואפשר לישוע, בעת שגדל, לפגוש בזרם כמעט בלתי-פוסק של תלמידים רציניים ושל מבקשי אמת כנים. לפני תום שנה זו, קיבל ישוע לידיו את כתב היד הזה, אשר ערכו לא יסולא בפז, ונאמר לו ביום הולדתו השישי כי העניקו לו את הספר כמתנה חבריו וקרוביו מאלכסנדריה. ותוך זמן קצר, הוא קרא בו קריאה שוטפת.

ההלם הגדול הראשון בחייו של ישוע הצעיר אירע עוד בטרם מלאו לו שש שנים. עד אז נדמה היה לו שאביו – או לפחות אביו ואמו גם יחד – ידעו הכול. שערו בנפשכם את תדהמתו של הילד הסקרן, כאשר שאל את אביו לפרש רעד האדמה הקל שאך זה עתה אירע, ושמע את יוסף אומר, "באמת שאינני יודע, בני." וכך החלה אותה התפכחות ארוכה ומטרידה אשר במהלכה גילה ישוע שהוריו הארציים אינם חכמים בכל ויודעי-כל.

המחשבה הראשונה אשר עלתה במוחו של יוסף הייתה להגיד לישוע שאלוהים גרם לה, אך לאחר רגע שנמלך בדעתו הבין שתשובה שכזו תעורר מיד שאלות נוספות ומביכות עוד יותר. אפילו בגיל צעיר היה קשה לענות על שאלותיו של ישוע על אודות תופעות פיזיות או חברתיות כבדרך אגב, תוך אמירה שאלוהים או שהשטן הם האחראים לדבר. בהתאם לאמונה המקובלת על היהודים, במשך זמן רב הסכים ישוע לקבל את הדוקטרינה על אודות רוחות טובות ורוחות רעות כהסבר אפשרי לתופעות מנטאליות ורוחניות, אך במוקדם מאוד הוא הטיל ספק בכך שהשפעות בלתי-נראות מעין אלה הן אשר אחראיות לתופעות הפיזיות של העולם הטבעי.

בטרם מלאו לישוע שש שנים, בראשית הקיץ של שנת 1 לפני הספירה, הגיעו זכריה, אלישבע ובנם יוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. ישוע ויוחנן נהנו מאוד במהלך הביקור, שעל-פי זיכרונם שלהם היה הפעם הראשונה שבה הם נפגשו. ואף כי האורחים יכלו להישאר רק למשך ימים מספר, ההורים שוחחו על אודות דברים רבים, לרבות התוכניות העתידיות עבור בניהם. ובעוד שההורים היו עסוקים בכך, שיחקו הילדים באבנים בארגז החול שעל גג הבית, ונהנו עד מאוד באופנים רבים אחרים, כדרכם של ילדים בני גילם.

לאחר שישוע פגש את יוחנן, אשר הגיע מאזור ירושלים, הוא החל לגלות עניין יוצא-מגדר-הרגיל בהיסטוריה של ישראל, וכן לחקור בפרוט על משמעות מצות השבת, דרשות בית הכנסת, וכן משמעות החגים והמועדים. אביו הסביר לו את פשר כלל המועדים הללו. הראשון, חג האורים, החל באמצע החורף ונמשך שמונה ימים, חג שבמהלכו מדליקים ביום הראשון נר אחד ומדי יום מוסיפים לו נר נוסף; זהו החג לזכר חנוכת המקדש, לאחר שיהודה המכבי השיב את המקדש לפעולה, כפי שציווה משה. לאחר מכן,

possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

^{123:32 (1359:3)} The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

^{123:33 (1359:4)} Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

^{123:34 (1359:5)} Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

^{123:35 (1359:6)} Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after

חג הפורים, החל באביב, ונחוג לזכר אסתר והגאולה אשר נגאלו בני ישראל באמצעותה. לאחר מכן הגיע חג הפסח, הרציני, אשר אותו חגגו המבוגרים בירושלים כל אימת שהדבר התאפשר להם, ואילו הילדים בביתם זכרו את איסור אכילת החמץ במשך שבוע שלם. לאחר הפסח הגיע חג הביכורים, חג הקציר; והחג האחרון והרציני מכולם, אשר חל בתחילת השנה, הוא יום הכיפורים. ואף כי דעתו הצעירה של ישוע התקשתה להבין כמה מן החגים והמועדים הללו, הוא שקל בהם ברצינות, ואז התפנה לחגוג את חג הסוכות, תקופת החופשה השנתית של כלל היהודים, שבמהלכה הם חנו בחוץ בסוכות עטויות צמחיה והתמסרו להנאה ולשמחה.

במהלך שנה זו נתקלו יוסף ומרים בקשיים בננוע לאופן התפילה של ישוע. הוא התעקש לשוחח עם אביו שבשמיים ממש באופן שבו שוחח עם יוסף, אביו שבארץ. האופן שבו סטה כך מן התקשורת המכובדת עם האלוהות הטרידה מעט את הוריו, ובייחוד את אמו, אך לא ניתן היה לשכנעו להשתנות; הוא התפלל את תפילותיו ממש כפי שלמדוהו, ולאחר מכן התעקש "לשוחח מעט עם אבי שבשמיים".

בחודש יוני של שנה זו העביר יוסף את בית המלאכה לאחיו והחל לעבוד באופן רשמי כקבלן. עד סוף השנה הזו גדלה הכנסתה של המשפחה יותר מפי שלוש. ואף-פעם, עד לאחר מותו של יוסף, לא חוותה המשפחה מנצרת את טעמו של העוני. המשפחה המשיכה לגדול, והם הוציאו כסף רב על חינוך נוסף ועל נסיעות, אך הכנסתו של יוסף תמיד המשיכה לגדול ולעמוד בקצב עליית ההוצאות.

במהלך השנים הבאות ביצע יוסף עבודות רבות בבית-לחם (הגלילית), במגדל, בנין, בציפורי, בכפר-נחום ובעין-דור, בנוסף לעבודות הבנייה הרבות אשר ביצע בנצרת ובסביבתה. כאשר גדל יעקב והיה בוגר דיו לסייע בידי אמו בעבודות הבית ובטיפול בילדים הצעירים, התלווה ישוע לעתים תכופות אל אביו במסעותיו הרחק מן הבית לערים ולכפרים הסובבים. ישוע היה מתבונן חד-עין ורכש ידע מעשי רב מן הנסיעות שבהן רחק מביתו; הוא אסף בשקדנות ידע על אודות האדם ועל האופן שבו חי בכדור הארץ.

בשנה זו התקדם ישוע עד מאוד בהתאמה בין הרגשות והדחפים החזקים אשר חווה לבין שיתוף הפעולה והמשמעת אשר נדרשו ממנו בבית. מרים הייתה אם אוהבת, אך השליטה משמעת יחסית קשוחה. ואולם, במובנים רבים היה זה יוסף אשר שלט יותר בישוע, בשל מנהגו לשבת עם הילד ולהסביר לו באופן מלא את

the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

^{123:36 (1360:1)} During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

^{123:37 (1360:2)} In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

^{123:38 (1360:3)} The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

^{123:39 (1360:4)} This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of

הסיבות שבעטין נדרש לשלוט ברצונותיו האישיים לטובת רווחתה ושלוותה של המשפחה כולה. ולאחר שישוע קיבל הסבר על המצב, הוא תמיד שיתף פעולה בתבונה וברצון עם רצון הוריו ועם חוקי המשפחה.

כאשר אמו לא נדרשה לעזרתו בבית, הוא בילה את רוב הפנאי שלו ביום בלימוד הפרחים והצמחים, ובלילה – בצפייה בכוכבים. הייתה לו הנטייה המטרידה לשכב על גבו ולהתבונן בפליאה בשמי הלילה זרועי הכוכבים, ולהאריך בכך הרבה לאחר שחלפה שעת השנה הרגילה. הנהוגה בבית הנצרותי המאורגן הזה.

disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

^{123:3.10 (1361.5)} Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. השנה השביעית (שנת 1 לספירה)

אכן, הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. בתחילת ינואר פקדה את הגליל סופת שלגים כבירה. הסופה המטירה כשישים סנטימטרים של שלג, הכמות הגדולה ביותר של שלג אשר ראה ישוע בימי חייו, ובין הכמויות הגדולות ביותר שראתה נצרת במאה השנים שלפני כן.

חיי המשחק של הילדים היהודים בימיו של ישוע היו מוגבלים למדי; לעיתים תכופות הם חיקו את הדברים הרציניים יותר שעשו הגדולים. הם שיחקו הרבה בלוחיות ובחתונות, הטקסים המרשימים שבהם השתתפו לעיתים קרובות. הם רקדו ושרו, אך לא שיחקו הרבה במשחקים מאורגנים, כדוגמת אלו שמהם נהנו ילדים בתקופות מאוחרות יותר.

ישוע נהנה לשחק בשבבים ובקוביות העץ בפניה המרוחקת של בית המלאכה, בתחילה עם בן השכנים, ומאוחר יותר עם אחיו יעקב. ישוע התקשה להבין מה הנזק שגרמו משחקים מסוימים אשר היו אסורים למשחק ביום השבת, אך הוא תמיד נענה לרצון הוריו. היו לו חוש הומור ויכולת משחק שלא זכתה למלוא ההזדמנות להתבטא בסביבה ובדור שבהם חי, ואולם, עד גיל ארבע-עשרה הוא היה לרוב שמח וטוב לבב.

על גג החדר אשר הוקצה למגורי בעלי החיים בסמוך לבית, טיפחה מרים שובך יונים, והם השתמשו ברווחים ממכירת היונים כקרן צדקה מיוחדת. ישוע ניהל את הקרן, זאת לאחר שניכה מעשר מן הרווחים והעביר לשמש בית הכנסת.

התאונה הממשית היחידה אשר חווה ישוע עד לאותו זמן הייתה הנפילה מטה מגרם מדרגות האבן, אשר הוביל לחדר השינה מכוסה הקנבס. תאונה זו ארעה בחודש יולי, עת נשבה סופת-חול מזרחית יוצאת דופן. על-פי רוב נשבו הרוחות המזרחיות אשר נשאו עמן גלי חול דק בתקופה הגשומה, ובייחוד במרץ ובאפריל. נדיר

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

^{123:4.1 (1361.1)} This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

^{123:4.2 (1361.2)} The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

^{123:4.3 (1361.3)} Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

^{123:4.4 (1361.4)} Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

^{123:4.5 (1361.5)} The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to

היה שתתרחש סופה מעין זו בחודש יולי. וכאשר באה הסופה, שיחק ישוע כהרגלו על גג הבית, ששימש כחדר המשחקים שלו ברוב ימות התקופה היבשה. וכשהוא ירד בגרם המדרגות, החול עיוור את עיניו והוא נפל. לאחר תאונה זו, בנה יוסף מעקה בשני צדי גרם המדרגות.

לא הייתה שום דרך שבה ניתן היה למנוע את התאונה הזו. היא לא נזקפה לחובת הזנחה של השומרים האמצעיוניים הגשמיים – אמצעיון אחד ראשי ואחד משני – ואף לא לחובת השרפים השומרת, אשר הופקדו על משמר הנער. פשוט לא ניתן היה למנוע אותה. אך תאונה קלה זו, אשר התרחשה בעת שיוסף שהה בעין-דור, גרמה לכך שמרים פיתחה בדעתה חרדה גדולה, וניסתה במשך חודשים אחדים, בחוסר תבונה, לשמור על ישוע קרוב וסמוך אליה.

הוויות שמימיות אינן מתערבות באופן שרירותי בתאונות של עולם החומר, הנפוצות בעולם הפיזי. בנסיבות רגילות, אך ורק יצורים אמצעיוניים יכולים להתערב בתנאים הפיזיים על-מנת לשמור על אישיות של גברים ונשים של גורל, ואפילו אם תפעלנה במקרים מיוחדים, הן יכולות לעשות כן אך ורק בכפוף להנחיות הממונים עליהן.

והייתה זו רק אחת מן התאונות הקלות אשר אירעו בהמשך לילד הסקרן וההרפתקן הזה. אם תדמינו את ילדותו ונערותו הממוצעות של ילד אגרסיבי, או אז תדעו בערך מה שקרה לישוע הנער החיוני והשמח, ותוכלו לדמיון עד כמה חרדה נגרמה בעקבות כך להוריו, ובייחוד לאמו.

יוסף, בן המשפחה הרביעי, נולד במשפחה מנצרת בבוקר יום רביעי, ה-16 במרץ, בשנת 1 לספירה.

5. ימי בית הספר בנצרת

כעת מלאו לישוע שבע שנים, הגיל שבו נהוג לדים יהודים להתחיל את לימודיהם הרשמיים בבתי הספר אשר בבתי הכנסת. ובהתאם לכך, בחודש אוגוסט של שנה זו החלו חייו רבי המאורעות כתלמיד בנצרת. נער זה כבר קרא, כתב ודיבר בשתי שפות, ארמית ויוונית, על בורין. כעת היה עליו לקבל על עצמו את משימת הלימוד, הקריאה והדיבור בשפה העברית. והוא חיכה בכיליון עיניים אמיני לקראת חיי בית הספר החדשים אשר עמדו לפניו.

במשך שלוש שנים – עד הגיעו לגיל עשר – למד ישוע בבית הספר היסודי של בית הכנסת בנצרת. במשך שלוש השנים הללו הוא למד את הבסיס של התורה, אשר נכתב בלשון העברית. במשך שלוש השנים הבאות הוא למד בבית

have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

^{123:46 (1361:6)} There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

^{123:47 (1361:7)} Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

^{123:48 (1361:8)} And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

^{123:49 (1362:1)} The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

^{123:51 (1362:2)} Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

^{123:52 (1362:3)} For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years

הספר המתקדם ולמד על-פה, באמצעות חזרה בקול, את הלימודים העמוקים יותר של החוק הקדוש. כאשר סיים את לימודיו בבית ספר הזה, בגיל שלוש עשרה, הוא הוחזר אל הוריו כ"בן-מצווה" – כאזרח מן המניין של עם ישראל, איש האחראי למעשיו. ופירושו של דבר שהיה רשאי להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים; ובהתאם לכך, באותה שנה השתתף לראשונה בחגיגות הפסח, יחד עם אביו ועם אמו.

התלמידים בנצרת ישבו בחצי גורן על הרצפה, בעוד שמורם, החזן, נושא התפקיד בבית הכנסת, ישב בפניו אליהם. הם החלו את לימודיהם בספר ויקרא, המשיכו לספרי התורה האחרים, לספרי הנביאים ולספר תהילים. ברשות בית הכנסת של נצרת היה עותק שלם של כתבי הקודש העבריים. דבר פרט לכתבי הקודש לא נלמד לפני גיל שנים-עשרה. בחודשי הקיץ קוצרו שעות יום הלימודים באופן ניכר.

במהרה הפך ישוע למומחה בעברית. וישוע התבקש לעיתים תכופות כאיש צעיר – כאשר לא שהה בנצרת במקרה מבקר בעל שיעור קומה – לקרוא בכתבי הקודש בפני המתקבצים חדורי האמונה אשר נאספו בבית הכנסת לתפילת השבת הרגילה.

מובן שלבתי הספר הללו של בתי הכנסת לא היו כלל ספרי לימוד. בעת הלימוד, החזן היה אומר פסוקים בקול, ואילו התלמידים היו חוזרים אחריו יחדיו כמקהלה. כאשר הם קראו בתורה, התלמיד למד את שיעורו אגב קריאה בקול רם ושינון מתמשך.

לאחר מכן, בנוסף על לימודיו הרשמיים יותר, החל ישוע להיחשף לטבע האדם, בדמות האנשים אשר נכנסו ויצאו מבית המלאכה של אביו והגיעו מארבע כנפות תבל. כאשר בגר עוד יותר, הוא התרועע בחופשיות עם אנשי השירות, כאשר אלו חנו ליד המעיין למנוחה והתרעננות. ומכיון שדיבר יוונית על בוריה, לא התקשה לשוחח עם מרבית נוסעי השירות ועם נהגיהן.

נצרת שימשה כתחנה בדרכי השיירות וכצמת דרכים של מסע, ורוב תושביה היו גויים; בה בעת היא נודעה כמרכז יהודי של פירוש ליברלי של התורה. ביחס לנהוג אצל היהודים בחבל יהודה, היהודים בגליל התרועעו ביתר חופשיות עם הגויים. ומכל ערי הגליל, יהודי נצרת היו אלו אשר נתנו את הפירוש הליברלי ביותר למגבלות החברתיות המצויות בתורה, מגבלות שהתבססו על החשש מן ההתבוללות כתוצאה ממגע עם הגויים. התנאים האמורים מהווים את מקור האמרה הירושלמית, "ומה טוב יבוא עלינו מנצרת?"

ישוע קיבל את עיקר החינוך למוסר ואת התרבות הרוחנית בביתו שלו. הרבה מן החינוך התיאולוגי והאינטלקטואלי הוא קיבל מן החזן. אך

he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated "son of the commandment" — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

^{123:53 (1362:4)} At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

^{123:54 (1362:5)} Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

^{123:55 (1362:6)} These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

^{123:56 (1362:7)} Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

^{123:57 (1362:8)} Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, "Can any good thing come out of Nazareth?"

^{123:58 (1363:1)} Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education

את החינוך האמיתי – הכלים המנטאליים והרגשיים על-מנת להתמודד בפועל עם המבחנים הקשים בחיים – את אלו הוא רכש כאשר התרועע עם אחיו בני האדם. הקרבה האינטימית הזו לאחיו, צעירים כזקנים, יהודים וגויים, היא אשר אפשרה לו ללמוד את המין האנושי. ישוע היה משכיל ביותר, בכך שהבין את בני האדם לפני ולפנים ואהב אותם במסירות.

במהלך שנות לימודיו בבית הכנסת היה ישוע תלמיד מבריק. העובדה שדיבר שלוש שפות הקנתה לו יתרון מובהק. כאשר סיים את חוק לימודיו, העיר החזן מנצרת באוזני יוסף שהוא חושש כי "הוא למד יותר משאלותיו החוקרות של ישוע" מאשר "הצליח ללמד את הנער."

במהלך שנות לימודיו למד ישוע רבות ושאל השראה גדולה מדרשות השבת השבועיות בבית הכנסת. היה נהוג לבקש מאורחים רמי מעלה, אשר עצרו לכבוד השבת בנצרת והשתתפו בתפילה, לדבר בפני קהל בית הכנסת. ובמהלך שנות התבגרותו, שמע ישוע הוגי דעות יהודיים גדולים רבים, אנשים מכל קצוות העולם היהודי, אשר שטחו שם את משנתם. בשל העובדה שבית הכנסת של נצרת היווה מרכז הגות ותרבות עברית ליברלי ומתקדם, רבים מאלו לא היו כלל יהודים אורתודוקסיים.

כאשר החל התלמיד בגיל שבע את חוק לימודיו (באותה עת חוקקו היהודים חוק חינוך חובה), המנהג היה כי התלמידים בוחרים "פסוקי יום הולדת", מעין כלל זהב אשר יעמוד לנגד עיניהם לכל אורך שנות לימודיהם. לעיתים קרובות הם נדרשו לפרש את הכתובים שבחרו בסימנים את חוק לימודיהם, בגיל שלוש-עשרה. ישוע בחר בטקסט של הנביא ישעיהו: "רוח אֲדִינִי יְהוָה עָלַי; יְעֵן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבָשָׁר עֲנִיִּים, שְׁלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לְקַרְא לְשִׁבּוּיִם דְּרוֹר, וְלֹא-סוֹרִים פֶּקַח-קוֹחַ."

נצרת שימשה כאחד מעשרים-וארבעה מרכזי הכהונה של האומה העברית. אך ביחס לסופרים ולרבנים ביהודה, הייתה הכהונה בנצרת ליברלית יותר בפירוש אשר העניקה למצוות התורה. ובנצרת נהגו בחופשיות יתרה גם במצוות השבת. ולפיכך, נהג יוסף לקחת את ישוע להליכות של שבת אחר הצהריים. אחד מן המסלולים המועדפים עליהם היה הטיפוס על הגבעה שליד ביתם, ממנה הם יכלו לצפות על נוף הגליל כולו. בתצפית לכיוון צפון-מערב, ניתן היה לראות ביום בהיר את רכס הר הכרמל היורד אל הים; ופעמים רבות שמע ישוע מאביו את הסיפור על אודות אליהו, אחד מראשוני שורת נביאי ישראל הארוכה, אשר הוכיח את אחאב וחשף את ערוותם של נביאי הבעל. צפונה משם היתמר ברוב הדר הר החרמון, פסגתו עטורת שלגים, וכמעט אלף מטרים ממנה מכוסים שלג עד. הרחק משם מזרחה, הם יכלו להבחין בעמק

from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

^{123:5.9 (1363:2)} Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he "had learned more from Jesus' searching questions" than he had "been able to teach the lad."

^{123:5.10 (1363:3)} Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

^{123:5.11 (1363:4)} When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their "birthday text," a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free."

^{123:5.12 (1363:5)} Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline,

הירדן, והלאה משם, בגבעות הטרשים של מואב. בכיוון דרום-מערב הם יכלו לראות – כאשר זרחה השמש על קירות השיש שלהן – את ערי הדקפוליס היווניות-רומיות, על שלל מקדשיהן והאמפיתאטראות שלהן. וכאשר הם נותרו שם עד שקיעת החמה, הם יכלו להשקיף מערבה ולהבחין בסירות המפליגות הרחק בים התיכון.

ישוע ראה את השיירות עושות דרך אל נצרת וממנה, אל ארבע רוחות השמיים. וכאשר נשא עיניו דרומה ראה את עמק יזרעאל הפורה בואק הגלובע והשומרון.

וכאשר לא טיפסו לגבהים וצפו בנוף המרוחק, הם שוטטו בטבע ולמדו אותו, על שלל גחמותיו ועונותיו. ההכשרה המוקדמת ביותר אשר קיבל ישוע, מלבד זאת שקיבל בביתו, נגעה לקשר של הערכה ואהדה לטבע.

בטרם מלאו לו שמונה שנים, הכירו כל האימהות והנשים הצעירות בנצרת את ישוע, שאותו פגשו ועמו שוחחו במעיין הסמוך לביתו, מעיין אשר היווה את אחד ממרכזי החברה של הקשר והרכילות של הכפר. בשנה זו למד ישוע לחלוב את הפרה המשפחתית ולטפל בשאר בעלי החיים. במהלך שנה זו ובזו שלאחריה, הוא אף למד להכין גבינות ולארוג. עד גיל עשר כבר היה אורג מומחה. בסביבות הזמן הזה התחברו עד מאוד ישוע ובן השכנים, יעקב, לקדר נתן, אשר עבד בסמוך למעיין; הם צפו באצבעותיו המכדרות במומחיות את החימר הסובב על האובניים. פעמים רבות החליטו השניים כי לכשיגדלו יהפכו לקדרים. נתן חיבב את הנערים ולעיתים תכופות נתן להם חימר להתנסות בו. הוא ביקש להמריץ את הדמיון היצירתי שלהם והציע להם להתאמץ באופן תחרותי בפיסול חפצים ובעלי-חיים שונים.

6. שנתו השמינית (שנת 2 לספירה)

הייתה זו שנה מעניינת בבית הספר. אף כי ישוע לא היה תלמיד בלתי-רגיל, הוא היה תלמיד שקדן, ונמנה בהישגיו על השליש העליון של תלמידי הכתה. ומכיוון שביצע כה היטב את עבודתו, הוא קיבל פטור מנוכחות בכתה במשך שבוע אחד בכל חודש. את השבוע הזה הוא בילה על-פי-רוב בכנרת, עם דודו הדייג לחופי מגדל, או לחלופין בחווה של דוד אחר (אחי אמו) המצויה כשמונה קילומטרים מדרום לנצרת.

ואף כי אמו דאגה כל העת ושלא ליצור לבריאותו ולבטחונו, היא נאותה בהדרגה לאפשר

almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheatres and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

^{1235.13 (1364.1)} From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

^{1235.14 (1364.2)} When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

^{1235.15 (1364.3)} Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

^{1236.1 (1364.4)} This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

^{1236.2 (1364.5)} Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually

לו לצאת למסעות הללו, שבהם הרחיק מן הבית. דודיו ודודותיו של ישוע אהבו כולם לבלות בחברתו, והחלה תחרות ערה ביניהם על הבטחת הביקורים החודשיים הללו, הן במהלך השנה הזו והן בשנים שלאחר מכן. השעות השבועיות הראשונה שלו בחוות דודו (מאז ילדותו) הייתה בחודש ינואר של אותה שנה; ובחודש מאי הוא התנסה לראשונה בשבוע ימים של דיג בכנרת.

בסביבות הזמן הזה פגש ישוע מורה למתמטיקה מדמסק. לאחר שלמד ממנו כמה טכניקות במספרים, הוא הקדיש זמן רב לעיסוק במתמטיקה במשך שנים אחדות. הוא פיתח חוש חד למספרים, למרחקים וליחסים.

ישוע החל ליהנות מאוד מאחיו יעקב, ועד סוף שנה זו החל ללמד אותו את אותיות האלף-בית.

בשנה זו ערך ישוע הסדר חליפין שבמסגרתו החליף מוצרי חלב בשיעורי נבל. הייתה בישוע אהבה בלתי-רגילה לכל דבר מוסיקלי. לאחר מכן, הוא קידם מאוד בקרב חבריו הצעירים את העניין במוסיקה ווקאלית. עד שמלאו לו אחת-עשרה שנים, הוא כבר היה נגן נבל מוכשר ונהנה עד מאוד לשעשע הן את בני משפחתו והן את חבריו בביצועים יוצאי דופן ובכישרון אלתור ניכר.

ובעוד שישוע ממשיך להתקדם ולהצטיין בבית הספר, לא הכול התנהל על מי מנוחות עבור המורים או ההורים. הוא התעקש לשאול שאלות מביכות למכביר בנוגע למדע ולדת, ובייחוד באשר לגיאוגרפיה ולאסטרונומיה. במיוחד הוא התעקש לנסות ולהבין מדוע יש בפלשתינה עונה יבשה ועונה רטובה. הוא ביקש שוב ושוב הסבר להבדל הטמפרטורות הגדול שבין נצרת לעמק הירדן. הוא פשוט מעולם לא חדל מלשאול שאלות נבונות אך מביכות שכאלה.

אחיו השלישי, שמעון, נולד בערב יום שישי, ה-14 באפריל של שנה זו, שנת 2 לספירה.

בחודש פברואר בא לנצרת נָחֹר, אחד מן המורים במכללה לרבנות של ירושלים. הוא הגיע לצפות בישוע, לאחר שביקר לשם מטרה דומה בביתו של זכריה באזור ירושלים. הוא הגיע לנצרת לבקשת אביו של יוחנן. ואף כי בתחילה נדהם במידה-מה מכנותו של ישוע ומהאופן שבו התייחס לנושאים דתיים, הוא ייחס זאת לריחוקו של הגליל ממרכז הלימוד והתרבות היהודיים. הוא ייעץ ליוסף ולמרים להרשות לו לקחת את ישוע עמו לירושלים, שם הוא יוכל ליהנות מיתרונות החינוך והתרבות של מרכז התרבות היהודי. מרים השתכנעה במידת-מה להסכים; היא הייתה משוכנעת שבנה הבכור עתיד להפוך למשיח, לגואל העם היהודי; יוסף היסס; גם הוא היה משוכנע באותה מידה שישוע עתיד לגדול להיות איש של גורל, אך הוא כלל לא היה בטוח איזה גורל עתיד זה להיות. ואולם, הוא מעולם לא הטיל ספק בכך שבנו עתיד למלא משימה כבירה

became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

^{12363 (1364.6)} About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

^{12364 (1364.7)} Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

^{12365 (1364.8)} This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

^{12366 (1365.1)} While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

^{12367 (1365.2)} His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

^{12368 (1365.3)} In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny

כלשהי על-פני כדור הארץ. ככל שהעמיק להגות בעצתו של נחור, כך הוא הטיל ספק בתבונת ההצעה לשהות בירושלים.

בשל הבדלי הדעות בין יוסף למרים, ביקש נחור את רשותם להציג את כל העניין בפני ישוע עצמו. ישוע הקשיב רוב קשב, שוחח עם יוסף, עם מרים, ועם השכן, יעקב סתת האבן, אביו של חברו הטוב. ואז, יומיים לאחר מכן, הוא דיווח כי בשל הבדלי הדעות הניכרים בין הוריו ויועציו, ומשום שלא הרגיש בטוח לקחת אחריות על החלטה מעין זו, ולפי שלא הרגיש בעצמו כך או אחרת, לאור מצב הדברים כולו הוא החליט לבסוף לשוחח "עם אביו שבשמיים"; ואף כי איננו יודע לבטח מה הייתה התשובה, הוא הרגיש שעליו להישאר בבית "עם אבי ועם אמי", והוסיף כי "אלו אשר אוהבים אותי כל-כך יכולים לעשות עבורי ולהנחות אותי טוב יותר מאשר אנשים זרים, אשר יכולים רק לראות את גופי ולבחון את דעתי, אך כלל אינם יכולים להכיר אותי באמת." כולם התפלאו ונחור יצא לדרכו חזרה לירושלים. וחלפו שנים רבות בטרם עלה שוב לדיון נושא עזיבתו של ישוע את הבית.

would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

^{12369 (1366-4)} Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

מסמך 124. ילדותו המאוחרת של ישוע

125 ⇨

הספר של אורנטיה

123 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 124

ילדותו המאוחרת של ישוע

סעיפים

מבוא

1. שנתו התשיעית של ישוע (שנת 3 לספירה)
2. השנה העשירית (שנת 4 לספירה)
3. השנה האחת-עשרה (שנת 5 לספירה)
4. השנה השנים-עשרה (שנת 6 לספירה)
5. שנתו השלוש-עשרה (שנת 7 לספירה)
6. המסע לירושלים

מבוא

ואף-על-פי שייתכן שישוע היה עשוי ליהנות מהזדמנות טובה של חינוך באלכסנדריה יותר מאשר בגליל, הוא לא יכול היה לגדול בסביבה כה נפלאה על-מנת להתמודד עם הבעיות שזימנו לו חייו שלו עם מינימום של הנחייה חינוכית, ובאותה עת ליהנות מן היתרון הגדול הטמון במפגש מתמיד עם כל-כך הרבה סוגים של גברים ונשים אשר הגיעו לשם מארבע קצוות תבל. אילו נותר באלכסנדריה, היה מקבל חינוך מיהודים ורק על-פי המסורת היהודית. בנצרת קיבל חינוך ואימון אשר הכינו אותו טוב יותר להבין את הגויים, ואשר אפשרו לו לגבש מושג מאוזן יותר של היתרונות היחסיים של גישת התיאולוגיה העברית המזרחית, או הבלבית, אל מול גישת התיאולוגיה העברית המערבית, או ההלניסטית.

1. שנתו התשיעית של ישוע (שנת 3 לספירה)

אף כי לא ניתן לומר כי ישוע חלה מעודו

PAPER 124

THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

INTRODUCTION

^{124:0.1 (1366.1)} ALTHOUGH Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

^{124:1.1 (1366.2)} Though it could hardly be said that Jesus

במחלה קשה, בשנה זו הוא נתקף בכמה ממחלות הילדות הקלות, הוא אפיו והאחות התינוקת.

הלימודים בבית הספר נמשכו. הוא עדיין היה תלמיד מוצלח, ועדיין נהנה משבוע אחד של חופש מדי חודש. והוא המשיך לחלק את זמנו בחלקים די שווים בין נסיעות לערים השכנות בלויית אביו, לבין שהייה בחווה של דודו מדרום לנצרת ומסעות דיג שיצאו מחוף מגדל.

הצרה הרצינית ביותר אשר עתידה הייתה להתרחש בבית הספר אירעה בסוף החורף, כאשר ישוע העז לקרוא תיגר על החזן באשר לקביעה שכל הדיוקנאות, התמונות והציורים נחשבים מטבעם לעבודת אלילים. ישוע נהנה לצייר נופים, כמו גם לפסל חפצים שונים בחימר. התורה אסרה על כל אלו, אך עד אותה עת הוא הצליח להפיס את התנגדות הוריו במידה כזו שהם התירו לו להמשיך ולעסוק בפעילויות האלה.

ואולם, בבית הספר שוב התרחשה צרה, כאשר אחד מן התלמידים החלישים יותר גילה את ישוע מצייר על רצפת הכיתה בפחם את תמונת המורה. ושם נותר הציור, לעיני כל, ורבים מהמבוגרים ראו אותו בטרם זימנה הוועדה את יוסף ותבעה ממנו לעשות דבר-מה על-מנת לרסן את בנו הבכור. ואף שלא הייתה זו הפעם הראשונה שיוסף ומרים שמעו תלונות על מעללי בנם המגוון והאגרסיבי, הייתה זו ההאשמה החמורה ביותר אשר הועלתה כנגדו מעולם. במשך זמן מה, בעודו יושב על אבן בסמוך לדלת האחורית, הקשיב ישוע לטענות אשר הועלו כנגד מאמציו האמנותיים. הוא התרעם על כך שהאשימו את אביו על מעשיו האסורים לכאורה; ומשום כך צעד פנימה, ועמד ללא מורא מול מאשימיו. המבוגרים התבלבלו. כמה מהם נטו לראות את העניין כולו בבדיחות הדעת, בעוד שאחד או שניים טענו כי הנער מחלל קודש, אם לא מנאץ. יוסף היה במבוכה, מרים התמרמרה, אך ישוע התעקש להישמע. הוא אכן אמר את דברו, הגן על דעתו באומץ, ותוך הפגנה עילאית של שליטה עצמית הכריז שבעניין הזה, כמו בכל העניינים השנויים במחלוקת, יעשה כמצוות אביו. ומועצת הזקנים עזבה בדממה.

מרים ניסתה להשפיע על יוסף שיתיר לישוע לפסל בחימר בבית, ובלבד שיבטיח שלא יעסוק בפעילויות השנויות במחלוקת האלה בבית הספר, אך יוסף הרגיש חובה לעמוד בפירוש הרבני לדיבר השני. וכך פסק ישוע מלצייר ולעצב כל תמונה או חפץ, למן אותו היום וכל עוד אביו חי בבית. אך הוא לא השתכנע שהיה פסול במה שעשה, ולפיכך היווה הוויתור על התחביב האהוב עליו את אחד מן המבחנים הגדולים שלו כאדם צעיר.

was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

^{124:1.2 (1366:3)} School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

^{124:1.3 (1366:4)} The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

^{124:1.4 (1366:5)} But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

^{124:1.5 (1367:1)} Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

במחצית השנייה של חודש יוני העפיל לראשונה ישוע אל פסגת הר תבור בלויית אביו. היה זה יום בהיר והראות הייתה מעולה. בן התשע אכן חשב שהוא רואה את כל העולם, למעט הודו, אפריקה ורומא.

אחותו השנייה של ישוע, מרתה, נולדה בליל יום חמישי, ה-13 בספטמבר. שלושה שבועות לאחר הגעתה של מרתה לעולם, החל יוסף, אשר שהה זמן-מה בבית, לבנות תוספת לביתם – שילוב של בית מלאכה ושל חדר שינה. שולחן עבודה קטן נבנה עבור ישוע, ובפעם הראשונה הוא היה הבעלים של ערכת כלים משלו. במשך שנים רבות הוא עבד מעת לעת בסמוך לשולחן העבודה הזה והפך להיות מומחה מיומן להכנתו של העול.

החורף הזה והחורף הבא אחריו היו החורפים הקרים ביותר בנצרת בעשרות השנים האחרונות. ישוע ראה שלג על פסגות ההרים, ופעמים אחדות שלג נפל בנצרת, אף כי נותר על האדמה רק לזמן קצר; אך בחורף הזה הוא ראה קרח בפעם הראשונה. העובדה שמים יכולים להיות מוצקים, נוזליים וגזיים גרמה לנער לחשוב הרבה על העולם הפיזי ועל הרכבו – הוא הרבה רבות על אודות האדים החומקים מן הסיר המבעבע; ויחד עם זאת, האישיות אשר התגלמה בגוף של נער מתבגר זה, הייתה כל העת זו של הבורא והמארגן בפועל של כל הדברים הללו ברחבי יקום עצום בממדי.

האקלים בנצרת לא היה קשה. בחודש ינואר, החודש הקר ביותר, ממוצע הטמפרטורה נע סביב 10 מעלות. ביולי ובאוגוסט, החודשים החמים ביותר, הטמפרטורה נעה בין 24 מעלות ו-33 מעלות. האקלים בפלשתינה נע מן הקפוא ליוקד, מהרי הירדן ועד לעמק ים המלח. וכך קיבלו היהודים הכנה ומסוגלות לחיות בכל תנאי מזג האוויר המגוונים שבעולם.

ואפילו בימי הקיץ החמים ביותר, נשבה בריזה קרירה מן המערב מהשעה עשר בבוקר ועד לשעה עשר בערב לערך. אך מעת לעת היו נושבות רוחות המזרח הנוראות על פלשתינה כולה. משבי הרוח החמים הללו הגיעו על-פי-רוב בחודשים פברואר ומרץ, בסמוך לתום העונה הגשומה. בימים ההם ירד גשם בממטרים מרעננים מחודש נובמבר ועד אפריל, אך לא בהתמדה. בפלשתינה היו רק שתי עונות – קיץ וחורף, העונה היבשה והעונה הגשומה. בחודש ינואר החלו הפרחים לבלב, ועד לסוף אפריל נמלאה הארץ מרבדי פרחים מקצה אל קצה.

בחודש מאי של שנה זו, סייע ישוע בפעם הראשונה בקציר החיטים בחווה של דודו. בטרם מלאו לו שלוש-עשרה שנים הוא הצליח ללמוד משהו על אודות כל דבר למעשה שהגברים והנשים בנצרת ובסביבה עסקו בו, למעט חרשות המתכת. כשבגר, לאחר מות אביו, הוא בילה מספר חודשים בבית מלאכה של חרש מתכת.

^{124:1.6 (1367.2)} In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

^{124:1.7 (1367.3)} Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

^{124:1.8 (1367.4)} This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

^{124:1.9 (1367.5)} The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

^{124:1.10 (1367.6)} Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

^{124:1.11 (1367.7)} In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

כאשר התמעטו העבודה ותנועת השיירות, ערך ישוע עם אביו נסיעות הנאה ועסקים רבות לכנא, לעין-דור ולנין הסמוכות. אפילו כנער הוא ביקר תכופות בציפורי, אשר שכנה כחמישה קילומטרים צפונית-מערבית לנצרת, ואשר שימשה משנת 4 לפני הספירה ועד לשנת 25 לספירה כבירת הגליל וכאחת מערי המגורים של הורדוס אנטיפס.

ישוע המשיך לצמוח פיזית, אינטלקטואלית, חברתית ורוחנית. מסעותיו הרחק מן הבית תרמו רבות לכך שהבין טוב יותר, ובנדיבות רבה יותר, את משפחתו שלו; וכעת אפילו הוריו החלו ללמוד ממנו, כמו גם ללמד אותו. אפילו בצעירותו היה ישוע הוגה דעות מקורי ומורה מוכשר. הוא היה מציץ בהתנגשות מתמדת עם "התורה שבעל-פה", אך תמיד ביקש לסגל עצמו למנהגי משפחתו. הוא הסתדר לא רע עם הילדים בני גילו, אף כי לעיתים קרובות התיימש מאיטיות פעולת מוחותיהם. בטרם מלאו לו עשר שנים, הוא הפך למנהיג חבורת ילדים בת שבעה חברים, אשר התגבשו לכדי חבורה שמטרתה לרכוש כישורים גבריים – כישורים פיזיים, אינטלקטואליים ודתיים. בקרב הנערים הללו הצליח ישוע להחדיר משחקים חדשים רבים וצורות משופרות של פנאי פיזי.

2. השנה העשירית (שנת 4 לספירה)

היה זה בשבת הראשונה של חודש יולי, ב-5 לחודש, בעת טיול בטבע עם אביו, כאשר ישוע ביטא לראשונה את הרגשות ואת הרעיונות אשר העידו על כך שהוא הופך להיות מודע למשימה יוצאת-הדופן של חייו. ואף כי יוסף הקשיב רוב קשר למילים רבות המשמעות של בנו, הוא דיבר אך מעט ולא נידב כל מידע. למחרת, ערך ישוע שיחה דומה אך ארוכה יותר עם אמו. מרים הקשיבה להכרזות הנער, אך גם היא לא נידבה מידע כלל. תחלופנה כמעט שנתיים נוספות בטרם ישוחח ישוע שוב עם הוריו באשר להתגלות המתעצמת בתוכי תודעתו שלו באשר לטיב אישיותו ולאופי משימתו בכדור הארץ.

בחודש אוגוסט הוא החל בלימודים המתקדמים בבית הספר של בית הכנסת. בשל השאלות שהתעקש לשאול המשיכו הצרות לרחוש בבית הספר. עם הזמן אחזה בנצרת מעין מהומה אשר הלכה והתפשטה. הוריו מיאנו לאסור עליו לשאול את השאלות המטרידות האלה, והמורה הראשי שלו מצא עניין רב בסקרנותו של הנער, בתובנותיו וברעב שלו לידע.

חבריו של ישוע למשחק לא הבחינו בשום

^{124:1.12 (1368:1)} When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

^{124:1.13 (1368:2)} Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

^{124:2.1 (1368:3)} It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

^{124:2.2 (1368:4)} He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

^{124:2.3 (1368:5)} Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was

דבר על-טבעי בהתנהגותו; ברוב המובנים הוא היה ממש כמותם. התעניינותו בלימודים אכן הייתה מעל לממוצע, אך לא יוצאת דופן לחלוטין. בבית הספר הוא אכן שאל יותר שאלות מאשר חבריו לכתה.

ייתכן שתכונתו יוצאת הדופן והבולטת ביותר הייתה חוסר נכונותו להילחם על זכויותיו. הוא בהחלט היה נער מפותח לגילו, ולפיכך נראה לחבריו מוזר שהוא נטה שלא להגן על עצמו מפני חוסר צדק, ואפילו לא כאשר התעללו בו אישית. רצה המקרה והודות לחברותו עם יעקב – בן השכנים אשר היה גדול ממנו בשנה – הוא לא סבל יותר מדי עקב תכונתו זו. יעקב היה בנו של סתת האבן, שותפו לעסקים של יוסף. יעקב העריץ את ישוע ודאג לכך שאיש לא ינצל לרעה את נטייתו להימנע מעימות פיזי אישי. פעמים מספר התקיפו נערים מבוגרים יותר וגסי רוח את ישוע, תוך שהם מסתמכים על המוניטין שלו לכניעות, אך תמיד הם למדו את נחת זרועו של יעקב, בן סתת האבן, אשר מינה את עצמו לאלופו של ישוע והיה מוכן להגן עליו בכל עת.

ישוע היה המנהיג המקובל על אותם נערים בנצרת אשר ייצגו את האידיאלים הגבוהים יותר של אותם ימים ושל אותו דור. חבריו הצעירים באמת אהבו אותו, לא רק בגלל היותו הוגן, אלא גם מפני שהוא אהד אותם בהבנה נדירה אשר העידה על אהבה וגבלה בחמלה מוצנעת.

בשנה זו הוא החל לגלות נטייה מובחנת להעדיף את חברתם של מבוגרים ממנו. הוא התענג על שיחות עם מוחות מבוגרים ממנו על תרבות, חינוך, חברה, כלכלה, פוליטיקה ודת, ועומק ההיסק שלו, כמו גם חדות ההבחנה שלו, הקסימו מאוד את רעיו המבוגרים, והם תמיד שמחו לבקרו. עד לעת שבה קיבל לידי אחריות לפרנסת הבית, ניסו הוריו בכל עת להשפיע עליו להתרועע עם בני גילו, או אלו הקרובים יותר לגילו, ולא עם המבוגרים יותר, ועם היחידים בעלי הידע הרב יותר, אשר אותם העדיף באופן ניכר.

מאוחר יותר באותה שנה הוא התנסה במסע דייג בן חודשיים בכנרת יחד עם דודו, ונחל בכך הצלחה גדולה. עוד בטרם הפך לגבר הוא כבר היה לדייג מומחה.

נמשכה התפתחותו הפיזית; הוא היה תלמיד מתקדם ובעל זכויות בבית הספר; בבית הוא הסתדר די טוב עם אחיו ואחיותיו הצעירים, זאת הודות ליתרון היותו מבוגר בשלוש שנים וחצי מן האח הבא אחריו. בנצרת חשבו עליו דברים טובים, למעט הורי ילדים מסוימים איטיים יותר, אשר דיברו על ישוע כעל ילד חצוף מדי, אשר חסרים לו הן הענווה הדרושה והן ריסון הנעורים. הוא גילה נטייה הולכת וגוברת להוביל את משחקיה של קבוצת חבריו הצעירים

altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

^{124:24 (1368:6)} Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

^{124:25 (1369:1)} Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

^{124:26 (1369:2)} This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

^{124:27 (1369:3)} Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

^{124:28 (1369:4)} His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct

לערוצים רציניים ושקולים יותר. הוא היה מורה מלידה ופשוט לא הצליח להימנע מלנהוג ככזה, גם כאשר לכאורה עסק במשחק.

יוסף החל מוקדם בהנחייתו של ישוע באשר לדרכים השונות להתפרנס, והסביר לו את יתרונותיה של החקלאות על-פני התעשייה והמסחר. הגליל היה חבל-ארץ יפה ומשגשג יותר מחבל יהודה, ועלות המחייה בו עמדה על כרבע מזו שבירושלים וביהודה. היה זה חבל-ארץ של כפרים חקלאיים ושל ערי תעשייה משגשגות, ובו יותר ממאתיים ערים בנות חמשת-אלפים תושבים ויותר, ושלושים ערים בנות מעל לחמישה-עשר אלף תושבים.

כאשר ערך ישוע את מסעו הראשון עם אביו לבחינת תעשיית הדיג מסביב לכנרת, ישוע כמעט והחליט להיות דיג; ואולם, לאחר מכן, הקשר למקצועו של אביו השפיע עליו להפוך לנגר, ואילו מאוחר עוד יותר, שילוב של השפעות הוביל אותו אל בחירתו הסופית להפוך למורה דתי מסדר חדש.

3. השנה האחת-עשרה (שנת 5 לספירה)

במהלך השנה הזו המשיך הנער לנסוע עם אביו הרחק מן הבית, אך גם ביקר לעיתים תכופות בחווה של דודו, ומדי פעם הלך למגדל ועסק שם בדיג יחד עם הדוד אשר מיקם שם את מטה הפעולה שלו.

לעיתים קרובות התפתו יוסף ומרים להראות העדפה מסוימת כלפי ישוע, או להראות בדרך כזו או אחרת שהם יודעים כי הוא ילד מובטח, בן של גורל. אך בנוגע לכל הנושאים הללו נהגו שני הוריו בחוכמה ובתבונה יוצאת מגדר הרגיל. במקרים המעטים שבהם העדיפו אותו באופן כלשהו, ואפילו בקלה שבמידות, סירב הנער עד מהרה לקבל העדפה שכזו.

ישוע בילה זמן ניכר בבית המלאכה לשירות השיירות, והודות לשיחות אשר ערך עם נוסעים מכל קצוות העולם, רכש לעצמו כמות מדהימה של מידע – ביחס לגילו – על אודות עניינים בינלאומיים. הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא נהנה מחופש משחק מרובה ומשמחת הנעורים. מכאן ואילך החלו הקשיים והאחריות להיערם במהירות על גב הנער הזה.

יהודה נולד בערב יום רביעי, ה-24 ביוני בשנת 5 לספירה. לידתו של זה, הילד השביעי, לוותה בסיבוכים. במשך שבועות אחדים מרים הייתה חולה עד מאוד ויוסף נשאר בבית. ישוע היה עסוק מאוד במשימות שהטיל עליו אביו, ובתפקידים שנפלו בחיקו בעטיה של המחלה הרצינית של אמו. אף-פעם מאז לא הצליח הנער

the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

^{124:29 (1369:5)} Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

^{124:2:10 (1369:6)} When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

^{124:3:1 (1369:7)} Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

^{124:3:2 (1369:8)} Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

^{124:3:3 (1370:1)} Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

^{124:3:4 (1370:2)} On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it

הזה לחזור למשובת הילדות של השנים שחלפו. למן מחלת אמו – מעט בטרם מלאו לו אחת-עשרה – הוא נדרש ליטול על עצמו את האחריות המוטלת על הבן הבכור ולמלאה שנה או שנתיים לפני שזו הייתה מונחת על כתפיו כדבר שבשגרה.

החזן בילה ערב אחד בכל שבוע עם ישוע, וסייע לו להתמחות בכתבי הקודש העבריים. הוא התעניין מאוד בהתקדמותו של התלמיד המבטיח שלו; ומשום כך היה נכון לסייע לו בדרכים רבות. למחנך היהודי הזה נודעה השפעה עצומה על דעתו המתפתחת של ישוע, אך הוא מעולם לא הצליח להבין מדוע נותר זה שווה נפש ביחס לכל הצעותיו לעבור לירושלים ולהמשיך שם את חינוכו תחת כנפי הרבנים המלומדים.

בערך באמצע חודש מאי, נלווה הנער למסע עסקים שערך אביו לבית-שאן, עיר הדקפוליס היוונית המרכזית, אשר ישבה על חורבות העיר העברית הקדומה הקרויה באותו שם. בדרך סיפר יוסף לישוע את הסיפור העתיק על המלך שאול, הפלישתים והמאורעות ההיסטוריים הסוערים אשר התרחשו לאחר מכן בהיסטוריה של עם ישראל. ישוע התרשם עד מאוד מן הסדר והניקיון של העיר הזו, הקרויה אלילית. הוא נפעם מן האמפיתאטרון שנבנה תחת כיפת השמיים והתפעל ממקדש השיש היפהפה אשר הוקדש לפולחן "עבודת האלילים". יוסף הוטד עד מאוד מהתלהבותו של הנער וביקש ליצור ניגוד לרשמים החיוביים הללו בכך שתאר את יופיו והדרו של בית המקדש היהודי בירושלים. הרחק משם, מן הגבעה בנצרת שעליה עמד לעיתים קרובות, התבונן ישוע בסקרנות בעיר היוונית הנהדרת הזו, ושאל על מבני הציבור ועל בנייני המפוארים, ואולם אביו התחמק תמיד מלענות על השאלות האלה. ואילו כעת, הם עמדו פנים אל פנים אל מול יופייה של עיר גוייה זו, ויוסף לא יכול היה להתחמק באלגנטיות משאלותיו של ישוע.

רצה הגורל ובעת הזו התקיימו באמפיתאטרון של בית-שאן התחרויות השנתיות בין עריה היווניות של הדקפוליס, וכן הדגמות של יכולות פיזיות. ישוע התעקש שאביו ייקחו לראות את המשחקים, והוא התעקש במידה כזו שאביו היסס לסרב לבקשתו. הנער התלהב מן התחרויות והזדהה בחדווה עם רוח המשחקים שבהם הופגנו ההתפתחות הפיזית והכישורים האתלטיים. יוסף הוכה בתדהמה למראה התלהבות בנו ממפגני הגאונות-לכאורה ה"אליליים" הללו. בתום התחרויות, זומנה ליוסף הפתעת חייו כאשר שמע את ישוע מביע את תמיכתו במשחקים, ומציע שזה עשוי להיות רעיון טוב אילו צעירי נצרת יוכלו ליהנות אף הם מפעילות פיזית תחת כיפת השמיים. יוסף ערך שיחה ארוכה ונוקבת עם ישוע בנוגע לרוע הטמון במנהגים הללו, אך ידע היטב כי הנער לא השתכנע.

possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

^{124:35 (1370:3)} The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

^{124:36 (1370:4)} About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

^{124:37 (1370:5)} It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he

well knew that the lad was unconvinced.

^{124:38 (1371.1)} The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, "My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live." Jesus was startled by his father's display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father's indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, "Very well, my father, it shall be so." And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

^{124:39 (1371.2)} Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

^{124:310 (1371.3)} At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

הפעם היחידה שבה ראה ישוע את אביו כועס עליו הייתה בערב ההוא בפונדק, עת במהלך שיחותיהם שכח הנער את הלך החשיבה היהודית במידה כזו שגרמה לו להציע כי עם חזרתם לנצרת עליהם לפעול להקים בה אמפיתאטרון. כאשר שמע יוסף את בנו מדבר באופן כל-כך לא יהודי, נשכחה ממנו שלוותו הרגילה, הוא אחז בכתפו של ישוע ואמר בכעס, "בני, כל זמן שאתה חי, לעולם אל תניח לי לשמוע אותך מבטא שוב בקול מחשבה מרושעת שכזו." ישוע נבהל מהבעת הרגשות הזו של אביו; מעולם לפני כן הוא לא חש את כעסו של אביו באופן כל-כך אישי, והוא היה מוכה גמור, אבי. כך יהיה." והנער מעולם לא הזכיר שוב את משחקי היוונים, או את תחרויות האתלטיקה שלהם, כל עוד אביו חי.

מאוחר יותר חזה ישוע באמפיתאטרון היווני בירושלים והבין עד כמה שנואים היו הדברים הללו בעיני היהודים. ואף-על-פי-כן, במשך כל חייו הוא ניסה לשלב בתכניותיו האישיות את הרעיון של פנאי בריא, ככל שהדבר ניתן על-פי הנהוג היהודי, ואף לשלבו מאוחר יותר בתכניות הפעילות הרגילה של שנים-עשר שליחיו.

בסוף שנתו האחת-עשרה היה ישוע נער חיוני, מפותח-היטב, הומוריסטי באופן מתון, ושמח וטוב-לב באופן יחסי. אך מן השנה הזו ואילך, הוא שקע יותר ויותר לתקופות מיוחדות של מדיטציה מעמיקה ושל הגות רצינית. הוא שקל רבות את האופן שבו ימלא את חובותיו כלפי משפחתו, ובה בעת יציית לקריאת המשימה אשר לה נועד בעולם; הוא כבר הבין שהסעד שלו עתיד להתרחב מעבר לשיפור מצבו של העם היהודי.

4. השנה השתים-עשרה (שנת 6 לספירה)

הייתה זו שנה רבת מאורעות בחייו של ישוע. הוא המשיך והתקדם בלימודיו בבית הספר וחקר את הטבע ללא לאות. במקביל, הוא המשיך לחקור את האופן שבו מתפרנסים אנשים. הוא החל לעבוד בקביעות בבית המלאכה לנגרות שבביתו, והורשה לנהל בעצמו את הכנסותיו, סידור מאוד יוצא דופן במשפחה יהודית. בשנה זו הוא אף למד את התבונה שבשמירה על עניינים מעין אלו בסוד בתוך כותלי המשפחה. הוא החל להיות מודע לאופן שבו גרם לצרות בכפר, ומאן ואילך למד בהדרגה להצניע כל דבר שבעטיו הוא עלול היה להיחשב כשונה מחבריו.

במהלך השנה הזו הוא חווה תקופות אי-וודאות רבות, ואפילו ספקות הלכה למעשה,

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

^{124:41 (1371.4)} This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

^{124:42 (1371.5)} Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt,

באשר לטיב משימתו. דעתו האנושית המתפתחת בטבעיות עדיין לא תפשה את מציאות טיבו הדואלי במלואה. העובדה שהייתה לו אישיות אחת הקשתה על תודעתו להכיר במקור הכפול של הגורמים אשר מהם הורכב האופי אשר נלווה לאישיות הזו.

למן הזמן הזה ואילך הוא הצליח להסתדר הרבה יותר טוב עם אחיו ואחיותיו. הוא נהג יותר ויותר בטקט, תמיד התייחס אליהם בחמלה והתחשב ברווחתם ובאשרם, והוא נהנה מיחסים טובים עמם עד לתחילת הסעד הציבורי שלו. על-מנת לדייק, הוא הסתדר מצוין עם יעקב, עם מרים ועם שני הילדים הצעירים יותר (אשר טרם נולדו), עמוס ורות. הוא הסתדר יחסית טוב עם מרתה. הצרות שנגרמו לו בבית נבעו מן החיכוכים עם יוסף ועם יהודה, ובמיוחד עם האחרון.

עבור יוסף ומרים הייתה זו חוויה לא פשוטה לנסות ולגדל את השילוב חסר התקדים הזה שבין אלוהיות לבין אנושיות. ומגיעות לשניהם נקודות זכות רבות על כי ביצעו את מלאכתם כהורים בנאמנות ובהצלחה שכאלה. הוריו של ישוע הבינו, יותר ויותר, כי דבר-מה על-אנושי שוכן בתוככי בנם הבכור, אך הם מעולם לא שיערו בדמיונם שהבן המובטח הזה אכן היה, לאמיתו של דבר והלכה למעשה, הבורא בפועל של היקום המקומי הזה של דברים והוויות. יוסף ומרים חיו והלכו לעולמם ללא הידיעה כי בנם ישוע אכן היה בורא יקום אשר התגשם בגוף בשר ודם בן-תמותה.

בשנה זו הקדיש ישוע תשומת לב רבה יותר למוסיקה, והמשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית הספר של ביתם. בסביבות הזמן הזה למד הנער במודע על ההבדל שבין השקפותיהם של יוסף ושל מרים בנוגע לטיב משימתו שלו. הוא שקל באריכות את דעותיהם המנוגדות של הוריו, ולעיתים קרובות הקשיב לדיוניהם כאשר חשב שהוא ישן שנת ישרים. יותר ויותר הוא נטה לעבר השקפת אביו, ומכאן שאמו עתידה הייתה להיפגע מן ההבנה שבנה הולך ודוחה בהדרגה את הנחייתה באשר לנתיבת חייו. וככל שחלפו השנים, כך הלכה והתרחבה התהום אשר נפערה ביניהם. מרים הבינה פחות ופחות את חשיבותה של משימת ישוע, והאם הטובה הזו נפגעה יותר ויותר מן העובדה שבנה המועדף נכשל במילוי ציפיותיה הכמוסות.

יוסף האמין אמונה הולכת ומתחזקת בטיבה הרוחני של משימת ישוע. ואכן, בשל סיבות אחרות וחשובות יותר, נדמה כי חבל שלא יכול היה לחיות ולחזות בהתגשמות המושג שלו על אודות משימת המתת של ישוע בכדור הארץ.

במהלך שנתו האחרונה בבית הספר, בגיל שתים-עשרה, הוכיח ישוע את אביו על המנהג היהודי לגעת במזוזה הקבועה על פתח הדלת

regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:43 (1371:6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:44 (1372:1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:45 (1372:2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:46 (1372:3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:47 (1372:4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of

בכניסה וביציאה מן הבית ואז לנשק את האצבע שנגעה בקלף. כחלק מן המצווה הזו, נהוג היה לומר, "יְהוָה יִשְׁמַר צֵאתְךָ וּבֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם." יוסף ומרים לימדו שוב ושוב את ישוע את הסיבות שבעטיין אסור לעשות כל פסל ותמונה, והסבירו שאלו עשויים לשמש לעבודת אלילים. ואף כי ישוע לא הצליח להבין את מלוא הסיבה לאיסור כנגד הפסלים והתמונות, הוא ניחן בדרגה גבוהה של עקביות, ולפיכך ציין בפני אביו כי המנהג שלו לגעת בקלף שעל מפתן הדלת הינו עבודת אלילים מעיקרו. ולאחר שהוכיח אותו ישוע כך, הסיר יוסף את קלף המזוזה.

בחלוף הזמן, ערך ישוע שינויים רבים באופן קיום המצוות, כגון בתפילות המשפחתיות וכן במצוות אחרות. וניתן היה לעשות כך בנצרת משום שבית הכנסת שלה היה נתון תחת השפעתה של אסכולת רבנים ליברלית, כדוגמת המורה המפורסם יוסף מנצרת.

במהלך השנה הזו ובשנתיים שלאחריה נגרמה לישוע עוגמת נפש רבה כתוצאה ממאמציו המתמידים ליישב בין השקפותיו האישיות על אודות מצוות הדת והגימונים החברתיים, לבין האמונות המבוססות של הוריו. הטריד אותו הקונפליקט בין הדחף להיות נאמן לאמונות שלו עצמו לבין התוכחה המודעת של חובת הציות להוריו; הקונפליקט העילאי שלו היה בין שתי מצוות גדולות אשר משלו בכיפה בדעתו הצעירה. האחת הייתה: "היה נאמן למצוות האמת הגבוהות ביותר שלך וליושר לבבך." האחרת הייתה: "כבד את אביך ואמך אשר נתנו לך את חייך ואת מזונך." ואולם, הוא מעולם לא התנער מן האחריות להתאים מדי יום ביומו את שני מחוזות הנאמנות הללו, של שמירת אמונים לאמונות שלו עצמו ושל חובתו למשפחתו; והוא נהנה מן הסיפוק שנבע מההצלחה הגוברת לשלב באופן הרמוני בין אמונותיו האישיות לבין חובותיו המשפחתיות, וליצור מושג נשגב של סולידריות קבוצתית המבוססת על נאמנות, והוגנות, סובלנות ואהבה.

parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

^{124:48 (1372:5)} As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

^{124:49 (1372:6)} Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. שנתו השלוש-עשרה (שנת 7 לספירה)

בשנה זו עבר הנער מנצרת מפרק הילדות של חייו לתחילת הבגרות; קולו החל להשתנות, ומאפיינים אחרים של הדעת ושל הגוף העידו על התבגרותו הממשמשת ובאה.

בליל יום ראשון, ה-9 בינואר בשנת 7 לספירה, נולד אחיו הצעיר עמוס. יהודה היה בן פחות משנתיים, ואחותו הצעירה, רות, טרם

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

^{124:51 (1373:1)} In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

^{124:52 (1373:2)} On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable

נולדה; וכך, ברי שכאשר אביו מת בתאונה בשנה שלאחר מכן, נותר ישוע עם משפחה גדולה של ילדים קטנים תחת חסותו.

בסביבות אמצע חודש פברואר ידע ישוע בבטחה אנושית כי הוא עתיד למלא משימה בכדור הארץ למען ההארה של האדם וההתגלות של האל. בדעתו של צעיר זה, אשר כלפי חוץ היה ככל נער יהודי ממוצע בנצרת, התקבלו החלטות הרות גורל, מלוות בתוכניות מרחיקות לכת. היצורים התבוניים בכל נבאדון התבוננו בסקרנות ובפליאה כיצד מתחילים כל אלו לקבל צורה במחשבתו ובפעולתו של בן הנגר המתבגר.

ביום הראשון של השבוע, ב-20 במרץ, שנת 7 לספירה, סיים ישוע את חוק לימודיו בבית הספר המקומי של בית הכנסת של נצרת. היה זה יום משמעותי בחייה של כל משפחה יהודית שאפתנית, היום שבו נכנס בנה הבכור ל"מצוות" והעת שבה הבן הבכור נפדה מידי אדוני אלוהי ישראל ומוכרז כ"בן לאל עליון" ומשרתו של אדון כל הארץ.

על-מנת להשתתף במאורע המשמח, שב יוסף ביום שישי בשבוע שלפני כן מציפורי, שם היה אחראי על בנייתו של מבנה ציבור חדש. המורה של ישוע האמין באמונה שלמה כי תלמידו העריץ והחרוץ הזה עומד לפני קריירה יוצאת דופן, ושלפניו משימה מרשימה כלשהי. זקני הכפר, על אף כל הצרות אשר חוו בשל נטיותיו הנון-קונפורמיסטיות של ישוע, היו גאים מאוד בנער, וזה מכבר החלו לתכנן תוכניות אשר יאפשרו לו לעבור לירושלים ולהמשיך את לימודיו במכללות העבריות הידועות.

וכאשר שמע ישוע מעת לעת את הדיונים בתוכניות האלה, הלך וגבר בו הביטחון כי לעולם לא ילך לירושלים על-מנת ללמוד עם הרבנים. אך הוא לא שיער בדמיונו את הטרגדיה אשר הייתה עתידה להתרחש בקרוב, ואשר תבטיח את זניחתו של כל התוכניות האלה, בכך שתדרוש ממנו לשאת באחריות לפרנסתה ולהכוננתה של משפחה גדולה, אשר עתידה לכלול בקרוב – בנוסף לו עצמו ולאמו – חמישה אחים ושלוש אחיות. ישוע רכש ניסיון רב וארוך יותר בגידול המשפחה הזו ממה שזכה אביו יוסף; והוא אכן עמד בסטנדרטים שהציב לעצמו לאחר מכן: להפוך להיות מורה ואח בכור חכם, סבלן, מבין ויעיל למשפחה הזו – משפחתו שלו – אשר ניחתו עליה לפתע פתאום צער ואובדן בלתי-צפויים.

family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

^{124:53 (1373:3)} It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

^{124:54 (1373:4)} On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a "son of the commandment" and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a "child of the Most High" and servant of the Lord of all the earth.

^{124:55 (1373:5)} Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

^{124:56 (1373:6)} As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. המסע לירושלים

וכעת, לאחר שחצה ישוע את הסף והפך לאיש צעיר, כמו גם בוגר בתי הספר של בית הכנסת, הוא היה זכאי לעלות לירושלים עם הוריו

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

^{124:61 (1374:1)} Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was

על-מנת להשתתף איתם בחגיגות הפסח הראשונות שלו. בשנה זו חל חג הפסח ביום שבת, ה-9 באפריל, שנת 7 לספירה. חבורה נכבדת (בת 103 חברים) התכוננה לצאת מנצרת לכיוון ירושלים מוקדם בבוקר יום שני, ה-4 באפריל. הם צעדו דרומה לכיוון השומרון, אך בהגיעם לזרעאל הם פנו מזרחה, הקיפו את הר הגלבוע וירדו לעמק הירדן על-מנת להימנע מלחצות את השומרון. יוסף ומשפחתו היו שמחים לצעוד דרומה דרך השומרון ותוך מעבר בבאר יעקב ובבית-אל, אך מכיוון שהיהודים סלדו ממגע עם השומרונים, החליטו הם ושכניהם לצעוד דרך עמק הירדן.

ארכלאוס מטיל האימה הודח מכיסאו, ולא היה עוד מקום לחשש גדול מפני נסיעתו של ישוע לירושלים. חלפו שנים-עשרה שנים מאז ניסה הורדוס להשמיד את התינוק מבית לחם, ואיש לא היה מקשר כעת את העניין הזה לנער האלמוני מנצרת.

בטרם הגיעו לצומת יזרעאל, וממש בקרבת מקום, מצד שמאל, הם חלפו ליד הכפר הקדום שזנ, ושוב שמע ישוע על עלמת החן היפה ביותר בישראל אשר גרה שם פעם, וכן על עבודותיו הנפלאות של אלישע אשר נעשו שם. כאשר חלפו ליד יזרעאל, סיפרו הוריו של ישוע על אודות מעשיהם של אחאב ואיזבל ועל מעלליו של יהוא. כאשר חלפו סביב הר הגלבוע, הם שוחחו רבות על אודות שאול, אשר נטל את חייו במורדות ההר הזה, וכן על אודות המלך דוד והאירועים אשר התרחשו במקום ההיסטורי הזה.

לאחר שהקיפו את בסיסו של הר הגלבוע, התגלתה מימין העיר היוונית בית-שאן (סקיטופוליס). מרחוק הם צפו במבני השיש, אך הם לא התקרבו לעיר הגויים פן יטמאו עצמם ותימנעו מהם האפשרות להשתתף בחגיגות הפסח הקדושות הממשמשות ובאות בירושלים. מרים לא הבינה מדוע גם יוסף וגם ישוע נמנעו מלדבר על בית-שאן. היא לא ידעה על אודות המחלוקת אשר נתגלעה ביניהם בשנה הקודמת, מכיוון שאיש מהם לא שיתף אותה בדבר.

וכעת הובילה הדרך הישר במורד עמק הירדן הטרופי, ועד מהרה צפה ישוע בפליאה בנהר הירדן המתפתל והזורם תמידית, ובמימיו המנצנצים והשוצפים הזורמים לעבר ים המלח. עת הם צעדו בעמק הטרופי הזה, הם פשטו מעליהם את בגדיהם העליונים, ונהנו משדות החיטה השופעים ומפריחתו הוורודה של הרדוף הנחלים היפהפה, זאת בעוד שהוד רוממותו הר חרמון לבן הפסגה משקיף על העמק ההיסטורי הרחק מצפון. במרחק של מעט יותר משלוש שעות של מסע מבית-שאן, הם חנו לשנת הלילה תחת כיפת השמיים זרועי הכוכבים, לצדו של מעיין נובע.

qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

^{124:62 (1374:2)} The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

^{124:63 (1374:3)} Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

^{124:64 (1374:4)} As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

^{124:65 (1374:5)} The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

ביום השני למסעם הם חלפו ליד שפך נהר היבוק, הזורם מכיוון מזרח אל נהר ירדן, ובעת שהתבוננו מזרחה במעלה העמק הם סיפרו את סיפורו של גדעון, אשר התרחש בשעה שהמדיינים פשטו על חבל הארץ הזה על-מנת לכבוש אותו. לקראת סופו של היום השני למסע הם חנו ליד בסיס ההר הגבוה ביותר המשקיף על עמק הירדן, הר סָרְטָבָה, אשר בפסגתו ניצבה מצודת האלכסנדריון שבה כלא הורדוס את אחת מנשותיו וקבר שניים מבניו אשר נחנקו למוות.

ביום השלישי הם חלפו ליד שני כפרים אשר נבנו לאחרונה על-ידי הורדוס והבחינו בארכיטקטורה המשובחת שלהם ובגני הדקלים היפהפיים. לעת ליל הם הגיעו ליריחו, שם הם נשארו עד ליום המחרת. באותו ערב צעדו יוסף, מרים וישוע שני קילומטרים וחצי לאתר של יריחו הקדומה, שם, בהתאם למסורת היהודית, ביצע יהושע – שעל שמו נקרא ישוע – את מעלליו הידועים.

במהלך היום הרביעי והאחרון למסע מלאה הדרך במצעד מתמשך של עולי רגל. כעת הם החלו לטפס בגבעות המובילות אל ירושלים. כאשר הם התקרבו לפסגה, הם יכלו לצפות בהרים הלאה מעברו השני של הירדן, ודרומה מעבר למימיו השקטים של ים המלח. בערך במחצית הדרך לירושלים, ראה ישוע בפעם הראשונה את הר הזיתים (האזור אשר עתיד למלא תפקיד כה חשוב בחייו), וכפי שציין יוסף, העיר הקדושה הייתה אך מעבר לרכס הזה. לבו של הנער פעם בהתרגשות בציפייה שמחה לקראת הפעם הראשונה שבה יראה את עירו ואת ביתו של אביו שבשמיים.

במורדותיו המזרחיים של הר הזיתים הם עצרו למנוחה בשולי כפר קטן ושמו בית-ענא. בני הכפר מכניסי-האורחים הזדרזו לסעוד את עולי הרגל, ורצה המקרה שיוסף ובני משפחתו עצרו לצד ביתו של שמעון. לשמעון היו שלושה ילדים בסביבות גילו של ישוע – מרים, מרתה ואלעזר (לְזָרוס). הם הזמינו את המשפחה מנצרת פנימה להתרעננות, וחברות ארוכת שנים נרקמה בין שתי המשפחות. פעמים רבות לאחר מכן, במהלך חייו רבי המאורעות של ישוע, הוא עצר בבית הזה.

הם המשיכו הלאה, ובמהרה עמדו על מורדות הר הזיתים, וישוע ראה לראשונה (על-פי זכרוננו שלו) את העיר המקודשת, על ארמונותיה היומרניים, ואת המקדש מעורר ההשראה של אביו. בשום רגע מחייו לא חווה ישוע התרגשות אנושית טהורה כמו זו אשר אחזה בו כעת, ואשר כה ריתקה אותו בעת שעמד באותו אחר-צהריים של חודש אפריל על הר הזיתים, ושתה בצימאון לראשונה את נופיה של ירושלים. בשנים שלאחר מכן, באותה נקודה בדיוק הוא עמד והתייפח על העיר אשר עתידה לדחות נביא נוסף, את המורה האלוהי האחרון שלה, והגדול מכולם.

ואולם, הם מיהרו לירושלים. היה זה יום חמישי אחר הצהריים. כשהגיעו לעיר, הם חלפו

^{124:66 (1374:6)} On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

^{124:67 (1375:1)} The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

^{124:68 (1375:2)} By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

^{124:69 (1375:3)} On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

^{124:610 (1375:4)} They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

^{124:611 (1375:5)} But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they

ליד המקדש, וישוע מעולם לא ראה המון אדם מעין זה. הוא חשב רבות ובכובד ראש על העובדה שהיהודים הללו התקבצו כאן מקצווי תבל הרחוקים ביותר של העולם הידוע.

במהרה הם הגיעו למקום שבו הם נועדו לשהות במהלך שבוע הפסח, בביתו רחב הממדים של קרוב משפחה אמיד של מרים, אחד אשר למד מפי זכריה דבר-מה על ראשית הסיפור של יוחנן וישוע. למחרת היום, ביום המוקדש להכנות, הם ערכו את ההכנות הנדרשות לחגיגות ההולמות את שבת הפסח.

ובעוד שירושלים כולה הייתה נתונה בתזזית ההכנות לקראת הפסח, יוסף מצא את הזמן לקחת את בנו לבקר במכללה שבה – על-פי מה שסוכם עבורו – הוא עתיד היה להמשיך בלימודיו שנתיים מאוחר יותר, עם שימלאו לו חמש-עשרה שנים. יוסף דהם באמת ובתמים לנוכח מיעוט העניין שהפגין ישוע בנוגע לכל התוכניות המוקפדות האלה.

ישוע התרשם עמוקות מן המקדש ומכל הטקסים והפעילויות אשר התרחשו בו. בפעם הראשונה מאז היה בן ארבע, הוא היה עסוק מדי בהרהורי שלו מכדי לשאול שאלות רבות. אך הוא אכן שאל את אביו מספר שאלות מביכות (כשם שעשה בעבר). הוא שאל מדוע האב שבשמיים דורש את שחיטתם של כל-כך הרבה בעלי חיים תמימים וחסרי ישע. וממבע פניו של ישוע, היטב ידע אביו שתשובותיו וניסיונותיו לספק הסבר כלל לא סיפקו את בנו, בעל החשיבה המעמיקה וההיגיון החרף.

וביום שלפני שבת הפסח, שטפו נחלים של הארה רוחנית דרך דעתו הגשמית של ישוע, וגדשו את לבו האנושי אשר עלה על גדותיו ברחמים על מוכי העיוורון הרוחני, ועל קהל ההמונים מוכה הבורות הרוחנית אשר נתקבץ לחגיגות מועד הפסח העתיק. היה זה אחד מן הימים הבלתי-שגורתיים ביותר אשר בילה בן האל בגוף בשר ודם; ובמהלך הלילה, בפעם הראשונה בחייו על-פני כדור הארץ, נגלה אליו שליח מיוחד מסאלווינגטון, אשר נשלח על-ידי עמנואל, ואמר לו: "הגיעה השעה. הגיע הרגע שתתחיל לעסוק בענייניו של אביך."

וכך, אפילו בטרם נפלה על כתפיו הצעירות האחריות הכבדה למשפחה מנצרת, הגיע כעת השליח השמימי על-מנת להזכיר לנער, שאפילו טרם מלאו לו שלוש-עשרה שנים, כי הגיעה השעה לשוב ולקחת על עצמו אחריות של יקום. היה זה הראשון בסדרה ארוכה של אירועים, אשר בסופו של דבר הגיעו לשיאם בהשלמתה של משימת המתת של הבן באורנטיה, ובכך שנטל על "כתפיו האנושיות-אלוהיות את משרת ממשל היקום."

journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

^{124:6.12 (1375:6)} Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

^{124:6.13 (1375:7)} While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

^{124:6.14 (1375:8)} Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

^{124:6.15 (1376:1)} On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

^{124:6.16 (1376:2)} And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

ובחלוף הזמן הפך מסתורין ההתגלמות בגוף – עבור כולנו – לפחות ופחות ניתן לתפישו. לא הצלחנו כלל להבין כיצד הנער הזה מנצרת היה בורא נבאדון כולה. ואפילו כעת, איננו מבינים כיצד יכולה רוחו של אותו בן בורא, כמו גם רוחו של אביו מפרדיס, להתלוות לנשמותיהם של בני-אדם. עם חלוף הזמן, יכולנו לראות כיצד הבחינה דעתו האנושית יותר ויותר – בעודו חי חיים בגוף בשר ודם – כי מבחינה רוחנית נחה על כתפיו האחריות של יקום.

וכך מסתיימת לה נתיבתו של הנער מנצרת ומתחיל סיפורו של הצעיר המתבגר – האדם האלוהי אשר הופך בהדרגה יותר ויותר מודע לעצמו – ואשר מתחיל כעת לחשוב על מסלול חייו בעולם, בעודו שואף לשלב בין תכלית חייו המתרחבת לבין שאיפות הוריו וחובותיו למשפחתו ולחברה בת תקופתו.

^{124:6.17 (1376.3)} As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

^{124:6.18 (1376.4)} Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

מסמך 125. ישוע בירושלים

126 ⇨

הספר של אורנטיה

124 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 125

ישוע בירושלים

סעיפים

מבוא

1. ישוע צופה בבית המקדש
2. ישוע וחג הפסח
3. יציאתם של יוסף ומרים
4. היום הראשון והיום השני במקדש
5. היום השלישי במקדש
6. היום הרביעי במקדש

מבוא

שום מאורע בנתיבתו רבת המאורעות של ישוע על-פני כדור הארץ לא נחקק בזיכרוננו ככובש יותר – או כמרגש יותר ברמה האנושית – מאשר המאורע הזה, ביקורו הראשון בירושלים על-פי זיכרוננו שלו. במיוחד עוררה אותו חוויית השתתפותו בדיונים בבית המקדש, ואלו נחקקו בזיכרוננו כמאורע הכביר של ילדותו ושל תחילת בחרותו. הייתה זו ההזדמנות הראשונה שלו ליהנות מכמה ימים של חיי עצמאות, לחוות את הריגוש שבהליכה וחזרה ללא כל מגבלות או הגבלות. התקופה הקצרה הזו של חיים אשר אינם מוכוונים, במהלך השבוע שלאחר הפסח, הייתה הפעם הראשונה בחייו שבה הוא נהנה מחופש מלא מכל אחריות. וחלפו שנים רבות בטרם זכה שוב לתקופה דומה שבה היה חופשי מכל אחריות, ואפילו לתקופה קצרה.

הנשים נסעו להשתתף בחגיגות הפסח בירושלים אך ורק לעתים רחוקות; נוכחותן לא נדרשה שם. אך ישוע פשוט סירב ללכת, אלא אם כן אמו תתלווה אליו. וכאשר אמו החליטה לערוך את הנסיעה, החליטו נשים רבות נוספות מנצרת לערוך את המסע; לפיכך, בשנה זו מנתה החבורה את השיעור הגדול ביותר של נשים ביחס לגברים אשר יצא אי-פעם מנצרת לחגיגות הפסח. ובדרך לירושלים הם שרו מעת לעת את

PAPER 125

JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

INTRODUCTION

^{125.0.1 (1377.1)} NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

^{125.0.2 (1377.2)} Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one

מזמור תהלים קי"ג.

למן הרגע שבו עזבו את נצרת ועד שהגיעו לפסגת הר הזיתים, חווה ישוע עקה רצופה מפאת הציפייה המתוחה. לכל אורך ילדותו העליזה הוא הקשיב בהערצה לאזכורים של ירושלים ושל בית מקדשה; וכעת הוא עמד לחזות בהם במציאות ממש. הן כשהוא התבונן בבית המקדש מהר הזיתים, והן כאשר בחן אותו מקרוב, עמד בית המקדש בכל ציפיותיו ואף מעבר לכך; אך כאשר הוא בא בשעריו הקדושים, החלה ההתפכחות הגדולה.

ישוע חצה בלוויית הוריו את חצרות המקדש בדרכו להצטרף לקבוצת בני המצוה החדשים אשר התעתדו, עוד מעט קט, להיות מוקדשים כאזרחי עם ישראל. הוא התאכזב קמעה מהתנהגותו של ההמון בבית המקדש, אך הוא חווה את ההלם הגדול הראשון באותו יום כאשר אמו נפרדה מהם על-מנת להיכנס לעזרת הנשים. מעולם לא עלה על דעתו של ישוע שאמו לא תורשה להתלוות אליו לחגיגות ההקדשה, והוא התמרמר עד מאוד על כך שהיא צריכה לסבול מאפליה בלתי-צודקת שכזו. ואף כי הוא התרעם על כך מאוד, הוא לא אמר מאום, למעט הערות מחאה אחדות שהעלה בפני אביו. ואולם בתוכו פנימה הוא חשב, וחשב לעומקם של הדברים, כפי שמעידות השאלות אשר שטח בפני הסופרים והחכמים בשבוע שלאחר מכן.

הוא עבר את טקסי ההקדשה, אך התאכזב מטיבם השגרתי והרדוד. הוא התגעגע לנימת העניין האישית אשר אפינה את הטקסים בבית הכנסת של נצרת. ואז הוא שב לפגוש באמו והתכונן להתלוות אל אביו בביקורו הראשון במקדש, על חצרותיו, אולמותיו ומסדרונותיו השונים. מתחם בית המקדש יכול היה להכיל מעל למאתיים-אלף מתפללים בו-זמנית, ואף-על-פי שממדיהם של המבנים הללו – בהשוואה לכל מה שחזו עיניו עד כה – אכן הרשימו אותו מאוד, סיקרן אותו יותר להגות במשמעותם הרוחנית של טקסי המקדש ושל הפולחן הנלווה להם.

ואף-על-פי שרבים מטקסי המקדש נגעו עד מאוד לליבו של ישוע, וכן הרשימו את חוש היופי והסמליות שלו, תמיד אכזבו אותו הסברי הוריו על אודות משמעותם האמיתית של הטקסים הללו בתשובה לשאלותיו החוקרות הרבות. ישוע פשוט לא היה מוכן לקבל הסברים על אודות סגידה ומסירות דתית אשר כללו אמונה בחרון-אפו של האל, או בזעמו של הכול-יכול. כאשר, לאחר תום הביקור במקדש, הם המשיכו לשוחח על אודות הנושאים הללו, וכאשר אביו החל להתעקש במתינות על כך שיקבל את האמונה המקובלת על היהדות האורתודוקסית, פנה לפתע ישוע אל הוריו, ובעודו מישר מבט אל עיני אביו, אמר: "אבי שלי, אין זה ייתכן – האב שבשמיים לא ינהג כך כלפי ילדיו הטועים אשר בארץ. לא ייתכן שהאב שבשמיים יאהב את ילדיו פחות ממה שתאהב אתה אותי. ויודע אני היטב

hundred and thirtieth Psalm.

^{12503 (1377.3)} From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

^{12504 (1377.4)} In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

^{12505 (1377.5)} He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

^{12506 (1378.1)} Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children

שלא משנה עד כמה בלתי-חכם יהיה הדבר שאעשה, לעולם לא תשטוף אותי בזעמך, או שתפרוק עלי את כעסך. אם אתה, אבי אשר בארץ, משקף כך באופן אנושי את האלוהי, עד כמה האב אשר בשמיים יהיה יותר מלא בטוב, ועד כמה הוא יהיה גדוש בחסד. אני מסרב להאמין שאבי אשר בשמיים אוהב אותי פחות מאבי אשר בארץ."

וכאשר שמעו יוסף ומרים את דברי בנם בכורם, הם השתתקו ונדמו. והם לא ניסו אף-פעם לשוב ולשנות את דעתו באשר לאהבת האל ולחסדו של האב אשר במרומים.

1. ישוע צופה בבית המקדש

בכל חצרות המקדש שבהן ביקר ישוע, הוא נדהם ונגעל מרוח חוסר הכבוד אשר בה נתקל. הוא סבר שהתנהגות ההמון במקדש לא תאמה את העובדה שהאנשים נכחו ב"ביתו של אביו". ואולם, ההלם של חייו הצעירים הגיע כאשר ליווה אותו אביו לחצרות הגויים, שם שמע את הלהג הרועש, ואת הצעקות והקללות אשר התערבבו עם פעיית הכבשים ועם בליל הקולות האחרים, אשר העידו על נוכחותם של חלפני הכספים ושל סוחר בעלי החיים אשר שימשו כקורבנות, כמו גם של הסוחרים בסחורות אחרות.

אך הדבר אשר חצה באופן הבוטה ביותר את גבול טעמו הטוב והצית את זעמו היה מראה הנשים העובדות, הנשים קלות הדעת אשר הסתובבו להן באזור זה של המקדש, נשים צבועות ומאופרות שכמותן הוא ראה לאחרונה בביקורו בציפורי. זילות זו של בית המקדש הציתה לחלוטין את זעם הנעורים שבו, והוא לא היסס לבטא את עצמו בחופשיות בפני יוסף.

ישוע התרשם מרוח בית המקדש ומן השירות אשר סיפק, אך הוכה בתדהמה מן הכיעור הרוחני שאותו מצא על פניהם של מאמינים כה רבים אשר כלל לא היה אכפת להם.

וכעת הם ירדו מטה, אל חצר הכוהנים המצוי מתחת לאדן הסלע אשר ממול למקדש, המקום שבו ניצב המזבח, על-מנת לצפות בהריגתם של המונו בעלי-חיים, וכן בשטיפת הדם מידיהם של הכוהנים העוסקים במלאכת הקורבנות במימי מזרקת הארד. מראה המדרכות שטופות הדם, ידיהם מגואלות הדם של הכוהנים וקולות בעלי החיים הנתבחים היו יותר מאשר הנער הזה, אוהב הטבע, יכול היה לעמוד בו. המראה הנורא הפך את בני מעיו של הנער מנצרת; הוא לפת את יד אביו והתחנן שייקחהו משם. הם חזרו חזרה דרך חצר הגויים, ואפילו הצחוק הגס וקללות הנאצה, אשר שמע שם ישוע, היוו הקלה מן המראות אשר ראה זה עתה.

יוסף ראה שבנו התחלחל למראה טקסי בית

less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth."

^{125:07 (1378:2)} When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

^{125:1.1 (1378:3)} Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

^{125:1.2 (1378:4)} But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

^{125:1.3 (1378:5)} Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

^{125:1.4 (1378:6)} They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

^{125:1.5 (1378:7)} Joseph saw how his son had sickened at

המקדש ובחוכמה הוביל אותו מסביב אל עבר "השער היפה", השער האמנותי שהיה יצוק ארד אשר הובא מקורינתוס. אבל ישוע כבר היה מלא וגדוש מביקורו הראשון הזה במקדש. הם שבו אל החצרות העליונים לאסוף את מרים והתהלכו במשך כשעה באוויר הפתוח, הרחק מן ההמון, בעודם צופים בארמון החשמונאי, ביתו הרשמי של הורדוס, ובמגדל השמירה הרומי. במהלך ההליכה הזו הסביר יוסף לישוע כי רק תושביה של ירושלים הורשו לצפות בטקסי הקורבנות היומיים במקדש, וכי תושבי הגליל הגיעו למקדש על-מנת להשתתף בטקסים אך ורק שלוש פעמים בשנה: בחג הפסח, בחג השבועות (שבעה שבועות לאחר הפסח) ובחג הסוכות, בחודש אוקטובר. מועדים אלו נקבעו על-ידי משה. ואז הם שוחחו על אודות שני המועדים האחרים, אשר נקבעו לאחר מכן, על חג ההקדשה, חנוכה, ועל חג הפורים. לאחר מכן הם חזרו לחדריהם והתכוננו לחגיגות הפסח.

the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. ישוע וחג הפסח

2. JESUS AND THE PASSOVER

חמש משפחות מנצרת התארחו אצל משפחתו של שמעון מבית-עניא לחגיגות הפסח, או שהיו קשורות למשפחתו. שמעון רכש עבור החבורה את השה אשר הועלה לעולה. שחיטתם ההמונית של הטלאים הללו היא אשר השפיעה כל-כך על ישוע בעת ביקורו במקדש. התוכנית המקורית הייתה לסעוד את סעודת החג עם קרובי משפחתה של מרים, אך ישוע שכנע את הוריו לקבל את הזמנתו של שמעון וללכת לבית-עניא.

^{12521 (1379.2)} Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

באותו ערב הם התקבצו לחוג את סדר הפסח, שבמהלכו אכלו בשר צלוי עם מצה ומרור. כבן חדש למצוות, התבקש ישוע לספר את סיפור חג הפסח, ואת זאת הוא עשה היטב. אך הוריו הוטרדו במידת-מה מן העובדה ששיבץ בסיפורו הערות רבות אשר העידו על הרשמים אשר חרטו על דעתו הצעירה, אך הפיקחית, המראות והקולות אשר ראה ושמע לאחרונה. וזו הייתה תחילתם של שבעת ימי חג הפסח.

^{12522 (1379.3)} That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

ואפילו בשלב כל-כך מוקדם – אף-על-פי שלא אמר על כך דבר להוריו – שקל ישוע בדעתו עד כמה ראוי לחגוג את חג הפסח ללא טלה אשר הועלה כקורבן. הוא היה בטוח בדעתו שלו כי האב שבמרומים אינו שבע רצון ממופע הקורבנות המוצעים כמנחה, וככל שחלפו השנים, הוא הלך והתבסס בדעתו לכונן ביום מן הימים סדר פסח נטול דמים.

^{12523 (1379.4)} Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

ישוע ישן מעט מאוד באותו הלילה. מנוחתו נטרדה עד מאוד על-ידי חלומות מזעזעים על טבח ועל סבל. חוסר העקביות וחוסר ההיגיון שבמערכת הטקסית היהודית בכללותה הטרדו

^{12524 (1379.5)} Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish

את דעתו ושיסעו את לבו. גם הוריו ישנו אך מעט. אירועי היום שחלף הטרידו אותם עד מאוד. הם נסערו לגמרי מגישתו של הנער, אשר נדמתה להם מוזרה ונחושה. בחלק הראשון של הלילה הייתה מרים עצבנית ומוטרדת, אך יוסף נותר רגוע, אף כי הוא היה תמה באותה המידה. שניהם חששו לשוחח בכנות עם הנער על אודות הבעיות האלה, אף כי ישוע היה משוחח עמם בשמחה אילו העזו לדובב אותו.

טקסי השירות במקדש ביום המחרת היו מקובלים הרבה יותר על ישוע, והקלו במידה רבה על הזיכרונות הבלתי-נעימים של היום הקודם. בבוקר המחרת נטל אלעזר הצעיר את ישוע בידו ויחד הם יצאו לחקור בשיטתיות את ירושלים ואת סביבותיה. ובטרם הסתיים היום, גילה ישוע את מגוון המקומות בסביבת המקדש שבהם נערכו לימוד וסדנאות של שאלות ותשובות; ולמעט ביקורים אחדים בקודש הקדושים, שבהם התבונן בפליאה בפרוכת ההפרדה ותמה מה באמת נמצא מאחוריה, את מרבית זמנו הוא בילה בסדנאות הלימוד אשר בסביבת המקדש.

במהלך שבוע הפסח שמר ישוע על מקומו בקרב בני המצווה החדשים, ופירושו של דבר שהוא שנדרש לשבת מחוץ לאזור המגודר השמור אך ורק לאזרחים המלאים של עם ישראל. ומכיוון שהוא היה מודע לגילו הצעיר, הוא נמנע מלשאול את השאלות הרבות אשר התרוצצו הלוך וחזור במוחו; או לפחות הוא נמנע מלעשות כן עד לתום חגיגות הפסח, אז הוסרו ההגבלות הללו אשר הושתו על הנערים אשר זה עתה הוקדשו.

ביום רביעי של שבוע הפסח הורשה ישוע לשוב לביתו של אלעזר יחד עמו וללון את הלילה בבית-עניא. באותו ערב שמעו אלעזר, מרתה ומרים את ישוע משוחח על אודות דברים ברי-חלוק ודברים נצחיים, דברים אנושיים ודברים אלוהיים, ומאותו ערב ואילך שלושתם אהבו אותו כאילו היה אחיהם שלהם.

עד סוף השבוע, ישוע בילה פחות עם אלעזר, מכיוון שזה לא הורשה להיכנס אפילו למעגל החיצוני של הדיונים במקדש, אף כי הוא נכח בכמה מן ההרצאות הפתוחות לציבור אשר ניתנו בחצרות החיצוניים. אף כי אלעזר היה כבן גילו של ישוע, רק לעתים רחוקות הותר לנערי ירושלים להשתתף בטקס ההקדשה בטרם מלאו להם שלוש-עשרה שנים מלאות.

שוב ושוב במהלך שבוע הפסח, ראו הוריו של ישוע את בנם ישוב וראשו הצעיר בין ידי, טרוד ומעמיק במחשבות. הם מעולם לא ראו אותו מתנהג כך, ומכיוון שלא ידעו עד כמה נתבלבלה עליו דעתו ועד כמה סערה רוחו בעקבות החוויה אשר התנסה בה, הם נותרו אובדי-עצות לחלוטין; הם לא ידעו מה לעשות. הם שמחו בחלוקי ימי הפסח, והשתוקקו לראות

ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

^{12525 (1379.9)} The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

^{12526 (1380.1)} Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

^{12527 (1380.2)} On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

^{12528 (1380.3)} By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

^{12529 (1380.4)} Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the

את בנם, אשר התנהג כה מוזר, חוזר בבטחה לנצרת.

מדי יום חשב ישוע על בעיותיו. עד לסוף השבוע הוא ערך מספר רב של התאמות; אך כאשר הגיעה העת לשוב לנצרת, עדיין הסתחררה דעתו הצעירה מן המורכבות ומן הכמות גדולה של שאלות אשר נותרו ללא מענה ומן הבעיות אשר נותרו ללא פתרון.

בטרם עזבו יוסף ומרים את ירושלים, הם ארגנו היטב, יחד עם המורה מנצרת, את התוכנית הסדורה לשובו של ישוע אל פרק לימודיו הארוך באחת ממכללות הרבנים הידועות ביותר, עת ימלאו לישוע חמש-עשרה שנים. ישוע התלווה אל הוריו ואל המורה בביקוריהם בבית הספר, ואלו הוטרדו מאוד לראות עד כמה אדיש היה ישוע ביחס לכל מה שאמרו ועשו. מרים כאבה מאוד את תגובותיו של בנה לביקור בירושלים, ויוסף נותר נבוך לגמרי אל מול הערותיו המשונות של הנער ולנוכח התנהגותו הבלתי-שגרתית.

אחרי ככלות הכול, שבוע הפסח אכן היווה מאורע כביר בחייו של ישוע. הוא נהנה מן ההזדמנות לפגוש עשרות נערים בגיל קרוב לשלו, מועמדים אף הם להקדשה, והוא ניצל את הקשרים הללו על-מנת ללמוד כיצד חיים אנשים במסופוטמיה, בטורקיסטן ובפרתיה, כמו גם בפרובינציות של רומא הרחק במערב. הוא כבר הכיר טוב יחסית את האופן שבו גדלו צעירי מצרים, ואלו באזורים אחרים הקרובים לפלשתינה. בעת הזו היו בירושלים אלפי צעירים, והנער מנצרת פגש באופן אישי, ואף ראיין לעומק במידה כזו או אחרת, יותר ממאה וחמישים מהם. הוא התעניין במיוחד באלו אשר הגיעו מארצות רחוקות במזרח ובמערב. וכתוצאה מן המגעים הללו, החלה לעלות בנער הכמיהה לנסוע בעולם על-מנת ללמוד כיצד מתפרנסים בני הקבוצות השונות של אחיו בני האדם.

3. יציאתם של יוסף ומרים

החבורה מנצרת קבעה להיאסף באזור המקדש באמצע הבוקר שלמחרת שבוע חגיגות הפסח. כך אכן היה והם יצאו בדרכם חזרה לנצרת. ישוע הלך למקדש להאזין לדיונים, בעוד שהוריו מחכים להתאספותם של חבריהם למסע. ואז החלה החבורה להתכונן לצאת לדרכה, כאשר הגברים צעדו בקבוצה אחת ואילו הנשים בקבוצה נפרדת, כמנהגם במסעות בחגים לירושלים וממנה. ישוע עלה לירושלים בחברת אמו והנשים. בהיותו בן מצוות צעיר, הוא אמר היה לחזור לנצרת יחד עם אביו והגברים. אך בשעה שהחבורה התקדמה לעבר בית-עניא, ישוע היה שקוע עד תום בדין במקדש אשר נסב על אודות מלאכים, ולא שם לב כלל לחלוף הזמן שבו אמורים היו הוריו לצאת לדרכם. ועד אשר הסתיימו הדיונים במקדש, לעת צהריים, הוא לא

Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

^{125:2.10 (1380.5)} Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

^{125:2.11 (1380.6)} Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

^{125:2.12 (1380.7)} After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

^{125:3.1 (1381.1)} It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward

הבין שהותירו אותו מאחור.

הנוסעים מנצרת לא הבחינו בחסרונם של ישוע מכיוון שמרים הניחה שהוא צועד עם הגברים ואילו יוסף הניח שהוא צועד עם הנשים, כפי שעשה בעת שעלו לירושלים, עת הוליך את חמורה של מרים. והם לא גילו את היעדרותו עד אשר הגיעו ליריחו והחלו להתכונן לשנת הלילה. לאחר שבדקו עם האחרונים בקבוצה אשר הגיעו ליריחו ולמדו שאיש מהם לא ראה את בנם, הם בילו ליל שימורים, והפכו בדעתם באשר למה שיכול היה לארע לו. הם נזכרו ברבות מתגובותיו יוצאות הדופן למאורעות שבוע הפסח החולף, וגערו קלות זה בזה על כך שלא ווידאו לפני יציאתם מירושלים שהוא אכן נמצא בקבוצה.

Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

^{125:32 (1381:2)} The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. היום הראשון והיום השני במקדש

ובינתיים, ישוע נותר במקדש במשך כל אותו אחר-צהריים, הוא הקשיב לדיונים ונהנה מן האווירה השקטה וההולמת יותר אשר שררה במקום לאחר שהמוני עולי הרגל של הפסח נעלמו כמעט כליל. ישוע לא השתתף באף לא אחד מדיוני אחר הצהריים, ועם סיומם של אלו פנה אל-עבר בית-עניא. הוא הגיע אל בית משפחת שמעון ממש בשעה שהתכוננו שם לסעוד את סעודת הערב. שלושת הצעירים קיבלו את פני ישוע בשמחה גדולה, ובאותו לילה הוא נותר ללון בבית שמעון. במהלך הערב הוא בילה עמם אך זמן מועט, ובילה זמן רב לבדו במדיטציה בגן.

מוקדם בבוקר המחרת קם ישוע ויצא אל המקדש. על פסגת הר הזיתים הוא עצר והזיל דמעה על מה שראו עיניו – על עוניו הרוחני של עם הכבול במסורותיו, ואשר חי תחת עיניהם הפקוחות של הלגיונות הרומיים. באמצע הבוקר הוא מצא את עצמו במקדש, לאחר שגמר אומר בדעתו להשתתף בדיונים. בינתיים, יוסף ומרים אף הם השכימו קום מתוך כוונה לשוב על עקבותיהם חזרה לירושלים. ראשית, הם מיהרו לבית קרוביהם, המקום שבו שהו כשמשפחה במהלך שבוע הפסח, ואולם הם הבינו כי איש לא ראה את ישוע. לאחר שחיפשו כל היום ולא מצאו כל סימן למקום הימצאו, הם שבו לבית קרוביהם למשך הלילה.

במפגש השני העז ישוע לשאול שאלות, ובאופן מדהים ביותר הוא השתתף בדיוני המקדש, אך תמיד באופן התואם את גילו הצעיר. לפעמים הביכו שאלותיו החדות את מורי היהדות המלומדים, אך הוא גילה רוח כה הוגנת

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

^{125:41 (1381:3)} In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

^{125:42 (1381:4)} Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

^{125:43 (1382:1)} At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat

אשר אליה נלווה רעב ניכר לידע, עד כי מרבית המורים במקדש ניאותו להתייחס אליו בכל הכבוד. אך כאשר הוא התיימר להטיל ספק בצדק שבהמתת גוי שיכור אשר שוטט אל מחוץ לחצרות הגויים ונקלע בטעות לאזורים האסורים לכניסה הידועים כקדושים, איבד אחד מן המורים היותר חסרי-סבלנות את סבלנותו לנוכח ביקורתו המרומזת של הנער, הזעיף אליו פנים ושאל אותו לגילו. ישוע ענה, "אך מעט יותר מארבע חודשים פחות משלוש-עשרה." "אז מדוע אתה נמצא כאן?" השיב לו המורה הזועף, "הרי אינך בן-מצוות עדיין?" וכאשר הסביר ישוע כי הוא הוקדש במהלך שבוע הפסח אשר חלף, וכי סיים את חוק לימודיו בבתי הספר של נצרת, הסכימו המורים בלעג פה אחד וענו, "היינו צריכים לנחש; הוא מנצרת." אך העומד בראשם של המורים התעקש כי אין להאשים את ישוע על כך שהעומדים בראש בית הכנסת של נצרת הסמיכו אותו כבוגר, אף כי מבחינה טכנית הוא היה בן שתיים-עשרה ולא בן שלוש עשרה; ואף-על-פי שזכמה מהמתנגדים קמו ועזבו, נקבע כי הנער רשאי להשתתף באין מפריע כתלמיד של דינו המקדש.

כאשר הסתיים יומו השני במקדש הוא שוב הלך לבית-עניא כדי להעביר שם את הלילה. ושוב הוא יצא אל הגן על-מנת למדוט ולהתפלל. היה ברור שדעתו נטרדה במחשבות על בעיות כבדות משקל.

5. היום השלישי במקדש

במהלך יומו השלישי של ישוע בחברת הסופרים והמורים במקדש, נאספו צופים רבים אשר שמעו על הצעיר הגלילי והגיעו ליהנות מהצפייה בנער המבלבל את חכמי התורה. גם שמעון הגיע מבית-עניא כדי לראות מה מעולל הנער. במהלך אותו יום המשיכו יוסף ומרים לחפש אחר ישוע בחדרה, ואפילו נכנסו פעמים אחדות למקדש, אך אף-פעם לא בדעתם לחפש בקבוצת הדיון, אף שפעם אחת הם כמעט והגיעו לטווח שמיעה של קולו המרתק.

בטרם הסתיים היום, קלל המיקוד של קבוצת הדיון הראשית במקדש נסב סביב השאלות אשר שאל ישוע. בין השאלות הרבות ששאל היו השאלות האלה:

1. מה באמת קיים בקודש הקדושים, שם מעבר למסך?
2. מדוע על המתפללות האימהות מישראל להיות מופרדות מן המתפללים הזכרים?
3. אם האל הינו אב אשר אוהב את ילדיו,

embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

^{125:44 (1382:2)} When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

^{125:51 (1382:3)} Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

^{125:52 (1382:4)} Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

- ^{125:53 (1382:5)} 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?
- ^{125:54 (1382:6)} 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshipers?
- ^{125:55 (1382:7)} 3. If God is a father who loves his

מדוע נדרש כל הטבח הזה של בעלי-חיים על-מנת לרכוש את החסד האלוהי – האם ייתכן שתורת משה הובנה שלא כהלכה?

4. מכיוון שהמקדש מוקדש לסגידה לאב היושב במרומים, האם תואמת עובדה זו את הרשאת נוכחותם של אלו העוסקים בסחר חליפין ובמסחר חילוניים?

5. האם המשיח אשר להגעתו מצפים היו נסיך גשמי אשר יישב על כס המלך הדוד, או שמא הוא עתיד לתפקד כאור החיים בכינון מלכות של רוח?

ובמהלך כל אותו היום, התפלאו כל שומעיו על השאלות האלה, ושמעון היה ההמום מכולם. במשך יותר מארבע שעות המטיר הצעיר מנצרת שאלות נוקבות ומעוררות מחשבה על המורים היהודיים הללו. הוא העיר אך מעט על הערות הבוגרים ממנו. את הלימוד שלו הוא העביר אגב שאילת שאלות. באופן המעודן והמיומן שבו ניסח שאלה, הוא הצליח בעת ובעונה אחת הן לאתגר את תורתם שלהם והן להציע את תורתו שלו. מן האופן שבו שאל עלה בבירור שילוב של ידענות ושל הומור, אשר חיבבה אותו אפילו על אלו אשר התרעמו, מי פחות ומי יותר, על גילו הצעיר. הוא תמיד שאל את השאלות האלה באופן הוגן לגמרי ומתחשב. באותו אחר-צהריים רב מאורעות במקדש, הוא הדגים את אותה נטייה להימנע מלנצל יתרון בלתי-הוגן על היריב, נטייה אשר אפינה בשלב מאוחר יותר את כל תקופת הסעד הציבורי שלו. כצעיר, ולאחר מכן כבוגר, הוא נדמה כחף מכל רצון אנוכי לנצח בוויכוח אך ורק בכדי לנצח לוגית את אחיו. עניין אותו באופן נעלה דבר אחד בלבד: להכריז על אמת נצחית, ובכך לגלות באופן מלא יותר את האל הנצחי.

כאשר היום הזה הסתיים, עשו שמעון וישוע את דרכם חזרה לבית-עניא. הן הגבר והן הנער שתקו רוב הדרך. שוב עצר ישוע על פסגת הר הזיתים, אך בעת שצפה על העיר ועל מקדשה לא הזיל עוד דמעה; הוא רק הרכין ראשו במסירות שקטה.

לאחר סעודת הערב בבית-עניא הוא שוב סירב להצטרף למעגל השמחה, ובמקום זאת יצא אל הגן, שם נותר עמוק אל תוך הלילה כשהוא מנסה לשווא לחשוב על תוכנית ברורה כלשהי לגשת אל בעיית משימת חייו, ולהחליט מה יהיה האופן הטוב ביותר שבאמצעותו תיראה מלאכתו. כיצד הוא יגלה לבני עמו העיוורים רוחנית מושג יפה יותר של האב השוכן במרומים, וכיצד יגאל אותם משעבודם הנורא לתורה, לטקסים, לטקסיות ולמסורת מיושנת. אך אור הבהירות לא נגלה לנער שוחר האמת.

6. היום הרביעי במקדש

באופן משונה, ישוע לא חשב על הוריו

children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:56 (1382:8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:57 (1382:9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:58 (1383:1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

125:59 (1383:2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

125:10 (1383:3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:61 (1383:4) Jesus was strangely unmindful of his

הארציים; אפילו בעת ארוחת הבוקר, כאשר העירה אימו של אלעזר שהוריו ככל הנראה קרובים בשעה זו אל ביתם, דמה כי ישוע לא הבין שהם עלולים להיות מודאגים במידת-מה על כך שהוא נותר מאחור.

ושבו הוא חזר למקדש, אך הוא לא השתתה על-מנת למדוט על פסגת הר הזיתים. במהלך דיוני הבוקר זמן רב הוקדש לתורה ולנביאים, והמורים נדהמו נוכח בקיאותו של ישוע בכתבי הקודש, הן בעברית והן ביוונית. ואולם, הם נדהמו יותר מגילו הצעיר מאשר ממידת ידענותו.

ואך החלו דיוני אחר הצהריים אשר הוקדשו למענה על שאלתו של ישוע בנוגע לתכלית התפילה, כאשר העומד בראשם הזמין את הנער להצטרף אליו ולשבת לצדו, וביקש ממנו לתאר את השקפתו שלו באשר לתפילה ולסגידה.

בערב הקודם שמעו הוריו של ישוע על אודות הנער המוזר אשר התעמת במומחיות עם פרשני התורה, אך לא עלה בדעתם כי נער זה היה בנם שלהם. כיוון שחשבו שאולי ישוע הלך לבקר את אלישבע ויוחנן, הם כמעט והחליטו לצאת אל ביתו של זכריה. הם חשבו שאולי זכריה נמצא במקדש ועצרו שם בדרכם לעיר יהודה. בעודם צועדים בחצרות המקדש, שערו בדמיונם את ההפתעה והתדהמה שחשו כאשר זיהו את קולו של הנער הנעדר ובשעה שראו אותו יושב בקרב מורי המקדש.

יוסף נאלם דום, אך מרים נתנה דרור לפחד ולחרדה אשר הצטברו זה מכבר בקרבה. היא רצה אל עבר הנער, אשר נעמד עתה על-מנת לקבל את פני הוריו, ואמרה: "ילדי, מדוע נהגת כך כלפינו? זה יותר משלושה ימים שאביך ואני מחפשים אחריך בצער גדול. מה גרם לך לנטוש אותנו?" היה זה רגע מתוח. עיני כל ניפנו אל ישוע בציפייה למוצא פיו. אביו נתן בו מבט מוכיח, אך לא אמר דבר.

ראוי לזכור שישוע אמר היה להיות איש צעיר. הוא סיים את חוק לימודיו כילד, הוכר כבן מצוות והוקדש כאזרח של עם ישראל. ואף-על-פי-כן, אמו עמדה והוכיחה אותו די בחומרה אל מול כל הקהל שנאסף, ממש באמצע המאמץ העילאי והרציני ביותר של חייו הצעירים, ובכך הביאה לסיומה המביש את אחת מן ההזדמנויות הגדולות ביותר אשר ניתנו לו לשמש כמורה של אמת, כמטיף של צדק וכמגלה טיבו האוהב של אביו שבמרומים.

אך הנער נמצא ראוי למעמד. אם תתחשבו באופן הוגן בכל הגורמים אשר יצרו את המצב הזה, תוכלו להבין טוב יותר את חוכמתו של הנער למשמע תוכחת אמו, אשר לא התכוונה

earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

^{12562(1383.9)} Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

^{12563(1383.9)} At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

^{12564(1383.7)} The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

^{12565(1384.1)} Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

^{12566(1384.2)} It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

^{12567(1384.3)} But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the

לה. לאחר רגע של מחשבה, ענה ישוע לאמו ואמר: "ומדוע חיפשתם אותי במשך זמן כה רב? האם לא ציפיתם למצוא אותי בבית אבי? הרי הגיעה העת שבה עלי לעסוק בענייניו של אבי."

כולם נדהמו מאופן דיבורו של הנער. בשקט הם נסוגו ועזבו, והותירו אותו עומד לבד עם הוריו. או אז פוגג האיש הצעיר את המבוכה של כל השלושה כאשר אמר בשקט: "בואו, הורים שלי, איש מאתנו לא עשה, אלא את מה שהוא חשב לטוב ביותר. כך ציווה אבינו שבשמיים; הבה נחזור הביתה."

בשקט הם יצאו לדרכם והגיעו ליריחו לעת ליל. הם עצרו רק פעם אחת, על פסגת הר הזיתים, שם הניף הנער את מטהו אל על, ובעודו רועד מכף רגל ועד ראש מעוצמת הרגש אשר אחז בו, אמר: "הו ירושלים, ירושלים ותושביה, כורעים אתם תחת העול הרומי והנכם קורבנות למסורותיכם שלכם – אך אני עוד אשוב לטהר את מקדשכם ולגאול את עמי מעבדות זו!"

במהלך שלושת ימי המסע לנצרת אמר ישוע אך מעט; גם הוריו מיעטו לדבר בנוכחותו. הם ממש לא הצליחו להבין את התנהגותו של בנם בכורם, אך נצרו בלבם את אמירותיו, אף כי לא היו מסוגלים להבין את משמעותן במלואה.

משהגיעו אל ביתם, הצהיר ישוע בפני הוריו הצהרה קצרה, הבטיח להם את אהבתו ורמז על כך שאל להם לחשוש מכך שיגרום להם שוב חרדה בשל התנהגותו. הוא סיים את הכרזתו רבת המשמעות באומרו: "ואף כי הנני חייב לעשות את רצון אבי שבשמיים, אציית גם לאבי אשר בארץ. אחכה עד אשר תגיע שעתו."

ואף כי בדעתו שלו סירב ישוע פעמים רבות להסכים למאמציהם הכנים, אך השגויים, של הוריו להכתיב לו את הלך מחשבתו, או לכוון את תוכנית עבודתו הארצית, הוא עדיין סיגל עצמו להתאים בנועם לרצונות אביו שבארץ ולמנהגי משפחתו האנושית, וזאת בהתאם למסירותו לעשיית רצון אביו אשר בפרדיס. ואף בשעה שלא יכול היה להסכים, הוא עשה כל אשר לאל ידו על-מנת להסתגל. הוא היה אומן בהתאמה של המסירות למשימתו אל חובת הנאמנות אשר חב למשפחה וזו אשר חב כשירות לחברה.

יוסף היה נבון, אך מרים התחזקה מן הדברים לאחר שהגתה בהתנסויות החולפות, ולבסוף ראתה את אמירתו על הר הזיתים כנבואה – נבואה באשר למשימתו המשיחית של בנה כגואל ישראל. ובכוחות מחודשים, היא הקדישה את עצמה לניסיון לתעל את מחשבותיו

boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

^{125:6.8 (1394.4)} Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

^{125:6.9 (1394.5)} In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: "O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!"

^{125:6.10 (1394.6)} On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

^{125:6.11 (1394.7)} Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: "While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour."

^{125:6.12 (1394.8)} Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

^{125:6.13 (1395.1)} Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and

של בנה לערוצים פטריוטיים ולאומניים ולצורך כך גייסה אף את אחיה, הדוד האהוב על ישוע; אמו של ישוע הקדישה את עצמה בכל דרך אפשרית למשימת הכנתו של בנה בכורה ליטול על עצמו את הנהגתם של אלו אשר ייחלו להשבת מלכות דוד ולחיסולו של עול השעבוד הפוליטי לגויים.

nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

מסמך 126. השנתיים הקריטיות

127 ⇨

הספר של אורנטיה

125 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 126

השנתיים הקריטיות

סעיפים

מבוא

1. שנתו הארבע-עשרה (שנת 8 לספירה)
2. מותו של יוסף
3. השנה החמש-עשרה (שנת 9 לספירה)
4. דרשה ראשונה בבית הכנסת
5. הקשיים הכלכליים

PAPER 126

THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

מבוא

מכל התנסויותיו של ישוע בחייו הארציים, השנים הארבע-עשרה והחמש-עשרה לחייו היו הקריטיות ביותר. השנתיים האלה, לאחר שהחל להיות מודע בעצמו לאלוהיותו ולייעודו, אך בטרם השיג תקשורת נרחבת יחסית עם מכוון המחשבה השוכן שלו, היוו את המבחן הקשה ביותר בחייו רבי המאורעות באורנטיה. ראוי לכנות תקופה זו, בת השנתיים, בשם המבחן הכביר, או הפיתוי האמיתי. מעולם לא חווה שום נער אנושי, אשר התנסה בבלבול המוקדם ובבעיות ההסתגלות של גיל ההתבגרות, מבחן קריטי יותר מזה אשר אותו צלח ישוע במהלך המעבר שלו מן הילדות אל ראשית הבגרות.

התקופה החשובה הזו בהתפתחותו של ישוע כנער החלה עם סיום הביקור בירושלים ושובו ממנה לנצרת. בתחילה הייתה מרים מאושרת מן המחשבה על חזרתו של בנה אליה, על כך שישוע חזר הביתה להיות הבן הממלא את חובותיו – לא שמעולם הוא היה משהו אחר – ועל כך שמכאן ואילך יקבל את תכניתה לגבי חייו העתידיים ביתר שאת. אך היא לא זכתה להתבשר ארוכות באורו של התעתוע האימהי הזה, בגאווה המשפחתית הלא-מוכרת הזו; ועד מהרה היא התפכחה לחלוטין מן האשליה הזו.

INTRODUCTION

^{126:01 (1386:1)} OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

^{126:02 (1386:2)} This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More

הנער בילה יותר ויותר בחברת אביו; הוא התייעץ עמה פחות ופחות בנוגע לבעיותיו, ואילו שני הוריו גם יחד התקשו יותר ויותר להבין את קפיצותיו התכופות בין ענייני העולם הזה לבין המחשבה על יחסו לענייני אביו. למען האמת, הם לא הבינו אותו, אך הם אהבו אותו באמת ובתמים.

עם התבגרותו של ישוע העמיקו רחמיו ואהבתו כלפי העם היהודי, אך בחלוף השנים הלך וגבר בדעתו המרמור כנגד הנוכחות של אותם כוהנים אשר מונו פוליטית במקדשו של האב. ישוע כיבד עד מאוד את הפרושים הכנים ואת הסופרים ההגונים, אך בז עד מאוד לתיאולוגים הבלתי-ישרים; הוא התבונן מתוך בוז על כל אותם מנהיגי דת אשר היו נעדרי כנות. ומשהוא בחר את מנהיגות ישראל, לעיתים הוא התפתה לשקול בחיוב את האפשרות להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, אך מעולם לא נכנע לפיתוי מעין זה.

סיפור מעלליו בקרב חכמי המקדש בירושלים סיפק מאוד את כלל תושבי נצרת, ובייחוד את מוריו לשעבר בבית הספר של בית הכנסת. לזמן מה נישא שבחו בפי כל. כל אנשי הכפר סיפרו בשבח חוכמתו כילד, שיבחו את התנהגותו הנערצת ושיערו כי הוא עתיד להפוך למנהיג גדול בישראל; סוף-סוף יצמח מורה גדול באמת מנצרת שבגליל. וכולם ציפו לעת שבה ימלאו לו חמש-עשרה שנים, והוא יורשה לקרוא בשבתות בכתבי הקודש של בית הכנסת כדבר שבשגרה.

1. שנתו הארבע-עשרה (שנת 8 לספירה)

על-פי לוח השנה הייתה זו השנה הארבע-עשרה להולדתו. הוא הפך להיות מומחה להכנת העול ועבד היטב הן בקנבס והן בעור. הוא התקדם מהר לקראת היותו נגר ובונה ארונות מומחה. בקיץ הזה הוא יצא וטיפס לעיתים תכופות אל ראש הגבעה אשר מצפון-מערב לנצרת על-מנת להתפלל ולמדוט. בהדרגה הוא הפך יותר מודע בעצמו לטבע משימת המתת שלו על-פני כדור הארץ.

מעט יותר ממאה שנה קודם לכן הייתה גבעה זו מוקדשת כ"מקום פולחן גבוה לבעל", וכעת נמצא בה קברו של שמעון הצדיק הידוע, בן לעם ישראל. מפסגת גבעת שמעון צפה ישוע על נצרת ועל סביבותיה. הוא צפה אל עבר מגידו ונזכר בסיפור נצחונם הגדול של צבא מצרים באסיה; וכיצד, מאוחר יותר, הביס צבא דומה לזה את יאשיהו מלך יהודה. לא רחוק משם הוא יכול היה להבחין בתענך, שם הביסו דבורה וברק את סיסרא. במרחק נצבו הגבעות של דותן, שם, כפי שלמד ישוע, נמכר יוסף על-ידי אחיו לעבדות

and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

^{126:0.3 (1386:3)} As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

^{126:0.4 (1386:4)} The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

^{126:1.1 (1387:1)} This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

^{126:1.2 (1387:2)} This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the

במצרים. או אז פנה ישוע להשקיף על עבר עיבל וגריזים וסיפר לעצמו את המסורות על אברהם, יעקב ואבימלך. וכך הוא נזכר והפך בדעתו באירועים ההיסטוריים והמסורתיים אשר היו מנת חלקו של העם אשר אביו יוסף נמנה עמו.

הוא המשיך בלימודי קריאה מתקדמים תחת הדרכתם של המורים בבית הכנסת, ואף המשיך ללמד את אחיו ואחיותיו בבית, כאשר אלו הגיעו לפרקם.

בראשיתה של שנה זו הסדיר יוסף הסדר לפיו ההכנסה מנכסיו בנצרת ובכפר נחום תיחסך לצורך תשלום עבור תוכנית הלימודים הארוכה של ישוע בירושלים, זאת מכיוון שעל-פי המתוכנן ישוע עתיד היה ללכת לירושלים בחודש אוגוסט של השנה שלאחר מכן, עת ימלאו לו חמש-עשרה שנים.

בראשית שנה זו נתקפו יוסף ומרים לעיתים תכופות בספקות באשר לייעודו של בנם בכורם. הוא אכן היה ילד מבריק ואהוב, אך היה כה קשה להבנה, כל-כך קשה לתפישה, ושוב, מעולם לא אירע דבר יוצא-דופן או פלאי. עשרות פעמים עמדה האם הגאה בציפייה עוצרת הנשימה וחיכתה לראות את בנה מבצע דבר-מה על-אנושי או פלאי, אך תמיד התרסקו תקוותיה והפכו לאכזבה מרה. וכל אלו ריפו את ידם וייאשו אותם. וכל זאת היה מייאש ואפילו שובר-לב. האנשים האדוקים של אותם ימים האמינו באמת ובתמים שנביאים ואנשי-הבטחה תמיד מדגימים את עובדת בחירתם ומבססים את סמכותם האלוהית באמצעות ביצוע ניסים ומעשי פלאים. אך ישוע לא עשה דבר מכל אלו; ולפיכך, כאשר הגו הוריו בעתידו גבר והלך הבלבול שלהם.

השיפור במצבה הכלכלי של המשפחה מנצרת ניכר ברחבי הבית באופנים רבים, ובייחוד במספרם הגדול של לוחות חלקים ולבנים אשר שימשו לכתיבה באמצעות פחם. ישוע הורשה לשוב ולקחת שיעורי מוסיקה; הוא אהב מאוד לנגן בנבל.

ובמהלך שנה זו אכן ניתן לומר כי ישוע "הלך וגדל בקומה לפני אלוהים ואדם". סיכוייה של המשפחה נראו טובים; העתיד היה בהיר.

distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

^{126:1.3 (1387:3)} He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

^{126:1.4 (1387:4)} Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

^{126:1.5 (1387:5)} By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

^{126:1.6 (1387:6)} The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

^{126:1.7 (1387:7)} Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. מותו של יוסף

הכול הלך כשורה, עד לאותו יום מר וגורלי, יום שלישי ה-25 בספטמבר, שבו הביא רץ מציפורי את הבשורה המרה לבית הזה בנצרת. יוסף נפצע קשה כאשר נפל מעגון באתר הבנייה של משכן המושל. השליח מציפורי עצר

2. THE DEATH OF JOSEPH

^{126:2.1 (1388:1)} All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's

בבית המלאכה בדרך לביתו של יוסף, הודיע לישוע על אודות התאונה אשר אירעה לאביו, ויחד הם הלכו לבשר את החדשות העצובות למרים. ישוע ביקש ללכת תיכף ומיד אל אביו, אך מרים לא אבתה לשמוע דבר, למעט רצונה למרר בעצמה ולהגיע אל בעלה. הואיל והיא לא ידעה עד כמה אנושה פציעתו, היא הורתה ליעקב, שהיה אז בן עשר, להתלוות אליה לציפורי ולישוע להישאר בבית עם הילדים הצעירים עד לשובה. אך יוסף מת מפצעיו עוד בטרם הגיעה אליו מרים. הם הביאו אותו לנצרת, וביום המחרת הוא הונח למשכב עולמים עם אבותיו.

ממש כאשר הסיכויים נראו טובים והעתיד מבטיח, נדמה כאילו יד אכזרית גדעה את ראשה של המשפחה מנצרת. כל ענייני הבית שובשו, וחוסלה כל תוכנית עתידית עבור ישוע וחינוכו. נער זה, הנגר, בן מעט יותר מארבע-עשרה, הבין כעת שלא זאת בלבד שעליו למלא את מלוא המשימה אשר הטיל עליו אביו שבשמיים, זו של גילוי הטבע האלוהי על-פני האדמה בעודו בגוף, אלא גם שטיבו האנושי הצעיר נדרש לשאת על כתפיו את האחריות לדאגה לאמו האלמנה ולשבעת אחיו ואחיותיו – כמו גם לתינוק אשר עתיד להיוולד. נער זה מנצרת הפך כעת למקור הסעד והנחמה היחידי עבור משפחתו מוכת השכול הפתאומי. וכך התאפשרה התרחשותם זו של סדר אירועים טבעי באורנטיה, אשר אילצו את האיש הצעיר הזה, איש של ייעוד, לקחת על עצמו, בגיל כל-כך צעיר, את האחריות הכבדה – אך המחכימה עד מאוד – הכרוכה בתפקיד של ראש משפחה אנושית, ובכורח לשמש כאב לאחיו ואחיותיו שלו עצמו, לתמוך באמו ולהגן עליה, לשמש כשומר של בית אביו, הבית היחיד שאותו היה עתיד להכיר בעודו בעולם הזה.

ישוע קיבל על עצמו בשמחה את האחריות אשר הוטלו עליו באופן כה פתאומי, ונשא אותן בנאמנות עד הסוף. לפחות אחת מן הבעיות הגדולות, ואחד מן הקשיים הצפויים, של חייו נפתרה באופן טראגי – כעת לא היה מצופה ממנו ללכת לירושלים וללמוד תחת הדרכת הרבנים. אמת ויציב הוא מעולם כי ישוע "לא ישב לרגלי איש". הוא תמיד היה מוכן ללמוד, ואף מן הצנוע שבעוללים, אך מעולם הוא לא הפיק את סמכותו ללמד אמת ממקורות אנושיים.

ועדיין הוא לא ידע דבר על אודות הביקור אשר ביקר גבריאל את אמו בטרם לידתו; הוא למד על כך מיוחן ביום טבילתו, בראשית הסעד הציבורי שלו.

ובחלופ השנים, הנגר הצעיר הזה מנצרת בחן יותר ויותר כל מוסד חברתי וכל נוהג דתי באמצעות המבחן הזה בדיוק: מה הוא עושה עבור נשמת האדם? האם הוא מקרב את האל אל אדם? האם הוא מקרב את האדם אל האל? ואף כי הצעיר הזה לא זנח לחלוטין את ענייני

residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

^{126:22 (1388:2)} Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

^{126:23 (1388:3)} Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus "sat at no man's feet." He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

^{126:24 (1388:4)} Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

^{126:25 (1388:5)} As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the

הפנאי ואת ההיבטים החברתיים של החיים, יותר ויותר הוא הקדיש את זמנו ואת מרצו לשתית תכליות בלבד: הדאגה למשפחתו וההכנה לעשות על-פני האדמה את רצון אביו שבמרומים.

במהלך השנה הזו נוצר אצל השכנים הנוהג לבקר בביתו של ישוע בערבי החורף ולשמוע אותו פורט על הנבל, מספר את סיפוריו (שכן הנער היה מספר סיפורים מומחה) ואף לשמוע אותו קורא בכתבי הקודש ביוונית.

עניינה הכלכליים של המשפחה המשיכו להתנהל באופן חלק יחסית, הואיל וכאשר הלך יוסף לעולמו נמצא ביד המשפחה סכום כסף גדול יחסית. ישוע הפגין במוקדם שיקול דעת עסקי חריף וחוכמה פיננסית. הוא היה חופשי אך חסכן; הוא חסך אך היה נדיב. והוא התברר כמנהל חכם ויעיל של רכוש אביו.

אך למרות כל מה שישוע והשכנים יכולים היו לעשות על-מנת להביא שמחה לבית, עצבות מילאה את מרים, וגם את הילדים. יוסף הלך לעולמו ולא היה עוד. יוסף היה בעל ואב יוצא-דופן, וכולם הרגישו בחסרונם והתגעגעו אליו. והמחשבה כי הוא מת בטרם יכלו לשוחח עמו, או לקבל את ברכתו בהיפרדו מעליהם, נדמתה טראגית עוד יותר.

3. השנה החמש-עשרה (שנת 9 לספירה)

עד לאמצע שנתו החמש-עשרה – והנוגד מונים כעת את הזמן בהתאם ללוח השנה הנהוג במאה העשרים, ולא על-פי לוח השנה העברי – כבר ניהל ישוע ביד רמה את ענייני משפחתו. אך עוד בטרם חלפה לה השנה הזו, חסכוניותהם כמעט ואזלו לגמרי, והם ניצבו מול הכורח למכור את אחד מן הבתים בנצרת, בית אשר היה בבעלותם המשותפת של יוסף ושל שכנו יעקב.

בערב יום רביעי, ה-17 באפריל לשנת 9 לספירה, נולדה רות, בת הזקונים של המשפחה. ישוע ניסה כמיטב יכולתו למלא את מקום אביו ולנחם ולסעוד את אמו בהתנסות הקשה והעצובה במיוחד הזאת. במשך כמעט תריסר שנים (עד אשר החל את סעודו הציבורי), שום אב לא יכול היה לאהוב ולהזין את בתו בחיבה ובנאמנות גדולים יותר מכפי שאהב ישוע את רות הקטנה ודאג לה. והוא אף היה אב טוב באותה מידה עבור כל יתר בני משפחתו.

במהלך אותה שנה ניסח ישוע תפילה שאותה לימד, לאחר מכן, את שליחיו, ואשר הפכה להיות ידועה ברבים בשם "תפילת האדון". במידה מסוימת, הייתה תפילה זו מעין התפתחות של המזבח המשפחתי; בקרב המשפחה הזו השתמשו בצורות הלל רבות ובכמה צורות של תפילה רשמית. לאחר מות

recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

^{126:26 (1399:1)} This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

^{126:27 (1399:2)} The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

^{126:28 (1399:3)} But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

^{126:31 (1399:4)} By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

^{126:32 (1399:5)} On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

^{126:33 (1399:6)} During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as "The Lord's Prayer." In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father's death Jesus tried to teach the older children to express

אביו, ניסה ישוע ללמד את הילדים הגדולים יותר לבטא את עצמם בתפילה באופן יחידאי – ממש כשם שהוא נהנה לעשות בעצמו – אך הם לא הצליחו לתפוש את צורת מחשבתו ותמיד חזרו לתפילות אשר למדו בעל-פה. ובמסגרת המאמץ הזה של ישוע להמריץ את אחיו ואת אחיותיו הבוגרים יותר להתפלל באופן יחידאי, הוא ניסה להובילם תוך שהוא מציע משפטים לדוגמא, וכך קרה – בלי שנתכוון לכך מצדו – שכולם השתמשו בצורת תפילה אשר נבנתה ברובה מתוך השורות האלה אשר ישוע הציע ולימד אותם.

לבסוף ויתר ישוע על הרעיון שכל בן משפחה ינסח את תפילתו באופן ספונטני, ובאחד מערבי חודש אוקטובר הוא ישב לצד המנורה השטוחה שעל שולחן האבן הנמוך, ורשם באמצעות פיסת פחם על-גבי לוח עץ ארז חלק, אשר שטחו כחצי מטר רבוע, את התפילה אשר הפכה מאז ואילך לתפילה המשפחתית הסטנדרטית.

בשנה זו נטרד ישוע מאוד במחשבות מבלבלות. האחריות למשפחה חיסלה ביעילות יחסית כל מחשבה על ביצוע מידי של תוכנית כלשהי אשר תהווה מענה לקריאה אשר קיבל בירושלים "לעסוק בענייני אביו." ישוע הסיק נכונה כי הדאגה למשפחתו הארצית חייבת לקבל עדיפות על-פני כל חובותיו האחרות; וכן, כי התמיכה במשפחתו חייבת להפוך לחובתו הראשונה.

במהלך שנה זו מצא ישוע פסוק במה שמכונה "ספר חנוך", אשר השפיע עליו לאחר מכן בבחירת המונח "בן האדם" לתיאור משימת המתת שלו באורנטיה. הוא שקל את רעיון המשיח היהודי לעומקו, והיה משוכנע עד תום שהוא לא עתיד להיות המשיח הזה. הוא כמה לסייע לעם של אביו, אך הוא מעולם לא ציפה להוביל צבאות יהודיים על-מנת לסלק את הכובש הזר של פלשתינה. הוא ידע שלעולם הוא לא ישב על כס המלך דוד בירושלים. והוא אף לא האמין שמשימתו הינה זו של גואל רוחני, או מורה של מוסר, אך ורק עבור העם היהודי. לפיכך, לא היה שום אופן שבו יכלה משימת חייו למלא אחר הכמיהה העצומה והנבואות המשיחיות של כתבי הקודש העבריים; לכל הפחות, לא באופן שבו הבינו היהודים את תחזיות הנביאים. ובאופן דומה, הוא היה בטוח בכך שלא היה עליו להופיע כ"בן האדם" אשר אותו תיאר הנביא דניאל.

אך כיצד יקרא לעצמו כאשר תגיע שעתו להתייצב כמורה של העולם? אילו טענות הוא יטען באשר למשימתו? וכיצד הוא יקרא בפי האנשים אשר יאמינו בתורתו בבוא העת?

בעודו מתחבט בדעתו בסוגיות האלה, מצא ישוע בקרב ספרי האפוקליפסה שבבית הכנסת של נצרת, אשר אותם למד, כתב יד אשר כותרתו הינה "ספר חנוך"; ואף כי היה בטוח שלא נכתב בידי חנוך הקדום, הוא הסתקרן מאוד

themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

^{126:34 (1389:7)} At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

^{126:35 (1389:8)} This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to "be about his Father's business." Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

^{126:36 (1390:1)} In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term "Son of Man" as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

^{126:37 (1390:2)} But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

^{126:38 (1390:3)} While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called "The Book of Enoch"; and though he was certain that it

וקרא בו שוב ושוב פעמים רבות. קטע אחד הרשים אותו במיוחד, קטע שבו הופיע המושג "בן האדם". הסופר של מה שקרוי ספר חנוך גולל את היריעה על אודות "בן האדם" הזה, תיאר את העבודה אשר יבצע בכדור הארץ והסביר כי בטרם ירד לכדור הארץ על-מנת לגאול את האנושות, פסע "בן האדם" הזה בחצרות ההדר השמימיים עם אביו, אבי הכול; וכן, כי הוא הפנה את גבו לכל התפארת וההדר הללו על-מנת לרדת אל כדור הארץ ולהראות את הגאולה לבני האדם הנזקקים. ובעת שישוע קרא בפסוקים הללו (בהבינו היטב כי הרבה מן המיסטיקה המזרחית אשר התמזגה בתורה הזו הייתה שגויה), לבו ענה בו ודעתו הכירה בכך שמכל הנבואות המשיחיות המצויות בכתבי הקודש העבריים, ומכל התיאוריות על אודות גואל יהודי, אף-אחת לא הייתה קרובה יותר לאמת מאשר זו שבסיפור אשר נטמן בספר חנוך, שזכה לקבל אך הכרה חלקית; ובו במקום ובו ברגע הוא גמר אומר לאמץ את הכינוי "בן האדם" כאשר יתחיל במשימתו. וכך אכן עשה כאשר החל בעבודתו הציבורית. ישוע ניחן ביכולת מהימנה להכיר באמת, והוא לא היסס לאמץ אמת בלא תלות במקור שממנו היא נבעה.

ועד לעת זו הוא כבר התבסס בדעתו ביחס להרבה מן הדברים אשר נגעו לעבודתו העתידית למען העולם, אך הוא לא סיפר על כך מאומה לאמו, אשר עדיין האמינה בנחישות ברעיון היותו המשיח היהודי.

וכעת צף ועלה הבלבול הגדול ביותר של ימי צעירותו של ישוע. לאחר שהחליט דברים מסוימים באשר לטיב משימתו בכדור הארץ, זו הנוגעת לעיסוקו "בענייניו של אביו" – קרי להציג את טיבו האוהב של אביו לבני האנושות כולה – הוא שוב החל לחכוך בדעתו באשר להצהרות הרבות המצויות בכתבי הקודש אשר נגעו לבואו של גואל העם, של מורה יהודי, או של מלך יהודי. לאיזה אירוע התייחסו הנבואות האלה? האם הוא לא היה יהודי? או שמא היה? האם היה נצר לבית דוד, או שמא לא היה? אמו טענה שהוא כן; אביו פסק שהוא לא. הוא החליט שהוא לא. אך האם ייתכן שהנביאים התבלבלו באשר לטיבו ולמשימתו של המשיח?

אחרי ככלות הכול, האם ייתכן שהצדק היה עם אמו? בעבר, במקרים שבהם התגלעו חילוקי דעות, אמו צדקה במרבית הפעמים. אם הוא היה מורה חדש ולא המשיח, אזי כיצד יכיר את המשיח היהודי אם זה יופיע בירושלים במהלך משימתו בכדור הארץ; ויתרה מכך, מה אמור להיות יחסו למשיח היהודי הזה? ולאחר שיחל במשימת חייו, מה ראוי שיהא יחסו למשפחתו? מה ראוי שיהא יחסו לקהילה ולדת היהודית? ולאמפריה הרומית? ולגויים ולדתותיהם? הצעיר הגלילי חקר בדעתו בכל אחת מן הבעיות רבות המשמעות האלה, ושקל אותן לעומקן בעודו ממשיך לעסוק בעבודתו על שולחן הנגרים,

had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term "Son of Man" appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title "the Son of Man." And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

^{126:3.9 (1390.4)} By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

^{126:3.10 (1390.5)} The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, "to be about his Father's business" — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

^{126:3.11 (1391.1)} After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his

בעודו עמל לספק פרנסה לעצמו, לאמו ולשמונת הפיות הרעבים הנוספים.

לפני תום השנה הזו ראתה מרים כיצד הולכים ומתדלדלים כספי המשפחה. היא העבירה את מכירת היונים ליעקב. ואז הם קנו פרה שנייה, ובעזרתה של מרים הם החלו למכור חלב לשכניהם בנצרת.

אמו של ישוע נבהלה עד מאוד מתקופות המדיטציה העמוקות שלו, ממסעותיו התכופים לראש הגבעה על-מנת להתפלל, וממגוון הרעיונות המוזרים אשר העלה מפעם לפעם. לפעמים היא חשבה שהנער יצא מדעתו, ואז היא ריסנה את פחדיה, בזכרה שאחרי ככלות הכול הוא היה ילד של הבטחה, ובמידה כזאת או אחרת שונה מן הצעירים האחרים.

אך ישוע למד שלא לשתף בכל מחשבותיו; שלא להציג לעולם, ואפילו לא לאמו שלו, את כל רעיונותיו. החל משנה זו ואילך, חשף ישוע פחות ופחות ממה שחלף במוחו; במילים אחרות, הוא דיבר פחות על אודות דברים שאדם ממוצע לא יכול היה לתפוש, ואשר היו עלולים לגרום לו להיראות כמוזר יותר, או כשונה, מאנשים רגילים. לכל דבר ועניין, הוא הפך לשגרתי ורגיל למראית עין, אף כי בתוכו הוא קמה למישהו שיוכל להבין את בעיותיו. הוא כמה לחבר שעליו הוא יוכל לסמוך, לשותף סוד, אך בעיותיו היו סבוכות מדי להבנה עבור עמיתיו האנושיים. הייחודיות של מצבו יוצא-הדופן חייב אותו לשאת את הנטל שלו לבדו.

4. דרשה ראשונה בבית הכנסת

עת מלאו לו חמש-עשרה שנים, הותר לישוע לעלות באופן רשמי בשבת אל בימת בית הכנסת. פעמים רבות בעבר, כאשר לא היה מי שידבר, התבקש ישוע לקרוא מכתבי הקודש, אך כעת הגיע היום שבו הותר לו על-פי החוק לנהל את הטקס. ולפיכך, בשבת הראשונה שלאחר יום הולדתו החמישה-עשר קבע החזן כי ישוע ינהל את תפילת הבוקר בבית הכנסת. וכאשר התקבצו כל מאמיני נצרת, עלה האיש הצעיר והחל לקרוא מכתבי הקודש את מבחר הפסוקים אשר בחר לקרוא:

"רוח אֲדֹנֵי יְהוָה עָלַי, יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבַשֵּׁר עֲנִיּוֹם, שְׁלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב, לְקַרְא לְשִׁבּוּיִם דְּרוּר, וְלְאַסִּירִים פֶּקַח קוֹחַ; לְקַרְא שְׁנֵת-רָצוֹן לַיהוָה, וַיּוֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ; לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים, לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן, לְתַתּ לָהֶם פָּאֵר תַּחַת אֶפֶר, שְׁמֵן שִׁשׁוֹן תַּחַת אֲבָל, מַעֲטָה תְהַלֵּה תַחַת רוּחַ כְּהֵה; וְקִרְא לָהֶם אֵילֵי הַצִּדִקָּה, מִטַּע יְהוָה לְהַתְפָּאֵר."

mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

^{126:3.12 (1391.2)} Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

^{126:3.13 (1391.3)} His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

^{126:3.14 (1391.4)} But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

^{126:4.1 (1391.5)} With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

^{126:4.2 (1391.6)} "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith

”דַּרְשׁוּ טוֹב וְאַל רַע לְמַעַן תַּחֲיוּ, וַיְהִי כֵן יְהוָה אֱלֹהֵי-צְבָאוֹת אֲתֶכֶם. שִׁנְאוּ רַע וְאַהֲבוּ טוֹב; וְהִצִּיגוּ בְשַׁעַר מִשְׁפָּט; אוֹלֵי יַחֲנֹן יְהוָה אֱלֹהֵי-צְבָאוֹת שְׁאֲרִית יוֹסֵף.”

”רַחֲצוּ, הִזְכּוּ; הִסִּירוּ רָע מֵעַלְלֵיכֶם מִנְּגִד עֵינֵי; חִדְלוּ הָרַע, לְמַדּוּ הַטֵּב; דַּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁר־חֲמוּץ; שְׁפֹטוּ יְתוֹם, רִיבוֹ אֶלְמָנָה.”

”בַּמָּה אֶקְדֶּם יְהוָה, אִכְפֹּף לְאַלְהֵי מְרוֹם? הֲאֶקְדָּמְנוּ בַּעֲוֹלוֹת, בַּעֲגָלִים בְּנֵי שָׁנָה? הֲיִרְצָה יְהוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים, בְּרִבְבוֹת צֶאֱן וּבְנֹחַל־שָׁמָן? הֲאֶתֶּן בְּכוֹרִי פֶשַׁעִי, פָּרִי בִטְנִי חַטָּאת נִפְשִׁי? לֹא! יְהוָה הִגִּיד לִי אֲדָם מִה טוֹב. וּמָה יְהוָה דּוֹרֵשׁ מִמֶּנִּי, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד, וְהִצָּנֶע לִכְתֹּם-עִם-אֱלֹהֵיךָ?”

”וְאַל מִי, תִּדְמִינִי אֶל הַיֹּשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ? שִׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא עוֹלְמוֹת אֵלֶּה, הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צָבָאָם וּלְכֹלָם בְּשֵׁם יְקָרָא. מִרַב אוֹנִים וְאִמִּיץ כֹּחַ אִישׁ לֹא נִעְדָּר. נִתֵּן לִיעֹף כֹּחַ וְלֵאֵין אוֹנִים עֲצָמָה יִרְבָּה. אֵל תִּירָא כִּי עִמָּךְ אֲנִי; אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֵיךָ. אִמְצִיךָ, אִף עֲזָרְתִּיךָ, אִף תִּמְכָּתִיךָ בִּימִין צִדְקִי כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ מִחֲדִיק יְמִינֶךָ, הָאֹמֵר לָךְ, אֵל תִּירָא, אֲנִי עֲזָרְתִּיךָ.”

”אַתֶּם עֲדִי, נָאִם יְהוָה וְעִבְדִּי אֲשֶׁר בְּחֻרְתִּי לְמַעַן תִּדְעוּ וְתֵאֱמִינוּ לִי וְתִבְּנוּ כִּי אֲנִי הוּא הַנִּצָּחִי. אֲנִי-אֲנִכִּי, יְהוָה, וְאֵין מִבְּלַעֲדִי מוֹשִׁיעַ.”

וכאשר סיים את הקריאה – הוא התיישב, וקהל המתפללים חזר אל הבתים, והמתפללים הפכו במילים אשר הוא קרא עבורם ברוב חן. מעולם לא ראו אותו בני עירו כה רציני וכה הדור; מעולם לא שמעו את קולו כה רציני וכן; מעולם לא ראו אותו כה גברי והחלטי, כה סמכותי.

אחר הצהריים של שבת הזו טיפסו ישוע ויעקב אל פסגת הגבעה של נצרת. כאשר שבו לביתם, הם רשמו בפחם את עשרת הדברות ביוונית על שני לוחות חלקים. לאחר מכן מרתה קישטה וצבעה את הלוחות האלה, ובמשך שנים ארוכות הם נתלו מעל לשולחן העבודה הקטן של יעקב.

he may be glorified.

126:43 (1392:1) “Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:44 (1392:2) “Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:45 (1392:3) “Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:46 (1392:4) “To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:47 (1392:5) “And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior.”

126:48 (1392:6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:49 (1392:7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

בהדרגה שבו ישוע ומשפחתו אל אורח החיים הפשוט שלהם משנים עברו. בגדיהם, ואפילו מזונותיהם, הפכו פשוטים יותר. היו ברשותם שפע חלב, חמאה וגבינה. בהתאם לעונה הם נהנו מתגובת הגן, אך בכל חודש שחלף הם נדרשו לצמצום ולחסכון גדולים יותר. ארוחת הבוקר שלהם הייתה פשוטה מאוד; את מיטב המזון הם שמרו לארוחת הערב. ואולם, בקרב היהודים הללו, היעדר עושר לא נקשר במעמד חברתי נמוך.

ונער צעיר זה כבר הבין כמעט לחלוטין כיצד חיו אנשים בימיו. וניתן להיווכח עד כמה הבין היטב את החיים בבית, בשדה ובבית המלאכה, מתוך האופן שבו לימד מאוחר יותר, לימוד אשר מעיד על היכרות אינטימית עם כל שלבי ההתנסות האנושית.

החזן של נצרת המשיך לדבוק באמונה שישוע עתיד להיות מורה גדול, ושכל הנראה יהיה ממשיך דרכו של גמליאל הירושלמי הידוע.

נדמה היה כי התנפצו כל תוכניות הקריירה של ישוע. כפי שהדברים התפתחו כעת, העתיד לא נראה ורוד. אך הוא לא היסס; הוא לא התייאש. הוא המשיך לחיות, ומדי יום ביומו ביצע היטב ובנאמנות את המוטל עליו לעשות באותו יום מתוקף האחריות המידית שלו בחיים. חיו של ישוע מהווים את נחמת הנצח עבור כל האידיאליסטים המאוכזבים.

המשכורת היומית של נגר פועל-יום הלכה והצטמצמה. בסוף שנה זו יכול היה ישוע להרוויח ביום עבודה אחד, אשר החל מוקדם והסתיים מאוחר, סכום המשתווה לעשרים וחמישה סנטים. ובשנה שלאחריה המשפחה כבר התקשתה לעמוד בתשלומי המסים האזרחיים, וקל חומר בתשלומי המס אשר הועלה לבית הכנסת ומס בית המקדש בן מחצית השקל. במהלך שנה זו ניסה גובה המסים לסחוט מישוע תשלום נוסף, ואף איים להחרים את הנבל שלו.

מפחד פן יתגלה העותק ביוונית של כתבי הקודש ויוחרם על-ידי גובי המסים, מסר אותו ישוע ביום הולדתו החמישה-עשר לספריית בית הכנסת בנצרת כמתנת בגרותו לאל.

ההלם הכביר של שנתו החמש-עשרה של ישוע, הגיע כאשר הוא הלך לציפורי על-מנת לשמוע את החלטתו של הורדוס בנוגע לערר אשר הוצג בפניו במחלוקת שהתגלעה לגבי סכום הכסף אשר הגיע ליוסף בעת שזה מצא את מותו בתאונה. ישוע ומרים קיוו לקבל סכום כסף משמעותי, בעוד שהגזבר של ציפורי הציע להם סכום זניח. אחיו של יוסף ערערו ישירות בפני הורדוס עצמו, וכעת עמד ישוע בארמון ושמע את הורדוס קובע כי לא הגיע לאביו דבר בעת שמת. ובשל ההחלטה הבלתי-צודקת הזו ישוע מעולם לא בטח שוב בהורדוס אנטיפס. אין להתפלא על כך שאף כינה אותו פעם "השועל

^{126:5.1 (1392:8)} Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

^{126:5.2 (1392:9)} Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

^{126:5.3 (1392:10)} The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

^{126:5.4 (1393:1)} Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

^{126:5.5 (1393:2)} The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

^{126:5.6 (1393:3)} Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

^{126:5.7 (1393:4)} The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It

הזה".

העבודה הסמוכה לשולחן הנגרים שעליו עבד ישוע בשנה הזו, כמו גם בשנים שלאחריה, גרמה לכך שנבצר ממנו להתרועע עם נוסעי השיירות. חנות האספקה של המשפחה כבר עברה לידי דודו, וישוע עבד רק בבית המלאכה שבבית, וכך הוא היה קרוב למרים ויכול היה לסייע בטיפול במשפחה. בסביבות הזמן הזה הוא החל לשלוח את יעקב לחינוך הגמלים על-מנת לאסוף מידע על אודות המתרחש בעולם. כך הוא ביקש לשמור על קשר עם חדשות היום.

ובעת שהתפתח מנער לגבר, פקדו אותו כל אותם עימותים ובלבולים אשר פקדו צעירים ממוצעים בתקופות אשר קדמו לו ובאלה אשר הגיעו לאחריו. ואילו ההתנסות התובענית של האחריות לפרנסת משפחתו הגנה עליו, פשוט משום שלא היה לו זמן רב לחלום בהקיץ או ללכת שבי אחר נטיות מיסטיות.

הייתה זו השנה שבה שכר ישוע פיסת אדמה גדולה, מעט צפונה מביתם, וייעד אותה לשמש כגן ירק משפחתי. כל אחד מילדי המשפחה הגדולים יותר קיבל לאחריותו חלקת גן יחידה, והם התחרו תחרות הגונה זה במאמציו החקלאיים של זה. בעונת טיפוח גן הירק, בילה איתם אחיהם הגדול בגן מדי יום. בעודו עובד כך בגינת הירק לצד אחיו ואחיותיו הצעירים, פעמים רבות קיווה ישוע לאפשרות שיוכלו להתמקם בחווה בכפר, שם יוכלו ליהנות מן החירות ומן החופש של חיים בלתי-מופרעים. אך המציאות הייתה כזאת שהם לא חיו בכפר; וישוע, אשר היה צעיר תכליתי ממש כשם שהיה אידיאליסט, תקף את הבעיות אשר נתקל בהן בחוכמה ובנחישות, ועשה כל אשר לאל ידו על-מנת להתאים את עצמו ואת משפחתו למציאות של מצבם, ולהתאים את תנאיהם באופן המשביע-רצון ביותר האפשרי לשאיפותיהם האישיות ולשאיפותיהם המשותפות.

היה זמן שבו ישוע קיווה כי יוכל לאסוף את הסכום הנדרש לשם רכישתה של חווה קטנה, זאת יכול היה לעשות בתנאי שהיה מקבל את סכום הכסף המשמעותי שהיו חייבים לאביו בגין עבודתו בארמונו של הורדוס. הוא ממש שקל ברצינות את התוכנית הזו של מעבר המשפחה לכפר. אך כאשר הורדוס סירב לשלם להם את מה שהגיע ליוסף, הם וויתרו על השאיפה להיות בעלים של בית בכפר. ועל-אף זאת, הם נהנו במידה רבה מן ההתנסות בחיים חקלאיים. היו להם כעת, בנוסף ליונים, שלוש פרות, ארבע כבשים, להקת תרנגולות, חמור וכלב. אפילו הזאטוטים חויבו לעבוד באופן סדיר בתוכנית הסדורה היטב אשר אפיינה את חיי הבית של המשפחה הנצרית הזו.

עם תום שנתו זו, שנתו החמש-עשרה,

is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

^{126:5.8 (1333.5)} The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

^{126:5.9 (1333.6)} As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

^{126:5.10 (1333.7)} This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

^{126:5.11 (1333.8)} At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

^{126:5.12 (1334.1)} With the close of this fifteenth year

השלים ישוע את חצייתה של אותה תקופה מסוכנת וקשה בקיום האנושי, זמן המעבר משנות הילדות הנינוחות יותר, אל המודעות של ההתקרבות לבגרות, על שלל האחריות הכרוכות בה, ועל ההזדמנויות הטמונות בה לרכישת ההתנסויות המתקדמות הדרושות לגיבושו של אופי נאצל. תמה לה תקופת צמיחתם של הדעת ושל הגוף, וכעת מתחילה באמת הקריירה של האיש הצעיר הזה מנצרת.

Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

מסמך 127. שנות גיל ההתבגרות

128 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 126

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 127

שנות גיל ההתבגרות

סעיפים

מבוא

1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה)
2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה)
3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה)
4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה)
5. רבקה, בתו של עזרא
6. שנות העשרים (14 לספירה)

מבוא

בשעה שישוע נכנס לשנות גיל ההתבגרות שלו, הוא מצא את עצמו עומד בראש משפחה גדולה כמפרנס יחיד. תוך שנים אחדות מאז מותו של אבי המשפחה נעלם כל רכושם. בחלוף הזמן, ישוע הפך מודע יותר ויותר לקיומו הקודם; ובה בעת, הוא החל להבין באופן שלם יותר כי הוא נוכח בכדור הארץ בגוף בשר ודם במיוחד על-מנת לגלות את אביו מפרדיס לילדי האדם.

שום צעיר אשר חי אי-פעם, או שיחיה אי-פעם, בעולם הזה או בכל עולם אחר, מעולם לא התבקש, ולעולם לא יתבקש, לפתור בעיות כבדות משקל מאלה, או להתמודד עם קשיים סבוכים מאלה. שום צעיר באורנטיה לא יתבקש אי-פעם להתמודד עם קונפליקטים קשים יותר, או עם מצבי התנסות סבוכים יותר, מאשר אלו שעמם התמודד ישוע עצמו במהלך חמש השנים המאומצות האלה, מגיל חמש-עשרה ועד לגיל עשרים.

ובכך שרכש בפועל את התנסות החיים כצעיר בשנות ההתבגרות בעולם עתיר רוע, בעולם מוטד על-ידי חטא, רכש לעצמו בן האדם את הידע המלא על אודות התנסות החיים של הצעירים בכל עולמות של נבאדון, ולפיכך,

PAPER 127

THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

INTRODUCTION

^{127:01 (1385:1)} AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

^{127:02 (1385:2)} No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

^{127:03 (1385:3)} Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of

הפך לנצח למחוז המקלט המבין לכל הצעירים המיוסרים והנבוכים בני כל הגילאים, וברחבי כלל העולמות של היקום המקומי.

לאט אך בבטחה ובאמצעות התנסות בפועל, רוכש בן אלוהי זה את הזכות להיות ריבון יקומו שלו, השליט העליון והבלתי-מעורער של כלל ההוויות התבוניות הברואות בכל עולמות היקום המקומי, והמקלט המבין של כלל ההוויות, בנות כל הגילאים, ובעלות כל רמות כישורי האישיות וההתנסות.

1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה)

הבן אשר התגשם בגוף עבר דרך הינקות והתנסה בילדות נטולת מאורעות. ואז הוא הגיח מתוך אותו שלב התנסות של מבחן שבין הילדות לבין הבגרות – הוא הפך למתבגר ישוע.

בשנה זו הוא הגיע למלוא גודלו הפיזי. הוא היה צעיר חסון ונאה. הוא הפך יותר ויותר רציני ושקול, אך היה לבבי ואוהד. עינו הייתה טובה אך בוחנת; חיוכו היה תמיד כובש, אך מעודד. קולו היה מוסיקאלי, אך סמכותי; ברכת השלום שלו לבבית, אך נעדרת העמדת פנים. ותמיד, אפילו במגעים הפשוטים ביותר, דמה כי ניתן למצוא עדות לטבע דואלי, זה האנושי וזה האלוהי. ותמיד הוא הפגין את השילוב הזה של חבר אוהד ושל מורה סמכותי. ותכונות אישיות אלה החלו להופיע במוקדם, אפילו בשנות ההתבגרות האלה.

הצעיר הזה, היציב והחזק פיזית, אף השלים את מלוא התפתחות האינטלקט שלו. הוא לא רכש את מלוא התנסות המחשבה האנושית, אלא את מלוא היכולת להתפתחות אינטלקטואלית מעין זו. היה לו גוף בריא בעל פרופורציות טובות, דעת חריפה ואנליטית, אופי נעים ואוהד, ומזג משתנה ואגרסיבי במידת-מה, וכל אלו השתלבו יחדיו לכדי אישיות חזקה, מרשימה ומושכת.

ובחלוף הזמן, אמו, אחיו ואחיותיו התקשו יותר ויותר להבין; דבריו בלבלו אותם והם העניקו למעשיו פירוש שגוי. הם פשוט לא יכלו להבין את ח"י אחיהם הבכור, מכיוון שאמנם נתנה להם להבין שהוא עתיד להפוך לגואל העם היהודי. לאחר שהם קיבלו ממרים רמזים מעין אלו, אשר הועברו כסוד משפחתי, שער ברוחכם את הבלבול אשר חוו כאשר ישוע עצמו הכחיש נמרצות ובכנות את כל הרעיונות הללו ואת כל הכוונות האלה.

בשנה זו החל שמעון את חוק לימודיו, והם נאלצו למכור בית נוסף. וכעת נטל יעקב על עצמו

Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

^{127:0.4 (1365.4)} Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

^{127:1.1 (1365.5)} The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

^{127:1.2 (1365.6)} This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

^{127:1.3 (1365.7)} This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

^{127:1.4 (1365.1)} As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

^{127:1.5 (1365.2)} This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters,

את האחריות ללימודי שלוש אחיותיו, אשר שתיים מהן כבר היו גדולות דיין על-מנת ללמוד בריצנות. מיד כאשר גדלה רות, לקחו אותה מרים ומרתה תחת חסותן. ככלל, ילדות במשפחות יהודיות קיבלו חינוך מועט בלבד, אך ישוע סבר (ואמו הסכימה עמו) שילדות בנות צריכות להתחנך בבית הספר ממש כילדים בנים, ומכיוון שבית הספר של בית הכנסת לא נאות לקבלן, לא נותרה ברירה אלא לנהל בבית בית-ספר במיוחד עבורן.

במהלך שנה זו בילה ישוע את רוב זמנו על שולחן הנגרים. למרבה המזל הייתה לו עבודה בשפע; עבודתו הייתה מדרגה כה גבוהה, כך שלעולם לא היה מובטל מעבודתו, אף אם רמת הביקוש באזור ירדה. לעתים הוא היה כה עסוק עד כי יעקב נחלץ לעזרתו.

עד תום השנה הזו הוא כמעט גמר אומר להתחיל בעבודתו הציבורית – לאחר שיגדל את אחיו ואחיותיו ויחתן אותם – כמורה של אמת וכמגלה של אביו שבמרומים עבור העולם. הוא ידע כי הוא אינו עתיד להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, והחליט שיהיה זה כמעט חסר-תוחלת לשוחח עם אמו על העניינים הללו; הוא החליט לתת לה להשתעשע ברעיונות אשר תבחר, זאת הואיל וכל מה שאמר בעבר כמעט ולא השפיע עליה; והוא זכר שגם אביו מעולם לא הצליח לומר דבר כלשהו אשר ישנה את דעתה. משנה זו ואילך הוא שוחח פחות ופחות על אודות העניינים הללו עם אמו, או עם כל אחד אחר. משימתו שלו הייתה כה ייחודית, עד כי איש מן החיים על-פני האדמה לא יכול היה להשיא לו עצה כיצד לבצעה.

הוא באמת שימש כאב עבור משפחתו, על-אף גילו צעיר; הוא בילה בחברת אחיו הצעירים כל שעה שניתנה לו, והם אכן אהבו אותו. אמו התעצבה כאשר ראתה אותו עובד כל-כך קשה; היא הצטערה על כך שהוא עמל מדי יום ביומו לפרנסתו על שולחן הנגרים במקום ללמוד בירושלים עם הרבנים, כפי שהם תכננו עבורו בחדווה. ואף כי מרים לא הבינה הרבה ביחס לבנה, היא אכן אהבה אותו, והעריכה עד מאוד את האופן המסור שבו נטל על כתפיו את האחריות לבית.

two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

^{127:1.6 (1396.3)} Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

^{127:1.7 (1396.4)} By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

^{127:1.8 (1396.5)} He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה)

בסביבות הזמן הזה שררה תסיסה ניכרת, בייחוד בירושלים וביהודה, והתגבשה תמיכה בהתקוממות כנגד תשלום המסים לרומא. נוצרה מפלגה לאומנית חזקה, אשר כונתה בשם הקנאים. בניגוד לפרושים, הקנאים לא אבו להמתין לבוא המשיח. הם ביקשו לשנות את המציאות דרך התקוממות פוליטית.

קבוצת מארגנים מירושלים הגיעה לגליל והתקדמה יפה יחסית עד הגיעה לנצרת. כאשר

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

^{127:2.1 (1396.6)} At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

^{127:2.2 (1396.7)} A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway

באו לפגוש את ישוע, הוא האזין בזהירות לדבריהם, שאל שאלות רבות, אך סירב להצטרף למפלגה. הוא סירב לגלות את הסיבות לאי-הצטרפותו, ותוצאת סירובו הייתה שהרבה מחבריו הצעירים בנצרת נותרו אף הם מחוצה למפלגה.

מרים ניסתה ככל יכולתה לגרום לו להצטרף, אך לא הצליחה להניאו מהחלטתו להימנע מכך. היא אפילו הרחיקה לכת ורמזה לכך שסירובו לבקשתה להצטרף למאבק הלאומי היה בבחינת חוסר-ציות, הפרה של אותה הבטחה שיציית להוריו אשר נתן בשוכם מירושלים; אך בתשובה למיזה הזו ישוע רק הניח בעדינות את ידו על כתפה, הישיר אליה מבט ואמר: "אימי, איך את יכולה?" ומרים נסוגה מדבריה.

אחד מדודיו של ישוע (שמעון, אחי מרים) כבר הצטרף לקבוצה הזו והתמנה, לאחר מכן, לאחד ממפקדי החטיבה הגלילית. ובמשך מספר שנים שררה תחושת זרות בין ישוע לבין דודו.

ואולם הצרות החלו לרחוש בנצרת. גישתו של ישוע לנושא זה יצרה חלוקה בקרב צעירי העיר. כמחציתם הצטרפו לארגון הלאומי, ואילו המחצית השנייה החלה ליצור קבוצה נגדית של לאומנים מתונים יותר אשר ציפו מישוע לעמוד בראשם. הם נדהמו כאשר הוא סירב לכבוד אשר הוצע לו. התירוץ שנתן היה האחריות המשפחתית הכבדה הרובצת על כתפיו, ודבר זה אכן היה מובן. אבל המצב הלך והסתבך כאשר יהודי עשיר בשם יצחק, מלווה כספים אשר עבד עם הגויים, הסכים לתמוך במשפחתו של ישוע אם רק יניח את כלי עבודתו וייקח על עצמו את הנהגת קבוצת הלאומנים מנצרת.

וישוע, אז בקושי בן שבע-עשרה, עמד אל מול אחד מן המצבים העדינים והקשים ביותר של חייו המוקדמים. מנהיגים רוחניים מתקשים תמיד להתייחס לנושאים לאומניים, במיוחד כאשר המצב מסתבך בשעה שכובש זר מטיל מסים. וכאן הקושי היה כפול מכיוון שהדת היהודית הייתה מעורבת בכל התסיסה הזו כנגד רומא.

מצבו של ישוע הפך קשה עוד יותר מכיוון שאמו, דודו ואפילו אחיו הצעיר יעקב, דחקו בו להצטרף למאבק הלאומי. כל הטובים שביהודי נצרת הצטרפו, ואותם צעירים אשר טרם עשו כן היו נכונים להצטרף לתנועה ברגע שבו ישנה ישוע את דעתו. בכל נצרת כולה עמד לו ליועץ אך ורק אדם חכם אחד, מורהו משכבר הימים – החזן. וזה ייעץ לו כיצד לענות לוועדת האזרחים, כאשר אלו הגיעו לבקש את תשובתו לקובלנה הפומבית אשר הועלתה. בכל חייו הצעירים של ישוע, הייתה זו הפעם הראשונה שבה נקט במודע באסטרטגיה ציבורית. עד אז, תמיד שיתף באמת בכנות, וכך הבהיר את המצב, אך כעת הוא לא יכול היה להצהיר על האמת במלואה. הוא לא יכול היה לרמוז שהיה יותר

until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

^{127:23 (1397:1)} Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

^{127:24 (1397:2)} One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

^{127:25 (1397:3)} But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

^{127:26 (1397:4)} Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

^{127:27 (1397:5)} Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the

מאשר אדם; הוא לא יכול היה לגלות את הרעיון אשר גיבש על אודות המשימה אשר המתנה לו כאדם בשל יותר. ועל אף המגבלות האלה, דבקו הדתית ונאמנותו הלאומית הועמדו במישרין למבחן. משפחתו סערה, חבריו הצעירים היו חלוקים, וכלל הקהילה היהודית בעיר רחשה והמתה. ולחשוב על כך שהוא הואשם בכל אלה! ועד כמה היה חף מכל כוונה לגרום לצרה מכל סוג שהוא, קל וחומר למהומה מעין זו.

דבר-מה היה צריך להיעשות. ישוע היה חייב להציג את עמדתו, וכך אומנם עשה באומץ ובדיפלומטיות אשר השביעה את רצונם של רבים, אף כי לא את רצון כולם. הוא נצמד לרעיון שמאחורי הטיעון המקורי שלו, וטען שחובתו הראשונה הייתה כלפי משפחתו, וכי אם אלמנה ושמונה ילדים זקוקים ליותר ממה שכסף יכול לקנות – צרכי החיים הבסיסיים – וכי הם זכאיים להשגחתו ולהנחייתו של אב, וכי הוא לא יכול לשחרר את עצמו במצפון נקי מן החובה אשר הטילה עליו התאונה האכזרית. הוא ציין לשבח את אמו ואת אחיו המבוגר ביותר, על כך שהיו נכונים לשחררו, אך ציין שוב שחובתו כלפי אביו המת אסרה עליו לעזוב את משפחתו, ללא קשר לכמות הכסף אשר הוצעה לשם תמיכה חומרית בה; והוא אף יצא בהכרזה אשר לא תישכח – "לא יוכל הכסף לאהוב." במהלך הנאום התייחס ישוע פעמים מספר ל"משימת חייו", אך הסביר כי בין שהיא תואמת את הרעיון הצבאי ובין שאינה תואמת אותו, הוא וויתר על זו, כמו על כל דבר אחר בחייו, בכדי לעמוד בנאמנות בחובתו כלפי משפחתו. כלל תושבי נצרת ידעו כי הוא שימש אב טוב למשפחתו, ונושא זה, הקרוב כל-כך ללב של כל יהודי נאצל, מצא את אוזנם של רבים ממאזיניו; ואלו אשר לא חשבו כן, השתכנעו מדברים אשר נשא יעקב, שאף שלא היו חלק מן התכנית, נאמרו באותו מעמד. באותו היום ממש ערך החזן חזרה ליעקב על נאומו, דבר אשר נשמר בסוד ביניהם.

יעקב הכריז כי הוא היה בטוח שישוע היה עוזר לשחרר את עמו לו הוא (יעקב) היה בוגר דיו על-מנת ליטול על עצמו את האחריות למשפחה, וכי אם רק יתירו לישוע להישאר "עמנו, להיות לנו לאב ולמורה, כי אז הם לא יקבלו רק מנהיג אחד ממשפחת יוסף, אלא יקבלו לאחר מכן חמישה לאומנים נאמנים, שהרי לא נגדל חמשת הנערים תחת חסותו של אחינו-אבינו לשרת את האומה?" וכך הגיע העניין הטעון, המאיים עד מאוד, לסוף שמח יחסית.

לעת עתה תם המשבר, אך בנצרת לא שכחו מעולם את המאורע הזה. התסיסה

situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

^{127:28 (1397:9)} Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that "money cannot love." In the course of this address Jesus made several veiled references to his "life mission" but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

^{127:29 (1398:1)} James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

^{127:2:10 (1398:2)} The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth.

נמשכה; ומאז לא היה ישוע חביב על הכול; מעולם לא התגברו לגמרי על המחלוקת ועל הטינה. וזו הייתה אחת הסיבות העיקריות – בנוסף לאירועים עוקבים אחרים – שבעטיין הוא עבר בשנים מאוחרות יותר לכפר נחום. מכאן ואילך נשתמרה בנצרת חלוקה של הרגשות באשר לבן האדם.

בשנה זו סיים יעקב את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד במשרה מלאה בבית המלאכה שבבית. הוא רכש מיומנות בשימוש בכלים, וכעת לקח על עצמו את הכנת העולים והמחרשות, זאת בעוד שישוע התפנה לעסוק יותר בגימורים של עבודות נגרות לבית ובעבודות-מומחה של הכנת ארונות.

במהלך שנה זו התקדם ישוע עד מאוד בארגון דעתו שלו. בהדרגה הוא שילב בין טיבו האנושי לטיבו האלוהי, והשיג את כלל ארגון האינטלקט בכוח החלטותיו שלו, ובסיועו של המשגוח השוכן בלבד, אותו משגוח ממש אשר שוכן בדעת של כל בן-תמותה רגיל בעולמות של בתר-בן-של-מתת. למעט ביקורו של שליח מטעם אחיו המבוגר עמנואל, אשר הופיע בפניו פעם אחת באותו לילה בירושלים, לא אירע עד כה דבר על-טבעי כלשהו בקריירה של האיש הצעיר הזה.

3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה)

במהלך שנה זו נמכר כל רכוש המשפחה, למעט בית המגורים והגן. הנכס האחרון בכפר נחום (למעט בעלות חלקית בנכס אחר), אשר כבר מושכן, כעת נמכר. בתמורה שהתקבלה שילמו מסים, נרכשו כלים חדשים עבור יעקב, ובוצע תשלום על חשבון רכישת חנות האספקה ובית המלאכה הישן של המשפחה הסמוך לחניון השיירות, אשר כעת ישוע הציע לרכוש בחזרה, זאת מכיוון שיעקב היה מבוגר דיו לעבוד בבית המלאכה שבבית ולסייע למרים בעבודות הבית. וכאשר, לעת עתה, פחת כך הלחץ הכלכלי, החליט ישוע לקחת את יעקב לחגיגות הפסח. הם צעדו לירושלים דרך השומרון יום אחד מוקדם יותר מהמועד על-מנת להיות לבדם. ובשעה שהם צעדו סיפר ישוע ליעקב על אודות המקומות ההיסטוריים שדרכם הם חלפו בדרך, כפי שאביו לימד אותו במהלך מסע דומה אשר ערכו חמש שנים קודם לכן.

עת חצו דרך השומרון, הם חזו במראות משונים רבים. במהלך המסע הזה הם שוחחו על אודות רבות מן הבעיות האישיות, המשפחתיות והלאומיות שלהם. יעקב היה נער דתי מאוד, ואף כי לא הסכים לגמרי עם אמו באשר למעט שידע על אודות התכניות הנגעות למשימת חייו של ישוע, הוא חיכה לזמן שבו יוכל לקחת אחריות על המשפחה בכדי לאפשר לישוע להתחיל במשימתו. הוא העריך מאוד את העובדה שישוע לקח אותו לעלות עמו לרגל לפסח, והם שוחחו על אודות העתיד בפירוט רב

The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:21 (1398:3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:21 (1398:4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:31 (1398:5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:32 (1399:1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully

מאשר אי-פעם.

במהלך המסע דרך השומרון חשב ישוע רבות, ובייחוד בבית-אל, כאשר לגם מהמים של באר יעקב. הוא ואחיו שוחחו על אודות המסורות של אברהם, יצחק ויעקב. הוא הכין היטב את יעקב למראות שהיה צפוי לראות בירושלים, וביקש לצמצם את עוצמת ההלם ביחס לזה שהוא עצמו חווה בביקורו הראשון במקדש. אך יעקב לא היה כה רגיש לחלק מן המראות הללו. הוא ציין את היובש ואת חוסר-הלב שבו שימשו כמה מן הכוהנים בקודש, אך ככלל הוא נהנה עד מאוד משהותו בירושלים.

ישוע לקח את יעקב לבית-עניא לסעודת הפסח. שמעון נאסף אל אבותיו, וישוע עמד בראש סדר הפסח בבית הזה, זאת לאחר שהביא מן המקדש את השה אשר הוקרב לעולה.

לאחר סעודת הפסח ישבה מרים לשוחח עם יעקב, בעוד שמרתה, אלעזר וישוע שוחחו עמוק אל תוך הלילה. למחרת הם נטלו חלק בטקסי המקדש, ויעקב התקבל לחיק עם ישראל. באותו בוקר, בשעה שהשתהו על פסגת הר הזיתים לצפות במקדש, התפעל יעקב בקול, בעוד שישוע התבונן בירושלים בדממה. יעקב לא הצליח להבין את פשר ההתנהגות של אחיו. באותו לילה הם שבו לבית-עניא ותכננו לצאת חזרה הביתה למחרת היום, אלא שיעקב התעקש לשוב ולבקר במקדש בהסבירו שברצונו להקשיב למורים. ואף כי הייתה אמת בדבריו, בסתר הוא קיווה לשמוע את ישוע משתתף בדיונים, כפי ששמע על כך מפי אמו. ובהתאם לכך, הם חזרו למקדש ושמעו את הדיונים, אך ישוע לא שאל כל שאלה. לדעת מתעוררת זו של אדם ואל, כל אלו נדמו כשטויות חסרות חשיבות – הוא יכול היה רק לרחם עליהם. יעקב התאכזב מכך שישוע לא אמר דבר. וכאשר הוא שאל אותו, ענה ישוע רק כי "טרם הגיעה שעתו."

למחרת הם יצאו חזרה דרך יריחו ועמק הירדן, ובעודם הולכים סיפר ישוע ליעקב דברים רבים, כולל על אודות המסע הקודם שלו בדרך הזו, כשהיה בן שלוש-עשרה.

לאחר ששבו לנצרת, החל ישוע לעבוד בבית המלאכה הישן של המשפחה. מאוד שימח אותו לפגוש מדי יום אנשים מכל קצוות הארץ ומהמחוזות הסובבים אותה. ישוע באמת אהב אנשים – פשוט אנשים רגילים. בכל חודש הוא שילם תמורת בית המלאכה, ובסיועו של יעקב המשיך לפרנס את המשפחה.

מספר פעמים בשנה, כאשר לא היה בנמצא מי מן המבקרים שיקרא בכתבי הקודש, המשיך ישוע לקרוא בשבת בבית הכנסת. פעמים רבות הוא אף הציע הערות על השיעור, אך על-פי-רוב

than ever before.

^{127:33 (1399:2)} Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

^{127:34 (1399:3)} Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

^{127:35 (1399:4)} After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

^{127:36 (1399:5)} The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

^{127:37 (1399:6)} Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

^{127:38 (1399:7)} Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but

בחר את הקטעים כך שלא נדרש להם הסבר. הוא היה מיומן, ולפיכך ארגן את סדר קריאת הקטעים, כך שהאחד יאיר את משנהו. ובהתאם לתנאי מזג האוויר, הוא תמיד לקח את אחיו ואחיותיו לצעידות בטבע בשבת אחר-הצהריים.

בסביבות הזמן הזה ארגן חזן בית הכנסת מועדון לגברים צעירים, אשר עסק בדיונים פילוסופיים ואשר נפגש בבתי החברים השונים ופעמים רבות בביתו שלו. ישוע הפך לחבר בולט בקבוצה זו, וכך רכש לעצמו מחדש חלק מן הכבוד אשר רחשו לו בעבר בני המקום, ואשר איבד לאחרונה בשל המחלוקות הלאומניות.

ואף כי חיי החברה שלו היו מוגבלים, הוא לא הזניח אותם לגמרי. היו לו חברים אוהדים רבים ומעריצים אדוקים בקרב צעירי נצרת, גברים ונשים כאחד.

בחדש ספטמבר באו אלישבע ויוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. יוחנן, אשר איבד את אביו, התכוון לשוב לגבעות יהודה ולעסוק בחקלאות וברעיית צאן, אלא אם כן ישוע היה מיעץ לו להישאר בנצרת ולעסוק בנגרות או בכל עבודה אחרת. הם לא ידעו שהמשפחה מנצרת הייתה למעשה חסרת פרוטה. וכל שמרים ואלישבע שוחחו יותר על בניהם, כך הן השתכנעו כי מוטב לשני הגברים הצעירים לעבוד יחדיו ולראות יותר זה את זה.

ישוע ויוחנן ניהלו שיחות רבות; והם שוחחו על אודות כמה עניינים אינטימיים ואישיים מאוד. עם תום הביקור, הם החליטו לא להתראות שוב, עד אשר ייפגשו בעת שישרתו את הציבור; זאת לאחר שישמעו את "קריאת האב שבשמיים" שתורה להם להתחיל בעבודתם. יוחנן כל-כך התרשם ממה שראה בנצרת, עד שהשתכנע כי עליו לשוב לביתו ולעמול לפרנסת אמו. הוא השתכנע כי הוא עתיד להיות חלק ממשימת חייו של ישוע, אך ראה שישוע עתיד לבלות שנים רבות בגידול משפחתו; ולכן הוא שמח לשוב לביתו, להתבסס, ולדאוג לחווה הקטנה שלהם ולצרכי אמו. ויוחנן וישוע לא ראו עוד זה את זה עד לאותו יום, בירדן, כאשר בן האדם הציג את עצמו להטבלה.

אחר-הצהריים של יום שבת ה-3 בדצמבר בשנה זו, הלם המוות בשנית במשפחה מנצרת. עמוס הקטן, התינוק, מת מחום גבוה לאחר מחלה בת שבוע. לאחר שעברה את תקופת הצער הזו עם בנה-בכורה כמשענתה היחידה, הכירה מרים סוף-סוף, ובמלוא מובן המילה, בישוע כראש המשפחה האמיתי; והוא אכן היה ראש משפחה ראוי.

במשך ארבע שנים רמת חייהם ירדה בהתמדה; משנה לשנה התרחבה מצוקת העוני. לקראת סוף השנה הזו הם עמדו אל מול אחת מן ההתנסויות הקשות ביותר של כלל מאבקהם

usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

^{127:3.9 (1400.1)} About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

^{127:3.10 (1400.2)} His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

^{127:3.11 (1400.3)} In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

^{127:3.12 (1400.4)} Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

^{127:3.13 (1400.5)} On Saturday afternoon, December 3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

^{127:3.14 (1400.6)} For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of

המאומצים. יעקב עדיין לא החל להרוויח הרבה, והוצאות הלוויה, אשר נוספו על כל שאר ההוצאות, פשוט הכריעו אותם. אך ישוע אמר לאמו החרדה והאבלה רק את זאת: "אמא-מרים, הצער לא יעזור לנו; כולנו עושים את המיטב, וחיוך-האם שלך עשוי אף לעורר אותנו לעשות טוב יותר. מדי יום אנחנו מתחזקים במעשינו מתוך אמונה שימים טובים יותר ממתנים לנו." האופטימיות התכליתית והמוצקה שלו אכן הייתה מדבקת; כל הילדים חיו באווירה של ציפייה לימים ולדברים טובים יותר. והאומץ הזה, המהול בתקווה, תרם רבות להתפתחותם של קווי אופי חזקים ונאצלים, על-אף הדחק שבעוני.

ישוע ניחן ביכולת לגייס ביעילות את כל כוחות הדעת, הנשמה והגוף למשימה אשר עמדה מולו. הוא היה מסוגל לרכז את דעתו, המעמיקה לחשוב, בבעיה האחת אשר אותה ביקש לפתור, ויכולת זו, בנוסף לסבלנותו הבלתי-נלאית, אפשרה לו לעמוד בצלילות בקשיי החיים האנושיים – לחיות כאילו "היה כְּרֹאֶה אֶת אֱשֶׁר אֵינָנוּ נִרְאֶה."

all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

^{127:3.15 (1400.7)} Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה)

מרים וישוע הסתדרו כעת הרבה יותר טוב. היא פחות החשיבה אותו כבנה; הוא הפך להיות יותר כאב ילדיה. בכל יום החיים זימנו להם קשיים מעשיים ומידיים. הם שוחחו על אודות עבודת חייו לעיתים רחוקות יותר, משום שבחלוף הזמן היו כל מחשבותיהם נתונות לפרנסה ולגידול בני משפחתם, על ארבעת בניה ושלוש בנותיה.

בתחילת שנה זו סיים ישוע לשכנע לגמרי את אימו לקבל את שיטות החינוך שלו עבור הילדים – הציווי החיובי לעשיית טוב במקום השיטה היהודית הישנה יותר של איסור הרע. בביתו, כמו גם במהלך הקריירה הציבורית שלו כמורה, ישוע התמיד להשתמש בשיטת הציווי החיובית. תמיד ובכל מקום הוא אמר, "תעשו כן – עליכם לעשות כך." מעולם הוא לא השתמש בשיטת הלימוד השלילית, אשר נגזרה מן הטאבו הקדום. הוא נמנע מלהדגיש את הרוע באמצעות איסורו, ורומם את הטוב תוך ציווי עשייתו. זמן התפילה שימש בבית הזה לשיחה על כל דבר ועניין הקשור לרווחת המשפחה.

ישוע החל להחיל משמעת על אחיו ואחיותיו בגיל כה צעיר, עד כי כמעט ולא נדרש להענישם על-מנת לגרום להם לציית מיד ובלב שלם. היוצא מן הכלל היחיד היה יהודה, אשר ישוע נדרש בכמה הזדמנויות להענישו על כך שהפר את כללי הבית. בשלושה מקרים, כאשר היה זה נכון להעניש את יהודה על כך שהפר במודע את כללי ההתנהגות במשפחה, ואף הודה בכך, נקבע עונשו פה אחד על-ידי הילדים המבוגרים יותר

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

^{127:4.1 (1401.1)} By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

^{127:4.2 (1401.2)} By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, "You shall do this — you ought to do that." Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

^{127:4.3 (1401.3)} Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate

יהודה עצמו הסכים לעונש בטרם הוטל.

ואף-על-פי שישוע היה יסודי ושיטתי בכל אשר עשה, בכל פסיקותיו ניתן היה למצוא פרשנות גמישה ומרעננת והתאמה יחידנית אשר הרשימה עד מאוד את כל הילדים. הם חוו את רוח הצדק אשר הניעה את אחיהם-אביהם. הוא מעולם לא הטיל משמעת שרירותית על אחיו ואחיותיו, והוגנות אחידה מעין זו, כמו גם התחשבותו האישית, גרמו לכך שבני משפחתו אהבו את ישוע עד מאוד.

כאשר יעקב ושמעון גדלו הם ניסו לדבוק בשיטתו של ישוע – של ריצוי חברים לוחמניים או כועסים בשיטות של שכנוע ואי-התנגדות, והצלחו למדי בכך; אך יוסף ויהודה, בעוד שהם הסכימו לתורה מעין זו בבית, מיהרו להגן על עצמם כאשר הותקפו בידי חבריהם; ובייחוד היה זה יהודה אשר הפר את רוחה של תורה זו. אך אי-התנגדות לא היוותה כלל של המשפחה. ושום עונש לא הוטל על הפרתה של תורה אישית.

ככלל, כל הילדים, ובייחוד הבנות, התייעצו עם ישוע בנוגע לצרות הילדות שלהם, ונתנו בו אמון ממש כפי שהיו נותנים באב אוהב.

יעקב החל להתבגר לכדי נער מאוזן היטב ובעל מזג נוח, אך לא היה בעל נטיות רוחניות כישוע. הוא היה תלמיד טוב בהרבה מיוסף, אשר למרות היותו פועל חרוץ, היה בעל נטיות רוחניות מועטות אפילו יותר. יוסף התנהל בכבדות ורמתו האינטלקטואלית לא השתוותה לזו של הילדים האחרים. שמעון היה ילד בעל כוונות טובות, אך יותר מדי חולמני. הוא התממה בהתבססותו בחיים והדאיג במידה רבה את ישוע ואת מרים, אך תמיד היה נער טוב, ובעל כוונות טובות. יהודה היה מחרחר אש. היו לו האידיאלים הגבוהים ביותר, אך אופי בלתי-יציב. הוא ירש את כל הנחישות והאגרסיביות של אמו, ואף יותר מכך, אך נעדר הרבה מחוש המידה והדיסקרטיות שלה.

מרים הייתה בת מאוד מאוזנת ושקולה, והעריכה מאוד את הנאצל ואת הרוחני. מרתה חשבה ופעלה לאט, אך הייתה ילדה מהימנה ויעילה עד מאוד. רות התינוקת, הצעירה שבבנות, הייתה מאור הבית; אף כי לא חשבה על דבריה, בלבבה היא הייתה הכנה מכולם. היא כמעט וסגדה לאחיה הבכור ואביה. אך הם לא פינקו אותה. היא הייתה ילדה יפהפייה אך לא נאה כמרים, אשר הייתה היפה במשפחה, אם כי לא בעיר כולה.

עם חלוף הזמן, ישוע שינה והתאים את מנהגי המשפחה הקשורים לשמירת השבת ולנושאי דת אחרים, והפך אותם לחופשיים יותר; ולכל השינויים הללו מרים הסכימה בלב שלם.

violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

^{127:4.4 (1401.4)} While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

^{127:4.5 (1401.5)} James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

^{127:4.6 (1401.6)} In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

^{127:4.7 (1401.7)} James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

^{127:4.8 (1402.1)} Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

^{127:4.9 (1402.2)} As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes

בשלב הזה ישוע כבר הפך לראש המשפחה ללא עוררין.

בשנה זו החל יהודה את חוק לימודיו, וישוע נדרש למכור את הנבל שלו על-מנת לכסות את ההוצאות האלה. וכך נמנע ממנו אחרון תענוגות הפנאי שלו. הוא אהב מאוד לפרוט על הנבל כאשר עיף בגוף ובנפש, אך ניחם עצמו במחשבה שלפחות כך ניצל הנבל מנפילה לידיו של גובה המסים.

Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

^{127:4.10 (1402:3)} This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. רבקה, בתו של עזרא

ואף כי ישוע היה עני, מעמדו החברתי בנצרת לא נפגע כהוא זה. הוא היה אחד מן הגברים הצעירים המובילים בעיר, ונחשב עד מאוד בקרב רוב הנשים הצעירות. בהיותו דוגמא כה מזהירה לגבריות גופנית ואינטלקטואליות, ובהתחשב במוניטין שלו כמנהיג רוחני, אין להתפלא על כך שרבקה, בתו הבכורה של עזרא, סוחר אמיד מנצרת, גילתה שהיא מתאהבת לאיטה בבנו של יוסף. בתחילה היא התוודעה על רגשותיה בפני מרים, אחותו של ישוע, וזו בתורה שוחחה על הנושא בכללותו עם אמה. מרים האם נסערה עד מאוד. האם עתידה היא לאבד את בנה, אשר הפך כעת לראש המשפחה אשר אין בלתי? האם אף-פעם לא ייפסקו הצרות? מה הדבר הבא אשר יכול לקרות? או אז, היא עצרה בעצמה וחשבה מה תהא השפעתם של נישואין על הקריירה העתידית של ישוע; לפעמים, אם כי לא לעתים קרובות, היא עוד זכרה את העובדה שלפיה ישוע הינו "ילד של הבטחה." ולאחר ששוחחו היא ומרים הבת, הן החליטו לעשות מאמץ על-מנת לעצור את העניין בטרם יתגלה הדבר לישוע. הן החליטו ללכת ישירות לרבקה, לשטוח בפניה את כל הסיפור ולהתוודות בפניה בכנות על כך שהן מאמינות כי ישוע הינו בן של גורל; וכי הוא עתיד להפוך למנהיג דתי גדול, ואולי אפילו למשיח.

רבקה הקשיבה לדברים רוב קשב; היא התרגשה לשמוע את הסיפור והתחזקה עוד יותר בנחישותה לקשור את גורלה בבחיר לבה ולהשתתף עמו בקריירה שלו כמנהיג. היא טענה (אל עצמה) כי אדם מעין זה יזדקק עוד יותר לאישה נאמנה ויעילה לצדו. היא פרשה את ניסיונותיה של מרים האם להניא את תגובה טבעית לפחדה לאבד את ראש המשפחה שלה ואת מפרנסה העיקרי; אך מכיוון שידעה כי אביה סומך את ידיו על הימשכותה אל בן הנגר, היא שיערה בצדק כי הוא יסכים לתמוך במשפחה בכספים הנדרשים על-מנת לפצות על אובדן ההכנסה של ישוע. כאשר הסכים אביה לתכנית הזו, נועדה שוב רבקה עם מרים האם ומרים הבת, וכאשר היא לא הצליחה לקבל את תמיכתן, היא הרהיבה עוז לפנות ישירות אל ישוע. היא עשתה את כל אלה תוך שיתוף-פעולה עם אביה, אשר הזמין את ישוע אל ביתם לחגיגות יום הולדתה השבעה-עשר של רבקה.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

^{127:5.1 (1402:4)} Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

^{127:5.2 (1402:5)} Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

ישוע הקשיב ברוב קשב ואהדה לסיפור המעשה, ראשית מפי האב ולאחר מכן מפי רבקה עצמה. הוא העיר באדיבות כי שום סכום כסף לא יוכל להחליף את חובתו האישית לגידול משפחת אביו, "למילוי החובה האנושית הקדושה מכולן – נאמנות לאלו אשר הינם בשר מבשרך." אביה של רבקה התרגש עמוקות ממילות המסירות המשפחתית אשר הביע ישוע כלפי משפחתו ופרש מן השיחה. הערתו היחידה לאשתו, מרים, הייתה: "הוא לא יוכל להיות לנו לבן; הוא נאצל מדי עבורנו."

או אז החלה אותה שיחה רבת משמעות עם רבקה. בחייו עד אז ישוע לא ערך הבחנה בין קשריו עם בנים לבין קשריו עם בנות, בין צעירים לבין צעירות. דעתו הייתה עסוקה יתר על המידה בבעיות הארציות, המעשיות והבוערות ובהגות המסקרנת על אודות הקריירה אשר הוא עתיד לעסוק בה בסופו של דבר "בענייני אביו", מכדי לשקול ברצינות מימוש של אהבה אישית בדרך של חתונה אנושית. אך כעת הוא עמד פנים אל פנים אל מול אחת מאותן בעיות אשר כל אדם ממוצע חייב להתמודד איתן ולקבל החלטה בנוגע אליהן. הוא אכן "התנסה ונבחן בכל העניינים כמונו."

לאחר שהקשיב בתשומת לב, הוא הודה בכנות לרבקה על ההערכה אשר הביעה כלפיו, והוסיף, כי "זו תעודד ותנחם אותי כל ימי חיי." הוא הסביר כי איננו פנוי להיכנס למערכת יחסים עם אישה כלשהי, אלא ליחסי אחווה וחברות גרידא. הוא הבהיר שחובתו הראשונה במעלה הינה לגידול משפחת אביו, וכי הוא לא יוכל לשקול נישואין עד שחובתו זו תושלם; ואז הוא הוסיף: "אם אכן הנני בן של גורל, אני חייב להימנע מלקבל על עצמי חובות לכל החיים, עד אשר יתממש ייעודי."

רבקה נותרה שבורת לב. היא מיאנה להתנחם ודחקה באביה לעזוב את נצרת, עד שלבסוף הוא הסכים לעבור לציפורי. בשנים הבאות, אמרה רבקה לגברים הרבים אשר ביקשו את ידה אך ורק דבר אחד. היא חייתה עבור תכלית אחת ויחידה – להמתין לשעה שבה יחל האדם-הגבר הזה, אשר עברה היה האדם הדגול ביותר אשר חי אי-פעם, בקריירה שלו כמורה של אמת חיה. והיא הלכה בעקבותיו בדבקות לכל אורך שנות עבודתו הציבורית רבת האירועים, ונכחה (אף כי לא בידיעת ישוע) באותו יום שבו הוא נכנס כמנצח לירושלים; והיא אף עמדה בקרב "הנשים האחרות", לצדה של מרים, באותו אחר הצהריים טראגי והרה גורל, כאשר בן האדם נתלה על הצלב, האחד אשר עברה, ועבור אחרים רבים מני ספור במרומים, היה "האחד אשר אותו אהבו והדגול מרבבה."

127:53 (1403:1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:54 (1403:2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

127:55 (1403:3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

127:56 (1403:4) Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood "among the other women" by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, "the one altogether lovely and the greatest among ten thousand."

הסיפור על אודות אהבתה של רבקה לישוע נלחש ברחבי נצרת, ולאחר מכן בכפר נחום. וכך, בשנים שלאחר מכן, אף כי נשים רבות אהבו את ישוע, ממש כשם שאהבו גברים רבים, הוא לא נדרש לדחות שוב את חיבתה המוצעת של אישה טובה נוספת אחרת. מאז ואילך, החיבה אשר רחשו בני האדם לישוע הייתה יותר מסוג של הערצה. גברים ונשים כאחד אהבו במסירות בשל מה שהיה, ובלא שמץ של שביעות-רצון עצמית, או רצון לנכס לעצמם את חיבתו. ואולם, במשך שנים רבות, כל אימת שסופר הסיפור על אודות אישיותו האנושית של ישוע, סופר על מסירותה של רבקה.

מרים הבת, אשר ידעה את מלוא הפרטים על אודות העניין עם רבקה, ואשר ידעה שאחיה ויותר על אהבתה של עלמה יפה (אף כי היא לא התחשבה בגורם הקריירה העתידית של הייעוד), החלה לסגוד לישוע בסופו של דבר, והחלה לאהוב אותו מתוך חיבה עמוקה ומוגעת ללב כאב, כמו גם כאח.

ואף כי המשפחה לא ממש הייתה יכולה להרשות זאת לעצמה, ישוע הרגיש כמיהה מוזרה לעלות לפסח לירושלים. אמו, שידעה על סוד התנסותו עם רבקה לא מכבר, דחקה בו בתבונה לצאת לנסיעה. ואף כי הוא לא ידע זאת במודע ובמובחן, הדבר שהוא רצה יותר מכול היה לשוחח עם אלעזר ולבקר את מרתה ומרים. לאחר בני משפחתו, את שלושת אלו הוא אהב יותר מכול.

במסעו לירושלים הוא צעד דרך מגידו, אנטיפטריס ולוד, חלק מן הנתיב אשר עשה כאשר הוחזר ממצרים לנצרת. הוא בילה ארבעה ימים בדרך לפסח, וחשב הרבה על מאורעות העבר אשר אירעו במגידו ובסביבותיה, זירת הקרב הבינלאומית של פלשתינה.

ישוע חלף דרך ירושלים, והשתהה רק על-מנת להתבונן במקדש ובהמוני המבקרים הנאספים. באופן מוזר, רתיעתו מן המקדש הזה, יציר כפיו של הורדוס, ומן הכהנים אשר התמנו פוליטית, הלכה וגברה. יותר מכול הוא רצה לראות את אלעזר, מרתה ומרים. אלעזר היה בן גילו של ישוע והפך לראש המשפחה; עד לביקור הזה גם אמו של אלעזר הלכה לעולמה. מרתה הייתה צעירה מישוע במעט יותר משנה, ואילו מרים הייתה צעירה ממנו בשנתיים. ועבור שלושתם היה ישוע האידיאל הנערץ.

במהלך הביקור הזה אירעה אחת מן התרעומות כנגד אותן מצוות אשר ישוע סבר כי הן מייצגות באופן שגוי את אביו שבמרומים. אלעזר לא ידע על בואו של ישוע, והתארגן מבעוד מועד לעשות את סדר הפסח עם חברים בכפר הסמוך, במורד דרך יריחו. וכעת הציע ישוע שיחגגו את הסדר באשר הינם, בביתו של אלעזר. "אבל," אמר אלעזר, "אין ברשותנו בשר

^{127:61 (1403:9)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:62 (1404:1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

^{127:63 (1404:2)} Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

^{127:64 (1404:3)} In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

^{127:65 (1404:4)} Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

^{127:66 (1404:5)} On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's

קורבן השה. "או אז החל ישוע בנאום ארוך ומשכנע על כך שהאב שבמרומים אינו באמת מעוניין בטקסים ילדותיים וחסרי משמעות מעין אלו. לאחר שהתפללו ברצינות ובאדיקות וקמו מן התפילה, אמר ישוע: "תנו לבעלי הדעת הילדותית והחשוכה שבין בני עמי לשרת את אלוהיהם כמצוות משה; מוטב שיעשו כן, אך אנחנו, אשר ראינו את אור החיים, מוטב לנו שלא נבקש עוד את אבינו דרך חשכת המוות. הבה נשתחרר בידיעת האמת על אודות אהבתו הנצחית של אבינו."

באותו ערב, בסביבות שעת הדמדומים, ישבו ארבעת אלו לסדר הפסח הראשון אשר ערכו יהודים אדוקים מאז ומעולם ללא קרבן הפסח. "את המצות ואת היין אשר הוכנו מבעוד מועד לפסח, שאותם כינה ישוע "לחם החיים" ו"מלח החיים"; הגיש לחבריו והם אכלו בכבוד ראש ובהתאמה ללימוד אשר זה עתה ניתן. וישוע המשיך לנהוג בהתאם לטקס הזה בכל ביקוריו הבאים בבית-עניא. כאשר שב לביתו, סיפר על כל זאת לאמו. ואף כי היא הייתה המומה בתחילה, בהדרגה היא ראתה את נקודת מבטו; ואף-על-פי-כן, הוקל לה מאוד כאשר ישוע הבטיח לה כי אין בכוונתו לנהוג בהתאם לרעיון החדש הזה בסדרי הפסח בקרב משפחתם. בבית, עם הילדים, הם המשיכו שנה אחרי שנה לחגוג את סדר הפסח "כאשר ציווה משה."

ובמהלך שנה זו שוחחה מרים ארוכות עם ישוע על אודות נישואין. היא שאלה אותו בכנות אם היה מתחתן אילו היה חופשי מכל מחויבותיו המשפחתיות. ישוע הסביר לה שמכיוון שחובתו המיידית אינה מאפשרת לו להתחתן, הוא הקדיש לנושא אך מחשבה מועטה. הוא הביע ספק באשר לאפשרות שאי-פעם יתחתן, ואמר שכל הדברים הללו יידרשו להמתין עד אשר "תגיע שעת", הזמן שבו "תתחיל עבודתי עבור אבי." ומאחר שכבר גמר אומר בדעתו כי לא יפוך לאביהם של ילדים בשר ודם, הוא הקדיש מחשבה מועטה מאוד לנושא הנישואין האנושיים.

בשנה זו הוא חידש את מלאכת שזירת טיבו האנושי יחד עם טיבו האלוהי לכדי יחידנות אנושית פשוטה ויעילה. והוא המשיך לעלות בדרגתו המוסרית ובהבנתו הרוחנית.

ואף כי כל רכושם בנצרת (למעט הבית) התכלה זה מכבר, בשנה זו הם קיבלו סיוע כלכלי קטן ממכירת חלק בנכס בכפר נחום. היה זה פריט הרכוש האחרון של יוסף. עסקת נדל"ן זו בוצעה עם בונה סירות מכפר נחום ושמו זבדיה.

יוסף סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת והתכונן לתפוס את מקומו לצד שולחן הנגרים הקטן שבבית המלאכה אשר בבית. ואף כי כל רכושו של אביהם נמכר, הם קיוו

house. "But," said Lazarus, "we have no paschal lamb." And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: "Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love."

127:67 (1404:6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed "the bread of life" and "the water of life," he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover "according to the law of Moses."

127:68 (1404:7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await "my hour," the time when "my Father's work must begin." Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:69 (1405:1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6:10 (1405:2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph's entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6:11 (1405:3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were

כי יוכלו להילחם בהצלחה בעוני, הואיל ושלושה מהם עבדו כעת באופן סדיר.

הנה ישוע הופך במהירות לגבר – לא לאיש צעיר, אלא לבוגר. היטב הוא למד לשאת באחריות. הוא יודע כיצד להמשיך ולהתמיד גם אל מול אכזבה. הוא מתמיד באומץ כאשר תכניותיו מסוכלות ותכליותיו נוחלות כישלון זמני. הוא למד כיצד להמשיך ולהיות הוגן וישר נוכח חוסר-ישר. והוא לומד כיצד להתאים את האידיאלים שלו באשר לחיים רוחניים לדרישותיו המעשיות של הקיום הארצי. הוא לומד כיצד לתכנן את הישג המטרה הרחוקה והגבוהה יותר של האידיאליזם, בה בעת שהוא עמל במרץ לשם השגת המטרה הקרובה והמיידית יותר של ההכרח. הוא רוכש בהתמדה את אמנות התאמת שאיפותיו לדרישות הפשוטות של החיים האנושיים. הוא הפך כמעט מומחה לטכניקה של שימוש באנרגיה של הנעה רוחנית לשם קידום ההישג החומרי. הוא לומד אט-אט כיצד לחיות את החיים השמימיים, בעודו מתמיד בקיום הארצי. הוא תלוי יותר ויותר בהנחייתו של אביו שבשמיים, בעוד שהוא נוטל על עצמו תפקיד אב בהנחיית ילדי משפחתו הארצית ובהכוונתם. הוא הופך מנוסה בחילוץ המיומן של הניצחון ממלתעות התבוסה; והוא לומד כיצד להתמיר את קשיי הזמן לכדי ניצחונות הנצח.

וכך, עם חלוף השנים, ממשיך הצעיר הזה מנצרת להתנסות בחיים, כפי שחיים אותם בני התמותה בשר ודם בעולמות הזמן והמרחב. הוא חי באורנטיה חיים מלאים, מייצגים ושלמים. הוא עזב את העולם בָּשֶׁל, מצויד במלוא ההתנסות אשר הוכשים יצוריו במהלך תקופת החיים הקצרה והקשה הראשונה, החיים בגוף בשר ודם. וכל ההתנסות האנושית הזו לנצח תהא מנת חלקו של ריבון היקום. הוא הינו אחינו המבין, חברנו האוהד, שליטנו המנוסה ואבינו החומל.

כילד הוא צבר גוף עצום של ידע; כצעיר, הוא מיין, סיווג ותיאם את המידע הזה; וכעת, כגבר בעולם, הוא מתחיל לארגן את הקניין המנטאלי הזה כהכנה למשימה הבאה, משימת ההוראה, הסעד והשירות לאחיו בני התמותה בעולם הזה ובכל הספרות המיושבות האחרות ברחבי היקום של נבאדון בכללותו.

הוא נולד אל העולם כתינוק השייך למחוז הזה; הוא חי את שנות ילדותו וחלף דרך השלבים העוקבים של גיל ההתבגרות ושל בגרותו כצעיר; ואילו כעת, הוא עומד על סף הבגרות המלאה, עשיר בהתנסויות של החיים האנושיים, בעל הבנה מלאה של הטבע האנושי, ומלא אהדה לשבריריותו של טבע האדם. הוא הופך למומחה באמנות האלוהית של גילוי אביו מפרדיס עבור היצורים בני התמותה בני כל

prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

^{127:6.12 (1405:4)} Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

^{127:6.13 (1405:5)} And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

^{127:6.14 (1405:6)} As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

^{127:6.15 (1405:7)} Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal

הגילאים ומכל השלבים.

וכעת, כגבר בוגר לחלוטין – כבוגר בעולם –
הוא מתכונן להמשיך במשימתו העילאית של
גילוי האל לאדם, ושל הובלת האדם לעבר האל.

creatures.

^{127:6.16(1406.1)} And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

מסמך 128. הבגרות המוקדמת של ישוע

129 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 127

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 128

הבגרות המוקדמת של ישוע

סעיפים

מבוא

1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה)
2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה)
3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה)
4. האירוע בדמשק
5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה)
6. השנה העשרים-וחמש (19 לספירה)
7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה)

PAPER 128

JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

מבוא

עת ישוע מנצרת החל לחיות את שנות חייו הראשונות כבוגר, הוא חי, והמשיך לחיות, חיים אנושיים רגילים וממוצעים על-פני כדור הארץ. ישוע בא אל עולם הזה ממש ככל ילד אחר; הוא לא בחר את הוריו. הוא כן בחר את העולם המסוים הזה כעולם שבו יבצע את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו, שבמסגרתה הוא מתגלם בלבוש בשר ודם, אך לכל דבר ועניין אחר הוא בא אל עולם באופן רגיל, גדל כילד רגיל בעולם ונאבק בתהפוכות הסביבה שבה הוא חי, ממש כשם שעושים זאת בני-תמותה אחרים בעולם הזה ובעולמות דומים לו.

היו מודעים תמיד לתכלית הכפולה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה:

1. רכישת התמחות בהתנסות בחיים מלאים כיצור אנושי בשר ודם, השלמת ריבונותו בנבאדון.

2. גילוי של האב האוניברסלי לשוכניהם בני התמותה של עולמות הזמן והמרחב והקניית יעילה של הבנה טובה יותר את האב האוניברסלי על-ידי אותם בני-תמותה.

INTRODUCTION

^{128:0.1 (1407.1)} AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

^{128:0.2 (1407.2)} Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

^{128:0.3 (1407.3)} 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

^{128:0.4 (1407.4)} 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal

Father.

128:0.5 (1407:5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

כל התועלות עבור יצורים, וכן היתרונות אשר נודעו ליקום, היו אגביים ומשניים לתכליותיה העיקריות האלה של משימת המתת.

1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה)

כאשר הגיע ישוע לבגרות, הוא החל במשימה של השלמת התנסות רכישת המומחיות בידע על אודות חייהם של הנמוכים שביצוריו התבוניים. במשימה זו הוא החל ברצינות ובמודעות-עצמית מלאה, ובכך זכה באופן סופי ושלם בזכות לשלוט באופן בלתי-מסויג ביקום אשר אותו ברא בעצמו. ואף-על-פי שבשעה שבה החל במשימה עצומה זו היה מודע לחלוטין לטיבו הדואלי, זה מכבר הוא שילב ביעילות את שני הצדדים הללו של טבעו לכדי אחד – ישוע מנצרת.

יהושע בן-יוסף ידע היטב כי הוא אדם, ילד אישה. דבר זה מתגלם בבחירתו בתואר הראשון שלו- בן האדם. הוא אכן היה בשר ודם, ואפילו כעת, בעת שהוא חולש כריבון עליון על גורלות יקום, בינות לתארים האחרים אשר רכש בזכות, הוא עדיין נושא גם בתואר בן האדם. ואכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי הדבר היצירתי – הבן הבורא – של האב האוניברסלי אכן "הפך בשר ודם וישכון באורגניו ככל האדם." הוא עבד, התעייף, נח וישן. הוא חש ברעב והשביע את רעבונו במזון; הוא חש בצמא והרווה את צימאמו במים. הוא התנסה במלוא קשת התחושות והרגשות האנושיים; ו"בכל הוא התנסה, ממש כמכם," והוא סבל ומת.

הוא רכש ידע וניסיון, ושילב את שניהם לכדי חוכמה, ממש כמו שאר בני האדם בעולם. ועד לאחר שהוטבל הוא לא עשה כל שימוש בעוצמה על-אנושית. הוא לא השתמש בשום סוכנות אשר לא נכללה בגדרי כישוריו האנושיים כבנם של יוסף ושל מרים.

והוא רוקן את עצמו מכל התכונות אשר קדמו לקיומו האנושי. הוא עצמו הגביל את הידע שלו על אודות אנשים ואירועים לפני שהחל בעבודתו הציבורית. אכן הוא היה אדם אמיתי בקרב בני האדם.

ואכן לעד נכון ומופלא כי "שולט בנו שליט גבוה אשר מסוגל להינגע ברגשות חוליינו. הריבון שלנו נבחן ונסה ממש כמונו בכל המבחנים והניסיונות, ונותר ללא רבב של חטא." ומכיוון שהוא עצמו סבל, נבחן והתנסה, הוא ניחן במלוא היכולת להבין את המבולבלים ואת המדוכאים אשר בינינו ולסעוד אותם.

כעת הבין הנגר מנצרת את מלוא המלאכה הניצבת לפניו, אך הוא בחר לחיות את חייו האנושיים בערוץ זרימתם הטבעי. ובחלק מן

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407:4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407:5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was "made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia." He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was "in all things tested, even as you are," and he suffered and died.

128:1.3 (1407:6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408:1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408:2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408:3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed

העניינים הללו הוא אכן מהווה דוגמה עבור יצוריו בני התמותה, כפי שאכן נאמר: "כי יהי לְבַבְכֶם כְּלִבְבַּי הַמְּשִׁיחִים יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר אִף כִּי הָיָה בְּדַמּוֹת הָאֱלֹהִים, לֹא חָשַׁב לוֹ לְשַׁלֵּל הָיוּתוֹ שְׁוֶה לָאֱלֹהִים. כִּי אִם הִפְשִׁיט אֶת עַצְמוֹ וַיִּלְבֹּשׂ דְּמוּת עֶבֶד, וַיְהִי דוֹמָה לְבְנֵי אָדָם וַיִּמָּצָא בְּתַכּוֹנָתוֹ כֶּבֶד-אָדָם. וַיִּשְׁפֹּל אֶת נַפְשׁוֹ וַיִּכְנַע עַד מָוֶת עַד מִיתַת הָצִלִּיבָה."

הוא חי את חייו כבן-תמותה ממש כשם שכל בני האדם האחרים הנמנים על משפחת האדם חיים את חייהם, הוא "אֲשֶׁר בִּימֵי הָיוּתוֹ בְּבֶשֶׁר הִקְרִיב תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים בְּצַעֲקָה גְּדוֹלָה וּבְדַמְעוֹת לִפְנֵי מִי שֶׁיָּכוֹל לְהוֹשִׁיעוֹ מִמָּוֶת וַיַּעֲתֵר לוֹ מִפְּנֵי יְרֵאתוֹ." ועל-מנת להפוך לשליט וריבון מבין ורחום עליהם, בחר להיות לכל דבר ועניין כאחיו.

ישוע מעולם לא הטיל ספק בטיבו האנושי; הדבר היה מובן מאליו ולעולם נוכח בתודעתו. אך באשר לטיבו האלוהי תמיד היה מקום לספק ולהשערות, או לפחות כך היה הדבר עד להתרחשותה של טבילתו. ההכרה העצמית באלוהיותו הייתה בבחינת התגלות איטית, ומנקודת המבט האנושית, גם התגלות התפתחותית טבעית. התגלות זו והכרה-עצמית זו באלוהיות החלה בירושלים, מעט לפני שמלאו לו שלוש-עשרה שנים, עם המאורע העל-טבעי הראשון אשר אירע בחייו האנושיים; והתנסות זו, שבה הושלמה הכרתו העצמית בטיבו האלוהי, הושלמה עם המאורע העל-טבעי השני, בעודו בלבוש בשר ודם, באירוע אשר נלווה להטבלתו על-ידי יוחנן בנהר הירדן, מאורע אשר סימן את תחילת הקריירה הציבורית שלו כמורה וכסוֹעֵד.

בין שני הביקורים השמימיים הללו – האחד בשנתו השלוש-עשרה והאחר בעת טבילתו – לא התרחש כל דבר על-טבעי, או על-אנושי, בחייו של בן בורא זה אשר התגלם בגוף. ואף-על-פי-כן, התינוק מבית-לחם, הילד, הנער והגבר מנצרת, אכן היה למעשה בורא של יקום מגולם בגוף; אך בעת שחי את חייו האנושיים, ועד ליום בו הוטבל בידי יוחנן, הוא מעולם לא השתמש בשום חלק מן העוצמה הזו, ואף לא נעזר בהנחייתן של אישיותות שמימיות, פרט לזו של השרפים השומרת שלו. ואנו, אשר מעידים על כך, יודעים את אשר הננו דוברים.

ואף-על-פי-כן, במהלך כל השנים האלה של חייו בגוף הוא אכן היה אלוהי. הוא אכן היה, הלכה למעשה, בן בורא של אב פרדיס. וכאשר החל את הקריירה הציבורית שלו, לאחר שהשלים טכנית את רכישת ההתנסות האנושית-גרידא הנדרשת לשם קבלת ריבונותו, הוא לא היסס להודות בפומבי כי הוא היה בן האל. הוא לא היסס להצהיר כי הוא "הָאֵלֶף וְהָאֵחָד, הָרִאשׁ וְהָסוֹף, הָרִאשׁוֹן וְהָאַחֲרוֹן." ולאחר מכן, בשנים מאוחרות יותר, הוא לא מחה כלל בשעה שכינן אותו אדון הכבוד, שליט יקום, אדוני אלוהי

an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408:4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408:5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408:6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408:7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a

הבריאה כולה, קדוש ישראל, אדון כל הארץ, אדוני אלוהינו, אשר שמו נעלה על כל השמות בכל העולמות, כל-יכול של יקום, דעת היקום של הבריאה, האחד אֶשֶׁר גְּנוּזִים בּוֹ כָּל אֲצִרוֹת הַחֶכְמָה וְהַדַּעַת, מלאותו של זה המְמַלָּא אֶת הַכּוֹל בְּכָל, הדבר הנצחי של האל הנצחי, האחד שאין ראשית לראשיתו וְאֵשֶׁר הַכּוֹל קִיָּם וּמִתְקַיֵּם בּוֹ, בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, מקיים היקום, שופט כל הארץ, מעניק חיי עולם, רועה האמת, גואל העולמות ושר ישועתנו.

הוא מעולם לא מחה על התארים הללו אשר הוצמדו לו לאחר הגחתו מחיי האנושיים לגמרי אל השנים המאוחרות יותר, שנים של מודעות-העצמית לסעד האלוהיות בתוכי האנושות, עבור האנושות ולמען האנושות, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים. ישוע מחה רק על תואר אחד אשר הוצמד לו: כאשר כונה פעם אחת עמנואל, הוא פשט ענה, "לא אני, כי אם זהו אחי הבכור."

תמיד, ואפילו לאחר שהגיח אל החיים הגדולים יותר אשר חי על-פני האדמה, ישוע הכפיף עצמו לרצון אביו שבשמיים.

לאחר שהוטבל, הוא לא חשש להתיר למאמיניו האדוקים ולחסידי מוקירי התודה לסגוד לו. ואפילו בעודו נאבק בעוני ונזקק לפרנס את משפחתו בעמל כפיו, הלכה וגדלה מודעותו לכך שהוא הינו בן האל; הוא ידע כי הוא זה אשר ברא את השמיים ואת הארץ הזו, אשר עליה התקיים וחי כעת כאדם. ובדומה לכך, המוני ההוויות השמימיות ברחבי היקום העצום, אשר צפה בו, ידעו אל נכון כי האדם הזה מנצרת הוא הוא הריבון האהוב שלהם ואביהם-בוראם. במהלך כל השנים האלה אחז מתח עצום ביקום של נבאדון; עיני כל ההוויות השמימיות היו נשואות ברציפות לאורנטיה – לפלשתינה.

בשנה זו עלה ישוע לירושלים לחגוג את הפסח יחד עם יוסף. לאחר שלקח את יעקב לטקס ההקדשה במקדש, הוא ראה כחובתו לקחת גם את יוסף. ישוע מעולם לא הפלה ביחסו את בני משפחתו. הוא עלה עם יוסף לירושלים בדרך הרגילה, דרך עמק הירדן, אך חזר לנצרת ממזרח לירדן, דרך עֶמְתָּו. בירידתם בירדן, סיפר ישוע ליוסף את ההיסטוריה היהודית, ובדרך חזרה סיפר לו על אודות התנסויותיהם של בני שבט ראובן, גד והגלעדי הידועים, אשר חיו בעבר הירדן המזרחי.

יוסף שאל את ישוע שאלות מכוונות רבות באשר למשימת חייו, אך לרוב ישוע ענה רק כי "טרם הגיע שעתו." על-אף זאת, בשיחות הקרובות האלה נרמזו דברים רבים אשר יוסף זכר במהלך המאורעות רבי המשמעות של השנים המאוחרות יותר. ישוע ויוסף בילו את חג

Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1408:1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

128:1.12 (1408:2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1408:3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1408:4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1408:5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, "My hour has not yet come." However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of

הפסח בבית-עניא, בחברת שלושת חבריו של ישוע, כפי שהיה מנהגו של ישוע זה מכבר בעת שעלה לחגיגות בירושלים.

subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה)

הייתה זו אחת מן השנים האחדות שבמהלכן התמודדו אחיו ואחיותיו של ישוע עם הסערות והאתגרים המיוחדים לגיל ההתבגרות. לישוע היו כעת אחים ואחיות בגילאים שנו משבע ועד שמונה-עשרה, והוא עסק רבות בסיוע שלו הם נדרשו על-מנת להתאים את עצמם להתעוררויות החדשות אשר חלו בחייהם האינטלקטואליים והרגשיים. וכך, הוא נדרש להתמודד עם הרבה מהבעיות של גיל ההתבגרות, כפי שאלה הופיעו בחייו אחיו ואחיותיו הצעירים יותר.

בשנה זו סיים שמעון את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד עם יעקב הבנאי, חבר הילדות של ישוע אשר תמיד היה נכון להגן עליו. לאחר מספר דיונים משפחתיים, הוחלט כי אין זה נכון שכל הבנים ילמדו נגרות. המחשבה הייתה שאם הם יגונו את מקצועותיהם, הם יוכלו להיות מוכנים טוב יותר להתמודד על חוץ בנייה שלמים. ושוב, לא כולם היו עסוקים לגמרי, מכיון ששלושה מהם עסקו בנגרות במשרה מלאה.

ישוע המשיך לעבוד בשנה זו על אביזרים לבית ועל ארונות, אך בילה את רוב זמנו בבית המלאכה אשר בחניון השיירות. יעקב החל להחליף אותו לסירוגין בנוכחות בבית המלאכה. במהלך החלק האחרון של השנה הזו, הותיר ישוע את יעקב לנהל את בית המלאכה לתיקונים, ואת יוסף בבית המלאכה אשר בבית, בעוד שהוא עצמו הלך לציפורי לעבוד עם חרש מתכת. שישה חודשים הוא עבד עם מתכות ורכש מומחיות ניכרת בעבודת הסדן.

בטרם החל ישוע בעבודה חדשה זו בציפורי, הוא ערך מפגש משפחתי מהסוג שכמותו ערך מדי פעם, והציב אחר כבוד את יעקב – אז בן מעט יותר משמונה-עשרה שנים – כראש המשפחה בפועל. הוא הבטיח לאחיו את מלוא התמיכה ושיתוף הפעולה, וקיבל הבטחה רשמית מכל בני המשפחה לציית ליעקב. מאותו יום ואילך נשא יעקב באחריות הכלכלית המלאה למשפחה, וישוע שילם לאחיו מדי שבוע את תשלומיו. ישוע מעולם לא לקח בחזרה את המושכות מידי של יעקב. ואף כי בעת עבודתו בציפורי הוא היה יכול לשוב הביתה ברגל מדי לילה במידת הצורך, הוא נותר שם במכוון. בין ההסברים לכך הוא ציין את מזג האוויר, כמו גם סיבות אחרות, אף כי כוונתו האמיתית הייתה לאמן את יעקב ואת יוסף לשאת באחריות למשפחה. הוא החל את תהליך הגמילה הארוך של משפחתו. מדי שבת שב ישוע לנצרת, ולפעמים הוא אף חזר במהלך השבוע, בשעת הצורך, על-מנת לצפות בהתנהלות התכנית

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

^{12821 (1409.6)} This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

^{12822 (1410.1)} This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

^{12823 (1410.2)} Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

^{12824 (1410.3)} Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to

החדשה ולהשיא עצות מועילות.

ותקופת החיים הזו בת ששת החודשים אשר חי בציפורי, העניקה לישוע הזדמנות חדשה להתוודע להשקפת החיים של הגויים. הוא חי עם גויים, עבד עם גויים, ולמד בדקדקנות ובכל דרך אפשרית את מנהגיהם ואת הלך מחשבתם.

אמות המידה המוסריות של עיר האם של הורדוס אנטיפס היו כל-כך נמוכות, אפילו נמוכות מאלה של נצרת, עיר השיירות, עד כי לאחר שהות של שישה חודשים בציפורי ישוע לא התקשה למצוא תירוץ לחזור לנצרת. הקבוצה שעמה עבד עמדה לעסוק בעבודות ציבוריות הן בציפורי והן בטבריה, העיר החדשה, וישוע לא רצה לקחת כל חלק שהוא במשימת עבודה הכפופה לפיקוחו של הורדוס אנטיפס. והיו גם סיבות נוספות שבעטין היה זה נבון, לדעתו של ישוע, לשוב לנצרת. כאשר הוא שב לחנות בית המלאכה, הוא לא נטל לידיו מחדש את השליטה האישית בניהול ענייני המשפחה. הוא עבד בצמוד ליעקב בבית המלאכה ואפשר לו ככל שניתן להמשיך ולנהל את הבית. וכך ניהל יעקב את הוצאות המשפחה וטיפל בתקציב המשפחתי ללא כל הפרעה.

ובתבונה הזו, מתוך תכנון שקול, הכשיר ישוע את הדרך לפרישתו מהשתתפות פעילה בענייני המשפחה בסופו של דבר. כאשר יעקב צבר ניסיון של שנתיים כראש המשפחה בפועל – ושנתיים מלאות בטרם הוא (יעקב) נישא – קיבל יוסף לידיו את האחריות לכלכלת הבית ולניהול הכללי.

3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה)

בשנה זו הוקל מעט הלחץ הכלכלי על המשפחה, מכיוון שארבעה מבני המשפחה עבדו. מרים הרוויחה סכום נאה ממכירת חלב וחמאה; מרתה הפכה לטווה מומחית. עבור חנות בית המלאכה שולם יותר משליש מן הסכום המלא. המצב היה כזה שאפשר לישוע לשבות ממלאכתו למשך שלושה שבועות ולקחת את שמעון לירושלים למשך הפסח, והייתה זו התקופה הממושכת ביותר שהוא שבת ממלאכה יומיומית מאז מות אביו.

הם צעדו לירושלים דרך הדקפוליס, דרך פלה, גרש, פילדלפיה (עמן), חשבון ויריחו. הם שבו לנצרת דרך החוף, ועברו דרך לוד, יפו, קיסריה, ומשם מסביב להר הכרמל, לעכו ולנצרת. במסע הזה התוודע ישוע היטב לכלל האזור של פלשתינה אשר מצוי מצפון לירושלים.

give advice and offer helpful suggestions.

^{128:25 (1410.4)} Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

^{128:26 (1410.5)} The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

^{128:27 (1410.6)} It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

^{128:31 (1411.1)} This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

^{128:32 (1411.2)} They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

בפילדלפיה הכירו ישוע ושמעון סוחר מדמשק אשר פיתח חיבה כה גדולה כלפי הצמד מנצרת והתעקש על כך שילוו עמו במטה שלו בירושלים. ובעת ששמעון נכח במקדש, בילה ישוע את רוב זמנו בשיחה עם האדם הזה, אשר קיבל חינוך משובח ואשר הרבה לנסוע והיה בקיא בענייני העולם. בבעלותו של הסוחר היו מעל לארבעת-אלפים גמלי שיירה, וכמו כן היו בבעלותו עסקים בכל רחבי העולם הרומי. כעת הוא היה בדרכו לרומא. הוא הציע לישוע לבוא לדמשק ולהצטרף לעסקי הייבוא שלו מן המזרח, אך ישוע הסביר שעדיין לא בשל הזמן להתרחק כל-כך ממשפחתו. ואולם, בדרכו הביתה ישוע חשב רבות על הערים המרוחקות האלה ועל הארצות המרוחקות עוד יותר, הרחק במערב והרחק במזרח, ארצות אשר שמע כה תכופות על אודותיהן מנהגי השיירות ומנוסעיהן.

שמעון נהנה עד מאוד מביקורו בירושלים. הוא התקבל כנדרש לקהילת ישראל, בטקס הקדשת בני המצוה החדשים אשר נערך בחג הפסח. ובעוד ששמעון השתתף בטקסי הפסח, התרועע ישוע עם המוני המבקרים וערך שיחות אישיות מעניינות רבות עם מספר גדול של גויים גרים.

ייתכן שהקשר הראוי ביותר לציון הוא זה אשר קשר ישוע עם צעיר הלניסטי בשם סטפן. איש צעיר זה שהה בירושלים בביקורו הראשון ופגש במקרה בישוע ביום חמישי אחר-הצהריים של שבוע הפסח. בעת ששניהם צעדו וצפו בארמון החשמנאי, החל ישוע לשוחח עמו שיחת חולין שכתוצאה ממנה הם התעניינו זה בזה, וכך החלה שיחה בת ארבע שעות על אודות דרכי החיים ועל האל האמיתי והדרך לסגוד לו. ספטן התרשם ביותר ממה שאמר ישוע; מעולם הוא לא שכח את מילותיו.

והיה זה אותו סטפן אשר הפך לאחר מכן למאמין בתורתו של ישוע, ואשר הטיף לה בעוז, וכתוצאה מכך נסקל למוות בידי יהודים זועמים. חלק מן התעוזה יוצאת הדופן של סטפן, התעוזה שבה הטיף את הבשורה החדשה, נבעה ישירות מהשיחה המוקדמת הזו שלו עם ישוע. אך סטפן אפילו לא שיער בדעתו שהגילוי אשר עמו שוחח חמש-עשרה שנה קודם לכן, היה אותו אדם שעליו הצהיר לאחר מכן כי הוא הינו גואל העולם, ושבעבורו הוא עתיד היה למות תוך זמן כה קצר, ובכך להפוך לקדוש המעונה הראשון של הנצרות, הדת החדשה והמתפתחת. כאשר מסר סטפן את חייו – אשר היוו את המחיר אשר שילם על התקפתו את בית המקדש היהודי ואת מסורותיו – עמד בקרבת מקום אדם בשם שאול, אזרח טרסוס. וכאשר ראה שאול את היווני הזה, אשר עמד למות בעבור אמונתו, ניעורו בלבו אותם רגשות אשר הובילו אותו בסופו של דבר לצדד בתנועה שעבורה מת סטפן; לאחר מכן הפך שאול זה לפאולוס האגרסיבי והעשוי לבלי חת, פילוסוף

^{128:33 (1411.3)} At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

^{128:34 (1411.4)} Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

^{128:35 (1411.5)} Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

^{128:36 (1411.6)} And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the

הדת הנוצרית, אם לא מייסדה היחיד.

ביום ראשון שלאחר שבוע הפסח יצאו שמעון וישוע בדרכם חזרה לנצרת. שמעון מעולם לא שכח את אשר לימד אותו ישוע במהלך המסע הזה. הוא תמיד אהב את ישוע, אך כעת חש כי הוא החל להכיר את אביו-אחיו. הם ניהלו שיחות רבות מלב-אל לב במסעם בדרכים, ובעת שהכינו את מזונם לצד הדרך. הם הגיעו הביתה בצהרי יום חמישי, והמשפחה נותרה להקשיב לשמעון ולסיפורי התנסותו עד לשעות המאוחרות של הלילה.

מרים הוטרה מאוד ממה שסיפר שמעון על אודות ישוע, אשר בילה את מרבית זמנו בירושלים "תוך מפגש עם הזרים, ובמיוחד עם אלו אשר הגיעו מארצות רחוקות." משפחתו של ישוע מעולם לא הבינה מדוע התעניין כל-כך באנשים, מה הניע אותו לפגוש אותם וללמוד על אודות אורחות חייהם ולגלות על מה הם חשבו.

המשפחה מנצרת שקעה יותר ויותר בבעיותיה האנושיות המידיות; לא לעיתים תכופות הוזכרה משימתו העתידית של ישוע, וישוע עצמו הזכיר את הקריירה העתידית שלו רק לעיתים רחוקות. אמו חשבה רק לעתים נדירות על כך שהוא הינו ילד מובטח. אט-אט היא החלה לזנוח את הרעיון לפיו ישוע עתיד למלא משימה אלוהית כלשהי על-פני האדמה, אך לעיתים שבה אמונתה לחיים, כאשר עצרה להיזכר בביקורו של גבריאל בטרם נולד בנה.

4. האירוע בדמשק

בארבעת החודשים האחרונים של שנה זו בילה ישוע בדמשק כאורחו של הסוחר אשר פגש לראשונה בפילדלפיה בדרכו לירושלים. נציגו של הסוחר חיפש את ישוע בעת שחלף דרך נצרת ומשאיתר אותו ליווה אותו לדמשק. סוחר זה, אשר היה יהודי באופן חלקי, הציע להקדיש סכום כסף יוצא מגדר הרגיל לכינונו של בית ספר לפילוסופיה דתית בדמשק. הוא תכנן ליצור מרכז לימוד אשר יעלה על זה שבאלכסנדריה. והוא אף הציע לישוע לצאת מיד לסיור ממושך במרכזי הלימוד העולמיים כהכנה לתפקידו כראש הפרויקט החדש הזה. היה זה אחד מן הפיתויים הגדולים ביותר אשר בפניהם ניצב ישוע במהלך כל ימי חייו האנושיים גרידא.

או אז הביא הסוחר הזה קבוצה בת שנים-עשר סוחרים ובנקאים אשר עמדו לפני ישוע והסכימו לתמוך בבית הספר המתוכנן החדש הזה. ישוע התעניין מאוד בבית הספר, סייע להם לתכנן את הארגון שלו, אך תמיד הביע את החשש שחובותיו הקודמות האחרות, אשר אותן לא פירט, תמנענה ממנו מלקבל לידי את ניהולו של מפעל יומרני מעין זה. הנדבן שלו התעקש, ואף העסיק את ישוע בשכר נאה בביתו בעבודות תרגום בעוד שהוא, אשתו וילדיו ניסו לשכנע את

philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

^{128:37 (1412:1)} On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

^{128:38 (1412:2)} Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

^{128:39 (1412:3)} More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

^{128:41 (1412:4)} The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

^{128:42 (1412:5)} Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing

ישוע להסכים לכבוד אשר הוצע לו. אך ישוע לא נעתר. הוא ידע היטב כי משימתו על-פני האדמה לא הייתה אמורה להיות נתמכת על-ידי מוסדות לימוד; הוא ידע כי עליו להימנע מלחייב את עצמו, אפילו במידה הקלה שבקלות, מלהיות מוכון על-ידי "עצת אדם", ואין זה משנה עד כמה כוונתה טובה.

זה אשר נדחה על-ידי מנהיגי הדת בירושלים, אפילו לאחר שהדגים את מנהיגותו, הוכר והולל כמורה מומחה על-ידי אנשי העסקים והבנקאים של דמשק, וכל זאת בזמן שהיה נגר עלום שם ובלתי-ידוע מנצרת.

הוא מעולם לא דיבר על ההצעה הזו בפני משפחתו, ובסיומה של אותה שנה הוא חזר לנצרת ושב לעסוק בחובותיו היומיומיות, כאילו מעולם לא נוסה בהצעות המחניפות של חבריו מדמשק. ואף אנשי דמשק מעולם לא קישרו, מאוחר יותר, בין האזרח מכפר נחום אשר הפך את היהדות כולה על פיה לבין הנגר מנצרת אשר העז לסרב לכבוד אשר היה מניב, בוודאי, עושרם המשובל.

בפקחות רבה ובכוונת מכוון יצר ישוע נתק בין אירועים שונים בחייו, כך שבעיני העולם הם אף פעם לא נודעו יחדיו כמעשיו של יחיד אחד. שנים רבות לאחר מכן, הוא האזין פעמים רבות לסיפור על אודות הגלילי המוזר אשר סירב להזדמנות לייסד בדמשק בית ספר מתחרה לזה שבאלכסנדריה.

כוונה אחת אשר הייתה לישוע בשעה שביקש להפריד בין חלקים מסוימים מהתנסותו הארצית, היא למנוע את היווצרותה של קריירה כה מגוונת ומפלאה אשר תגרום לדורות הבאים להעריך את המורה במקום לציית לאמת אשר אותה חי ולימד. ישוע ביקש למנוע את היווצרותו של רישום אנושי של הישג אשר יסיט את תשומת הלב מתורתו. במקדס מאוד הוא הבין כי חסידיו יתפתו לגבש דת אשר נסבה על אודותיו הוא, וזו עלולה להתחרות בבשורת הממלכה אשר התכוון להטיף אותה לעולם. ובהתאם לכך, הוא התמיד לכל אורך הקריירה שלו להמעיט בערכו של כל דבר אשר חשב כי הוא עלול יהיה לשרת את הנטייה האנושית הרגילה לרומם את המורה במקום להטיף לתורתו.

ואותו מניע מסביר גם מדוע הוא אפשר לעצמו להיות נודע בתארים שונים בתקופות שונות של חייו המגוונים על-פני האדמה. שוב, הוא לא רצה להשפיע השפעה בלתי-ראויה על בני משפחתו, או על אחרים, השפעה אשר הייתה עלולה לגרום להם להאמין בו בניגוד לאמונותיהם הכנות. הוא תמיד סירב להשפיע על דעת האדם השפעה לא ראויה, או לנצל בצורה שאיננה הוגנת. הוא לא רצה שאנשים יאמינו בו,

some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

^{128:43 (1412:6)} He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

^{128:44 (1412:7)} He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

^{128:45 (1413:1)} Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

^{128:46 (1413:2)} One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

^{128:47 (1413:3)} This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their

אלא כאשר לבבותיהם הגיבו למציאויות הרוחניות אשר נתגלו בתורתו.

עד לסוף השנה הזו התנהל הבית בנצרת באופן חלק יחסית. הילדים גדלו, ומרים התרגלה לכך שישוע נמצא הרחק מן הבית. הוא המשיך להעביר את הכנסותיו ליעקב, לשם תמיכה במשפחה, והותיר לעצמו חלק קטן בלבד אשר יועד לכיסוי הוצאותיו האישיות המידיות.

בחלוף השנים, היה קשה יותר להכיר בכך שאדם זה היה בן האל על-פני האדמה. הוא נראה בעולם כאחד האדם, רק אחד מני רבים. והיה זה ציוויו של האב אשר במרומים כי כך בדיוק תתנהל משימת המתת.

hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

^{128:48 (1413:4)} By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

^{128:49 (1413:5)} As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה)

הייתה זו השנה הראשונה שבה נהנה ישוע מחופש יחסי מאחריות למשפחה. יעקב הצליח מאוד בניהול הבית, והסתייע בישוע בעצה ובעניינים הכלכליים.

בשבוע שלאחר הפסח הגיע לנצרת איש צעיר מאלכסנדריה. הוא בא על-מנת לארגן מפגש מאוחר יותר באותה השנה, בנקודה מסוימת על קו חוף של פלשתינה, בין ישוע לבין קבוצה של יהודים מאלכסנדריה. המפגש הזה נקבע לאמצע חודש יוני, וישוע הלך לקיסריה על-מנת לפגוש את חמשת היהודים המכובדים, אשר ביקשו ממנו לעבור לעירם ולהתבסס בה כמורה דתי. על-מנת למשוך אותו, הם הציעו לו בתחילה את משרת עוזר החזן בבית הכנסת הראשי אשר בעירם.

דוברת של הוועדה הזאת הסביר לישוע שאלכסנדריה עתידה להפוך למרכז התרבות היהודית של העולם כולו; שהזרם ההלניסטי של ענייני היהדות עולה למעשה בהרבה על האסכולה הבבלית. חברי הוועדה הזכירו לישוע את חרחורי המרד המאיימים שבירושלים וברחבי פלשתינה, והבטיחו לו שכל מרד של יהודי פלשתינה יהיה בבחינת התאבדות לאומית; זאת משום שאגרוף הברזל הרומי יחסל את המרד בתוך שלושה חודשים, שירושלים תושמד והמקדש ייחרב ולא תישאר ממנו אבן על אבן.

ישוע הקשיב לכל דבריהם אליו, הודה להם על האמון אשר נתנו בו, ומה שאמר להם, הלכה למעשה, בעת שסירב ללכת לאלכסנדריה היה "טרם הגיעה שעתו". הם השתאו מאדישותו כלפי הכבוד אשר ביקשו להעביר עליו. בטרם נפרדו מישוע, הם ביקשו להעניק לו סכום כסף כאות הוקרה מחבריו מאלכסנדריה וכפיצוי על הזמן ועל הוצאות המסע שלו לקיסריה על-מנת להיפגש עמם. אך גם את כספם הוא סירב לקבל, ואמר: "בית יוסף מעולם לא קיבל נדבות,

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

^{128:51 (1413:6)} This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

^{128:52 (1413:7)} The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

^{128:53 (1414:1)} The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

^{128:54 (1414:2)} Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he

ואיננו יכולים לאכול את לחמם של אחרים כל עוד ידי הינן חזקות וגם אחי יכולים לעבוד.”

חבריו ממצרים הפליגו חזרה אל ביתם, ובשנים שלאחר מכן, כאשר שמעו שמועות על אודות בונה הסירות מכפר נחום אשר חולל מהומה כה רבה בפלשתינה, רק אחדים מהם שיערו שהיה זה התינוק מבית-לחם אשר בגר, וכן אותו איש משונה-הליכות מן הגליל אשר דחה ללא כחל וסרק את ההזמנה לסור לאלכסנדריה על-מנת להפוך שם למורה דגול.

ישוע שב לנצרת. שארית השנה הזו היוותה את ששת החודשים מעוטי האירועים ביותר במהלך כל חייו. הוא נהנה ממנוחה זמנית משלל הבעיות הרגילות ומהקשיים אשר עמם נאלץ להתמודד ושעליהם היה עליו להתגבר. הוא התייחד רבות עם אביו שבמרומים והתקדם באופן משמעותי מאוד ברכישת שליטה על דעתו האנושית.

אך בעולמות הזמן והמרחב העניינים האנושיים אינם מתנהלים על מי מנוחות לאורך זמן רב. בחודש דצמבר שוחח יעקב בפרטיות עם ישוע, גילה לו שהתאהב באֶסְתָּה, אישה צעירה מנצרת, וכן שהם מעוניינים להינשא אם ניתן יהיה לארגן את הדבר. הוא הפנה את תשומת לבו של ישוע לעובדה שליוסף ימלאו בקרוב שמונה-עשרה, ושתהיה זו התנסות טובה עבורו אם תינתן לו האפשרות לשרת כראש המשפחה בפועל. ישוע נתן את הסכמתו לכך שיעקב יינשא שנתיים מאוחר יותר, בתנאי שבשנתיים הללו הוא יחונך כראוי את יעקב על-מנת שיוכל ליטול על עצמו את האחריות לניהול המשפחה.

כעת החלו דברים להתרחש – ריח נישואין עמד באוויר. הצלחתו של יעקב לקבל את הסכמת ישוע לנישואין מילאה את מרים באומץ לגשת אל אחיה-אביה ולשטוח בפניו את תכניותיה. יעקב, בנאי האבן הצעיר, אשר שימש בעבר מטעמו שלו כאלופו של ישוע, והיה כעת שותפם העסקי של יעקב ויוסף, ביקש זה מכבר את ידה של מרים. לאחר ששטחה מרים את תכניותיה בפני ישוע, הוא הורה כי יעקב יבוא אליו ויבקש את ידה באופן רשמי, והבטיח להסכים לברך את נישואיהם בעת שמרים תרגיש שמרתה בשלה ליטול על עצמה את חובות האחות הבכירה בבית.

כאשר הוא שהה בבית, הוא המשיך ללמד שלוש פעמים בשבוע את שיעורי הערב, קרא לעיתים קרובות בכתבי הקודש בשבת בבית הכנסת, שוחח עם אמו, לימד את הילדים, וככלל – התנהל כאזרח מכובד וראוי של נצרת ושל עם ישראל.

likewise refused the money, saying: “The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another’s bread as long as I have strong arms and my brothers can labor.”

^{12855 (1414.3)} His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

^{12856 (1414.4)} Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

^{12857 (1414.5)} But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James’s marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

^{12858 (1414.6)} And now things began to happen — marriage was in the air. James’s success in gaining Jesus’ assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam’s hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

^{12859 (1414.7)} When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

השנה הזו החלה אצל המשפחה מנצרת בבריות טובה לכולם ועם סיום לימודי בית הספר הרגילים של כלל הילדים, למעט עבודה מסוימת אשר מרתה נדרשה לבצע עבור רות.

ישוע היה אחד מן הגברים החסונים והמעודנים ביותר אשר הופיעו על-פני האדמה למן ימיו של אדם. התפתחותו הפיזית הייתה עילאית. דעתו הייתה פעילה, חדה וחודרת – ובהשוואה ליכולות המנטאליות של בני זמנו, היא התפתחה לממדים עצומים – ורוחו אכן הייתה אנושית באלוהיותה.

המצב הכלכלי של המשפחה היה הטוב ביותר מאז שחוסל הרכוש אשר הותיר אחריו יוסף. שולם אחרון התשלומים על בית המלאכה לתיקונים עבור השיירות; הם לא חבו דבר לאיש, ובפעם הראשונה מזה שנים אף חסכו מעט לעתיד. ומכיון שכך היה, והואיל וישוע לקח בעבר את אחיו האחרים לטקס הפסח הראשון שלהם, הוא החליט להתלוות ליהודה (אשר זה עתה סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת) בביקורו הראשון במקדש.

הם עלו לירושלים דרך עמק הירדן ומשם הם גם חזרו, זאת מכיון שישוע חשש מצרות אשר היו עלולות להגיע אם היה לוקח את אחיו הצעיר דרך השומרון. כבר בנצרת נקלע יהודה לצרות מסוימות בשל אופיו הנמהר, שאליו נוספו רגשות לאומניים חזקים.

הם הגיעו לירושלים בזמן והיו בדרכם לביקור ראשון במקדש – אשר מראהו הפעים והסעיר את יהודה עד עמקי נשמתו – כאשר פגשו במקרה את אלעזר מביית-עניא. ובעוד שישוע שוחח עם אלעזר על עריכת סדר פסח משותף, גרם יהודה לצרות של ממש עבור כולם. בסמוך לו עמד חייל רומי אשר העיר הערה בלתי-ראויה לעבר עלמה יהודייה אשר עברה בסמוך. יהודה נמלא זעם ולא היה איטי לבטא את כעסו על הדיבור הבלתי-ראוי הזה, ועשה זאת ישירות אל עבר החייל ובטווח שמיעתו של זה. בתקופה הזו חיילי הלגיון הרומי היו רגישים מאוד לכל דבר שאפילו גבל בחוסר-כבוד כלפיהם; וכך מיהר השומר לעצור את יהודה. עבור הלאומן הצעיר הדבר הגדיש את הסאה, ובטרם יוכל ישוע להזהירו במבט, הוא הפטיר דברי תוכחה רמים אשר גילו את הרגשות האנטי-רומיים אשר נשא בקרבו, וכל אלו רק הרעו את המצב עוד יותר. יהודה נלקח מיד לכלא הצבאי, וישוע לצדו.

ישוע ניסה לקבל שימוע מידי עבור יהודה, או לבקש את שחרורו בזמן לחגיגות סדר הפסח של אותו ערב, אך מאמציו העלו חרס. ומכיון שלמחרת היה בירושלים "יום מועד", אפילו הרומאים לא התיימרו לנהל דיון על אישומים כלפי יהודי. ובהתאם לכך, נותר יהודה במאסר

^{12861 (1415.1)} This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

^{12862 (1415.2)} Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

^{12863 (1415.3)} The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

^{12864 (1415.4)} They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

^{12865 (1415.5)} They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

^{12866 (1415.6)} Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a "holy convocation" in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in

עד לבוקר היום השני שלאחר מעצרו, וישוע נשאר בכלא לצדו. הם לא נכחו בטקס הקדשת בני המצווה אשר מתקבלים לעם ישראל כבנים בעלי מעמד מלא. יהודה עבר את הטקס הרשמי הזה רק כמה שנים מאוחר יותר, בפעם הבאה שבה נכח בפסח בירושלים, שאלה הגיע בהקשר של עבודת התעמולה אשר ביצע עבור הקנאים, הארגון הלאומי שאליו הוא השתייך ושוב היה פעיל מאוד.

בבוקר שלאחר יומם השני בכלא הופיע ישוע בפני השופט הצבאי, שם ייצג את יהודה. הוא התנצל על מעשי הנעורות של אחיו ותיאר בהמשך לכך בדעת שקולה את טבעו הבעייתי של האירוע אשר אירע לפני מעצרו של אחיו ואשר הוביל לכך. בטענתו, שכנע ישוע את השופט שלנער הייתה יכולה להיות סיבה להתפרצותו האלימה. לאחר שהשופט הזהיר את יהודה לבל ירשה לעצמו לחזור ולהתנהג באופן כה נמהר, הוא אמר לישוע בעת ששילח אותם: "טוב תעשה אם תשים עין על הנער; הוא עלול לגרום לכולכם צרות רבות." אמת דיבר השופט הרומי. יהודה אכן גרם לישוע צרות של ממש, ותמיד היו אלו צרות מאותו סוג – התנגשויות עם השלטונות האזרחיים אשר נגרמו בשל התפרצויותיו הלאומניות נעדרות החוכמה וחסרות ההתחשבות.

ישוע ויהודה צעדו חזרה לבית-עניא ללינת הלילה, שם הסבירו מדוע לא הגיעו כמוסכם לסעודת סדר הפסח; והם יצאו לנצרת למחרת היום. ישוע לא סיפר למשפחה מאום על אודות מעצרו של אחיו הצעיר בירושלים, אך כשלושה שבועות לאחר חזרתם הוא ניהל שיחה ארוכה עם יהודה על אודות האירוע. לאחר השיחה עם ישוע, סיפר יהודה למשפחה על הדברים בעצמו. והוא מעולם לא שכח את הסבלנות ואת הסובלנות אשר גילה אחיו-אביו במשך כל ההתנסות המאתגרת הזו.

היה זה סדר הפסח האחרון אשר אותו בילה ישוע עם מי מחברי משפחתו. בהדרגה עתיד היה בן האדם להתרחק יותר ויותר מקרבת בני משפחתו.

בשנה זו הופרעו תקופות המדיטציה העמוקות של ישוע על-ידי רות וחבריה למשחק. וישוע תמיד נאות לדחות את מחשבותיו על עבודתו העתידית עבור העולם והיקום, על-מנת לחלוק בשמחת הילדים ובמשוכות הנעורים של הצעירים הללו; ואלו מצדם מעולם לא עייפו מלשמוע את סיפוריו של ישוע על אודות מסעותיו לירושלים. הם אף נהנו עד מאוד מסיפוריו על אודות עולם החי והטבע.

הילדים תמיד התקבלו בברכה בבית המלאכה. ישוע סיפק להם בשולי החנות חול, בולי עץ ואבנים, וצעירים רבים נהרו לשם על-מנת להשתעשע. כאשר הם עייפו ממשחקם, היו

confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

^{12867 (14157)} The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: "You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you." And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

^{12868 (14161)} Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

^{12869 (14162)} This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

^{128610 (14163)} This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

^{128611 (14164)} The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and beves of youngsters flocked there to amuse themselves.

הנועזים שבהם מציצים אל בית המלאכה, ואם הבעלים לא היה עסוק, היו מעזים וניגשים אליו ואומרים: "דוד יהושע, בוא, ספר לנו סיפור גדול." והם היו מושכים בידיו ומובילים אותו עד שהיה מתיישב על האבן החביבה עליו בפינת בית המלאכה, והילדים ישובים בחצי מעגל לפניו. וכמה נהנו הקטנים מדוד יהושע שלהם. הם למדו לצחוק וצחקו מלא הפה. היה נהוג שאחד או שניים מן הקטנים שבהם טיפסו והתיישבו על ברכיו, והסתכלו בפליאה בהבעות פניו בזמן שהיה מספר את סיפוריו. הילדים אהבו את ישוע וישוע אהב את הילדים.

חבריו התקשו להבין את טווח פעילויותיו האינטלקטואליות. כיצד יכול היה לעבור בפתאומיות גמורה משיחה עמוקה על פוליטיקה, פילוסופיה, או דת, לשובבות הקלילה והעליזה של הזאטוטים הללו, אשר גילם נע בין חמש לעשר שנים. וכל שאחיו ואחיותיו התבגרו, וכל שהיה יותר פנאי בידו, ולפני שהנכדים הגיעו, כך הוא השקיע תשומת לב רבה בקטנים הללו. ואולם, הוא לא חי מספיק זמן על-פני כדור הארץ על-מנת ליהנות מאוד מן הנכדים.

7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה)

בתחילת שנה זו, ישוע מנצרת הפך מודע מאוד לעובדה שהיה בידיו טווח רחב של עוצמה פוטנציאלית. ואולם, באותה מידה הוא היה משוכנע לחלוטין שאישיותו – זו של בן האדם – לא צריכה להשתמש בעוצמה זו, לפחות לא עד אשר תגיע שעתו.

בעת ההיא הוא חשב הרבה אך דיבר מעט על יחסו שלו אל אביו שבשמיים. ואת מסקנתו מכל המחשבות האלה הוא ביטא פעם בתפילה אשר נשא על ראש הגבעה, כאשר אמר: "בלא קשר למי שאני הנני, ולעוצמה אשר עשויה להיות ברשותי, מעולם הייתי ולעולם אהיה כפוף לרצונו של אבי מפרדס." ואף-על-פי-כן, בעת שהאדם הזה צעד בנצרת, בדרך לעבודתו או ממנה, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי באשר ליקום עצום, אכן הוא היה זה "אֶשֶׁר גְּנוּזִים בּוֹ כָּל אֲצִרוֹת הַחֵכְמָה וְהַדָּעָה."

במהלך כל השנה הזו התנהלו ענייני המשפחה על מי מנוחות, למעט בנוגע ליהודה. במשך שנים, סבל יעקב מבעיות עם אחיו הצעיר ביותר, מכיוון שזה לא נטה להתמסר לעבודה, ואף לא ניתן היה לסמוך עליו שישתתף בחלקו בהוצאות הבית. ובעוד שהוא חי בבית, הוא לא הקפיד להרוויח ולתרום את חלקו לפרנסת המשפחה.

ישוע היה איש שלום, ומעת לעת הוא הובך ממעליו הלוחמניים של יהודה ומהתפרצויותיו הלאומניות המרובות. יעקב ויוסף היו בעד נידויו של יהודה, אך ישוע סירב לזאת. כאשר עמדה סבלנותם לפקוע, יעץ להם ישוע: "היו סבלניים.

When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, "Uncle Joshua, come out and tell us a big story." Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

^{1286.12 (1416.5)} It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

^{1287.1 (1416.6)} As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

^{1287.2 (1417.1)} At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: "Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father." And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that "in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge."

^{1287.3 (1417.2)} All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

^{1287.4 (1417.3)} Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience

תהא עצתכם נבונה וחיו אתם באופן ראוי, וכך יוכל אחיכם הצעיר לדעת לראשונה את הדרך הטובה אשר לאחר מכן יאלץ ללכת בה." עצתו החכמה והאוהבת של ישוע מנעה קרע במשפחה; הם נותרו יחדיו. אך יהודה לא התעשת, אלא עד לאחר שנישא.

רק לעיתים רחוקות הזכירה מרים את משימתו העתידית של ישוע. כאשר נידון הנושא הזה, ענה ישוע רק "טרם הגיעה שעת." ישוע כמעט והשלים את המלאכה הקשה של גמילת משפחתו מתלות בנוכחותו המידית האישית. הוא החל להתכונן במהירות ליום שבו יוכל לעזוב לתקופות ארוכות את ביתו אשר בנצרת ולהתחיל בהקדמה הפעילה יותר לסעד האמיתי אשר הוא עתיד לסעוד את האדם.

לעולם אל תשכחו שמימתו העיקרית של ישוע במסגרת משימת המתת השביעית שלו הייתה רכישת התנסות כיצור, השגת הריבונות בבבאדון. ובעת שרכש התנסות זו ממש הוא גילה לאורנטיה, כמו גם לכלל היקום המקומי שלו, התגלות עליונה של האב מפרדיס. ואגב הגשמת שתי התכליות האלה, הוא גם בחר לפשט את הסיבוכים אשר גרמה מרידתו של לוציפר לפלנטה הזו.

בשנה זו נהנה ישוע מפנאי רב יותר מן הרגיל, והוא הקדיש זמן רב לאימונו של יעקב בניהול חנות בית המלאכה ולאימונו של יוסף בניהול הבית. מרים חשה שהוא החל להתכונן לעזוב אותם. לעזוב אותם וללכת לאן? כדי לעשות מה? היא כבר כמעט ויתרה על הרעיון שישוע היה המשיח. היא לא הייתה יכולה להבינו; היא פשוט לא הייתה מסוגלת להבין את בנה בכורה.

במהלך שנה זו בילה ישוע חלק גדול מזמנו עם בני משפחתו כיחידים. הוא לקח אותם לעיתים קרובות לצעדות ממושכות בטבע ואל פסגת הגבעה. לפני הקציר הוא לקח את יהודה אל דודו בעל החווה שמדרום לנצרת, אך יהודה לא נותר שם זמן רב לאחר תום הקציר. הוא ברח משם, ומאוחר יותר מצא אותו שמעון עם הדייגים שבאגם. כאשר החזיר אותו שמעון הביתה, שוחח ישוע עם הנער שברח, ומכיוון שזה רצה לעסוק בדייג הוא לקח אותו ליישוב מגדל והפקיד אותו ביד דייג קרוב משפחה; ומאותו זמן ואילך, ועד לנישואיו, עבד יהודה היטב יחסית ובאופן סדיר, והמשיך לעסוק בדייג אף לאחר נישואיו.

ולבסוף הגיע היום שבו כל אחיו של ישוע בחרו להם מקצוע לחיים והתבססו בו. וכך הלכו והבשילו התנאים לעזיבתו של ישוע את הבית.

בחדש נובמבר התקיימה חתונה כפולה. נישאו יעקב ואסתר, וכן מרים ויעקב. אכן, היה זה מאורע משמח. אפילו מרים שוב הייתה שמחה יותר, למעט פה ושם כאשר נזכרה כי

would be severely tried, Jesus would only counsel: "Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it." The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

^{1287.5 (1417.4)} Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, "My hour has not yet come." Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

^{1287.6 (1417.5)} Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

^{1287.7 (1417.6)} This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

^{1287.8 (1417.7)} Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

^{1287.9 (1418.1)} At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

^{1287.10 (1418.2)} In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and

ישוע החל להתכונן לעזוב את הבית. היא סבלה מנטל של אי-וודאות גדולה: אילו רק ישב עמה ישוע לשוחח על כל הנושאים הללו בחופשיות, כפי שנהג לעשות בילדותו. אך כל העת הזו הוא לא תקשר עמה; הוא שמר על שתיקה עמוקה באשר לעתיד.

יעקב וכלתו, אסתה, עברו לבית קטן וחניני בקצה המערבי של העיר. הבית היה מתנת אביה של אסתה. ואף כי יעקב המשיך לתמוך בבית אמו, המכסה שלו קוצצה בחצי בשל נישואיו, וישוע הפקיד רשמית את ראשות המשפחה בידי יוסף. כעת יהודה שלח בנאמנות את חלקו לכלכלת הבית מדי חודש. חתונתיהם של יעקב ומרים השפיעו לטובה על יהודה, וכאשר הוא חזר אל מלאכת הדייג, ביום שלאחר שתי החתונות, הוא הבטיח ליוסף שיוכל לסמוך עליו "לעשות את מלוא חובתי, ואפילו יותר מכך, אם ידרש". והוא עמד בדיבורו.

מרים הבת גרה בבית הסמוך לבית מרים האם, בביתו של יעקב, וזאת מכיוון שיעקב האב נאסף זה מכבר אל אבותיו. מרתה תפשה את מקומה של מרים הבת בבית, והארגון החדש של הבית פעל באופן חלק כבר לפני סוף השנה.

ביום שלאחר החתונה הכפולה הזו ערך ישוע פגישה חשובה עם יעקב. הוא סיפר ליעקב בסוד כי הוא מתכוון לעזוב את הבית. הוא העביר את מלוא הבעלות על חנות בית המלאכה לידי יעקב, ויותר באופן רשמי ורציני על תפקידו כראש ביתו של יוסף, והציב באופן נוגע ללב את יעקב "כראש וכשומר של בית אבי". הוא רשם חוזה סודי, עליו חתמו שניהם, ובו נכתב כי בתמורה למתנה אשר קיבל יעקב בדמות חנות בית המלאכה, יישא יעקב מכאן ואילך במלוא האחריות הכלכלית למשפחה, וישחרר את ישוע מכל התחייבות נוספת בנושא הזה. לאחר שהחוזה נחתם ולאחר שנבנה תקציב, כך שניתן יהיה לכסות את הוצאות המשפחה בפועל ללא כל תרומה מצד ישוע, אמר ישוע ליעקב: "אבל, בני, אני אמשיך לשלוח לך סכום כלשהו מדי חודש בחודשו, עד אשר תגיע שעת. אך במה שאשלח לך השתמש אך ורק במקרה הצורך. השתמש בכספים הללו לשם הזדקקויות או תענוגות של המשפחה, לפי ראות עיניך. השתמש בהם במקרה של חולי, או בעת חירום בלתי-צפויה אשר עלולה להתרחש לכל אחד מבני המשפחה."

וכך החל ישוע להתכונן לתחילתה של תקופת חייו השנייה כבוגר, תקופת החיים שבה היה מנותק מן הבית, התקופה אשר קדמה לכניסתו הפומבית לעיסוק בעסקי אביו.

then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

1287.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

1287.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

1287.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

1287.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

מסמך 129. חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

130 ⇨

הספר של אורנטיה

128 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 129

חייו הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

סעיפים

מבוא

1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)
2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)
3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה)
4. ישוע האנושי

מבוא

ישוע הפריד את עצמו לחלוטין ובאופן סופי מניהול ענייני הבית של המשפחה מנצרת, וכן מהנחייתם הישירה של חברה. עד לאירוע ההטבלה הוא המשיך לתרום לכלכלת המשפחה ולהתעניין באופן אישי ומעמיק ברווחתו הרוחנית של כל אחד מאחיו ואחיותיו. ותמיד הוא היה מוכן לעשות את כל אשר היה יכול, כאדם, למען נוחותה ואושרה של אמו האלמנה.

וכעת ערך בן האדם את כל ההכנות על-מנת לנתק את עצמו לצמיתות מן הבית אשר בנצרת; ולא היה לו קל לעשות זאת. מטבע הדברים, ישוע אהב את אנשיו; הוא אהב את משפחתו וחיבה טבעית זו הועצמה עד מאד על-ידי מסירותו יוצאת הדופן אליהם. ככל שאנו מקדישים עצמנו יותר לרעינו, כך אנו אוהבים אותם יותר; ומכיוון שישוע העניק את עצמו באופן כה מלא למשפחתו, הוא אהב אותם אהבה כבירה.

כלל בני המשפחה הבינו לאיטם כי ישוע התכוון לעזבם. ועצב הפרידה הצפויה הוקל במעט רק באמצעות האופן ההדרגתי שבו הכין

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

INTRODUCTION

^{129:01 (1419:1)} JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

^{129:02 (1419:2)} The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

^{129:03 (1419:3)} All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation

אותם ישוע לקראת הכרזתו על כוונתו לעזוב. במשך יותר מארבע שנים הם הבחינו בכך שישוע מתכנן את ההיפרדות הזו אשר בוא תבוא בסופו של דבר.

was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)

בחודש ינואר של שנה זו, שנת 21 לספירה, בבוקר יום ראשון גשום אחד, עזב ישוע את משפחתו ללא גינונים וטקס. הוא רק הסביר שהוא הולך לטבריה ומשם הוא ממשיך לביקור בערים נוספות מסביב לכינרת. וכך הוא עזב אותם, ולאחר מכן מעולם לא שב מעולם להיות כאחד מבני המשפחה הרגילים של אותו בית.

הוא בילה במשך שבוע אחד בטבריה, העיר החדשה אשר עתידה הייתה להחליף במהרה את ציפורי כבירת הגליל; אך מכיוון שרק מעט עניין אותו שם, הוא עבר דרך מגדל ובית-סיידא בזו אחר זו ומשם לכפר נחום; שם עצר לביקור אצל זבדיה, חברו של אביו. בניו של זבדיה עסקו בדייג; הוא עצמו בנה סירות. ישוע מנצרת התמחה הן בתכנון והן בבנייה; הוא היה אומן מומחה לעבודה בעץ; זבדיה ידע זה מכבר על אודות כישוריו של בעל המקצוע מנצרת. ומזה זמן רב תכנן זבדיה לבנות סירות משופרות; וכעת הוא שטח את תכניותיו בפני ישוע והזמין את הנגר המבקר להצטרף אליו למפעל. וישוע נעתר להזמנה זו ברצון.

ישוע עבד עם זבדיה רק מעט יותר משנה אחת, אך במהלך הזמן הזה הוא יצר דגם חדש של סירה ופיתח שיטות חדשות לגמרי לבניית סירות. באמצעות שימוש בטכניקה משופרת ובשיטות טובות הרבה יותר לטיפול בלוחות באדים, החלו ישוע וזבדיה לבנות סירות מדגם משופר בהרבה, סירות אשר היו בטוחות בהרבה לשיט באגם מאשר הדגמים הישנים יותר. במשך מספר שנים הייתה לזבדיה עבודה רבה יותר בהפצת הסירות הללו, ואז המפעל הקטן שלו יכול היה להסתדר היטב; בתוך פחות מחמש שנים כמעט כל הסירות אשר שטו באגם היו למעשה מתוצרת בית המלאכה של זבדיה בכפר-נחום. ישוע הפך נודע בקרב הדייגים הגליליים כמתכנן הסירות החדשות.

זבדיה היה איש אמיד יחסית; המספנות שלו מוקמו על גדת הכינרת מדרום לכפר נחום, וביתו נמצא על חוף האגם בסמוך למרכז הדייג של בית-סיידא. ישוע חי בביתו של זבדיה במשך התקופה זו, בת מעט יותר משנה, שבמהלכה הוא שהה בכפר נחום. במשך זמן רב הוא עבד בעולם לבדו, כלומר ללא אב, ובתקופה זו הוא נהנה עד מאוד לעבוד עם אב-שותף.

שלומית, אשתו של זבדיה, הייתה קרובת משפחתו של חנן, אשר כיהן בעבר ככוהן הגדול של ירושלים ועדיין היה המשפיע ביותר מבין הצדוקים, שכן הודח מתפקידו רק שמונה שנים

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

^{122:1.1 (1419:4)} In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

^{122:1.2 (1419:5)} He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Bethsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

^{122:1.3 (1419:6)} Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

^{122:1.4 (1420:1)} Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Bethsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

^{122:1.5 (1420:2)} Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome

קודם לכן. שלומית הפכה למעריצה מושבעת של ישוע. היא אהבה אותו כפי שאהבה את בניה שלה, יעקב, יוחנן ודוד, ואילו ארבע בנותיה ראו בישוע אח גדול. ישוע יצא לדוג לעיתים תכופות עם יעקב, יוחנן ודוד, והם למדו כי היה דייג מומחה ממש כשם שהיה מומחה לבניית סירות.

במשך כל השנה הזו, שלח ישוע מדי חודש בחודשו כספים ליעקב. הוא שב לנצרת באוקטובר על-מנת להשתתף בחתונתה של מרתה, ולא שב לנצרת במשך למעלה משנתיים לאחר מכן, אלא זמן קצר לפני חתונתם הכפולה של שמעון ויהודה.

במהלך השנה הזו בנה ישוע סירות והמשיך להתבונן באופן שבו בני האדם חיו על-פני האדמה. לעיתים תכופות הוא נהג לרדת לחניון השיירות, מכיוון שכפר נחום נמצאה על הדרך אשר פנתה מדמשק דרומה. כפר נחום היה מוצב רומי חזק, ומפקד המוצב היה גוי אשר האמין ביהוה, "ירא שמיים" כפי שהיהודים כינו את אותם גרים. הקצין נולד למשפחה רומית עשירה, והוא לקח על עצמו את משימת בנייתו של בית כנסת יפהפה בכפר נחום, אשר ניתן ליהודים זמן קצר לפני שישוע הגיע להתגורר אצל זבדיה. יותר ממחצית מן התפילות בשנה זו נוהלו על-ידי ישוע, וכמה מנוסעי השיירות אשר השתתפו בהן זכרו אותו כנגר מנצרת.

כאשר הגיע מועד תשלום המס, רשם עצמו ישוע כ"בעל-מקצוע מומחה מכפר נחום." למן היום הזה ואילך, עד סוף חייו הארציים, הוא נודע כתושב כפר נחום. הוא מעולם לא טען למגורים חוקיים בשום מקום אחר, אף-על-פי שהתיר לאחרים – מסיבות שונות – לציין אותו כתושב דמשק, בית-עניא, נצרת ואפילו אלכסנדריה.

בספריית בית הכנסת של כפר נחום הוא מצא ספרים חדשים רבים, והוא בילה לפחות חמישה ערבים בשבוע בלימוד אינטנסיבי. ערב אחד הוא הקדיש לבילוי בחברת מבוגרים יותר וערב אחד בחברת הצעירים יותר. באישיותו של ישוע היה דבר-מה נעים ומעורר השראה אשר תמיד משך אליו צעירים. הוא תמיד גרם להם להרגיש בנוח במחיצתו. ייתכן שהסוד לכך שהסתדר איתם היה טמון בשתי עובדות: בכך שהוא תמיד התעניין במה שהם עשו, ובכך שרק לעיתים רחוקות הוא השיא להם עצה, אלא אם כן הם ביקשו זאת בעצמם.

בני משפחת זבדיה כמעט שסגדו לישוע, והם הקפידו להימצא במפגשי השאלות והתשובות אשר ערך בכל ערב לאחר הארוחה ובטרם יצא לבית הכנסת על-מנת ללמוד. גם הצעירים שבקרב השכנים הגיעו לעיתים קרובות לפגישות האלה, אשר שהתקיימו לאחר ארוחת הערב. בפגישות המצומצמות האלה לימד ישוע דברים שונים ומתקדמים, מתקדמים ככל שהם

became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

^{129:1.6 (1420:3)} All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

^{129:1.7 (1420:4)} Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

^{129:1.8 (1420:5)} When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

^{129:1.9 (1420:6)} At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

^{129:1.10 (1420:7)} The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as

היו מסוגלים לתפוש. הוא שוחח עמם בחופשיות רבה, ביטא את רעיונותיו ואת האידאליים שלו באשר לפוליטיקה, סוציולוגיה, מדע ופילוסופיה, אך מעולם הוא לא התיימר לדבר מתוך סמכות מוחלטת, אלא כאשר הם שוחחו על הדת – על היחס שבין האדם לאל.

פעם בשבוע ערך ישוע מפגש עם כלל בני הבית, עם העובדים בבית המלאכה ועם אלו אשר עזרו בחוף. לזבדיה היו מועסקים רבים. והיה זה בקרב הפועלים הללו שישוע כונה לראשונה "המאסטר". כולם אהבו אותו. הוא נהנה מעבודתו עם זבדיה בכפר נחום, אך התגעגע לילדים המשחקים לצד סדנת הנגרות אשר בנצרת.

מבין בניו של זבדיה, יעקב היה זה אשר התעניין במידה הרבה ביותר בישוע כמורה, כפילוסוף. יוחנן התעניין ביותר בתורתו ובדעותיו הדתיות. דוד כיבד אותו כמכונאי, אך לא התעניין כלל ועיקר בדעותיו הדתיות ובמשנתו הפילוסופית.

יהודה היה מגיע לעתים קרובות בימי השבת על-מנת לשמוע את ישוע בבית הכנסת, ואף נשאר לביקור. וככל שיהודה בילה יותר זמן עם אחיו הבכור, כך הוא השתכנע יותר ויותר שישוע אכן היה אדם בעל שיעור קומה.

בשנה הזו התקדם ישוע עד מאוד ברכישת שליטה בדעתו האנושית והגיע לרמות חדשות וגבוהות יותר של קשר מודע עם מכוון המחשבה אשר שוק בו.

הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא שהה במקום אחד. לאחר מכן, ישוע לא בילה יותר משנה שלמה באותו מקום או באותו עיסוק. התקרבו ובאו במהירות ימי נדודיו על-פני האדמה. לא הרחק בעתיד המתו לו תקופות עשייה אינטנסיביות; ואולם, בין חייו הפשוטים והפעילים שמכבר לבין הסעד הציבורי האינטנסיבי והמאומץ יותר בעתיד, עוד תחוצצנה שנים אינטנסיביות אחדות של מסעות ושל פעילויות אישיות מגוונות. נדרש לו להשלים את אימונו כאדם בעולם בטרם יוכל להתחיל – בשלבים האלוהיים והבתר-אנושיים של משימת המתת שלו באורנטיה – את הקריירה שלו כמטיף וכמורה בדמות האדם-אל אשר הפך למושלם.

2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)

בחודש מרץ של שנת 22 לספירה, עזב ישוע את זבדיה ואת כפר נחום. הוא ביקש סכום כסף קטן לשם כיסוי הוצאות נסיעתו לירושלים. בעת שעבד עם זבדיה, הוא משך אך ורק סכומי כסף קטנים, אשר אותם שלח למשפחתו שבנצרת. במהלך חודש אחד היה יוסף יורד לכפר נחום על-מנת לאסוף את הכסף; ובחודש הבא היה יהודה מגיע לכפר נחום, לוקח את הכסף מישוע ומעלה אותו לנצרת. מרכז הדייג של יהודה היה ממוקם רק קילומטרים אחדים

advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

^{129:1.11 (1421.1)} Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called "the Master." They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

^{129:1.12 (1421.2)} Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

^{129:1.13 (1421.3)} Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

^{129:1.14 (1421.4)} This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

^{129:1.15 (1421.5)} This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

^{129:2.1 (1421.6)} In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a

מדרום לכפר נחום.

כאשר עזב ישוע את זבדיה, הוא הסכים להישאר בירושלים עד לחג הפסח, וכולם הבטיחו להשתתף באותו אירוע. הם אפילו סיכמו כי יחגגו יחדיו את סדר הפסח. כולם התעצבו על כך שישוע עזב אותם, ובמיוחד בנותיו של זבדיה.

בטרם עזב ישוע את כפר נחום, הוא שוחח ארוכות עם חברו החדש ורעו הקרוב, יוחנן זבדיה. הוא שיתף את יוחנן בכך שחשב לנסוע למשך זמן רב עד אשר "תגיע שעתך", וביקש את יוחנן לפעול בשמו בעניין משלוח הכספים למשפחה בנצרת, עד אשר ימוצה הסכום אשר עמד לרשותו. וכך הבטיח לו יוחנן: "מורי ורבי, לך-לך ועסוק בשלך, בצע את משימתך בעולם; אני אפעל בשמך בכל הנוגע לעניין כזה או אחר, ואני אדאג למשפחתך ממש כפי שהייתי דואג לאמי שלי ולאחתי ואחיותי". אני אשתמש בכספים אשר אבי שומר עבורך כאשר צווייתי ובהתאם לצורך, וכאשר ימוצו הכספים שלך, אם לא אקבל ממך כספים נוספים, ואם אמך תזדקק לך, אחלוק עמה את הכנסותי שלי. לך-לך לדרכך בשלום. ואני אפעל בשמך בכל העניינים הללו."

ולפיכך, לאחר עזיבתו של ישוע לירושלים התייעץ יוחנן עם אביו, זבדיה, באשר לכספים אשר הם חבו לישוע, והוא הופתע לשמוע כי מדובר בסכום גדול. ומכיוון שישוע הותיר את כלל העניין הזה לחלוטין בידיהם, הם הסכימו שמוטב יהא לו ישיקיעו את הסכומים הללו ברכישת נכס וישתמשו בהכנסות לשם תמיכה במשפחה שבנצרת; ומכיוון שזבדיה ידע על בית קטן בכפר נחום אשר היה ממושק והועמד למכירה, הוא הנחה את יוחנן לרכוש את הבית הזה בכספיו של ישוע ולהירשם בשטר המכר כנאמן בשמו של חברו. ויוחנן פעל כעצת אביו. במשך שנתיים שימש שטר הדירה לכיסוי המשכנתא, וכך, תוך שימוש בסכום כסף ניכר נוסף אשר ישוע מסר לו לאחר מכן לכיסוי הוצאות המשפחה, כוונה כמעט כל המשכנתא; כאשר הגיע השעה, הוסיף זבדיה את ההפרש לכיסוי החוב, וכך שילם יוחנן את שארית המשכנתא במועדה, וקיבל לידיה את הבעלות המלאה על הבית הזה בן שני החדרים. ובאופן הזה הפך ישוע לבעל בית בכפר נחום, אך לא סופר לו דבר וחצי דבר על כך.

כאשר הגיע דבר עזיבתו של ישוע את כפר נחום לאוזני בני המשפחה בנצרת, ומכיוון שהם לא ידעו על ההסדר הפיננסי הזה אשר נערך עם יוחנן, הם האמינו כי הגיע הזמן להסתדר ללא כל עזרה נוספת מצדו של ישוע. יעקב זכר את ההסכם שלו עם ישוע, ובסיוע אחיו נטל על עצמו משם ואילך את מלוא האחריות לדאגה למשפחה.

אך הבה נשוב ונצטרף אל ישוע בירושלים. במשך כמעט חודשיים הוא בילה את מרבית

few miles south of Capernaum.

^{129:22 (1421:7)} When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

^{129:23 (1421:8)} Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

^{129:24 (1422:1)} Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

^{129:25 (1422:2)} When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

^{129:26 (1422:3)} But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the

זמנו בהקשבה לדיונים במקדש, ומדי פעם ביקר במכללות הרבניות השונות. את מרבית ימי השבת הוא בילה בבית-עניא.

בבואו לירושלים, נשא ישוע בכליו מכתב משלומית, אשת זבדיה, אשר מציג אותו לכוון הגדול לשעבר, חנן, כ"ב מבניי". חנן בילה עמו זמן רב, ולקח אותו באופן אישי לביקור ברבות מן המכללות של מורי הדת בירושלים. ואף כי ישוע בחן את בתי הספר הללו ביסודיות וצפה בדקדקנות בשיטות הלימוד שלהם, הוא לא שאל ולו שאלה אחת בפומבי. ואף כי חנן ראה בו אדם גדול, הוא עמד אובד עצות ולא ידע איזו עצה עליו לעוץ לו. הוא הכיר בעובדה כי היה זה טיפשי להציע לו להצטרף כתלמיד לאחת מן המכללות הירושלמיות האלה, אך בה בעת הוא ידע היטב כי ישוע לעולם לא יוכר באלה כמורה מן המניין, משום שמעולם לא למד במכללות האלה.

ואז התקרב מועד חג הפסח, וזבדיה ומשפחתו הגיעו מכפר נחום יחד עם ההמונים אשר התקבצו לירושלים מארבע כנפות תבל. הם התארחו כולם בביתו רחב המידות של חנן, ושם הם חגגו את הפסח כמשפחה מאושרת אחת.

לפני תום שבוע הפסח הזה, כבמקרה, פגש ישוע בנוסע אמיד ובבנו, איש צעיר כבן שבע-עשרה. נוסעים אלו הגיעו מהודו, והיו בדרכם לביקור ברומא ובמקומות שונים אחרים סביב הים התיכון. הם באו לירושלים במהלך הפסח מתוך כוונה למצוא שם מישהו אשר יוכל לשמש כמתרגם עבור שניהם וכמורה עבור הבן. האב התעקש שישוע יסכים להתלוות אליהם למסע. ישוע סיפר להם על משפחתו ועל כך שחשב כי לא יאה זה הוגן להיעדר במשך כמעט שנתיים, משום שיתכן שבמהלך הזמן הזה הם ידקדקו לדבר-מה. או אז הציע הנוסע הזה מן המזרח להקדים ולשלם מראש לישוע את שכר השנה הראשונה, כך שיוכל להפקיד את הכספים הללו בידי חבריו והם יוכלו לשמור אותם כנאמנים למקרה שמשפחתו תזדקק להם. וישוע הסכים לצאת למסע.

ישע מסר את סכום הכסף הגדול הזה לידיו של יוחנן, בנו של זבדיה. וכבר סופר לכם כיצד השתמש יוחנן בכסף הזה על-מנת לשלם את המשכנתא על הנכס בכפר נחום. ישוע סיפר לזבדיה בסוד הכול על אודות מסעו הקרב בסביבות הים התיכון, אך ציווה עליו שלא לספר על כך לאיש, אפילו לא לבני משפחתו; וזבדיה מעולם לא סיפר כי ידע היכן היה ישוע במשך היעדרותו הממושכת, בת השנתיים כמעט. בטרם שב ישוע ממסעו זה, משפחתו בנצרת כמעט וחשבה אותו למת. ואולם, אך ורק הבטחתו של זבדיה, אשר הלך לנצרת עם בנו יוחנן במספר הזדמנויות, נטעה תקווה בלבבה של מרים.

במשך הזמן הזה, המשפחה מנצרת

greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

^{129:27 (1422:4)} Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

^{129:28 (1422:5)} Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

^{129:29 (1422:6)} Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

^{129:2:10 (1423:1)} Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

^{129:2:11 (1423:2)} During this time the Nazareth family got

הסתדרה היטב; יהודה הגדיל את מכסת תרומתו בשיעור ניכר, והמשיך לתרום בשיעור המוגדל הזה עד לנישואיו. ואף כי נדרשה להם עזרה מועטה, המשיך יוחנן זבדי להעניק למרים ולרות מתנות מדי חודש בחודשו, כפי שהנחה אותו ישוע.

along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה)

את כל שנתו העשרים-ותשע בילה ישוע בסיום המסע שלו באזור הים התיכון. המאורעות העיקריים – ההתנסויות אשר אותן הננו מורשים לגלות – נכללים כחלק מן הסיפור אשר מובא במסמך העוקב למסמך הנוכחי.

מסיבות רבות, נודע ישוע במהלך מסעו ברחבי העולם הרומי כסופר מדמשיק. לעומת זאת, בקורינתיה ובנקודות עצירה נוספות במסעו חזרה הוא נודע כמורה היהודי.

הייתה זו תקופה גדושת אירועים בחייו של ישוע. אף כי במהלך המסע הזה הוא יצר קשרים עם אנשים רבים, התנסות זו הייתה פרק בחייו שבו הוא לא שיתף איש מבני משפחתו, או מי משליחיו. ישוע חי את חייו בגוף ועזב את העולם הזה בלא שאיש (פרט לזבדיה מבית-סיידא) ידע כי הוא ערך את המסע הנרחב הזה. כמה מחבריו סברו כי הוא חזר לדמשיק; אחרים חשבו כי הוא נסע להודו. בני משפחתו שלו נטו להאמין כי הוא שהה באלכסנדריה, זאת מפני שידעו כי בעבר הוא הוזמן לשם על-מנת לשמש עוזר-חזן.

כאשר ישוע שב לפלשתינה, הוא לא עשה דבר על-מנת לשנות את דעת בני משפחתו על כך שהלך מירושלים לאלכסנדריה; הוא אפשר להם להמשיך ולהאמין שבילה את כל משך היעדרותו מפלשתינה באותה עיר של לימוד ושל תרבות. אך ורק זבדיה בונה הסירות מבית-סיידא ידע אל נכון את העובדות; וזבדיה לא סיפר אותן לאיש.

במסגרת כלל מאמצים לפענח את משמעות חייו של ישוע באורנטיה, אתם חייבים לזכור את המניע למשימת המתת של מיכאל. אם תבקשו להבין את המשמעות המסתתרת מאחורי הרבה ממה שעשה ואשר נדמה כמזר, עליכם להבין את התכלית שלשמה הוא שהה בעולמכם. הוא הקפיד בעקביות שלא לבנות קריירה אישית יותר מדי מושכת וגונבת-דעת. הוא ביקש שלא לשכנע את אחיו בני האדם באופן יוצא-דופן, או יתר-על-המידה. הוא הקדיש את עצמו לעבודת גילוי האב שבשמיים לאחיו בני התמותה, ובה בעת הקדיש את עצמו למשימה נעלה – לחיות את חייו הארציים כבן אנוש, כאשר כל העת הוא כפוף לרצונו של אותו אב פרדיס.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

^{129:31 (1423:3)} The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

^{129:32 (1423:4)} Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

^{129:33 (1423:5)} This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

^{129:34 (1423:6)} When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

^{129:35 (1423:7)} In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

טוב יעשו כל בני התמותה הלומדים את משימת המתת האלוהית הזו, אלו המבקשים להבין את חייו הארציים של ישוע, אם יזכרו תמיד כי אף שחי את חייו בגוף באורנטיה הוא חי אותם למען כלל יקומו. בחיים אשר חי בגוף בשר ודם היה דבר-מה מיוחד ומעורר השראה עבור כל אחת ואחד משוכני הספרות המיושבות אשר ברחבי כלל היקום של נבאדון. וכך נכון הדבר גם עבור כלל העולמות אשר הפכו להיות מיושבים לאחר ימי שהותו באורנטיה. ובאופן דומה, יהיה זה נכון באותה המידה גם עבור כל העולמות אשר עשויים להפוך למיושבים על-ידי יצורים רצוניים במשך כל עתידו של היקום המקומי הזה.

במהלך הזמן וההתנסויות אשר רכש במסע הזה בעולם הרומי, השלים למעשה בן האדם את לימודו על אודות מגוון האנשים אשר חיו בעולם באותה תקופה, לימוד אשר ערך תוך יצירת קשר. באמצעות הלימוד אשר ערך אגב המסע הזה, עם שובו לנצרת הוא ידע כמעט הכול על אודות האופן שבו חיו והתפרנסו אנשים באורנטיה.

המטרה האמיתית של מסעו מסביב לאגן הים התיכון הייתה להכיר בני-אדם. במהלך המסע הזה הוא התקרב מאוד למאות בני-אדם. הוא פגש ואהב את כל סוגי האנשים, עשירים ועניים, גבוהים ונמוכים, שחורים ולבנים, מחונכים וחסרי-חינוך, מתורבתים וחסרי-תרבות, חיתיים ורוחניים, דתיים וחילוניים, מוסריים ובלתי-מוסריים.

במהלך המסע הזה בים התיכון התקדם ישוע עד מאוד במשימתו האנושית לשלוט בדעת החומרית ובת התמותה, ואילו המכוון השוכן שלו התקדם עד מאוד בהרקעתה ובכיבושה הרוחני של אותה דעת אנושית ממש. עד לסוף המסע ידע ישוע הלכה למעשה – ככל שאדם יכול להיות בטוח – שהוא היה בן האל, בן בורא של האב האוניברסלי. המכוון הצליח יותר ויותר להעלות אל דעתו של בן האדם זיכרונות מעורפלים על אודות התנסותו בפרדיס, יחד עם אביו האלוהי, לפני שבא והחל לארגן ולנהל את היקום המקומי הזה של נבאדון. וכך, אט-אט הביא המכוון אל דעתו האנושית של ישוע את אותם זיכרונות נחוצים מקיומו הקודם והאלוהי, מן התקופות השונות של העבר הכמעט-הנצחי. המאורע האחרון אשר הציף המכוון מקיומו הקדם-אנושי היה פגישת הפרידה אשר ערך עם עמנואל מסאלווינגטון, אך מעט בטרם איבד את הכרתו כאישיות ויצא אל התגשמותו בגוף באורנטיה. וזיכרון תמונה זו של קיומו הקדם אנושי, הפך לברור בתודעתו של ישוע בו ביום שהוטבל על-ידי יוחנן במימי הירדן.

^{129:36 (1424:1)} It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation on Urantia, he lived it for his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

^{129:37 (1424:2)} The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

^{129:38 (1424:3)} The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

^{129:39 (1424:4)} On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

עבור ההוויות התבוניות השמימיות המתבוננות של היקום המקומי, המסע הזה בים התיכון היווה את החוויה המרתקת ביותר מכל התנסויותיו של ישוע על-פני כדור הארץ, לפחות בכל הקריירה שלו עד לאירוע צליבתו ולמותו האנושי. הייתה זו התקופה המסקרנת של סעודו האישי, בניגוד לתקופה אשר עתידה לבוא בקרוב לאחריה, זו של הסעד הציבורי. תקופה ייחודית זו הייתה עוד יותר מסקרנת מפני שבעת ההיא הוא היה עדיין הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק; הוא עדיין היה בן האדם. הוא טרם השיג שליטה מלאה על דעתו האנושית; ובמקביל, המכוון עדיין לא השיג שליטה מלאה על הזהות בת התמותה. הוא עדיין היה אדם בין בני האדם.

ההתנסות הדתית האנושית הטהורה – הצמיחה הרוחנית האישית – של בן האדם הגיעה כמעט לשיא במהלך שנה זו, השנה העשרים-ותשע. התנסות ההתפתחות הרוחנית הזו אירעה כצמיחה רציפה והדרגתית, החל מרגע הגעתו של מכוון המחשבה שלו ועד ליום שבו הושלמה ואושרה אותה מערכת יחסים אנושית רגילה וטבעית שבין דעתו החומרית של האדם לבין מתת הדעת של הרוח – תופעת הפיכתן של שתי אלה, דעת זו ודעת זו, לאחת, ההתנסות אשר אותה השלים בן האדם סופית כבן-תמותה מוגשם בבשר ודם של העולם ביום שבו הוטבל במימי הירדן.

במהלך השנים האלה, אף כי נראה היה שהוא לא התייחד באופן רשמי עם אביו שבמרומים במשך פעמים רבות כל-כך, הוא אכן שכלל שיטות יעילות יותר ויותר ליצירת קשר אישי עם נוכחותו רוחו השוכנת של אב פרדיס. הוא חי חיים אמיתיים, חיים מלאים, וחיים רגילים באמת, טבעיים וממוצעים, בגוף בשר ודם. ומניסיונו האישי הוא יודע מה ששקול בפועל למהות ולסך כלל חייהם של בני האדם בעולמות החומר של הזמן והמרחב.

בן האדם התנסה בקשת רחבה של רגשות אנושיים, למן האושר העילאי ועד לצער העמוק. הוא היה ילד של שמחה ובעל חוש הומור דיר; ובדומה לכך אף היה "איש למוד צער ויגון." במובן הרוחני, הוא חי את החיים האנושיים מלמטה עד למעלה, מתחילתם ועד סופם. מנקודת מבט חומרית, אף כי נדמה שחמק מלחיות את שני הקצוות של הקיום החברתי האנושי, מבחינה אינטלקטואלית הוא התוודע לחלוטין להתנסות השלמה והכוללת של האנושות.

ישוע ידע על המחשבות, הרגשות והדחפים של בני התמותה האבולוציוניים והמרקיעים העולמות, מן הלידה ועד למוות. הוא חי את החיים האנושיים למן ההתחלות של הזהות הפיזית, האינטלקטואלית והרוחנית ובמעלה הינקות, הילדות, הנערו והבגרות – ואפילו עד לחווית המוות האנושית. הוא לא רק חלף דרך

^{129:4.1 (1424.9)} To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

^{129:4.2 (1425.1)} The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

^{129:4.3 (1425.2)} Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

^{129:4.4 (1425.3)} The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a "man of sorrows and acquainted with grief." In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

^{129:4.5 (1425.4)} Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of

התקופות האנושיות הרגילות והמוכרות האלה, שלבים של התקדמות אינטלקטואלית ורוחנית, אלא גם התנסה באופן מלא בשלבים הגבוהים והמתקדמים יותר של השילוב שבין האדם למכוון, שלבים שרק מתי מעט באורנטיה הגיעו אליהם מעולם. וכך הוא התנסה במלוא חייו של אדם בן-תמותה, לא רק כפי שחיים אותם בעולמכם שלכם, אלא גם כפי שחיים אותם בכל יתר העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, ואפילו בגבוהים ובמתקדמים שבעולמות אשר התייצבו באור ובחיים.

ואף-על-פי שיתכן שאחיו בני התמותה – אלו אשר נזדמן להם לחיות יחד עמו על-פני האדמה – לא סמכו את ידם באופן מלא ובלתי-מסויג על החיים המושלמים אשר חי בדמות בשר ודם, עדיין, האב האוניברסלי קיבל באופן מלא ובלתי-מסויג את החיים אשר חי ישוע מנצרת בגוף באורנטיה. חיים אלו הוכרו כחיים אשר היוו – בעת ובעונה אחת ובאישיות חיה אחת – את מלוא ההתגלות של האל הנצחי לבן התמותה, ואת תצוגתה של אישיות אנושית אשר הפכה למושלמת לשביעות רצונו של הבורא האינסופי.

וזו הייתה תכליתו האמיתית והנעלה. הוא לא ירד לאורנטיה על-מנת לחיות כדוגמא המפורטת והמושלמת עבור כל ילד או כל מבוגר, עבור כל גבר או כל אישה, בגיל כזה או אחר. אכן נכון הדבר כי בחייו המלאים, העשירים, היפים והנאצלים, כולנו עשויים למצוא הרבה ממה שמהווה דוגמא מעודנת ומעוררת השראה באופן אלוהי; וזאת מפני שהוא חי חיים אנושיים אמיתיים ואותנטיים. ישוע לא חי את חייו על-פני האדמה על-מנת להוות דוגמא אשר כל בני האדם האחרים נדרשים להעתיקה. הוא חי את חייו בגוף הודות לאותו סעד של חמלה, אשר עמו תוכלו אתם כולכם לחיות את חייכם על-פני האדמה; וכפי שהוא חי את חייו כבן-אנוש בתקופתו שלו כפי שהיה הוא, כך הוא מהווה דוגמא לכולנו לפיה נוכל לחיות את חיינו אנו בתקופתנו כפי שאנו הנו. ייתכן שלא תשאפו לחיות את חייו, אך תוכלו להחליט לחיות את חייכם כפי שהוא חי את חייו שלו, ובאותם דרך ואופן. ייתכן שישוע איננו מהווה את הדוגמא הטכנית המפורטת עבור כלל בני התמותה בכל הגילאים ובכל העולמות של היקום המקומי הזה, אך לנצח הוא ישמש גורם של השראה וינחה את כל אלו העולים לרגל לפרדיס מעולמות תחילת ההרקמה מעלה דרך יקום של יקומים, והלאה דרך האוונה לפרדיס. ישוע הינו הדרך החדשה והחיה אשר מובילה מן האדם אל עבר האל, מן החלקי אל עבר המושלם, מן הארצי אל עבר השמימי, מן הזמן אל עבר הנצח.

עם תום שנתו העשרים-ותשע, ישוע מנצרת סיים כמעט לחלוטין לחיות את החיים הנדרשים מבני-תמותה אשר שוהים בגוף בשר ודם. הוא בא אל כדור הארץ כמלוא האל המתעתד להתגלות לאדם; וכעת הוא הפך לאדם כמעט מושלם, אשר ממתין להזדמנות להיות מוצג בפני האל. ואת כל זאת עשה בטרם מלאו לו שלושים

death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he also fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

^{129:46 (1425:5)} Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

^{129:47 (1425:6)} And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and as *he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and as *we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

^{129:48 (1426:1)} By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty

שנים. years of age.

מסמך 130 - בדרך לרומא

131 ⇨

הספר של אורנטיה

129 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 130 -

בדרך לרומא

סעיפים

מבוא

1. ביפו – ההרצאה על יונה
2. בקיסריה
3. באלכסנדריה
4. ההרצאה על המציאות
5. באי כרתים
6. האיש הצעיר אשר פחד
7. בקרתגו – הרצאה על הזמן והמרחב
8. בדרך לנאפולי ולרומא

מבוא

המסע ברחבי העולם הרומי נמשך כמעט לכל אורך השנה העשרים-השמונה והשנה העשרים-ותשע לחייו הארציים של ישוע. ישוע ושני הילידים מהודו – גונוד ובנו גניד – יצאו מירושלים בבוקר יום ראשון, ה-26 באפריל, שנת 22 לספירה. הם ערכו את מסעם בהתאם לתוכנית, וישוע נפרד מן האב ומן הבן בעיר קרקס שלחוף המפרץ הפרסי בעשירי לחודש דצמבר בשנה שלאחר מכן, שנת 23 לספירה.

מירושלים הם נסעו לקיסריה דרך יפו. מקיסריה הם לקחו סירה ויצאו לעבר אלכסנדריה. מאלכסנדריה הם הפליגו ללִסְיָא שבכרתים. מכרתים הפליגו לקרתגו ועגנו בקִרְנָה. מקרתגו הם הפליגו בסירה לנפולי ועצרו במלטה, בסירקוזה ובמְסִינָה. מנפולי הם הלכו לקפואה, ומשם צעדו בְּנִיָה אֶפִיָה אל רומא.

לאחר שהייתם ברומא הם נסעו יבשתית לטָאֶרְאֶנְטוּ, משם הפליגו לאתונה שביוון עם עצירות בְּנִיקוֹפּוֹלִיס ובקוֹרִינְתוֹס. מאתונה הם נסעו לֶאֶפְסוֹס דרך טְרוֹאָס. מאפסוס הפליגו לקפריסין ועצרו בדרך ברודוס. הם בילו בקפריסין

PAPER 130

ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

INTRODUCTION

^{130:0.1 (1427:1)} THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

^{130:0.2 (1427:2)} From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

^{130:0.3 (1427:3)} After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at

זמן ממושך בטיול ובמנוחה, ואז הפליגו לאנטיוכיה שבסוריה. מאנטיוכיה הם יצאו דרומה לעבר צידון ומשם אל דמשק. משם הם נסעו בשיירה למסופוטמיה, וחלפו דרך תפסח ולְרִיסָה. הם בילו זמן-מה בבבל, ביקרו באור ובמקומות אחרים, ומשם עברו לשושן. משושן הם נסעו לִקְרָקֶס, ו משם הפליגו גונוד וגניד להודו.

היה זה במהלך ארבעת החודשים שבהם ישוע עבד בדמשק, שהוא למד באופן בסיסי את השפה אשר אותה דיברו גונוד וגניד. בעת שהייתו שם, חלק גדול מעיסוקו היה בתרגום מיוונית לאחת מן השפות של הודו; וסייע בעדו אדם אשר נולד במחוז הולדתו של גונוד.

במסגרת המסע הזה באזור הים התיכון ישוע בילה כמחצית מכל יום בלמדו את גניד ובשירותי תרגום במפגשיו העסקיים ובמגעיו החברתיים של גונוד. את השארית של כל יום אשר עמדה לרשותו, הוא הקדיש ליצירתם של הקשרים האישיים הקרובים הללו עם אחיו בני האדם – אותן מערכות יחסים אינטימיים עם בני התמותה של העולם, אשר אפינו כל-כך את פעילותו במהלך השנים האלה אשר קדמו במעט לסעוד הציבורי.

ישוע התוודע לציוויליזציה החומרית והאינטלקטואלית הגבוהה יותר של המערב והלבנט מתוך צפייה, ותוך כדי מגע ישיר הלכה למעשה; מגונוד ומבנו המבריק הוא למד רבות על הציוויליזציה ועל התרבות של הודו ושל סין; זאת הואיל וגונוד – אשר היה אזרח הודו בעצמו – ערך שלושה מסעות נרחבים באימפריה של הגזע הצהוב.

האיש הצעיר, גניד, למד רבות מישוע במשך הקשר הארוך והאינטימי הזה אשר נוצר ביניהם. הם פיתחו חיבה רבה זה כלפי זה, ופעמים רבות ניסה אביו של הנער לשכנע את ישוע לשוב עמם להודו; ואולם ישוע תמיד סירב וציין את הצורך שלו לשוב אל משפחתו בפלשתינה.

Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

^{130.04 (1427.4)} It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

^{130.05 (1427.5)} On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

^{130.06 (1427.6)} From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

^{130.07 (1427.7)} Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. ביפו – ההרצאה על יונה

במהלך שהותם ביפו פגש ישוע את גַדְיָא, מתרגם פלישתי אשר עבד עבור שמעון, פלוני מעבד עורות. סוכניו של גונוד במסופוטמיה ניהלו מסחר ענף עם שמעון זה; ולפיכך ביקש גונוד לבקרו בדרך לקיסריה. בעת שהותם ביפו, ישוע וגדיא פיתחו ידידות חמה. הפלישתי הצעיר הזה היה מחפש של אמת. ישוע היה מספק של אמת; הוא היה האמת עבור אותו דור באורנטיה. כאשר נפגשים מחפש אמת גדול ומעניק אמת גדול, התוצאה הינה הארה גדולה ומשחררת, אשר נולדת מן ההתנסות באמת חדשה.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

^{130.11 (1428.1)} During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

ערב אחד צעדו ישוע והפלישתי הצעיר לאחר ארוחת הערב לאורך חוף הים, וגדיא, אשר לא ידע עד כמה הכיר זה "הסופר מדמשק" את המסורת היהודית, הצביע בפני ישוע על המזח שממנו, על-פי המסורת, יצא יונה אל מסעו האומלל לתרשיש. וכאשר סיים את דבריו, הוא שאל את ישוע כך: "אך האם אתה סבור שהדג הגדול אכן בלע את יונה?" ישוע הבחין בכך שחיו של האיש הצעיר הזה הושפעו במידה עצומה מן הסיפור הזה, וכי הרהוריו הביאו אותו להתרשם רושם כביר מן האיוולת אשר בניסיון הבריחה מן החובות; ולפיכך נמנע ישוע מלומר דבר אשר היה מקעקע באופן פתאומי את היסודות הנוכחיים אשר הניעו אז את גדיא בחייו המעשיים. ובתשובה לשאלתו זו אמר ישוע: "ידיד, כולנו הננו כיונה, ועל כולנו לחיות על-פי רצון האל, ולעולם, כאשר נבקש לחמוק מן החובה הנוכחית שלנו בחיים, בבריחתנו אל דבר אשר מושך אותנו במרחקים, אנחנו משימים עצמנו תחת שליטתן המיידית של אותן השפעות אשר אינן מוכונות על-ידי כוחות האמת והצדק. הבריחה מן החובה כמוה כהקרבת האמת. בריחה משירות האור והחיים יכולה להוביל אך ורק לעימותים מצערים עם לוויתני האנוכיות, ואלה יובילו בסופו של דבר אל החשכה ואל המוות, אלא אם כן יתהפך לבו של אותו יונה, אשר נטש את האל, ואפילו מתוך מעמקי הייאוש יבקש את האל ואת טובו. וכאשר נשמות נרפות מעין אלה מבקשות בכנות את האל – כאשר הן רעבות לאמת וצמאות לצדק – דבר לא יוכל לעמוד בפני שחרורן. אין זה משנה לאילו מעמקי מעמקים הן נפלו. כאשר הן תבקשנה בלבב שלם את האור, רוח האל שבשמיים תשחרר אותן מן השבי שלהן; נסיבות החיים המרושעות יפלטו אותן חזרה אלי חוף המבטחים של הזדמנויות טריות לשירות מחודש ולחיים ברוכה רבה יותר."

הלימוד של ישוע נגע עמוקות בגדיא, והם שוחחו בחוף הים עמוק אל תוך הלילה, ובטרם שבו לאכסניה שלהם, הם התפללו יחדיו וזה עבור זה. היה זה אותו גדיא אשר האזין מאוחר יותר לנאומו של פטרוס, אשר הפך למאמין אדוק בישוע מנצרת, וערב אחד אף ניהל עם פטרוס ויכוח בלתי-נשכח בביתו של דורקס. ולגדיא הייתה נגיעה גדולה להחלטתו הסופית של שמעון, סוחר העורות האמיד, לאמץ את הנצרות.

(בסיפור הזה, על אודות עבודתו האישית של ישוע עם אחיו בני התמותה במהלך מסעו זה באגן הים התיכון, ובהתאם לרשות אשר ניתנה לנו, אנו נתרגם בחופשיות את דבריו לשפה ולמונחים המודרניים המקובלים באורנטיה בזמן עריכת מצגת זו.)

פגישתם האחרונה של ישוע ושל גדיא עסקה בנושא הטוב והרע. הפלישתי הצעיר הזה

^{130:1.2 (1428:2)} One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadiah, not knowing that this "scribe of Damascus" was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: "But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?" Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadiah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: "My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living."

^{130:1.3 (1428:3)} Gadiah was mightily moved by Jesus' teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

^{130:1.4 (1428:4)} (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

^{130:1.5 (1429:1)} Jesus' last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice

הוטרד עד מאוד מתחושת חוסר צדק בשל נוכחותו בעולם של הרע לצד הטוב. וכך הוא אמר: "איך יוכל האל, אם הוא טוב במידה אינסופית, להרשות לנו לסבול מן הצער של הרע; אחרי ככלות הכול, מי יוצר את הרע?" רבים באותם ימים עדיין האמינו כי האל הוא היוצר הן את הטוב והן את הרע, אך ישוע מעולם לא לימד דבר שגוי מעין זה. בתשובה לשאלתו אמר ישוע: "אחי, האל הינו אהבה; ולפיכך הוא חייב להיות טוב, וטובו הינו כה כביר ואמיתי עד כי הוא לא יוכל להכיל אפילו טיפה מן הרוע הקטן והבלתי-מציאותי. האל הינו טוב באופן כה חיובי, עד כי לא נותר בו מקום כלשהו לרוע השלילי. הרוע הינו בחירתם הבלתי-בוגרת וצעדם השגוי והבלתי-מחושב של אלו אשר מתנגדים לטוב, דוחים את היופי ואינם נאמנים לאמת. הרוע הינו אך ורק האופן שבו חוסר הבגרות מותאם באופן שגוי, או השפעתה ההורסת והמעוותת של הבורות. הרוע הינו החושך הבלתי-נמנע, אשר מגיע לאחר שדוחים בטיפשות את האור. הרוע הינו מה שחשוק ושאינו אמיתי, והדבר שבשעה שמאמצים אותו מתוך מודעות ותומכים בו במכאון, הופך לחטא."

"אביך שבשמים, בנותנו לך את היכולת לבחור בין האמת לבין השגיאה, יצר בכוח את צדם השלילי של חיי האור והחיים החיוביים; אך שגיאות הרוע האלה אינן קיימות באמת, עד לשעה שבה הן נולדות מרצונו של יוצר תבונה הבוחר לחיות את חיו באופן שגוי. או אז מועלה הרוע הזה למדרגת חטא, כאשר יוצר רצוני ומתמרד זה בוחר בו בידועין ובמכוון. זוהי הסיבה שבעטיה מתיר אבינו שבשמים לטוב ולרע לחיות זה לצד זה עד לסוף החיים, ממש כפי שהטבע מתיר לחיטה ולזרעין לצמוח זה לצד זה עד לעת הקציר." תשובתו של ישוע השביעה לחלוטין את רצונו של גדיא, והדיון אשר ערכו לאחר מכן הבהיר לו את המשמעות האמיתית של ההצהרות רבות החשיבות האלה.

because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: "How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?" It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: "My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin."

130:1.6 (1429:2) "Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest." Gadiah was fully satisfied with Jesus' answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. בקיסריה

ישוע וחבריו השתהו בקיסריה מעבר לזמן המצופה; וזאת משום שהתגלה כי אחד ממוטות החתירה העצומים של הספינה אשר עליה התכוונו להפליג עמד בסכנת שבירה. רב החובל החליט להישאר בנמל עד אשר יוקן מוט חדש. מכיוון שהיה מחסור בנגרים אומנים המוכשרים למלאכה זו, התנדב ישוע לסייע. בערבים צעדו ישוע וחבריו על החומה היפהפייה אשר הקיפה את הנמל ושימשה כטיילת. גניד נהנה עד מאוד מן ההסבר שסיפק לו ישוע על אודות מערכת המים של העיר ועל האופן שבו נוצלה הגאות על-מנת לשטוף את רחובותיה של העיר ואת מערכות הביוב שלה. הנער ההודי הזה התרשם עד מאוד מן המקדש לאוגוסטוס. המקדש ניצב על גבעה ומעליו נישא פסל עצום של הקיסר הרומי. את אחר הצהריים השני לשהותם בילו שלושתם במופע באמפיתאטרון העצום, בעל

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429:3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus' explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city's streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in

הקיבולת של עשרים-אלף צופים, ובאותו לילה הם צפו בהצגה יוונית אשר הועלתה בתיאטרון. היו אלו המופעים הראשונים מן הסוג הזה אשר ראה גניד מעולם, והוא שאל את ישוע שאלות רבות על אודותיהם. בבוקר היום השלישי הם ערכו ביקור רשמי בארמון המושל, וזאת מכיוון שקיסריה שימשה כבירת פלשתינה וכמקום משכנו של הנציב הרומי.

באכסניה שלהם התארח גם סוחר ממונגוליה, ומכיוון שבן המזרח הרחוק הזה דיבר יוונית טובה באופן יחסי, נפגש עמו ישוע לכמה פגישות ארוכות. אדם זה התרשם עד מאוד מפילוסופיית החיים של ישוע, ומעולם לא שכח את מילות החוכמה שלו באשר לכך שראוי "לחיות את החיים השמימיים בעודנו על-פני האדמה, וזאת באמצעות הכפפה יומיומית לרצון האב שבשמיים." הסוחר הזה היה טאוואיסט, ולפיכך האמין אדוקות בדוקטרינה על אודות אלוהות אוניברסאלית. עם שובו למונגוליה הוא החל ללמד את האמיתות המתקדמות האלה את שכניו ואת עמיתיו לעסקים, וכתוצאה ישירה של הפעילויות האלה החליט בנו הבכור להפוך לומר טאוואיסט. איש צעיר זה קידם רבות את האמת המתקדמת במשך כל ימי חייו, ואחריו עשו כן בנו ונכדו, אשר כמוהו שמרו אמונים לדוקטרינה של האל האחד - השליט העליון אשר במרומים.

אף-על-פי שהזרם המזרחי של הכנסייה הנוצרית המוקדמת - זה שמרכזו נמצא בעמק - שמר אמונים לתורתו של ישוע יותר מאשר אחיהם בירושלים של חברי הזרם הזה, מצער היה הדבר כי לא נמצא איש כדוגמת פטרוס אשר הלך לסין, או אדם כדוגמת פאולוס אשר הלך להודו, שם בשלה הקרקע הרוחנית לזרע הבשורה החדשה על אודות הממלכה. תורה זו ממש מאת ישוע - כפי ששמרו אותה התלמידים בעמק - הייתה יכולה למצוא חן מיד, ובאופן יעיל, בעיניהם - וכן להתקבל על דעתם - של בני העמים הרעבים רוחנית של אסיה; וזאת ממש כפי שאירע לעמי המערב אשר שמעו את פטרוס ואת פאולוס.

אחד מן הצעירים אשר עבד עם ישוע יום אחד בתיקון מוט ההיגוי, התעניין מאוד במילים שהפטיר ישוע מעת לעת בשעת עבודתם במספנה. כאשר רמז ישוע שהאב שבשמיים מתעניין ברווחת ילדיו אשר על-פני האדמה, אמר צעיר זה, אֶנְקְסָנְד: "אם האלים מתעניינים בי, מדוע לא יסלקו את מנהל המשמרת האכזרי והבלתי-הגון של הסדנה הזו?" והוא נחרד כאשר ענה לו ישוע, "מכיוון שאתה יודע את דרכי הנועם ומעריך את הצדק, אולי זימנו אליך האלים את האדם השוגה הזה על-מנת שתוביל אותו לדרך טובה יותר. אולי אתה הנך המלח אשר ייטיב את טעמו של האח הזה בעיני כל בני האדם האחרים; כמובן, אם לא איבדת אתה את טעמך. כפי שהדברים הם כעת, אדם זה שולט בך, לפי שדרכיו הרעות משפיעות עליך לרעה. מדוע שלא שתפעיל את שליטתך שלך ברוע באמצעות כוחו של הטוב, ותשלוט אתה בכל מערכות היחסים

the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor's palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

^{13022(1429:4)} At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus' philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding "the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father." This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

^{13023 (1430:1)} While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

^{13024 (1430:2)} One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: "If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?" He was startled when Jesus replied, "Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the

השוררות בין שניכם? אני חוזה שאם תיתן לו סיכוי אמיתי והוגן, הטוב שבך יכול להתגבר על הרע שבו. אין שום הרפתקה מסקרנת יותר בקיום האנושי מזו שבה אנחנו נהנים מן ההתרגשות של השותפות בין החיים החומריים ובין האנרגיה הרוחנית והאמת האלוהית, כאשר אלו מנצחים באחד ממאבקהם בשגיאה וברוע. זוהי התנסות מדהימה, התמרה של ממש, להפוך לצינור חי של אור רוחני עבור בן-תמותה המצוי בחשיכה רוחנית. אם בורכת באמת יותר מן האדם הזה, ראוי שהצורך שלו יאתגר אותך. בוודאי אתה אינך הפחדן אשר יכול לעמוד על החוף בעודו צופה באדם טובע אשר אינו יודע לשחות! עד כמה ערכית יותר הינה נשמתו של אדם זה, התועה בחשיכה, ביחס לגופו הטובע במים!"

אֶנְקֶסְדָּ הושפע עמוקות ממילותיו של ישוע. ואז הוא סיפר לממונה שלו את אשר אמר ישוע, ובאותו הלילה ביקשו שניהם את עצתו של ישוע באשר לרווחת נשמותיהם. ומאוחר יותר, לאחר שהופץ המסר הנוצרי בקיסריה, האמינו שני הגברים הללו – האחד יווני והשני רומי – למילותיו של פטרוס והפכו לחברים משפיעים בכנסייה אשר ייסד. מאוחר יותר, מונה היווני הצעיר הזה למשרתו של סֶטֶטוריון רומי בשם קוֹרְנֵלְיוֹס, אשר הפך למאמין הודות לסעדו של פטרוס. אנקסנד המשיך לסעוד באור את אלו אשר ישבו בחשיכה, עד לימים שבהם נכלא פאולוס בקיסריה, ושם מת בתאונה בטבח הגדול שבו נטבחו עשרים-אלף יהודים; הוא מת בשעה שסעד את הסובלים ואת הגוססים.

בעת הזו החל גניד ללמוד כיצד מבלה מורה את עתות הפנאי שלו, ועוסק בסעד האישי הבלתי-שגרתית הזה לאחיו בני האדם; וההודי הצעיר החליט לגלות מדוע ישוע פועל כך ללא לאות. הוא שאל את ישוע: "מדוע אתה מעסיק את עצמך ברציפות במפגשים הללו עם זרים?" וישוע ענה: "גניד, שום אדם איננו זר עבור מי שיועד את האל. בהתנסות של מציאת האב שבשמיים, אתה מגלה כי כל בני האדם הינם אחים. ואז, האם זה מוזר שאדם שמח לקראת מפגש עם אח אשר זה עתה גילה? להכיר ולהתוודע לאחיו ולאחיות", ללמוד את בעיותיהם וללמוד לאהוב אותם, זוהי ההתנסות העילאית של החיים."

מפגש זה נמשך אל עומק הלילה, ובמהלכו ביקש האדם הצעיר מישוע להסביר לו את ההבדל בין רצון האל לבין אותה פעולת בחירה של הדעת האנושית, אשר אף היא מכונה בשם "רצון". להלן סיכום הדברים אשר אמר ישוע: רצון האל הוא דרך האל, שותפות עם בחירת האל נוכח כל חלופה פוטנציאלית אחרת. ולפיכך, עשיית רצון האל מתבטאת בהתנסות שבמהלכה הופך האדם בהדרגה להיות יותר ויותר דמוי-אל, והאל הינו המקור והיעד של כל מה שהינו טוב ויפה ואמיתי. רצונו של האדם הינו דרכו של

power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!"

^{13025 (1430.3)} Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

^{13026 (1431.1)} Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, "Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?" And Jesus answered: "Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living."

^{13027 (1431.2)} This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man

האדם, סך כל מה שבן התמותה בוחר להיות ולעשות. הרצון הינו בחירתה המכוונת של הוויה מודעת-לעצמה, אשר מובילה לפעולה מתוך-החלטה אשר מבוססת על מחשבה מעמיקה ונבונה.

באותו אחר-צהריים שיחקו ישוע וגניד בהנאה עם כלב רועים חכם מאוד, וגניד ביקש לדעת אם לכלב יש נשמה, אם יש לו רצון. ובתשובה לשאלותיו אמר ישוע: "לכלב יש דעת שבאמצעותה הוא יוכל לדעת את האדם החומרי, את אדוניו, אך הוא לא יוכל לדעת את האל, אשר הינו רוח; משום כך, אין לכלב טבע רוחני והוא לא יוכל ליהנות מהתנסות רוחנית. לכלב עשוי להיות רצון אשר מקורו מן הטבע, ושאותו ניתן לפתח באמצעות אילוף, אך יכולת כזו של הדעת אינה מהווה כוח רוחני, ואף לא ניתן להשוותה לרצון האנושי, זאת לפי שהיא איננה קשורה למחשבה מעמיקה – קרי איננה תוצאה של הבחנה בין משמעויות גבוהות יותר ומוסריות, או של בחירה בערכים רוחניים ונצחיים. כוחות ההבחנה הרוחניים הללו והיכולת לבחור באמת, הם אשר הופכים את האדם בן התמותה להוויה מוסרית, ליצור אשר ניתן באחריות רוחנית ובפוטנציאל להישרדות נצחית." ישוע המשיך והסביר כי היעדרן של יכולות מנטאליות מעין אלה אצל בעלי החיים תמנע מהם לעד את היכולת לפתח שפה בזמן, ולחיות דבר-מה השקול להישרדות האישיות בנצח. כתוצאה מן הלימוד של אותו יום, גניד לא האמין יותר בגלגול נשמות האדם אל תוך גופיהם של בעלי-חיים.

למחרת היום שוחח גניד על אודות כל זאת עם אביו, ובתשובה לשאלתו של גונוד הסביר ישוע כי "הרצונות האנושיים אשר עוסקים אך ורק בהחלטות ברות החלוף הנוגעות לבעיות החומריות של הקיום החייתי, נידונים לכליה בזמן. אלו אשר מקבלים בלב שלם החלטות מוסריות, וכן בוחרים בחירות רוחניות בלתי-מוסיגות, הופכים בכך להיות מזוהים יותר ויותר עם הרוח האלוהית השוכנת בקרבם, ולפיכך הינם מותמרים יותר ויותר אל ערכי ההישרדות הנצחיים – אלו של ההתקדמות אשר אין לה סוף של שירות אלוהי."

ובזה היום ממש התרחשה הפעם הראשונה שבה שמענו את האמת רבת המשמעות, אשר, במונחים מודרניים, גורסת כי: "הרצון הינו אותו ביטוי של הדעת האנושית, אשר מאפשר לתודעה הסובייקטיבית לבטא את עצמה באופן אובייקטיבי, ולחיות את התופעה של השאיפה להידמות לאל." וזהו הינו המובן המאפשר לכל אדם חושב ובעל נטיית דעת רוחנית להפוך ליצירתי.

3. באלכסנדריה

הביקור בקיסריה היה גדוש אירועים, וכאשר הספינה הייתה מוכנה, ישוע ושני חבריו הפליגו

is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

^{13028 (1431.3)} That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: "The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival." Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day's instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

^{13029 (1431.4)} The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod's question that Jesus explained that "human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service."

^{130210 (1431.5)} It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: "Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike." And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. AT ALEXANDRIA

^{13031 (1432.1)} It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two

בצהרי היום בדרכם אל עבר אלכסנדריה.

השלושה נהנו ממסע נעים ביותר בדרכם לאלכסנדריה. גניד היה מאושר והעסיק את ישוע במתן תשובות לשאלותיו. כאשר הם התקרבו לנמל העיר, שמח האיש הצעיר למראה המגדלור הענק של פָּארוֹס. המגדלור ניצב על האי אשר אלכסנדר חיבר במזח אל היבשה. המזח יצר שני מעגנים מרהיבים, אשר הפכו את אלכסנדריה לצומת הימי שחיבר בין אפריקה, אסיה ואירופה. המגדלור הכביר הזה היה אחד משבעת פלאי העולם, והוא קדם לכל המגדלורים אשר התקיימו לאחריו. הם השכימו מוקדם בבוקר על-מנת לצפות בפלא הזה – מגדלור מופלא ומציל חיים מעשה ידי אדם – ובינות לקריאות הפליאה של גניד אמר ישוע: "ואתה, בני, תהייה עם שובך להודו כמגדלור הזה, ואפילו לאחר שאביך יאסוף אל אבותיו; אתה תהפוך להיות כאור החיים עבור אלו היושבים סביבך בחשיכה, ותִּרְאֶה לכל אלו המבקשים להגיע אל נמל הישועה והביטחון את הדרך אליו." ובעת שלחץ גניד את ידו של ישוע, הוא אמר "אכן, כך אהיה."

ושוב נציין כי המורים הראשונים של הדת הנוצרית שגו שגיאה גסה בכך שהפנו את תשומת ליבם כמעט באופן בלעדי אל הציוויליזציות המערביות של העולם הרומי. תורתו של ישוע, כפי שלימדוה המאמינים במסופוטמיה של המאה הראשונה לספירה, הייתה מתקבלת בברכה בקרב קבוצות הדת האסיאתיות השונות.

בשעה הרביעית להגעתם הם כבר התמקמו בסמוך לקצה המזרחי של השדרה הארוכה והרחבה, כשלושים מטרים רוחבה וכשמונה קילומטרים אורכה, שדרה אשר השתרעה עד לקצה המערבי של העיר בת מיליון התושבים. לאחר שסקרו את האתרים המרכזיים של העיר – האוניברסיטה (מוזיאון), הספרייה, המאוזולאום המלכותי של אלכסנדר, הארמון, המקדש של נפטון, התיאטרון והגימנזיום – נפְּנָה גנוד לעסקיו בעוד שישוע וגניד הלכו לספרייה, אשר הייתה הספרייה הגדולה בעולם. כאן נאספו מכל רחבי העולם המתורבת קרוב למיליון כתי יד: מיוון, רומא, פלשתינה, פרסיה, הודו, סין ואפילו מיפן. בספרייה הזו חזו עיניו של גניד באוסף הספרות היהודית הגדול בעולם; וכאן הם בילו מדי יום זמן-מה במשך כל שהותם באלכסנדריה. ישוע סיפר לגניד על אודות התרגום של כתבי הקודש העבריים ליוונית אשר נערך במקום הזה. והם שוחחו שוב ושוב על אודות כל דתות העולם, וישוע ניסה להצביע לדעת צעירה זו על האמת המצויה בכל אחת מהן, אך תמיד הוסיף: "ואילו יהוה הינו האל אשר התפתח מן ההתגלות של מלכי-צדק, ומן הברית עם אברהם. היהודים היו צאצאיו של אברהם, ולאחר מכן הם שכנו באותה ארץ שבה חי ולימד מלכי-צדק, ואשר ממנה הוא שילח מורים אל כל רחבי העולם; ויותר מאשר כל דת אחרת בעולם, גיבשה בסופו של דבר דתם שלהם את החזות הברורה ביותר של אדוני אלוהי ישראל בדמות האב האוניברסלי."

friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

^{13032 (14322)} The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

^{13033 (14323)} And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

^{13034 (14324)} By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the

Universal Father in heaven than any other world religion."

^{130:35 (1432:5)} Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

^{130:36 (1433:1)} Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

^{130:37 (1433:2)} Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

^{130:38 (1433:3)} Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

^{130:39 (1433:4)} Among the many men with whom Ganid transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of

תחת הנחייתו של ישוע אסף גניד את כל התורות של דתות העולם אשר הכירו באלוהות אוניברסלית; אף אם הן הכירו בה בעת – במידה כזו או אחרת – גם באלוהויות הכפופות לה. לאחר דיונים ממושכים החליטו ישוע וגניד כי לדת הרומית לא היה אל אמיתי, וכי דתם לא הייתה הרבה יותר מאשר סגידה לקיסר. הם סיכמו כי ליוונים הייתה פילוסופיה, אך זו לא התקרבה לכדי דת בעלת אל אישי. הם לא הכלילו את כתות המסתורין בשל הבלבול שעורר מספרן הרב, וגם בשל העובדה שנדמה כי מגוון המושגים אשר גיבשו על אודות האלוהות מקורו בדתות אחרות וקדומות יותר.

ואף-על-פי שהתרגומים הללו נערכו באלכסנדריה, גניד לא סיים לגבש את המבחרים הללו, ולא סיים להוסיף להם את מסקנותיו האישיות, אלא עד מעט לפני תום שהותם ברומא. הוא הופתע מאוד לגלות שכל הטובים שבסופרי הדת של כתבי הקודש בעולם הכירו, פחות או יותר בבהירות, בקיומו של אל נצחי, והסכימו במידה רבה באשר לאופיו של האל הנצחי הזה וליחסו אל האדם בן התמותה.

במהלך שהותם באלכסנדריה, ישוע וגניד בילו זמן רב במוזיאון. מוזיאון זה לא כלל אוסף של חפצים נדירים, אלא דווקא היה אוניברסיטה לאמנויות, למדע ולספרות. פרופסורים מלומדים נתנו בו הרצאות יומיות, ובאותם זמנים היה זה המרכז האינטלקטואלי של העולם המערבי. מדי יום פירש ישוע את ההרצאות עבור גניד; יום אחד במהלך השבוע השני הפטיר האיש הצעיר: "מורי, יהושע, אתה יודע יותר מן הפרופסורים הללו; עליך לעמוד ולספר להם את הדברים הכבירים אשר סיפרת לי; מוחם מעורפל בשל יותר מדי מחשבה. אדבר עם אבי ואבקש ממנו שיארגן זאת." ישוע חייך ואמר: "אתה תלמיד שמתפעל, אבל המורים הללו לא יסכימו שאתה ואני נלמד אותם. בקרב בני האדם, גאוות הלימוד הבלתי-רוחני מהווה סכנה. המורה האמיתי שומר על היושרה האינטלקטואלית שלו בכך שתמיד הוא נשאר תלמיד."

אלכסנדריה הייתה העיר שבה מוזגה תרבות המערב, והייתה – לאחר רומא – העיר הגדולה והמרהיבה בעולם. כאן נמצא בית הכנסת היהודי הגדול בעולם, מושבו של הסנהדרין של אלכסנדריה, ובו שבעים המנהיגים החכמים.

בין האנשים הרבים אשר עמם ניהל גנוד עסקים נמנה בנקאי יהודי אחד, אלכסנדר, אשר אחיו פילון נמנה עם הפילוסופים הידועים של אותה עת. פילון עסק במלאכה הראויה לשבח, אך המסובכת עד מאוד, של יצירת הרמוניה בין הפילוסופיה היוונית לתיאולוגיה היהודית. גניד וישוע שוחחו רבות על אודות תורותיו של פילון וציפו לשמוע כמה מהרצאותיו, אך במשך כל

שהותם באלכסנדריה שכב היהודי ההלניסטי הנודע הזה חולה במיטתו.

ישוע שיבח בפני גניד חלקים גדולים בפילוסופיה היוונית ובדוקטרינות הסטואיות, אך הוא הסביר לנער את האמת, לפיה אותן מערכות אמונות – ממש כמו כמה מן התורות הבלתי-מובחנות של בני עמו שלו – היו דת אך ורק במובן שבו הן גרמו לבני האדם למצוא את האל וליהנות מחוויית חיים של ידיעת הנצח.

his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

^{130.3.10 (1433.5)} Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. ההרצאה על המציאות

בלילה שלפני יציאתם מאלכסנדריה, נפגשו גניד וישוע פגישה ממושכת עם אחד מן הפרופסורים המובילים באוניברסיטה אשר לימד את תורת אפלטון. ישוע תרגם עבור המורה המלומד היווני, אך לא הוסיף דבר מדעותיו שלו עצמו כנגד הפילוסופיה היוונית. מכיוון שבאותו ערב היה גונוד טרוד בעסקיו, לאחר שהפרופסור עזב שוחחו המורה ותלמידו שיחה ארוכה וגלוית לב על אודות הדוקטרינות של אפלטון. ואף כי ישוע אישר באופן חלקי כמה מן התורות היווניות – אשר נגעו לתיאוריה שגרסה כי הדברים החומריים של העולם הינם כהשתקפות מעורפלות של המציאויות הרוחניות, הבלתי-נראות אך הממשיות יותר – הוא ביקש להניח יסוד מהימן יותר לחשיבתו של הנער; וכך החלה הרצאה ארוכה אשר נגעה לטיב המציאות ביקום. ואלו עיקרי הדברים אשר אמר ישוע לגניד, במושגים מודרניים:

מקור המציאות ביקום הינו האינסופי. הדברים החומריים של הבריאה הסופית הינם ההשלכות בזמן ובמרחב של תבנית פרדיס ושל דעתו האוניברסלית של האל הנצחי. הסיבתיות בעולם הפיזי, המודעות העצמית בעולם האינטלקטואלי והעצמיות המתקדמת בעולם הרוחני – מציאויות אלה, כאשר הן מושלכות בקנה מידה אוניברסלי, משולבות במערכות יחסים נצחיות ונחוות באופן מושלם איכותית ומתוך ערכיות אלוהית – והן אשר מכוננות את מציאותיותו של העליון. ואולם, ביקום אשר משתנה כל העת, האישיות המקורית של הסיבתיות, של התבונה ושל ההתנסות הרוחנית, נותרת ללא שינוי, היא הינה מוחלטת. כל הדברים עשויים להשתנות, ואפילו ביקום נצחי בן אינספור ערכים ואיכויות אלוהיות, וכך גם קורה לעיתים קרובות. אך לא כן באשר למוחלטים, ובאשר לכל מה שהגיע למעמד פיזי מוחלט, לדרגה אינטלקטואלית מוחלטת, או לזהות רוחנית מוחלטת.

הרמה הגבוהה ביותר אשר אליה יוכל להתקדם יצור סופי הינה ההכרה באב האוניברסלי וידיעת העליון. ואפילו אז, הוויות בעלות ייעוד סופיות מעין זה ממשיכות לחוות שינויים בתנועתו של העולם הפיזי ובמופעיו החומריים. ובדומה לכך, הן ממשיכות להיות מודעות להתקדמותן העצמית, בעת שהן

4. DISCOURSE ON REALITY

^{130.4.1 (1433.6)} The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

^{130.4.2 (1434.1)} The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

^{130.4.3 (1434.2)} The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their

ממשיכות להרקייע ביקום הרוחני, וכן להתרחבותה של מודעותן עם העמקת הערכתן לקוסמוס האינטלקטואלי ולתגובתן אליו. היצור יכול להיות אחד עם הבורא אך ורק במושגים, בהרמוניה ובתמימות דעים של רצון; ומצב אלוהיות מעין זה מושג ומקנים רק כאשר היצור ממשיך לחיות, בזמן ובנצח, תוך כדי שהוא מתאים בהתמדה את רצונו האישי הסופי לרצונו האלוהי של הבורא. לעולם נדרשת התשוקה לעשות את רצון האב, לשרור בנשמה באופן עליון, ולשלוט בדעתו של בן מרקיע של האל.

אדם בעל עין אחת לעולם לא יוכל לקוות לתפוש את ממד העומק. ואף מדענים חומריים בעלי עין אחת, או מיסטיקנים וממשילי משלים רוחניים בעלי עין אחת, לא יוכלו לתפוש נכונה את המציאות ביקום ולהבין את עומקה האמיתי. כלל ערכי האמת של התנסות היצור חבויים בעומק של ההכרה.

סיבתיות נטולת דעת לא תוכל לפתח מן הגס והפשוט את המעודן והמורכב. ובאופן דומה, גם התנסות נעדרת רוח לא תוכל לפתח את האופי האלוהי השורד לנצח מדעתם החומרית של בני התמותה של הזמן. התכונה האחת ביקום אשר מאפיינת באופן כה ייחודי ובלעדי את האלוהות האינוסופית, הינה המתת היצירתית הבלתי-נדלית הזו של האישיות, אשר יכולה לשרוד תוך כדי שהיא משיגה בהדרגה את האלוהות.

אישיות הינה אותה תכונה קוסמית, אותו היבט במציאות האוניברסלית, אשר יכול להתקיים בצוותא לצד שינוי בלתי-מוגבל, ובה בעת לשמר את זהותה, בנוכחות כלל השינויים האלה, ולנצח לאחריהם.

החיים הינם הסתגלותה של הסיבתיות הקוסמית המקורית לתביעותיו של המצב ביקום ולאפשרויות הטמונות בו. הם מגיעים לכדי קיום הודות לפעולתה של הדעת האוניברסלית, ומופעלים הודות לניצוץ הרוח של האל אשר הינו רוח. משמעות החיים טמונה ביכולתם להסתגל; ערכם של החיים טמון ביכולתם להתקדם – ואפילו להעפיל לגבהים של ידיעת-האל.

התוצאה של חוסר התאמתם של החיים המודעים-לעצמם ליקום, הינה חוסר הרמוניה קוסמית. סטייה גמורה של רצון האישיות מהכיוון שאליו מוליך היקום מסתיימת בבידוד אינטלקטואלי, בהיבדלות האישיות. אובדן הנוס הרוחני השוכן מביאה לסיום הקיום הרוחני. ולכן, החיים התבוניים המתקדמים מהווים, בעצמם ולכשעצמם, הוכחה ניצחת לקיומו של יקום בעל תכלית אשר מביע את רצונו של בורא אלוהי. והחיים הללו, באופן מצטבר, נאבקים בדרך לערכים גבוהים יותר, כשמטרתם הסופית הינה האב האוניברסלי.

מלבד סעדי האינטלקט הגבוהים יותר, הרוחניים-למחצה, דעת האדם נבדלת מזו של החיה אך ורק בשיעורה. ולפיכך, בעלי החיים (אשר אינם ניחנים בסגידה ובבינה) לא יוכלו

continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:44 (1434:3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:45 (1434:4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:46 (1434:5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:47 (1434:6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:48 (1434:7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:49 (1435:1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot

להתנסות במודעות-על, במודעות למודעות. דעתו של בעל החיים מודעת רק ליקום האובייקטיבי.

ידע הוא הספירה של הדעת החומרית, זו אשר מבחינה בעובדות. אמת הינה תחומו של אינטלקט הניחן בתכונות רוחניות, אשר מודע לידיעת האל. את הידע ניתן להדגים; באמת מתנסים. ידע הוא נחלת הדעת; אמת הינה התנסות של הנשמה, העצמי המתקדם. ידע פועל ברמה הלא-רוחנית, אמת הינה היבט של רמת הדעת-רוח של היקומים. עין הדעת החומרית תופשת עולם של ידע עובדתי; עינו של האינטלקט אשר הפך לרוחני מבחינה בעולם של ערכי אמת. וכאשר שתי ההשקפות האלה מסונכרנות, ומובאות לכדי הרמוניה, מתגלה עולם המציאות, שבו החוכמה מפרשת את תופעות היקום במונחים של התנסות אישית מדורגת.

שגיאה (רוע) הינה דמי העונשין בעבור חוסר מושלמות. ניתן להבחין באיכויות חוסר המושלמות, או בעובדה של קיום חוסר הסתגלות, ברמה החומרית, מתוך התבוננות ביקורתית וניתוח מדעי; ברמה המוסרית, באמצעות התנסות אנושית. נוכחותו של הרוע מהווה הוכחה לחוסר דיוק של הדעת ולחוסר הבשלות של העצמי המתפתח. ולפיכך, הרוע מהווה אף מידה לחוסר המושלמות של הפרשנות הניתנת ליקום. האפשרות לטעות הינה חלק אינהרנטי מתהליך רכישתה של החוכמה, של תוכנית ההתקדמות מן החלקי ובר-החלוק אל השלם והנצחי, מן היחסי והלא-מושלם אל הסופי ואל זה אשר הפך מושלם. השגיאה הינה צלילתה של חוסר השלמות היחסית, אשר מחשיכה בהכרח את נתיב הרקעתו של האדם אל עבר מושלמות פרדיס. השגיאה (רוע) איננה איכות ממשית ביקום; היא הינה פשוט ההבחנה ביחסיות באופן שבו מתייחסת חוסר מושלמותו של הסופי הבלתי-שלם אל רמותיהם המרקיעות של העליון ושל המרבי.

ואף כי ישוע סיפר את כל זאת לנער בשפה המותאמת באופן מיטבי לרמת הבנתו, בסופה של השיחה עייף גניד ונרדם במהרה. למחרת הם השכימו קום והפליגו בסירה ללֶסֶיָא שבאי כרתים. אך בטרם יצאו לדרכם, שאל הנער מספר שאלות נוספות באשר לרוע, שאלות אשר ישוע ענה עליהן כך:

רוע הינו מושג יחסי. הוא נובע מן ההתבוננות בחוסר המושלמות, אשר מופיעה בצל אשר מטיל יקום סופי של דברים והוויות, בה בעת שקוסמוס כזה מאפיל על האור החי של הביטוי האוניברסלי של המציאויות הנצחיות של האחד האינסופי.

רוע פוטנציאלי טבוע בחוסר-השלמות ההכרחי הטמון בהתגלות האל כביטוי לאינסופיות ולנצחיות המוגבל-בזמן-ובמרחב. עובדת קיומו של החלקי בנוכחותו של השלם מבססת את יחסיותה של המציאות, מכריחה את

experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

^{130:4.10 (1435:2)} Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

^{130:4.11 (1435:3)} Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

^{130:4.12 (1435:4)} Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

^{130:4.13 (1435:5)} Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

^{130:4.14 (1435:6)} Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes

האינטלקט לבחור, ומבססת רמות ערכיות של הכרה ושל תגובה רוחניות. המושג הבלתי-שלם והסופי של האינסופי, מושג שאותו גורסת דעתו ברת החלוף והמוגבלת של היצור מהווה, כשלעצמה, רוע פוטנציאלי. ואולם, השגיאה המתגברת של היעדר בלתי-מוצדק של פעולת תיקון רוחנית סבירה של הדיס-הרמוניות האינטלקטואליות הטבועות באופן מקורי ושל החסרים הרוחניים, שקולה להתממשות של רוע בפועל.

כלל המושגים הסטטיים והמתים הינם רעים באופן פוטנציאלי. צלילתה הסופית של אמת חיה ויחסית נעה באופן תמידי. המושגים הסטטיים לעולם מעכבים את המדע, את הפוליטיקה, את החברה ואת הדת. ואף כי מושגים סטטיים עשויים לייצג ידע מסוים, הם נעדרי חוכמה ונטולי אמת. אך בל תרשו למושג היחסיות להוליך אתכם שולל, בכך שלא תכירו בתיאום אשר מתקיים ביקום תחת הנחייתה של הדעת הקוסמית, ובשליטה המיוצבת על-ידי הרוח והאנרגיה של העליון.

value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

^{1304.15 (1436.1)} All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. באי כרתים

אך ורק מטרה אחת עמדה לנגד עיניהם של הנוסעים במסעם לכרתים, והיא – לשחק, לצעוד ברחבי האי ולטפס על ההרים. תושבי כרתים של אותם ימים לא נחשבו עד מאוד בקרב עמי הסביבה. ואף על פי כן, ישוע וגנדי הובילו נשמות רבות אל עבר רמות חשיבה וחיים גבוהות יותר, ובכך הם הניחו את היסודות לקבלתם המהירה של לימודי הבשורה עת הגיעו לשם ראשוני המורים מירושלים. וישוע אהב את בני כרתים, על אף המילים הקשות אשר דיבר פאולוס עליהם מאוחר יותר, כאשר שלח מאוחר יותר את טיטוס לארגן מחדש את כנסיותיהם.

בהרי כרתים ניהל ישוע את השיחה הארוכה הראשונה שלו עם גונוד בנוגע לדת. האב התרשם עד מאוד, ואמר: "אין להתפלא על כך שהנער מאמין לכל מה שאתה אומר לו, ואני אפילו לא ידעתי שיש דת כזו בירושלים, קל וחומר בדמשק." היה זה במהלך השהות באי כרתים שגונוד הציע לראשונה לישוע להתלוות אליהם חזרה להודו; וגנדי שמח עד מאוד במחשבה שישוע עשוי להסכים להסדר מהסוג הזה.

יום אחד, כאשר שאל גנדי את ישוע מדוע לא הקדיש עצמו להוראה כמורה ציבורי, ענה לו ישוע: "בני, על כל דבר להמתין לבוא העת הנכונה לו. אתה מולד אל העולם, אך כל מידה שהיא של חרדה או של חוסר-סבלנות לא תסייע לך לגדול. בכל העניינים הללו, עליך להמתין לבוא העת. רק הזמן לבדו יבשיל את הפרי הירוק התלוי על העץ. עונה רודפת עונה ושקיעה רודפת זריחה, אך ורק בחלוף הזמן. כעת אני נמצא בדרך לרומא, יחד אתך ועם אביך, ובכך נסתפק להיום. המחר שלי נתון כולו בידי אבי

5. ON THE ISLAND OF CRETE

^{1305.1 (1436.2)} The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

^{1305.2 (1436.3)} On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: "No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus." It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

^{1305.3 (1436.4)} One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: "My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today.

שבשמיים. ואז הוא סיפר לגניד את הסיפור על אודות משה ועל ארבעים שנות ההמתנה הדרוכה וההתכוננות המתמשכת.

אירוע אחד אשר אירע כאשר ביקרו ב"נמל הטוב" מעולם לא נשתכח מזיכרוננו של גניד; זיכרון המאורע גרם לו לרצות לעשות מעשה על-מנת לשנות את שיטת הקסטות של הודו מולדתו. אדם מפגר ושיכור תקף נערה משועבדת בדרך הציבורית הראשית. כאשר ראה ישוע את מצוקת הנערה, הוא מיהר קדימה ומשך את העלמה הרחק מן המתקפה של האיש המשוגע. כאשר הנערה המפוחדת נצמדה אליו, הוא הרחיק ביד ימינו האיתנה את התוקף הזועם למרחק בטוח, עד שבחור המסכן התעייף מלחבוט באוויר באגרופיו. גניד הרגיש דחף עז לסייע ביד ישוע לטפל בעניין, אך אביו אסר עליו. ואף כי הם לא שלטו בשפתה של הילדה, זו הבינה את מעשה החסד שלהם והודתה להם בלב שלם כאשר כל השלושה ליוו אותה אל ביתה. היה זה בוודאי אחד מן המפגשים האישיים הקרובים ביותר אל אחיו אשר חווה ישוע מעולם במהלך חייו בגוף בשר ודם. אך הייתה זו משימה קשה להסביר לגניד, בערבו של אותו יום, מדוע הוא לא הלם בשיכור. גניד סבר שנדרש היה להלום בשיכור לפחות כמספר הפעמים שזה הלם בילדה.

My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven." And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

^{13054 (1436.9)} One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. האיש הצעיר אשר פחד

בשעה שהם בילו גבוה בהרים, שוחח ישוע שיחה ארוכה עם אדם צעיר אשר היה מדוכא ואחוז פחדים. אדם זה התרחק מחברת בני האדם אשר במחיצתם לא מצא נחמה, וביקש להתבודד בהרים; הוא גדל בתחושת של חוסר ישע ונחיתות. נסיבות חיים קשות רבות אשר עמן התמודד הנער בזמן התבגרותו, וביניהן ראוי לציון אובדן אביו בגיל שנים-עשרה, העצימו את הנטיות הטבעיות האלה. בשעה שהם נפגשו, בירך אותו ישוע ואמר: "שלום, חברי! למה נפלו פניך ביום כה יפה? אם אירע דבר-מה אשר מעציב אותך, אולי אוכל לסייע בעדך באופן כלשהו? כך או אחרת, הנני שמח להציע את שירותי."

האיש הצעיר לא נטה לשיחה, ולכן פנה ישוע בשנית אל נשמתו, ואמר: "אני מבין שאתה בא להרים הללו על-מנת להתרחק מחברת אנשים; ולפיכך, בוודאי שאינך מעוניין לשוחח עמי, אך אני מבקש לדעת האם אתה מכיר את הגבעות האלה; האם אתה יודע להיכן מובילים השבילים? ואולי תוכל לומר לי מהי הדרך הטובה ביותר אל הפֶּנִּיקְסֶס?" הצעיר אכן הכיר היטב את ההרים הללו, והוא הפך מעוניין לספר לישוע מהי הדרך לפניקס, ולפיכך שירטט על האדמה את כל השבילים והסביר בפירוט רב. אך הוא הופתע ואף הסתקרן, כאשר ישוע נופף לו לשלום, ונדמה כאילו הוא עומד לעזוב, ואז פנה אליו פתאום,

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

^{13061 (1437.1)} While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services."

^{13062 (1437.2)} The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: "I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?" Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when

באומרו: "היטב יודע אנכי כי אתה מבקש נחמה בבדידות; אך לא יאה זה אדיב או הוגן מצדי לקבל ממך עזרה כה נדיבה, את הוראות ההגעה אשר נתת לי זה עתה אל פניקס, ואז להיפרד ממך בלא מחשבה נוספת ובלא לנסות אפילו להיענות לבקשתך לעזרה ולהנחיה באשר לדרך הטובה ביותר להגיע אל היעד אשר אותו אתה מבקש בליבך בשעה שאתה נמצא כאן בהרים. וכפי שאתה מכיר כה היטב את הדרך אל הפניקס, אליה הלכת פעמים רבות, כך אני מכיר היטב את הדרך אל עיר התקוות הנכזבות שלך והשאיות אשר סוכלו. ומכיוון שביקשת את עזרתי, לא אאכזב אותך." הצעיר כמעט ויצא מגדרו, אך הצליח למלמל: "אבל... אני לא ביקשתי ממך דבר..." וישוע, הניח יד רכה על כתפו ואמר: "לא, בני, לא במילים ביקשת, כי אם במבטים משתוקקים ביקשת מלבי. נערי, לזה אשר אוהב את אחיו, עגמומיותך, מראה פניך המיואשות והמאוכזבות, מהווה פנייה ראויה. שב נא עמי ואספר לך על אודות שבילי השירות ודרכי האושר אשר מובילים מן הצער של העצמי אל שמחת ההשתתפות באחוות האדם ובשירות האל אשר במרומים."

עתה הצעיר הזה כבר השתוקק עד מאוד לשוחח עם ישוע, ולפיכך כרע ברך לרגליו והאיץ בו לעזור לו ולהראות לו את הדרך להימלט מעולם הצער והכישלון אשר בו הוא חי. אמר ישוע: "קום, ידידי! עמוד כגבר. אף אם יקיפוך אויבים קטנים ומכשולים רבים יצרו את דרכך, הכוחות והדברים הגדולים והאמיתיים המצויים בעולם הזה והמצויים ביקום עומדים לצדך. השמש מפציעה בכל בוקר על-מנת להצדיע לך, ממש כשם שהיא מצדיעה לאדם העשיר ורב העוצמה ביותר בעולם. ראה – יש לך גוף חזק ושרירי – הנסס הפיזי שלך טוב יותר מן הממוצע. כמובן שהוא כמעט חסר תועלת בזמן שאתה יושב כאן בהרים ומבכה את מר גורלך, את צרותיך האמיתיות ואת צרותיך המדומות. אך תוכל לעשות דברים גדולים עם גופך זה, אם תמחר ותיגש למקום שבו ממתנים דברים גדולים להיעשות. אתה מנסה לברוח מן העצמי העצוב שלך, אך דבר זה אינו מן האפשר. אתה אמיתי ובעיות החיים שלך אמיתיות הן; לא תוכל לחמוק מהן כל עוד אתה חי. אך ראה שוב, דעתך צלולה ומוכשרת. דעת תבונית יש לגופך החסון, דעת אשר תכווין אותו. הנח לדעתך שלך לפתור את בעיותיה; למד את האינטלקט שלך לפעול בשירותך שלך; סרב להיות נשלט על-ידי הפחד כבעל חיים אשר איננו מסוגל לחשוב. דעתך נדרשת להיות בת בריתך האמיצה במציאת פתרון לבעיות החיים, ולא, כפי שקורה לך, להשתעבד לדיכאון ולכישלון. אך בעל ערך יותר מכל, הפוטנציאל שלך להישג אמיתי טמון ברוח החיה בקרבך, הרוח אשר תספק לדעתך הפעלה והשראה, על-מנת שזו תשלוט בעצמה ותפעיל את הגוף; כך יאה אם רק תשחרר אותה מאזיקי הפחד, ותאפשר לטיבך הרוחני להתחיל

Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: "I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you." The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, "But — I did not ask you for anything —" And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: "No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven."

^{13063 (1437:3)} By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: "My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the

לגאול אותך מעולות חוסר המעש באמצעות עוצמת נוכחותה של האמונה החיה. ואז, אמונה זו מיד תחסל את הפחד מן האדם, הודות לנוכחותה רבת העוצמה של אהבה חדשה ועליונה על הכול, האהבה אל אחיך אשר כה במהרה תגדוש את נשמתך עד גדותיה, בשל המודעות אשר נולדה בליבך כי אתה הנך ילדו של האל.”

”ביום הזה בני, אתה עתיד להיוולד מחדש, להתבסס מחדש כאדם מאמין, כאדם אמיץ המקדיש את עצמו לשירות האדם ולמען האל. וכאשר תכוון את עצמך מתוך מחדש אל החיים, כך תתכוון מחדש אל היקום; אתה תיוולד מחדש – תיוולד ברוח – ומכאן ואילך יהיו כל חיך כולם הישג של ניצחון. הצרות ימלאו אותך בעוז; האכזבה תדחק אותך קדימה; הקשיים יאתגרו אותך; והמכשולים יעוררו אותך. קום, איש צעיר! היפרד לשלום מחיי השעבוד לפחד ולבריחה הפחדנית. מהר נא לחזור ולחיות את חובתך וחיה את חיך בגוף כבנו של האל, כבן-תמותה המקדיש עצמו לשירות נאצל את האדם-על-פני האדמה, כאדם המיועד לשרת לנצח את האל שירות נשגב ונצחי.”

ואיש צעיר זה, פורטון, עמד לאחר מכן בראש הנוצרים של כרתים, וסייע סיוע קרוב בידו של טיטוס, כאשר זה עמל על-מנת לרומם את המאמינים של כרתים.

הנוסעים אכן היו נינוחים ורעננים כאשר התכוננו בצהרי יום אחד להפליג לקרתגו אשר בצפון אפריקה, עם עצירת ביניים למשך יומיים בקרתגו. כאן העניקו ישוע וגניד עזרה ראשונה לנער בשם רפוס, אשר נפצע כאשר עגלת השוורים העמוסה שלו נשברה. הם נשאו אותו לביתו אל אמו ואל אביו, שמעון, אשר לא יכול היה לחלום כי האדם שאת הצלב שלו נשא מאוחר יותר בפקודת חיל רומי, היה לפנים הזר אשר סייע לבנו.

7. בקרתגו – הרצאה על הזמן והמרחב

במהלך מרבית המסע לקרתגו שוחח ישוע עם חבריו למסע על חברה, פוליטיקה ומסחר; הוא כמעט ולא דיבר על דת. גונוד וגניד גילו בפעם הראשונה עד כמה ישוע היה מספר סיפורים טוב, והם דאגו שישפר סיפורים על אודות חייו המוקדמים בגליל. הם אף למדו שהוא גדל בגליל, ולא בירושלים או בדמשק.

כאשר גניד חקר מה הדבר שעל האדם לעשותו על-מנת לרכוש לעצמו חברים – זאת משום שהוא הבחין בכך שרוב האנשים אשר הם פגשו במקרה נמשכו לישוע – השיב המורה: “התעניין ברעך; למד לאהוב אותם, והמתן לשעת הכושר לעשות עבורם דבר-מה שאותו

fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

1306.4 (1438.1) “This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God’s sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity.”

1306.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

1306.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

1307.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

1307.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: “Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you

אתה בטוח שהם רוצים שייעשה." ואז הוא ציטט את הפתגם היהודי הנשן – "אִישׁ רְעִים לְהִתְרַעֵעַ, וְיֵשׁ אֶהָב דְּבַק מֵאֵחַ".

בקרתגו ניהל ישוע שיחה ארוכה ובלתי-נשכחת עם כוהן מיתראי. השיחה נסבה על אלמותיות, על הזמן ועל הנצח. בן פרס זה התחנך באלכסנדריה, והוא מאוד רצה ללמוד מישוע. ולהלן, במונחים של ימינו אנו, המהות של תשובת ישוע לשאלותיו הרבות:

זמן הוא זרם מאורעות חולפים, כפי שחונן אותם תודעת היצור. זמן הוא השם אשר ניתן לסדר העוקב שבאמצעותו מבחינים באירועים ומפרידים ביניהם. כפי שהיקום נצפה מכל נקודה פנימית המצויה מחוץ למשכן הנייח של פרדיס, הוא הינו תופעה יחסית בזמן. חלוף הזמן מתגלה אך ורק ביחס לדבר אשר איננו נע במרחב כתופעה בזמן. ביקום היקומים, פרדיס ואלוהיותיו מתעלים מעל לזמן ולמרחב. בעולמות המיושבים, האישיות האנושית (שבקרבה שוכנת רוחו של אב פרדיס ושאותה היא מכוונת) היא המציאות היחידה הקשורה לרמה הפיזית, אשר מסוגלת להתעלות מעל לצרף האירועים החומריים החולפים.

בעלי החיים אינם חשים את הזמן כמו שהאדם חש בו, ואפילו עבור האדם – בשל נקודת מבטו המגזרית והמצומצמת – הזמן נראה כרצף של אירועים; אך ככל שהאדם מרקיע, ככל שהוא מתקדם פנימה, כך מאפשרת נקודת המבט המורחבת על רצף האירועים הזה, להתבונן בו בשלמות הולכת וגדלה. ומה שלפנים נדמה כרצף של אירועים עוקבים, ייראה אז כמחזור שלם של קשר מושלם; וכך, המעגליות של ההתרחשות הבו-זמנית תלך ותחליף את תודעת העבר של קוויות רצף האירועים.

קיימות שבע תפישות מושגיות שונות של המרחב כפי שהוא מותנה על-ידי הזמן. המרחב נמדד בזמן, ואילו הזמן איננו נמדד על-ידי המרחב. הבלבול של המדענים נובע מכישלונם להכיר במציאותו של המרחב. המרחב איננו רק מושג אינטלקטואלי על אודות השינוי ביחס שבין עצמים ביקום. המרחב איננו ריק, והדבר היחיד שהאדם מכיר, אשר יכול להתעלות, ולו חלקית, מעל למרחב הינו הדעת. הדעת יכולה לתפקד באופן בלתי-תלוי במושג של היחס שבין עצמים חומריים במרחב. המרחב הינו סופי באופן יחסי והשוואתי עבור כלל הישויות ממעמד יצור. וכלל שהתודעה מתקרבת למודעות לשבעת הממדים הקוסמיים, כך מתקרב המושג של המרחב הפוטנציאלי למרביות. אך פוטנציאל המרחב הינו מרבי באמת אך ורק ברמה המוחלטת.

בוודאי ברור הדבר כי ברמות המרקיעות של הקוסמוס, אשר הולכות והופכות למושלמות, נודעת למציאות ביקום משמעות מתרחבת אשר לעולם הינה יחסית. בסופו של דבר, בני התמותה השורדים משיגים זהות ביקום בעל שבעה ממדים.

are sure they want done," and then he quoted the olden Jewish proverb — "A man who would have friends must show himself friendly."

^{1307.3 (1439.1)} At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

^{1307.4 (1439.2)} Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

^{1307.5 (1439.3)} Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

^{1307.6 (1439.4)} There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

^{1307.7 (1439.5)} It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

בעת שהאישיות המודעת והחווה מרקיעה ברמות היקומים, עתיד מושג הזמן-מרחב של דעת ממוצא חומרי להתרחב פעם אחר פעם. כאשר האדם מגיע לדעת אשר מפרידה בין מישור הקיום החומרי למישור הקיום הרוחני, יתרחבו עד מאוד רעיונותיו באשר לזמן-מרחב, הן בהיבט של איכות התפישה והן בהיבט של עומק ההתנסות. המושגים הקוסמיים המתרחבים של אישיות רוח מתקדמת נובעים מן ההתרחבות הן של עומק התובנה והן של טווח המודעות. ובעת שהאישיות מתקדמת, מעלה ופנימה, לרמות הטרנסצנדנטליות של היותה דומה לאלוהות, יתקרב ויילך מושג הזמן-מרחב אל מושגיהם חסרי הזמן ונעדרי המרחב של המוחלטים. וכך עתידים ילדי הייעוד המרבי לתפוש את מושגי הרמה המוחלטת – באופן יחסי ובהתאמה לרמת ההישג הטרנסצנדנטאלי.

1307.8 (1439.9) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. בדרך לנאפולי ולרומא

התחנה הראשונה בדרך לאיטליה הייתה האי מלטה. כאן שוחח ישוע ארוכות עם צעיר מדוכא ומיואש בשם קלאודוס. בחור זה שקל ליטול את חייו במו ידיו, אך כאשר סיים לשוחח עם הסופר מדמשק, הוא אמר: "אני אתייצב אל מול החיים כגבר; סיימתי לשחק את תפקיד הפחדן. אחזור אל בני עמי ואתחיל הכול מחדש." עד מהרה הוא הפך למטיף נלהב של הציניקנים, ומאוחר עוד יותר הצטרף לפטרוס והטיף לנצרות ברומא ובנאפולי. לאחר מות פטרוס הוא המשיך הלאה והטיף את הבשורה בספרד. ואולם, הוא לא ידע מעולם כי האדם אשר ממנו קיבל השראה במלטה היה אותו ישוע, אשר לאחר מכן הוא כינה בשם גואל העולם.

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

1308.1 (1440.1) The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

הם בילו שבוע שלם בסירקוזה. המאורע הראוי לציון בעצירתם שם היה שיקומו של עזרא, היהודי המדורדר אשר ניהל את הפונדק שבו התאכסנו ישוע וחבריו. עזרא הוקסם מגישתו של ישוע וביקש ממנו שיעזור לו לשוב אל דת ישראל. הוא הביע את ייאושו ואמר, "רוצה אני להיות בן אברהם אמיתי, אך אינני יכול למצוא את האל." אמר ישוע: "אם באמת תרצה למצוא את האל, תשוקה זו בעצמה היא ההוכחה כי כבר מצאת אותו. מכיוון שהאב כבר מצא אותך, הצרה שלך איננה שאתה לא יכול למצוא את האל; הצרה שלך היא שאתה פשוט לא יודע את האל. האם לא קראת את דברי הנביא ירמיהו, אשר אמר, 'בְּקִשְׁתֶּם אֶתִּי וּמָצָאתֶם כִּי תִדְרֹשְׁנִי בְּכָל־לְבַבְכֶּם?' ושוב, האם לא אמר אותו נביא עצמו: 'וְנִתַּתִּי לָהֶם לֵב לְדַעַת אֶתִּי, כִּי אֲנִי יְהוָה, וְהָיוּ־לִי לְעָם, וְאֶנֶּכִּי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים?' והאם לא קראת בכתובים במקום שבו נאמר כי: 'שֵׁר עַל־אֲנָשִׁים, וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי וְיִשָּׁר הָעֲוֹנוֹתִי וְלֹא־שָׁוָה לִי. פָּדָה נַפְשִׁי מֵעֶבֶר בְּשַׁחַת, וְחַיְתוֹ בְּאוֹר תִּרְאָה?' ועזרא מצא את האל, לשביעותה של נשמתו. לאחר מכן, בנה יהודי זה, יחד עם גר יווני אמיד,

1308.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited

את הכנסייה הנוצרית הראשונה בסירקוזה.

במסינה הם עצרו למשך יום אחד בלבד, אך היה זה מספיק על-מנת לשנות את חייו של נער קטן, מוכר פירות, שממנו קנה ישוע פירות והזין אותו בתורו בלחם החיים. הנער מעולם לא שכח את מילותיו של ישוע, ואת המבט הנדיב אשר התלווה אליהן, בעת שהניח את ידו על שכם הנער, ואמר: "להתראות, נערי, היה אמיץ בעת שאתה מתבגר והופך לגבר, ולאחר שתאכיל את גופך, למד גם להאכיל את נשמתך. ואבי אשר בשמיים יהיה עמך וילך לפניך." הנער הפך לחסיד הדת המיתראית ולאחר מכן עבר להאמין בנצרות.

לבסוף הם הגיעו לנאפולי, והרגישו כי הם כבר סמוכים לעיר יעד, רומא. לגונד היו עסקים רבים בנאפולי, ולמעט הזמן שבו דרש ישוע כמתרגם, בילו הוא וגניד את עתות הפנאי שלהם בביקורים ובסורים ברחבי העיר. גניד למד לזהות את הנזקקים לכאורה. הם מצאו בעיר עוני רב וחילקו צדקה בשפע. אך גניד מעולם לא הבין את דבריו של ישוע, אשר אמר, לאחר שנתן מטבע לקבצן רחוב, כי הוא מסרב להשתתפות ולהשיא דברי נוחם לאותו אדם. ישוע אמר: "למה לבלות מילים על אדם אשר אינו יכול להבין את מה שאתה אומר? רוחו של האב איננה יכולה ללמד ולהציל, אלא את זה אשר מסוגל להיות בן." כוונתו של ישוע הייתה כי אדם זה לא נכון בדעת רגילה; שלא הייתה לו היכולת להגיב להנחייתו של הרוח.

בנאפולי לא אירע דבר יוצא-דופן; ישוע והאיש הצעיר צעדו בעיר לאורכה ולרוחבה והפיצו שמחה וחיוכים רבים למאות גברים, נשים וטף.

מכאן המשיכו לרומא דרך קפואה, שבה השתהו למשך שלושה ימים. לאורך הדרך אָפִּיָה הם צעדו לעבר רומא לצד בהמות המשא, ושלושתם השתוקקו לחזות בפנינת האימפריה והעיר הגדולה ביותר בעולם.

me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

^{13083 (1440.3)} At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

^{13084 (1440.4)} At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship." What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

^{13085 (1441.1)} There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

^{13086 (1441.2)} From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

מסמך 131. דתות העולם

132 ⇨

הספר של אורנטיה

130 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 131
דתות העולם

סעיפים

מבוא

1. ציניקניות
2. היהדות
3. בודהיזם
4. הינדואיזם
5. דת זרתוסטרא
6. סודואניזם (ג'יניזם)
7. שינטו
8. טאואיזם
9. דת קונפוציוס
10. "הדת שלנו"

PAPER 131

THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. "Our Religion"

מבוא

במהלך שהותם של ישוע, גונוד וגניד באלכסנדריה, השקיע האיש הצעיר זמן רב מזמנו, וכן סכום כסף בלתי-מבוטל מכספי אביו, על-מנת לערוך אסופה של הלימוד המובא בדתות העולם בנוגע לאל ובאשר ליחסו של האל אל האדם בן התמותה. גניד העסיק יותר משישים מתרגמים מלומדים בהכנתה של תמצית זו, על אודות הדוקטרינות הדתיות של העולם בנוגע לאלוהיות. וכאן, במסמך זה, ראוי לציין זה כי כל התורות האלה, אשר עסקו במונותאיזם, נגזרו ברובן – במישרין או בעקיפין – ממה שהטיפו לו המיסיונרים של מאקיוונטה מלכי-צדק, אשר יצאו מעם המטה שלהם בשלם והפיצו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – הגבוה ביותר – בכל קצוות הארץ.

להלן מוצגת תמצית מכתב היד אשר הכין גניד באלכסנדריה וברומא, ואשר נשתמר בהודו במשך מאות בשנים לאחר מותו. את החומרים הוא קיבץ תחת עשרה נושאים. ואלו הם:

INTRODUCTION

^{131:01 (14421)} DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

^{131:02 (14422)} There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads, as follows:

1. ציניקניות

למעט מה שהשתמר בדת היהודית, שאריות התורה אשר לימדו תלמידיו של מלכי-צדק השתמרו במיטבן בדוקטרינות של הציניקים. האסופה של גניד קללה את הדברים הבאים:

“האל הינו עליון; הוא הינו הגבוה ביותר בשמיים ובארץ. האל הינו מעגל הנצח אשר הפך מושלם, והוא מולך ביקום היקומים. הוא לבדו ברא את השמיים ואת הארץ. בצוותו דבר, הדבר מתקיים. האל הינו אל אחד, והוא רחום וחנון. כל מה שהוא גבוה, קדוש, אמיתי ויפה, הינו כמו האל שלנו. הגבוה ביותר הינו אור השמיים והארץ; הוא הינו אל המזרח, המערב, הצפון והדרום.”

“ואפילו אם תחלוף הארץ מן העולם, פניו הקורנים של העליון ימשיכו לשכון בהוד ובהדר. הגבוה ביותר הינו הראשון והאחרון, ראשיתם של כל הדברים כולם ואחריתם. אין דבר מלבדו, ואמת שמו. האל מתקיים-מעצמו, והוא נעדר כל כעס או טינה; הוא אלמותי ואינסופי. האל שלנו הינו כל-יכול ושופע. ואף כי מופעיו רבים, אנו סוגדים אך ורק לאל עצמו. האל יודע הכול – את סודותינו ואת הצהרותינו; הוא אף יודע למה כל אחד מאתנו זכאי. כוחו שקול לכל הדברים.”

“האל הוא מעניק השלום והוא הינו מגן ומקלט נאמן לכל היראים אותו והבוטחים בשמו. הוא מושיע את כל משרתיו. הבריאה כולה מתקיימת בכוחו של הגבוה ביותר. אהבתו האלוהית נובעת מקדושת כוחו, וחיתבו נולדת מעוצמת גדלותו. הגבוה ביותר ציווה על האיחוד בין הגוף לנשמה והעניק לאדם רוח משלו. ואף כי מעשה האדם יגיע לקיצו, מעשי הבורא לנצח יעמוד. הננו למדים מהתנסות האדם, אך שואבים חוכמה מן ההגות בגבוה ביותר.”

“האל ממטיר מטר על האדמה. הוא הגורם לשמש להפציע ולזרוח מעל הנבט אשר נובט, והוא המעניק את היבול השופע של הדברים הטובים בחיים האלה ואת גאולת הנצח בעולם הבא. סמכות כבירה נתונה בידי האל שלנו; שמו נשגב ולטיבו אין פשר. הגבוה ביותר הוא זה אשר ירפא אותך בעת חוליך. האל שופע טוב עבור האדם; אין לנו חבר ורע כמו הגבוה ביותר. חסדו ממלא את הכול וטובו חובק את כל הנשמות. הגבוה ביותר הוא בלתי-משתנה; והוא המסייע לנו בכל עת שבה אנחנו זקוקים לעזרה. בכל אשר תפנה להתפלל, שם ממתנים לך פניו של הגבוה ביותר ואוזנו של האל כרויה אליך. ואף כי תוכל להתחבא מבני-אדם, לא תוכל לחמוק מן האל. האל אינו רחוק מאתנו כלל ועיקר; הוא נוכח בכל מקום. האל ממלא את כל המקומות וחי בלבו של האדם אשר ירא את שמו הקדוש.”

1. CYNICISM

131:1.1 (1442:3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442:4) “God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.”

131:1.3 (1442:5) “Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.”

131:1.4 (1442:6) “God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.”

131:1.5 (1443:1) “God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation

הבריאה מצויה בתוכי הבורא והבורא מצוי בתוכי בריאתו. נחפש את הגבוה ביותר ואז נמצא אותו בלבנו. אתה יוצא לחפש חבר יקר, ואז אתה מגלה אותו בתוך נשמתך.

”זה אשר יודע את האל יודע כי כל בני האדם שווים הם; הם אחיו. אך לאות תהא מנת חלקם של האנוכיים, אלו אשר מתעלמים מאחיהם בגוף. אלו אשר אוהבים את רעיהם, בעלי הלב הטהור, הם אשר יראו את האל. האל אף פעם אינו שוכח את הקנות. ומכיון שהאל הינו אמת, הוא ינחה את ישרי הלב אל האמת.

”מוטטו את השגיאה והתגברו על הרוע בחייכם באמצעות אהבת האמת החיה. ובכל יחסים עם בני-אדם, השיבו לרע בטוב. אדוני אלוהינו הינו רחום ואוהב; הוא מוחל. הבה נאהב את האל, משום שהוא אהבנו לפנינו. והודות לאהבת האל וחסדו, ניגאל. העני והעשיר אחים הם. האל הינו אביהם. ואת הרע אשר תבקש כי לא יעשו לך, אל תעשה לחברך.

”קראו בשמו בכל עת, וככל שתאמינו בשמו, כך תישמענה תפילותיכם. איזה כבוד כביר הוא לסגוד לגבוה ביותר! כלל העולמות וכלל היקומים סוגדים לגבוה ביותר. ותנו תודה בכל תפילותיכם – הרקיעו אלי סגידה. תפילה של סגידה מונעת את הרוע ואוסרת על החטא. ובכל עת נשבח ונהלל את שמו של הגבוה ביותר. המוצא מקלט בגבוה ביותר מסתיר את פגמיו מפני היקום. כאשר תעמדו אל מול האל נקי לבב, ימוג פחדכם מפני כל דבר בגדרי הבריאה. הגבוה ביותר הינו כמו אב ואם אוהבים; הוא באמת אוהב אותנו, את ילדיו אשר על פני האדמה. אלוהינו ימחל לנו וינחה את צעדינו בדרכי הגאולה. הוא ייקחנו בידו ויוביל אותנו אליו. האל מציל את הבוטחים בשמו; הוא אינו מחייב איש לשרת את שמו.

”אם באה בלבכם האמונה בגבוה ביותר, כי אז בכל ימי חייכם תחיו חפים מכל פחד. אל נא תדאגו כאשר המרושעים מצליחים; אל תפחדו מאלו אשר זוממים להרע; הפנו את נשמותיכם הרחק מן החטא והטילו את מלוא ייבכם על אל הגאולה. נשמתו העייפה של בן התמותה המשוטט מוצאת מנוחת עולמים בחיקו של הגבוה ביותר; החכם כמה לחיבוק האלוהי; בן הארץ כמה לביטחון הבא מידי האב האוניברסלי. האציל מבקש את המעמד הגבוה שבו מתמזגת נשמת בן התמותה עם זו של העליון. האל הינו צודק; מה שזרענו בעולם הזה ולא קטפנו את פריו, נקבל בעולם הבא.”

2. היהדות

הקנים תושבי פלשתינה שימרו הרבה מתורתו של מלכי-צדק, ומרישומים אלה, כפי שנשתמרו ונערכו על-ידי היהודים, ערכו ישוע וגניד את הסיכום הבא:

is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) “The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) “In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God’s love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) “At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) “If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next.”

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

"בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ ואת כל אשר בם. וירא אלוהים כי טוב. אדוני הוא האלוהים; אין עוד מלבדו בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת. לפיכך, אהבו את אדוני אלוהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם ובכל מאודכם. ומלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. ומעשיו ידיו מגיד הרקיע. יום ליום יביע אומר; לילה ללילה יחוה דעת. אין מילה או דבר אשר בו לא יישמע קולו. גדולים מעשי יהוה, את כולם בחוכמה עשה; לגדולתו אין חקר. מונה מספר לכוכבים; לכולם שמות יקרא.

"גדול אֲדוֹנֵנוּ וְרַב כֹּחַ, לְתִבְּנוֹתוֹ אֵין מִסְפָּר. כֹּה אָמַר יְהוָה: 'כִּי גָבְהוּ שָׁמַיִם מֵאָרֶץ, כֵּן גָּבְהוּ דְרָכֵי מִדְרָכֵיכֶם וּמַחְשַׁבְתֵּי מַחְשַׁבְתֵּיכֶם.' הָאֵל מִגְלָה עֲמוּקוֹת וְנוֹסְתֵרוֹת לִפִּי שֶׁהָאֹר שׁוֹרָה עִמּוֹ. רַחוּם וְחַנוּן יְהוָה; אֶרֶץ אֲפִים וְרַב חֶסֶד. טוֹב וְיֹשֶׁר יְהוָה; עַל-כֵּן יִרְה חֲטָאִים בְּדֶרֶךְ. טַעֲמוּ וְרָאוּ כִּי טוֹב יְהוָה! אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר יַחֲסֶה בּוֹ. אֱלֹהִים לָנוּ מִחֲסֶה וְעֹז, עֲזָרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מֵאֵד.

"וְחֶסֶד יְהוָה מַעֲלֵם וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאָיו, וְצִדְקָתוֹ לְבָנֵי בָנִים. חַנוּן וְרַחוּם יְהוָה וְגִדְל חֶסֶד. טוֹב יְהוָה לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו; הִרְפָּא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמַחְבֹּשׁ לְעֵצְבוֹתָם. אֵנָּה אֵלֶּךְ מְרוֹחֵךְ וְאֵנָּה מִפְּנֵיךְ אֲבָרַח? כִּי כֹה אָמַר רִם וְנִשְׂא, שֶׁכֵּן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ: 'מְרוֹם וְקִדּוּשׁ, אֲשָׁכֵן; וְאֵת דָּכָא, וְשִׁפְל רִיחִ! אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמַסְתָּרִים, וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ הֲלוֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת-הָאָרֶץ אֲנִי מְלֹא. יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ בְּגוֹיִם, יְהוָה מֶלֶךְ. הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ.

"הַגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָּל הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ. דַּעוּ כִּי יְהוָה עֲשֵׂנוּ, וְלֹא אֲנַחְנוּ; אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ. לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ, וְעַד דֶּר נֹדֵר אֲמוּנָתוֹ. וְיִשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיךְ כָּל מְשֻׁפְחוֹת גּוֹיִם. וְיִמְלֹא כְבוֹדוֹ אֵת כָּל הָאָרֶץ! יוֹדוּ לַיהוָה חֶסֶדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבָנֵי אָדָם.

"וְתִחְסְרֵהוּ מַעַט מֵאֱלֹהִים, וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטִירֵהוּ. כִּי יוֹדַע יְהוָה דֶּרֶךְ צְדִיקִים, וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תִּחְלֵת חֲקָמָה יֵרֵאת יְהוָה, וְדַעַת קִדְשִׁים בִּינָה. כֹּה אָמַר אֲדוֹנֵי אֱלֹהִים: 'הֵייוּ שְׁלָמִים

131:22 (1444:2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:23 (1444:3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:24 (1444:4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:25 (1444:5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:26 (1444:6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the

ותמימים לפני. 'לפני שבר גאון ולפני כשלון גבה רוח. טוב משל ברוחו מלכד עיר. כי זה אמר אדני יהוה קדוש ישראל: 'בשובה ונחת תושעו; בהשקט ובבטחה תהיה גבורתכם'. וקויו יהוה יחליפו כח; יעלו אבר כנשרים. ירצו ולא ייגעו, ילכו ולא יעפו. והיה ביום הנים יהוה לך מעצבך ומרגזך. כה אמר אדוני: 'אל תירא כי עמך אני. אל תשתע כי אני אלהיך. אמצתיך אף עזרתיך; כן, ואף תמכתיך בימין צדקי'.

Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

"יהוה הוא אבינו; גאלנו מעולם שמר. הוא עשה את השמים, שמי השמים וכל צבאם והוא מחיה את כלם. צדקתך, כהררי-אל ומשפטך תהום רבה. ונרוה מדשן ביתו ובאורו נראה אור. טוב להדות ליהוה ולזמר לשמו עליו; להגיד בבקר חסדו ואמונתו בלילות. מלכותו מלכות כל עלמים וממשלתו בכל דור ודור. יהוה רעי, לא אחסר. בנאות דשא ירביצני; על-מי מנחות ינהלני. נפשי ישובב. ינחני במעגלי-צדק. גם כי אלך בגיא צלמות, לא אירא רע כי האל עמדי. אך טוב וחסד ירפוני כל-ימי חיי, ושבת בביית-יהוה לארך ימים.

131:27 (14451) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

"יהוה אל ישועתי; אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה, ויהי לי לישועה. אבטח אל יהוה, בכל לבי; ולא אל בינתי אשען. בכל דרכי אדעהו, והוא יישר ארחתי. האל נאמן; שמר הבטחה והחסד לאהביו ולשמרי מצוותיו; וצדיק באמונתו יחיה. הלוא אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב, לפתח חטאת רבץ; כאשר ראיתי, חרשי און וזרעי עמל יקצרהו. אל תתחר במרעים. און אם-ראיתי בלבי, לא ישמע אדני; וחטאי, חמס נפשו. כי את כל מעשה, האלהים יביא במשפט, על כל נעלם, אם טוב ואם רע. כי כמו שער בנפשו, כן הוא.

131:28 (14452) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

"קרוב יהוה לכל אשר יקראהו באמת. בערב ילין בכי ולבקר רנה. לב שמח, ייטיב גהה. לא ימנע טוב להלכים בתמים. את האלהים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם. כי זה אמר יהוה בורא השמים ויצר הארץ: 'הלוא אני יהוה ואין עוד אלהים מבליעדי, אל צדיק ומשוע. פנו אלי והושעו, כל אפסי ארץ. ובקשתם אתי, ומצאתם כי תדרשני בכל-לבבכם'. וענוים יירשו ארץ והתענגו על רב שלום. זרע עולה יקצור און; כי

131:29 (14453) "The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me

רוח יזרעו וסופתה יקצרו.

לכו נא ונזכרה, יאמר יהוה, אם יהיו חטאיכם כשנים, כשגלג ילבינו. אם יאדימו כתולע, כצמר יהיו. אין שלום לרשעים; וחסאונותיכם, מנעו הטוב מכם. ונפשי תגיל ביהוה, תשיש בישועתו. מענה אלהי קדם ומתחת זרעית עולם. קרוב יהוה לנשכרי-לב; ואת דכאי-רוח יושיע. רבות רעות צדיק ומקלם יצילנו יהוה. גול על יהוה דרךך – בטח עליו – והוא יעשה. ישב בסתר עליון בצל שדי יתלון.

"ואהבת לרעך כמוך; לא תקם ולא תטר את בני עמך. מה ששנא עליך, אל תעשה לחברך. אהב את אחיך, כי כה אמר אדוני: 'אהבם נדבה.' וארח צדיקים, כאור נגה הולך ואור, עד נכון היום. והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כנוכבים, לעולם ועד. יעזב רשע דרכו, ואיש און מחשבתיו. ויאמר יהוה: 'וישב אלי וארחמיהו; כי ארבה לסלוח.'"

"כה אמר יהוה, בורא השמיים והארץ: 'שלום רב לאהבי תורת. ואלה מצוותי: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך; לא יהיה לך אלהים אחרים על פני; לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא; זכור את יום השבת לקדשו; כבד את אביך ואת אמך; לא תרצח; לא תנאף; לא תגנב; לא תענה ברעך עד שקר; לא תחמד.'"

"כה אמר יהוה לכל האוהבים את האל בכל לבבם, ואת רעיהם כמוהם: 'מיד שאול אפדם, ממנות אגאלם. וחסד יהוה מעולם ועד עולם לבני בנים. והאם לא אמרתי ליצורי שעל פני האדמה כי בני אל חי הם? והאם לא אהבתיכם אהבת עולם? וכי האם לא קראתיכם להיות קדושים כמוני ולשבת בבית יהוה לארץ ימים?'"

3. בודהיזם

גניד נדהם לגלות עד כמה התקרב הבודהיזם להיות דת כבירה ויפהייה אך נעדרת אל, ללא אלוהות אישית ואוניברסלית. לעומת

and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:210 (14454) "Come now, let us reason together," says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:211 (14455) "Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: 'I will love my children freely.' The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: 'Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.'

131:212 (14461) "Says God, the creator of heaven and earth: 'Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.'

131:213 (14461) "And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: 'I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?'"

3. BUDDHISM

131:31 (14463) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and

זאת, הוא מצא רישומים של שרידי אמונות מסוימות קדומות יותר, אשר שיקפו במידת-מה את השפעתה של התורה אשר לימדו המיסיונרים של מלכי-צדק, אשר המשיכו בעבודתם בהודו עד לימי של הבודהה. ישוע וג'נרד ליקטו מן הספרות הבודהיסטית את האמרות הבאות:

"מן הלב הטהור תנבע השמחה אל האינסופי; וכל הווייתי תימצא בשלום האושר העל-אנושי הזה. תמלא נשמתי עד גדותיה ותשמח, ולבבי יעלה על גדותיו באושר האמון השליו. פחד אין בי; ואף חרדה בי אין. הנני שוק לבטח ואיבי לא יוכלו להפחידני. שמח אני בחלקי, בפרי האמון. מצאתי דרך קלה להגיע אל האלמותי. אני תפילה כי אמונתי תזין אותי במסע הארוך; יודע הנני אל נכון כי האמונה אשר מעבר תעמוד לי. ואף יודע אני כי אֶחֱ יצליחו אם רק יתמלאו באמונה באלמותי, אותה אמונה אשר מחוללת ענוה, יושרה, חוכמה, אומץ, ידע ונחישות. הבה ננטוש את הצער ונתכחש לפחד. ובאמונה נדבוק בצדק ובאנושיות האמיתיים. הבה נלמד להגות בצדק ובחסד. האמונה הינה עושרו האמיתי של האדם; היא-היא מקור המידות הטובות והכבוד.

"אי-הצדק ראוי לגינוי; החטא מתועב הוא. הרוע משפיל, בין אם במחשבה ובין אם במעשה. דרך הרוע תימלא בכאב ובצער, ממש כשם שהאבק נישא על כנפי הרוח. האושר ושלמות הנפש באים בעקבות מחשבה טהורה וחיים מלאי מידות טובות, ממש כשם שהצל עוקב אחר כל הדברים החומריים. רוע הינו פרי המחשבה אשר מוכונת באופן שגוי. לראות חטא במקום שאינו – זהו רוע; וכך גם לא לראות היכן שהוא בנמצא. הרוע הינו נתיב הדוקטרינות הכוזבות. אלו הנמנעים מן הרוע בכך שהם רואים דברים כפי שהם, אף שמחים בעת שהם דבקים באמת. חסלו את אומללותכם – שגאו את החטא. כאשר אתם נושאים עיניכם אל עבר הנאצל, פנו הלאה מן החטא בלבב שלם. אל תתנצלו על הרוע; אל תתרצו את החטא. תוך כדי שאתם מתאמצים לכפר על חטאי העבר אתם מחזקים את יכולתכם לעמוד בפני נטיותיכם לחטא בעתיד. האיפוק נולד מן החרטה. התוודו על כל חסרונותיכם בפני האחד הנאצל.

"העליזות והשמחה מהוות גמול שהוא מנת חלקם של מעשים ראויים אשר נעשו בשבח ובהלל לאלמותי. לא יוכל איש לשדוד אתכם מן החירות של דעתכם שלכם. כאשר תשחרר אמונתכם הדתית את ללבכם, כאשר דעתכם תתייצב ותתקבע ללא ניב – ממש כמו הר – אז תזרום שלות הנשמה חופשית ורגועה כפלגי מים. אלו היודעים אל נכון כי נגאלו, יהיו לנצח חופשיים מן התאוה, הקנאה, השנאה ואשליות העושר. בעוד שהאמונה הינה האנרגיה המניעה את החיים הטובים יותר, עליכם לעמול בהתמדה למען גאולתכם. על-מנת להיות בטוחים בגאולתכם, עליכם לבקש לדבוק בצדק בלבב שלם. טפחו את ביטחון הלב הנובע מן הפנים,

universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:32 (1446:4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:33 (1446:5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:34 (1447:1) "Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the

וכך תיהנו מן העונג העילאי של הגאולה הנצחית.

“שום אדם דתי לא יוכל לקוות להארה של חוכמת האל-מוות בעודו ממשיך להיות עצל, בטל, חלוש, רובץ באין-מעש, חסר בושה ואנוכי. אך האדם החושב, השקול, ההוגה, היוקד והכן – ואפילו בעודו חי על-פני האדמה – יוכל להשיג את ההארה העילאית של השלווה והחירות של החוכמה האלוהית. זכרו, כל מעשה ייענה כגמולו. הרוע מניב צער והחטא מסתיים בכאב. תוצאתם של חיים טובים הינם אושר ושמחה. אפילו הרשע נהנה מתקופה של חסד, בטרם יבשילו לגמרי הפירות הבאשים של מעשיו הרעים; ואולם, לא ניתן להימנע מלקצור את מלוא יבול המעשים הרעים. אל יקל איש ראשו בחטא, ובל יאמר לעצמו בלבו: ‘אלי לא יקרב העונש על מעשיו השגויים.’ מה שתעשה יעשה לך, כך מצווה משפט החוכמה. חוסר הצדק שבו תנהג ברעיק, ישוב ויפגע בך. לא יוכל היצור לחמוק מגורל מעשיו שלו.

“הטיפש אומר לעצמו בלבו, ‘הרוע לא יכול לי’; אך את הביטחון נמצא אך ורק כאשר הנשמה מבקשת תוכחה והדעת מבקשת חוכמה. החכם הינו בעל נשמה אצילה אשר נוהג באויביו כחברים, והוא נותר שליו גם בעין הסערה ונוהג בנדיבות כלפי רודפי הבצע. אהבת העצמי דומה לעשבים שוטים בשדה מניב. האנוכיות מובילה לצער; הדאגה המתמשכת הורגת. המחשבה המאומנת מולידה אושר. הגדול בלוחמים הוא זה אשר מתגבר על עצמו ומכניע את עצמו. האיפוק בכל דבר ודבר הינו טוב. האדם הנעלה הוא זה המעריך את המידות הטובות והמשרת את חובתו. אל תתנו לכעס ולשנאה לשלוט בכם. אל תדברו סרה באיש. השמח בחלקו הינו העשיר ביותר. מה שניתן בחוכמה נחסך כיאות. אל תעשו לחברים את מה שאינכם חפצים שייעשה לכם. שלמו טובה תחת רעה; ויגבר הטוב על הרוע.

“ראוי לבקש נשמה צדיקה, יותר מאשר את השלטון בכל ממשלות הארץ. הנקות מניבה אלמותיות; חיים ללא מחשבה סופם מוות. אנשים קנים אינם מתים; אלו אשר אינם חושבים מתו זה כבר. ברוכים אלו היודעים את הקיום ללא-מוות. אלו המענים את החיים יתקשו למצוא אושר לאחר מותם. נטולי האנוכיות ילכו לגן העדן, שם יתענגו על אושר עילאי של חופש אינסופי, שם ימשיכו לצמוח בנדיבותם האצילית. כל אדם אשר חושב צדק, דובר באצילות ופועל ללא אנוכיות, יינה לא רק ממידותיו הטובות במהלך חייו הקצרים האלה, אלא אף ימשיך ליהנות ממעדות גן העדן, לאחר התפרקות הגוף.”

4. הינדואיזם

המיסיונרים של מלכי-צדק נשאו איתם

assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:35 (1447:2) “No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: ‘The penalty of wrongdoing shall not come near me.’ What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:36 (1447:3) “The fool has said in his heart, ‘Evil shall not overtake me’; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:37 (1447:4) “A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven.”

4. HINDUISM

131:41 (1447:5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever

באשר הלכו את התורה על אודות האל האחד. הרבה מן הדוקטרינה המונותאיסטית הזו, בצירוף מושגים אחרים ומוקדמים יותר, התגשמו מאוחר יותר בתורה ההינדואיסטית. ישוע וגניד ערכו את התמצית הבאה:

"הוא הינו האל הכביר; העליון בכל מובן. הוא האדון, ובו נכלל הכול. הוא בורא יקום היקומים והוא השולט בו. האל הינו אל אחד; הוא לבדו ואין עוד אחר מלבדו; הוא הינו האחד והיחיד. ואל אחד זה הינו בוראנו ותכליתה הסופית של הנשמה. "האחד העליון" זוהר מעבר לכל תיאור; הוא הינו "אור האורות". אור אלוהי זה מאיר את הלבבות ואת העולמות כולם. האל הינו מבצרנו - הוא עומד לצד כל אחד מיצוריו - ואלו אשר לומדים להכירו הופכים לבני אלמוות. האל הינו מקור האנרגיה הכביר; הוא הינו הנשמה הגדולה. הוא שולט ביקום כולו. אל אחד זה הינו אוהב, מהולל ונערץ. אלוהינו הינו בעל עוצמה עילאית, ובמשכנו העליון ישכון. אישיות אמת זו נצחית ואלוהית היא; הוא אדון גן-עדן מקדמת דנא. הנביאים כולם היללוהו, והוא גילה עצמו בפנינו. הננו סוגדים לו. הֵן, אישיות נעלה, מקור ההווית, אדון כלל הבריאה ושליט היקום, אנא גלה לנו - ליצורייך - את העוצמה שבאמצעותה תשלוט על הכול! אלוהים ברא את השמש והכוכבים; הוא בורק, טהור ומתקיים בזכות עצמו. ידיעתו הנצחית חכמה באופן שמיימי. לא יוכל הרוע לחדור את הנצחי. ומכיוון שהיקום נובע מן האל, הוא שולט בו כיאות. הוא הינו גורם לבריאה, ולפיכך מתקיימים בו כל הדברים כולם.

"האל הינו המקלט הבטוח של כל אדם טוב המצוי בצרה; האחד האלמוותי דואג לאנשות כולה. גאולת האל חזקה, וטובו טוב של חסד. הוא מגן אוהב, מברך ומגן. כה אמר יהוה: 'כמאור החוכמה אשכון בנשמותיהם. אני הוא פלא הפלאות וטוב הטוב. וכשניים או שלושה נפגשים, שם אמצא אף אני.' לא יוכל היצור לחמוק מנוכחותו של הבורא. והאל אף מונה את מצמוצי העיניים הבלתי-פוסקים של כל בן-תמותה; ואנו סוגדים להווייה האלוהית הזו בדמות החבר הצמוד שלנו, אשר ממנו לא נוכל להיפרד. הוא שוכן-בכל, שופע, נוכח בכל-מקום, ונדיב עד אין קץ. האלוהים הינו שליטנו, מקלטנו ומבקרנו העליון, ורוחו מקדם שוכנת בנשמת האדם בן התמותה. העד הנצחי למידות הטובות והרעות שוכן בלבבו של האדם. הבה נהגה ממושכות במחייה הנערץ והאלוהי; הבה ניתן לרוחו להכווין את כל מחשבותינו. הובל אותנו מעולם בלתי-מציאותי זה אל האמיתי! הולך אותנו מחושך לאור! וממוות הנחה אותנו אל האלמוות!

"הבה נסגוד לנצחי בלב טהור ונקי מכל שנאה. אלוהנו הינו אלוהי התפילה; הוא שומע את בכי ילדיו. מי ייתן שיעשו כל בני האדם כרצונו שלו, הנחוש. הבה נתענג על החופש של אל התפילה. אמצו בלב שלם את התפילה, ואת הסגידה אמצו כתמיכה לנשמתכם. כה אמר

they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:42 (144B1) "He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:43 (144B2) "God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God's salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: 'I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.' The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal's eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:44 (144B3) "With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If

הנצח: 'אם רק תסגדו לי באהבה, אעניק לכם את החוכמה להגיע אלי. הרי הסגידה הינה המידה הטובה המשותפת לכל היצורים כולם.' האל מאיר את העגמומיות ומזין בכוח את העייפים. ומכיוון שאלוהינו הינו חברנו רב העוצמה, לא נפחד עוד. נהלל את שמו של הכובש אשר לא ייכבש לעולם. נסגוד לו, לעוזר הנאמן והנצחי של האדם. אלוהינו הוא מנהיגו הבטוח והמנחה המהימן. הוא ההורה הכביר אשר בשמיים ובארץ, ולו אנרגיה ללא-גבול וחוכמת אינסוף. הודו נשגב ויפיו אלוהי. הוא הינו המקלט העליון ביקום והשומר הבלתי-משתנה של חוק הנצח. אלוהנו הינו אדון החיים והמנחם לכל אדם; הוא אוהב האנושות והמסייע לנזקק בצרתו. הוא מחיינו והוא הינו הרועה הטוב של צאן מרעיתו האנושית. אלוהים הינו אבינו, אחינו וחברנו. ואנו משתוקקים לדעת את האל הזה בכל מאודנו.

"למדנו לכבוש את האמונה באמצעות כמיהת הלב. רכשנו חוכמה תוך ריסון חושינו, ובאמצעות החוכמה חושינו את השלווה בעליון. הוא, המלא באמונה, סוגד לאמיתו של דבר בעת שהעצמי הפנימי שלו מכוון אל האל. האל נוטה שמיים כיריעה; הוא אף שוכן בששת היקומים הנרחבים האחרים. הוא עליון על הכול ומצוי בכל. אנו כמהים למחילת האל על חטאים שחטאנו לחבר; ואנו מוחלים לחבר על חטאיו כלפינו. רוחנו מתעבת את הרע באשר הוא; ולפיכך, אדוני, שחר אותנו מכל רבב חטא אשר דבק בנו. אנו מתפללים אל האל כמנחם, כמגן וכמושיע – זה אשר הינו אוהבנו.

"רוחו של שומר היקום חודרת לנשמת היצור הפשוט. האדם החכם סוגד לאל האחד. אלו השואפים לשלמות אכן חייבים לדעת את האדון העליון. זה היודע את ביטחון האושר בעליון, לעולם לא יפחד, זאת משום שהעליון יאמר למשרתיו, 'אל תפחד, הריני עמך.' אל ההשגחה הינו אבינו. האל הינו אמת. והאל משתוקק לכך שיצוריו יבינוהו – שילמדו את האמת במלואה. האמת הינה נצחית; והיא מקיימת את היקום. ראוי שתשוקתנו העילאית תהא להיות אחד עם העליון. השולט הכביר הינו מחולל הכול – וממנו יתפתח הכול. וזוהי הינה החובה כולה: אל יעשה אדם לאחר את אשר שנא עליו עצמו; אל יקדש את הרשע. אל תכה את זה אשר מכה אותך, ברחמים כבוש את הכעס ובטוב מגר את השנאה. ואת כל אלו ראוי שנעשה משום שהאל הינו רַע נדיב ואב נעים אשר מוחל לנו על כל חטאיו הארציים.

"האל הוא אבינו, הארץ הינה אימנו ומקום לידתנו הינו היקום. בלעדי האל, הנשמה כמוה כאסירה; הנשמה משתחררת עם ידיעת האל. כאשר נהגה באל, כאשר נתאחד עמו, ניגאל מאשלויות הרוע ונצצל בסופו של דבר מכל אזיקי החומר. כאשר יגלול אדם את המרחב כיריעת עור, או אז יגיע סוף הרוע, משום שהאדם מצא

you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:45 (144:4) "We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:46 (144:1) "The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:47 (144:2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then

את האל. אלוהים, אנא הצל אותנו מן ההרס המשולש של הגיהנום – מן התאוה, מן הזעם ומתאוות הבצע! אנא נשמה, חזקי עצמך למאבק הרוח של האלמותיות! כאשר יגיע סיום החיים בגוף, אל נא תהסס לוותר על גוף זה לטובת צורה ראויה ויפה יותר, ולהתעורר במחוזות העליון והאלמותי, שם אין פחד, צער, רעב, צמא או מוות. לדעת את האל פירושו לחתוך את כבלי המוות. הנשמה היודעת את האל צפה מעלה ביקום כמו השמנת אשר מופיעה מעל החלב. אנו סוגדים לאל, לעושה הכול, לנשמה הכבירה, אשר תמיד שוכן בלבבות יצוריו. ואלו היודעים אל נכון כי האל יושב על כס הלב האנושי, עתידים להיות כמוהו – אלמותיים. אנו חייבים להוותר את הרוע מאחור, אך המידות הטובות תלכנה בעקבות הנשמה אל גן העדן.

”רק הרשעים יאמרו: אין ביקום אמת ושליט אין לו; הוא נועד אך ורק על-מנת למלא את תאוותינו. האינטלקט הקטן שלהם מוליך נשמות מעין אלה שולל. וכך הם מפקירים עצמם למילוי תאוותיהם ומונעים מנשמותיהם את שמחת המידות הטובות ואת מנעמי הצדיק. מה כביר יותר מאשר להינצל מן החטא? האדם אשר ראה את העליון הינו אלמותי. חבריו של האדם בגוף לא יוכלו לשרוד את המוות; אך ורק מידותיו הטובות הולכות לצדו, בעודו נע הלאה אל עבר שדות האור והאושר של פרדיס.”

5. דת זרתוסטרא

זרתוסטרא עצמו עמד בקשר ישיר עם צאצאיהם של המיסיונרים המוקדמים יותר של מלכי-צדק, והדוקטרינה שלהם, על אודות האל האחד, הפכה לחלק מרכזי מתורת הדת אשר ייסד בפרס. מלבד היהדות, בשום דת של אותם ימים לא נשתמרה כמות גדולה יותר מתורתה של שלם. ומתוך כתביה של דת זו ערך גניד את הסיכומים הבאים:

”כל הדברים מקורם באל והם שייכים לו – האל החכם-בכל, הטוב, הצדיק, הקדוש, הקורן והמהולל. ואלוהינו הינו מקור כל האוריות. הוא הינו בורא כלל הדברים, אל כל תכלית טובה ומבצר הצדק ביקום. הדרך החכמה לפעול בחיים תואמת את רוח האמת. האלוהים רואה הכול, הוא רואה את מעשי הרשע של הרשעים ואת עבודתו הטובה של הצדיק; אלוהינו מבחין בכל דבר בהבזק עין. נגיעתו הינה נגיעת מרפא. האל הינו מיטיב כל-יכול. את ידו המיטיבה הוא מושיט הן לצדיק והן לרשע. אלוהים כונן את העולם וציווה על הגמול עבור הטוב ועבור הרע. האל החכם-בכל הבטיח חיי אלמוות לנשמות הצדיקות אשר מחשבותיהן טהורות ובצדק הן תפעלנה. ומה שתשאפו עד מאוד להיות באופן עליון, כן תהיו. ואור השמש הינו כחוכמה עבור אלו המבחינים באל ביקום.

will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:48 (144:3) “It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man’s friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man’s side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise.”

5. ZOROASTRIANISM

131:51 (144:4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:52 (145:1) “All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

“הללו את האל בבקשכם את התענוגות של האחד החכם. סגדו לאלוהי האורות, צעדו בשמחה בנתיבים שעליהם מצוים גילויי דתו. קיים אך ורק אל עליון אחד, הוא הינו אדון האורות. אנו סוגדים לו, לבורא מקווי המים, הצמחים, בעלי החיים, הארץ והשמיים. אלוהינו האדון מיטיב מכל. אנו סוגדים ליפה מכל, לאלמותי השופע מכל, לזה אשר ניתן באור הנצח. אלוהים הינו בעת ובעונה אחת הרוחוק מאתנו ביותר והקרוב אלינו ביותר, בכך שהוא שוכן בנשמותינו. אלוהינו הינו רוח פרדיס האלוהית והקדושה מכל, ואף-על-פי-כן הוא הינו הטוב מכל היצורים רעיו הטובים של האדם. והעזרה הגדולה ביותר מוענקת לנו מעם האל בעיסוק החשוב מכולם, בידיעתו את עצמו. האל הינו חברנו הנערץ והצדיק ביותר; הוא הינו חוכמתנו, חיינו, חיות נשמתנו וגופנו. והודות למחשבות ראויות, יאפשר לנו הבורא החכם לעשות כרצונו, ולהשיג אגב כך את כל אשר הינו מושלם באופן אלוהי.

“אלוהים, אנא למדנו כיצד לחיות את החיים האלה בגוף בעודנו מתכוננים לחיי הרוח הבאים. אנא דבר אלינו, האדון, ונעשה כמצוותך. למד אותנו את דרך הישר, ואנו נצעד בה נכונה. אנא הענק לנו את האפשרות להגיע ולהתאחד עמך. יודעים אנו כי הדת הטובה מובילה לאיחוד עם הצדק. האל הינו טבענו החכם, המחשבה הטובה ומעשה הצדק שבנו. לו ייתן לנו האל להתאחד עם הרוח האלוהית ועם חיי האלמוות בקרבנו!

“דת זו של האחד החכם מזככת את המאמין מכל מחשבה רעה ומכל מעשה חטא. מרכין אני את ראשי בחרטה בפני אל השמיים אם עלבתי בכבודו במחשבה, בדיבור או במעשה – בין שבמתכוון ובין שלא במתכוון – ומתפלל אני לרחמים ומברך ומתכוון לסליחה. יודע אנו כי כאשר אתוודה, אם אתכוון שוב לא לעשות רע, כי אז יוסר החטא מנשמת. יודע אני כי הסליחה נוטלת את כבלי החטא. אלו העושים את הרע ראויים לקבל את העונש אשר הוא הגמול על מעשיהם, אך הדבקים באמת ראויים ליהנות מן האושר של גאולה נצחית. בחסד אִמְצָנו וגאולה תן לנשמותינו. רחמים נבקשה, כי לשלמות נשאף; מי ייתן שנהיה בדמות האל.”

6. סודואניזם (ג'יניזם)

קבוצת המאמינים הדתית השלישית אשר שימרה בהודו את הדוקטרינה על אודות האל האחד – שארית תורתו של מלכי-צדק – נודעה באותם ימים בשם סודִינִסְטִים. מאוחר יותר, הפכו מאמינים אלו לחסידי הגייניזם. וכך הם לימדו:

“אדון השמיים מולך עליון. אלו החוטאים לא יעפילו מעלה, אך הדבקים בנתיבות הצדק ימצאו את מקומם בגן העדן. אם נדע את האמת, מובטחים לנו חיי העולם הבא. נשמת האדם ראוי

131:53 (1449) “Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beautiful, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:54 (1449.7) “Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:55 (1449.8) “This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God.”

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:61 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:62 (1450.6) “The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life

לה שתעפיל לגבהי מרומים, שם תפתח את טיבה הרוחני האמיתי ותשיג שלמות. בשמיים משתחרר האדם מכבלי החטא ושם הוא חוזר ביופי הסופי; האדם הצדיק כבר התנסה באחרית החטא ובכל האומללות הנלוות לו. האויב הבלתי-מנוצח של האדם הינו העצמי, ועצמי זה מתבטא בארבע תשוקותיו הגדולות של האדם: הכעס, הגאווה, המרמה ותאוות הבצע. כיבוש העצמי הינו נצחוננו הכביר של האדם. כאשר יישא האדם את עיניו אל האל בבקשת מחילה, וכאשר הוא יעז ליהנות מחירות זו, הוא ישתחרר מן הפחד. ראוי לו לאדם לחיות את חייו ולנהוג ברעיו כפי שירצה הוא עצמו שינהגו בו."

hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated."

7. SHINTO

רק זמן קצר קודם התקבלו הכתבים של הדת הזו, דת מן המזרח הרחוק, בספרייה של אלכסנדריה. הייתה זו אחת מדתות העולם אשר גניד לא שמע עליהן מעודו. וכפי שמעידה התמצית הבאה, אמונה זו כללה אף היא שאריות מתורתו המוקדמת יותר של מלכי-צדק:

"כה אמר האדון: 'כולכם מקבלים מעוצמתי האלוהית; כל אדם ואדם נהנה מסעד חסדי. ואני מתענג בהנאה מרובה על התרבותם של הצדיקים על-פני הארץ. "נסיך גן העדן" מבקש להתגלות הן ביפי הטבע והן במידותיו הטובות של האדם, וכך מתגלה טיבו הצודק. ומכיוון שעמי קדם לא ידעו את שמי, התגשמתי ונולדתי אל העולם בקיום נראה לעין, וסבלתי השפלה מעין זו בכדי שלא ישכח האדם את שמי. אני בראתי את השמיים ואת הארץ; השמש, הירח והכוכבים סרים למרותי. אני שולט בכל היצורים ובארבעת הימים. ואף כי כביר ועליון הנני, עדיין מאזין אנוכי גם לתפילתו של העני שבבני האדם. אם יסגוד לי היצור, אשמע לתפילתו ואעניק לו את אשר לבו יבקש'."

"בכל פעם שהאדם נכנע לחרדה הוא מתרחק צעד נוסף מהכוונת רוח לבו. הגאווה מאפילה על האל. אם תבקשו את עזרת השמיים, השליכו את גאותכם; הגאווה, ואפילו כחוט השערה ממנה, מסתירה את אור הישועה כמו הייתה ענן כביר. אם אינכם ישרים בפנים, אין טעם להתפלל למה שהוא בחוץ. 'אשמע את תפילותיכם כאשר תבואו לפני בלב טהור, חף מכל שקר וצביעות, עם נשמה אשר תשקף את האמת כמראה. אם תבקשו חיי אלמוות, נטשו את העולם ובואו אלי.'"

8. TAOISM

שליחיו של מלכי-צדק חדרו עמוק אל תוך

^{131:7.1 (1451.1)} Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

^{131:7.2 (1451.2)} "Says the Lord: 'You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.'

^{131:7.3 (1451.3)} "Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

^{131:8.1 (1451.4)} The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one

סין, והדוקטרינה על אודות האל האחד הפכה לחלק מן התורות המוקדמות יותר של כמה מן הדתות הסיניות; הדת אשר נשתמרה למשך הזמן הממושך ביותר ואשר הכילה את המנה הגדולה ביותר של אמת מונותאיסטית, הייתה הטאואיזם; וגניד ליקט מתוך תורתו של מייסדה את הדברים הבאים:

"כמה טהור ושליו הינו "העליון האחד". ואף-על-פי-כן, כמה רב-עוצמה ורב-כוח, כמה עמוק הוא, ואין-ניתן לגלות את פשרו! אלוהי השמיים הזה הינו אביהם הקדמון והמכובד של הדברים כולם. אם הנכם יודעים את הנצחי, הנכם חכמים ומוארים. ואם לא תדעו את הנצחי, כי אז תתבטא הבורות כרוע, וכך תעלינה תשוקות החטא. הוויה מופלאה זו התקיימה בטרם היו השמיים והארץ. הוא הינו רוחני באמת; לבדו יעמוד ולא ישתנה. הוא אכן אֵם העולם, וכל הבריאה נעה סביבו. האחד הכביר הזה חולק עצמו לבני האדם, וכך מאפשר הוא להם להצטיין ולשרוד. ואף אם אדם יתן אך ורק בקמצוץ של ידע, עדיין הוא יוכל להלך בדרכיו של העליון; עדיין הוא יוכל למלא אחר רצון השמיים.

"כל המעשים הטובים, השירות האמיתי, מקורם בעליון. כל הדברים תלויים לשם חיייהם במקור הכביר. והעליון הכביר איננו מבקש כל הוקרה בעבור המתת. עליון הוא בעוצמתו, אף כי יותר עלום מעיניו. הוא מתמיר את תכונותיו ללא הרף בעודו הופך את יצוריו למושלמים. ההיגיון השמימי איטי וסבלני בעצבו את הדברים, אך הישגיו מובטחים. העליון נפוץ ביקום ומקיים את הכול. כמה קבירים רבי-עוצמה הינם השפעתו וכוונתו! הטוב האמיתי הינו כמים. וכמים יברך את הכול ולא יזיק למאום. כמים יבקש הטוב האמיתי לרדת מטה אל הנמוכים שבמקומות, ואפילו לרמות כאלה שאחרים ימנעו מהן, כי לעליון הוא ידמה. העליון בורא את כל הדברים, מזין אותם באמצעות הטבע והופך אותם למושלמים באמצעות הרוח. ועטוף במסתורין הוא האופן שבו יטפח, ישמור, ויהפוך העליון את יצורו למושלם מבלי לאלצו. הוא מכוון ומנחה, אך איננו כופה את עצמו. הוא סועד את הקדמה, אך עושה זאת ללא הפעלת שליטה.

"החכם הופך את לבו לאוניברסלי. מעט ידע הוא דבר מסוכן. אלו השואפים לגדולה, טוב יעשו אם ילמדו צניעות. בעצם הבריאה הפך העליון לאֵם העולם. לדעת את האֵם פירושו להכיר בעובדה של היות בן. החכם מתייחס לכל החלקים מנקודת ראותו של השלם. התייחסו לכל אדם כאילו הייתם במקומו. גמלו על מִקֵּה בנועם. אם תאהבו את בני האדם, הם יתקרבו אליכם – לא תתקשו לכבוש אותם.

"העליון הכביר, שוכן בכל; הוא מימין אף משמאל. הוא תומך בכלל הבריאה ושוכן בכל ההוויות האמיתיות. לא תוכלו למצוא את העליון, ואף לא תוכל להימצא במקום שממנו ייעדר. אם יכיר אדם ברוע של דרכיו, ובחרטה ישרש את

God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:82 (1451:9) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:83 (1452:1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:84 (1452:2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:85 (1452:3) "The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his

החטא מלבו, כי אז הוא יוכל לבקש מחילה; הוא יוכל לחמוק מן העונש; הוא יוכל להתמיר את הקללה לכדי ברכה. העליון הינו המקלט הבטוח עבור הבריאה כולה; הוא הינו שומר וגואל האנושות כולה. אם תבקשו אותו מדי יום, כי אז תמצאוהו. ומכיוון שהוא יוכל לנקות על חטאים, הוא אכן יקר מכל לכל אדם. לעולם זכרו כי האל אינו גומל לאדם על מעשיו, אלא על מה שהוא הינו; ולפיכך ראוי שתושיטו יד לעזרה לרעים ללא כל מחשבה על התמורה. עשו טוב ללא מחשבה על הרווח העצמי.

”חכמים הם אלו היודעים את חוקיו של הנצח. בורות ביחס לחוק האלוהי כמוה כאומללות וכאסון. היודעים את חוקי האל הינם חופשיים בדעתם. אם תדעו את הנצח, אף אם ייחד גופכם, תשרוד נשמתכם בשירות הרוח. הנכם חכמים באמת כאשר אתם מכירים בחוסר חשיבותכם. אם תשכנו באור הנצח, כי אז תיהנו מהארת העליון. אלו המקדישים עצמם לשירות העליון שמחים בבקשם את הנצח. וכאשר מת האדם, מתחילה רוחו במעופה הארוך, במסעה הכביר הביתה.”

9. דת קונפוציוס

אפילו הדת שהכירה באל פחות מכל הדתות הגדולות של העולם הכירה במונותאיזם של המיסיונרים של מלכי-צדק ושל ממשיכי דרכו הנחושים. להלן הסיכום אשר ערך גניד על אודות דת קונפוציוס:

”הדבר שאותו יצו השמיים הינו נעדר שגיהא. האמת הינה ממשיית ואלוהית. מן השמיים יגיע הכול, והשמיים הכבירים אינם טועים. השמיים מינו כפיפים רבים להנחות ולרומם את היצורים הנחותים. כביר, כביר עד מאוד, הוא האל האחד השולט באדם מגבוה. האל הדור בעוצמתו ומשפטו נורא. אך אל כביר זה הקנה חוש מוסרי לרבים מן הנחותים באנשים. שפע השמיים לא ייתם לעולם. הנדיבות הינה בכירת מתנות השמיים לאדם. השמיים הרעיפו מאצילותם על נשמת האדם; מידותיו הטובות של האדם הינן פרי מתת השמיים. השמיים הכבירים מבחינים בכל, והם הולכים עם האדם בכל מעשיו. והננו עושים כראוי כאשר אנו מכנים את השמיים הכבירים בשמות ”אבינו” ו”אמנו”. אם הננו משרתים את אבותינו האלוהיים, כי אז נוכל לשאת תפילה בבטחה אל השמיים. הבה נעמוד ביראה בכל רגע ורגע אל מול הוד השמיים. אדוני אלוהינו, העליון מכולם, ריבון העולמים, הננו מכירים בכך שאתה חורץ דין, ושכל החסד נובע מן הלב האלוהי.”

”אלוהים עמנו; על-כן לבנו נקי מכל פחד. כל מידה טובה שבי הינה התגשמות של השמיים השוכנים בקרבי. ואולם, השמים הללו אשר בתוכי, דורשים ממני תכופות להאמין. אם

ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) “They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey.”

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) “What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) “God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes

אלוהים עמדי, הנני נחוש להסיר כל ספק מלבי. על האמונה להיות קרובה לאמת של הדברים, ואינני רואה כיצד יוכל אדם לחיות ללא אמונה טובה. יש סיבה גם לטוב וגם לרע אשר חווה האדם. השמיים מתייחסים לנשמת האדם בהתאם לתכליתה. כאשר תמצאו כי טעיתם, על תהססו להודות על טעותכם ולתקנה בריזות.

“האדם החכם עוסק בחיפוש אחר האמת, ולא רק בניסיון לחיות את החיים גרידא. תכלית האדם הינה להשיג את מושלמת השמיים. האדם הנעלה עוסק בהתאמה-עצמית, והוא חף מחרדה ומפחד. האל מצוי עמכם; הסירו את הספק מלבכם. כל מעשה טוב יקבל את גמולו. האדם הנעלה לא ימלמל כלפי השמיים, ואף לא יחזיק טינה כלפי בני-אדם. מה ששנא עליך, אל תעשה לחברך. מי ייתן שתהא החמלה חלק מכל עונש; נסו ככל הניתן להפוך את העונש לברכה. זוהי דרכם של השמיים הכבירים. ואף כי כל היצורים ימותו וישבו לעפר, רוחו של האדם הנאצל ממשיכה הלאה ותוצג בעליונים, תרקיע אל האור המרהיב של הבהירות הסופית.”

10. “הדת שלנו”

לאחר העבודה המפרכת אשר נדרשה לשם עריכת האוסף הזה של הנאמר בדתות העולם על אודות אב פרדיס, הקדיש עצמו גניד לניסוח מה שלדעתו מהווה סיכום של האמונה אשר אליה הגיע ביחס לאל כתוצאה של הדברים שאותם לימד אותו ישוע. איש צעיר זה נהג לכנות את האמונות האלה בשם “הדת שלנו.” וכך הוא רשם:

“אדוני אלוהינו הוא אל אחד; וְאֵהֶבֶת אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-לִבְבֵנוּ וּבְכָל-נַפְשֵׁנוּ, כְּשֶׁמֶשׁ שֶׁאֵתָּה מֵתַמָּץ כָּל יוֹמְךָ לְאֱהֹב אֶת יְלִדֵינוּ כְּמוֹךָ. אֵל אֶחָד זֶה הֵינוּ אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, הַכּוֹל קִיִּים בּוֹ, וְרוּחוֹ שׁוֹכֵנֵת בְּנִשְׁמַת כָּל אָדָם כֵּן. וְאֵנּוּ, בְּנֵי הָאֱלֹהִים, רָאוּ שֶׁנִּלְמַד לְהַפְקִיד אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּיָדוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא הַנָּאֵמָן. לֹא יִפְלֹא דְבַר מֵאֵת אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. לֹא יִתֵּן אַחֲרָת, מְכִיוּן שֶׁהוּא הֵינוּ הַבּוֹרָא, וְהוּא בְּרָא אֶת כָּל הַדְּבָרִים וְאֵת כָּל הָהוּוִיּוֹת. וְאֵף כִּי לֹא נוֹכַל לְרַאֲוֹת אֶת הָאֵל, בִּיכּוֹלֵתָנוּ לְדַעַת אוֹתוֹ. וְאֵם נַחִיָּה מִדֵּי יוֹם אֶת רַצּוֹן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, נוֹכַל לְגַלוֹתוֹ לְאֲחֵינוּ בְּנֵי הָאָדָם.

“מה עמוק הוא עושר טיבו של האל; אינסופי הוא וחכם לעד. לא נוכל למצוא את דרכיו באמצעות הידיעה, אך נוכל לדעת אותו ולהתנסות בו באופן אישי בלבבנו. ואף כי לא נוכל להבין את צדקו, אף השפל שבבני הארץ את חסדו יקבל. ובעוד שהאב ממלא את היקום, כן הוא שוכן בלבבנו. דעתו של האדם אנושית היא, בת-מוות, אך רוחו של האדם אלוהית היא, בת

hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) “A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness.”

10. “OUR RELIGION”

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as “our religion.” This was his record:

131:10.2 (1453.4) “The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) “The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only

אלמוות. אלוהים אינו רק עז כוח בכל, אלא גם חכם-בכל. ואם הורינו אשר בארץ, הנוטים לרע, ידעו לאהוב את ילדיהם ולהעניק להם מתנות טובות, עד כמה ידע האב הטוב אשר בשמיים הרבה יותר לאהוב בחוכמה את ילדיו אשר בארץ ולהעניק להם ברכות ראויים.

"אין זהו רצונו של האב שבשמיים שיאבד אפילו ילד אחד בארץ מבין אלו המבקשים למצוא את האב וכמהים באמת להידמות לו. ואבינו יאהב אפילו את הרשע, ולעד ינעם לכפויי הטובה. אילו יכלו יותר בני אדם רק לדעת את טובו של האל, כי אז וודאי היו מתחרטים על דרכם הרעה ונוטשים את החטא לחלוטין. כל מה שהינו טוב מגיע מטה מאת אבי האורות, אֶשֶׁר חִלְקָהּ וְכָל צֶל שְׁנֵי אֵין עִמּוֹ. טובה רוח אל האמת בלב האדם. אכן מבקש הוא את אחוות כל בני האדם. כאשר מתחילים בני האדם לתור בלבם אחר האל, אזי זוהי ההוכחה לכך כי האל מצא אותם, ושהם מבקשים לדעת אותו. הננו חיים באל והאל חי בקרבנו.

"לא אסתפק עוד באמונה כי האל הינו אבי כל בני עמי; מכאן ואילך אאמין שהוא גם אבי שלי עצמי. ולעולם אבקש לסגוד לאל ולהסתייע לשם כך ברוח האמת, המסייעת בידי בשעה שאני הופך ליודע-אל באמת. אך ראשית אבקש לתרגל את הסגידה בכך שאלמד לעשות את רצון האל על-פני האדמה; רוצה אני לומר, אנסה ככל יכולתי להתייחס לכל אחד מאחי בני התמותה, ממש כפי שאני סבור שהאל היה רוצה שיתייחסו אליהם. ובאשר נחיה חיים מעין אלה בגוף בשר ודם, נוכל לבקש מן האל דברים רבים, והוא ימלא את לבנו ברצון ובמוכנות לשרת את אחינו טוב יותר. וכל השירות האהוב הזה, אשר אנו משרתים את ילדי האל, מרחיב את יכולותינו לקבל ולחוות את שמחת השמיים, את המנעמים הנעלים של סעד רוח השמיים.

"אודה אני לאל מדי יום על מתנותיו הנפלאות לאין שיעור; אהלל אותו על נפלאותיו לבני האדם. עבורי הוא הינו הכל-יכול, הבורא, הכוח והחסד, אך יותר מכל, הוא הינו אב הרוח שלי, וכילד הארץ שלו אגיע, ביום מן הימים, לראותו. וכמאמר מורי ורבי, בעצם חפשי אותו, כן אדמה לו. מתוך אמונה באל אשכין עמו שלום. הדת החדשה הזו שלנו מלאה בשמחה, והיא מחוללת אושר מתמשך. סמוך ובטוח אנוכי כי אדבוק בה עד יום מותי, וכי בוודאי אזכה לקבל לראשי את עטרת חיי הנצח.

"אלמד להוכיח את הכול ולדבוק בטוב. ואת שאבקש שיעשו לי, כן אעשה לרעי. באמונה חדשה זו אדע כי יוכל האדם להיות לבן האל, ואף כי לעיתים הנני נמלא אימה כאשר אני עוצר וחושב כי כל בני האדם אחי הם, הנני בטוח שכך הוא הדבר באמת ובתמים. אינני יכול לראות כיצד אוכל לשמוח באבהותו של האל, בעודי מסרב לקבל בעצמי את אחוות האדם. כי כל אֶשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֹט. ואם כך הוא הדבר, כי אז כל

all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshipping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls

בני האדם אחים הם לי.

”מכאן ואילך אעשה טוב בסתר; אתפלל בעיקר כאשר אני מצוי עם עצמי. לא אשפוט, פן אחטא לרעי בחוסר הוגנות. אלמד לאהוב את אויביי; עדיין אינני שולט בתרגול הזה של ההידמות לאל. ואף כי מבחין הנני באל בדתות אחרות, מוצא אני כי ב”דת שלנו” הוא יפה, אוהב, רחום, אישי וחיובי יותר. אך מעל לכל, הווייה כבירה ומופלאה זו הינה אבי הרוחני; ואני הנני בנו. ורק בכך שאבקש בכנות להידמות לו, עתיד אני לבסוף למצוא אותו ולשרתו לעד. סוף-סוף רכשתי דת עם אל, אל מופלא – והוא אל גאולת הנצח.”

upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:108 (14545) “Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in ‘our religion’ as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation.”

מסמך 132. השהות ברומא

133 ⇨

הספר של אורנטיה

131 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 132

השהות ברומא

סעיפים

מבוא

1. ערכי אמת
2. טוב ורע
3. אמת ואמונה
4. סעד אישי
5. עצה לאיש עשיר
6. סעד חברתי
7. נסיעות מסביב לרומא

PAPER 132

THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

מבוא

מכיוון שגונוד נשא עמו דרישות שלום מנסיכה של הודו לשליט הרומי טיבריוס, ביום השלישי להגעתם לרומא הופיעו בפני הקיסר שני ההודים ואיתם ישוע. באותו יום היה הקיסר הקודר שמח באופן יוצא-דופן, והוא שוחח ארוכות עם השלישיה. כאשר הם נפרדו מעל פניו, העיר הקיסר לעוזר שעמד לימינו בהתייחסו לישוע, "אילו הייתה חזותי מלכותית ונעימה כמו זו של אותו בחור, הייתי קיסר אמיתי. הלא כן?"

בעת שהותו של ג'ניד ברומא, היו לו שעות קבועות שבהן למד ושעות שבמהלכן הוא ביקר במקומות העניין בעיר. אביו ביקש לערוך עסקים רבים, ושאל לך שבנו יגדל להיות יורש ראוי בניהול האימפריה העסקית הענפה שלו. לפיכך סבר גונוד כי הגיעה העת להציג בפני הנער את עולם העסקי. ברומא התגוררו אזרחים הודים רבים, ולעיתים תכופות היה אחד מעובדיו של גונוד מתלווה אליו כמתרגם, כך שהתפנו לישוע ימים שלמים לעצמו; והודות לימים הללו הוא יכול היה להכיר היטב את העיר הזו, בת שני מיליון התושבים. לעיתים תכופות הוא הלך לפורום, מרכז החיים הפוליטיים, המשפטיים והעסקיים. פעמים רבות הוא עלה למקדש ליופיטר

INTRODUCTION

^{13201(1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{13202(1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business

(הקפיטוליום) וכאשר היה במקדש המפואר שהוקדש ליופיטר, לגיונו ולמינרוה, הוא הרהר בשעבוד הבורות שבו היו לכודים הרומאים הללו. הוא אף בילה זמן רב בגבעה הפאלאטינית, שם נמצאו משכן הקיסר, המקדש לאפולו, הספרייה היוונית וזו הלטינית.

באותה עת כללה האימפריה הרומית את כל דרום אירופה, אסיה הקטנה, סוריה, מצרים וצפון-אפריקה; בין תושביה נמצאו אזרחי כל מדינות חצי הכדור המזרחי. הסיבה העיקרית שבשלה הסכים ישוע לערוך את המסע הזה הייתה רצונו ללמוד ולהתרועע עם צבר קוסמופוליטי של בני-תמותה מאורנטיה.

בעת שהותו ברומא למד ישוע רבות על אודות בני האדם, אך ההתנסות בעלת הערך הרב ביותר מבין ההתנסויות הרבות אשר חווה במרוצת ששת החודשים שבהם שהה בעיר הזו, הייתה הקשר אשר יצר עם מנהיגי הדת של בירת האימפריה וההשפעה אשר השפיע עליהם. לפני תום השבוע הראשון לשהותו ברומא חיפש ישוע והכיר את מנהיגיהם המובילים של הציניקים, של הסטואיים ושל כתות המסתורין, וביחוד של הכת המיתראית. בין אים ישוע ידע שהיהודים עתידים לדחות את משימתו ובין אם לאו, הוא בוודאי שיער ששליחו יגיעו מאוחר יותר אל רומא על-מנת להטיף לממלכת השמיים; ולפיכך הוא החל להניח, ובצורה מדהימה ביותר, את היסודות להתקבלות הטובה והבטוחה יותר של מסריו. הוא בחר חמישה מן הסטואיים המובילים, אחד-עשר מן הציניקים, ושישה-עשר ממנהיגי כתות המסתורין, ובילה חלק גדול מן הזמן הפנוי שלו במרוצת קרוב לשישה חודשים במסגרת קשרי הקרבה אשר יצר עם מנהיגי הדת הללו. וזו הייתה השיטה שבאמצעותה הוא לימד אותם: הוא מעולם לא תקף את שגיאותיהם, או אפילו הזכיר במאומה את הפגמים במה שלימדו. בכל אחד מן המקרים הוא בחר את האמת מתוך מה שלימדו, ועיטר והאיר אותה בדעתם שלהם, במידה כזו שלאחר זמן קצר דחקה אמת מועצמת זו את השגיאה אשר נלוותה אליה; וכך הוכנו גברים ונשים אלו, אשר אותם לימד ישוע, להכיר מאוחר יותר אמיתות נוספות ודומות בתורתם של המיסיונרים הנצרים המוקדמים. העובדה שהלימוד של מטיפי הבשורה התקבל במוקדם, הייתה זו אשר דחפה דחיפה עצומה להתפשטותה המהירה של הנצרות ברומא, וממנה אל שאר רחבי האימפריה.

ניתן להבין טוב יותר את המשמעות של פעולה יוצאת-דופן זו, אם נציין את העובדה שמתוך שלושים-ושניים מנהיגי הדת שאותם לימד ישוע, אך ורק שניים לא הניבו פירות; השלושים הפכו להיות אנשי מפתח בכינונה של הנצרות ברומא, ואחדים מהם אף סייעו להפוך את המקדש המיתראי הראשי לכנסייה הנוצרית הראשונה של העיר. אנחנו, אשר צופים בפעילויות האנושיות מאחורי הקלעים – ולאור תשע-עשרה המאות אשר חלפו מאז – מכירים

life. He often went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

^{1320.3 (1455.3)} At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

^{1320.4 (1455.4)} Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worth-while leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

^{1320.5 (1456.1)} The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just

בשלושה גורמים בלבד אשר נודעה להם השפעה מכרעת להכנה המוקדמת של הזירה לשם התפשטות המהירה של הנצרות ברחבי אירופה, ואלו הם:

1. בחירתו של שמעון פטרוס כשליח ושימורו כנזה.

2. השיחה בירושלים עם סטפן, אשר מותו הוביל לרכישת לבו של שאול התרסי.

3. הכנתם המקדימה של שלושים תושבי רומא הללו, אשר לאחר מכן שימשו כמנהיגי הדת החדשה ברומא וברחבי האימפריה.

במהלך כלל התנסויותיהם, מעולם לא הבין סטפן, או איש כשלהו מבין השלושים הנבחרים, כי הם שוחחו פעם עם האדם אשר שמו הפך למושג תורתם הדתית. עבודתו של ישוע למען השלושים-ושניים הייתה אישית לחלוטין. בעת שעמל עבור היחידים הללו, הוא מעולם לא פגש יותר משלושה מהם בו-זמנית, לעתים רחוקות הוא פגש בו-זמנית שניים מהם, ורוב הזמן לימד הוא אותם ביחידות. והוא יכול היה לעשות את מלאכת האימון הדתית הכבירה הזו משום שהגברים והנשים הללו לא היו כבולים למסורת; הם לא נפלו קורבן לתפישה קבועה מראש באשר לכל ההתפתחויות הדתיות העתידיות.

בשנים שהגיעו מעט לאחר מכן, פעמים רבות שמעו פטרוס, פאולוס והמורים הנוצרים האחרים על אודות הסופר מדמשק אשר קדם להם, ואשר באופן כה ברור (אף כי הם שיערו שלא במתכוון) סלל את הדרך להגעתם עם הבשורה החדשה. ואף כי פאולוס מעולם לא ניחש את זהותו של סופר זה מדמשק, הוא כן הגיע למסקנה, מעט לפני מותו, כי "תופר האוהלים מאנטיוכיה" היה גם "הסופר מדמשק". הוא עשה כן בשל הדמיון בתיאור האישי של השניים. בהזדמנות אחת, בשעה שהטיף ברומא, שמע שמעון פטרוס תיאור של הסופר מדמשק, וניחש שיחיד זה עשוי היה להיות ישוע. אך מהר מאוד הוא זנח את הרעיון, מפני שידע היטב (כך הוא חשב) שהמאסטר מעולם לא היה ברומא.

three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

1320.6 (1456.2) 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

1320.7 (1456.3) 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

1320.8 (1456.4) 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

1320.9 (1456.5) Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

1320.10 (1456.6) Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. ערכי אמת

היה זה אַנגַמון, מנהיגם של הסטואיים, אשר עמו שוחח ישוע במשך לילה שלם בשלב מוקדם במהלך שהותו ברומא. מאוחר יותר, הפך אדם זה להיות חבר מצוין של פאולוס והתברר כאחד התומכים החזקים ביותר של הכנסייה הנוצרית ברומא. מהות הדברים אשר לימד ישוע את אנגמון, במונחים מודרניים, היא:

יש לבקש את אמת המידה לערכי האמת בעולם הרוחני וברמות האלוהיות של המציאות הנצחית. בן התמותה המרקיע חייב להכיר בכל אמות המידה הנמוכות והחומריות כברות-חלוף, כחלקיות וכנחותות. המדען, כנזה, הינו מוגבל

1. TRUE VALUES

1321.1 (1456.7) It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

1321.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as

לגילוי הקשרים שבין העובדות החומריות. מן הבחינה הטכנית, אין לו זכות לקבוע שהוא מטריאליסט או אידאליסט, שכן אז הוא בוחר לנטוש את גישתו של המדען האמיתי, וזאת משום שכל קביעה מעין זו ביחס לגישה, וכל הקביעות האלה גם יחד, מהוות את מהותה ממש של הפילוסופיה.

ההתקדמות הבלתי-מוגבלת של תרבות חומרנית גרידא עלולה להוות בסופו של דבר איום לציוויליזציה, אלא אם כן יגדלו גם התבונה המוסרית וההישג הרוחני של האנושות באותו שיעור. מדע חומרני עד תום כולל בקרבו את זרע החורבן של כלל המאמץ המדעי, וזאת משום שגישה זאת ממש מבשרת על התמוטטותה לבסוף של ציוויליזציה אשר זנחה את ההכרה בערכיה המוסריים ונטשה את יעד ההישג הרוחני.

המדען החומרני והאידאליסט הקיצוני לעולם עתידים להימצא במבוי סתום. אין דבר זה נכון באשר לאותם מדענים ואידאליסטים אשר ניחנים באמת מידה משותפת של ערכי מוסר גבוהים ושל רמות מבחן רוחניות גבוהות. בכל דור ודור, חייבים המדענים ואנשי הדת להכיר בכך שהם עומדים למבחן אל מול צרכי האנושות. הם חייבים לזנוח את כל המלחמות ביניהם ולשאוף באומץ להצדיק את המשך קיומם באמצעות התמסרות מועצמת לשירות הקדמה האנושית. אם בדור מסוים מה שמכונה מדע, או דת, הינו דבר כוזב, כי אז עליהם לטהר את פעילויותיהם או לחלוף מן העולם עם הופעתם של מדע חומרני או דת רוחנית מסדר אמיתי וראוי יותר.

such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

^{132.1.3 (1457.2)} Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

^{132.1.4 (1457.3)} The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. טוב ורע

מָרְדוּס היה מוכר כמנהיג הציניקים ברומא, והוא הפך לחבר כביר של הסופר מדמשק. יום אחר יום הוא שוחח עם ישוע, ולילה אחר לילה הוא הקשיב להוראתו הנשגבת. בין אחד הדיונים החשובים ביותר אשר קיים ישוע עם מרדוס היה הדיון אשר נועד לענות על שאלתו של הציניקן הַן הזה באשר לטוב ורע. מהות הדברים אשר אמר ישוע, במונחים של המאה העשרים, הינה כדלקמן:

אחי שלי, טוב ורע הן אך מילים אשר מסמלות את רמות ההבנה היחסיות של בני האדם את היקום הניתן לצפייה. אם אתה עצלן מבחינה אתית ואדיש מבחינה חברתית, תוכל לבחור במנהגים החברתיים המקובלים כיום כאמת מידה לטוב. אם אתה בטלן מבחינה רוחנית ואינך מתקדם מוסרית, תוכל לבחור את מנהגי הדת ואת מסורותיהם של אנשי תקופתך כאמות מידה לטוב. ואולם, הנשמה אשר שורדת את הזמן ומגיחה אל-עבר הנצח חייבת לבחור בחירה חיה ואישית בין טוב לרע, ולעשות כן על-פי ערכי האמת של אמות המידה הרוחניות, אשר נקבעות בידי הרוח האלוהית ששלח האב

2. GOOD AND EVIL

^{132.2.1 (1457.4)} Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

^{132.2.2 (1457.5)} My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the

שבשמיים על-מנת שתשכון בלב האדם. הרוח השוכנת הינה אמת המידה להישרדותה של האישיות.

הטוב, כמו האמת, לעולם הינו יחסי ולעולם יציב אל מול הרשע. האופן שבו אנו תופשים את איכויות הטוב והאמת הוא המאפשר לנשמותיהם המתפתחות של בני האדם לבחור את אותן בחירות אישיות, אשר הינן הכרחיות להישרדות הנצחית.

האדם העיוור רוחנית אשר דבק באופן לוגי בציווי המדע, במנהגי החברה ובדוגמה הדתית, מצוי בסכנה חמורה, זו של הקרבת חירותו המוסרית ושל אובדן החופש הרוחני שלו. נשמה שכזו עתידה להפוך לתופי אינטלקטואלי, לאוטומט חברתי, ולהשתעבד לסמכות הדתית.

הטוב לעולם צומח לעבר רמות חדשות של חירות הולכת וגדלה של מימוש-עצמי והישג רוחני אישי – גילוי של המכוון השוכן וההזדהות עמו. התנסות הינה טובה כאשר היא מעצימה את ההערכה שלנו את היופי, מגדילה את הרצון המוסרי, מעמיקה את ההבחנה שלנו באמת, מרחיבה את היכולת לאהוב ולשרת את אהינו, מרוממת את האידיאלים הרוחניים ומאחדת את המניעים האנושיים העליונים של הזמן עם תכניות הנצח של המכוון השוכן; וכל אלו מובילים לכמיהה הולכת וגדלה לעשות את רצונו של האב, ולפיכך מעודדים את התשוקה האלוהית למצוא את האל ולהידמות לו יותר.

ככל שתתקדמו בסולם התפתחותכם כיצורים ביקום, תבחינו יותר ויותר בטוב ופחות ופחות ברוע, וזאת בהתאמה מושלמת ליכולתכם להתנסות בטוב ולהבחין באמת. הנשמה האנושית תאבד לחלוטין את היכולת לשגות ולהתנסות ברשע אך ורק כאשר היא תגיע לרמות הרוח הסופיות.

הטוב הינו חי, יחסי ומתקדם כל העת; לעד הוא הינו התנסות אישית; ולעולם הוא מתואם עם היכולת להבחין באמת וביופי. ניתן למצוא את הטוב בהכרה בערכי האמת החיוביים של הרמה הרוחנית, ולפיכך, הוא חייב לעמוד בהתנסות האנושית במנוגד למשלים השלילי – לצללי הרוע הפוטנציאלי.

עד אשר תגיעו לרמות של פרדיס, יהא הטוב דבר-מה אשר אתם מבקשים יותר מאשר דבר-מה אשר רכשתם זה מכבר, יותר בבחינת יעד מאשר התנסות בהישג. ואולם, אפילו כאשר תצמאו ותרעבו לצדק, אתם תחוו סיפוק הולך וגדל בהישג החלקי של הטוב. מוכחותם של הטוב ושל הרע בעולם היא כשלעצמה הוכחה ניצחת לקיומו ולמציאותו של הרצון האנושי, של האישיות, אשר כך מזהה את הערכים הללו ואף מסוגלת לבחור ביניהם.

Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

^{13223 (1457.9)} Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

^{13224 (1458.1)} The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

^{13225 (1458.2)} Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

^{13226 (1458.3)} As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

^{13227 (1458.4)} Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

^{13228 (1458.5)} Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

עד למועד שבו ישיג את פרדיס, תגדל כל-כך יכולתו של בן התמותה המרקיע להזדהות כעצמי עם ערכי רוח אמיתיים, עד שהתוצאה הינה הישג של החזקה מושלמת של אור החיים. אישיות רוח שכזו, אשר הפכה למושלמת, הופכת להיות כה שלמה, כה אלוהית, וכה מאוחדת רוחנית עם האיכויות החיוביות והנעלות של הטוב, היופי והאמת, עד כי לא נותרת אפשרות שרוח צדקת שכזו תטיל צל שלילי של רוע פוטנציאלי כאשר היא תיחשף לאוריות החוקרת של האור האלוהי של שליטיה האינוסופיים של פרדיס. בכל אישיות הרוח האלה, הטוב איננו עוד חלקי, מנוגד ויחסי; הוא הפך זה מכבר לשלם באופן אלוהי ורוחני; והוא מתקרב לטוהר ולמושלמות של העליון.

האפשרות לרוע הינה הכרחית לשם בחירה מוסרית, אך מציאותו של הרוע איננה הכרחית. צל הוא מציאותי אך ורק באופן יחסי. רוע בפועל איננו הכרחי כהתנסות אישית. במרחבי ההתקדמות המוסרית של רמות ההתפתחות הרוחנית הנמוכות, הרוע הפוטנציאלי הינו טוב באותה מידה כגירוי להחלטה. הרוע הופך למציאות בהתנסות האישית אך ורק כאשר דעת מוסרית בוחרת בו.

3. אמת ואמונה

נבון היה יהודי יווני והיה הבכיר שבין מנהיגיה של כת המסתורין הראשית ברומא, הכת המיתראית. ואף כי כוהן גדול זה של כת מיתראס נועד עם הסופר מדמשק פעמים רבות, הדיון אשר השפיע עליו ביותר היה דיון שהתקיים ערב אחד על אודות אמת ואמונה. נבון חשב להמיר את ישוע ואפילו הציע לו שיחזור לפלשתינה כמורה מיתראי. והוא לא העלה על דעתו שישוע הכין אותו לכך שיהפוך הוא לאחד מן המאמינים הראשונים אשר ימיר את דתו ויבחר בבשרות הממלכה. בניסוח מחודש במונחים מודרניים, המהות של מה שלימד ישוע הינה כדלקמן:

לא ניתן להגדיר את האמת במילים, אלא רק באמצעות החיים. אמת לעולם תהא יותר מידע. הידע נוגע לדברים שאנו מתבוננים בהם, אך האמת מתעלה מעל לרמות החומריות הטהורות האלה בכך שהיא חוברת לחוכמה וכוללת גם דברים אשר לא ניתן לאמוד, כגון ההתנסות האנושית ואפילו מציאויות חיות ורוחניות. מקורו של הידע במדע; מקור החוכמה בפילוסופיה האמיתית; מקור האמת בהתנסותית הדתית של החיים הרוחניים. הידע עוסק בעובדות; החוכמה, במערכות יחסים; ואילו האמת, בערכי מציאות.

האדם נוטה לגבש את המדע, לנסח את הפילוסופיה ולהפוך את האמת לדוגמה; זאת פשוט משום שמבחינה מנטאלית הוא מתעצל להתאים את עצמו למאבקי החיים המתמשכים בעודו פוחד עד מאוד מן הבלתי-ידוע. האדם

^{132:29(1458:6)} By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

^{132:10(1458:7)} The possibility of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

^{132:31(1459:1)} Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

^{132:32(1459:2)} Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

^{132:33(1459:3)} Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes

הטבעי אינו ממחר ליזום שינויים בהרגלי מחשבתו ובשיטות החיים שלו.

הנשמה האנושית מתענגת על אמת ההתגלות, האמת אשר מתגלה באופן אישי; זו נוצרת במשותף על-ידי הדעת החומרית והרוח השוכנת. הישרדות הנצח של נשמה מבחינה באמת ושחרת יופי זו, מובטחת הודות לאותם רעב וצמא לטוב, אשר מובילים את אותו בן-תמותה לפתח תכלית הממוקדת במטרה אחת – לעשות את רצון האב, למצוא את האל ולהידמות לו. אף פעם לא תתגלע סתירה בין אמיני לבין האמת. ייתכן שתתגלע סתירה בין ידע לבין אמונת אנושית, אמונת אשר דעות קדומות צובעות אותן, הפחד מעוות אותן ושולטת בהן האימה מפני גילוי עובדות חומריות חדשות או מפני קידמה רוחנית.

אך לעולם לא יוכל אדם לרכוש אמת מבלי שיפגין אמונה. והדבר נכון משום שמחשבותיו של אדם, חוכמתו, האתיקה שלו, והאידיאלים שלו אף פעם לא יתרוממו מעל לאמונתו, לתקוותו הנעלה. וכל אמונת האמת הזו מתבססת על התבוננות פנימית עמוקה, על ביקורת עצמית כנה ועל תודעה מוסרית בלתי-מתפשרת. האמונה הינה מקור ההשראה של הדמיון היצירתי אשר הפך רוחני.

האמונה משחררת לפעילות על-אנושית את הניצוץ האלוהי, את הגרעין האלמותי אשר חי בתוכי דעתו של האדם ומהווה את פוטנציאל הישרדות הנצחית. צמחים ובני-אדם שורדים בזמן באמצעות הטכניקה שבה הם מעבירים מדור אחד למשנהו עותקים זיהם של עצמם. נשמת האדם (האישיות) שורדת את המוות של בן התמותה הודות להזדהות עם ניצוץ אלוהיות שוכן זה, אשר הינו אלמותי, ואשר פועל על-מנת להנציח את האישיות האנושית ברמות קיום מתקדמות ההופכות גבוהות יותר ביקום. הזרע החביב בנשמה האנושית הינו רוח אלמותית. הדור השני לנשמה הינו הראשון בסדרה של מופעי אישיות רוחנית של קיימים רוחניים הולכים ומתקדמים, אשר מסתיימים רק כאשר ישות אלוהית זו מגיעה אל מקור קיומה, אל המקור האישני של כלל הקיום – האל, האב האוניברסאלי.

חיי האדם נמשכים – שורדים – משום שנדע להם תפקיד ביקום, משימת מציאת האל. נשמת האדם המועת-באמונה איננה יכולה לעצור עד אשר היא תשיג את תכלית היעוד הזו; וכאשר היא תשיג את התכלית האלוהית הזו, אף פעם לא יהיה לה סוף, משום שהיא הפכה להיות כמו האל – נצחית.

אבולוציה רוחנית הינה התנסות בבחירה רצונית – בשיעור הולך וגדל – בטוב, ויחד עמה, חלה, באותו שיעור, ירידה באפשרות להתרחשות רוע. עת מושגת בחירה סופית בטוב ומושלמת היכולת להעריך את האמת, באות לכדי קיום מושלמות של יופי של וקדושה, אשר צדקתן תימנע לנצח את האפשרות

in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:34 (1459:4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:35 (1459:5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:36 (1459:6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:37 (1459:7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:38 (1459:8) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the

להופעתו אפילו של מושג של רוע פוטנציאלי. נשמה יודעת-אל שכזו איננה מטילה כל צליל של רוע-מטיל-ספק, כאשר היא פועלת ברמה רוחנית גבוהה כל-כך של טוב אלוהי.

נוכחותה של רוח פרדיס בדעת האדם מהווה את הבטחת ההתגלות, ואת התחייבות האמונה באשר לקיום נצחי של התקדמות אלוהית, לכל נשמה המבקשת להשיג זהות עם רסיס רוח אלמותי שזן זה, רסיס של האב האוניברסאלי.

ההתקדמות ביקום מאופיינת ברמה הולכת וגדלה של חירות אישית, זאת מכיוון שהיא קשורה להישג מדורג של רמות גבוהות יותר ויותר של הבנה-עצמית אשר ממנה נובעת שליטה-עצמית מרצון. הישג השליטה-עצמית הרוחנית המושלמת שקול לחופש שלם ביקום ולחירות אישית מלאה. האמונה מעודדת ומקיימת את נשמת האדם בתוככי הבלבול שבו הוא שרוי בתחילה באשר למקומו ביקום כה עצום, ואילו התפילה הופכת למאחדת הגדולה של מגוון שאיפות הדמיון היצירתי ודחפי האמונה של אותה נשמה המנסה לזהות את עצמה עם האידיאלים הרוחניים של הנוכחות האלוהית השוכנת הקשורה אליה.

בבן התרשם עד מאוד מן המילים האלה, כמו שהתרשם גם מכל אחת משיחותיו עם ישוע. אמיתות אלה המשיכו לבעור בלבו, והוא הגיש סיוע כביר למטיפי בשורת ישוע אשר הגיעו מאוחר יותר.

emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

^{132:39 (1460:2)} The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

^{132:3:10 (1460:3)} Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

^{132:3:11 (1460:4)} Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. סעד אישי

בעת שהותו ברומא, ישוע לא הקדיש את כל עתות הפנאי שלו למשימה זו, משימת הכנת גברים ונשים לשמש בעתיד כשליחיה של הממלכה אשר עתידה לבוא. הוא הקדיש זמן רב לרכישת ידע קרוב מיד ראשונה על אודות כלל הגזעים והמעמדות אשר חיו בעיר הזו, הגדולה והקוסמופוליטית ביותר בעולם. בכל אחד מן הקשרים האנושיים הרבים הללו, הייתה לישוע מטרה כפולה: הוא ביקש ללמוד את תגובותיהם של בני האדם לחיים אשר חיו בגוף בשר ודם, והוא ביקש גם לומר או לעשות דבר-מה אשר יעשיר את החיים הללו ויהפוך אותם לראויים יותר. ההוראה הדתית אשר הורה במהלך השבועות הללו לא הייתה שונה מזו שאפיינה את תקופת חייו המאוחרת יותר, שבה לימד את השנים-עשר והטיפ בפני ההמונים.

עיקר המסר שלו תמיד היה זה: עובדת אהבתו של האב השמימי והאמת על אודות חסדו, זאת לצד החדשות הטובות באשר לכך שהאדם הינו בן-של-אמונה של אותו אל של האהבה. הטכניקה שבה השתמש ישוע לשם יצירת קשר עם בני שיחו הייתה למשוך אותם לשוחח עמו באמצעות שאלת שאלות. על-פי-רוב, המפגש היה מתחיל בשאלות שלו ומסתיים בשאלות שלהם. הוא לימד היטב, הן באמצעות

4. PERSONAL MINISTRY

^{132:4:1 (1460:5)} Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

^{132:4:2 (1460:6)} Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to

שאלת שאלות והן באמצעות מענה עליהן. ככלל, אלו שהוא לימד הכי הרבה היו אלו אשר להם אמר הכי מעט. אלו אשר הפיקו את התועלת הרבה ביותר מסעודו האישי הזה היו בני התמותה אשר נשאו על שכמם משא כבד מדי, עמוסי החרדות והמדוכאים, אשר חוו הקלה גדולה לאחר שפרקו מעל נשמותיהם את המשא הכבד באוזני מאזין אוהד ומבין זה, והוא היה כל זה ועוד יותר מכך. וכאשר בני האדם הללו, אשר לא הצליחו להתאים את עצמם, סיפרו לישוע את צרותיהם, הוא תמיד הצליח להציע הצעות תכליתיות על-מנת לעזור להם באופן מידי לתקן את הקשיים האמיתיים אשר הם חוו. אך בנוסף לכך, הוא לא נמנע מלומר להם מילים של נחמה כאן ועכשיו. ותמיד הוא נהג לספר לבני התמותה הללו, המצויים בקשיים, על אודות אהבת האל, ומצא דרכים שונות ומגוונות ליידע אותם כי הם הינם ילדיו של אב אוהב זה אשר בשמיים.

ובאופן הזה, במהלך שהותו ברומא, יצא ישוע קשר אישי של חיבה ושל רוממות עם יותר מחמש-מאות בני אדם של העולם. וכך הוא למד על אודות הגזעים השונים של המין האנושי, בדרך שמעולם הוא לא יכול היה ללמוד בירושלים ואפילו לא באלכסנדריה. הוא תמיד החשיב את ששת החודשים הללו כאחת התקופות העשירות ביותר ביחס לכל תקופה דומה אחרת בימי חייו הארציים, אחת התקופות שבהן הוא למד הכי הרבה.

וכפי שניתן היה לצפות, אדם כה מגוון ונמרץ לא יוכל לפעול כך, במשך ששה חודשים בכרך העירוני המרכזי של העולם, מבלי לקבל מספר גדול של הצעות, של בקשות למתן שירותים עסקיים, או – כפי שאירע לעיתים תכופות יותר – של בקשות לשרת בפריקט לימוד כזה או אחר, ברפורמה חברתית או בתנועה דתית. בסך הכול הוצעו לו יותר מתריסר הצעות מעין אלה, ובאמצעות מילים אשר נבחרו בקפידה, או מעשים מסבירי-פנים, הוא ניצל כל אחת מן ההצעות האלה כהזדמנות להעניק מחשבה מרוממת רוח כלשהי. ישוע אהב מאוד לעשות דברים – ואפילו דברים פשוטים – למען כל מיני סוגים של אנשים.

הוא שוחח עם סנטור רומי על אודות פוליטיקה ומדינאות, והמגע האחד הזה עם ישוע הותיר במחוקק רושם כה עז עד שהוא הקדיש – לשווא – את שארית חייו בניסיון לשכנע את עמיתיו לשנות את המדיניות השלטת ולדבוק ברעיון שבמקום שהממשלה תזין את העם ותתמוך בו, העם הוא שיתמוך בממשלה. ישוע בילה ערב אחד עם אדון עשיר אשר החזיק בעבדים רבים ושוחח עמו על כך שהאדם הינו בן האל; למחרת היום אדם זה, קלאודיוס, שילח לחופשי מאה-ושבעה-עשר עבדים. הוא ביקר רופא יווני וסעד עמו בארוחת הערב, ולו הוא אמר שלחולים שלו יש, בנוסף לגוף, גם דעת ונשמה, וכך גרם לרופא המוכשר לנסות ולסעוד את אחיו באופן מתקדם יותר. הוא שוחח עם אנשים מסוגים שונים ומכל המעמדות. המקום היחידי ברומא שבו הוא נמנע מלבקר היה המרחצאות

those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

^{132:43 (1461:1)} In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

^{132:44 (1461:2)} As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

^{132:45 (1461:3)} He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to

הציבוריים. הוא סירב להתלוות אל חבריו למרחצאות בשל המופקרות המינית אשר נהגה שם.

בעת שישוע צעד עם חייל רומי לאורך נהר הטיבר, הוא אמר לו כך: "היה אמיץ לבב, כמו גם איש מעש. העז לפעול בצדק והיה גדול מספיק להראות חסד. הכרח את הטבע הנמוך שלך לציית לטבע הגבוה שלך, ממש כפי שאתה מציית לממונים עליך. הערץ את הטוב ורומם את אמת. בחר ביפה על-פני המכוער. אהוב את אחיך ובקש את האל בכל לבבך, משום שהאל היום אביך אשר במרומים."

לנואם בפורום הוא אמר כך: "הרהיטות שלך נעימה, הלוגיקה שלך ראויה להערצה, הקול שלך ערב לאוזן, אך מה שלימדת רחוק מן האמת. אילו אך יכולת ליהנות מן הסיפוק של ידיעת האל כאביך הרוחני, סיפוק אשר היה מעורר בך השראה, כי אז היית יכול לנצל את כישורי הנאום שלך בכדי לשחרר את אחיך מכבלי החשיכה ומשעבוד הבורות." היה זה אותו מרקוס אשר שמע את פטרוס נואם ברומא והפך לממשיכו. וכאשר הם צלבו את שמעון פטרוס, זה היה האדם אשר המרה את מצוות רודפיו הרומאים והמשיך להטיף בעוז לבשורה החדשה.

כאשר פגש אדם עני אשר הואשם על לא עוול בכפו, התלווה אליו ישוע למשפט, ולאחר שקיבל אישור מיוחד לייצגו, נשא נאום נפלא, אשר במהלכו אמר: "הצדק הוא מה שהופך אומה לגדולה, וככל שהאומה גדולה יותר, כן ייטב לה לוודא שאפילו הצנוע שבאזרחיה לא יסבול מחוסר צדק. אוי לה לאומה שרק אלו אשר הפרטה מצויה בסיסם ושנודעת להם השפעה זכאים למשפט צדק בבתי המשפט! חובתו הקדושה של השופט הינה לזכות את הזכאי, ובאותה מידה להעניש את האשם. המשך קיומה של אומה תלוי בחוסר משוא הפנים בבתי המשפט שלה, בהוגנות וביושרה שלהם. הממשל האזרחי מתבסס על צדק, ממש כפי שדת האמת מתבססת על רחמים." השופט פתח את התיק מחדש, ולאחר שעין בראיות שחרר את האסיר. ומכל פעילויותיו של ישוע בימים הללו של סעד אישי, זו הייתה הקרובה מכולם להופעה פומבית.

5. עצה לאיש עשיר

אדם עשיר מסוים, אזרח רומא סטואי, התעניין עד מאוד בתורתו של ישוע, אשר אליה התוודע דרך אנגמון. לאחר שנפגשו פגישות אינטימיות רבות, שאל אזרח אמיד זה את ישוע מה היה עושה בעושר, אילו היה עשיר. וכך ענה ישוע: "הייתי מעניק עושר חומרי להעשרתם של חיי החומר, ממש כפי שהייתי סועד בידע, בחוכמה ובשירות רוחני למען העצמת החיים האינטלקטואליים, רוממות חיי החברה וקידום חיי

accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

^{132:46 (1461:4)} To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: "Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven."

^{132:47 (1461:5)} To the speaker at the forum he said: "Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance." This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

^{132:48 (1462:1)} Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: "Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy." The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. COUNSELING THE RICH MAN

^{132:51 (1462:2)} A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: "I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the

הרוח. הייתי מנהל את העושר החומרי בחוכמה ומשמש כנאמן יעיל המופקד על משאביו של דור מסוים לתועלת ולרוממות הדור הבא והדורות הבאים אחריו.”

אך האדם העשיר לא הסתפק בתשובתו זו של ישוע. הוא העז ושאל שוב: “אך מה אתה חושב שראוי שאדם במעמדי יעשה עם עושרו? האם ראוי שאשומר אותו, או שמא שאחלקו?” וכאשר הבחין ישוע בכך שהוא באמת רצה לדעת יותר מן האמת על אודות נאמנותו לאל וחובתו כלפי האדם, הוא המשיך וענה כך: “ידידי הטוב, רואה אני שאתה מבקש בכנות את החוכמה ורודף את האמת בכנות ובאהבה; ולפיכך, אסכים להציג בפניך את דעתי על אופן פתרון הבעיות שלך הנוגעות לאחריות לעושר. וכך אנהג משום שביקשת את עצתי, ובעת שאתן אותה אינני מתייחס לעושרו של כל אדם אמיד אחר; אני מציע לך ורק לך עצה זו, לשימושך אישי. אם באמת תבקש להתייחס אל עושרך כאל נאמן, אם באמת תבקש לנהל בחוכמה וביעילות את העושר אשר צברת, כי אז אציע לך לערוך את הניתוח הבא ביחס למקורו של העושר: שאל את עצמך, ונסה כמיטב יכולתך למצוא את התשובה הכנה, מאין הגיע העושר הזה? ועל-מנת לסייע לך ללמוד את מקורו של עושרך הגדול, הייתי מציע לך לזכור את עשר השיטות הבאות לרכישת עושר חומרי:

1. עושר שהתקבל בירושה – עושר אשר התקבל מן ההורים ומקודמיהם האחרים.

2. עושר שהתגלה – עושר אשר הופק ממשאבים בלתי-מנוצלים של אימא אדמה.

3. עושר של סחר – עושר אשר הופק כרווח הוגן כתוצאה מסחר חליפין של סחורות חומריות.

4. עושר בלתי-הוגן – עושר אשר הופק כתוצאה מניצול בלתי-הוגן של הזולת, או משעבודו.

5. עושר בצורת ריבית – הכנסה אשר מופקת מפוטנציאל ההכנסה ההוגן והצודק של הון מושקע.

6. עושר של גאונות – עושר אשר מצטבר כתוצאה מן הגמול בעד שימוש ביכולות היצירה וההמצאה של הדעת האנושית.

7. עושר מקרי – עושר אשר נובע כתוצאה מנדיבותו של הזולת, או כתוצאה מנסיבות החיים.

8. עושר גנוב – עושר אשר הובטח באמצעות חוסר-הוגנות, מרמה, גניבה או תרמית.

9. כספי נאמנות – עושר שאדם אחר

ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations.”

132:52 (1462:3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: “But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?” And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: “My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:53 (1462:4) “1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:54 (1462:5) “2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:55 (1462:6) “3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:56 (1462:7) “4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:57 (1463:1) “5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:58 (1463:2) “6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:59 (1463:3) “7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:510 (1463:4) “8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:511 (1463:5) “9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or

הפקיד בידך לשם שימוש מסוים, כעת או בעתיד.

10. עושר בצורת רווח – עושר אשר צברת במישרין הודות לעבודתך האישית, התמורה הראויה וההוגנת לעמל היום של הגוף ושל הדעת.

“ובכן ידידי, אם תבקש לנהל בנאמנות ובצדק את עושרך הגדול, אל מול האל ובשירות האדם, עליך לחלק את עושרך לעשר המחלקות האלה, ואז לנהל כל אחת מהן בהתאם לפירוש חכם של חוקי הצדק, השוויון, ההוגנות והיעילות; ודע לך כי האל שבשמיים לא יאשים אותך אם מעת לעת עולה ספק, ואם תטעה אז לטובת עשיית חסד רחום ובלתי-אנוכי עם מצוקתם של הקורבנות הסובלים של הנסיבות המצערות של החיים האנושיים. כאשר עולה ספק אמיתי ביחס לשוויון ולצדק שבמצבים חומריים, הנח להחלטותיך לנטות לטובת הנצרכים, בקש את טובתם של אלו הסובלים מן הקושי אשר היו מנת חלקם שלא מן ההכרח.”

לאחר ששוחחו בנושאים הללו במשך מספר שעות, ובתגובה לבקשתו של האדם העשיר לקבל הנחייה נוספת, מפורטת עוד יותר, הרחיב ישוע את עצתו, וזוהי מהות דבריו: “ואף כי אני מציע לך הצעות נוספות באשר לאופן שבו תוכל להתייחס לעושר, אני מתרה בך לקבל את עצתי כפי שהיא ניתנת אך ורק עבורך, ולהדרכתך האישית. אני דובר בשם עצמי ואליך בלבד, כחבר המבקש את עצתי. אני משביע אותך שלא להפוך לרודן ולומר לעשירים אחרים כיצד עליהם לנהל את עושרם. אם כן, הייתי מציע כך:

1. “כאדם המופקד על עושר אשר עבר בירושה, עליך לבחון את מקורותיו. מוטלת עליך החובה המוסרית לייצג את הדור הקודם ולהעביר בהוגנות את העושר אשר הושג באופן חוקי לדורות הבאים, תוך ניכוי תמורה הוגנת לתועלת הדור הנוכחי. אך אינך חייב להמשיך ולהנציח את חוסר היושר, או את חוסר הצדק, אשר נהגו אבותיך תוך כדי צבירת עושרם, אם כך אכן נהגו. תוכל לבחור לנצל בהתאם לצו מצפונך ועל-פי השקפותיך בנוגע לצדק, לנדיבות ולפיצוי, כל חלק מן ההון אשר ירשת ושהתברר כי מקורו הינו בתרמית או בחוסר-יושר. בשארית העושר הלגיטימי אשר ירשת תוכל להשתמש באופן צודק ולהעבירו בבטחה, כנאמן של דור אחד המשרת דור אחר. עליך לנהוג בחוכמה ולהפעיל שיקול-דעת ראוי בעת שאתה מחליט כיצד להוריש את הוןך ליורשיך.

2. “כל מי שנהנה מעושר אשר מקורו בתגלית ראוי לו לזכור כי אדם יחיד חי על-פני האדמה תקופה קצרה בלבד, ולפיכך ראוי שידאג לחלוק את התגליות האלה באופנים מועילים עם כמה שיותר מבין רעיו בני האדם. ואף כי לא ראוי למנוע מן המגלה גמול על מאמציו לביצוע התגלית, לא ראוי כי זה יתיימר לנכס לעצמו,

in the future.

1325.12 (1463.6) “10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

1325.13 (1463.7) “And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships.”

1325.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: “While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

1325.15 (1463.9) “1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

1325.16 (1463.10) “2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly

מתוך אנוכיות, את כל היתרונות והברכות אשר ניתן להפיק מגילוי משאבי הטבע.

3. כל אימת שבני האדם יבחרו לנהל את עסקי העולם באמצעות מסחר וסחר חליפין, הם זכאים לרווח הוגן ולגיטימי. כל סוחר זכאי לקבל שכר עבור שירותיו; הסוחר זכאי למשכורתו. הסוחר ההוגן והיחש הראוי שבו מוהג אדם ברעיו בעולם העסקים המאורגן יוצר סוגים שונים ורבים של רווחי הון, וראוי לשפוט את כל מקורות העושר האלה על-פי העקרונות הגבוהים ביותר של הצדק, היושר וההוגנות. הסוחר ההגון לא צריך להסס לקחת לעצמו את אותו רווח אשר היה מעניק בשמחה לסוחר עמית בעסקה דומה. עושר שכזה איננו זהה למה שאדם מרוויח באופן אישי כאשר העסקאות מתבצעות בקנה מידה גדול, אך יחד עם זאת, עושר מעין זה אשר נצבר ביושר מעניק לבעליו זכות משמעותית באשר לאופן שבו הוא יחולק לאחר מכן.

4. שום בן תמותה יודע-אל אשר מבקש לעשות את הרצון האלוהי לא יוכל לרדת לשפל המדרגה ולדכא בהקשר של עושר. שום אדם אציל לא ישאף לצבור הון ולרכוש לעצמו עושר ועוצמה תוך כדי שעבודם של אחיו, או ניצול לא הוגן שלהם. העושר מהווה קללה מוסרית ואות קלון רוחני כאשר הוא נצבר בזעזע אפם של המדוכאים. נדרש להשיב כל עושר מסוג זה לידי אלו אשר נשדדו, או לילדיהם ולילדי ילדיהם. ציוויליזציה מתמשכת לא תוכל להיבנות על שוד משכורות העובדים.

5. עושר אשר נרכש בהוגנות זכאי לצבור ריבית. כל עוד האדם מלווה ולווה, ניתן לגבות ריבית הוגנת, ובתנאי שההון אשר הולווה הושג באופן לגיטימי. בטרם תדרוש עליו ריבית, עליך לנקות את ההון שלך. אל תהפוך לקטנוני ונאחז, אל תרד לשפל של הלוואה בריבית קצוצה. לעולם אל תרשה לעצמך להיות אנוכי במידה כזו שתנצל את כספך ואת עוצמתך על-מנת לרכוש יתרון לא הוגן ביחס לאחייך הנאבקים בקשיים. אל תתפתה לקחת ריבית קצוצה מאחייך המצוי בקשיים כלכליים.

6. אם הצלחת להתעשר כתוצאה מפרץ של גאונות, אם העושר שלך נצבר כגמול על המצאה ויצירה, אל תנכס לעצמך חלק בלתי-הגון מתוך הגמול הזה. הגאון חייב חוב כלשהו הן לאבותיו והן לצאצאיו; והוא חב חוב דומה לגזע, לאומה ולנסיבות שבהן גילה או המציא את המצאותיו; אף ראוי לו שיזכור כי הוא פעל והמציא את המצאותיו כאדם, בינות לאנשים. באותה מידה יהא זה בלתי-צודק לנשל את הגאון מכל ההון אשר יצר. אף-פעם לא יתאפשר לאדם לבסס חוקים ותקנות אשר יהיו ישימים במידה זהה לכל המקרים הללו של חלוקה צודקת של עושר. ראשית, עליך להכיר באדם כאחייך, ואם תבקש בכנות לעשות לו את מה שתמצא שיעשו לך, או אז ינחו אותך העקרונות הנפוצים של

presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly

הצדק, היושר וההוגנות בכל מקרה שבו תידרש ליישב ללא משוא פנים כל סוגיה שהיא הנוגעת לגמול כלכלי ולצדק חברתי.

7. למעט דמי הניהול ההוגנים, הלגיטימיים, שום אדם לא יוכל לטעון לבעלות אישית על עושר אשר הזמן או המקרה זימנו לידי. במידה מסוימת, ראוי להתייחס לעושר אשר נצבר במקרה כמעין קבלת תפקיד של נאמנות על עושר שיש לחלקו לתועלת הקבוצה הכלכלית או החברתית שאליה משתייך האדם. ראוי שקולם של אלו אשר רכשו עושר שכזה ייתן את הטון בקביעת החלוקה החכמה והיעילה של משאבים אלו, אשר אותם לא הרוויחו. בעתיד, לא תמיד יתייחס האדם המתורבת לכל מה שהוא שולט בו כאל קניינו האישי והפרטי.

8. אם חלק כלשהו מהונך נצבר ביוזעין במרמה; אם אפילו קמצוץ מהונך נצבר בצורה לא ישרה, או בדרכים בלתי-הוגנות; אם עושר נצבר כתוצאה מעסקאות לא הוגנות עם הזולת, מהר והשב את כל הרווחים הללו, אשר קיבלת שלא ביושר, לבעליהם החוקיים. כפר על כל אלה וכך תטהר את הונך מכל העושר אשר נצבר שלא ביושר.

9. אדם השומר בנאמנות עושר עבור הזולת נושא באחריות קדושה ורצינית. אל תסכן חובת נאמנות זו ואל תפגע בה. קח לעצמך אך ורק את מה שכל אדם הגון היה מרשה לקחת.

10. אם עבדת באופן הגון וישר – כי אז החלק של הונך, אשר מייצג את הכנסותיך בגין מאמצייך המנטאליים והפיזיים, הוא באמת שלך. איש לא יוכל לומר לך דבר על זכותך להחזיק בהון הזה ולהשתמש בו כראות עיניך, ובלבד שאינך מנצל זכות זו באופן הפוגע בזולתך.

כאשר סיים ישוע להשיא את עצתו, קם הרומאי העשיר הזה מכורסו, ובעת שנפרד לשלום, בטרם יצא אל הלילה, הבטיח כך: "ידידי הטוב, אני רואה שאתה אדם בעל חוכמה גדולה ורוב טוב. החל ממחר אתחיל לנהל את כל עושרי בהתאם לעצתך."

6. סעד חברתי

כאן ברומא אירע גם אותו מקרה נוגע ללב שבו בילה בורא של יקום במשך שעות אחדות בהחזרתו של ילד אשר אבד לאמו החֲרָדָה. הילד הקטן הזה התרחק מביתו וישוע מצא אותו בוכה מתוך מצוקה. הוא וגניד היו בדרכם אל הספריות, אך הם הקדישו את עצמם להחזרתו של הילד אל ביתו. גניד מעולם לא שכח את הערתו של ישוע: "אתה יודע, גניד, מרבית בני האדם הם כמו הילד הזה אשר הלך לאיבוד. הם מבליים חלק גדול מזמנם בבכי מתוך פחד ובסבל מרוב

desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:521 (1464:9) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:522 (1465:1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:523 (1465:2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:524 (1465:3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

132:525 (1465:4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel."

6. SOCIAL MINISTRY

132:61 (1465:9) Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time

צער, כאשר לאמיתו של דבר הם ממש קרובים לביטחון ולמקום מבטחים, ממש כשם שהילד נמצא לא הרחק מביתו. וכל אלו אשר יודעים את דרך האמת ונהנים מן הביטחון של ידיעת האל ראוי שיתייחסו למשימת הנחיית אחיהם, במאמציהם למצוא סיפוק בחיים, כאל זכות ולא כחובה. האם לא נהנינו עד מאוד מן הסעד הזה של החזרת הילד לאמו? כך גם נהנים אלו אשר מובילים אנשים אל האל מן הסיפוק העילאי של השירות האנושי. ולמן אותו יום ואילך, ולמשך כל שארית חייו הטבעיים בגוף, פקח גניד את עיניו וחיפש ילדים אבודים אשר אותם יוכל להשיב אל ביתם.

והייתה אותה אלמנה אשר לה חמישה ילדים ואשר בעלה מת בתאונה. ישוע סיפר לגניד על כך שאיבד את אביו שלו בתאונה, והם חזרו שוב ושוב לנחם את האלמנה ואת ילדיה, זאת בעוד שגניד מבקש מאביו כסף לשם רכישת מזון ובגדים. והם המשיכו במאמציהם אלו עד אשר מצאו משרה עבור הבן הבכור, וכך התאפשר לו לסייע לכלכלת המשפחה.

באותו לילה, בעת שהאזין לחוויותיהם, אמר גונוד לישוע בחיור: "אני מבקש ליעד את בני להיות מלומד או איש עסקים, ואילו אתה מתחיל כעת לעשות ממנו פילוסוף או דבן." וישוע חיך וענה: "אולי נייעד אותו לכל הארבעה הללו גם יחד; ואז הוא יוכל ליהנות בחייו מסיפוק מרובע, כאשר אוזנו תהא כרויה להכיר את המנגינה האנושית בארבעה מצלולים במקום באחד." ואז אמר גונוד: "אני רואה שאתה באמת פילוסוף. ראוי שתכתוב ספר למען הדורות הבאים." וישוע ענה: "לא ספר – משימתי שלי הינה לחיות חיים בדור הזה למען הדורות כולם. אני – אך הוא הפסיק כאן את דבריו, ורק אמר לגניד, "בני, הגיע הזמן ללכת לישון."

7. נסיעות מסביב לרומא

ישוע, גונוד וגניד ערכו חמישה טיולים שבמהלכם הם יצאו מרומא אל נקודות עניין באזורים הסובבים. בביקורם באגמים הצפוניים של איטליה, שוחח ישוע עם גניד שיחה ארוכה בנוגע לחוסר היכולת ללמד אדם על אודות האל, אם אותו אדם איננו משתוקק לדעת את האל. במהלך הטיול באגמים הם פגשו במקרה אדם פגאני פשוט מחשבה, וגניד הופתע מכך שישוע לא נהג כהרגלו ומשך את אותו אדם לשיחה אשר הייתה מובילה, מטבע הדברים, לדיון בנושאים רוחניים. כאשר גניד שאל את מורהו מדוע הוא כלל לא התעניין באדם הפגאני הזה, ענה לו ישוע:

"גניד, האדם הזה לא היה רעב לאמת. הוא לא היה בלתי-מסופק מעצמו. הוא לא היה מוכן לבקש עזרה, ועיני דעתו לא היו פקוחות לקבל

crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service." And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

^{13262 (14656)} There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

^{13263 (14657)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: "I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him." And Jesus smilingly replied: "Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one." Then said Gonod: "I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations." And Jesus replied: "Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — " but he stopped, saying to Ganid, "My son, it is time to retire."

7. TRIPS ABOUT ROME

^{13271 (14661)} Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

^{13272 (14662)} "Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was

אור עבור נשמתו. אדם זה לא היה בשל לקציר הגאולה; נדרש לו זמן נוסף לשם התמודדות עם מבחני וקשיי החיים, אשר יכינו אותו לקבלת החוכמה וללימוד הגבוה יותר. לחלופין, לו היה יכול לחיות עמנו, ייתכן שהיינו יכולים להראות לו את אבינו אשר בשמיים דרך חיינו אנו, וכך ייתכן שחיינו כבניו האל היו מושכים אותו במידה כזו שהיה נאלץ לשאול על אודות אבינו. אינך יכול לגלות את האל לאלו אשר אינם מבקשים אותו; לא תוכל להוביל אל מנעמי הגאולה נשמות אשר אינן חפצות בה. לפני שאדם אחר יוכל להוביל אותו אל עבר האב שבשמיים, האדם חייב לרעוב לאמת כתוצאה מהתנסויותיו בחיים, או שהוא חייב לרצות לדעת את האל כתוצאה ממגע עם חיי אלו אשר מכירים את האב האלוהי. אם נדע את האל, כי אז העיסוק האמיתי שלנו בארץ הינו לחיות כך שנוכל לאפשר לאב לגלות את עצמו בחיינו, וכך יראו את האב כלל האנשים המבקשים את האל ויבקשו את עזרתו כדי ללמוד עוד על אודות אותו אל אשר מגלה את עצמו כך בחיינו אנו."

היה זה במהלך הביקור בשווייץ, גבוה בהרים, שישוע שוחח במשך יום שלם עם האב ועם הבן על אודות הבודהיזם. פעמים רבות שאל גניד את ישוע שאלות ישירות על אודות הבודהה, אך תמיד הוא קיבל תשובות פחות או יותר מתחמקות. וכעת, בנוכחות בנו, שאל האב את ישוע שאלה ישירה על אודות הבודהה, והוא קיבל תשובה ישירה. אמר גונוד: "הייתי מבקש לדעת מה דעתך על הבודהה." וכה ענה ישוע:

"הבודהה שלכם היה הרבה יותר טוב מן הבודהיזם. בודהה היה אדם גדול, ואפילו נביא עבור עמו, אך הוא היה נביא יתום; כוונתי בכך היא שמוקדם בדרך הוא איבד את הקשר אל האב הרוחני, אל האב שבשמיים. ההתנסויות שלו הייתה טראגית. הוא ניסה לחיות וללמד כשלוח של האל, אך בלעדי האל. בודהה ניווט את ספינת הגאולה שלו ממש עד לנמל המבטחים, ממש עד לשער המקלט של גאולת האדם, אך שם, בשל מפות שגויות, כשל הניווט והאגנייה עלתה על שרטון. ושם היא מצויה במשך דורות רבים, תקועה ללא ניע וכמעט ללא תקווה. ושם נותרו רבים מבני עמך במשך כל השנים האלה. הם חיים במרחק קריאה ממי המנוחות הבטוחים, אך הם מסרבים להיכנס פנימה מכיוון שאינך מזהל של ספינתו האצילה של הבודהה הטוב לעלות על שרטון ממש מחוץ לנמל. והבודהיסטים לעולם לא ייכנסו אל הנמל הזה, אלא אם כן ינטשו את ספינת הפילוסופיה של נביאים וידבקו ברוחו הנאצלת. אילו שמרו בני עמכם אמונים לרוחו האמיתית של הבודהה, כי אז הייתם נכנסים זה מכבר אל המקלט של שלווה הרוח, מנוחת הנשמה והבטחת הגאולה.

"אתה מבין, גונוד, הבודהה ידע ברוחו את האל, אך לא הצליח לגלות אותו בבהירות בדעתו; היהודים גילו את האל בדעתם, אך במידה רבה כשלו להכירו ברוחם. כיום,

not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466:3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466:4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467:1) "You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder

הבודהיסטים מסתובבים אנה ואנה עם פילוסופיה ללא אל, בעוד שבני עמי שלי משעבדים באדיקות ליראת האל ללא פילוסופיה חיים וחירות גואלת. לכם יש פילוסופיה ללא אל; ליהודים יש אל, אך כמעט ללא פילוסופיה החיים ביחס אליו. מכיוון שהבודהה כשל לראות את האל כרוח וכאב, הוא לא הצליח לספק בתורתו את האנרגיה המוסרית ואת כוח ההנעה הרוחני אשר דת חייבת לכלול, אם היא עתידה לשנות גזע ולרומם אומה.”

או אז הכריז גניד: “מורי שלי, הבה ניצור, אתה ואני, דת חדשה, דת שתהא טובה דיה עבור הודו וגדולה מספיק עבור רומא, ואולי אף נצליח למכור אותה ליהודים בתמורה ליהוה.” וכך ענה ישוע: “גניד, דתות לא יוצרים. דתות האדם צומחות במשך תקופות זמן ממושכות, בעוד שהתגלויות האל מבזיקות על-פני האדמה בחיי אותם בני-אדם אשר מגלים את האל לאחיהם.” ואולם, הם לא ירדו לפשר מילות הנבואה האלה.

באותו לילה, לאחר שהם פרשו לשנתם, נדדה שנתו של גניד. הוא שוחח עם אביו במשך זמן רב ולבסוף אמר, “אתה יודע, אבא, לפעמים אני חושב שיהושע הוא נביא.” ואביו רק מלמל מתוך שינה, “בני, יש אחרים —”

והחל מן היום זה ולמשך שארית חייו הטבעיים, המשיך גניד לפתח דת משלו. דעתו הושפעה עד מאוד מרוחב הדעת של ישוע, וכן מן ההוגנות ומן הסובלנות שלו. בכל שיחותיהם על אודות פילוסופיה ודת, מעולם לא חווה צער זה הרגשה של תרעומת או אנטגוניזם כלשהו.

ובאיזה מחזה צפו התבונות השמימיות, מחזה שבו הנער היהודי מציע לבורא של יקום ליצור דת חדשה! ואף-על-פי שהאיש הצעיר לא ידע זאת, הם אכן יצרו דת חדשה ונצחית, ממש שם — את נתיב הגאולה החדש הזה, את התגלותו של האל לאדם באמצעות ישוע ובו. ואת אשר הנער ביקש לעשות יותר מכל הוא אכן עשה, שלא במודע. וכך היה, וכך הווה, וכך תמיד. מה שמבקש הדמיון האנושי המואר וההוגה — זה אשר למד את הרוח ומובל על-ידיה — לעשות בלב שלם ובאופן בלתי-אנוכי, ומה שיבקש לעשות ולהיות, נוצר בזאת, במידה ובשיעור התואמים את דרגת המסירות האנושית למלא באופן אלוהי את רצון האב. כאשר האדם נכנס לשותפות עם האל, דברים כבירים עשויים לקרות, והם אכן קורים.

about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

^{132:7.6 (1467:2)} Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.” But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

^{132:7.7 (1467:3)} That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, “You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet.” And his father only sleepily replied, “My son, there are others — “

^{132:7.8 (1467:4)} From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus’ broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

^{132:7.9 (1467:5)} What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father’s will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

מסמך 133. החזרה מרומא

134 ⇨

הספר של אורנטיה

132 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 133

החזרה מרומא

סעיפים

מבוא

1. רחמים וצדק
2. בעלייה לספינה בטאראנטו
3. בקורנתוס
4. עבודה אישית בקורנתוס
5. באתונה – הרצאה על המדע
6. באפסוס – ההרצאה על הנשמה
7. השהות בקפריסין – ההרצאה על הדעת
8. באנטיוכיה
9. במסופוטמיה

PAPER 133

THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

מבוא

כאשר ישוע התכונן לעזוב את רומא הוא לא נפרד לשלום מאיש. הסופר מדמשק הופיע ברומא ללא כל התרעה מוקדמת, וכך הוא גם נעלם. חלפה שנה שלמה בטרם אלו אשר הכירוהו ואהבוהו נואשו מן התקווה לראותו שוב. לפני סוף השנה השנייה, קבוצות קטנות מקרב אלו אשר הכירו אותו מצאו את עצמם נמשכים אלה אל אלה, מתקבצים מתוקף העניין המשותף שלהם בלימודיו ובזיכרון ההדדי של הזמנים הטובים אשר בילו עמו. והקבוצות הקטנות האלה, שעליהן נמנו סטוויים, צניקים וחברי כתות המסתורין, המשיכו להיפגש באופן לא סדיר ובלתי-רשמי עד לזמן שבו הופיעו ראשוני המטיפים של הדת הנוצרית.

גִּנּוֹד וגניד רכשו כל-כך הרבה דברים באלכסנדריה וברומא והם שלחו את כל מטלטליהם בשיירת משא לטאראנטו, בעוד ששלושת הנוסעים עצמם צעדו בניחותא לרוחב איטליה, בִּוְיָה אֶפִּיָה הגדולה. במהלך מסעם זה הם פגשו כל מיני סוגי בני-אדם. לאורך הדרך

INTRODUCTION

^{133:01 (1468:1)} WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

^{133:02 (1468:2)} Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of human beings.

התגוררו אזרחים רומים אצילים ומתיישבים יוונים רבים, אך כבר אז החלו להופיע צאצאיהם של עבדים נחותים במספרים גדולים.

יום אחד בשעת מנוחת הצהריים, בסביבות מחצית הדרך לטאראנטו, שאל גניד את ישוע שאלה ישירה על דעתו באשר למערכת הקסטות של הודו. אמר ישוע: "אף כי בני האדם נבדלים זה מזה בצורות רבות, לכל בני האדם אותו מעמד בפני האל ובעולם הרוחני. בעיני האל קיימות אך ורק שתי קבוצות של בני-תמותה: אלו אשר מבקשים לעשות את רצונו ואלו שלא. וכאשר היקום מתבונן בעולם מיושב, אף הוא מבחין בשתי מחלקות גדולות: אלו אשר יודעים את האל ואלו אשר אינם יודעים אותו. אלו אשר אינם יכולים לדעת את האל משתייכים לקבוצת בעלי החיים של אותו עולם נתון. ניתן לחלק את האנושות למחלקות רבות, בהתאם לקריטריונים שונים, בחלוקה פיזית, מנטאלית, חברתית, מקצועית או מוסרית, ואולם, כאשר המחלקות השונות האלה עומדות למשפט האל, לכולן יש מעמד שווה; האל אכן אינו נושא פני איש. ואף כי לא תוכלו לחמוק מלהכיר בהבדלים שבין היכולות והכישורים האנושיים, אלו האינטלקטואליים, החברתיים והמוסריים, ראוי שלא תבצעו הבחנות מעין אלה באחווה הרוחנית של בני-אדם, כאשר אלו מתקבצים על-מנת לסגוד בנוכחות האל."

Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

^{133:0.3 (1468:3)} One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God."

1. רחמים וצדק

מקרה מעניין ביותר אירע אחר-צהריים אחד, לצד הדרך, כשכבר היו בקרבת טאראנטו. הם ראו צעיר גס מתעלל ותוקף באכזריות נער קטן יותר. ישוע מיהר לעזרת הצעיר המותקף, ולאחר שחילץ אותו, הוא אחז בחוזקה בתוקף עד שהנער הקטן יותר נמלט. ברגע שישוע שחרר את התוקף הקטן, החל גניד להכות בחוזקה, ולתדהמתו של גניד, ישוע התערב מיד. לאחר שהוא אחז בגניד ואפשר לנער המפוחד לחמוק, קרא האיש הצעיר בהתרגשות, מיד עם שנשימתו שבה לסדרה: "איני מבין אותך, המורה. אם מידת הרחמים הניעה אותך לחלץ את הנער הקטן יותר, האם אין מידת הצדק תובעת את הענשתו של הנער התוקף, הגדול יותר?" וכך השיב ישוע:

"אכן, גניד, אינך מבין. סעד הרחמים לעולם הינו מלאכתו של היחיד, אך את העונש הצודק מטילות קבוצות חברתיות, קבוצות ממשל, או קבוצות ניהול ביקום. כיחיד, מוטלת עלי החובה לגלות רחמים; אני חייב להיחלץ לעזרתו של הנער המותקף, ולשם כך הנני רשאי להשתמש בכוח הנדרש על-מנת לרסן את התוקף. וזהו בדיוק הדבר שעשיתי. הצלחתי לשחרר את הנער המותקף; ושם הסתיים סעד הרחמים. ואז

1. MERCY AND JUSTICE

^{133:1.1 (1468:4)} A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

^{133:1.2 (1469:1)} "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the

אחזתי בתוקף די זמן על-מנת לאפשר לצד החלש בעימות לחמוק. לאחר מכן, נסוגתי מן העניין. לא ישבתי בדין ולא שפטתי את התוקף, לא חקרתי את מניעיו – לא הערכתי את כלל הדברים אשר גרמו לו לתקוף את חברו – ולא הוצאתי אל הפועל את העונש אשר לדעתי עשוי היה לכפר על עוולה זו. גניד, רחמים ניתנים בשפע, אך הצדק הינו מדויק. כלום לא תראה כי קיים סיכוי קטן ששני אנשים כלשהם יסכימו ביניהם על העונש הצודק? אחד יקציב ארבעים מלקות, השני עשרים, ואילו אחר ימליץ על כליאה בבידוד כעונש צודק. כלום אינך רואה שבעולם הזה, מוטב לו תינתן אחריות זו לקבוצה, או שתוצא אל הפועל בידי נציגיה הנבחרים? המשפט ביקום נתון בידי אלו אשר יודעים את כל אשר קדם לעוולה, וכן את מניעה. בחברה מתורבתת וביקום מאורגן, הצדק מתבסס על משפט צודק אשר קדם לו שיקול דעת הוגן; וזכויות אלה נתונות בידי קבוצות משפטיות של העולם ובידי מנהליהם הכול-יודעים של יקומי הבריאה הגבוהים יותר.”

במשך ימים הם שוחחו על אודות הסוגיה הזו של גילוי רחמים ועשיית צדק. וגניד הבין, לפחות במידת מה, מדוע ישוע נמנע מלהילחם באופן אישי. ואולם, גניד שאל שאלה אחת אחרונה, אשר עליה לא זכה מעולם לתשובה מספקת; וזו הייתה השאלה: “אבל המורה, מה תעשה אם יתקוף אותך יצור חזק יותר וכעוס ויאיים להשמיד אותך? האם לא תגן על עצמך בשום צורה?” ואף כי ישוע לא יכול היה לענות באופן מלא ומספק על שאלתו של הנער, מכיוון שהוא לא חפץ לגלות לו שהוא (ישוע) חי על-פני האדמה כדוגמא לאהבתו של אב פרדיס ליקום אשר מתבונן כל העת, בכל זאת הוא אמר כך:

“גניד, היטב אני יכול להבין מדוע הבעיות האלה מבלבלות אותך, ואנסה לענות על שאלתך. ראשית, כל אימת שאותקף באופן אישי, אני אקבע האם התוקף הינו בן האל – אחי שלי בגוף בשר ודם – ואם יצור שכזה אינו נכון בשיקול דעת מוסרי ובתבונה רוחנית, לא אהסס להגן על עצמי במלוא יכולות ההתנגדות שלי, וללא כל התחשבות בתוצאות לתוקף. אך לא אתקוף כך אדם בעל מעמד של בן, ואפילו לא מתוך הגנה עצמית. במילים אחרות, לא אעניש אותו מראש וללא משפט על כך שתקף אותי. אנסה בכל דרך למנוע מתקפה שכזו, ואם אכשל, אנסה לצמצם את נזקיה. גניד, אני בוטח באופן מלא בהשגחתו של אבי השמימי; הקדשתי את עצמי לעשות את רצון אבי שבשמיים. אינני מאמין שיכול להיגרם לי נזק; אינני מאמין שמשהו שאיביו עשויים לעשות יכול לחבל באמת במשימת חיי, וכמובן שאין לנו מה לחשוש מפני

end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469:2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469:3) “Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father’s overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in

אלימות מצד חברינו. הנני בטוח לחלוטין שהיקום כולו מעוניין בטובתי – והנני מתעקש להאמין בלב שלם באמת העוצמתית-בכל הזו, וללא קשר לכל המופעים אשר עשויים להעיד על ההיפך מכך.”

ואולם, גניד לא היה לגמרי שבע רצון. הם שוחחו פעמים רבות על אודות הסוגיות האלה, וישוע סיפר לו על יעקב, בנו של הבנאי. כאשר גניד למד על האופן שבו מינה עצמו יעקב להגן על ישוע, הוא אמר: “אה, אני מתחיל להבין זאת! ראשית, רק לעיתים רחוקות ירצה אדם נורמלי לתקוף אדם אדיב שכמותך, ואפילו אם מישו היה כה חסר-דעת עד כדי כך שיעשה כן, קרוב לוודאי שיהיה אדם אחר באזור אשר יעמוד להגנתך, ממש כשם שאתה תמיד קם להציל את אלו אשר שריונים במצוקה. אני מסכים אתך בלבי, המורה, אך הראש שלי חושב שאם הייתי בנעליו של יעקב, הייתי נהנה להעניש את הבחורים הגסים שהתיימרו לתקוף אותך רק בגלל שהם סברו כי לא תגן על עצמך. אני מניח שאתה בטוח למדי בעת מסעך שלך בחיים, משום שאתה מבלה הרבה מזמנך בסיוע ובסעד לאחייך השריונים במצוקה – וככל הנראה תמיד יהיה שם מישו אשר יעמוד להגנתך.” וישוע ענה: “המבחן הזה טרם הגיע, גניד, ולכשיבוא, נידרש לעשות את רצון האב.” וזה כל מה שהנער הצליח לחלץ מפי מורו בנושא הקשה הזה של הגנה עצמית ושל חוסר-התנגדות. בפעם אחרת הוא כן חילץ מישוע את הדעה כי לחברה המאורגנת עומדת כל הזכות להשתמש בכוח על-מנת להוציא אל הפועל את חוקיה הצודקים.

heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary.”

^{133:1.5 (1470:1)} But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: “Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: “That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. בעלייה לספינה בטאראנטו

בעודם ממתינים במזח לפריקתה של הסחורה מן הסירה, ראו הנוסעים גבר שהתנהג שלא כראוי כלפי אשתו. כמנהגו, התערב ישוע לטובת הצד המותקף. הוא ניגש אל מאחורי הגבר, נגע בעדינות בכתפו ואמר: “ידידי, אני יכול לדבר אתך לרגע בפרטיות?” האיש הכעוס היה נבוכ מהפנייה שנעשתה בגישה הזו, ולאחר רגע של היסוס מלמל – “אה – למה – כן, מה אתה רוצה ממני?” ישוע הוביל את האיש הצידה ואמר לו: “ידידי, אני מבין שככל הנראה קרה לך דבר-מה איום ונורא; אשמח מאוד אם תוכל לומר לי מה קרה לאדם כה חזק שגורם לו לתקוף את אשתו, אם ילדי, ועוד לעשות זאת כך לעיני כל. אני בטוח שאתה מרגיש שיש לך סיבה טובה כלשהי למתקפה הזו. מה עשתה האישה על-מנת לקבל יחס שכזה מבעלה? כשאני מתבונן בך, אני רואה בעיניך כי אתה אוהב צדק ורואה

2. EMBARKING AT TARENTUM

^{133:2.1 (1470:2)} While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — “er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: “My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault.

אפילו את רצונך להפגין רחמים. אני מעז לומר שאם היית מוצא אותי לצד הדרך, מותקף על-ידי שודדים, היית רץ להגנתי ללא היסוס. אני מעז לומר גם שעשית דברים אמיצים רבים כאלה בימי חיך. וכעת, ידידי, אנא אמור לי מה קרה? האם האישה עשתה משהו רע, או שמא איבדת את עשתונותיך בטיפשות ותקפת אותה?" מה שנגע ללבו של האיש לא היה כל-כך מה שאמר, אלא האופן שבו התבונן בו ישוע בנועם והחיוך האוהד שחיך אליו בסיום דבריו. אמר האיש: "אני מבין שאתה כומר ציניקן, ואני מודה לך על כך שריסנת אותי. אשתי לא עשתה דבר כה רע; היא אישה טובה, אבל היא מעצבנת אותי באופן שבו היא מתגרה בי בפומבי, וכך אני מאבד את עשתונותי". אני מצטער על חוסר השליטה העצמית שלי, ואני מבטיח לנסות ולחיות על-פי ההבטחה שהבטחתי בעבר לאחד מאחיך, אשר לפני שנים רבות לימד אותי את הדרך הטובה יותר. אני מבטיח לך."

ואז, בעודו נפרד ממנו לשלום, אמר לו ישוע: "אחי שלי, זכור תמיד כי לגבר לא נתונה בדיון שום סמכות על האישה, פרט לסמכות שהאישה הסכימה לתת לו מרצונה שלה. אשתך התחייבה לחיות לצדך, להילחם לצדך ולקחת על עצמה את החלק הארי של נטל הולדת הילדים וגידולם; ובתמורה לשירות המיוחד הזה, יהיה זה מן ההוגנות שהיא תקבל ממך את אותה הגנה מיוחדת אשר יכול הגבר להעניק לאישה, לשותפה אשר חייבת להרות, ללדת ולהזין את הילדים. הדאגה האוהבת וההתחשבות אשר גבר מוכן להעניק לאשתו ולילדיו, מעידה על השיעור שבו הוא הגיע לרמות גבוהות יותר של תודעה עצמית רוחנית ויצירתית. האם אינך יודע שהגבר והאישה הם שותפיו של האל, בכך שהם משתפים פעולה ביצירתן של הוויות אשר גדלות ורוכשות לעצמן את שבשמיים מתייחס לרוח האם של ילדי היקום כאל שווה אליו. והרי זה לחיות בדמות האל כאשר אתה חולק את חיך, על כל המשתמע מכך, באופן שוויוני, עם השותפה האם אשר חולקת אתך באופן כה מלא את החוויה האלוהית שבמסגרתה אתם חיים מחדש בחיי ילדיכם. אילו רק היית יכול לאהוב את ילדיך כשם שהאל אוהב אותך, כי אז היית אוהב ומוקיר את אשתך ממש כשם שהאל אוהב אותך, אם כל ילדי הרוח ומרומם את הרוח האינוסופית, אם כל ילדי הרוח אשר ביקום עצום ממדים."

וכאשר הם עלו לספינה, הם צפו בזוג הדומע, החבוק בדממה. גונוד, אשר שמע את מחציתם השנייה של דברי ישוע, הגה בהם במשך כל אותו היום, והחליט לארגן את ביתו שלו מחדש עם חזרתו להודו.

מכיוון שהרוחות לא נשבו לטובתם, המסע לניקופוליס היה נעים אך איטי. השלושה בילו

What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?" It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: "I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you."

^{13322 (1471.1)} And then, in bidding him farewell, Jesus said: "My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe."

^{13323 (1471.2)} As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

^{13324 (1471.3)} The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three

שעות רבות בסיפור חוויותיהם ברומא ונזכרו בכל הקורות אותם מאז נפגשו בירושלים. גניד החל להיות ספוג ברוח הסעד האיש. הוא החל לעבוד עם כלכל הספינה, אך ביום השני, כאשר נקלע למים דתיים עמוקים, הוא קרא ליהושע על-מנת שזה יעזור לו.

בניקופוליס הם בילו במשך מספר ימים. זו העיר אשר ייסד כחמישים שנים קודם לכן אוגוסטוס כ"עיר הניצחון" לזכר קרב אקטיום, במקום שבו חנה עם צבאו לפני הקרב הזה. הם השתכנו בביתו של אדם בשם ירמי, גר יוני שאמונתו יהודית ושאותו הם פגשו בספינה. באותו בית בילה השליח פאולוס לאחר מכן במשך כל החורף עם בנו של ירמי, במהלך השליחות המיסיונרית השלישית שלו. מניקופוליס הם הפליגו באותה ספינה לקורנתוס, בירת הפרובינקיה הרומית של אַכַּיָּה.

spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

^{13325(1471.4)} They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the "city of victory" in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. בקורנתוס

עד להגעתם לקורנתוס גניד כבר התעניין מאוד בדת היהודית, ולכן לא היה כל דבר מוזר בכך שיום אחד, בשעה שהם עברו ליד בית-כנסת וראו את האנשים נכנסים, הוא ביקש את ישוע לקחת אותו לתפילה. באותו יום, הם שמעו את דרשתו של רב מלומד אחד על אודות "גורל ישראל", ולאחר התפילה הם פגשו את קריספוס, אשר עמד בראש אותו בית הכנסת. הם שבו פעמים רבות לתפילות בית הכנסת, אך בעיקר על-מנת לפגוש בקריספוס. גניד חיבב עד מאוד את קריספוס, את אשתו ואת חמשת ילדיו. הוא נהנה מאוד להתבונן באופן שבו יהודי מנהל את חיי משפחתו.

בעוד שגניד לומד על אודות חיי המשפחה, ישוע לימד את קריספוס את דרכי החיים הדתיות הטובות יותר. ישוע ערך יותר מעשרים מפגשים עם יהודי מרחיק-ראות זה; ואין להתפלא על כך שכאשר פאולוס הטיף באותו בית-כנסת ממש, וכאשר היהודים דחו את המסר והחליטו בהצבעה לאסור עליו להמשיך ולהטיף בבית הכנסת, ובשעה שהוא הלך אז אל הגויים, היו אלו קריספוס וכל משפחתו אשר אימצו את הדת החדשה; והוא הפך לאחד מגדולי התומכים בכנסייה הנוצרית אשר פאולוס ארגן בקורנתוס בשלב מאוחר יותר.

במהלך שמונה-עשר החודשים שבהם הטיף פאולוס בקורנתוס, שם הצטרפו אליו מאוחר יותר סילא וטימותיוס, הוא פגש רבים אחרים שאותם לימד "המורה היהודי של בן הסוחר היהודי".

בקורנתוס הם פגשו אנשים מכל הגזעים אשר הגיעו משלוש יבשות. לאחר אלכסנדריה ורומא, הייתה זו העיר הקוסמופוליטית ביותר באימפריית הים התיכון. העיר הציעה דברים מעניינים רבים, וגניד לא התעייף מביקוריו

3. AT CORINTH

^{13331(1471.5)} By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the "Destiny of Israel," and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

^{13332(1472.1)} While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew, and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

^{13333(1472.2)} During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the "Jewish tutor of the son of an Indian merchant."

^{13334(1472.3)} At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew

במבצר אשר מוקם בגובה של כשבע-מאות מטרים מעל לפני הים. הוא אף בילה חלק גדול מעתות הפנאי שלו בבית הכנסת ובביתו של קריספוס. בתחילה הוא נתקף בהלם למראה מעמדה של האישה בבית היהודי, ולאחר מכן הוקסם מן הדבר; עבור היהודי הצעיר הזה זו הייתה בבחינת התגלות.

ישוע וגניד התארחו לעיתים קרובות בבית יהודי נוסף, זה של יוסטוס, סוחר אדוק אשר גר לצד לבית הכנסת. ולאחר מכן, כאשר שהה השליח פאולוס בבית הזה, הוא שמע פעמים רבות סיפורים על אודות ביקוריהם של הנער היהודי והמורה היהודי; ושניהם, פאולוס ויוסטוס, תהו מה עלה בגורלו של המורה העברי החכם והמבריק כל-כך הזה.

עוד בהיותם ברומא, הבחין גניד בכך שישוע סירב להתלוות אליהם אל בתי המרחץ הציבוריים. לאחר מכן, ניסה האיש הצעיר לשדל את ישוע להסביר את יחסו כלפי המינים השונים. ואף-על-פי שישוע ענה על שאלותיו של הנער, נראה היה שהוא לא אבה להרחיב בנושאים הללו. ערב אחד, בעת שצעדו ברחובות קורינתוס, ליד המקום שבו חומת המבצר ירדה לכיוון הים, נתקלו בהן שתי זונות. גניד האמין, ובצדק, כי ישוע היה איש בעל אידיאלים נעלים, וכי הוא תיעב כל מה שמזוהה ונגוע ברשע; ובהתאם לכך הוא פנה אל הנשים האלה בגסות ונופף להן להסתלק. כאשר ראה זאת ישוע, הוא אמר לגניד: "כוונתך טובה, אך אל נא תתיימר לדבר כך אל ילדי האל, אפילו אם במקרה אלו הינם ילדיו הטועים. מי שזמן לשפוט את הנשים האלה? האם תדע את כל הנסיבות אשר הובילו אותן להתפרנס באופנים הללו? בוא, עצור עמי כאן מעט ונשוחח על כל הנושאים הללו." בנות הלוויה נדהמו למשמע דבריו, אפילו עוד יותר מאשר גניד נדהם.

ובעת שהם עמדו כך לאור הירח, המשיך ישוע ואמר: "בכל אדם שוכנת רוח אלוהית, מתת האב שבשמיים. רוח טובה זו מנסה תמיד להוליך אותנו אל עבר האל, לסייע לנו למצוא את האל ולדעת אותו; אך בתוככי בני התמותה נמצאות אף נטיות טבעיות פיזיות רבות, אשר הבורא הניח אותן שם לרווחתו של היחיד ולרווחת הגזע. כעת, לעיתים קרובות גברים ונשים מתבלבלים בעת שהם מנסים להבין את עצמם ולהתמודד עם מגוון הקשיים של החיים בעולם אשר נשלט במידה רבה על-ידי האנוכיות והחטא. אני מבחין, גניד, שאף אחת משתי הנשים האלה איננה רעה מרצונה. ממראה פניהן אני יכול ללמוד שהן חוו צער רב; שהן סבלו רבות מגורל שנדמה כאכזר; הן לא בחרו את סוג החיים הזה בכוונה תחילה; הן נכנעו ללחץ השעה מתוך רפיון שגובל בייאוש, וקיבלו על עצמן להתפרנס באופנים חסרי הטעם הללו מתוך אמונה שזוהי הדרך הטובה ביותר לצאת ממצב שנדמה חסר תקווה. גניד, ישנם

weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

^{13335 (14724)} Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

^{13336 (14725)} When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: "You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters." The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

^{13337 (14726)} As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: "There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour

אנשים שלבם הוא רע באמת; אלו בחרים בכוונה תחילה לעשות דברים רעים, אבל תאמר לי בעצמך. כשאתה מתבונן בפניהן, אשר מכוסים כעת בדמעות, האם אתה רואה דבר-מה רע או מרשע?" וכאשר ישוע השתהה על-מנת להמתין לתשובתו של גניד, נבלע קולו של זה והוא מלמל: "לא מור, אינני רואה. ואני מתנצל על הגסות שבה נהגתי כלפיהן – אבקש את סליחתן." ואז אמר ישוע: "ובשמן אני דובר ואומר לך כי הן סלחו לך, ממש כשם שאני דובר בשם אבי שבשמיים אשר סלח להן. וכעת, בואו כולכם עמי, נלך לבית חברי, שם נבקש להתרענן ונתכנן חיים חדשים וטובים יותר לעתיד לבוא." עד לרגע הזה הנשים הנדהמות לא פצו את פיהן; הן התבוננו אחת בשנייה והלכו בדממה אחר הגברים אשר הורו להן את הדרך.

תארו לעצמכם את ההפתעה שאחזה באשת יוסטוס למשמע דברי ישוע, כאשר הופיע בשעה מאוחרת זו מלווה בגניד ובשתי הנשים הזרות האלה ואמר: "סלחי לנו על כך שבאנו בשעה הזו, אך גניד ואני נשמח לאכול דבר-מה ולחלוק את המזון עם שתי חברותינו החדשות האלה, אשר אף הן זקוקות להזנה; ופרט לכל זאת, באנו אלייך מתוך מחשבה שאולי תסכימי לייעץ לנו מהי הדרך הטובה ביותר לסייע לנשים האלה להתחיל בחיים מחדש. הן תוכלנה לספר לכם את סיפורן, אך אני משער שהן חוו צרות רבות, והעובדה שהן נוכחות כאן בביתכם מעידה על כך שהן משתוקקות להכיר אנשים טובים, וכמה שהן תשמחנה לקבל הזדמנות להראות לעולם – ואפילו למלאכי השמיים – לאילו נשים אמיצות ונאצלות הן תוכלנה להפוך."

וכאשר ערכה מרתה, אשת יוסטוס, את המזון על השולחן, קם ישוע לפתע על-מנת לעזוב באומרו: "כבר מאוחר, ואביו של האיש הצעיר הזה ממתין לנו. אנו מבקשים את סליחתך בשעה שאנו משאירים אתך יחד – שלוש הנשים – ילדותיהן האהובות של הגבוה ביותר. ואני אתפלל לך שתקבלו הנחיה רוחנית, בעת שאתן מתכננות חיים חדשים וטובים יותר על-פני הארץ וחי' נצח בעולם הכביר הבא."

וכך עזבו ישוע וגניד את הנשים. עד לאותו רגע שתי בנות הלוויה לא פצו את פיהן; וגניד אף הוא נותר נעדר מילים. ואף מרתה נותרה דמומה במשך מספר רגעים נוספים, אך אז היא התעשתה ועשתה למען הנשים הזרות האלה את כל אשר קיווה ישוע. המבוגרת יותר מבין שתי הנשים מתה זמן מה לאחר מכן, אך עם תקווה מזהירה להישרדות נצחית, ואילו האישה הצעירה עבדה בעסק של יוסטוס, ולאחר מן הייתה חברה במשך כל ימי חייה בכנסייה הנוצרית הראשונה בקורינתוס.

בביתו של קריספוס, ישוע וגניד פגשו פעמים אחדות אדם בשם גַאיוס, אשר לאחר מכן הפך לתומך נאמן של פאולוס. במהלך החודשיים הללו בקורינתוס, הם שוחחו באופן אינטימי עם עשרות יחידים ראויים, וכתוצאה מן הקשרים המקריים-

and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

^{133:38 (1473:1)} Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become."

^{133:39 (1473:2)} When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

^{133:10 (1473:3)} Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

^{133:11 (1473:4)} Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a

לכאורה הללו, הושפעו למעלה ממחצית מן היחידים הללו להצטרף בשלב מאוחר יותר לחברים בקהילה הנוצרית.

כאשר הגיע פאולוס לקורנתוס בפעם הראשונה, הוא לא התכוון לבקר בה ביקור ממושך. אך הוא לא ידע עד כמה הכין המורה היהודי את הקרקע עבור מלאכתו. ויתרה מכך, הוא גילה שעניין רב ניעור עוד לפני כן באקילה ובפרסיילה. אקילה היה אחד מן הציניקנים שעמם עמד ישוע בקשר עוד ברומא. בני הזוג הזה היו פליטים יהודים אשר הגיעו מרומא, ובמהרה הם אימצו את תורתו של פאולוס. הוא חי עמם ועבד עמם, שכן גם הם תפרו אוהלים. ומפאת הנסיבות האלה, האריך פאולוס את שהותו בקורנתוס.

result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

^{133:12 (147:3)} When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. עבודה אישית בקורנתוס

לישוע ולגניד נודעו עוד חוויות רבות בקורנתוס. הם שוחחו שיחות אינטימיות עם אנשים רבים אשר נהנו עד מאוד מן ההנחיה אשר קיבלו מישוע.

ישוע לימד את הטוחן לטחון את גרעיני האמת במטחנת התנסויות החיים, ובכך לרכך את מה שקשה בחיים האלוהיים ולסייע אפילו בידי החלשים והנרפים שבאחיו לקבלם. וכך אמר ישוע: "תן את חלב האמת לאלו אשר הבחנתם הרוחנית היא כשל תינוק. בחיך ובסעד האוהב שלך הגש את המזון הרוחני באופן מעורר תיאבון, ובאופן הנכון שבו כל השואל אותך יוכל לקלוט."

לקנטוריון הרומי הוא אמר: "תן לקיסר את אשר לקיסר ולא את אשר לאל. אין סתירה בין שירות כן לאל לבין שירות נאמן לקיסר, אלא אם כן הקיסר יתיימר, בשחצנותו, לדרוש לעצמו את היחס אשר רק האלוהות תוכל לדרוש. אם תזכה להכיר את האל, נאמנות אליו רק תהפוך אותך ליותר נאמן ומסור לקיסר ראוי."

ולמנהיגה הן של הכת המיתראית הוא אמר: "טוב תעשה אם תבקש דת של גאולת נצח, אך הנך שוגה כאשר אתה מבקש אמת מפוארת שכזו במסתורין מעשה ידי אדם ובפילוסופיה האנושית. האם אינך יודע שמסתורין גאולת הנצח שוכן בנשמתך שלך? האם אינך יודע כי אל השמיים שלח את רוחו לשכון בתוכם, וכי רוח זו תוליד כל אדם אוהב-אמת וכל אחד המשרת את האל אל מחוץ לחיים האלה, ודרך שערי המוות הלאה ומעלה אל פסגות נצח האור, היכן שהאל ממתיק לקבל את ילדיו? ולעולם אל תשכח את זאת: אם באמת תבקשו להידימות לו, אתם אשר יודעים את האל הנכם בני האל."

למורה האפיקורס הוא אמר: "טוב תעשה אם תבחר את המיטב ותעריך את טוב, אך האם

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

^{133:41 (147:1)} Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

^{133:42 (147:2)} The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

^{133:43 (147:3)} To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor."

^{133:44 (147:4)} To the earnest leader of the Mithraic cult he said: "You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him."

^{133:45 (147:5)} To the Epicurean teacher he said: "You do well to choose the best and esteem the good,

תנהג בחוכמה בעת שהנך נכשל בניסיוןך להבחין בדברים הגדולים יותר של החיים ברי התמותה, אלו המתגשמים במחוזות הרוח ואשר נגזרים מן ההכרה בנוכחות האל שבלב האדם? הדבר הגדול מכולם בחוויה אנושית הינו להגיע לידיעת האל, אשר רוחו שוכנת בתוכך, ואשר מבקשת להובילך קדימה במסע הארוך, הכמעט אינסופי, בדרך אל נוכחותו האישית של אבינו המשותף, אל הבריאה כולה, אדון היקומים כולם."

לבנאי והקבלן היווני הוא אמר: "ידיד, בעת שאתה בונה לאדם את מבני החומר, הצמח אופי רוחני בדמות הרוח האלוהית המצויה בנשמתך. אל תניח להישגיך כבנאי בזמן להתעלות על הישגיך כבן רוחני של ממלכת השמיים. ובעת שתבנה את ארמונות הזמן עבור הזולת, אל נא תזניח את רכישת הבעלות על ארמונות הנצח עבורך אתה. לעולם זכור כי קיימת עיר אשר יסודותיה צדק ואמת, עיר שאותה בנה ויצר האל."

לשופט הרומי הוא אמר: "ובשעה שאתה שופט בני אדם, זכור כי יום אחד גם אתה תעמוד בדין לפני שליטי היקום. שפוט בצדק, ואפילו ברחמים, ממש כשם שיום אחד תבקש אתה עצמך רחמים מידי השופט העליון. שפוט כפי שהיו שופטים אותך בנסיבות דומות, ותן הן לרוח החוק והן לצו החוק להובילך. וכשם שאתה שופט משפט צדק מתוך הגינות, ובהתאם לצרכיהם של אלו המובאים לפניך, כך תהיה אתה עצמך רשאי לצפות לצדק מרוכך ברחמים בעת שתעמוד ביום מן הימים לפני שופט הארץ כולה."

לאדונית הפונדק היווני הוא אמר: "ארחי את אורחיך כאילו הנך מארחת את ילדיו של הגבוה ביותר. רוממי את עמל היומיום לדרגת אמנות מעודנת, בעודך מבניה יותר ויותר כי הנך משרתת את האל בדמות האנשים שבקרבם הוא שוכן באמצעות רוחו אשר ירדה לחיות בלב האדם; ובקשי אגב זאת לשנות את דעתם ולהוביל את נשמותיהם לידיעת אב פרדיס, אבי כל מתת הרוח האלוהית הזו."

ישוע נפגש פעמים רבות עם סוחר סיני אחד. כאשר ישוע נפרד מעליו לשלום, הוא הפציר בו: "סגוד רק לאל, הוא אב הרוח הקדמון האמיתי שלך. זכור כי רוחו של האב לנצח חיה בקרבך ולעולם מכוונת את נשמתך לעבר השמיים. אם תלך אחר הכוונתה הבלתי-מודעת של רוח אלמותית זו, מובטח לך כי תמשיך בדרך הנשגבת אל מציאת האל. וכאשר אכן תמצא את האב שבשמיים, יהא זה משום שבכך שביקשת אותו, הפכת להיות דומה לו יותר ויותר. וכעת, הנני נפרד ממך לשלום, ציאנג, אך רק לתקופת מה, שכן אנו נשוב וניפגש בעולמות האור, שם מיקם אבי נשמות הרוח מקומות מפגש נעימים רבים עבור אלו העושים את דרכם לעבר

but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes."

^{13346 (14746)} To the Greek contractor and builder he said: "My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God."

^{13347 (14747)} To the Roman judge he said: "As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth."

^{13348 (14751)} To the mistress of the Greek inn he said: "Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit."

^{13349 (14752)} Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: "Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father's spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are

פרדיס.

לנוסע אחד מבריטניה הוא אמר: "אחי, רואה אני כי אתה הנך רודף אמת, ואני רומז לך כי רוח אבי כל האמת עשויה לשכון בתוכך. האם ניסית באמת ובתמים לשוחח עם רוח נשמתך שלך? זהו אכן דבר קשה, ורק לעתים רחוקות אנו מודעים להצלחה של הדבר; אך בכל פעם שהדעת החומרית תנסה בכנות לתקשר עם הרוח השוכנת בה, היא תצליח במידת-מה, אף-על-פי שרוב ההתנסויות האנושיות המופלאות האלה בהכרח תיוותרנה לאורך זמן אך בבחינת רישומים על-תודעתיים בנשמותיהם של בני-תמותה יודעי-אל."

לנער אשר ברח מביתו אמר ישוע: "זכור כי מפני שני דברים לא תוכל לברוח – מפני האל וממך עצמך. בכל אשר תלך, אתה לוקח עמך את עצמך ואת רוחו של אב השמיים, אשר חיה בלבך. בני, הפסק להשלות את עצמך; עצור והתמודד באומץ עם עובדות החיים; אמץ היטב את הביטחונית כי הנך בן האל ואת הוודאות בחיי הנצח, כפי שלימדתיך. מהיום ואילך, קבע לך למטרה להיות אדם אמיתי, אדם הנחוש להתמודד עם החיים באומץ ובתבונה."

לפושע אשר נידון למוות, אמר ישוע בשעתו האחרונה: "אחי, נקלעת לזמנים רעים. איבדת את דרכך; הלכת והסתבכת ברשתות הפשע. משיחותי עמך, ידוע ידעתי היטב כי לא תכננת לעשות כדבר אשר בעטיו אתה עתיד לאבד עתה את חייך ברי החלוף. אבל עשית את הדבר הרע הזה, ואחייך מצאו אותך אשם; הם קבעו כי עליך למות. לא אתה ולא אני יכולים למנוע מן המדינה את זכותה להגן על עצמה בדרך שאותה היא תמצא לנכון. דומה כי אין כל יכולת אנושית לחמוק מן העונש על העבירה. אחייך חייבים לשפוט אותך בהתאם למעשיך, אך קיים שופט אשר ממנו אתה רשאי לבקש מחילה, ואשר ישפוט אותך בהתאם למניעך האמיתיים ולכוונותיך הטובות יותר. אם חרטתך הינה אמיתית ואם אמונתך כנה היא, כי אז אל לך לחשוש ממשפטו של האל. העובדה כי השגיאה שלך גוררת עונש מוות כמשפט האדם, איננה מעמידה בסכנה את סיכוייה של נשמתך לקבל משפט צדק וליהנות מן הרחמים של בתי הדין של מעלה."

ישוע נהנה משיחות אינטימיות רבות עם מספר גדול של נשמות רעבות, מספר רב מכדי שנוכל לציין כאן ברשומות. שלושת הנוסעים נהנו משהותם בקורנתוס. מלבד אתונה, אשר נודעה יותר כמרכז חינוכי, הייתה קורנתוס בתקופה הרומית הזו העיר החשובה ביותר ביוון, ושהותם בת החודשיים במרכז המסחרי המשגשג הזה, הקנתה לשלושתם הזדמנות לרכוש מידה גדולה של ניסיון רב-ערך. שהותם בעיר הזו הייתה מבין השהויות המעניינות ביותר בכל דרכם חזרה מרומא.

Paradise-bound."

^{133:4.10 (1475:3)} To the traveler from Britain he said: "My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals."

^{133:4.11 (1475:4)} To the runaway lad Jesus said: "Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently."

^{133:4.12 (1475:5)} To the condemned criminal he said at the last hour: "My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts."

^{133:4.13 (1476:1)} Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

גונוד הרבה בעסקים בקורנתוס, אך לבסוף הוא השלים את עסקיו והם התכוננו להפליג לאתונה. הם הפליגו בסירה קטנה אשר ניתן היה לשאתה ביבשה על-גבי פסים מנמל אחד של קורנתוס אל משנהו, מרחק של כשישה-עשר קילומטרים.

^{1334.14 (1476.2)} Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. באתונה – הרצאה על המדע

מעט לאחר מכן הם הגיעו למרכז החינוך והמדע היווני העתיק, וגניד התלהב מן המחשבה שיבקר באתונה ומשהותו ביוון, מרכז התרבותי של האימפריה הקדומה של אלכסנדר, אשר גבולותיה השתרעו עד למולדתו שלו, הודו. לגונוד היו אך מעט עסקים לעשות, ולפיכך הוא בילה את רוב זמנו עם ישוע וגניד. הוא נלווה אל ביקוריהם במקומות העניין והקשיב לדיונים המעניינים אשר התנהלו בין הנער לבין מורהו המגון.

באתונה עדיין פעלה בלהט אוניברסיטה גדולה, והשלושה ביקרו באולמות הלימוד שלה לעתים תכופות. ישוע וגניד שוחחו על אודות תורתו של אפלטון עוד בשעה שהם נכחו בהרצאות במוזיאון באלכסנדריה. כולם נהנו מן האומנות של יוון, אשר דוגמאות ממנה עדיין הוצגו פה ושם ברחבי העיר.

הן האב והן הבן נהנו עד מאוד מן השיחה על אודות המדע אשר ניהל ישוע בפונדק שלהם ערב אחד עם פילוסוף יווני. לאחר שכן השיח הרברבן דיבר במשך כמעט שלוש שעות, וכאשר סיים לשאת את הרצאתו, אמר ישוע כך, במונחים מודרניים של היום:

יום אחד עשויים המדענים למדוד את אנרגיית הכבידה, האור והחשמל, או את מופעי הכוח שלהם, אך אותם מדענים אף-פעם לא יוכלו לומר לכם (מדעית) מהן תופעות היקום האלה. המדע עוסק בפעילותה של האנרגיה הפיזית; הדת עוסקת בערכים נצחיים. הפילוסופיה האמיתית צומחת מתוך אותה חוכמה אשר עושה את המיטב על-מנת לתאם בין התצפיות הכמותיות לבין התצפיות האיכותיות האלה. תמיד קיימת הסכנה שהמדען, אשר עוסק רק בתחום הפיזי, ילקה בגאווה מתמטית ובאגואיזם סטטיסטי, שלא להזכיר את העיוורון הרחני.

הלוגיקה תקפה בעולם החומר, והמתמטיקה הינה כלי מהימן, כאשר יישומה מוגבל אך ורק לדברים פיזיים; אך לא נוכל להסתמך לגמרי, לא על זו ולא על זו, ביחס לבעיות החיים. החיים כוללים תופעות אשר אינן חומריות גרידא. החשבון האריתמטי גורס כי אם אדם אחד יכול לגזוז את צמר הכבשה תוך עשר דקות, כי אז עשרה אנשים יוכלו לעשות זאת תוך דקה אחת. זו אכן אריתמטיקה נכונה, אך אין הדבר נכון מבחינה עובדתית, זאת משום שעשרה אנשים לא יוכלו לעשות כן; הם יפריעו

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

^{1335.1 (1476.3)} They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

^{1335.2 (1476.4)} A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

^{1335.3 (1476.5)} Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

^{1335.4 (1476.6)} Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena are. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

^{1335.5 (1476.7)} Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

כל-כך זה לזה והעבודה תתעכב במאוד.

המתמטיקה גורסת כי אם אדם אחד מקביל למידה מסוימת של שיעור אינטלקטואלי ומוסרי, כי אז עשרה אנשים יהיו שקולים לשיעור גדול פי עשרה מכך. אך כאשר מדובר באישיות האנושית, יהיה נכון יותר לומר כי ערכה של התאגדות כזו של אישיות הינה כסכום ריבוע מספר האישיות המצויות בנוסחה, ולא כסכום האריתמטי הפשוט שלהן. קבוצה חברתית של בני-אדם, אשר פועלת במתואם ובהרמוניה, שקולה לכוח גדול הרבה יותר מזה של סכום חבריה.

את הכמות ניתן לזהות כעובדה, ובכך היא הופכת לדבר אחד מבחינה מדעית. אך האיכות, אשר נתונה לפירושה של הדעת, מייצגת אומדן של ערכים, ולפיכך חייבת להישאר כהתנסות של היחיד. כאשר הן המדע והן הדת יהפכו פחות דוגמטיים ויותר סובלניים כלפי הביקורת, או אז תתחיל הפילוסופיה להשיג אחדות בהבנתה התבונית את היקום.

אילו רק תוכלו להבחין באופן שבו היקום אכן פועל, תבחינו באחדות ביקום הקוסמי. היקום האמיתי הינו אוהד כלפי כל אחד ואחד מילדי האל הנצחי. הבעיה הממשית היא: כיצד תוכל הדעת הסופית של האדם להגיע לאחדות מחשבה לוגית, אמיתית ומתואמת? ניתן להגיע למצב מנטאלי כזה של ידיעת היקום אך ורק באמצעות ההבנה שהעובדה הכמותית ושהערך האיכותי נגרמים שניהם על-ידי גורם אחד – אב פרדיס. תפישה מושגית זו של המציאות מניבה תובנה רחבה יותר על אודות אחדות התכליתית של תופעות ביקום; היא אפילו מגלה את המטרה הרוחנית של הישג ההתקדמות המדורגת של האישיות. וזהו מושג האחדות אשר יכול לחוש את הרקע הבלתי-משתנה של יקום חי, שבו משתנות מערכות היחסים הבלתי-אישיות ללא הרף ושוב מתפתחות ברציפות מערכות היחסים אישיות.

החומר, הרוח והמצב אשר מפריד ביניהם מהווים שלוש רמות באחדותו האמיתית של היקום הממשי, רמות המתואמות זו עם זו והקשורות זו לזו. ללא קשר למידה שבה נדמים העובדות והערכים המופיעים ביקום כשונים, אחרי ככלות הכול, הם מאוחדים בעליון.

מציאות הקיום החומרי קשורה לאנרגיה לא-ידועה, כמו גם לחומר הנראה לעין. כאשר אנרגיות היקום מאטות עד כדי כך שהן רוכשות את מידת התנועה הנדרשת, או אז, ותחת התנאים המאפשרים הללו, אותן אנרגיות הופכות למסה. ואל לכם לשכוח כי הדעת, זו אשר תוכל לבדה להבחין בנוכחותן של המציאויות המוצגות לה, אף היא עצמה אמיתית. והגורם הבסיסי של יקום זה של אנרגיה-מסה, דעת ורוח, הינו נצחי – הוא מתקיים ומתהווה בטיבם ובתגובותיהם של האב האוניברסלי ושל המתואמים-עמו המוחלטים.

הם כולם נדהמו ממילותיו של ישוע, ובעת

^{13356 (1477.1)} Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

^{13357 (1477.2)} Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

^{13358 (1477.3)} There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

^{13359 (1477.4)} Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

^{133510 (1477.5)} Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

^{133511 (1477.6)} They were all more than astounded at

שהיווני נפרד מהם, הוא אמר: "סופסוף חזו עיני ביהודי אשר חושב על דבר אחר מאשר עליונות גזעית ומדבר על דבר-מה אשר אינו דת." והם פרשו לשנת הלילה.

שהותם באתונה הייתה נעימה ומועילה, אך לא פורייה במיוחד בנוגע לקשרים האנושיים אשר יצרו. יותר מדי מתושבי אתונה של אותם ימים היו או חדורים בגאווה אינטלקטואלית שנבעה מן המוניטין אשר צברו בתקופות אחרות, או טיפשים ובורים, בהיותם צאצאי העבדים הנחותים של אותן תקופות מוקדמות יותר, אשר בהן נודעה יוון לתהילה ושבחן שכנה החוכמה בדעת תושביה. ואף-על-פי-כן, בקרב תושבי אתונה עדיין היו אנשים חריפים רבים.

the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

^{1335.12(1477.7)} The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. באֶפֶסוס – ההרצאה על הנשמה

מאתונה הם יצאו דרך טְרוֹאס לֶאֶפֶסוס, בירתה של הפרובינקיה הרומית אסיה. הם ביקרו פעמים רבות במקדש המפורסם של ארטמיס האֶפֶסית, אשר נמצא במרחק כשלושה קילומטרים מחוץ לעיר. ארטמיס הייתה האלה המפורסמת ביותר בכל רחבי אסיה הקטנה, גלגול של האם האלוהית מן התקופות האַנטוליות הקדומות עוד יותר. האליל הגס אשר הוצב במקדש עצום הממדים אשר הוקדש לה, ירד, על-פי המסורת, הישר מן השמיים. ומכיוון שלא כל מנהגיו המוקדמים של גניד ביחס לתמונות ולסמלים אלוהיים פסו וחוסלו, הוא סבר כי מוטב לו לקנות קופסת כסף קטנה לכבוד אלת הפריון הזו מאסיה הקטנה. באותו לילה הם שוחחו ארוכות על אודות סגידה לחפצים מעשי ידי אדם.

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

^{1336.1(1477.8)} On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

ביום השלישי לשהותם הם צעדו לאורך הנהר על-מנת לצפות בזרימה של שפך הנהר. בצהרי היום הם שוחחו עם צעיר פיניקי, אשר נתקף געגועים לביתו וחש ברע; אך יותר מכל נתקף קנאה כלפי אדם צעיר אחר, אשר זכה לקבל קידום לפניו. ישוע דיבר אליו דברי נחמה וציטט את הפתגם היהודי העתיק: "מתן אדם, יִרְחִיב לוֹ וְלִפְנֵי גְדֹלִים יִנְחֶנּוּ."

^{1336.2(1478.1)} On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: "A man's gift makes room for him and brings him before great men."

מכל הערים הגדולות אשר בהן הם ביקרו במסעם בים התיכון, כאן באפסוס הם הצליחו לסייע במידה הפחותה ביותר לעבודה העתידית של המיסיונרים הנוצרים. הנצרות חבה את ההתחלה שלה באפסוס בעיקר למאמציו של פאולוס, אשר התגורר כאן במשך שנתיים, תפר אוהלים למחייתו והרצה על דת ועל פילוסופיה מדי ערב באולם הראשי של בית המדרש של טוֹרְנוֹס.

^{1336.3(1478.2)} Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

בבית המדרש הפילוסופי המקומי הזה פעל אדם בעל מחשבה מתקדמת שעמו ערך ישוע מספר מפגשים מועילים. במהלך השיחות האלה השתמש ישוע שוב ושוב במילה "נשמה". לבסוף שאל אותו יווני מלומד זה למה כוונתו

^{1336.4(1478.3)} There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word "soul." This learned Greek finally

ב"נשמה," ועל כך ענה ישוע:

"הנשמה הינה אותו חלק באדם המתבונן-בעצמו, המבחין-באמת ומבחין-ברוח, החלק אשר לעד מרומם את ההווה האנושית מעל לעולם בעלי החיים. תודעה-עצמית כשלעצמה איננה הנשמה. תודעה עצמית מוסרית הינה המימוש העצמי האמיתי של האדם, והיא מהווה את הבסיס לנשמה האנושית; ואילו הנשמה הינה אותו חלק של האדם אשר מייצג את ערכיות פוטנציאל ההישרדות של ההתנסות האנושית. מאפייניה של הנשמה הם בחירה מוסרית והישג רוחני, היכולת לדעת את האל והדחף להידמות לו. נשמתו של האדם לא תוכל להתקיים בנפרד ממחשבה מוסרית ומפעילות רוחנית. נשמה קפואה ועומדת הינה נשמה מתה. אך נשמתו של האדם נבדלת מן הרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת. הרוח האלוהית מגיעה בדיוק בפעם הראשונה שבה פועלת הדעת האנושית באופן מוסרי, וזהו הינו אף מועד הולדת הנשמה.

"הישרדותה או אובדנה של נשמה תלויה ביכולת של התודעה המוסרית להצליח לרכוש מעמד הישרדות באמצעות ברית הנצח שלה עם מתת הרוח האלמותית הנלווית לה. גאולה הינה התהליך שבו הופכת ההתממשות העצמית של התודעה המוסרית לרוחנית, ובכך היא הופכת לבעלת ערך של הישרדות. כל צורות העימות בנשמה נובעות מחוסר-הרמוניה בין התודעה העצמית המוסרית, או הרוחנית, לבין התודעה העצמית האינטלקטואלית גרידא.

"כאשר הנשמה האנושית מבשילה, הופכת נאצלת ורוחנית, היא מתקרבת למעמד אלוהי בכך שהיא מתקרבת להיות הווה המפרידה בין החומרי לרוחני, בין העצמי החומרי לרוח האלוהית. קשה לתאר את נשמתו האנושית המתפתחת של האדם, וקשה עוד יותר להגימה, וזאת לפי שהיא איננה ניתנת לגילוי, לא בשיטות חקר חומריות ולא בבדיקה רוחנית. מדע החומר אינו יכול להדגים את קיומה של נשמה, וכך גם בדיקה רוחנית לגמרי. ולמרות הכישלון, הן של מדע החומר והן של אמות המידה הרוחניות, לגלות את קיומה של הנשמה האנושית, כל אדם מוסרי מודע יודע את קיומה של נשמתו מתוך התנסות אישית אמיתית וממשית."

7. השהות בקפריסין – ההרצאה על הדעת

זמן קצר לאחר מכן הם הפליגו לקפריסין, עם עצירה ברודוס. הם נהנו מן ההפלגה הארוכה בים והגיעו לאי היעד כאשר הם נינוחים בגופם ורעננים בנפשם.

מכיוון שמסעם ברחבי הים התיכון התקרב לסימום, הם תכננו ליהנות מתקופה אמיתית של מנוחה ומשחק בעת ביקורם בקפריסין. הם נחתו בפאפוס ומיד החלו לאסוף את הצידה הדרושה

asked him what he meant by "soul," and he replied:

^{13365 (14784)} "The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

^{13366 (14785)} "The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

^{13367 (14786)} "The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience."

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

^{13371 (14791)} Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

^{13372 (14792)} It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly

לשהות בת שבועות אחדים בהרים הסמוכים. ביום השלישי להגעתם הם יצאו לדרך בכיוון הגבעות, ובהמות המשא העמוסות שלהם עמם.

במשך שבועיים נהנו השלושה מאוד, ואז, ללא כל התרעה, נפל גניד הצעיר לפתע למשכב וחלה מאוד. במשך שבועיים ימים הוא סבל מחום גבוה ולעיתים תכופות נתקף הזיות; הן ישוע והן גונוד טיפלו בנער החולה. ישוע טיפל בו במיומנות וברוך, והאב דהם מן הרכות ומן המיומנות שבה סעד ישוע את הצעיר. הם נמצאו הרחק ממקום ישוב, והנער היה חולה מדי מדי לנוע; לפיכך הם התכוננו כמיטב יכולתם לסעוד אותו לרפואה שם בהרים.

במשך תקופת ההחלמה של גניד, בת שלוש השבועות, סיפר לו ישוע דברים מעניינים רבים על אודות הטבע ומזגו. וכמה שהם נהנו מן ההליכות בהרים, כאשר הנער שואל שאלות, ישוע עונה לו והאב מתמוגג מכל ההופעה.

בשבוע האחרון לשהותם בהרים שוחחו ישוע וגניד ארוכות על אודות תפקודיה של הדעת האנושית. לאחר דיון שנמשך מספר שעות שאל הנער את השאלה הבאה: "אבל המורה, למה אתה מתכוון כאשר אתה אומר שהאדם חוץ צורה גבוהה יותר של מודעות-עצמית מאשר בעלי החיים המפותחים יותר?" ועל כך ישוע ענה, במונחים מודרניים:

בני, כבר סיפרתי לך הרבה על אודות דעת האדם ועל הרוח האלוהית השוכנת בקרבה, אך כעת אדגיש כי מודעות עצמית הינה מציאות. כאשר בעל-חיים כלשהו הופך להיות מודע לעצמו, הוא הופך לאדם פרימיטיבי. הישג שכזה נובע מתיאום בתפקודשבין אנרגיה בלתי-אישית לבין דעת אשר תופשת-רוח, ותופעה זו היא הגורמת להענקת מתת של נקודת מוקד מוחלטת עבור האישיות האנושית, היא רוחו של האב שבשמיים.

רעיונות אינם רישומים תחושתיים גרידא; רעיונות הינם תחושות שאליהן מצטרפת פרשנות המחשבה של העצמי האיש; והעצמי הינו יותר מאשר סך כל תחושות האדם. בעצמי מתפתח מתחיל לבצבץ משהו שמתקרב לאחדות, ואחדות זו נגזרת מן הנוכחות השוכנת בו, של חלק מן האחדות המוחלטת, חלק אשר מפעיל מבחינה רוחנית דעת שכזו, אשר מקורה מן החי והיא מודעת לעצמה.

שום בעל-חיים רגיל אינו ניחן במודעות עצמית לזמן. לבעלי-חיים יכולת לתאם באופן פיזיולוגי בין תחושות ההכרה שלהם לבין הזיכרון שלהן, אך שום בעל-חיים לא חווה הכרה במשמעות התחושה, או מתנהג כאילו הוא מקשר באופן מכוון את ההתנסויות הפיזיות המשולבות האלה, כפי שמעידות עליו המסקנות

of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

1337.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

1337.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

1337.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

1337.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

1337.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

1337.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the

אשר מסיק אדם אינטליגנטי וחושב מן הפירושים שהוא מספק להן. ועובדה זו, של קיום מודע לעצמו, שאליו נלווית מציאותה של ההתנסות הרוחנית אשר באה לאחריו, גורמת לאדם להפוך מבחינה פוטנציאלית לבן של היקום, ומבשרת על ההישג של האחדות העליונה ביקום שאליו הוא גיע בסופו של דבר.

העצמי האנושי אף אינו רק הסך של סדרת מצבי תודעה עוקבים. ללא פעולה יעילה של מסווג ומקשר תודעה, לא הייתה מתקיימת מספיק אחדות על-מנת להבטיח את הגדרת האדם כבעל עצמיות. דעת בלתי-מאוחדת שכזו הייתה מתקשה להגיע לרמות התודעה שבה ניחן האדם. אילו היו התאגדויות התודעה מקריות בלבד, כי אז היו כל בני האדם מציגים דעת בלתי-נשלטת של קישורים אקראיים, כמו זו שניתן לראות במקרים מסוימים של שיגעון מנטאלי.

דעת אנושית אשר נבנית אך ורק מהתודעה של התחושות הפיזיות, לעולם לא תוכל להגיע לרמות רוחניות; דעת חומרית מסוג כזה תחסר לחלוטין את החוש לערכים מוסריים, וכן תחסר לה תחושת ההכונה של שליטת הרוח, אשר הינה כה הכרחית לשם השגתה של אחדות הרמונית של האישיות בזמן, ואשר הינה בלתי-נפרדת מהישרדות האישיות בנצח.

הדעת האנושית מציגה כבר בשלב מוקדם איכויות על-חומריות; האינטלקט האנושי החושב האמיתי כלל אינו מוגבל על-ידי מגבלות הזמן. העובדה שיחידים נבדלים זה מזה כל-כך באופן שבו הם מצליחים בחיים, מעידה לא רק על ההבדלים במתת התורשתית ובהשפעות הסביבה, אלא גם על מידת האיחוד אשר השיג העצמי עם רוח האב השוכנת בו, השיעור שבו שני אלו מזוהים זה עם זה.

הדעת האנושית מתקשה להתמודד עם העימות הנובע מנאמנות כפולה. הנשמה מתאמצת באופן חמור כאשר היא חווה ניסיון לשרת הן את הטוב והן את הרע. הדעת אשר חווה אושר עילאי, הדעת אשר אוחדה באופן יעיל, היא זו אשר הקדישה עצמה בלב שלם לעשיית רצון האב שבשמיים. עימותים בלתי-מיושבים מחסלים את האחדות ועלולים להסתיים בהפרעות מנטאליות. ואולם, מאפיין ההישרדות של נשמה אינו צומח בעת שזו מנסה להבטיח שקט נפשי בכל מחיר, בשעה שהיא מוותרת על שאיפותיה הנאצלות, או מתפשרת על אידיאלים רוחניים; שקט נפשי שכזה מושג דווקא על-ידי התמדה נחושה בניצחון של מה שהינו אמיתי, וניצחון זה מושג כאשר כוח העוצמה של הטוב מתגבר על הרע.

למחרת הם יצאו לסלמיס, משם הפליגו לאנטיוכיה אשר על החוף הסורי.

conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

1337.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

1337.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

1337.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

1337.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

1337.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

אנטיוכיה הייתה בירת הפרובינקיה הרומית של סוריה, וכאן התגורר המושל מטעם הקיסר. באנטיוכיה התגוררו חצי מיליון תושבים; היא הייתה העיר השלישית בגודלה באימפריה, והעיר המובילה מבחינת הרוע וחוסר המוסריות במופגן אשר שרו בה. לגונד היו עסקים רבים לעשות; ומשום כך ישוע וגניד נותרו רוב הזמן לנפשם. הם ביקרו בכל מקום בעיר רב-לשונית זו, למעט בגן דפנה. גונד וגניד ביקרו במקדש הידוע לשמצה הזה, אך ישוע סירב להתלוות אליהם. מראות מעין אלו לא היו כה מזעזעים עבור הוודים, אך ביהודי אידיאליסטי הם עוררו סלידה.

ככל שהם התקרבו לפלשתינה ולסוף מסעם, הפך ישוע רציני ומהורהר. באנטיוכיה הוא נפגש עם מעט אנשים; והוא הסתובב בעיר אך מעט. לאחר שאלות רבות שהפציר גניד במורו בבקשותיו לומר לו מדוע התעניין באנטיוכיה כה מעט, ישוע אמר לבסוף: "העיר הזו לא רחוקה מפלשתינה; אולי אחזור לכאן יום אחד."

באנטיוכיה התנסה גניד בחוויה מעניינת מאוד. איש צעיר זה התברר כתלמיד מוכשר, וכבר החל ליישם בפועל חלק ממה שלמד מישוע. אחד מן ההוודים אשר היה קשור לעסקי אביו באנטיוכיה הפך להיות אדם מאוד לא נעים וממורמר, עד כי עלו מחשבות לפטרו. כאשר שמע גניד על הדבר, הוא הלך לבית העסק של אביו ושוחח ארוכות עם בן ארצו זה. אדם זה הרגיש שהוא הושם בתפקיד הלא נכון. גניד סיפר לו על אודות האב שבשמיים והרחיב את אופקיו הדתיים באופנים שונים. אך מכל מה שאמר גניד, התועלת הרבה ביותר נודעה לפתגם העברי שציטט, לדברי החוכמה הבאים: "כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכֹחְךָ עֲשֵׂה."

לאחר שהכינו את מטלטליהם למסע בשיירת הגמלים, הם ירדו לצידון ומשם לדמשק. ולאחר שלושה ימים הם היו מוכנים למסע הארוך דרך חולות המדבר.

9. במסופוטמיה

חציית המדבר בשיירת גמלים לא היוותה חידוש עבור גברים אלו, אשר הרבו במסעות. לאחר שגניד צפה במורו, אשר סייע להעמיס את עשרים גמליהם והתנדב להוליך את הגמל שלהם, הוא שאל, "המורה, האם יש דבר מה שנבצר מיכולתך?" ישוע רק חיך ואמר, "בעיני התלמיד השקדן, המורה בהחלט מקבל כבוד." והם יצאו לעבר אור, העיר הקדומה.

ישוע התעניין עד מאוד בראשית ההיסטוריה של אור, עיר מולדתו של אברהם, והיה מרותק

^{1338.1 (1480.6)} Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

^{1338.2 (1480.7)} Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: "This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime."

^{1338.3 (1481.1)} Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: "Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might."

^{1338.4 (1481.2)} After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

^{1339.1 (1481.3)} The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, "Teacher, is there anything that you cannot do?" Jesus only smiled, saying, "The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil." And so they set forth for the ancient city of Ur.

^{1339.2 (1481.4)} Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was

במידה שווה נוכח מסורותיה ועתיקותיה של העיר שושן. הוא התעניין בהן עד כדי כך שגונוד וגניד האריכו את שהותם בהן בשלושה שבועות על-מנת לאפשר לו שהות מספקת לערוך את חקירותיו, כמו גם לאפשר להם עצמם הזדמנות משופרת לשכנעו להצטרף אליהם בחזרתם להודו.

היה זה באור שישוע וגניד שוחחו ארוכות על אודות ההבדל בין ידע, חוכמה ואמת. וגניד הוקסם עד מאוד מדברי החכם היהודי: "ראשית חכמה, קנה חכמה. בכל קנין, קנה בנה. סלסלה ותרוממה. תכבדך, כי תחבקנה."

ולבסוף, הגיע היום להיפרד. כולם היו אמיצים ובייחוד הנער, אך זו הייתה חוויה קשה. כולם דמעו בעיניהם, אך היו אמיצים בליבם. גניד, בהיפרדו לשלום מעל מורהו, אמר לו: "להתראות המורה, אך לא לעד. כשאשוב לדמשק, אחפש אותך. אני אוהב אותך, משום שאני חושב שהאב שבשמיים חייב להיות דומה לך; לכל הפחות, אני יודע שאתה מאוד דומה למה שסיפרת לי עליו. אזכור את אשר לימדת אותי, אך יותר מכל, לא אשכחך." והאב אמר: "שלום למורה הדגול, אחד אשר גרם לנו להיות טובים יותר ואשר עזר לנו לדעת את האל." וכך ענה ישוע: "היו שלום, ברוכים תהיו תמיד בברכת האב אשר בשמיים." וישוע עמד על החוף והתבונן בסירה הקטנה אשר נשאה אותם אל הספינה אשר הטילה עוגן. וכך נפרד המאסטר מידידו שהגיעו מהודו בקרקס, ולא ראה אותם יותר בעולם הזה; ואף הם, בעולם הזה, לא ידעו מעולם שהאדם אשר הופיע מאוחר יותר כישוע מנצרת היה אותו חבר ממש אשר עזבו כעת – יהושע המורה שלהם.

בהודו גדל גניד להיות אדם רב-השפעה, ממשיך ראוי לאביו המוערך, והוא הפיץ הלאה הרבה מן האמיתות הנאצלות אשר הוא למד מישוע, מורהו האהוב. מאוחר יותר בחייו, כאשר שמע גניד על אודות המורה המוזר בפלשתינה אשר סיים את נתיבת חייו על הצלב, הוא זיהה את הדמיון בין הבשורה על אודות בן האדם הזה לבין תורת מורהו היהודי; ואולם, מעולם הוא לא העלה בדעתו כי שני האנשים הללו היו למעשה אותו האיש.

וכך הסתיים הפרק בחיי בן האדם, פרק אשר ניתן לכנותו בשם: משימתו של יהושע המורה.

equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

^{1339.3 (1481.5)} It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: "Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her."

^{1339.4 (1481.6)} At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: "Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you." Said the father, "Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God." And Jesus replied, "Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you." And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

^{1339.5 (1481.7)} In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

^{1339.6 (1482.1)} Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

מסמך 134. שנות המעבר

135 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 133

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 134

שנות המעבר

סעיפים

מבוא

- השנה השלושים (24 לספירה)
- המסע בשיירה אל הים הכספי
- ההרצאות באורמיה
4. ריבונות – אלוהי ואנושי
5. ריבונות פוליטית
6. חוק, חירות וריבונות
7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה)
8. השהות בהר החרמון
9. זמן ההמתנה

מבוא

במהלך המסע בים התיכון ישוע למד בקפדנות את האנשים אשר הוא פגש ואת הארצות שבהן הוא ביקר; ובסביבות הזמן הזה הוא הגיע להחלטה הסופית באשר לשארית חייו על-פני האדמה. בעבר הוא חשב על התוכנית אשר קבעה שהוא ייוולד להורים בני הדת היהודית בפלשתינה, ואילו כעת הוא אישר אותה במלואה וחזר לגליל במכון על-מנת להמתין לתחילתה של משימתו כמורה ציבורי של אמת; הוא החל לתכנן את הקריירה הציבורית שלו בארץ אבותיו – עמו של יוסף אביו – ואת זאת הוא עשה מרצונו החופשי.

מניסיונו האישי והאנושי למד ישוע כי פלשתינה הייתה המקום הטוב ביותר בכל רחבי העולם הרומי על-מנת לשמש כבמה של פרקי חייו האחרונים, על-מנת לשמש כזירה שבה תתחוללנה הסצנות האחרונות בחייו הארציים. בפעם הראשונה הוא היה שבע-רצון לגמרי מן התוכנית לתת ביטוי פומבי לטיבו האמיתי ולגלות את זהותו האלוהית בקרב היהודים והגויים של פלשתינה מולדתו. הוא בהחלט החליט לסיים את חייו על-פני האדמה, ולהשלים את נתיב

PAPER 134

THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

INTRODUCTION

^{134:01 (1483:1)} DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

^{134:02 (1483:2)} Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the

קיומו כבן-תמותה, באותה ארץ שבה החל את התנסותו כאדם בדמות תינוק חסר-ישע. הקריירה שלו באורנטיה החלה בקרב היהודים בפלשתינה, והוא החליט גם לסיים את חייו בפלשתינה ובקרב היהודים.

same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

השנה השלושים (24 לספירה)

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

לאחר שישוע נפרד מגנווד ומגניד בקרקס (בחודש דצמבר שנת 23 לספירה), הוא חזר אל בבל דרך אור, ושם הוא הצטרף לשיירה אשר חצתה את המדבר בדרכה אל דמשק. מדמשק הוא המשיך לנצרת, ועצר בכפר נחום רק למשך מספר שעות, לביקור אצל משפחת זבדיה. שם הוא פגש את אחיו יעקב, אשר זמן-מה קודם לכן הגיע לעבוד במקומו במספנה של זבדיה. לאחר שהוא שוחח עם יעקב ועם יהודה (אשר אף הוא הזדמן במקרה לכפר נחום) ולאחר שמסר לידי אחיו יעקב את הבית הקטן אשר יוחנן זבדיה הצליח לרכוש עבורו, המשיך ישוע לנצרת.

^{134:1.1 (1483:3)} After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

בסיום מסעו בים התיכון קיבל ישוע סכום כסף אשר הספיק לכיסוי הוצאות מחייתו כמעט עד לזמן שבו החל את סעודו הציבורי. אך למעט זבדיה מכפר נחום והאנשים אשר אותם פגש במסע יוצא-דופן זה, העולם לא ידע מעולם כי ישוע יצא אל מסעו זה. משפחתו האמינה כל העת כי הוא בילה את הזמן בלימוד באלכסנדריה. ישוע מעולם לא אישר זאת, אך גם מעולם לא הכחיש בגלוי את האמונה השגויה הזו.

^{134:1.2 (1483:4)} At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

ישוע שהה במשך מספר שבועות בנצרת ובמשך הזמן הזה ביקר את בני משפחתו ואת חבריו. הוא בילה זמן-מה בחנות בית המלאכה עם אחיו יוסף, אך את מרבית זמנו הוא הקדיש למרים ולרות. רות הייתה כמעט בת חמש-עשרה, וזו הייתה הפעם הראשונה מאז הפכה לאשה צעירה שבה הזדמן לישוע לשוחח עמה ארוכות.

^{134:1.3 (1483:5)} During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

מזה זמן-מה שהן שמעון והן יהודה ביקשו להתחתן, אך הם לא אוו לעשות זאת בלעדי ברכתו של ישוע; לפיכך הם השוו את האירועים הללו בתקווה לשובו של אחיהם הבכור. ואף כי במרבית העניינים הם התייחסו אל יעקב כאל ראש המשפחה, בנוגע לחתונה הם ביקשו את ברכתו של ישוע. וכך, שמעון ויהודה נישאו בחתונה כפולה, בראשית חודש מרץ של שנת 24 לספירה. כעת כל הילדים הבוגרים יותר היו נשואים; רק רות, הצעירה ביותר, נותרה בבית יחד עם מרים.

^{134:1.4 (1484:1)} Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

ישוע נפגש עם כל חבר משפחה בנפרד באופן רגיל וטבעי, אך כאשר כולם היו מצויים יחדיו, הוא דיבר כה מעט עד כי הם ציינו זאת בשיחות שניהלו בינם לבין עצמם. מרים הייתה מודאגת במיוחד בשל התנהגותו המוזרה ויוצאת הדופן הזו של בנה בכורה.

^{134:1.5 (1484:2)} Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

בסביבות הזמן שבו ישוע התכוון לעזוב את נצרת, המוביל של שיירה גדולה שעברה דרך העיר חלה מאוד, וישוע, אשר היה איש שפוט, התנדב לתפוש את מקומו. הואיל והמסע הזה דרש את היעדרותו במשך כשנה, ומכיוון שכל אחיו היו נשואים ואמו חיה בבית עם רות, זימן ישוע מפגש משפחתי שבמהלכו הוא הציע שאמו ורות תעבורנה להתגורר בכפר נחום, באותו בית שהוא העניק לאחרונה ליעקב. וכך, ימים ספורים לאחר שישוע עזב עם השיירה, עברו מרים ורות להתגורר בכפר נחום. ושם הן חיו, בבית שסיפק להן ישוע, במשך שארית חייה של מרים. יוסף ומשפחתו עברו להתגורר בבית הישן בנצרת.

הייתה זו אחת מן השנים יוצאות הדופן ביותר בחווייתו הפנימית של בן האדם; התקדמות גדולה חלה בבנייתה של פעולה הרמונית בין דעתו האנושית לבין המכוון השוכן. המכוון היה פעיל בארגונה של מחשבתו מחדש ובהכנתה של הדעת למאורעות הכבירים אשר עמדו להתרחש בעתיד הלא-רחוק. אישיותו של ישוע התכוננה לשינוי הגדול הזה שלו בגישה כלפי העולם. הייתה זו תקופת הביניים, שלב המעבר של ההווה אשר החלה את חייה כאל אשר מופיע בדמות אדם, ואשר התכוננה כעת להשלים את משימתה על-פני הארץ כאדם המופיע בדמות אל.

המסע בשיירה אל הים הכספי

היה זה באחד באפריל, שנת 24 לספירה, שישוע עזב את נצרת ונסע בשיירה לאזור הים הכספי. השיירה שאליה הצטרף ישוע כמוביל יצאה מירושלים ונסעה דרך דמשק ואגם אוּרְמִיָה, וכן דרך אשור, מְדִי וּפְרָתִיָה, עד לדרום-מזרח הים הכספי. וחלפה שנה שלמה בטרם שב ישוע מן המסע הזה.

מסע השיירה הזה היווה עבור ישוע הרפתקה נוספת של חקר ושל סעד אישי. חוויה מעניינת נודעה לו עם משפחת השיירה – הנוסעים, השומרים ונהגי הגמלים. כתוצאה מן המגע שלהם עם ישוע, עשרות גברים, נשים וטף, אשר הוא פגש לאורך נתיב השיירה, חיו חיים עשירים יותר. עבורם היה ישוע המוביל יוצא הדופן של שיירה רגילה. לא כל אלו אשר נהנו מסעודו האישי גם הרוויחו ממנו, אך מרבית אלו אשר פגשוהו ושוחחו עמו הפכו לאנשים טובים יותר למשך שארית חייהם.

מכל מסעותיו בעולם, מסע זה בים הכספי קירב את ישוע ביותר אל המזרח, ואפשר לו להבין טוב יותר את עמי המזרח-הרחוק. הוא יצר קשר אינטימי ואישי עם יחידים בני כל אחד מן הגזעים אשר שרדו באורנטיה, למעט הגזע

^{134:1.6 (1484.3)} About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

^{134:1.7 (1484.4)} This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

^{134:2.1 (1484.5)} It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

^{134:2.2 (1484.6)} For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

^{134:2.3 (1484.7)} Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of

האדום. הוא נהנה במידה שווה מן הסעד אשר העניק לכל אחד מבני העמים השונים והמעורבים הללו, וכולם כאחד נכונם לקבל את האמת החיה אשר הוא הביא להם. הן האירופאים אשר הגיעו הרחק מן המערב והן האסייתים אשר הגיעו הרחק מן המזרח, הקשיבו רוב קשב למילות התקווה אשר אמר, ולדבריו על אודות חיי הנצח, וכמו כן הושפעו במידה שווה מחיי השירות האוהב ומן הסעד הרוחני אשר הוא חי בקרבם באצילות כה רבה.

מסע השיירה היה מוצלח בכל מובן. מכיוון שישוע שימש בתפקיד ניהולי, הייתה זו תקופה מעניינת מאוד בחייו האנושיים. הוא הופקד הן על החומר אשר ניתן בידיו והן על בטיחותם של הנוסעים אשר השתתפו במסע השיירה. ואת כל החובות המרובות אשר הוטלו עליו הוא ביצע בנאמנות, ביעילות ובחוכמה.

עם שישוע חזר מאזור הים הכספי, הוא הפקיד את הובלת השיירה בידי אדם אחר באגם אורמיה, שם הוא שהה מעט יותר משבועיים ימים. הוא שב לדמשק עם שיירה מאוחרת יותר, כנסע, שם ביקש ממנו הבעלים של אותה שיירה להמשיך וליהנות משירותיו. ישוע סירב להצעה הזו והמשיך עם השיירה לכפר נחום, לשם הגיע באחד באפריל, 25 לספירה. הוא לא החשיב עוד את נצרת כביתו. כפר נחום הפכה לביתם של ישוע, של יעקב, ושל מרים ורות. אך ישוע מעולם לא חזר להתגורר יחד עם משפחתו; כאשר הוא שהה בכפר נחום, הוא התגורר אצל משפחת זבדיה.

Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

^{134:24 (1485:1)} The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

^{134:25 (1485:2)} On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

ההרצאות באורמיה

בדרכו לים הכספי עצר ישוע לשם מנוחה והתאוששות למשך מספר ימים בעיר הפרסית הקדומה אשר שמה אורמיה, המצויה לחופיו המערביים של אגם אורמיה. על האי הגדול שבקבוצת האיים אשר נמצאת בקרבת החוף ניצב מבנה גדול ממדים – אמפיתיאטרון הרצאות – אשר הוקדש ל"רוח הדת". למעשה, מבנה זה היה מקדש לפילוסופיה של הדתות.

מקדש דתות זה נבנה על-ידי סוחר עשיר, אזרח אורמיה, ועל-ידי שלושת בניו. אדם זה נקרא צִמְבוֹיטוֹן, ועם אבות-אבותיו נמנים בני עמים רבים.

ההרצאות והדיונים במכללת דת זו החלו בשעה עשר בבוקר בכל ימות השבוע. מפגשי אחר הצהריים החלו בשעה שלוש, ואילו דיוני הערב החלו בשעה שמונה. צִמְבוֹיטוֹן או אחד משלושת בניו תמיד ישבו בראש מפגשי לימוד, הדיון והשיחה הללו. מייסדו של בית ספר ייחודי זה ללימודי דתות חי ומת מבלי שגילה מעולם את אמונותיו הדתיות האישיות.

מספר פעמים ישוע השתתף בדיונים הללו,

3. THE URMIA LECTURES

^{134:31 (1485:3)} On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the "spirit of religion." This structure was really a temple of the philosophy of religions.

^{134:32 (1485:4)} This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

^{134:33 (1485:5)} The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

^{134:34 (1485:6)} On several occasions Jesus participated

ולפני שעזב את אורמיה סיכם עמו צימבויטון כי בדרכו חזרה ישהה ישוע עמם במשך שבועיים ימים שבמהלכם יעביר עשרים-וארבע הרצאות בנושא "אחוות האדם", וכמו כן יערוך שנים-עשר מפגשי ערב של שאלות ותשובות, דיונים ועימותים בנושא הרצאותיו בפרט, ובנוגע לאחוות האדם בכלל.

בהתאם לסיכום הזה, עצר ישוע בדרכו חזרה והעביר את ההרצאות האלה. מכל אשר לימד המאסטר באורנטיה, הייתה זו המסגרת הלימודית השיטתית והרשמית ביותר. בהרצאות האלה, בנושא אחוות האדם, הוא דיבר יותר מכפי שדיבר אי-פעם לפני כן, או לאחר מכן, בנושא אחד כל שהוא. לאמיתו של דבר, ההרצאות האלה נסבו על "ממלכת האל" ועל "ממלכות האדם".

בסגל ההוראה של מקדש הפילוסופיה הדתית הזה יוצגו יותר משלושים דתות וכתות. כל אחד ואחד מן המורים הללו נבחר, נתמך ואושר על-ידי הקבוצה הדתית אשר אליה השתייך. באותה עת מנה סגל המורים כשבעים-וחמישה מורים, והם חיו במבנים אשר אכלסו שנים-עשר אנשים כל אחד. מדי חודש נערכה הגרלה לקביעתן מחדש של קבוצות המגורים האלה. חוסר סובלנות, נטייה לעימותים, או כל תכונה אחרת אשר הפריעה להתנהלותה החליקה של הקהילה היוותה עילה לסילוק המיידי של המורה הפוגע. מורה זה סולק ללא כחל וסרק, והמורה המחליף אשר נמצא ברשימת ההמתנה הוצב במקומו.

מוריהן של מגוון הדתות האלה התאמצו עד מאוד להדגים את מידת הדמיון ביחסן אל מה שקשור לחיים הנוכחיים ולחיים הבאים. על-מנת להתקבל לסגל הפקולטה נדרש לעמוד בתנאי אחד בלבד – כל מורה נדרש לייצג דת אשר הכירה באל – בסוג במסוים של אלוהות עליונה. עם סגל הפקולטה נמנו חמישה מורים אשר לא ייצגו דת מאורגנת כלשהי, וכך ישוע הופיע בפניהם במעמד של מורה עצמאי.

[כאשר אנו, האמצעיונים, הכנו לראשונה את סיכומי הרצאותיו של ישוע באורמיה, התגלעה מחלוקת בין שרפיות הכנסייה לשרפיות הקדמה, כאשר סלע המחלוקת היה השאלה: האם נבון לכלול את ההרצאות האלה במסגרת ההתגלות באורנטיה? התנאים השוררים במאה העשרים בקבוצות הדת והממשל הינם כה שונים מאלו אשר שררו בימיו של ישוע, עד כי אכן קשה היה להתאים את אשר לימד המאסטר באורמיה לבעיותיהן של ממלכת האל וממלכות האדם בהקשר של פעולות העולם הקיימות במאה העשרים. מעולם לא הצלחנו לנסח את מה שלימד המאסטר באופן שהניח את דעתן של שתי קבוצות השרפים האלה אשר בממשל הפלנטארי. לבסוף, מינה המלכי-צדק היושב

in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on "The Brotherhood of Men," and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

^{134:35 (1486:7)} In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the "Kingdom of God" and the "Kingdoms of Men."

^{134:36 (1486:1)} More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

^{134:37 (1486:2)} These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

^{134:38 (1486:3)} [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government.

בראש ועידת ההתגלות ועדה בת שלושה חברים מן הסדר שלנו, והטיל עליה להכין את נקודת ההשקפה שלנו על אודות מה שלימד המאסטר באורמיה, באופן המותאם לתנאים הדתיים והפוליטיים השוררים באורנטיה במאה העשרים. ובהתאם לכך, הננו, שלוש האמצעיות המשניים, התאמנו כך את מה שלימד ישוע, וניסחנו מחדש את אשר אמר באופן שיתאים לתנאים השוררים בעולם כיום. וכעת, הננו מציגים את הדברים הללו, כפי שאושרו ולאחר שנערכו בידי המלכי-צדק יושב הראש של ועדת ההתגלות.]

Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. ריבונות – אלוהי ואנושי

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

אחוות האדם מתבססת על אבהותו של האל. משפחתו של האל נגזרת מאהבתו של האל – האל הינו אהבה. האל האב אוהב את ילדיו, את כל ילדיו, באופן אלוהי.

^{134:41 (1486:4)} The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

ממלכת השמיים, הממשל האלוהי, מתבססת על עובדת הריבונות האלוהית – האל הינו רוח. מכיון שהאל הינו רוח, הממלכה הינה רוחנית. ממלכת השמיים איננה חומרית ואף לא אינטלקטואלית גרידא; זוהי מערכת יחסים רוחנית בין האדם לבין האל.

^{134:42 (1486:5)} The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

אם דתות שונות מכירות בריבונות הרוח של האל האב, אזי דתות שכאלה תמצאנה בשלום. אך ורק כאשר אחת מן הדתות מניחה כי היא נעלה, באופן כזה או אחר, על-פני כל האחרות, וכי היא בעלת סמכות בלעדית על כל הדתות האחרות, אז דת שכזו תתיימר לנהוג בחוסר סובלנות כלפי דתות אחרות, או שתעז לרדוף מאמיני דתות אחרות.

^{134:43 (1486:6)} If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

אך-פעם לא יוכל לשרור השלום הדתי – לא תוכל לשרור אחווה – אלא אם כן כל הדתות תסכמנה לוותר מרצון על כל הסמכות הדתית, ולוותר לחלוטין על כל מושג של ריבונות רוחנית. רק האל לבדו הינו ריבון רוח.

^{134:44 (1487:1)} Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

לא תוכלו להחזיק בשוויון בין הדתות (חירות דתית) ללא מלחמות דת, אלא אם כן כל הדתות תסכמנה להעביר את מלוא הריבונות הדתית לרמה על-אנושית כלשהי, לאל עצמו.

^{134:45 (1487:2)} You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

ממלכת השמיים בלבבות בני האדם תיבנה באחדות דתית (לא בהכרח אחידות דתית), וזאת משום שכל קבוצות הדת שאליו ישתייכו מאמינים כאלו תהיינה חפות מכל מושגי הסמכות הדתית – חפות מריבונות דתית.

^{134:46 (1487:3)} The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

האל הינו רוח, והאל מעניק מרוחו שלו עצמו רסיס השוק בלב האדם. מבחינה רוחנית, כל בני האדם שווים זה לזה. ממלכת השמיים חפה מכל קסטות, מעמדות, רמות חברתיות וקבוצות לכליות. כולכם הנכם אחים.

^{134:47 (1487:4)} God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

אך בו ברגע שתשכחו את ריבונות הרוח של האל האב, תתחיל אחת מן הדתות לטעון

^{134:48 (1487:5)} But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one

לעליונותה על-פני הדתות האחרות; ואז, במקום שלום על-פני האדמה ורצון טוב בקרב בני האדם, תתחלנה מחלוקות, האשמות ואפילו מלחמות דת, לכל הפחות מלחמות בין אנשי הדתות.

הוויות בעלות רצון חופשי – אשר מחשיבות עצמן כשוות זו לזו – תתפתנה במוקדם או במאוחר לנסות ולרכוש עוצמה וסמכות על אנשים אחרים ועל קבוצות אחרות, אלא אם כן הן מכירות באופן הדדי בעובדת היותן כפופות לריבונות-על, לסמכות כלשהי המצויה מעליהן. מושג השוויון אף פעם אינו משכין שלום, אלא כאשר קיימת הכרה הדדית בהשפעת שליטת-העל של ריבונות-על.

אנשי הדת באורמיה חיו יחדיו בשלום ובשלווה יחסיים, משום שהם וויתרו לחלוטין על כל תפישות הריבונות הדתית. מבחינה רוחנית, כולם האמינו באל ריבון; מבחינה חברתית, הסמכות המלאה והבלתי-מעורערת נחה ביד העומד בראשם – צ'מבוטון. הם ידעו היטב את אשר יקרה למי מהמורים אשר יתיימר להיות אדון למורים העמיתים שלו. באורנטיה לא יוכל לשרור שלום דתי, עד אשר כל הקבוצות הדתיות תוותרנה מרצון על כל מושגי ההעדפה אלוהית, עם הנבחר וריבונות הדתית. בני האדם יהיו לאחים לדת ויחיו בשלום דתי על-פני האדמה, אך ורק כאשר האל האב יהפוך לעליון.

religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. ריבונות פוליטית

[בעוד שמה שלימד המאסטר באשר לריבונות האל הינו אמת – אלא שהדברים הסתבכו לאחר שהופיעה בקרב דתות העולם דת אשר נסבה עליו – מה שהציג בנוגע לריבונות הפוליטית הסתבך עד מאוד בשל האבולוציה הפוליטית של חיי האומה ביותר מאלף ותשע-מאות השנים אשר חלפו מאז. בימי ישוע היו בעולם שתי מעצמות עולמיות בלבד – האימפריה הרומית במערב ואימפריית האן במזרח – ובין אלה הפרידו הן ההמלכה הפרתית והן ארצות נוספות באזור הים הכספי וטורקסטאן. לפיכך, במצגת שלהלן סטינו יותר מן המהות של מה שלימד המאסטר באורמיה בנוגע לריבונות פוליטית, ובה בעת ניסינו להציג את החשיבות של הלימוד מהסוג שלימד בשל הישימות שלו למצב הייחודי והקריטי שבו נתונה האבולוציה של הריבונות הפוליטית במאה העשרים שלאחר המשיח.]

כל עוד האומות נאחזות באשליה של ריבונות לאומית בלתי-מוגבלת, לעולם לא תסתיים המלחמה באורנטיה. בעולם מיושב קיימות אך ורק שתי רמות של ריבונות יחסית: זו של הרצון החופשי הרוחני של בן התמותה היחיד, וזו של הריבונות הקולקטיבית של

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole.

האנושות בכללותה. כל ההתאגדויות והקבוצות שבין רמת היחיד לרמת האנושות כולה, הן יחסיות וחולפות, וערכן עומד אך על השיעור שבו הן מעצימות את רוחתם, בריאותם ואת התקדמותם של היחיד ושל הסך הכול הפלנטארי – של האדם ושל האנושות.

מורי הדת חייבים לזכור תמיד שריבונותו הרוחנית של האל קודמת לכל נאמנות רוחנית אשר מצויה בתוכם. יום אחד יידעו השליטים האזרחיים כי הגבוהים ביותר שולטים בממלכות האדם.

שלטונם זה של הגבוהים ביותר בממלכות האדם אינו מיועד להעדיף באופן מיוחד קבוצת בני-תמותה כזו או אחרת. אין כדבר הזה, "העם הנבחר". שלטונם של הגבוהים ביותר, השולטים שליטת-על באבולוציה הפוליטית, מיועד להבטיח את השיעור המרבי של טוב עבור המספר הגדול ביותר של בני-אדם באשר הם, וזאת למשך פרק הזמן הממושך ביותר.

ריבונות הינה עוצמה, והיא צומחת הודות לארגון. טוב וראוי שארגוני העוצמה הפוליטית יצמחו, משום שהם נוטים לכלול מגזרים הולכים וגדלים מקרב האנושות בכללותה. אך צמיחתם זו של הארגונים הפוליטיים גם יוצרת בעיה בכל הרמות המצויות בתוכם שבין המסגרת הראשונית והטבעית שבה מתארגנת העוצמה הפוליטית – המשפחה – לבין פסגת הצמיחה הפוליטית – ממשלת כלל האנושות, מטעם כלל האנושות ועברה.

תחילתה של הריבונות הפוליטית בעוצמה ההורית שבקבוצה המשפחתית, שממנה, הודות לארגון, היא מתפתחת בשעה שהמשפחות מתמזגות לכדי חמולות-דם, ואלה בתורן מתאחדות, מסיבות שונות, לכדי יחידות שבטיות – קבוצות פוליטיות על-חמולתיות. ואז, באמצעות סחר, מסחר וכיבוש, מתאחדים השבטים לכדי אומה, בעוד שהאומות עצמן מתאחדות לעיתים לכדי אימפריה.

כאשר הריבונות עוברת מן הקבוצות הקטנות יותר לקבוצות הגדולות יותר, מתמעטות המלחמות. פירושן של דבר שהמלחמות הקטנות בין האומות הקטנות מתמעטות, אך הפוטנציאל למלחמות גדולות עולה בעת שהאומות הריבוניות הולכות וגדלות. ואז, משכל העולם התגלה וישב, כאשר האומות הן מעטות, גדולות וחזקות, כאשר האומות הכבירות האלה, הלאאורה ריבוניות, מתחככות זו בזו, כאשר רק אוקיינוסים מפרידים ביניהן, הזירה בשלה למלחמות גדולות, לקונפליקטים חובקי-עולם. אומות שכאלה, הקרויות ריבוניות, לא תוכלנה להתחכך זו בזו בלא שיווצרו עימותים, ובסופו של דבר מלחמות.

הקושי אשר חווה האבולוציה של הריבונות הפוליטית, החל מן המשפחה וכלה באנושות כולה, טמון בהתנגדות של אינרציה המצויה בכל רמות הביניים. לעיתים המשפחות ממרות את פי החמולה שלהן, ואילו החמולות והשבטים

Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:53 (1488:1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:54 (1488:2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a "chosen people." The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of all men and for the greatest length of time.

134:55 (1488:3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:56 (1488:4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:57 (1488:5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:58 (1488:6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the

ממשיכים לעתים קרובות לחתור תחת ריבונותה של המדינה הטריטוריאלית. בתהליך האבולוציה של הריבונות הפוליטית, כל אחת מן המסגרות החדשות, המתקדמות, מתביישת ב"שליבים הפיגומיים" – שליבי ההתפתחות הקודמים והמעכבים של הארגון הפוליטי. כך הוא הדבר וכך היה מאז ומעולם. אותה נאמנות אשר מאפשרת לשבט להתפתח, היא זו המקשה על התפתחותו של שבט-העל – המדינה הטריטוריאלית. ואותה נאמנות (לאומנות) אשר מאפשרת למדינה הטריטוריאלית להתפתח, מסבכת במידה עצומה את התפתחותה האבולוציונית של ממשלת האנושות בכללותה.

הריבונות הפוליטית נוצרת כתוצאה מויתור על זכות ההגדרה העצמית. ראשית, מצד היחיד בתוכי המשפחה, ואז מצד המשפחות והחמולות ביחס לשבט ולקבוצות הגדולות יותר. ההגדרה העצמית אשר עברה בהדרגה מן הארגונים הפוליטיים הקטנים אל הארגונים הגדולים יותר, התרחשה על-פירוב ללא כל עיכובים במזרח, למן כינון שושלת מינג והשושלות המוגוליות. במערב היא התקדמה במשך יותר מאלף שנים עד לסיום מלחמת העולם, כאשר חלה נסיגה זמנית ומצער של התהליך הרגיל בשעה שקבוצות קטנות רבות באירופה רכשו מחדש ריבונות פוליטית.

אורנטיה לא תיהנה משלום בר-קיימא, עד אשר האומות המכונות ריבוניות תוותרנה, בתבונה ומרצון שלהן, על מלוא הסמכויות הריבוניות שלהן ותעבירן לידי אחוות האדם – לממשלת האנושות. הבינלאומיות – התאגדות של אומות – לעולם לא תוכל להשכיח שלום בר-קיימא עבור האנושות. קונפדרציות כלל-עולמיות של מדינות אכן תמנענה ביעילות מלחמות קטנות ותוכלנה לשלוט מתוך הסכמה במדינות הקטנות, אך הן לא תצלחנה במניעת מלחמות עולם, ואף לא תוכלנה לשלוט בשלוש, ארבע או חמש, הממשלות החזקות ביותר. במצב של עימותים אמיתיים, אחת מן המעצמות האלה תפרוש מן האיחוד ותכריז מלחמה. כל עוד הן ממשיכות להיות נגועות באשליית הריבונות הלאומית, לא תוכלו למנוע ממדינות מלצאת למלחמה. הבינלאומיות הינה צעד בכיוון הנכון. כוח שיטור בינלאומי יצליח למנוע הרבה מלחמות קטנות, אך הוא לא יהיה יעיל במניעתן של מלחמות גדולות, של עימותים בין הממשלות הצבאיות הגדולות אשר על-פני כדור הארץ.

עם התמעטות המספר של האומות הריבוניות האמיתיות (המעצמות הגדולות), גדלים הן ההזדמנות והן הצורך בממשלת האנושות. כאשר תיוותרנה רק מספר קטן של מעצמות ריבוניות באמת (גדולות), הן יהיו חייבות או לצאת למאבק לחיים ולמוות לעליונות לאומית (אימפריאלית), או לחלופין – באמצעות ויתור מרצון על כמה מזכויות הריבונות – ליצור את הגרעין ההכרחי של עוצמה על-לאומית, אשר ישמש כראשית הריבונות האמיתית של האנושות בכללותה.

sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the "scaffolding stages" of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:59 (1488:7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5:10 (1489:1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5:11 (1489:2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

השלום לא ישרור באורנטיה בטרם כל האומות המכונות ריבוניות תוותרנה על הזכות להכריז מלחמה לידי ממשל יציג של כלל האנושות. הריבונות הפוליטית הינה זכות מולדת של עמי העולם. כאשר כל עמי אורנטיה יבנו ממשלה עולמית, תהיה נתונה בידם הזכות והיכולת לבנות אותה כממשלה ריבונית מעין זו; וכאשר עוצמה עולמית ייצוגית, או דמוקרטית, זו, תשלט בכוחות היבשה, האוויר והים של העולם, או אז ישרור שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים – אך לא לפני כן.

אם נשתמש בדוגמא חשובה מן המאה התשע-עשרה ומן המאה העשרים: ארבעים-ושמונה המדינות החברות באיחוד הפדראלי האמריקני נהנות מזה זמן רב משלום. הן לא נלחמות יותר בין לבין עצמן. הן וויתרו על ריבונותן לידי הממשל הפדראלי, ובאמצעות שימוש בבוררות במקום מלחמה, הן זנחו את כלל תביעותיהן להזיית ההגדרה העצמית. ואף כי כל מדינה מנהלת את ענייניה הפנימיים, הן אינן עוסקות ביחסי חוץ, במכסים, בהגירה, בענייני צבא או בסחר בין-מדינתי. המדינות היחידניות אף אינן עוסקות בעניינים הקשורים לאזרחות. ארבעים-ושמונה המדינות תסבולנה מפגעי המלחמה, אך ורק במידה שהממשל הפדראלי עצמו עומד בסכנה באופן כלשהו.

ארבעים-ושמונה המדינות האלה, אשר נטשו את צמד ההתחכמויות – הריבונות וההגדרה העצמית – נהנות מן השלום ומן השלווה השוררים ביניהן. וכך גם האומות של אורנטיה תחלנה ליהנות משלום כאשר הן תוותרנה מרצון על ריבונותן לידי ממשל עולמי – ריבונות אחוות האדם. בעולם-מדינה זה, המדינות הקטנות תהיינה חזקות ממש כגדולות, ממש כפי שהמדינה הקטנה של רוד איילנד שולחת לקונגרס האמריקני שני סנאטורים, בדיוק כמו מדינת ניו-יורק המאוכלסת ומדינת טקסס בעלת השטח הנרחב.

ריבונותן המוגבלת (זו של המדינה) של ארבעים-ושמונה המדינות האלה נוצרה על-ידי האדם ולמען האדם. ריבונותו העל-מדינתית (זו הלאומית) של האיחוד הפדראלי האמריקני נוצרה על-ידי שלוש-עשרה המדינות המקוריות מקרב המדינות האלה, לתועלתן שלהן ולתועלת האדם. ובדומה לכך, יום אחד תכוננה האומות את ריבונותו העל-לאומית של הממשל הפלנטארי של כלל האנושות, לתועלתן ולתועלת כלל בני האדם.

אזרחים אינם נולדים לתועלת הממשל; ממשלות הינן ארגונים אשר נוצרים ומעוצבים לתועלת האדם. האבולוציה הפוליטית של הריבונות תימשך עד אשר תופיע ממשלת הריבונות של כלל בני האדם. לכל הריבונותיות האחרות נודע ערך יחסי בלבד, הן חולפות במשמעותן וכפיפות במעמדם.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

עם ההתקדמות המדעית, תהפוכה המלחמות להרסניות יותר ויותר, עד אשר הן תהיינה כמעט בבחינת התאבדות גזעית. עוד כמה מלחמות עולם נדרש להילחם, ועל עוד כמה איגודי אומות להיכשל בטרם יסכימו בני האדם לכון את ממשל האנושות ולהתחיל ליהנות מן הברכות שטומן בחובו שלום קבע ומן השגשוג הנובע משלווה של רצון-טוב – רצון-טוב כלל עולמי – בקרב האדם?

6. חוק, חירות וריבונות

אם אדם אחד מבקש חופש – חירות – שומה עליו לזכור כי כל יתר בני האדם משתוקקים לאותו חופש ממש. קבוצות המורכבות מבני-תמותה שוחרי-חופש לא תוכלנה לדור בשלום זו עם זו מבלי להכפיף את עצמן לחוקים, להוראות ולתקנות, אשר יבטיחו לכל אדם את אותו שיעור של חופש, ובה בעת יבטיחו מידה שווה של חופש לכל אחיו בני האדם. אם אדם אחד יהיה חופשי לחלוטין, כי אז שומה על אדם אחר להיות משועבד לחלוטין. ויחסיותו של החופש תקפה הן בהיבט החברתי, הן בהיבט הכלכלי והן בהיבט הפוליטי. חופש הינו מתת הציוויליזציה המתאפשרת הודות לאכיפת החוק.

אחוות האדם מתאפשרת מן הבחינה הרוחנית הודות לדת, אך על-מנת לשלוט בבעיות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות הנלוות ליעד כזה של שמחת האדם ותועלתו, תידרש ממשלה של כלל האנושות.

כל עוד הריבונות הפוליטית של העולם מחולקת ונתונה באופן בלתי-צודק בידי קבוצת מדינות-אומות, תמשכנה להתרחש מלחמות וישמעו חרחורי מלחמות – אומה תעלה כנגד אומה. אנגליה, סקוטלנד ווילס תמיד נלחמו זו בזו, עד אשר כל אחת מהן ויתרה על ריבונותה והפקידה אותה בידי הממלכה המאוחדת.

מלחמת עולם נוספת תלמד את האומות המכונות ריבוניות ליצור פדרציה מסוג כלשהו, ובכך ייווצר מנגנון למניעת המלחמות הקטנות, קרי בין האומות החלשות יותר. אך מלחמות העולם תמשכנה להתקיים עד אשר תתכונן ממשלת האנושות. אך ורק הריבונות הגלובלית תוכל למנוע מלחמות עולם – שום דבר אחר לא יצליח לכך.

ארבעים-ושמונה המדינות האמריקניות חיות בשלום זו לצד זו. נוכל למצוא בקרב אזרחיהן של ארבעים-ושמונה המדינות האלה את בני כל האומות והגזעים השונים אשר חיו אי-פעם באירופה הלוחמנית. האמריקנים הללו מייצגים כמעט את כל הדתות והכתות הדתיות שבעולם הרחב בכללותו, ואף-על-פי-כן, כאן בצפון-אמריקה, הם חיים יחדיו בשלום. וכל זאת התאפשר משום שארבעים-ושמונה המדינות האלה וויתרו על ריבונותן וזנחו כל מושג של הנחת זכויות של הגדרה-עצמית.

^{134:5.17 (1490.3)} With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

^{134:6.1 (1490.4)} If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

^{134:6.2 (1490.5)} Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

^{134:6.3 (1490.6)} There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

^{134:6.4 (1490.7)} Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

^{134:6.5 (1490.8)} The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of

אין מדובר בסוגיה של חימוש או של התפרקות ממנו. הסוגיות הנוגעות לשימור שלום עולמי אף לא קשורות לגיוס חובה או לשירות צבאי התנדבותי. גם אם תיקחו מן האומות החזקות את כל כלי הנשק המודרניים ואת כל סוגי חומרי הנפץ, הן עדיין תילחמנה באגרופים, באבנים ובאלות. וזאת, כל עוד הן ממשיכות להיאחז באשליה של זכות אלוהית לריבונות לאומית.

מלחמה איננה מחלה נרחבת ואימה אשר תוקפת את האדם; מלחמה הינה תסמין, תוצאה. המחלה האמיתית הינה וירוס הריבונות הלאומית.

לאומות באורנטיה לא הייתה ריבונות אמיתית; מעולם לא הייתה להן ריבונות אשר מסוגלת להגן עליהן מאימת מלחמות העולם ומן ההרס הטמון בהן. בעת שהן תיצורנה ממשלה גלובלית של האנושות, אין זאת כי האומות תוותרנה על ריבונות, אלא דווקא תיצורנה ריבונות עולמית, אמיתית, אותנטית ומתמשכת, אשר תהיה מסוגלת להגן עליהן מכאן ואילך מפני כל המלחמות. העניינים המקומיים יטופלו על-ידי ממשל מקומי; בעניינים הלאומיים יטפל ממשל לאומי; ואילו את העניינים הבינלאומיים תנהל ממשלה עולמית.

לא ניתן לשמור על שלום עולמי באמצעות אִמְנוֹת, דיפלומטיה, מדיניות חוץ, בריתות, איזוני כוח, או כל להטוט מזדמן אחר במסגרת הריבונות של הלאומיות. מה שנדרש הוא לחוקק חוק עולמי אשר יוכל להיאכף על-ידי ממשלה עולמית – ריבונות כלל האנושות.

היחיד ייחנה מחירות נרחבת הרבה יותר תחת ממשלה עולמית. כיום, אזרחיהן של המעצמות הגדולות ממוסים, מוסדרים ונשלטים באופן מדכא-כמעט; והרבה מן ההתערבות הזו בחירויות הפרט הנהוגה בהווה תיעלם בשעה שהממשלות הלאומיות תסכמנה להפקיד את ריבונותן באשר ליחסים הבינלאומיים בידיה של ממשלה עולמית.

תחת ממשלה עולמית, קבוצות לאומיות תזכינה להזדמנות של ממש ליהנות מחירויות הפרט אשר בדמוקרטיה אמיתית, וכן אפשרות לממש אותן הלכה למעשה. ייסתם הגולל על רעיון ההגדרה העצמית המופרך. עם הוויסות העולמי של הכספים והסחר, ישרור עידן חדש של שלום חובק עולם. במהרה תוכל להתפתח שפה עולמית, ועדיין נותרת לפחות תקווה מסוימת כי ביום מן הימים תשרור דת עולמית – או לפחות דתות בעלות נקודת השקפה עולמית.

ביטחון קולקטיבי אף-פעם לא יאפשר שלום, בטרם הקולקטיב יכלול את כלל האנושות.

הריבונות הפוליטית של ממשל ייצוגי של כלל האנושות ישכין שלום בר-קיימא על-פני האדמה, והאחוזה הרוחנית של בני האדם תבטיח לנצח את הרצון הטוב בין כלל בני האדם. ואין בנמצא

self-determination.

^{134:66 (1491.9)} It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

^{134:67 (1491.1)} War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

^{134:68 (1491.2)} Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

^{134:69 (1491.3)} World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

^{134:610 (1491.4)} The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

^{134:611 (1491.5)} Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

^{134:612 (1491.6)} Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

^{134:613 (1491.7)} The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby

כל דרך אחרת להשכין שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאנשים.

לאחר מותו של צימבויטון, בניו התקשו עד מאוד לשמור על שלום בפקולטה. ההשלכות של מה שלימד ישוע היו עשויות להיות נרחבות הרבה יותר אילו המורים הנוצריים, אשר הצטרפו לפקולטה באורמיה בשלב מאוחר יותר, היו מציגים יותר חוכמה ונוהגים ביתר סובלנות.

בנו בכורו של צימבויטון פנה לעזרתו של אבנר בעמן, אך למרבה הצער אבנר בחר במורים אשר התבררו כבלתי-גמישים וכבלתי-מתפשרים. מורים אלו ביקשו להשליט את דתם על יתר מערכות האמונה. הם מעולם לא חשדו כי ההרצאות שהעביר מוביל השיירה, אשר אליהן התייחסו לעיתים תכופות, הגיעו מפי לא אחר מאשר ישוע עצמו.

ככל שגבר הבלבול בפקולטה, כך הסירו שלושת האחים את תמיכתם הפיננסית ממנה, והיא נסגרה כעבור חמש שנים. מאוחר יותר היא נפתחה מחדש כמקדש מיתראי ולבסוף נשרפה כליל בזמן אחת מן החגיגות האורגזמיות שלהם.

7. השנה השלושים-ואחת (25 לספירה)

כאשר שב ישוע ממסעו לים הכספי, הוא ידע כי ימי המסעות שלו בעולם קרובים לסיומם. הוא נסע רק פעם אחת נוספת אל מחוץ לפלשתינה, לסוריה. לאחר ביקור קצר בכפר נחום, הלך לביקור בן מספר ימים בנצרת. במחצית חודש אפריל הוא יצא מנצרת לעבר צור. משם הוא המשיך צפונה אל צידון, ושם שהה במשך מספר ימים. אך פניו היו מועדות לאנטיוכיה.

זו השנה שבה נדד ישוע לבדו בפלשתינה ובסוריה. במהלך השנה הזו הוא נודע בכמה וכמה שמות באזורי הארץ השונים: הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק והמורה מאלכסנדריה.

באנטיוכיה חי בן האדם במשך יותר מחודשיים. שם הוא עבד, התבונן, למד, פגש, סעד, וכל העת למד כיצד חי האדם, כיצד הוא חושב, מרגיש ומגיב לסביבת הקיום האנושית. במשך שלושה שבועות מתוך התקופה הזאת הוא עבד כתופר אוהלים. באנטיוכיה הוא שהה יותר מאשר בכל מקום אחר במהלך המסע זה. עשר שנים מאוחר יותר, כאשר הטיף השליח פאולוס באנטיוכיה ושמע את מאזיניו מדברים על הדוקטרינות של הסופר מדמשק, הוא כלל לא שיער שתלמידיו שמעו את קולו של המאסטר עצמו מלמד.

מאנטיוכיה ישוע ירד דרומה לאורך החוף עד לקיסריה, שם שהה במשך מספר שבועות,

peace on earth and good will among men can be realized.

^{134:6.14 (1491.8)} After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

^{134:6.15 (1491.9)} Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

^{134:6.16 (1491.10)} As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

^{134:7.1 (1492.1)} When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

^{134:7.2 (1492.2)} This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

^{134:7.3 (1492.3)} At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

^{134:7.4 (1492.4)} From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a

ומשם המשיך לאורך החוף עד ליפו. מיפו הוא פנה דרך פנים הארץ אל יבנה, אשדוד ועזה. מעזה הוא הלך בשביל הפנימי אל באר-שבע ושם שהה במשך שבוע.

אז יצא ישוע למסעו האחרון כיחיד בלב לבנה של פלשתינה, מסע אשר החל בבאר-שבע בדרום והסתיים בן שבצפון. במסע הזה צפונה הוא עזר בחברון, בבית לחם (שם ראה את מקום הולדתו), בירושלים (הוא לא ביקר בבית עניא), בבארות, לבונה, שיחר, שכם, שומרון, גבע, עין-גנים, עין דור ומדון; הוא עבר דרך מגדל וכפר נחום והמשיך צפונה; עבר ממזרח למימי המרומם ודרך קראטה לדן, או קיסריה-פיליפי.

כעת הוביל מכוון המחשבה את ישוע הלאה מיישובי האדם, מעלה אל הר החרמון, על-מנת שיוכל לסיים את משימת כיבוש דעתו האנושית ולהשלים את משימת ההגעה להקדשתו השלמה לשארית עבודת חייו על-פני האדמה.

הייתה זו אחת מן התקופות הבלתי-שגרתיות ויוצאות-הדופן ביותר בחייו הארציים של המאסטר באורנטיה. תקופה אחרת ודומה לה מאוד הייתה החוויה אשר עבר בגפו, בגבעות שליד פלה לאחר טבילתו. תקופת ההתבודדות הזו בהר החרמון סימנה את סיום הקריירה האנושית-גרידא שלו, כלומר, את סיומה הטכני של משימת המתת האנושית שלו; זאת בעוד שתקופת ההתבודדות המאוחרת יותר סימנה את תחילת החלק האלוהי יותר במשימת המתת. וישוע חי בגפו עם האל במשך שישה שבועות על מורדות הר החרמון.

8. השדות בהר החרמון

לאחר ששהה זמן-מה בסביבת קיסריה-פיליפי, הכין ישוע את הצידה, השיג בהמת משא וסיכם דברים עם נער בשם תיגלת. אז, הוא צעד בדרך לדמשק לכפר אשר כונה לעיתים בית-ג'אן, למרגלות הר החרמון. כאן הוא מיקם את בסיסו בסמוך לאמצע חודש אוגוסט, שנת 25 לספירה. הוא הותיר את הצידה בידי תיגלת והחל להעפיל בשיפולים הצחיחים של ההר. ביום הראשון נלווה תיגלת לישוע במעלה ההר אל נקודה נבחרת בגובה של כ-1,800 מטרים מעל לפני הים, שם הם בנו מיכל עשוי אבן שבו נדרש תיגלת להפקיד מזון פעמיים בשבוע.

ביום הראשון, מעט לאחר שעזב את תיגלת, העפיל ישוע רק קמעה במעלה ההר בטרם עזר להתפלל. בין היתר הוא ביקש מאביו לשלוח בחזרה את השרפים השומרת "להיות עם תיגלת." הוא ביקש שיותר לו להיאבק במאבק האחרון הזה שלו אך ורק באמצעות מה שקיים במציאות האנושיות. ובקשתו התקבלה. הוא צעד אל עבר המבחן הכביר כאשר עמו רק המכוון השוכן על-מנת להנחות אותו ולתמוך בו.

few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

^{134:75 (1492:5)} Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

^{134:76 (1492:6)} The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

^{134:77 (1492:7)} This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

^{134:81 (1493:3)} After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

^{134:82 (1493:1)} The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

ישוע אכל אך מעט בעת ששהה על ההר; הוא צם מכל מזון רק למשך יום או יומיים בכל פעם. ההוויות העל-אנושיות אשר התעמתו אתו על ההר הזה, ושבהן הוא נלחם ברוחו, ואשר אותן הוא ניצח בכוחו, היו אמיתיות; הם לא היו הארכי-אויבים שלו במערכת שטניה; הם לא היו חזיונות הדמיון הנטבעים מן הגחמות האינטלקטואליות של דעתו המוחלשת של בן תמותה מורעב, אשר איננו מסוגל להבחין בין מציאות לבין שיגיונות הדעת השוגה.

ישוע בילה בהר החרמון את שלושת השבועות האחרונים של חודש אוגוסט ואת שלושת השבועות הראשונים של חודש ספטמבר. במהלך השבועות הללו הוא סיים את משימתו כבן-תמותה, זו של השגת מעגלי הבנת הדעת ושל השליטה באישיות. במהלך התקופה הזו, שבה התייחד עם אביו שבשמיים, גם מכון המחשבה השוקן השלים את השירותים אשר הוקצו לו. הושג היעד האנושי של יצור ארצי זה. נדרש להשלים אך ורק את החלק האחרון של הכוונן שבין הדעת לבין המכוון.

לאחר יותר מחמישה שבועות רצופים של התייחדות עם אביו מפרדיס, ישוע השתכנע ובטח לחלוטין בטיבו שלו ובוודאות שיתעלה מעל לרמות החומר של ביטוי האישיות בזמן ובמרחב. הוא האמין באמונה שלמה בטיבו האלוהי, ולא היסס לטעון לעליונות טיבו האלוהי על-פני טיבו האנושי.

לקראת סוף השהות על ההר ביקש ישוע מאביו רשות להיפגש עם אויביו בשטניה כבן האדם, כיהושע בן-יוסף. בקשה זו אושרה. הפיתוי הגדול, המשפט של היקום, אירע במהלך השבוע האחרון לשהות בהר החרמון. שטן (אשר ייצג את לוציפר) והנסיך הפלנטארי המורד, קליגאסטיה, נפגשו עם ישוע והיו גלויים לחלוטין לעיניו. ו"פיתוי" זה – ניצחונה הסופי של הנאמנות האנושית אל מול דברי הסילופין של האישיות המורדות – לא היה קשור למזון, לגגות של מקדשים או לפעולות מתיימרות. הוא לא נגע לממלכות העולם הזה, אלא לריבונות של יקום כביר ורב-הוד. הסמליות אשר נרשמה בכתבים כזוהי לעידינים המפגרים שבהם חשב העולם באופן ילדותי. וראוי שהדורות הבאים יבינו לאיזה מאבק כביר נדרש בן האדם, מאבק שאותו צלח באותו יום רב מאורעות בהר החרמון.

ולהצעות ולהצעות-שכנגד הרבות, אשר הציעו שליחיו של לוציפר, ענה ישוע רק כך: "מי ייתן וישרר רצונו של אבי מפרדיס. ואתה, בני המורד, הנני מפקיד אותך לשיפוטם האלוהי של עתיקי היום. אני הנני אביר-בוראך; אתקשה לשפוט אותך בצדק, ואת הרחמים שלי כבר דחית. הנני מפקיד אותך למשפט השופטים של יקום גדול מזה."

לכל הפשרות והחלופות אשר הציע לוציפר,

134:83 (1493:2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:84 (1493:3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:85 (1493:4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:86 (1493:5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this "temptation," this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

134:87 (1493:6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

134:88 (1494:1) To all the Lucifer-suggested

לכל מה שהציע במיוחד עבור משימת המתת, ענה ישוע רק כך: "כי יעשה רצונו של אבי בפרדס". וכאשר הסתיים המבחן המתיש, חזרה לצד ישוע השרפים השומרת אשר נפרדה ממנו וסעדה אותו.

באחר-צהריים אחד מאוחר בקיץ, בינות לעצים ובדממה של הטבע, מיכאל מנבאדון רכש את הריבונות הבלתי-מעוררת על יקומו שלו. באותו יום הוא השלים את משימתם של הבנים הבוראים, לחיות את מלוא החיים בגוף, בדמות בשר ודם בן-תמותה, בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. ההכרזה אשר ניתנה ליקום על אודות הישג רב-משמעות זה, ניתנה רק חודשים לאחר מכן, ביום שבו הוטבל; אך כל זאת אירע לאמיתו של דבר באותו יום על ההר. וכאשר ירד ישוע משהותו בהר החרמון, יושבו, לכל דבר ועניין, מרידתו של לוציפר בשטניה ופרישתו של קליגאסטיה באורנטיה. ישוע שילם את התשלום האחרון שאליו נדרש לשם השגת הריבונות ביקומו שלו, אשר כשלעצמה קובעת את מעמדם של כלל המורדים, וכן קובעת כי ניתן לטפל באופן מידי ויעיל בכל התקוממות עתידית (אם וכאשר תתרחש). בהתאם לכך, ניתן לומר שה"פיתוי הגדול" של ישוע אירע זמן-מה לפני הטבלתו, ולא מיד לאחר אותו מאורע.

בסיום שהותו זו של ישוע על ההר, בעודו יורד ממנו, הוא פגש את תיגלת העולה למקום המפגש ועמו המזון. הוא הפנה אותו חזרה ואמר רק: "תם זמן המנוחה; אני חייב לחזור אל עסקי אבי." והוא היה שקט והיה אדם שונה עד מאוד, בעת שהם הלכו חזרה לך. בן הוא נפרד מן הנער ונתן לו את החמור. או אז הוא המשיך דרומה באותה דרך שבה עלה, אל כפר נחום.

9. זמן ההמתנה

היה זה לקראת סוף הקיץ, סמוך ליום הכיפורים ולחג הסוכות. ישוע ערך מפגש משפחתי בכפר נחום בשבת ולמחרת יצא עם יוחנן, בנו של זבדיה, לעבר ירושלים. הם הלכו ממזרח לאגם, דרך גרש והלאה במורד עמק הירדן. ואף כי הוא שוחח מעט עם בן לווייתו בדרך, הבחין יוחנן בשינוי הגדול אשר חל בישוע.

ישוע ויוחנן עצרו ללילה בבית עניא אצל לזרוס ואחיותיו, ולמחרת מוקדם בבוקר הם יצאו לירושלים. הם בילו כמעט שלושה שבועות בעיר ובסביבותיה, או לפחות כך עשה יוחנן. ימים רבים יוחנן הלך לבדו לירושלים בעוד שישוע הלך לגבעות הסמוכות, שם התייחד רוחנית פעמים רבות עם אביו שבשמיים.

compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

^{134:8.9 (1494.2)} On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called "great temptation" of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

^{134:8.10 (1494.3)} At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: "The period of rest is over; I must return to my Father's business." He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. THE TIME OF WAITING

^{134:9.1 (1494.4)} It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

^{134:9.2 (1494.5)} Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

שניהם נכחו בתפילות יום הכיפורים הרציניות. יוחנן התרשם עד מאוד מטקסי אותו יום, יותר מאשר מכל יתר המועדים היהודיים, אך ישוע נותר צופה מהורהר ושקט. עבור בן האדם היה זה מופע מעורר חמלה ופתטי. הוא ראה בכל אלו בבחינת ייצוג שגוי של אופיו וטיבו של אביו שבשמיים. מעשי אותו היום נחשבו בעיניו כלעג לעובדת הצדק האלוהי ואמיתות החסד האינסופי. הוא בער בקרבו ברצונו לתת דרור להכרזה על אודות האמת באשר לאופיו האוהב של אביו ולאופן שבו הוא עושה חסד עם היקום, אך המכוון הנאמן שלו התריע בו כי שעתו טרם הגיעה. ואולם, באותו לילה, בבית עניא, ישוע העיר מספר רב של הערות אשר הטרידו את יוחנן עד מאוד; ויוחנן מעולם לא הבין עד תום את המשמעות האמיתית של מה שאמר ישוע באותה פגישת ערב.

ישוע תכנן להישאר עם יוחנן לכל אורך השבוע של חג הסוכות. חג זה היה החופשה השנתית בפלשתינה; הייתה זו החופשה של היהודים. ואף כי ישוע לא השתתף בחגיגות האירוע, נראה לעין כי הוא נהנה וחווה שביעות רצון משמחתם ומעליזותם של הצעירים והמבוגרים כאחד.

באמצע שבוע החגיגות, ולפני תום החג, ישוע עזב את יוחנן, ואמר כי ברצונו לצאת אל הגבעות ולהתייחד טוב יותר עם אביו שבפרדיס. יוחנן ביקש להצטרף אליו, אך ישוע התעקש שיישאר לחגיגות, ואמר: "לא דרש ממך לשאת את נטל בן האדם; אך ורק השומר חייב לעמוד על משמרתו בשעה שהעיר נמה את שנתה בשלווה." ישוע לא שב לירושלים. לאחר ששהה בגפו כמעט שבוע בגבעות שליד בית עניא, הוא יצא לכפר נחום. בדרך הביתה הוא בילה יום ולילה בגפו על מורדות הגלבע, בקרבת המקום שבו נטל המלך שאול את חייו; וכאשר הוא הגיע לכפר נחום, נדמה כי היה עליז יותר מאשר בשעה שעזב את יוחנן בירושלים.

בבוקר המחרת ניגש ישוע לארגז שבו נותרו חפציו האישיים בבית המלאכה של זבדיה. הוא לבש את הסינר והתייבב לעבודה, באומרו: "ראוי לי להישאר עסוק בשעה שאני ממתין ששעתי תגיע." והוא עבד במשך מספר חודשים נוספים לצד אחיו יעקב במספנה, עד לחודש ינואר בשנה שלאחר מכן. לאחר התקופה הזו, שבה עבד יעקב לצד ישוע – אף אם עלו בלבו ספקות אשר שיבשו את הבנתו באשר למלאכת חייו של בן האדם – הוא מעולם לא איבד לגמרי את האמונה באשר למשימתו של ישוע.

במהלך תקופת העבודה האחרונה של ישוע במספנה, הוא עסק רוב הזמן בגימור הפנימי של חלקי הסירות הגדולות יותר. הוא השקיע מאוד בכל מעשי ידיו, ונדמה כי הוא נהנה מן ההישג

134:9.3 (1494:9) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495:1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495:2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495:3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495:4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to

האנושי של השלמת מלאכה ראוייה לשמה. ואף-על-פי שהוא בזבז זמן מועט על זוטות, הוא פעל בקפדנות בכל הנוגע למהות של כל דבר נתון שבו הוא עסק.

בחלוף הזמן הגיעו השמועות לכפר נחום על אודות אחד, יוחנן, אשר מטיף לבעלי התשובה ומטביל אותם בנהר הירדן. וכך הטיף יוחנן: "מלכות השמים ממשמשת ובאה; חזרו בתשובה והיטבלו." ישוע הקשיב לדיווחים הללו בעוד שיוחנן עולה לאיטו במעלה עמק הירדן, הרחק משפך הנהר הסמוך לירושלים. אך ישוע המשיך בבניית הסירות, עד אשר הגיע יוחנן לנקודה במעלה הנהר הסמוכה לפלה, בחודש ינואר של שנת 26 לספירה. אז הניח ישוע את כליו והכריז: "הנה הגיעה שעת." ולאחר מכן הציג את עצמו בפני יוחנן לשם טבילה.

ואולם, שינוי כביר התחולל בישוע. רק מתי מעט מקרב האנשים אשר נהנו מחברתו ומסעדו, בעת שנע לאורכה ולרוחבה של הארץ, הצליחו לאחר מכן לזהות את המורה אשר הופיע בציבור כאותו אדם אשר הכירו ואהבו כיחיד פרטי בשנים עברו. והייתה סיבה לכך שאלו אשר נהנו ממנו בעבר לא הצליחו להכירו בתפקידו הציבורי המאוחר יותר, כמורה בעל סמכות. ההתמרה הזו של דעת ורוח נמשכה שנים ארוכות, והיא נחתמה במהלך השעות החשובה על הר החרמון.

experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

^{134:98 (14859)} As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

^{134:99 (14860)} But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

מסמך 135. יוחנן המטביל

136 ⇨

הספר של אורנטיה

134 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 135
יוחנן המטביל

סעיפים

מבוא

1. יוחנן הופך לנזיר
2. מותו של זכריה
3. חייו של רועה צאן
4. מותה של אלישבע
5. ממלכת האל
6. יוחנן מתחיל להטיף
7. יוחנן נע צפונה
8. פגישתם של ישוע ויוחנן
9. ארבעים ימים של הטפה
10. יוחנן נע דרומה
11. יוחנן בכלא
12. מותו של יוחנן המטביל

PAPER 135

JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

מבוא

יוחנן המטביל נולד ב-25 בחודש מרץ, שנת 7 לפני הספירה, בהתאם להבטחה אשר נתן גבריאל לאלישבע בחודש יוני של השנה הקודמת לזו. במשך חמישה חודשים, שמרה אלישבע בסוד את דבר ביקורו של גבריאל; וכשיפירה לבעלה, זכריה, הוא דאג עד מאוד, והאמין לגמרי לסיפורה רק לאחר שחלם בעצמו חלום יוצא-דופן כשישה שבועות לפני לידתו של יוחנן. למעט ביקורו של גבריאל וחלומו של זכריה, לא היה כל דבר יוצא-דופן או על-אנושי אשר נקשר אל לידתו של יוחנן המטביל.

יוחנן נימול ביום השמיני, בהתאם לנוהג היהודי. הוא גדל כילד רגיל, יום אחר יום ושנה אחר שנה, בכפר הקטן שנמצא כשישה קילומטרים ממערב לירושלים ואשר היה ידוע באותם ימים בשם עיר יהודה.

המאורע בעל המשמעות הרבה ביותר

INTRODUCTION

^{135:01 (1496:1)} JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

^{135:02 (1496:2)} On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

^{135:03 (1496:3)} The most eventful occurrence in John's

במהלך ילדותו המוקדמת של יוחנן היה הביקור אשר ערך, ביחד עם הוריו, בביתם של ישוע והמשפחה מנצרת. הביקור התרחש בחודש יוני של שנת 1 לפני הספירה, בעת שיוחנן היה בן מעט יותר משש שנים.

לאחר ששוב לנצרת, החלו הוריו של יוחנן בתהליך חינוך שיטתי של הנער. בכפר הקטן לא היה בית ספר של בית כנסת; אך מכיוון שזכריה היה כוהן, הוא היה מלומד יחסית, וגם אלישבע הייתה מלומדת בהרבה מן האישה היהודית הממוצעת; היא אף נמנתה עם משפחת הכהונה והיותה נצר "לבנות אהרן." ומכיוון שיוחנן היה ילד יחיד, הם השקיעו זמן רב בחינוכו המנטאלי והרוחני. זכריה שירת רק במשך תקופות קצרות בבית המקדש בירושלים ולפיכך השקיע הרבה מזמנו בהוראת בנו.

לזכריה ולאלישבע הייתה חווה קטנה שבה הם גידלו כבשים. הם התפרנסו אך בקושי מעבודת האדמה, אך זכריה קיבל קצבה קבועה מכספי המקדש אשר הוקדשו לתמיכה בכוהנים.

early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

^{135:04 (1496:4)} After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

^{135:05 (1496:5)} Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. יוחנן הופך לנזיר

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

יוחנן לא סיים את חוק לימודיו בבית-ספר בגיל ארבע-עשרה, אך עם זאת החליטו הוריו שזוהי השנה המתאימה לכך שינדור את נדרי הנזירות. בהתאם לכך, לקחו זכריה ואלישבע את בנם לעין גדי, בסמוך לים המלח. שם מוקם המטה הדרומי של מסדר הנזירים, ושם התקבל הנער לאחר כבוד למסדר למשך כל ימי חייו. לאחר הטקסים ולאחר שנדר את הנדרים להינזר ממשקאות משכרים, להימנע מלגזוז את מחלפות ראשו ומלגעת במת, המשיכה המשפחה לירושלים. שם, אל מול המקדש, השלים יוחנן את המנחות הנדרשות מאלו אשר נדרו את נדרי הנזירות.

^{135:11 (1496:9)} John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

יוחנן נדר את אותם נדרים אשר נדרו קודמיו המפורסמים – שמשון ושמאל הנביא. אדם נזיר נחשב לאישיות קדושה ומקודשת. היהודים התייחסו לנזיר כמעט באותה מידה של כבוד והערצה שבה נהגו כלפי הכוהן הגדול. ואין להתפלא על כך, מכיוון שפרט לכוהנים הגדולים, אך ורק לנזירים אשר הקדישו את כל חייהם למסדר הותר להיכנס במקדש אל קודש הקודשים.

^{135:12 (1496:7)} John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

יוחנן שב מירושלים אל ביתו על-מנת לטפל בעדר הכבשים של אביו, והוא גדל להיות גבר חזק בעל אופי נאצל.

^{135:13 (1497:1)} John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

כשיוחנן היה בגיל שש-עשרה, כתוצאה מכך שקרא על אודות אליהו והתרשם עד מאוד מהנביא של הר הכרמל, הוא החליט לאמץ לעצמו את סגנון לבושו של זה. מאותו יום ואילך לבש יוחנן אדרת שער גמלים ואזור עור. בגיל

^{135:14 (1497:2)} When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At

שש-עשרה הוא כבר התנשא לגובה של יותר ממטר ושמונים סנטימטרים והגיע כמעט לשיא גדילתו. ועם רעמת שיערו השופעת וסגנון לבושו הייחודי, הוא אכן היה צעיר ציורי ביותר. הוריו ציפו לרבות ונצורות מבנם יחידם, מן הילד המובטח אשר הפך לנזיר למשך כל חייו.

sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. מותו של זכריה

לאחר מחלה שנמשכה מספר חודשים, מת זכריה בחודש יולי של שנת 12 לספירה, מעט לאחר שמלאו ליוחנן שמונה-עשרה שנים. היה זה זמן של מבוכה גדולה עבור יוחנן, משום שנדר הנזירות מנע ממנו מלהיות במגע עם המת, אפילו אם היה זה בן משפחה. ואף-על-פי שיוחנן השתדל לעמוד בדרישות הנדר אשר נדר בנוגע לטומאת המת, הוא נמלא ספק באשר לשאלה אם עמד במלוא דרישות המסדר; לפיכך, לאחר קבורת אביו הוא הלך לירושלים, ושם, בפינה המיועדת לנזירים בחצר הנשים, הוא הציע את מנחות הטהרה הנדרשות.

בחודש ספטמבר של שנה זו, נסעו אלישבע ויוחנן לבקר את מרים ואת ישוע בנצרת. יוחנן כמעט וגמר אומר להתחיל בעבודת חייו, אך ישוע התריע בפניו, לא רק במילותיו, אלא גם במעשיו אשר שימשו דוגמא, כי מוטב אם יחזור לביתו, ידאג לאמו וימתין "להגעתה של שעת האב." ובסיום הביקור המהנה, ולאחר שנפרד מישוע וממרים לשלום, שוב לא ראה יוחנן את ישוע עד ליום שבו הוטבל בירדן.

יוחנן ואלישבע שבו אל ביתם והחלו לרקום תוכניות לקראת העתיד. מכיוון שיוחנן סירב לקבל את קצבת הכוהנים אשר הגיעה לו מכספי המקדש, בתום שנתיים ימים הם כמעט ואיבדו את ביתם; לפיכך הם החליטו לנדוד דרומה עם עדר הכבשים. וכך, בקיץ שבו מלאו ליוחנן עשרים שנים הם עזבו לחברון. יוחנן רעה את צאנו באזור אשר כונה "ערבות יהודה", בסמוך למעיין אשר הזין נחל גדול יותר שנשפך לים המלח בסמוך לעין גדי. היישוב בעין גדי לא כלל רק נזירים אשר הוקדשו למסדר למשך תקופה מסוימת או לכל חייהם, אלא גם קבוצות רבות אחרות של רועי צאן סגפניים אשר התקבצו באזור הזה עם עדריהם והתרועעו עם אחוות הנזירים. הם התפרנסו מגידול כבשים וכן ממתנות אשר יהודים בעלי ממון העניקו למסדר.

בחלוף הזמן, יוחנן חזר פחות ופחות לחברון בעוד שהוא ערך ביקורים תכופים יותר ויותר בעין גדי. הוא היה כל-כך שונה ממרבית הנזירים, עד שהוא התקשה להתרועע עם חברי האחוה. אך את אבנר, אשר הוכר כמנהיג היישוב בעין גדי, הוא חיבב עד מאוד.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

^{13521 (1497.3)} After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

^{13522 (1497.4)} In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

^{13523 (1497.5)} John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

^{13524 (1497.6)} As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. חייו של רועה צאן

לאורך הערוץ של המעיין הקט הזה בנה יוחנן לא פחות מתריסר מקלטי אבן ומחסות לילה, אשר נבנו מערימות אבנים. מן המקלטים והמחסות הוא יכול היה לצפות ולאבטח את עדרי הכבשים והעזים שלו. חיי הרועים של יוחנן העניקו לו זמן ממושך ביותר למחשבה. הוא שוחח רבות עם עֶזְדָּה, יתום מבית צור שאותו אימץ במידה מסוימת, ואשר דאג לעדרים בעת שיוחנן הלך לחברון לבקר את אמו או למכור כבשים, או בשעה שהוא ירד לעין גדי לתפילות השבת. יוחנן והנער חיו בפשטות והתקיימו מבשר כבש, מחלב עזים, מדבש היער ומחגבים אכילים אשר נמצאו באזור. הם העשירו תזונה רגילה זו באספקה אשר הובאה מעת לעת מחברון ומעין גדי.

אלישבע עדכנה את יוחנן על הקורות בפלשתינה ובעולם, והוא הלך והשתכנע כי במהרה יגיע הזמן שבו יסתיים סדר העולם הישן; וכי הוא עתיד להיות המבשר את בואו של עידן חדש, "ממלכת השמיים". רועה צאן מחוספס זה חיבב עד מאוד את כתביו של הנביא דניאל. אלף פעמים הוא קרא את תיאורו של דניאל את התמונה הכבירה, אשר זכירה אמר לו שייצגה את דברי ימיהן של הממלכות הגדולות של העולם, החל בבבל, דרך פרס ויוון וכלה ברומא. יוחנן הבחין בכך שרומא הורכבה מערב רב כזה של עמים וגזעים, עד כי לעולם היא לא תוכל להפוך לאימפריה מאוחדת בחוזקה ויציבה. הוא האמין שרומא הייתה אפילו אז מפוצלת, ממש כמו סוריה, מצרים, פלשתינה ופרובינקיות אחרות; ויתר על כן, הוא קרא כי "בימיהם של המלכים ההם, יקים אלהי השמים מלכות אשר לעולמים לא תשחית, ומלכותה לעם אחר לא תעזב. תדק ותכלה כל אלה המלכויות, והיא תעמד לעולמים." "ולו נתן שלטון ויקר ומלכות, וכל העמים האמות והלשונות אותו יעבדו. שלטון שלטון עולם אשר לא יעבר, ומלכותו אשר לא תשחית." "והמלכות והשלטון והגדלה, אשר למלכויות תחת כל השמים, נתנו לעם קדושי עליונים. מלכותו מלכות עולם, וכל השלטונות אותו יעבדו ולו ישמעו."

יוחנן מעולם לא הצליח להתגבר לחלוטין על הבלבול אשר נבע ממה ששמע מהוריו על אודות ישוע ומהפסוקים הללו אשר קרא בכתבי הקודש. בספר דניאל הוא קרא: "רואה הייתי בחֲזִיוֹנוֹת הלילה, ונהנה עם ענני השמים היה בא כֶּן אִדָּם, ולו נתן שלטון ויקר ומלכות." אך דבריו אלו של הנביא לא עלו בקנה אחד עם מה שלימדוהו הוריו. ואף השיחה אשר ערך עם ישוע, בזמן הביקור כאשר היה בגיל שמונה-עשרה, לא תאמה את ההכרזות האלה המצויות בכתובים, ועל-אף הבלבול הזה, ובתוך כל התהייה שלו,

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

^{135:31 (1497:7)} Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

^{135:32 (1498:1)} Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever." "And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed." "And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him."

^{135:33 (1498:2)} John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: "I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom." But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen

אמו שבה וטענה בפניו כי דודנו הרחוק, ישוע מנצרת, הוא הוא המשיח האמיתי, אשר עתיד לשבת על כס המלך דוד, וכי הוא (יוחנן) עתיד להיות המבשר על באו ולשמש יד ימינו.

מכל מה ששמע יוחנן על אודות הפקרותה ורשעותה של רומא ועל אודות ההוללות והשיממון המוסרי אשר פשה ברחבי האימפריה, מכל מה שידע על אודות מעשי הרשע של הורדוס אנטיפס ושל מושלי יהודה, הוא האמין כי סיומו של עידן ממשמש ובא. נראה שילד טבע מחוספס ונאצל זה סבר שהעולם בשל לסיום עידן האדם ולשחר העידן האלוהי החדש – ממלכת השמים. בלבו של יוחנן קיננה התחושה כי הוא עתיד להיות אחרון הנביאים אשר מקדם וראשון הנביאים החדשים. והוא רטט בקרבו בדחף המתעצם לצאת ולהכריז בפני כל בני האדם: "התחרטו! השלימו עם האל! התכוננו לקראת הסוף; התכוננו להופעתו של סדר חדש ונצחי על-פני האדמה, ממלכת השמים."

years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

^{135:34 (1498:3)} From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: "Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven."

4. מותה של אלישבע

ב-17 בחודש אוגוסט, שנת 22 לספירה, בעת שיוחנן היה בן עשרים-ושמונה, הלכה אמו לעולמה במפתיע. חבריה של אלישבע, אשר ידעו על האיסור הנזירי על המגע עם המתים, ואפילו אם המת הוא בן משפחה, ערכו את כל סידורי הקבורה בטרם קראו ליוחנן. כאשר הוא קיבל את הידיעה על מותה של אמו, הוא ציווה על עזדה לקחת את העדרים שלו לעין גדי בעוד שהוא עצמו יצא לחברון.

בשעה שהוא שב לעין גדי מלוויית אמו, הפקיד יוחנן את העדרים בידי המסדר ופנה להתבודד למשך תקופה מן העולם החיצוני, לצום ולהתפלל. יוחנן הכיר אך ורק את השיטות הנושנות להתקרבות לאלוהות; הוא הכיר רק את מה שנכתב על אודות אנשים כדוגמת אליהו, שמואל ודניאל. אליהו היה הנביא האידיאלי בעיניו. אליהו היה הראשון במורי ישראל אשר נחשב לנביא, ויוחנן אכן האמין כי הוא עצמו עתיד להיות האחרון בשורה ארוכה וידועה זו של שליחי שמים.

יוחנן חי בעין גדי במשך שנתיים-וחצי, והוא שכנע את מרבית חברי המסדר כי "סוף העידן מתקרב"; וכי "ממלכת השמים ממשמשת ובאה." וכל מה שלימד בתחילת הדרך הסתמך על הרעיון ועל המושג אשר שרר באותם ימים ביהדות, של משיח כגואל המובטח אשר עתיד לגאול את העם היהודי משלטונם של השליטים הגויים אשר שולטים בהם.

במהלך כל התקופה הזו חזר יוחנן וקרא בכתבי הקודש אשר נמצאו בבית הנזירים אשר בעין גדי. הוא התרשם במיוחד מישעיהו

4. THE DEATH OF ELIZABETH

^{135:41 (1499:1)} On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarene restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

^{135:42 (1499:2)} On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

^{135:43 (1499:3)} For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that "the end of the age was at hand"; that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

^{135:44 (1499:4)} Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed

וממלאכי, אחרוני הנביאים של אותה תקופה. הוא חזר וקרא את חמשת הפרקים האחרונים בספר ישעיהו, והאמין באמיתות הנבואות אשר קרא. ואז הוא קרא במלאכי: "הִנֵּה אֶנֶכִּי שֶׁלֵּחַ לָכֶם אֶת אֱלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא; וְהַשִּׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אָבוֹתָם, פֶּן-אָבֹא וְהִפֵּיתִי אֶת הָאָרֶץ חֲרָם." רק הבטחתו זו של מלאכי, כי אליהו עתיד לשוב, היא אשר מנעה מיוחנן מלצאת ולהטיף על אודות בוא הממלכה ולהתריע בפני אחיו היהודים לנוס מפני החמה אשר עתידה לבוא עליהם. יוחנן היה בשל להתחיל להטיף על בוא הממלכה, אך ציפייה זו לחזרת אליהו עיכבה אותו במשך למעלה משנתיים. הוא ידע כי הוא לא אליהו. למה התכוון בדיוק מלאכי? האם הנבואה הייתה מפורשת או שמא ציורית? היאך הוא יוכל לדעת את האמת? לבסוף הוא העז לחשוב שמכיוון שראשון הנביאים נקרא אליהו, עתיד גם האחרון להיות ידוע באותו שם. ולמרות זאת הוא נמלא ספקות אשר הספיקו על-מנת שיימנע מלקרוא לעצמו אי-פעם בשם אליהו.

הייתה זו השפעתו של אליהו אשר גרמה ליוחנן לאמץ את שיטותיו, אלה של התקפה בוטה וישירה על חטאי בני תקופתו ועל הפקרותם. הוא ביקש להתלבש כמו אליהו וניסה לדבר כמותו; כלפי חוץ, הוא דמה לנביא אשר מקדם בכל מובן. הוא היה כזה ילד טבע חסון וציורי, מטיף ישר נועז ללא-חתי. יוחנן לא היה בור ועם הארץ והכיר היטב את כתבי הקודש היהודיים, אך הוא כלל לא היה מתורבת. מחשבתו הייתה בהירה, דיבורו רב-עוצמה, וכמוקיע היה רושף אש. הוא כלל לא היווה דוגמא לבני תקופתו, אך בהחלט שימש כמוכח רהוט.

לבסוף הוא גמר אומר באשר לשיטה אשר בה יכריז על העידן החדש, על אודות ממלכת האל; הוא החליט שהוא יהיה זה אשר יבשר על בוא המשיח; הוא הסיט הצידה את כל ספקותיו ויצא את עין גדי בחודש מרץ, שנת 25 לספירה, על-מנת להתחיל בתקופתו הקצרה אך המבריקה כמטיף ציבורי.

5. ממלכת האל

על-מנת להבין את המסר של יוחנן, ראוי לעמוד על מצבו של העם היהודי בעת שהוא הופיע בזירת הפעולה. במשך קרוב למאה שנים עם ישראל היה שרוי בדילמה; בני העם לא הצליחו להסביר את התמשכות המצב של היותם נשלטים על-ידי שליטים גויים. האם משה לא לימד כי צדיקות גמולה תמיד שגשוג וכוח? האם הם לא היו עמו הנבחר של האל? מדוע עמד כס המלך דוד ריק בשיממונו? לאור הדוקטרינות של משה ולאור ציווי הנביאים, היהודים התקשו להסביר את שיממונם הלאומי המתמשך.

by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

^{135:45 (1499:5)} It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

^{135:46 (1499:6)} At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. THE KINGDOM OF GOD

^{135:51 (1500:1)} In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-

continued national desolation.

מאה שנים בקירוב לפני ימיהם של ישוע ויוחנן, קמה בפלשתינה קבוצת מורי דת חדשה, קבוצת האפוקליפטיים. מורים חדשים אלו פיתחו מערכת אמונות אשר גרסה כי סבלם והשפלתם של היהודים על-פני האדמה מהווים תשלום על חטאי האומה. הם חזרו והשתמשו בסיבות הידועות אשר הסבירו את גלות בבל, כמו גם גלויות ותקופות שבי קודמות. ואולם, האפוקליפטיים גרסו כי לבני עם ישראל יש תקווה; כי ימי הסבל שלהם כמעט והגיעו אל קצם; כי השיעור אשר מלמד האל את עמו הנבחר כמעט תם ונשלם; וכי סבלנותו של האל כלפי הזרים, הגויים, כמעט והגיעה אל קצה. תום עידן השלטון הרומי היה שקול לסופו של עידן, ובמובן מסוים אף לסוף העולם. המורים החדשים הללו הסתמכו במידה רבה מאוד על נבואותיו של דניאל, והם לימדו חזרו ולמד כי הבריאה עתידה להיכנס לשלב האחרון שלה; מלכויות העולם עתידות להפוך למלכות האל. עבור דעת היהודי של אותם ימים, זו הייתה משמעותו של המונח "ממלכת השמים", אשר מופיע בהרחבה בכל אשר לימדו הן יוחנן והן ישוע. עבור היהודים בפלשתינה, משמעות המונח "ממלכת השמים" הייתה אחת, ואחת בלבד: מדינה של צדק מוחלט שבה ישלוט האל (המשיח) על כל אומות העולם בעוצמה מושלמת, ממש כפי שהוא מולך בשמים – "עֲשֵׂה רָצוֹן כְּאִשֶּׁר בְּשָׁמַיִם גַּם בָּאָרֶץ".

בימי יוחנן שאלו היהודים בציפייה, "עד כמה קרוב הוא בוא הממלכה?" התחושה הכללית הייתה כי שלטון הגויים הולך וקרוב אל קיצו. בקרב היהודים שררה תקווה חזקה וציפייה גדולה לכך שהכמיהה בת מאות בשנים תתגשם במהלך תקופת החיים של אותו דור.

ואף כי היהודים היו חלוקים בינם לבין עצמם במידה רבה ביחס להשערותיהם באשר לטיבה של הממלכה המגיעה, כולם הסכימו כי המאורע ממשמש, קרב ובא, אפילו ממש עומד בפתח. רבים מאלו שקראו בתנ"ך ציפו, פשוטו כמשמעו, להמלכת מלך חדש בפלשתינה, לגאולת עם ישראל, אשר ישתחרר מיד אויביו וימליך עליו צאצא לנצר דוד המלך, המשיח אשר במהרה יוכר כשליט הצדיק והראוי של העולם כולו. קבוצה יהודים מאמינים אחרת, אף כי קטנה יותר, החזיקה בדעה אחרת לחלוטין על אודות ממלכת האל הזו. הם לימדו כי הממלכה הבאה אינה של העולם הזה, כי העולם מתקרב אל קיצו הוודאי, וכי "שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וָאָרֶץ חֲדָשָׁה" יבשרו את כינונה של ממלכת האל; וכי ממלכה זו תהא ממלכת נצח, כי החטא יבוא אל קיצו וכי אזרחיה של ממלכה חדשה זו ייהנו מחיי אלמוות של אושר בלתי-נגמר.

^{135:52 (1500:2)} About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase "kingdom of heaven" had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — "Your will be done on earth as in heaven."

^{135:53 (1500:3)} In the days of John all Jews were expectantly asking, "How soon will the kingdom come?" There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

^{135:54 (1500:4)} While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that "a new heaven and a new earth" were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

כולם הסכימו כי פעולה משמעתית, או מטהרת, נחרצת כלשהי, חייבת להקדים את כינונה של הממלכה החדשה על-פני האדמה. אלו אשר האמינו בדברים כפשוטם הסבירו כי תתרחש מלחמת חובקת-עולם אשר תשמיד את כל הכופרים, ואילו הנאמנים ייצאו כשידם על העליונה בכל העולם ולנצח נצחים. אלו אשר האמינו בסברה הרוחנית חשבו כי קודם לממלכה יגיע משפט כביר שבו יעניש האל את אלו הראויים לעונש ולשמד, ובה בעת ירומם את הקדושים המאמינים מקרב עם הסגולה לשבת על כס הכבוד והסמכות לצד בן האדם, אשר בשמו של האל ישלטו על אומות העולם. ובני הקבוצה האחרונה הזו אפילו האמינו כי גויים אדוקים רבים עשויים אף הם להשתייך לממלכה החדשה.

חלק מן היהודים החזיקו בדעה כי ייתכן שהאל יכון את הממלכה החדשה הזו ישירות, בהתערבות אלוהית; ואולם, רוב רובם האמינו כי הוא ישתמש במתווך ובנציג כלשהו – המשיח. זו הייתה המשמעות האפשרית היחידה למונח "משיח" אשר התקבלה על דעתם של היהודים בני דורם של יוחנן וישוע. המונח המשיחלא יכול היה להתייחס לאדם שרק לימד את רצון האל, או שהטיף לחיים של צדיקות. את כל האנשים הקדושים הללו כינו היהודים בשם נביא. המשיח היה עתיד להיות יותר מאשר נביא; הוא עתיד היה להביא לידי כינונה של הממלכה החדשה, ממלכת האל. שום אדם אשר לא הצליח לעשות כן לא יכול היה להיחשב למשיח בהתאם למושג היהודי המסורתי.

מי עתיד להיות המשיח הזה? גם כאן היו הדעות חלוקות בקרב המורים היהודים. הוותיקים יותר נאחזו בדוקטרינה על אודות נצר למלך דוד. החדשים יותר סברו כי מכיוון שהממלכה החדשה עתידה להיות ממלכה שמימית, השליט החדש עשוי להיות אישיות אלוהית, אישיות אשר ישבה לימינו של האל במרומים. ואף כי הדבר עשוי להישמע מוזר, אלו אשר סברו כך על אודות שליטה של הממלכה החדשה לא ראו בו משיח אנושי – בן אדם גרידא, אלא החשיבו אותו כ"בן האדם" – בנו של האל – נסיך שמימי אשר המתין זה מכבר על-מנת לעלות ולשלוט בכדור הארץ אשר התחדש. זה היה הרקע הדתי בעולם היהודי כאשר יצא יוחנן והחל להטיף: "חיזרו בתשובה, כי ממלכת השמים כבר קרובה!"

ברי, אם כן, כי להכרזתו של יוחנן על בואה של הממלכה נודעו לא פחות מחצי תריסר משמעויות שונות בדעתם של מאזיני הטפתו המשולהבת. ואולם, בלא תלות במשמעות אשר ייחסו למשפטים אשר אמר יוחנן, בני כל אחת מהקבוצות האלה, אשר המתו לבואה של הממלכה היהודית, הסתקרו ממה שהטיף לו המטיף הכן, הנלהב והמחוספס-אך-היעיל הזה, אשר הטיף ליושר ולחרטה, ואשר התריע בכובד ראש כה רב בפני מאזיניו "לנוס מפני הקצף

^{135:55 (1500:9)} All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

^{135:56 (1501:1)} Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

^{135:57 (1500:7)} Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as "the Son of Man" — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

^{135:58 (1500:8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the

העתיד לבוא.

wrath to come."

6. יוחנן מתחיל להטיף

6. JOHN BEGINS TO PREACH

בתחילת חודש מרץ של שנת 25 לספירה, צעד יוחנן סביב חופי המערביים של ים המלח ובמעלה נהר הירדן עד לנקודה ממול ליריחו, המצר הקדום אשר דרכו חצו ישוע ובני ישראל עת נכנסו לראשונה לארץ המובטחת; ולאחר שחצה אל צדו השני של הנהר, התמקם בנקודה סמוכה למעבר והחל להטיף באוזני העוברים והשבים אשר חצו את הנהר. היה זה המעבר העמוס ביותר על-פני נהר הירדן.

כל מי ששמע את יוחנן ידע בבירור כי הוא הינו יותר מאשר מטיף. רוב רובם של אלו אשר האזינו לאיש המוזר הזה, אשר הגיע מערבות יהודה, האמינו כי שמעו את דבריו של נביא. אין להתפלא על כך שהופעה שכזו נגעה עמוקות בנשמות היהודים העייפים והמצפים הללו. בכל ההיסטוריה של העם היהודי, מעולם לא כמוהו בניו המסורים של אברהם יותר מאשר כעת ל"נחמת ישראל", או שציפו בכיליון עיניים רב מזה ל"שוב מלכות ישראל". בשום רגע בהיסטוריה של העם היהודי לא יכול היה המסר של יוחנן, "הממלכה קרבה ובאה", ליצור רושם מושך באופן כה עמוק ושלם, כבשעה שבה הופיע באופן מסתורי כל-כך על גדות נהר הירדן במעבר דרומי זה.

כעמוס, הוא בא מקרב רועי הצאן. הוא התלבש כאלוהו אשר מקדם, ו"ברוח אליהו וגבורתו" רעם ושפך את תוכחותיו. אין להתפלא, אם כן, על כך שהמטיף המוזר הזה גרם לתזוזה עמוקה בכל רחבי פלשתינה, עת הנוסעים נשאו עמם את החדשות על הטפותיו לאורך גדות הירדן.

והיה דבר מה נוסף וחדש בעבודתו של המטיף הנזירי הזה: הוא הטביל כל אחד ממאמיניו במימי הירדן "לשם סליחת החטאים". ואף כי הטבילה לא הייתה טקס חדש בקרב היהודים, מעולם לא השתמשו בה באופן שבו השתמש בה יוחנן. זה מכבר היה נהוג להטביל את הגרים הגויים בעת כניסתם לאחוות חצר המקדש החיצונית, אך היהודים עצמם מעולם לא נדרשו לטבול לשם מחילת חטאיהם. רק חמישה-עשר חודשים חלפו מן היום שבו החל יוחנן להטיף ועד למועד שבו הוא נעצר ונאסר בפקודת הורדוס אנטיפס, אך בזמן הקצר הזה הוא הטביל הרבה יותר ממאה-אלף בעלי תשובה.

ארבעה חודשים הטיף יוחנן במעבר בית-עניא בטרם החל לנוע צפונה במעלה הירדן. מכל רחבי יהודה, פְּרָאָה והשומרון נקבצו ובאו עשרות-אלפי מאזינים, מקצתם סקרנים אך רובם רציניים וכנים. וכמה מאזינים אף הגיעו מן הגליל.

^{13561 (1501:4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

^{13562 (1501:5)} It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

^{13563 (1502:1)} He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

^{13564 (1502:2)} There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

^{13565 (1502:3)} John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few

came from Galilee.

^{13566 (15024)} In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

^{13567 (15025)} John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the "twelve tribes" at this very point when they first entered the promised land.)

^{13568 (15026)} John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

בחדש מאי של שנה זו, בעודו במעבר בית-עניא, שלחו הכוהנים והלוויים משלחת לשאול את יוחנן האם הוא טוען להיותו המשיח ולברר באיזו סמכות הוא מטיף. יוחנן השיב לכל אלו באומרו: "שובו אל שולחכם ואמרו להם כי שמעתם 'קול קורא במדבר', כמאמר הנביא אשר אמר, 'פנו דרך יהוה ישרו מסילותיו. כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו ויהיה העקב למישור והרכסים לבקעה; וראו כל בשר יחדו, כי פי יהוה דבר.'"

יוחנן היה מטיף הירואי אך חסר טאקט. יום אחד, בעודו מטיף ומטביל על הגדה המערבית של הירדן, הגיעו קבוצת פרושים ומספר צדוקים והציגו עצמם לטבילה. בטרם הוליך אותם מטה אל המים, דיבר אליהם יוחנן כקבוצה ואמר: "ילדי צפונים, מי השכיל אתכם להמלט מן-הקצף העתיד לבא? אטביל אתכם, אף אתם עשו פרי ראוי לתשובה. ואל תחשבו בלבבכם לאמר אברהם הוא אבינו, כי אני אמר לכם כי מן האבנים האלה יכול האלהים להקים בנים לאברהם. וכבר הושם הגרזן על שרש העצים, והנה כל עץ אשר איננו עשה פרי טוב כרות יקרת וישלך באש." (שתים-עשרה האבנים אשר אליהן התייחס היו אבני הזיכרון הידועות אשר קבע יהושע בנקודה זו ממש, לציון חציית "שנים-עשר השבטים" בשעה שנכנסו לראשונה לארץ המובטחת.)

יוחנן העביר שיעורים לתלמידיו שבמסגרתם לימד אותם בפירוט כיצד לחיות את חייהם החדשים ואף ענה על שאלותיהם הרבות. הוא הציע למורים ללמד הן ברוח הכתוב והן על-פי הכתוב ממש. לעשיר הציע להאכיל את העני; למוכסים אמר: "אל תגבו יותר מחקכם." לחיילי הצבא אמר: "אל תזעזעו איש ואל תעשקו — ודי לכם בשכרכם." ולכולם כאחד אמר: "התכוננו לסיים עידן — כי מלכות השמים קרבה לבוא."

7. יוחנן נע צפונה

יוחנן עדיין היה שרוי בבלבול באשר לבואה של הממלכה ולזהותו של זה שעתידי למלוך בה. וככל שהוא המשיך להטיף, כך גם הלך וגדל הבלבול. אך חוסר הוודאות האינטלקטואלי הזה, באשר לטיב הממלכה הממששת ובאה, לא פגם באמונתו בכך שבואה אכן קרוב מאוד. אף כי יוחנן היה מבולבל בדעתו, רוחו מעולם לא שרתה

7. JOHN JOURNEYS NORTH

^{13571 (15031)} John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt

בבלבול. לא היה לו כל ספק באשר לבוא הממלכה, אך הוא היה רחוק מלהיות בטוח אם ישוע הוא זה אשר עתיד לשלוט בה, אם לאו. כל עוד המשיך יוחנן להחזיק בדעה שיש להשיב את כס דוד על כנו, ההסבר אשר נתנו לו הוריו, כי ישוע, אשר נולד בעיר דוד, הוא אשר עתיד להיות הגואל שלו ציפו זה מכבר, נדמה כסביר; אך בזמנים שבהם הוא נטה יותר לעבר דוקטרינת הממלכה הרוחנית, סיום של עידן זמני על-פני האדמה, הוא נמלא ספקות רבים באשר לתפקיד שאותו ישוע עתיד למלא במהלך המאורעות האלה. לפעמים הוא הטיל ספק בכל, אך לא לזמן רב. הוא באמת השתוקק לשוחח על כל זאת עם דודנו, אך הדבר עמד בניגוד גמור לסיכום המפורש ביניהם.

במהלך תנועתו צפונה, יוחנן חשב רבות על ישוע. בעת שעלה במעלה הירדן הוא עצר ביותר מתריסר מקומות. במקום ושמו אדם הוא התייחס לשאלה הישירה ששאלו אותו תלמידיו "האם אתה המשיח?" והזכיר לראשונה "אֶחָד אַחֵר אֲשֶׁר בֹּא יְבֹא אַחֲרַי". והמשיך ואמר: "בֹּא יְבֹא אַחֲרַי הַחֶזֶק מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר קִטַּנְתִּי מִלְכָּרֶע וְלִהְתִּיר אֶת שַׁרְוֹךְ נְעָלָיו. אֲנִי טִבְלִיתִי אֶתְכֶם בְּמֵיִם וְהוּא יְטַבֵּל אֶתְכֶם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְגִידוּ הַמִּצְוָה לְהִבָּר אֶת גִּרְנִי וְיִאֲסֹף אֶת דְּגָנִי אֶל אוֹצְרוֹ וְאֶת-הַמֶּץ יִשְׂרָפוּ בְּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא תִכְבֶּה."

בתשובה לשאלות תלמידיו, יוחנן המשיך והרחיב את לימודו. מדי יום הוא הוסיף ולימד דברים נוספים אשר סייעו וניחמו יותר מאשר המסר המוקדם והסתום שלו: "שובו והיטבלו." ועד לעת הזו כבר החלו המונים להגיע אליו מן הגליל ומן הדקפוליס. עשרות מאמינים כנים נותרו לצד מוֹרֵם הנערץ יום אחר יום.

8. פגישתם של ישוע ויוחנן

עד לחודש דצמבר של שנת 25 לספירה, כאשר יוחנן, במסעו במעלה הירדן, הגיע לסביבותיה פְּלָה, כבר נודע שמו ברחבי פלשתינה כולה ועבודתו הפכה לנושא השיחה העיקרי בכלל הערים אשר מסביב לכנרת. ישוע דיבר בשבח המסר של יוחנן ודבר זה גרם לרבים מבני כפר נחום להצטרף לכת החזרה בתשובה והטבילה של יוחנן. בניו הדייגים של זבדיה, יעקב ויוחנן, הלכו להיטבל בחודש דצמבר, מעט לאחר שיוחנן הגיע לפלה והחל להטיף בסמוך אליה. הם הלכו לראות את יוחנן מדי שבוע והביאו לישוע דיווחים טריים מיד ראשונה על אודות עבודתו של המבשר.

יעקב ויהודה, אחיו של ישוע, שקלו לרדת ולהיטבל על-ידי יוחנן; וכעת, משיהודה הגיע לתפילות השבת לכפר נחום, ולאחר שגם הוא וגם יעקב הקשיבו להרצאתו של ישוע בבית

about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

^{1357.2 (1533.2)} As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will be burn up with the judgment fire."

^{1357.3 (1533.3)} In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: "Repent and be baptized." By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{1358.1 (1533.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

^{1358.2 (1533.5)} Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue,

הכנסת, ביקשו שניהם להיוועץ עמו בנוגע לתכניותיהם. היה זה במוצאי שבת של ה-12 בינואר, שנת 26 לספירה. ישוע ביקש מהם לדחות את הדיון עד ליום המחרת, המועד שבו הוא ימסור להם את תשובתו. הוא ישן אך מעט באותו לילה, והתייחד באינטימיות עם האב שבשמיים. הוא קבע לסעוד עם אחיו את ארוחת הצהרים ולעוזץ להם בנוגע לטבילה על-ידי יוחנן. באותו יום ראשון ישוע עבד כהרגלו במספנה. יעקב ויהודה הגיעו עם ארוחת הצהריים והמתינו לישוע במחסן העצים, שכן טרם הגיעה שעת הפסקת הצהריים, וישוע הקפיד מאוד בעניינים כגון אלו.

אך מעט לפני צהרי היום, הניח ישוע את כלי עבודתו, פשט את סינר העבודה והודיע בפשטות לשלושת הפועלים אשר היו עמו בחדר, "הגיעה שעת". הוא יצא אל אחיו, יעקב ויהודה, וחזר על דבריו, "הגיעה שעת" – הבה נלך אל יוחנן. והם מיד יצאו לדרכם לעבר פֶּלָה, זאת כאשר הם סועדים את ארוחת הצהרים שלהם תוך כדי הליכה. היה זה יום ראשון, ה-13 בינואר. הם בילו את הלילה בעמק הירדן והגיעו לזירת הפעולה שבה הטביל יוחנן למחרת בסביבות צהרי היום.

זה עתה החל יוחנן להטביל את מועמדי אותו יום. עשרות חוזרים בתשובה עמדו בשורה והמתינו לתורם, כאשר ישוע ושני אחיו הצטרפו לשורת הגברים והנשים אשר הפכו למאמינים בדברי הטפותיו של יוחנן על בואה של הממלכה. יוחנן שאל את בניו של זבדיה בנוגע לישוע. הוא שמע על אודות הערותיו של ישוע ביחס לדבריו, והמתין בכל יום ויום בצפייה לבואו, אך הוא לא ציפה לקבל את פניו בשורת המועמדים לטבילה.

בשל העובדה שיוחנן שקע במלאכת ההטבילה של מספר מומרים גדול כל-כך, הוא לא נשא את עיניו ולא ראה את ישוע, עד אשר עמד בן האדם ממש מולו. כאשר זיהה יוחנן את ישוע, נעצר הטקס לרגע שבו קיבל יוחנן את פני דודנו שבגוף ושאל אותו, "אך מדוע תרד לברכני כאן בתוך המים?" וישוע ענה, "בכדי להיטבל על-ידך." ענה לו יוחנן: "אבל אני הוא זה שצריך להיטבל על-ידך. מדוע תבוא אלי?" ואז לחש ישוע ליוחנן: "עשה כעת כבקשתי, מכיוון שברצוני לתת דוגמא לאחי אשר עומדים כאן לצדי, וכדי שהאנשים יוכלו לדעת כי הגיעה שעת".

קולו של ישוע היה נחרץ וסמכותי. יוחנן רעד מהתרגשות בעת שהתכונן להטביל את ישוע מנצרת במימי הירדן, בצהרי יום שני, ה-14 לינואר, שנת 26 לספירה. וכך הטביל יוחנן את ישוע ואת שני אחיו, יעקב ויהודה. ולאחר שהטביל את השלושה הללו, הוא שילח את כל שאר הממתנים והכריז כי הטבילה תתחדש למחרת בצהרים. בעת שהאנשים החלו עוזבים, ארבעת הגברים, אשר עדיין עמדו במים, שמעו

decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

^{135:83 (1504.1)} Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

^{135:84 (1504.2)} John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

^{135:85 (1504.3)} Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, "But why do you come down into the water to greet me?" And Jesus answered, "To be subject to your baptism." John replied: "But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?" And Jesus whispered to John: "Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come."

^{135:86 (1504.4)} There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four

קול מוזר. ואז הופיע לרגע חזיון, ממש מעל לראשו של ישוע, והם שמעו קול שאמר, "זהו בְּנִי הָאֱהוּב אֲשֶׁר-הִפְצֵיתִי בִּי." פְּנֵי שֶׁל יֵשׁוּעַ הִשְׁתַּנּוּ עַד מְאֹד, וְכַאֲשֶׁר הוּא עֹלָה מִן הַמַּיִם בְּדַמְמָה הוּא פָּנָה וְעָזַב אוֹתָם, וְהֵלֵךְ אֶל עֵבֶר הַגְּבֻעוֹת אֲשֶׁר מִמְּזֶרְחָ. וְאִף אָדָם לֹא רָאָה אֶת יֵשׁוּעַ שׁוֹב בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יָמִים.

יוחנן הלך בעקבות ישוע כברת דרך מספקת על-מנת לספר לו את סיפור ביקורו של גבריאל אצל אמו בטרם לידתו, כפי שהוא שמע פעמים כה רבות את הסיפור משפּתיה של אמו. הוא הניח לישוע להמשיך בדרכו לאחר שאמר, "כעת אני יודע בוודאות כי אתה הוא הגואל." אך ישוע לא השיב על כך מאום.

men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

^{135:87 (1504:9)} John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, "Now I know of a certainty that you are the Deliverer." But Jesus made no reply.

9. ארבעים ימים של הטפה

כאשר יוחנן חזר אל תלמידיו (כעת חיו עמו כל העת כעשרים-וחמישה או שלושים מהם), הוא מצא אותם בעיצומה של שיחה ערה, דנים במה שאירע בהקשר להטבלתו של ישוע. הם נדהמו עוד יותר לשמע סיפורו של יוחנן על אודות ביקורו של גבריאל את מרים בטרם לידת ישוע, וגם על כך שישוע לא אמר ולו מילה אחת לאחר שהוא סיפר לו על כך. באותו ערב לא ירד גשם, והחבורה הזו, אשר מנתה שלושים או יותר, שוחחה עמוק אל תוך הלילה זרוע הכוכבים. הם תהו לאן הלך ישוע ומתי הם יראו אותו שוב.

לאחר ההתנסות של אותו היום, קיבלו דברי ההטפה של יוחנן טונים חדשים ונחרצים במסגרת הצהרותיו באשר לבוא הממלכה ולמשיח המצופה. ארבעים ימי ההמתנה הללו לשובו של ישוע היו זמנים מתוחים. אך יוחנן המשיך להטיף בעוצמה רבה, ובעת הזו החלו גם תלמידיו להטיף להמונים אשר צבאו מסביב ליוחנן בירדן.

במהלך ארבעים ימי ההמתנה הללו נפוצו שמועות רבות באזורי הכפר, ואף בטבריה ובירושלים. אלפים באו לחזות בתופעה החדשה אשר במחנה יוחנן, במשיח לכאורה, אך ישוע לא היה שם. רבים פקפקו בסיפור כולו, מששמעו את תלמידיו של יוחנן טוענים כי האדם האלוהי המוזר הלך אל גבעות.

כשלושה שבועות לאחר שישוע עזב אותם, הגיעה לאתר בְּפֶלָה משלחת חדשה מטעם הכהנים והפרושים בירושלים. הם שאלו את יוחנן ישירות האם הוא היה אליהו, או הנביא אשר משה הבטיח; וכאשר יוחנן ענה "איני", הם העזו ושאלו, "האם אתה המשיח?" גם על כך ענה להם יוחנן, "איני." ואז אמרו האנשים הללו, תושבי ירושלים: "אם אינך אליהו, ואינך הנביא ואינך המשיח, מדוע אתה מטביל את כל

9. FORTY DAYS OF PREACHING

^{135:91 (1505:1)} When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

^{135:92 (1505:2)} After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

^{135:93 (1505:3)} In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

^{135:94 (1505:4)} About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why

האנשים האלה וגורם לכל העוררות הזו?" ענה להם יוחנן: "ראוי שאלו אשר שמעו אותי והוטבלו על-ידי יאמרו מי אני. אך אני מצהיר בפניכם, כי בעוד שאנוכי מטביל במים, עמד בתוכנו אחד אשר ישוב להטביל אתכם ברוח הקודש."

עבור יוחנן ותלמידיו ארבעים הימים הללו היוו תקופה קשה. מה תהא מערכת היחסים בין יוחנן לישוע? מה שאלות שונות צפו ועלו לדיון. החלו להופיע פוליטיקות והעדפות אנוכיות. דיונים ערים התעוררו סביב הרעיונות והמושגים השונים על אודות המשיח. האם יהא המשיח מנהיג צבאי ומלך לנצר בית דוד? האם יכה ברומאים כשם שיהושע היכה בכנענים? או שמא יכונן מלוכות רוחנית? יוחנן צידד בדעת המיעוט, וטען כי ישוע הגיע על-מנת לכוון את ממלכת השמים, אף כי לא היה לו ברור לגמרי מה בדיוק נכלל במסגרת המשימה הזו של כינון ממלכת השמים.

בחווייתו של יוחנן היו אלו ימים מאתגרים, והוא התפלל לשובו של ישוע. כמה מתלמידיו של יוחנן ארגנו משלחות חיפוש וביקשו לצאת ולחפש את ישוע, אך יוחנן אסר על כך באומרו: "עתותינו בידי אלוהי השמיים; הוא אשר ינחה את בנו הנבחר."

היה זה מוקדם בבוקרו של יום שבת, ה-23 בחודש פברואר, שבני חבורתו של יוחנן, בעת שסעדו את ארוחת הבוקר, נשאו את עיניהם צפונה וראו את ישוע מתקרב לעברם. בשעה שקרב אליהם ישוע, נעמד יוחנן על סלע גדול, הרים את קולו הרועם ואמר: "הנה הוא בן האלוהים, גואל העולם! הוא זה אשר עליו אמרתי, 'אֶחָד יָבֹא אַחֲדָא אֲשֶׁר הוּא לְפָנַי, כִּי קֵדָם לִי הוּא הָיָה.' כִּי בַעֲבוּרִי בָאתִי אֲנִי מִן הָעֲרֵבוֹת לְהִטִּיף לְחִזְרָה בְּתִשְׁבֻּבָה וּלְטִבּוּל בְּמִים, לְקַרֵּא כִּי קֵרְבָה וּבֹאֵה מְלָכוּת הַשָּׁמַיִם. וְכַעַת בָּא הָאֶחָד אֲשֶׁר יְטַבִּיל אֶתְכֶם בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ. חֲזִינִי בְרוּחַ אֱלֹהִית יֵרְדֹת מִשָּׁמַיִם וְתִנָּח עָלָיו, וְיִהְיֶה קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם לֵאמֹר 'זֶהוּ בְנִי הָאֱהוּבָא אֲשֶׁר-חֲפָצְתִּי בְּנִי.'"

ישוע ביקש מהם לשוב אל ארוחתם בעוד שהוא ישב לסעוד בחברת יוחנן, שכן אחיו יעקב ויהודה שבו זה מכבר לכפר נחום.

מוקדם בבוקר המחרת נפרד ישוע לשלום מיוחנן ומתלמידיו ושב לגליל. הוא לא ציין ולו במילה מתי הם יתראו בפעם הבאה. על כל שאלותיו של יוחנן באשר למשימתו כמטיף ענה ישוע: "'אבי ינחה אותך כעת ובעתיד, כפי שעשה זאת בעבר." ושני האנשים הכבירים הללו נפרדו באותו בוקר על גדות נהר הירדן, והם לא נפגשו עוד בעודם בגוף בשר ודם.

do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

1359.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

1359.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

1359.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

1359.8 (1505.8) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

1359.9 (1505.9) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. יוחנן נע דרומה

ומכיוון שישוע עלה צפונה לגליל, יוחנן הרגיש כי נכון לו לשוב על עקבותיו דרומה. ובהתאם לכך, בבוקר יום ראשון, ה-3 במרץ, החלו יוחנן ויתר תלמידיו במסעם דרומה. בינתיים, כרבע מחסידיו של יוחנן יצאו אל עבר הגליל בחפזם אחר ישוע. יוחנן היה שרוי בעצבות ובבלבול. הוא לא הטיף שוב באותו אופן שבו נהג לעשות בטרם היום שבו הטביל את ישוע. הוא חש בצורה כלשהי כי האחריות באשר לבוא הממלכה כבר לא נחה על כתפיו. הוא חש כי עבודתו כבר כמעט והגיעה אל סיומה; הוא היה חסר נחמה ובודד. אך הוא המשיך להטיף, להטביל ולנוע דרומה.

ליד הכפר אשר שמו אדם יוחנן השתהה במשך שבועות מספר, וזה היה המקום שבו הוא ביטא את ההתקפה הזכורה על הורדוס אנטיפס, על אשר לקח לעצמו אשת אדם אחר שלא כחוק. עד לחודש יוני של שנה זו (26 לספירה) חזר יוחנן למעבר בית-עניא אשר על הירדן, המקום שבו החל את מסע ההטפה שלו על אודות בוא הממלכה יותר משנה קודם לכן. בשבועות שלאחר הטבלתו של ישוע, אופי דבריו של יוחנן השתנה בהדרגה לעבר הכרזה על חסד לפשוטי העם, בעוד שהוא ממשיך לגנות בעוז מחודש את שחיתותם של מנהיגי הדת ושל המנהיגים הפוליטיים.

הורדוס אנטיפס, אשר יוחנן הטיף בשטח שבשליטתו, נדרכ בחשש שמא הוא ותלמידיו ירימו את נס המרד. הורדוס גם התרעם על כך שיוחנן ביקר את ענייני ביתו בפומבי. ולאור כל אלו, החליט הורדוס לאסור את יוחנן. וכך, מוקדם בבוקר ה-12 ביוני, בטרם הגיע ההמון לשמוע את דבריו ולחזות בהטבלה, אסרו סוכניו של הורדוס את יוחנן. ובחלוף שבועות, משלא שוחרר, נפוצו תלמידיו בכל רחבי פלשתינה. רבים מהם הלכו לגליל והצטרפו לחסידיו של ישוע.

11. יוחנן בכלא

תקופת מאסרו של יוחנן עברה עליו בבדידות ובמרירות מסוימת. אך ורק קומץ מחסידיו הורשו לבקרו. הוא קמה לראות את ישוע, אך נאלץ להסתפק בחדשות על אודות עבודתו מפי אלו מחסידיו אשר הפכו למאמיניו של בן האדם. לעתים תקופות הוא התפתה להטיל ספק בישוע ובמשימתו האלוהית. אילו היה ישוע המשיח, מדוע זה לא עשה דבר על-מנת לגאול אותו מן המאסר הבלתי-נסבל הזה? יותר משנה-וחצי נמק גבר מחוספס זה, בן הטבע של האל, בתא המאסר המאוס. וההתנסות הזו הייתה בבחינת מבחן אמונה כביר בישוע ובנאמנות אליו. לאמיתו של דבר הייתה ההתנסות הזו בבחינת מבחן כביר לאמונתו של יוחנן אפילו באל עצמו. פעמים רבות הוא התפתה להטיל ספק באמיתות

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

^{135:10.1 (1506.3)} Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

^{135:10.2 (1506.4)} Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

^{135:10.3 (1506.5)} Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. JOHN IN PRISON

^{135:11.1 (1506.6)} John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of

משימתו שלו עצמו ובחוויותיו.

לאחר מספר חודשי מאסר הגיעה אליו קבוצת מחסידיו, ולאחר שדיווחה לו על פעולותיו של ישוע בציבור, נאמר לו: "רבי, האיש אשר היה עמך בעבר הִיָּרְדֵן טָבַל וְכָלֵם בָּאִים אֵלָיו. הוא אף מתרועע עם מוכסים ועם חוטאים. זה אשר באומץ העדת עליו אינו עושה דבר על-מנת לשחרר." אך יוחנן ענה לחבריו: "לא יוכל איש לקחת דבר, בלתי אם ניתן לו מן השמים. ואתם הנכם עדי אשר אמרתי 'איני המשיח', רק שלוח הנני לפניו." אשר לו הפלה הוא החתן, ורע החתן העמד ושמע אתו שמוח ושמח לקול החתן. הנה שמחתי זאת עתה שלמה. הוא יגדל הלוח ויגדל ואני אחסר הלוח וחסור. אני הנני מן הארץ, ומן הארץ אדבר את דברי. וישוע מנצרת ממעל בא ונעלה הוא על הכול. בן האדם מן האל הגיע, ופי אשר שלחו אלהים הוא ידבר דברי אלהים. כי לא במדה נתן אלהים את הרוח. האב אהב את בנו ואת הכול נתן בידו. כל המאמין בבן יש לו חיי עולם. וידברי אמת אומר אני לכם."

his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

החסידים הללו נדהמו לשמע דברי יוחנן ולפיכך עזבו בדממה. גם יוחנן היה נסער מאוד, משום שהבין כי דבר נבואה יצא מפיו. מעולם הוא לא הטיל שוב ספק במשימתו של ישוע ובאלוהיותו. ואולם, יוחנן התאכזב עד מאוד מכך שישוע לא שלח כל מסר, מכך שהוא לא בא לבקרו ושלא ניצל מאומה מן הכוח האדיר אשר עמד לרשותו על-מנת לשחררו מן הכלא. ואילו ישוע ידע על כל אלה. הוא אהב את יוחנן עד מאוד, אך כעת הוא הכיר בטיב האלוהי שלו עצמו וידע במלואם את כלל הדברים הכבירים אשר מצפים ליוחנן לאחר שיעזוב את העולם הזה. מכיון שהוא גם ידע כי תמה משימתו של יוחנן על-פני האדמה, הוא אילץ את עצמו שלא להתערב במהלך הטבעי של נתיבתו של הנביא-המטיפ הכביר הזה.

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

המתח הממושך בכלא היה כמעט בלתי-נסבל מבחינה אנושית. ימים ספורים בלבד לפני מותו של יוחנן, הוא שוב שלח שליחים נאמנים אל ישוע ושאל: "האם תמה מלאכתי? מדוע אני נמק בכלא? האם אתה משיח אמת, או שעלינו לחכות לאחר?" וכאשר שני התלמידים הללו מסרו את המסר לישוע, ענה להם בן האדם: "לכו בחזרה אל יוחנן ואמרו לו שלא שכחתי וכי הוא נדרש לסבול גם את זאת, משום שעלינו להשלים את אשר מן הצדק הוא. אמרו ליוחנן את אשר ראיתם ושמעתם – כי העניים מתבשרים בבשורות טובות – ולבסוף, אמרו לאהוב אשר בישר על משימתי על-פני האדמה, כי ברכות גדולות תבואנה עליו בעתיד לבוא, אם לא יטיל בי ספק ולא יכשל בי." ואלה היו המילים האחרונות אשר קיבל יוחנן מישוע. המסר הזה ניחם אותו

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from

עד מאוד, חיזק את אמונתו והכין אותו לסיימום הטראגי של חייו בגוף בשר ודם, סיום אשר הגיע כה מהר לאחר המאורע הזכור הזה.

Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. מותו של יוחנן המטביל

מכיוון שבעת מאסרו פעל יוחנן בדרום פראה, הוא נלקח מיידית למאסר במבצר מקנור, שם שהה עד אשר הוצא להורג. הורדוס שלט הן בגליל והן בפראה, ובעת ההיא התגורר בפראה הן ביוליאס והן במכור. מקום המשכן הרשמי בגליל הועתק מציפורי אל הבירה החדשה, טבריה.

הורדוס פחד לשחרר את יוחנן שמא יישא את נס המרד. הוא פחד להוציא להורג שמא יתפרע ההמון בבירה, שכן אלפים בפראה האמינו כי יוחנן היה קדוש, נביא. ולפיכך שמר הורדוס את הנזיר המטיף בכלא, פשוט כי לא ידע מה לעשות עמו. יוחנן הובא מספר פעמים לפני הורדוס, אך אף-פעם לא הסכים לעזוב את תחום שלטונו, או להימנע מכל פעילות ציבורית, אם וכאשר ייצא לחופשי. והתסיסה החדשה הזו, אשר נקשרה לישוע מנצרת והחלה גואה ומתעצמת, גרמה לו להחליט כי אין זה הזמן המתאים לשחרר את יוחנן. ופרט לכל אלו, הורדוס, אשתו הבלתי-חוקית של הורדוס, שגאה את יוחנן שגאה מרה ועזה.

פעמים מספר שוחח יוחנן עם הורדוס על מלכות השמיים, ואף כי לעיתים הורדוס התרשם עד מאד מן המסר אשר נשא יוחנן, הוא חשש להוציא לחופשי מן הכלא.

מכיוון שטבריה עדיין הלכה ונבנתה, בילה הורדוס זמן ניכר במעונותיו אשר בפראה, ואת מבצר מכור הוא חיבב במיוחד. עדיין נדרשו עוד מספר שנים עד שכל מבני הציבור, ובכלל זה המעון הרשמי, בטבריה יושלמו לגמרי.

במסגרת חגיגות יום הולדתו ערך הורדוס משתה מפואר בארמון במכור, שאליו הוזמנו קציניו הבכירים, וכן חברי מועצה בכירים אחרים בממשלותיו בפראה ובגליל. ומכיוון שהורדוס לא הצליח להביא לידי מותו של יוחנן באמצעות בקשה ישירה מהורדוס, היא תכננה וזממה כעת כיצד להביא למותו בעורמה.

במהלך חגיגות הערב ותוכנית הבידור, הציגה הורדוס את בתה בפני החוגגים וזו רקדה לפנייהם. הורדוס נהנה מאוד מן ההופעה, ואז קרא לה אליו ואמר: "את מקסימה. נעמת לי עד מאוד. ביום זה, יום הולדתי, בקשי ממני את מבוקשך ואתן לך, ואפילו תגיע בקשתך עד חצי מלכותי." כאשר הורדוס עשה את כל זאת הוא היה נתון תחת השפעת כמות גדולה של יין.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

^{135:121 (1508:1)} As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

^{135:122 (1508:2)} Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarene preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

^{135:123 (1508:3)} On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

^{135:124 (1508:4)} Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perea residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

^{135:125 (1508:5)} In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

^{135:126 (1508:6)} In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom."

האישה הצעירה פנתה הצידה ושאלה את אמה מה עליה לבקש מהורדוס. הורודיה אמרה לה, "לכי אל הורדוס ובקשי את ראשו של יוחנן המטביל." והאישה הצעירה שבה אל שולחן הסעודה ואמרה להורדוס, "אני מבקשת שתביא לי מיד את ראשו של יוחנן המטביל על מגש."

הורדוס נמלא פחד וצער, אך בשל השבועה אשר נשבע ומפני כל אלו אשר היו מסובים עמו, הוא לא יכול היה לדחות את הבקשה. והורדוס אנטיפס שלח חייל, וציווה עליו להביא לו את ראשו של יוחנן. וכך נכרת ראשו של יוחנן באותו לילה בכלא. החייל הביא את ראשו של הנביא על מגש והציג אותו בפני האישה הצעירה, בחלק האחורי של אולם הנשפים. והעלמה נתנה את המגש לאימה. כאשר שמעו תלמידיו של יוחנן את אשר אירע, הם באו אל הכלא וביקשו את לקבל את גופתו של יוחנן, ולאחר שהניחו אותה בקבר הם הלכו וסיפרו על כך לישוע.

And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

^{135:127 (15087)} Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

מסמך 136. הטבלה וארבעים הימים

137 ⇨

הספר של אורנטיה

135 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 136

הטבלה וארבעים הימים

סעיפים

מבוא

1. מושגים על המשיח המיוחל
2. הטבלתו של ישוע
3. ארבעים הימים
4. תכניות לעבודה הציבורית
5. ההחלטה הגדולה הראשונה
6. ההחלטה השנייה
7. ההחלטה השלישית
8. ההחלטה הרביעית
9. ההחלטה החמישית
10. החלטה השישית

מבוא

ישוע החל את עבודתו הציבורית כאשר האינטרס של הציבור בדבריו של יוחנן היה בשיאו, ובזמן שבו היהודים בפלשתינה ציפו בכמיהה להופעת המשיח. ניגוד גדול שרר בין ישוע לבין יוחנן. יוחנן פעל בשקיקה ובכנות, ואילו ישוע פעל בשלווה ובשמחה; רק פעמים מועטות הוא מיהר בימי חייו. ישוע היה בבחינת נחמה מרגיעה לעולם, ובמידה מסוימת גם שימש כדוגמא לכך; יוחנן כלל לא היווה נחמה או דוגמא. הוא הטיף למלכות השמיים, אך ממש לא חלק בשמחתה. ואף-על-פי שישוע דיבר על יוחנן כגדול הנביאים מן הסדר הישן, הוא ציין כי אפילו הפחות ביותר מבין אלו אשר ראו את אורה הזוהר של הדרך החדשה ונכנסו דרכה למלכות השמים, אכן עלה על יוחנן.

כאשר יוחנן הטיף לבוא הממלכה, עיקר המסר שלו היה: חזרו בתשובה! נוסו מן הקצף אשר בוא יבוא. כאשר ישוע החל להטיף, אף הוא דבק בקריאה לתשובה, אך מסר זה תמיד

PAPER 136

BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

INTRODUCTION

^{136:01 (1509:1)} JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

^{136:02 (1509:2)} When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to

המשיך בבשורה, בחדשות הטובות על אודות השמחה והחירות אשר בממלכה החדשה.

repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. מושגים על המשיח המיוחל

ליהודים היו רעיונות רבים על אודות הגואל המיוחל, וכל אסכולות הגאולה השונות האלה הצליחו למצוא בכתבי הקודש העבריים אסמכתאות לטענותיהן. ככלל, היהודים ראו את ההיסטוריה הלאומית שלהם כמתחילה באברהם ומסתיימת במשיח ובממלכת האל החדשה. בימי קדם הם ראו בעיני רוחם משיח זה כ"עבד האל", לאחר מכן כ"בן האדם", בעוד שבאחרונה הרחיקו אחדים מאוד והחלו לכנות את המשיח בשם "בן האל". ואולם, בלי קשר לכינוי, בין אם "זרע אברהם" או "נצר לבית דוד", כולם הסכימו כי זה שעתיד להיות המשיח הוא "זה אשר נמשח". וכך התפתח המושג "מעבד האל", דרך "בן דוד" ו"בן האדם" עד "לבן האל".

בימיהם של יוחנן וישוע, היהודים המשכילים יותר פיתחו רעיון על אודות המשיח העתיד לבוא, אשר ראה בו את בן ישראל המייצג והמושלם, המשלב בעצמו כ"עבד האל", את שלושת התפקידים: נביא, כוהן ומלך.

היהודים האמינו בדבקות שכשם שמשח שחרר את אבותיהם מכבלי המצרים באמצעות ניסים פלאיים, כך יגאל המשיח הקרב ובא את העם היהודי משליטת רומא, ואגב כך יחולל ניסים גדולים ומופלאים עוד יותר של ניצחון היהודים. הרבנים קיבצו כמעט חמש-מאות פסוקים מכתבי הקודש אשר, אף-על-פי שעמדו בסתירה אלו לאלו, בישרו לכאורה על בוא המשיח. ובינות לכל הפרטים הללו של הזמן, האופן והתפקוד של המשיח המובטח, הם שכחו כמעט לחלוטין את אישיותו של זה. הם ביקשו להשיב את תהילתה של האומה היהודית – רוממות ישראל בזמן – ולא את גאולתו של העולם. ברור, אם כן, שישוע מנצרת לא יכול היה להשתוות לעולם למושג המשיחי החומרי הזה אשר שרר בדעת היהודים. אילו הם ראו רבות מן ההצהרות הנבואיות באור אחר, כי אז, מטבע הדברים, הייתה דעתם מוכנה להכיר בישוע קצה אשר מביא לסיומו של עידן אחד ומתחיל עידן חדש וטוב יותר, עידן של חסד ושל גאולה לכלל העמים.

היהודים חוננו להאמין בדוקטרינה על אודות השכינה. ואולם, סמל ידוע זה של הנכחות האלוהית לא נמצא במקדש. הם האמינו כי בואו של המשיח יחזיר את השכינה למקומה. הם

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

^{136:1.1 (1509:3)} The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as "the servant of the Lord," then as "the Son of Man," while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the "Son of God." But no matter whether he was called the "seed of Abraham" or "the son of David," all were agreed that he was to be the Messiah, the "anointed one." Thus did the concept evolve from the "servant of the Lord" to the "son of David," "Son of Man," and "Son of God."

^{136:1.2 (1509:4)} In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the "servant of the Lord" the threefold office of prophet, priest, and king.

^{136:1.3 (1509:5)} The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel's temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

^{136:1.4 (1510:1)} The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration.

האמינו ברעיונות מבלבלים על אודות חטאי האומה ובטבע האדם הרע מנעוריו לכאורה. אחדים לימדו כי חטאו של אדם הטיל קללה על המין האנושי, וכי המשיח עתיד לכפר על החטא הזה, להסיר את הקללה ולהשיב את חסד האל. אחרים לימדו כי האל ברא באדם הן יצר טוב והן יצר רע; וכי כאשר ראה את מעשה ידיו, התאכזב, וכי "וַיִּנָּחֵם יְהוָה, כִּי עָשָׂה כֹּךְ אֶת הָאָדָם." ואלו אשר לימדו זאת, האמינו כי המשיח נועד לבוא על-מנת לגאול את האדם מיצרו הרע הטבוע הזה.

רובם של היהודים האמינו כי הם המשיחו לקמול תחת שלטון הרומאים בשל חטאי האומה ובשל ליבם החצוי של הגרים. האומה היהודית לא חזרה בתשובה בלב שלם; ואי לכך התמהמה בואו של המשיח. נושא התשובה דובר רבות; וזה היה מקור המשיכה העזה והמידית אשר חשו כלפי המסר של יוחנן, "חיזרו בתשובה והיטבלו, כי קרבה ובאה מלכות השמיים." ועבור כל יהודי מאמין, למונח "מלכות שמיים" היה פירוש אחד בלבד: בואו של המשיח.

היבט אחד של משימת המתת של מיכאל היה זר לחלוטין למושג היהודי של המשיח; היה זה האיחוד בין שני סוגי טבע, הטבע האנושי והטבע האלוהי. ליהודים היו מושגים שונים על אודות המשיח – המשיח כאדם מושלם, כאדם על-אנושי, ואפילו אלוהי – ואולם, הם מעולם לא חשבו על מושג המאחד בין האנושי והאלוהי. וזהו הייתה אבן הנגף העיקרית של ראשוני תלמידיו של ישוע. הם תפשו את המושג האנושי על אודות המשיח כבנו של דוד, כפי שהציגו הנביאים המוקדמים יותר; כבן האדם, הרעיון העל-אנושי של דניאל ושל כמה מן הנביאים המאוחרים יותר; ואפילו את זה של בן האל, כפי שתיארוהו מחברו של ספר חנוך ובני תקופתו; ואולם, הם מעולם לא חשבו, ולו לרגע יחיד, על המושג האמיתי של איחוד בין הטבע האנושי לבין הטבע האלוהי באישיות ארצית יחידה. התגשמותו של הבורא בדמות הברוא לא התגלתה לפני כן. היא התגלתה אך ורק בישוע; העולם לא ידע דבר על מעין אלה, עד אשר התגשם הבן הבורא בגוף בשר ודם וחי בקרב בני התמותה של העולם.

They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

^{136:1.5 (1510.2)} The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly repented; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

^{136:1.6 (1510.3)} There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. הטבלתו של ישוע

ישוע הוטבל בשיאה של תקופת ההטפה של יוחנן, כאשר פלשתינה בערה בלהבות הכמיהה למסר שלו – "מלכות האל הולכת וקִרְבָּה" – כאשר כלל היהודים עסקו ברצינות ובכובד ראש בחקירה עצמית. חוש הסולידריות הגזעית של היהודים היה עמוק עד מאוד. היהודים האמינו לא רק כי חטאי אבות עלולים להשפיע לרעה על הבנים, אלא שהם גם האמינו בדבקות כי חטאו של היחיד עלול להטיל קללה

2. THE BAPTISM OF JESUS

^{136:2.1 (1510.4)} Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation.

על האומה כולה. ולפיכך, לא כל אלו אשר ביקשו להיטבל בהטבלתו של יוחנן החשיבו את עצמם כאשמים בחטאים המסוימים אשר אותם הוא גינה. נשמות אדוקות רבות הוטבלו על-ידי יוחנן לטובת עם ישראל כולו. אנשים אלו פחדו שמא חוסר-ידיעה מצדם עלול לעכב את בוא המשיח. הם החשיבו את עצמם כחלק מאומה חוטאת ומקוללת, וביקשו להיטבל על-מנת ליהנות באופן הזה מן הפירות של תשובת העם. ולפיכך, ברור כי ישוע לא קיבל מידי יוחנן, בשום מובן שהוא, את הטבילה כסימן לחרטה על חטאיו. בקבלו את הטבילה מידי יוחנן, ישוע רק נהג כמנהג רבים מהאדוקים אשר בין בני ישראל.

כאשר ישוע מנצרת ירד לירדן על-מנת להיטבל, הוא היה בן-תמותה של העולם אשר הגיע אל פסגת ההתפתחות האנושית האבולוציונית בכל הנוגע לכיבוש הדעת ולְהַזְדוּת עֲצִמִית עִם הָרוּחַ. באותו יום, הוא עמד בירדן כבן-תמותה של העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, אשר הפך למושלם. בין דעתו האנושית של ישוע לבין מכוון הרוח השוכן, מתנתו האלוהית של אביו מפרדיס, שררו סינכרוניות מושלמת ותקשורת מלאה. ומכוון כזה ממש שוכן בקרב כלל בני התמותה הרגילים אשר חיים באורנטיה מאז העפיל מיכאל לעמוד בראש יקומו, מלבד שהכנת המכוון של ישוע נעשתה מבעוד מועד לשם המשימה המיוחדת הזו; וזאת באמצעות שכיתו של מכוון זה, בדומה לכך, בקרב הוויה על-אנושית אחרת אשר התגשמה בדמות בשר ודם, הוא מאקיוונטה מלכי-צדק.

על-פי רוב, כאשר מגיע בן-תמותה של העולם לדרגת מושלמות כזו של האישיות, מתרחשות אותן תופעות מקדמיות של רוממות רוח אשר מסתיימות לבסוף בהיתוך שבין הנשמה הבשלה של בן התמותה לבין המכוון האלוהי אשר נלווה לה. ושינוי מעין זה היה מתוכנן להתרחש בהתנסות אישיותו של ישוע מנצרת, בו ביום שהוא ירד עם שני אחיו להיטבל בנהר הירדן על-ידי יוחנן. טקס זה סימל את סיומו של הפרק האנושי בחייו באורנטיה, ורבים מן הצופים העל-אנושיים ציפו לחזות בהיתוך שבין המכוון לבין הדעת שבה הוא שכן, אך כולם כאחד נידונו לנחול אכזבה. אירע דבר-מה חדש ואף גדול יותר. בעת שיוחנן הניח את ידיו על ישוע על-מנת להטבילו, עזב המכוון השוכן את נשמתו המושלמת והאנושית של יהושע בן יוסף. ותוך רגעים אחדים, שבה ישות אלוהית זו מדיווינגטון כמכוון אשר הפך לאישיות, וכראש וראשון לכל עמיתיו מסוגו בכלל היקום של נבאדון. וכך ראה ישוע את הרוח האלוהית אשר הייתה בקרבו לפני כן שבה ויורדת אליו בדמות אישית. והוא שמע את דבריה של אותה רוח פרדיס, אשר אמרה, "זהו בני ידידי, אשר בו רציתי." וגם יוחנן ושני אחיו של ישוע שמעו את הדברים הללו. תלמידיו של יוחנן, אשר עמדו על שפת המים, לא שמעו את המילים האלה, ואף לא חזו במכוון אשר הפך לאיש. אך ורק עיניו של ישוע ראו את המכוון אשר הפך לאיש.

Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

^{13622 (1511.1)} When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

^{13623 (1511.2)} Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear

דממה השתררה לאחר דבריו אלו של המכוון, אשר חזר והיה כעת למרום. ובעוד שהארבעה מצויים עדיין במים, נשא ישוע את עינו אל המכוון אשר בסמוך, ואמר דבר תפילה: "אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, יִתְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ. תְּבוֹא מַלְכוּתְךָ! יַעֲשֶׂה רְצוֹנְךָ בְּשָׁמַיִם, כֵּן בָּאָרֶץ." ובעת שהוא נשא את תפילתו, "נפתחו שערי שמים," וכן האדם ראה את החיזיון אשר הציג בפניו המכוון אשר הפך כעת לאישי, וראה את עצמו כבן האל, כפי שהיה לפני שהגיע אל הארץ ולבש דמות בשר ודם, וכפי שהוא יהיה בשעה שישתיימו חיי התגשמותו בגוף. חזיון שמימי זה נגלה אך ורק לעיניו של ישוע.

יוחנן וישוע שמעו את קולו של המכוון אשר הפך לאישי, ואשר דיבר בשם האב האוניברסאלי. זאת לפי שהמכוון הינו מעם אב פרדיס וכמותו. במהלך שארית ימי חייו של ישוע על-פני האדמה, סייע לו המכוון הזה אשר הפך לאישי בכל מלאכתו; ישוע התייחד ברציפות עם מכוון מרום זה.

כאשר ישוע הוטבל, לא הייתה זו בבחינת חרטה על מעשה בלתי-ראוי כלשהו; הוא לא התוודה על חטא. הטבלתו הייתה אות וסימן להקדשתו לעשיית רצון האב שבשמים. בעת הטבילה הוא שמע בוודאות את קריאתו של אביו, הקריאה הסופית לעסוק בעסקי אביו, והוא הלך להתייחד עם עצמו למשך ארבעים יום על-מנת לחשוב על מגוון הבעיות האלה. בכך שהוא פרש למשך תקופה ממגע פעיל ואישי עם עמיתיו אשר בארץ, נהג ישוע על-פני אורנטיה ממש כמנהג שנוהג בן-תמותה מרקיע בעולמות המורונטיים, כאשר הוא עובר היתוך עם מוכחות הפנימית של האב האוניברסאלי.

יום טבילה זה סימן את סיום החיים האנושיים גרידא של ישוע כאדם. הבן האלוהי מצא את אביו; האב האוניברסאלי מצא את בנו אשר התגשם בגוף; והם שוחחו זה עם זה.

(בעת שישוע הוטבל, הוא היה בן כמעט שלוש-ואחת-וחצי שנים. כאשר ליקס מצין כי ישוע הוטבל בשנה החמש-עשרה לשלטון של הקיסר טיבריוס, כלומר לכאורה בשנת 29 לספירה, מכיוון שאוגוסטוס מת בשנת 14 לספירה, ראוי לזכור שטיבריוס שימש במשך שנתיים כקיסר-בצוותא יחד עם אוגוסטוס ושנה וחצי לפני מותו, וכי נטבעו לכבודו מטבעות כבר בשנת 11 לספירה. השנה החמש-עשרה לשלטון הייתה אפוא שנה זו, שנת 26 לספירה, השנה שבה הוטבל ישוע. וזו הייתה אף השנה שבה פונטיוס פילטוס החל למשול כמושל יהודה.)

these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

^{13624 (1511.3)} When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

^{13625 (1512.1)} It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

^{13626 (1512.2)} When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

^{13627 (1512.3)} This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

^{13628 (1512.4)} (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. ארבעים הימים

לפני ההטבלה עמד ישוע זה מכבר בפני הפיתוי הגדול של משימת המתת שלו כבן-תמותה, כאשר במשך שישה שבועות הוא נרטב בטללי הר החרמון. שם, על הר החרמון – כבן-תמותה של העולם וללא כל סיוע – הוא עמד אל מול הטוען כנגדו באורנטיה, נסיך העולם הזה, קליגאסטיה, ויכול לו. באותו יום רב מאורעות, נרשם בדברי ימי היקום כי ישוע מנצרת הפך לנסיך הפלנטארי של אורנטיה. ונסיך אורנטיה זה, אשר עתיד בקרוב מאוד להיות מוכרז כריבון העליון בנבאדון, פרש כעת למשך ארבעים יום על-מנת לגבש את תכניתו באשר לאופן שבו יכריז על מלכות האל החדשה בלבבות בני האדם.

לאחר הטבלתו החלה תקופה בת ארבעים ימים, שבמהלכה הוא ביקש להתאים את עצמו לשינויים במערכות היחסים בעולם וביקום, שינויים אשר נגרמו עקב הפיכת המכוון שלו לאישי. במהלך תקופת ההתבודדות שלו בגבעות פראָה, הוא קבע את המדיניות שבה ינקוט ואת השיטות שבהן ישתמש במהלך השלב החדש והשונה הזה בחייו הארציים, השלב אשר אך עמד להתחיל.

ישוע לא פרש על-מנת לצום או על-מנת לענות את נפשו. הוא לא היה סגפן, והוא אף בא על-מנת לחסל אחת ולתמיד את כל המושגים הללו הנוגעים להתקרבות לאל. הסיבות שבעטין הוא ביקש לפרוש היו שונות לחלוטין מאלה אשר הניעו את משה ואת אליהו, ואפילו מאלה אשר הניעו את יוחנן המטביל. ישוע היה מודע לחלוטין לעצמו בנוגע ליחסו ליקום אשר ברא, ואף כלפי יקום היקומים, אשר עליו השגיח אב פרדיס, אביו שבשמים. כעת הוא כבר זכר לגמרי את מטרות המתת ואת ההנחיות אשר קיבל מאחיו הבכור, עמנואל, בטרם התגשם בגוף בשר ודם באורנטיה. כעת הוא הבין לגמרי ובבירור את כלל מערכות היחסים הנרחבות האלה, והוא ביקש לפרוש למשך תקופה על-מנת למדוט בשקט, כך שיוכל לגבש את התוכניות ואת השיטות שבהן הוא יוציא אל הפועל את משימתו הציבורית, למען העולם הזה ולמען כלל העולמות האחרים אשר ביקומו המקומי.

בעת ששוטט בגבעות פראה וחיפש מחסה מתאים, פגש ישוע את מנהלו הכללי של היקום, את גבריאל, כוכב הבוקר הזוהר של נבאדון. גבריאל חידש כעת את הקשר האישי עם בנו הבורא של היקום; הם נפגשו אישית בפעם הראשונה מאז נפרד מיכאל מעמיתו בסלווינגטון, כאשר יצא לעדנטיה על-מנת להתכונן למשימת המתת באורנטיה. גבריאל, בהתאם להנחייתו של עמנואל ובסמכותם של עתיקי היומין באוורסה, עדכן כעת את ישוע כי למעשה תמה התנסות המתת שלו באורנטיה, ככל שהדבר נוגע לרכישתה של מלוא הריבונות ביקומו ולחיסולה של מרידת לוציפר. את הראשונה הוא רכש ביום הטבלתו, כאשר עובדת הפיכתו של

3. THE FORTY DAYS

^{13631 (15125)} Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

^{13632 (15126)} After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

^{13633 (15127)} Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

^{13634 (15131)} While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected

המכוון לאישי הדגימה את השלמות ואת ההשלמה של המתת שלו בדמות בשר ודם בן-תמותה, ואילו האחרונה הייתה לעובדה היסטורית ביום שבו הוא ירד מהר החרמון והצטרף לנער אשר המתין לו, תיגלת. וכעת נודע לישוע כי, על-פי הסמכות הגבוהה ביותר ביקום המקומי וביקום העל, תמה העבודה של משימת המתת שלו, ככל שזו נוגעת למעמדו האישי באשר לריבונות ולמרידה. וכבר היה לו כאמור הביטחון בכך במישרין ומעם פרדיס, בחיזיון אשר ראה ביום ההטבלה ובאמצעות העובדה שמכוון המחשבה אשר שכן בו הפך לאישי.

ובעוד שישוע שהה על ההר ושוחח עם גבריאל, הופיע אב הקונסטלציה מעדנטיה באופן אישי בפני ישוע וגבריאל, ואמר: "כעת הרשומות הינן שלמות. ריבונותו של מיכאל מספר 611,121 ביקומו נבאדון שלמה כעת ועומדת לימין האב האוניברסאלי. הנני מביא לך כעת מעם עמנואל, אחיך אשר שלח אותך אל ההתגשמות באורנטיה, את השחרור ממשימת המתת. אתה חופשי, כעת או בכל זמן אחר, בכל דרך שבה תבחר, לסיים את מתת התגשמותך ולהרקייע לימין אביך, לקבל את ריבונותך ולהמשיך ולשמש – בזכות אשר הורוחה כראוי – כריבון הבלתי-מעורר של נבאדון. הנני אף מעיד על כך שהושלמו הרשומות ביקום העל, אשר נוגעות לסיומו של כל חטא המרידה ביקומך, ולכך שמוענקת לך הסמכות המלאה והבלתי-מוגבלת לטפל בכל התקוממות אפשרית כלשהי מעין זו בעתיד, וזאת בהרשאתם של עתיקי היום. מבחינה טכנית, תמה עבודתך באורנטיה ובגוף בשר ודם כאחד האדם. מכאן ואילך, דרכך נתונה לבחירתך שלך."

כאשר עזב האב הגבוה ביותר של עדנטיה, שוחח ישוע ארוכות עם גבריאל בנוגע למצב ביקום, שלח ברכות לעמנואל, והבטיח כי בכל אשר עתיד היה לעשות כעת באורנטיה, יתמיד ויזכור את העצה אשר קיבל במסגרת ההנחיות שקיבל בסלווינגטון בטרם משימת המתת.

במשך כל ארבעים הימים הללו של ההתבודדות חיפשו יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, את ישוע. פעמים רבות הם התקרבו למקום שבו הוא שהה, אך הם לא מצאוהו מעולם.

4. תכניות לעבודה הציבורית

שם בגבעות, ישוע גיבש יום אחר יום את התוכנית לשארית משימת המתת שלו באורנטיה. ראשית, הוא החליט שלא ללמד בו-זמנית עם יוחנן. הוא תכנן להישאר בפרישות

sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:35 (1513:2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:36 (1513:3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

136:37 (1514:1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

136:41 (1514:2) Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of

יחסית, עד אשר תשיג עבודתו של יוחנן את מבוקשה, או עד אשר משימתו תיעצר לפתע פתאום בשל מאסרו. ישוע ידע אל נכון כי דברי ההטפה חסרי המורא וחסרי הטאקט של יוחנן יעוררו את פחדם ואת איבתם של השליטים האזרחיים. לאור מצבו המסוכן של יוחנן, החל ישוע לתכנן לפרטים את עבודתו הציבורית לרווחת עמי העולם הזה, ולרווחת כלל העולמות המיושבים ברחבי יקומו העצום. משימת המתת של מיכאל כבן-תמותה התרחשה באורנטיה, אך נעשתה למען כלל העולמות בבבאדון.

הדבר הראשון שעשה ישוע, לאחר שחשב על התוכנית הכללית לתיאום בין תוכניתו שלו לבין תנועתו של יוחנן, היה לסקור במחשבתו את הנחיותיו של עמנואל. הוא חשב בזהירות על שיטות עבודתו, ועל כך שדבר לו שלא להותיר שום דבר כתוב בפלנטה. ישוע לא כתב יותר כלום, אלא על חול. בביקורו הבא בנצרת, ולמגינת לבו של אחיו יוסף, השמיד ישוע את כל מה שנשתמר ממה שכתב על הלוחות בנגריה, ואת כל מה שנותר תלוי ברחבי הבית. וישוע אף שקל היטב את עצתו של עמנואל באשר לגישה שעליו לנקוט ביחס לכלכלה, לחברה ולפוליטיקה אשר תימצאנה בעולם שבו יפגוש.

ישוע לא צם במהלך ארבעים הימים הללו של ההתבודדות. משך הזמן הארוך ביותר שבו נמנע מאכילה היה במהלך היומיים הראשונים בגבעות, שבהם היה שקוע כל-כך במחשבות עד כי שכח לאכול. אך ביום השלישי הוא יצא לחפש מזון. במשך התקופה הזו, הוא אף לא נוסה בפיתוי על-ידי רוחות רעות או על-ידי אישיות מורדות אשר הוצבו בעולם הזה, או בכל עולם אחר.

ארבעים הימים הללו היו תקופת ההיוועדות הסופית בין הדעת האנושית לזו האלוהית, או נכון יותר לומר, הפעם הראשונה שבה פעלו שתיהן כאחת, כפי שהיו כעת. התוצאות של תקופת המדיטציה רבת החשיבות הזו הדגימו באופן נחרץ כי הדעת האלוהית שלטה רוחנית וביד רמה בזו האנושית. מכאן ואילך, הפכה דעת האדם לדעת האל, ואף כי עצמיותו של האדם נוכחת לעולם, תמיד תאמר הדעת האנושית הזו, אשר הפכה לרוחנית, "אל יהי כרצוני, כי אם כרצונך."

מה שאירע בתקופה רבת המאורעות הזו, לא היה בבחינת חזיונות של מוח מורעב ומוחלש, ואף לא הסיפורים הסמליים המבולבלים והמטופשים, אשר לאחר מכן קיבלו את הכינוי "הפיתוי אשר מולו עמד ישוע בטבע." הייתה זו דווקא תקופה אשר הוקדשה למחשבה על כל הקריירה המגוונת ורבת המאורעות של משימת המתת באורנטיה, וכן לתכנון מפורט של הסעד העתידי, זה אשר ישרת את העולם הזה באופן מיטבי, בעוד שיתרום גם משהו לשיפור המצב בכל הספרות האחרות אשר בודדו בשל מרידה. ישוע חשב על כל הטווח של תקופות חיי האדם באורנטיה, החל מימיהם של אנדון ופונטה,

John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was on Urantia but for all worlds of Nebadon.

^{13642 (15143)} The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

^{13643 (15144)} Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

^{13644 (15145)} These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

^{13645 (15146)} The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down

המשך בכישלונם של אדם, ועד לסעד של מלכי-צדק בשלם.

גבריאל הזכיר לישוע כי אם יבחר להמשיך ולשהות באורנטיה זמן-מה נוסף, עמדו בפניו שתי דרכים שבהן הוא יכול היה להופיע בעולם. והובהר לישוע כי בחירתו בנושא הזה לא נגעה כלל לריבונותו שלו ביקום, או לחיסולה של מרידת לוציפר. שתי צורות הסעד לעולם היו:

1. דרכו שלו – הדרך אשר עשויה להיות הנעימה והמועילה ביותר מנקודת המבט של הצרכים המידיים של העולם הזה ובניית יקומו שלו בהווה.

2. דרכו של האב – הדגמתו של אידיאל מרחיק ראות על אודות חיי היצור, כפי שראות אותו האישיות הגבוהות של ממשל יקום היקומים בפרדיס.

כך הובהר לישוע כי עומדות בפניו שתי דרכים אשר בהן הוא יוכל להמשיך ולנהוג בשארית חייו על-פני האדמה. לכל אחת מן הדרכים היו יתרונות מסוימים ביחס למצב הנוכחי. בן האדם ראה בבירור כי לבחירתו בנוגע לאופן התנהגותו לא יהיה כל קשר לכך שיקבל את הריבונות ביקום; עניין זה נחתם זה מכבר ברשומות יקום היקומים, ומכאן רק המתין לבקשתו האישית. ואולם, נמסר לישוע כי אחיו מפרדיס, עמנואל, ישמח מאוד באם ישוע יבחר לסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה באופן שבו התחיל אותה, באצילות כה רבה, כלומר תמיד בכפוף לרצון האב. ביום השלישי להתבודדותו הבטיח ישוע לעצמו כי אכן הוא יחזור לעולם ויסיים את הקריירה שלו על-פני האדמה, ובכל מצב שבו יידרש לבחור בין שתי דרכים תמיד יבחר ברצון האב. והוא חי את שארית חייו הארציים מתוך שמירת אמונים תמידית להחלטה זו. ואפילו בסוף המר, הוא תמיד הכפיף את רצונו הריבוני לזה של אביו אשר בשמים.

ארבעים הימים אשר במהלכם המאסטר בילה בערבות ההר לא היו תקופת פיתוי גדולה, אלא דווקא תקופה שבה הוא קיבל החלטות גדולות. במהלך הימים הללו, שבהם בילה בגפו תוך התייחדות עם עצמו ועם נוכחותו המיידית של האב – המכוון אשר הפך אישי (כבר לא הייתה לו שרפים שומרת אישית) – הוא קיבל, בזו אחר זו, את אותן החלטות גדולות אשר קבעו את מדיניותו ואת התנהגותו במשך יתרת הקריירה שלו על-פני האדמה. המסורת המאוחרת יותר על אודות הפיתוי הגדול נקשרה לתקופת ההתבודדות הזו בשל הבלבול עם מקטעי הסיפורים על אודות המאבקים בהר החרמון, ובנוסף לכך, משום שכל הנביאים והמנהיגים הגדולים נהגו לכאורה להתחיל את השירות הציבורי שלהם בתקופות של צום ושל תפילה. כאשר ישוע עמד אל מול החלטות

through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

^{136:46 (1514:7)} Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

^{136:47 (1515:1)} 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

^{136:48 (1515:2)} 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

^{136:49 (1515:3)} It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

^{136:4:10 (1515:4)} The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for

חדשות או רציניות, הוא תמיד נהג להתבודד ולהתייחד עם רוחו שלו, על-מנת לבקש ללמוד את רצון האל.

בכלל התוכנית הזו אשר הכין ישוע למשך שארית חייו הארציים, תמיד נקרע לבו האנושי בין שני אופני התנהגות מנוגדים:

1. הוא רצה עד מאוד לזכות בלב בני עמו – ובלב תושבי העולם כולו – ולגרום להם להאמין בו ולקבל את מלכותו הרוחנית החדשה. והוא הכיר היטב את הרעיונות שלהם בנוגע למשיח אשר עתיד לבוא.

2. לחיות ולפעול באופן שיזכה, כפי שידע זה מכבר, לאישור אביו. לפעול למען עולמות אחרים שאף הם זקוקים לפעולה זו, ולהמשיך לגלות את האב ואת טיב אהבתו האלוהית תוך כדי כינון הממלכה.

במהלך הימים רבי המאורעות הללו, חי ישוע במערת סלע עתיקה אשר נחצבה לצד הגבעות, בסמוך לכפר שנקרא פעם בית אָדִיס. והוא שתה ממימי המעיין הקטן אשר נבע מצד הגבעה, בסמוך למקום המקלט.

5. ההחלטה הגדולה הראשונה

ביום השלישי לתחילת הדיון אשר נערך בינו עצמו לבין המכוון שלו, אשר הפך אישי, הוצגו לעיני ישוע כלל הצבאות השמימיים של נבאדון אשר נשלחו על-ידי מפקדיהם על-מנת להמתין לצו רצונו של הריבון האהוב שלהם. צבא אדיר זה מנה שנים-עשר לגיונות של שרפים, וכן מספר תואם לזה של כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום. וההחלטה הגדולה הראשונה של ישוע בזמן התבודדותו נגעה לשימוש אשר יעשה, או לא יעשה, באישיות רבות העוצמה האלה במהלך תוכניתו העתידית לעבודה ציבורית באורנטיה.

ישוע החליט כי הוא לא יעשה שימוש ולו באישיות יחידה מן הקהל העצום הזה, אלא אם כן יתברר בבירור כי זהו הינו רצונו של אביו. ועל-אף ההחלטה הכללית הזו, נותר הצבא העצום הזה לצדו במהלך שארית חייו על-פני הארץ, ותמיד עמד נכון לציית ולו לביטוי הקטן ביותר של רצון הריבון שלו. ואף-על-פי שישוע לא ראה בעיניו האנושיות את האישיות האלה אשר עמדו לשירותו ברציפות, המכוון שלו, אשר הפך אישי, אכן ראה אותן ברציפות, ואף יכול היה לתקשר עם כולן.

בטרם הוא שב מתקופת פרישותו בת ארבעים הימים בגבעות, העביר ישוע את הפיקוד המידי על צבא השירות הזה של אישיות ביקום, לידי המכוון שלו, זה אשר הפך באחרונה לאישי, ובמשך יותר מארבע שנים למניין הזמן באורנטיה אכן צייתו האישיות הנבחרות האלה, אשר נמנו עם כל סדרי ההוויות התבוניות ביקום, להנחיותיו הנבונות של משגוח המסתורין הזה, אשר הפך אישי, ותיפקדו

communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

^{1364.11 (1515.5)} In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

^{1364.12 (1515.6)} 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

^{1364.13 (1515.7)} 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

^{1364.14 (1515.8)} Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

^{1365.1 (1516.1)} On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

^{1365.2 (1516.2)} Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

^{1365.3 (1516.3)} Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In

תחתיו. בעת שהמכוון – אשר היה לפניו בשר מבשרו של אב פרדיס – נטל לעצמו את הפיקוד על הקהל העצום הזה, הוא הבטיח לישוע כי הסוכנויות העל-אנושיות האלה לא יורשו בשום מקרה לשרת, או להופיע בהקשר של הקריירה הארצית שלו ועברה, אלא אם כן האב ירצה במעורבות הזו. וכך, הודות להחלטה כבירה אחת, מנע ישוע מעצמו, מרצונו שלו, את כל שיתוף הפעולה העל-אנושי בכל הנוגע להמשך הקריירה שלו כבן-תמותה, אלא אם כן יבחר האב באופן בלתי-תלוי להשתתף בפעולה מסוימת כזו או אחרת במעשי הבן על-פני האדמה.

כאשר המכוון אשר הפך אישי קיבל לידיו את הפיקוד על צבאות היקום אשר עמדו בשירותו של מיכאל המשיח, הוא טרח והסביר לישוע כי באמצעות הסמכויות אשר האציל כך בוראם, אכן ניתן להגביל את פעולתם במרחב של קבוצת יצורי היקום האלה, אך לא ניתן להחיל מגבלות מעין אלה על פעולתם בזמן. ומגבלה זו תלויה בעובדה שלאחר שהם הופכים לאישיים, המכוונים הינם יצורי אל-זמן. ולפיכך, הוזהר ישוע, כי אף ששליטתו של המכוון בהוויות התבוניות, אשר הופקדו למרותו, תהא שלמה ומושלמת בכל העניינים הנוגעים למרחב, לא ניתן יהיה להחיל מגבלות כאלה בשלמותן בכל הנוגע לזמן. כה אמר המכוון: "כפי שִׁהְיֶיתָ, אני אמנע מלהפעיל את צבא ההוויות התבוניות הזה של היקום בכל צורה אשר תידרש בנוגע לקריירה שלך על-פני האדמה, אלא באותם מקרים שבהם אביך מפרדיס ינחה אותי לשחרר את הסוכנויות האלה לשם מימוש רצונו האלוהי כאשר בחרת; ובאותם מקרים שבהם אתה עצמך תבחר, או תפעל, באמצעות רצונך האנושי-אלוהי, ואשר יִדְרְשׁוּ סְטִייה מן הסדר הטבעי על הארץ ככל שהוא נוגע לזמן. בכל אותם מקרים אעמוד אני חסר-אונים, וכלל היצורים הללו, אשר נקבצו כאן בשלמות ובעוצמה מאוחדת, אף הם יעמדו חסרי-ישע. אם הטבע המאוחד שלכם מבקש זאת, יתבצע הציווי אשר רצית מיד. רצונך בכל מקרים הללו יהווה קיצור של הזמן, והדבר המיועד הינו קיים. ותחת פיקודי שלי, זוהי המגבלה השלמה ביותר אשר אוכל להגביל את פוטנציאל ריבונותך. במודעות העצמית שלי הזמן איננו קיים, ולפיכך לא אוכל להגביל את יצוריך בכל דבר שהוא הנוגע לכך."

וכך למד ישוע על אודות האופן שבו תמומש החלטתו לחיות כאדם מן הישוב. באבחת החלטה אחת הוא הוציא מכלל פעולה את כל צבאות היקום אשר עמדו לשירותו, צבאות אשר כללו הוויות תבוניות מגוונות, ומנע מהם מלהשתתף בעבודתו הציבורית העתידית, אלא במקרים הנוגעים לזמן בלבד. ולפיכך, ברור שכל דבר אפשרי על-טבעי, או על-אנושי לכאורה, אשר נלווה לסעד של ישוע נגע לחלוטין לביטולו של הזמן, אלא אם כן קבע האב שבשמיים

assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{13654 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto."

^{13655 (1517.1)} Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in

במפורש אחרת. שום נס, שום סעד של רחמים, ושום מאורע אחר הקשור להמשך עבודתו של ישוע על-פני האדמה, לא יוכל להתעלות מעל לחוקי הטבע הרגילים החלים על חייהם של בני האדם באורנטיה, אלא בנוגע לזמן, וכנאמר לעיל. מובן כי לא ניתן להחיל מגבלות כלשהן על מופעי "רצונו של האב". ניתן להימנע מביטולו של הזמן בהקשר של רצונו המפורש של ריבון פוטנציאלי זה של יקום, אך ורק באמצעות הבעת רצון ישירה ומפורשת של אדם-אל זה כי השפעת הזמן, ככל שהיא נוגעת לפעולה או למאורע הנידון, לא תתקצר או תתבטל. על-מנת למנוע את הופעתם של ניסים הקשורים לזמן, נדרש ישוע להיות מודע ברציפות לזמן. כל הפוגה במודעות לזמן מצדו, אשר מלווה ברצון מובחן, הייתה שקולה להתממשותו של הדבר אשר נהגה בדעתו של בן בורא זה, וללא חלוף זמן.

באמצעות שליטת הפיקוח של המכוון אשר הפך אישי שנלווה אליו, התאפשר למיכאל להגביל באופן מושלם את פעילותו האישית על-פני האדמה, ככל שהיא נוגעת למרחב, אך לא ניתן לבן האדם להגביל כך את מעמדו החדש כריבון פוטנציאלי בנבאדון בנוגע לזמן. וזה היה מעמדו בפועל של ישוע מנצרת, כאשר הוא החל את סעודו הציבורי באורנטיה.

heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of "the Father's will." The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

^{13656 (1517.2)} Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. ההחלטה השנייה

לאחר שהחליט על מדיניותו בכל הנוגע לכל סוגי האישיות של היצורים התבוניים אשר ברא, וזאת ככל שניתן היה לו לקבוע לאור הפוטנציאל הטבוע במעמדו האלוהי החדש, הפנה כעת ישוע את מחשבותיו אליו עצמו. מה יעשה הוא עצמו, הוא אשר כעת היה מודע לגמרי לכך שהוא הינו יוצר כל הדברים וההוויות הקיימים ביקום, עם כל היכולות אשר עמדו לרשותו כבורא, וכיצד ישתמש בהן במצבי החיים החוזרים והנשנים אשר הוא עתיד היה לעמוד בפניהם בעת שישבו לגליל וימשיך לפעול בקרב בני האדם? למעשה, הואיל והוא נדרש לעצמו מזון, הסוגיה הזו כבר עמדה לפתחו באותו רגע, במקום שבו שהה עדיין בגפו, בגבעות. האם ייצא לבקש מזון כאחד האדם, או שמא פשוט יפעיל את כוחותיו היצירתיים הרגילים וייצור בעצמו לגופו הזנה ראויה וזמינה? וההחלטה החשובה הזו תוארה בפניכם כפיתוי – כאילו אויביו לכאורה העמידו בפניו את האתגר לכך "שִׁידְבֵּר לְאֲבָנִים הָאֵלֶּה וְתִהְיֶינָה לֶחֶם."

וכעת החליט ישוע על מדיניות אחרת נוספת הנוגעת לשארית עבודתו על-פני האדמה. ככל שהדבר נגע לצרכיו האישיים, ובכלליות, אפילו

6. THE SECOND DECISION

^{13661 (1517.3)} Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he "command that these stones become loaves of bread."

^{13662 (1518.1)} Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were

באשר ליחסיו לאישיות אחרות, הוא החליט כעת במודע לדבוק בנתיב החיים הארציים השגריים; הוא החליט במובחן וכמדיניות, שלא להתעלות מעל לחוקי הטבע שהוא עצמו קבע, ואף לא להפר אותם או לשנותם. ואולם, כפי שכבר התריע בפניו המכוון שלו, המכוון אשר הפך אישי, הוא לא יכול היה להבטיח לעצמו שבמצבים מקובלים מסוימים, לא יואצו חוקי הטבע הללו עד מאוד. כעיקרון, ישוע החליט ששיטת חייו תאורגן ותוצא אל הפועל בהתאם לחוקי הטבע, ובהרמוניה עם הסדר החברתי הקיים. המאסטר בחר, אפוא, תוכנית לחיים אשר שקולה להחלטה שלא לחולל ניסים ונפלאות. הוא החליט שוב לטובת "רצונו של האב"; שוב הוא הכניע את הכול לידי אביו מפרד'ס.

טיבו האנושי של ישוע קבע כי חובתו הראשונה תהא לשימור עצמי; זו הגישה הרגילה של האדם של הטבע בעולמות הזמן והמרחב, ומשום כך גם תגובה לגיטימית של בן-אנוש באורנטיה. אך ישוע לא התייחס רק לעולם הזה וליצוריו; הוא חי חיים אשר נועדו להנחות ולעורר השראה ביצורים הרבים של יקום עצום בממדיו.

לפני ההארה אשר לה זכה בהטבלה, הוא חי חיים של כניעה מושלמת לרצונו ולהנחייתו של אביו שבשמים. הוא החליט החלטה של אהדה להמשיך ולהסתמך כך, כבן-תמותה, על רצונו של האב. הוא החליט לדבוק במתכוון בנתיב הבלתי-טבעי – הוא החליט שלא לבקש שימור-עצמי. הוא בחר לדבוק במדיניות של אי-הגנה עצמית. את מסקנותיו הוא ניסח תוך שימוש במילים מן התורה, מילים המוכרות לדעתו האנושית: "לא על הֶלֶם לִבְדוֹ יִחְיֶה הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצֵא כִּי יִהְיֶה יִחְיֶה הָאָדָם." ובמסקנה זו, באשר לרעב מן הטבע הפיזי, אשר מתבטא כרעב למזון, הכריז בן האדם את הכרזתו הסופית בנוגע לכל שאר דחפי הגוף בשר ודם והדחפים הטבעיים לטבע האדם.

ייתכן שהוא ינצל את כוחותיו העל-אנושיים עבור אחרים, אך לעולם לא עבור עצמו. והוא דבק במדיניות זו באופן עקבי עד הסוף, כאשר לעגו לו ואמרו: "אֵת אֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ, וְלֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ נָא נַפְשׁוֹ."

היהודים ייחלו למשיח אשר יחולל ניסים ונפלאות גדולים אפילו מאלו שחולל משה, עליו סופר כי הוציא במדבר מים מן הסלע והאכיל את אבותיהם במן. ישוע ידע לאיזה סוג משיח ציפו בני עמו, ועמדו לרשותו כל העוצמה והסמכות לענות על מלוא תקוותיהם הכמוסות, אך הוא החליט שלא לאמץ תוכנית מרהיבה של הוד והדר מעין אלו. ישוע התייחס אל חילול ניסים כאל נסיגה לימי קדם, ימי קסם הבורות והמנהגים הנבערים של המרפאים הפראיים. ייתכן שעל-מנת להציל את יצוריו, יאיץ את חוקי הטבע, אך בשום פנים לא יתעלה מעל לחוקיו שלו עצמו, לא

concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of "the Father's will"; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

^{13663 (1518.2)} Jesus' human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

^{13664 (1518.3)} Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father's will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: "Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God." In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

^{13665 (1518.4)} His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: "He saved others; himself he cannot save" — because he would not.

^{13666 (1518.5)} The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the

לטובתו שלו ואף לא על-מנת להרשים את אחיו בני האדם. והחלטתו זו של המאסטר הייתה סופית.

ישוע הצטער על בני עמו; היטב הוא הבין כיצד הם הובלו לצפות לבואו של המשיח, לעת שבה "תיתן הארץ פרי עשרה ריבוא, ועל גפן אחת יצמחו אלף ענפים, ובכל ענף אלף אשכולות, ובכל אשכול אלף ענבים, וכל ענב יניב מידת יין." היהודים האמינו כי המשיח עתיד לבשר על עידן של שפע. העברים ניזונו זה מכבר ממסורות של ניסים ואגדות על נפלאות.

ישוע לא היה המשיח אשר בא להרבות את הלחם ואת היין. הוא לא בא לסעוד אך ורק את הצרכים החולפים; הוא בא לגלות את אביו שבשמים לילדיו אשר בארץ, זאת בעודו מבקש להוביל את ילדיו אשר בארץ להצטרף אליו במאמץ כן לחיות מתוך עשיית רצון האב שבשמים.

במסגרת ההחלטה הזו הציג ישוע לכל הצופים ביקום את הטיפשות והחטא המצויים בשימוש נלוז בכישורים אלוהיים ובמתת האל לצורך הגדלה עצמית, או לצרכים אנוכיים לגמרי והאדרה עצמית. זה היה חטאם של לוציפר ושל קליגאסטיה.

החלטה כבירה זו של ישוע מדגימה באופן דרמטי את האמת, כי כשלעצמם, סיפוק עצמי וסיפוק החושים לא יוכלו לגרום לאדם המתפתח להיות מאושר. בקיום האנושי קיימים ערכים גבוהים יותר – רכישת שליטה אינטלקטואלית והישג רוחני – אשר עולים בהרבה על סיפוק תאבון ודחפיו הפיזיים הטהורים של האדם. ראוי שהן כישוריו הטבעיים של האדם והן יכולתו יוקדשו, בראש ובראשונה, לפיתוח יכולות הדעת והרוח הגבוהות יותר שלו, ולהאדרתם של אלו.

וכך גילה ישוע ליצורים ביקומו את השיטה ואת הדרך החדשה והטובה יותר, את ערכי המוסר הגבוהים יותר של החיים, וכן את הסיפוקים הרוחניים העמוקים יותר של הקיום האבולוציוני האנושי בעולמות החלל.

7. ההחלטה השלישית

לאחר שקיבל החלטות בנוגע לנושאים כגון מזון ודאגה לצרכים הפיזיים של גופו החומרי, הדאגה לבריאותו שלו עצמו ולזו של עמיתיו, נותרו עדיין סוגיות נוספות אשר דרשו פתרון. כיצד ינהג אם יעמוד באופן אישי מול סכנה? הוא החליט לדאוג לעצמו באופן רגיל ולנקוט את

degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

^{13667 (1518.6)} Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when "the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine." The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

^{13668 (1519.1)} He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

^{13669 (1519.2)} In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

^{136610 (1519.3)} This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

^{136611 (1519.4)} Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

^{13671 (1519.5)} Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministration to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He

אמצעי הזהירות הסבירים על-מנת למנוע את סיומה בטרם עת של הקריירה שלו בגוף בשר דם-על-פני האדמה, אך להימנע מכל התערבות על-אנושית, אם וכאשר הוא ייצא בסכנת חיים של הגוף. ובעת שגיבש את ההחלטה הזו, ישב ישוע בצלו של עץ על שפת מדף סלע אשר תהום פעורה הישר מתחתיו. הוא הבין היטב כי הוא יכול להשליך עצמו מן המדף אל התהום, וששום דבר לא היה קורה לו אילו חרג מהחלטתו הכבירה הראשונה, שלא להפעיל את התערבותו של ההוויות השמימיות התבוניות במהלך עבודת חייו באורנטיה, ואם היה נסוג מהחלטתו השנייה ביחס לשימור העצמי שלו עצמו.

ישוע ידע כי בני עמו ציפו למשיח אשר יעמוד מעל לחוקי הטבע. הוא הכיר היטב את הפסוקים: "לא תֵּאָנֶה אֱלֹהִי רָעָה, וְנָגַע לֹא יִקְרָב בְּאֵהָלָךְ. כִּי מֵלֹאכֶיךָ יִצָּה לָךְ, לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. עַל כָּפִים יִשְׁאֹנְךָ פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן רִגְלָךְ." האם ניתן להצדיק התיימרות מעין זו של ביטול חוקי הכבידה של אביו, לשם הגנה על עצמו מפגע אפשרי, או לחלופין, על-מנת לזכות באמונם של בני עמו אשר הולכו שולל? אף אם ינהג כך, ואפילו יבואו כך על סיפוקם היהודים מבקשי הסימנים, לא תהא זו התגלות של האב, אלא התערבות ממניעים מוטלים בספק בחוקיו המבוססים של יקום היקומים.

אם תבינו את כל אלו, ואם תדעו כי בכל הנוגע להתנהגותו האישית סירב המאסטר לפעול מתוך הפרה של חוקי הטבע אשר הוא עצמו כונן, תדעו אל נכון כי הוא מעולם לא הלך על המים, ואף לא עשה כל דבר אחר אשר הפר את הסדר החומרי אשר באמצעותו ניהל את עולם; ראוי, כמובן, לזכור תמיד, כי לא נמצאה לו הדרך להתמודד לגמרי עם חוסר השליטה באלמנט הזמן, בהקשר של אותם נושאים אשר הפקיד בסמכותו של המכוון אשר הפך אישי.

במהלך כל חייו הארציים נשאר ישוע נאמן להחלטתו זו. בלא קשר לדרישות אשר דרשו ממנו הפרושים במפגיע למתן סימן, או לשומרים במקום שבו הוא נצלב – אשר התגרו בו וקראו לו לדת מן הצלב – הוא דבק בנאמנות בהחלטה אשר קיבל כעת, ביושבו למורדות הגבעה.

8. ההחלטה הרביעית

הבעיה הגדולה הבאה אשר עמה התמודד אל-אדם זה, ושעליה החליט בהתאם לרצונו של האב שבשמים, נגעה לשימוש בכוחותיו העל-אנושיים לצורך משיכת תשומת הלב של אחיו בני האדם, וכדי לגרום להם לנהות אחריו. האם

decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

136:7.2 (1519.6) Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

136:7.3 (1519.7) Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. THE FOURTH DECISION

136:8.1 (1520.2) The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the

ישתמש באופן כלשהו בכוחותיו ביקום על-מנת לספק את מאווי היהודים אל יוצא-הדופן והפלאי? הוא החליט שלא לעשות זאת. הוא החליט כמדיניות להימנע מכל הדברים הללו, ולא להשתמש בהם בעת מימוש משימתו, או כדי לגרום לבני האדם לשית לבם אליו. והוא דבק בעקביות בהחלטתו זו. ואפילו כאשר התיר, פעמים רבות, את התרחשותם של סעדי חסד הכרוכים בקיצור-זמן, הוא כמעט תמיד הזהיר את אלו אשר קיבלו את החסד הזה לבל יספרו לאיש את אשר קיבלו הם. ולעולם הוא סירב להתייחס לאתגר של אויביו, אשר "שאלו ממנו אות" כהוכחה לאלוהיותו ולהדגמתה.

בכוחותיו צפה ישוע כי ניסים ונפלאות ישיגו אך ורק נאמנות כלפי חוץ, כזו המגיעה מתוך שתודעתו החומרית של האדם מוכה בתדהמה; מעשים מעין אלו לא יגלו את האל ואף לא יצילו את האדם. הוא סירב לשמש כעושה נפלאות גרידא. הוא החליט לעסוק במשימה אחת בלבד – כינונה של מלכות שמים.

מכיוון שישוע היה הן אדם והן אל, במהלך כל הדיאלוג החשוב הזה שבו הוא התייחד עם עצמו, השתתף כל העת היסוד האנושי אשר שואל וכמעט מטיל ספק. היה זה ברור שהיהודים לעולם לא יקבלו אותו כמשיח, אם לא יחולל ניסים. ומלבד זאת, אילו רק יסכים לחולל פלא על-טבעי אחד, הדעת האנושית תדע בוודאות כי יהא זה בכפוף לדעת אלוהית אמיתית. האם העובדה שהדעת האלוהית מוותרת ליסוד בדעת האנושית אשר מטיל ספק, תעמוד בקנה אחד עם "רצון האב"? ישוע החליט שלא, וציין את נוכחותו של המכוון אשר הפך אישי כהוכחה מספקת לאלוהיות המצויה בשותפות עם האנושיות.

ישוע הרבה לנסוע; הוא זכר את רומא, את אלכסנדריה ואת דמשק. הוא הכיר את השיטות של העולם – כיצד השיגו אנשים את מבוקשם בפוליטיקה ובמסחר באמצעות פשרה ודיפלומטיה. האם הוא ישתמש בידע הזה על-מנת לקדם את משימתו על-פני האדמה? לא ולא! ובדומה לכך, הוא החליט כי בעת כינונה של המלכות, הוא לא יתפשר כלל עם מנהגי העולם ולא יושפע מן העשירים. ושוב הוא בחר להסתמך אך ורק על רצון האב.

ישוע היה מודע לחלוטין לקיצורי הדרך אשר עמדו לרשות אחד בעל יכולות כשלו. הוא הכיר צורות רבות שבהן יוכל למשוך את תשומת לב האומה, ואת זו של העולם כולו, ולמקד אותן מידית בו עצמו. בקרוב עמדו לחגוג את חג הפסח בירושלים; המוני מבקרים עתידים לצבוא על העיר. הוא יכול פשוט להעפיל אל גג המקדש ונוכח הקהל המשתומם אשר נאסף שם לצעוד באוויר; זהו סוג המשיח שלו הם ציפו. אך לאחר מכן, הוא יאכזב אותם, מכיוון שלא הגיע על-מנת לכוון מחדש את שושלת דוד. והוא ידע על אודות

adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to "show us a sign" in proof and demonstration of his divinity.

136:82 (1520:3) Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

136:83 (1520:4) Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

136:84 (1520:5) Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:85 (1520:6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's

חוסר התוחלת אשר בשיטתו של קליגאסטיה, לנסות ולהקדים את מהלכה של הדרך הטבעית, האיטית והבטוחה להגשמתה של התכלית האלוהית. ושוב, בן האדם קד בהכנעה כלפי דרכו של האב, רצונו של האב.

ישוע בחר לכוון את מלכות השמים בלב האנושות באמצעות השיטות הטבעיות, הרגילות, הקשות והמאתגרות, ממש בדרך שבה יידרשו בהמשך ילדיו אשר בארץ להמשיך ולפעול להרחבתה ולהגדלתה של אותה מלכות שמימית. זאת כי היטב ידע בן האדם כי "רק בצרות רבות יבואו בְּנֵי כָל הדורות אֶל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים." ישוע נבחן כעת במבחן הכביר של האדם בן התרבות, להיות בעל עוצמה ולסרב בהתמדה להשתמש בה למטרות אנוכיות או לתועלת עצמית גרידא.

כאשר אתם מתייחסים אל חייו ואל התנסותו של בן האדם, ראוי לזכור כל העת כי בן האל התגשם בדמות אדם בן המאה הראשונה, ולא בדמותו של אדם בן המאה העשרים, או כל מאה אחרת. כוונתנו בכך היא להציג את הרעיון שחישוריו האנושיים של ישוע נרכשו באופן טבעי. הוא היה תוצר של הגורמים התורשתיים והסביבתיים של תקופתו, אשר אליהם נוספו ההשפעות של הכשרתו ושל חינוכו. אנושיותו הייתה אותנטית וטבעית, ונגזרה וניזונה לחלוטין מן הגורמים אשר קדמו לה, ומן הרמה האינטלקטואלית והתנאים החברתיים והכלכליים אשר שררו הלכה למעשה באותה תקופה ובאותו דור. ואף כי בהתנסותו של אל-אדם זה תמיד התקיימה האפשרות שהדעת האלוהית תתעלה מעל לאינטלקט האנושי, בשעה שפעלה דעתו האנושית, היא פעלה ממש כשם שהייתה פועלת דעתו של בן-תמותה אמיתי תחת התנאים האנושיים אשר שררו באותם ימים.

ישוע הדגים לכלל העולמות אשר ביקומו העצום, עד כמה מטופש ליצור מצבים מלאכותיים לשם הפעלת סמכות באופן שרירותי, או להשתמש באופן בלתי-ראוי בעוצמה יוצאת-דופן לשם קידום של ערכי מוסר, או האצת ההתפתחות הרוחנית. ישוע החליט שמשמיתו על-פני האדמה לא תהא בבחינת חזרה על האכזבה משלטון המכבים. הוא סירב להזנות את יכולתיו האלוהיות על-מנת לרכוש פופולאריות שלא הגיעה לו, או לשם רכישת עוצמה פוליטית. הוא לא יעודד את התמרתה של האנרגיה האלוהית והיצירתית לכדי עוצמה לאומית או יוקרה בינלאומית. ישוע מנצרת סירב להתפשר אל מול הרוע, ואף פחות מזה לחבור לחטא. המאסטר שמר אמונים באופן החוגג את רצונו של האב, ונאמנותו עומדה מעל לכל שיקול ארצי וחולף אחר.

throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

^{13686 (1521.1)} Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be "through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom." Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

^{13687 (1521.2)} In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

^{13688 (1521.3)} Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with evil, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. ההחלטה החמישית

לאחר שיישב בדעתו את הסוגיות אשר נגעו

9. THE FIFTH DECISION

^{13691 (1521.4)} Having settled such questions of policy

ליחסו אל חוקי הטבע ולעוצמה הרוחנית, הוא הפנה כעת את תשומת לבו לבחירת השיטות שבאמצעותן יכריז על מלכות האל ויכון אותה. יוחנן כבר החל במלאכה הזו; כיצד עשוי הוא להמשיך ולהעביר את המסר? כיצד עליו להשתלט על פועלו של יוחנן? כיצד עליו לארגן את חסידיו כך שיפעלו ביעילות וישתפו פעולה בתבונה? ישוע קיבל כעת את ההחלטה הסופית אשר תמנע ממנו מלהתייחס לעצמו בהמשך כמשיח היהודים, או לפחות כמשיח כפי שהמושג הובן בקרב הציבור הרחב של אותה עת.

היהודים שיוו לעיני רוחם משיח אשר יביס בעוצמה פלאית את אויבי ישראל ויכון את היהודים כשליטי העולם, חופשיים מכל כיבוש ומכל דיכוי. ישוע ידע כי תקווה מעין זו לעולם לא תתממש. הוא ידע כי מלכות שמים עוסקת בחיסול הרוע בלבבות האנשים, ושהיא לחלוטין עניין רוחני. הוא שקל האם ראוי לייסד את המלכות באמצעות מפגן עוצמה מרהיב ומסנוור – פעולה מעין זו הייתה בהחלט מתקוקה סמכותו של מיכאל – אך הוא החליט החלטה נחרצת שלא לעשות כן. הוא לא ינקוט בשיטותיו המהפכניות של קליגאסטיה. הוא זכה, באופן פוטנציאלי, בעולם, מתוך קבלת רצון האב, והוא התכוון לסיים את עבודתו באופן שבו הוא החל אותה, כבן האדם.

לא תוכלו לשער בדמיונכם מה היה קורה באורנטיה אילו היה מחליט אל-אדם זה, אשר כעת עמדה לרשותו, באופן פוטנציאלי, כלל העוצמה אשר בשמים ובארץ, להניף את נס הריבונות, ולהציע את חטיבות מחוללי הנפלאות שלו כבמצעד צבאי לפעולה! אך לא הוא יתפטר. הוא לא ישרת את הרוע באופן שהסגידה לאל תוכל לנבוע ממנו. הוא יעשה את רצון האב. ובפני היקום הצופה בו, הוא יכריז, "לְהִלָּה אֱלֹהֶיךָ תִּשְׁתַּחֲוֶה, וְאוֹתוֹ לְבַדּוֹ תַעֲבֹד."

ובחלוף הימים ראה ישוע בבהירות הולכת וגוברת איזה סוג של מגלה-אמת הוא עתיד להיות. הוא הבחין בכך שדרכו של האל אינה עתידה להיות הדרך הקלה. הוא החל להבין כי כוס שארית התנסותו האנושית עלולה להיות מרה, אך הוא החליט לשתות אותה.

ואפילו דעתו האנושית מנופפת לשלום לכס המלך דוד. צעד אחר צעד הולכת דעת אנושית זו בנתיב האלוהי. הדעת האנושית עדיין שואלת שאלות, אך היא מקבלת ללא עוררין את התשובות האלוהיות כפסק-דין סופי בחיים המשותפים הללו, שבהם הוא חי כאדם בינות לאנשים בעולם, בעוד שכל העת הוא מכפיף עצמו ללא-סייג לרצונו הנצחי והאלוהי של האב.

רומא הייתה שפחתו של העולם המערבי. כאשר בן האדם התבודד בגפו והחליט את

as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

^{1369.2 (1522.1)} The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

^{1369.3 (1522.2)} You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, "You shall worship the Lord your God and him only shall you serve."

^{1369.4 (1522.3)} As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

^{1369.5 (1522.4)} Even his human mind is saying good-bye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

^{1369.6 (1522.5)} Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving

ההחלטות החשובות האלה, ובשעה שצבאות השמים סרים לפקודתו, הוא ייצג את ההזדמנות האחרונה אשר הייתה ליהודים להשיג שליטה עולמית; אך יהודי זה, אשר נולד על-פני האדמה וניחן במידה כה עצומה של חוכמה ושל עוצמה, סירב להשתמש ביכולות אשר עמדו לרשותו ביקום על-מנת להאדיר את עצמו או להמליך את בני עמו. הוא ראה, כפי שנאמר, "את כל ממלכות תבל," והייתה ברשותו העוצמה לאחוז בהן. הגבוהים ביותר של עדנטיה מסרו לידיו את כל העוצמה הזו, אך הוא לא רצה בה. ממלכות תבל היו כזוטות בעיני הבורא והריבון של יקום. הייתה לו אך ורק מטרה אחת, והיא המשך גילוי האל לאדם, ייסודה של הממלכה, שלטון האב השמימי בלבבות בני המין האנושי.

ישוע סלד מן הרעיון של קרבות, עימותים והרג; הוא לא יתיר דבר מכל אלה. הוא יופיע על-פני האדמה כנסיך השלום על-מנת לגלות את אל האהבה. לפני שהוטבל, שוב הוא סירב להצעת הקנאים לעמוד בראש מרד כנגד הרומאים המדכאים. וכעת הוא קיבל את החלטתו הסופית באשר לפסוקים אשר לימדה אותו אמו, כגון: "הִנֵּה אֲמַר אֵלַי, בְּנִי אַתָּה; אֲנִי הֵינִי יְלִדְתִּיךָ. שְׂאֵל מִמֶּנִּי וְאַתָּנָה גֹּיִם, נַחֲלֶתְךָ וְאַחֲזָתְךָ אֶפְסִי אֶרֶץ. תִּרְעֵם בְּשֶׁבֶט בְּרָזָל; כִּכְלִי יוֹצֵר תִּנְפָצֵם."

ישוע מנצרת הגיע למסקנה שהתיאורים הללו לא התייחסו אליו. לבסוף ובאופן סופי, דעתו האנושית של בן האדם טאטאה הצידה את כל הסתירות והקשיים המשיחיים הללו – את כתבי הקודש של העברים, את החינוך אשר קיבל מהוריו, את מה שלימד החזן, את ציפיות היהודים ואת כמיהותיו האנושיות; הוא החליט אחת ולתמיד מה תהא דרכו. הוא ישוב אל הגליל ובשקט יתחיל להכריז על הממלכה, ויסמוך על אביו (המכוון אשר הפך אישי) שידאג לפרטי התוכנית מדי יום ביומו.

באמצעות ההחלטות האלה, בכך שסירב להשתמש במבחנים חומריים לשם פתרון בעיות רוחניות, וכאשר סירב להתיימר להפר את חוקי הטבע, העמיד ישוע דוגמא ראויה לכל אדם בכל עולם ברחבי יקום עצום. ובעת שסירב לאחוז בעוצמה ברת-חלוף כהקדמה לתהילה רוחנית, הוא הציג דוגמא מעוררת השראה של נאמנות ליקום ושל אצילות מוסרית.

אילו היו בלבו של בן האדם ספקות כלשהם באשר למשימתו ולטיבה בשעה שהוא טיפס על הגבעות לאחר הטבלתו, לא נותר מאלו דבר כאשר הוא שב אל אחיו, לאחר ארבעים ימים של התבודדות ושל קבלת החלטות.

ישוע גיבש תוכנית לשם כינונה של מלכות האב. הוא לא ייענה לדרישות הריצוי הפיזיות של העם. הוא לא יחלק לחם להמונים, כפי שראה

these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

136:9.7 (1522:6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522:7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523:1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523:2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523:3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He

לאחרונה שהדבר נעשה ברומא. הוא לא ימשוך תשומת לב אל עצמו באמצעות ניסים ונפלאות, אף-על-פי שהיהודים ציפו בדיוק למשיח מסוג זה. והוא אף לא ישכנע אחרים לקבל את המסר הרוחני באמצעות מפגן של סמכות פוליטית או של עוצמה גשמית.

בכך שדחה את כל השיטות האלה, אשר היו מעצימות את המלכות הבאה בעיני היהודים אשר ציפו לה, וידא ישוע כי אותם יהודים ממש ידחו – בוודאות ובאופן מוחלט – את כל אשר יאמר בנוגע לסמכותו ולאלוהיותו. ומכיוון שישוע ידע את כל אלה, הוא ביקש למנוע מראשוני חסידיו מלהתייחס אליו כאל המשיח.

במהלך כל תקופת עבודתו הציבורית, הוא נאלץ להתמודד מול שלושה מצבים חוזרים ונשנים: התביעה לקבל מזון, ההתעקשות על ניסים והבקשה הסופית שיותר לחסידיו להכתירו למלך. אך ישוע מעולם לא נסוג מן ההחלטות אשר קיבל במהלך ימי התבודדותו בגבעות פְּרָאָה.

10. החלטה השישית

ביום האחרון של ההתבודדות הזכורה שלו, בטרם ירד בן האדם מן ההר על-מנת להצטרף אל יוחנן ואל תלמידיו, הוא קיבל את החלטתו האחרונה. ובאלה המילים הוא מסר אותה למכוון אשר הפך אישי, "ובכל העניינים האחרים, כבאלו שעליהם כבר החלטתי ורשמתי, הנני מבטיח לך כי אהיה כפוף לרצונו של אבי." ולאחר דברים אלו, הוא ירד מן ההר. ופניו נהרו בהילת הניצחון הרוחני וההישג המוסרי.

will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

^{1369.12 (1523.4)} In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

^{1369.13 (1523.5)} Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perea hills.

10. THE SIXTH DECISION

^{1369.10.1 (1523.6)} On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father." And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

מסמך 137. זמן ההמתנה בגליל

138 ⇨

הספר של אורנטיה

136 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 137

זמן ההמתנה בגליל

סעיפים

מבוא

1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים
2. בחירתם של פיליפוס ושל נתנאל
3. הביקור בכפר נחום
4. החתונה בכנא
5. חזרה בכפר נחום
6. מאורעות השבת
7. ארבעה חודשי הכשרה
8. הדרשה על אודות הממלכה

PAPER 137

TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

מבוא

מוקדם בבוקר של יום שבת, ה-23 בפברואר לשנת 26 לספירה, ירד ישוע מן הגבעות והצטרף אל חבורתו של יוחנן אשר חנתה בפלה. כל אותו יום התרועע ישוע עם ההמון. הוא סעד נער שנפל ונפצע, והלך איתו לפלה, הכפר הסמוך, על-מנת להשיב את הנער בבטחה אל חיק הוריו.

INTRODUCTION

^{137:0.1 (1524.1)} EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים

במהלך השבת הזו, בילו שניים מתלמידיו המובילים של יוחנן זמן רב עם ישוע. מכל חסידיו של יוחנן, אדם בשם אנדראס הוא אשר התרשם מישוע באופן העמוק ביותר; הוא נלווה אליו במסעו לפלה, המסע להשבת הנער הפצוע. בדרך חזרה למקום המפגש עם יוחנן הוא שאל את ישוע שאלות רבות, ומעט בטרם הגיעו אל יעדם, השניים עצרו לשיחה קצרה, שבמהלכה אמר אנדראס: "צפיתי בך מאז שהגעת לכפר נחום, ואני מאמין שאתה הוא המורה החדש. ואף כי אינני מבין לגמרי את תורתך, גמרתי אומר ללכת אחרך; לרגליך אשב עד אשר אדע את כל

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

^{137:1.1 (1524.2)} During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to

האמת על אודות הממלכה החדשה." ובלב חפץ קיבל ישוע את אנדראס כשליח הראשון, הראשון בקבוצת השנים-עשר אשר עתידה לפעול עמו ולכונן את ממלכת האל החדשה בלבבות בני האדם.

אנדראס צפה בשקט בעבודתו של יוחנן והאמין בה בכנות. ולאנדראס היה אח מוכשר ונלהב בשם שמעון, אשר היה אחד מתלמידיו המובילים של יוחנן. ולא תהיה זו טעות לומר כי שמעון היה מתומכיו הראשיים של יוחנן.

מעט קט לאחר שישוע ואנדראס שבו למחנה, חיפש אנדראס את אחיו, שמעון, ובעת שלקח אותו הצידה, הודיע לו שגמר אומר בדעתו כי ישוע הינו המורה הגדול, וכי הוא ביקש להתקבל כתלמידו. הוא המשיך ואמר שישוע קיבל את הצעתו, והציע לו (לשמעון) לנהוג באותו אופן, קרי לגשת אל ישוע ולהציע את עצמו לשירות הממלכה החדשה. וכך אמר שמעון: "מאז שהוא הגיע לעבוד בבית המלאכה של זבדיה, האמנתי כי נשלח מעם האל, אך מה יהיה עם יוחנן? האם עלינו לנטוש אותו? האם זהו הדבר הנכון לעשות?" ומיד הם החליטו ללכת ולהיוועץ ביוחנן. יוחנן התעצב נוכח המחשבה שיאבד שניים מטובי יועציו ותלמידיו המבטיחים ביותר, אך ענה באומץ לשאלותיהם, ואמר: "זוהי רק ההתחלה; עוד מעט תסתיים מלאכת, וכולנו נהיה לתלמידיו." ואז אותה אנדראס לישוע לסור הצידה והודיע לו כי אחיו מבקש אף הוא להצטרף לשירות הממלכה החדשה. ובעת שישוע קיבל את שמעון כשליחו השני, הוא אמר: "שמעון, ההתלהבות שלך ראויה לציון, אך היא מסוכנת לעבודת הממלכה. הנני מתריע בך לחשוב יותר כאשר אתה מדבר. אשנה את שמך לפטרוס."

הוריו של הנער אשר נפצע, שהתגוררו בפלה, הציעו לישוע לבלות את הלילה אתם ולהפוך את ביתם לביתו, והוא נעתר להזמנתם. בטרם עזב את אנדראס ואת אחיו, אמר להם ישוע: "מחר, מוקדם בבוקר, נלך לגליל."

לאחר שישוע שב לפלה למשך הלילה, ובעוד שאנדראס ושמעון עדיין משוחחים על אודות האופן שבו ישרתו בכינונה של הממלכה הקרבה, הגיעו אליהם יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, לאחר שחזרו מחיפוש ארוך ועקר אחר ישוע בגבעות. יעקב ויוחנן התעצבו כאשר שמעו את שמעון פטרוס מספר כיצד הוא ואחיו, אנדראס, התקבלו כיועציה הראשונים של הממלכה החדשה, וכי הם עתידים לצאת למחרת היום עם המאסטר החדש שלהם אל הגליל. הם הכירו את ישוע מזה זמן-מה והם אהבו אותו. הם חיפשו אחריו במשך ימים ארוכים בגבעות, ואילו כעת, מששבו, נודע להם כי העדיפו אחרים על-פניהם. הם שאלו לאן הלך

follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

^{137:1.2 (1524.3)} Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

^{137:1.3 (1524.4)} Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

^{137:1.4 (1525.1)} The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

^{137:1.5 (1525.2)} After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been

ישוע ומיהרו למצוא אותו.

כאשר הגיעו למקום שבו שהה, ישוע כבר ישן, אך הם העירוהו ואמרו: "כיצד ייתכן הדבר שבעוד שאנו, אשר חיינו אתך במשך זמן כה רב, מחפשים אחרך בגבעות, אתה מעדיף אחרים על-פנינו ובחר באנדראס ובשמעון כעמיתך הראשונים בממלכה החדשה?" ענה להם ישוע: "היו שקטים בלבבכם, ושאלו את עצמכם, 'מי הנחה אתכם לחפש אחר בן האדם בעת שהוא שעסק בענייני אביו?' ולאחר שסיפרו לו ממושכות על אודות מהלך חיפושיהם בגבעות, הנחה אותם ישוע כך: "לא בגבעות תבקשו את סוד הממלכה החדשה, כי אם בלבבכם. הוא אשר חיפשתם כבר היה בנשמותיכם. אכן הנכם אחי – אין לי כל צורך לקבל אתכם – אתם כבר הנכם בממלכה, על-כן שימחו ואף התכוננו לצאת עמנו מחר לגליל." יוחנן העז ושאל, "אך מאסטר, האם יעקב ואנוכי נהיה עמיתך בממלכה החדשה, ממש כשם שאנדראס ושמעון הם עמיתך?" וישוע ענה להם, תוך שהוא מניח את ידיו על כתפי כל אחד מהם: "אחי, אתם כבר הייתם איתי ברוח הממלכה, ואפילו בטרם אלו האחרים שטחו את בקשתם להתקבל. אתם, אחי, לא נדרשתם לבקש להיכנס לממלכה; הייתם שם איתי מלכתחילה. אנשים עלולים לחשוב שאחרים הקדימו אתכם, אך בלבבי מניתי אתכם במועצות הממלכה, ואפילו בטרם חשבתם לבקש זאת ממני. ואף הייתם עשויים להיות הראשונים מבין האנשים, אילולא נעדרתם בעת שחיפשתם את זה אשר לא אבד, מתוך כוונה טובה ומיוזמתכם שלכם. בממלכה אשר בוא תבוא, אל נא תשימו לב לדברים אשר גורמים לכם לחרדה, אלא העסיקו את עצמכם כל העת בעשיית רצונו של האב אשר בשמים."

יעקב ויוחנן קיבלו את הנזיפה ברוח טובה; מעולם הם לא התקנאו עוד באנדראס ובשמעון. והם התכוננו לצאת לגליל למחרת בבוקר, יחד עם שני השליחים הנוספים. מאותו יום ואילך, המונח "שליח" שימש על-מנת להבחין במשפחת היועצים, אשר בחר ישוע מקרב המוני התלמידים המאמינים אשר הלכו בעקבותיו מאוחר יותר.

מאוחר באותו הערב שוחחו יעקב, יוחנן, אנדראס ושמעון עם יוחנן המטביל, ועם דמעות בעיניו, אך בקול יציב, שחרר הנביא הנאמן מיהודה שניים מבכירי תלמידיו על-מנת שאלו יהפכו לשליחיו של הנסיך הגלילי של הממלכה הקרבה.

preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

^{137:1.6 (1525.3)} Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee." John then made bold to ask, "But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?" And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: "My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven."

^{137:1.7 (1525.4)} James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

^{137:1.8 (1525.5)} Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. בחירתם של פיליפוס ושל נתנאל

בבוקר יום ראשון, ה-24 בפברואר, שנת 26

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

^{137:2.1 (1526.1)} Sunday morning, February 24, A.D. 26,

לספירה, נפרד ישוע מיוחנן המטביל על שפת הנהר בסמוך לפלה, ומעולם הם לא נפגשו עוד בגוף.

באותו יום, בעוד שישוע וארבעת שליחיו-תלמידיו יצאו לכיוון הגליל, התרחשה סערה גדולה במחנה חסידיו של יוחנן. הפיצול הגדול הראשון עמד להתרחש. יום קודם לכן הכריז יוחנן בפני אנדראס ובפני עזרא כי ישוע היה הגואל. אנדראס החליט ללכת אחר ישוע, ואילו עזרא דחה את הנגר השקט מנצרת, וטען בפני חבריו, "הנביא דניאל הכריז כי הנה עם ענני השמים ה'! בא כִּן אדם בְּכָבוֹד וְיִקָּר". לא יוכל נגר זה מנצרת, בנאי הסירות מכפר נחום, להיות הגואל. האם מנצרת תוכל לבוא מתת אלוה שכזו? ישוע זה הינו קרוב משפחתו של יוחנן, ובשל טוב לבו של מורנו, הוא הולך שולל. הבה נתרחק ממשיח שקרי זה." כאשר יוחנן גער בעזרא על דבריו אלו, לקח זה עמו רבים מן החסידים ומיהר דרומה. וקבוצה זו המשיכה להטביל בשמו של יוחנן, ולבסוף הקימה כת של אלו אשר האמינו ביוחנן, אך סירבו לקבל את ישוע. שריד לקבוצה הזו נותר במסופוטמיה עד עצם היום הזה.

בעוד שהצרות האלה מתרחשות בקרב חסידיו של יוחנן, ישוע וארבעת תלמידיו-שליחיו כבר היו הרחק משם, בדרכם לגליל. בטרם חצו את הירדן, על-מנת להגיע לִנְיָן ומשם אל נצרת, נשא ישוע את עיניו וראה במעלה הדרך את פיליפוס מבית-צידה ואת חברו פוסעים לקראתם. ישוע הכיר את פיליפוס מזה זמן-מה, והוא אף היה מוכר היטב לכל ארבעת השליחים החדשים. הוא ונתנאל היו בדרכם לביקור אצל יוחנן, בפלה, בכדי ללמוד על אודות ממלכת האל הקרבה הנודעת, והוא שמח לקראת ישוע. פיליפוס העריץ את ישוע עוד מראשית ימיו של זה בכפר נחום. אך נתנאל, אשר התגורר בכנא אשר בגליל, לא הכיר את ישוע. פיליפוס התקדם אל עבר חבריו בכדי לברכם, בעוד שנתנאל שכב לנוח לצד הדרך בצלו של עץ.

פטרס לקח את פיליפוס הצדה והסביר לו שהם – כאשר הכוונה לעצמו, לאנדראס, ליעקב וליוחנן – הפכו לעמיתיו של ישוע בממלכה החדשה. הוא האץ בו להתנדב לשירות. פיליפוס נמצא בדילמה. מה עליו לעשות? כאן, לצד הדרך שליד הירדן וללא כל התרעה מוקדמת, הגיע הרגע שלו לקבל באופן מידי את ההחלטה המשמעותית ביותר בחיים שלמים. בזמן הזה הוא החל לשוחח שיחה ערה עם פטרס, אנדראס ויוחנן, בעוד שישוע תיאר בפני יעקב את המסע דרך הגליל לעבר כפר נחום. לבסוף הציע אנדראס לפיליפוס, "למה שלא תשאל את המאסטר?"

לפתע הבין פיליפוס כי ישוע היה אדם בעל שיעור קומה וייתכן שאף המשיח, והוא החליט

Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

^{137:22 (1526:2)} That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

^{137:23 (1526:3)} While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Bethsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

^{137:24 (1526:4)} Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, "Why not ask the Teacher?"

^{137:25 (1526:5)} It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and

לקבל את עצתו של ישוע בנושא הזה; הוא הלך אליו ישירות ושאל: "המורה, האם עלי ללכת אל יוחנן, או להצטרף אל חברי אשר הולכים אחריו?" וישוע ענה: "בוא אחרי." פיליפוס היה נרגש בשל הביטחון שמצא את הגואל.

וכעת סימן פיליפוס לקבוצה להישאר במקומה, בעוד שהוא מיהר חזרה לבשר לחברו נתנאל על החלטתו. נתנאל עדיין ישב תחת עץ התות ושקל בדעתו את כל הדברים הרבים אשר שמע על אודות יוחנן המטביל, הממלכה הקרבה והמשיח המיוחל. פיליפוס קטע את מחשבותיו וקרא, "מצאתי את הגואל, הוא אשר עליו כתבו משה והנביאים, ואשר עליו בישר יוחנן." נתנאל הרים את מבטו ושאל, "מנין בא מורה זה?" ענה לו פיליפוס, "זהו ישוע בן-יוסף מנצרת, הנגר, אשר גר לאחרונה בכפר נחום." ואז, מעט הלום, שאל נתנאל, "המנצרת יכול לצאת טוב שכזה?" אך פיליפוס רק אחז בזרועו ואמר, "בוא וראה."

פיליפוס הוביל את נתנאל אל ישוע, אשר התבונן בטוב בפניו של האדם אשר נמלא ספק אמיתי, ואמר: "הִנֵּה בְּאֵמֶת בֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֵין-בּוֹ רִמְיָה. בוא אחרי." ונתנאל, נפנה אל פיליפוס ואמר: "הצדק עמך. אכן מאסטר זה. אף אני אחריו אלך, אם אמצא ראוי." וישוע הנהן לעברו של נתנאל וחזר ואמר, "בוא אחרי."

ישוע כבר אסף מחצית מקבוצת עמיתיו הקרובים העתידיים, חמישה אנשים אשר הכירו אותו זמן-מה וזר אחד, נתנאל. וללא כל שיהיו נוסף, הם חצו את הירדן, ועברו דרך הכפר נין בדרכם אל נצרת, שאליה הם הגיעו מאוחר באותו ערב.

באותו לילה שהו כולם בביתו של יוסף, בית ילדותו של ישוע. עמיתיו של ישוע כלל לא הבינו מדוע המורה החדש שלהם כה טרוד בחיסול של כל שריד וזכר למה שכתב ושנמצא ברחבי הבית, כדוגמת עשרת הדיברות ואמרות שפר אחרות. אך מעשה זה, יחד עם העובדה כי מעולם לאחר מכן הם לא ראו אותו כותב דבר – אלא על אבק, או על חול – חרטו רושם עמוק בדעתם.

3. הביקור בכפר נחום

למחרת היום שילח ישוע את שליחיו לכנא, מכיוון שכולם היו מוזמנים לחתונה של אחת מן הצעירות הידועות בכפר, בעוד שהוא עצמו מיהר לבקר את אמו ביקור חטוף בכפר נחום ועצר במגדל לבקר את אחיו יהודה.

he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, "Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?" And Jesus answered, "Follow me." Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

^{137:26 (1526:6)} Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, "I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed." Nathaniel, looking up, inquired, "Whence comes this teacher?" And Philip replied, "He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum." And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, "Can any such good thing come out of Nazareth?" But Philip, taking him by the arm, said, "Come and see."

^{137:27 (1527:1)} Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: "Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me." And Nathaniel, turning to Philip, said: "You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy." And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, "Follow me."

^{137:28 (1527:2)} Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

^{137:29 (1527:3)} They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

^{137:31 (1527:4)} The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

בטרם עמיתיו החדשים של ישוע עזבו את נצרת, הם סיפרו ליוסף ולבני משפחתו האחרים של ישוע על אודות המאורעות הנפלאים אשר התרחשו לאחרונה, וביטאו בחופשיות את אמונתם, כי ישוע הינו המשיח המיוחל. ובעת שבני משפחתו אלו של ישוע שוחחו על אודות הדברים הללו, אמר יוסף: "אולי אחר כך כלולות הכול אימא צדקה – אולי אחינו המוזר אכן הינו המלך הבא."

יהודה נכח בהטבלתו של ישוע, ויחד עם אחיו יעקב הפך למאמין נחוש במשימתו של ישוע על-פני האדמה. ואף כי הן יעקב והן יהודה תהו בנוגע לטיב משימת אחיהם, אמם החייתה את כל תקוותיה מלפנים, הנוגעות לכך שישוע הינו המשיח בן-דוד, והיא חיזקה את בניה להאמין כי אחיהם אכן הינו גואל ישראל.

ואף-על-פי שישוע הגיע אל כפר נחום בליל יום שני, הוא לא הלך אל ביתו שלו, שם התגוררו יעקב ואמו, אלא הלך הישר אל בית משפחת זבדיה. כל חבריו בכפר נחום ראו את השינוי הגדול והנעים אשר חל בו. פעם נוספת הוא נראה עליז יחסית ודמה יותר לעצמו, כפי שהיה בשנים המוקדמות יותר בנצרת. בשנים שלפני הטבלתו ובתקופת ההתבודדות אשר לפניו ולאחריה, הוא הפך יותר ויותר רציני ומרוכז בעצמו. כעת חשו כולם כי הוא חזר להיות יותר כפי שהיה בעבר. ואף כי שוב היה עליז ושמח, אכן היה בו דבר-מה בעל חשיבות משוכה בהדר, דבר-מה מרומם.

מרים הייתה אחוזת ציפייה והתרגשות. היא ציפתה לכך שכבר בקרוב תתממש הבטחתו של גבריאל. היא ציפתה לכך שבקרוב פלשתניה כולה תוכה בתדהמה, בשעה שיתגלה בנה כמלכם העל-טבעי של היהודים. אך ישוע רק חייר אל מול מטר השאלות אשר המטירו עליו יעקב, יהודה וזבדיה, ואמר: "מוטב שאמתין כאן קמעא; עלי לעשות את רצון אבי אשר שבמרומים."

למחרת, ביום שלישי, הלכו כולם אל כנא, לחתונתה של נעמי, אשר תוכננה ליום המחרת. ולמרות אזהרותיו החוזרות ונשנות של ישוע, כי לא יספרו לאיש על אודותיו "עד אשר תגיע שעתו של האב," הם התעקשו להפיץ בשקט את החדשות וסיפרו כי מצאו את הגואל. כל אחד מהם היה בטוח כי ישוע יכריז על סמכותו המשיחית בחתונה המתוכננת בכנא, וכי יעשה זאת בעוצמה כבירה ותוך מפגן רב-הוד של גדולה. הם זכרו את מה שסופר להם על התופעה אשר התרחשה בשעת הטבלתו, והם האמינו כי שארית דרכו על-פני האדמה תתאפיין בעוד ועוד מפגנים על-טבעיים של ניסים ונפלאות. בהתאם לכך, כלל תושבי האזור התכוננו להתאסף יחדיו בכנא לסעודת הכלולות של נעמי ויואב, בנו של נתן.

^{137:32 (1527:9)} Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

^{137:33 (1527:9)} Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

^{137:34 (1527:7)} Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

^{137:35 (1528:1)} Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

^{137:36 (1527:9)} On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of

Nathan.

^{137:37 (1527.10)} Mary had not been so joyous in years.

She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. החתונה בכנא

עד צהרי יום רביעי, הגיעו והתאספו בכנא כמעט אלף אורחים, יותר מפי ארבעה מאלו אשר הזמנו לחתונה. היהודים נהגו לערוך חתונות בימי רביעי, וההזמנות נשלחו אל רחבי החבל כחודש ימים לפני החתונה. לפני הצהריים, וכן בשעות אחר-צהריים המוקדמות, נדמה היה כי דובר יותר בקבלת פנים עבור ישוע מאשר בחתונה. כולם רצו לברך את הגלילי הזה, המפורסם באופן יחסי, והוא נהג באדיבות עם כולם, צעירים כזקנים, גויים כיהודים. וכולם שמחו כאשר ישוע הסכים להוביל את מצעד החופה.

כעת ישוע היה מודע לחלוטין באשר לקיומו האנושי, באשר לקיום האלוהי הקודם, ולמעמד המשולב, או הממוזג, שבין הטבע האנושי לזה האלוהי. בקלילות מושלמת הוא יכול היה למלא ברגע אחד את תפקיד האדם, ומיד לאחר מכן ליטול לעצמו את הזכויות המוקנות לטבע של אישיותו האלוהית.

וככל שחלף היום, התברר לישוע יותר ויותר כי האנשים ציפו ממנו למעשה נס כלשהו; ובייחוד הוא הבין כי בני משפחתו וששת תלמידיו-שליחיו ציפו ממנו להכריז על הממלכה המתקרבת במופע מדהים ועל-טבעי כלשהו.

בשעות אחר-צהריים המוקדמות זימנה מרים את יעקב אליה, ויחד הם העזו ופנו אל ישוע על-מנת לשאול אותו שמא יסכים לסמוך עליהם וליידע אותם באיזו שעה ובאיזה חלק של טקסי החתונה בכוונתו להציג עצמו כאחד "העל-טבעי". ומיד לאחר ששאלו זאת, הבחינו שעוררו אצלו את ההתמרמרות האופיינית לו. והוא רק אמר: "אם תאהבוני, כי אז תסכימו להמתין עמי בשעה שאמתין אני לרצון אבי שבשמיים." ואולם, הייתה זו הבעת פניו אשר העידה על רהיטות הנזיפה.

4. THE WEDDING AT CANA

^{137:41 (1528.4)} By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

^{137:42 (1528.9)} Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

^{137:43 (1528.6)} As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

^{137:44 (1529.1)} Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

עבור ישוע האנושי, היווה צעד זה של אמו אכזבה גדולה, והוא התפכח מאד מתגובתו שלו להצעתה כי יאות להפגין את אלוהיותו באופן חיצוני כזה או אחר. היה זה אחד מן הדברים אשר הוא החליט להימנע מלעשותם בעת שהתבודד בגבעות לפני זמן לא רב. מרים הייתה מדוכאת במשך מספר שעות. היא אמרה ליעקב: "אני לא יכולה להבין אותו; מה פשר כל הדבר זה? האם לא יהיה סוף להתנהגותו המוזרה?" יעקב ויהודה ניסו לנחם את אמהם, בעוד שישוע פרש למשך שעה של התבודדות. ואולם, כאשר הוא שב לאסיפה, שוב הוא היה שמח ועליז לבב.

החופה נמשכה תוך ציפייה מתוחה, אך הטקס כולו נמשך ללא כל תנועה, או אפילו מילה, מצד אורח הכבוד. ואז נלחש כי הנגר ובנאי הסירות, זה אשר יוחנן כינה "הגואל", יפגין את כוחותיו במסגרת החגיגות במהלך הערב, ואולי במהלך סעודת החופה. ואולם, כל הציפיות האלה הוסרו ביעילות מדעתם של ששת התלמידים-שליחים, בשעה שישוע זימן אותם יחדיו, ממש לפני סעודת החופה, ובכנות גדולה אמר להם: "אל נא תחשבו בלבבכם כי באתי למקום הזה לחולל פלאות למען הסקרנים, או למען שכנע את הספקנים. באנו לכאן דווקא להמתין לרצונו של אבינו שבשמיים." אך כאשר מרים והאחרים ראו אותו מתייעץ עם עמיתיו, הם השתכנעו עד תום כי דבר-מה יוצא-דופן עתיד להתרחש. וכולם ישבו לסעוד וליהנות מסעודת החופה בחברותא הטובה.

אבי החתן הכין מבעוד מועד די יין על-מנת לשמח את כל המוזמנים, אך כיצד יכול היה לנחש כי חתונת בנו עתידה הייתה להיות מאורע אשר נקשר להופעתו של ישוע כמשיח הגואל? הוא שמח על כך שכן הגליל המפורסם נמנה עם אורחיו, אך בטרם תמה סעודת החופה, מסרו לו משרתיו את החדשות המצערות כי מלאי היין הולך ואוזל. ועם סיום הסעודה הרשמית, כאשר האורחים החלו להתהלך אנה ואנה בגינה, סיפרה אם החתן למרים בסוד כי מלאי היין אזל. ומרים אמרה בפסקנות: "אל דאגה – אדבר עם בני. הוא יעזור לנו." וכך, היא העזה לפנות אליו, אף-על-פי שהוא גער בה רק שעות אחדות קודם לכן.

לאורך תקופה שנמשכה שנים רבות, מרים התרגלה לפנות תמיד אל ישוע בכל שעת צרה בחיי ביתם שבנצרת; ולפיכך היה זה אך טבעי שהיא תחשוב עליו ברגע הזה. אך במקרה הזה, היו לאם השאפתנית הזו גם מניעים אחרים בפנייתה זו אל בנה בכורה. בעת שישוע עמד לבדו בפנינת הגן, ניגשה אליו אמו ואמרה לו, "בני, אין להם עוד יין." ישוע ענה לה, "אישא

^{137:45 (1529:2)} This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

^{137:46 (1529:3)} The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

^{137:47 (1529:4)} The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: "Have no worry — I will speak to my son. He will help us." And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

^{137:48 (1529:5)} Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, "My son, they

טובה שלי, מה לי ולזה?" אמרה לו מרים, "אבל אני מאמינה שהגיעה שעתך; האם לא תוכל לעזור לנו?" ענה ישוע: "אני שב ומכריז כי לא באתי על-מנת לעשות דברים מעין אלה. למה שוב תטרידי אותי עם העניינים הללו?" ואז, כשדמעות בעיניה, אמרה לו מרים, "אבל בני, הבטחתי להם שתעזור לנו; האם לא תסכים לעשות דבר-מה עבורי?" ואז ענה לה ישוע: "אישה, למה לך להבטיח דברים שכאלה? אל תעשי זאת שוב. בכל דבר וענין עלינו להמתין לרצונו של האב שבשמיים."

לבה של מרים, אמו של ישוע, נשבר בקרבה; היא הוכתה בתדהמה! ובעת שעמדה מולו ללא ניע, דמעות זולגות במורד פניה, נכמר לבו האנושי של ישוע בקרבו ונמלא חמלה כלפי האישה אשר ילדה אותו; ובעת שהתכופף כלפיה, הוא הניח את זרועו בעדינות על ראשה ואמר: "אנא לך, אימא מרים, אל נא תעצבי על מילותי הקשות. האם לא אמרתי לך פעמים רבות כי באתי רק כדי לעשות את רצון אבי שבשמיים? בשמחה הייתי עושה את אשר את מבקשת, אם היה זה חלק מרצון האב – " וישוע היסס וחדל מדבריו. נדמה היה למרים שמשהו התרחש. היא קפצה, כרכה את ידיה סביב צווארו של ישוע, נישקה אותו ורצה לעבר אזור המשרתים, תוך שהיא אומרת, "כל שבני יאמר, כך תעשו." אך ישוע לא אמר דבר. וכעת הוא הבין שכבר אמר – או יותר נכון שהביע במחשבתו – יתר על המידה.

מרים רקדה מרוב שמחה. ואף כי לא ידעה כיצד יופק היין, היא הייתה בטוחה שהצליחה סוף-סוף לשכנע את בנה בכורה לתבוע את מעמדו ולהעז לצועד קדימה ולתפוש את מקומו הראוי תוך הפגנת כוח משיחית. ומכיוון שבמקום נכחו אישיות יקום וכוחות יקום מסוימים, אשר כל יתר הנוכחים כלל לא היו מודעים לנוכחותם, תקוותה לא נכזבה. היין שבו חפצה מרים, ואשר ישוע, האל-האדם, ביקש באופן אנושי מתוך אהדה אליה, אכן עמד להגיע.

בסמוך לשם עמדו שישה כדים עשויים אבן, אשר כל אחד מהם הכיל כשמונים ליטרים של מים. המים הללו נועדו לשם טקסי הטהרה שבסיום חגיגות הנישואין. תשומת לבו של ישוע נפנתה אל תכונתם של המשרתים מסביב לכדים, שעליה ניצחה אמו בפעלתנות, וכאשר הוא הלך לשם, הוא ראה שהם מוציאים מן הכדים קנקנים מלאים ביין.

לאיטו הבין ישוע את אשר אירע. מכל אלו אשר נכחו בחתונה בכנא, ישוע היה המופתע ביותר. אחרים ציפו ממנו לנפלאות, אבל זה בדיוק היה הדבר שהוא התכוון להימנע מלעשות. ואז מזכר בן האדם באזהרה אשר קיבל בגבעות ממכוון המחשבה שלו, אשר הפך אישי. הוא

have no wine." And Jesus answered, "My good woman, what have I to do with that?" Said Mary, "But I believe your hour has come; cannot you help us?" Jesus replied: "Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?" And then, breaking down in tears, Mary entreated him, "But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?" And then spoke Jesus: "Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven."

137:4.9 (1530:1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: "Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — " and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, "Whatever my son says, that do." But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530:2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530:3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530:4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in

זכר כי המכוון הזהיר אותו כי אין שום כוח, או אישיות, אשר תוכל למנוע ממנו מלהפעיל את יכולתיו כבורא באופן בלתי-תלוי בזמן. באירוע הזה, נקבצו ליד המים מתמירי כוח, אמצעיניים, וכל האישיות הנדרשות האחרות, כמו גם אלמנטים נדרשים אחרים, ואל מול בקשתו המובעת של בורא יקום ריבון, לא ניתן היה להימנע מהופעתו המיידית של יין. ומאורע זה התרחש בוודאות כפולה ומכופלת, מכיוון שהמכוון אשר הפך אישי ציין כי מימוש רצונו של הבן לא עמד בסתירה כלשהי לרצון האב.

אך לא היה זה נס בשום מבין שהוא. שום חוק טבע לא שונה, הופר, ואפילו לא התרחשה כל התעלות מעל לחוקי הטבע. לא אירע דבר, למעט קיצור הזמן בעת שהיצורים השמימיים הרכיבו את האלמנטים הכימיים הדרושים להפקתו של היין. במאורע זה, בכנא, הכינו סוכניו של הבורא את היין ממש כפי שהוא מופק באופן טבעי, למעט העובדה שהם עשו זאת בלא-תלות בזמן, ובהתערבות של סוכנויות על-טבעיות, אשר קיבצו במרחב את המרכיבים הכימיים הנחוצים.

יתר על-כן, ברור היה שההתרחשות של מה שכונה "נס" לא נגדה את רצון אב פרדיס, שכן אחרת לא הייתה מתרחשת, וזאת מכיוון שישוע הכפיף את עצמו זה מכבר לכל דבר ועניין לרצונו של האב.

המשרתים מזגו את היין החדש הזה והביאו אותו לשושבין, הוא "אדון המשתה". ולאחר שזה טעם אותו, הוא קרא אליו את החתן ואמר לו: "המנהג הוא להגיש ראשית את היין הטוב, ואז, כאשר האורחים כבר שתויים היטב, להגיש את היין הפחות טוב; אבל אתה שמרת את מיטב היין לסיום המשתה."

מרים ותלמידיו של ישוע שמחו עד מאוד בנוכחות לכאורה, מפני שסברו שישוע ביצע אותו בכוחו, מכיון, אך ישוע פרש לפינה חבויה בגן וחשב לעומק במשך מספר רגעים קצרים. לבסוף הוא החליט כי בנסיבות שנוצרו, המאורע מצוי מעבר לשליטתו האישית, ומכיוון שאינו מנוגד לרצון אביו הוא היה בלתי-נמנע. כאשר שב אל הקהל, האנשים התבוננו בו ביראה; כולם האמינו כי הוא הינו המשיח. אך ישוע תמה מאוד, מכיוון שידע שאמונתם בו נבעה אך ורק מן המאורע יוצא הדופן אשר חזו בו זה עתה. וישוע פרש שוב לזמן מה ועלה אל גג הבית, על-מנת לחשוב על הכול מחדש.

כעת ישוע הבין לגמרי כי הוא חייב כל העת לעמוד על המשמר, שמא האהדה והרחמים אשר יחוש, יגרמו להתרחשותם החוזרת של מאורעות דומים לזה. ואף-על-פי-כן, מאורעות רבים ודומים לזה התרחשו בטרם נפרד בן

the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of wine. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

137:4.13 (1531.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of time in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes except that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: "It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast."

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

האדם לצמיתות מהחיים בגוף בשר ודם.

5. חזרה בכפר נחום

ואף כי רבים מן האורחים נותרו למשך השבוע של חגיגות החתונה, ישוע ותלמידיו-שליחיו הנבחרים החדשים – יעקב, יוחנן, אנדראס, פטרוס, פיליפוס ונתנאל – עזבו מוקדם מאוד בבוקר המחרת והלכו אל כפר נחום. הם יצאו לדרכם מבלי שנפרדו לשלום מאיש. בני משפחתו של ישוע וחבריו בכנא התעצבו על שהוא עזב אותם כך פתאום, ויהודה, אחיו הצעיר ביותר של ישוע, יצא לחפשו. ישוע ושליחיו הלכו ישירות אל ביתו של זבדיה בכפר נחום. במהלך המסע הזה שוחח ישוע עם עמיתיו הנבחרים החדשים על דברים רבים החשובים לממלכה הקרבה, ובייחוד הזהיר אותם לבל יצינו את מעשה הפיכתם של המים לין. הוא אף ייעץ להם להימנע בעבודתם העתידית מן הערים ציפורי וטבריה.

לאחר הארוחה באותו ערב בביתם של זבדיה ושל שלומית, התקיימה אחת מן הפגישות החשובות ביותר בכל מהלך הקריירה של ישוע על-פני כדור הארץ. בפגישה נכחו אך ורק ששת השליחים; יהודה הגיע מעט לפני שהם עמדו להיפרד. ששת הנבחרים הללו הלכו עם ישוע מכנא לבית-צידה והרגישו כאילו הם מרחפים באוויר. הם נמלאו צפייה ועלצו על כך שנבחרו להיות עמיתיו הקרובים של בן האדם. אך כאשר ביקש ישוע להבהיר להם מי הוא היה, מה הייתה משימתו על-פני האדמה וכיצד היא עלולה להסתיים, הם הוכו בתדהמה. הם לא הצליחו לתפוש את הדברים שאמר להם. הם נותרו ללא מילים; אפילו פטרוס נותר הלום ומעבר לכל יכולת הבעה במילים. רק אנדראס, אשר העמיק לחשוב, העז להשיב למילות העצה של ישוע. כאשר הבין ישוע כי הם לא קלטו את המסר, כאשר נוכח לראות שהרעיונות שלהם על אודות משיח ישראל היו מגובשים באופן כה גמור, הוא שלח אותם למנוחת לילה, ויצא להלך עם אחיו יהודה. ולפני שיהודה נפרד מישוע, הוא אמר לו בהתרגשות רבה כך: "אבי-אחי, אף פעם לא הבנתי אותך. אינני יודע בוודאות אם אתה מה שאמי לימדה אותנו עליך, ואינני מבין לגמרי את הממלכה הקרבה, אך אני יודע כי אתה הנך איש אלוהים רב-עוצמה. שמעתי את הקול בירדן, ואני מאמין בך, בלי קשר למי שאתה." וכשסיים את דבריו, יצא אל ביתו שלו אשר במגדל.

באותו לילה ישוע לא ישן. הוא עטה על עצמו את שמיכת הערב, ישב על חוף האגם וחשב עד לשחר יום המחרת. בשעות המדיטציה הארוכות של אותו לילה, ישוע הבין בבהירות כי לעולם לא יצליח לגרום לחסידיו לראות בו דבר אחר מאשר המשיח המיוחל משכבר הימים. לבסוף הוא הבין כי הדרך היחידה לצאת לדרך ולבשר על

5. BACK IN CAPERNAUM

^{137:51 (1531:9)} Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Bethsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

^{137:52 (1531:9)} After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

^{137:53 (1532:1)} That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he

הממלכה הייתה תוך מילוי נבואתו של יוחנן, ובדמותו של זה אשר היהודים ציפו לו זה מכבר. אחרי ככלות הכול, אף כי הוא לא היה המשיח בן דוד אשר לו הם ציפו, הוא אכן היווה התגשמות נבואותיהם של הרוחניים יותר שבין נביאי קדם. מאז ואילך, שוב לא הכחיש לחלוטין כי הוא היה המשיח. הוא החליט להשאיר את התרת המצב הסבוך הזה לאופן שבו יתפתח רצונו של אביו.

למחרת בבוקר הצטרף ישוע אל חבריו לארוחת הבוקר ומצא חבורה עגמומית. הוא שוחח עם כולם, ועם תום הארוחה קיבץ אותם סביבו ואמר: "רצונו של אבי הוא שנשנה כאן למשך זמן מה. שמעתם כי יוחנן אמר שהוא בא להכשיר את הקרקע לקראת הממלכה; לפיכך מוטב שנמתין להשלמת תקופת עבודתו של יוחנן כמטיף. כאשר המבשר על בואו של בן האדם יסיים את מלאכתו, נתחיל אנו לבשר את הבשורות הטובות על אודות הממלכה." הוא הנחה את שליחיו לחזור אל רשתותיהם, בעוד שהוא עצמו התכונן לחזור עם זבדיה אל בית המלאכה. הוא הבטיח לראות אותם שוב למחרת בבית הכנסת, שם הוא עתיד היה לשאת דברים, וקבע להיפגש איתם בשבת אחר הצהריים.

6. מאורעות השבת

הופעתו הציבורית הראשונה של ישוע לאחר הטבלתו התרחשה ב-2 במרץ, שנת 26 לספירה, בבית הכנסת של כפר נחום. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום. לסיפור ההטבלה בירדן נוספו כעת החדשות הטריות על אודות המים והיין בכנא. ישוע מיקם את ששת שליחיו במקומות של כבוד, ולצדם ישבו גם אחיו בבשר, יעקב ויהודה. גם אמו, אשר שבה עם יעקב לכפר נחום בערב הקודם, נכחה בעזרת הנשים של בית הכנסת. הקהל כולו היה מתוח; הם ציפו למופע יוצא-דופן כלשהו של עוצמה על-טבעית, אשר יעיד כראוי על טיבו ועל סמכותו של זה אשר התעתד לשאת אליהם דברים באותו יום. ואולם, תקוותם נידונה לאכזבה.

כאשר קם ישוע על רגליו, הושיט אליו רב הקהילה את מגילת התורה, ממנה הוא קרא את דברי הנביא ישעיהו: "לֹא אֶמַר יְהוָה, הַשְׁמִים כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הִדָּם רִגְלִי. אֵי-זֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי, וְאֵי-זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי. וְאֵת כָּל אֱלֹהֵי יְדֵי עֲשִׂיתָה וַיְהִי כָל אֱלֹהֵי, נָאֻם יְהוָה. וְאֵל זֶה אֲבִיט אֶל עֲנִי וְנִכָּה רוּחַ וְחָרַד עַל דְּבָרֵי... שְׁמַעוּ דְּבַר יְהוָה, הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ. אֶמְרוּ אֲחֵיכֶם שְׂנְאִיכֶם מִנְדִּיכֶם, לְמַעַן שָׁמִי יִכְבַּד יְהוָה. וְנִרְאָה בְּשִׁמְחָתְכֶם, וְהֵם יִבְשׁוּ. קוֹל שְׁאוֹן מְעִיר, קוֹל מְהִיכָל; קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גָּמָל לְאֵיבָיו: בְּטָרָם תַּחֲלִיל, יִלְדֶּה; בְּטָרָם יִבּוֹא חֶבֶל לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר. מִי-שָׁמַע קְדָאֲתָ, מִי רָאָה כְּאֵלָה, הַיּוֹחֵל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד, אִם יִזְלַד גּוֹי

recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

^{137:54 (1532:2)} The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

^{137:61 (1532:3)} Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

^{137:62 (1532:4)} When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be

פעם אחת... כי לה אמר יהוה: הנני נטה אליה כנהר שלום, וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על צד תנשאו ועל ברכים תשעשעו. .. כאיש אשר אמו תנחמנו, כן אנכי אנהמכם. ובירושלם תנחמו. וראיתם וישש לבכם ועצמותיכם כדשא תפרחנה."

ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'

וכאשר סיים את קריאתו, מסר ישוע את המגילה לאיש האמון על משמרתו. ובטרם התיישב, אמר בפשטות כך: "התאזרו בסבלנות ועוד תזכו לחזות בהדרו של האל; וכך יהא עבור כל אלו אשר ילכו עמדי וילמדו כך לעשות את רצון אבי שבשמיים." והקהל הלך אל ביתו והאנשים תמחו מה פשר כל הדברים האלו.

137:63 (1533:1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

באותו אחר-צהריים, ישוע ושליחיו, ועמם יעקב ויהודה, עלו לסירה, חתרו מעט הלאה מן החוף והטילו עוגן בעוד שהוא מדבר על אודות הממלכה הקרבה. והם הבינו יותר מאשר הבינו בליל יום חמישי.

137:64 (1533:2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

ישוע הנחה אותם לחזור לשגרת מלאכתם "עד אשר תגיע שעת הממלכה." ועל-מנת לעודד אותם לעשות כן, שימש בעצמו דוגמה בשעה ששב בעצמו אל מלאכתו הרגילה במספנה. הוא הסביר להם כי מדי ערב הם יבלו שלוש שעות בלימוד ובהכנה לקראת עבודתם העתידית, ועוד אמר: "נישאר כאן עד אשר אבי יצווה עלי לקרוא לכם. על כל אחד מכם לשוב אל מלאכתו הרגילה כאילו דבר לא אירע. אל תספרו לאיש על אודותי וזכרו כי הממלכה שלי לא תגיע ברעש ובמהומה, אלא דרך השינוי הכביר אשר יחולל אבי בלבבכם ובלבבות אלו אשר ייקראו להתאסף לצדכם באולמות הממלכה. כעת הנכם ידידי; אנכי אוהב אתכם וסומך עליכם; ובקרוב תהיו עמיתי הקרובים. היו סבלניים. היו עדינים. צייתו בכל עת לרצון האב. הכינו את עצמכם לקריאת הממלכה. ואף כי תשמחו עד מאוד בשירות אבי, היו מוכנים אף לצרה, כי מזהיר אני אתכם שרק בצרות רבות יבואו רבים אל ממלכת האלוהים. אך שמחה מלאה תהא נחלת כל אלו אשר ימצאו את הממלכה, והם ייקראו הברוכים אשר בארץ. אך אל נא תשתעשעו בתקוות שווא; העולם יעמוד נבוכ נוכח מילותיי. אפילו אתם, ידידי, אינכם מבינים עד תום את אשר גולל אני בפני דעתכם המבולבלת. אל נא תטעו; אנו עומדים לעמוד בקרב דור של דורשי אותות ומופתים. הם יתבעו שאספק להם הוכחות על כך שנשלחתי מעם אבי, והם יהיו איטיים לראות בהתגלותה של אהבת אבי את כתב ההאמנה של משימתי."

137:65 (1533:3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission."

באותו ערב, עת הם שבו אל חוף ובטרם נפרדו לדרכם, עמד ישוע על שפת המים והתפלל: "מודה אני לך, אבי, על הקטנים הללו, אשר מאמינים אפילו כעת, חרף הספק אשר אחז בהם. ולמען שלומם הקדשתי עצמי לעשות את רצונך. וכעת, לו ילמדו להיות אחד, ממש כשם שאנחנו הננו אחד."

7. ארבעה חודשי הכשרה

תקופת ההמתנה הזו נמשכה ארבעה חודשים ארוכים – מרץ, אפריל, מאי ויוני; במהלך החודשים הללו ערך ישוע יותר ממאה מפגשים ארוכים ורציניים, אף כי שמחים ועליזים, עם ששת חבריו אלו ועם יעקב, אחיו שלו. בשל מחלה במשפחתו, נבצר מיהודה מלהשתתף בשיעורים הללו. ואף כי יעקב אחיו לא איבד את אמונתו בישוע במשך חודשי ההשתהות, החודשים נעדרי הפעולה, מרים מעט והתייאשה מבנה. אמונתה, אשר העפילה לגבהים כה גדולים בכנא, צנחה כעת לשפל שכמוהו לא נמצאה בו מעודה. כל מה שהייתה יכולה עתה, היה לחזור ולומר: "אינני יכולה להבין אותו. אינני מצליחה להבין מה המשמעות של כל זה." אך אשתו של יעקב חיזקה אותה עד מאוד.

במשך ארבעת החודשים הללו התוודעו שבעת המאמינים הללו, אחד מהם אחיו שלו עצמו, אל ישוע; הם התרגלו לרעיון של החיים לצד אל-אדם זה. ואף-על-פי שהם קראו לו רבי, הם החלו ללמוד שלא לפחד מפניו. ישוע נחן באישיות מלאת חסד אשר אין כמותה, וזו אפשרה לו לחיות בקרבם מבלי שייבהלו מאלוהיותו. הם גילו כי קל עד מאוד להיות "חברים של האל", האל אשר התגשם בדמות בשר ודם. עבור קבוצת החסידים, היווה זמן ההמתנה הזה מבחן אמונה רציני. לא אירע דבר וחצי דבר מטבע פלאי. מדי יום הם הלכו לעבודת יומם הרגילה ומדי ערב בילו למרגלות ישוע. ומה שהחזיק אותם יחדיו היו אישיותו, אשר אין כדוגמתה, ומילות החסד אשר דיבר אליהם מדי ערב בערב.

תקופת ההמתנה והלימוד הזו הייתה קשה במיוחד עבור שמעון פטרוס. שוב ושוב הוא ביקש לשכנע את ישוע להתחיל להטיף לממלכה בגליל, בעוד שיוחנן עושה זאת ביהודה. אך תמיד השיב לו ישוע: "התאזר בסבלנות, שמעון, והתקדם. כשיקרא לנו האב, נהיה מוכנים במידה הנכונה." ומדי פעם נהג אנדראס להרגיע את פטרוס באמצעות עצותיו הפילוסופיות המשוכות בחוכמת ניסיון. אנדראס התרשם עד מאוד מטבעיותו האנושית של ישוע. הוא מעולם לא התעייף מלחשוב כיצד יכול אחד אשר חי כה קרוב לאל להיות כל-כך חברי ומתחשב בבני האדם.

במהלך כל התקופה הזו דיבר ישוע בבית הכנסת אך ורק פעמיים. בחלוף שבועות

^{137:6.6 (1533.4)} That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

^{137:7.1 (1533.5)} For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

^{137:7.2 (1534.1)} Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

^{137:7.3 (1534.2)} This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

^{137:7.4 (1534.3)} Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of

ההמתנה הרבים הללו, החלו לדעוך הדיווחים על הטבלתו ועל סיפור היין בכנא. וישוע דאג לכך שבזמן הזה לא יתרחשו שום ניסים-לכאורה. ואולם, אפילו שהם חיו די בשקט בבית-צידה, דיווחים על אודות מעשיו המשוונים של ישוע הגיעו עד לאוזניו של הורדוס אנטיפס, וזה בתורו שלח מרגלים על-מנת לגלות מה מעשיו. ואולם, הורדוס היה מודאג יותר מפעילות ההטפה של יוחנן. הוא החליט לא להפריע לישוע, אשר עבודתו נמשכה בשקט כזה בכפר נחום.

בזמן הזה ביקש ישוע ללמד את עמיתיו את היחס הראוי כלפי קבוצות הדתיות והמפלגות הפוליטיות השונות בפלשתינה. מילותיו של ישוע תמיד היו, "אנחנו מבקשים לזכות בלב כולן, אך איננו נמנים על מי מהן."

הסופרים והרבנים כונו יחד בשם פְּרוֹשִׁים. הם כינו עצמם בשם "האחים". במובנים רבים, הם היוו את הקבוצה המתקדמת ביותר בקרב היהודים, באמצע מנהגים רבים אשר לא נכללו במפורש בספרי הקודש העבריים, כדוגמת האמונה בתחיית המתים, דוקטרינה אשר מוזכרת אך ורק על-ידי דניאל מן הנביאים האחרונים.

על הצדוקים נמנו הכוהנים ויהודים עשירים מסוימים. הם לא הקפידו כל-כך על אכיפת החוק. לאמיתו של דבר היו הפרושים והצדוקים מפלגות דתיות ולא כתות דתיות.

האיסיים היו כת דתית אמיתית, אשר נוסדה בזמן מרד המכבים. במובנים מסוימים היו דרישותיהם מחמירות מאלה של הפרושים. הם אימצו אמונות ומנהגים רבים מן הפרסים, חיו במנזרים כמסדר אחווה, נמנעו מנישואין, וחלקו את כלל הרכוש. הם התמתחו בלימוד על מלאכים.

הקנאים היו קבוצה של לאומנים יהודיים עֲזִים. הם טענו שכל הדרכים הינן כשרות על-מנת להשתחרר מעול הכיבוד הרומי.

ההרודיאנים היוו מפלגה פוליטית גרידא, אשר ביקשה להשתחרר מן השלטון הרומי הישיר באמצעות כינונה מחדש של השושלת ההרודיאנית.

בטבורה של פלשתינה חיו השומרונים, אשר עמם "נמנעו היהודים מלהתערבב", על-אף שחלקו אמונות דומות רבות עם התורה היהודית.

כל המפלגות והכתות האלה, לרבות אחוות הנזירים הקטנה יותר, האמינו בביאת המשיח ביום מן הימים. כולן ציפו לגואל האומה. אך ישוע הבהיר באופן אשר איננו משתמע לשתי פנים כי הוא ותלמידיו לא יצטרפו לאף אחת מאסכולות המחשבה או המנהג האלה. בן האדם אינו נמנה עם הנזירים ואף לא עם האיסיים.

these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Bethsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

^{137:7.5 (1534.4)} In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

^{137:7.6 (1534.5)} The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

^{137:7.7 (1534.6)} The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

^{137:7.8 (1534.7)} The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

^{137:7.9 (1535.1)} The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

^{137:7.10 (1535.2)} The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

^{137:7.11 (1535.3)} In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

^{137:7.12 (1535.4)} All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a

Nazarite nor an Essene.

^{137:7.13 (1535.9)} While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the "good tidings of the kingdom of heaven." He unfailingly impressed upon his associates that they must "show forth love, compassion, and sympathy." He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

^{137:7.14 (1535.6)} As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

ואף כי מאוחר יותר הנחה ישוע את השליחים לצאת, כיוון בזמנו, לבשר את בשורת הממלכה ולהנחות מאמינים, הוא שם דגש על בשורת "החדשות הטובות על ממלכת האלוהים." הוא תמיד הדגיש בפני אחיו כי עליהם "לאהוב, לגלות חמלה ואהדה." במוקדם הוא לימד את חסידיו כי ממלכת האלוהים הינה התנסות רוחנית הנוגעת לכינונו של האל בלבבות בני האדם.

וכן, במהלך תקופת ההמתנה של טרום היציאה לעבודתם הציבורית, בילו ישוע והשבעה שני ערבים בכל שבוע בלימוד כתבי הקודש העבריים בבית הכנסת. בשנים מאוחרות יותר, לאחר תקופות אינטנסיביות של עבודה ציבורית, התבוננו השליחים לאחר על ארבעת החודשים הללו והחשיבו אותם לתקופה היקרה והמועילה ביותר אשר בילו עם המאסטר. ישוע לימד את הגברים הללו את כל מה שהם היו מסוגלים לספוג. הוא לא שגה בלימוד-יתר שלהם. הוא לא גרם אצלם לבלבול אשר נובע מהצגתה של אמת גדולה הרבה יותר מיכולתם לקלוט.

8. הדרשה על אודות הממלכה

ביום שבת ה-22 ביוני, מעט לפני שיצאו למסע ההטפה הראשון שלהם, ועשרה ימים לאחר מאסרו של יוחנן, עלה ישוע בפעם השנייה מאז שהביא את שליחיו לכפר נחום אל דון החזן בבית הכנסת.

ימים ספורים לפני שישוע נשא את הדרשה על "הממלכה", בשעה שהוא עבד במספנה, פטרוס הביא לו את החדשות על מאסרו של יוחנן. ושוב הניח ישוע את כליו, הסיר את סינרו, ואמר לפטרוס: "הגיעה שעת האב. הבה נתכונן לבשר את בשורת הממלכה."

ישוע עבד בפעם האחרונה על שולחן הנגרים באותו יום שלישי, ה-18 ביוני, שנת 26 לספירה. פטרוס יצא במהירות מבית המלאכה ועד לשעות אחר הצהריים המוקדמות סיים לאסוף את כל חבריו, השאיר אותם בְּמַטֵּע ליד החוף ויצא לחפש את ישוע. אך הוא לא הצליח למצוא אותו, מכיוון שהמאסטר הלך להתפלל במטע אחר. והם לא ראו אותו עד לערב של אותו יום, עת חזר לביתו של זבדיה וביקש מזון. למחרת הוא שלח את אחיו יעקב לבקש את הזכות לדבר בבית הכנסת בשבת הקרובה. רב בית הכנסת שמח מאוד שישוע שוב נאות להנהיג את התפילה.

בטרם הוא נשא את הדרשה הזכורה הזו על אודות ממלכת האלוהים, הצעד המוכרז הראשון בקריירה הציבורית שלו, הוא קרא מן התורה את הפסוקים הבאים: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כֹּהֲנִים, וְגוֹי קָדוֹשׁ. יְהוָה שְׁפָטֵנוּ, יְהוָה מַחְקְקֵנוּ, יְהוָה

8. SERMON ON THE KINGDOM

^{137:8.1 (1535.7)} On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

^{137:8.2 (1535.8)} A few days before the preaching of this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

^{137:8.3 (1535.9)} Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

^{137:8.4 (1536.1)} Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our

מִלְכָּנוּ; הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. יְהוָה צְבָאוֹת מֶלֶךְ וְאֱלֹהֵי .
יְהוָה מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ. הֶסֶד הָאֵל עַל
יִשְׂרָאֵל בְּמַמְלָכָה. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מִלְכָּנוּ."

וכאשר סיים לקרוא, אמר ישוע:

"באתי אליכם לבשר על ייסודה של ממלכת האב. בממלכה הזו ישכנו, אלה לצד אלה, נשמות היהודים ונשמות הגויים, העשירים והעניים, החופשיים והעבדים, זאת על שאין אבי נושא פני איש; ועל שאהבתו וחסדו שלוחים לכל."

"האב שבשמיים שולח את רוחו לשכון בדעת האדם, וכאשר אסיים אני את עבודתי על-פני האדמה הזאת, או אז תשטוף ותרחץ רוח האמת כל בשר. או אז רוחו של אבי, עם רוח האמת איתה, תעזור לכם להתבסס בממלכה הקרבה, בממלכה של הבנה רוחנית ושל צדק אלוהי. ממלכתי שלי איננה מן העולם הזה. בן האדם לא יוביל צבאות בקרב על-מנת לזכות בעולם כס של עוצמה או ממלכה מפוארת. כאשר בוא תבוא ממלכתי, אתם תדעו אל נכון את בן האדם כנסיך השלום, כעין התגלות של האב הנצחי. בעוד שילדי העולם נלחמים לייסוד ולהרחבה של מלכויות העולם הזה, תלמידי יבואו בשערי ממלכת השמיים באמצעות החלטותיהם המוסריות ובעצם ניצחונותיהם הרוחניים; וכאשר הם יבואו בשעריה, הם ימצאו אושר, צדק וחיי נצח."

"אלו אשר דורשים בראשונה את מלכות האלוהים, ובכך מתחילים לבקש להידמות לאבי באצילותו, יקבלו מהרה את כל הדרוש להם. אמן אמר אני לכם, כל אֲשֶׁר לֹא יִקְבֹּל אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים כִּילֵד, הוּא לֹא יָבֹא בָהּ."

"וכי יאמר אליכם איש בֵּעֵת הַהִיא, הִנֵּה פֹה הַמַּלְכוּת, או הִנֵּה שָׁם הָיָא, אֵל נָא תִּאֱמִינוּ, שֶׁכֵּן מַלְכוּתוֹ שֶׁל אָבִי אֵינָה נִגְעֶת אֶל הַדָּבָר הַחוּמָּי וְלִנְרָאָה לְעֵינֵי בָשָׂר. מַמְלָכָה זוֹ שׁוֹכֶנֶת בְּקִרְבְּכֶם אֲפִילוֹ כַּעַת, שֶׁכֵּן בְּאִמִּיתוֹת הַדְּבָרִים, הִיא שׁוֹכֶנֶת בְּכָל אֲתֵר וְאֲתֵר שֶׁבּוֹ מִנְחָה רֹחַ הָאֵל אֶת נִשְׁמַת הָאָדָם וּמְדִרִיכָה אוֹתָהּ. וּמַמְלָכָה זוֹ צְדָקָה הִיא, וְשָׁלוֹם וְשִׁמְחָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ."

"אמת היא כי יוחנן הטביל אתכם כעין סמל לתשובה בעבור חטאותיכם, אך כאשר תבואו בשערי ממלכת השמים טבול תטבולו ברוח הקודש."

ולא יהיה עוד בממלכת אבי לא יהודי ולא גוי וגר, אלא המבקשים להגיע לשלמות בדרכים של שירות. אי לכך מכריז אני כי הַחֶפֶץ לְהִיּוֹת גָּדוֹל בְּמַמְלַת אָבִי, נִדְרָשׁ בִּטְרָם הִיּוֹתוֹ גָּדוֹל לְהִיּוֹת מְשִׁרָת לְכָל. אִם תִּבְקָשׁוּ לְשִׁרֵת אֶת אֲחֵיכֶם, תִּשְׁבּוּ לְצַדִּי בְּמַמְלַתִּי, מִמַּשׁ כֶּשֶׁם שְׂאֵנִי, אֲשֶׁר מִשִּׁרֵת כַּעַת בְּלִבוֹשׁ יִצוֹר, אֲשֶׁב עוֹד מֵעַתָּה לְצַד

judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshipping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) "John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) "In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his

אבי בממלכתו שלו.

"הממלכה החדשה הינה כזרע הצומח באדמת השדה הטובה. לא במהרה תניב מלא פריה. נדרש הזמן לחלוף מן העת שבה תיוסד הממלכה בנשמת האדם, ועד להבשלתה כפרי של צדקת נצח ושל גאולת עד.

"וממלכה זו, אומר אני לכם, איננה ממלכה של כוח ועוז, והיא איננה אכילה ושתיה, כי אם חיי צדקה הולכת וגדלה וְשִׁמְחָה מתעצמת בשירות אבי היושב במרומים, שירות אשר צומח והופך שלם. האין אבי אמר על ילדיו מן העולם, 'היו שלמים אתם, כשם שאני הנני שלם'.

"ואנוכי באתי לבשר לכם את הבשורות הטובות של הממלכה. לא באתי להכביד את העול הכבד על אלו אשר לא יבואו בשעריה. הנני מכריז לפניכם על הדרך החדשה, הטובה יותר, ואלו אשר יוכלו לבוא בשעריה של הממלכה אכן ייהנו ממנוחת אלוה. ואף אם תידרשו לשלם מחיר ממחיריו של העולם על-מנת לבוא בשעריה, עוד קבל תקבלו בעבור כל זאת אשר עשיתם אלפי מונים שמחת רוח ויתרון של רוח, בעולם הזה ובעולם הבא של חיי הנצח.

הכניסה בשערי ממלכת האב איננה מבקשת לה צבאות כבירים במצעדם, ואף לא מוט מלכויות עולם, או אחרית וכלה למעשי השעבוד. ממלכת השמים קרבה לבוא, וכל אשר יבוא בשעריה ימצא שפע דרור ושמחת גאולה.

"וממלכה זו הינה ממלכת עולם. והבאים בשעריה ירקיעו לימין אבי; וודאי ישובו לימין ביושבם בהדר פרדיס. וכל האיש הבא בשערי ממלכת השמים יהיה לבן האל, ובבוא העת ירקיע אל האב. כי אנכי לא באתי לקרא את הצדיקים, כי אם את החוטאים, ואת כל הצמאים ואת כל הרעבים לצדקה של מושלמות אלוה.

"יוחנן קרא לכם לשוב מדרככם ולהכין את עצמכם לקראת בוא הממלכה; ואילו כעת בא אני להכריז באוזניכם כי האמונה, היא מתת האל, היא-היא מחיר הכניסה בשערי ממלכת השמים. אם רק תאמינו כי אבי אוהב אתכם אהבה אשר אין לה קץ, כי אז תבואו בשערי ממלכת האל."

וכאשר ישוע סיים לומר את דבריו, הוא התיישב. כל השומעים אותו נדהמו לשמע מילותיו. תלמידיו התפלאו. אך האנשים לא היו מוכנים לקבל את הבשורה הטובה מפיו של אל-אדם זה. כשליש מן השומעים אשר שמעו את הדברים האמינו למסר, אף כי התקשו להבינו במלואו; כשליש מן השומעים התכוונו בלבם לדחות מושג רוחני גרידא מעין זה של הממלכה הקרבה; ואילו השליש הנותרים לא הצליחו לתפוש את דבר הלימוד, ורבים האמינו באמת

kingdom.

137:8.12 (1536.9) "This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) "And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

ובתמים כי האיש "יצא מדעתו".

מסמך 138. הכשרתם של משרי המלכות

139 ⇨

הספר של אורנטיה

137 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 138

הכשרתם של משרי המלכות

סעיפים

מבוא

1. הנחיות אחרונות
2. בחירת הששה
3. הקריאה למתי ולשמעון
4. הקריאה לתאומים
5. הקריאה לתומאס וליהודה
6. שבוע ההכשרה האינטנסיבי
7. אכזבה נוספת
8. תחילת עבודתם של השניים עשר
9. חמישה חודשי מבחן
10. הארגון של השניים עשר

מבוא

באותו אחר הצהריים, לאחר שנשא את הדרשה "על המלכות," כינס ישוע את ששת השליחים והחל לתאר בפניהם את תכניתו בנוגע לביקור בערים באזור הכנרת וסביבותיה. עקב ויהודה, אחיו של ישוע, נפגעו עד מאוד מפני שלא זומנו לפגישה זו. עד לאותה העת, הם החשיבו עצמם כחלק מן המעגל הפנימי של מקורבי ישוע. אך ישוע לא תכנן לכלול קרובי משפחה כחברים בסגל הניהול של שליחי המלכות. העובדה שלא כלל את יעקב ויהודה בקרב המעטים שנבחרו, יחד עם ריחוקו, לכאורה, מאמו מאז האירוע בכנא, היוו את תחילתו של שסע שהלך ונפער בין ישוע לבין משפחתו. וכך היה לכל אורך עבודתו הציבורית – הם כמעט ודחו אותו – וחילוקי הדעות הללו יושבו לחלוטין רק לאחר מותו ותחייתו מן המתים. אמו נעה תדירות בין אמונה ותקווה לבין אכזבה הולכת וגוברת, השפלה, וייאוש. רק רות, הצעירה ביותר, שמרה אמונים לאביה-אחיה ברציפות.

PAPER 138

TRAINING THE KINGDOM'S
MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

INTRODUCTION

^{138:01 (1538:1)} AFTER preaching the sermon on "The Kingdom," Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus' inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes of fluctuating

faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unswervingly loyal to her father-brother.

^{1380.2 (1538.2)} Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

למשפחתו של ישוע הייתה נגיעה קלושה לסעדו, עד לתחייתו מן המתים. אם אין נביא בעירו, כי אז ברי שלא יובן על-ידי משפחתו שלו.

1. הנחיות אחרונות

למחרת, יום ראשון ה-23 ליוני, שנת 26 לספירה, מסר ישוע לששה את הנחיותיו האחרונות. הוא הנחה אותם לצאת בזוגות ולבשר את החדשות הטובות אודות המלכות. הוא אסר עליהם להטביל וייעץ להם שלא להטיף בפומבי. עוד הסביר, כי מאוחר יותר יתיר להם להטיף בפומבי, אך למשך תקופה מסוימת, ובשל סיבות רבות, הוא ביקש שיתנסו במגע אישי עם אחיהם. כוונתו של ישוע הייתה שהמסע הראשון שלהם יעסוק בעבודה אישית בלבד. ואף כי השליחים התאכזבו במידה מסוימת למשמע הכרזה, הם הבינו, חלקית לפחות, את הסיבות בעטיין בחר ישוע להתחיל כך להטיף למלכות, והם יצאו בלב שמח ובהתלהבות בטוחה. הוא שלח אותם בזוגות, את יעקב ויוחנן לכורזים, את אנדראס פטרוס לכפר נחום, ואילו פיליפוס ונתנאל יצאו לטריכא.

לפני ששלח אותם לשבועיים הראשונים של שירותם, הודיע להם ישוע שהוא מבקש כי שניים עשר שליחים יוסמכו לעבוד עבור המלכות לאחר עזיבתו, והסמך כל אחד מהם לבחור אדם אחד מבין אלה שילמדו על-מנת שיצטרפו לסגל השליחים המתוכנן. יוחנן נשא את קולו ושאל: "אבל 'מאסטר', האם ששת הגברים הללו יבואו בקרבנו ויחלקו הכול כשווים בין שווים עמנו, אלה אשר הינו עמך מאז הירדן ושמאז קיבלנו את דבריך ואת ההכשרה למשימתנו הראשונה הזו, עבור המלכות?" וענה לו ישוע: "כן, יוחנן, הגברים שתבחרו יהפכו לחלק מאתנו, ואתם תלמדו אותם את כל אשר נוגע למלכות, ממש כפי שאני לימדתי אתכם." ולאחר שאמר זאת, עזב אותם ישוע.

הששה נפרדו לדרכם, אך לא בטרם דברו ממושכות על הנחיותיו של ישוע, שעל כל אחד מהם לבחור שליח חדש. לבסוף התקבלה עזתו של אנדראס, והם יצאו למלאכתם. בתמצית, אמר אנדראס: "המאסטר צודק; אנחנו מעטים מדי לביצוע מלאכה זו. נדרשים יותר מורים, 'המאסטר' הביע את בטחונו הרב בנו כשהפקיד את משימת בחירת ששת השליחים החדשים הללו בידינו." בבוקר זה, כאשר נפרדו לצאת למלאכתם, הכביד על לבם דכאון קל, אם כי מוסתר. הם ידעו שיתגעגעו לישוע, ובנוסף לפחדים ולחששות שחשו, לא זו הדרך בה דמיין

1. FINAL INSTRUCTIONS

^{1381.1 (1538.3)} The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

^{1381.2 (1538.4)} Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

^{1381.3 (1538.1)} The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss

את תחילת כינונה של מלכות שמיים.

נקבע שהששה יעבדו במשך שבועיים, ולאחר מכן ישובו לפגישה לביתו של זבדיה. בינתיים, הלך ישוע לנצרת בכדי לבקר את יוסף ושמעון ואת בני משפחתו האחרים אשר גרו בסביבתה. ישוע עשה כל לאל אשר היה בידו לעשות, כבן אנוש, תוך שמירה על נאמנות לעשות את רצון 'אביו', על-מנת לשמר את אמונה ואהבתה של משפחתו. בנושא זה יצא ידי חובתו ויותר מכך.

ובעוד השליחים יצאו למשימתם, ישוע חשב רבות על יוחנן, אשר כעת היה בכלא. הוא עמד אל מול פיתוי גדול, להשתמש בכוחותיו הפוטנציאליים על-מנת לשחררו, אך שוב החליט "לשרת את רצון 'אביו'."

2. בחירת הששה

שליחות המיסיון הראשונה של הששה הייתה בהחלט מוצלחת. הם כולם גילו עד כמה המגע הישיר והאישי עם בני האדם הינו רב ערך. עם שובם לישוע הבינו הרבה יותר שאחרי ככלות הכול, הדת אינה אלא חוויה אישית לגמרי. הם החלו לחוש עד כמה פשוטי העם כמהו לשמוע מילות של נחמה דתית ועליזות רוחנית. כשהתקבצו סביב לישוע, כולם ביקשו לדבר בבת אחת, אך אנדראס נטל את ההובלה וקרא להם בזה אחר זה למסור 'למאסטר' את דיווחיהם הרשמיים ולהציג את המועמד להימנות על ששת השליחים החדשים.

לאחר שכל אחד מהם הציג את המועמד להיות שליח, ביקש ישוע מכל האחרים להצביע על מועמדותו; וכך התקבלו רשמית כל ששת השליחים החדשים על-ידי כל ששת הישנים. ישוע הכריז שיבקר את כל המועמדים ויקרא להם לשירות.

השליחים החדשים שנבחרו היו:

1. מתי לוי, גובה המכס של כפר נחום, אשר משרדו שכן מעט ממזרח לעיר, בסמוך לגבול הבשן. הוא נבחר על-ידי אנדראס.

2. תומאס דִּידִימוס, דייג מטריכאה ולשעבר נגר וסתת אבן מגדר. הוא נבחר על-ידי פיליפוס.

3. יעקב חלפי, דייג וחקלאי מכורזים, אשר נבחר בידי יעקב זבדיה.

4. יהודה חלפי, אחיו התאום של יעקב חלפי, אף הוא דייג, אשר נבחר בידי יוחנן זבדיה.

Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

^{138:1.4 (1539.2)} It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

^{138:1.5 (1539.3)} While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. CHOOSING THE SIX

^{138:2.1 (1539.4)} This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

^{138:2.2 (1539.5)} Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

^{138:2.3 (1539.6)} The newly selected apostles were:

^{138:2.4 (1539.7)} 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

^{138:2.5 (1539.8)} 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

^{138:2.6 (1539.9)} 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

5. שמעון הקנאי נשא בתפקיד רם דרג בארגון הקנאים הלאומי. הוא וויתר על התפקיד על-מנת להימנות על שליחו של ישוע. לפני שהצטרף לקנאים, היה שמעון סוחר. הוא נבחר על-ידי פטרוס.

6. יהודה איש-קריות היה בנם היחיד של זוג יהודים עשירים מיריחו. הוא חבר ליוחנן המטביל והוריו, הצדוקים, נישלו אותו. כאשר מצאו אותו שליחו של ישוע, הוא חיפש עבודה באזור. נתנאל הזמין אותו להצטרף לשורותיהם בעיקר בשל ניסיונו בכספים. יהודה איש-קריות היה תושב יהודה היחיד מבין שניים עשר השליחים.

ישוע בילה עם הששה יום שלם, השיב לשאלותיהם ושמע את פרטי דיווחיהם. היו להם התנסויות רבות ומועילות לחלוק. כעת, הם ראו עד כמה נהג 'המאסטר' בחכמה כאשר שלח אותם לעבוד בשקט, ובאופן אישי, לפני שהחל השלב היומרי יותר בעבודתם הציבורית.

3. הקריאה למתי ולשמעון

למחרת הלכו ישוע והששה לבקר את מתי, גובה המכס. מתי המתין להם, לאחר שסיים להכין את המאזנים וסיים את ההכנות למסירת הטיפול בענייני משרדו לידי אחיו. כשהתקרבו לבית המכס, צעד אנדראס קדימה עם ישוע, אשר התבונן בעיני מתי ואמר: "בוא אחרי." והוא קם והלך לביתו עם ישוע והשליחים.

מתי סיפר לישוע אודות הסעודה שארגן לאותו הערב, או לפחות שביקש לערוך סעודה עבור משפחתו וחבריו, אם יסכים לכך ישוע ויאות לשמש כאורח הכבוד. וישוע הניד בראשו לאות הן. פטרוס לקח את מתי הצידה, הסביר כי הזמין אדם בשם שמעון להצטרף לשליחים, וקיבל את הסכמתו להזמין גם את שמעון לסעודה.

לאחר ארוחת הצהריים בביתו של מתי, נלוו כולם לפטרוס לביקור אצל שמעון הקנאי, אותו מצאו סמוך לבית העסק הישן שלו, אשר נוהל כעת בידי אחיינו. כאשר הוביל פטרוס את ישוע לשמעון, ברך 'המאסטר' את הפטריוט היוקד ואמר לו רק: "בוא אחרי."

הם שבו לביתו של מתי, שם שוחחו ממושכות על פוליטיקה ועל דת עד לשעת ארוחת הערב. משפחת לוי עסקה זה מכבר בעסקים ובגביית מכסים; משום כך, רבים מן האורחים אשר הזמין מתי למשתה היו מכונים בידי הפרושים "מוֹכְסִים וְחוֹטְאִים."

^{138:28 (1540:1)} 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

^{138:29 (1540:2)} 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

^{138:210 (1540:3)} Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

^{138:31 (1540:4)} The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

^{138:32 (1540:5)} Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

^{138:33 (1540:6)} After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

^{138:34 (1540:7)} They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated "publicans and sinners" by the Pharisees.

באותם הימים, כאשר הייתה נערכת סעודת משתה מעין זו לכבוד אדם בעל שיעור קומה, נהגו כל המעוניינים להסתובב בחדר בה נערכה הסעודה ולהאזין לדבריהם ולנאומים של האורחים המכובדים. וכך, באותו ערב נכחו רוב הפרושים של כפר נחום והתבוננו באופן בו נהג ישוע באירוע חברתי יוצא דופן זה.

וככל שהערב נמשך, גאתה ועלתה שמחת הסועדים וכולם נהנו עד מאוד. עד כדי כך רבתה השמחה, כי הפרושים בקהל החלו לבקר את ישוע בלבם על השתתפותו במאורע כה עליז ונטול דאגות. מאוחר יותר באותו ערב, בשעת הנאומים, העז אחד מן הפרושים היותר מרושעים לבקר את התנהגותו של ישוע באזני פטרוס ואמר: "כיצד תעזו לטעון כי זהו צדיק, כאשר הוא אוכל ושותה עם מוכסים וחוטאים, ומשתתף בהילולות שכאלה?" פטרוס לחש את דבר הביקורת הזה באזני ישוע בטרם נשא דברי ברכה של פרידה באזני המוכחים. בתחילת דבריו, אמר ישוע: "באתי הערב לקבל את פני מתי ואת שמעון לחבורתנו, ואני שמח לראות את שמחתכם ועליזותכם בחברה, אך עליכם לשמוח עוד יותר משום שרבים מכם יבואו בשערי מלכות הרוח הקרבה, ושם תמצאו את כל הטוב של מלכות שמים. ולאלה העומדים כאן ומבקרים אותי בליבם משום שבאתי לשמוח עם החברים הללו, אומר לכם כי באתי לבשר שמחה למדוכאי החברה וחירות של רוח למשועבדי המוסר. הנדרש אני להזכירכם כי החזקים אינם צריכים ללפא כי אם החולים? כי לא באתי לקרא את הצדיקים כי אם את החוטאים."

ואכן, היה זה מראה מוזר בקרב היהודים; לראות אדם צדיק מתרועע בחופשיות ובשמחה עם פשוטי העם, ואפילו עם חילוניים ורודפי תענוגות בדמות קהל של מוכסים וחוטאים, לכאורה. שמעון הקנאי ביקש לשאת נאום באסיפה זו, בבית מתי, אך אנדראס שכנע אותו להימנע מלדבר בציבור, שכן ידע שישוע לא רצה לבלבל בין המלכות הקרבה לתנועת הקנאים.

באותו לילה, לנו ישוע והשליחים בבית מתי, ובעת שהאורחים פנו לביתם אם דיברו רק על דבר אחד: על טובו של ישוע ועל חברותיותו.

4. הקריאה לתאומים

למחרת בבוקר, שוט כל התשעה בסירה

^{138:35 (1540:8)} In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

^{138:36 (1540:9)} As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: "How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making." Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: "In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners."

^{138:37 (1541:1)} And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

^{138:38 (1541:2)} Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. THE CALL OF THE TWINS

^{138:41 (1541:3)} On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling

לכורדים, לביקור רשמי אצל שני השליחים הבאים, יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, אותם מינו יעקב ויוחנן זבדיה. התאומים הדייגים המתינים לישוע ולשליחיו ולכן ציפו להם על החוף. יעקב זבדיה הציג את 'המאסטר' בפני הדייגים מכורזים, וישוע התבונן בהם, הניד בראשו ואמר, "בואו אחרי."

אותו אחר הצהריים, אשר בילו יחדיו, נתן להם ישוע את מלוא ההנחיה בנוגע להשתתפות בפסטיבלים ובחגיגות ואת דבריו סיים כך: "כל בני האדם אחי הם. 'אבי' שבשמיים איננו מתעב שום יצור שבראנו. מלכות השמים פתוחה בפני כל הגברים והנשים. לא יוכל איש לנעול את דלת החד בפני נשמה רעבה אשר מבקשת להיכנס אליה. אנו נסעד עם כל מי שמבקש לשמוע על המלכות. כל בני האדם דומים בעיניו של 'אבינו' שבשמים. אל תסרבו לחלוק פת לחם עם פרוש או חוטא, עם צדוקי או מוכס, רומאי או יהודי, עשיר או עני, בן-חורין או עבד. דלת המלכות פתוחה בפני כל אלה המבקשים ללמוד את האמת ולמצוא את האל."

באותו הערב, במהלך ארוחה פשוטה בבית חלפי, התקבלו האחים התאומים לשורות משפחת השליחים. מאוחר יותר באותו ערב נתן ישוע לשליחיו את השיעור הראשון בנושא מקורן, טיבן וייעודן של רוחות בלתי-נקיות, אך הם לא קלטו את חשיבות הדברים שאמר. היה להם קל מאוד לאהוב ולהעריך את ישוע אך קשה מאוד להבין הרבה ממה שלימד.

לאחר לילה של מנוחה, הפליגה החבורה, שכעת מנתה אחד עשר, בסירה אל עבר טריכאה.

5. הקריאה לתומאס וליהודה

תומאס הדייג ויהודה הנווד פגשו את ישוע ואת השליחים במזח הדייגים של טריכאה, ותומאס הוביל את החבורה לביתו הסמוך. פיליפוס הציג כעת את תומאס כמועמדו להתקבל כשליח ונתנאל הציג את יהודה איש-קריית, בן חבל יהודה, לקבלת המינוי כאמור. ישוע הביט בתומאס ואמר: "נעדר אתה אמונה, תומאס; אף-על-פי-כן, אקבל אותך. בוא אחרי." ליהודה איש-קריית אמר 'המאסטר': "יהודה, כולנו אחים, וכפי שמקבל אני אותך אלינו, אתפפל כי תמיד תשמור אמונים לאחריך הגליליים. בוא אחרי."

לאחר שסעדו את לבם, לקח ישוע את השניים עשר לזמן מה, להתפפל עמם ולהנחות אותם בנוגע לטיבה ולאופן פעולתה של רוח הקודש. אך הם שוב התקשו להבין את מלוא משמעותן של האמתות הנפלאות שניסה ללמדם. אחד מהם הבין נקודה מסוימת והאחר הבין נקודה אחרת, אך איש מהם לא הצליח לתפוש את כל מה שלימד. הם תמיד שגו בכך

of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

^{138:42 (1541:4)} That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

^{138:43 (1541:5)} That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

^{138:44 (1542:1)} After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

^{138:51 (1542:2)} Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas Iscariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me."

^{138:52 (1542:3)} When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the

שניסו להתאים את בשורתו החדשה של ישוע לתבניות האמונה הישנות שלהם. הם לא הצליחו לתפוש שישוע בא על-מנת להכריז על בשורת גאולה חדשה, ולבסס דרך חדשה למצוא את האל; הם לא הבחינו בכך שהוא היה התגלות חדשה של 'האב' שבשמיים.

למחרת הניח ישוע את השניים עשר יחסית לנפשם; הוא רצה שיתוודעו זה לזה וייוותרו לבדם לשוחח על כל מה שלימד אותם. 'המאסטר' שב לקראת אורחת הערב, ובשעות שלאחריה שוחח עמם אודות סעד השרפים. כמה מן השליחים הבינו את שלימד. הם נחו בלילה ולמחרת הפליגו לכפר נחום.

זבדיה ושלומית עזבו את ביתם והלכו לחיות עם בנם דוד, ומסרו את ביתם המרווח לידי ישוע ושניים עשר שליחיו. כאן בילה ישוע שבת שקטה עם השליחים שבחר; הוא שרטט בקפידה את התכניות להכרזה על המלכות, הסביר באופן מלא את החשיבות של הימנעות מהיתקלות עם השלטונות האזרחיים ואמר: "אם יהיה נחוץ לגעור בשלטון האזרחי, השאירו לי מלאכה זו. הקפידו להימנע מלגנות את הקיסר או את מי ממשרתיו." באותו הערב לקח יהודה איש-קריית את ישוע הצידה ושאל מדוע לא נעשה דבר לשחרר את יוחנן מכלאו. ויהודה לא שבע רצון לגמרי מגישו של ישוע.

whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

^{13853 (15424)} The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

^{13854 (15425)} Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: "If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants." It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. שבוע ההכשרה האינטנסיבי

השבוע שלאחר מכן הוקדש לתכנית הכשרה אינטנסיבית. בכל יום, הופקד כל אחד מששת השליחים החדשים בידי של השליח שהציע את מועמדתו והם עברו על כל מה שהם למדו והתנסו בו כהכנה לעבודת המלכות. השליחים הוותיקים עברו הקפידה על כל מה שלימד אותם ישוע עד אותה העת, לטובת השליחים החדשים. בערבים, הם התאספו בגן של זבדיה וקיבלו הנחיה מידי ישוע.

בזמן הזה החליט ישוע על יום מנוחה אמצע-שבועי, יום של מנוחה והתרגעות. והם המשיכו ושמרו על תכנית המנוחה בת יום אחד בכל שבוע כל זמן שהוא חי בגוף. ככלל, הם נמנעו מפעילותיהם השגרתיות בימי רביעי. ביום המנוחה השבועי הזה היה ישוע על-פי-רוב עוזב אותם ואומר: "ילדי, לכו ושחקו יום אחד. חזרו למלאכתם ממלאכת המלכות הקשה ונפשו. חזרו למלאכתם הקודמת או חפשו אפיקי התרענות ונפש חדשים." ואף כי בשלב הזה בחייו הארציים שוע לא נזקק ליום המנוחה הזה, הוא שמר על התכנית הזו משום שידע שהיא תיטיב עם עמיתיו האנושיים. ישוע היה המורה – 'המאסטר'; עמיתיו היו תלמידיו – חסידיו.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

^{13861 (15426)} The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

^{13862 (15427)} It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: "My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity." While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

ישוע ניסה להבהיר לשליחיו מהו ההבדל בין מה שלימד וחיו בקרבם לבין התורות אשר עשויות לצוץ בעתיד אודותיו. וכך אמר ישוע: "ראוי שעיקר המסר שלכם יהיה אודות מלכותי והבשורה הקשורה אליה. אל תסטו הצדה, אל תעסקו בי ובמה שלימדתי. הטיפו לבשרת המלכות והציגו את ההתגלות שלי את 'אבי' שבשמיים, אך אל תלכו לאיבוד בטוויית אגדות ובבניית של כת אשר עוסקת באמונות ומלמדת את מה שלימדתי ואת מה שהאמנתי בו." אך שוב לא הבינו את מה שדיבר, ואיש מהם לא העז לשאול מדוע הנחה אותם לעשות כן.

במה שלימד בשלבים המוקדמים הללו, ביקש ישוע להימנע ככל שניתן מלהתווכח עם שליחיו, אלא כאשר העניין נגע למושג שגוי אודות 'אביו' שבשמיים. בכל מקרה כזה הוא לא היסס לתקן את האמונות השגויות. רק מניע אחד שלט בתקופת חייו של ישוע שלאחר-ההטבלה, והוא התגלות טובה ואמתית יותר של 'אביו' מפרדיס; הוא היה החלוץ אשר פרץ דרך חדשה וטובה יותר לאל, היא נתיב האמונה והאהבה. תמיד האיץ בשליחיו: "לכו וחפשו את החוטאים; מצאו את המדוכאים ונחמו את החרדים."

ישוע הבין את המצב לאשורו; עמדה לרשותו עצמה אינסופית, אותה יכול היה לנצל לקידום משימתו, אך הוא הסתפק ובאמצעים ובאנשים אשר רבים אחרים היו מוצאים כבלתי-מספקים ובלתי משמעותיים, ומצא אותם ראויים. הוא עסק במשימה של אפשרויות עצומות ודרמטיות, אך התעקש לקדם את עסקי 'אביו' באופן שקט ובלתי דרמטי ביותר; הוא הקפיד מאוד להימנע מכל מפגן עצמה. וכעת, או לפחות למשך חודשים מספר, תכנן לעבוד בשקט עם שניים עשר שליחיו סביב לכנרת.

7. אכזבה נוספת

ישוע תכנן מסע מיסיונרי שקט בן חמישה חודשי עבודה אישית. הוא לא סיפר לשליחים מה יהא משכו; הם עבדו משבוע לשבוע. ובתחילת היום הראשון בשבוע, ממש בעת שעמד להכריז זאת באוזני שניים עשר השליחים שלו, באו שמעון פטרוס, יעקב זבדיה ויהודה איש-קריית לשוחח עמו בפרטיות. פטרוס לקח את ישוע הצדה והעז ושאל: "מאסטר, באנו בשם עמיתינו, לשאול האם לא זה הזמן להיכנס למלכות. האם אתה מתכוון להכריז על המלכות בכפר נחום, או שמא נעבור לירושלים? ומתי נדע, כל אחד מאתנו, מהם התפקידים אשר נמלא בכינונה של המלכות – " ופטרוס היה ממשיך ושואל שאלות אלמלא הרים ישוע את ידו להתרות בו ולעצור אותו. ובעת שישוע סימן לשאר השליחים אשר עמדו בסמוך להתקרב,

^{13863 (1543.1)} Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about him*. Said Jesus: "My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings." But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

^{13864 (1543.2)} In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: "Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious."

^{13865 (1543.3)} Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

^{13871 (1543.4)} Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom — " and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus

אמר: "ילדי הקטנים, כמה זמן עוד תנסו אותי! האם לא הסברתי לכם בברור שמלכותי אינה מן העולם הזה? כמה פעמים סיפרתי לכם שלא באתי לשבת על כס המלך דוד, וכעת אתם מבקשים לדעת מה יהא תפקידכם במלכות 'האב'? האם לא תבינו שזימנתי אתכם כשגרירים של מלכות רוחנית? האם לא תבינו שבקרב, בקרוב מאוד, עתידים אתם לייצג אותי בעולם ולהטיף למלכות ממש כשם שאני מייצג כעת את 'אב' שבשמיים? האם ייתכן שבחרתי אתכם ולימדתי אתכם להיות מבשרי המלכות ואילו אתם אינכם מבינים את טיבה ומשמעותה של המלכות הקרבה, מלכות בה האלוהות תשכון ביד רמה בלבבות בני האדם? הסכיתו שוב, ידידי. סלקו מדעתכם את הרעיון שמלכותי הינה שלטון של כוח או מלכות של פאר. ואף כי אכן ייתכן ביד בקרוב השלטון על השמיים וכל הארץ, אין 'האב' רוצה כי נשתמש במתת אלוה ז' לפאר את עצמנו היום. ואף כי בעידן אחר אכן תשוב עמדי בעוצמה ובפאר, כעת נדרשים אנו לעשות את רצון 'האב', לציית בהכנעה ולעשות את רצונו על-פני האדמה."

שוב הוכו עמיתיו בלם, בתדהמה. ישוע שלח אותם בזוגות להתפלל, וביקש שיחזרו בשעת צהריים. בבוקר קריטי זה ביקש כל אחד מהם למצוא את האל, וכל אחד מהם ניסה לשמח ולחזק את רעהו, והם חזרו לישוע כפי שביקש.

ישוע שב וסיפר כעת את סיפור בואו של יוחנן, את ההטבלה בירדן, את סעודת החתונה בכנא, את הששה שנבחרו רק לאחרונה, ואת העובדה שאחיו שלו עצמו הוצאו מן הקבוצה, והזהיר אותם כי גם אויב המלכות יבקש להרחיקם. לאחר שיחה קצרה אך כנה זו נעמדו כל השליחים על רגליהם, ובהנהגת פטרוס הכריזו על מסירות בלתי מסויגת 'למאסטר' שלהם ונאמנות בלתי מעורערת למלכות, וכפי שאמר זאת תומאס, "למלכות זו, בלא תלות למהותה ואף אם אינני מבין אותה לגמרי." כולם באמת האמינו בישוע, אף כי הם לא הבינו לגמרי את מה שלימד.

וכעת שאל אותם ישוע כמה כסף היה ברשותם; הוא אף שאל איך התכוונו לדאוג למשפחותיהם. כאשר התברר שהכסף יספיק אך בקושי לכלכל אותם במשך שבועיים, אמר: "אין זה רצון 'אב' שנתחיל את מלאכתנו כך. נישאר כאן שבועיים לחוף הים, ונדוג או נעבוד בכל אשר נמצא; ובינתיים, אתם תארגנו את עצמכם תחת הנחייתו של אנדראס, ראשון השליחים, ותדאגו לספק לעצמכם את כל מה שתזדקקו לו בעתיד בזמן עבודתכם, הן כעת, בשלב האישי של העבודה, והן בעתיד, לאחר שאסמך אתכם

raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

138:7.2 (1544:1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544:2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544:3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in

להטיף את הבשורה וללמד חסידים." וכולם שמחו למשמע מילים אלה; היה זה הרמז הברור הראשון לכך שישוע תכנן בשלב מאוחר יותר להתחיל בעבודה ציבורית אגרסיבית ויזמנית יותר.

מכיוון שרוב השליחים החליטו להקדיש עצמם לדייג, הם בילו את שארית היום בהשלמת הארגון ובהכנת הסירות והרשתות אשר תידרשנה ליציאה לדייג, למחרת היום; מרביתם היו דייגים, ואפילו ישוע היה מלח ודייג מנוסה. רבות מן הסירות בהן עשו שימוש בשנים הקרובות נבנו בידי ישוע עצמו. והן היו סירות טובות ומהימנות.

ישוע הנחה אותם להקדיש עצמם לדייג במשך שבועיים, והוסיף, "ולאחר מכן תהיו לדייגים של בני אדם." הם דגו בשלוש קבוצות, כשמידי לילה ישוע הצטרף לקבוצה אחרת. וכמה נהנו כולם מישוע! הוא היה דייג טוב, בן לוויה עליז וחבר מעורר השראה; ככל שעבדו עמו יותר, אהבו אותו יותר. יום אחד אמר מתי: "ככל שאתה יותר מבין אנשים, אתה מעריך אותם פחות, אבל את האדם הזה, אפילו ככל שאני מבין פחות, אני אוהב אותו יותר."

במשך יותר מחמישה חודשים, ואפילו עד לתום שנה זו, שנת 26 לספירה, נמשכה תכנית זו של שבועיים דייג ואחריהם שבועיים של עבודה אישית עבור המלכות. התכנית נמשכה עד לאחר שתמו הרדיפות שנרדפו תלמידיו של יוחנן לאחר מאסרו, בפקודה מיוחדת.

8. תחילת עבודתם של השניים עשר

לאחר שמכרו את הדגה של תקופת הדייג בת השבועיים, חילק יהודה איש-קריית, אשר מונה כגזבר של השניים עשר, את הכנסות שליחים לששה חלקים שווים. זאת, מכיוון שהכספים שיועדו לפרנסת המשפחות כבר הושגו. ואז, לקראת אמצע חודש אוגוסט, בשנת 26 לספירה, הם יצאו בזוגות לעסוק במשימות שטיל עליהם אנדראס. במהלך השבועיים הראשונים נלוו ישוע עם אנדראס ופטרס, בשבועיים הבאים ליעקב ויוחנן, וכך הלאה לזוגות האחרים, בסדר אותו הם בחרו. וכך התאפשר לו להתלוות לפחות פעם אחת לכל אחד מן הזוגות בטרם כינס אותם שוב לתחילת עבודתם הציבורית.

ישוע לימד אותם להטיף למחילה על חטאים הודות לאמונה באל, ללא כפרה או קורבן וכי 'האב' שבשמיים אוהב את כל ילדיו באותה אהבת נצח. הוא התריע בשליחים לבל ידברו על:

your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

^{1387.5 (1544.4)} The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

^{1387.6 (1544.5)} Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, "And then will you go forth to become fishers of men." They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: "The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him."

^{1387.7 (1545.1)} This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

^{1388.1 (1545.2)} After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

^{1388.2 (1545.3)} Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

1. עבודתו ומאסרו של יוחנן המטביל.

2. הקול באירוע ההטבילה. אמר ישוע: "רק אלה ששמעו את הקול יכולים להתייחס אליו. דבר רק על מה ששמעתם ממני; אל תדברו על שמועות."

3. הפיכת המים ליין בכנא. ישוע הזהיר אותם בחומרה ואמר: "אל תספרו לאיש על המים והיין."

הייתה זו תקופה נהדרת, חמשת או ששת החודשים הללו, במהלכם עבדו כדייגים במשך שבועיים מדי כל תקופה בת שבועיים, וכך הרוויחו מספיק על-מנת לכלכל עצמם בשדה במשך השבועיים הבאים במהלכם שימשו כמיסיונרים עבור המלכות.

פשוטי העם התפעמו מן הלימוד ומן הסעד של ישוע ושליחיו. זה מכבר לימוד הרבנים את היהודים שעמי הארץ לא יוכלו להיות אדוקים או צדיקים. והנה, שליחיו של ישוע היו אדוקים גם צדיקים; ועל אף זאת, היו הם בורים ועמי ארצות ביחס לכל מה שלימדו הרבנים וחכמת העולם.

ישוע הסביר לשליחיו בפשטות את ההבדל בין הכפרה באמצעות מה שכונה מעשים טובים, אליה הטיפו היהודים, לבין השינוי שחל בדעת האדם עקב אמונה – של הלידה מחדש – אשר קבע הוא כמחיר הכניסה למלכות. הוא לימד את שליחיו שאמונה הינה דרישת הכניסה היחידה למלכות 'האב'. יוחנן לימד אותם "שוב – נוסו מן הקצף הקרב לבוא." ישוע לימד, "אמונה הינה שער הכניסה לאהבת האל השלמה, הנצחית בהווה." ישוע לא דיבר כנביא, אחד אשר מכריז על מילות האל. דמה שהוא מתייחס לעצמו כאל בעל סמכות. ישוע ביקש להסיט את דעתם מן הנסים והנפלאות ואל מציאתה של התנסות אמיתית ואישית בסיפוק ובביטחון של רוח האל השוכנת, רוח של אהבה ושל גאולת חסד.

מוקדם מאוד למדו התלמידים כי 'המאסטר' רוח כבוד עמוק ואהדה גדולה לכל אדם שפגש, והם התרשמו עד מאוד מן היחס הזהה, האחד, שהעניק לכל סוגי הגברים, השנים והילדים. הוא היה מפסיק באמצע דרשה מעמיקה על-מנת לצאת לדרך ולדבר מילות נחמה לאישה חולפת אשר על גופה ונשמתה הכביד עול כבד. הוא היה מפסיק פגישה רצינית עם שליחיו על-מנת להתרועע עם ילד שנכנס לחדר. דמה שעבור ישוע שום דבר לא חשוב יותר מאשר אותו אינדיבידואל אשר נקלע כדרך מקרה לנוכחותו. הוא היה מאסטר ומורה ועוד – היה גם חבר ושכן, ורע אוהד.

ואף כי הלימוד שלימד ישוע בפומבי כלל בעיקר משלים ודרשות קצרות, את שליחיו לימד

13883 (15454) 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

13884 (15455) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: "Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay."

13885 (15456) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, "Tell no man about the water and the wine."

13886 (15457) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

13887 (15458) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

13888 (15459) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

13889 (15460) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

13890 (15461) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he

על-פי-רוב באמצעות שאלות ותשובות. במהלך הדרשות שנשא בציבור, מאוחר יותר, תמיד עצר על-מנת לענות על שאלות כנות.

בתחילה, הוכו השליחים בתדהמה למראה היחס שהפגין ישוע כלפי נשים, אך מהר מאוד התרגלו לכך; הוא הבהיר להם בפשטות כי במלכות לנשים היו זכויות שוות לאלה של הגברים.

invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

^{138:11 (154:2)} The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. חמישה חודשי מבחן

תקופה זו, של דיג ושל עבודה אישית לסירוגין, שהייתה במידה מסוימת מונוטונית, היוותה עבור שניים עשר השליחים מבחן קשה ביותר, אותו צלחו. בתוך כל ההתמרמרות, הספקות, וחוסר שביעות הרצון שחוו מעת לעת, הם שמרו על שבעת האמונים שנשבעו 'למאסטר'. הקשר האישי שלהם עם ישוע במשך חודשי המבחן הללו היה זה חיבב אותו עליהם עד מאוד, במידה כזו שכולם (פרט ליהודה איש-קריות) נותרו נאמנים ומחויבים כלפיו אפילו בשעות החושך של המשפט ושל הצליבה. אנשים אמתיים פשוט לא היו מסוגלים לנטוש מורה נערץ אשר חי בסמוך כל כך אליהם והיה כל כך מסור אליהם כמו ישוע. במהלך שעות האפלה של מות 'המאסטר', מה ששלט בלבבות השליחים הללו היה רגש אנושי אחד יוצא-דופן שהסיט הצידה את כל ההיגיון, השיפוטיות והלוגיקה – הרגש העילאי של חברות-נאמנה. חמשת חודשי העבודה הללו לצד ישוע גרמו לכל אחד ואחד מן השליחים הללו להחשיב את ישוע כחבר הטוב ביותר שלו בעולם כולו. וזה, ולא תורתו הנשגבת או נפלאות מעשיו, היה הרגש האנושי שהחזיק אותם יחד עד לאחר שקם מן המתים וחודשה הפצת מסר בשורת המלכות.

החודשים הללו, של עבודה שקטה, היו מבחן כביר לא רק עבור השליחים, אשר שרדו אותם. תקופה זו של חוסר פעילות ציבורית היוותה מבחן כביר עבור משפחתו של ישוע. עד לעת בה היה מוכן ישוע להתחיל בעבודתו הציבורית, כל משפחתו (למעט רות) נטשה אותו, למעשה. מאוחר יותר, הם ניסו רק פעמים ספורות ליצור עמו קשר, וגם אז רק על-מנת לשכנע אותו לחזור אתם הביתה, פשוט משום שהאמינו כמעט לגמרי שיצא מדעתו. הם פשוט לא הצליחו לתפוש את הפילוסופיה שלו ואף לא להבין את תורתו; כל אלה היו יותר מדי עבור בני משפחתו הקרובים.

השליחים המשיכו במלאכתם האישית בכפר נחום, בבית צידה-יוליאס, בכורזים, בג'רש, בסוסיא, במגדל, בכנא, ביוֹדפת, ברָמָה, בצפת, בגוש חלב, בגדר ובאבילה. ובנוסף לערים הללו, הם פעלו בכפרים רבים אחרים וכן בשטחים הפתוחים. עד לסיימה של תקופה זו הכינו שניים עשר השליחים תכניות טובות למדי לתמיכה במשפחותיהם. ואף כי רוב השליחים היו נשואים ולכמה מהם היו ילדים, הם התארגנו לתמוך בבני

9. FIVE MONTHS OF TESTING

^{138:11 (154:3)} This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumblings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

^{138:12 (154:4)} Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

^{138:13 (154:5)} The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some

משפחתם באופן כזה שלא נדרשה עבורם יותר מאשר תמיכה מעטה מתוך קופת השליחות, ולהם התאפשר להקדיש את כל מעייניהם לעבודת 'המאסטר' בלא לדאוג לרווחתם הכלכלית של בני משפחתם.

had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. הארגון של השניים עשר

בשלב מוקדם, ארגנו השליחים את עצמם כך:

1. אנדראס, ראשון השליחים, מונה ליושב הראש ולמנהל הכללי של השניים עשר.

2. פטרוס, יעקב ויוחנן מונו לבני לווייתו האישיים של ישוע. עליהם הוטל לשרתו יום ולילה, לדאוג לצרכיו הפיזיים והאחרים, ולהתלוות אליו בתפילות הלילה בהן התייחד במסתוריות עם 'האב' שבשמיים.

3. פיליפוס מונה לכלכל החבורה. חובתו הייתה לספק את המזון ולדאוג להאכיל את האורחים, ואפילו את המוני המאזינים שנקבצו מפעם לפעם.

4. נתנאל הופקד על צרכי משפחות השניים עשר. הוא קיבל דוחות סדורים אשר כללו את צרכי כל משפחה, וביקש מיהודה, הגזבר, את הכספים המיועדים אותם שלח לנזקקים מדי שבוע.

5. מתי הופקד על הפיננסים של סגל השליחים. חובתו הייתה לאזן את התקציב ולמלא את הקופה. אם לא הגיעו הכספים לקופה והתרומות לא הספיקו על-מנת לכלכל את החבורה, מתי הוסמך להנחות אותם לחזור ולדג לזמן מה. אך הוא לעולם לא נדרש לעשות כן, לאחר שהחלו את עבודתם הציבורית; ברשות הגזבר תמיד היו הכספים שנדרשו לממן את פעילויותיהם.

6. תומאס ניהל את תכניות המסע. הוא הופקד על ארגון מקומות לינה וככלל לבחור את המקומות בהם ילמדו ויטיפו, כך שתכנית המסע תהא יעילה וחלקה.

7. יעקב ויהודה, בניו התאומים של חלפי, הופקדו על ניהול ההמונים. עליהם הוטל לגייס סגנים ועוזרים במספר הנדרש על-מנת לאפשר להם לקיים סדר בקרב הציבור אשר האזין לדברים.

8. שמעון הקנאי הופקד על המנוחה והנופש. הוא ניהל את תכניות יום רביעי ואף ביקש לאפשר מידי יום כמה שעות למנוחה ולהירגעות.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

^{138:10.1 (1547.1)} The apostles early organized themselves in the following manner:

^{138:10.2 (1547.2)} 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

^{138:10.3 (1547.3)} 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

^{138:10.4 (1547.4)} 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

^{138:10.5 (1547.5)} 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

^{138:10.6 (1547.6)} 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

^{138:10.7 (1547.7)} 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

^{138:10.8 (1547.8)} 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

^{138:10.9 (1547.9)} 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

9. יהודה איש-קריות מונה לגזבר. הוא נשא את צרור הכסף. הוא שילם את כל ההוצאות וניהל את הספרים. הוא ערך עבור מתי הערכות תקציביות שבועיות, ואף דיווח לאנדראס. יהודה שילם על-פי אישור של אנדראס.

וכך פעלו השניים עשר מתחילת דרכם כארגון ועד לזמן בו נדרש ארגון מחדש בשל עריקת הבוגד יהודה. כך בפשטות המשיכו 'המאסטר' ושניים עשר שליחיו-תלמידיו עד ליום ראשון, ה-12 בינואר, שנת 27 לספירה, כאשר זימן אותם יחד והסמיך אותם רשמית לשמש כשגרירי מלכות וכמטיפים לבשורותיה המשמחות. ומעט לאחר מכן התכוננו לצאת לירושלים וליהודה, למסע ההטפה הראשון שלהם בציבור.

9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.10 (1547.10) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

מסמך 139. שנים-עשר השליחים

140 ⇨

הספר של אורנטיה

138 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 139

שנים-עשר השליחים

סעיפים

מבוא

אנדראס, ראשון הנבחרים
שמעון פטרוס
יעקב זבדיה
יוחנן זבדיה
פיליפוס הסקרן
נתנאל הכן
מתי לוי
תומאס דידמוס
ו-10. יעקב ויהודה חלפי
שמעון הקנא
יהודה איש-קריות

PAPER 139

THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

מבוא

עדות מרהיבה לקסמם ולצדקתם של חייו הארציים של ישועמהווה העובדה כי אף-על-פי ששוב ושוב הוא ריסק לרסיסים את תקוותיהם של שליחיו, ופורר כל שאיפה אשר הייתה להם לדרגה אישית, אך ורק שליח אחד נטש אותו

השליחים למדו מישוע על אודות מלכות השמיים, ואילו ישוע למד מהם רבות על אודות מלכות האדם, על אודות טבע האדם, כפי שזה מתקיים באורנטיה ובעולמות האבולוציוניים האחרים של הזמן והמרחב. שנים-עשר הגברים הללו ייצגו מזגי רוח אנושיים רבים ושונים, והחינוך אשר קיבלו לא הפך אותם לדומים. רבים מן הדייגים הגליליים הללו נשאו כמות נכבדה של דם נוכרי, זאת כתוצאה מהמרת הדת הכפויה של אוכלוסיית הגויים בגליל מאה שנה לפני כן

אל נא תטעו לחשוב את השליחים כבורים גמורים. כולם, פרט לתאומים לבית חלפי, סיימו את בתי הספר של בתי הכנסת, למדו ביסודיות

INTRODUCTION

^{139:01 (1548:1)} IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

^{139:02 (1548:2)} The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

^{139:03 (1548:3)} Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and unlearned. All of them, except the Alpheus twins,

את כתבי הקודש העבריים, וכמו כן, גם הרבה מן הידע של אותם ימים. שבעה מהם סיימו את בית הספר של בית הכנסת בכפר נחום, אשר בכל הגליל לא היה בית ספר יהודי טוב ממנו

כאשר הכתובים שלכם מתייחסים אלמבשרי המלכות הללו כאל "הַדְיוֹטוֹת וְלֹא בְעָלֵי-חֻקָּה", הכוונה הייתה לכך שהם היו פשוטי-עם, אשר לא למדו את חוכמת הרבנים ואת האופן המיוחד שבו פירשו אלו את התורה. הם היו חסרים מה שנהוג לכנות – השכלה גבוהה. בזמנים מודרניים ודאי היו נחשבים לבלתי-מחונכים, ובמעגלי חברה מסוימים אף כחסרי-תרבות. דבר אחד בטוח: הם לא קיבלו את אותו חינוך קשיח וסטריאוטיפי. החל משנות הנעורים, הם נהנו מהתנסויות למידה הנפרדות כיצד לחיות

were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

^{139:04 (15484)} When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and unlearned," it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

אנדראס, ראשון הנבחרים

אנדראס, יושב ראש סגל שליחי המלכות, נולד בכפר נחום. הוא היה הבכור במשפחה בת חמישה ילדים – הוא עצמו, אחיו שמעון, ושלוש אחיות. אביו, שבֶּעֶת ההיא כבר הלך לעולמו, היה שותפו של זבדיה בעסקי ייבוש הדגים בבית צידה, נמל הדיג של כפר נחום. אנדראס היה רווק בשעה הפך לשליח, אך הוא גר עם אחיו הנשוי, שמעון פטרוס. שניהם היו דייגים ושותפיהם של האחים יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

^{139:1.1 (15485)} Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Bethsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

בשנת 26 לספירה, השנה שבה הוא נבחר כשליח, אנדראס היה בן 33. הוא היה מבוגר בשנה שלמה מישוע והיה המבוגר בין השליחים. הוא היה צאצא למשפחה מצוינת, והיה המוכשר מבין השנים-עשר. למעט ביכולות הנאום, הוא השתווה לחבריו כמעט בכל יכולת אשר ניתן להעלות על הדעת. ישוע מעולם לא העניק לאנדראס כינוי חובה. ואולם, כאשר השליחים החלו במהרה לכנות את ישוע "מאסטר", הם אף החלו לכנות את אנדראס בכינוי המקביל ל"מפקד

^{139:1.2 (15486)} In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

אנדראס היה איש ארגון טוב, אך היה מנהלן טוב אפילו יותר. הוא נמנה על המעגל הקרוב של ארבעת השליחים, אך בשל המינוי אשר העניק לו ישוע כראש קבוצת השליחים, הוא נדרש להישאר בתפקיד לצד אחיו, בשעה ששלושת האחרים נהנו מקרבה רבה מאודאל המאסטר. אנדראס נותר דיקאן סגל השליחים עד הסוף ממש

^{139:1.3 (15487)} Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

ואף כי אנדראס עצמו מעולם לא היה מטיף יעיל, הוא היה יעיל מאוד בעבודה האישית. הוא אף היה חלוץ המיסיונרים של המלכות, שכן כראשון השליחים הוא היה זה אשר מיד הביא אלישוע את אחיו שמעון, אשר הפך לאחר מכן לאחד מגדולי מטיפי המלכות. אנדראס היה התומך הראשי בהחלטתו של ישוע לעשות שימוש בתוכנית העבודה האישית כאמצעי

^{139:1.4 (15488)} Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a

להכשרת שנים-עשר מבשרי המלכות

ובין שישוע לימד את השליחים באופן פרטי ובין שהוא הטיף להמונים, אנדראס ידע על-פי-רוב מה קורה; הוא היה מנהל מבין ומנהלן יעיל. בכל נושא אשר הובא לידיעתו הוא החליט מיד ובמקום, אלא אם כן הבעיה הייתה מצויה מעבר לתחומי סמכותו, או אז הוא היה מביאה ישירות אלישוע

אנדראס ופטרוס היו שונים עד מאוד זה מזה באופיים ובמזגם, אך ראוי כי לעד תיזקק לזכותם העובדה שהם הסתדרו נהדר זה עם זה. אנדראס מעולם לא קינא ביכולת הנאום של פטרוס. נדיר למצוא אדם מבוגר יותר מן הטיפוס של אנדראס, אשר משפיע באופן עמוק כזה על אחיו הצעיר והמוכשר. מעולם לא נצפתה בין אנדראס לבין פטרוס שום קינאה של אחד ביכולתיו או בהישגיו של האחר. מאוחר בערב היום של פנטקוסט, כאשר הודות לנאום אנרגטי ומעורר השראה של פטרוס נוספו למלכות כמעט אלפיים נשמות, אמר אנדראס לאחיו: "אני לעולם לא הייתי יכול לעשות זאת, אך אני שמח שיש לי אח אשר יכול." ועלך ענה פטרוס: "אלמלא הבאת אותי אל המאסטר, ואלמלאשמרתאותי לצדו בנחישות, לא הייתי כאן על-מנת לעשות זאת." אנדראס ופטרוס היו היוצאים מן הכלל, והם מהווים הוכחה כי אפילו אחים יכולים לחיות זה לצד זה בשלום ולעבוד יחדיו ביעילות

אף-על-פי שפטרוס התפרסם לאחר פנטקוסט, אנדראס, המבוגר יותר, מעולם לא התמרמר על כך שבמהלךל שארית חייו הציגו אותו כ"אחיו של שמעון פטרוס

מבין כל השליחים, אנדראס היה השופט הטוב ביותר של טבע האדם. הוא ידע על הצרות אשר מבעבעות בלבו של יהודה איש-קריות, אפילו לפני שהאחרים חשדו כי דבר-מהאנינו כשורה עם גזבר שלהם; אך הוא לא שיתף איש מהם בפחדיו. השירות הכביר של אנדראס למלכות היה בעצות אשר השיא לפטרוס, ליעקב וליוחנן, באשר לבחירתם של ראשוני המיסיונרים אשר נשלחו לבשר את המלכות, ואף בעצות אשר השיא לראשוני המנהיגים בנוגע לארגון המנהלי של ענייני המלכות. אנדראס קיבל במתנה יכולת כבירה לגלות משאבים חבויים וכישרונות רדומים באנשים צעירים

מעט לאחר הרקעתו של ישוע השמימה, החל אנדראס לכתוב יומן אישי על אודות מעשיו הרבים ואמירותיו הרבות של המאסטר אשר עזב. לאחר מותו של אנדראס, הועתק היומן הפרטי הזה והופץ בחופשיות בקרב ראשוני מוריה של הכנסייה הנוצרית. לאחר מכן, רישומיו הבלתי-רשמיים הללו של אנדראס נערכו, תוקנו, שונו, ונוספו אליהם תכנים, והתוצאה הייתה סיפור יחסית סדור של חיי המאסטר על פני האדמה. אחרוני העותקים הללו, אשר שונו

means of training the twelve as messengers of the kingdom.

^{132:1.5 (1542:3)} Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

^{132:1.6 (1542:4)} Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

^{132:1.7 (1542:5)} After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

^{132:1.8 (1542:6)} Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

^{132:1.9 (1542:7)} Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few

ותוקנו, הושמדו באש באלכסנדריה, כמאה שנה לאחר שהמקור נכתב בידי הנבחר הראשון מבין שנים-עשר השליחים

אנדראס היה אדם בעל תובנה בהירה, מחשבה לוגית והחלטה נחושה, אדם אשר אופיו החזק נבע מיציבותו העילאית. החולשה במזגו נבעה מהיעדר ההתלהבות אשר הפגין; פעמים רבות הוא נמנע מלעודד את עמיתיו תוך ציון לשבח. התנגדותו לשבח את הראוי לשבח בהישגי חבריו נבעה מסלידתו מחנופה ומחוסר-כנות. אנדראס היה מאותם אנשים מאוזנים, שקולים, אשר בנו את עצמם במו ידיהם, ואשר הצליחו בענייניהם הצנועים

ואף-על-פי שכל אחד מן השליחים אהב את ישוע, נכון לומר כי כל אחד מן השנים-עשר נמשך אליו מפאתהיבט אחר באישיותו, היבט אשר משך במיוחד את אותו שליח יחיד. אנדראס העריץ את ישוע בשל כנותו המתמדת, בשל אצילותו הטבעית. כאשר אדם הכיר את ישוע, הוא נאחז ברצון לחלוק אותו עם חבריו; הוא באמת ובתמים רצה שכל העולם יכיר אותו

ומאוחר יותר, כאשר הרדיפות הפיצו לכל עבר את השליחים מירושלים, נסע אנדראס לארמניה, לאסיה הקטנה ולמקדוניה, ולאחר שהביא אלפים למלות, נתפש לבסוף ונצלב בפֶּטְרָס שבאכאיה. יומיים שלמים שרד האדם החסון הזה על הצלב בטרם מת, ובמהלך השעות הטראגיות האלה הוא המשיך לבשר את הבשורות הטובות על אודות גאולת מלות השמיים

altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

^{139:1.10 (1550:1)} Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

^{139:1.11 (1550:2)} Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

^{139:1.12 (1550:3)} When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

שמעון פטרוס

שמעון היה בן שלושים כאשר הצטרף לשליחים. הוא היה נשוי, היו לו שלושה ילדים והוא התגורר בבית צידה, בסמוך לכפר נחום. אחיו, אנדראס וחמותו גרו עמו. פטרוס ואחיו היו שותפים לדיג של הבנים לבית זבדיה

המאסטר הכיר את שמעון זמן-מה בטרם הציג אותו לפני אנדראס כשליח השני. כאשר ישוע העניק לשמעון את הכינוי פטרוס, הוא עשה זאת עם חיוך; היה זה מעין כינוי חיבה. שמעון היה ידוע בקרב כל חבריו כאדם תזזיתי ואימפולסיבי. ואכן, מאוחר יותר ישוע חיבר משמעות חדשה וחשובה לכינוי חיבה קליל זה

שמעון פטרוס היה אדם אימפולסיבי, אופטימיסט. הוא גדל תוך שהוא מרשה לעצמו להרגיש בחופשיות רגשות חזקים; הוא נקלע לצרות כל העת בשל העובדה שהתעקש לדבר ללא מחשבה תחילה. סוג זה של חוסר מחשבה אף גרם כל העת צרות לכל חבריו ומכריו, וגרם לו

2. SIMON PETER

^{139:2.1 (1550:4)} When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

^{139:2.2 (1550:5)} The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

^{139:2.3 (1550:6)} Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many

עצמו לקבל נזיפות קלות רבות מן המאסטר. הסיבה היחידה שבעטיה פטרוס לא נקלע לצרות רבות יותר בשל דיבור היתר הלא-שקול שלו, הייתה שבמוקדם מאוד הוא למד לשתף את תוכניותיו ורעיונותיו עם אחיו, אנדראס, בטרם הציע אותם בפומבי

פטרוס נאם בשטף, ברהיטות ובדרמטיות. הוא גם היה מנהיג טבעי, מעורר השראה, מהיר מחשבה, אך לא היה אדם בעל מחשבה מעמיקה. הוא שאל שאלות רבות, יותר מכל השליחים האחרים גם יחד, ואף כי מרבית השאלות היו טובות ורלוונטיות, הרבה מהן היו מטופשות ונעדרות מחשבה. פטרוס לא ניחן בדעת מעמיקה, אך הכיר את דעתו טוב למדי. ומשום כך, מיהר להחליט ופעל בפתאומיות. בעוד שהאחרים שוחחו ביניהם בתדהמה למראה ישוע העומד על החוף, קפץ פטרוס למים ושחה אל החוף על-מנת לפגוש את המאסטר

התכונה האחת של ישוע אשר אותה העריך פטרוס יותר מכל, הייתה רכותו הנשגבת. פטרוס לא נלאה מלהרהר בסובלנותו של ישוע. הוא מעולם לא שכח את השיעור על אודות מחילת החטאים, ולא רק שבע פעמים, כי אם שבעים-ושבע פעמים. במהלך השעות האפלות והימים האומללים אשר לאחריה, לאחר שהתכחש ללא מחשבה וללא כוונה למאסטר בחצר הכוהן הגדול, הוא חשב רבות על אודות הרשמים הללו אשר הותיר בו אופיו של המאסטר

שמעון פטרוס התנדנד באופן מטריד; הוא נטה לקפוץ בפתאומיות מקצה קיצוני אחד לקצה השני. בהתחלה הוא סירב להניח לישוע לרחוץ את רגליו, ואז, לאחר ששמע את תשובת המאסטר, התחנן שירחץ את כל כולו. ואולם, אחרי ככלות הכול, ישוע ידע שמגרעותיו של פטרוס היו בראש ולא בלב. הוא היווה את אחד מן השילובים הקשים ביותר של אומץ ופחדנות אשר אי-פעם חיו על-פני האדמה. תכונת האופי החזקה ביותר שלו הייתה נאמנות, חברות. פטרוס אהב את ישוע באמת ובתמים. ואף-על-פי-כן, למרות המסירות החזקה אשר הפגין, הוא היה כל-כך בלתי-יציב, עד אשר משרתת הצליחה להקניט אותו ולגרם לו להתכחש לאדונו המאסטר. פטרוס יכול היה לעמוד ברדיפות ובכל צורה אחרת של מתקפה חזיתית, אך התכווץ וכמש אל מול לעג. הוא היה חייל אמיץ כנגד מתקפה חזיתית, אך כאשר הפתיעו אותו בהתקפה מאחור, הוא הפך פחדן ומוגלבל

פטרוס היה הראשון מבין שליחיו של ישוע אשר תמך בפומבי בעבודתם של פיליפוס בקרב השומרונים ושל פאולוס בקרב הגויים; ואף-על-פי-כן, מאוחר יותר באנטיוכיה הוא חזר בו בשל הלעג אשר ספג מן המיידים, והתרחק לתקופה מן הגויים, עד אשר יצא עליו קצפו הזועם של פאולוס

הוא היה אחד מראשוני השליחים אשר התוודה בלב שלם על טיבו המשולב, האנושי והאלוהי, של ישוע, והראשון-למעט יהודה-אשר התכחש לו. פטרוס לא היה חולמני כל-כך, אלא

mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

^{139:24 (1551.7)} Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

^{139:25 (1551.1)} The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

^{139:26 (1551.2)} Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

^{139:27 (1551.3)} Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

^{139:28 (1551.4)} He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer,

שהוא לא אהב לרדת מענני האקסטזה וההתלהבות הדרמטית אל עבודות החיים הפשוטות ואל המציאות

בשעה שהלך אחרי ישוע – הן מבחינה ציורית והן מבחינה מעשית – או שהוא עמד בראש התהלוכה, או שהשתרך מאחור – “הרחק מאחור”. אך הוא היה המטיף המוביל מבין השנים-עשר; הוא עשה יותר מכל אדם יחיד, למעט פאולוס, על-מנת לכונן את המלכות ולשלוח את מבשריה, תוך דור אחד, אל ארבע קצוות תבל

לאחר התכחשותו הנמהרת למאסטר הוא מצא את עצמו, ותחת הנחייתו האוהדת והמבינה של אנדראס, הוא שוב הוביל את הדרך חזרה לרשתות הדיג, בעוד שהשליחים השתהו על-מנת לברר מה יקרה לאחר הצליבה. כאשר הוא היה בטוח לחלוטין שישוע סלח לו וקיבל אותו חזרה אלחיקו, בערה בנשמתו אש המלכות בבהירות כה גדולה, עד שהוא הפך לאור כביר של גאולה לאלפים מאלו אשר ישבו בחשיכה

לאחר שפטרוס עזב את ירושלים – ולפני שפאולוס הפך לרוח החיה בקרב הכנסיות הנוצריות של הגויים – הוא הרבה בנסיעות וביקר את כל הכנסיות מבבל ועד קורינתוס. פטרוס אפילו ביקר בהרבה מן הכנסיות אשר הקים פאולוס, וכן סעד אותן. ואף כי פטרוס ופאולוס נבדלו זה מזה במזגם ובחינוך שקיבלו, ואפילו בתיאולוגיה, הם עבדו זה לצד זה בהרמוניה במלאכת בניית הכנסיות בשנים המאוחרות יותר

ניתן ללמוד דבר-מה על אודות הסגנון של פטרוס, ועל האופן שבו לימד, מן הדרשות אשר נכללו באופן חלקי בבשורתם של לוקס ושל מרקוס. דוגמה טובה יותר לסגנון הנמרץ מהווה האיגרת הראשונה של פטרוס; או לפחות כך היה הדבר ביחס לנוסח המקורי, לפני שזה נערך מאוחר יותר בידי אחד מתלמידיו של פאולוס

ואולם, פטרוס התעקש להמשיך ולשגות, להמשיך ולשכנע את היהודים שאחרי ככלות הכול ישוע אכן היה המשיח היהודי האמיתי. עד ליום מותו, שמעון פטרוס המשיך לסבול מבלבול בין המושג של ישוע כמשיח היהודים, לבין זה של המשיח כגואל העולם, המושג של בן האדם כהתגלות האל, אבי האנושות האוהב

אשתו של פטרוס הייתה אישה מאוד מוכשרת. במשך שנים היא פעלה בהצלחה כחלק מסגל הנשים, וכאשר סולק פטרוס מירושלים, היא התלוותה אליו לכל מסעותיו אל הכנסיות, כמו גם בכל מסעותיו המיסיונריים. ביום שבו קיפד בעלה המוכשר את חייו, הושלכה היא עצמה אלחיות הטרף באֶרְנָה של רומא

וכך פטרוס, אחד מן הקרובים ביותר לישוע, אחד מחברי המעגל הפנימי, יצא מירושלים ובישר את החדשות הטובות של המלכות

but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

^{139:2.9 (1551.5)} In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

^{139:2.10 (1551.6)} After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

^{139:2.11 (1551.7)} After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

^{139:2.12 (1552.1)} Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

^{139:2.13 (1552.2)} But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

^{139:2.14 (1552.3)} Peter's wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

^{139:2.15 (1552.4)} And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of

בעוצמה ובהדר, עד שתמה ונשלמה משימתו; והוא החשיב לעצמו כבוד גדול את הדבר, כאשר הודיעו לו שוביו כי הוא חייב למות ממש כמו המאסטר – על הצלב. וכך, נצלב שמעון פטרוס ברומא

his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

יעקב זבדיה

יעקב, הבכור בבניו השליחים של זבדיה, אשר אותם כינה ישוע "בני הרעם", היה בן שלושים בשעה שהפך לשליח. הוא היה נשוי, היו לו ארבעה ילדים, והוא התגורר בסמוך להוריו בבית צידה, בפרברי כפר נחום. הוא עסק בדיג יחד עם אחיו הצעיר יוחנן, ובשותפות עם אנדראס ושמעון. יעקב, כמו אחיו יוחנן, נהנה מן היתרון שהכיר את ישוע זמן ממושך יותר מכל שליח אחר

לשליח מוכשר זה היו מזגים סותרים; לאמיתו של דבר נדמה היה כי היה בעל טבע דואלי, וכל אחד מצדדיו הופעל בידי רגשות חזקים. כאשר הוא חש מאוד ממורמר, הוא הפך תקיף במיוחד. כאשר מזגו נעור במלואו, הוא היה רושף במיוחד, ועם חלוף הסערה, הוא תמיד נטה להצדיק את כעסו בתירוץ שהוא נבע אך ורק בשל חוסר-צדק. למעט סערות הזעם האלה, אשר פקדו אותו מעת לעת, אישיותו של יעקב דמתה מאוד לזו של אנדראס. הוא לא ניחן בדיסקרטיות של אנדראס, ואף לא בתבונה שלו באשר לטבע האדם, אך היה נואם הרבה יותר מוצלח. אחרי פטרוס ומתי, יעקב הנואם הטוב מבין השנים-עשר

ואף כי לא ניתן לומר על יעקב כי היה שרוי במצבי רוח, יש ויום אחד הוא היה שקט ומסוגר ולמחרת דיבר וסיפר בחופשיות. על-פי-רוב, הוא שוחח בחופשיות עם ישוע, אך ביחס לשנים-עשר, היו ימים שלמים שבהם הוא שמר על שקט. החולשה האחת העיקרית שלו הייתה תקופות השקט הבלתי-מוסברות האלה

תכונת האישיות הבולטת של יעקב הייתה יכולתו לראות את כל ההיבטים של הצעה. מכל השנים-עשר, הוא היה זה אשר התקרב להבנת החשיבות האמיתית של מה שלימד ישוע. אף הוא התקשה בתחילה להבין את המשמעות של המאסטר, אך בטרם הושלמה ההכשרה של השליחים, התגבש בו מושג מתקדם באשר למסר של ישוע. יעקב הבין את טבע האדם לגווניו; הוא הסתדר טוב עם אנדראס המגון, עם פטרוס הפזיז, ועם אחיו יוחנן, המכונס בעצמו

ואף כי בעת שיעקב ויוחנן ניסו לעבוד יחד הם נתקלו במנת הקשיים שלהם, היה זה מעורר השראה להבחין עד כמה הם הסתדרו זה עם זה. הם לא הצליחו כמו אנדראס ופטרוס, אך הצליחו הרבה יותר מכפי שניתן היה לצפות

3. JAMES ZEBEDEE

^{139:31 (15525)} James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed "sons of thunder," was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

^{139:32 (15526)} This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

^{139:33 (15527)} Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

^{139:34 (15528)} The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

^{139:35 (15531)} Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected

משני אחים, ובייחוד משני אחים כה דעתניים ונחושים. ועד כמהשהדבר עשוי להישמע מוזר, האחים לבית זבדיה היו הרבה יותר סובלניים זה כלפי זה מאשר כלפי זרים. הם חיבבו מאוד זה את זה; ותמיד הם היו חברים טובים למשחק. אלו היו "בני הרעם" אשר ביקשו לשלוח אש מן השמיים לכלות את השומרונים, אשר העזו להפגין חוסר-כבוד כלפיהמאסטר שלהם. אך מותו בטרם עת של יעקב, מיתן עד מאוד את מזגו הסוער של אחיו הצעיר יוחנן

התכונה שיעקב העריך ביותר בישוע הייתה חיבתו האוהדת. מאוד מצאו חן בעיניו העניין וההבנה אשר הפגין ישוע כלפי קטן כגדול, עשיר כעני

יעקב זבדיה היה איש בעל מחשבה ויכולת תכנון מאוזנות מאוד. לצדו של אנדראס, הוא היה אחד מן החברים הרגועים ביותר בקרב חבורת השליחים. כיחיד הוא היה נמרץ, אך מעולם הוא לא מיהר. הוא שימש כגלגל מאזן מצוין עבור פטרוס

הוא היה צנוע ונטול דרמה, שירת מדי יום ופעל ללא יומרה. לאחר שהבין דבר-מה על אודות משמעותה האמיתית של המלכות, הוא אף עבד ללא בקשת תמורה מיוחדת. ואפילו בסיפור על אודות אמם של יעקב ויוחנן, אשר ביקשה עבור בניה כי יכובדו במשרות לצד ישוע, ראוי לזכור כי הייתה זו האם אשר ביקשה זאת. וכאשר ציינו שאכן יסכימו לקבל על עצמם אחריות מעין זו, ראוי להכיר בכך שהם היו מודעים לסכנות אשר עשויות להתלוות למרד אשר יחולל, לכאורה, המאסטר בשלטון הרומי, והם אף היו מוכנים לשלם את המחיר. כאשר שאל ישוע אם יהיו הם מוכנים לשתות מן הכוס, הם ענו בחיוב. וככל שהדבר נוגע ליעקב, היה זה נכון פשוטו כמשמעו – הוא אכן שתה מן הכוס לצד המאסטר, שכן הוא היה ראשון השליחים למות מות קדושים, כאשר הומת במוקדם יחסית תחת חרבו של הורדוס אגריפס. כך היה יעקב לראשון מבין השנים-עשר אשר הקריב את חייו בקו החזית החדש בקרב על המלכות. הורדוס אגריפס פחד מיעקב יותר מאשר מכל יתר השליחים. ואף כי יעקב אכן היה שקט ודומם לעיתים תכופות, כאשר נעורה אמונתו ועמדה למבחן, הוא נהג באומץ ובנחישות

יעקב חי את חייו במלואם, ובסופם הפגין מידה כזו של אצילות ועוצמה, עד שהאדם אשר הלשין עליו והאשים אותו, ואשר נכח במשפטו ובהוצאתו להורג, ניגע במידה כזושהוא נס מזירת המוות של יעקב ומיהר להצטרף לשורות תלמידיו של ישוע

of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

^{139:36 (1553:2)} That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

^{139:37 (1553:3)} James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

^{139:38 (1553:4)} He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

^{139:39 (1553:5)} James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

יוחנן זבדיה

בן עשרים-וארבע היה יוחנן בשעה שהפך לשליח הצעיר ביותר מבין השנים-עשר. הוא היה

4. JOHN ZEBEDEE

^{139:41 (1553:6)} When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the

רוק והתגורר עם הוריו בבית צידה, עסק בדיג ועבד בשותפות לצד אחיו יוחנן, אנדראס ופטרס. יוחנן שימש כסוכנו האישי של ישוע בכל הנוגע למשפחתו של המאסטר, הן לפני שהפך לשליח והן לאחר מכן; והוא המשיך לשאת באחריות זו עד ליום מותה של מרים, אם ישוע

מכיוון שיוחנן היה צעיר השנים-עשר והיה כה קרוב אלישוע, בשל הטיפול בענייני משפחתו, הוא היה אהוב מאוד על המאסטר, אך לאמיתו של דבר לא ניתן לומר כי הוא היה "התלמיד אשר אותו אהב ישוע." הן לא תחשדו כי אישיות אצילית כישוע תעסיק את עצמה בהעדפות, ותאהב את אחד השליחים יותר מן האחרים. העובדה שיוחנן שימש כאחד משלושת עוזריו האישיים של ישוע, והן העובדה שיוחנן, כמו אחיו יעקב, הכיר את ישוע זמן רב יותר מן האחרים, הוסיפו כוח לרעיון השגוי הזה

פטרס, יעקב ויוחנן מונו לשמש כעוזריו הקרובים של ישוע אך מעט לאחר שהפכו לשליחים. מעט לאחר שנבחרו השנים-עשר, ובעת שישוע מינה את אנדראס לעמוד בראש הקבוצה, הוא אמר אליו: "וכעת, אני מבקשך תמנה שניים או שלושה מקרב עמיתך להישאר לצדי, לדאוג לצרכי היום-יום שלי." ואנדראס החליט כי מוטב לבחור למשימה המסוימת הזו את שלושת השליחים אשר נבחרו ראשונים. הוא היה שמח להתנדב בעצמו למשימת השירות הברוכה הזו, אך המאסטר כבר הטיל עליו את תפקידו; ולפיכך הוא הנחה מיידית את פטרס, יעקב ויוחנן להתייצב לצד ישוע

יוחנן זבדיה ניחן בתכונות אופי נהדרות רבות, וגם באחת אשר לא הייתה כה נהדרת – יהירות בלתי-רגילה, אשר על-פיה נותרה חבוייה היטב. יחסיו הממושכים עם ישוע שינו את אופיו באופנים רבות ובמידה ניכרת. ואף כי יהירות זו פחתה בשיעור ניכר, לעת זקנה, ומשהפך פחות או יותר ילדותי, שבה וצצה הערכה עצמית זו במידה מסוימת. וכך, בעת שהנחה את נתן לכתוב את הבשורה אשר כעת נושאת את שמו, לא היסס השליח הזקן שוב ושוב להתייחס אלעצמו כ"תלמיד אֶשֶׁר יֵשׁוּעַ אָהַב." לאור העובדה כי יוחנן היה קרוב יותר מכל בן-תמותה ארצי אחר להיות ידיד הנפש של ישוע, ולאור כך שייצג אותו אישית בעניינים כה רבים, אין זה מוזר שהוא התייחס אלעצמו כאל "התלמיד אשר ישוע אהבו", שהרי הוא ידע לבטח כי הוא היה התלמיד אשר ישוע בטח בו לעיתים כה תכופות

תכונת האופי החזקה ביותר של יוחנן הייתה מהימנותו; הוא היה מהיר ואמיץ, נאמן ומסור. חולשתו הגדולה ביותר הייתה יהירות אופיינית זו. הוא היה הצעיר במשפחת אביו וצעיר השליחים. ייתכן שהיה רק מעט מפונק; ייתכן שהתייחסו אליו מעט יותר מדי בסלחנות. ואולם,

twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

^{139:42 (1553:7)} Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was "the disciple whom Jesus loved." You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

^{139:43 (1554:1)} Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: "And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs." And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

^{139:44 (1554:2)} John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the "disciple whom Jesus loved." In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the "disciple whom Jesus loved" since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

^{139:45 (1554:3)} The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored

יוחנן של השנים המאוחרות יותר היה אדם שונה בתכלית מן הצעיר השרירותי בעל ההערכה העצמית, אשר הצטרף אלשורות שליחו של ישוע בגיל עשרים וארבע

התכונה שיוחנן העריך יותר מכל בישוע הייתה אהבתו של המאסטר וחוסר-אנוכיותו; תכונות אלה הרשימו אותו עד כדי כך, ששארית חייו נשלטה על-ידי רגש האהבה והמסירות לאחיו. הוא דיבר על אהבה וכתב עליה. הנה "בן הרעם" הזה הפך ל"שליח האהבה"; ובאפסוס, כאשר החשמן הזקן לא יכול היה לעמוד ולהטיף, והובל לכנסיה על כיסא, ולעת סיום התפילה התבקש לומר כמה מילים למאמינים, במשך שנים הוא אמר להם אך זאת, "ילד" הקטנים, אהבו זה את זה."

יוחנן מיעט לדבר, אלא כאשר נעור מזגו. הוא חשב הרבה אך אמר מעט. בבגרותו, הפך מזגו למרוסן יותר, והיה מצוי יותר תחת שליטה, אך הוא לא הצליח להתגבר על נטייתו לשתוק; מעולם הוא לא הצליח לשלוט לגמרי בשתקנותו. ואולם, יחד עם זאת, הוא ניחן בדמיון יצירתי ויוצא-דופן

היה ליוחנן צד נוסף, צד שלא ניתן היה לצפות למצוא באדם שקט ומכונס שכזה. הוא היה גזעני במידת-מה, וחוסר-סובלנות באופן יוצא-דופן. במובן זה הוא דמה מאוד ליעקב – שניהם ביקשו לשלח אש מן השמים על ראשם של השומרונים גסי הרוח. כאשר יוחנן נתקל בדרים אשר לימדו בשמו של ישוע, הוא מידאסר עליהם לעשות כן. אך הוא לא היה היחיד מבין השנים-עשר אשר לקה בהערכה עצמית יתרה ובתודעת עליונות מעין אלה

חייו של יוחנן הושפעו עד מאוד למראה ישוע, אשר נע ונד ללא בית, והוא ידע היטב כי בה בעת, ישוע טרח ודאג בנאמנות לאמו ולמשפחתו. יוחנן הרגיש אהדה גדולה לישוע בשל העובדה שלא הובן על-ידי משפחתו, והיה מודע לכך שהם הלכו והתרחקו ממנו בהדרגה. וכל המצב הזה, בצירוף העובדה שישוע הכפיף אפילו את הקטן שברצונותיו לרצון אביו שבשמים, וכי חי את חייו היומיומיים מתוך אמון, כה הרשימו את יוחנן וגרמו לשינויים ניכרים וקבועים באופיו, שינויים אשר באו לידי ביטוי במשך כל שארית חייו

יוחנן ניחן בקור רוח ובעוז לב, תכונה שחלקו עמו רק מעטים מן השליחים האחרים. הוא היה השליח היחידי אשר הלך בעקבותיו של ישוע בליל מעצרו והעז להתלוות למאסטר שלו הישר אל תוך מלתעות המוות. הוא עמד לצדו ממש עד לשעתו האחרונה, המשיך לשאת באחריות לאם ישוע ולהמתין להנחיות נוספות, במידה שתיתנה, גם ברגעיו האחרונים של קיומו בן-

slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

^{139:4.6 (1554.4)} Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This "son of thunder" became the "apostle of love"; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, "My little children, love one another."

^{139:4.7 (1554.5)} John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

^{139:4.8 (1555.1)} There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

^{139:4.9 (1555.2)} John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

^{139:4.10 (1555.3)} John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the

התמותה של המאסטר. דבר אחד בטוח, יוחנן היה מהימן לחלוטין. כאשר השנים-עשר ישבו לסעוד, יוחנן ישב על-פי-רוב לימינו של ישוע. הוא היה הראשון מבין השנים-עשר אשר האמין באמת ובתמים בתחייתו מן המתים, והיה הראשון אשר זיהה את המאסטר כאשר בא אליהם בחוף, לאחריו.

בן זבדיה זה פעל לצד פטרוס בשעה שהחלה לפעול התנועה הנוצרית, והוא הפך לאחד מתומכיה הראשיים של הכנסייה בירושלים. הוא שימש כיד ימינו וכתומכו של פטרוס ביום של פנטקוסט

שנים מספר לאחר שיעקב מת מות קדושים, נשא יוחנן את אלמנת אחיו לאישה. במשך עשרים שנות חייו האחרונות דאגה לו נכדתו האוהבת

יוחנן נכלא פעמים מספר והוגלה למשך ארבע שנים לאי פֶטְמוֹס, עד אשר הוכתר ברומא קיסר אחר. אלמלא ניהן יוחנן בטקט ובחוכמה, היה ללא ספק מוצא להורג, כפי שאירע לאחיו יעקב, אשר היה יותר ישיר בדיבורו. בחלוף השנים, הן יוחנן והן יעקב, אחי האדון, למדו את התבונה אשר בדברי פשרה, בעת שהופיעו אל מול השופטים האזרחיים. הם למדו כי "מַעֲנֶה רַךְ יְשִׁיב חֶמָה." הם גם למדו לייצג את הכנסייה כ"אחוזה רוחנית אשר מוקדשת לשירות האנושות" ולא "כמלכות שמים". הם לימדו שירות אוהב, ולא שליטה ועוצמה – מלכות ומלך

בזמן גלותו הזמנית בפטמוס כתב יוחנן את ספר ההתגלות, אשר גרסה מקוצרת ומעוותת שלו מצויה כעת ברשותכם. ספר התגלות זה כולל את החלקים אשר שרדו מהתגלות גדולה, התגלות אשר חלקים גדולים ממנה אבדו, וחלקים אחרים הוסרו לאחר שנכתבו בידי יוחנן. הספר נשמר אך בגרסה חלקית ומעוותת

יוחנן הרבה לנסוע, עבד ללא-לאות, ולאחר שהפך לחשמן הכנסיות של אסיה, התיישב באפסוס. בשבתו באפסוס, והוא בן תשעים-ותשע, הנחה את עמיתו נתן לכתוב את "הבשורה על-פי יוחנן". מבין שנים-עשר השליחים, היה זה יוחנן זבדיה אשר הפך לתיאולוג הבולט שבחבורה. הוא מת מוות טבעי באפסוס, בשנת 103 לספירה, והוא בן מאה-ואחת שנים

last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

^{139:4.11 (1555:4)} This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

^{139:4.12 (1555:5)} Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

^{139:4.13 (1555:6)} John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

^{139:4.14 (1555:7)} When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

^{139:4.15 (1555:8)} John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

פיליפוס הסקרן

פיליפוס היה השליח החמישי אשר נבחר, והוא נקרא לשרת כאשר ישוע וארבעת השליחים הראשונים עשו את דרכם מן המפגש עם יוחנן בירדן אל עבר כנא שבגליל. מכיוון שהתגורר

5. PHILIP THE CURIOUS

^{139:5.1 (1556:1)} Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at

בבית צידה, פיליפוס ידע על אודות ישוע מזה זמן-מה, אך לא עלה בדעתו כי היה אדם בעל שיעור קומה, עד לאותו יום שבו אמר לו בעמק הירדן "בוא אחרי". פיליפוס אף הושפע במידת-מה מן העובדה שאנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן קיבלו את ישוע כגואל

בן עשרים-ושבע היה פיליפוס בשעה שהצטרף אלשורות השליחים; הוא היה נשוי טרי, אך באותה עת לא היו לו ילדים. הפירוש של כינוי החיבה אשר הצמידו לו השליחים היה "סקרנות". פיליפוס תמיד ביקש שייראו לו. נדמה כי אף פעם לא הצליח לראות כה רחוק לעומקה של הצעה. הוא לא בהכרח היה כסיל, אלא נעדר דמיון. היעדר הדמיון היה חולשת האופי הגדולה ביותר שלו. הוא היה יחיד פשוט וענייני

כאשר התארגנו השליחים לשירות, פיליפוס מונה לכלכל; הוטל עליו לדאוג לאספקה בכל עת. והוא היה לכלכל טוב. המאפיין החזק ביותר שלו היה השיטתיות היסודית שלו; הוא היה הן מתמטי והן שיטתי

פיליפוס נולד למשפחה בת שבעה ילדים, שלושה בנים וארבע בנות. הוא היה הילד השני בסדר האחים, ולאחר התחייה מן המתים הוא הטביל את כל בני משפחתו למלכות. בני משפחתו של פיליפוס היו דייגים. אביו היה אדם מאוד מוכשר, בעל מחשבה מעמיקה, אך אמו נולדה למשפחה ממוצעת מאוד. פיליפוס לא היה אדם שממנו ניתן לצפות לדברים גדולים, אך הוא היה אדם שידע לעשות דברים קטנים בצורה גדולה, לעשות אותם היטב ובאופן ראוי. רק פעמים ספורות במשך ארבע השנים הוא כשל באספקת המזון אשר נדרש לכלכלת כולם. ואפילו דרישות הפתע הרבות, אשר היו מנת חלקם בהתאם לאורח החיים אשר חיו, מצאו אותו רק לעיתים רחוקות בלתי-מוכן. מזנון משפחת השליחים נוהל בתבונה וביעילות

הצד החזק של פיליפוס היה מהימנותו השיטתית; הנקודה החלשה באופיו הייתה היעדר מוחלט של דמיון, חוסר היכולת לחבר שתיים ועוד שתיים ולקבל ארבע. הוא היה מתמטי באופן מופשט, אך בעל דמיון חסר-תועלת. הוא נעדר כמעט לחלוטין צורות דמיון מסוימות. הוא היה האדם הטיפוסי, הפשוט והממוצע. גברים ונשים רבים כמותו נמנו עם ההמונים אשר באו לשמוע את ישוע מלמד ומטיף, והם ניחמו למראה אחד שכמותם אשר הורם לדרגת כבוד של יועץ למאסטר; הם שאבו אומץ ממראה אחד שכמותם, אשר כבר מצא משרה רמה במלכות. ובעת שישוע האזין בסבלנות כה רבה לשאלותיו המטופשות של פיליפוס, וענה פעמים רבות כל-כך לדרישת הכלל שלו "שייראו לו", למד ישוע רבות על אודות פעולתם המנטאלית של אנשים מסוימים

Bethsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

^{139:52 (1566:2)} Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

^{139:53 (1566:3)} When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

^{139:54 (1566:4)} Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

^{139:55 (1566:5)} The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's

request to "be shown."

^{139:56 (1556:6)} The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

^{139:57 (1557:1)} There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

^{139:58 (1557:2)} The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, "Come." When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, "Come and see." He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to "Go" — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with "Come" — "come with me; I will show you the way." And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* "Go do this and go do that," but rather, "Come with us while we show and share with you the better way."

^{139:59 (1557:3)} The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: "Sir, we desire to see Jesus." Now Philip would have said to any Jew asking such a question, "Come." But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both

האיכות האחת אשר פיליפוס העריץ ברציפות בישוע הייתה נדיבותו המתמדת של המאסטר. פיליפוס מעולם לא מצא בישוע דבר-מה קטן, קמצן, או זעום, והוא סגד לנדיבות מתמדת ורציפה זו

אישיותו של פיליפוס הייתה רחוקה מלהרשים. לעיתים תכופות הוא כונה "פיליפוס מבית ציידה, העיר שבה חיים אנדראס ופטרוס." הוא היה נעדר חזון כמעט לחלוטין; הוא לא יכול היה לתפוש את האפשרויות הדרמטיות הטמונות במצב מסוים. הוא לא היה פסימיסט; הוא פשוט היה משמים. הוא גם נעדר עד מאוד תבונה רוחנית. הוא לא היסס לקטוע את הדרשות המעמיקות ביותר של המאסטר על-מנת לשאול שאלה מטופשת בעליל. אך ישוע מעולם לא נזף בו על חוסר המחשבה הזו; הוא נהג בו בסבלנות והתחשב בחוסר יכולתו לתפוש את המשמעויות המעמיקות של הלימוד. היטב ידע ישוע כי אילו היה נזף וולו פעם אחת בפיליפוס על כי שאל שאלות מטרידות, הייתה נזיפה מעין זו פוגעת לא רק בנשמה הכנה הזו, אלא גם פוגעת בפיליפוס עד כדי כך שלעולם הוא לא היה שואל יותר בחופשיות. היטב ידע ישוע כי בעולמות הזמן והמרחב שלו חיו מיליארדים לא יספרו של בני-תמותה דומים, בעלי מחשבה איטית, והוא רצה לעודד את כולם להרגיש חופשיים להגיע אליו עם שאלותיהם ובעיותיהם. אחרי ככלות הכול, ישוע התעניין יותר בשאלותיו המטופשות של פיליפוס מאשר בדרשה אשר אותה נשא הוא עצמו. ישוע התעניין עד מאוד בבני-אדם, בני-אדם מכל הסוגים

הכלכל של משפחת השליחים לא היה נואם מוכשר, אך הוא היה מאוד משכנע ומוצלח בעבודתו האישית. קשה היה לייש אתו; הוא פשוט דחף קדימה והיה נחוש בכל מלאכה אשר נטל על עצמו. הוא ניחן במתנה כבירה ונדירה של אמירת "בוא." כאשר ביקש המומר הראשון שלו, נתנאל, להתווכח על יתרונותיו וחסרונותיו של ישוע מנצרת, תשובתו היעילה של פיליפוס הייתה, "בוא ותראה." הוא לא היה מטיף דוגמטי, אשר האיץ בשומעיו "ללכת" — לעשות כך או אחרת. בכל המצבים שאליהם הגיע בעבודתו הוא אמר "בוא" — "בוא איתי; אני אראה לך את הדרך." ובכל צורות ושלבי ההוראה, זו הדרך היעילה ביותר. אפילו הורים יכולים ללמוד מפיליפוס כי מוטב לומר לילדיהם, "בואו אתנו, נראה לכם ונחלק אתכם את הדרך הטובה יותר," מאשר "לכו ועשו כך או אחרת."

דוגמה טובה לחוסר-יכולתו של פיליפוס להתאים את עצמו למצב חדש, אירעה כאשר הגיעו אליו היוונים לירושלים ואמרו: "אדוני, אנחנו מבקשים לפגוש את ישוע." לכל יהודי אשר היה מבקש ממנו כדבר הזה היה פיליפוס אומר "בוא." ואולם אלו היו זרים, ופיליפוס לא זכר שום הנחיה אשר קיבל מן הממונים עליו באשר למצב כזה; הדבר היחיד שעליו חשב במצב הזה היה להתייעץ עם המנהל, אנדראס, ואז ליוו שניהם

את היוונים אלישוע. ובדומה לכך, כאשר ירד לשומרון בהנחיית המאסטר, על-מנת להטיף ולהטביל מאמינים, הוא נמנע מלהניח את ידיו על כתפי המומרים לאות ולסימן שקיבלו את "רוח האמת". את זאת עשו פטרוס ויוחנן, אשר הגיעו מאוחר יותר מירושלים על-מנת לצפות בעבודה אשר עשה למען כנסיית האם

פיליפוס צלח את הזמנים הקשים של מות המאסטר, השתתף בארגון מחדש של השנים-עשר, והיה הראשון לצאת ולזכות בנשמות עבור המלכות מחוץ לשורות היהודים. הוא נחל הצלחה גדולה בעבודתו למען השומרונים, ובכל אשר עשה לאחר מכן בעבודתו למען הבשורה

אשתו של פיליפוס, אשר הייתה חברה יעילה בסגל הנשים, החלה להשתתף בפועל בעבודתו האוונגליסטית של בעלה לאחר מנוסתם מירושלים בעקבות הדיפות. אשתו הייתה אישה נטולת מורא. היא עמדה למרגלות הצלב של פיליפוס, ועודדה אותו להמשיך ולבשר את בשורות המלכות הטובות אפילו למרצחיו שלו. וכאשר תש כוחו, היא החלה לספר את סיפור הגאולה מתוך אמונה בישוע, והושתקה רק כאשר היהודים הזועמים סקלו אותה למוות. בתם הבכורה, לאה, המשיכה בעבודתם, ומאוחר יותר הפכה לנביאה המפורסמת מהיִירָאפּוֹלִיס

פיליפוס, אשר שימש בעבר ככלכל של השנים-עשר, היה אדם בעל שיעור קומה במלכות, וכבש נשמות בכל אשר הלך; הוא נצלב לבסוף בהיִירָאפּוֹלִיס בשל אמונתו, ושם הוא נקבר

נתנאל הכן

נתנאל, השליח השישי והאחרון אשר בחר המאסטר בעצמו, הובא אלישוע על-ידי חברו פיליפוס. הוא היה שותף בעסקים שונים עם פיליפוס, וכאשר פגשו את ישוע, הם נמצאו יחדיו בדרכם לפגוש ביוחנן המטביל

בן עשרים-וחמש היה נתנאל כאשר הצטרף לשורות השליחים, ורק אחד מהם היה צעיר ממנו. הוא היה הילד הצעיר במשפחה בת שבעה ילדים, והיה רווק והיחיד אשר סעד את הוריו הזקנים והחולים, אשר עמם התגורר בכנא; אחיו ואחיותיו נישאו זה מכבר, או נפטרו, ואיש מהם לא חי שם. נתנאל ויהודה איש קריות היו שני האנשים המלומדים ביותר מקרב השנים-עשר. נתנאל תכנן להפוך לסוחר

ואף כי ישוע לא העניק לנתנאל כינוי של חיבה, עד מהרה דיברו עליו השנים-עשר במונחים של כנות ויושרה. הוא היה "נטול-עורמה". וזו הייתה מידתו הטובה העיקרית; הוא היה אדם כן ואף ישר. חולשת האופי שלו הייתה

escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

^{139:5.10 (1557.4)} Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

^{139:5.11 (1557.9)} Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

^{139:5.12 (1558.1)} Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. HONEST NATHANIEL

^{139:6.1 (1558.2)} Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

^{139:6.2 (1558.3)} When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

^{139:6.3 (1558.4)} Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was "without guile." And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his

הגאוה; הוא היה גאה מאוד במשפחתו, בעירו, במוניטין שלו, ובעמו, דבר הראוי לשבח בשעה שהוא בא לידי ביטוי במידה סבירה. אך נתנאל נטה לקיצוניות בשיפוטיות אשר נקט. הוא נטה לשפוט מראש יחידים על-פי הדעות האישיות שלו עצמו. ואפילו עוד בטרם פגש את ישוע, הזדרז לשאול "המנצרת יצא טוב?" ואף אם היה גאה, נתנאל לא היה עקשן. לאחר שהביט בפניו של ישוע, הזדרז לחזור בו מדבריו

character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, "Can any good thing come out of Nazareth?" But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus' face.

במובנים רבים היה נתנאל הגאון המוזר מקרב השנים-עשר. הוא היה הפילוסוף והחולם של חבורת השליחים, אך היה חולם מאוד תכליתי. הוא התנדנד בין תקופות של פילוסופיה מעמיקה לבין תקופות של הומור קומי נדיר; כאשר היה במצב הרוח המתאים, היה קרוב לודאי מספר הסיפורים המוצלח מבין השנים-עשר. ישוע נהנה עד מאוד לשמוע את הרצאותיו של נתנאל, על דברים רציניים כמו גם על דברים בעלמא. נתנאל הלך והתייחס לישוע ולמלכות יותר ויותר ברצינות, אך מעולם לא לקח את עצמו ברצינות

139:64 (1558:9) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

השליחים כולם אהבו וכבדו את נתנאל, והוא הסתדר עם כולם באופן נפלא, למעט עם יהודה איש-קריית. יהודה סבר שנתנאל לא התייחס ברצינות הראויה לעצם היותו שליח, ופעם אחת אף העז והתלונן עליו בסתר באוזני ישוע. אמר לו ישוע: "יהודה, הישמר נא בצעדיך; ואל נא תיטוללעצמך תפקיד גדול מכפי שקיבלת. מי בינינו גדול ויכול עד כדי לשפוט את אחיו? אין זהו רצון האב כי ילדיו יעסקו בחייהם אך בדברים רציניים. אשוב ואומר: אנוכי הגעתי על-מנת שאחי, בני אנוש בשר ודם, יוכלו לשמוח, לעלות ולחיות בשפע רב יותר. אם כן, לך-לך יהודה, עשה היטב את אשר הופקד בידך, אך הנחלאחריך נתנאל לתת דין וחשבון על עצמו בפני האל." וזיכרון המאורע הזה, כמו התנסויות רבות אחרות ודומות לו, המשיך לחיות עוד זמן רב בלבו של יהודה איש-קריית, אשר השלה את עצמו

139:65 (1558:9) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: "Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father's will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God." And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

פעמים רבות, כאשר ישוע עלה אל ההר יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, והעניינים החלו להסתבך בקרב השליחים, ואפילו אנדראס כבר לא ידע כיצד לנחם את אחיו המיואשים, נהג נתנאל להפיג את המתח באמצעות מעט פילוסופיה, או בעזרת הבזק הומור; והיה לו הומור משובח

139:66 (1559:1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

נתנאל הופקד על הדאגה למשפחותיהם של שנים-עשר השליחים. לעתים תכופות הוא נעדר מאספות השליחים, מכיוון שמיהר לצאת אל הבתים של אלו אשר הופקד עליהם, ושמחלה, או כל דבר יוצא-דופן אחר, פקד אותם. השנים-עשר חשו תחושת ביטחונם ששלום משפחותיהם ורווחתן הופקדו בידי האמונת של נתנאל

139:67 (1559:2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

התכונה שנתנאל העריץ יותר מכל בישוע

139:68 (1559:3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating

הייתה סובלנותו. מעולם הוא לא עייף מלהגות ברוחב דעתו ובאהדתו הנדיבה של בן האדם

אביו של נתנאל (בר-תולמי) נפטר מעט לאחר פנטקוסט, ולאחר מותו נדד השליח למסופוטמיה ולהודו, שם בישר את בשורות המלכות הטובות והטביל מאמינים. אחיו מעולם לא ידעו מה עלה בגורל אחיהם הפילוסוף, המשורר ואיש ההומור. ואולם, גם הוא היה גדול במלכות, ועשה רבות למען הפצת תורתו של המאסטר, אף-על-פי שהוא לא השתתף בארגון הכנסייה הנוצרית. נתנאל מת בהודו

the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

^{139:6.9 (1559:4)} Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

מתי לוי

השליח השביעי, מתי, נבחר בידי אנדראס. מתי נולד למשפחת גובי מס, או פקידי ממלל ציבוריים, אך בעצמו היה גובה מכס בכפר נחום, שם התגורר. הוא היה בן שלושים-ואחת, נשוי, ולו ארבעה ילדים. הוא היה אדם אמיד באופן יחסי, בעל הממון היחידי מקרב חבורת השליחים. הוא היה איש עסקים טוב, אדם אשר התרועע היטב בחברה, וניחן ביכולת להתחבר בקלות ולהסתדר עם מגוון גדול של אנשים

אנדראס מינה את מתי כנציגם הפיננסי של השליחים. במובן מסוים, הוא שימש כסוכן פיננסי וכאיש יחסי הציבור של ארגון השליחים. הייתה לו עין טובה לזיהוי טבע האדם, והוא היה תועמלן יעיל. ואף כי קשה לצייר את אישיותו, הוא היה תלמיד כן מאוד, ואמונתו במשימתו של ישוע ובוודאותה של המלכות הלכה וגדלה. ישוע מעולם לא העניק ללוי כינוי חיבה, אך אחיו השליחים כינו אותו על-פי-רוב בשם "אספן הכספים"

נקודת החוזקה של לוי הייתה דבקותוהשלמה במשימה. העובדה כי הוא, פקיד ציבור, התקבל על-ידי ישוע ושליחיו גרמה לגובה המסים לשעבר להרגיש אסיר-תודה עד מאוד. אך לשאר השליחים, לעומת זאת, ובמיוחד לשמעון הקנאי וליהודה איש-קריית, נדרש מעט יותר זמן על-מנת להסכין לנכוחותו של פקיד הציבור בקרבם. חולשתו של מתי הייתה השקפת עולמו קצרת הרואי והחומרנית. אך בחלוף החודשים, הוא התקדם עד מאוד בתחומוהזה. הוא, כמובן, נאלץ להיעדר מהרבה מן השיעורים החשובים ביותר, כאשר הוא מילא את חובתו למלא את הקופה

יותר מכל, העריך מתי בישוע את נטייתו לסלוח. הוא לא פסק מלספר שעל-מנת למצוא את האל נדרשת אמונה בלבד. הוא נהג להתייחס למלכות כאל "עסקי מציאת האל"

ואף כי מתי היה אדם בעל עבר, הוא נתן את

7. MATTHEW LEVI

^{139:7.1 (1559:5)} Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

^{139:7.2 (1559:6)} Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

^{139:7.3 (1559:7)} Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

^{139:7.4 (1559:8)} It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

^{139:7.5 (1560:1)} Though Matthew was a man with a past,

המיטב שבו, ובחלוף הזמן היו עמיתיו גאים במעשיו של פקיד הציבור. הוא היה אחד מן השליחים אשר רשם בפירוט את אמירותיו של ישוע, ורשימות אלה שימשו במועד מאוחר יותר את איזדור בעת שהעלה על הכתב את סיפור מעשיו ודבריו של ישוע, סיפור אשר נודע כבשורה על-פי מתי

he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

חייו הגדולים, המועילים, של מתי, איש העסקים וגובה המכס של כפר נחום, היו הנתב אשר באמצעותו אלפים על-גבי אלפים של אנשי עסקים, פקידי ציבור ופוליטיקאים אחרים, זכו לשמוע במרוצת הדורות אף הם את קולו המזמין של המאסטר קורא להם "בואו אחרי". מתי אכן היה פוליטיקאי ממולח, אך הוא שמר על נאמנות כבירה לישוע, והקדיש את עצמו במסירות למשימת הדאגה למימון כלכלתם של שליחי המלכות הקרבה

^{139:7.6 (1560.2)} The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

נוכחותו של מתי בקרב השנים-עשר הייתה האופן שבו שער המלכות נותרו פתוחים בפני המוני נשמות מדוכאות ומנודות, אשר החשיבו את עצמן זה מכבר כבלתי-ראויות לנחמה דתית. גברים ונשים מדוכאים ומנודים נהרו על-מנת לשמוע את ישוע, והוא מעולם לא דחה מי מהם

^{139:7.7 (1560.3)} The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

מתי קיבל את תרומות המאמינים, אשר הציעו מנדבת לבם, ומאלו אשר באו ללמוד מן המאסטר, אך הוא מעולם לא ביקש במפורש תרומות מן ההמונים. הוא עשה את כל מלאכת הכספים באופן שקט ואישי, ומרבית התרומות הגיעו מן המאמינים אשר השתייכו למעמדות המבוססים יותר. כמעט את כל ההון הצנוע שלו עצמו הוא הקדיש לעבודתם של המאסטר והשליחים, ואולם, להם מעולם לא נודעה נדיבותו, למעט לישוע, אשר ידע על הכול. מתי התלבט אם לתרום לקופת השליחים בגלוי, מכיוון שחשש כי ישוע והשליחים יחשיבו את הונו כמוכתם; ולכן הוא נתן הרבה בשם של מאמינים אחרים. במהלך החודשים הראשונים, כאשר מתי ידע כי נוכחותו בקרבם עומדת פחות או יותר למבחן, הוא התפתה לספר להם כי לעיתים קרובות היה זה כספו אשר קנה את לחם יומם, אך הוא עמד בפיתוי. כאשר הסלידה מפקיד הציבור הפכה גלויה, בער בקרבו של לוי הדחף לגלות להם את נדיבותו, אך תמיד הוא הצליח לעצור בעד עצמו

^{139:7.8 (1560.4)} Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

כאשר הכספים שבקופה לא הספיקו להוצאות השבוע הצפויות, נהג לוי לכסות ברוחב יד את הסכום הנדרש מכיסו שלו. וגם, לעיתים כאשר התעניין עד מאוד בלימודיו של ישוע, הוא העדיף להישאר ולהקשיב לשיעור, אף שידע כי יאלץ להשלים מכיסו את הסכום שאותו שלא גייס. ואולם, לוי אכן כמה כי ישוע יידע שמרבית הכספים הגיעו מכיסו! הוא לא שיער בנפשו כי המאסטר ידע על הכול. השליחים כולם הלכו לעולמם מבלי שידעו כי מתי תרם לטובתם כספים רבים כל-כך, עד שכאשר יצא לשליחות

^{139:7.9 (1560.5)} When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that,

המלכות, לאחר תחילת הרדיפות, הוא נותר חסר-פרוטה הלכה למעשה

כאשר, בשל הרדיפות, עזבו המאמינים את ירושלים, נסע מתי צפונה על-מנת לבשר את בשורת המלכות ולהטביל מאמינים. עמיתיו השליחים איבדו את הקשר עמו, אך הוא המשיך הלאה, הטיף והטביל בסוריה, בקפדוקיה, בגלטיה, בביתניה ובתראקיה. ובתראקיה עצמה, בליסימכיה, חברו כמה יהודים לא מאמינים לחיילים הרומים והביאו למותו. ופקיד הציבור הזה, אשר נולד מחדש, מת כמנצח, חדור באמונת הגאולה אשר למד מן מאסטר בעת שהותו על-פני האדמה

when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

^{139:7.10 (1560.6)} When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

תומאס דידמוס

תומאס היה השליח השמיני, ואותו בחר פיליפוס. בזמנים מאוחרים יותר הוא נודע בכינוי "תומאס המפקפק", אך אחיו השליחים לא ראוהו כספקן כרוני ממש. אמת היא שהיה בעל דעת לוגית וספקנית, אך הוא ניחן בסוג של נאמנות אמיצה, אשר הקשתה על אלו אשר הכירוהו היטב מלהתייחס אליו כספקן גרידא

בן עשרים-ותשע היה תומאס בעת שהצטרף לשורות השליחים, נשוי ואב לארבעה ילדים. לפניו הוא שימש כנגר וכבונה באבן, אך לאחרונה הפך לדייג וחי בטריכאה, אשר שכנה בגדה המערבית של הירדן, סמוך לשפך הכנרת. והוא נחשב כאזרח המוביל של הכפר הקטן הזה. ואף כי לא היה בעל השכלה רחבה, הוא ניחן בדעת חריפה והגיונית ונולד להורים מצוינים אשר התגוררו בטבריה. תומאס היה המוח האנליטי האמיתי היחיד מבין השנים-עשר; הוא היה איש המדע האמיתי של חבורת השליחים

ראשית חייו של תומאס היו מצערים; הוריו לא נהנו מחיי נישואין מאושרים, ועובדה זו התבטאה בחיי הבוגרים של תומאס. בבגרותו הוא פיתח אופי מאוד פוגעני ומחרחר ריב. אפילו אשתו שמחה לראות אותו מצטרף לשליחים; המחשבה כי בעלה הפסימיסט ייעדר רוב הזמן מן הבית מילאה אותה תחושת הקלה. תומאס גם ניחן בנטייה לחשדנות, אשר מאוד הקשתה על אחרים להסתדר עמו בשלום. בתחילה תומאס מאוד הטריד את פטרוס, עד כדי כך שזה התלונן באזני אחיו, אנדראס, כי תומאס "מרושע, מכוער ותמיד חשדן". אך ככל שהכירו את תומאס יותר, כך למדו חבריו לחבב אותו יותר. הם גילו כי הוא כן מאוד ונאמן ללא-דופי. ואף-על-פי שהיה כן לחלוטין, דובר אמת ללא-דופי, מטיבו הוא נטה למצוא פגם והפך להיות פסימיסט אמיתי. המוח האנליטי שלו הוכתם בחשדנותו. בזמן שהתחבר לשנים-עשר, ובא במגע עם

8. THOMAS DIDYMUS

^{139:8.1 (1561.1)} Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

^{139:8.2 (1561.2)} When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

^{139:8.3 (1561.3)} The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and always suspicious." But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real

אופיו הנמצל של ישוע, הוא היה שריו זה מכבר בתהליך מתמשך של אובדן האמונה בבני האדם. החיבור למאסטר החל מיד להתמיר את כל מזגו של תומאס, וגרם לשינויים כבירים באופן שבו הגיבה דעתו אלאחיו בני האדם

נקודת החוזק הגדולה של תומאס הייתה מוחו האנליטי המשובח, שאליו נלווה אומץ ללא-חת – לאחר שגמר אומר בדעתו. חולשתו הגדולה הייתה החשדנות הספקנית שלו, שעליה לא הצליח להתגבר לגמרי בכל תקופת חייו בגוף

בארגון של השנים-עשר, תומאס מונה לנהל ולארגן את התנועה ואת לוח הזמנים, והוא ניהל בכישרון את העבודה ואת תנועת סגל השליחים. הוא היה מנהל טוב ואיש עסקים מעולה, אך מה שעיב אותו היו מצבי הרוח הרבים שלו; יום אחד הוא היה אדם אחד ולמחרת היה לאדם אחר. עת הצטרף לשליחים, הוא נטה להרהורים מלנכוליים, אך המגע עם ישוע ועם השליחים הצליח לרפאו כמעט לחלוטין מן האופן המורבידי שבו הוא התבונן בתוך עצמו

ישוע מאוד נהנה מתומאס וניהל עמו שיחות אישיות ארוכות רבות. נוכחותו בקרב השנים-עשר ניחמה עד מאוד את כל הספקנים הכנים, ועודדה אנשים מוטרדים רבים להצטרף למלכות, גם אם הם לא יכלו להבין את כל ההיבטים הרוחניים והפילוסופיים של מה שלימד ישוע. השתייכותו של תומאס לחבורת השנים-עשר היוותה הכרזה תמידית על כך שישוע אהב אפילו את הספקנים הכנים

השליחים האחרים העריצו תכונה יוצאת-דופן כזו או אחרת באישיותו השלמה של ישוע, אך תומאס העריץ את המאסטר שלו בשל אותו איזון נשגב של אופיו. וכך הלכו וגברו הן הערכתו של תומאס, והן הכבוד אשר רחש, לאותו אחד, אשר היה אוהב ורחום, ויחד עם זאת הגון וישר ללא פשרות; כה רגוע ויחד עם זאת אף-פעם לא אדיש; כה עוזר ואוהד ויחד עם זאת אף-פעם לא מתערב או משתלט; כה חזק, ויחד עם זאת עדין כל-כך; כה חיובי ויחד עם זאת אף-פעם לא קשוח או גס; כה עדין ויחד עם זאת אף-פעם לא מתלבט; עדין ותמים כל-כך ויחד עם זאת כה חסון, אגרסיבי ובעל עוצמה; כה אמיץ באמת ובתמים, ויחד עם זאת אף-פעם לא נחפז או מטופש; כה אוהב את הטבע ויחד עם זאת חף לחלוטין מן הנטייה להעריך את הטבע; כל-כך המוריסטי ושובב, ויחד עם זאת חף מכל קלות ראש ואיוולת. סימטריה זו שבאישיותו של ישוע, אשר לא הייתה כדוגמתה, הייתה זו אשר כה הקסימה את תומאס. מבין השנים-עשר, ככל הנראה הוא זה אשר הבין יותר מכולם הבנה אינטלקטואלית את ישוע והעריך את אישיותו

בהתייעצויות אשר ערכו השנים-עשר היה תומאס תמיד זהיר, ותמך בראש ובראשונה בהתנהלות זהירה. ואולם, אם השמרנות שלו לא

pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

^{139:8.4 (1561.4)} Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

^{139:8.5 (1561.5)} In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

^{139:8.6 (1561.6)} Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

^{139:8.7 (1562.1)} The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

^{139:8.8 (1562.2)} In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or

עמדה במבחן ההצבעה, או שפסקו כנגדה, תמיד היה הראשון אשר ביקש להוציא אל הפועל, וללא-מורא, את התוכנית אשר עליה הוחלט. שוב ושוב הוא עמד אל מול פרויקט כזה או אחר, בטענה שהוא מטופש או יומרני; הוא התווכח עד הסוף המר, אך כאשר אנדראס העמיד את ההצעה להצבעה, ולאחר שהשנים-עשר בחרו להוציא אל הפועל את מה שהוא נלחם בתוקף כנגדו, היה תומאס הראשון לקרוא להם "קדימה, בואו!" הוא ידע להפסיד בכבוד. הוא לא נטר טינה או נפגע. שוב ושוב הוא עמד כנגד הצעות אשר העמידו את ישוע בסכנה; ואולם, כאשר החליט המאסטר להעמיד את עצמו בסכנה, כאשר החליט לקחת את הסיכון, היה זה תומאס אשר קרא לשליחים באומץ ואמר, "בואו חברים, נלכה גם אנחנו ונמות עמו!"

במובנים מסוימים דמה תומאס לפיליפוס; גם הוא רצה "שייראו לו", אבל הספקות אשר הביע כלפי חוץ התבססו על מנגנון אינטלקטואלי שונה לגמרי. תומאס היה אנליטי, ולא ספקן גרידא. וככל שהדבר נגע לאומץ פיזי אישי, הוא היה מן האמיצים ביותר מקרב השנים-עשר

לתומאס היו ימים רעים מאוד; לעיתים הוא נתקף עצבות ועגמומיות. אובדן אחותו התאומה, בהיותו בן תשע, גרם לו בצעירותו לצער רב והוסיף לקשיים אשר חווה במצבי הרוח שלו בשלבים מאוחרים יותר בבגרותו. כאשר תומאס נתקף ייאוש, לפעמים סייע בעדו נתנאל, לפעמים פטרוס, ולעיתים תכופות אחד משני התאומים לבית חלפי. למרבה הצער, תמיד הוא ניסה להתרחק ממגע עם ישוע כאשר הוא נתקף דיכאון כבד. אך המאסטר ידע על כל אלו, והבין ואהד את השליח שלו כאשר זה נתקף כך בדיכאונות ובספקות

לעיתים קיבל תומאס רשות מאנדראס להתבודד לנפשו במשך יום או יומיים. אך עד מהרה הוא למד כי לא היה בכך מן החוכמה; הוא גילה כי כאשר נתקף ייאוש, מוטב היה לו להיצמד לעבודתו ולהישאר בקרבת חבריו. אך בלא-תלות במה שאירע בחייו הרגשיים, הוא התמיד ושימש כשליח. כאשר הגיע הזמן לנוע קדימה, תמיד היה זה תומאס אשר קרא "בואו!"

תומאס היווה דוגמה חיה לאדם אשר הטיל ספק, עמד מולו ויכול לו. הוא ניחן בדעת כבירה; הוא לא היה ספקן גרידא. הוא ניחן במחשבה לוגית; והוא שימש כמבחן האמת עבור ישוע ויתר השליחים. אלמלא הייתה עבודתו של ישוע אמיתית, הוא לא היה מצליח לשמור אדם כמו תומאס לידי כלל אורך הדרך. תומאס ניחן ביכולת חדה וברורה להבחין בעובדות. והוא היה נוטש את כולם בפעם הראשונה שבה היה חש בתרמית או בהטעיה. ואף-על-פישמדענים יתקשו להבין לגמרי את ישוע ואת עבודתו על-פני

overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

^{139:8.9 (1562.3)} Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

^{139:8.10 (1562.4)} Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

^{139:8.11 (1562.5)} Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

^{139:8.12 (1562.6)} Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived

האדמה, חי בסמוך למאסטר, ולבני האדם אשר נלוו אליו, אדם בעל מוח מדעי אמיתי – תומאס דידימוס – והוא האמין בישוע מנצרת

לתומאס נכחו ימים קשים בתקופת המשפט והצליבה. במשך זמן-מה הוא היה שבו בעומק הייאוש, אך הוא הצליח למצוא את האומץ שבו, לדבוק בשליחים ולקבל עמם את פני ישוע בכנרת. למשך זמן-מה הוא נכנע לספקות ולייאוש אשר כרסמו בו, אך לבסוף מצא את האומץ שבו וניער מחדש. לאחר פנטקוסט, הוא השיא עצות של חוכמה לשליחים, וכאשר הרדיפות פיזרו את המאמינים לכל עבר, הוא יצא לקפריסין, כרתים, חופי צפון-אפריקה וסיציליה, ושם בישר את בשורות המלכות הטובות והמשך להטביל מאמינים. תומאס המשיך להטיף ולהטביל עד אשר נעצר בידי סוכני השלטון הרומי, והוצא להורג במלטה. שבועות מספר לפני פטירתו, הוא החל לכתוב על אודות חייו ותורתו של ישוע

and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

^{139.8.13 (1563.1)} Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

ו- 10. יעקב ויהודה חלפי

יעקב ויהודה לבית חלפי, הדייגים התאומים אשר התגוררו בסמוך לכורזים, היו השליחים התשיעי והעשירי במספר, אשר אותם בחרו יעקב ויוחנן זבדיה. הם היו בני עשרים-ושש ונשואים. ליעקב היו שלושה ילדים וליהודה שניים

אין הרבה מה לומר על שני הדייגים הפשוטים הללו. הם אהבו את המאסטר שלהם וישוע אהב אותם, אך הם מעולם לא הפריעו לו בעת שהרצה על-מנת לשאול דבר-מה. הם הבינו מעט מאוד מן השיחות הפילוסופיות ומן הדיונים התיאולוגיים אשר ניהלו עמיתיהם השליחים, אך הם שמחו להימנות על קבוצת אנשים רבי-עוצמה מעין אלה. שני הגברים הללו דמו מאוד זה לזה בהופעתם, במאפייניהם המנטאליים ובשיעור ההבחנה הרוחנית שלהם. ומה שניתן לומר על האחד, תקף גם לגבי השני

אנדראס הטיל עליהם לפקח על ההמונים. בשעת ההטפה הם שימשו כסדרנים הראשיים, וככלל שימשו כנערים המשרתים של השנים-עשר. הם סייעו לפיליפוס עם האספקה, מסרו כספים מטעם נתנאל למשפחות, ותמיד היו מוכנים ומזומנים להושיט יד למי מן השליחים

המוני פשוטי העם התעודדו מאוד משמצאו שניים שכמותם, אשר זכו למקום של כבוד בין השליחים. העובדה כי שני התאומים הממוצעים הללו התקבלו כשליחים סייעה להביא אל המלכות המונית מאמינים בעלי אמונה רופפת. כמו כן, פשוטי העם קיבלו ביתר-הבנה את העובדה שמי שפיקח עליהם וניהל אותם דמה להם מאוד

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

^{139.9.1 (1563.2)} James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

^{139.9.2 (1563.3)} There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

^{139.9.3 (1563.4)} Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

^{139.9.4 (1563.5)} The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were

very much like themselves.

^{139.9.5 (1563.6)} James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were "the least of all the apostles"; they knew it and felt cheerful about it.

^{139.9.6 (1563.7)} James Alpheus especially loved Jesus because of the Master's simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

^{139.9.7 (1564.1)} Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master's unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

^{139.9.8 (1564.2)} The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

^{139.9.9 (1564.3)} And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

^{139.9.10 (1564.4)} Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: "But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?"

ליעקב וליהודה— שנקראו גם תדי ולבי— לא היו נקודות חזקות או חלשות. כינויי החיבה אשר נתנו להם השליחים היו ביטויי חיבה לעובדת היותם ממוצעים. הם היו "הפחותים שבשליחים"; הם ידעו שכך היה הדבר ושמחו בכך

יעקב חלפי אהב במיוחד את פשטותו של המאסטר. התאומים לא יכלו להבין את דעתו של ישוע, אך בהחלט תפשו את הקשר האוהד בינם לבין לבו של המאסטר. דעתם הייתה מסדר נמוך; ואפילו, ובכל הכבוד הראוי, אפשר לכתותם טיפשים, אך הטבע הרוחני שלהם חווה חוויה אמיתית. הם האמינו בישוע; הם היו בניו של האל ועמיתים למלכות

יהודה חלפי נמשך אלישוע משום שהיה עניו ללא יומרות. ענווה שכזו, אשר אליה מלוותה אישיות של כבוד, יצרה רושם מושך בעיניו של יהודה. העובדה שישוע נהנה תמיד משקט ביחס לפעולותיו הבלתי-שגרתיות, הטילה רושם כביר על ילד פשוט זה של הטבע

התאומים היו בעלי מזג טוב, אנשים עוזרים ופשוטים מטבעם, והיו אהובים על-ידי כולם. ישוע קיבל את הצעירים הללו, אשר היו בעלי כישור אחד בלבד, למקום של כבוד בסגל הצוות האישי שלו במלכות, משום שבעולמות החלל חיות מיליוני נשמות פשוטות אחוזות פחד שכאלה, אשר גם אותן הוא מבקש לקבל אלשורות המאמינים הפעילים הנהנים מקשר של אמונה עמו ועם רוח האמת הניגרת שלו. ישוע איננו מזלזל בקטנות, רק ברוע ובחטא. יעקב ויהודה אכן היו קטנים, אך גם נאמנים. הם היו פשוטים ובורים, אך יחד עם זאת, בעלי לב רחב, נעימים ונדיבים

וכמה גאים היו האנשים הפשוטים הללו ביום שבו סירב המאסטר לקבל אדם עשיר אחד כחסיד, אלא לאחר שימכור את רכושו ויסייע לעניים. כאשר שמע זאת ההמון, וכאשר ראה את התאומים בחבורת יועציו, הם ידעו אל נכון כי ישוע לא נשא פני איש. אך ורק מוסד אלוהי – מלכות השמים – יכול היה להיבנות על בסיס יסודות אנושיים ממוצעים שכאלה

במהלך כל הקשר שלהם עם ישוע, שאלו התאומים שאלות בפומבי רק פעם או פעמיים. יהודה פעם הסתקן ושאל את ישוע שאלה לאחר שהמאסטר דיבר על כך שיחשוף עצמו בפתיחות לעולם. הוא קצת התאכזב כאשר הבין שלא יוותרו יותר סודות בקרב השנים-עשר, והעז ושאל: "אבל, מאסטר, כאשר תכריז על עצמך בפתיחות לעולם, כיצד נוכל אנחנו ליהנות באופן מיוחד מטובך

התאומים שירתו נאמנה עד הסוף, עד לימי המשפט, הצליבה והייאוש החשוכים. הם מעולם לא איבדו את אמונת לבם בישוע, והיו הראשונים (לאחר יוחנן) להאמין בתחייתו מן המתים. ואולם, הם לא הצליחו להבין את כינונה של המלכות. מעט לאחר צליבתו של המאסטר שלהם, הם שבו אלמשפחותיהם ואלרשתותיהם; תמה ונשלמה מלאכתם. הם לא היו מוכשרים ללחום את קרבות המלכות המורכבים יותר. אך בחייהם ובמותם נותרו מודעים לכך שהם כובדו ובזרכו בארבע שנים של קשר אישי אינטימי עם בן של האל, בורא ושליט של יקום

^{139:9.11 (1564.5)} The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

שמעון הקנא

שמעון הקנא, השליח האחד-עשר, נבחר על-ידי שמעון פטרוס. הוא היה אדם מוכשר ממשפחה טובה, אשר חי עם משפחתו בכפר נחום. בן עשרים-ושמונה היה בעת שהצטרף לחבורת השליחים. הוא היה מתסיס רושף אש ואדם אשר דיבר הרבה וללא מחשבה. בטרם הקדיש את עצמו במשרה מלאה לארגון הקנאים הלאומי, הוא עסק במסחר בכפר נחום

שמעון הקנא הופקד על המנוחה והפנאי של חבורת השליחים, והוא אירגן ביעילות רבה את חיי המשחק ואת פעילויות הפנאי של השנים-עשר

הנקודה החזקה של שמעון הייתה נאמנות מעוררת השראה. כאשר השליחים מצאו גבר או אישה אשר התחבטו ולא יכלו להחליט באשר לניסיתם למלכות, הם היו קוראים לשמעון. בדרך כלל נדרשו לטוען הנלהב הזה כחמש-עשרה דקות בכדי לשכנע בזכות הגאולה דרך אמונה, ליישב את כל הספקות ולהסיר את חוסר-היכולת להחליט, ובכך לראות נשמה חדשה נולדת "לחירות האמונה ושמחת הגאולה"

הנקודה החלשה ביותר של שמעון הייתה נטייתו לחומריות. הוא לא הצליח לשנות את עצמו במהירות מלאומן יהודי לאדם בעל נטייה רוחנית ומודעות בין-לאומית. עבורו, ארבע שנים היו תקופה קצרה מדי לביצוע התמרה אינטלקטואלית ורגשית מעין זו, אך ישוע תמיד נותר סבלן

התכונה של ישוע אשר אותה כה העריך שמעון הייתה שלווה של המאסטר, בטחונו, קור רוחו, ונינוחות אשר אין-ניתן להסבירה

ואף כי שמעון היה מהפכן נלהב, זרד בווער ומתסיס ללא-חז, הוא הכניע בהדרגה את טיבו המשולב, עד שהפך למטיף יעיל ורב עוצמה של "שלום בארץ ורצון-טוב בקרב בני האדם". שמעון היה מתדיין מהולל; הוא אהב להתווכח. וכאשר נדרש להתמודד עם מוחותיהם המשפטיים של היהודים המלומדים, או עם ההתפלפלויות האינטלקטואליות של היוונים, היה זה שמעון אשר הופקד על המלאכה

11. SIMON THE ZEALOT

^{139:11.1 (1564.6)} Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

^{139:11.2 (1564.7)} Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

^{139:11.3 (1564.8)} Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the "liberty of faith and the joy of salvation."

^{139:11.4 (1565.1)} Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

^{139:11.5 (1565.2)} The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

^{139:11.6 (1565.3)} Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of "Peace on earth and good will among men." Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

הוא היה מורד מטבעו וחונך להיות איקונוקלסט, אך ישוע שכנע אותו לאמץ את המושגים הגבוהים יותר של מלכות השמים. הוא תמיד הזדהה עם תנועות המחאה, אך כעת הצטרף לתנועת הקדמה, זו של ההתקדמות הבלתי-מוגבלת והנצחית של הרוח ושל האמת. שמעון היה אדם אשר הפגין נאמנות עצומה, התמסר בחום אישי, ואהב את ישוע עמוקות

ישוע לא פחד להיות מזוהה עם אנשי עסקים, פועלים, אופטימיסטים, פסימיסטים, פילוסופים, סקפטיים, פקידי ציבור, פוליטיקאים ולאומנים

המאסטר שוחח עם שמעון שיחות רבות, אך מעולם לא הצליח להפוך את הלאומן היהודי הנלהב הזה לבעל נטייה בין-לאומית. פעמים רבות אמר ישוע לשמעון כי אכן טוב לבקש שיפור בסדרי החברה, הכלכלה והפוליטיקה, אך תמיד הוסיף כי: "אין הדבר מעניינה של מלכות השמים. אנחנו מחויבים לעשות את רצון האב. מעיינינו נתונים להיותנו שגרירים של ממשלה רוחנית של מעלה, והננו נדרשים לייצג את רוק את הרצון האלוהי, ואת אופיו של האב אשר עומד בראש הממשלה אשר הסמיכה אותנו." שמעון התקשה להבין, אך בהדרגה הוא החל לתפוש משהו מן המשמעות של מה שלימד המאסטר

לאחר שנפוצו השליחים בשל הרדיפות בירושלים, שמעון פרש באופן זמני. הוא היה שבור, פשוטו כמשמעו. כלאומן וכפטריוט הוא נכנע בפני הסמכות של תורת ישוע; וכעת הכול היה אבוד. הוא היה מיאוש, אך לאחר שנים מספר הוא נמלא תקוות מחודשות ויצא לבשר את בשורת המלכות

הוא הלך לאלכסנדריה, ולאחר שעבד במעלה הנילוס חדר ללבה של אפריקה, ובכל מקום הטיף לבשורת ישוע והטביל מאמינים. וכך הוא עמל עד אשר זקן ונחלש. הוא מת ונקבר בלבה של אפריקה

^{139:11.7 (1565.4)} He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

^{139:11.8 (1565.5)} Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

^{139:11.9 (1565.6)} The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: "That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear." It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master's teaching.

^{139:11.10 (1565.7)} After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus' teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

^{139:11.11 (1565.8)} He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

יהודה איש-קריית

נתנאל היה זה אשר בחר את יהודה איש-קריית, השליח השנים-עשר. יהודה נולד בקריית, עיר קטנה בדרום יהודה. הוריו עברו ליריחו כאשר היה נער, ושם הוא התגורר ועבד בעסקי אביו השונים, עד שהחל להתעניין במסריו ובעבודתו של יוחנן המטביל. הוריו של יהודה היו צדוקים, והם נישלו אותו כאשר הצטרף לשורות חסידי יוחנן

כאשר נתנאל פגש את יהודה בטריכאה, חיפש זה עבודה במפעל לייבוש דגים בקצה הדרומי של הכנרת. בן שלושים ורווק היה עת הצטרף לחבורת השליחים. ככל הנראה היה

12. JUDAS ISCARIOT

^{139:12.1 (1565.9)} Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

^{139:12.2 (1565.1)} When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he

המלומד ביותר מבין השנים-עשר, והיחיד במשפחת השליחים של המאסטר אשר בא מחבל יהודה. יהודה לא ניחן בתכונה חזקה אחת, אף כי כלפי חוץ נדמה היה שהוא ניחן במאפיינים תרבותיים ובכישורים רבים. הוא ניחן במחשבה טובה, אף כי לא תמיד חשב באמת ובכנות. יהודה כלל לא הבין את עצמו; הוא לא היה כן באופן שבו הוא התייחס אל עצמו.

אנדראס מינה את יהודה לגזבר של השנים-עשר, תפקיד שהיה בהחלט מוכשר לבצע, ועד לזמן שבו בגד במאסטר שלו, הוא מילא את תפקידו בכנות, בנאמנות וביעילות רבה.

מעבר לאישיותו המקסימה והמושכת ככלל של ישוע, יהודה לא העריץ בו תכונה מסוימת באופן מיוחד. יהודה מעולם לא הצליח להתעלות מעבר לדעותיו הקדומות ביחס לחבריו תושבי הגליל; הוא אפילו ביקר בלבו את ישוע ביחס לדברים רבים. בן יהודה המסופק מעצמו העז לבקר תכופות בלבו את זה אשר אחד-עשר מן השליחים ראו בו אדם מושלם, זה אשר "כולו מחמדים ודגול מִרְבָּבָה". הוא אכן חשב כי ישוע היה חששן, ובמידה מסוימת אף פחד להשתמש בכוחו ובסמכותו.

יהודה היה איש עסקים טוב. על-מנת לנהל את ענייניו הכספיים של אידאליסט כישוע, שלא לדבר על ההתמודדות עם ההתנהלות העסקית המפוזרת של כמה משליחיו, נדרשו טקט, יכולת וסבלנות, כמו גם מסירותמדיקדת. יהודה אכן היה מנהל גדול, איש פיננסים מוכשר ומרחיק ראות. והוא היה משוגע לארגון. איש מן השנים-עשר מעולם לא ביקר את יהודה. ככל שהם ידעו, יהודה איש-קריות היה גזבר אשר אין-שני-לו, אדם מלומד, שליח נאמן (אם כי לעיתים ביקורתי), ומוצלח מאוד בכל מובן. השליחים אכן אהבו את יהודה; הוא באמת היה אחד מהם. הוא ודאי האמין בישוע, אך אנו מסופקים אם אכן אהב את המאסטר בלב שלם. המקרה של יהודה מדגים את האמת בפסוק: "יֵשׁ דָּרֶךְ יֵשׁר לְפָנַי אִישׁ, וְאַחֲרֵיהָ דָּרֶכַי מָוֶת." בהחלט ניתן ללכת שולל אחר אותה תרמית שקטה אשר מתאימה את עצמה בנועם לנתיבי החטא והמוות. היו בטוחים כי יהודה מעולם לא בגד כלכלית במאסטר ובחבריו שליחים. כסף לא יכול היה להיות המניע אשר גרם לו לבגוד במאסטר.

יהודה היה בנם היחיד של הורים לא חכמים. בצעירותו פונק ולוטף; הוא היה ילד מפונק. כשבגר, הוא הגזים באופן שבו החשיב עצמו. הוא לא ידע להפסיד בכבוד. הייתה לו תפישה שגויה ומעוותת של ההוגנות; הוא נטה לאפשר לעצמו לשנוא ולחשוך. הוא היה אומן במתן פירוש שגוי למילים ולמעשים של חבריו. במשך כל ימי חייו טיפח יהודה הרגל של נקמה במי

joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:123 (1566:2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:124 (1566:3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the "one altogether lovely and the chiefest among ten thousand," this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:125 (1566:4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iscariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: "There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death." It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:126 (1566:5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the

שחשב שהתייחס אליו שלא כראוי. הוא תפס את הערכים ואת הנאמנות באופן שגוי

עבור ישוע, יהודה היווה הרפתקה של אמונה. מן ההתחלה הכיר המאסטר היטב בחולשתו של השליח הזה, והכיר במלוא הסכנות של צירופו לחבורה. אך מטבעם נותנים בני האל להעניק להוויה ברואה הזדמנות מלאה ושווה להינצל ולהיגאל. ישוע רצה שבני התמותה בעולם הזה, כמו גם הצופים באין-ספור העולמות האחרים, ידעו כי אפילו כאשר קיים ספק באשר לנמתו ולשיעור מסירותו של היצור למלכות, תמיד נוהגים שופטי האדם לקבל את המועמד המוטל בספק. דלת חיי הנצח פתוחה בפני כולם; "כל החפץ לבוא, רשאי לבוא"; אין כלל מגבלות, או דרישות, פרט לאמונה של זה אשר נכנס

זוהי בדיוק הסיבה לכך שישוע הסכים שיהודה ימשיך עד הסוף ממש, בעשותו לעולם כל דבר אשר בגדר האפשרי על-מנת להתמיר את השליח החלש והמבולבל ולשמור עליו. ואולם, כאשר האור אינו מתקבל באופן כן, וכאשר אין חיים לפיו, הוא נוטה להפוך לאפלה בתוככי הנשמה. יהודה גדל בהבנתו השכלית את לימודו של ישוע על אודות הממלכה, אבל הוא לא התקדם ברכישת האופי הרוחני, כפי שעשו יתר השליחים. הוא כשל בעשיית התקדמות אישית מספקת בהתנסותו הרוחנית

בהדרגה הפך יהודה מריר בעקבות הצטברות האכזבה האישית, ולבסוף הפך קורבן של זעמו. רגשותיו נפגעו פעמים רבות, והוא הפך חשדן באופן בלתי-רגיל בטובים שבחבריו, ואפילו במאסטר עצמו. הוא הפך אובססיבי בכל הקשור לרעיון להגיב, ובאמצעות כל דבר אשר יכול היה לנקום את נקמתו, וכן, אפילו דרך בגידה בעמיתיו ובמאסטר שלו

אך הרעיונות המרושעים והמסוכנים הללו לא קרמו עור וגידים, עד ליום שבו אישה אסירת-תודה שפכה פך מרקחת יקרה על רגליו של ישוע. יהודה חשב שהדבריהן סר-טעם, וכאשר מחאתו הפומבית הושקטה באחת על-ידי ישוע לאוזני כל, או אז הוגדשה הסאה. מאורע זה גרם לגיוס של כל השנאה, הכאב, הרוע, הדעות הקדומות, הקנאה ודחף הנקמה, אשר הצטברו בו במשך חיים שלמים, והוא החליט להתנקם בכל מי שזה לא יהיה; אך את כל הרוע שבו הוא גיבש אל מול האדם היחיד אשר היה חף מפשע בכל הדרמה השפלה של חייו חסרי המזל, אך ורק משום שרצה המקרה וישוע היה השחקן הראשי בסצנה אשר סימנה את המעבר שלו ממלכות האור המתקדמת אל מרחבי החושך אשר אותם הוא בחר בעצמו

פעמים רבות הזהיר המאסטר את יהודה, הן באופן פרטי והן בפומבי, כי הוא הולך ומחליק, אך לרוב אין באזהרות האלוהיות תועלת אל מול הטבע האנושי המריר. ישוע עשה כל אשר לאל

habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:127 (1566:6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:128 (1567:1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:129 (1567:2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:1210 (1567:3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:1211 (1567:4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral

ידו, בכפוף לחירותו המוסרית של האדם, על-מנת למנוע מיהודה לבחור בדרך השגויה. המבחן הכביר הגיע לבסוף. ובן הטינה כשל; הוא נכנע לתכתיביה החמוצים והשפלים של דעתו הגאה והנקמנית, אשר הגזימה בערך עצמה, וצלל אלתהומות הבלבול, הייאוש והשחיתות

אואז, לבושתו, זמם יהודה את המזימה השפלה, לבגוד באדונו, במאסטר שלו, והוציא את תוכניתו הנכלולית בזריזות אל הפועל. בזמן שתכנן מתוך כעס את תוכניות הבגידה אשר זמם, הוא חווה רגעים של חרטה ושל בושה, וברגעים הצלולים הללו עלה במוחו רעיון קלוש, מתוך כוונה להגן על דעתו שלו, כי ייתכן שישוע יפעיל את כוחו וברגע האחרון ימלט את עצמו

ומשבוצעה מזימת החטא השפלה, יצא במרוצה בן התמותה המורד הזה—אשר לא היסס למכור את חברו תמורת שלושים מעות כסף, על-מנת לזכות בנקמה, אשר אותה טיפח מזה זמן רב —והשלים את החלק האחרון בדרמת הברירה ממציאות החיים בגוף — והתאבד

אחד-עשר השליחים היו אחוזי בעתה, תדהמה אחזה בהם. ישוע התייחס אל הבוגד אך ורק ברחמים. העולמות התקשו לסלוח ליהודה, וברחי היקום העצום מנעים מלהזכיר את שמו

freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

^{139:12.12 (1557.5)} Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

^{139:12.13 (1557.6)} When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

^{139:12.14 (1557.7)} The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

מסמך 140. הסמכתם של השניים עשר

141 ⇨

הספר של אורנטיה

139 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 140

הסמכתם של השניים עשר

סעיפים

מבוא

1. הנחייה מקדימה
2. ההסמכה
3. דרשת ההסמכה
4. אתם מלח הארץ
5. אהבת אב ואהבת אח
6. ערב ההסמכה
7. השבוע שלאחר ההסמכה
8. אחר הצהריים של יום חמישי באגם
9. יום ההקדשה
10. הערב שלאחר ההקדשה

מבוא

מעט לפני צהרי היום, ב-12 בינואר, שנת 27 לספירה, קרא ישוע לשליחים על-מנת להסמיכם כמטיפים ציבור לבשורת המלכות. השניים עשר ציפו לקריאה מזה ימים; ומשום כך באותו הבוקר דגו לא הרחק מן החוף. כמה מהם שהו בסמוך לחוף, שם תיקנו את רשתותיהם והתעסקו בצידו הדיג שלהם.

כאשר החל ישוע לרדת אל החוף על-מנת לקרוא לשליחים, הוא קרא ראשית לאנדראס ופטרס, אשר דגו בסמוך לחוף; לאחר מכן סימן ליעקב ויוחנן, אשר היו בתוך סירה בסמוך ושוחחו עם אביהם, זבדיה, בעודם מתקנים את רשתותיהם. זוגות זוגות אסף את שאר השליחים, ולאחר שקיבץ את כל השניים עשר, הוביל אותם לגבעות שמצפון לכפר נחום, שם הנחה אותם כהכנה להסמכתם הרשמית.

הפעם היו כל השניים עשר שקטים; אפילו

PAPER 140

THE ORDINATION OF THE TWELVE

SECTIONS

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

INTRODUCTION

^{140.0.1 (1568.1)} JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

^{140.0.2 (1568.2)} As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal ordination.

^{140.0.3 (1568.3)} For once all twelve of the apostles were

פטרס היה במצב רוח מהורהר. סוף סוף הגיע השעה המיוחלת! הם יצאו להתבודד עם 'המאסטר' על-מנת להשתתף בטקס רציני כלשהו, במהלכו יקדישו עצמם אישית וכקבוצה למשימת 'יצוג' 'המאסטר' שלהם בהטפה למלכות 'האב' הקרבה.

silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. הנחייה מקדימה

בטרם החל טקס ההסמכה הרשמי, שוחח ישוע עם השניים עשר אשר ישבו לפניו ואמר: "אחי, הגיעה שעת מלכות זו. הבאתי אתכם לכאן, להיות כאן לבד איתי, על-מנת להציג אתכם בפני 'האב' כשגרירי המלכות. כמה מכם שמעו אותי מספר אודות מלכות זו בבית הכנסת, עת נקראתם לשרת בראשונה. כל אחד מכם למד אודות מלכות 'האב' מאז שהצטרפתם אלי ועבדתם בערים סביב לים הכנרת. אבל כעת ברצוני לספר לכם דבר מה נוסף אודות מלכות זו.

"מלכות חדשה זו, שעתידי 'אבי' לכונן בלבבות ילדיו בכדור הארץ, תהא מלכות נצח. שלטון 'אבי' בלבבות אלה אשר מבקשים לעשות את רצונו האלוהי לעולם לא ייָתם. אני מכריז בפניכם כי 'אבי' איננו אל היהודים או אל הגויים. ממזרח ומערב יגיעו רבים לשבת עמנו במלכות 'האב', בעוד ילדים רבים של אברהם יסרבו להצטרף לאחוה חדשה זו, בה שולטת רוחו של 'האב' בלבבות ילדי האדם.

"עוצמתה של מלכות זו לא תימדד בעוצמת הצבאות ובכוח הממון, אלא בתפארת הרוח האלוהית אשר תבוא ללמד את דעת האדם ולשלוט בלבבות אזרחיה של מלכות אלוהית זו, בני האל שנולדו מחדש. תהא זו אחוות האהבה בה ישלוט הצדק, וסיסמתה: בְּאַרְץ שְׁלוֹם בְּאַרְץ רָצוֹן. מלכות זו, אשר בקרוב עתידים אתם עליה לבשר, הינה משאת הנפש של בני האדם בכל הדורות, תקוות הארץ כולה, ומה שהבטיחו בתבונתם הנביאים כולם.

"אך לכם, ילדי, כמו גם לכל אלה שיבוא בעקבותיכם בשערי המלכות, ממתין מבחן קשה. רק האמונה תעביר אתכם בשערי, אך אם תרצו להמשיך ולהרקיע בהתמדה בחיי האחוה אלוהית, אתם חייבים להניב את פירות רוח 'האב'. אמן, אמן אומר לכם, כי לא כל הקורא 'אדוני, אדוני', ייכנס בשערי מלכות שמים; אלא זה אשר עושה את רצון 'אבי' שבשמים.

"ותהא בשורתכם לעולם: דְּרִשׁוּ בְּרָאשׁוֹנָה אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים וְאֶת צְדָקָתוֹ, וְכַאֲשֶׁר תִּמְצְאוּם, תִּקְבְּלוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֲחֵרִים לָהֶם תִּדְרֹשׁוּ

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568:4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568:5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568:6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1568:1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1568:2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things

לגאולת הנצח. וכעת, אני מבקש להבהיר שלמלכות 'אבי' לא יתלוו מפגני כוח או באותות ומופתים שאין להם מקום. אל לכם ללכת ולבשר את בשורת המלכות ולטעון, 'היא כאן', או 'היא שם', מפני שמלכות זו עליה תטיפו הינה האל שתוככם.

"כי החפץ להיות גדול במלכות 'אבי' יהי לכם למשרת; והחפץ להיות לראש בקרבכם יהי לכם עבד. אך כאשר תתקבלו כאזרחים מן המניין במלכות אלוה, לא תהיו עוד עבדים כי אם בנים, בני האל החי. וכך תתקדם מלכות זו בעולם עד אשר תפורר את כל החומות ותקרב את כל בני האדם להכיר את 'אבי' ולהאמין באמת הגואלת עליה באתי להכריז. ואף כעת המלכות קרבה לבוא, ואחדים מכם יחזו בשלטון עוצמת האל טרם מותם.

"ומה שענייכם כעת רואות, התחלה צנועה זו של שניים עשר אנשים פשוטים, תלך ותגדל עד אשר לבסוף הארץ כולה תמלא דברי הלל לאבי'. אנשים ידעו שחייכם עמי ולמדתם את האמת אודות המלכות לא בשל מה שתאמרו אלא בשל האופן בו תחיו את חייכם. ואף כי על דעתכם לא אכביד, אני עומד להטיל על נשמתכם את האחריות הכבדה לייצג אותי בעולם עת אעזוב אתכם בקרוב, ממש כשם שאני מייצג כעת את 'אבי' בחיים האלה, שאני חי בגוף." וכאשר סיים דברים אלה, קם ועמד.

essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569:3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569:4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. ההסמכה

ישוע הנחה כעת את שניים עשר בני התמותה שהקשיבו להכרזתו בנוגע למלכות לכרוע ברך לפניו במעגל. אז הניח 'המאסטר' את ידיו על ראשי כל אחד משליחיו, החל ביהודה איש-קריית וכלה באנדראס. ולאחר שסיים לברכם, נשא ידיו בתפילה:

"אבא, אני מביא לפניך את אלה, שליחי. מקרב ילדינו שבארץ בחרתי את אלה השניים עשר, אותם אשלח לייצג אותי ממש כשם שבאתי אני לייצג אותך. אהוב אותם והיה עמם ממש כשם שאתה אוהב ומצוי עמי. וכעת, אבא, תן להם חכמה לנהל את ענייני המלכות הקרבה שמפקיד אני בידם. ואם זהו רצונך, אשר אני עמם מעט בארץ ואסייע להם בעבודת המלכות. ושוב, 'אבי', מודה אני לפניך על אנשים אלה, ומפקיד אני אותם למשמרת בידיך בעוד אני ממשיך לבצע את מה שהטלת עלי לעשות."

וכאשר סיים ישוע להתפלל, נותרו השליחים

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569:5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569:6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570:1) When Jesus had finished praying, the

במקומם, וראשיהם מורכנים. דקות רבות חלפו בטרם העז פטרוס לשאת עיניו ולהתבונן 'במאסטר'. בזה אחר זה חיבקו את ישוע, אך איש מהם לא אמר דבר. שתיקה גדולה שררה שם, בעוד קהל הוויות שמימיות התבונן מטה בסצנה המכובדת, הרצינית "בורא" של יקום מפקיד את ניהול ענייני האחוזה האלוהית בידי בני אדם.

apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. דרשת ההסמכה

וכה אמר אז ישוע: "כעת, משאתם שגרירים של מלכות 'אב', הפכתם בזה לסוג שונה ונבדל מכל שאר האנשים בכדור הארץ. כעת אינכם כאחד האדם אלא אזרחיה המוארים של מדינה אחרת, שמימית, אשר באים בקרב בורי ועמי הארצות של העולם החשוך הזה. לא מספיק שתמשיכו לחיות כפי חייכם עד כה, ומכאן ואילך עליכם לחיות כאלה אשר טעמו תפארת חיים טובים יותר ונשלחו חזרה לכדור הארץ על-מנת לשמש כשגרירים של הריבון של עולם חדש וטוב יותר. מן המורה נדרש יותר מאשר מן התלמיד; מן האדון נדרש יותר מאשר מן המשרת. מאזרחיה של מלכות שמים נדרש יותר מאשר מאזרחים שנשלטים בארץ. ייתכן וכמה מן הדברים שעתידי אני לומר לכם יישמעו לכם קשים, אך אתם בחרתם לייצג אותי בעולם ממש כפי שאני מייצג כעת את 'האב'; וכנציגי על-פני האדמה תהיו חייבים לציית למה שלימדתי וציוויתי עליכם לעשות, למה שמשקף את האידאליים שלי לגבי חיי בני התמותה בעולמות החלל, ואף זה שאני עצמי מדגים בחיי על-פני האדמה, חיים של גילוי 'האב' שבשמים.

"אני שולח אתכם לקרוא לשבויי הרוח דורר, לנבולים פחד אושר, ולהביא מזור לחולים על-פי רצון 'אב' שבשמים. לכשתפגשו בילדי הרצוצים, נחמו אותם ואמרו:

"אֲשֶׁרִי עֲנִי הָרוּחַ, הָעֲנוּיִם, כִּי לָהֶם אוֹצְרוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

"אֲשֶׁרִי הָרָעֵבִים וְהָצִמְאִים לְצִדְקָה, כִּי הֵם יִשְׂבְּעוּ.

אֲשֶׁרִי הָעֲנוּיִם, כִּי הֵמָּה יִרְשׁוּ אֶרֶץ.

"אֲשֶׁרִי בְּרִי לֵבָב, כִּי הֵם יִחְזְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים.

"וְעוֹד אֲמַרְוּ לִילְדֵי מִילּוֹת נַחְמָה רֹחֲנִית וְהַבְטַחָה אֱלֹהִים:

"אֲשֶׁרִי הָאֲבֵלִים, כִּי הֵם יִנְחָמוּ. אֲשֶׁרִי הַבּוֹכִים, כִּי רוּחַ הַשְּׁחוֹק יִקְבְּלוּ.

"אֲשֶׁרִי הָרַחֲמָנִים, כִּי הֵם יִרְחָמוּ.

3. THE ORDINATION SERMON

^{140.31 (1570.2)} Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

^{140.32 (1570.3)} "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

^{140.33 (1570.4)} "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

^{140.34 (1570.5)} "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

^{140.35 (1570.6)} "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

^{140.36 (1570.7)} "Happy are the pure in heart, for they shall see God.

^{140.37 (1570.8)} "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

^{140.38 (1570.9)} "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

^{140.39 (1570.10)} "Happy are the merciful, for they shall

“אֲשֶׁרִי רִדְפִי שְׁלוֹם, כִּי בְנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם.

“אֲשֶׁרִי הַנִּדְפִים בְּגִלְל הַצִּדְקָה כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אֲשֶׁרִיכֶם כִּי יִחַרְפוּ וְיִרְדְּפוּ אֶתְכֶם וְיִדְבְּרוּ עֲלֵיכֶם בְּשִׁקָּר כָּל רָע. שִׁמְחוּ וְגִילוּ כִּי שְׂכָרְכֶם רַב בַּשָּׁמַיִם.

“אחי, כאשר אשלח אתכם, אתם מלח הארץ, מלח של טעם גאולה. ואם המלח הזה תפל במה ימלח? הן לא יצלה עוד לכל כי אם להשליך חוצה והיה מרמס לבני אדם.

“אתם אורו של עולם. עיר ישבת על ההר לא תיסתר. גם אין מדליקים נר לשום אותו תחת האֵפֶה כי אם על המנורה; להאיר לכל אשר בבית. כן יאיר אורכם לפני בני האדם למען יראו מעשיכם הטובים וישבחו את אביכם שבשמים.

“שולח אני אתכם לעולם לייצג אותי כשגרירי מלכות אבי, ובטחו 'באב' שאתם מייצגים בעת שתבשרו את הבשורות הטובות. אל תתקוממו בפני חוסר הצדק; אל תשימו מבטחכם בכוח הזרוע. ואם השכן מכה אותך על הלחי הימנית הטה לו גם את-האחרת. היו מוכנים לסבול חוסר צדק ממאשר לדון זה את זה. סעדו בנדיבות וברחמים את המיוסרים והנזקקים.

“ואני אמר לכם: אֶהְבּוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם, הִיטִיבוּ לַשּׁוֹנְאִים, בָּרְכוּ אֶת מְקַלְלֵיכֶם, וְהִתְפַּלְלוּ בְּעַד מְכַאֲבֵיכֶם. וְעִשׂוּ לְבְנֵי הָאָדָם כָּל שֶׁהֵייתִי עוֹשֶׂה אֲנִי לָהֶם.

“אֲבִיכֶם שֶׁבַשְׁמַיִם מְזַרֵּחַ שֶׁמֶשׁוֹ לְרַעִים וְלְטוֹבִים וּמִמָּטִיר עַל הַצַּדִּיקִים וְגַם עַל הַרְשָׁעִים. בְּנֵי הָאֱלֹהִים אַתֶּם; יֵתֵר עַל כֵּן, אַתֶּם כַּעַת שְׁגִירֵי מַלְכוּת 'אֲבִי'. הִיוּ רַחוּמִים כֶּשֶׁם שְׂרָחוּם הָאֵל, וּבִנְצַח עֵתִיד הַמַּלְכוּת תִּהְיוּ שְׁלָמִים כְּאֲשֶׁר אֲבִיכֶם שֶׁבַשְׁמַיִם שָׁלֵם הוּא.

“הוֹסַמְתֶּם לְהַצִּיל בְּנֵי אָדָם, וְלֹא לִשְׁפוֹט אוֹתָם. אִם בְּסוֹף חַיֵּיכֶם הָאֲרִיצִים תִּבְקָשׁוּ רַחֲמִים, מַחֲיִיב אֲנִי אֶתְכֶם בַּחַיִּים בְּגוֹף לְרַחֵם עַל כָּל אַחֲיִים שֶׁבְּגוֹף. אֵל נָא תִשְׁגוּ וּתִנְסוּ לְהַסִּיר קִיסִים מֵעֵין אַחֲיִים עַתָּה קוֹרֶה שׁוֹכֵנֵת מֵעֵינֵיכֶם שֶׁלֹּם. הִסִּירוּ בְּרָאשׁוֹנָה אֶת הַקּוֹרָה מֵעֵינֵיכֶם וְאַחֲרֵי כֵן רְאוּ תִרְאוּ לְהַסִּיר אֶת הַקִּיסִים מֵעֵין אַחֲיִים.

הַבְחִינוּ הֵיטֵב בְּאַמְתִּי; חִיו כְּצַדִּיקִים לֹלָא חַת; וְהִיו שְׁלִיחֵי וּשְׁגִירֵי שֶׁל 'אֲבִי'. שְׁמַעְתֶּם אֵת

obtain mercy.

1403.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

1403.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

1403.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

1403.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

1403.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

1403.15 (1571.2) "I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

1403.16 (1571.3) "Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

1403.17 (1571.4) "You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

1403.18 (1571.5) "Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my

הנאמר: 'וכי יִדְרִיךְ עוֹר אֶת הָעוֹר וְנָפְלוּ שְׁנֵיהֶם אֶל-הַשְּׁחַת'. על-מנת להוביל אחרים למלכות, עליכם לצעוד באורה הבהיר של האמת החיה. ובכל עסקי המלכות, מצווה אני עליכם לנהוג במשפט צדק וברוב חכמה. אל תתנו אֶת הַקִּדְּשׁ לְקִלְבִּים וְאֶל תְּשֻׁלֵּיכֶם לִפְנֵי הַחֲזִירִים, פֶּן יִרְמְסוּם בְּרַגְלֵיהֶם וּפְנֵי וְטָרְפוּ אֶתְכֶם.

"הישמרו: לָכֶם מִנְבִּיאֵי הַשִּׁקָּר הַבָּאִים אֵלֵיכֶם בְּלִבוֹשׁ קִבְשִׁים וּבְקֶרֶבם זָאֲבִים טָרְפִים הֵמָּה. הִכָּר תִּכְיֹרוּ אוֹתָם בְּפָרִים. הֵיִאֱסָפוּ עֲנָבִים מִן הַקִּצִּים אוֹ תֵאָנִים מִן הַבִּרְקָנִים? כֵּן כָּל עֵץ טוֹב עוֹשֶׂה פֶּרִי טוֹב וְהַנֶּשֶׁחַת עוֹשֶׂה פֶּרִי רָע. עֵץ טוֹב לֹא יוֹכֵל עֲשׂוֹת פֶּרִי רָע וְעֵץ נֶשֶׁחַת לֹא יַעֲשֶׂה פֶּרִי טוֹב. וְכָל עֵץ אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה פֶּרִי טוֹב יִכָּרֵת וְיִשְׁלָךְ בָּאֵשׁ. מִנֵּעַ הַלֵּב הוּא הַקּוֹבֵעַ כְּנִיסָה לַמַּלְכוּת. 'אֲבִי' בּוֹחֵן לֵב הָאָדָם וּשׁוֹפֵט עַל-פִּי שְׁאִיפוֹתָיו הַכְּמוֹסוֹת וּרְצוֹנוֹתָיו הַכְּנִים.

"וביום משפט המלכות הגדול, יאמרו רבים אלי, 'הלא בָּשָׂמְךָ נִבְאָנוּ וּבְשִׁמְךָ עָשִׂינוּ נִפְלְאוֹת רַבּוֹת?' אֲזַי אֶעֱנֶה בָּם לֵאמֹר, 'מַעֲוֹלָם לֹא יִדְעֵתִי אֶתְכֶם; סוֹרוּ מִמֶּנִּי פְעָלִי אֵלֶּי. אֲךָ כָּל אֲשֶׁר הִשׁוּמַע קְרִיאָה זוֹ וּפּוֹעֵל בְּכַנּוּת לִיִּצֵּג אוֹתִי בְּפָנֵי בְּנֵי הָאָדָם כֹּשֶׁם שִׁיִּצְגֵתִי אֲנִי אֶת 'אֲבִי' בְּפָנֵיכֶם יִרְאֶה בְּרַכָּה בְּשִׁירוֹתֵי וּבְשִׁירוֹת מַלְכוּת 'הָאֲבִי' שֶׁבְּשִׁמָּיו."

השליחים מעולם לא שמעו את ישוע מדבר כך, כאחד בעל סמכות עליונה. לעת שקיעה ירדו מן ההר, אך איש מהם לא שאל את ישוע דבר.

4. אתם מלח הארץ

מה שמכונה "הדרשה על ההר" אינה בשורתו של ישוע. ואף כי היא כוללת הנחיות מועילות רבות, היא אלה מילות ההסמכה של ישוע עבור השניים עשר. הייתה זו המשימה האישית שהטיל 'המאסטר' על אלה שעתידים לבשר את הבשורה ושאפו לייצגו בעולם האנושי ממש כפי שהוא ייצג ברהיטות ובשלמות את 'אביו'.

"אתם מֶלַח הָאָרֶץ, מֶלַח שֶׁל טַעַם גְּאוּלָּה. וְאִם הַמֶּלַח הִיָּה תִפֹּל בְּמָה יִמְלַח? הֵן לֹא יִצְלַח עוֹד לְכָל כִּי אִם לְהִשְׁלִיךְ חוּצָה וְהִיָּה מִרְמָס לְבָנֵי אָדָם."

בתקופתו של ישוע היה המלח יקר ערך. אפילו שימש כמטבע עובר לסוחר. המילה

apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: 'If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.' If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:319 (1571.6) "I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:320 (1571.7) "In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, 'Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?' But I will be compelled to say to them, 'I never knew you; depart from me you who are false teachers.' But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father."

140:321 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:41 (1572.1) The so-called "Sermon on the Mount" is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus' ordination charge to the twelve apostles. It was the Master's personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:42 (1572.2) "You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men."

140:43 (1572.3) In Jesus' time salt was precious. It was even used for money. The modern word "salary" is

“משכורת” דהיום נגזרת מן המילה מלח. המלח לא רק משמש כתבלין, אלא גם כחומר משמר. הוא משביח טעמים של מאכלים אחרים, ומשום כך מועיל בעת שמשתמשים בו.

“אתם אורו של עולם. עיר וְשִׁבְתָּ עַל הָהָר לֹא תִסְתָּר. גַּם אֵין מְדַלִּיקִים נֵר לְשׁוֹם אוֹתוֹ תַּחַת הָאֵיפָה כִּי אִם עַל הַמְנוֹרָה; לְהָאִיר לְכָל אֲשֶׁר בְּבֵיתָ. כֵּן יֵאִיר אֹרְכֶם לְפָנֵי בְנֵי הָאָדָם לְמַעַן יֵרְאוּ מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וְשִׁבְחוּ אֶת אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים.”

ואף כי האור מפיג את החשיכה, הוא גם יכול “לעוור” ובכך לגרום לבלבול ולתסכול. מצווים אנו לתת לאורנו לזרוח כך שינחה את אחינו אל עבר נתיבים חדשים ואלוהיים של חיים טובים יותר. ראוי שאורנו יזרח בלי למשוך תשומת לב אלינו. אדם יוכל להשתמש אפילו במקצוע שלו על-מנת לשמש “כמשקף” לאור חיים זה.

אופי חזק אינו תוצאה של הימנעות משגיאה אלא דווקא מפעולה נכונה. זולתנות היא המעידה על אדם בעל שיעור קומה. לרמות המימוש העצמי הגבוהות ביותר מושגות באמצעות סגידה ושירות. האדם השמח והיעיל לא מונע מן הפחד מלשגות אלא מאהבה לפעולה הנכונה.

“הִכָּר תְּכִירוֹ אוֹתָם בְּפִרְיָם.” בבסיס, אישיות איננה משתנה; מה שמשתנה “ע” צומח” הינו אופי מוסרי. השליליות הינה השגיאה הכבירה של הדתות בתקופה המודרנית. כל עץ של מניב פרי “יִיכָרֵת וְיוֹשְׁלַךְ בָּאֵשׁ.” לא ניתן להפיק ערך מוסרי באמצעות איסור גרידא “ע” ממילוי ציווי “לא תעשה.” אין זה ראוי שפחד ובושה יהיו המניע לחיים דתיים. הדת תקפה אך ורק כאשר היא מגלה את אבהותו של האל ומעצימה את אחוות האדם.

פילוסופיית חיים יעילה מתגבשת הודות לשילוב בין תובנה קוסמית לבין סך כל תגובותיו הרגשיות של האדם לסביבה החברתית והכלכלית בה הוא מצוי. זכרו: אף כי לא ניתן לשנות, ככלל, את הדחפים התורשתיים, כן ניתן לשנות את התגובות הרגשיות לדחפים אלה; ומשום כך, ניתן לשפר את האופי. לאדם בעל אופי חזק תגובות רגשיות מתוכללות ומתואמות, ואלה יוצרות אישיות אחודה. פגם באיחוד מחליש את הטבע המוסרי ומביא לידי אומללות.

חיים ללא מטרה ראויה הופכים לחסרי מטרה ובלתי יעילים, והתוצאה היא אומללות רבה. דרשת ההסמכה של ישוע מהווה פילוסופיית חיים של אומן. ישוע האיץ בחסידיו להצטייד באמונה התנסותית. הוא התריע בהם שלא להסתמך אך ורק על הסמכה אינטלקטואלית, על תמימות ועל הסמכות השלטת.

derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:44 (1572:4) “You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.”

140:45 (1572:5) While light dispels darkness, it can also be so “blinding” as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one’s vocation can be utilized as an effective “reflector” for the dissemination of this light of life.

140:46 (1572:6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:47 (1572:7) “By their fruits you shall know them.” Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is “hewn down and cast into the fire.” Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction “Thou shalt not.” Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:48 (1572:8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one’s emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:49 (1572:9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus’ discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

ראוי לו לחינוך להיות הדרך בה אנו למדים (מגלים) את הדרכים הטובות יותר לספק את דחפנו המולדים, הטבעיים. השגת סיפוק רגשי באמצעות כל השיטות המיטביות הללו מניבה אושר. ואף כי סביבה נעימה יכולה לתרום לו רבות, אושר תלוי רק מעט בסביבה.

כל בן תמותה כמה להפוך אדם שלם, להיות מושלם ממש כשם 'שהאב' שבשמים מושלם הוא, והישג זה מתאפשר מכיוון שאחרי ככלות הכול "היקום אכן אבהי."

5. אהבת אב ואהבת אח

מן הדרשה על ההר ועד להרצאה שנשא 'בארוחה האחרונה', ישוע לימד את חסידיו להפגין אהבת אב ולא אהבת אח. אהבת אח פירושה לאהוב את רעך כמוך, אשר ממלאה את הציווי של "כלל הזהב". ואילו חיבה אבהית דורשת מכם לאהוב את אחיכם בני התמותה באופן בו אהב אותם ישוע.

ישוע אוהב את האנושות באופן דואלי. הוא חי על-פני האדמה כאישיות כפולה — אנושית ואלוהית. 'כבן האל', אוהב את האדם אהבה אבהית — הוא 'הבורא' של האדם, 'אביו' ביקום. 'כבן האדם', אוהב ישוע את בני התמותה כאח — הוא אכן היה כאחד האדם.

ואף כי ישוע לא ציפה מחסידיו למפגן בלתי אפשרי של אהבת אח, הוא בהחלט ציפה מהם לשאוף להידמות לאל — להיות שלמים ממש כשם 'שהאב' שבשמים שלם הוא — על-מנת שיוכלו להתחיל ולהתבונן באדם באופן בו מתבונן האל ביצוריו ובכך יוכלו להתחיל לאהוב את בני האדם באופן בו אוהב אותם האל — להתחיל להפגין אהבה אבהית. כאשר השפיע ישוע כך בדבריו על השניים עשר, הוא ביקש לגלות מושג חדש זה אודות אהבה אבהית כפי שהוא מתייחס לתגובות רגשיות מסוימות הנגועות למגוון התאמות לתנאי הסביבה החברתיים.

בתחילת הדרשה החשובה הזו, הפנה 'המאסטר' את תשומת הלב לארבע צורות אמונה, כהקדמה לאופן בו תיאר לאחר מכן את ארבע התגובות העילאיות, הטרנסצנדנטיות של אהבת האב, בניגוד למגבלותיה של אהבת אח גרידא.

בראשית דבריו דיבר על עניי הרוח, הרעבים לצדקה, הענווים וברי הלבב. ניתן לצפות מבני תמותה רגישים-לרוח שכאלה להגיע לרמות אלוהיות של זולתנות אשר מאפשרות להם להתנסות בתרגול המדהים של חיבה אבהית; ואפילו באלם הם מסוגלים להפגין חמלה, לדבוק בשלום ולעמוד בדיפות, תוך שהם ממשיכים להפגין אהבת אב במצבים המתגרים

1404.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

1404.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the "universe is truly fatherly."

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

1405.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the "golden rule." But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

1405.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

1405.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

1405.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

1405.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly* affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and

הללו אפילו כלפי אנשים בלתי נעימים. אהבת אב יכולה להגיע לרמות מסירות שמתעלות לאין שיעור מעל לזו של חֵבֶת אֶחָ.

האמונה והאהבה של הברכות העילאיות הללו מחזקות את האופי המוסרי וגורמות לאושר. הפחד והכעס מחלישים את האופי ומחסלים את האושר. דרשה רבת-חשיבות זו פותחת בטון של שמחה.

1. "אשרי עניי הרוח" "עניי הרוח" "עניי הרוח" הילד חווה אושר עם סיפוקה המידי של כמיהתו לעונג. המבוגר מוכן לזרוע את זרעי ההימנעות העצמית על-מנת לקצור לאחר מכן פירות אושר רבים יותר. בימיו של ישוע, כמו גם מאז, רבים מדי קישרו את האושר לבעלות על רכוש. בספור אודות הפרוש ופקיד הציבור בעת התפילה במקדש, האחד חש עשיר ברוחו "עניי הרוח" ואילו האחר חש "עניי ברוחו" ענו. האחד הסתפק במה שהיה לו; את האחר ניתן היה ללמד, הוא חיפש אחר האמת. עניי הרוח מבקשים להתעשר רוחנית "עניי הרוח" האל, ומחפשי אמת שכאלה לא נדרשים להמתין לגמולם בעתיד הרחוק; הם מתוגמלים כעת. הם מוצאים את מלכות השמים בלבם, וחווים כעת אושר זה.

2. "אשרי הרעבים והצמאים לצדקה, כי הם ישבעו." רק אלה החשים עניים ברוחם ירעבו לצדקה. רק הענווים מבקשים את כוחו של האל וכמהים לעוצמה רוחנית. ואולם, מסוכן מאוד לאדם צום רוחנית בידועין על-מנת לשפר את תאבונם למתת אלוה. צום פיזי הופך למסוכן לאחר ארבעה או חמישה ימים; האדם עלול לאבד את כל רצונו במזון. צום ממושך, פיזי או רוחני, נוטה להרוס את הרעב.

צדקה התנסותית הינה עונג, לא חובה. הצדקה של ישוע הינה אהבה דינמית "עניי הרוח" אב-אח. היא לא צדקה מסוג של מה-שאסור-לעשות. איך יוכל אי פעם אדם לרעוב למשהו שלילי "עניי הרוח" למשהו "שאסור לעשות"?

זה לא כל כך קל ללמד דעת ילד את הברכות הללו, אך ראוי לה לדעת הבשלה להבין את משמעותן.

3. "אשרי הענווים, כי הם יירשו את הארץ." ענווה אמתית איננה קשורה לפחד. זו דווקא גישתו של אדם אשר משתף פעולה עם האל "עניי הרוח" "רצונך יעשה." היא כוללת סבלנות והימנעות, והיא מונעת מאמונה בלתי מעוררת ביקום של חוק שרוצה בטובתו. היא שולטת בכל הפיתויים אשר מנסים להתקומם כנגד ההנחיה האלוהית. ישוע היה האדם הענוי האידאלי של אורנטיה, והוא ירש יקום עצום בגודלו.

endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

14056 (15738) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

14057 (15739) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

14058 (15741) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

14059 (15742) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140510 (15743) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140511 (15744) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

4. "אֲשֶׁרִי בְּרִי לֵבָב, כִּי הֵם יִחְזוּ אֶת האלוהים." למעט העובדה שהוא נעדר חשדנות ונקמה, טוהר רוחני אינו איכות ששוללת. בדבר אודות הטוהר, ישוע לא התכוון אך ורק להיבטים המיניים של האדם. הוא התכוון יותר לאותה אמונה שראוי לו לאדם לרחוש כלפי אחיו; אותה אמונה שרוחש הורה כלפי ילדו ואשר מאפשרת לו לאהוב את חבריו ממש כמו שאוהב אב. אהבת אב אינה בהכרח מפנקת, היא איננה סלחנית כלפי הרוע, אך היא תמיד לא-צינית. לאהבת האב תכלית אחת והיא תמיד מחפשת את הטוב שבאדם; כך נוהג הורה אמת.

לחזות באל "אֵל" מתוך אמונה "אֵל" פירוש של דבר לרכוש תבונה רוחנית אמיתית. ותבונה רוחנית מעצימה את הנחית 'המכוון', ואלה, לבסוף של דבר, מעצימים את המודעות-לאל. וכאשר אתם יודעים את 'האב', אתם בטוחים ביותר תוקף בהיותכם בנים אלוהיים, ומתעצמת יכולתכם לאהוב את אחיכם בגוף, לא רק כאח "אֵל" באהבת אח "אֵל" אלא גם כאב "אֵל" לרוחש חיבה אבהית.

קל להורות ציווי זה, אפילו לילד. מטבעם, ילדים נותנים אמון וראוי להם להורים לוודא שילדיהם לא יאבדו אמון פשוט זה. בכל יחסכם לילדים, הימנעו מכל סוג של שקר ואל תטעו בהם חשדנות. סייעו להם בתבונה לבחור את גיבוריהם ואת מקצועם בחיים.

ואז המשיך ישוע והנחה את חסידיו באופן בו יגשימו את תכליתו העילאית של המאבק האנושי "אֵל" שלמות "אֵל" ואפילו ברמה אלוהית. תמיד התרה בהם: "היו שלמים, כשם 'שאביכם' בשמים שלם הוא." הוא לא האריך בשניים עשר לאהוב את רעיהם כמוהם. אף כי היה אכן היה זה הישג ראוי; זה היה מעיד על כך שהצליחו לאהוב כאחים. הוא דווקא האריך בשליחיו לאהוב את רעיהם כמו שהוא עצמו אהב אותם "אֵל" לאהוב כאב, בנוסף לאהבת אח. והוא הדגים זאת תוך שציין ארבע צורות עילאיות בה מגיבה אהבת אב:

1. "אֲשֶׁרִי הַאֲבִלִים, כִּי הֵם יִנְחָמוּ." לא יעלה על הדעת כי ההיגיון הפשוט, או מיטב הטעם הלוגי, יציעו שניתן להפיק אושר מתוך אבלות. אך ישוע לא התכוון לאבלות חיצונית, מתיימרת. הוא רמז ליכולת רגשית של עדינות-לב. שגיאה גדולה שוגים אלה המלמדים נערים וגברים צעירים כי לא ראוי לגבר להפגין עדינות, גלות רגשות ולהודות בסבל פיזי. אהדה הינה תכונה ראויה הן לזכר והן לנקבה. לא חובה להיות מסוקס כדי להיות גברי. זו איננה הדרך הנכונה ליצור גברים אמיצים. הגברים הגדולים של העולם לא פחדו להתאבל. שיעור קומתו של משה, האבל, היה גדול מזה של שמשון או של גוליית. משה היה מנהיג עילאי אך היה גם אדם ענו. אדם רגיש, אשר מגיב לצורך האנושי, רוכש אושר אמיתי ומתמיד, והתכונות העדינות הללו אף שומרות על הנשמה מפני השפעתם

4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

1405.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

1405.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

1405.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: "Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect." He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

1. "Happy are they who mourn, for they shall be comforted." So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being

ההרסנית של הכעס, השנאה והחשדנות.

2. "אֲשֶׁרִי הַרְחָמִים, כִּי הֵם יִרְחֲמוּ." רחמים כאן מתייחסים לשלושת ממדיה של חברות אמתית $\text{E}\hat{\text{a}}$ אהבה-נדיבה. יש והרחמים הינם פסיביים, אך יש והם פעילים ודינמיים $\text{E}\hat{\text{a}}$ אבהות עילאית. הורה אוהב לא יתקשה לסלוח לילדו, אפילו לא פעמים רבות. בילד המחונו, הדחף להקל על סבל הינו דחף טבעי. על-פי-רוב, ילדים הם נדיבים ואוהדים כאשר הם בוגרים דיים להכיר במציאות כפי שהיא.

3. "אֲשֶׁרִי רַדְפִי שְׁלוֹם, כִּי בְנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם." $\text{A}\hat{\text{m}}$ מאזינו של ישוע כמהו לגאולה צבאית ולא לרודפי שלום. אך השלום של ישוע אינו השלום הפציפיסטי, השלילי. אל מול המשפטים והרדיפות, אמר: "שְׁלוֹם אֲנִיחֵן לָכֶם." "אל ייבהל לְבַבְכֶם וְאֵל יִחַת." זה השלום שמונע עימותים הרסניים. שלום אישי מתכלל את האישיות. שלום חברתי מונע פחד, תאוות בצע וכעס. שלום פוליטי מונע איבה בין-גזעית, חשדנות בין אומות ומלחמות. רדיפת שלום הינה המזור לחוסר אמון ולחשדנות.

ניתן ללמד ילדים בקלות לשמש כמשכני שלום. הם נהנים מפעילויות קבוצתיות; הם אוהבים לשחק יחד. בפעם אחרת אמר 'המאסטר': "הַמוֹצָא אֶת נַפְשׁוֹ יִאֲבְדֶנָּה וְהַמֵּאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ הוּא יִמָּצָאנָה."

4. "אֲשֶׁרִי הַנִּדְפִים בְּגִלּל הַצִּדְקָה כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אֲשֶׁרִיכֶם כִּי יִחַרְפוּ וְיִדְּפוּ אֶתְכֶם וְיִדְּבְרוּ עֲלֵיכֶם בְּשִׁקְרָה כָּל רָע. שִׂמְחוּ וְגִילוּ כִּי שְׂכָרְכֶם רַב בְּשָׁמַיִם."

פעמים רבות, לאחר שלום באות רדיפות. אך אנשים צעירים, כמו גם מבוגרים אמיצים, לעולם אינם נסים מפני הקושי או הסכנה. "אין אהבה רבה מאהבת הנותן נפשו בעד ידידיו." ואהבת אב יכולה לעשות את כל אלה בקלות $\text{E}\hat{\text{a}}$ לעשות דברים אשר אהבת אח תתקשה מאוד לעשות. הרדיפה תמיד קוצרת, בסופו של דבר, קידמה.

ילדים תמיד מגיבים לאתגר האומץ. הצעירים תמיד מוכנים "להעז." ראוי שכל ילד ילמד במוקדם להקריב.

וכן מתגלה כי ברכותיה של 'הדרשה על ההר' מתבססות על אמונה ואהבה, ולא על ציווי $\text{E}\hat{\text{a}}$ על אתיקה ועל מחויבות.

אהבת האב נהנית להשיב טוב לרע $\text{E}\hat{\text{a}}$ לעשות טוב בתגובה לחוסר צדק.

sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140.5.17 (157.5.2) 2. "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy." Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140.5.18 (157.5.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140.5.19 (157.5.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

140.5.20 (157.5.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

140.5.21 (157.5.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140.5.22 (157.5.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

140.5.23 (157.5.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140.5.24 (157.5.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. ערב ההסמכה

ביום ראשון בערב, לאחר שחזרו מן הגבעות שמצפון לכפר נחום והגיעו לבית זבדיה, סעדו ישוע והשניים עשר אורחת ערב פשוטה. לאחר מכן, יצא ישוע להליכה על החוף והשניים עשר דיבור בינם לבין עצמם. לאחר שיחה קצרה, ובעוד התאומים הבעירו מדורה קטנה, בכדי להתחמם מעט ולהפיץ מעט יותר אור, יצא אנדראס לחפש את ישוע, וכשהדביק אותו, אמר: "מאסטר, אחי לא מצליחים להבין את הדברים שאמרת אודות המלכות. איננו מרגישים שאנו מסגלים להתחיל במלאכה זו עד שתיתן לנו הנחיה נוספת. באתי לבקש אותך להצטרף אינו בגן ולסייע לנו להבין את משמעות דבריך." ישוע הלך עם אנדראס לפגוש את שליחים.

כשנכנס לגן, קיבץ את השליחים סביבו והמשיך ללמד: "אתם מתקשים לקבל את המסר משום שאתם מנסים לבסס את הלימוד החדש ישירות על הישן, אך אני מכריז בפניכם שעליכם להיוולד בשנית. אתם חייבים להתחיל מחדש כילדים קטנים, להיות מוכנים לסמוך על מה שאלמד אתכם ולהאמין באל. לא ניתן להתאים את בשורת המלכות החדשה למה שקיים. אתם טועים לגבי 'בן האדם' ומשימתו על-פני האדמה. אך בל תטעו ותחשבו שבאתי לבטל את המצוות והנביאים; לא באתי להרוס אלא לקיים, להרחיב ולהאיר. לא באתי להפר את המצוות אלא לחקוק דְּבִירוֹת חדשות על לוחות לבכם."

"אני דורש מכם צדקה שתעלה על צדקתם של אלה אשר מבקשים את חסד 'האב' במתן צדקה, בתפילה ובצום. אם תרצו לבוא בשערי המלכות, ראוי לצדקתכם להיות של אהבה, חסד ואמת" "Εἰ" הרצון הכנה לעשות את רצון 'אבי' שבשמים."

ואז אמר שמעון פטרוס: "מאסטר, אם תצווה עלינו דיברות חדשות, אנו מקשיבים. גלה לנו הדרך החדשה מהי." ענה ישוע לפטרוס: "הלא שְׁמַעְתֶּם כִּי נֶאֱמַר לְרֵאשִׁימִים 'לֹא תִרְצָח'; וְאֲשֶׁר יִרְצַח חַיִּב הוּא לְבֵית דִּין. אבל אני מתבונן מעבר למעשה על-מנת לגלות את המניע. אני מכריז בפניכם כי כל מי שכועס על חברו גם הוא מסתכן בגינוי. זה המטפח שנאה בליבו וזומם נקמה במחשבתו מסתכן במשפט. אתם שופטים את אחיכם לפי מעשיהם; 'האב' שבשמים שופט על-פי הכוונה."

"שְׁמַעְתֶּם כִּי נֶאֱמַר לְרֵאשִׁימִים 'לֹא תִנְאֹף'. וְאֲנִי אֶמַר לָכֶם כֹּל הַמִּסְתַּכֵּל בְּאִשָּׁה לְחַמֵּד אוֹתָהּ נֶאֱפָה בְּלִבּוֹ. אתם יכולים לשפוט אדם רק על-פי מעשיו, אך 'אבי' רואה לבב ילדיו ושופט אותם על-פי כוונותיהם ורצונותיהם האמתיים."

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

^{14061 (15761)} Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: "Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words." And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

^{14062 (15762)} When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: "You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts."

^{14063 (15763)} "I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father's favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven."

^{14064 (15764)} Then said Simon Peter: "Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us." Jesus answered Peter: "You have heard it said by those who teach the law: 'You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.' But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent."

^{14065 (15765)} "You have heard the teachers of the law say, 'You shall not commit adultery.' But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance

וישוע התכוון להמשיך ולדבר אודות הדיברות האחרות, כאשר יעקב זבדיה קטע אותו ושאל: "מאסטר, מה נלמד את האנשים לגבי גירושין? האם נתיר לאדם לגרש את אשתו, כפי שהתיר משה?" ולאחר ששמע ישוע את השאלה, אמר: "לא באתי לחוקק אלא להאיר. לא באתי לשנות את מלכויות העולם הזה אלא לכוון את מלכות שמים. 'אבי' אינו חפץ בכך שאכנע לפיתוי ואלמד אתכם חוקי ממשל, מסחר והתנהגות חברתית, אשר עשויים להיות טובים לימינו אנו אך כלל לא יתאימו לחברה של תקופה אחרת. באתי לכדור הארץ אך ורק על-מנת לנחם את דעתו, לשחרר את רוחו ולהציל את נשמתו של האדם. ואולם, לגבי השאלה הנוגעת לגירושין, אומר שאף כי משה התיר זאת, לא כך היה בימיו של אדם, 'בגן'."

ולאחר שהשליחים שוחחו בינם לבין עצמם זמן מה, המשיך ואמר ישוע: "עליכם תמיד להכיר בשתי נקודות ההשקפה לפיהם מתנהג אדם – האנושית והאלוהית; דרכי הבשר ודרכי הרוח; אומדן הזמן ונקודת ההשקפה של הנצח." ואף כי השניים עשר לא יכלו להבין את כל שלימדם, הנחיתו זן סייעה להם מאוד.

ואז אמר ישוע: "אבל אתם תתבלבלו ממה שלימדתי משום שתבקשו לפרש את המסר כפשוטו; אתם מתקשים להבין את רוח התורה. עליכם לזכור, שוב, כי אתם שליחים; אתם נדרשים לחיות את חייכם ברוח בה אני חייתי את שלי. אתם נציגי האישיים; אך בל תטעו ותצפו כי בכל פרט ופרט יחיו כל בני האדם כמוכם. עליכם גם לזכור כי צאן אחרות יש לי אשר אינן מן המכלה הזאת, ועלי לספק גם בעבורן את התבנית של חיים על-פי רצון האל בעודני חי כאחד האדם."

ואז שאל נתנאל: "האם אין מקום לצדק? משה ציווה על 'עין תחת עין, שן תחת שן.' מה נגיד אנו?" ענה ישוע: "אתם תגמלו לרע בטוב. שליחי לא יריבו עם בני האדם, אלא יהיו עדינים כלפי כולם. אתם לא תנהגו על-פי עין תחת עין. ואף כי שלטונות האדם נוהגים כך, לא כך במלכות; תמיד תשפטו על-פי מידת הרחמים ובאהבה תנהגו. ואם קשה לכם לשמוע זאת, גם כעת אתם יכולים לסגת. אם תתקשו לעמוד בדרישות המוטלות על השליחים, תוכלו לבחור בנתיב הקל יותר, זה של התלמידים."

למשמע הדברים הללו, התכנסו השליחים בינם לבין עצמם לזמן מה, אך שבו במהרה וכך אמר פטרוס: "מאסטר, אנחנו נמשיך אתך; איש מאתנו לא ייסוג. אנחנו מוכנים לשלם את מלוא

with their intents and real desires."

^{14066 (1576.9)} Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: "Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?" And when Jesus heard this question, he said: "I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden."

^{14067 (1577.1)} After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: "Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity." And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

^{14068 (1577.2)} And then said Jesus: "But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature."

^{14069 (1577.3)} Then asked Nathaniel: "Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, 'An eye for an eye, and a tooth for a tooth.' What shall we say?" And Jesus answered: "You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship."

^{140610 (1577.4)} On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: "Master, we would go on with you; not one of us would turn

המחיר הנדרש; אנחנו נשתה מן הכוס. נהיה שליחים ולא תלמידים גרידא."

וכאשר שמע זאת ישוע, אמר: "היו מוכנים, אם כן, ליטול על עצמכם את מלוא האחריות וללכת אחרי. תנו צדקה בסתר; כשאתם נותנים צדקה, אל תתנו ליד שמאל לדעת מה עושה יד ימין. ובעת התפילה, התבודדו לנפשכם ואל תשנו פסוקים חסרי משמעות לשווא. זכרו תמיד כי אפילו טרם תבקשו ידע 'האב' כל צרכיכם. ואל תפגינו פנים זעופות בצומכם, להראות לאחרים. וכשליחי הנבחרים, אשר מוקדשים כעת לשירות המלכות, אל תאצרו לכם אוצרות בארץ, אך שרתו ללא אנוכיות ותאצרו לכם אוצרות בשמים, כי במקום אשר אוצרךם בו שם יהיה גם לבבכם."

"נר הגוף העין; ואם עינך תמימה כל-גופך יאור. ואם עינך רעה כל גופך יחשך. ואם יחשך האור אשר בקרבך מה רב החשך!"

ואז שאל תומס את ישוע אם עליהם "להמשיך לחלוק בכל." אמר 'המאסטר': "כן, אחי, אני רוצה שנחיה כמשפחה אחת, אוהדת. מוטלת עליכם משימה כבירה, ואני מבקש את מלוא תשומת לבכם. היטב תדעו את הנאמר: לא יוכל איש לעבד שני אֲדֹנָיִם. לא תוכלו לעבוד בלב שלם את האל ובאותה העת לשרת בלב שלם את הממון. ומכיוון שהצטרפתם כך לשירות המלכות, אל תדאגו לנפשתיכם; אל תדאגו למזון או למשקה; ואפילו לא לגופכם, וללבושכם. אתם כבר יודעים שידיים חפצות ולבבות כנים לא ירעבו ללחם. וכעת, הכינו את עצמכם להקדיש את מלוא האנרגיה שלכם לעבודת המלכות, הלא ידע 'האב' כל צרכיכם. אך דרשו בראשונה את מלכות אֱלֹהִים, וכל אלה נוסף לכם כשתבואו בשעריה. לכן, אל תדאגו ליום מחר כי יום מחר הוא יִדָּאג לו וְיִדְּיָה לַצָּרָה בְּשַׁעֲתָהּ."

כאשר ראה ישוע שהם עתידים להישאר ערים כל הלילה ולשאול שאלות, אמר: "אחי, הן כלי שרת ארציים אתם; מוטב שתנוחו ותתכוננו לעבודת המחר." אך שנתם נדדה. פטרוס העז ופנה אל 'המאסטר' וביקש "האם אוכל לשוחח אתך מעט בפרטיות. לא שיש לי סודות מאחי, אך רוחי כבדה ואם מגיע לי דבר נזיפה ממך, יקל עלי לקבלו כשאנו לבד." אמר לו ישוע, "בוא איתי, פטרוס" — והוביל אותו פנימה אל הבית. כאשר שב פטרוס מן הפגישה עם 'המאסטר' עליז ומעודד הרבה יותר, החליט יעקב ללכת ולדבר עם ישוע. וכך הלאה, עד לשעות הבוקר המוקדמות נכנסו השליחים בזה אחר זה לשיחה

back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples."

^{1406.11 (1577.5)} When Jesus heard this, he said: "Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also."

^{1406.12 (1577.6)} "The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!"

^{1406.13 (1577.7)} And then Thomas asked Jesus if they should "continue having everything in common." Said the Master: "Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: 'No man can serve two masters.' You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof."

^{1406.14 (1578.1)} When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: "My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow's work." But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that "I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you." And Jesus said, "Come with me, Peter" — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James

עם 'המאסטר'. כאשר כולם פרט לתאומים נפגשו עמו, נכנס אנדראס לישוע ושאל: "מאסטר, התאומים נרדמו סמוך למדורה; שמא נעיר אותם כדי לשאול אם גם הם חפצים לשוחח אתך?" וישוע חייך ואמר לאנדראס, "הם בסדר" אל תפריע להם. "וכעת הגיע הלילה לתומו פינה מקומו לאור יום חדש.

decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: "Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?" And Jesus smilingly said to Andrew, "They do well — trouble them not." And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. השבוע שלאחר ההסמכה

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

לאחר כמה שעות שינה, כאשר נקבצו השניים עשר לארוחת בוקר מאוחרת עם ישוע, אמר להם: "וכעת עליכם להתחיל בעבודה, לבשר הבשורות הטובות וללמד את המאמינים. התכוננו ליציאה לירושלים." ולאחר שדיבר ישוע, אזר תומס אומץ ואמר: "מאסטר, אני יודע, שעלינו להתחיל בעבודה, אך אני חושש שאנחנו עדיין לא מוכנים למשימה כה גדולה. האם תסכים שנישאר כאן בסביבה כמה ימים נוספים בטרם נתחיל בעבודת המלכות?" וכאשר ראה ישוע שאותו הפחד אחז את כל שליחיו, אמר: "יהי כרצונכם; נבלה כאן את השבת."

^{140.7.1 (1578.2)} After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: "Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem." After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: "I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?" And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: "It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day."

במשך שבועות על-גבי שבועות הגיעו לבית-צידה קבוצות קטנות של מחפשי-אמת, וגם צופים סקרנים, על-מנת לראות את ישוע. החדשות אודותיו כבר נפוצו באזורי הספר; קבוצות של מחפשים הגיעו מערים רחוקות, אפילו כצור, צידון, דמשק, קיסריה וירושלים. עד אז קיבל ישוע את פני הבאים ולימד אותם אודות המלכות, ואילו כעת הפקיד מלאכה זו בידי השניים עשר. אנדראס היה בוחר את אחד השליחים ומפקיד קבוצת מבקרים בידיו, ולפעמים כל השניים עשר עסקו בכך.

^{140.7.2 (1578.3)} For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Bethsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

הם עבדו במשך יומיים, לימדו ביום ונפגשו בפרטיות עד שעות הלילה המאוחרות. ביום השלישי ביקר ישוע את זבדיה ושלומית ואת שליחיו שלח "לדוג, לעסוק, לשם שינוי, במשהו קליל, או לבקר את משפחותיהם." הם שבו ביום חמישי לשלושה ימי לימוד נוספים.

^{140.7.3 (1578.4)} For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to "go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families." On Thursday they returned for three more days of teaching.

במהלך שבוע החזרות הזה, שינן ישוע שוב ושוב באזני שליחיו את שני מניעיה העיקריים של משימתו הארצית בתר-ההטבלה:

^{140.7.4 (1578.5)} During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

1. לגלות בפני האדם את 'האב'.

^{140.7.5 (1578.6)} 1. To reveal the Father to man.

2. להוביל אנשים למודעות להיותם בנים "אלהי" להכיר-באמונה שהם ילדיו של 'העליון'.

^{140.7.6 (1578.7)} 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

שבע של התנסויות מגוונות תרם לשניים עשר הרבה; אחדים מהם אפילו רכשו ביטחון יתר בעצמם. במפגש האחרון, במוצאי שבת, באו פטרוס ויעקב לישוע ואמרו: אנחנו מוכנים €â הובל אותנו לכבוש את המלכות." לך ענה ישוע: "מי ייתן וחכמתם תשתווה לקנאותכם, ובאומץ תכפרו על בורותכם."

ואף כי השליחים לא הצליחו להבין הרבה ממה שלימד, הם בהחלט הצליחו להכיר במשמעות של החיים המקסימים והיפים שחי בקרבם.

8. אחר הצהריים של יום חמישי באגם

היטב ידע ישוע כי שליחיו לא הצליחו לקלוט לגמרי את תורתו. הוא החליט ללמד באופן פרטני את פטרוס, יעקב ויוחנן, בתקווה שיוכלו להבהיר את הרעיונות לחבריהם. הוא ראה שאף כי השניים עשר תפשו מספר היבטים של הרעיון אודות מלכות רוח, הם התעקשו להמשיך ולהצמיד את התורה הרוחנית החדשה לרעיונות הישנים, המקובעים בהם אחזו, לפיהם, בפשטות, מלכות השמים תהא כינון מחדש של שלטון של דוד וכינונה מחדש של ישראל כמעצמה בעולם. וכך, יצא ישוע ביום חמישי אחר הצהריים לשוט בסירה ולשוחח על ענייני המלכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן. הייתה זו סדנת לימוד בת ארבע שעות אשר כללה עשרות שאלות ותשובות, ואשר ניתן להוסיף אותה לתועלת מסמך זה תוך ארגון מחדש של הסיכום של אותו אחר הצהריים רב משמעות זה כפי שמסר בבוקר למחרת שמעון פטרוס לאחיו, אנדראס:

1. לעשות את רצון 'האב'. ישוע לא לימד לסמוך על ההשגחה של 'האב' שבשמיים באופן פטליסטי, פסיבי ועיוור. באותו אחר הצהריים, הוא ציטט ואישר את האמור בפסוק: "אֲנֹשֶׁר לֹא יִרְצֶה לַעֲשׂוֹת גַּם לֹא יֵאָכֵל." מספיק היה לו להדגים את ההנחיה תוך שהצביע על התנסותו שלו עצמו. אין לשפוט את הציווי לסמוך על 'האב' בראי הנסיבות החברתיות או הכלכליות של התקופה המודרנית, או כל תקופה אחרת. הנחיה זו כוללת את העקרונות האידאליים של חיים בסמוך לאל בכל התקופות ובכל העולמות.

ישוע הבהיר לשלושה את ההבדל בין מעמד השליח למעמד התלמיד. ואפילו אז לא אסר על השניים עשר להתבונן קדימה ולפעול בתבונה. הוא לא הטיף כנגד תכנון אלא כנגד דאגה וחרדה. הוא לימד את השניים עשר להכפיף עצמם לרצון האל באופן ערני ופעיל. וכמענה לשאלותיהם הרבות בנוגע לחסכנות והסתפקות במועט, הוא פשט הפנה את תשומת ליבם לחייו כנגר, בונה-סירות ודייג, ולאופן בו הקפיד לארגן את השניים עשר. הוא ביקש להבהיר שאין להתייחס לעולם כאל אויב; ושנסיבות החיים הינן מתת אלוה שפועלת

140.7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, "We are ready — let us now go forth to take the kingdom." To which Jesus replied, "May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance."

140.7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140.8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140.8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: "He who will not work shall not eat." He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140.8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as

בצמוד לילדי האל.

ישוע התקשה מאוד לגרום להם להבין מדוע נהג באופן אישי באי-התנגדות. הוא סרב בכל תוקף להגן על עצמו, ונדמה היה לשליחים שישמח אם ינהגו כמוהו. הוא לימד אותם לא להתנגד לרוע, לא ללחום בחוסר הצדק או בפגיעה, אך לא לימד אותם לסבול באופן פסיבי מעשיים לא ראויים. ובאחר הצהריים הזה הוא הסביר בפשטות שהוא תמך בכך שהחברה מענישה מעשי רעים ופושעים וכי לפעמים נדרשים השלטונות האזרחיים להשתמש בכוח על-מנת לקיים את הסדר החברתי ולהוציא לפועל את הצדק.

הוא לא פסק מלהזהיר את שליחיו לבל יתנו דם במנהג המרושע של הנקמה; לנקמה, לרעיון של להשיב לאדם כגמולו, לא היה שום מקום. הוא סלד מנטירת טינה. הוא אסר על הרעיון של עין תחת עין וזן תחת זן. הוא התנגד לכל הרעיון של נקמה פרטית ואישית, והעביר את הטיפול בעניינים הללו לשלטון האזרחי מחד ולמשפט האל מאידך. הוא הבהיר לשלושה כי ההנחיה שלו תקפה לאינדיבידואל, ולא למדינה. הוא סיכם את הנחיותיו עד לאותה העת בנושאים אלה כך:

אהבו את אויבכם — זכרו את הציווי המוסרי של אחוות האדם.

חוסר התוחלת שברוע; נקמה לא תכפר על שגיאה. אל תשגו ותלחמו ברוע באמצעות כלי נשקו שלו.

התאזרו באמונה — היו בטוחים כי בסופו של דבר ידם של הצדק האלוהי והטוב הנצחי תהא על העליונה.

2. הגישה הפוליטית. הוא הנחה את שליחיו להיזהר בהערותיהם ביחס למתח ביחסים בין העם היהודי לשלטון הרומי; הוא אסר עליהם להתערב בקשיים הללו באיסור חמור. הוא תמיד נזהר מליפול למלכודות הפוליטיות שהציבו בפניו אויביו, ותמיד ענה: "את אֶשֶׁר לְקִיסָר תִּתְּנוּ לְקִיסָר וְאֶת אֶשֶׁר לָאֱלֹהִים תִּתְּנוּ לָאֱלֹהִים." הוא סרב לפנות את הקשב ממשימת כינונה של דרך גאולה חדשה; הוא לא התיר לעצמו לעסוק בשום דבר אחר. תמיד שמר על החוק האזרחי ועל תקנותיו בחייו האישיים; בכל מה שלימד בפומבי התעלם מן התחומים האזרחיים, החברתיים והכלכליים. הוא אמר לשלושת השליחים כי כל עניינו היה נתון לעקרונות המנחים את חייו הפנימיים וחייו הרוח האישיים של האדם.

ישוע, אפוא, לא היה רפורמטור פוליטי. הוא לא בא לארגן מחדש את העולם; ואף אם היה עושה כן, היה זה תקף רק לאותה תקופה, לאותו

an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

^{140:8.4 (1579.6)} Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

^{140:8.5 (1579.7)} He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

^{140:8.6 (1580.1)} Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

^{140:8.7 (1580.2)} The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

^{140:8.8 (1580.3)} Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

^{140:8.9 (1580.4)} 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

^{140:8.10 (1580.5)} Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation.

הדור. ואף-על-פי-כן, שום דור אינו פטור מן החובה לגלות בעצמו את הדרך המיטבית להתאים את חייו של ישוע לבעיותיו שלו. אך אל לכם לטעות ולזהות את תורתו של ישוע עם תיאוריה פוליטית או כלכלית כשלה, או אם מערכת חברתית או תעשייתית כלשהי.

3. הגישה החברתית. הרבנים היהודים דנו רבות בשאלה: מיהו שכני? גישתו של ישוע התבססה על הרעיון של נדיבות פעילה וספונטנית, של אהבת לרעך באופן אותנטי, באופן המרחיב את מושג השכנות לכלול את העולם כולו, והופך את כל תושביו לשכני. ויחד עם כל זאת, ישוע התעניין אך ורק באינדיבידואל, לא במסה. ישע לא היה סוציולוג, אך הוא כן פעל על-מנת למוטט את כל צורות הבידוד האנוכיות. הוא לימד סימפטיה טהורה, חמלה. מיכאל מנבאדון הוא 'בן' שעיקרו רחמים; חמלה הינה עיקר מהותו.

ואף כי 'המאסטר' לא אמר שאנשים לא צריכים לארח את חבריהם לארוחה, הוא הציע לחסידי לערוך סעודות עבור העניים וחסרי המזל. ישוע ניחן בחוש צדק בריא, אשר תמיד הושפע מן החמלה. הוא לא לימד את שליחיו להתיר לטפילים חברתיים או למקבצי נדבות מקצועיים להישען עליהם. האמירה שהתקרבה מכל לכדי הכרזה חברתית הייתה, "אל תִּשְׁפֹּטוּ לְמַעַן אֲנִי לֹא תִשְׁפֹּטוּ."

הוא הבהיר להם שנדיבות בלתי מובחנת עלולה לגרום לרבים מן החוליים בחברה. למחרת, הנחה ישוע באופן מיוחד את יהודה לבל ייתן צדקה מקופת השליחים אלא על-פי בקשתו שלו עצמו או על-פי בקשתם המשותפת של שניים מן השליחים. בכל העניינים הללו, נהג ישוע לומר, "הִי עֲרֹמִים כְּנִחָשִׁים וְתִמְיָמִים כְּיֹנִיִּם." נדמה היה כי בכל הנסיבות החברתיות מטרתו הייתה ללמד סבלנות, סובלנות ומחילה.

המשפחה עמדה במרכז פילוסופיית החיים של ישוע. כאן כמו בעולם הבא. את מה שלימד אודות האל ביסס על המשפחה, והוא ניסה לתקן את נטייתם של היהודים להפריז בכבוד שנתנו לאבותיהם. הוא רומם את המשפחה לחובה האנושית מן הדרגה העילאית, אך הבהיר שאל ליחסי המשפחה לעמוד בדרכה של חובות דתיות. הוא הפנה את תשומת הלב לעובדה שהמשפחה הינה מוסד בר-חלוקה, היא איננה שורדת את המוות. ישוע לא היסס לוותר על משפחתו כאשר זו עמדה אל מול רצונו של 'האב'. הוא לימד אודות אחוות האדם החדשה, הרחבה יותר. "זו של בני האל. בימיו של ישוע, נהגו במתירנות כלפי הגירושין בפלשתינה וברחבי האימפריה הרומית. הוא סרב שוב ושוב לקבוע חוקים ביחס לנישואין וגירושין, אך רבים מחסידי הראשונים של ישוע החזיקו בדעות נחושות ביחס לגירושין ולא היססו לייחס אותן אליו. למעט יוחנן מרקוס, כל סופריה של הברית החדשה החזיקו בדעות המתקדמות, השמרניות

Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

1408.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

1408.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

1408.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

1408.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except

ביחס לגירושין.

4. הגישה הכלכלית. ישוע חי, עבד וסחר בעולם שהיה בזמנו. ואף כי לא היה רפורמטור כלכלי, לעתים תכופות הפנה את תשומת הלב לחוסר הצדק שבחלוקת העושר הבלתי שוויונית. אך הוא לא הציע דבר על-מנת לתקן זאת. הוא הבהיר לשלושה כי אף שאסר על שליחיו להחזיק ברכוש, הוא לא הטיף כנגד עושר וקניין, אלא רק כנגד חלוקתם הבלתי שוויונית והבלתי צודקת של אלה. הוא הכיר בצורך לצדק חברתי ולהוגנות בתעשייה, אך לא הציע הצעה כלשהי כיצד להשיגם.

הוא מעולם לא הנחה את חסידיו להימנע מלהחזיק ברכוש חומרי, וביקש זאת רק משליחיו. לוקס, הרופא, האמין באמונה שלמה בשוויון חברתי ופעל רבות לפירוש לאמירותיו של ישוע באופן שתאם את אמונותיו האישיות שלו עצמו. ישוע מעולם לא הנחה את חסידיו לחיות חיים שיתופיים; הוא לא הצהיר הצהרות כלשהן בנגד לעניינים הללו.

לעתים תכופות, הזהיר ישוע את מאזיניו מפני החמדנות, והכריז כי "אשורו של אדם אינו תלוי בִּהְרָבּוֹת קִנְיָיו." הוא חזר וציין "כִּי מִה יִעֲלֶה הָאָדָם שִׂיקָנָה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְהַשְׁחִית אֶת-נַפְשׁוֹ?"^{1408.15 (1581.2)} ואף כי לא התקף במישרין את קניין הרכוש, הוא התעקש על החשיבות המהותית והנצחית לכך שהרוח תקדם לכל. בשיעורים שנתן מאוחר יותר, ביקש לתקן השקפות שגויות רבות שרווחו באורנטיה אודות החיים והשתמש לשם כך במשלם רבים אותם הציג במסגרת פעולתו הציבורית. ישוע מעולם לא התכוון לגבש תיאוריות כלכליות; היטב ידע שכל תקופה נדרשת לפתח בעצמה את הפתרונות לקשייה. אילו חי ישוע היום על-פני האדמה, אילו חי היום בגוף, היה ממאכזב את מהווה אכזבה גדולה עבור מרבית הגברים והנשים, פשוט משום שהיה נמנע מלצדד בצד זה או אחר בוויכוחים אשר מתנהלים היום בפוליטיקה, בחברה או בכלכלה. הוא היה נותר הרבה מעל לכל אלה, ובה בעת היה מלמד אתכם כיצד להפוך את חייכם הרוחניים הפנימיים למושלמים, ואגב כך לאפשר לכם להיות הרבה יותר יעילים עת תבקשו לפתור את הבעיות האנושיות לגמרי.

ישוע היה גורם לכל בני האדם להידמות לאל, והיה עומד לצד הני האל הללו באהדה בעת שהיו פותרים את בעיותיהם הפוליטיות, החברתיות והכלכליות. הוא לא הוקיע את העושר, אלא את מה שהעושר גרם לרוב רובם של חסידיו. באותו יום חמישי אחר הצהריים, אמר לראשונה ישוע לחבריו כִּי $\text{ὁ δὲ ἑκαστὸς ἑαυτοῦ ἀποθήκευσε τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἑαυτοῦ}$ "תתן מִשְׁתָּקָח."

5. דת אישית. כפי שהבינו שליחיו, ראוי לכם להיטיב ולהבין את תורתו של ישוע מתוך חייו. הוא חי באורנטיה חיים של מושלמות, וניתן להבין את תורתו הייחודית רק כשמתבוננים בחייו ביחס לסביבה בה חי. חייו הם אלה שיסייעו יותר מכל לגלות את טיבו האלוהי ואישיותו האוהבת

John Mark.

^{1408.15 (1581.2)} 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

^{1408.16 (1581.3)} He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

^{1408.17 (1581.4)} Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that "a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions." He constantly reiterated, "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manyfold more competent to attack the solution of your purely human problems.

^{1408.18 (1581.5)} Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that "it is more blessed to give than to receive."

^{1408.19 (1581.6)} 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the

של 'האב', יותר מן השיעורים שלימד את השניים עשר או הדרשות שנשא.

ישוע לא תקף את דברי נביאי העברים ואף לא את אלה של מורי המוסר היוונים. 'המאסטר' הכיר בדברים הטובים הרבים שייצגו המורים הגדולים הללו, אך הוא יד לארץ בכדי ללמד משהו נוסף, ללמד "את האדם לעשות מרצונו את רצון האל." ישוע לא ביקש ליצור אדם דתי, בן תמותה שעסוק רק ברגשות דתיים ומונע אך ורק מדחפים רוחניים. אילו יכולתם להעניף בו מבט אחד, הייתם יודעים שישוע היה אדם אמתי, בעל ניסיון עצום בענייני העולם. במהלך מאות שנות התקופה הנוצרית עוותו ושובשו השיעורים שלימד ישוע; אתם אף דבקם ברעיונות מעוותים ביחס לצניעותו ולענוותו של 'המאסטר'. נדמה שמה שכיוון אליו בחייו הייתה הערכה-עצמית עילאית. הוא רק ייעץ לאדם לרכוש ענווה ובכך להיות מרומם; מה שבאמת כיוון אליו הייתה ענווה אמיתית כלפי האל. הוא העריך מאוד כנות "εὐθεία" לב טהור. את האופי שפט בעיקר על-פי נאמנות, ואילו במרכז תורתו עמד האומץ. משפט המפתח שלו היה "אל תירא," וסבלנות לאורך זמן הייתה תכונת האופי האידאלית בעבורו. תורתו של ישוע מהווה דת של גבורה, אומץ והרואיות. וזאת הסיבה בגללה בחר כנציגיו האישיים שניים עשר גברים מן השורה, אשר רובם היו דייגים מסוקסים, חסונים וגבריים.

ישוע דיבר מעט אודות התמכרויותיה של החברה בימיו; רק לעתים רחוקות התייחס לפשיעה המוסרית. הוא היה מורה חיובי שלימד מעלות אמיתיות. הוא הקפיד להימנע מללמד באופן שלילי; הוא נמנע מלפרסם את הרוע. הוא אפילו לא היה רפורמטור מוסרי. היטב ידע, וכך גם לימד את שליחיו, כי לא ניתן לדכא את דחפיה החושניים של האנושות, לא באמצעות תוכחת דתית ולא באמצעות איסור חוקי. במעט הפעמים בהן הוקיע, עשה זאת כנגד הגאווה, האכזריות, הדיכוי והצביעות.

אפילו את הפרושים לא הוקיע ישוע בנחרצות, כפי שעשה יוחנן. הוא ידע שבתוך תוכם, הרבה מן הסופרים והפרושים היו כנים; הוא הבין שהם שועבדו למסורותיהם הדתיות. הוא הדגיש בעיקר "שראשית יש להפוך את העץ לטוב." הוא הדגיש באזני השלושה שהוא העריך את החיים בשלמותם ולא רק מעט מעלות מסוימות.

הדבר היחיד שלמד יוחנן ביום לימוד זה היה שבלב לבה של דת ישוע ניצב אופי מבוסס חמלה אליו נלווה הרצון האישי לעשות את רצון 'האב' שבשמים.

פטרוס תפס את הרעיון שהבשורה אשר היו

multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

^{140.8.20 (1582.1)} Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, "the voluntary conformity of man's will to God's will." Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. "Fear not" was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

^{140.8.21 (1582.2)} Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

^{140.8.22 (1582.3)} Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on "first making the tree good." He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

^{140.8.23 (1582.4)} The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

^{140.8.24 (1582.5)} Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh

עתידיים לבשר היוותה, למעשה, התחלה חדשה עבור האנושות כולה. לאחר מכן, שיתף את פאולוס ברושם זה ופאולוס ניסח על-פיו את הדוקטרינה של המשיח "כאדם השני."

יעקב תפש את האמת המרטיטה כי ישוע ביקש שילדיו שבארץ יחיו כאילו כבר היו אזרחיה של מלכות שמימית שנשלמה.

ישוע ידע כי בני האדם שונים, וכך לימד גם את שליחיו. כל העת האיץ בהם להימנע מלנסות ולהתאים את המאמינים והחסידים לתבניות מוגדרות. הוא ביקש לאפשר לכל נשמה להתפתח בהתאם לדרכה שלה, כאינדיבידואל נבדל ביחס לאל אשר הולך ונשלם. בתשובה לאחת משאלותיו הרבות של פטרוס, אמר 'המאסטר': "אני רוצה לשחרר את בני האדם כך שכמו ילדים קטנים יוכלו להתחיל דף חדש של חיים חדשים וטובים יותר." ישוע תמיד התעקש על כך שהטוב האמיתי חייב להיות בלתי-מודע, וכאשר נותנים צדקה, לא לתת ליד שמאל לדעת מה עושה ימין.

אותו אחר הצהריים, נדהמו שלושת השליחים כאשר הבינו כי דתו של 'המאסטר' איננה כוללת בחינה-עצמית רוחנית. כל הדתות שלפני תקופתו של ישוע, כמו גם אלה שאחריו, לרבות הנצרות, הקפידו על בחינה עצמית במודע. אך לא כן דתו של ישוע מנצרת. אפילו־סופית החיים של ישוע נעדרת התבוננות פנימית דתית. בן הנגר מעולם לא לימד כיצד לבנות את האופי; הוא לימד כיצד להצמיח אותו, והכריז כי מלכות השמים כמותה כגרגר חרדל. אך ישוע לא אמר דבר כנגד אנאליזה עצמית כאמצעי למנוע אגואיזם יהיר.

הזכות להיכנס בשערי המלכות מותנית באמונה, באמונה אישית. המחר להמשך ההרקה המדורגת במלכות הינה פנינת יקרת-ערך, שעל-מנת לקנותה ימכור האדם את כל מה שיש לו.

תורתו של ישוע הינה דת עבור כולם, ולא רק עבור החלשים והעבדים. דתו מעולם לא התגבשה (בימיו) לכדי אמונות וחוקים תיאולוגיים; הוא לא הותיר אחריו ולו שורה כתובה אחת. חיו ותורתו ניתנו ליקום כירושה מעוררת השראה, אידיאליסטית, כזו המתאימה להנחות רוחנית וללמד מוסרית את בני כל התקופות ובכל העולמות. ואפילו היום, נפרדת תורתו של ישוע מכל הדתות, אף שהיא התקווה החיה של כל אחת מהן.

ישוע לא לימד את שליחיו כי ראוי לו לאדם לעסוק בחיי הארציים רק בדת; זה היה האופן בו תפשו היהודים את עבודת השם. ואולם, הוא התעקש שהדת תהא עיסוקם היחיד של השניים עשר. ישוע לא לימד דבר על-מנת להניא את מאמיניו מלפתח תרבות אמיתית; הוא רק הסתייג מבתי הספר הדתיים בירושלים, אשר היו כבולים למסורת. הוא היה ליברל, בעל לב-רחב, מלומד

beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as "the second Adam."

1408.25 (1532.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

1408.26 (1532.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions, the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

1408.27 (1533.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

1408.28 (1533.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

1408.29 (1533.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

1408.30 (1533.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant.

וסובלני. לאדיקות מתוך ערך עצמי לא היה כלל מקום בפילוסופיה החיים שלו.

המאסטר כלל לא הציע פתרונות לבעיות הבלתי-דתיות, לא של תקופתו שלו ולא של כל תקופה אחרת. ישוע ביקש לפתח את תובנה רוחנית אודות המציאויות הנצחיות ולהמריץ את היוזמה לחיים מקוריים; הוא עסק אך ורק בבסיס צרכיו הרוחניים התמידיים של המין הרוחני. הוא גילה טוב השקול לאל. הוא רומם את האהבה הֶאֱמֶת, היופי והטוב הֶאֱמֶת כאידאל האלוהי וקמציאות הנצחית.

המאסטר בא ליצור באדם רוח חדשה, רצון חדש הֶאֱמֶת להעניק יכולת חדשה להתוודע לאמת, לחוות חמלה ולבחור בטוב הֶאֱמֶת הרצון לשמור על הרמוניה עם רצון האל, אליו נלווה הדחף הנצחי להפוך למושלם כמות ישהאב' שבשמים מושלם הוא.

Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

^{140.8.31 (1583.5)} The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

^{140.8.32 (1583.6)} The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. יום ההקדשה

את השבת שלאחר מכן הקדיש ישוע לשליחיו, והם חזרו לגבעות שם הוסמכו; ושם, לאחר מסר עידוד אישי, ארוך ויפהפה, הוא נפנה לטקס הקדשתם של השניים עשר. באחר הצהריים של שבת זו קיבץ ישוע את השליחים סביבו על הגבעה, וכהכנה ליום בו ייאלץ להשאיר אותם לבד בעולם, הפקיד אותם בידי 'אביו' שבשמים. הפעם לא היה כל לימוד, אלא רק מפגש והתייחדות.

ישוע סקר רבים מן ההיבטים בדרשת ההסמכה, זו אשר ניתנה באותו מקום ממש, ואז קרא אותם אליו אחד אחד וציווה עליהם לצאת לעולם כנציגיו. בעת שהקדיש אותם המאסטר, ציווה עליהם: "לכו אל כל העולם וקראו את הבְּשׂוּרָה לְכָל הַבְּרִיאָה. קראו לשבויים דרור, נחמו את המדוכאים וחבשו נשברי-לב. חינום לקחתם, חינום תתנו."

ישוע הציע להם לא לקחת כסף ואף לא בגדים להחלפה ואמר, "כי ראוי הפועל לשְׂכָרוֹ." ובסופו של דבר, אמר: "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ אֲתֶכֶם כְּבָשִׂים בֵּין זְאֵבִים; לֵכֶן הֵיוּ עֲרוּמִים כְּנִחְשִׁים וְתַמִּימִים כְּזֵנִים. וְאַתֶּם הַיֹּשְׁמְרוּ בַנְּפִשׁוֹתֵיכֶם כִּי אוֹיְבֵיכֶם יִמְסְרוּ אֶתְכֶם לַסִּנְהֶדְרִיּוֹת וְהַכִּיתֶם בְּבִתֵּי כְסִיּוֹת. וְלִפְנֵי נִגְדִים וּמַלְכִים תִּבְּאוּ בְּשֵׁל אֲמוֹנַתְכֶם בַּבְּשׂוּרָה, לְמַעַן לַעֲדוֹת לָהֶם. וְכִי יִשְׁפֹּטוּ אֶתְכֶם אַל תִּדְאָגוּ אֵיךְ תִּדְבְּרוּ וְמָה תִּדְבְּרוּ כִּי בְּשִׁעָה הֵיחָא רוּחַ אֲבִיכֶם שֶׁבְּתוֹכְכֶם הוּא הַמְּדַבֵּר בְּפִיכֶם. אַחֲדִים מִכֶּם יוֹמְתוּ, וְרַבִּים יִשְׁנאוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁל בְּשׂוּרָה זוֹ בְּטֶרֶם תִּכְוֶנוּ אֶת הַמַּלְכוּת בָּאָרֶץ; אֲךָ אֵל תִּירָאוּ, אֲנִי אֵהִיָּה עִמָּכֶם, וְרוּחִי תֵלֵךְ לִפְנֵיכֶם בְּכָל הָעוֹלָם כּוֹל. וְנוֹכַחְתֶּם אֲבִי תִשְׁכֹּן בְּכֶם עַתְּ תִּלְכוּ, רַאשִׁית לַיהוּדִים וְאַחֲרָיֶם לְיוֹנִיִּים."

9. THE DAY OF CONSECRATION

^{140.9.1 (1583.7)} The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

^{140.9.2 (1584.1)} Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

^{140.9.3 (1584.2)} Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many

peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

^{140:9.4 (1584:3)} And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

וכאשר ירדו מן ההר, הלכו חזרה לביתם, אל בית משפחת זבדיה.

10. הערב שלאחר ההקדשה

אותו ערב, בשיעור שהתקיים בבית עקב הגשמים, שוחח עמם ישוע באריכות, וניסה להסביר לשניים עשר מה נדרש מהם להיות ולא מה נדרש מהם לעשות. הם רק הכירו דת שחייבה אותם לעשות דברים מסוימים בכדי להגיע לרמת צדיקות "על" לגאולה. אך ישוע שב והסביר, "כי במלכות עליכם להיות צדיקים על מנת לפעול." הוא אמר שוב ושוב, "היו מושלמים כשם 'שאביכם' בשמים מושלם הוא." כל אותה העת הסביר 'המאסטר' לשליחיו המבולבלים כי הגאולה אותה בא הוא להביא לעולם מושגת באמצעות אמונה בלבד, באמונה פשוטה וכנה. אמר ישוע: "יוחנן הטיפף לטבילה של תשובה, לחרטה על צורת החיים הישנה. ואילו אתם עתידים לבשר את טבילת האחוזה עם האל. הטיפף לתשובה בקרב אלה שנדרשים לכך, אך פתחו את הדלתות לרווחה בפני אלה אשר כבר מבקשים בכנות להיכנס בשערי המלכות, והזמינו אותם להצטרף לאחוזה בני האל השמחים." ואולם, קשה היה לשכנע את הדייגים הגליליים הללו שהיות האדם צדיק, מתוך אמונה, קודמת במלכות לעשיית הצדק בחיי היום-יום של בני האדם שבארץ.

מכשלה גדולה נוספת שהפריעה לשניים עשר ללמוד הייתה נטיתם לקחת עקרונות אידאליסטיים ורוחניים, עקרונות של אמת דתית, ולעצב אותם לכדי חוקי התנהגות אישיים. ישוע היה מציג בפניהם את יפי הרוח של דרך הנשמה, אך הם התעקשו לתרגם את הנחיותיו לכדי צורת התנהגות אישית. פעמים רבות, אפילו כאשר הצליחו לזכור את שאמר 'המאסטר', הם כמעט תמיד שכחו את שלא אמר. ואולם אט-אט הפנימו את השיעור, משום שישוע היה כל מה שלימד. מה שלא הצליחו לרכוש באמצעות הדברים שאמר, רכשו בהדרגה בעת שחיו לצדו.

לשליחים לא היה ברור 'שהמאסטר' חי חיים שמעוררים השראה רוחנית לכל אדם, בכל תקופה ובכל עולם ביקום עצום ממדים. על-אף כל מה שאמר להם ישוע מעת לעת, השליחים לא תפשו את הרעיון שעל-אף שביצע את עבודתו בעולם הזה, הוא פעל עבור כל שאר העולמות שבבריאתו העצומה. ישוע לא חי את

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

^{140:10.1 (1584:4)} That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you must be righteous in order to do the work." Many times did he repeat, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect." All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: "John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God." But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

^{140:10.2 (1584:5)} Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

^{140:10.3 (1585:1)} It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation.

חייו באורנטיה על-מנת לשמש כדוגמה אישית של חיי אדם עבור הגברים והנשים של העולם הזה, אלא על-מנת ליצור אידאל רוחני גבוה ומעורר השראה עבור כל בני התמותה בכל העולמות.

באותו הערב, שאל תומאס את ישוע: "מאסטר, אתה אומר שעלינו להיות כילדים קטנים בטרם נוכל להיכנס למלכות האב, ויחד עם זאת הזהרת אותנו לבל יוליכו אותנו שולל נביאי שקר, ולבל נשליך פנינים לרגלי החזירים. אני באמת מבולבל. אינני מצליח להבין את השיעור." ענה ישוע לתומאס: "כמה זמן אאלץ להתאזר בסבלנות! אתם תמיד מבקשים לפשט את כל מה שאני מלמד. כשביקשתי אתכם להפוך לילדים קטנים, מחיר הכניסה למלכות, לא התייחסתי לקלות שבה ניתן לרמותם, לא לאמון שהם נוטים לרחוש, ולא למהירות שבה הם מאמינים לזרים שמבקשים לרצותם. מה שביקשתי שתלמדו מן הדוגמה היה מערכת היחסים בין ילד לאביו. אתם הילדים, ואתם מבקשים להיכנס למלכותו של 'אביכם'. בין כל ילד רגיל לאביו מתקיימת חיבה טבעית אשר מבטיחה מערכת יחסים מבינה ואוהבת. זו, לעד מונעת את הצורך להתמקח עבור אהבתו וחסדו של 'האב'. הבשורה שאתם עתידים לצאת ולבשר נוגעת לגאולה שמקורה במערכת יחסים נצחית זו בין ילד לאביו."

את תורתו של ישוע אפינה העובדה כי מוסריותה של הפילוסופיה שלו נבעה ממערכת היחסים האישית בין האינדיבידואל לאל. "מערכת יחסים זו שבין ילד לאביו. ישוע הדגיש את האינדיבידואל, ולא את הגזע או האומה. בעודם סועדים את ארוחת הערב, שוחח ישוע עם מתי והסביר לו כי מוסריותו של כל מעשה נקבעת על-פי המניע של האינדיבידואל. מוסריותו של ישוע הייתה תמיד חיובית. כלל הזהב, כפי שהגדיר אותו ישוע מחדש, דרש בפועל מגע חברתי; לכלל הישן יותר ניתן היה לציית בבדידות. ישוע פשט מעל המוסריות את כל החוקים והטקסים ורומם אותה לרמות מרהיבות של מחשבה רוחנית וחיי צדיקות אמתיים.

ואף כי לדתו של ישוע נודעו השלכות מעשיות, כל ערך מעשי פוליטי, חברתי או כלכלי שניתן היה למצוא בתורתו נבע בטבעיות מהתנסותה הפנימית של הנשמה כפי שהיא מבטאת את פירות הרוח בסעד ספונטני יומיומי של התנסות דתית אישית ואותנטית.

לאחר שסיימו ישוע ומתי את שיחתם, שאל שמעון הקנאי, "אבל 'מאסטר', האם כל בני האדם הינם בני האל? ענה לו ישוע: "כן שמעון, כל בני האדם הינו בני האל ואלה החדשות הטובות שאתם עתידים לבשר." אך השליחים לא הצליחו לתפוש דוקטרינה מעין זו; הייתה זו הכרזה חדשה, מוזרה ומבהילה. ובשל רצונו

Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585:2) This same evening Thomas asked Jesus: "Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching." Jesus replied to Thomas: "How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship."

140:10.5 (1585:3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585:4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585:5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it

לגרום להם להבין אמת זו, הנחה ישוע את מאמיניו להתייחס לכל בני האדם כאחים.

בתשובה לשאלתו של אנדראס, הבהיר 'המאסטר' כי מוסריותה של תורתו הייתה בלתי-נפרדת מדת החיים שלו. הוא לא לימד מוסריות שמקורה בטבע האדם, אלא כזו שמקורה ביחסו של האדם לאל.

יחנן שאל את ישוע, "מאסטר, מהי מלכות שמים?" ענה לו ישוע: "שלושה דברים הכרחיים למלכות השמים: ראשית, הכרה בריבונותו של האל; שנית, אמונה באמת של היות האדם בנו של האל; ושלישית, אמונה ביעילותו של הרצון העילאי של האדם לעשות את רצון האל." "להידמות לאל. ואלה החדשות הטובות של הבשורה: באמצעות אמונה יכול כל בן תמותה לרכוש את כל אלה, ההכרחיים לגאולה."

וכעת תם שבוע ההמתנה, והם הכינו עצמם ליציאה לירושלים ביום למחרת.

was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

^{140:10.8 (1585.6)} In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

^{140:10.9 (1585.7)} John asked Jesus, "Master, what is the kingdom of heaven?" And Jesus answered: "The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation."

^{140:10.10 (1586.1)} And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

מסמך 141. מתחילים במפעל הציבורי

142 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 140

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 141

מתחילים במפעל הציבורי

סעיפים

מבוא

1. עוזבים את הגליל
2. חוק האל ורצון 'האב'
3. השהות בקמתן
4. שיעור אודות 'האב'
5. אחדות רוחנית
6. השבוע האחרון בחמתן
7. בבית-עניא שבעבר הירדן
8. פועלים ביריחו
9. יוצאים לירושלים

מבוא

ביום הראשון של השבוע, ה-19 בינואר, שנת 27 לספירה, התכוננו ישוע ושניים עשר השליחים לצאת מן המטה שבבית צידה. השניים עשר לא ידעו דבר אודות תכניתו של 'המאסטר', למעט העובדה שהם היו בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים באפריל ושכונתם לצעוד דרך עמק הירדן. הם יצאו מבית זבדיה מעט לפני צהרי היום, משום שבני משפחותיהם של השליחים ותלמידים אחרים באו להיפרד מהם לשלום ולאחל להם הצלחה בעבודה שעמדו להתחיל.

מעט לפני שעזבו, ראו השליחים 'שהמאסטר' חסר ואנדראס יצא לחפשו. לאחר חיפוש קצר, מצא אותו יושב בסירה על החוף ובוכה. ואף כי השניים עשר ראו את 'המאסטר' מתאבל תכופות, ולתקופות קצרות ראו אותו מאוד מוטרד, איש מהם מעולם לא ראה אותו בוכה. אנדראס, אשר מעט נבהל למראה 'המאסטר' הבוכה ערב יציאתם לירושלים, העז להתקרב לישוע ושאל: "למה זה תבכה, 'מאסטר', ביום גדול זה בו נצא לירושלים לבשר

PAPER 141

BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

INTRODUCTION

^{141:01 (1587:1)} ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

^{141:02 (1587:2)} Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to

את מלכות 'האב? מי מאתנו עלב בך?" ובעודו חוזר עמו לשניים עשר, ענה לו ישוע: "איש מכם לא עלב בי. התעצבתי משום שאי מבני משפחת אבי, יוסף, לא זכר לבוא ולאחל לנו דרך צלחה." באותה העת ביקרה רות את אחיה יוסף בנצרת. בני משפחה אחרים נמנעו מלבוא בשל גאווה, אכזבה, חוסר הבנה וטינה קטנונית שנבעה מרגשות פגועים.

approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. עוזבים את הגליל

כפר נחום לא הייתה רחוקה מטבריה, ושמו של ישוע נפוץ כבר ברחבי הגליל ואף מעבר לו. ישוע ידע שהורדוס עתיד בקרוב לשים לב לעבודתו; ומשום כך חשב שמוטב לו לקחת את שליחיו דרומה ליהודה. חבורה בת כמה מאמינים ביקשה להצטרף אליהם, אך ישוע שוחח עמם וביקש מהם שלא להתלוות לחבורת השליחים בדרכה במורד הירדן. ואף כי הסכימו להישאר מאחור, רבים מהם יצאו בעקבות 'המאסטר' לאחר ימים מספר.

ביום הראשון צעדו ישוע והשליחים רק עד טריכאה, שם לנו. למחרת, צעדו לנקודה על גדת הירדן בסמוך לפלה, במקום בו הטיפ יוחנן שנה לפני כן, ובמקום בו הוטבל ישוע. כאן שהו יותר משבועיים, לימדו והטיפו. עד לסוף השבוע הראשון התקבצו כמה מאות אנשים במחנה סמוך למקום בו התגוררו ישוע והשניים עשר. אנשים אלה הגיעו מן הגליל, מפיניקיה, מסוריה, מן הדקפוליס, מפראגה ומיהודה.

ישוע לא הטיפ כלל בציבור. אנדראס חילק את ההמון והקצה את המטיפים לאספות הבוקר ואחר הצהריים; לאחר סעודת הערב שוחח ישוע עם השניים עשר. הוא לא לימד אותם שום דבר חדש אלא סקר מחדש את השיעורים הקודמים וענה על שאלותיהם הרבות. באחד מן הערבים הללו סיפר להם מעט אודות ארבעים היום שבילה בגבעות הסמוכות.

רבים מאלה שבאו מפראגה ומיהודה הוטבלו בעבר בידי יוחנן וביקשו ללמוד עוד על תורתו של ישוע. השליחים התקדמו מאוד בתהליך הלימוד של תלמידיו של יוחנן, הן משום שלא סתרו בשום צורה את מה שהטיפ לו יוחנן והן משום שבעת ההיא עדיין לא הטבילו בעצמם תלמידים חדשים. אך בפני חסידיו של יוחנן תמיד עמדה כאב נגף העובדה שאם ישוע היה כל מה שהכריז עליו יוחנן, הוא לא עשה דבר על-מנת לשחררו מכלאו. תלמידיו של יוחנן לא הצליחו אף פעם

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587:3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587:4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588:1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

141:1.4 (1588:2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus' teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why

להבין מדוע ישוע לא מנע את המוות האכזר של מנהיגם האהוב.

מדי לילה הנחה אנדראס בזהירות את אחיו השליחים כיצד ללמוד להסתדר בצורה חלקה עם תלמידיו של יוחנן המטביל, משימה עדינה וסבוכה. במהלך שנה זו, השנה הראשונה של של מפעלו הציבורי של ישוע, יותר משלושה רבעים מחסידיו היו כאלה שבעבר נהו אחר יוחנן והוטבלו על-ידו. כל השנה הזו, שנת 27 לספירה, נוצלה להשתלטות שקטה על עבודתו של יוחנן בפראה וביהודה.

Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:15 (1588:3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. חוק האל ורצון 'האב'

בלילה שלפני יציאתם מִפְּלָה, הוסיף ישוע ולימד את השליחים אודות המלכות החדשה. וכה אמר 'המאסטר': "לימדו אתכם להמתין לביאת מלכות האל, וכעת אני מכריז כי מלכות זו לה ציפיתם זה מכבר כבר קרבה, ואפילו מצויה כעת בינינו. לכל מלכות יש מלך, היושב על כס המלכות וקובע את החוק הנהוג בה. וכך, פיתחתם מושג אודות שלטונם רב ההוד של היהודים על כל עמי העולם, במסגרתו ישב המשיח על כס דוד המלך וממקום שבתו זה, כס של עוצמה פלאית, יקבע את חוק העולם כולו. אך ילדי, לא תראו בעין האמונה ולא תאזינו בתבונת הרוח. אני מכריז כי מלכות השמים הינה מימוש של שלטון 'האב' בלבבות בני האדם והכרה בו. ואכן, למלכות זו יש מלך, ומלך זה הינו 'אבי' 'ואביכם'. ואכן, אנחנו נתינו הנאמנים, אך עובדה נוספת, המתעלה הרבה מעל לזו, היא אמת ההתמרה שאנחנו בניו. אמת זו עתידה להתגשם לעיני כל בחיי שלי אני. 'אבינו' אף יושב על כס מלכות, אך לא כזה אשר נבנה בידים. הכס של 'האינסופי' הינו מקום משכנו הנצחי של 'האב' בשמי השמים; הוא מלא בכול ומשליט חוקותיו ביקומים על גבי יקומים. 'האב' אף שולט בלבבות ילדיו שבארץ באמצעות הרוח ששלח לשכון בנשמת בני התמותה."

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:21 (1588:4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

"כאשר תהיו נתיניה של מלכות זו, אכן תזכו לשמוע את חוקיו של 'שליט היקום'; אך כאשר תגלו-באמונה, בשל בשורת המלכות שבאתי אני עליה להכריז, כי בנים אתם, משם ואילך לא תחשיבו את עצמכם כיצורים הכפופים לשלטון החוק של מלך כל-יכול אלא כבניו, בזכות, של 'אב' אוהב ואלוהי. אמן, אמן אומר לכם, כי כאשר רצון 'האב' הוא לכם מצווה, לא תיטלו חלק במלכות. רק כאשר רצון 'האב' הפוך באמת רצונכם, אכן באמת תהיו במלכות משום שאז הפכה המלכות בפועל להתנסות בדמותכם. כאשר רצון האל הוא לכם מצווה, אתם נתינים נאצלים ומשועבדים; אך כאשר תאמינו בבשורה זו אודות היותכם בנים לאל, 'הפוך רצון 'אבי'

141:22 (1588:5) "When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father's will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father's will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God's will is your law, you are noble slave

לרצונכם, ותרוממו למעמד של ילדי אל חופשיים, בנים של חירות למלכות.”

כמה מן השליחים הבינו חלק משיעור זה, אך איש מלבד יעקב זבדיה לא הבין את מלוא המשמעות של הכרזה רבת חשיבות זו. על-אף-זאת, שקעו המילים הללו ללבבותיהם ושוב ועלו על-מנת לשמחם בשנות השירות שלאחר מכן.

3. השהות במקדון

המאסטר ושליחיו שהו בסמוך לחמת במשך שלושה שבועות כמעט. השליחים המשיכו להטיף בפני ההמון פעמיים ביום, ואילו ישוע הטיף בכל יום שבת. לא ניתן היה להמשיך לנוח בימי רביעי; ולפיכך ארגן אנדראס שבכל יום מששת ימי השבוע ינוח אחד מזוגות השליחים וכולם יתייצבו לתפקיד בתפילות השבת.

את רוב ההטפה לציבור עשו פטרוס, יעקב ויוחנן. פיליפוס, נתנאל, תומאס ושמעון עשו את רוב העבודה האישית ולימדו קבוצות מיוחדות של מבקרים; התאומים ניהלו את עבודת הפיקוח הכללית עליה הופקדו ואילו אנדראס, מתי ויהודה התגבשו לכדי וועדת ניהול כללית בת שלושה חברים, אף כי כל אחד מהם גם עסק רבות בעבודה דתית.

אנדראס עסק רבות ביישוב אי ההבנות והמחלוקות החוזרות והנשנות בין תלמידיו של יוחנן ותלמידיו החדשים של ישוע. מדי כמה ימים מתעורר קושי גדול, אך בסיוע חבריו השליחים, הצליח אנדראס לשכנע את הצדדים הניצים להגיע לכדי הסכם, אף אם היה זמני. ישוע סרב בכל תוקף להשתתף בדיונים הללו ואף לא הסכים ליעץ להם כיצד לפתור את הקשיים. הוא לא הציע לשליחים שום הצעה שנגעה לפתרון בעיות סבוכות אלה. כאשר אנדראס הביא את הסוגיה לפתחו של ישוע, תמיד היה אומר לו: “אין זה ראוי שהמארח ישתתף בבעיות המשפחה של אורחיו; הורה נבון לעולם לא מצדד באחד מילדיו המתקוטטים.”

בכל מגעיו עם שליחיו ועם כלל תלמידיו, הפגין המאסטר חכמה גדולה והוגנות מושלמת. ישוע אכן היה מאסטר של בני אדם; השילוב בין קסמה ועצמתה של אישיותו הקנה לו השפעה כבירה על אחיו. לחייו המחוספסים, המוודיים וחסרי הבית נודעה השפעה עוצמתית ומעודנת. מה שמשך את האינטלקט ומשך אליו רוחנית היו צורת ההוראה הסמכותית שלו, הלוגיקה הבהירה שלו, עצמת ההיסק שלו, תובנתו החכמות, דעתו הערה, שלוותו שאין-דומה-לה,

subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father's will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

^{141:23 (1589.1)} Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

^{141:31 (1589.2)} The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

^{141:32 (1589.3)} Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

^{141:33 (1589.4)} Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: “It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children.”

^{141:34 (1589.5)} The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of

וסובלנותו העילאית. הוא היה פשוט, גברי, הגון וללא-חת. ולהשפעה הפיזית והאינטלקטואלית של נוכחות 'המאסטר', נלוו אותן תכונות הקסם הרוחניות של ההווה אשר אפיינו את אישיותו – הסבלנות, הרכות, הצניעות, העדינות והענוה.

ישוע מנצרת אכן היה אישיות חזקה ועוצמתית; הוא היה מעצמה אינטלקטואלית ומעוז רוחני. אישיותו משכה לא רק את הנשים בקרב חסידיו, אלא גם את ניקודמוס, האינטלקטואל המלומד, ואת מפקד המשמר ששמר על הצלב, אשר לאחר שסיים לצפות במותו של 'המאסטר' אמר: "אכן, היה זה בן האל." והדייגים הגליליים החסונים קראו לו 'מאסטר'.

הציורים של ישוע ממש לא עושות לא חסד. דיוקנאות אלה של המשיח השפיעו לרעה על הנוער; סוחר המקדש לא היו נסים מפני ישוע אילו היה האדם אותו ציירו על-פי-רוב ציירם. אנושיותו הייתה מכובדת; הוא היה טוב, ויחד עם זה טבעי. ישוע לא דמה למיסטיקן חיזור, מתוק, עדין ונעים. תורתו הייתה דינמית באופן מרטיט. הוא לא רק התכוון לטוב, אלא בכל אשר הלך אכן עשה טוב.

'המאסטר' מעולם לא אמר: "פנו אלי כל הבטלנים והחולמניים." אך פעמים רבות אכן אמר: "פְּנוּ אֵלַי כָּל הַעֲמִלִים וְאֲנִי אֶנִּיחַ לָכֶם – מנוחה רוחנית." עולו של 'המאסטר' אכן היה נעים, ואף-על-פי-כן לעולם לא הטיל אותו; כל אינדיבידואל נדרש לשאתו מרצונו החופשי.

ישוע הדגים הכנעה באמצעות קורבן, הקרבתן של הגאווה והאנוכיות. כאשר הפגין רחמים, הוא ביקש להדגים את הגאולה הרוחנית מכל הטינה, הפגיעות, הכעסים והתאוה האנוכית לכוח ולנקמה. וכאשר אמר "אל תתקוממו לְרָשָׁע", הוא הסביר מאוחר יותר שלא התכוון שיש לתמוך בחטא או להתרועע אם העוולה. הוא ביקש להרחיב את השיעור על המחילה, "ולא להתקומם כנגד ההתנהגות המרושעת כלפי האדם כאישיות, הפגיעה המרושעת ברגשות הכבוד העצמיים."

4. שיעור אודות 'האב'

בזמן שהותם בחמתן, הקדיש ישוע זמן רב להוראת השליחים בנוגע למושג החדש אודות האל; שוב ושוב הדגיש בפניהם כי האל הינו 'אב', אך לא מנהל חשבונות עליון שעוסק בעיקר ברישום שגיאות ילדיו שבארץ, ורשם את חטאיהם ומעשיהם הרעים כהכנה ליום בו ישב למשפט מתוקף תפקידו כשופט הבריאה כולה.

reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:35 (1590:0) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:36 (1590:1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:37 (1590:2) The Master never said, "Come to me all you who are indolent and all who are dreamers." But he did many times say, "Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength." The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:38 (1590:3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, "Resist not evil," he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to "resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity."

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:41 (1590:4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used

זה מכבר התייחסו היהודים לאל כאל מלך מלכי המלכים, ואפילו 'כאבי' ישראל, אך מעולם לא שמעה קבוצה גדולה של בני אדם כי האל הינו 'אביו' האוהב של האינדיבידואל.

בתשובה לשאלתו של תומאס, "מיהו אל המלכות הזו? ענה ישוע: "אלוהים הינו 'אביר', והדת – בשורת – אינה אלא ההכרה מתוך אמונה באמת שאתם בניו. ניצב אני בקרבכם בגוף בשר ודם על-מנת להבהיר בחיי ובתורת את שני הרעיונות הללו."

ישוע אף ביקש לשחרר את דעתם של שליחיו מן ההכרח להקריב קורבנות מן החי כחובה דתית. ואולם, הגברים הללו התרגלו לרעיון של קורבנות שמוקרבים מדי יום ביומו, והתקשו לתפוש את כוונתו. אף-על-פי-כן, 'המאסטר' לא התעייף מללמד. כשלא הצליח לגרום להם להבין בצורה אחת, הוא היה מוצא דרך אחרת להעביר את המסר ומשתמש במשל אחר על-מנת לתאר זאת.

ממש באותה העת החל ישוע ללמד את השניים עשר ביתר פירוט על משימתם, "לְרַפּוֹא כָּל חָלִי וְכָל מְדוּחָה." 'המאסטר' לימד אותם הרבה אודות האדם בשלמותו – האיחוד בין הגוף, הדעת והרוח של הגבר או האישה האינדיבידואליים. ישוע סיפר לעמיתיו אודות סוגי המחלות שעתידים הם לפגוש, והסביר כיצד לרפא את חולי האדם. הוא לימד אותם להכיר ב:

1. מחלות הגוף – אותן מחלות שעל-פי-רוב נקראות מחלות פיזיות.

2. דעת שהשתבשה – אותן מחלות לא-פיזיות אשר לאחר מכן נחשבו כמחלות והפרעות רגשיות ומנטליות.

3. דיבוק ברוח רעות.

ישוע הסביר לשליחיו מספר פעמים אודות טיבם, ולעיתים גם מקורן, של הרוחות הרעות הללו, אשר באותן הימים כונו גם רוחות טמאות. היטב ידע 'המאסטר' על ההבדל בין דיבוק ברוח לבין שיגעון, אך לא כן השליחים. בנוסף לזאת, בשל הידע המוגבל שלהם אודות ההיסטוריה של אורנטיה, לא התאפשר לישוע לגרום להם להבין נושא זה במלואו. ואולם, פעמים רבות רמז לגבי הרוחות הלו ואמר להם: "הן לא תפרענה יותר לבני האדם לאחר שארקיע 'לאבי' בשמים ולאחר שאשפוך רוחי על כל בשר, בימים בהם תבוא המלכות ברב עוצמה והדר של רוח."

במהלך שנה זו, מדי שבוע בשבוע ומדי חודש בחודשו השיתו השליחים יותר ויותר

against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:42 (1590.5) In answer to Thomas's question, "Who is this God of the kingdom?" Jesus replied: "God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings."

141:43 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:44 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission "to comfort the afflicted and minister to the sick." The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:45 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:46 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

141:47 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:48 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: "They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory."

141:49 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles

מתשומת לבם לסעד החולים.

paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. אחדות רוחנית

5. SPIRITUAL UNITY

אחד ממפגשי הערב המשמעותיים ביותר בחמתן היה זה בו נידונה האחדות הרוחנית. יעקב זבדיה שאל: "מאסטר, כיצד נוכל ללמוד להיות יותר תמימי דעים וכך ליהנות מהרמוניה גדולה יותר בינינו?" כאשר שמע ישוע שאלה זו, זעה רוחו בקרבו עד כדי כך שענה: "יעקב, יעקב, מתי לימדתי אתכם שעליכם להיות תמימי דעים? באתי לעולם בכדי להכריז חירות רוחנית ולהעצים את בני האדם לחיות חיים אינדיבידואליים של מקוריות וחירות בפני האל. אחווה תוך הקרבתן של חירות האישיות והמקוריות הרוחנית. מה שאני דורש מכם, שליחי, הינה אחדות רוחנית – ושתוכלו להתנסות בשמחת התמסרותכם יחדיו לעשיית רצון 'אבי' שבשמיים בלב שלם. על-מנת להידמות זה לזה רוחנית, אינכם נדרשים להיות תמימי דעים, אינכם נדרשים להרגיש אותו הדבר ואף לא לחשוב באותה צורה. אחדות רוחנית הינה תוצאתה של המודעות לכך שבכל אחד מכם שוכנת מתנת הרוח של 'האב' שבשמיים, וכי זו הולכת ומרחיבה שליטתה בכם. ראוי לה להרמוניה בין השליחים לצמוח מתוך העובדה שמקורה, טיבה ויעדה של רוח התקווה שבתוך כל אחד מכם זהים.

"וכך תוכלו להתנסות באחדות של תכלית רוחנית שהפכה למושלמת ובהבנה הרוחנית אשר צומחת מן המודעות לכך שכל רוחות פרדים השוכנות בכם הינן זהות; תוכלו ליהנות מאחדות רוחנית מעמיקה שכזו אפילו אל מול ההבדלים הגדולים שמתקיימים בין גישתכם כאינדיבידואלים, חשיבתכם האינטלקטואלית, רגשותיכם ומזגכם והתנהגותכם בחברה. ואף כי האישיות שלכם תהייה מגוונת באופן מרענן ושונות במובחן, הטבע הרוחני שלכם, ופירות הרוח של הסגידה האלוהית ואהבת אחים יכולות להיות אחודות עד כדי כך שכל מי שיתבונן בחייכם יכיר בזהות הרוחנית ובאחדות הנשמה הללו; הם יכירו בכך שחייכם עמי וכך למדתם היטב כיצד לעשות את רצון 'האב' שבשמיים. תוכלו להגיע לאחדות בשירות האל אפילו כאשר תעניקו שירות זה בהתאם לאופן הנובעת ממתת הדעת, הגוף והנשמה הייחודיים בו ניחנתם.

"אחדותכם הרוחנית מעידה על שני דברים, אשר תמיד מצויים בהרמוניה בחיי האינדיבידואל המאמין: ראשית, יש לכם מניע משותף לשירות בחיים; כולכם מבקשים יותר מכל לעשות את רצון 'האב' שבשמיים. שנית, לכולכם מטרת קיום משותפת; התכלית של כולכם הינה למצוא את 'האב' שבשמיים, ובכך להוכיח ליקום שהפכתם להיות דומים לו."

^{141:51 (1591:6)} One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, "Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?" When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: "James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

^{141:52 (1591:7)} "In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

^{141:53 (1592:1)} "Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have

become like him.”

^{141:54 (1592:2)} Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. השבוע האחרון בחמתן

סמוך לסוף השבוע הראשון שלהם בחמתן, הציג שמעון הקנאי בפני ישוע אדם בשם טֶהֶרְמָה, איש עסקים פרסי שעבד בדמשק. טהרמה שמע אודות ישוע ובא לכפר נחום על-מנת לפגוש בו. שם, נודע לו כי ישוע ירד עם שליחיו לכיוון ירושלים והוא יצא לחפשו. אנדראס הציג את טהרמה בפני שמעון, על-מנת שינחה אותו. ואף כי טהרמה התאמץ מאוד להסביר כי האש אינה אלא סמל נראה "לאחד הקדוש והטהור", שמעון התייחס לפרסי כעוסק "בפולחן האש". לאחר ששוחח עם ישוע, הביע הפרסי את כוונתו להישאר מספר ימים, להקדיש לשיעורים ולשמע את דברי ההטפה.

כאשר נותרו שמעון הקנאי וישוע לבדם, שאל שמעון את 'המאסטר': "מדוע לא הצלחתי אני לשכנע אותו? מדוע הוא התנגד לי אבל הסכים בקלות להאזין לך?" ענה לו ישוע: "שמעון, שמעון, כמה פעמים הנחיתי אותך להימנע מליטול דבר-מה מלבבות אלה המבקשים גאולה? כמה פעמים הנחיתי אותך רק על-מנת לשים משהו בנשמות הרעבים? הובל את האנשים למלכות, ואז תמחקנה האמתות הכבירות והחיות של המלכות את כל השגיאות הגסות. לאחר שהצגת את החדשות הטובות בפני בן התמותה, כי האל הינו 'אביו', יקל עליך לשכנע אותו כי הוא אכן בנו של האל. ולאחר שעשית כן, הבאת את אור הגאולה ליושב במחשכים. שמעון, האם כאשר בא אליך 'בן האדם' לראשונה הוא הוקיע את משה והנביאים והטיף לדרך חיים חדשה וטובה יותר? לא. לא באתי ליטול ממך את מה שקיבלת מאבות אבותיך אלא להראות לך באופן שלם יותר את מה שראו אבותיך רק חלקית. ולכן, לך לך שמעון, למד והטף למלכות, ולאחר שהאדם נכנס אליה בבטחה, וכשבבוא העת ייגש אליך וישאל, הנחה אותו לגבי התקדמותה המדורגת של הנשמה במלכות האלוהית."

ואף כי דבריו אלה של ישוע הדהימו את

6. LAST WEEK AT AMATHUS

^{141:61 (1592:3)} Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a "fire worshiper," although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

^{141:62 (1592:4)} When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: "Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?" Jesus answered: "Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom."

^{141:63 (1592:5)} Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and

שמעון, הוא מילא אחר הוראותיו של ישוע והפרסי בשם טהרמה אכן נמנה על אלה שנכנסו בשערי המלכות.

באותו הלילה דרש ישוע באזני השליחים אודות החיים החדשים במלכות. ובחלקו, אמר כך: "הנכנס בשערי המלכות נולד מחדש. אינכם יכולים ללמד אודות מעמקי הרוח את אלה שנולדו רק לידת בשר ודם; וודאו, ראשית, כי האדם נולד ברוח בטרם תבקשו ללמד אותו אודות דרכיה המתקדמות של הרוח. אל תנסו להראות לאדם את יפי המקדש עד אשר לקחתם אותו לתוכו. הציגו את האל בפני אדם ואת עובדת היותו בן האל בטרם תלמדו אותו את הדוקטרינה אודות אבהותו של האל והיות האדם בנו. אל תכריחו את האדם – תמיד היו סבלניים. זו אינה מלכותכם; אתם רק שגרירים. פשוט המשיכו והטיפו: זו מלכות שמים – אלוהים הינו 'אביכם' ואתם בניו, ובשורות טובות אלה, אם תאמינו בן בלב שלם, תהיינה עבורכם גאולת הנצח."

במהלך שהותם בחמתן התקדמו השליחים התקדמות רבה. ואולם, הם התאכזבו מאוד מכך שישוע לא הסכים להציע להם כיצד להתייחס לתלמידיו של יוחנן. ואפילו ביחס לנושא חשוב כמו ההטבלה, כל שאמר ישוע היה: "יוחנן אכן הטביל במים, אך כאשר תבואו בשערי מלכות שמים, תיטבלו ברוח."

7. בבית-עניא שבצפון הירדן

ב-26 בפברואר, צעדו ישוע, שליחיו וקבוצה גדולה של חסידים במורד הירדן עד לעבר הסמוך בית-עניא שבפּרָאָה, המקום בו הכריז יוחנן לראשונה על בוא המלכות. במשך ארבעה שבועות, עד לעלייתם לירושלים, נותרו שם ישוע ושליחיו, ושם לימדו והטיפו.

במהלך השבוע השני לשהותם בבית-עניא שבצפון הירדן, לקח ישוע את פטרוס, יעקב ויוחנן למנוחה בת שלושה ימים בגבעות שמעבר לנהר מדרום ליריחו. 'המאסטר' לימד את השלושה הללו אמתות חדשות ומתקדמות רבות אודות מלכות שמים. למטרות מסמך זה, נארגו ונסווג את השיעורים הללו כך:

ישוע ביקש להבהיר כי הוא רצה ששליחיו, אשר טעמו מציאות הרוח של המלכות בעצמם, יחיו בעולם כך שבני האדם אשר יראו את חייהם ירכשו מודעות אודות המלכות וזאת תניע אותם לשאול את המאמינים בנוגע לדרכיה של המלכות. כל מי שבכנות מבקש את האמת תמיד ישמח לשמוע בשורות טובות אודות מתת האמונה אשר מבטיחה כניסה בשערי המלכות, על מציאות הרוח הנצחית והאלוהית שבה.

Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:64 (1592:6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: "When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation."

141:65 (1593:1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John's disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: "John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit."

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7:1 (1593:2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7:2 (1593:3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7:3 (1593:4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

'המאסטר' ביקש להדגיש בפני כל מבשרי בשורת המלכות כי עיסוקם היחיד היה לגלות לאינדיבידואל את האל 'אביו' – להוביל את האינדיבידואל לרכוש מודעות לכך שהוא בן; ואז, להציג את אותו האדם בפני האל כבן-של-אמונה. שתי ההתגלויות הבסיסיות הללו מתגשמות בישוע. ואכן הפך הוא להיות "הדרך, האמת, והחיים." דתו של ישוע התבססה לחלוטין על חיי המתת שלו על-פני האדמה. כאשר עזב ישוע את העולם, הוא לא הותיר אחריו כל ספר, חוק או מבנה ארגוני אנושי כלשהו אשר ישפיע על חיי הדת של האינדיבידואל.

ישוע הבהיר פשטות כי הוא בא לכונן עם האדם מערכת יחסים אישית ונצחית אשר לעד תעמוד מעל לכל מערכות היחסים האנושיות האחרות. הוא הדגיש כי אחווה רוחנית אינטימית זו מוצעת לבני כל הגילאים, לבני כל המעמדות ולבני העמים כולם. הגמול היחיד אותו הציע לילדיו היה: בעולם הזה – אושר רוחני והתייחדות אלוהית; בעולם הבא – חיי נצח של התקדמות במציאות הרוח האלוהית של 'אב פרדיס'.

ישוע הדגיש מאוד את מה שכינה שתי האמתות החשובות ביותר בתורת המלכות, ואלה הן: העובדה שגאולה מושגת באמונה, ובאמונה בלבד, אליה נלווה הגילוי כי החירות האנושית תושג תוך הכרה כנה באמת, "וְיִדְעֶתֶם אֶת הָאֱמֶת וְהָאֱמֶת תּוֹצִיאֲכֶם לְחֵירוֹת." ישוע היה האמת אשר התגשמה בגוף, והבטיח לשלוח את 'רוח האמת' ללבבות כל ילדיו לאחר שישוב 'לאביו' שבשמים.

'המאסטר' לימד את השליחים הללו את האמתות הנדרשות לעידן ארצי שלם. לעיתים תכופות, אף כי הם הקשיבו לשיעוריו, לאמיתו של דבר מה שאמר נועד לעורר השראה ולחזק עולמות אחרים. הוא שימש דוגמה לתכנית חיים חדשה ומקורית. ואף כי מנקודת המבט האנושית אכן היה יהודי, הוא חי את חייו עבור העולם כולו, כבן תמותה בפלנטה.

על-מנת לוודא כי בתכנית התפתחותה של המלכות יוכר כראוי 'אביו', ישוע הסביר שהוא התעלם במתכוון "מן האנשים החשובים שבעולם." הוא החל לפעול בקרב העניים, המעמד ממנו כל כך התעלמו מרבית הדתות האבולוציוניות שקדמו לו. הוא לא תיעב איש; תכניתו נועדה לעולם כולו, ואפילו ליקום. ומכיוון שהכריז על כך באופן כה נועז ואמפטי, פטרוס, יעקב ויוחנן כמעט וחשבו שיצא מדעתו.

בעדינות, ביקש לשתף שליחים אלה באמת, בכך שלא יצא למשימת מתת זו על-מנת לשמש דוגמה ליצורים מעטים בכדור הארץ, אלא בכדי לכוון ולהדגים אמת מידה לחיים האנושיים עבור

141:7.4 (1533.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, "the way, the truth, and the life." The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1533.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1533.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, "You shall know the truth, and the truth shall make you free." Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1534.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1534.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1534.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all

כל העמים בכל העולמות ברחבי יקומו. אמת מידה זו התקרבה לרמת המושלמות הגבוהה ביותר, ואפילו למידת טובו של 'אהב האוניברסלי'. אך השליחים לא יכלו לתפוש את משמעות דבריו.

הוא הכריז כי בא לשמש כמורה, מורה אשר נשלח משמיים על-מנת להציג אמת רוחנית בפני הדעת החומרית. וזה בדיוק מה שעשה; הוא היה מורה ולא מטיף. מנקודת המבט האנושית, פטרוס היה מטיף יעיל הרבה יותר מישוע. ההטפה של ישוע הייתה יעילה כל כך יותר בשל אישיותו הייחודית ופחות בשל יכולותיו כנאם או כמעורר רגשות. ישוע דיבר ישירות לנשמות בני האדם. הוא היה מורה של רוח האדם, אך פעל דרך דעתו. הוא חי עם אנשים.

זו הייתה הפעם בה רמז ישוע לפטרוס, יעקב ויוחנן שעבודתו על-פני האמה מוגבלת בהיבטים מסוימים על-יד "עמיתיו שמעל", ובכך התכוון להנחיות שקיבל לפני משימת המתת מאחיו מפרדיס, עמנואל. הוא סיפר להם שבא לעשות את רצון 'אביו' ורק את רצון 'אביו'. ומכיוון שתכליתו הייתה אחת ובה דבק בלב שלם, הוא לא הוטרד יתר על המידה מן הרוע שבעולם.

השליחים החלו לזהות את הידידות התמידית של ישוע. אף כי הגישה 'למאסטר' הייתה קלה, הוא תמיד חי ללא תלות בבני אדם, ומעליהם. בשום רגע לא נשלט על-ידי השפעה אנושית ואף לא היה נתון לשיפוט אנושי שברירי. הוא לא הקדיש תשומת למה שחשב הציבור, ולא הושפע ממחמאות. רק לעתים רחוקות השתנה בכדי לתקן אי הבנה או לנטור טינה על מיצג שווא; לעולם לא ביקש שיתפללו עבורו.

יעקב נדהם מכך שישוע נדמה כרואה אחרית דבר מראשיתו. נדיר היה לראות את 'המאסטר' מופתע. הוא אף פעם לא התרגש, התרגז או הודאג. הוא לעולם לא התנצל בפני איש. ואף כי לעיתים התעצב, לעולם לא אמר נואש.

יוחנן הבין טוב יותר שעל-אף כל כישוריו האלוהיים, ישוע היה, ככלות הכול, אנושי. ישוע חי כאדם בינות לאנשים, הבין בני אדם, אהב אותם וידע לנהל אותם. בחייו האישיים היה אנושי כל כך, ויחד עם זה ללא דופי. ותמיד היה לא-אנוכי.

ואף כי פטרוס, יעקב ויוחנן לא יכלו להבין הרבה ממה שאמר להם אז ישוע, מילותיו החסודות נותרו בלבבותיהם, ולאחר הצליבה והתחייה מן המתים, הן צפו ועלו, והיוו מקור לנחמה ושמחה בזמן שפעלו לאחר מכן. אין להתפלא על כך שהשליחים לא הבינו לגמרי את דברי 'המאסטר', שהרי שטח לפנייהם תכנית לעידן חדש.

worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. פועלים ביריחו

במהלך ארבעת השבועות בהם שהו בבית עניא שבעבר הירדן, אנדראס הורה מספר פעמים בכל שבוע לזוג שליחים ללכת ליריחו ליום או יומיים. ליוחנן היו מאמינים רבים ביריחו, ורבים מהם קידמו בברכה את המסרים המתקדמים יותר של ישוע ושליחיו. בזמן הביקורים הללו, ביריחו, החלו השליחים ליישם ביתר שאת את הנחיותיו של ישוע ביחס לסעד החולים; הם ביקרו בכל בית בעיר וביקשו לנחם כל חולה וחולה באשר הוא.

ביריחו, השליחים פעלו גם מעט בציבור, אך עיקר מאמצייהם הוקדש לעבודה שקטה ואישית יותר. כעת גילו כי הבשורות הטובות אודות המלכות היוו מקור גדול לנחמה עבור החולים; וכי המסר שהביאו הביא להם מזור. ביריחו, הייתה זו הפעם הראשונה בה יושמה במלואה הנחייתו של ישוע לשניים עשר להטף את בשורות המלכות ולסעוד את החולים.

הם עצרו ביריחו במעלה הדרך לירושלים, ובדרךם עקפה אותם משלחת ממסופוטמיה אשר הגיעה על-מנת להיוועד עם ישוע. השליחים תכננו לבלות שם יום, אך כאשר הגיעו מחפשי האמת הללו מן המזרח, ישוע בילה אתם שלושה ימים, והם שבו ליישוביהם שעל גדת הפרת שמחים באמת החדשה אודות מלכות השמים.

9. יוצאים לירושלים

ביום שני, היום האחרון בחודש מרץ, החלו ישוע והשליחים לעלות לכיוון ירושלים. אלעזר מבית עניא ירד פעמיים לבקר את ישוע בירדן, וכל הסידורים הושלמו לכך 'שהמאסטר' ושליחיו ימקמו את המטה שלהם בביתם של אלעזר ואחיותיו בבית עניא למשך כל זמן שהותם בירושלים.

תלמידיו של יוחנן נותרו בבית עניא שבעבר הירדן, שם לימדו את ההמונים והטבילו אותם, כך שרק ישוע והשניים עשר הגיעו לביתו של אלעזר. כאן שהו ישוע והשליחים במשך חמישה ימים, במהלכם נחו והתרענו בטרם המשיכו לירושלים לחגיגות הפסח. שחותם של 'המאסטר' ושל שליחיו בבית אחיהם, שם יכלו לסעוד אותם ולדאוג לכל צרכיהם, היווה מאורע כביר בחייהן של מרתה ומרים.

בבוקר ביום ראשון, ה-6 באפריל, ירדו ישוע ושליחיו לירושלים; והייתה זו הפעם הראשונה בה שהו בה יחד ישוע והשניים עשר.

8. WORKING IN JERICO

^{141:81 (1595:2)} Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

^{141:82 (1595:3)} The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

^{141:83 (1595:4)} They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

^{141:91 (1595:5)} On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

^{141:92 (1595:6)} The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

^{141:93 (1595:7)} On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

מסמך 142. הפסח בירושלים

143 ⇨

הספר של אורנטיה

141 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 142

הפסח בירושלים

סעיפים

מבוא

1. הוראה במקדש
2. זעם האל
3. המושג אודות האל
4. פֶּלְבִּיוֹס והתרבות היוונית
5. הדרשה אודות ההבטחה
7. המפגש עם נִיקוֹדֶמוֹס
7. השיעור על המשפחה
8. בדרום יהודה

PAPER 142

THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

מבוא

במהלך חודש אפריל, פעלו ישוע והשליחים בירושלים, יצאו מן העיר בכל ערב ובילו את הלילה בבית עניא. ישוע עצמו בילה לילה אחד או שניים מדי שבוע בירושלים, בביתו של יהודי יווני בשם פֶּלְבִּיוֹס, לשם הגיעו יהודים חשובים רבים על-מנת לבקרו בסתר.

ביומו הראשון בירושלים, ביקר ישוע בבית חברו משכבר ימים, חנן, מי ששימש בעבר ככוהן הגדול והיה קרוב משפחתה של שלומית, אשת זבדיה. חנן שמע אודות ישוע ותורתו, וכאשר ביקר ישוע בבית הכוהן הגדול, הוא התקבל בהסתייגות גדולה. כאשר ראה ישוע את הקור שהפגין חנן, נפנה לעזוב מיד ואמר: "אדם משועבד בעיקר בידי הפחד, וחולשתו הגדולה הינה הגאווה; האם תבגוד בעצמך ותשתעבד לשני אלה, אשר מחרבים את האושר והחירות?" חנן כלל לא ענה. 'המאסטר' לא ראה שוב את חנן עד אשר זה ישב לצד חותנו לחרוץ משפטו 'בן האדם'.

INTRODUCTION

^{142:01 (1596:1)} THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

^{142:02 (1596:2)} The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. הוראה במקדש

במהלך חודש זה, לימדו ישוע או אחד השליחים מדי יום במקדש. כאשר המוני חוגגי הפסח היו רבים מכדי להיכנס לשיעור במקדש, קיימו השליחים קבוצות לימוד רבות מחוץ לאזור הקדוש. עיקר המסר שלהם היה כדלקמן:

1. מלכות שמים קרבה.

2. תוכלו להיכנס בשערי מלכות שמים אם תאמינו באבהותו של האל, וכך תהפכו לבני האל.

3. החוק העליון של החיים במלכות הינו אהבה – מסירות עילאית לאל ואהבת רעך כמך.

4. חוק המלכות הינו ציות לרצון 'האב', אשר מניב את פירות הרוח בחייו האישיים של האדם.

ההמונים אשר הגיעו לחגיגות הפסח שמעו את המסר של ישוע, ומאות מהם שמחו לשמע הבשורות הטובות. הכוהנים הגדולים, כמו גם מנהיגי היהודים, הוטרדו מאוד מישוע ושליחיו והתווכחו בינם לבין עצמם כיצד לנהוג בהם.

בנוסף להוראה במקדש ובסביבותיו, הן השליחים והן מאמינים נוספים עסקו רבות בעבודה אישית בקרב המוני חוגגי הפסח. אותם הגברים והנשים הללו שהביעו עניין נשאו את בשורת ישוע ששמעו בחג פסח זה לקצוות האימפריה הרומית ואף למזרח. כך החלה תפוצת בשורת המלכות לעולם החיצון. עבודתו של ישוע לא הצטמצמה עוד לפלשתינה.

2. זעם האל

על חוגגי הפסח בירושלים נמנה סוחר יהודי אמיד מכרתים בשם יעקב אשר פנה לאנדראס וביקש להיפגש עם ישוע בפרטיות. אנדראס ארגן פגישה סודית זו עם ישוע לערב שלמחרת, בביתו של פלביוס. אדם זה לא הצליח להבין את שלימד 'המאסטר' והגיע על-מנת ללמוד עוד על מלכות האל. אמר יעקב לישוע: "אבל, רבי, משה והנביאים שמקדם אמרו לנו שיהיה הינו אל קנא, אל זועם וקוצף. הנביאים טענו שהוא שונא חוטאים ונוקם באלה אשר מפרים את מצוותיו. אתה ותלמידך מלמדים אותנו שהאל הוא סוג של 'אב' חומל שכל כך אוהב את כל בני האדם עד שהוא מזמין אותם למלכות השמים החדשה הזו, אשר לטענתך קרבה לבוא."

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596:3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

142:1.2 (1596:4) 1. The kingdom of heaven is at hand.

142:1.3 (1596:5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.

142:1.4 (1596:6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.

142:1.5 (1596:7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596:8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596:9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597:1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand."

לאחר שסיים יעקב את דבריו, ענה לו ישוע: "יעקב, היטב סקרת את מה שלימדו הנביאים שמקדם את ילדי אותו הדור ובהתאם לידוע בימיהם. 'אבינו' שבפרדיס אינו-משתנה. אך המושג אודותיו צמח למן ימיו של משה, ובחלוף הזמן בימיו של עמוס ועד לדור של הנביא ישעיהו. וכעת, באתי התגשמתי אני בגוף על-מנת לגלות את 'האב' בהדר חדש ולהציג את אהבתו וחסדו לבני כל האומות. וכל שבשורות מלכות זו תלך ותתפשט בעולם, ועמה המסר של שמחה ורצון טוב, תשתפרנה מערכות היחסים במשפחות כל העמים. בחלוף הזמן, תגדל אהבת אבות ובנים זה לזה וכך תגדל ההבנה לאהבה שאוהב 'האב' שבשמים את ילדיו שבארץ. זכור, יעקב, כי אב טוב ואמתי לא רק אוהב את כלל משפחתו – כמשפחה – אלא באמת אוהב ודואג לכל אחד מבניה, כיחיד."

לאחר דיון ממושך באופיו של 'האב' שבשמים, עצר ישוע ואמר: "אתה, יעקב, הן אב לרבים, היטב תדע את אמתות דברי." ואמר יעקב: "אבל, 'מאסטר', מי סיפר לך שאני אב לשישה? כיצד ידעת זאת אודותי?" ענה לו 'המאסטר': "נסתפק בכך 'שהאב' 'הבן' יודעים כל, ואכן רואים הכול. ומכיוון שאתה אוהב את ילדיך כמו אב שבארץ, כעת עליך לקבל כמציאות את אהבתו של 'האב' שבשמים, ולא רק את אהבתו לכל ילדיו של אברהם, אלא לך, כנשמה אינדיבידואלית."

ואז המשיך ישוע ואמר: "כשהילדים שלך צעירים ולא בוגרים ועליך לגעור בהם, הם עלולים לחשוב שאביהם כועס ומלא זעם. בשל חוסר בגרותם, הם אינם מסוגלים לראות מעבר לעונש ולהבחין בפעולת התיקון מרחיקת הראות של האב. אך כאשר אותם ילדים הופכים לגברים ונשים בוגרים, האם לא יהא זה טיפשי מצדם להמשיך ולחשוב, כפי שעשו בצעירותם, באופן שגוי זה על אביהם? כעת, כגברים ונשים, ראוי שיבחינו באהבה שאהב אותם אביהם כשהעניש אותם בצעירותם. והאם לא ראוי שבחלוף המאות, תיטיב גם האנושות להבין את טיבו האמתי ואופיו האוהב של 'האב' שבשמים? מה רוח לכם מדורות על גבי דורות של הארה רוחנית אם תמשיכו ותראו את האל באופן בו תארו אותו משה והנביאים? אומר לך, יעקב, באורה גדול של השעה הזו, כי אתה תראה את האב כפי שלא ראו אותו כל אלה שלפניך. וכאשר תחזה בו, תשמח להיכנס בשערי המלכות בה מולך 'אב' חסד שכזה, ותבקש כי רצון אהבתו ישלוט בחייך מכאן ואילך."

ענה לו יעקב: "רבי, אני מאמין; אני מבקש שתוביל אותי למלכות 'האב'."

14222 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: "Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member."

14223 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father's character, Jesus paused to say: "You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words." And Jacob said: "But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?" And the Master replied: "Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul."

14224 (1597.4) Then Jesus went on to say: "When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father's farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father's love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth."

14225 (1598.1) And Jacob answered: "Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom."

3. המושג אודות האל

שניים עשר השליחים, אשר מרביתם הקשיבו לדיון אודות טיבו של האל, שאלו באותו הלילה את ישוע שאלות רבות אודות 'האב' שבשמים. ניתן לסכם, במונחים של היום, את תשובותיו של 'המאסטר' לשאלות הללו כדלקמן:

ישוע גער בשניים עשר קלות, ובסיכומו של דבר אמר: האם אינכם מכירים את מסורות ישראל הנוגעות להתפתחות הרעיון אודות יהוה, האם אתם בורים ביחס לדוקטרינה של התורה אודות האל? ואז, לימד 'המאסטר' את השליחים על האבולוציה של המושג אודות האלוהות לכל אורך התפתחותו של העם היהודי. הוא הפנה את תשומת ליבם לשלבים הבאים של התפתחות הרעיון אודות האל:

1. יהוה – אל השבטים של חצי האי סיני. זהו המושג הפרימיטיבי אודות האלוהות אותו העלה משה בדרגה לזה של אדוני אלוהי ישראל. 'האב' שבשמים תמיד יקבל את סגידתם הכנה של ילדיו שבארץ, בלא תלות לשיעור פשטותו של מושגיהם אודות האלוהות או בשם בו הם מציינים את טיבו האלוהי.

2. 'העליון'. המושג אודות 'האב' שבשמים עליו הכריז מלכי-צדק בפני אברהם ואשר לאחר מכן הופץ למרחקים משלם בידי אלה שהאמינו ברעיון מורחב זה אודות האלוהות. אברהם ואחיו עזבו את אור בשל ביסוסו של פולחן השמש, והם הפכו למאמינים בתורתו של מלכי-צדק אודות אל עליון – 'האל העליון'. מושג זה אודות האל היה מושג משולב, שמיזג בין הרעיונות הקודמים שנפוצו במסופוטמיה לבין הדוקטרינה אודות 'העליון'.

3. אל שדי. בראשית ימיהם של העברים, רבים סגדו לאל שדי, המושג המצרי אודות אל השמים אודותיו למדו בתקופת השבי בארץ הנילוס. הרבה לאחר ימיו של מלכי-צדק, התמזגו שלושת המושגים הללו ונוצרה הדוקטרינה אודות האלוהות הבורא, אדוני אלוהי ישראל.

4. אלוהים. התורה אודות 'שילוש פרדיס' נשתמרה עוד מימי של אדם. הלא תזכרו כיצד מתחילה התורה בקביעה כי "בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ"? זאת לתעודה כי כאשר נכתב הפסוק, כללה דת אבותינו את המושג אודות שלושה אלים באחד.

5. יהוה העליון. עד לימיו של ישעיהו, התרחבו אמונות אלה אודות האל לכדי מושג של 'בורא אוניברסלי' אשר היה בעת ובעונה אחת כוליכול וכול-רחום. מושג מתפתח ומתרחב זה

3. THE CONCEPT OF GOD

^{142:31 (198:2)} The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

^{142:32 (198:3)} Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

^{142:33 (198:4)} 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

^{142:34 (198:5)} 2. *The Most High*. This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

^{142:35 (198:6)} 3. *El Shaddai*. During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

^{142:36 (198:7)} 4. *Elohim*. From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that "In the beginning the Gods created the heavens and the earth"? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

^{142:37 (198:8)} 5. *The Supreme Yahweh*. By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this

אודות האל החליף למעשה את כל הרעיונות שקדמו לו בדת אבותינו.

6. 'האב' שבשמים. וכעת אנו מכירים את האל 'אביו' שבשמים. אנו מלמדים על דת בה המאמין הינו בן האל. אלה החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. במקביל 'לאב' מתקיימים 'הבן', 'והרוח', וההתגלות אודות טיבן וסעדן של 'אלוהיות פרדיס' אלה תמשיך להתרחב ולהאיר, בנצח העידנים שיבואו, את התקדמותם הרוחנית הנצחית של בני האל המרקיעים. בכל עת, בכל עידן, מכירה הרוח השוכנת בכל אדם בסגידת האמת שלו – ככל שזו נוגעת להתקדמות הרוחנית האינדיבידואלית – כמחווה של כבוד כלפי 'האב' שבשמים.

מעולם לא הוכן כך השליחים בתדהמה כפי שאירע בעת שהאזינו לסיפור התפתחותו של המושג אודות האל במוחותיהם של יהודי הדורות הקודמים; הם היו מבולבלים מכדי לשאול שאלות. ועת ישבו מול ישוע בדממה, המשיך 'המאסטר': "ואילו קראתם בתורה, הייתם יודעים אמתות אלה. האם לא קראתם בספר שמואל, ככתוב: 'וַיִּסַּף אֶף יְהוָה, לַחֲרוֹת, בְּיִשְׂרָאֵל; וַיָּסֶת אֶת דָּוִד בְּהֶם לְאִמּוֹר, לֹא מָנָה אֶת-יִשְׂרָאֵל וְאֶת יְהוּדָה?' זה לא היה מוזר, משום שבימיו של שמואל האמינו ילדי אברהם שיהיה ברא הן את הטוב והן את הרע. אך כאשר סופר אחר תאר מאורעות אלה מאוחר יותר, לאחר התרחבותו של המושג היהודי אודות טיבו של האל, הוא לא העז לייחס את הרוע ליהוה; ולפיכך כתב: 'וַיַּעֲמֵד שָׁטָן, עַל יִשְׂרָאֵל; וַיָּסֶת, אֶת דָּוִד לְמִנּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל.' האם לא תוכלו להבחין כי פסוקי התורה הללו מראים בברור כיצד המשיך המושג אודות טיבו של האל לצמוח מדור אחד למשנהו?

"שוב, הייתם צריכים להבחין כיצד התרחבה ההבנה אודות החוק האלוהי בד בבד עם התרחבותם של המושגים אודות האלוהיות. כאשר יצאו בני ישראל ממצרים, בימים שלפני התגלות הנרחבת יותר של יהוה, ניתנו להם עשר דברות, ואלה היו דבר החוק ממש עד להגעתם להר סיני. ואלה היו עשר הדיברות:

1. "כי לא תשתחוה לאל אחר, כי יהוה אל קנא הוא.
2. "אלוהי מסכה לא תעשה לך.
3. "שמור את חַדְשׁ הָאֲבִיב, וְעִשִׂית פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ.
4. "קִדַּשׁ לִי כָל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רֶחֶם, בְּבִנִי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם, וּבְבִהֶמָּה. לִי, הוּא, אֹמֵר יְהוָה.
5. "שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבּוֹת.

evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:38 (1598:9) 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:39 (1599:1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: "And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: 'And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah'? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: 'And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.' Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:310 (1599:2) "Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

- 142:311 (1599:3) "1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.
- 142:312 (1599:4) "2. You shall not make molten gods.
- 142:313 (1599:5) "3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.
- 142:314 (1599:6) "4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.
- 142:315 (1599:7) "5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

6" זכור חג הקציר בכורי מעשיך וחג האסיף בצאת השנה, באספך את מעשיך מן השדה.

7" לא תשחט על חמץ דם זבחי.

8" ולא ילין חלב חגי עד בקר.

9" ראשית, בכורי אדמתך, תביא, בית יהוה אלוהיך.

10" לא תבשל גדי בחלב אמו.

"ואז, בברקים ורעמים של הר סיני, נתן להם משה עשר דיברות חדשות, אשר וודאי כולכם תסכימו ראויות יותר ללוות את המושג הרחב יותר אודות יהוה כאלוהות. האם לא שמתם לב אף פעם כי הדיברות הללו נרשמו בתורה פעמיים, וכי בפעם הראשונה נצטוו לשמור על השבת כאות ליציאת מצרים ואילו מאוחר יותר הסיבה לשמירה על השבת צוינה כהכרה בבריאה, אות לאמונותיהם המתקדמות יותר של אבותינו?

"ואז, הלוא תזכרו כי שוב – בימי ההארה הרוחנית הנרחבת יותר של ישעיהו – שונו עשר הדברות השליליות הללו לחוק אחד חיובי, חוק של אהבה, הציווי לאהוב את אדוני אלוהיך בכל מאודך ואת רעך כמוך. ואף אני מכריז בפניכם כי חוק עליון זה של אהבה לאל ולאדם הינו חובתו היחידה של האדם."

וכאשר סיים את דבריו, איש לא שאל דבר. הלכו לדרכם, לשנת הלילה.

4. פִּלְבִּיוס והתרבות היוונית

מכיוון שלא נימול ולא הוטבל, נחשב פלביוס, היהודי היווני, לגר אשר בשער; מכיוון שאהב מאוד חפצי אומנות ופיסול יפים, הבית בו התגורר בירושלים היה מבנה יפהפה. בית זה קושט באוצרות יקרי הערך אותם אסף פה ושם במסעותיו בעולם. כאשר חשב לראשונה להזמין את 'המאסטר' לביתו, הוא חשש שמא 'המאסטר' יעלב למראה הצלמים. אך פלביוס הופתע לטובה כאשר ישוע נכנס לבית ובמקום לגעור בו על הפסלים והצלמים אשר לכאורה נקשרו לעבודת אלילים, הוא התעניין עד מאוד באוסף כולו ושאל שאלות רבות לגבי כל פריט ופריט, בעוד פלביוס מלווה אותו מאולם לאולם ומראה לו את הפסלים החביבים עליו.

142:3.16 (1599:8) "6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599:9) "7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599:10) "8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599:11) "9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599:12) "10. You shall not seethe a kid in its mother's milk.

142:3.21 (1599:13) "And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599:14) "And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah's day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man."

142:3.23 (1600:1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600:2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite

statues.

^{14242 (16003)} The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: "Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses' children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

^{14243 (16004)} "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings."

^{14244 (16005)} Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

המאסטר ראה שמארחו נבון למראה חיבתו לחפצי האומנות; ומשום כך, לאחר שסיימו לסקור את האוסף כולו, אמר ישוע: "למה זה תצפה שאגער כך בשל העובדה שאתה מעריך את יפי החפצים שנבראו על-ידי 'אב' ונוצרו בידיו האמונות של אדם? האם מפני שמשה ביקש פעם ללחום בסגידה לאילולי שווא חייבים כל בני האדם לעוות פניהם אל מול יצירה מהודרת ויפה? אומר אני לך, פלביוס, כי ילדיו של משה לא הבינו אותו כראוי, ואפילו כעת הם יוצרים דיוקנאות שווא מן האיסורים שהטיל על צלם ותמונה על מה שבשמים ובארץ. אך אפילו אילו הטיל משה איסורים מעין אלה על האנשים החשוכים של אותם הימים, מה זה קשור לימינו אנו, ימים בהם מתגלה 'האב' שבשמים 'כשליט הרוח' האוניברסלי של הכול? פלביוס, אני מכריז כי במלכות הקרבה לא ילמדו עוד 'לא תסגוד לזה ולא תסגוד לזה'; ולא יעסקו עוד במצוות של אל-תעשה את זה ולא את זה. אלא, כולם ימלאו אחר ציווי עליון אחד. חובתו העליונה של האדם מתבטאת בשתי זכויות נעלות: סגידה כנה 'לבורא' האינסופי, 'אב פרדיס', ושירות אוהב שמוענק לאחיו של האדם. אם תאהב את רעך כמוך, אכן תדע שאתה בן האל.

"צדק משה בניסיונותיו לעמוד אל מול פולחן האילולים בעידן בו 'אב' לא היה מובן היטב, אך בעידן העתיד לבוא יתגלה 'האב' בחייו של 'הבן'; התגלות חדשה זו של האל לעד תימנע את הבלבול בין 'האב הבורא' לבין אילולי אבן או פסלי זהב וכסף. מכאן ואילך, רשאי האדם האינטליגנטי ליהנות מאוצרות האומנות בלא לבלבל בין הערכה חומרית זו ליופי לבין הסגידה ליאב בפרדיס' ולשירות את אל כל הדברים וכל ההוויות."

פלביוס האמין לכל אשר לימד אותו ישוע. למחרת, ירד לבית עניא שבעבר הירדן והוטבל בידי תלמידיו של יוחנן. ואת זאת עשה משום שבעת ההיא שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו את המאמינים. עם שובו לירושלים, ערך פלביוס סעודה גדולה לכבוד ישוע, אליה הזמין ששים מחבריו. רבים מחבריו הפכו הם למאמינים בבשורת המלכות הקרבה.

5. הדרשה אודות ההבטחה

אחת מן הדרשות הגדולות שנשא ישוע בשבוע הפסח הזה, ניתנה בתשובה לשאלה שהגיעה מאחד המאזינים, אדם מدمשק. אדם זה שאל את ישוע: "אבל רבי, כיצד נדע בוודאות שנשלחת בידי האל, ושאכן נוכל לבוא בשעריה

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

^{14251 (1601.1)} One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: "But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this

של המלכות שאתה ושליחך מצהירים כי קרבה לבוא?" ענה לו ישוע:

"בנוגע למסר שלי ולמה שמלמדים שליחי, ראוי לכם לשפוט אותם על-פי פירותיהם. אם אנחנו מכריזים בפניכם על אמתות הרוח, כי אז תעיד הרוח בלבכם על אמתות המסר. בנוגע למלכות ולוודאות העובדה 'שהאב' שבשמים יקבל אתכם אליה, הרשו לי לשאול אתכם איזה מן האבות הראויים והנדיבים שביניכם ישמור את בנו במתח ובחרדה בנוגע למעמדו במשפחה ולביטחון בחיבת האב כלפיו? האם אתם, האבות שבארץ, נהנים לענות את בניכם ולגרום להם להיות בחוסר וודאות ביחס למקומם שלהם בלבבותיכם האנושיים? גם 'אביכם' שבשמים לא מותיר במעמד של אי וודאות ביחס למקומם במלכות את ילדי הרוח שלו, המאמינים. אם תקבלו את האל 'כאביכם', כי אז אכן הייתם בני האל. ואם הייתם בנים, מעמדכם איתן ובטוח בכל הנוגע להיותכם בנים אלוהיים ונצחיים. אם רק תאמינו למילותי, כי אז תאמינו 'לו', לשולחי, ואם תאמינו כך 'באב', הבטחתכם את אזרחותכם האלוהית. אם תעשו כרצון 'האב' שבשמים, תמיד תצליחו בחיי ההתקדמות הנצחיים של מלכות אלוהי.

"תעדנה רוחכם 'והרוח העליונה' על כך שאתם אכן ילדי האל. ואם אתם ילדי האל, כי אז נולדתם מרוחו של האל; וכל אשר נולד מן הרוח יוכל בכוחות עצמו להתגבר על כל הספקות. זהו הניצחון שכובש את כל אי הוודאות וזו אף אמונתכם.

"וכך תאר הנביא ישעיהו את אותם הימים: 'עד יֵעָרָה עֲלֵינוּ רוּחַ מְמָרוֹם, וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצִּדְקָה שְׁלֹמֹם וְעִבּוּדֵת הַצִּדְקָה הַשְׁקֵט וְנִטְחָ עַד עוֹלָם.' ואנוכי אשמש כבטוחה בעבור כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים בבשורה זו, ההבטחה שיתקבלו לחסדי הנצח של מלכות 'אבי'. על-כן, אתם המאזינים השומעים מסר זה ומאמינים בבשורת מלכות זו, אתם בני האל, ולכם חיי נצח; ותהא העובדה שאתם אוהבים בכנות זה את זה לתעודה לכל העולם שנולדתם מן הרוח."

המוני המאזינים נותרו לצד ישוע שעות רבות, שאלו שאלות והאזינו לתשובותיו המנחמות. אפילו השליחים התחזקו מן האופן בו לימד ישוע את בשורת המלכות באופן עוצמתי ובטוח יותר. התנסות זו בירושלים מילאה את השניים עשר בהשראה רבה. הייתה זו להם הפעם הראשונה בה באו במגע עם ההמונים, והם למדו שיעורים יקר ערך רבים אשר מאוחר יותר סייעו להם רבות בעבודתם.

kingdom which you and your disciples declare is near at hand?" And Jesus answered:

142:52 (1601:2) "As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father's heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:53 (1601:3) "The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:54 (1601:4) "Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: 'When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.' And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another."

142:55 (1601:5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

7. המפגש עם ניקודמוס

ערב אחד, הגיע לביתו של פלביוס על-מנת לפגוש בישוע אדם בשם ניקודמוס, אדם עשיר ובא בימים אשר נמנה על חברי הסנהדרין היהודית. הוא שמע רבות אודות תורתו של איש הגליל, ולפיכך הלך אחר הצהריים אחד להאזין לו כשלימד בחצרות המקדש. אילו יכול, היה הולך לשמוע את ישוע מלמד לעיתים תכופות יותר, אך הוא חשש שמא יראו אותו המאזינים, משום שבאותה העת מנהיגי היהודים כבר היו חלוקים עד כדי כך עם ישוע עד ששום חבר בסנהדרין לא חפץ להיות מזוהה עמו ציבורית. וכך, ביקש ניקודמוס מאנדראס לארגן פגישה פרטית עם ישוע, דווקא בערב זה, ולאחר רדת הליל. כאשר החל המפגש, היו פטרוס, יעקב ויוחנן בגנו של פלביוס, אך לאחר מכן הם כולם נכנסו לבית, שם נמשכה הדרשה.

ישוע קיבל את ניקודמוס ללא נשוא פנים; כששוחח עמו, כלל לא התפשר או ניסה לשכנע. 'המאסטר' כלל לא ניסה לדחות את המבקר החשאי, ואף לא היה ציני כלפיו. ישוע היה שלוו, כנה ומכובד בכל מגעיו עם המבקר הנכבד. ניקודמוס לא בא כנציגה הרשמי של הסנהדרין; הוא בא לפגוש בישוע אך ורק בשל העניין האישי והקנה שהביע בתורתו של 'המאסטר'.

כשהציג אותו פלביוס, אמר ניקודמוס: "רבי, אנחנו יודעים שאתה מורה שליח האל, משום שאדם מן השורה לא היה יכול ללמד כך אלא כשהאל עמו. ואני משתוקק ללמוד עוד על תורתך ביחס למלכות הקרבה."

ענה ישוע לניקודמוס: "אמן, אמן אומר לך ניקודמוס, לא יוכל אדם לחזות במלכות האל אלא אם ייוולד ממעל." ענה לא אז ניקודמוס: "כיצד יוכל אדם להיוולד מחדש לעת זקנה? הרי לא יוכל להיכנס מחדש לרחם אמו."

אמר לו ישוע: "ואף-על-פי-כן, אני מכריז בפניך כי לא יוכל אדם לבוא בשערי מלכות האל אלא אם ייוולד מן הרוח. הנולד מן הבשר הינו בשר, והנולד מן הרוח הינו רוח. אך אל לך להתפלא שאמרתי לך כי עליך להיוולד ממעל. כאשר נושבת הרוח, אתה שומע את רשרוש העלים, אך את הרוח לא תראה – לא מנין באה ולא לאן תלך – וכך גם לגבי כל אלה הנולדים מן הרוח. בעיני הגוף תוכל לחזות במופעי הרוח, אך לא תוכל להבחין ברוח עצמה."

ענה לו ניקודמוס: "אך איני מבין – כיצד ייתכן?" אמר ישוע: "הייתכן שאתה מורה בישראל ואינך בקיא בכל אלה? לכן, מחובתם של אלה המכירים את מציאות הרוח לגלות את הדברים הללו לאלה אשר מבחינים רק במופעי

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

^{14261 (1601:6)} One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

^{14262 (1602:1)} In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

^{14263 (1602:2)} Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

^{14264 (1602:3)} Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

^{14265 (1602:4)} Jesus said: "Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit."

^{14266 (1602:5)} Nicodemus replied: "But I do not understand — how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to

עולם החומר. אך, האם תאמין לנו אם נספר לך על אמתות שמימיות? האם אתה אמיץ מספיק, ניקודמוס, על-מנת להאמין במי שירד משמיים, ואף 'בבן האדם'?"

אמר ניקודמוס: "אך כיצד אוכל להתחיל לאחוז ברוח זו, אשר עתידה לחולל בי מהפך כהננה לכניסתי למלכות?" ענה ישוע: "רוח 'האב' שבשמים כבר שוכנת בתוכך. אילו רק תיתן לרוח זו של מעלה להוביל אותך, במהרה תתחיל לראות בעיני הרוח, ואז, כשתבחר למלא בלב שלם אחר הנחיית הרוח אתה תיוולד מן הרוח, משום שתכלית חיך היחידה תהא לעשות את רצון 'אביך' שבשמים. וכאשר יתברר לך שנוולדת מן הרוח, ואתה שוכן בשמחה במלכות האל, יתחילו חיך לשאת מדי יום שפע של פירות רוח."

ניקודמוס אכן היה כנה. הוא התרשם עד מאוד אך נותר מבולבל. ניקודמוס הצליח בתהליך ההתפתחות העצמי שלו, ניחן בשליטה-עצמית ואפילו ניחן באיכויות מוסריות גבוהות. הוא היה מעודן, אגואיסטי וזולתני; אך הוא לא ידע כיצד להכפיף את רצונו לרצון 'האב' האלוהי, כמו שילד הקט מוכן למלא אחר הנחייתו של אב ארצי חכם ואוהב, על-מנת להפוך באמת לבנו של האל, ליורש מתקדם למלכות הנצח.

אך יוסף אזר אמונה מספקת על-מנת להיאחז במלכות. הוא מחה חלושות כאשר ביקשו עמיתיו בסנהדרין להרשיע את ישוע ללא שימוע; מאוחר יותר, יחד עם יוסף מן הרמתים, הוא הרהיב עוז, הודה באמונתו ואף תבע את גופתו של ישוע, ממש בעת שרוב תלמידיו נסו מפחד למראה הסבל והמוות הסופיים של 'המאסטר'.

7. השיעור על המשפחה

לאחר התקופה העמוסה, של הוראה ועבודה אישית, במהלך שבוע הפסח בירושלים, בילו ישוע ושליחיו את יום רביעי שלאחר מכן במנוחה בבית עניא. אותו אחר הצהריים, שאל תומאס שאלה אשר הולידה תשובה ארוכה ומועילה. אמר תומאס: "'מאסטר', ביום שהסמכת אותנו כשגרירה של המלכות, אמרת לנו דברים רבים והנחית אותנו כיצד עלינו לחיות באופן אישי, אך מה עלינו ללמד את ההמונים? כיצד ראוי שיחיו אנשים אלה עת תתגשם המלכות ביתר שאת? האם ראוי שתלמידך יהיו אדונים לעבדים? האם ראוי שמאמיניך ידבקו בעוני ויימנעו מלהחזיק ברכוש? האם ראוי שישלטו רק הרחמים, ויבוא קץ לחוק ולצדק?" ישוע והשניים עשר בילו את כל אותו אחר הצהריים וכל אותו ערב, לאחר הארוחה, בדיון בשאלותיו של תומאס. לצורך מסמך זה, אנו

reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?"

^{14267 (16026)} And Nicodemus said: "But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?" Jesus answered: "Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit."

^{14268 (16027)} Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

^{14269 (16031)} But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

^{14271 (16032)} After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: "Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?" Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas's questions. For the purposes of this record we present the following summary of the

מציגים את הסיכום הבא של מה שהנחה המאסטר:

ראשית, ביקש ישוע להבהיר לשליחיו כי הוא עצמו חי חיים ייחודיים על-פני האדמה, וכי הם, השניים עשר, התבקשו להשתתף בהתנסות המתת של 'בן האדם'; וכשותפים לה, גם הם נדרשים לקבל על עצמם את המגבלות והחובות של התנסות המתת הכוללת. הייתה בכך רמיזה סמויה כי 'בן האדם' היה האדם היחיד שחי אי פעם על פני האדמה אשר היה מסוגל בעת ובעונה אחת לראות ממש לתוך לבו של האל ועמוק לתוך נשמת האדם.

ישוע הסביר בפשטות כי מלכות השמים הינה התנסות אבולוציונית אשר מתחילה כאן, על-פני האדמה, ומתקדמת במעלה סדרה של תחנות חיים עד לפרדס. במהלך הערב הוא בהחלט קבע שבשלב עתידי כלשהו של התפתחות המלכות הוא יחזור לבקר בעולם, מתוך עוצמה רוחנית ותפארת אלוה.

לאחר מכן, הסביר כי "רעיון המלכות" אינו בהכרח הדרך הטובה יותר להדגים את הקשר בין האדם לאל; כי הוא השתמש במטבע לשון זה משום שהיהודים המתו למלכות ומשום שיוחנן הטיפו במונחים של המלכות הקרבה. אמר ישוע: "בעידן אחר, אנשים יטיבו להבין את רעיון הבשורה כשיוצג במונחים אשר מתארים מערכת יחסים משפחתית – כאשר האדם מבין כי הדת מלמדת על אבהותו של האל ועל אחוות האדם, על היותו בן האל." אז דרש 'המאסטר' באריכות אודות המשפחה הארצית כמקבילה למשפחה השמימית וניסח מחדש את שני חוקי החיים הבסיסיים: הציווי הראשון של אהבה לאב, ראש המשפחה, והציווי השני של אהבה הדדית בין הילדים עצמם, ואהבת לרעך כמוך. אז הסביר כי איכות שכזו, של אהבה בין אחים, תמיד מתבטאת בשירות זולתני ואוהב לחברה.

לאחר מכן, החל הדיון הזכור לטוב אודות מאפייניהם הבסיסיים של חיי המשפחה והאופן בו הם ישימים לקשר הקיים בין האל לאדם. ישוע קבע כי משפחה אמיתית מבוססת על שבע העובדות הבאות:

1. עובדת הקיום. מערכות היחסים בטבע, והמופעים המקבילים להן אצל בני האדם, קשורים למשפחה: ילדים יורשים מהוריהם תכונות מסוימות. מקורם של הילדים בהוריהם; האישיות מתקיימת באופן בלתי תלוי בפעולות ההורים. מערכת היחסים בין האב לילד הינה חלק אינהרנטי בטבע בכללותו וממלאה את כל אשר חי וקיים.

2. ביטחון והנאה. אבות אמיתיים נהנים עד מאוד לספק את צרכי ילדיהם. אבות רבים לא

Master's instruction:

^{142:7.2 (1603:3)} Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man's soul.

^{142:7.3 (1603:4)} Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

^{142:7.4 (1603:5)} He next explained that the "kingdom idea" was not the best way to illustrate man's relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: "The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God." Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

^{142:7.5 (1603:6)} Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

^{142:7.6 (1604:1)} 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

^{142:7.7 (1604:2)} 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of

מסתפקים רק בסיפוק רצונותיהם של הילדים
אלא נהנים גם מסיפוק הנאותיהם.

3. חינוך ואימון. אבות חכמים מתכננים בקפדנות את חינוכם ודואגים לאמן כראוי את בניהם ובנותיהם ומכינים אותם בצעירותם לאחריות הגדולה יותר שטיפול בחלקם בהמשך חייהם.

4. משמעת וריסון. אבות מרחיקי-ראות גם דואגים להקנות את משמעת, ההנחיה, התיקון ולעיתים אף הריסון הנדרשים לצאצאיהם הבלתי מנוסים.

5. חברות ונאמנות. האב האוהב מקיים דיאלוג קרוב ואוהב עם ילדיו. אזניו תמיד כרויה לשמוע את בקשותיהם; הוא תמיד מוכן לחלוק עמם את קשייהם ולסייע להם להתגבר עליהם. האב מפגין עניין עילאי ברווחת צאצאיו באשר היא.

6. אהבה וחסד. אב חומל אוהב בחופשיות; אבות אינם נוטרים ונוקמים בילדיהם. אבות אינם כמו השופטים, האויבים או הנושמים. משפחות אמיתיות נבנות על-בסיס סובלנות, סבלנות וסלחנות.

7. דאגה לעתיד. אבות שבארץ אוהבים להותיר ירושה לילדיהם. המשפחה ממשיכה מדור אחד לבא אחריו. המוות רק מסמל את סופו של דור אחד ואת תחילתו של אחר. המוות מסיים את חיי האינדיבידואל אך לא בהכרח את המשפחה.

'המאסטר' דן ביישומן של עובדות אלה, אודות חיי המשפחה, במערכת היחסים בין האדם, הילד שבארץ, לאל, 'אב פרדיס'. וזו הייתה מסקנתו: "אני מכיר בשלמותה מערכת יחסים זו בין הבן 'לאב', משום שאת כל מה שאתם נדרשים להשיג בעתיד הנצח אני כבר כעת הגשמי. 'בן האדם' מוכן להרקיץ לימין 'האב', ומשום כך נפתח עבורכם בי נתיב רחב עוד יותר לראות את האל ועל-מנת שתהפכו, כאשר תשלימו את התקדמותכם הנפלאה, להיות למושלמים, ממש כשם 'שאיכם' שבשמים מושלם הוא."

כאשר שמעו השליחים דברים מבהילים אלה, הם נזכרו בהכרזותיו של יוחנן ביום הטבלתו של ישוע, והם אף נזכרו בהתנסות זו כאשר הטיפו ולימדו לאחר מותו של 'המאסטר' ותחייתו מן המתים.

ישוע הינו 'בן' אלוה, בן שזכה למלוא האימון של 'האב האוניברסלי'. הוא היה עם 'האב' והבין אותו לגמרי. וכעת, חי את חיי הארציים למלוא שבעות רצונם של 'האב', והתגשמות זו, בגוף, אפשרה לו להבין לגמרי את האדם. ישוע היה האדם המושלם; הוא הגיע למושלמות שכזו באופן בו עתידים כל המאמינים האמתיים להגיע אליה, בו ודרכו. ישוע גילה לאדם אל של

their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604:3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604:4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604:5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604:6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604:7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604:8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604:9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604:10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain

מושלמות והציג עצמו בפני האל כבן העולם שהפך למושלם.

ואף כי ישוע דרש במשך מספר שעות, תומאס עדיין לא שבע רצון, ואמר: "אבל 'מאסטר', 'האב' שבשמים לא תמיד נוהג כלפינו בנדיבות ובחסד. פעמים רבות, אנחנו סובלים על האדמה, ותפילותינו לא תמיד נענות. איזו משמעות ממה שלמדנו איננו מצליחים לתפוש?"

השיב ישוע: "תומאס, תומאס, כמה זמן יחלוף עד שתוכל להאזין באזני הרוח? כמה זמן יחלוף בטרם תבחין שמלכות זו רוחנית היא, וכי 'אבי' אף הוא הינו הוויה רוחנית? האם אינך מבין שאני מלמד אותך כלמד ילד של רוח במשפחת הרוחות שבשמים, שבה 'אבי', העומד בראשה, הינו רוח אינסופית ונצחית? האם תרשו לי להשתמש במשפחה הארצית כבדוגמה למערכות היחסים השמימיות בלא ליישם לענייני החומר את זה השיעור כפשטו? האם לא תוכלו להפריד בדעתכם בין מציאויות הרוח של המלכות לבין בעיות החומר, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של התקופה? מדוע זה תתקשו לתרגם את דברי בשפת הרוח לשפת הגוף, רק משום שאני משתמש ביחסים נפוצים ופשוטים להמחשת דברי? ילדי, אני מבקש מכם בכל לשון של בקשה שתפסיקו ליישם את מה שאלמד על מלכות הרוח לזוהמה של העבדות, העוני, הבתים והאדמות ולבעיות האנושיות הנוגעות לשוויון ולצדק. עניינים ארציים אלה אכן נוגעים לאנשים בעולם ובמידה מסוימת אף נוגעים לכולם, אך אתם נקראתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שאני מייצג את 'אבי'. אתם שגריריה הרוחניים של מלכות רוחנית, נציגיו המיוחדים של 'אב' רוח. וראוי שכבר אוכל ללמד אתכם כבוגרים לכל דבר וענין במלכות הרוח. האם לעד אהיה חייב לפנות אליכם כילדים? הלא תגדל הבנתכם הרוחנית? אף-על-פי-כן, אני אוהב אתכם ואתאזר בסבלנות אפילו עד לרגע האחרון שלי בגוף. ואחר כך תלך רוחי לפניכם בכל העולם."

in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

^{1427:16 (1605:1)} Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

^{1427:17 (1605:2)} Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world."

8. בדורים יהודה

עד לסוף חודש אפריל גדלה מאוד ההתנגדות לישוע בקרב הפרושים וצדוקים, עד כי 'מאסטר' ושליחיו החליטו לעזוב את ירושלים לזמן מה, וירדו דרומה לעבוד בבית לחם ובחברון. הם בילו את כל חודש מאי בעבודה אישית בערים הללו ובקרב תושבי הכפרים שבסביבה. במסע זה לא קיימו עצרות פומביות אלא רק עבודה מבית לבית. בזמן שהשליחים לימדו את הבשורה וסעדו את החולים, בילו ישוע ואבנר חלק מתקופה זו בעין גדי בביקור בקהילת הנזירים. מקרב קבוצה זו יצא יוחנן המטביל,

8. IN SOUTHERN JUDEA

^{1428:1 (1605:3)} By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at

ובראשה עמד אבנר. רבים מן האחים למסדר הנזירים הפכו למאמינים בישוע, אך רוב הגברים הסגפניים והמוזרים הללו סרבו לקבל אותו כמורה משמים משום שנמנע מללמד צומות ושיטות סיגוף עצמי אחרות.

האנשים באזור זה לא ידעו שישוע נולד בבית לחם. הם, כמו רבים מתלמידיו, שיערו 'שהמאסטר' נולד בנצרת, אך השניים עשר ידעו את העובדות לאשורן.

במהלך מסע זה, בדרום יהודה, הם נחו וראו ברכה בעמלם; נשמות רבות נוספו למלכות. עד לאחד ביוני שככה התסיסה בירושלים עד כדי כך 'שהמאסטר' והשליחים שבו אליה על-מנת ללמד ולסעוד מאמינים.

ואף כי ישוע והשליחים בילו את כל חודש יוני בירושלים וסביבותיה, בתקופה זו לא קיימו עצרות לימוד פומביות. על-פי רוב, חיו באוהלים אותם נטו בגן מוצל, גן אשר באותם הימים נקרא גת שמנים. הגן מוקם במדרונות המערביים של הר הזיתים, לא הרחק מנחל קידרון. את שבתות סופי השבוע בילו על-פי-רוב עם אלעזר ואחיותיו בבית עניא. רק פעמים ספורות בא ישוע בשערי ירושלים, אך קהל מתעניינים גדול יצא אליו לגת שמנים לבקרו. ערב ששי אחד, באו ניקודמוס ואדם בשם יוסף מן הרמתים לבקר את ישוע, עמדו אל מול אוהלו וחזרו על עקבותיהם בשל פחדם. כמובן שהם עצמם לא הבחינו בכך שישוע ידע על כל מעשיהם.

כאשר למדו מנהיגי היהודים על שובו של ישוע לירושלים, הם התכוונו לעצרו; אך כאשר הבחינו שאינם מקיים עצרות פומביות, הם הסיקו שפחד מן המהומה שהקימו קודם לכן והחליטו להתיר לו להמשיך לפעול באופן פרטי ללא הפרעה. וכך התקדמו העניינים בשקט עד לימיו האחרונים של חודש יוני, כאשר אחד מחברי הסנהדרין בשם שמעון אימץ בפומבי את תורתו של ישוע לאחר שהצהיר על כך בעצמו בפני מנהיגי היהודים. מיד התחוללה מחדש סערה והדרישה לעצור את ישוע התעצמה עד כדי כך 'שהמאסטר' החליט לסגת לערי השומרון והדקפוליס.

Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

^{14282 (16054)} The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

^{14283 (16059)} This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

^{14284 (16060)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

^{14285 (16067)} When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

מסמך 143. תנועה דרך השומרון

144 ⇨

הספר של אורנטיה

142 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 143

תנועה דרך השומרון

סעיפים

מבוא

1. מטיפים בארכלאיס
2. שיעורים בשליטה-עצמית
3. שעשוע והתרגעות
4. היהודים והשומרונים
5. אשת שיחר
6. התחייה השומרונית
7. שיעורים על תפילה וסגידה

PAPER 143

GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

מבוא

בסוף חודש יוני, שנת 27 לספירה, ובשל התגברות ההתנגדות של מנהיגי הדת היהודים, יצאו ישוע והשניים עשר מירושלים, לאחר ששלחו את אוהליהם וחפציהם האישיים המועטים לאחסון בביתו של אלעזר בבית עניא. הם יצאו צפונה, לשומרון, ובילו את השבת בבית-אל. כאן שהו במשך ימים מספר והטיפו בפני אנשים שהגיעו מגופנה ומאפרים. קבוצת אזרחים שהגיעה מן הרמתים ומתמנע באה בכדי להזמין את ישוע לבקר בכפריהם. יותר משבועיים הקדישו 'המאסטר' ושליחיו בלימוד תושבי האזור היהודים והשומרונים, אשר רבים מהם הגיעו מרחוק, אפילו מאנטיפטריס, בכדי לשמוע את החדשות הטובות אודות המלכות.

תושבי דרום השומרון שמחו להאזין לישוע. למעט יהוד איש-קריות, כל השליחים הצליחו להתגבר כמעט לגמרי על דעותיהם הקדומות ביחס לשומרונים. יהודה התקשה מאוד לאהוב את השומרונים הללו. במהלך השבוע האחרון של חודש יולי, החלו ישוע ועמיתיו להתכונן לצאת לעבר הערים היווניות החדשות, פצאל וארכלאיס, אשר בסמוך לירדן.

INTRODUCTION

^{143:0.1 (1607:1)} AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

^{143:0.2 (1607:2)} The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. מטיפים בארכלאיס

במחצית הראשונה של חודש אוגוסט, מוקם מטה השליחים בערים היווניות ארכלאיס ופסאל, שם התנסו בפעם הראשונה בהטפה בפני אספות של גויים בלבד – רומאים, יוונים וסוריים – משום שרק יהודים מעטים התגוררו בשתי הערים היווניות הללו. השליחים נתקלו בקשיים חדשים להטיף את מסר המלכות הקרבה בפני האזרחים הרומים, והם אף נתקלו בהתנגדויות חדשות לתורתו של ישוע. במהלך אחד ממפגשי הערב הרבים שערך עם שליחיו, הקשיב ישוע בתשומת לב מלאה לדיווחיהם של השניים עשר אודות התנגדויות שחוו לבשורת המלכות מאלה שמולם פעלו באופן אישי.

שאלה ששאל פיליפוס הייתה אופיינית לקושי. אמר פיליפוס: "מאסטר, היוונים והרומאים האלה מזלזלים במסר שלנו, וטוענים שתורה שכזו מתאימה רק לחלשים ולעבדים. הם טוענים שמכיוון שהיא מעודדת התפתחות של אופי חזק, חסון ואגרסיבי, עולה דתם של הכופרים על תורתנו. הם טוענים שאנחנו נהפוך את כל בני האדם לאוסף של רכיכות פסיביות בלתי-מתנגדות אשר במהרה יעלמו מעל פני האדמה. הם אוהבים אותך, 'מאסטר', ומוכנים להודות בכנות שתורתך אלוהית ואידאלית, אך לא מוכנים להתייחס אלינו ברצינות. הם טוענים שדתך איננה מיועדת עבור העולם הזה; שבני האדם לא יוכלו לחיות כפי שתצווה. וכעת, 'מאסטר', מה נאמר לגויים האלה?"

ולאחר ששמע התנגדויות דומות לבשורת המלכות מפיהם של תומאס, נתנאל, שמעון הקנא ומתי, אמר ישוע לשניים עשר:

"באתי לעולם הזה על-מנת לעשות את רצון אבי' ולגלות את טיבו האוהב לאנשות כולה. זו משימתי, אחי. ואעשה כן, אפילו אם לא תובן תורתי בידי היהודים או הגויים, בימים האלה ובדורות אחרים. אך אל לכם להתעלם מן העובדה שאפילו אהבה אלוהית כרוכה במשמעת קשה. לעתים, מניעה אהבת אב לבנו את האב לרסן את מעשיו המטופשים של הצאצא שפועל בלי לחשוב. הילד לא תמיד מבין את המניעים החכמים והאוהבים שבבסיס המשמעת המרסנת של האב. אך אני מכריז בפניכם כי 'אבי' בפרדיס אכן שולט ביקום של יקומים בכוח אהבתו. אהבה הינה הגדולה במציאויות הרוח. אמת הינה תגלית משחררת, אך אהבה הינה מערכת היחסים העילאית. ובלא קשר לצורה השגויה שבה מנהלים אחיכם היום את העולם, בעידן עתידי תשלט הבשורה שאני מכריז בפניכם בעולם זה ממש. תכליתה הסופית של הקדמה האנושית הינה להכיר מתוך יראת כבוד באבהותו של האל ובהתגשמותה האוהבת של אחוות האדם.

1. PREACHING AT ARCHELAIS

^{143:1.1 (1607:3)} The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

^{143:1.2 (1607:4)} A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: "Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?"

^{143:1.3 (1607:5)} After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

^{143:1.4 (1608:1)} "I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father's love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father's restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

"אך מי אמר לכם שבשורתי מכוונת רק לחלשים ולעבדים? האם אתם, שליחי הנבחרים, דומים לחלשים? האם יוחנן נראה חלש? האם אתם רואים אותי נשלט בידי פחד? אכן, העניים והמדוכאים בדור הזה שומעים את הבשורה. דתות העולם זנחו את העניים, אך 'אבי' אינו נושא פני איש. וחוז' מזה, הראשונים להיענות לקריאה לתשובה והראשונים לקבל את עובדת היותם בנים הינם עניי הדור הזה. בשורת המלכות מיועדת להימסר לכל בני האדם – ליהודים ולגויים, ליונים ולרומאים, לעשירים ולעניים, לחופשיים ולמשועבדים – וכן, ובמידה שווה, לצעירים ולזקנים, לגברים ולנשים.

"אל תתפתו להאמין כי השירות במלכות יהא קל כל הזמן מפני 'שאבי' הינו אל של אהבה. ההרקה לפרדים הינה ההרפתקה העילאית של כל הזמנים, הישג נצחי של קשיחות. השירות במלכות בארץ ידרוש את כל האומץ האנושי שתוכלו אתם ועמיתים לגייס. רבים מכם יומתו בשל נאמנותכם לבשורת מלכות זו. קל למות בשדה הקרב, כאשר אתם מתחזקים באומץ מנכחותם של אחיכם הלוחמים לצדכם, אך על-מנת לשים את נפשכם בכפכם למען האהבה לאמת אשר שוכנת בלבבכם, יידרשו אומץ ומסירות אנושיים גדולים ועמוקים יותר.

היום, הכופרים מזלזלים בכם כשאתם מטיפים לבשורת אי-ההתנגדות, וחיים חיים של אי-אלימות. אך אתם הראשונים בשורה ארוכה של מאמינים כנים בבשורת המלכות אשר ידהימו את האנושות כולה במסירותם ההרואית לתורה זו. מעולם לא הפגין שום צבא בעולם אומץ רב יותר מזה שתפגינו אתם והנאמנים שיבואו אחריכם ויטיפו בכל העולם את החדשות הטובות – אודות אבהותו של האל ואחוות האדם. האומץ הגופני הינו צורת הגבורה הנמוכה ביותר. אומץ מנטלי גבוה אף יותר, אך גבוהה ועילאית מהם הינה הנאמנות הבלתי-מתפשרת לאמונה מוארת במציאות הרוח העמוקות. וזהו ההרואיזם של אדם יודע-אל. אתם כולכם אנשים יודע-אל; באמת ובתמים חבריו האישיים של בן האדם."

זה לא כל מה שאמר ישוע באותו מפגש, אך הייתה זו ההקדמה לדבריו, שלאחריה הרכיב והדגים אותם באריכות רבה. היו אלה בין הדברים המרגשים ביותר שנשא ישוע באזני השניים עשר. רק לעתים רחוקות דיבר 'המאסטר' מתוך רגשות חזקים, אך זו הייתה מאותן פעמים בודדות בן דיבר בכנות מופגנת אליה גלוו רגשות חזקים.

143:1.5 (1608:2) "But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608:3) "Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608:4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man."

143:1.8 (1608:5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

לכך הייתה תוצאה מידית על הופעתם בציבור ועל עבודתם האישית של השליחים; מאותו יום ואילך לבש המסר שלהם נימה חדשה של נחישות ואומץ. השניים עשר המשיכו להתקדם בבשורת המלכות החדשה ברוח של אגרסיביות חיובית. מאותו יום ואילך, פחות התעסקו בהטפה למידות השליליות ולציווים הפסיביים של מגוון היבטיה של תורת 'המאסטר'.

^{143:1.9 (1609.1)} The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. שיעורים בשליטה-עצמית

'המאסטר' היווה דוגמה אנושית מושלמת לשליטה-עצמית. כאשר השתלחו בו, הוא לא השתלח בחזרה; כאשר סבל, לא השמיע הגה כלפי אלה שגרמו לסבלו; כאשר הוקיעו אותו אויביו, הוא פשוט הכפיף עצמו למשפט הצדק של 'האב' שבשמים.

באחד ממפגשי הערב, שאל אנדראס את ישוע: "'מאסטר', האם עלינו לתרגל הינזרות כפי שלימד יוחנן, או שמא עלינו לשאוף לשליטה עצמית שאתה מלמד? כיצד נבדלת תורתך מזו של יוחנן?" ענה ישוע: "יוחנן אכן לימד אתכם צדיקות מה יהא בהתאם לחוק ומצוותיו אבותיו, והייתה זו דת של בחינה עצמית והינזרות. ואלם אני מביא מסר חדש של שכחה-עצמית ושליטה עצמית. אני מראה לכם את צורת החיים אותה גילה לי 'אב' שבשמים.

"אמן, אמן אומר לכם, כי השולט בעצמו עולה על זה שכובש עיר. שליטת האדם בעצמו מעידה על טיבו המוסרי של ועל התפתחותו הרוחנית. בסדר הישן צמתם והתפללתם; כיצור חדש אשר נולד מן הרוח, מלמדים אתכם להאמין ולשמוח. במלכות 'האב', עתידים אתם להפוך ליצורים חדשים; הישן עתיד לחלוף מן העולם; וראו כיצד אראה לכם שכל הדברים עתידים להתחדש. באמצעות האהבה שתרחשו זה לזה, ישתכנע העולם שיצאתם מעבדות לחירות, וממוות לחי נצח.

"הדרכים הישנות ביקשו לדכא, לגרום לכם לציית ולהתיישר על-פי חוקי החיים; בתחילת הדרך החדשה, מתמירה אתכם 'רוח האמת', נשמתכם הפנימית מתחזקת, הודות להתחדשותה הרוחנית המתמדת של דעתכם, וכך אתם מתחזקים בכך שאתם עושים את רצונו הנעים, הראוי והמושלם של האל, ועושים אותו בבטחה ובשמחה. אל תשכחו – אמונתכם האישית בהבטחותיו הכבירות, היקרות מפז של האל, היא המבטיחה את מנת חלקכם בטבע האלוהי. וכך, הודות לאמונתכם ולהתמרה של הרוח, אתם הופכים למעשה למשכנות אלוה, ורוחו אכן תשכון בכם. ואז, אם אכן שוכנת בכם רוחו, כי אז לא תהיו עוד עבדים לגוף אלא בני

2. LESSON ON SELF-MASTERY

^{143:2.1 (1609.2)} The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

^{143:2.2 (1609.3)} At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

^{143:2.3 (1609.4)} "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

^{143:2.4 (1609.5)} "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within

רוח משוחררים של חירות. מצוות הרוח החדשה מעניקה לכם את חירות השליטה עצמית, ומחליפה את פחד השעבוד העצמי ושעבוד ההינזרות של הציווי הישן.

“פעמים רבות, כאשר אתם עצמכם חטאתם, חשבתם לייחס את מעשיכם להשפעתו של אותו רשע, כשלאמתו של דבר נטיותיכם הטבעיות הוליכו אתכם שולל. האם לא אמר הנביא ירמיהו מזמן כי עקב הלב מכל ולפעמים אף נאש ברשעותו? כמה קל לכם להוליך עצמכם שולל וליפול קורבן לפחדים מטופשים, לתאוות בלתי-מרוסנות, לתענוגות משעבדים, לרוע, לקנאה ואפילו לשנאת הנקמה!

“הגאולה מושגת באמצעות התחדשות הרוח ולא הודות לפעולה צדקנית של הגוף. האמונה היא המצדיקה אתכם, והחסד הוא המלווה אתכם, ולא הפחד והסיגוף העצמי של הגוף. זאת, אף כי אותם ילדים של ‘האב’ שנולדו מן הרוח תמיד שולטים בעצמם ובכל מה שנוגע לתאוות הגוף. מי שיודע שהאמונה תציל אותו באמת חי בשלום עם האל. וכל אלה אשר הולכים בנתיב שלום אלוהי זה מיועדים להתקדש בשירות הנצח של בני האל הנצחי אשר לעד-יתקדמו. מעתה ואילך, זכות גדולה לכם, ולא חובה היא, לטהר עצמכם מכל הרשעות שבמחשבה ובגוף בעוד אתם מבקשים את המושלמות שבאהבת האל.

“עובדת היותכם בנים מעוגנת באמונה, והפחד לא יזיז אתכם. שמחתכם נובעת מתוך אמן בעולם האלוהי, ומשום כך אל לכם להטיל ספק באהבת ‘האב’ ובחסדו. טובו של האל הוא הוא אשר מוביל את האדם לחרטה אמיתית וכנה. סוד שליטתכם בעצמכם כרוך באמונה ברוח השוכנת, אשר תמיד פועלת מתך אהבה. ואפילו האמונה הגואלת לא שלכם היא; אף היא מתת אלוה. כשתהיו ילדי האמונה החיה הזו, לא תחיו עוד בשעבוד לעצמי, אלא תשלטו בעצמכם, תהיו בני אל משוחררים.

“אם כן, ילדי, כשתיוולדו מן הרוח, תיגאלו לעד מן השעבוד המודע לחיים של הינזרות ושל פיקוח על תאוות הגוף, ותעברו לממלכת הרוח השמחה, שם יופיעו באופן ספונטני פירות הרוח בחייכם; ופירות הרוח הינם מהות השליטה העצמית המענגת, הנאצלת, זו מן הדרגה הגבוהה, היא פסגת ההישג האנושי – שליטה עצמית אמיתית.”

you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

14325 (1609.9) “Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

14326 (1610.1) “Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father’s children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

14327 (1610.2) “Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father’s love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

14328 (1610.3) “If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery.”

3. שעשוע והתרגעות

בערך באותו הזמן החלו להתפתח בקרב

3. DIVERSION AND RELAXATION

14331 (1610.4) About this time a state of great nervous

השליחים ותלמידיהם הקרובים מתיחות רגשית ועצבנות גדולה. הם עדיין לא התרגלו לחיים ולעבודה המשותפים. הם חוו קשיים הולכים וגדלים בניסיון לשמור על יחסים תקינים עם תלמידיו של יוחנן. עבור היהודים, המגע עם הגויים והשומרונים היווה מבחן גדול. ומעבר לכל אלה, דבריו של ישוע הוסיפו והקשו על המצב. אנדראס כמעט והשתגע; הוא לא ידע מה לעשות עכשיו, ומשום כך שטח את הבעיות והקשיים בפני 'המאסטר'. לאחר שהאזין לצרותיו של ראש השליחים, אמר לו ישוע: "אנדראס, כשהקשיים הם כאלה חמורים, כאשר אנשים כה רבים חשים רגשות כל כך חזקים, הדיבורים לא יועילו. לא אוכל לעשות את שתבקש – לא אוכל לטפל בקשיים החברתיים האישיים הללו – אך אצטרף אליכם לשלושה ימים מהנים של מנוחה והתרגעות. לך לאחריך, ואמור להם כי כולכם תתלוו אלי, נעלה ליום או יומיים על הר סרטבה וננוח שם.

"וכעת, לך לכל אחד מאחד עשר אחריך, שוחח עמו בפרטיות ואמור לו: 'המאסטר מבקש שנפרוש לזמן מה למנוחה ולהתרגעות. מכיוון שכולנו חווים לאחרונה הרבה לחץ ומתח, אני מציע שבמהלך חופשה זו לא נזכיר כלל את הקשיים שחווים. האם אפשר לסמוך על שיתוף הפעולה שלך בעניין זה?' וכך תיגש אישית ובפרטיות לכל אחד מאחריך." אנדראס עשה כמצוות 'המאסטר'.

בחווייה של כל אחד מהם, היה זה מאורע מופלא; הם לעולם לא שכחו את יום הטיפוס על ההר. במשך כל המסע כמעט ולא נאמרה מילה על צרותיהם. כשהגיעו לפסגת ההר, הושיב אותם ישוע סביבו ואמר: "אחי, אתם חייבים ללמוד את ערכה של המנוחה ותועלתה של ההתרגעות. אתם חייבים להבין שהדרך הטובה ביותר לפתור בעיות סבוכות מסוימות הינה להניח להן לתקופה. ואז, כשאתם שבים אליהן, רעננים מן המנוחה או מן הסגידה, תוכלו לתקוף אותן ביד בטוחה יותר, שלא לדבר על נחישות לב גדולה יותר. שוב, פעמים רבות תמצאו כי לאחר בעת שנחתם, בגוף ובנפש, הבעיה הצטמקה בממדיה."

למחרת, הקצה ישוע לכל אחד מן השניים עשר נושא לדיון. היום כולו הוקדש להעלאת זיכרונות ולשיחה על נושאים ללא קשר לעבודתם הדתית. הם הוכו בתדהמה לרגע כאשר ישוע אפילו בצע מן הלחם ללא שאמר את ברכת המזון – בקול רם – בארוחת הצהריים. מעולם לפני כן לא ראו אותו מתעלם מטקסיות שכזו.

and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

143:32 (1610:5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

143:33 (1611:1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body."

143:34 (1611:2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

כשטיפסו על ההר, היה ראשו של אנדראס עמוס לעייפה בבעיות. בלבו של יוחנן שכן בלבול גדול מן הרגיל. נשמתו של יעקב התחבטה עד מאוד. בשל העובדה ששהו בקרב הגויים, מתי התמודד במחסור בכספים. פטרוס היה סחוט ושרוי במצבי רוח יותר מן הרגיל. יהודה שוב סבל מהתקף של רגישות יתר ואנוכיות. שמעון התחבט יותר מן הרגיל במאמציו ליישב בין לאומנותו לבין אהבתו את אחוות האדם. פיליפוס היה מבולבל מן האופן בו התנהלו הדברים. מאז שבאו במגע עם הגויים, נתנאל היה פחות הומוריסטי ותומאס היה שרוי בעיצומה של תקופת דיכאון קשה. רק אצל התאומים היה הכול כרגיל וללא הפרעה. כולם גם יחד התחבטו עד מאוד בסוגיה כיצד להסתדר בשלום עם תלמידיו של יוחנן.

שינוי גדול חל בהם ביום השלישי, בעת שהחלו לרדת מן ההר ולחזור למחנה. הם גילו את התגלית החשובה, זו שלאמתו של דבר, בעיות רבות שפוקדות את האדם אינן קיימות, ושצרות מלחיצות רבות נובעות מפחד גדול מדי ומדאגות מרובות. הם למדו שהדרך הטובה ביותר לפתור את כל התסבוכות הללו היא בכך שעוזבים אותן לנפשן; ובכך שעזבו, הם הותירו את הבעיות להיפתר בעצמן.

חזרתם מחופשה סימנה את תחילתה של תקופה טובה הרבה יותר ביחסיהם עם חסידיו של יוחנן. רבים מקרב השניים עשר ממש עלו למראה השינוי העצום שחל במצב הרוח של כולם והעובדה שהשתחררו מן העצבנות הודות לשלושה ימי חופשה משגרת החיים. תמיד קיימת הסכנה שהמונטוניות ביחסים בין בני אדם יעצימו עד מאוד את הקשיים והבלבול.

רק מעט מתושביהן הגויים של שתי הערים היווניות, ארכלאיס ופצאל, האמינו בבשורה, אך שניים עשר השליחים רכשו ניסיון יקר ערך ורב במשימתם הראשונה והנרחבת בקרב אוכלוסיות של גויים בלבד. ביום שני בבוקר, בערך במחצית החודש, אמר ישוע לאנדראס: "אנחנו הולכים לשומרון." והם יצאו מיד אל עבר העיר שיקר, ליד באר יעקוב.

4. היהודים והשומרונים

במשך יותר משש מאות שנה שררה איבה בין היהודים ביהודה, ולאחר מכן גם בין אלה של הגליל, לבין השומרונים. מקורם של רגשות האיבה בין היהודים לשומרונים במאורעות הבאים: בערך בשנת 700 לפנה"ס, דיכא המלך האשורי סרגון מרד במרכז פלשתינה, לקח בשבי מעל עשרים וחמישה אלף יהודים מצפונה של ממלכת ישראל, אותם הגלה ובמקומם הושיב

^{14335 (1611.3)} When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

^{14336 (1611.4)} The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

^{14337 (1611.5)} Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

^{14338 (1611.6)} Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: "We go into Samaria." And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

^{14341 (1612.1)} For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern

מספר כמעט זהה של צאצאי בני כותה, ספרים וחקמים. אחר כך, שלח אשורבניפל מתיישבים נוספים לשומרון.

האיבה הדתית בין היהודים לשומרונים החלה בעת בה שבו אלה מן השבי בבבל, והשומרונים פעלו על-מנת למנוע את בנייתם של ירושלים מחדש. מאוחר יותר אף פגעו ביהודים כאשר הציעו סיוע לצבאותיו של אלכסנדר. בתמורה לסיוע זה, התיר אלכסנדר לשומרונים לבנות מקדש על הר גריזים, שם סגדו ליהוה ולאליליהם השבטיים והעלו קורבנות בדומה לאלה שהועלו במקדש בירושלים. הם המשיכו בכך עד לתקופת המכבים, עת השמיד יוחנן הורקנוס את המקדש על הר גריזים. לאחר מותו של ישוע, קיים השליח פיליפוס פגישות רבות באתר המקדש השומרוני הישן, במסגרת עבודתו למען השומרונים.

האיבה בין היהודית לשומרונים הייתה עתיקה והיסטורית; מאז ימיו של אלכסנדר, הם נמנעו מלבוא במגע אלה ואלה. שניים עשר השליחים לא התנגדו להטיף בקרב עריה היווניות וערי הגוים האחרות של בדקפוליס ובסוריה, אך קריאתו של 'המאסטר' "בואו נלך לשומרון," העמידה את נאמנותם במבחן גדול. ואולם, בשנה וקצת שבילו עם ישוע התפתחה אצלם סוג של נאמנות אישית אשר עלתה אפילו על האמונה בתורתו ועל דעותיהם הקדומות ביחס לשומרונים.

5. אשת שיחר

כאשר הגיעו 'המאסטר' והשניים עשר לבאר יעקב, נותר ישוע, שעייף מן המסע, ליד הבאר בעוד פיליפוס לקח עמו את השליחים וביקש מהם לסייע לו להביא משיחר מזון ואוהלים, שכן הם היו עתידים להישאר באזור לזמן מה. פטרוס ובני זבדיה ביקשו להישאר לצד ישוע, אך הוא ביקש שיתלוו לאחיהם ואמר: "אל תחששו לי; השומרונים הללו יתייחסו אלינו באדיבות; רק אחינו, היהודים, מבקשים את רעתנו." כאשר התיישב ישוע לצד הבאר להמתין לשובם של השליחים השעה הייתה כמעט שש, בערב של קיץ.

מימיה של באר יעקב הכילו פחות מינרלים מבארותיה של שיחר, ובשל כך נחשבו כמי שתייה מובחרים יותר. ישוע היה צמא, אך לא הייתה לא דרך לשאוב מי שתייה מן הבאר. ומשום כך, כאשר הגיעה אישה משיחר, כדה בידה, והתכוננה לשאוב מים מן הבאר, אמר לה ישוע: "תני לי לשתות." בשל מראהו ולבושו, ידעה האישה השומרונית שישוע היה יהודי, ובשל מבטאו שיערה שהיה יהודי מן הגליל.

kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:42 (16122)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:43 (16123)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, "Let us go into Samaria." But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

^{143:51 (16124)} When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us." And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

^{143:52 (16125)} The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, "Give me a drink." This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his

שמה היה נלדה, והייתה יצור נאה. היא הופתעה מאוד מן העובדה שאדם יהודי פנה אליה ליד הבאר וביקש ממנה מים, מכיוון שבאותם הימים לא היה ראוי לאדם מכובד לפנות לאישה בפומבי, ועוד פחות מכך ליהודי לפנות לשומרונית. ומשום כך, שאלה נלדה את ישוע, "כיצד זה שאתה, יהודי, מבקש ממני, אישה שומרונית לשתות?" ענה לה ישוע: "אכן, ביקשתי ממך לשתות, ואילו היית יכולה להבין, היית מבקשת ממני לגימה ממי החיים." אמרה לא אז נלדה: "אך אדוני, אין לך כיצד לשאוב מן הבאר והיא עמוקה; מנין לך, איפה, מימי החיים הללו? האם גדול אתה מאביו יעקב, אשר נתן לנו את הבאר הזו, ואשר הוא, בניו וצאנו שתי ממנה בעצמם?"

ענה לה ישוע: "כל השותה ממים אלה יחוש שוב צמא, אך כל השותה ממי הרוח החיים לעולם לא יחוש שוב צמא. ומי החיים הללו יהפכו בו למעיין נובע ומרענן ואף לחיי נצח." אמרה אז נלדה: "תן לי ממים אלה, שלא אצמא ושלל אדרש לשוב לכאן על-מנת לשאוב. חוץ מזה, כל מה שיכולה אישה שומרונית לקבל מיהודי מכובד סכזה יהיה תענוג."

נלדה לא ידעה כיצד להתייחס לנכונותו של ישוע לשוחח אתה. בפניו של 'המאסטר' ראתה חזות אדם צדיק וקדוש, אך היא טעתה וייחסה את חברותיותו לאינטימיות פשוטה, וטעתה כשסברה כי בדיבורו ניסה להתחיל אתה. מכיוון שהייתה אישה בעלת מוסר רופף, היא החלה לפלרטט אתו בגלוי עד שישוע התבונן ישירות בעיניה ואמר בקול מצוה, "אישה, לך לבעלך והביאי אותו לכאן." פקודה זו השיבה את נלדה לעשתונותיה. היא ראתה ששגתה בפירוש שנתנה לנדיבותו של 'המאסטר'; היא ראתה ששגתה בפירוש שנתנה לצורת דיבורו. היא נבהלה; היא החלה להבין שעמדה אל מול אדם יוצא דופן, חכמה בקדחתנות במוחה כיצד להשיב לו, ומתוך בלבול גדול אמרה, "אבל אדוני, אינני יכולה לקרוא לבעלי, מכיוון שאין לי בעל." אמר לה אז ישוע: "אמת דברת, משום שאף אם פעם היה לך בעל, האדם עמו את מתגוררת כעת איננו בעלך. מוטב היה לו היית מפסיקה להתעסק בדברי והיית מבקשת את המים החיים שהצעת לך היום."

כעת כבר התפקחה נלדה, ונעור בה העצמי הטוב שלה. היא לא בחרה לגמרי להיות אישה בלתי-מוסרית. בעלה זנח אותה בגסות, ובצעררה הסכימה להתגורר כאשת יווני, אך מחוץ לנישואין. כעת חשה נלדה בוש גדולה על כך שדברה כך לישוע, ובחרטה גדולה פנתה 'למאסטר' ואמרה: "אדוני, אני מתחרטת על האופן בו פניתי אליך, שכן אני מבחינה שאתה איש קדוש ואולי אפילו נביא." והיא עמדה לבקש מן 'המאסטר' סיוע אישי וישר, כשעשתה את מה שעשו רבים

accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, "How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?" Jesus answered: "I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water." Then said Nalda: "But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?"

14353 (1613.1) Jesus replied: "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life." Nalda then said: "Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure."

14354 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, "Woman, go get your husband and bring him hither." This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, "But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband." Then said Jesus: "You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you."

14355 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: "My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy

לפניה ואחריה – היא התחמקה מעניין הגאולה האישית והסיטה את השיחה לכיוון התיאולוגי והפילוסופי. היא מיהרה להסיט את השיחה מצרכיה שלה עצמה ואל המחלוקת התיאולוגית. בעודה מצביעה אל הר גריזים, המשיכה ואמרה: “אבותינו סגדו בהר זה, ואף-על-פי-כן תטענו כי ירושלים הוא המקום בו ראוי לסגוד; מהו, אם כן, המקום בו ראוי לאנשים לסגוד את האל?”

ישוע הבחין בניסיונה של נשמת האישה להימנע ממגע ישיר ודורש עם בוראה, אך גם ראה כי נשמתה אכן צמאה להכיר צורת חיים טובה יותר. אחרי ככלות הכול, היה בלבה של נלדה צמא אמיתי למי החיים; ומשום כך פנה אליה בסבלנות ואמר: “אישה, אומר לך כי לא ירחק היום בו לא יסגדו ‘לאב’ לא בירושלים ולא בהר זה. אך כעת אתם סוגדים למשהו שאינכם מכירים, לדת שהיא תערובת של אלילים פגניים ופילוסופיות של גויים. לכל הפחות, היהודים יודעים למי הם סוגדים; הם חדלו מן הבלבול כאשר ריכזו את סגידתם ליהוה. אך האמיני לי כשאומר לך שלא ירחק היום בו – ואפילו כיום – שבו יסגדו סוגדים אמיתיים ‘לאב’ ברוח ובאמת, משום שאלה הסוגדים אותם ‘האב’ מבקש. האלוהים הוא רוח, והסוגדים לו חייבים לסגוד לו ברוח ובאמת. גאולתך לא תבוא מן הידיעה כיצד סוגדים אחרים, אלא עת תקבלי בלבך שלך מים חיים אלה שאני מציע לך כעת.”

אך נלדה ניסתה פעם אחת נוספת להימנע מלדון בחייה האישיים על-פני האדמה ובמעמד נשמתה בפני האל. פעם אחת נוספת ניסתה לדון בשאלות דת כלליות ואמרה: “כן, אני יודעת אדוני, שיוחנן דיבר על בוא ‘הממיר’, אחד אשר ייקרא ‘הגואל’, וכשיבוא יאמר לנו את כל” – תוך שישוע קוטע את נלדה ואומר בסמכותיות בטוחה, “אני הדובר אליך הוא זה.”

הייתה זו הפעם הראשונה בה הכריז ישוע על-פני האדמה באופן ישיר, משכנע ובלתי מוסווה על טיבו האלוהי ועל היותו בן; וההכרה ניתנה באזני אישה, אישה שומרונית, אישה בעלת אופי מפוקפק בעיני הגברים עד לאותו רגע ממש, אך אשר עין אלוה ראתה שיותר חטאו כלפיה מאשר שהיא חטאה מרצונה שלה, אישה אשר כעת הייתה נשמה אנושית אשר ביקשה גאולה, ביקשה זאת בכנות ובלב שלם, וזה היה מספיק.

וממש בעת שנלדה ביקשה לבטא בקול את כמיהתה לדברים טובים יותר, לצורת חיים נאצלה יותר, ממש בעת שהתכוונה לבטא את

man or maybe a prophet.” And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: “Our fathers worshiped on this mountain, and yet *you* would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?”

14356 (16134) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: “Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now.”

14357 (16141) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: “Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things” — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, “I who speak to you am he.”

14358 (16142) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

14359 (16143) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles

משאלת לבה הכנה, שבו שניים עשר השליחים משיחר, הגיעו לזירת המאורע, ראו את ישוע משוחח באינטימיות עם אישה שומרונית זו – עם אישה שומרונית, ורק אתה לבדה – ונדהמו עד מאוד. הם הניחו בזריזות את האספקה וסרו הצדה, איש מהם לא העז להעיר לו, בעוד ישוע אומר לנלדה: "לכי לדרכך, אישה; אלוהים סלח לך. מכאן ואילך תחיי חיים חדשים. את המים החיים קיבלת, שמחה חדשה תבנע בנשמתך ועוד תהיי לבתו של 'העליון'." האישה ראתה את מורת רוחם של השליחים, זנחה את כדה ונסה אל העיר.

עת נכנסה לעיר, הכריזה באזני כל שפגשה: "לכו לבאר יעקב, לכו מהר, שם תפגשו אדם שהגיד לי כל אשר עשיתי. אולי הוא 'הממיר'?" ובטרם שקעה השמש, המון גדול התקבץ סביב באר יעקב להאזין לישוע. 'המאסטר' שוחח עמם עוד אודות מי החיים, אודות מתת הרוח השוכנת.

השליחים המשיכו והופתעו מנכונותו של ישוע לשוחח עם נשים, עם נשים מפוקפקות ואפילו עם נשים בלתי-מוסריות. ישוע מאוד התקשה ללמד את שליחיו כי לנשים, אפילו לאלה מבניהן שכונו בלתי-מוסריות, יש נשמה שמסוגלת לבחור באל 'כאביהן', ובכך להפוך לבנות האל ולמועמדות לחיי נצח. אפילו אלף ותשע מאות שנה לאחר מכן, רבים עדיין דוגלים באותה חוסר נכונות לתפוש את מה שלימד 'המאסטר'. אפילו הדת הנוצרית התעקשה לבנות את עצמה על עובדת מותו של ישוע במקום על אמת חייו. ראוי לעולם לעסוק יותר בחייו השמחים, חיים של גילוי האל, מאשר במוותו הטרגי והמצער.

למחרת, סיפרה נלדה את הסיפור כולו לשליח יוחנן, אך הוא מעולם לא גילה את כולו לשליחים האחרים, וישוע לא שיתף את השניים עשר בפרטים.

נלדה סיפרה ליוחנן שישוע אמר לה "כל אשר עשיתי." פעמים רבות ביקש יוחנן לשאול את ישוע על השיחה עם נלדה, אך מעולם לא עשה כן. ישוע רק אמר לה דבר אחד על עצמה, אך המבט שהישיר לתוך עיניה והאופן בו התייחס אליה הביאו ברגע אחד לתודעתה את כל חייה כבתמונה פנורמית והיא ייחסה את הגילוי העצמי הזה של עברה למבטו ולמילותיו של 'המאסטר'. ישוע מעולם לא אמר לה שהיו לה חמישה בעלים. מאז שבעלה זנח אותה לאנחות, היא חיה עם ארבעה גברים, וברגע שהבינה שישוע הינו איש האל עלתה עובדה זאת יחד עם כל עברה לתודעתה בחיות כזו עד שלאחר מכן טענה בפני יוחנן שישוע היה זה שאמר לה את כל אלה.

returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: "Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High." And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

^{1435.10 (1614.4)} As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: "Go out to Jacob's well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?" And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob's well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

^{1435.11 (1614.5)} The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

^{1435.12 (1614.6)} Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

^{1435.13 (1615.1)} Nalda told John that Jesus had told her "all I ever did." John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

בערב בו נלדה הוציאה את תושבי שיחר בהמוניהם לראות את ישוע, בדיוק שבו השניים עשר עם מזון, ומכיוון שלא אכלו דבר באותו יום, והיו רעבים, ביקשו מישוע לאכול עמם במקום לשוחח עם האנשים. אך ישוע ידע שהחשיכה תרד עוד מעט קט והתעקש לשוחח עם האנשים בטרם ישלח אותם לדרכם. כאשר ניסה אנדרס לאכול מעט בטרם ישוחח עם ההמונים, אמר ישוע, "יִשׁ לִי אֶל לֶאֱלֵא אֲשֶׁר אֶתֶם לֹא יֵדְעֶתֶם." כששמעו זאת השליחים, אמרו השליחים איש לרעהו: הֲכִי הֵבִיא לוֹ אִישׁ לֶאֱלֵא? הֵייתָ שֶׁהַאִשָּׁה הֵבִיאה לוֹ מִזֶּן וּמִשְׁקָה?" כאשר שמעו אותם ישוע משוחחים בינם לבין עצמם, ובטרם שוחח עם ההמונים, הוא פנה הצידה ואמר לשניים עשר: "מֵאֲכָלִי עֲשׂוֹת רָצוֹן שְׁלָחִי וְהַשְׁלִיחִים מִעֲשָׂהוּ. הֲלֹא אֶתֶם תֹּאמְרוּ עוֹד כִּי וְכִי חֲדָשִׁים וְהַקְצִיר בָּא הֵנָּה אֲנִי אֹמֵר לָכֶם שְׂאוּ עֵינֵיכֶם וְרֹאוּ אֶת הַהֲמוֹנִים יוֹצֵאִים מֵעִיר בְּשׁוּמְרוֹן לְהֶאֱזִין לָנוּ; אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם רֹאוּ בְּשָׂדוֹת כִּי כָּבֵד הֵלְבִינוּ לְקָצִיר. וְהַקְצִיר יִקַּח שְׂכָרוֹ וַיֵּאֱסוֹף תְּבוּאָה לְחֵם עוֹלָם לְמַעַן יִשְׁמְחוּ יְחִידוֹ גַּם הַזֶּרַע גַּם הַקְּצִיר. כִּי בְּזֹאת יֵאֱמֵן הַמָּשָׁל כִּי זֶה זֶרַע וְאַחֵר יִקָּצֵר. אֲנִי שְׁלַחְתִּי אֶתְכֶם לְקַצֹּר אֶת-אֲשֶׁר לֹא עֲמַלְתֶּם בּוֹ וְאַחֲרֵים עֲמְלוּ וְאֶתֶם נִכְנָסְתֶּם בְּעִמְלָם." אֵת זֹאת אָמַר בִּיחֹס לְעִבּוּדוֹתָיו שֶׁל יוֹחָן הַמַּטְבִּיל.

ישוע והשליחים נכנסו לשיחר והטיפו במשך יומיים בטרם התמקמו על הר גריזים. רבים מתושביה של שיחר האמינו בבשורה וביקשו להיטבל, אך באותה העת שליחיו של ישוע עדיין לא הטבילו.

בלילה הראשון במחנה על הר גריזים, ציפו השליחים שישוע יגער בהם על האופן בו התייחסו לאישה בבאר יעקב, אך הוא כלל לא התייחס לעניין. במקום זאת, שוחח איתם את השיחה הזכורה לטוב אודות "המצויאות אשר עומדות במרכז מלכות האל." בכל דת, קל מאוד לאפשר לערכים לקבל מקום גדול מכפי מידתם, קל מאוד לאפשר לעבודות לתפוש את מקומה של האמת בתיאולוגיה. עובדת הצלב הפכה למרכז הנצרות המאוחרת יתר, אך אין זו האמת המרכזית של הדת אותה ניתן לגזור מחייו ומתורתו של ישוע מנצרת.

המוטיב בשיעור שלימד ישוע על הר גריזים היה: הוא מבקש שכל בני האדם יראו באל 'אב'-חבר ובו (ישוע) אח-חבר. שוב ושוב חזר וטען כי אהבה הינה מערכת היחסים הגדולה בעולם – ביקום – ממש כשם שהאמת הינה הביטוי המרבי שמבחין במערכות יחסים אלוהיות אלה.

ישוע הציג עצמו באופן כה מלא בפני השומרונים הן מפני שיכול היה לעשות כן

^{14361 (16152)} On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, "I have meat to eat that you do not know about." When the apostles heard this, they said among themselves: "Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?" When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: "My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

^{14362 (16153)} Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

^{14363 (16154)} The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

^{14364 (16155)} The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

^{14365 (16161)} Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and

בבטחה, והן משום שידע שלא יחזור לבקר שוב בלב השומרון בכדי להטיף לבשורה.

ישוע והשניים עשר חנו על הר גריזים עד סוף חודש אוגוסט. בימים הטיפו לשומרונים את בשורות המלכות הטובות – אבהותו של האל – ואת הלילות בילו במחנה. העבודה שעשו ישוע והשניים עשר בערי השומרון הניבה נשמות רבות למלכות ותרמה רבות להכשרת הקרקע לעבודה המופלאה שעשה פיליפוס לאחר מכן באזורים הללו, בתקופה שלאחר מות ישוע ותחייתו, ולאחר שהשליחים נפוצו לקצות הארץ בשל הרדיפות המרות שחוו המאמינים בירושלים.

because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

^{143:66 (1616:2)} Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. שיעורים על תפילה וסגידה

במפגשי הערב על הר גריזים לימד ישוע אמתות רבות, ובייחוד שם דגש על הבאות:

דת אמתית הינה פעולתה של נשמה אינדיבידואלית במערכת יחסים מודעת-לעצמה בינה לבין 'הבורא'; דת מאורגנת הינה ניסיון של האדם לחברת את סגידתם של אינדיבידואלים דתיים.

ראוי כי הסגידה – ההגות ברוחני – והשירות, המגע עם מציאות החומר, יבואו לסירוגין. ראוי לשלב בין עבודה למשחק; ראוי לאזן בין דת להומור. ראוי להקל על כובד ההגות הפילוסופית המעמיקה בשירה של מקצב. ראוי לתת לאישיות לנוח מקשיי החיים – מן המתח שהיא חווה בזמן – באמצעות מנוחת הסגידה. ראוי להעמיד אל מול תחושות חוסר הביטחון שנבעות מפחד הבודד שחוה האישיות ביקום את הגות האמונה 'באב' ואת הניסיון להכיר את 'העליון'.

התפילה מיועדת להקטין את חשיבתו של האדם ולהגדיל את הכרתו; היא אינה מיועדת להעמיק ידע אלא להרחיב את התבונה.

הסגידה מיועדת לצפות את החיים הטובים יותר בעתיד ואז לשקף חזרה לחיים בהווה את המשמעויות הרוחניות החדשות הללו. התפילה מקיימת מבחינה רוחנית, ואילו הסגידה יצירתית באופן אלוהי.

סגידה הינה הטכניקה באמצעותה מבקשים מן 'האחד' השראה על-מנת לשרת את הרבים. סגידה הינה אמת המידה שמוודדת את מידת התנתקותה של הנשמה מן היקום החומרי ובה בעת את מידת התחברותה הבטוחה למציאות הרוח של הבריאה בכללותה.

תפילה מזכירה לעצמי – מחשבה נשגבת; סגידה הינה שכחה-עצמית – על-חשיבה. סגידה הינה תשומת לב נטולת מאמץ, מנוחה אמתית

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

^{143:71 (1616:3)} At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

^{143:72 (1616:4)} True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

^{143:73 (1616:5)} Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

^{143:74 (1616:6)} Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

^{143:75 (1616:7)} Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

^{143:76 (1616:8)} Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

^{143:77 (1616:9)} Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul

ואידאלית לנשמה, צורה של מאמץ רוחני נינוח.

סגידה הינה מעשה החלק המזהה עצמו עם השלם; הסופי עם האינסופי; הבן עם 'האב'; הזמן שמתלכד עם הנצח. סגידה הינה מעשה ההתייחדות של הבן עם 'אב' אלוה, האופן בו תבקש נשמת-רוח האדם להתייחס באופן מרענן, יצירתי, חברי ורומנטי.

אף כי השליחים הבינו רק מעט מן השיעורים שלימד במחנה, הבינו אותם עולמות אחרים ודורות אחרים על-פני האדמה יבינו אותם אף הם.

rest, a form of restful spiritual exertion.

^{143:7.8 (1616:10)} Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

^{143:7.9 (1616:11)} Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

מסמך 144. בגלבוה ובדקפוליס

145 ⇨

הספר של אורנטיה

143 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 144

בגלבוה ובדקפוליס

סעיפים

מבוא

1. המחנה בגלבוה
2. הדרשה על התפילה
3. תפילת המאמין
4. עוד על התפילה
5. צורות תפילה אחרות
6. וועידה עם שליחיו של יוחנן
7. בערי הדקפוליס
8. במחנה הסמוך לפלה
9. מותו של יוחנן המטביל

מבוא

את החודשים של ספטמבר ואוקטובר בילו בפרישות, במחנה חבוי על מורדות הר הגלבוה. את כל חודש ספטמבר בילה ישוע לבדו עם שליחיו בלימוד והוראת אמתות המלכות.

היו כמה סיבות לכך שישוע ושליחיו פרשו בזמן זה, ושהו בגבול בין השומרון לדקפוליס. בקרב מנהיגי הדת בירושלים שררה התנגדות גדולה; הורדוס אנטיפס עדיין החזיק את יוחנן בכלא, פחד הן לשחררו והן להוציאו להורג, ובה בעת המשיך לחשוד על קיומו של קשר כלשהו בין יוחנן לישוע. בתנאים הללו, לא היה זה מן התבונה לתכנן פעולה אגרסיבית ביהודה או בגליל. הייתה גם סיבה שלישית: בין ראשי תלמידיו של יוחנן ושליחיו של ישוע הלך וגדל אט אט מתח אשר הלך והחמיר ככל שהלכו ורבו המאמינים.

ישוע ידע שימי תקופת ההכנה של ההטפה והלימוד התקרבו לסיימם, וכי בצעד הבא יחל

PAPER 144

AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

INTRODUCTION

^{144:0.1 (1617.1)} SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

^{144:0.2 (1617.2)} There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

^{144:0.3 (1617.3)} Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the

המאמץ השלם והסופי של חייו על-פני האדמה, והוא לא רצה שתחילתה של משימה זו תעמיד את יוחנן המטביל במבחן או תבייש אותו. לפיכך, החליט ישוע לבלות תקופה מסוימת בפרישות, להמשיך ולאמן את שליחיו ואז לעבוד בשקט בערי הדקפוליס, עד אשר יוצא יוחנן להורג או ישוחרר על-מנת להצטרף אליהם למאמץ מאוחד.

beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. המחנה בגלבוה

בחלוף הזמן, גדלה מסירותם של השניים עשר לישוע וכן מחויבותם לעבודת המלכות. מסירותם נבעה בעיקר מנאמנות אישית. הם לא תפשו את הצדדים הרבים של תורתו; הם לא הבינו לגמרי את טיבו של ישוע או את משמעותה של משימת המתת שלו על-פני האדמה.

ישוע הבהיר לשליחיו את שלושת הסיבות בעטיין פרשו:

1. לאשש את הבנתם את בשורת המלכות ואמונתם בה.

2. לאפשר להתנגדות לעבודתם ביהודה ובגליל לשכך.

3. להמתין לגורלו של יוחנן המטביל.

בזמן שהייתם בגלבוה, סיפר ישוע לשניים עשר הרבה על חייו המוקדמים ועל התנסותו על הר החרמון; הוא אף גילה להם מעט ממה שאירע בגבעות בארבעים הימים שלאחר הטבלתו. הוא אף הנחה אותם ישירות לבל יספרו זאת לאיש עד לאחר שישבו 'לאב'.

במהלך השבועות הללו של חודש ספטמבר הם נחו, שוחחו, שיתפו אודות התנסותם מאז שקרא להם ישוע לשירות וניסו באמת ובתמים לתאם את כל שלימד אותם 'המאסטר' עד כה. כולם הבינו, במידה זו או אחרת, כי זו עתידה להיות ההזדמנות האחרונה שלהם למנוחה ממושכת. הם הבינו כי המאמץ הבא שלהם להטפה בציבור, ביהודה או בגליל, עתיד לסמן את תחילתה של ההכרזה הסופית על בוא המלכות, אך היה להם מושג קלוש, אם בכלל, לגבי מה עתידה מלכות זו להיות עת תגיע. יוחנן ואנדראס חשבו שהמלכות כבר באה; פטרוס ויעקב האמינו שהיא עתידה לבוא; נתנאל ותומאס התוודו שהם מבולבלים; מתי, פיליפוס ושמעון הקנאי היו שרויים בבלבול וחוסר וודאות; התאומים נהנו משלוות בורותם בנוגע למחלוקת; ואילו יהודה איש-קריות היה שקט ובלתי מחויב.

רוב הזמן הזה בילה ישוע לבדו על ההר, בסמוך למחנה. לעתים לקח עמו את פטרוס, יעקוב ויוחנן, אך על-פי-רוב הלך לבדו להתפלל או להתייחד. לאחר ההטבלה וארבעים הימים

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

^{144:1.1 (1617.4)} As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

^{144:1.2 (1617.5)} Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

^{144:1.3 (1617.6)} 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. To await the fate of John the Baptist.

^{144:1.6 (1617.9)} While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

^{144:1.7 (1618.1)} During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

^{144:1.8 (1618.2)} Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the

בגבעות של פראה, קשה לכנות את תקופות ההתייחדות הללו עם 'אביו' כתפילה, וכן לא מתאים לומר שישוע סגד, אף בהחלט ראוי להתייחס לתקופות הללו כאל תקופות של התייחדות אישית עם 'אביו'.

המוטיב המרכזי של הדיונים במהלך חודש ספטמבר היה תפילה וסגידה. לאחר שבמשך ימים מספר שוחחו אודות סגידה, נשא לבסוף ישוע את הדרשה הזכורה לטוב אודות התפילה. הוא עשה כן בתשובה לבקשתו של תומאס: "מאסטר, למד אותנו להתפלל."

יוחנן לימד את תלמידיו צורת תפילה, תפילה לגאולה במלכות הקרבה. אף כי ישוע מעולם לא אסר על חסידיו להשתמש בצורת התפילה של יוחנן, שליחיו הבינו מיד 'שהמאסטר' לא עודד את המנהג של תפילה על-פי נוסח רשמי. אף-על-פי-כן, המאמינים ביקשו כל הזמן ללמוד כיצד להתפלל. השניים עשר ביקשו ללמוד מהי צורת הפנייה שישוע תמך בה. לפיכך, ובעיקר בשל צורך זה של פשוטי העם לקבל צורת פנייה פשוטה, הסכים ישוע בעת הזו לבקשת תומאס ללמד אותם צורת תפילה. ישוע נתן שיעור זה אחר צהריים אחד, בשבוע השלישי לשהותם בהר הגלבוה.

baptism of Jesus and the forty days in the Perea hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshiping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

144:1.9 (1618:3) The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

144:1.10 (1618:4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. הדרשה על התפילה

"יוחנן אכן לימד אתכם צורת תפילה פשוטה: 'הו אבא, טהר אתנו מחטא, הצג תהילתך, גלה אהבתך, ותן לרוחך לקדש את לבנו לעולם ועד, אמן!' הוא לימד תפילה זו בכדי שיהיה לכם מה ללמד את ההמונים. הוא לא התכוון שאתם תשתמשו בצורת פנייה קבועה ורשמית זו כשאתם נותנים נשמותיכם בתפילה."

"התפילה הינה ביטוי אישי וספונטני של האופן בו מתייחס הנשמה לרוח; ראוי לה לתפילה להיות כמו התייחדות של בן וכביטוי של רעות. כאשר הרוח אומרת התפילה, זו מובילה לקדמה רוחנית של שיתוף-פעולה. התפילה האידיאלית הינה צורת התייחדות רוחנית המובילה לסגידה נבונה. תפילת אמת הינה האופן בו נושית ידנו השמימה למען הגשמת האידיאלים."

"תפילה הינה נשימת הנשמה, ואם תתמידו בניסיונותיכם ללמוד את רצון 'האב', היא אשר תנהיג אתכם. מי בכם אֶשֶׁר לו אֶהֱב וְהִלֵּךְ וּבָא אֵלָיו בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה וְאָמַר אֵלָיו: 'יְדִידִי הַלּוֹוִי שְׁלֹשֶׁת כְּרוֹת לָחֶם כִּי אֶהֱבִי בָא אֵלַי מִן הַדֶּרֶךְ וְלִי אֵין כֹּל לְשׁוֹם לִפְנֵי; וְהוּא מְבִית יַעֲרָה וְיֹאמַר, 'אֵל תוֹגִיעֵנִי כִּי כָּבֵד נִסְגְּרָה הַדֶּלֶת וְיִלְדִי שׁוֹכְבִים עִמָּדִי בַמָּטָה; לֹא אוּכַל לָקוֹם וְלָתֵת לָהּ, אֲתָם תִּתְעַקְּשׁוּ, וְתִסְבְּרוּ לוֹ שְׁחִבְרָם רַעֲב, וְשֹׁאֵין לָכֶם מַה לָּתֵת לוֹ. אֲמַר אֲנִי לָכֶם גַּם כִּי לֹא יִקּוּם וְלָתֵת

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618:5) "John indeed taught you a simple form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer."

144:2.2 (1618:6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals."

144:2.3 (1619:1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining

לך על היותו אהבך יקום בעבור עזות פניך וייתן לך כֵּל צרכיך. ולכן, אם התעקשות מצליחה לשכנע את האדם, עד כמה תצלח התעקשותך של ברוח להשיג את לחם החיים מידי המעניקות של 'האב' שבשמים. אומר לכם שוב: שְׁאֵלוּ ויִינתן לָכֶם; דַּרְשׁוּ וְתִמְצְאוּ; דַּפְקוּ וְיִפָּתַח לָכֶם. כִּי כָל הַשָּׂאֵל יִקָּבֵל; וְהַדֹּרֵשׁ יִמְצָא; וְהַדֹּפֵק תִּפָּתַח לוֹ דַּלַּת הַגְּאוּלָּה.

"היש בכם איש ואב אשר ייתן לבנו את שביקש בנו בטיפשות ולא יפעל בהתאם לחכמתו כהורה? אם הילד זקוק ללחם, התתנו לו אבן רק משום שטעה וביקש אותה? אם בנכם זקוק לדג, האם תתנו לו נחש משום שעלה זה יחד הדג ברשת והבן ביקש את הנחש בטיפשות? אם אתם, בני תמותה וסופיים, יודעים לתת לילדיכם מתנות טובות, עד כמה יותר ייתן 'אביכם' שבשמים מן הרוח ומשאר ברכותיו למבקשים ממנו? ראוי לאדם להתפלל ואף פעם לא להתייאש.

"הבה ואספרה לכם משל על שופט שחי בעיר של רשעים. שופט היה בעיר אֶחָת אֲשֶׁר לֹא יָרָא אֶת האלוהים וְלֹא נָשָׂא פָנֵי אָדָם. וְאֶלְמָנָה הייתה בעיר ההיא, שבאה שוב ושוב בפני שופט מושחת זה וביקשה, 'דינה אֶת דִּינִי מִמֶּרִיבִי.' וַיִּמָּאן יוֹם וַיּוֹם וּמִקֶּץ יָמִים אָמַר בְּנַפְשׁוֹ: 'גַּם כִּי לֹא אֵינִי אֶת האלוהים וְלֹא אֶשָּׂא פָנִים לָאָדָם, אֲעֹשֶׂה אֶת מִשְׁפַּט הָאֶלְמָנָה הַזֹּאת עַל הַלְּאוּתָהּ אוֹתִי פֶן תָּבוֹא תַּמִּיד וְדָכְאֶתְנִי בְּמֵלִים.' אִסְפָּר זֹאת בְּכַדִּי לַעֲוֹד אֶתְכֶם לַהֲתַקֵּשׁ וּלְהַתְּפִלֵּל אֲךָ לֹא כִּי לִנְסוֹת לַשּׁוֹת אֶת 'האב' הַיָּשָׁר וְהַצָּדִיק שֶׁמִּמֶּעַל. הַתַּעֲקוּשׁוֹתֵכֶם אֵינָנָה נִדְרָשׁת עַל-מִנַּת לַזְכוֹת בַּחֲסֵד הָאֵל, אֲלֵא עַל-מִנַּת לַשּׁוֹת אֶת גִּישְׁתְּכֶם שְׂבָאֵרְךָ וּלְהַרְחִיב אֶת יְכוּלָתָהּ שֶׁל נִשְׁמַתְכֶם לְהַכִּיל אֶת הָרוּחַ.

"אך תפילתכם דלה באמונה. אמונת אמת יכולה להזיז ממקומם הרים של קושי חומרי אשר עומדים בדרכן של התרחבות הנשמה והתקדמות הרוחנית."

3. תפילת המאמין

אך השליחים עדיין לא שבעו רצון; הם ביקשו מישוע לקבל תפילה לדוגמה, אותה יוכלו ללמד את התלמידים החדשים. לאחר שהקשיב לדרשה על התפילה, אמר יעקב זבדיה: "טוב ויפה, 'מאסטר', אך איננו מבקשים צורת תפילה עבורנו אלא יותר עבור המאמינים החדשים אשר צוברים עלינו לעתים כה תכופות ומבקשים, 'למדו אותנו כיצד להתפלל לאב שבשמים.'"

that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:24 (1619:2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:25 (1619:3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:26 (1619:4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:31 (1619:5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: "Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, 'Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.'"

כאשר סיים יעקב את דבריו, אמר ישוע: "אם
אכן תבקשו תפילה שכזו, אציג בפניכם את זו
שלימדתי את אחי ואחיותי בצרתי":

אבינו שבשמים,

יתקדש שמך.

תבוא מלכותך; ייעשה רצונך

כאשר בשמים ובארץ.

לחמנו תן לנו דבר יום ביומו;

הרווה נשמותינו במי החיים.

וסלח לנו את חובותינו

כאשר גם אנחנו סלחנו לבעלי חובותינו.

אל תביאנו לניסיון כי אם הצילנו מרע,

ועשה אותנו עוד שלמים כמך.

אין זה מוזר שהשליחים ביקשו את ישוע
ללמד אותם תפילה לדוגמה עבור המאמינים.
יוחנן המטביל לימד את חסידיו מספר נוסחי
תפילה; כי המורים הגדולים ניסחו תפילות עבור
תלמידיהם. מורי הדת היהודים ניסחו עשרים
וחמישה או שלושים נוסחי תפילה אותם שינו
בבתי הכנסת ואפילו בפינות הרחוב. ישוע התנגד
במיוחד לתפילה בציבור. עד לאותה העת,
השניים עשר שמעו אותו מתפלל רק פעמים
מספר. הם ראו אותו מבלה בתפילה או בסגידה
לילות שלמים, והיו סקרנים מאוד ללמוד כיצד
פנה. הם היו מאוד לחוצים ללמוד כיצד לענות
להמונים אשר ביקשו מהם ללמד אותם להתפלל
ממש כשם שיוחנן לימד את תלמידיו.

ישוע לימד את השניים עשר להתפלל
בחשאי; ללכת לבד לסביבה שקטה בטבע או
להסתגר בחדרם בעת התפילה.

לאחר מותו של ישוע והרקעתו 'לאב', נהגו
מאמינים רבים לסיים תפילה זו, שכונתה תפילת
האדון, ולהוסיף – "בשם האדון ישוע המשיח."
ואף מאוחר יותר, אבדו שתי שורות מן התפילה,
ונוסף לה פסוק נוסף, אשר אמר: "לנצח לך
המלכות והעוצמה והתהילה."

ישוע נתן לשליחים תפילה בנוסח קבוצתי,
כפי ששימשה בביתו שבנצרת. הוא לעולם לא
לימד נוסח תפילה אישי רשמי, אלא רק נוסח
קבוצתי, למשפחה, או לחברה. ואת זאת אף
פעם לא התנדב ללמד.

ישוע לימד כי על-מנת תועיל, על התפילה
להיות:

144:32 (1619.6) When James had finished speaking,
Jesus said: "If, then, you still desire such a prayer, I
would present the one which I taught my brothers
and sisters in Nazareth":

144:33 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:34 (1620.2) Hallowed be your name.

144:35 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:36 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:37 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:38 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:39 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:310 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:311 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from
evil,

144:312 (1620.10) And increasingly make us perfect like
yourself.

144:313 (1620.11) It is not strange that the apostles
desired Jesus to teach them a model prayer for
believers. John the Baptist had taught his followers
several prayers; all great teachers had formulated
prayers for their pupils. The religious teachers of
the Jews had some twenty-five or thirty set prayers
which they recited in the synagogues and even on
the street corners. Jesus was particularly averse to
praying in public. Up to this time the twelve had
heard him pray only a few times. They observed him
spending entire nights at prayer or worship, and
they were very curious to know the manner or form
of his petitions. They were really hard pressed to
know what to answer the multitudes when they
asked to be taught how to pray as John had taught
his disciples.

144:314 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray
in secret; to go off by themselves amidst the quiet
surroundings of nature or to go in their rooms and
shut the doors when they engaged in prayer.

144:315 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the
Father it became the practice of many believers to
finish this so-called Lord's prayer by the addition of
— "In the name of the Lord Jesus Christ." Still later
on, two lines were lost in copying, and there was
added to this prayer an extra clause, reading: "For
yours is the kingdom and the power and the glory,
forevermore."

144:316 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in
collective form as they had prayed it in the Nazareth
home. He never taught a formal personal prayer,
only group, family, or social petitions. And he never
volunteered to do that.

144:317 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must
be:

1. בלתי אנוכית – לא עבור האדם לבדו.
2. באמונה – שנאמרת באמונה.
3. כנה – מן הלב.
4. נבונה – מוארת.
5. מתוך אמון – מתוך כניעה לרצונו הכול-חכם של 'האב'.

כאשר בילה ישוע לילות שלמים על ההר בתפילה, בעיקר התפלל עבור תלמידיו, ובעיקר עבור השניים עשר. 'המאסטר' התפלל רק מעט עבור עצמו, אף כי עסק הרבה בסגידה, אשר טיבה התייחדות של הבנה עם 'אביו' שבפרדיס.

4. עוד על התפילה

ימים לאחר הדרשה אודות התפילה המשיכו השליחים לשאול את 'המאסטר' שאלות בנוגע למנהג סגידה זה, מנהג חשוב כל כך. וכך ניתן לסכם ולהציג במונחים של היום את מה שלימד ישוע את השליחים במהלך הימים הללו אודות תפילה וסגידה:

כאשר בקשה כלשהיא נאמרת שוב ושוב בכנות ומתוך כמיהה, כאשר תפילה מעין זו מהווה ביטוי כנה של ילד האל ונאמרת באמונה, ואף אם היא שגויה או בלתי אפשרית להיענות לה במישרין, היא תמיד תרחיב את קיבולת הנשמה להכיל את הרוח.

באשר תישאו תפילה, זכרו כי היותכם בנים הינה מתת. שום ילד לא נדרש לעשות דבר על-מנת לקבל מעמד כבן או כבת. על הארץ, הילד מתגשם הודות לרצון הוריו. ובדומה כך, מתגשם ילד האל לחסד ולחיי הרוח החדשים הודות לרצונו של 'האב' שבשמים. משום כך חובה עלינו לקבל את מלכות השמים – את היותנו בנים לאלוהים – כקבל אותה ילד קטן. ואף כי את התפתחותו המדורגת של אופייכם – את הצדקה – אתם מרוויחים, את היותכם בנים אתם מקבלים בחסד והודות לאמונה.

תפילה הובילה את ישוע להתייחדות-על של נשמתו עם שליטיהם העליונים של יקום היקומים. התפילה תוביל את בני התמותה שבארץ עד להתייחדות של סגידת אמת. קיבולת הקליטה הרוחנית של הנשמה קובעת הן את שיעור הברכות השמימיות אשר ניתן להעניק לה באופן אישי בתשובה לתפילה והן את יכולתה להכיר בכך במודע.

התפילה, כמו גם הסגידה הנלווית לה, הינה טכניקה של התנתקות משגרת היום-יום, מן השחיקה המונטונית של הקיום החומרי. היא נתיב גישה למימוש עצמי רוחני ולאנדיבידואליות של הישג אינטלקטואלי ודתי.

תפילה הינה נוגדן להתבוננות פנימית

- 144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.
- 144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.
- 144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.
- 144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.
- 144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a gift. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught

מזיקה. לכל הפחות, התפילה, כפי שלימד 'המאסטר', הינה סעד מועיל לנשמה. ישוע התמיד להשתמש בהשפעתה המיטיבה של תפילה הנאמרת עבור הזולת. על-פי-רוב, 'המאסטר' התפלל בלשון רבים ולא עבור יחיד. ישוע התפלל עבור עצמו רק במשברים הגדולים של חייו.

תפילה הינה נשימת חיי הרוח בתוך ציוויליזצית החומר של הגזעים האנושיים. סגידה הינה הגאולה לבני התמותה לדורותיהם המבקשים להתענג.

אם ניתן לדמות את תפילה לפעולת טעינתן של סוללות הרוח של הנשמה, כך ניתן לדמות בין הסגידה לבין פעולת כיוון הנשמה לקליטתן של תשדורות ביקום של רוחו האינסופית של 'האב האוניברסלי'.

תפילה הינה המבט הכנה והכמה שנושא הילד אל עבר 'אביו' הרוחני; הינה תהליך פסיכולוגי שבו מוחלף הרצון האנושי בזה האלוהי. תפילה הינה חלק מן התכנית האלוהית באמצעותה מותמר מה שיש למה שראוי שיהיה.

פטרוס, יעקב ויוחנן, אשר התלו לעיתים קרובות לישוע בלילות המשמר הארוכים שלו, מעולם לא שמעו את ישוע מתפלל גם בשל העובדה שרק לעיתים רחוקות הביע 'המאסטר' שלהם את תפילתו בקול. כמעט כל תפילתו של ישוע התבצעה ברוח ובלב – בדממה.

פטרוס ויעקב התקרבו יותר מכל השליחים להבנה של מה שלימד 'המאסטר' אודות תפילה וסגידה.

it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. צורות תפילה אחרות

במהלך יתרת שהותו של ישוע על הארץ, הוא הביא מעת לעת לידיעת השליחים מספר צורות תפילה אחרות. הוא עשה כן רק על-מנת להדגם עניינים אחרים והוא אף התרה בהם שלא ללמד אותם את "משלי התפילות" הללו את ההמונים. רבות מהן לקוחות מפלנטות מיושבות אחרות, אך ישוע לא סיפר זאת לשניים עשר. בין התפילות הללו ניתן למצוא את התפילות הבאות:

'אבינו' שבו מתקיימים מחוזות היקום,

יהא שמך נישא ותהילתך כולה לידיעה.

נוכחותך חובקת אותנו, ותהילתך תתגשם

דרכנו, אף כי לא בשלמות בה תתגשם מעלה.

החייה אותנו היום בכוחות האור,

ושמור עלינו מדרכי הדמיון הרעות,

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

אתה השוכן בנו ככוח עד,
ולנו מתת הנצח של אהבת האינסוף של
בנך.
וכך יהא לעולם ועד.
אבינו בוראנו, אשר במרכז היקום,
תן לנו מטיבך ומאופייך.
עשה עמנו חסד ואותנו בניך ובנותיך
יתהלל שמך בהישג הנצח שלנו.
תן לנו רוח לבקר ולשלוט, לחיות ולשכון בנו
וייעשה רצונך בעולם כפי שהמלאכים עושים
רצונך באור.
קיים אותנו היום למען נתקדם בנתיב
האמת.
גאל אותנו מרפיון, מרוע ומכל חטא.
היה עמנו סבלן את נאהב בנדיבות את
רעינו.
תן לנו מרוח חסדך לשכון בלבבותינו.
בידך הולך אותנו. צעד צעד במבוך החיים,
ועת יבוא קצנו, קבל רוחנו הנאמנה לחיקך.
ולא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך.
אבינו' המושלם והצדיק שבשמים,
הנחה אותנו היום במסענו.
קדש צעדינו ותאם את מחשבותינו.
הולך אותנו תמיד בנתיבי ההתקדמות.
מלא אותנו בחכמה ובמלוא העוז
והחייה אותנו באנרגיה האינסופית שלך.
ונמלא השראה מנוכחותם האלוהית
ומהנחייתם של צבאות המלאכיות.
הנחה אותנו מעלה ומעלה בנתיב האור;

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,
144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.
144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.
144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,
144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.
144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace
144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.
144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us
144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.
144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.
144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.
144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.
144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.
144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,
144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.
144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.
144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,
144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.
144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.
144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.
144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power
144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.
144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of
144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.
144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;

והגן עלינו ביום הדין הגדול.
 עשה אותנו כדמותך, לתהילת עולם
 וקבל אותנו לשירות של נצח של מעלה.
 'אבינו' שבמסתורין,
 גלה לנו את טיבך האלוהי.
 לו ילדיך שבארץ היום
 יראו את הדרך, האור והאמת.
 הראה לנו את נתיב ההתקדמות הנצחי
 ותן לנו הכוח לצעוד בו.
 כונן מלכות אלוה בקרבנו
 ותן לנו היכולת לשלוט בעצמנו.
 שמור עלינו, שלא נסור לדרך החושך
 והמוות;
 הולך אותנו לעולם לצד מי החיים.
 שמע תפילותינו עבורך;
 וכי תאבֶה לעשות אותנו עוד ועוד כדמותך.
 ולבסוף, קבל אותנו לזרועות עולם,
 עבור 'הבן האלוהי'.
 ואף עתה, לא רצוננו כי אם רצונך יעשה.
 'אב' 'זאם' של תפארה, הורה אחד,
 לו נשמור אמונים לטיבך האלוהי.
 אתה עצמך חי שוב בתוכנו ודרכנו
 במתת רוח אלוה,
 שנתגשם בדמותך, לא שלמים, בעולם
 כשם שאתה שלם בהדר של מעלה.
 תן לנו היום את מתת האחוה המתוקה
 והולך אותנו מדי רגע ברגע בנתיב השירות
 האוהב.
 היה תמיד לנו הורה ומשען
 כשם שאנו סבלניים כלפי ילדינו.

144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.
 144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory
 144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.
 144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,
 144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.
 144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day
 144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.
 144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress
 144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.
 144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship
 144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.
 144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;
 144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.
 144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;
 144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.
 144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,
 144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.
 144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.
 144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,
 144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.
 144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us
 144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,
 144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere
 144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.
 144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood
 144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.
 144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us
 144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

תן לנו חכמת אלוה לעשות טוב
ואהבה אינסופית כלפי כל יצור ויצור.
תן לנו מסבלנותך ומאהבתך הנדיבה
ותמלא צדקתנו בעולם.
וכשנסיים מלאכתנו, תהא זו לכבודך,
תשבע רוחך וירו נחת סייעי הנשמה.
'אבינו' האוהב, לא כרצוננו, אלא כרצונך
לעשות טוב לעד לילדיך שבארץ,
כן יהי.
'המקור' הנאמן-לעד, 'המרכז' יכול-כול,
יתקדש ויתברך שם 'בנך' החסוד.
שפע וברכה המטרת עלינו,
ולנו נתת הכוח לעשות כרצונך.
תן לנו מדי רגע ברגע את מזון עץ החיים;
ומדי יום ביומו נרוה ממי נהר החיים.
הולך אותנו צעד צעד מן החושך לאור אלוה.
תתחדש דעתנו בהתמרת הרוח השוכנת,
וכשיבוא עלינו המוות, לבסוף,
קבל אותנו אליך ושלח אותנו לעד.
הכתר אותנו בכתר שירות נושא פרי,
ונהלל את 'האב', 'הבן', ואת 'הרוח
המשפיעה'.
לו יהי, ברחבי יקום ללא סוף.
'אבינו' החי במשכנות הסוד ביקום,
יתכבד שמך, יתהלל חסדך, ויתהדר
משפטך.
תזרח שמש צדקתך עלינו בצהרי היום,

^{144:561 (1623.14)} Give us the divine wisdom that does all things well
^{144:562 (1623.15)} And the infinite love that is gracious to every creature.
^{144:563 (1623.16)} Bestow upon us your patience and loving-kindness
^{144:564 (1623.17)} That our charity may enfold the weak of the realm.
^{144:565 (1623.18)} And when our career is finished, make it an honor to your name,
^{144:566 (1623.19)} A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.
^{144:567 (1623.20)} Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,
^{144:568 (1623.21)} Even so may it be.
^{144:569 (1623.22)} Our all-faithful Source and all-powerful Center,
^{144:570 (1623.23)} Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.
^{144:571 (1623.24)} Your bounties and your blessings have descended upon us,
^{144:572 (1623.25)} Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.
^{144:573 (1623.26)} Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;
^{144:574 (1623.27)} Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.
^{144:575 (1623.28)} Step by step lead us out of darkness and into the divine light.
^{144:576 (1623.29)} Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,
^{144:577 (1623.30)} And when the mortal end shall finally come upon us,
^{144:578 (1623.31)} Receive us to yourself and send us forth in eternity.
^{144:579 (1623.32)} Crown us with celestial diadems of fruitful service,
^{144:580 (1623.33)} And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.
^{144:581 (1623.34)} Even so, throughout a universe without end.
^{144:582 (1623.35)} Our Father who dwells in the secret places of the universe,
^{144:583 (1623.36)} Honored be your name, revered your mercy, and respected your judgment.
^{144:584 (1623.37)} Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

נפציר בך לנחות אותנו צעד בצעד
בדמדומים.

קח ידנו והוליכנו בדרך בה בחרת

והיה לצדנו כשהדרך קשה בשעת חשיכה.

זכור אותנו, שלא כמונו, השוכחים ומזניחים
תכופות.

רחם עלינו ואהבנו כשם שאנו מבקשים
לאהוב אותך.

ראה אותנו בנדיבותך ורחם בחסדך

כשם שאנו בצדק סולחים לאלה שפגעו
ועלבו בנו.

לו תיתן אהבתו, מסירותו והמתת של 'בנך'
ההדור

את חיי הנצח של אהבתך וחסדך לעולמי
עד.

לו מלא מתת הרוח של אל היקומים תינתן;

תו לנו חסד ללכת בצו הרוח.

ובסעד האוהב של הצבאות השרפיים

לו ינחה אותנו 'הבן' עד לתום העידן.

עשה אותנו עוד ועוד כדמותך

ולבסוף קבל אותנו לחיקך בפרדיס.

וכך יהא, בשם 'בן' המתת

ולתהילת וכבוד 'האב העליון'.

ואף כי השליחים לא הורשו להציג שיעורי
תפילה אלה בזמן שלימדו בציבור, הם הפיקו
תועלת אישית רבה מכל התגליות הללו
בהתנסותם הדתית האישית. בעת שלימד את
השניים עשר באופן אישי, ישוע השתמש
בדוגמאות תפילה אלה ובאחרות לשם הדגמה.
רשות מיוחדת ניתנה על-מנת לרשום את שבע
הדוגמאות הללו במסמך זה.

144:5.85 (1623.39) While we beseech you to guide our
wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your
own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is
hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect
and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as we
desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and
forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who
distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal of
the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with your
endless mercy and love.

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow upon
us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading of
this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted
seraphic hosts

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the
end of the age.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like
yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the
eternal Paradise embrace.

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal
Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the
Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty
to present these prayer lessons in their public
teachings, they profited much from all of these
revelations in their personal religious experiences.
Jesus utilized these and other prayer models as
illustrations in connection with the intimate
instruction of the twelve, and specific permission
has been granted for transcribing these seven
specimen prayers into this record.

6. וועידה עם שליחיו של יוחנן

בערך בראשון לאוקטובר, בעת שפיליפוס
וכמה מחבריו השליחים שהו בכפר סמוך וקנו
מזון, הם פגשו במקרה כמה משליחיו של יוחנן
המטביל. כתוצאה מפגישה מקרית זו בשוק,

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and
some of his fellow apostles were in a near-by village
buying food when they met some of the apostles of
John the Baptist. As a result of this chance meeting

נערכה במחנה שבגלבע וועידה בת שלושה שבועות בין שליחיו של ישוע ושליחיו של יוחנן, וזאת משום שמעט לפני כן מינה יוחנן שניים עשר ממנהיגיו לשליחים, על-פי התקדים שקבע ישוע. יוחנן עשה כן לבקשת אבנר, ראש וראשון לתומכיו. ישוע נכח במחנה בגלבע במשך השבוע הראשון של וועידה משותפת זו, אך עזב במטרה שלא להיות נוכח בשני השבועות האחרונים.

עד לתחילת השבוע השני של חודש זה קיבץ אבנר את כל אחיו במחנה שבגלבע, והיה מוכן להיכנס ולהיוועד עם שליחיו של ישוע. במשך שלושה שבועות, נועדו עשרים וארבע הגברים הללו שלוש פעמים ביום וששה ימים בשבוע. במהלך השבוע הראשון, התרועע ישוע עמם בין המפגשים – של הבוקר, של אחר הצהריים ושל הערב. הם רצו 'שהמאסטר' יפגוש אותם ויעמוד בראש ההתייעצות המשותפת, הוא אך סרב בהתמדה להשתתף בדיוניהם, אף כי הסכים לשוחח עמם שלוש פעמים. השיחות הללו של ישוע עם העשרים וארבעה נסבו על אהדה, שיתוף-פעולה וסובלנות.

אנדראס ואבנר עמדו לסירוגין בראש המפגשים של שתי קבוצות השליחים. שני הגברים הללו נדרשו לשוחח על קשיים רבים ולפתור הרבה בעיות. שוב ושוב שטחו את צורתייהם בפני ישוע, ותמיד שמעו אותו אומר: "אני עוסק רק בבעיות הדת האישיות שלכם. אני נציג 'האב' לאינדיבידואל, ולא לקבוצה. אם יש לכם קשיים אישיים במערכת היחסים שלכם עם האל, בואו אלי ואשמע, ואייעץ לכם כיצד לפתור זאת. אך כאשר אתם עוסקים ביישוב הפרשנויות הסותרות שנותנים בני האדם לבעיות הדת ובחברותה של הדת, נועדתם להתמודד, להחליט ולפתור בעיות אלה בכוחות עצמכם. על-אף-זאת, אני אוהד אתכם ותמיד מעוניין, וכאשר תגיעו למסקנות בנוגע לעניינים הללו, שאינם בעלי חשיבות רוחנית, ובתנאי שתסכימו עליהם פה אחד, אני מבטיח מראש את מלוא הסכמתי ואת מלוא שיתוף הפעולה. כעת, על-מנת לאפשר לכם להתלבט ללא הפרעה, אעזוב אתכם למשך שבועיים. אל תדאגו לי, שכן אשוב אליכם. אֶהְיֶה בְּאֶשֶׁר לְאָבִי, שכן עוסקים אנו גם במחוזות אחרים."

לאחר שאמר זאת, ירד ישוע מן ההר, והם לא ראו אותו שבועיים תמימים. הם לעולם לא ידעו לאן הלך ומה עשה במשך הימים הללו. לעשרים וארבעה נדרש זמן מה בטרם יוכלו לחזור ולעסוק ברצינות בבעיותיהם, משום שהיעדרותו של 'המאסטר' הטרידה את מנוחתם. אך לאחר שבוע הם שבו למהות הדיונים והם לא יכלו לפנות לעזרתו של ישוע.

in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

^{144:62 (1624:13)} By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

^{144:63 (1624:14)} Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one."

^{144:64 (1625:1)} After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

הנושא הראשון עליו החליטה הקבוצה הייתה לאמץ את התפילה שלימד אותם ישוע זמן מה לפני כן. בהצבעה פה אחד הוסכם לקבל תפילה זו כתפילה אותה תלמדנה שתי קבוצות השליחים את המאמינים.

ההחלטה הבאה שקיבלו הייתה שכל עוד יוחנן בחיים, בין אם בכלל ובין אם יצא לחופשי, תמשכנה שתי קבוצות השליחים בעבודתן, וכי מדי שלושה חודשים יתקיימו מפגשים משותפים בני שבוע במקומות עליהם יוסכם מעת לעת.

אך סוגית ההטבלה הייתה הקשה בבעיותיהם. הקושי התעצם בשל סירובו של ישוע להכריז כיצד ראוי שנהגו בנושא. לבסוף הסכימו כך: כל עוד יוחנן חי, או עד אשר יחליטו יחד לשנות החלטה זו, רק שליחיו של יוחנן יטבילו את המאמינים, ורק שליחיו של ישוע ילמדו, לאחר מכן, את התלמידים החדשים. בהתאם לכך, מאותו רגע ועד למותו של יוחנן, תמיד נלוו שניים משליחיו של יוחנן לשליחיו של ישוע והם אלה שהטבילו את המאמינים, זאת משום שהאסיפה המשותפת הצביעה פה אחד כי ההטבלה עתידה לשמש כצעד הראשון של קבלת עול מלכות.

לאחר מכן הוסכם, כי אם ימות יוחנן, יציגו שליחיו של יוחנן עצמם בפני ישוע ויכפיו עצמם למרותו, וכי לא יטבילו עוד מאמינים אלא ברשות ישוע או שליחיו.

ולאחר מכן הצביעו על כך שאם ימות יוחנן, יחלו שליחיו של ישוע להטביל במים כאות להטבלה ברוח אלוהי. ולגבי שאלת החיבור בין החרטה לטבילה, זו נשארה בבחינת בחירה; לא התקבלה כל החלטה שחייבה את חברי הקבוצה. שליחיו של יוחנן הטיפו, "שוב בתשובה והיטבלו." שליחיו של ישוע הכריזו, "האמינו והיטבלו."

זוהו סיפור מעשה הניסיון הראשון של חסידיו של ישוע לתאם בין מאמציהם השונים, לשלב בין דעותיהם השונות, לארגן פעולות קבוצתיות, להסכים על מנהגים שנוהגים בציבור, ולארגן באופן חברתי את מצוות הדת האישיות.

נשקלו והוחלטו פה אחד עניינים רבים קטנים אחרים. בעת שנדרשו להתמודד עם בעיות קשות וליישב את הקשיים ללא ישוע, חוו עשרים וארבעה הגברים הללו התנסות יוצאת דופן. הם למדו לחלוק זה על זה, להתווכח, לטעון, להתפלל ולהתפשר, ולכלל אורך הדרך להישאר אוהדים זה לנקודת ההשקפה של רעהו, ובמידה מסוימת אף לגלות סובלנות כלפי דעותיו של האחר.

ישוע שב באותו אחר הצהרים בה דנו לבסוף בעניינים הפיננסיים. הוא שמע את התלבטויותיהם, שמע את החלטותיהם ואמר:

^{144:6.5 (1625.2)} The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

^{144:6.6 (1625.3)} They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

^{144:6.7 (1625.4)} But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

^{144:6.8 (1625.5)} It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

^{144:6.9 (1625.6)} And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

^{144:6.10 (1625.7)} And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

^{144:6.11 (1625.8)} Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

^{144:6.12 (1625.9)} On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said:

“אם גן, אלה מסקנותיכם, ואני אסייע לכל אחד מכם להוציאן אל הפועל ברוח החלטתכם המאוחדת.”

יוחנן הוצא להורג חודשיים וחצי לאחר מכן, ובמהלך כל התקופה הזו נותרו שליחיו של יוחנן עם ישוע והשניים עשר. במהלך התקופה הם פעלו יחד בערי הדקפוליס והטבילו מאמינים. המחנה שבגלבע פורק ב-2 בנובמבר, שנת 27 לספירה.

7. בערי הדקפוליס

במהלך החודשים נובמבר ודצמבר, עבדו ישוע והעשרים וארבעה בשקט בערי הדקפוליס היווניות, ובעיקר בבית-שאן, בג'רש, באבילה ובגדרה. כך הגיעה למעשה לסיומה אותה תקופה מקדמית של השתלטות על עבודתו של יוחנן ועל ארגונו. הדת המאורגנת של בשורה חדשה תמיד נדרשת לשלם את מחיר הפשרה עם מנהיגיה המבוססים של הדת שקדמה לה, זו שאותה היא מבקשת להציל. ההטבלה היה המחיר אותו נדרשו חסידיו של ישוע לשלם על-מנת לסחוף עמם את חסידיו של יוחנן המטביל. חסידיו של יוחנן שהצטרפו לשורות חסידי ישוע נדרשו לוותר כמעט על הכול למעט על ההטבלה במים.

במשימה זו, לערי הדקפוליס, מיעט ישוע ללמד בפומבי. הוא הקדיש זמן ניכר להוראתם של העשרים וארבעה ונפגש במיוחד, ופעמים רבות, עם שניים עשר שליחיו של יוחנן. בחלוף הזמן, הם הבינו יותר מדוע ישוע נמנע מלבקר את יוחנן בכלא, ומדוע לא עשה כל מאמץ לשחררו. אך הם לעולם לא הצליחו להבין מדוע נמנע ישוע מלחולל נסים ונפלאות, מדוע סרב להפגין כלפי חוץ את סמכותו האלוהית. לפני הגעתם למחנה שבגלבע, הם האמינו בישוע בעיקר בשל עדותו של יוחנן, אך במהרה החלו להאמין כתוצאה מן המגע האישי שהיה להם עם 'המאסטר' ועם תורתו.

במהלך החודשיים הללו, הקבוצה עברה בעיקר בזוגות, כאשר אחד משליחיו של ישוע עבד לצד אחד משליחיו של יוחנן. השליח של יוחנן הטביל, השליח של ישוע לימד, ואילו שניהם כאחד הטיפו לבשורת המלכות כפי שהבינו אותה. והם רכשו נשמות רבות בקרב הגויים והיהודים המומרים הללו.

ראש שליחיו של יוחנן, אבנר, הפך למאמין אדוק בישוע ולאחר מכן מונה לעמוד בראש קבוצה בת שבעים מורים אשר 'המאסטר' הסמיך להטיף לבשורה.

8. במחנה הסמוך לפלה

“These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions.”

^{144:6.13 (1626.1)} Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

^{144:7.1 (1626.2)} Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

^{144:7.2 (1626.3)} Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

^{144:7.3 (1626.4)} For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

^{144:7.4 (1626.5)} Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

במהלך המחצית השנייה של חודש דצמבר, הלכו כולם לעבר הירדן, בסמוך לפלה, שם החלו ללמד ולהטיף בשנית. יהודים וגם גויים באו למחנה לשמוע אודות הבשורה. אחר הצהריים אחד, בזמן שלימד את ההמונים, קיבל 'המאסטר' את המסר האחרון מן המטביל, דרך אחד מחבריו המיוחדים של זה.

יוחנן היה כבר כלא שנה וחצי, וברוב התקופה פעל ישוע בשקט רב; ומשום כך אין להתפלא כי יוחנן תהה על גורל המלכות. חבריו של יוחנן קטעו את השיעור של ישוע על-מנת למסור לו: "יוחנן המטביל שלח אותנו לשאול – האתה הוא הבא אם נחכה לאחר?"

ישוע עצר להשיב לחבריו של יוחנן: "לכו הגידו ליוחנן שהוא לא נשכח. אמרו לו את אשר ראיתם ואת אשר שמעתם, כי עניים מתבשרים." ולאחר שסיים להוסיף ולשוחח עם שליחי יוחנן, הוא נפנה שוב להמונים ואמר: "אל תחשבו שיוחנן מטיל ספק בבשורת המלכות. הוא שואל רק כדי לחזק את תלמידיו, שהם גם תלמידיו. יוחנן אינו חלשלוש. אשאל את אלה ששמעו את יוחנן מדבר לפני שנכלא בידי הורדוס – הראיתם ביוחנן קנה אשר ינוע ברוח? הראיתם איש בעלי מצבי רוח משתנים, הלבוש בגדי עדנים? הנה המלובשים בגדי תפארת והמענגים בחצרות המלכים המה. ועתה מה זה יצאתם לראות אם לראות איש נביא הן אני אמר לכם אף גדול הוא מנביא. זה הוא אשר כתוב 'עליו הנני שלם מלאכי לפניך ופנה דרךך לפניך'."

"אמן אמר אני לכם לא קם בילודי אישה גדול מיוחנן המטביל; והקטן במלכות השמים יגדל ממנו, כי נולד מן הרוח וידוע שהפך לבן האל."

רבים מאלה ששמעו את ישוע באותו יום נתנו עצמם לטבילת יוחנן, ובכך הצהירו בפומבי על כניסתם למלכות. מאותו יום ואילך, נקשרו שליחיו של יוחנן לישוע קשר אדוק. מאורע זה סימל את האיחוד האמיתי בין חסידיו של יוחנן לאלה של ישוע.

לאחר שיחתם עם אבנר, יצאו השליחים אל-עבר מכוור בכדי לבשר את כל אלה ליוחנן. הוא התנחם עד מאוד, ומילותיו של ישוע, כמו גם המסר של אבנר, חיזקוהו באמונתו.

באותו אחר הצהריים המשיך ישוע ללמד ואמר: "עתה אל מי אדמה את אנשי הדור הזה ואל מי הם דמים? דמים הם לילדים היושבים בשוק וקראים זה אל זה ואמרים: 'חללנו לכם בחלילים ולא רקדנו'; קוננו לכם קינה ולא בכיתם. וכך גם אתם. כי בא יוחנן המטביל לקם

144:81 (1626:6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:82 (1626:7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:83 (1626:8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:84 (1627:1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

144:85 (1627:2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:86 (1627:3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:87 (1627:4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance;

לא אכל וְיִין לא שָׁתָה וְאַמְרָתָם שָׁד בּוֹ. וְכָא כֵן
הָאָדָם וְהוּא אָכַל וְשָׁתָה וְאַמְרָתָם: 'הִנֵּה זֹלֵל
וְסָבָא וְרַע לְמוֹכְסִים וְלַחֲטָאִים! וְהִחֲכְמָה נִצְדָקָה
בְּכָל בְּנֵיהָ.

"ונדמה כי 'האב', אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם, הִסְתִּיר אֶת
אֵלֶּה מִן הַחֲכָמִים וְהַנְּבוֹנִים וְגִילָה לְעוֹלָלִים. אֲךָ
'האב' יַעֲשֶׂה כְּמִיטֵב; 'האב' מַגְלֶה עֲצָמוֹ לִיקוּם
בְּאוֹפֶן בּוֹ בָּחַר. פֶּנוּ אֵלַי כָּל הַעֲמִלִּים וְהַטְעוֹנִים וְאֲנִי
אֵינִי לָכֶם. קְבְּלוּ עָלֵיכֶם אֶת עָלִי וּמִצָּאוּ מִרְגּוּעַ
לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם, שְׁלוֹת הָאֵל שָׁאִין לְהַבִּינָה."

9. מוֹתוֹ שֶׁל יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל

יוחנן המטביל הוצא להורג בפקודתו של
הורדוס אנטיפס בערבו של ה-10 בינואר, שנת
28 לספירה. למחרת, כמה מתלמידיו של יוחנן
אשר הלכו למכוור שמעו אודות ההוצאה להורג,
הלכו להורדוס וביקשו את גופתו, אותה הניחו
בקבר ולאחר מכן נקבר בסבסטי, עיר מוצאו של
אבנר. למחרת, ב-12 לינואר, הם החלו בדרכם
צפונה לעבר המחנה של שליחי יוחנן וישוע
בפלה, שם בישרו לישוע על מותו של יוחנן.
כאשר שמע ישוע את דברם, הוא פיזר את
ההמון, זימן את כל העשרים והארבעה יחד
ואמר: "יוחנן מת. הורדוס ערף את ראשו. הערב,
היפגשו להיוועצות והסדירו את ענייניכם. הגיעה
השעה להכריז על המלכות בפומבי ובעוצמה.
מחר, נצא לגליל."

ובהתאם לכך, מוקדם בבוקר ה-13 בינואר,
שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים ועמם
כעשרים וחמישה תלמידים לעבר כפר נחום
ובאותו לילה לנו בביתו של זבדיה.

we wailed and you did not mourn.' And so with some
of you. John came neither eating nor drinking, and
they said he had a devil. The Son of Man comes
eating and drinking, and these same people say:
'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a
friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is
justified by her children.

144:88 (1627:5) "It would appear that the Father in
heaven has hidden some of these truths from the
wise and haughty, while he has revealed them to
babes. But the Father does all things well; the
Father reveals himself to the universe by the
methods of his own choosing. Come, therefore, all
you who labor and are heavy laden, and you shall
find rest for your souls. Take upon you the divine
yoke, and you will experience the peace of God,
which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:91 (1627:6) John the Baptist was executed by order
of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D.
28. The next day a few of John's disciples who had
gone to Machaerus heard of his execution and,
going to Herod, made request for his body, which
they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste,
the home of Abner. The following day, January 12,
they started north to the camp of John's and Jesus'
apostles near Pella, and they told Jesus about the
death of John. When Jesus heard their report, he
dismissed the multitude and, calling the twenty-four
together, said: "John is dead. Herod has beheaded
him. Tonight go into joint council and arrange your
affairs accordingly. There shall be delay no longer.
The hour has come to proclaim the kingdom openly
and with power. Tomorrow we go into Galilee."

144:92 (1627:7) Accordingly, early on the morning of
January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles,
accompanied by some twenty-five disciples, made
their way to Capernaum and lodged that night in
Zebedee's house.

מסמך 145. ארבעה ימים מלאי אירועי בכפר נחום

146 ⇨

הספר של אורנטיה

144 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 145

ארבעה ימים מלאי אירועי בכפר נחום

סעיפים

מבוא

1. דיג הדגים
2. אחר הצהריים בבית הכנסת
3. ריפוי לעת שקיעה
4. הערב למחרת
5. מוקדם בבוקר יום ראשון

מבוא

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום בערב יום שלישי, ה-13 בינואר. כמנהגם, מיקמו את המטה בבית זבדיה, בבית-ציידא. וכעת, משנשלח יוחנן למותו, התכונן ישוע לצאת במסע ההטפה הציבורי והגלוי הראשון שלו בגליל. החדשות אודות שובו של ישוע נפוצו במהירות ברחבי העיר, ולמחרת בבוקר, מיהרה מרים, אם ישוע, לסור ולבקר את בנה יוסף בנצרת.

את יום רביעי, חמישי וששי בילה ישוע בבית זבדיה, שם לימד את השליחים כהכנה למסע ההטפה הפומבי הנרחב הראשון שלהם. הוא גם קיבל את פניהם של שוחרים כנים רבים, אותם גם לימד הן כיחידים והן בקבוצות. הוא ביקש, באמצעות אנדראס, לנאום בבית הכנסת בשבת הקרבה.

מאוחר בערב יום הששי, הגיעה רות, אחותו הקטנה של ישוע, לביקור חשאי. הם בילו יחד כמעט שעה, בסירה שעגנה לא הרחק מן החוף. דר הביקור לא נודע מעולם לאיש פרט יוחנן זבדיה, והוא הוזנה לבל יגלה זאת לאיש. רות הייתה בת המשפחה היחידה של ישוע אשר האמינה באלוהייתו של משימתו על-פני האדמה ברציפות וללא סייג, החל מימיה הראשונים

PAPER 145

FOUR EVENTFUL DAYS AT
CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

^{145.01 (1628.1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

^{145.02 (1628.2)} Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

^{145.03 (1628.3)} Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth

כבעלת מודעות רוחנית וכלה בסיומה של משימתו, במותו, בתחייתו ובהרקעתו; והיא עברה לבסוף לעולמות שמעבר בלא שאי פעם פקפקה בטיבה העל-טבעי של משימתו של אביה-אחיה בגוף. אחותו הקטנה רות הייתה נחמתו העיקרית של ישוע מצד בני משפחתו, וזאת לכל אורך המבחן של המשפט, הדחייה והצליבה.

mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. דיג הדגים

בבוקר אותו יום הששי, כאשר לימד ישוע על החוף, צבאו עליו ההמונים כל כך עד שנדחק קרוב למים ונאלץ לסמן לדייגים בסירה סמוכה לסור לעזרתו. הוא עלה על הסירה והמשיך ללמד את ההמונים במשך יותר משעתיים. שמה של הסירה היה "שמעון"; היא הייתה בעבר בבעלותו של שמעון פטרוס ונבנתה על-ידי ישוע עצמו. באותו בוקר, שימשה הסירה את דוד זבדיה ואת שני חבריו, אשר שבו לחוף מליל דייג עקר. הם עסקו בניקיון רשתותיהם ובתיקון בעת שישוע ביקש מהם לסייע לו.

לאחר שישוע סיים ללמד, אמר לדוד: "מכיוון שבאתם לעזרתי והתעכבתם, אבוא כעת אני לעזרתכם. בואו נצא לדוג; בואו נצא לשם, למים העמוקים, ושם תניחו את רשתותיכם." ענה לו שמעון, אחד מעוזריו של דוד: "זה חסר תוחלת, 'מאסטר'. עבדנו כל הלילה ולא דגנו מאום; אך נעשה את שביקשת, נצא ונניח את הרשתות." שמעון הסכים למלא אחר הנחייתו של ישוע בשל סימן שקיבל מן הממונה עליו, דוד. כשהגיעו למקום אותו ציין ישוע, הם הניחו את רשתותיהם ודגו כמות גדולה כל כך עד שחישבו שהרשתות תיקרענה ונאלצו לסמן לעמיתיהם שבחוף לסור לעזרתם. וכשסיימו למלא לגמרי שלוש סירות, שהתמלאו עד כדי כמעט שקיעה, נפל שמעון זה לרגלי ישוע ואמר, "סור ממני, 'מאסטר', כי חוטא אני." שמעון, כמו כל הנוכחים במאורע, נדהמו למראה כמות הדגה. מאותו יום ואילך, זנחו דוד זבדיה, שמעון זה ועמיתיהם את הרשתות והלכו אחר ישוע.

אך לא היה שום נס בדיג זה. ישוע למד את הטבע מקרוב; הוא היה דייג מנוסה והכיר את מנהגיהם של דגי הכינרת. בזו הפעם הוא פשוט הכוין את הדייגים אל-עבר המקום בו בדרך כלל שוה הדגים בשעה זו של היום. אך חסידיו של ישוע תמיד התייחסו למעשה כאל נס.

1. THE DRAUGHT OF FISHES

^{145:1.1 (1628:4)} On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

^{145:1.2 (1628:5)} After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

^{145:1.3 (1629:1)} But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. אחר הצהריים בבית הכנסת

בשבת שלאחר מכן, בתפילת מנחה בבית הכנסת, נשא ישוע דרשה על "רצונו של 'האב' שבשמים." בבוקר לימד שמעון פטרוס על "המלכות." במפגש אחר הצהריים של יום חמישי, בבית הכנסת, לימד אנדראס על "הדרך החדשה." באלה הימים, כפר נחום הייתה העיר בה נמצאה כמות המאמינים הגדולה ביותר בישוע מכל הערים בעולם.

בעת שישוע לימד בבית הכנסת, בשבת זו, אחר הצהריים, הוא קרא, כנהוג, את החלק הראשון מן החומש, מספר שמות: "וַעֲבַדְתֶּם, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, וְבָרַךְ אֶת לֶחְמֶךָ, וְאֶת מִימֶיךָ; וְהִסְרִיתִי מִחֲלָה, מִקֶּרְכֶּךָ." את הפסוקים הבאים בחר מנביאים, וקרא מספר ישעיהו: "קוֹמִי אוּרִי, כִּי בָא אוֹרְךָ; וְכָבוֹד יְהוָה, עָלֶיךָ זָרַח. כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יִסָּה אֶרֶץ, וְעֶרְפֹל לְאֻמִּים; וְעָלֶיךָ זָרַח יְהוָה, וְכָבוֹד עָלֶיךָ יֵרָאֶה. וְהָלְכוּ גוֹיִם, לְאוֹרְךָ; וּמַלְכִים, לְנֹגַהּ זָרְחֶךָ."

בדרשה זו ניסה ישוע להבהיר שהדת הינה חוויה אישית. בין יתר הדברים, אמר 'המאסטר':

"היטב תדעו כי אב נדיב אוהב את משפחתו בשלמותה, ומתייחס אל בני משפחתו כקבוצה בשל החיבה העמוקה שהוא רוחש לכל בן משפחה כאינדיבידואל. לא תדרשו עוד לגשת ל'אב' שבשמים כילד של עם ישראל, אלא כילד של האל. אכן, כקבוצה אתם בני ישראל, אך כאינדיבידואלים כל אחד מכם הינו בנו של האל. באתי, אך לא על-מנת לגלות את 'האב' לילדי ישראל, אלא דווקא על-מנת להביא את ידיעת האל ולגלות את אהבתו וחסדו לכל מאמין כאינדיבידואל, וכהתנסות אישית אמתית. הנביאים לימדו אתכם שיהוה דואג לעמו, שאלוהים אוהב את ישראל. אך אני באתי בקרבכם על-מנת להכריז אמת גדולה יותר, אמת אותה הכירו גם רבים מאחרוני הנביאים, והיא שהאל אוהב אתכם – כל אחד מכם – כאינדיבידואלים. במשך כל הדורות הללו הייתה לכם דת לאומית, או גזעית; וכעת באתי אנוכי על-מנת להעניק לכם דת אישית.

אך אפילו זה איננו רעיון חדש. רבים מן הרוחניים שבכם יודעים אמת זו, שלימדו אתכם הנביאים. האם לא קראתם בכתבי הקודש את דברי הנביא ירמיהו, שאמר: 'בַּיָּמִים הָהֵם לֹא יֹאמְרוּ עוֹד, אֲבוֹת אֵקְלוּ בֶּסֶר וְשָׂנִי בָנִים תִּקְהִינָה. כִּי אִם אִישׁ בְּעוֹנוֹ, יָמוּת; כָּל הָאָדָם הָאֵכֶל הַבוֹסֵר, תִּקְהִינָה שָׁנִי. הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נָאם יְהוָה, וְכִרְתִּי, אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה, לֹא כְּבִרְתִּי, אֲשֶׁר כָּרְתִּי אֶת אֲבוֹתֵם, בְּיוֹם הַחֲזִיקִי

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

^{14521 (1629.2)} The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

^{14522 (1629.3)} As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

^{14523 (1629.4)} This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

^{14524 (1629.5)} "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

^{14525 (1630.1)} "But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: 'In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make

בְּיָדָם, לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲלֵא בְרִית שֶׁל דֶּרֶךְ חֲדָשָׁה. נִתַּתִּי אֶת תּוֹרַתִי בְּקִרְבָּם, וְעַל לִבָּם אֶכְתָּבָנָה. וְהִיִּיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים, וְהָמָּה יְהוָה לִי לֵעָם. וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד, אִישׁ אֶת רַעְיוֹ וְאִישׁ אֶת אֶחָיו לֵאמֹר, דַּע, אֶת יְהוָה. כִּי כֻלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדֻלָּתָם.

“הָאֵם לֹא קִרְאתֶם הַבְטָחוֹת אֱלֹהִים? הָאֵם לֹא תִאֲמִינוּ לִכְתוֹב בַּתּוֹרָה? הָאֵם אֵינֶכֶם מֵבִינִים שְׂדֵבְרֵי הַנְּבִיאִים מִתְּגַשְּׁמִים בְּמָה שֶׁאַתֶּם רוֹאִים בְּיוֹם זֶה מִמֶּשׁ? הָאֵם לֹא הִתְרִיעַ בְּכֶם יִרְמְיָהוּ לְהִפּוֹךְ אֶת הַדָּת לַעֲבֹדֶת הַלֵּב, לְהִתְיַחֵס לֹאֵל כְּאִינְדִּיבִידוּאִלִּים? הָאֵם לֹא אָמַר לָכֵן הַנְּבִיאִים שֶׁהָאֵל שְׁבַשְׁמִים חֹקֵר לִבִּי? הָאֵם לֹא הוֹזַהְרַתֶם שֶׁמִּטְבַּע לֵב הָאָדָם הֵינִי בְּרָאשׁ וּבְרָאשׁוֹנָה לֵב שֶׁל רְמִיָּה, וּלְפַעֲמִים אֶפִּילוֹ נוֹאשׁ בְּרַשְׁעוֹתָיו?

“הָאֵם לֹא קִרְאתֶם אֶת דְּבַרִּי יִחְזָקָאֵל, כְּשִׁלְמִד אֶת אֲבוֹתֵיכֶם שֶׁהָדָת חִיבַת לְהוֹיֹת מִצִּיּוֹת שֶׁל חוּוִּיהַ אִישִׁית? לֹא עוֹד תִּאֲמְרוּ, ‘אֲבוֹת אֲכָלוּ בּוֹסֵר וּשְׁנֵי בָנִים תִּקְהִינָה.’ ‘חִי-אֲנִי,’ נֶאֱמַר אֲדָנִי יְהוָה, ‘הֵן כָּל הַנְּפָשׁוֹת לִי הֵנָּה, כְּנֶפֶשׁ הָאָב וְכְנֶפֶשׁ הַבֵּן לִי הֵנָּה. הַנְּפָשׁ הַחֲטָאָה, הִיא תָּמוּת.’ וְאֵז חֲזָה יִחְזָקָאֵל אֶת הַיּוֹם הַזֶּה, כֹּאשֶׁר דִּבֶּר בְּשֵׁם אֲדוֹנִי וְאָמַר: ‘נִתַּתִּי לָכֵם לֵב חֲדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם.’

“לֹא עוֹד תִּתִּירָאוּ פָּן יַעֲנִישׁ הָאֵל אֶת הָעָם עַל חֲטָאוֹ שֶׁל הַיַּחֲדִי; ‘הָאָב’ שְׁבַשְׁמִים אֵף לֹא יַעֲנִישׁ אֶחָד מִלְּדֵי הַמֵּאֲמִינִים בְּשֵׁל חֲטָאוֹ שֶׁל הָעָם, אֵף כִּי כָל אֶחָד מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה נִדְרַשׁ לַעֲתִים קְרוֹבוֹת לְסָבוֹל מִן הַהִשְׁלָכוֹת הַחוֹמְרִיּוֹת שֶׁל טַעוּיּוֹת הַמִּשְׁפָּחָה וְשֶׁל שְׂגִיאוֹת הַקְּבוּצָה. הָאֵם לֹא תִבִּינוּ כִּי הַתְּקוּוֹה לְאוֹמָה טוֹבָה יוֹתֵר – אִם לְעוֹלָם טוֹב יוֹתֵר – כְּרוּכָה בַּהֲתַקְדְּמוֹתָיו וּבְנִאוֹרוֹתָיו שֶׁל הַאִינְדִּיבִידוּאֵל?”

וְאֵז דִּבֶּר הַמֵּאֲסֵטֵר עַל כֵּךְ שֶׁלֹּאֲחֵר שֶׁהָאָדָם מִבְּחִין בְּחִירוֹתָיו הַרוּחָנִית, ‘הָאָב’ שְׁבַשְׁמִיִּים רֹצֵה שִׁילְדֵי שְׂבָאֵר יַחֲלוּ אֶת אוֹתוֹ הַשְּׁלֵב בַּהֲרַקְעָתָם הַנִּצְחִית בַּמִּסְגֶּרֶת הַקְּרִיירָה שֶׁל פְּרִדֵּס אֲשֶׁר כְּרוֹךְ בַּתְּגוּבָתוֹ הַמּוֹדַעַת שֶׁל הַיִּצוֹר לְדַחֵף הָאֱלֹהִי שֶׁל הָרוּחַ הַשּׁוֹכֵנֶת לְמִצּוֹא אֶת ‘הַבּוֹרָא’, לְדַעַת אֶת הָאֵל וּלְהִדְמוּת לּוֹ.

דְּרָשָׁה זֹאת סִייעָה רַבּוֹת לְשִׁלְחִים. כֻּלָּם הֵיטִיבוּ לְהִבִּין כִּי מִסֵּר בְּשׁוֹרֶת הַמַּלְכוּת מוֹכוּן לִיחִיד וְלֹא לְאוֹמָה.

וְאֵף כִּי תוֹשְׁבֵי כְּפָר נָחוּם הִכִּירוּ אֶת תּוֹרַתוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ, דְּרָשֶׁת שֶׁבֶת זֹאת הִכְתָּה אוֹתָם בַּתְּדַהֲמָה. הוּא אֵכֶן לִימַד כְּבֵעַל סְמוּכָה, וְלֹא כְּאֶחָד הַסּוֹפְרִים.

וּמִמֶּשׁ כְּשִׁסִּיִּים יֵשׁוּעַ אֶת דְּבָרָיו, נִתְקַף אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי הַקְּהִלָּה הַצַּעֲרִים אֲשֶׁר נִסְעַר מֵאֹד

a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.’

145:26 (1630:2) “Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet’s words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:27 (1630:3) “Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, ‘The fathers have eaten sour grapes and the children’s teeth are set on edge.’ ‘As I live,’ says the Lord God, ‘behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.’ And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: ‘A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.’

145:28 (1630:4) “No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?”

145:29 (1630:5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature’s conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:30 (1630:6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:31 (1630:7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus’ teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:32 (1630:8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much

מדבריו של ישוע התקף אפילפטי חזק והחל לענוק בקול. עם סיום ההתקף, כאשר חזר להכרתו, דיבר בקול חולמני ואמר: "אָהָה מָה לָנוּ וְלָךְ יֵשׁוּעַ הַנוֹצֵרִי? לְהַאֲבִידֵנוּ בָּאתָ; יִדְעִיתִיךְ מִי אַתָּה קְדוֹשׁ הָאֱלוֹהִים." ישוע סימן לקהל להישאר בשקט, אחז ביד הנער ואמר "צא מִמֶּנּוּ" – והוא ניעור מיד.

צעיר זה לא היה אחוז רוח טמאה או שד; הוא נפל קורבן להתקף אפילפטי רגיל. אך לימדוהו שמחלתו נגרמה משום שרוח טמאה הדביקה אותו. הוא האמין בכך ונהג בהתאם לאמונה זו בכל אשר חשב או אמר בנוגע למחלתו. ככלל, האמונה הרווחת הייתה שכל התופעות הללו נגרמו במישרין בשל נוכחותן של רוחות טמאות. ומשום כך, הם האמינו שישוע גרש את השד מאדם זה. אך ישוע לא ריפא אדם זה ממחלת האפילפסיה שלו באותו בוקר. לאמיתו של דבר, אדם זה נרפא רק מאוחר יותר באותו היום, לאחר השקיעה. הרבה לאחר פנטקוסט, נמנע יוחנן, השליח האחרון שרשם את מעשי ישוע, מלהזכיר תופעות של "גירוש שד", וזאת משום שידע שמקרים כאלה, של דיבוק בידי שד, לא התרחשו לאחר פנטקוסט.

כתוצאה ממאורע רגיל זה, דווח במהירות ברחבי כפר נחום שישוע גרש שד מאדם וריפא אותו כדרך נס בבית הכנסת, עם סיום דרשת השבת. השבת הייתה הזמן היעיל ביותר להפצת שמועה שכזו. כך דווח גם ברחבי היישובים הקטנים יותר סביב כפר נחום, ורבים האמינו לה.

אשתו ואמו של שמעון פטרוס דאגו למרבית הבישולים ועבודות הבית בביתם הגדול של משפחת זבדיה, המקום בו מיקמו ישוע והשניים עשר את המטה. ביתו של פטרוס שכן בסמוך לזה של זבדיה; וישוע וחבריו עצרו שם בדרכם מבית הכנסת משום שאם אשתו של פטרוס נפלה למשכב מזה מספר ימים והיו לה חום וצמרמורות. לגמרי במקרה, בעת שישוע עמד לצדה של האישה החולה, החזיק בידה, ניגב את מצחה ודיבר אליה מילות נחמה, ירד חומה. ישוע עדיין לא הספיק להסביר לשליחיו ששום נס לא אירע בבית הכנסת; וכך, כשהמקרה הזה עדיין טרי בזיכרונותיהם, הם נזכרו גם במה שארע בכנא עם מים והיין והשתכנעו שהנה אירע נס נוסף וכמה מהם מיהרו לצאת ולהפיץ את החדשות ברחבי העיר.

אֲמַתְיָה, חותנתו של פטרוס, חלתה בקדחת המלריה. באותו היום, לא ישוע היה זה שריפא אותה כדרך נס. היא נרפאה מספר שעות מאוחר יותר, לאחר השקיעה, כחלק מן המאורע

agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

^{145:213 (1631.1)} This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

^{145:214 (1631.2)} As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

^{145:215 (1631.3)} The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

^{145:216 (1631.4)} Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event

היוצא מגדר הרגיל שאירע בחצר הקדמית של בית זבדיה.

המקרים הללו מייצגים את האופן בו ניכס לעצמו שוב ושוב הדור שביקש נסים וכמה לנפלאות את צירופי המקרים הללו כתירוץ להכרזה על כך שישוע חולל נס נוסף.

which occurred in the front yard of the Zebedee home.

^{145:217 (1631:5)} And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. ריפוי לעת שקיעה

עד הזמן בו התכוננו ישוע ושליחיו לסעוד את ארוחת מוצאי השבת של היום הגדוש הזה, נרעשה כפר נחום וסביבותיה בשל גסי הריפוי הללו, לכאורה; כל החולים והנגועים התכוננו לצאת לכיוונו של ישוע או ביקשו מחבריהם שיישאו אותם לשם מיד עם שקיעת החמה. בהתאם למסורת היהודית, אסור היה לבקש מזור ומרפא בשעות השבת הקדושה.

וכן, מיד כשירדה החמה מתחת לאופק, החלו עשרות חולים – גברים, נשים וטף – לעשות את דרכם אל-עבר ביתו של זבדיה בבית ציידה. אדם אחד ובתו המשותקת יצאו לדרכם ממש כשנעלם גלגל השמש מאחורי בית שכנו.

כל מאורעות אותו היום הכינו את הקרקע לסצנה היוצאת דופן הזו, לעת שקיעה. אפילו הטקסט שקרא ישוע באותו אחר הצהריים רמז לכך שיש לחסל את כל התחלואים; הוא דיבר בעוצמה ומתוך סמכות שכזו, שמעולם לא נראתה כמותה! אף כי כלל לא פנה לסמכות האנושית, דבריו כונו ישירות למצפונם ולנשמות מאזיניו. אף כי לא נדרש ללוגיקה, לפלפולים חוקיים או לאמרות כנף, דבריו חדרו בעוצמה, בבהירות ובמישרין ללבבות מאזיניו.

אותה השבת הייתה יום חשוב ביותר בחייו הארציים של ישוע, וכן, בחייו של יקום. לכל דבר ועניין ביקום המקומי, הייתה כפר נחום, העיר היהודית הקטנה, בירתו האמתית של נבאדון. קומץ היהודים בבית הכנסת של כפר נחום לא היו היחידים ששמעו את דברי הסיום של דרשת ישוע: "שנאה היא כצל הפחד; נקמה היא המסכה של הפחדנות." מאזיניו לא ישכחו גם את מילותיו הברוכות, כשהצהיר כי "האדם הינו בן האל, ולא בן השטן."

מעט לאחר שקיעת החמה, בעוד ישוע ושליחיו עדיין מסבים לשולחן ארוחת הערב, שמעה אשת פטרוס קולות מכיוון החצר הקדמית, הלכה לדלת וראתה חבורה גדולה של חולים הולכת ומתקבצת. היא גם ראתה שהדרך המובילה מכפר נחום מלאה באלה הבאים להתרפא מידי ישוע. מיד כשראתה זו הלכה והודיעה לבעלה אשר סיפר זאת לישוע.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

^{145:311 (1631:6)} By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

^{145:312 (1632:1)} Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

^{145:313 (1632:2)} The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

^{145:314 (1632:3)} That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon: "Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

^{145:315 (1632:4)} Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed

her husband, who told Jesus.

כאשר יצא 'המאסטר' מן הפתח הקדמי של בית זבדיה, חזו עיניו באסופה של אנשים מוכים וחבולים. הוא ראה מולו כמעט אלף אנשים חולים; לכל הפחות זה היה מספר הנוכחים שהתקבצו מולו. לא כל הנוכחים היו חולים; כמה מהם הגיעו על-מנת לסייע לאהוביהם לבקש מזור.

המראה של גברים, נשים וטף שסבלם נגרם במידה רבה בשל שגיאותיהם וטעויותיהם של 'בניו' שלו, אלה המופקדים על ניהול היקום, נגע במיוחד ללבו האנושי של ישוע ואתגר את רחמיו האלוהיים של 'בן בורא' מיטיב זה. היטב ידע ישוע שלעולם לא יוכל לבסס תנועה רוחנית יציבה רק על נסים ונפלאות של חומר. הוא דבק בהתמדה במדיניותו ונמנע מלהשתמש בזכויותיו כבורא. מאז כנא, לא נלוו לשיעוריו פעולות על-טבעיות או פלאיות כלשהן; עדיין, ההמון המוכה הזה נגע ללבו האוהד והרטיט בעצמה את חיבתו המבינה.

קול עלה מן החצר הקדמית וקרא: "מאסטר, אמור מילה, השב את בריאותנו, רפא אותנו מן החולי והצל את נשמותינו." מיד עם הישמע מילים אלה העמיד עצמו הכן הצבא העצום של שרפים, בקרים פיזיים, נשאי חיים ואמצעיונים אשר תמיד נלוו 'לבורא' של יקום שהתגשם, והמתין לפעול בכוח של יצירה אם וכאשר ייתן 'הריבון' את האות. היה זה אחד מן הרגעים בקריירה הארצית של ישוע על הארץ בהם השיפוט של 'בן האדם' נלכד בין התבונה האלוהית והחמלה האנושית, עד כי הוא ביקש מקלט ברצונו של 'האב'.

כאשר דחק פטרוס 'במאסטר' לצאת לעזרתם, נשא ישוע מבטו אל המון הנדכאים וענה: "באתי לעולם על-מנת לגלות את 'האב' ולכונן מלכותו. לשם כך חייתי את חיי עד היום. משום כך, אם יהיה זה רצונו של 'זה' אשר שלח אותי, ולא יעמוד בסתירה להכרזה על בשורת מלכות שמים, אבקש שילדי יירפאו – ו – ", אך שאר דבריו של ישוע נבלעו בהמולה.

ישוע העביר לידי 'אביו' את האחריות להחלטה על הריפוי. ברור כי 'האב' לא התנגד לכך, משום שלא חלף אפילו רגע מדבריו של 'המאסטר' ועד שאסופת ההוויות השמימיות החלה לפעול תחת פיקודו של 'מכוון המחשבה' שישוע, שהפך לאישי. פמליה זו ירדה לתוך קהל בני התמותה החולים, וברגע אחד של זמן נרפאו לגמרי 683 גברים, נשים וטף. הם נרפאו לגמרי מכל מחלות הגוף ומכל חולי חומרי אחר. הארץ מעולם לא ראתה מחזה שכזה לפני כן, ואף לא מאז. עברו, אשר חזינו בגל ריפוי יצירתי זה,

^{145:36 (1632:5)} When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

^{145:37 (1632:6)} The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

^{145:38 (1632:7)} A voice from the front yard exclaimed: "Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls." No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

^{145:39 (1632:8)} When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: "I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — " but the further words of Jesus were lost in the tumult.

^{145:310 (1633:1)} Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and

אכן היה זה מחזה מרטיט.

אך מכל ההוויות שנדהמו למראה פרץ הריפוי העל-אנושי הבלתי צפוי הזה, ישוע נדהם יותר מכולם. ברגע בו תשומת הלב והאהדה האנושיות שלו התמקדו במראה הסבל והחולי שנפרש לפניו, הוא שכח את אזהרותיו של 'מכוון המחשבה האישיות' שלו ביחס לעובדה שבתנאים ובנסיבות מסוימים לא ניתן להגביל את אלמנט הזמן של זכויות הבורא של 'בן בורא'. ישוע ביקש לראות ברפואתם של בני התמותה הסובלים הללו, אם זה לא עמד בסתירה לרצון 'אביו'. 'מכוון המחשבה האישיות' של ישוע פסק מיד שפעולה שכזו של אנרגיית יצירה אינה מנוגדת לרצונו של 'אב פרדיס', והודות להחלטה שכזו – לאחר שישוע הביע רצונו שהריפוי יתרחש – הפעולה היצירתית הייתה. מה שמבקש 'בן בורא' ורוצה 'אביו' הינו. בשארית חייו הארציים של ישוע על-פני האדמה, לא התרחשה שוב פעולת ריפוי המונית שכזו.

כפי שניתן היה לצפות, למרחקים יצא שמעו של הריפוי לעת שקיעה בבית ציידה שבכפר נחום, והתפשט ברחבי הגליל, ביהודה ומעבר להם. שוב ניעורו פחדיו של הורדוס, והוא שלח משקיפים שידווחו על עבודתו ותורתו של ישוע. הוא ביקש לוודא האם היה הנגר לשעבר מנצרת או שמא יוחנן המטביל שקם לתחייה.

בעיקר בשל הדגמה בלתי מתוכננת זו של ריפוי פיזי, מאותו יום ואילך ובמשך שארית הקריירה שלו על-פני האדמה הפך ישוע לרופא ממש כשם שהיה מטיף. הוא אכן המשיך ללמד, אך עבודתו האישית הוקדשה בעיקר לסעד החולים והמדוכאים, ואילו שליחיו עסקו בעיקר בהטפה בציבור ובהטבלת מאמינים.

אולם רוב אלה שנהנו מריפוי על-טבעי או יצירתי זה, בהדגמה שאירעה עם שקיעת החמה, לא נהנו מתועלת רוחנית נמשכת ממופע חסד יצא-דופן זה. רק מתי מעט נבנו כתוצאה מסעד פיזי זה, אך מלכות הרוח לא התחזקה בלבבות האנשים בעקבות פרץ מדהים זה של ריפוי יצירתי נעדר-זמן.

פלאי הריפוי שנלוו מעת לעת למשימתו של ישוע על-פני האדמה לא היו חלק מתכניתו לבשורת המלכות. הם היו פועל יוצא נלוו לנכחותה בארץ של הוויה אלוהית בעלת זכויות בריאה כמעט בלתי-מוגבלות אשר ניחנה גם בשילוב של רחמים אלוהיים ואהדה אנושית שלא היו כדוגמתם. אך הנסים הללו, כפי שכונו, גרמו

other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

^{1453.11 (1633.2)} But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act was. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

^{1453.12 (1633.3)} As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

^{1453.13 (1633.4)} Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

^{1453.14 (1633.5)} But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{1453.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy.

לישוע לצרות רבות, בשל פרסום שעורר דעות קדומות והעובדה שיצא לו שם רע, בו לא רצה.

But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. הערב למחרת

כל הערב שלאחר מופע כביר זה של ריפוי, שטף ההמון העולז את בית זבדיה ושליחיו של ישוע היו אחוזים בהתלהבות רגשית מן הדרגה הגבוהה ביותר. מנקודת המבט האנושית, זה היה קרוב לוודאי הגדול שבימים הגדולים של הזמן שבילו לצד ישוע. תקוותם עלתה לגבהים של ציפייה בטוחה, גבהים אליהם לא הגיעה לפני כן או לאחר כן. רק ימים ספורים לפני כן, כשהיו על גבול השומרון, אמר להם ישוע כי הגיעה השעה להכריז על המלכות בעוצמה, וכעת חזו עיניהם במה שהם הניחו הוא קיומה של אותה ההבטחה. אם מפגן מדהים זה של כוח ריפוי היה רק ההתחלה, הם נלהבו למחשבה על מה שעתיד לבוא. כל הספקות שנותרו בהם בנוגע לאלוהייתו של ישוע נמוגו כלא היו. הם היו פשוט שיכורים מאושר המקסם המרטיט שאחז בהם.

אך כאשר חיפשו את ישוע, לא יכלו למצאו. 'המאסטר' הודאג מאוד ממה שאירע. הגברים, הנשים והטף שנרפאו ממגוון החוליים המתינו עד מאוחר בערב, וקיוו לחזרתו של ישוע על-מנת להודות לו. ככל שנקפו השעות והוא המשיך להתבודד, השליחים לא יכלו להבין את התנהגותו של 'המאסטר'; אילו לא נעדר הייתה שמחתם מלאה. אך כאשר שב ישוע אליהם, והשעה מאוחרת, כמעט כל מי שנרפא במאורע הריפוי כבר שב לביתו. ישוע סרב לקבל את ברכותיהם של השניים עשר ואת הערצתם של האחרים שהמתינו לו ורק אמר: "שימחו, אך לא על כך 'שאבי' חזק דיו לרפא את הגוף, אלא על כך שחזק דיו להציל את הנשמה. הבה וננוח, כי מחר נשוב לעסוק בעסקי 'האב'."

שוב התאכזבו השניים עשר, התבלבלו, והלכו לישון כשצער ממלא את ליבם; למעט התאומים, רק מעטים מהם ישנו באותו הלילה. מיד כשסיים 'המאסטר' לשמח את נשמתם ולמלא את לבבות שליחיו באושר, נדמה כי אץ למוטט את תקוותיהם ולרסק את היסודות עליהם נבנו האומץ וההתלהבות שלהם. הדייגים הנבוכים הללו התבוננו איש בעיני רעהו וכולם כאחד חשבו: "אינני יכול להבינו. מה פשר כל אלה?"

5. מוקדם בבוקר יום ראשון

4. THE EVENING AFTER

^{145:41 (1634:1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in power, and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:42 (1634:2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: "Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father's business."

^{145:43 (1634:3)} And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other's eyes, there was but one thought: "We cannot understand him. What does all this mean?"

5. EARLY SUNDAY MORNING

גם ישוע לא ישן הרבה באותו ליל שבת. הוא הבין שהעולם מלא במצוקות פיזיות ובקשיים חומריים, והוא הגה בסכנה הגדולה – ההכרח להקדיש כמות כה גדולה מזמנו לטיפול בחולים ובמדוכאים, עד כי בשל הסעד לחומר תופרע או תשובש משימת כינון מלכות הרוח בלב האדם. בשל מחשבה זו, ודומות לה שרחשו בדעתו האנושית של ישוע באותו הלילה, הוא קם באותו יום ראשון הרבה לפני עלות השחר ויצא לבדו לאחד המקומות בהם אהב להתייחד עם 'האב'. נושא תפילתו לש ישוע באותו הבוקר היה חכמה ושיקול דעת. הוא ביקש את אלה על-מנת שלא יתאפשר לתחושות האהדה האנושית לחבור לרחמים האלוהיים ולגרום לו, אל מול הצער האנושי, להקדיש את כל זמנו לסעד פיזי ולזנוח את עבודת הרוח. אף כי לא ביקש לזנוח לגמרי את סעד החולים, הוא ידע שעליו לעסוק גם בעבודה החשובה יותר של הלימוד הרוחני וההכשרה הדתית.

פעמים רבות עלה ישוע להתפלל בגבעות משום שלא היו בנמצא חדרים פרטיים במ יוכל להתמסר באופן אישי.

פטרס לא הצליח לישון באותו הלילה; וכך, מוקדם מאוד ומעט לאחר שישוע יצא לתפילה, הוא העיר את יעקב ויוחנן והשלושה יצאו למצוא את 'המאסטר'. לאחר יותר משעה מצאו את ישוע וביקשו ללמוד ממנו מדוע התנהג בצורה כה מוזרה. הם ביקשו ללמוד מדוע נדמה כי הוטרה כל כך ממחזה הרפיו הרוחני הכביר, הגם שכל האנשים וגם השליחים כל כך שמחו לקראתו.

במשך למעלה מארבע שעות ניסה ישוע להסביר לשלושת השליחים הללו את אשר אירע. הוא לימד אותם אודות אשר התרחש והסביר את הסכנה במופעים הללו. הוא גילה להם את הסיבה בשלה יצא להתפלל. הוא ביקש להבהיר להם בפשטות מדוע מלכות 'האב' לא יכולה להיבנות על נסים, על נפלאות ועל רפיו הגוף. אך הם לא הצליחו להבין את שלימד.

ובינתיים, מוקדם בבוקר יום ראשון החלו להתקבץ סביב לבית זבדיה נשמות חולות וסקרנים. הם תבעו לראות את ישוע. אנדרס והשליחים היו כה נבוכים, עד שבעת ששמעו הקנאי שוחח עם הנאספים, הלכו אנדרס וכמה מחבריו למצוא את ישוע. כאשר מצא אנדרס את ישוע בחברת השלושה, אמר: "מאסטר, מדוע תעזוב אותנו לבד עם ההמונים? ראה, כולם מבקשים אותך; מעולם לא ביקשו כה רבים לשמוע את דבריך. אפילו כעת הבית מוקף באלה שנקבצו מקרוב ומרחוק בשל הכוח שבעשייה שלך. האם לא תחזור עמנו לסעוד אותם?"

^{145:51 (1634:4)} Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus' prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

^{145:52 (1635:1)} Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

^{145:53 (1635:2)} Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour's search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

^{145:54 (1635:3)} For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

^{145:55 (1635:4)} Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come

from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

^{145:56 (1635:9)} When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

^{145:57 (1635:9)} "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return."

^{145:58 (1636:1)} When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

^{145:59 (1636:2)} That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

^{145:10 (1636:3)} The apostles were loath to leave the

וכאשר שמע זאת ישוע, ענה: "אנדראס, האם לא לימדתי אותך, כמו גם את האחרים, כי משימתי על-פני האדמה הינה להכריז על מלכות שמים? מדוע זה תבקשו ממני לסטות ממלאכתי זו על-מנת לספק את רצון הסקרנים ומבקשי הנסים והנפלאות? האם לא שהינו במחיצת אנשים אלה כל החודשים הללו, והאם נהרו בהמוניהם לשמוע את בשורות המלכות הטובות? מדוע הם צרים עלינו כעת? האם לא דווקא בשל ריפוי הגוף הפיזי, ולא בשל קבלתה של אמת רוחנית או גאולת הנשמה? כאשר אנשים נמשכים אלינו בשל תופעות יוצאות-דופן, רבים מהם לא באים לבקש אמת או גאולה אלא דווקא מזרז לחולי הפיזי וגאולה מקשיי החומר."

"בכל הזמן הזה הייתי בכפר-נחום, בבית הכנסת ועל החוף, והכרזתי על בשורות המלכות הטובות לכל מי שאוזניים לו לשמוע ולב לקבל את האמת. אין זה רצון 'האב' שאחזור עמכם ואספק את סקרנות הנאספים, ובכך אזניח את הרוחני לטובת הסעד של הפיזי. הסמכתי אתכם להטיף לבשורה ולסעד את החולים, אך ראוי שאני עצמי לא אזניח את מלאכתי הלימוד לטובת מלאכתי הריפוי. לא אנדראס, לא אשוב עמכם. לך ואמור לאנשים להאמין במה שלימדתי אותם ולשמוח בחירותם של בני האל, והכיני את עצמכם ליציאה אל ערי הגליל האחרות, שם כבר הוכשרה הקרקע להטפה על בשורות המלכות הטובות. זו הסיבה בשלה באתי אני מן 'האב'. לכו, אם כן, התכוננו לצאת מיד ואני אמתין לכם כאן עד שתשובו."

וכשסיים ישוע את דבריו, חזרו אנדראס וחבריו השליחים לבית זבדיה, פיזרו את ההמונים שנקבצו והתכוננו בזריזות לצאת לדרך כמצוות ישוע. וכך, ביום ראשון, ה-18 בינואר שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים למסע ההטפה הפומבי והפתוח הראשון בערי הגליל. במסע הטפה זה בשרו את בשורת המלכות בערים רבות, אך בנצרת לא ביקרו.

באחר הצהריים של אותו יום ראשון, מעט לאחר שיצאו ישוע ושליחיו לעבר רימון, באו אחיו, יעקב ויהודה, לבקרו בבית זבדיה. בערך באותו צהרי היום בא יהודה ליעקב והתעקש שיבקרו את ישוע. אך ישוע כבר יצא לדרך עד שנעתר יעקב להתלוות ליהודה.

השליחים לא רצו לנטוש את העניין הרב

שניעור בכפר נחום. פטרוס חישב שניתן היה להטביל ולהכניס למלכות כמעט אלף מאמינים. ישוע הקשיב לדבריהם בסבלנות, אך לא הסכים לשוב. לזמן מה השתררה דממה, ואז קרא תומאס לחבריו השליחים ואמר: "נלך! כך ציווה 'המאסטר'. גם אם איננו יכולים להבין את מלוא המסתורין של מלכות השמים, בדבר אחד אנו יכולים להיות בטוחים: אנו הולכים אחר מורה שלא מבקש לעצמו תהילה." והם יצאו באי-רצון לבשר את הבשורות הטובות בערי הגליל.

great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: "Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself." And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

מסמך 146. מסע ההטפה הראשון בגליל

147 ⇨

הספר של אורנטיה

145 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 146

מסע ההטפה הראשון בגליל

סעיפים

מבוא

1. מטיפים ברימון
2. בידפת
3. העצירה ברמה
4. הבשורה בעירון
5. בחזרה לכנא
6. נין ובן האלמנה
7. בעין-דור

PAPER 146

FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

מבוא

מסע ההטפה הפומבי הראשון בגליל החל ביום ראשון ה-18 בינואר, שנת 28 לספירה, נמשך כחודשיים עם חזרתם לכפר נחום ב-17 במרץ. במסע זה הטיפו ישוע ושניים עשר השליחים והטבילו מאמינים, וסייעו בעדם תלמידיו לשעבר של יוחנן במסעם דרך רימון, יודפת, רמה, זבולון, עירון, גוש חלב, כורזין, מדון, כנא, נין ועין-דור. הם שהו ולימדו בערים הללו, ואילו בעיירות קטנות יותר הם הטיפו לבשורה בעת שעברו בדרכם.

הייתה זו הפעם הראשונה בה התיר ישוע לעמיתיו להטיפ ללא כל מגבלות. במסגרת מסע זה הוא הזהיר אותם רק שלוש פעמים; הוא הזהיר אותם לשמור מרחק מנצרת ולהיות דיסקרטיים בעת שעברו בכפר נחום ובטבריה. השליחים הפיקו הנאה רבה מן העובדה שסוף סוף הותר להם להטיפ ללא מגבלות, והם התמסרו ברצינות ובשמחה גדולה למלאכת הטפת הבשורה, סעד החולים והטבלת המאמינים.

INTRODUCTION

^{146:0.1 (1637:1)} THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

^{146:0.2 (1637:2)} This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great earnestness and joy.

1. מטיפים ברימון

העיר הקטנה רימון הוקדשה בעבר לפולחן אל האוויר הבבלי רמן. תושבי רימון עדיין האמינו בהרבה מן האמונות הבבליות המוקדמות ובאלה המאוחרות יותר, של זרטוסטרא; ומשום כך, הקדישו ישוע והעשרים וארבעה חלק ניכר מזמנם על-מנת להבהיר בפשטות מהו ההבדל בין האמונות הישנות הללו לבין בשורת המלכות. כאן נשא פטרוס את אחת מדרשותיו הגדולות של ראשית דרכו, בנושא "אהרון ועגל הזהב."

אף כי רבים מאזרחיה של רימון הפכו למאמינים בתורתו של ישוע, בשנים שלאחר מכן הם הקשו רבות על אחיהם. קשה לאדם להפוך במשך תקופת חיים קצרה אחת את הסגידה לטבע לסגידה מלאה של אידאל רוחני.

רבים מן הרעיונות הבבלים והפרסיים אודות האור והחושך, הטוב והרע והזמן והנצח שולבו מאוחר יותר לתוך מה שמכונה הנצרות, ואלה הפכו את התורה הנוצרית לקבילה יותר בעיני עמי המזרח הקרוב. בדומה לכך, האופן בו שילב פילון מאוחר יותר לתוך התיאולוגיה העברית הרבה מן הרעיונות האפלטוניים אודות הרוח האידאלי או התבניות הבלתי-נראות של כל מה שחומרי ונראה, הפך את התורה הנוצרית של פאולוס לקבילה יותר בעיני היוונים במערב.

ברימון שמע לראשונה אדם בשם טודאן על בשורת המלכות, ולאחר מכן נשא אותה למסופוטמיה והרחק מעבר לה. הוא היה בין הראשונים לבשר את הבשורות הטובות לאלה שחיו מעבר לנהר הפרת.

2. בידפת

אף כי פשוטי העם בידפת האזינו בשמחה לישוע ושליחיו, ורבים קיבלו את בשורת המלכות, הדרשה שנשא ישוע באזני העשרים וארבעה בערב השני לשהותם בעיירה קטנה זו היא המייחדת את השליחות בידפת. נתנאל היה שריו בבלבול ביחס להנחיה שקיבל אודות התפילה, הכרת התודה והסגידה, ובתשובה לשאלתו דיבר ישוע באריכות אודות אלה. אם נסכם את הנאמר במונחים של היום, ניתן להציג דרשה זו באופן שמדגיש את הנקודות הבאות:

1. הבחירה המודעת והמתמדת בעוול בלב האדם מחסלת בהדרגה את קשר התפילה של נשמת האדם למעגלי התקשורת הרוחניים שבין אדם 'לבוראו'. מטבע הדברים, האל שומע את בקשת ילדו, אך כאשר לב האדם מתעקש

1. PREACHING AT RIMMON

^{146:1.1 (1637:3)} The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

^{146:1.2 (1637:4)} Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

^{146:1.3 (1637:5)} Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

^{146:1.4 (1637:6)} It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. AT JOTAPATA

^{146:2.1 (1638:1)} While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

^{146:2.2 (1638:2)} 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his

במתכוון לדבוק בעוול, ההתייחדות האישית בין הילד שבארץ 'לאביו' שבשמים הולכת ואובדת.

2. בעיני אלוהויות פרדיס, התפילה שאינה עומדת בקנה אחד עם חוקי האל הידועים והמבוססים כמוה כתועבה. אם האדם איננו מקשיב לדבר האלים לבריאתם באמצעות חוקי הרוח, הדעת והחומר, עצם הזלזול המכוון והמודע של היצור הוא זה אשר אוטם את אוזני אישיות הרוח לשמע בקשתו האישית של בן תמותה סורר ופורע חוק זה. ישוע ציטט באוזני שליחיו מדברי הנביא זכריה: "וַיִּמְאַנוּ לְהִקְשִׁיב, וַיִּתְּנוּ כֶּתֶף סָרְרָת; וְאַזְנֵיהֶם, הִכְבִּידוּ מִשְׁמוֹעַ. וְלִבָּם שָׁמוֹ שְׁמִי, שְׁמִיר, מִשְׁמוֹעַ אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה צְבָאוֹת בְּרוּחוֹ, בְּיַד הַנְּבִיאִים הָרַאשִׁימִים; וַיְהִי קֶצֶף גָּדוֹל, מֵאֵת יְהוָה צְבָאוֹת. וַיְהִי כְּאֲשֶׁר קָרָא, וְלֹא שָׁמְעוּ." ואז ציטט ישוע את דבר החכם שאמר: "המסב אוזנו משמוע תורת האל, תפילתו כתועבה."

3. באמצעות פתיחת הצד האנושי של ערוץ התקשורת בין האל לאדם, מאפשרים בני התמותה את זמינותו המידית של שטף הסעד האלוהי הרציף עבור היצורים שבעולמות. כאשר האדם מקשיב לרוח האל אשר דוברת בלבו, באותו זמן ממש האל שומע את תפילת האדם, וזהו חלק בלתי-נפרד מאותה התנסות. אפילו מחילת החטאים מתרחשת ממש באותה הצורה. 'האב' שבשמים סלח לכם אפילו לפני שחשבתם לבקש זאת ממנו, אך המחילה אינה זמינה כחלק מן התנסותכם הדתית האישית עד אשר אתם תסלחו לרעים. לאמתו של דבר, עצם המחילה של האל איננו מותנית בכך שתסלחו לרעים, אך למעשה היא אכן מותנית כאמור. ביטוי לעובדה זו, לקשר בין המחילה האנושית לזו האלוהית, ניתן בתפילה אותה לימד ישוע את השליחים.

4. ביקום קיים חוק צדק בסיסי אותו לא יוכלו הרחמים לעקוף. יצור אנוכי לגמרי בעולמות החלל והזמן לא יוכל ליהנות מתהילת פרדיס הבלתי-אנוכית. אפילו אהבתו האינסופית של האל לא תוכל לכפות את גאולת הנצח על יצור בן תמותה אשר איננו רוצה להיגאל. לרחמים טווח רחב של פעולה, אך אחרי ככלות הכול קיימים ציונים של צדק אשר אפילו אהבה מהולה ברחמים לא תוכל לבטל. שוב ציטט ישוע מכתבי הקודש העבריים: "עַן קָרָאתִי, וְתִמְאַנְוּ; נָטִיתִי יָדִי, וְאִין מִקְשִׁיב. וְתִפְרְעוּ כָּל עֲצָתִי וְתוֹכַחְתִּי לֹא אֲבִיתֶם, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ, כֹּאשֶׁר הִתְמַרְדֶּתֶם, לִבְטַח תִּקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וּזְנַחְתֶּם אֶת דֶּרֶךְ הַחַיִּים, לִבְטַח תִּבְקָשׁוּנִי בַּעַת צָרָה וְלֹא תִמְצְאוּנִי."

child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: "But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear." And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: "He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination."

3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in fact is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in experience it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious

attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

5. ראוי למקבלים חסד לגמול בחסד; אל תשפטו למען אשר לא תשפטו. אתם תשפטו באופן בו תשפטו. הרחמים לא יוכלו לבטל לגמרי את ההוגנות ביקום. בסופו של דבר, תתברר האמת: "האוטם אָזְנוּ מִדַּעְקָת דָּל גַּם הוּא יִקְרָא, וְלֹא יַעֲנֶה." כנותה של תפילה היא המבטיחה כי תַעֲנֶה; החכמה שבבקשה ומידת תאימותה ליקום הן הקובעות את הזמן, את האופן ואת השיעור בה תענה. אף כי ילדים עשויים להפיק הנאה מרובה מבקשותיהם המגוחכות, אב חכם אינו נענה לכל תפילותיהם המטופשות של ילדיו הבורים, הבלתי מנוסים.

14626 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

6. כאשר תקדישו עצמכם לגמרי לעשיית רצון 'האב' שבשמים, כל בקשותיכם תַעֲנֶה מיד משום שתהיינה מתואמות לגמרי לרצון 'האב', ורצון 'האב' תמיד מתממש ברחבי יקומו העצום. מה שמבקש בן אמתו ורוצה 'האב' האינסופי הינו. תפילה שכזו לא תוכל להיוותר ללא מענה, ושום תפילה אחרת לא תוכל להיענות במלואה.

14627 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

7. זעקתו של הצדיק היא מעשה האמונה של ילד האל אשר פותחת את שערי מצבור הטוב, האמת והחסד של האל; מתנות אשר ממתנות זה מכבר לבקשתו ולשימושיו של האישי של הבן. התפילה איננה משנה את גישת האל כלפי האדם, אלא משנה את גישתו של האדם כלפי 'האב' הבלתי-משתנה. מה שפותח את הדרך לאזון האלוהית הינו המניע לתפילה, ולא מעמדו החברתי, הכלכלי או הדתי של אדם כלפי חוץ.

14628 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

8. לא ניתן להשתמש בתפילה על-מנת להתחמק מפעולת הזמן או להתעלות מעל למגבלות המרחב. תפילה איננה טכניקה המיועדת להאדרת העצמי או לרכישת יתרון על הזולת. נשמה אנוכית לגמרי לא תוכל לשאת תפילה, במלוא המובן של המילה. אמר ישוע: "הַתְּעַנֵּג עַל יְהוָה, וְיִתֵּן לָךְ מִשְׁאֲלֹת לִבְךָ." "גֹּל עַל יְהוָה דְּרֶכְךָ; בָּטַח עָלָיו, וְהוּא יַעֲשֶׂה." "כִּי יֵצֵל אֲבִיו מִשּׁוֹעַ, וְעָנִי וְאִין עֲזָר לוֹ."

14629 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

"מן 'האב' באתי; משום כך, אם אי פעם תתלבטו במה שראוי לכם לבקש מן 'האב', שאלו בשמי ואני אציג את בקשתכם בהתאם לצרכים והשאיפות האמתיים שלכם, ובהתאם לרצון 'אבי'." הישמרו מפני הסכנה הגדולה של תפילה אנוכית, המרוכזת בעצמי. הימנעו מלהתפלל יתר

146210 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of

על המידה עבור עצמכם; התפללו יותר למען התקדמותם הרוחנית של רעיהם. הימנעו מתפילה חומרנית; התפללו מן הרוח ולמען שפע מתנות רוח.

10. עת תתפללו למען החולים והמדוכאים, אל תצפו לכך שהבקשה תחליף את הסעד האוהב והנבון של אותם חולים. התפללו למען משפחותיכם, חברים ורעים, אך במיוחד התפללו למען מקלליכם, ובקשו באהבה למען רודפיהם. "אך לא אומר לכם מתי לשאת תפילה. רק הרוח השוכנת בקרבכם היא זו אשר תניע אתכם לשאת בתפילה בקשה אשר מבטאת את היחס הפנימי שלכם 'לאבי' הרוחות."

11. רבים מתפללים בעת צרה. זהו נוהג מטעה ונעדר מחשבה. אכן, טוב תעשו אם תתפללו כשהצרות מתרחשות, אך אפילו כאשר נשמתכם בטוב ראוי תדברו כדבר בן אל 'אביו'. את בקשות האמת תמיד בקשו בסתר. אל תתנו לאחרים להאזין לתפילותיכם האישיות. תפילות הודיה ראוי לשאת בציבור, אך תפילת הנשמה הינה עניין אישי. רק צורת תפילה אחת מתאימה לכל בני האל, והיא: "אף-על-פי-כן, רצונך ייעשה."

12. ראוי לו, למאמין בבשורה זו, להתפלל בכנות למען התרחבותה של מלכות שמים. יותר מכל התפילות שבתורת העברים, הוא שיבח את בקשתו של סופר תהילים: "לב טהור, בָּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נָכוֹן, חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי. גַּם עֲבָדְךָ, נִזְהָר בְּךָם בְּשִׁמְרָם, עֲקֹב רֶב." ישוע האריך בתיאור היחס בין התפילה לדיבור הפוגעני והבלתי-מתחשב, וציטט: "שִׁיתָה יְהוָה, שְׁמֶרָה לִפִּי; נִצְרָה, עַל דַּל שְׁפָתַי." "אֲבָל הִלְשׁוֹן," אמר ישוע, "רק מעטים יוכלו לִכְבֹּשָׁה, אך הרוח שבפנים תוכל להתמיר איבר פרוע זה לכדי קול של נועם וסובלנות, קול של סעד וחמלה."

13. ישוע לימד שתפילה להכוונה אלוהית בנתיב החיים הארצי חשובה פחות מן הבקשה לדעת את רצון 'האב'. למעשה, מדובר בתפילה לחכמה אלוהית. ישוע מעולם לא לימד שניתן להשיג ידע אנושי או יכולות מיוחדות באמצעות תפילה. אך הוא לימד שהתפילה תורמת להתרחבות ביכולתו של אדם לקבל את נוכחותה של הרוח האלוהית. כאשר לימד ישוע את עמיתיו להתפלל ברוח ובאמת, הוא הסביר כי כוונתו לתפילה כנה, בהתאם למידת ההארה של האדם, לתפילה בלב שלם, ולתפילה נבונה, כנה ונחושה.

14. ישוע הזהיר את חסידיו לבל יחשבו כי תפילה יעילה יותר אם היא כוללת חזרות

becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146211 (16396) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

146212 (16401) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: "Nevertheless, your will be done."

146213 (16402) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: "Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression." Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips." "The human tongue," said Jesus, "is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy."

146214 (16403) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146215 (16404) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more

מיופייפות או ניסוחים רהוטים או אם גלוה לה צום, סיגוף או קורבן. אך הוא האיץ במאמיניו להשתמש בתפילה כאמצעי להתעלות להוקרת תודה וממנה לסגידה אמיתית. ישוע הצטער על כך שאך מעט מרוח הוקרת התודה נמצאה בתפילותיהם ובסגידתם של מאמיניו. וכעת ציטט מכתבי הקודש, ואמר: "טוב להודות ליהוה ולשיר לשם 'עליון', להכיר בכל בוקר בטובו ובכל ערב בנאמנותו, כי שִׁמְחָתִי יְהוָה בְּפָעִלָּךְ. הוֹדוּ עַל הַכֹּל כִּי זֶה רָצוֹן אֱלֹהִים."

efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

15. ואז אמר ישוע: "אל תדאגו לצרכיכם יתר על המידה. אל תדאגו לבעיות קיומכם הארצי, כי אם בתפילה ובתחנונים ועם תודה תבאנה משאלותיכם לכל דבר לפני 'אביכם' שבשמים." ואז ציטט מכתבי הקודש: "אֶהְלֵל שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר וְאֶגְדִּלְנֹה בְּתוֹדָה. וְתִיטֵב לַיהוָה, מִשׁוֹר וּמִפֶּר מִקֶּרֶן מִפְּרִיס."

146216 (1640.9) 15. And then Jesus said: "Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven." Then he quoted from the Scriptures: "I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs."

16. ישוע לימד את חסידיו כי לאחר שנשאו תפילה 'לאב', עליהם להישאר לזמן מה בדממה של קבלה ולהעניק לרוח השוכנת הזדמנות טובה יותר לדבר לנשמה המאזינה. רוח 'האב' מיטיבה לשוחח עם דעת האדם כאשר זו מצויה במצב של סגידה. אנו סוגדים לאל בסיוע הרוח השוכנת והודות לסעד האמת שמאיר את דעת האדם. הסגידה, כך לימד ישוע, גורמת לסוגד להידמות יותר ויותר לנשוא הסגידה. סגידה הינה התנסות מתמירה, הודות לה מתקרב בהדרגה הסופי לנוכחותו של האינסופי, ולבסוף משיג אותה.

146217 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

ישוע סיפר לשליחיו אמתות רבות נוספות אודות התייחדות האדם עם האל, אך מעטים מהם יכלו להבין עד תומן.

146218 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. העצירה בִּרְמָה

ברמה קיים ישוע את הדיון הזכור עם פילוסוף יווני זקן אשר לימד כי המדע והפילוסופיה מספקים את כל הדרוש לאדם בהתנסותו האנושית. ישוע הקשיב בסבלנות ובאהדה למורה היווני, הסכים עם רבות מן האמתות שציין, אך הצביע על העובדה שבכל דבריו ביחס להתנסות האנושית הוא לא התייחס לשאלות "מנין, מדוע ולאן," והוסיף: "אנחנו מתחילים מן הנקודה בה עצרת. דת הינה אותה התגלות לנשמת האדם אשר מתייחסת למציאויות הרוח אותן לא תוכל הדעת לבדה לגלות או להבין במלואן. ניתן לגלות את עובדות החיים במאמץ אינטלקטואלי, אך בשורת המלכות פורשת את

3. THE STOP AT RAMAH

14631 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain "whence, why, and whither," and added: "Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds

אמיתות ההווה. אתה דברת על צללים חומריים של אמת; האם תיאות להקשיב כעת, ואגולל לפניך את מציאותיות הרוח והנצח אשר מטילות צללים ברי חלוף אלה, של עובדות הקיום האנושי? במשך יותר משעה לימד ישוע את היווני את האמיתות הגאולות של בשורת המלכות. הפילוסוף הזקן היה פתוח לגישתו של 'המאסטר', ומכיון שלבו היה כנה אימץ במהרה את הבשורה הגאולת.

השליחים נטְרְדוּ מעט בשל הפתיחות שבה הסכים ישוע לרבות מהצעותיו של היווני, אך לאחר מכן אמר להם ישוע בפרטיות: "ילדי, אך תתפלאו על כך שהפגנתי סובלנות כלפי הפילוסופיה של היווני. וודאות פנימית אמתית איננה חוששת מניתוח חיצוני, והאמת איננה מתרעמת על ביקורת כנה. לעולם אל תשכחו שחוסר סובלנות הינה המסכה שמכסה על הספקות שמכרסמים באדם בסתר בנוגע לאמיתות אמונותיו שלו עצמו. אדם הבטוח לחלוטין באמת בה הוא מאמין בלב שלם לעולם לא ייטרד מגישת שכנו. אומץ הינו בטחון הכנות המלאה בנוגע לאמונות עליהן הצהיר אדם. אנשים כנים אינם חוששים מבחינה ביקורתית של אמונותיהם האמתיות ושל האידיאלים הנעלים שלהם."

בערב השני לשהותם ברמה, שאל תומאס את ישוע את השאלה הבאה: "'מאסטר', כיצד יוכל מאמין חדש בתורתך לדעת באמת, להיות לגמרי בטוח באמת של בשורת המלכות?"

אמר אז ישוע לתומאס: "הבטוחה שלך בכניסה למשפחת המלכות של 'האב', ובכך שיחד עם ילדי המלכות תשרוד לנצח, היא אך ורק עניין של התנסות אישית – של אמונה בדבר האמת. ביטחון רוחני שקול להתנסות הדתית האישית שלכם במציאויות הנצח של האמת האלוהית ומעבר לכך שקול להבנתכם האינטליגנטית את מציאויות האמת ועוד אמונתכם הרוחנית פחות ספקותיכם הכנים."

"מטבע הדברים, מקבל הבן את חיי 'האב'. מכיון שניחנתם ברוחו החיה של 'האב', אתם בני האל. אתם שורדים בחיי עולם החומר של הגוף משום שאתם מזדהים עם רוחו החיה של 'האב', מתת חיי הנצח. אכן, רבים חיו כך לפני שבאתי מעם 'האב', ורבים אחרים קיבלו רוח זו משום שהאמינו לדברי; אך אני מכריז כי לאחר שאשוב ל'אב', הוא ישלח את רוחו ללבבות כל בני האדם."

"אף כי לא תוכלו לצפות בפעולתה של הרוח האלוהית בדעתכם, המידה בה תאהבו את רעיהם מהווה דרך פרקטית לגלות עד כמה מסרתם את השליטה בכוחות הנשמה להנחייתה ולהוראתה של רוח 'האב' שבשמים השוכנת בכם. רוח זו של 'האב' חולקת את אהבת 'האב',

the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?" For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

^{146:32 (1641.4)} The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: "My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals."

^{146:33 (1641.5)} On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: "Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?"

^{146:34 (1641.6)} And Jesus said to Thomas: "Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts."

^{146:35 (1642.1)} "The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father's living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men."

^{146:36 (1642.2)} "While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love

וככל שתשלוט באדם כך תוביל אותו בבטחה אל הסגידה האלוהית ולהתייחסות אוהבת לזולת. בהתחלה, אתם מאמינים שאתם בני האל כי מה שלימדתי אתכם גרם לכם להיות מודעים יותר להנחיתה הפנימית של רוח 'האב' השוכנת; אך בקרוב תשטוף 'רוח האמת' כל בשר, וזו תשכון בינות לאנשים ותלמד את כולם, ממש כשם שאני חי היום ביניכם ומדבר אליכם דברים של אמת. 'רוח אמת' זו, אשר דוברת בשם מתת הרוח של נשמותיכם, תסייע לכם לדעת שאתם בניו של האל. היא אף תעיד, יחד עם נוכחותו השוכנת של 'האב', רוחכם אשר אז תשכון בכל בני האדם כפי שכעת שוכנת רק בחלקם, ותאמר לכם כי אתם אכן בניו של האל.

"כל ילד אשר פועל על-פי הנחיתה של רוח זו יידע לבסוף את רצון האל, וזה אשר נכנע לרצון 'אבי' לנצח יחיה. הדרך מן החיים הארציים למעמד של נצח לא הוברה לכם, אך דרך זו קיימת כעת ותמיד הייתה, ואני באתי על-מנת להחיות ולחדש אותה. כל הבא בשערי מלכות כבר רכש חיי נצח – לעולם לא יאבד. אך אתם תיטיבו להבין הרבה מן הדברים הללו לאחר שאשוב 'לאב' ותוכלו להתבונן בחוויות ההווה במבט לאחר."

כל אשר שמעו מילות ברכה אלה שמחו עד מאוד. היחס של המסורת היהודית לגאולת הצדיקים היה מבולבל ולא וודאי, וחסידיו של ישוע ניעורו והתמלאו בהשראה לשמע מילים בטוחות וחיוניות של הבטחה לגאולת נצח של המאמינים באמת.

השליחים המשיכו להטיף ולהטביל מאמינים וגם דבקו במסורת של ביקור מבית לבית, של ניחום המדוכאים ושל סעד החולים. ארגון השליחים התרחב – כל אחד משליחיו של ישוע נעזר באחד משליחיו של יוחנן; אבנר חבר לאנדראס; והם המשיכו כך עד לביקורם הבא בירושלים, בפסח שלאחר מכן.

ההנחיה המיוחדת שהעניק ישוע בעת ששהו בחבל זבולון נגעה בעיקר לחובות ההדדיות במלכות וכללה שיעורים שנועדו להבהיר את ההבדלים בין ההתנסות הדתית האישית לבין החובות הדתיות שבחברה. הייתה זו אחת הפעמים הבודדות בהן דן 'המאסטר' בהיבטיה החברתיים של הדת. במשך כל חייו הארציים, העניק ישוע לחסידי הנחיה מעטה בלבד בנוגע לחברות הדת.

תושבי חבל זבולון היו מעורבים מבחינה דתית, לא יהודים ולא גויים, ועל-אף ששמעו

for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one's fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father's indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father's indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

^{146:37 (1642:3)} "Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect."

^{146:38 (1642:4)} And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

^{146:39 (1642:5)} The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

^{146:310 (1642:6)} The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

^{146:311 (1643:1)} In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really

אודות ריפוי החולים בכפר נחום רק מעטים מהם באמת האמינו בישוע.

believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. הבשורה בעירון

גם בעירון היה בית כנסת, כמו גם בערי יהודה והגליל, ואפילו באלה הקטנות יותר. בראשית תקופת עבודתו, נהג ישוע נהג לשאת דברים בבתי הכנסת הללו ביום השבת. לעיתים היה נושא דברים בזמן תפילת הבוקר, ולעיתים קרובות היו פטרוס או או אחד מן השליחים האחרים מלמדים ומטיפים בשעות אחר הצהריים. לעיתים קרובות נהגו ישוע והשליחים ללמד ולהטיף במסגרת התכנסויות הערב של אמצע השבוע בבית הכנסת. אף כי בקרב מנהיגי הדת בירושלים הלכה וגברה ההתנגדות כלפי ישוע, לא הייתה להם שליטה ישירה על המתרחש בבתי הכנסת שמחוצה לה. רק בשלבים מאוחרים יותר של עבודתו הציבורית הצליחו ליצור התנגדות נרחבת כלפי ישוע ולסגור בפניו כמעט לגמרי את האפשרות ללמד בבתי הכנסת. בעת הזו היו כל בתי הכנסת בגליל וביהודה פתוחים בפניו.

באותם הימים, התקיימה בעירון פעילות כרייה ענפה, ומכיוון שישוע מעולם לא נטל חלק בחיי הכורים בזמן שהותו בעירון בילה את מרבית זמנו במכרות. בזמן שהשליחים ביקרו בבתי הכנסת והטיפו בציבור עבד ישוע במכרות עם הפועלים שמתחת לקרקע. שמו של ישוע כמרפא הגיע אפילו לכפר נידח זה, וחולים רבים בקשו ממנו מזור. רבים מאוד נהנו מסעד הריפוי שחלק. אך בשום מקרה, למעט זה של המצורע, לא ביצע 'המאסטר' את מה שמכונה נס של ריפוי.

בשעות אחר הצהריים המאוחרות של היום השלישי לשהותם בעירון, בזמן שישוע חזר מן המכרות, הוא עבר במקרה בסמטת צד צרה בדרכו למעונו. כשהתקרב לפחון המזוהם של מצורע אחד, העז זה, אשר שמע על כוחותיו כמרפא, לפנות אליו בעת שחלף לפני דלתו, כרע ברך לפניו ואמר: "אדוני, ברצונך, תוכל לנקותיני. שמעתי את דברי מוריך ואם אתנקה, אבוא בשערי המלכות." המצורע דיבר כך משום שבקרב היהודים נאסר על המצורעים להתפלל בציבור ואפילו לא להיכנס בשערי בית הכנסת. אדם זה אכן האמין שלא יוכל לבוא בשערי המלכות אלא אם ימצא מזור לצרעת. כאשר ראה אותו ישוע בחוליו ושמע אותו נאחז באמונה, נכמר לבו האנושי ודעתו האלוהית נמלאה בחמלה. כשנשא אליו מבט, נפל האיש על פניו בסגידה. אז הושיט 'המאסטר' את ידו, נגע בו ואמר: "כך אעשה – התנקה." והוא נרפא מיד; לא עוד אחזה בו הצרעת.

4. THE GOSPEL AT IRON

^{146:41 (1643:2)} At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

^{146:42 (1643:3)} Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

^{146:43 (1643:4)} Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: "I will — be clean." And immediately he was healed;

the leprosy no longer afflicted him.

^{146:44 (1643:5)} When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: "See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing." But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

^{146:45 (1644:1)} This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

^{146:46 (1644:2)} From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

כאשר הרים ישוע את האדם על רגליו, התריע בפניו: "אל תספר לאיש על הריפוי, המשך בחייך בשקט ולך לכוהנים על-מנת להקריב את קורבנות הטהרה עליהם ציווה משה כעדות למזור שבא עליך." אך האדם לא עשה כמצוות ישוע, אלא החל לפרסם ברבים וברחבי העיר שישוע ריפא אותו מצרעת, ומכיון שכל הכפר הכיר אותו ראו האנשים בבירור שכך היה. הוא לא הציג עצמו בפני הכהנים, כמצוות ישוע. כתוצאה מכך שהפיץ את החדשות אודות הריפוי של ישוע ברבים, צבאו ההמונים החולים על 'המאסטר' עד כי למחרת נאלץ לקום עם שחר ולעזוב את העיר. אף כי לא נכנס שוב לעיר, בילה ישוע יומיים נוספים בסביבותיה, בסמוך למכרות, והמשיך ללמד מאמינים מקרב הכורים אודות בשורת המלכות.

ריפוי המצורע הייתה הפעם הראשונה שביצע ישוע במתכוון ובמכוון מה שמכונה נס. זה היה מקרה אמתי של צרעת.

מעירון עברו לגוש חלב, שם בילו יומיים בהטפה לבשורה. משם יצאו לכורזין, בה בילו שבוע בהטפה לבשורות הטובות; אך בכורזין לא הצליחו לגרום לרבים להאמין במלכות. מכל הצליחו המקומות בהם לימד ישוע, זה היה המקום בו המסר נדחה באופן הגורף ביותר. מרבית השליחים התייאשו מן המסע לכורזין, ואנדראס ואבנר התקשו לחזק את לב עמיתיהם. משם, תוך שהם חולפים בשקט דרך כפר נחום, הלכו לכפר בשם מִדֹן, בו הצליחו מעט יותר. רוב השליחים היו בדעה שהכישלון שלהם בערים בהן ביקרו לאחרונה נבע מן העובדה שישוע התעקש על כך שיימנעו מלהתייחס אליו כאל מרפא. הם כל כך קיוו שירפא עוד מצורע אחד, או יפגין באופן כזה או אחר את כוחותיו וימשיך את תשומת לבם של האנשים! אך 'המאסטר' לא נכנע להפצרותיהם.

5. בחזרה לכנא

קבוצת השליחים התעודדה מאוד כאשר הכריז ישוע, "מחר נצא לכנא." הם ידעו ששם יזכו לקבלת פנים אוהדת, משום שישוע היה מאוד מוכר בה. הם הצליחו במלאכת הכנסת אנשים בשערי המלכות, כאשר ביום השלישי לשהותם הגיע לכנא אחד מאזרחיה המכובדים של כפר נחום, טיטוס, אדם שהאמין חלקית ואשר בנו חלה והיה במצב קריטי. הוא שמע שישוע היה בכנא ומיהר לראותו. המאמינים

5. BACK IN CANA

^{146:51 (1644:3)} The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at

בכפר נחום חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה.

כאשר מצא האציל את ישוע בכנא, הוא ביקש ממנו למהר לכפר נחום ולרפא את בנו החולה. בעת שהשליחים עצרו את נשימתם בציפייה דרוכה, התבונן ישוע באב הנער החולה ואמר: "עד מתי אדרש לסבול זאת מכם? עוצמת האל שוכנת בקרבכם ואתם מסרבים להאמין אלא למראה נסים ונפלאות." אך האציל המשיך להפציר בישוע ואמר: "אדוני, אני מאמין, אך בוא בטרם ימות ילדי, כי כשעזבתי אותו הוא היה על סף מוות." לאחר שישוע הרכין את ראשו לרגע אחד שקט של מדיטציה, הוא אמר לפתע, "שוב לביתך; בנך יחיה." טיטוס האמין לדברי ישוע ומיהר חזרה לכפר נחום. בעודו חוזר, יצאו משרתיו לפגוש אותו ואמרו, "שמח, כי בנך מרגיש יותר טוב – הוא חי." אז שאל אותם טיטוס מתי החל מצבו של הנער להשתפר ומשרתיו ענו: "אתמול, בערך בשעה שבע החל החום לרדת," והאב נזכר שזו הייתה בערך השעה בה אמר ישוע "בנך יחיה." מאותו יום ואילך האמין טיטוס בלב שלם, וכך גם כל משפחתו. בנו הפך לפעיל גדול עבור המלכות ולאחר מכן הקריב את חייו יחד עם אלה שסבלו ברומא. אף כי משפחתו וחבריו של טיטוס, כמו גם השליחים עצמם, סברו שמדובר בנס, לא כך היה. לפחות לא היה זה נס ריפוי פיזי. היה זה מקרה פשוט של ידיעה מראש על אופן פעולתם של חוקי הטבע, ידע בו השתמש ישוע תכופות לאחר הטבלתו שלו עצמו.

שוב נאלץ ישוע להתרחק מכנא בשל תשומת הלב שמשך האירוע השני מסוג זה באותו הכפר. אנשי הכפר זכרו את המים והיין, וכעת משסברו שריפא את בן האציל ממרחקים, הם באו אליו הביאו אליו את החולים והסובלים אך גם שלחו שליחים וביקשו כי ירפא חולים ממרחק. כאשר ראה שוע שכל הכפרים שבסביבה ניעורו, אמר, "בוא נלך לנאין."

Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

^{146:52 (16444)} When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:53 (16451)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. נָיִן וּבֵן הָאִלְמָנָה

האנשים הללו האמינו בסימנים; היה זה דור שוחר נסים ונפלאות. בימים הללו, תושבי מרכז ודרום הגליל כבר החשיבו את ישוע ואת סעדו האישי כמעשי פלא. עשרות ומאות חולים שסבלו מהפרעות עצביות או רגשיות באו במחיצת ישוע ושוב לביתם ולחבריהם תוך שהם מכריזים כי נרפאו מידיו. האנשים הפשוטים הללו, הבורים, התייחסו למקרי הריפוי המנטליים הללו כאל ניסים פיזיים, נסים של ריפוי.

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:61 (16452)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant

כאשר ביקש ישוע לעזוב את כנא וללכת לנין, הלכו בעקבותיו המוני מאמינים וסקרנים רבים. הם ביקשו לחזות בנסים ובנפלאות, ובסופו של דבר הם לא התאכזבו. כשהתקרבו ישוע ושליחיו לשערי העיר, הם נתקלו בשיירת לוויה שנשאה את בנה היחיד של אחת מאלמנות נין לבית הקברות הסמוך. הייתה זו אישה מאוד מכובדת וכמחצית מאנשי הכפר הלכו אחר אלונקת המתים של הילד, אשר נחשב למת. כאשר הגיעה שיירת הלוויה לישוע וחסידיו, זיהו האלמנה וחבריה את 'המאסטר' והפצירו בו שישב אותו מן המתים. הציפיה לנס הייתה כה עזה עד כי הם חשבו שישוע יכול לרפא כל מחלה וודאי יכול גם להשיב מן המתים. ישוע, שעמד במצב לא נוח, צעד קדימה, הרים את מכסה האלונקה ובחן את הנער. הוא גילה שהנער לא היה מת וזיהה את הטרגדיה שנוכחותו יכולה למנוע; וכך, בעודו פונה אל האם, אמר: "אל תבכי. בנך איננו מת; הוא ישן. הוא יחזור אלייך." ואז, אחז את הנער בידו ואמר: "התעורר וקום." והנער, אשר נחשב למת, אז התיישב והחל לדבר. ישוע שלח אותם לביתם.

ישוע ניסה להרגיע את ההמון ולשווא ניסה להסביר שהנער לא באמת מת, ושהוא לא השיב אותו מן המתים, אך לשווא. היסטריה של התרגשות מן הדרג הגבוה ביותר אחזה בהמונים שעקבו אחריו, ובכל תושבי הכפר נין. רבים נתקפו אימה, אחרים בפניקה ואחרים השתטחו והחלו להתפלל וליילל על חטאיהם. ההמון התפזר הרבה לאחר רדת הליל. כמובן, שלמרות התעקשותו של ישוע שהנער לא היה מת, כולם התעקשו שמדובר בנס, ואפילו בכך שחזר מן המתים. אף כי ישוע סיפר להם שהנער היה פשוט שריו בשינה עמוקה, הם הסבירו שזו הדרך שלו לספר על הדברים והפנו את תשומת הלב לכך שתמיד נטה להצטנע ולהסתיר את הנסים שחולל.

וכך נפוצו החדשות לגבי העובדה שישוע הקים את בן האלמנה לתחייה ברחבי הגליל ויהודה, ורבים מאלה ששמעו זאת האמינו בכך. ישוע מעולם לא הצליח לגרום לשליחיו להבין לגמרי כי בן האלמנה באמת לא היה מת כאשר ציווה עליו להתעורר ולקום. הוא אך הצליח לשכנע אותם מספיק ולמנוע מהם מלכלול את האירוע ברשומותיהם. למעט לוקס, אשר רשם את האירוע כפי שסופר לו. שוב צבאו על ישוע הרופא והוא נאלץ לעזוב למחרת לעין דור.

and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{14662 (16453)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: "Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you." And then, taking the young man by the hand, he said, "Awake and arise." And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{14663 (16454)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

^{14664 (16451)} So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. בעין-דור

בעין דור נחלץ ישוע למשך ימים מספר מההמונים שצבאו עליו וביקשו ריפוי פיזי. בזמן ששהו שם, סיפר 'המאסטר' את הסיפור על המלך שאול והמכשפה מעין דור. ישוע הסביר בפשטות לשליחיו כי האמצעיונים המורדים, שלעתים קרובות התחזו לכאורה לרוחות המתים, יובאו בקרוב תחת שליטה ושוב לא יוכלו לעולל את הדברים המוזרים הללו. הוא אמר לחסידיו כי לאחר שובו 'לאב', ולאחר שרוחם תשטוף כל בשר, הוויות רוחניות-למחצה אלה – אשר כונו רוחות טמאות – לא תוכלנה עוד להדביק בני תמותה טיפשים ורעים.

ישוע המשיך והסביר לשליחיו שרוחות בני האדם המתים לעולם לא חוזרות לעולם ממנו באו על-מנת לתקשר עם חבריהן החיים. רק בחלוף עידן שלם יתאפשר לרוחו המתקדמת של בן תמותה לשוב לכדור הארץ, רק במקרים מיוחדים וכחלק מן הממשל הרוחני של הפלנטה.

לאחר מנוחה בת יומיים, אמר ישוע לשליחיו: "נצא מחר לכפר נחום ונשהה בה עד שיירגעו הרוחות בסביבה. בבית הם כבר כנראה נרגעו מעט מכל ההתרגשות הזו."

7. AT ENDOR

^{1467.1 (1646.2)} At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

^{1467.2 (1646.3)} Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

^{1467.3 (1646.4)} When they had rested two days, Jesus said to his apostles: "On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement."

מסמך 147. ביקור הביניים בירושלים

148 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 146

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 147

ביקור הביניים בירושלים

סעיפים

מבוא

1. משרת הקנטוריון
2. המסע לירושלים
3. לצד הבריכה בבית חסדא
4. חוק החיים
5. הביקור אצל שמעון הפרושי
6. שבים לכפר נחום
7. בחזרה בכפר נחום
8. שמחת הטוב הרוחני

מבוא

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום ביום רביעי, ה-17 במרץ, ובילו שבועיים במטה בבית ציידה בטרם יצאו בדרכם לירושלים. במשך השבועיים הללו, לימדו השליחים את התושבים על החוף בעוד ישוע בילה הרבה מזמנו בגפו, בגבעות, עסוק בעסקי 'אביו'. במשך הזמן הזה ערך ישוע שני ביקורים סודיים בטבריה, אליהם נלוו יעקב ויוחנן זבדיה, שם נפגשו עם מאמינים ולימדו אותם אודות בשורת המלכות.

רבים מבני ביתו של הורדוס האמינו בישוע ונטלו חלק במפגשים הללו. השפעתם של מאמינים אלה, אשר היו חלק ממשפחתו הרשמית של הורדוס, תרמה רבות להפחתה עוינותו של השליט כלפי ישוע. המאמינים הטבריינים הסבירו להורדוס בפירוט כי "המלכות" אליה הטיף ישוע הינה רוחנית מטבעה ולא פוליטית. הורדוס אכן האמין לדברי אותם מאמינים ולכן לא הרשה לעצמו להיטרד יתר על המידה מן הדיווחים שנפוצו אודות הלימוד והריפוי בהם עסק ישוע. הוא כלל לא

PAPER 147

THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

INTRODUCTION

^{147:01 (1647:1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

^{147:02 (1647:2)} Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the reports concerning Jesus' teaching

התנגד לעבודתו של ישוע כמרפא או כמורה דתי. אך למרות גישתם החיובית של הרבה מיועציו של הורדוס ואפילו של הורדוס עצמו, בין כפיפיו נמצאה קבוצה שהושפעה מאוד ממנהיגי הדת בירושלים ונותרה ביריבות מרה עם ישוע והשליחים ומאוחר יותר, פעלה קבוצה זו רבות להצרת צעדיהם בציבור. הסכנה הגדולה ביותר לישוע נמצאה במנהיגי הדת של ירושלים, ולא בהורדוס. זו הייתה הסיבה בשלה בילו ישוע והשליחים זמן ממושך כל כך בגליל ולא בירושלים או ביהודה ובצעו שם מרבית עבודת ההטפה הציבורית.

and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. משרת הקנטוריון

ביום בו התכוננו לצאת לסעודת הפסח בירושלים, בא מנגוס, הקנטוריון, או המפקד של המשמר הרומי אשר הוצב בכפר נחום אל ראשי בית הכנסת ואמר: "המשרת היקר לי חלה ונוטה למות. האם תוכלו, אפוא, ללכת לישוע ולהפציר בו בשמי לרפא את משרתי?" המפקד הרומי נהג כך משום שסבר שלמנהיגי היהודים תהייה השפעה גדולה יותר על ישוע. הלכו הזקנים לישוע ואמר הדובר בשמם: "המורה, אנו מפצירים בך לגשת לכפר נחום ולהציל את משרתו היקר של הקנטוריון הרומי, אדם הראוי ליחסך בשל אהבתו לעמנו – הוא אפילו זה שבנה את בית הכנסת שבו דברת אתה פעמים רבות."

שמע ישוע את דבריהם ואמר: "אלך עמכם." הלכו יחדיו אל בית הקנטוריון ולפני שנכנסו לחצרו שלח החיל הרומי את חבריו לקבל את פניו של ישוע, והנחה אותם לומר: "בי אדני אל נא תטרח כי נקלתי מאֲשֶׁר תבוא בְּצֶל קוֹרְתִי. וּבְעֵבֶר זֹאת גַּם אֶת עֲצָמִי לֹא חֲשַׁבְתִּי רָאִי לְבֹא אֵלַיךְ אֲךָ דִּבֶּר נָא דְבַר וְיִרְפָּא נַעְרִי. כִּי גַם אֲנִי אִישׁ נְתֹן תַּחַת הַמִּמְשָׁלָה וְיֵשׁ תַּחַת יְדֵי אֲנָשִׁי צָבָא וְאַמְרָתִי לָזֶה לֶךְ וְהִלֵּךְ וְלָזֶה בֹּא וְכָא וְלְעַבְדִּי עֲשֵׂה זֹאת וְעֲשֵׂה."

כאשר שמע ישוע מילים אלה, נפנה ואמר שליחים ולאה שנלוו להם: "אני מלא פליאה על אמונתו של הגוי. אמן, אמן אומר לכם גם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא מִצָּאתִי אֶמְנָה גְדוֹלָה כְּזֹאת." נפנה ישוע מן הבית ואמר, "נלכה מכאן." חבריו של הקנטוריון נכנסו לתוך הבית ואמרו למנגוס את שאמר ישוע. ומאותה השעה החל המשרת להחלים ובהדרגה שב לבריאות מלאה.

1. THE CENTURION'S SERVANT

^{147:1.1 (1647:3)} On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

^{147:1.2 (1647:4)} And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

^{147:1.3 (1648:1)} And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

אך מעולם לא ידענו את אשר אירע באותו המקרה. זה פשוט מה שנרשם, ואיש מבין אלה שנלוו לישוע לא ידע אם הוויות בלתי נראות סעדו וריפאו את משרתו של הקנטוריון, אם לא. כל אשר אנו יודעים הוא כי המשרת החלים לגמרי.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. המסע לירושלים

מוקדם בבוקר יום שלישי, ה-20 במרץ, יצאו ישוע וקבוצת השליחים בדרכם לחגיגות הפסח בירושלים, כשהם עולים דרך בקעת הירדן. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שישי, ה-2 באפריל, והתמקמו כהרגלם בבית עניא. בעוברם דרך יריחו, הם עצרו למנוחה בזמן שיהודה הפקיד סכום כסף מן הקופה המשותפת בבנק של חבר המשפחה. הייתה זו הפעם הראשונה שיהודה החזיק בכסף עודף, ופיקדון זה נותר למשמורת עד אשר הם חלפו שוב ביריחו בדרכם האחרונה לירושלים, מעט לפני משפטו ומותו של ישוע.

המסע לירושלים עבר ללא כל אירועים מיוחדים, אך בטרם הספיקו להתמקם בבית עניא כל אלה שביקשו מזור לגופם החולה, נחמה לדעתם הטרודה וגאולה לנשמה נקבצו ובאו מקרוב ומרחוק, והיו רבים כל כך עד אשר לישוע לא התאפשר כלל לנוח. משום כך, הקימו את אוהליהם בגת שמנים, 'המאסטר' היה עושה את דרכו הלך ושוב מבית עניא לגת שמנים על-מנת להימנע מן ההמונים שצבאו עליו ברציפות. משלחת השליחים שהתה בירושלים שלושה שבועות, אך ישוע אסר עליהם להטיף בפומבי והם עסקו אך ורק בלימוד פרטני ובעבודה אישית.

הם חגגו את הפסח בשקט בבית עניא. הייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשניים עשר סעדו סעודת פסח נטולת דמים. שליחיו של יוחנן לא סעדו עם ישוע ושליחיו; הם חגגו את סעודת הפסח עם אבנר ועם רבים מראשוני מאמיניו של יוחנן. היה זה חג הספח השני שעשה ישוע עם שליחיו בירושלים.

כאשר שבו ישוע ושניים עשר לכפר נחום, לא הצטרפו אליהם שליחיו של יוחנן. הם נותרו באזור ירושלים תחת הנחייתו של אבנר ועבור בשט להרחבתה של המלכות בעוד ישוע והשניים עשר חזרו לעבודה בגליל. העשרים וארבעה לא נפגשו שוב עד לזמן קצר לפני שהוסמכו ונשלחו שבעים האוונגליסטים. אך שתי הקבוצות שתפו פעולה, ועל אף המחלוקות ששררו ביניהן, נותרו ביחסים טובים.

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. לצד הבריכה בבית חסדא

בשעות אחר הצהריים של השבת השנייה לשהותם בירושלים, בזמן 'שהמאסטר' והשליחים התכוננו לקחת חלק בתפילות במקדש, אמר יוחנן לישוע, "בוא איתי ואראה לך משהו." יוחנן הוביל את ישוע דרך אחד משעריה של ירושלים אל בריכת מים שכונתה בית חסדא. סביב לבריכה היה מבנה בן חמש מרפסות, ותחתן התקבצה קבוצה גדולה של אנשים סובלים שביקשו מזור לכאביהם. היה זה מעין מים חמים שמימי, האדמדמים למראה, היו מעת לעת מבעבעים בשל הצטברות גזים במערות התת-קרקעיות שמתחת לבריכה. האמונה הייתה כי בעבוע מחזורי זה מושפע מכוחות על-טבעיים והאמונה הרווחת הייתה שהאדם הראשון שנכנס לבריכה לאחר הבעבוע יירפא מכל תחלואיו.

השליחים היו מעט חסרי מנוחה תחת המגבלות שהשית עליהם ישוע, ויוחנן, הצעיר מבניהם, היה חסר מנוחה מכולם תחת מגבלה זו. הוא הביא את ישוע לבריכה מתוך תקווה שרחמי 'המאסטר' יכמרו למראה החולים המקובצים, הוא יחולל נס של ריפוי וירושלים כולה תוקה בתדהמה ומיד תאמין לבשורת המלכות. אמר יוחנן לישוע: "'מאסטר', ראה את כל האנשים הסובלים; האם לא נוכל לעשות עבורם דבר?" ענה לו ישוע: "'יוחנן, מדוע זה תפתה אותי לסור מן הדרך שבחרתי? מדוע תמשיך לבקש להחליף את מלאכת ההטפה לבשורת אמת הנצח במלאכת הנסים והנפלאות וריפוי החולים? בני, אף כי לא אעשה כבקשתך, קבץ נא את כל החולים והסובלים ואנחם אותם במילות נחמת נצח ושמחה."

אמר ישוע לאלה שהתקבצו: "רבים מכם חולים ומדוכאים משום שחייתם שנים רבות באופן שגוי. אחדים מכם סובלים מתאונות הזמן, אחרים כתוצאה משגיאות אבותיהם, ואילו כמה מכם נאבקים במכשולים שמציבים התנאים הבלתי מושלמים של הקיום בר החלופי. אך 'אבי' ואני עובדים על-מנת לשפר את מצבכם בכדור הארץ ובמיוחד על-מנת להבטיח את מעמדכם בנצח. איש מאתנו לא יוכל להשפיע הרבה על הקשיים בחיים אלא אם זהו רצון 'האב' שבשמים. אחרי ככלות הכול, כולנו מצויים לעשות את רצון 'הנצח'. אילו הייתם מתרפאים מכל תחלואי הגוף הייתם וודאי מתפלאים, אך פלא גדול מזה הוא העובדה שתטהרו מכל תחלואי הרוח ומחלות המוסר. כולכם ילדיו של האל; אתם ילדיו של 'האב' שבשמים. אף כי נדמה שאזיקי הזמן פוגעים בכם, אל הנצח אוהב אתכם. וכאשר יגיע יום הדין, אל תחששו, כי יימצא לכם לא רק צדק אלא רחמים בשפע. אמן, אמן, אומר לכם: כל השומע את בשורת המלכות

3. AT THE POOL OF BETHESDA

^{147:31 (1649.1)} The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

^{147:32 (1649.2)} The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

^{147:33 (1649.3)} In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not

ומאמין בכך שהוא בנו של האל יזכה לחיי נצח; כבר כעת עוברים המאמינים מדין וממוות לאור ולחיים. קרבה ובאה השעה שגם השוכנים מתחת למצבות ישמעו את קול התחייה מן המתים.”

רבים מן המאזינים האמינו לבשרות המלכות. כמה מן החולים זכו להשראה רבה ולתחייה רוחנית שהובילה אותם להכריז שנרפאו גם מתחלואי הגוף.

אדם אחד, אשר שנים רבות היה מדוכא וסבל עד מאוד מדעתו הטרודה, שמח לשמע דברי ישוע, ואף כי הייתה זו שבת, הרים את כסאו והלך מיד לביתו. אדם חולה זה המתין שנים רבות למישהו שיעזור לו; הוא נפל קורבן לתחושת חוסר האונים העצמית שלו עד שמעולם לא חשב על כך שעל-מנת להחלים הוא פשוט צריך לעזור לעצמו – וזה בדיוק מה שעשה כאשר קם והלך לביתו.

אמר אז ישוע ליוחנן: “בוא מלך לפני שראשי הכהנים והסופרים יבואו וייעלבו מך שדיברנו מילים של חיים לחולים הללו.” הם שבו למקדש והצטרפו לחבריהם, משם יצאו כולם לבלות את הלילה בבית עניא. אולם יוחנן מעולם לא סיפר לשליחים האחרים אודות הביקור שלו ושל ישוע בבריכת בית חסדא באותה השבת אחר הצהריים.

only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection.”

147:34 (1649:4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:35 (1649:5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:36 (1650:1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. חוק החיים

בערב אותה השבת עצמה, בבית עניא, בעוד ישוע, השניים עשר וקבוצת מאמינים התקבצו סביב למדורה בגנו של אלעזר, שאל נתנאל את ישוע את השאלה הבאה: “מאסטר, אף כי לימדת אותנו את הגרסה החיובית של חוק החיים הנושן, והנחית אותנו לנהוג באחרים כפי שנרצה שינהגו בנו, אני לא מצליח להבין לגמרי כיצד נוכל לציית תמיד לזו ההנחיה. אתן כדוגמה אדם אחוז זימה אשר מתבונן ברשעות בזוגותו למעשה הזימה. כיצד נוכל ללמד שאדם רשע כזה צריך לנהוג באחרים כפי שהם נוהגים בו?”

כאשר שמע ישוע את שאלתו של נתנאל, קפץ על רגליו, הצביע על השליח ואמר: “נתנאל, נתנאל! מה עולה לך במחשבות? האם לא קיבלת את השיעור כמי שנולד מן הרוח? האם לא תאזין לאמת כאיש חכם, כבעל הבנה רוחנית? כשהתרעתי בכם לנהוג באחרים כפי שהייתם רוצים שינהגו בכם, התכוונתי לאנשים בעלי אידאלים גבוהים, לא לאלה שינסו לעוות

4. THE RULE OF LIVING

147:41 (1650:2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?”

147:42 (1650:3) When Jesus heard Nathaniel's question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: “Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you

את מה שלימדתי כדי לקבל אישור לתמוך ברוע.”

כאשר סיים 'המאסטר' את דבריו, עמד נתנאל ואמר: "אבל, 'מאסטר', אל תחשוב שאני תומך בפירוש כזה של הכלל. שאלתי את השאלה משום שאני משער שרבים אחרים עלולים להבין שלא כראוי את הציווי, וקיוויתי שתוכל להרחיב את הנחיתך ביחס לנושאים הללו." לאחר שהתיישב נתנאל, המשיך ישוע בדבריו: "יודע אני היטב, נתנאל, שאתה לא מעלה על דעתך לתמוך ברוע, אך אני מאוכזב מכך שלעיתים תכופות אינך מצליח לפרש את השיעורים הפשוטים שלי באופן רוחני, שיעורים שאני חייב ללמד בשפת בני האדם, ובאופן בו נהוג לדבר. הבה ואלמד אתכם אודות רמות המשמעות השונות אשר נלוות לחוק חיים זה, לציווי 'ואהבת לרעך כמוך':

1. רמת הגוף. פירוש אנוכי ומתא זימה שכזה מודגם היטב במקרה שתיארת בשאלתך.

2. רמת הרגשות. רמה זו מצויה שלב אחד מעל לרמת הגוף, ומעידה על כך שאהדה ורחמים מעצימים את הפירוש שנתן האדם לחוק חיים זה.

3. רמת הדעת. כאן נכנסים לפעולה ההיגיון ותבונת הניסיון. שיקול הדעת מכתוב כי ראוי לפרש חוק חיים זה בהתאם לאידאליזם הגבוה ביותר שמבטאת באצילות ההערכה העצמית העמוקה.

4. רמת אהבה-של-אחוה. ברמה גבוהה יותר זו מצויה רמת ההקדשה הזולתנית שמקדיש עצמו אדם לרווחת רעיו. זה מישור גבוה יותר של שירות לחברה שנעשה בלב שלם ונובע מן המודעות ההולכת וגדלה לאבהותו של האל, וההכרה באחוות האדם שנובעת ממנה, וכאן נוכל למצוא פירוש חדש ויפה הרבה יותר לחוק חיים בסיסי זה.

5. הרמה המוסרית. ואז, כאשר תגיעו באמת לרמות פירוש פילוסופית אמתית, כאשר תבינו את הנכונות ואת חוסר הנכונות של הדברים, כאשר תבינו את טיבן הנצחי של מערכות היחסים האנושיות, תתחילו להתייחס לסוגיית פירוש זו כפי היה מפרש ומתייחס לבעיות ההסתגלות האישיות שלכם בחיים אדם אידאליסטי, חכם, חסר פניות, ובעל מחשבה גבוהה.

6. הרמה הרוחנית. לבסוף, אנו מגיעים לרמה הגבוהה מכולן, לתבונת הרוח ולפירוש הרוחני, אשר גורם לנו לזהות בחוק חיים זה את

would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing.”

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: "But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters." And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: "I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to

הציווי האלוהי לנהוג בכל בני האדם באופן בו אנו סבורים שהאל היה נוהג בם. זהו האידאל האוניברסלי של מערכות היחסים האנושיות. וזו גישתכם ביחס לכל בעיה שתעלה בעת שתשתוקקו יותר מכל לעשות תמיד את רצון 'האב'. רצוני, אפוא, שתנהגו בכל אדם כפי שאתם יודעים שהייתי אני נוהג כלפיו בנסיבות דומות."

שום דבר ממה שאמר ישוע לשליחים עד לאותו רגע לא הדהים יותר. הם המשיכו לשוחח בדבריו של 'המאסטר' הרבה לאחר שהוא עצמו פרש. ואף כי נתנאל התאושש לאיטו מההרגשה שישוע לא הבין את רוח השאלה ששאל, האחרים היו אסירי תודה שחברם, השליח הפילוסופי, העז לשאול שאלה מעוררת מחשבה שכזו.

treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

^{147:4.10 (1651.4)} Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master's words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. הביקור אצל שמעון הפרושי

אף כי שמעון לא נמנה על חברי הסנהדרין היהודית, הוא היה פרושי ירושלמי רב השפעה. הוא האמין למחצה, ואף כי ניתן לבקרו על כך לחומרה, הוא העז להזמין את ישוע ואת עוזריו האישיים, פטרוס, יעקוב ויוחנן, לסעוד עמו בחברותא בביתו. במשך זמן רב צפה שמעון 'במאסטר', התרשם עד מאוד מתורתו ויותר מכך מאישיותו.

הפרושים האמידים נתנו צדקה, ולא היססו לעשות כן בציבור. לעתים אף היו תוקעים בחצוצרה לפני שנתנו צדקה לקבצן זה או אחר. כאשר הזמינו הפרושים אורחים רמי מעלה לסעוד עמם, הם נהגו להשאיר את דלתות הבית פתוחות ולאפשר לקבצני רחוב להיכנס, לעמוד ליד הקיר מאחורי כורסאות האורחים וליהנות משאריות הארוחה שהשליכו אליהם האורחים.

בין אלה שנכנסו מן הרחוב באותו הערב, בביתו של שמעון, הייתה אישה ידועה לשמצה אשר החלה לאחרונה להאמין בבשורת המלכות הטובות. אישה זו הייתה ידועה ברחבי ירושלים כולה כמי שבעבר ניהלה בית בושת אקסקלוסיבי שהיה ממוקם בסמוך לחצר הגויים במקדש. לאחר שקיבלה על עצמה את תורתו של ישוע, סגרה את בית העסק הנקלה ושכנעה את מרבית העובדות לקבל את הבשורה ולשנות את דרכיהן; אף-על-פי-כן, הפרושים עדיין נידו אותה והיא חויבה ללכת בשיער פזור - סימן היכר לזונה. אישה בלתי ידועה זו הביאה עמה בקבוקון של משחת גוף מבושמת, נעמדה מאחורי ישוע והחלה למשוך את רגליו בזמן הסעודה, לבכות לרגליו דמעות של הכרת תודה ולנגב אותן בשיער ראשה. כאשר סיימה למשוך את רגליו, המשיכה לבכות ולנשך את רגליו.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

^{147:5.1 (1651.5)} Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

^{147:5.2 (1651.6)} The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

^{147:5.3 (1651.7)} On this particular occasion at Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his

feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

^{147:54 (1652.1)} When Simon saw all this, he said to himself: "This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner." And Jesus, knowing what was going on in Simon's mind, spoke up, saying: "Simon, I have something which I would like to say to you." Simon answered, "Teacher, say on." Then said Jesus: "A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?" Simon answered, "He, I suppose, whom he forgave the most." And Jesus said, "You have rightly judged," and pointing to the woman, he continued: "Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little." And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: "You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven."

^{147:55 (1651.9)} When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, "Who is this man that he even dares to forgive sins?" And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, "Woman, go in peace; your faith has saved you."

^{147:56 (1651.10)} As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: "I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most

שמעון, אשר ראה כל אלה, חשב לעצמו: "אם אכן היה אדם זה נביא, היה רואה מי היא ומהי אישה זו אשר מגעת בו; היה יודע שידועה היא לשמצה בחטאיה." ישוע, אשר ידע את שחלף במוחו של שמעון, דיבר אליו ואמר: "שמעון, ברצוני לומר לך דבר מה." ענה שמעון: "דבר, המורה." אז אמר ישוע: "מלווה כספים עשיר הלווה לשניים. אחד מהם היה חייב לו חמש מאות דנריוס והאחר היה חייב לו חמישים. מכיוון שאיש מהם לא יכול היה לשלם, הוא מחל לשניהם על חובם. מה אתה חושב, שמעון, מי מהם אהב אותו יותר?" ענה שמעון, "אני חושב שזה שמחל לו על חוב גדול יותר." ענה לו ישוע, "היטב אמרת," הצביע אל האישה והמשיך: "שמעון, התבונן היטב באישה זו. נכנסתי לביתך כאורח מוזמן, אך לא הצעתי לי מים לרחוץ את רגלי. אישה אסירת תודה זו רחצה את רגלי בדמעות וניגבה אותם בשערות ראשה. אתה לא נישקת אותי לשלום, אך אישה זו, מאז שנכנסה, לא הפסיקה לנשק את רגלי. אתה לא טרחת למשוח את ראשי בשמן, אך היא משחה את רגלי במשחות יקרות. ומה פשר כל אלה? פשוט שחטאיה נסלחו לה וזה גרם לה לאהוב הרבה. לעיתים, אלה שמקבלים אך מחילה מעטה אוהבים רק מעט." בעודו פונה לאחור לאישה, הוא נטל את ידה, הרים אותה ואמר: "אכן, התחרטת על חטאך והם נמחלו. אל תתייאשי מן היחס הבלתי מתחשב של חבריך; לך ושמחי בשמחת ובקירות מלכות שמים."

שמעון וחבריו לסעודה נדהמו עוד יותר לשמע מילים אלה והחלו להתלחש בינם לבין עצמם, "מיהו זה אשר מעז לסלוח על חטאים?" וכאשר שמע אותם ישוע מתלחשים, הוא נפנה לשלוח את האישה לדרכה ואמר, "לך לשלום, אישה; אמונתך היא שהצילה אותך."

בעת שקמו ישוע וחבריו לעזוב, הוא נפנה לשמעון ואמר: "אני יודע את לבך, שמעון, איך אתה נקרע בין אמונה לספק, איך הפחד והגאווה מסיטים אותך; אך אני נושא תפילה שאתה תבחר באור ותחווה במעמדך שלך בחיים את אותן תמורות עצומות של דעת ורוח אשר בשורת מלכות השמים כבר חוללה בלבה של האורחת הבלתי רצויה והבלתי מוזמנת שלך. ואני מכריז בפניכם כי 'האב' פתח את שערי מלכות השמים בפני כל אלה שביקשו להיכנס באמונה, ושם אדם או קבוצה לא יוכלו לסגור אותם, אף לא בפני הפשוטה שבנשמות או הגדול שבחטאים שבארץ, אם אלה יבקשו בתמימות להיכנס." ישוע, יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן נפרדו מן המארח והצטרפו לשאר

השליחים במחנה שבגן של גת שמנים.

באותו הערב נשא ישוע בפני השליחים דברים ביחס לערכו היחסי של המעמד ביחס לאל ולהתקדמות בהרקה הנצחית לפרדיס. דברים אלה נזכרו לזמן רב. אמר ישוע: "ילדי, אם אכן קיים קשר חי ואמתי בין הילד 'לאב', וודאי הוא שהילד יתקדם בהתמדה אל עבר האידיאלים של 'האב'. אכן, בתחילה תהיה התקדמות הילד איטית ויחד עם זה בטוחה. לא מהירות התקדמותכם היא החשובה, אלא וודאותה. מה שתשיגו בפועל איננו חשוב כמו העובדה שאתם מתקדמים בכיוון האל. מה שאתם הופכים להיות מדי יום ביומו חשוב עד לאין שיעור יותר ממה שאתם היום.

"אישה זו, שעברה תמורה ושחלק מכם ראה היום בביתו של שמעון, מצויה כעת ברמה נמוכה הרבה יותר מזו של שמעון וחבריו הטובים; אך בעוד הפרושים הללו עסוקים בהתקדמות כוזבת, משלים עצמם ונעים במעגלים חסרי משמעות של טקסים ותפילות, אישה זו באמת ובתמים יצאה למסע הארוך ורב המאורעות של החיפוש אחר האל, ואת הנתיב שלה אל עבר השמים לא חוסמים הגאווה הרוחנית והסיפוק העצמי המוסרי. מבחינה אנושית, האישה רחוקה הרבה יותר מן האל משמעון, אך הנשמה שלה מצויה במגמת התקדמות; היא בדרכה אל עבר מטרת הנצח. באישה זו טמונות כיום אפשרויות רוחניות כבירות לעתיד. חלק מכם אינם מצויים כיום בפועל ברמות גבוהות של נשמה ורוח, אך אתם מתקדמים אל האל מדי יום במעלה הדרך החיה, דרך האמונה. בכל אחת ואחד מכם טמונות אפשרויות כבירות לעתיד. מוטב להיות בעלי אמונה קטנה אך חיה וצומחת מאשר בעלי אינטלקט כביר, עמוס בחכמת עולם מתה ונעדר אמונה רוחנית."

יחד עם זאת, ישוע הזהיר את שליחיו מפני טיפשותו של ילד האל אשר מתיימר לנצל את אהבת 'האב'. הוא הכריז 'שהאב' שבשמים איננו הורה רפה או נרפה, איננו הורה שסובל בטיפשות את מעשי הילד ולעולם לא יקל בחטא או יסלח לחוסר האחריות. הוא הזהיר את מאזיניו לבל יפרשו את תיאוריו אודות 'האב' ויחשבו כי האל דומה לאותם הורים לא-חכמים, הורים סלחנים יתר על המידה אשר נמנים על הפוזרים שבארץ שתורמים להידרדרותם המוסרית של ילדיהם המפוזרים, ואשר בכך וודאי תורמים ישירות לפשעי ילדיהם ולהידרדרותם. אמר ישוע: "אבי לא יסבול ולא יתמוך במעשי ובמנהגי ילדיו שמובילים להרס עצמי ומחסלים כל סיכוי לצמיחה מוסרית והתקדמות רוחנית. בעיני האל, כל מנהגי החטא הללו הינם כתועבה."

flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance." And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:57 (1653:1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: "My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father's ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:58 (1653:2) "This transformed woman whom some of you saw at Simon's house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief."

147:59 (1653:3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an

abomination in the sight of God."

^{147:5.10 (1653.4)} Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

^{147:6.1 (1653.5)} The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

^{147:6.2 (1654.1)} The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

^{147:6.3 (1654.2)} Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence

בטרם עזבו ישוע ושליחיו בדרכם חזרה לכפר נחום, ישוע השתתף בסעודות ובפגישות פרטיות-למחצה רבות אחרות, הן עם אנשי המעמדות הגבוהים והן עם הנמוכים, הן עם עשירי ירושלים והן עם ענייה. ואכן, רבים מהם הפכו למאמינים בבשורת המלכות והוטבלו לאחר מכן בידי אבנר ועמיתיו, אשר נותרו מאחור והמשיכו לקדם את ענייני המלכות בירושלים וסביבותיה.

6. שבים לכפר נחום

בשבוע האחרון של אפריל, יצאו ישוע והשניים עשר מן המטה בבית עניא, שליד ירושלים, ועשו את דרכם חזרה לכפר נחום דרך יריחו ועמק הירדן.

הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת של היהודים נפגשו בסתר פעמים רבות על-מנת להחליט כיצד לנהוג בישוע. כולם הסכימו שנדרש לעצור אותו מלהמשיך ללמד, אך לא הצליחו להסכים כיצד. הם קיוו שהרשויות האזרחיות יפטר ממנו כפי שהורדוס נפטר מיוחנן, אך גילו שהממונים הרומים לא הוטרדו מן האופן בו התנהל ישוע. ולכן, בפגישה שנערכה יום לפני שעזב ישוע לכפר נחום הוחלט שהוא יעצר באשמה דתית ויועמד לדין בפני הסנהדרין. משום כך, הוסמכה קבוצה סודית בת ששה מרגלים לעקוב אחר ישוע, לצפות במעשיו ולהאזין לדבריו, והתבקשה לשוב לירושלים ולדווח על כל אלה לאחר שיאספו די ראיות לכך שעבר על החוק וחילל את הקודש. ששת היהודים הללו הצטרפו ביריחו לחבורת השליחים, בת כשלושים החברים, הסתפחה למשפחת חסידי ישוע בתואנה שביקשו להפוך לתלמידים ונצמדו לקבוצה עד לתחילת מסע ההטפה השני שלה בגליל; או אז שבו שלושה מהם לירושלים לעל-מנת לדווח לכוהנים הראשיים ולסנהדרין.

פטרוס הטיפ באוזני ההמונים שהתקבצו במעבר הירדן, ולמחרת עלו במעלה הנהר לעבר חמתן. הם ביקשו להמשיך ישר לכפר נחום, אך בשל ההמון שהתקבץ נותרו הם והטיפו, לימוד והטבלו במשך שלושה ימים. הם לא המשיכו בדרכם הביתה עד לבוקר יום השבת, הראשון במאי. המרגלים מירושלים היו בטוחים שהנה נמצאה האשמה הראשונה כנגד ישוע – חילול שבת – משום שלכאורה התכוון לצאת לדרך בשבת. אך הם נועדו לאכזבה, משום שממש לפני היציאה קרא ישוע לאנדראס והנחה אותו באוזני כולם לצעוד רק כאלף מטרים, המרחק שעל-פי הנהג המותר לצעוד בשבת.

and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

^{147:64 (1654:3)} But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: "Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease." And then said Jesus to the accusers: "You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath."

^{147:65 (1655:1)} The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

^{147:66 (1655:2)} Jesus' antagonism to the Jewish

אך המרגלים לא נדרשו להמתין הרבה להזדמנות להאשים את ישוע ועמיתיו בחילול שבת. עת חלפה החבורה בדרך צרה, אשר משני צדיה התנוודו שיבולי החיטה בשלים כמטחווי יד, הושיטו כמה מן השליחים הרעבים את ידיהם, קטפו את הגרעינים ואכלו מהם. ההולכים בדרך נהגו לקטוף גרעיני חיטה למאכל בדרכם, ולכן לא בכך כל דופי. אך המרגלים נתפשו למעשה כאמתלה לתקוף את ישוע. כאשר ראו את אנדרס ממולל את החיטה בידו, הלכו ושאלו אותו: "האם לא תדע שאסור לקטוף ולמולל את החיטה בשבת?" ענה להם אנדרס: "אך רעבים אנו ומוללנו רק די צרכינו; ממתי זהו חטא לאכול חיטה בשבת?" אך הפרושים השיבו: "אין איסור על אכילה, אך לקטוף ולמולל זהו חילול שבת; וודאי 'המאסטר' יסכים שכן הדבר." אמר אז אנדרס: "אך אם אין איסור לאכול את הגרעינים, וודאי שלעיסתם, אותה תתירו, מהווה לא פחות עבודה מלמולל אותם ביד; למה תתעסקו בזוטות?" כאשר אנדרס רמז לכך שהם עוסקים בזוטות, הם נעלבו, רצו לישוע, שדיבר עם מתי, ומחו בפניו. אמרו: "ראה, 'מאסטר', שליחך מחללים את השבת; הם קוטפים את גרעיני החיטה וממוללים אותם בידיהם. בטוחים אנו שתאסור עליהם לעשות כן." ענה אז ישוע למאשימים: "אתם אכן חרדים למצוות, וראוי שתזכרו ותשמרו על קדושת השבת; אך הלא קראתם את אֲשֶׁר עָשָׂה דָּוִד כְּאֲשֶׁר רָעַב הוּא וְאֶנְשָׁיו, אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וַיֹּאכַל אֶת לֶחֶם הַפָּנִים אֲשֶׁר אֵינּוּ מִתֵּר לֹו וְלֶאֱנָשָׁיו לֶאֱכֹל רַק לְכוּהֵנִים לְבָדֶם? דָּוִד אֵף חִילַק אֶת הַלֶּחֶם לְמַלְוָיו. וְהֲלֹא קִרְאתֶם בַּתּוֹרָה כִּי בַשְּׁבָתוֹת יִחַלְלוּ הַכוּהֵנִים אֶת הַשְּׁבֶט בַּמִּקְדָּשׁ וַאֲיֵן לָהֶם עוֹוֹן? וְהֲאֵם בְּטֵרֵם תִּשְׁקַע הַשֶּׁמֶשׁ לֹא אֲרָאָה אֶתְכֶם אוֹכְלִים מִן הַצִּידָה שֶׁהַבָּאֵתֶם? אֲנִשִּׁי הַטּוֹבִים, טוֹב תַּעֲשׂוּ אִם תִּקְנֹאוּ לִשְׁבַת אֲךָ טוֹב מִכִּי תַעֲשׂוּ אִם תִּדְאֹגוּ לְשִׁלּוּמָם וְרוּחוֹתֶם שֶׁל רַעִיכֶם. אֲנִי מְכַרִּיז כִּי הַשְּׁבֶט נֹעֵדָה לָאָדָם וְלֹא נֹעֵד הָאָדָם לִשְׁבַת. וְאִם אַתֶּם כָּאֵן עֲמָנוּ וְתִסְכִּיתוּ לְדַבְרִי, אֲכַרִּיז גַּם כִּי 'בֶּן הָאָדָם' הוּא גַּם אֲדֹן הַשְּׁבֶט."

הפרושים הוכו בתדהמה והתבלבלו ממילות התבונה והחכמה שלו. למשך כל שאר היום נותרו שקטים ולא העזו לשאול כל דבר נוסף.

התנגדותו של ישוע למסורות ולשעבוד

הטקסי של היהודים הייתה תמיד חיובית. היא התבטאה בדמות מה שעשה ולמה שנתן תוקף. 'המאסטר' לא בזבז זמן על התנגדויות שליליות. הוא לימד שכל היודע את האל יכול ליהנות מן החירות של חיים ללא האשליה עצמית של מתירנות החטא. אמר ישוע לשליחים: "אנשים, בורכתם אם האמת מאירה אתכם ואתם באמת יודעים מה אתם עושים; אך אם לא תדעו את דרך האל, לא שפר עליכם המזל, וכבר נמצאתם מפירים את החוק."

traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: "Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law."

7. בחזרה בכפר נחום

בערך בצהרי היום של יום שני, ה-3 במאי, הגיעו ישוע והשניים עשר לבית ציידה, אליה הפליגו מטריכאה. הם הפליגו על-מנת להתחמק מכל אלה שנלוו אליהם. אך כבר למחרת היום, כולם, לרבות המרגלים מירושלים, מצאו את ישוע.

בערב יום שלישי, בעת שישוע ערך כמנהגו שיעור של שאלות ותשובות, אמר לו מנהיגם של ששת המרגלים: "היום שוחחתי עם אחד מתלמידיו של יוחנן שמשתתף כעת בשיעור שלך, ולא הצלחנו להבין מדוע לעולם לא תצווה על תלמידך לצום ולהתפלל כשם שאנחנו הפרושים צמים וכפי שצווה יוחנן על חסידיו." ענה תוך שהוא מתייחס לדברים שאמר יוחנן, ענה ישוע: "איך יוכלו בְּנֵי הַחֲפָה לִצְוֹם בְּעוֹד הַחֲתָן עִמָּהֶם? כֹּל יְמֵי הַיּוֹת הַחֲתָן עִמָּהֶם לֹא יוֹכְלוּ לִצְוֹם. הִנֵּה יָמִים בָּאִים וְלִקַּח מֵאַתֶּם הַחֲתָן וְאַזְ יִצְוֶנוּ וְיִתְפַּלְלוּ בַּיָּמִים הָהֵם. טַבְעִי שֶׁבְּנֵי הָאוֹר יִתְפַּלְלוּ, אֲךָ הַצּוֹם אֵינֶנוּ חֹלֵק מִבְּשׁוֹרֵת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. זָכְרוּ כִּי אֵין אָדָם תּוֹפֵר טָלָאִי בְּדֹחַשׁ עַל שְׁמֵלָה בְּלֵה כִּי אִם כֵּן יִנְתֵּק מִלֵּוֹ הַחֲדָשׁ מִן הַבִּלָּה וְיִתְרַחֵב הַקָּרֶעַ. וְאֵין אָדָם נֹתֵן יַיִן חֲדָשׁ בְּנִיאוֹת בָּלִים כִּי אִם כֵּן יִבְקַע הַיַּיִן הַחֲדָשׁ אֶת הַנִּיאוֹת וְהַיַּיִן יִשְׁפָּךְ וְהַנִּיאוֹת יִאֲבְדוּ. הַחֹכֵם נוֹתֵן יַיִן חֲדָשׁ בְּנִיאוֹת חֲדָשִׁים. וּמִשּׁוֹם כֵּן, בַּחֲכָמָה נוֹהֲגִים תִּלְמִידֵי וְלֹא יִשְׁלְבוּ בַּבְּשׁוֹרֵת הַמַּלְכוּת הַחֲדָשָׁה יוֹתֵר מִדֵּי מִן הַסֹּדֵר הַיֵּשֵׁן. אַתֶּם, שְׂאִיבֵדֵת אֶת מוֹרִיכֶם, טוֹב תַּעֲשׂוּ אִם תִּצְוֶנוּ מַעַת לַעֲת. וְאִךָ אִם צִוּוּ מִשָּׁה עַל הַצּוֹם, בַּמַּלְכוּת הַקָּרֶבָה יִחוּ בְּנֵי הָאֵל חִירוֹת מִכָּל פֶּחַד וְאֶת שְׂמַחַת רוּחַ אֱלֹהִים." וְכַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ דְּבָרִים אֵלֶּה, נִיחַמוּ תִּלְמִידֵי שֶׁל יוֹחָן וְאֵילוּ הַפְּרוּשִׁים הַתְּבַלְבְּלוּ עוֹד יוֹתֵר.

אז המשיך 'המאסטר' והזהיר את מאזיניו לבל יחשבו שראוי להחליף בתורה חדשה את כלל המסורות הנושנות. אמר ישוע: "יש להותיר על כנו את הישן והאמתי וכן לדחות את החדש הכוזב. אך אֲזָרוּ אֹמֵץ וְקִבְּלוּ אֶת הַחֲדָשׁ שֶׁגַם

7. BACK IN CAPERNAUM

^{147:7.1 (1655:3)} It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Bethsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

^{147:7.2 (1655:4)} On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: "I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers." And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: "Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit." And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

^{147:7.3 (1656:1)} Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: "That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but

אמתי. זכרו את הכתוב: 'אל תיטוש חבר וותיק מפני חדש שאינו משתווה לו. חבר חדש כיין חדש הוא; לכשיתיישן, שתה ממנו בהנאה.'"

false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: 'Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.'

8. שמחת הטיב הרוחני

באותו הלילה, הרבה לאחר שהמאזינים הרגילים פרשו, המשיך ישוע ללמד את שליחיו. הוא החל שיעור מיוחד זה בציטוט של הנביא ישעיהו:

"למה תצומו? למה תענו נפשותיכם ותמצאו חפץ בדיכוי ובאי הצדק? הן לריב ומצה תצומו, ולהפכות באגרף רשע. לא תצומו כיום, להשמיע במרום קולכם."

"הכזה, יהיה צום אבחרהו - יום ענות אדם נפשו? הלכף כאגמן ראשו, וישק ואפר יציע? הלזה תקרא צום ויום רצון ליהוה? הלא זה, צום אבחרהו: פתח חרצבות רשע, התר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו? הלא פרס לרעב לחם, ועניים מרודים תביא בית? כי אראה ערם וקסיתו."

"אז יבקע כשחר אורך, וארכתך מהרה תצמח. והלך לפניך צדקך, כבוד יהוה יאספך. אז תקרא ויהוה יענה; תשוע - ויאמר הנני. כל זאת יעשה אם תסיר מתוך מוטה, שלח אצבע ודבר און. 'האבי מבקש כי תפק לרעב נפשך, ונפש נענה תשביע; וזרח בחשך אורך, ואפלתך כצהרים. ונחך יהוה, תמיד, והשביע בצחצחות נפשך, ועצמתך יחליץ. והיית כגן חוה, וכמוצא מים אשר לא יכבו מימיו. ובנו ממך חרבות עולם, מוסדי דור ודור תקומם; וקרא לך גדר פרך, משבב נתיבות לשבת."

עמוק לתוך הלילה המשיך ושטח ישוע באוזני שליחיו את האמת כי אמונתם היא אשר תבטיח את מקומם במלכות, בהווה ובעתיד, ולא עינוי הנפש והצום. הוא האיץ בשליחים לחיות, לכל הפחות, על-פי האידאליים של הנביאים שמקדם והביע תקווה שיצליחו להתקדם אפילו

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

^{147:81 (1656:2)} That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

^{147:82 (1656:3)} "Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

^{147:83 (1656:4)} "Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

^{147:84 (1656:5)} "Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell."

^{147:85 (1656:6)} And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old

מעבר לאידאליים של ישעיהו והנביאים שקדמו לו.
הוא סיים את דבריו באותו לילה באומרו: "לו
תגדלו בחסד הודות לאמונה החיה שיודעת
כעובדה שאתם בני האל, ובה בעת מכירה בכל
אדם כאח."

בשתיים לפנות בוקר סיים ישוע את דבריו
ואיש איש פרש למשכבו.

and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: "Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother."

^{147:8.6 (1666.7)} It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

מסמך 148. הכשרת האוונגליסטים בבית צידה

149 ⇨

הספר של אורנטיה

147 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 148

הכשרת האוונגליסטים בבית צידה

סעיפים

מבוא

1. בית ספר חדש לנביאים
2. בית החולים בבית צידה
3. עסקי 'האב'
4. רוע, חטא ועוון
5. תכלית העינוי
6. אי ההבנה ביחס לסבל - הדרשה על איוב
7. האיש וידו היבשה
8. השבוע האחרון בבית צידה
9. ריפוי המשותק

מבוא

בתקופה שבין ה-3 במאי ל-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה, שהו ישוע וקבוצת השליחים בבית משפחת זבדיה שבבית צידה. במהלך חמשת חודשי העונה היבשה תוחזק על החוף, בסמוך לבית זבדיה, מחנה עצום אשר הורחב עד מאוד על-מנת לאכלס את משפחתו ההולכת וגדלה של ישוע. במחנה שעל החוף שהתה אוכלוסייה שונה ומגוונת שהתחלפה כל הזמן וכללה מחפשי-אמת, מועמדים לריפוי, וחסידי סקרנים. מספרם נע בין חמש מאות לאלף וחמש מאות. ככלל, היה זה דוד זבדיה שפיקח על עיר האוהלים, וסייעו בעדו התאומים לבית חלפי. המחנה היה אות ומופת לניקיון ולהתנהלות כללית. מגוון החולים הופרדו ובודדו והיו תחת פיקוחו של רופא-מאמין מסוריה בשם אלמן.

במהלך תקופה זו יצאו השליחים לדוג לפחות יום אחד בשבוע ומכרו את השלל לדויד, למאכל תושבי המחנה שעל החוף. את התמורה

PAPER 148

TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering — Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

INTRODUCTION

^{148:01 (1657.1)} FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

^{148:02 (1657.2)} Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling their catch to David for consumption by the seaside

העבירו לקופת הקבוצה. השניים עשר הורשו לבלות שבוע אחד בחודש עם חבריהם או בני משפחתם.

ואף כי אנדראס המשיך לנהל את פעילויות השליחים, היה זה פטרוס אשר עמד בראש בית הספר של האוונגליסטים. מדי בוקר לימדו כל השליחים, איש בתורו, את קבוצות האוונגליסטים והתלמידים לימדו את הקהל בשעות אחר הצהריים. חמישה ערבים בשבוע, לאחר ארוחת הערב, ערכו השליחים שיעורים לאוונגליסטים. פעם אחת בשבוע עמד ישוע בראש מפגש השאלות, וענה על כל השאלות שעדיין לא נענו באותו שבוע.

במשך חמישה חודשים, חלפו דרך המחנה הזה כמה אלפים. לעיתים תכופות, ניתן היה למצוא מתעניינים מכל קצוות האימפריה הרומית ואף ממחוזות ממזרח לנהר הפרת. הייתה זו התקופה הארוכה והמסודרת ביותר בה לימד 'המאסטר'. בתקופה זו, בילתה משפחתו הקרובה של ישוע את רוב זמנה הזה בכנא או בנצרת.

בניגוד למשפחת השליחים, המחנה לא התנהל באופן שיתופי. דוד זבדיה ניהל את עיר האוהלים באופן שאפשר לה לקיים את עצמה, ואף-על-פי-כן, איש לא סורב. המחנה המשתנה תדירות היה חיוני ממפעל הכשרת האוונגליסטים של פטרוס.

encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

^{148:0.3 (1657:3)} While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

^{148:0.4 (1657:4)} In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

^{148:0.5 (1657:5)} The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. בית ספר חדש לנביאים

וועדת הקבלה לבית הספר לאוונגליסטים הורכבה מפטרוס, יעקב ואנדראס. על תלמידיו של בית ספר חדש זה לנביאים נמנו נציגים מכל הגזעים והאומות של העולם הרומי והמזרח, ואפילו מהודו הרחוקה. בית הספר התנהל לפי תכנית של לימוד ועשייה. מה שלמדו התלמידים בבוקר הם לימדו את הקהל שהתקבץ בשעות אחר הצהריים על החוף. לאחר ארוחת הערב הם דנו באופן לא פורמלי בלימודי הבוקר ובמה שלימדו אחר הצהריים.

כל אחד מן השליחים המורים לימד את נקודת השקפתו האישית על בשורת המלכות. הם לא התאמצו ללמד באופן דומה; לא הייתה שיטה סטנדרטית או ניסוח דוגמטי של דוקטרינה. ואף כי כולם לימדו את אותה האמת, כל שליח הציג את הפירוש האישי שלו לתורת 'המאסטר'. ישוע תמך בהצגה מגוונת זו, של התנסות אישית בענייני המלכות, ובמפגש השאלות השבועי שלו הביא לכדי תיאום והרמוניה בין כל נקודות ההשקפה השונות הללו על הבשורה. על-אף החופש הניכר שניתן להם בנושאי שיטות ההוראה, היה זה שמעון פטרוס שנטה להשתלט

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

^{148:1.1 (1657:6)} Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

^{148:1.2 (1658:1)} Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unflinchingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of

על התיאולוגיה של בית הספר של האוונגליסטים. לאחר שמעון, השפעתו האישית של יעקב זבדי הייתה הגדולה ביותר.

למעט אבנר ושליחיו של יוחנן, שבעים המורים והמטיפים לבשורה שהוסמכו לאחר מכן יצאו משורות מאה ויותר האוונגליסטים שהוכשרו על החוף בחמשת החודשים הללו. בית הספר של האוונגליסטים לא היה שיתופי באותה המידה בה השניים עשר חלקו את הכול.

ואף כי האוונגליסטים הללו לימדו והטיפו לבשורה, הם לא הטבילו מאמינים עד לאחר שמונו והוסמכו בידי ישוע כשבעים שליחיה של הבשורה. רק שבעה מבין ההמונים שנרפאו כאן בסצינת הריפוי שהתרחשה בסמוך לשקיעה הצטרפו לשורות תלמידי האוונגליסטים. בן האציל של כפר נחום נמנה על שורות משרתי הבשורה של בית הספר של פטרוס.

2. בית החולים בבית צידה

כחלק מן המחנה שעל החוף, במשך ארבעה חודשים ארגנו וניהלו אלמן, הרופא הסורי, ועשרים וחמש הנשים ושניים עשר הגברים שסייעו בעדו את מה שניתן להחשיב כבית החולים הראשון של המלכות. במרפאה זו, אשר מוקמה במרחק קצר מדרום לעיר האהלים הראשית, הם טיפלו בחולים בהתאם לכל השיטות החומריות הידועות וכן באמצעות שיטות רוחניות של תפילה ועידוד האמונה. ישוע ביקר במחנה החולים לא פחות משלוש פעמים בשבוע ויצר קשר אישי עם כל אחת ואחד מן החולים. ככל הידוע לנו, לא אירעו שום נסים או נפלאות על-טבעיות בקרב אלף החולים אשר יצאו מן המרפאה לאחר שנרפאו או חל שיפור במצבם. על-אף-זאת, רבים מאלה שנהנו מן היחס לא הפסיקו להכריז על כך שישוע ריפא אותם.

הרבה מן המזור שהביא ישוע בסעודו עבור החולים של אלמן אכן דמתה למעשה נסים, אך ההנחיה שקיבלנו גורסת שהיו אלה תמורות של דעת ורוח אותן ניתן לצפות כחלק מן ההתנסות של אנשים בעלי ציפייה, חדורי אמונה, אשר עומדים בקשר קרוב ומעורר השראה עם אישיות חזקה, חיובית ומיטיבה כזו שהסעד שלה מסלק את הפחד ומפוגג את החרדה.

אלמן וחבריו ניסו ללמד את החולים את האמת אודות "דיבוק ברוחות רעות", אך נחלו הצלחה מועטה בלבד. האמונה שמחלות גוף ונפש עלולות להיגרם בשל הידיקות של מה שכונה רוח טמאה לדעתו או לגופו של אדם הייתה כמעט נחלת הכלל.

personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

^{148:1.3 (1658:2)} The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

^{148:1.4 (1658:3)} These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

^{148:2.1 (1658:4)} In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

^{148:2.2 (1658:5)} Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

^{148:2.3 (1658:6)} Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or

בכל מגעיו עם החולים, וככל שזה נגע לטכניקת הטיפול או לגילוי סיבות מחלות בלתי ידועות, מילא ישוע אחר ההנחיות שקיבל מאחיו מפרדיס, עמנואל, בטרם יצא למשימת התגשמותו בגוף באורנטיה. אף-על-פי-כן, הרבה מאלה שסעדו את החולים למדו דברים מועילים רבים אגב צפייה באופן בו עורר ישוע את אמונתם וביטחונם של החולים והסובלים.

המחנה פוזר מעט בטרם עת, בשל עלייה במקרי התקררות וחום.

3. עסקי 'האב'

במהלך כל התקופה, ערך ישוע את התפילה במחנה פחות מתריסר פעמים ורק פעם אחת נשא דברים בבית הכנסת של כפר נחום, בשבת השנייה שלפני עזיבתם למסע ההטפה השני בגליל, יחד עם האוונגליסטים החדשים שזה עתה הוכשרו.

מאז ההטבלה שלו, לא בילה 'המאסטר' זמן כה רב לבדו, כמו בתקופה זו, תקופת הכשרת האוונגליסטים בבית צידה. כל אימת שאחד השליחים העז לשאול את ישוע מדוע שהה זמן כה רב הרחק מקרבתם, הוא תמיד היה עונה שהוא "עסוק בעסקי 'האב'."

במהלך תקופות ההיעדרות הללו, נלוו לישוע שליח אחד או שניים בלבד. הוא שחרר זמנית את פטרוס, יעקב ויוחנן מתפקידם כבני לווייתו האישיים על-מנת שיכולו להשתתף בתהליך הכשרתם של המועמדים החדשים להימנות על האוונגליסטים, אשר מנו מעל מאה. כאשר ביקש 'המאסטר' לעלות לגבעות ולעסוק בעסקי 'האב', הוא נהג לבקש מאחד או שניים מן השליחים שהיו פנויים באותה העת להתלוות אליו. וכך, כל אחד מן השניים עשר זכה להזדמנות לבלות בקרבתו של ישוע.

אף כי עובדה זו לא התגלתה לצורך מסמכים אלה, הנחו אותנו להסיק כי במהלך תקופות התבודדות שלו בגבעות נמצא 'המאסטר' בקשר ניהולי וישיר עם רבים ממנהליו הראשיים של היקום. בערך מאז הטבלתו, הפך במועד ריבון זה של יקומנו, אשר התגשם בגוף, ליותר ויותר פעיל בניהול היבטים מסוימים ביקום. אנו תמיד סברנו, כי בדרך כלשהי אשר לא נגלתה לעמיתיו, הוא עסק במהלך השבועות הללו, בהן עסק פחות בענייני הארץ, בהנחייתן של אותן הוויות רוחניות תבוניות אשר הופקדו על ניהולו של יקום עצום בממדיו, וכי ישוע בן האנוש בחר לכנות פעילות זו שלו כחלק "מעיסוקו בעסקי 'האב'".

body of the afflicted person was well-nigh universal.

^{148:24 (1659:1)} In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

^{148:25 (1659:2)} The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER'S BUSINESS

^{148:31 (1659:3)} Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

^{148:32 (1659:4)} Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was "about the Father's business."

^{148:33 (1659:5)} During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

^{148:34 (1659:6)} It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe,

and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

^{148:35 (1659:7)} Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

פעמים רבות, כאשר ישוע היה לבדו במשך שעות אך שני השליחים היו בסמוך, אף כי לא שמעו אותו מדבר כלל הם ראו את תווי פניו משתנים במהירות ובמגוון צורות. הם גם לא הבחינו בשום מופע נראה לעין של הוויות שמימיות אשר ייתכן ועמדו בקשר עם 'המאסטר', כפי שחלקם אכן ראה בפעם אחרת, מאוחר יותר.

4. רוע, חטא ועוון

ישוע נהג לבלות שני ערבים בשבוע בשיחות מיוחדות ופרטיות עם יחידים שביקשו לשוחח עמו ועשה כן בפינה חבויה ומוגנת בגינה של זבדיה. באחת משיחות הערב הפרטיות הללו, שאל תומאס את 'המאסטר' את השאלה הבאה: "מודע נחוץ לאדם להיוולד מחדש מן הרוח על-מנת להיכנס בשערי מלכות? האם לידה מחדש נדרשת על-מנת לחמוק מן הרשע? 'מאסטר', מהו רוע?" כאשר שמע ישוע את השאלות הללו, אמר לתומאס:

"אל תשגה ותבלבל את הרוע עם האחד הרשע, או ליתר דיוק עם אותו אחד שעוול. אותו האחד אשר תכנו הרשע הינו בן האהבה-העצמית, המנהל בכיר אשר התמרד ביוזעין כנגד שלטון 'אבי' ושלטון 'בניו' הנאמנים. אך את מורדי החטא הללו כבר דיכאתי. תן דעתך בבהירות לגישות השונות הללו כלפי 'האב' ויקומו. לעולם אל תשכח את החוקים הבאים הנוגעים לרצונו של 'האב':

"רוע הינו הפרה בלתי מודעת או בלתי-מכוונת של חוק אלוהי, של רצון 'האב'. באותה המידה, רוע הינו מידת אי השלמות שבה אנו מצייתים לרצונו של 'האב'.

"חטא הינו הפרה מודעת, ביוזעין ובמכוון של חוק אלוהי, של רצון 'האב'. חטא הינה מידת חוסר הנכונות שלנו להיות מוכוונים באופן אלוהי ומנוחים רוחנית.

"עוול הינו הפרה מכוונת, נחושה ומתמדת של חוק אלוהי, של רצון 'האב'. עוול הינה מידת הדחייה המתמשכת של תכניתו האוהבת של 'האב' להישרדות האישיות ושל סעד הגאולה הרחום של 'הבן'.

"מטבע הדברים, לפני הלידה מן הרוח, נתון בן התמותה לחסדן של נטיות רוע אינהרנטיות, אך התנהגות טבעית ובלתי מושלמת זו אינה מהווה חטא או עוול. בן התמותה רק החל את הרקעתו הארוכה למושלמות 'האב' בפרדיס. האדם הלא מושלם או החלקי מטבעו אינו חוטא. אכן, האדם נתון לרוע, אך לא יחשב בשום מובן

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

^{148:41 (1659:8)} It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

^{148:42 (1660:1)} "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

^{148:43 (1660:2)} "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

^{148:44 (1660:3)} "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

^{148:45 (1660:4)} "Iniquity is the wilful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father's will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father's loving plan of personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

^{148:46 (1660:5)} "By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed

שהוא לבנו של האחד הנשע אלא אם בחר במכון וביועין בדרכי החטא ובחיי העוול. הרוע הוא חלק אינהרנטי בסדר הטבעי של העולם הזה, אך החטא הינו גישה מרדנית מודעת אשר הובאה לעולם הזה בידי אלה שנפלו מאור הרוח לחשיכה הגדולה.

“אותך, תומאס, בלבול הדוקטרינות של היוונים ושגיאותיהם של הפרסים. איך מבין את היחסים שבין הרוע והחטא משום שאתה סבור כי אנושות החלה את דרכה על-פני האדמה עם אדם, המושלם, והחטא הוא שדרדר אותה למעמדה הבזוי בהווה. אך מדוע זה תסרב להבין את משמעות הכתוב על קין, בנו של אדם, אשר הלך לארץ נוד ולקח לו שם אישה? ומדוע זה תסרב לפרש את משמעות הכתוב אשר מתאר את בני האל אשר לקחו לעצמם נשים בנות האדם?”

“אכן, טבע האדם רע מיסודו, אך האדם אינו בהכרח חוטא. הלידה מחדש – הטבילה ברוח – נחוצה על-מנת להיגאל מן הרוע ולהיכנס בשערי מלכות שמים, אך דבר מכל אלה לא מפחית כהוא זה מן העובדה שהאדם אכן הינו בנו של האל. נוכחותו האינהרנטית של פוטנציאל לרוע אף איננה מעידה על כך שהאדם מרוחק באופן מסתורי מן ‘האב’ שבשמים ומשום כך נדרש הוא, כזר או כילד חורג, לבקש מן ‘האב’ שיאמץ אליו באופן חוקי. כל הרעיונות הללו מקורם, בראש ובראשונה, מאי ההבנה שלך את ‘האב’, ושנית, בשל בורותך ביחס למקורו, טיבו ויעודו של האדם.

“היוונים, כמו גם אחרים, לימדו אותך שהאדם יורד בהתמדה משלמות גדולתו האלוהית אל עבר החידלון והשמד; ואילו אני באתי להראות שעת ייכנס בשערי המלכות, האדם ירקייע בוודאי מעלה לאל ולשלמות האלוהית. כל הווייה אשר עדיין אינה דבקה לגמרי באידאלים האלוהיים והרוחניים של רצונו הנצחי של ‘האב’ אכן רעה בפוטנציאל, אך הוויות שכאלה אינן חוטאות כלל ועיקר וקל וחומר אינן עוולות.

“תומאס, האם לא קראת בתורה, שם כתוב: ‘בנים אתם לאדוני אלהיכם.’ ‘אני אהיה לו לאב, והוא יהיה לי לבן.’ ‘כי בחרתי בו לי לבן, ואני אהיה לו לאב.’ ‘הביאי בני מרחוק, ובנותי מקצה הארץ; כל הנקרא בשמי, ולקבודי בראתי.’ ‘אתם בני האלוהים החיים.’ ‘כי כל אשר רוח אלוהים ינהגם בני אלוהים המה.’ ובעוד קיים חלק חומרי מן האב שבארץ בלדו, אף קיים חלק רוחני מן ‘האב’ שבשמיים בכל אחד מבניו, בני אמונת המלכות.”

כל אלה ויותר דיבר ישוע לתומאס, והרבה מזה הבין השליח, אף כי ישוע הזהיר אותו “לבל

subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:47 (1660:6) “You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man’s present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?”

148:48 (1660:7) “Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:49 (1660:8) “The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father’s will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4:10 (1661:1) “Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: ‘You are the children of the Lord your God.’ ‘I will be his Father and he shall be my son.’ ‘I have chosen him to be my son — I will be his Father.’ ‘Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.’ ‘You are the sons of the living God.’ ‘They who have the spirit of God are indeed the sons of God.’ While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom.”

148:4:11 (1661:2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended,

זכיר זאת לאחרים בטרם אשוב 'לאב'. ואכן, תומאס לא הזכיר את דבר השיחה עד לאחר שעזב 'המאסטר' את העולם.

although Jesus admonished him to "speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father." And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. תכלית העינוי

באחת מן השיחות הפרטיות האחרות מסוג זה, בגן, שאל נתנאל את ישוע: "'מאסטר', אף כי אני מתחיל להבין מדוע אתה מסרב לרפא את כולם ללא הבחנה, אני עדיין לא מבין מדוע 'האב' האוהב שבשמים מתיר לכל כך הרבה מילדיו שבארץ להתענות כל כך." השיב 'המאסטר' לנתנאל ואמר:

"אתה, נתנאל, כמו רבים אחרים, עומדים ותוהים משום שאינכם מבינים כיצד הופרע הסדר הטבעי של העולם הזה פעמים רבות כל כך בשל הרפתקאות החטא של מורדים מסוימים, אשר מרדו ברצון 'האב'. באתי אני להתחיל ולהחיל סדר בכל אלה. ואולם יידרשו עידינים רבים בטרם ישוב חלק זה של היקום לנתיבי העבר, כך ישתחררו ילדי האדם ממשא החטא והמרד העודף. רק נוכחותו של הרוע הכרחית כמבחן להרקעתו של האדם – החטא איננו נדרש להישרדות.

"אך ראוי שתדע, בני, כי 'האב' אינו מענה במתכוון את ילדיו. כתוצאה מסירובו העיקש של האדם לצעוד בדרכים הטובות, דרכי רצון האל, מביא הוא על עצמו עינוי בלתי-נחוץ. ואף כי ברוע מצוי הפוטנציאל לעינוי, הרבה ממנו נגרם בשל החטא והעוול. בעולם הזה התרחשו מאורעות רבים יוצאים מגדר הרגיל, ואין להתפלא על כך שאנשי הגות עומדים תמהים אל מול מופעי המכאוב והסבל שמולם. אך בדבר אחד עליך לבטוח: העינוי איננו הדרך בה מעניש 'האב' באופן שרירותי על מעשים רעים. חוסר השלמות והמגבלות הן חלק אינהרנטי מן הרוע; העונש המוטל על החטא הינו בלתי נמנע; לא ניתן לחמוק מתוצאותיו ההרסניות של העוול. לא ראוי לאדם שיאשים את האל בעינוי שהוא תוצאה ישירה מן החיים שבחר הוא עצמו לחיות; ואף לא ראוי לו לאדם להתלונן על אותן התנסויות שהן חלק מן החיים בעולם הזה. 'האב' רוצה שכן התמותה יעמול בהתמדה וברציפות לשיפור מעמדו על-פני האדמה. פעולה נבונה תאפשר לאדם להתגבר על הרבה מן הסבל שבארץ.

"משימתנו שלנו, נתנאל, הינה לסייע לבני האדם לפתור את בעיותיהם הרוחניות ובכך לפנות את דעתם ולאפשר להם להתכונן טוב יותר ולקבל השראה רבה יותר לפתרון בעיותיהם החומריות הרבות. אני יודע על הבלבול שגרמה לך הקריאה בתורה. פעמים רבות מדי נוטה

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:51 (1661:3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: "Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions." The Master answered Nathaniel, saying:

148:52 (1661:4) "Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:53 (1661:5) "But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:54 (1662:1) "Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to

האדם להאשים את האל באחריות לכל מה שהוא, בבורותו, לא מצליח להבין. 'האב' איננו אחראי באופן אישי לכל מה שלא הצלחת להבין. אל תטיל ספק באהבתו של 'האב' רק בשל העובדה שאחד מחוקיו הצודקים והחכמים גרם לך למכאוב משום שהפרת בתמימות או בידועין צו אלוה זה.

"אך אילו היטבת לקרוא בתורה, נתנאל, היית מוצא הנחיות רבות. האם לא תזכור את הכתוב: 'מוסר יהוה, בְּנִי אֵל תִּמְאָס; וְאֵל תִּקְוֶה בְּתוֹכָתוֹ, כִּי אֶת אֲשֶׁר יֵאָהֵב יְהוָה יוֹכִיחַ, וְכָאֵב אֶת בֶּן יִרְצֶה.' כִּי לֹא עֲנָה הָאֵל מִלְּבֹ. טָרָם אֶעֱנֶה, אֲנִי שֹׁגֵג, וְעַתָּה אֲמַרְתָּ שְׁמִרְתִּי. טוֹב לִי כִי עֲבִיתִי לִמְעַן אֶלְמַד חֻקֶּיךָ.' כִּי יָדַעְתִּי אֶת מַכְאִבִּיךָ. מַעֲנֵה אֱלֹהִי קֹדֶם, וּמִתַּחַת זָרַעַת עוֹלָם.' וְיְהִי יְהוָה מְשַׁבֵּב לְדָךְ, מְשַׁבֵּב, לַעֲתוֹת בְּצָרָה.' וְיְהִי יִסְעָדְנוּ, עַל עַרְשׁ דָּוִי; כָּל מְשַׁבֵּב, הַפֹּכֶת בְּחִלּוֹ.' כְּרַחֵם אֲב, עַל בְּנִים רַחֵם יְהוָה, עַל יִרְאִיו. כִּי הוּא יָדַע יִצְרָנוּ; זָכוֹר, כִּי עֶפֶר אֲנִי. 'הִרְפָּא, לִשְׁבֹּרֵי לֵב; וּמִחְבֹּשׁ, לַעֲצוּבֹתֶם.' כִּי הִיִּית מַעוֹז לְדָל מַעוֹז לְאֲבִיוֹן, בְּצָר-לוֹ. מַחֲסֵה מִזָּרֶם צֶל מִחְרָב, כִּי רוּחַ עֲרִיצִים כְּזָרֶם קִיר.' נִתֵּן לִי-עֹף, כָּח, וּלְאִין אוֹנִים, עֲצָמָה יִרְבֶּה.' קִנְיָה רְצוּץ לֹא יִשְׁבֹּר, וּפְשָׁתָהּ כֶּהָ לֹא יִכְבְּנָה.' כִּי תַעֲבֹר בְּמִים אֶתְךָ אֲנִי, וּבִנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ.' שְׁלַחְנִי לְחִבְשׁ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב, לְקַרֵּא לְשֹׁבִיִּים דְּרוֹר, לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים.' הִנֵּה אֲשֶׁרִי אָנוֹשׁ, יוֹכְחֶנּוּ אֱלֹהִים; כִּי לֹא יֵצֵא מֵעֶפֶר אָנוּ.'"

God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

14855 (16622) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. אי ההבנה ביחס לסבל - הדרשה על איוב

באותו הערב, בבית צידה, שאל גם יוחנן את ישוע מדוע כל כך הרבה אנשים שנדמה כי הם חפים מפשע סובלים ממחלות ומעינויים כה רבים. כמענה לשאלותיו של ישוע, ובין דברים רבים אחרים, אמר 'המאסטר':

"אינך מבין, בני, את משמעות הקושי או את תכלית הסבל. האם לא קראת את יצירת המופת של הספרות השמית – את הסיפור המקראי אודות איוב? האם לא תזכור כיצד מתחיל משל נפלא זה בתיאור עושרו החומרי של משגת

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING — DISCOURSE ON JOB

14861 (16623) It was this same evening at Bethsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

14862 (16624) "My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of

האל? וודאי תזכור כי בורך איוב בילדים, בעושר, בכבוד, במעמד, בבריאות ובכל שאר הדברים שבני האדם מעריכים בחיים. בהתאם למסורת העתיקה של בני אברהם, עושר חומרי שכזה היווה הוכחה חותכת לחסד אלוהי. אך רכוש חומרי ושגשוג בן-חלוף אינם מעידים על חסד האל. 'אבי' שבשמים אוהב את העניים כעשירים; הוא לא יישא פני איש.

"ואף כי המפר חוק אלוה יקצור במוקדם או במאוחר את עונשו, ואף כי אדם אכן יקצור את שזרע, ראוי שתדע כי לא תמיד מצוי מקור הסבל האנושי בחטא שקדם לו. איוב וחבריו לא הצליחו למצוא את התשובה הנכונה לקשיים שעמדו בפניהם. ולאור הידוע לכם כעת, וודאי לא תסכימו כי השטן והאל נוהגים כמתואר במשל 'יחודי' זה. ואף כי איוב לא הצליח למצוא דרך הסבל מזה לבעיות האינטלקטואליות שעמדו בפניו ולא הצליח לפתור את הסוגיות הפילוסופיות שהטרידו אותו, הוא אכן נחל ניצחון גדול; אפילו בעת שכל המגנטות התיאולוגיות שלו התמוטטו, הוא הרקיע לגבהים הרוחניים בהם יכול היה לומר בכנות, 'אֶמָאס וְנַחֲמִי', ואז נגאל בגאולה של חזון האל. ולכן, אפילו דרך סבל שלא הבין, הרקיע איוב לגבהים של הבנה מוסרית ותובנה רוחנית על אנושיות. כאשר המשרת המעונה ראה את האל, תחוה נשמתו שלום אלוהים הנִעֲלָה על כָּל שֶׁכֶּל."

"חברו הראשון של איוב, אליפז, האיץ באיש הסובל לעמוד בעוז אל מול תעניתו כפי שדחק באחרים לעשות בימי השפע שלו. אמר מנחם כוזב זה: 'בטח בדתך, איוב; זכור כי בני עוול יענו, ולא הצדיקים. וודאי ראוי אתה לעונש זה, שאם לא כן לא היית מקבלו. הן תדע כי לא האָנוּשׁ מְאֹלָה יִצְדֵּק. רשעים לעולם לא יצלו. הרי טבע האדם לצרותו, ואולי תוכחת האל לטובתך היא.' אין פלא כי איוב לא מצא כלל נחמה בפירוש הזה לבעיית הסבל האנושי."

"ואף כי נסמכה על התיאולוגיה המקובלת של אותם הימים, עצתו חברו השני, בִּלְדָד, הייתה מדכאת אף יותר. אמר בלדד: 'לא יֵעֲתָה האל צֶדֶק. אם-בְּנִיךָ חָטְאוּ לוֹ; וְיִשְׁלַחֲם, בְּיַד פִּשְׁעָם; וּדְאִי חָטְאוּ, שֶׁאִם לֹא כֵן לֹא הִיִּית נִעֲנָשׁ. אִם זֶךְ וְיִשָּׁר, אֶתָּה, כִּי עֲתָה, יַעִיר עָלֶיךָ. רְאוּ שֶׁתִּלְמַד מִנְהַג הָאֵל בָּאֵדָם, כִּי הִכָּל-יִכּוֹל מִשְׁמִיד אֶת הַרְשָׁעִים בְּלִבָּד.'"

"ואז, זכרו כיצד השיב איוב לחבריו, ואמר: 'היטב ידע כי יהוה לא יענני. כיצד יוכל אל צדיק להתעלם מחפותי? אני למד שאיני יכול להיוושע

the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:63 (1663:1) "Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, 'I abhor myself'; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:64 (1663:2) "The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: 'Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.' No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:65 (1663:3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:66 (1663:4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I

מפנייה לכל-יכול. האם לא תוכלו לראות שהאל מתיר לרשעים לרדוף את הטובים? ואדם, כה חלש הוא, מה יוכל לקוות מידי של האל הכול-יכול? האל ברא אותי כפי שאני, וכשיקום עלי, לא אוכל להתגונן. ולמה בראני האל לסבול כך?

"ומי יוכל לקבול על גישתו של איוב אל מול עצת חבריו והאופן השגוי בו תפש את האל? האם לא תראה כי איוב כמה לאל אנושי, כי הוא ביקש להתייחד עם הוויה אלוהית אשר הכירה את מצבו של האדם והבינה את שגם הצדיק נדרש לסבול בחפזו בראשית חייו, בדרכו הארוכה מעלה לפרדיס? משום כך הגיע 'בן האדם' מעם 'האב', לחיות חיים בגוף בשר ודם בכדי שיוכל לסעוד ולנחם את כל אלה שייקראו מעתה ואילך להתענות כאיוב.

"חברו השלישי של איוב, צופר, ניחם אותו עוד פחות באומרו: 'טיפשות מצדך לטעון לצדקתך אל מול עינייך. ואולם, מודה אני כי נפלאות דרכי האל. אולי תימצא תכלית נסתרת לעינייך.' לאחר ששמע את שלושת חבריו, פנה איוב ישירות לאל וביקש את עזרתו, באומרו כי 'אֲדָם, יְלִיד אִשָּׁה, קָצַר יָמִים וְשָׁבַע רָגַז'.

"ואז החלה השיחה השנייה בינו לבין חבריו. אליפז התקשח, ונמלא בהאשמות ובסרקזם. בלדד התרעם על זעפו של איוב על חבריו. צופר שב והציע את מרכולתו המלנכולית. הפעם מאס איוב בחבריו ושוב פנה לאל. הפעם פנה לאל של צדק, בניגוד לאל של חוסר הצדק שתואר בנקודת ההשקפה של חבריו, האל אליו הטיפה גישתו הדתית שלו עצמו. לאחר מכן, מצא איוב נחמה בחיים עתידיים בהם ניתן יהיה לתקן את עוולות הקיום האנושי ביתר צדק. חוסר היכולת להיעזר באדם דחף את איוב לידי האל. אז פרץ בלבו מאבק איתנים בין האמונה לספק. לבסוף, החל האדם הסובל לראות את אור החיים; נשמתו המעונה העפילה לגבהים חדשים של תקווה ואומץ; ואף כי ייתכן וימשיך לסבול ואפילו למות, זועקת כעת נשמתו המוארת את זעקת הניצחון, 'גִּאֲלִי חַי'!

"צדק איוב כאשר קרא תיגר על הדוקטרינה שהאל מעניש ילדים על חטאי אבותיהם. איוב היה תמיד מוכן להודות בצדיקותו של האל, אך הוא כמה להתגלות מרנינת-נשמה של טיבו האישי של הנצחי. וזו משימתנו על-פני האדמה. לא עוד תימנע מבני האדם המעונים נחמת הידיעה של אהבת האל וההבנה של חסד האל שבשמים. ואף כי קול האלוהים הבוקע מן הסערה היה מושג מלא הוד לימים ההם, אתה

am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?"

148:67 (1663:5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:68 (1663:6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:69 (1664:1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:70 (1664:2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of

כבר יודע 'האב' לא מגלה עצמו כך, אלא דובר בתוך לב האדם בקול דממה דקה, לאמור, 'זו הדירה; לכו בה.' האם לא תבין כי האל שוכן בקרבך, והפך למה שאתה על-מנת להפוך אותך למה שהוא!"

ואז סיים ישוע במילים האלה: "'האב שבשמים לא ענה מלבד, ויגה בְּנֵי אִישׁ. האדם סובל, בראש ובראשונה, מתאונות הזמן ומחוסר המושלמות של רוע הקיום הפיזי הבלתי בשל. וכן, לא יוכל לחמוק מתוצאות החטא – הפרתם של חוקי האור והחיים. לבסוף, יקצור האדם את זרעי האון של התמרדותו העיקשת כנגד שלטון הצדק של השמים בארץ. ואולם, סבלו של האדם אינו פרי עונש הצדק האלוהי. האדם יכול לעשות רבות על-מנת להקל על סבלו בארץ, ואכן כך עושה. אחת ולתמיד, היפטר מן האמונה הטפלה שהאל מעניש את האדם כמצוות השטן. לימדו את ספר איוב ותגלו שאפילו אנשים טובים דבקים ברעיונות שגויים רבים אודות האל; וראו כיצד אפילו איוב המעונה מצא נחמה וגאולה למרות רעיונות שגויים אלה. בסופו של דבר, אמונתו פילחה את ענני הסבל וחזתה באור החיים אשר נובע מעם 'האב' כחסד מרפא וכצדקת נצח."

ימים רבים שקל יוחנן בלבו את הדברים הללו. כתוצאה מן השיחה שקיים עם 'המאסטר' בגן, השתנו במובחן כל שארית חייו, ובימים מאוחרים יותר אף פעל רבות על-מנת לשנות את נקודות ההשקפה של השליחים האחרים ביחס למקורם, טיבם ותכליתם של מכאובי האדם. אך יוחנן מעולם לא דיבר אודות שיחה זו עד לאחר עזיבתו של 'המאסטר'.

7. האיש וידו היבשה

שתי שבתות בטרם יצאו השליחים וסגל האוונגליסטים החדש למסע ההטפה השני בגליל, דיבר ישוע בבית הכנסת של כפר נחום על "השמחה שבחיים של צדק." עת סיים ישוע את דבריו, התקבצה סביבו קבוצה גדולה של נכים, פיסחים, חולים ומעונים אשר ביקשה מזור. בקרב אלה היו גם השליחים, רבים מן האוונגליסטים החדשים והמרגלים מטעם הפרושים בירושלים. לכל מקום אליו הלך ישוע (למעט כאשר הסתובב בגבעות ועסק בעסקי 'האב') שם הלכו ששת המרגלים מירושלים.

בעת שישוע עמד ושווח עם האנשים, עודד מנהיג קבוצת המרגלים הפרושים אדם שידו יבשה להתקרב אל ישוע ולשאל אותו אם מותר

God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

^{148:6.11 (1664.3)} Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness."

^{148:6.12 (1664.4)} John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

^{148:7.1 (1664.5)} The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the "Joys of Righteous Living." When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father's business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

^{148:7.2 (1665.1)} The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or

לבקש מזור בשבת או שמא עליו להמתין ולבקש מזור ביום אחר. כאשר ראה ישוע את האדם ושמע את דבריו, הבין שנשלח מטעם הפרושים ואמר: "בוא לכאן ואשאל אותך שאלה. הִישׁ בָּכֶם אָדָם אֲשֶׁר לוֹ כֶּבֶשׂ אֶחָד וְנָפַל בְּבוֹר בְּשַׁבָּת וְלֹא יִחְזִיק בּוֹ וַיַּעֲלֵנוּ? הֲאֵם מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת כֵּן בְּשַׁבָּת?" ענה האדם: "כן, 'מאסטר', מותר לעשות כן בשבת." פנה אז ישוע לכולם ואמר: "אני יודע מדוע שלחתם אדם זה אלי. אתם מבקשים למצוא סיבה להאשים אותי, אם אכן אגלה חסד בשבת. שתיקתכם מעידה על הסכמתכם שהוצאת הכבש האומלל מן הבור אכן מותרת, אפילו בשבת, ואני קורא לכם להעיד כי מותר לעשות טובה בשבת לא רק עבור בעלי החיים אלא גם עבור אנשים. ומה יִקָּר אָדָם מִן הַכֶּבֶשׂ! לֵכֵן אֶכְרִיז כִּי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בְּשַׁבָּת." ובעת שעמדו מולו בדממה, פנה ישוע אל האיש בעל היד שיבשה ואמר לו: "עמוד כאן לידי כדי שכולם יראו אותך. וכעת, כשיודע אתה שרצון 'אבי' הוא לעשות טובה בשבת, אם אמונה במזור בליבך, פשוט את ידך."

וכשפשט אדם זה את ידו, ותשוב כידו האחרת. האנשים ביקשו לקום על הפרושים, אך ישוע האיץ בהם להירגע ואמר: "כרגע אמרתי לכם שמותר לעשות טובה בשבת, על-מנת להציל חיים, אך לא הנחיתי אתכם לפגוע ולהיכנע לציון להרוג." הפרושים הכעוסים פרשו משם ועל-אף השבת, מיהרו לטבריה על-מנת להיוועץ בהורדוס ועשו כל אשר לאל ידם על-מנת לעורר את חשדו ולצרף את בני משפחת הורדוס למחנה מתנגדי ישוע. אך הורדוס סרב לנקוט פעולה כנגד ישוע, והמליץ להם להתלונן בירושלים.

היה זה המקרה הראשון בו חולל ישוע נס בתגובה לאתגר שהעמידו בפניו אויביו. 'לא על-מנת להדגים את יכולות הריפוי שלו חולל המאסטר את מה שמכונה נס, אלא על-מנת להתקומם כנגד העובדה שמנוחת השבת הדתית השיתה מגבלה אמתית וחסרת משמעות של שעבוד על האנושות כולה. אדם זה שב לעבודתו כבנאי, והתגלה כ אחד מאותם אנשים שהריפו שזכה לו הביא לחיים שלמים של הוקרת תודה ושל צדיקות.

8. השבוע האחרון בבית צידה

במהלך השבוע האחרון לשהותם בבית צידה, חל פיצול בקרב קבוצת המרגלים מירושלים ביחס ליחס לישוע ולתורתו. שלושה מן הפרושים התרשמו עד מאוד ממה שראו ושמעו. בינתיים, בירושלים, הצהיר בפומבי צעיר בשם אברהם, חבר רב השפעה בסנהדרין, על

should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: "Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?" And the man answered: "Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day." Then said Jesus, speaking to all of them: "I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day." And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: "Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father's will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand."

^{148:7.3 (1665:2)} And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: "I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill." The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

^{148:7.4 (1665:3)} This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

^{148:8.1 (1665:4)} The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young

תמיכתו בתורתו של ישוע והוטבל בבריכת השילוח בידי אבנר. ירושלים נרעשה מן המאורע ושליחים נשלחו מיד על-לבית צידה מנת לקרוא לששת המרגלים הפרושים לחזור.

הפילוסוף היווני אשר בא בשערי המלכות במהלך מסעם הקודם בגליל חזר ועמו כמה יהודים עשירים מאלכסנדריה. הם שבו והזמינו את ישוע לבוא לעירם ולהקים שם בית ספר פילוסופי ודתי וגם בית חולים. אך ישוע דחה בנימוס את הזמנתם.

בערך בזמן הזה הגיע למחנה בבית צידה נביא-טרנס מבגדד, אדם בשם קירמתי. נביא-לכאורה זה ראה חזיונות בעת שנכנס לטרנס ואף חלם חלומות פנטסטיים. הוא חולל מהומה לא קטנה במחנה. שמעון הקנאי היה בעד לטפל בקשיחות באדם זה שהשלה את עצמו, אך ישוע התערב לטובתו והעניק לו חופש פעולה מוחלט במשך מספר ימים. כל אלה ששמעו אותו מטיף הכירו בעובדה שתורתו לא הייתה מוצקה כמו בשורת המלכות. לאחר זמן קצר, חזר לבגדד ולקח עמו שש נשמות טועות ובלתי יציבות. אך בטרם התערב ישוע לטובת הנביא מבגדד, לקחו דוד זבדיה וכמה חברים שמינו את עצמם את קירמתי לאגם, הטביעו אותו כמה פעמים וייעצו לו לעזוב מיד – ללכת ולהקים לעצמו מחנה משלו.

באותו היום, השתגעה רופאה פניקית בשם בת-מריון, ולאחר שכמעט טבעה בניסיון ללכת על המים, שלחו אותה משם כמה מחבריה.

המומר החדש מירושלים, אברהם הפרושי, העניק את כל רכושו עלי אדמות לקופת השליחים, ותרומה זו סייעה רבות לשליחתם המידית של מאה האוונגליסטים שזה עתה הוכשרו. אנדראס כבר הכריז על סגירתו של המחנה, וכולם התכוננו לחזור לביתם או ללכת בעקבות האוונגליסטים לגליל.

9. ריפוי המשותק

אחד מן המקרים המוזרים ביותר בכל חייו של ישוע על-פני האדמה אירע ביום ששי אחר הצהריים, ה-1 באוקטובר, בעת שישוע קיים את המפגש האחרון שלו עם השליחים, האוונגליסטים ושאר מנהיגי המחנה שפורקו, וכאשר ששת הפרושים מירושלים ישבו בשורה הראשונה של האספה הזו, אשר התקיימה בסלון המרווח של בית משפחת זבדיה. באותה העת,

and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Bethsaida recalling the six spying Pharisees.

^{14882 (1666.1)} The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

^{14883 (1666.2)} About this time there arrived at the Bethsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

^{14884 (1666.3)} On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

^{14885 (1666.4)} The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. HEALING THE PARALYTIC

^{14891 (1666.5)} On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus'

עמד ודיבר 'המאסטר' בחדר המרווח הזה, אשר בבנה על-מנת לאכלס את המפגשים הללו במשך העונה הגשומה. את הבית הקיפה קבוצה גדולה של אנשים אשר התאמצה לקלוט מילה או יותר מדברי ישוע.

בעת שהבית הוקף כך באנשים שניסו להאזין לישוע, התקרב אליו אדם משותק מכפר נחום, אדם ששותק זמן רב לפני כן וחבריו הובילו אותו ישוב על כיסא קטן. המשותק שמע שישוע עמד לעזוב את בית צידה, ולאחר ששוחח עם אהרון הבנאי שנרפא לא מזמן, החליט להעמיד עצמו אל מול ישוע ולבקש מזור. חבריו ניסו להיכנס לבית זבדיה דרך הדלת הקדמית וגם דרך הדלת האחורית, אך הקהל הרב מנע זו מהם. המשותק לא נכנע וביקש מהם למצוא סולמות בעזרתם עלו על גג החדר בו דיבר ישוע, והעזו להסיר את רעפי הגג ולהוריד בחבלים את המשותק עד שישב אל מול 'המאסטר'. כשראה ישוע את שעשו, הפסיק את דבריו, וכל הקהל נדהם מנחישותם של החולה וחבריו. אמר המשותק: "'מאסטר', אינני רוצה להפריע לשיעור, אך אני נחוש להתרפא. אינני כמו אלה שמתרפאים ושוכחים את שלימדת. אני מבקש להתרפא כדי שאוכל לשרת במלכות השמים." על-אף שעיניו של האדם נגרמו לו בשל האופן בו שגה בחייו, ישוע ראה את אמונתו של המשותק ואמר לו: "הִצֵּק בְּנִי; נָסְלֹחוּ לְךָ חַטָּאֵיֶךָ. אֲמוֹנֶתְךָ הִיא שֶׁתְּצִיל אוֹתְךָ."

לשמע הכרזתו של ישוע, החלו הפרושים מירושלים, כמו גם סופרים ועורכי דין אחרים שישבו לצדם לחשוב לעצמם: "מה לזה כי יִדְבֵּר גְּדוּפִים כָּאֵלֶּה? מִי יָכוֹל לִסְלוֹחַ לְחַטָּאִים כִּי אִם הָאֱלוֹהִים לְבַדּוֹ?" ישוע, אשר ראה בעיני רוחו שכך הם חושבים, דיבר אליהם ואמר: "לְמָה תִּחְשְׁבוּ רָעָה בְּלִבְכֶּם? כִּמִּי אַתֶּם שֶׁתִּשְׁפֹּטוּ אוֹתִי? כִּי מֶה הַנֶּקֶל הָאֵמֶר נָסְלֹחוּ לְךָ חַטָּאוֹתֶיךָ אִם אֲמַר קוּם הִתְהַלֵּךְ? אֲךָ לְמַעַן תִּדְעוּ כִּי בֶן-הָאָדָם יֵשׁ לוֹ הַשְׁלֹטוֹן בָּאָרֶץ לִסְלוֹחַ לְחַטָּאִים, אֲמַר לְנִכְּה הָאֲבָרִים קוּם שֵׁא אֶת מִיטְתְּךָ וְלֵךְ-לְךָ אֶל בֵּיתְךָ." וכאשר דיבר ישוע, קם הנכה והלך לפניו, והם פינו לו דרך. וכל הרואים זאת נדהמו למראה עיניהם. פטרוס פיזר את האספה, רבים התפללו ושיבחו את האל, והודו שמעולם לא ראו מאורע מוזר מזה.

earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

148.9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Bethsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the kingdom of heaven." Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: "Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you."

148.9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: "How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?" Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: "Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house." And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

בערך בזמן הזה הגיעו שליחי הסנהדרין מירושלים לקרוא למרגלים בחזרה. לשמע המסר, הם החלו להתווכח בעוז בינם לבין עצמם; לאחר שסיימו להתדיין, חזרו מנהיג הקבוצה ושניים מעמיתיו יחד עם השליחים לירושלים, ואילו שלושת המרגלים הפרושים האחרים התוודו באזני ישוע, הלכו מיד לאגם והוטבלו בידי פטרוס והשליחים כילדי המלכות.

^{1489.4 (1667.2)} And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

מסמך 149. מסע ההטפה השני

150 ⇨

הספר של אורנטיה

148 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 149

מסע ההטפה השני

סעיפים

מבוא

1. פרסומו של ישוע
2. יחס האנשים
3. עוינותם של מנהיגי הדת
4. התקדמותו של מסע ההטפה
5. השיעור בנוגע לסיפוק
6. "יראת השם"
7. חוזרים לבית צידה

PAPER 149

THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The "Fear of the Lord"
7. Returning to Bethsaida

מבוא

מסע ההטפה הפומבי בגליל החל ביום ראשון, ה-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה ונמשך כמעט שלושה חודשים, עד ל-30 בדצמבר. נטלו חלק במאמץ ישוע ושניים עשר השליחים וסייעו בעדם סגל האוונגליסטים החדש שמנה 117 חברים כמו גם מתעניינים רבים אחרים. במסע זה ביקרו בגדרה, עכו, יפיע, דבורה, מגידו, זרעאל, בית-שאן, טריכאה, היפוס, גמלא, בית צידה-יוליאס וכן בערים וכפרים רבים אחרים.

לפני יציאתם, בבוקר יום ראשון, ביקשו אנדראס ופטרוס את ישוע לצייד את האוונגליסטים החדשים בהוראות למסע, אך 'המאסטר' סרב באומרו שאין זה מתפקידו לעשות את מה שהיטב יוכלו אחרים לעשות. לאחר התייעצות, הוחלט כי יעקב זבדיה יהיה זה שיצייד אותם בהוראות. בסיום דבריו של יעקב, אמר ישוע לאוונגליסטים: "צאו כעת לדרככם ועשו את המלאכה שהוטלה עליכם, ומאוחר יותר, לאחר שתוכיחו כי אתם ראויים ונאמנים, אסמיק אתכם לבשר את בשורת המלכות."

רק יעקב ויוחנן נלוו לישוע במהלך מסע זה.

INTRODUCTION

^{149.01 (1668.1)} THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

^{149.02 (1668.2)} Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: "Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom."

^{149.03 (1668.3)} On this tour only James and John

פטרס והשליחים האחרים נטלו כל אחד כשניים עשר אוונגליסטים ונשארו קרובים אליהם בזמן שאלה לימדו והטיפו. השליחים הטבילו מאמינים במהירות בה היו אלה מוכנים לבוא בשערי המלכות. במשך שלושת החודשים הללו ישוע ושני בני לווייתו בילו הרבה בדרכים ולעתים קרובות ביקרו בשתי ערים במשך יום אחד על-מנת לצפות בעבודתם של האוונגליסטים ולעודד אותם במאמציהם לייסד את המלכות. מסע הטפה שני זה נועד בעיקרו על-מנת לאפשר לסגל החדש בן 117 האוונגליסטים שהוכשרו לצבור ניסיון מעשי.

במהלך תקופה זו, ומאוחר יותר, עד לזמן בו יצאו ישוע והשניים עשר בפעם האחרונה לירושלים, מיקם דוד זבדיה את מטה הקבע שלו בבית אביו שבבית צידה. זה היה מרכז המידע לעבודתו של ישוע על-פני האדמה, ומקום מפגש לשליחים שנעו במסגרת שירות המסרים שהפעיל דוד בין הגופים השונים שפעלו בפלשתינה ובאזורים הסמוכים. את כל אלה עשה מיוזמתו שלו, אך באישורו של אנדרס. דוד העסיק בין ארבעים לחמישים שליחים בחטיבת המודיעין הזו, אשר שרתה את מלאכת המלכות המתרחבת והולכת. ובזמן שעשה כל אלה, הוא פרנס את עצמו חלקית בכך שבילה חלק מזמנו במלאכתו משכבר הימים, הדיג.

traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

^{149:04 (1668:4)} Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. פרסומו של ישוע

עד לפירוקו של המחנה בבית צידה, יצא למרחקים שמו של ישוע, בייחוד כמרפא, ונפוץ בכל חלקי פלשתינה, בכלל סוריה ובארצות שסביב. החולים המשיכו להגיע שבועות לאחר שהם עזבו את בית צידה, וכשלא מצאו את 'המאסטר' ולמדו מפי דוד היכן היה, הם יצאו לחפשו. במהלך מסע זה לא ביצע ישוע במתכוון מה שכונה נסים של ריפוי. אף-על-פי-כן, עשרות חולים שבו להיות בריאים ושמחים כתוצאה מכוחה המחייב של האמונה העזה אשר הניעה אותם לבקש מזור.

בערך בזמן של משימה זו החלה להופיע סדרה מוזרה ובלתי-מוסברת של תופעות ריפוי שנמשכה גם במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה. במהלך שלושת החודשים של המסע, זכו יותר ממאה גברים, נשים וטף תושבי יהודה, אדום, הגליל, סוריה, צור וצידון ואף כאלה שבאו מעבר לירדן, בריפוי בלתי מודע מידי של ישוע. הם שבו לביתם והמשיכו להאדיר את הפרסום לו זכה ישוע. הם עשו כן על-אף שכל פעם שראה מקרה ריפוי ספונטני, התריע ישוע במישרין את האדם שזכה לו לבל "ספר לאיש."

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

^{149:1.1 (1668:5)} By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

^{149:1.2 (1669:1)} There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to "tell no man."

לעולם לא גילו לנו מה בדיוק אירע במקרי הריפוי הבלתי-מודעים או הספונטניים הללו. 'המאסטר' מעולם לא הסביר לשליחיו כיצד קרו מקרי הריפוי, למעט העובדה שבמספר מקרים פשוט אמר, "הבחנתי שכוח יצא ממני." במקרה אחד, כאשר נגע בו ילד חולה, אמר, "אני מבחין שחיים יצאו ממני."

בהיעדר הסבר ישיר מן 'המאסטר' ביחס לטיבם של מקרי ריפוי ספונטניים אלה, לא נוכל להתיימר ולנסות להסביר כיצד התבצעו. אך הותר לנו לציין מה דעתנו על מקרי ריפוי אלה. אנו מאמינים כי מקרי ריפוי פלאיים לכאורה אלה, אשר התרחשו במסגרת הסעד של ישוע על-פני האדמה, נבעו כתוצאה מקיומן במשותף של שלוש השפעות רבות-עוצמה, חזקות וקשורות:

1. נוכחותה של אמונה חיה, דומיננטית וחזקה בלבו של האדם אשר מבקש בנחישות להירפא, יחד עם העובדה שהריפוי התבקש בשל תועלתו הרוחנית ולא רק כדי לחזור לבריאות פיזית גרידא.

2. קיומן, בצד אמונה אנושית זו, של אהדה וחמלה כבירות מצד 'בן בורא' רחום-מיסודו של האל אשר התגשם בגוף, ואשר ניחן באופן אישי בכוחות וביכולות יצירה וריפוי כמעט בלתי מוגבלים, נעדרי זמן.

3. לצד אמונתו של היצור וחיוויו של 'הבורא', ראוי אף לציין שאדם-אל זה היווה ביטוי אישי לרצונו של 'האב'. אם במפגש בין הצורך האנושי לכוח האלוהי לספק אותו לא רצה 'האב' אחרת, כי אז הפכו השניים לאחד והריפוי התרחש באופן בלתי מודע עבור ישוע האנושי, אך זוהי מידית על-ידי טיבו האלוהי. ההסבר למקרי הריפוי הרבים הללו, אפוא, טמון וודאי בחוק גדול הידוע לנו זה מכבר, ואשר קובע כי מה שמבקש 'הבן הבורא' ורוצה 'האב' הנצחי הינו.

ולפיכך, סבורים אנו כי בנוכחותו האישית של ישוע, לצורות מסוימות של אמונה אנושית עמוקה באופן היה באמת, פשוטו כמשמעו, כוח מניע שחולל מופעי ריפוי בידי כוחות יצירתיים ואישיות יקום מסוימות אשר שהו בסמיכות קרובה לבן האדם'. ולפיכך, נרשם כעובדה שישוע אכן סייע לאנשים לרפא עצמם בנוכחותו הודות לעוצמתה האישית של אמונתם.

רבים אחרים ביקשו מזור מסיבות אנוכיות גרידא. אלמנה עשירה מצור הגיעה בלוויית פמלייתה וביקשה להירפא ממחלותיה הרבות; ועת הלכה אחר ישוע ברחבי הגליל, המשיכה להציע סכומי כסף הולכים וגדלים, כאילו כוחות האל עומדים לממכר למרבה במחיר. אך היא

^{149:1.3 (1669:2)} It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, "I perceive that power has gone forth from me." On one occasion he remarked when touched by an ailing child, "I perceive that life has gone forth from me."

^{149:1.4 (1669:3)} In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

^{149:1.5 (1669:4)} 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

^{149:1.6 (1669:5)} 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

^{149:1.7 (1669:6)} 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

^{149:1.8 (1669:7)} It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

^{149:1.9 (1670:1)} Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were

מעולם לא התעניינה בבשורת המלכות; היא רק ביקשה מזור למחלות הגוף.

something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. יחס האנשים

ישוע ידע את דעת האדם. הוא ידע את אשר נמצא בלב האדם, ואילו נותרה תורתו כפי שהציג אותה, אילו הפירוש היחיד שלה היו חייו על-פני האדמה, היו כל אומות העולם וכל הדתות מאמצים את בשורת המלכות במהרה. כתוצרה מכוונותיהם הטובות של חסידיו הראשונים של ישוע, שניסחו מחדש את תורתו על-מנת לאפשר לה להתקבל ביתר קלות על-ידי אומות, גזעים ודתות מסוימים, הפכה תורתו למקובלת פחות על-ידי כל שאר האומות, הגזעים והדתות.

במאמציו לגרום לתורתו של ישוע להתקבל באדה על-ידי קבוצות מסוימות בנות תקופתו, כתב השליח פאולוס מכתבי הנחיה ותוכחה רבים. גם מורים אחרים של בשורת ישוע עשו כן, אך איש מהם לא שיער בדעתו שכמה מן הכתבים הללו יקובצו יחד לאחר מכן ויוצגו כמייצגים את תורתו של ישוע. ומשום כך, אף כי ביחס לכל דת אחרת הנצרות אכן מכילה יותר מבשורת 'המאסטר', היא אף מכילה הרבה שישוע לא לימד. שתי שגיאות גדולות נעשו, בנוסף לעובדה שבראשיתה שולבו לתוך הנצרות תורות רבות מן המסתורין הפרסי והרבה מן הפילוסופיה היוונית:

1. המאמץ לקשר במישרין בין תורת הבשורה לבין התיאולוגיה היהודית, כפי שמדגימות דוקטרינות הכפרה הנמצרות – התורה הגורסת כי ישוע היה 'הבן' שהוקרב על-מנת לרצות את משפט 'האב' התקיף ולפייס את הזעם האלוהי. תורות אלה מקורן במאמץ הראוי לשבח להפוך את בשורת המלכות למקובלת יותר על היהודים שלא האמינו בה. ועל-אף כישלונם של מאמצים אלה ללכוד את לבם של היהודים, הם הצליחו לבלבל ולהרחיק נשמות נאות רבות בכל הדורות שלאחר מכן.

2. השגיאה הגדולה השנייה של חסידיו הראשונים של 'המאסטר', שגיאה אשר המשיכו והנציחו כל הדורות שאחריהם, הינה העובדה שהם ארגנו את התורה הנמצרית באופן כה שלם סביב לאישיותו של ישוע. דגש היתר על אישיותו של ישוע בתיאולוגיה הנמצרית הצליחה להאפיל על תורתו, וכל אלה הקשו עד מאוד על היהודים, על המוסלמים, על ההינדים ועל דתות המזרח לקבל את תורתו של ישוע. ואף כי אין אנו ממעיטים במקומה של אישיותו של ישוע בדת הנושאת את שמו, לא היינו מתירים ליחס הזה להאפיל או להחליף את בשורתו הגואלת:

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

^{149.21 (1670.2)} Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

^{149.22 (1670.3)} The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

^{149.23 (1670.4)} 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

^{149.24 (1670.5)} 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse

אברהותו של האב ואחוות האדם.

ראוי שמוריה של דת ישוע יתייחסו לדתות אחרות מתוך הכרה באמתות המשותפות ביניהן (ואשר רבות מהן מקורן במישרין או בעקיפין במסר של ישוע) ובה בעת שיימנעו מלהדגיש כל כך את ההבדלים.

ואף כי בעת ההיא נודע שמו של ישוע בעיקר כמרפא, לא כך היה בהמשך. בחלוף הזמן, יותר ויותר ביקשו ממנו סיוע רוחני. אך הריפוי הפיזי היה זה שמשיך במישרין וביתר שאת את הפשוטים שבאנשים. יותר ויותר ביקשו את ישוע אלה שהיו נתונים בשעבוד מוסרי ומועקה מנטלית, ולכולם הראה תמיד את דרך הגאולה. אבות ביקשו את עצתו ביחס לגידול בניהם, ואימהות ביקשו להיוועץ בו כיצד להנחות את בנותיהן. באו אליו היושבים בחשיכה, והוא גילה להם את אור החיים. אוזנו הייתה תמיד כרויה לצרות האנושות והוא תמיד סייע לאלה שביקשו את עזרתו.

היה זה בלתי נמנע, שבעת 'שהבורא' עצמו התגשם בגוף על-פני האדמה, יתרחשו כמה מאורעות יוצאי דופן. אך ראוי שלעולם לא תתקרב לישוע דרך הנסים-לכאורה. לימדו להתקרב לנס דרך ישוע, אך בל תשגו ותתקרבו אל ישוע דרך הנס. אזהרה זו נחוצה גם אם ישוע מנצרת היה מייסד הדת היחיד אשר פעל באופן על-חומרי על-פני האדמה.

הפן המדהים והמהפכני ביותר במשימתו של מיכאל על-פני האדמה נגע לגישתו לנשים. בדור בו נאסר על גבר לברך לשלום את אשתו בפומבי, במסגרת מסע ההטפה השלישי שלו בגליל העז ישוע למנות נשים למורות של הבשורה. והוא עשה כן באומץ רב אל מול אמרת הרבנים "ישרפו דברי תורה ואל ימסרו לנשים."

בדור אחד, הרים ישוע את הנשים מתהום הנשייה של חוסר הכבוד והשעבוד לדורותיו. לבושתה, הדת שהתיימרה ליטול על עצמה את שמו של ישוע נעדרה את האומץ המוסרי ללכת בעקבות הדוגמה האצילית שהפגין ולהמשיך להתייחס כך לאישה.

האנשים עמם התרועע ישוע גילו שהוא היה חף לגמרי מן האמונות הטפלות של בני דורו. הוא היה חף מדעות קדומות דתיות; הוא לעולם לא גילה חוסר-סובלנות. לא היה בלבו שמץ של אנטגוניזם חברתי. ואף כשציית למה שהיה טוב

his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

^{149:25 (1670.9)} The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

^{149:26 (1671.1)} While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

^{149:27 (1671.2)} When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

^{149:28 (1671.3)} The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

^{149:29 (1671.4)} In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

^{149:210 (1671.5)} As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied

בדת אבותיו, הוא לא היסס להתעלם ממסורות שעבוד ואמונות טפלות מעשה ידי אדם. הוא העז ללמד כי אסונות הטבע, תאונות הזמן ומאורעות הרסניים אחרים אינם עונשים מעשה ידי אלוה או תוצאה של השגחה עליונה מסתורית כלשהי. הוא הוקיע את המסירות המשעבדת לטקסים חסרי משמעות וחשף את הטיפשות שבסגידה לחומר. הוא הכריז באומץ על החופש הרוחני של האדם והעז ללמד כי בני התמותה בשר ודם אכן ולאמתו של דבר הינם בניו החיים של האל.

ישוע התעלה מעל לכל תורות אבותיו כאשר העז לקבוע שהלבבות הנקיים הם האות והסימן לדת של אמת, ולא הידיים הנקיות. הוא החליף מסורת במציאות והסיט הצדה את כל יומרות הגאווה והצביעות. ואף-על-פי-כן, איש האל הזה, העשוי ללא חת, לא נפל לביקורת הרסנית ואף לא התעלם לחלוטין ממנהגי הדת, החברה, הכלכלה והפוליטיקה של ימיו. הוא לא היה מהפכן מיליטנטי; הוא דבק באבולוציה פרוגרסיבית. הוא עסק בהרס הקיים רק כאשר בה בעת הציע לאחיו משהו נעלה יותר, את שצריך להיות.

חסידיו של ישוע ציינו לו בלא שדרש זאת. רק שלושה אנשים שקרא להם אישית סרבו לקריאתו להפוך לתלמידיו. הוא ניחן בכוח משיכה ייחודי כלפי אנשים, אך לא היה דיקטטור. הוא ציווה בביטחון מלא, ואיש מעולם לא התרעם על מצוותיו. הוא היה בעל סמכות מוחלטת על תלמידיו, אך איש מעולם לא התנגד לכך. הוא הרשה לחסידיו לקרוא לו 'מאסטר'.

כל מי שפגש את 'המאסטר' התרשם ממנו, למעט אלה שנמלאו בדעות קדומות דתיות או סברו שתורתו סיכנה אותם פוליטית. אנשים התפלאו ממקוריותה וסמכותיותה של תורתו. הם נדהמו למראה הסבלנות שבה טיפל באלה שפקפקו בו והציקו לו. הוא עורר השראה וביטחון בלבבות כל אלה שסעד. רק אלה שלא פגשוהו פחדו ממנו, ושנאו אותו רק אלה שהחשיבו אותו כמייצג אותה האמת אשר עתידה הייתה למוטט את הרוע והשקר עליה ביקשו לשמור בלבם בכל מחיר.

הוא השפיע בעוצמה ובאופן מרתק וייחודי הן על חברים והן על אויבים. המוני אדם עקבו אחריו במשך שבועות רק על-מנת לשמוע את מילותיו הטובות ולחזות בחייו הפשוטים. גברים ונשים מסורים אהבו את ישוע באופן כמעט על-אנושי. וכלל שהכירו אותו יותר, אהבו אותו יותר. וכל זה עדיין נכון; גם היום, ובעתיד לבוא, כל שאדם מכיר יותר אל-אדם זה, הוא יאהב וידבק בו יותר.

with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:211 (1671:6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:212 (1672:1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:213 (1672:2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:214 (1672:3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. עוינותם של מנהיגי הדת

על-אף קבלת הפנים האוהדת לה זכו ישוע ותורתו מפשוטי העם, מנהיגי הדת בירושלים הלכו ונחרדו והתנגדותם גאתה ועלתה. הפרושים גיבשו תיאולוגיה סדורה ודוגמטית. ישוע לימד לפי הנדרש ברגע; לא הייתה לו תורה סדורה. ישוע לימד פחות מן התורה ויותר מן החיים, תוך שימוש במשלם. (וכאשר השתמש במשל על-מנת להאיר את המסר, הוא עשה שימוש רק במאפיין אחד של הסיפור לשם כך. הניסיון להפוך את המשלים שלו לאלגוריות עלול להוביל לרעיונות שגויים רבים ביחס לתורתו של ישוע.)

תזזית אחזה במנהיגי הדת בירושלים כתוצאה מהמרתו של אברהם הצעיר ועריקתם של שלושת המרגלים שהוטבלו בידי פטרוס והצטרפו כעת לאוונגליסטים במסע ההטפה השני בגליל. הפחד והדעות הקדומות עיוורו את מנהיגי היהודים, ואת לבם הקשתה דחייתם המתמשכת את אמתות בשורת המלכות המושכות. כאשר האדם נסגר בפני משיכת הרוח השוכנת בתוכו, כמעט ואין מה לעשות על-מנת לשנות את דעתו.

כאשר פגש ישוע לראשונה את האוונגליסטים במחנה בבית צידה, אמר להם בסיום דבריו: "זכרו כי בני האדם מגיבים פיזית ומנטלית – רגשית – באופן אינדיבידואלי. הדבר האחיד היחיד בבני האדם הינה הרוח השוכנת בם. אף כי רוחות אלו שונות אלה מאלה במידת מה בטיבן ובמידת ניסיון, הן כולם מגיבות באופן אחיד לבקשה רוחנית. רק באמצעות פנייה לרוח זו תוכל אי פעם האנושות להגיע לאחדות ולאחוה." אך רבים ממנהיגי היהודים סגרו את דלתות לבם לפניית הרוח של הבשורה. מאותו יום ואילך, הם לא פסקו מלתכנן ולחרוש מזימות להשמדת 'המאסטר'. הם היו משוכנעים שחייבים לעצור, להרשיע ולהוציא להורג את ישוע בשל העובדה שעבר על עיקרי תורת היהודים הקדושה.

4. התקדמותו של מסע ההטפה

במסע הטפה זה הופיע ישוע מעט מאוד בציבור, אך ברוב הערים והכפרים בהם ביקר עם יעקב ויוחנן הוא קיים שיעורי ערב רבים עם המאמינים. באחד משיעורי הערב הללו, שאל אחד האוונגליסטים הצעירים יותר את ישוע שאלה בנוגע לכעס, ובתשובה לה, אמר ישוע, בין היתר כך:

"הכעס הינו מופע חומרי אשר מעיד, ככלל,

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

^{149:31 (1672:4)} Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just one feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

^{149:32 (1672:5)} The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

^{149:33 (1672:6)} When Jesus first met with the evangelists at the Bethsaida camp, in concluding his address, he said: "You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood." But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master's destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

^{149:41 (1673:1)} Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

^{149:42 (1673:2)} "Anger is a material manifestation which

על שיעור כישלונה של הרוח לרכוש שליטה על השילוב בין האינטלקט לגוף הפיזי. הכעס מעיד על היעדר אהבה לאחר, אליו נוספים היעדר כבוד-עצמי והיעדר שליטה עצמית. הכעס מכלה את הבריאות, מחלל את הדעת ופוגע במאמציו של מורה הרוח של נשמת האדם. האם לא קראתם בכתובים כי 'כי לאוויל, ייהרג קַעֲשׁ' וכי 'טוֹרֶף נִפְשׁוֹ, בָּאֵפוֹ?' כי 'אֶרֶךְ אֲפִים, רַב תְּבוּנָה, בְּעוֹד קֶצֶר רוּחַ, מְרִים אִיוּלוֹת?' כולכם יודעים כי 'מַעֲנֶה רַךְ, יֵשֵׁב חֲמָה,' וכי 'דָּבָר עֶצֶב יַעֲלֶה אֶף.' 'שָׂקֶל אָדָם הָאֶרֶץ אֶפֹּ,' בעוֹד; 'עֵיר פְּרוּצָה, אֵין חוֹמָה, אִישׁ, אֲשֶׁר אֵין מַעֲצָר לְרוּחוֹ.' 'אֶקְזִיזֶה חֲמָה, וְשִׁטֹּף אֶף.' 'אִישׁ אֶף יִגְרֶה מְדוֹן, וְבַעַל חֲמָה רַב פֶּשַׁע.' 'אֵל תִּיבַהֵל בְּרוֹחֶךָ לְקַעֵס, כִּי כַּעַס בְּחִיק קְסִילִים יִנּוֹחַ.' "ובטרם סיים ישוע את דבריו, אמר: "לו ימלאו לבבותיכם אהבה וכך לא יתקשה מנחה הרוח שלכם לגאול אתכם מן הנטייה להתפרץ באופן חייטי, אשר אינה תואמת למעמדכם כבנים אלוהיים."

באותה הפעם, דיבר 'המאסטר' עם הקבוצה על החיוב שבאופי המאוזן. הוא הכיר בעבודה שרוב בני האדם נדרשים להתמקצע במשהו, אך סלד מן הנטייה לאותה התמקצעות יתר אשר מובילה לצרות מוחין ולפעילות חיים מוגבלת. הוא הפנה את תשומת לבם לכך שכל מעלה שפונה לקיצוניות עלולה להפוך למידה רעה. ישוע תמיד הטיף למתינות ולעקביות – להתאמה מידתית לבעיות החיים. הוא ציין כי מידה רבה מדי של סימפטיה ורחמים עלולים להידרדר לחוסר יציבות רגשית; כי ההתלהבות יכולה להוביל לקנאות. הוא ציין את אחד מחבריהם לשעבר שהדמיון שלו הוביל אותו לעסוק בדברים של חזון, בדברים לא מעשיים. בה בעת, הוא הזהיר אותם מפני הסכנה שבקהות של הבימוניות של שמרנות היתר.

ואז דן ישוע בסוגיית האומץ והאמונה, ואיך אלה מובילים לעתים נשמות לא-חושבות לחוסר אחריות ולעזות מצח. הוא אף הדגים כיצד התבונה ושיקול הדעת המוגזמים מובילים לפחדנות וכישלון. הוא האץ במאזניו לשאוף למקוריות ולהימנע מכל נטייה למוזרות. הוא עודד אותם לאהוד ללא רגשנות, להיות חסודים אך ללא צדקנות. הוא לימד יראת קודש חפה מכל פחד ומכל אמונה טפלה.

מה שהרשים את חבריו ביחס לאופי מאוזן היה פחות מה שלימד ישוע ויותר האופן בו חייו שלו עצמו הדגמו את שלימד. הוא חי בעין הסערה והלחץ, אך לעולם לא התנדנד. אויביו ניסו כל הזמן להפיל אותו בפח, אך הוא לא כשל. הם ניסו לכבול אותו בוויכוח, אך תשובותיו תמיד

represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that 'wrath kills the foolish man,' and that man 'tears himself in his anger'? That 'he who is slow of wrath is of great understanding,' while 'he who is hasty of temper exalts folly'? You all know that 'a soft answer turns away wrath,' and how 'grievous words stir up anger.' 'Discretion defers anger,' while 'he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.' 'Wrath is cruel and anger is outrageous.' 'Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.' 'Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.'" Before Jesus ceased speaking, he said further: "Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship."

^{149:4.3 (1673.3)} On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

^{149:4.4 (1673.4)} And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

^{149:4.5 (1674.1)} It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for

היו מאירות, מכובדות וסופיות. כאשר הופרע בשיעוריו בשלל שאלות, תשובותיו היו תמיד בעלות משמעות ופסקניות. הוא מעולם לא נדרש לטקטיקות מגונות על-מנת לעמוד בלחץ אויביו, על-אף שאלה לא היססו להשתמש מולו בכל שיטות ההתקפה הכוזבות, הבלתי הוגנות והבלתי ישרות שעמדו לרשותם.

ואף כי נכון הוא שראוי לגברים ולנשים לשקוד על המקצוע בו בחרו לעסוק לפרנסתם, ראוי להם לבני האדם גם לטפח הכרות רחבה עם מגוון צורות החיים על-פני האדמה. אנשים משכילים באמת לעולם לא יסתפקו בהכרות שטחית ביחס לחיי ומעשי חבריהם.

5. השיעור בנוגע לסיפוק

בעת שישוע ביקר את קבוצת האוונגליסטים שפעלה תחת הנחייתו של שמעון הקנאי, שאל שמעון באחד ממפגשי הערב את 'המאסטר': "מדוע אנשים מסוימים כל כך הרבה יותר מאושרים ומרוצים מאחרים? האם הסיפוק קשור להתנסות הדתית?" בתשובה לשאלתו של שמעון, בין היתר אמר ישוע:

"שמעון, מטבעם, אנשים מסוימים שמחים יותר מאחרים. הרבה, הרבה מאוד תלוי בנכונותו של האדם להיות מונחה ומוכוון בידי רוחו של 'האב' שהוכנת בקרבו. האם לא קראת בכתובים את מילותיו של החכם שאמר, 'נָרְ יְהוָה, נִשְׁמַת אָדָם, חִפֵּשׁ כָּל חֲדָרֵי-בֶטֶן?' וגם, שבני אדם מוכוונים רוח אומרים: 'חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְנַעֲמִים; אִף נִחַלְתִּי שִׁפְרָה עָלַי'. טוֹב מֵעַט לַצִּדִּיק מִהֲמוֹן רָשָׁעִים רַבִּים, שֶׁכֵּן מְדַרְכּוֹ יִשְׁבַּע סוּג לֵב. לֵב שֶׁמֶח יִטֵּב פָּנִים וְטוֹב לֵב מִשְׁתָּה תְּמִיד. טוֹב מֵעַט בִּירְאָת יְהוָה מֵאוֹצֵר רַב וּמְהוּמָה בּוֹ. טוֹב אֲרֻחַת יֶרֶק וְאַהֲבָה שֶׁם מִשׁוֹר אָבוֹס וְשִׁנְאָה בּוֹ. טוֹב מֵעַט בְּצִדְקָה מֵרַב תְּבוּאוֹת בְּלֹא מִשְׁפָּט. לֵב שֶׁמֶח יִיטִיב גֵּהָה. טוֹב מְלֹא כֹף נְחֹת מִמְּלֵא חֲפָנִים עֲמָל וְרַעוּת רוּחַ'.

"הרבה מצערו של האדם נובע משאיפותיו הנכזבות ומן הפגיעה בגאוותו. ואף כי ראוי לו לאדם לנצל כמיטב יכולתו את חייו על הארץ, ראוי לו, לאחר שהתאמץ במלוא הכנות, לקבל בשמחה את שנפל בחלקו ולנצל ביצירתיות את שקיבל לידי. יותר מדי מצרותיו של האדם נובעות ממועקת הפחד שבלבו שלו עצמו. יָסוּ

him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

^{149:46 (1674:2)} While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

^{149:51 (1674:3)} When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

^{149:52 (1674:4)} "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

^{149:53 (1674:5)} "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of

ואין דרך רשע. 'הרשעים כים נגרש, כי השקט לא יוכל, ויגרשו מימיו רפש וטיט; אין שלום, אמר אלהי לרשעים.'

"ולפיכך, אל תבקשו שלום אכזב ובר חלוף, אלא בקשו את אושר ביטחון אמונה ואת הוודאות הנובעת מהיות בן אלוה, וודאות אשר מניבה נינוחות, סיפוק ואושר עילאי של הרוח."

ישוע כלל לא התייחס לעולם הזה אל "עמק הבכא." אלא, הוא ראה אותו כספרת הולדתן של רוחות נצחיות ואלמותיות שתרקענה לפרדיס, "העמק בו נוצרות נשמות."

6. "יראת השם"

היה זה בגמלא, במפגש הערב, כשאמר פיליפוס לישוע: "מאסטר, מדוע כתוב בתורה ויראו את יהוה, ואילו אתה תלמד אותנו להתייחס אל 'האב' שבשמים ללא מורא? כיצד נוכל ליישב את ההנחיות הללו?" ענה ישוע לפיליפוס, ואמר:

"ילדי, שאלות שכאלה אינן מפתיעות. בהתחלה, האדם יכול היה ללמוד יראת כבוד מהי רק דרך פחד, אך אני באתי על-מנת לגלות את אהבתו של 'האב' ובכך לגרום לכם להימשך ולסגוד 'לנצח' מתוך הוקרת התודה הלבבית של הבן בתגובה לאהבתו העמוקה והמושלמת של 'האב'. באתי על-מנת לגאול אתכם מן השעבוד בו אתם מאיצים בעצמכם לשרת מתוך מצוקה אל-מלך קנאי ומלא חמה. באתי על-מנת ללמד אתכם אודות מערכת היחסים שבין 'האב' ובנו המתקיימת בין האל לאדם, כך שבשמחה תתעלו לסגוד באופן נשגב וחופשי 'לאב-אל אוהב, צודק ורחום'.

"במשך הדורות, נודעו למושג יראת השם משמעויות שונות. החל מפחד, חרדה ויראה, ועד ליראת כבוד. ומתוך יראת הכבוד, אוביל אתכם אני מעלה עד לאהבה, דרך ההכרה, ההבנה וההוקרה. אדם המכיר רק את פעולתו של האל, מונע לפחד מן 'העליון'; אך כאשר האדם מתחיל להבין ולהתנסות באישיותו ובאופיו של האל החי, מובילים אותו אלה יותר ויותר לאהוב 'אב' טוב, מושלם, אוניברסלי ונצחי שכזה. שינוי מערכת היחסים בין האדם לאל היא משימתו של 'בן האדם' על-פני האדמה.

"ילדים נבונים אינן יראים את אביהם בכדי לקבל ממנו מתנות טובות; אלא, כי שפע הדברים הטובים שכבר קיבלו, שפע הנובע מחיבתו של האב לבניו ולבנותיו, מוביל ילדים אהובים עד מאוד לאהוב את אביהם בתגובה של הכרה והודיה לנדיבות לב מיטיבה זו. טובו של האל מוביל לחרטה; צדקתו של האל מובילה לשירות;

his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

^{149:54 (1674:9)} "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

^{149:55 (1675:1)} Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. THE "FEAR OF THE LORD"

^{149:61 (1675:2)} It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?" And Jesus replied to Philip, saying:

^{149:62 (1675:3)} "My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father's love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son's affectionate recognition and reciprocation of the Father's profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

^{149:63 (1675:4)} "The 'fear of the Lord' has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

^{149:64 (1675:5)} "Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father's affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of

רחמיו של האל מובילים לגאולה; ואילו אהבתו של האל מובילה לסגידה נבונה, מרצונו החופשי של הלב.

“אבותיכם התייראו מפני האל מפני שהיה עוצמתי ומסתורי. עליכם להעריך אותו בשל אהבתו המופלאה, רחמים השופעים והדר האמת שבו. עוצמתו של האל ממלאה את לב האדם פחד, אך אצילות וצדקת אישיותו גורמים ליראת כבוד, לאהבה ולסגידה מרצון. בן אוהב אשר ממלא חובתו איננו חושש מאב, אף אם האב רב עוצמה ואציל. באתי לעולם על-מנת להחליף את הפחד באהבה, את העצב באושר, את החשש בביטחון, את השעבוד המיותר והטקסים חסרי המשמעות בסגידה של הוקרה. יחד עם זאת, עבור היושבים בחשיכה, אכן נכון כי ‘ראשית חֲכָמָה, יִרְאֵת יְהוָה.’ אך עת יתעצם האור, יהללו בני האל את ‘האינסופי’ בשל מה שהוא במקום לפחד ממה שיעשה.

“כאשר הילדים צעירים, ואינם חושבים, נדרש להוכיח אותם על-מנת שיכבדו את הוריהם; אך עת יגדלו וילמדו להעריך מעט יותר את ערך הסעד וההגנה שמעניקים ההורים, הם עולים רמה. הם עולים, דרך כבוד שנובע מהבנה וחיבה הולכת וגדלה, לאותה רמת התנסות בה הם למעשה אוהבים את הוריהם יותר בשל מי שהם מאשר בשל מה שעשו. מטבעו, האב אוהב את ילדו, אך הילד נדרש לפתח את אהבתו לאביו. הוא מתחיל בפחד ממה שהאב עלול לעשות ועבור דרך יראה, חשש, תלות והערכה ועד לאהבה מתוך הערכה וחיבה.

“לימדו אתכם כי ‘את האלוהים יִרָא וְאֵת מצוותיו שְׁמֹר, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם.’ אולם אני באתי לצוות עליכם מצווה חדשה ונעלה. באתי ללמדכם ‘לאהוב את האל וללמוד לעשות את רצונו, כי זאת זכותם הנעלה של בני האל החופשיים.’ אבותיכם לימדו אתכם ‘רא את האלוהים – מלך מלכי המלכים.’ אני מלמד אתכם, ‘אהבו את האלוהים – ‘האב’ הרחום והחנן.’

“במלכות השמים, עליה באתי להכריז, אין מלך רב עוצמה עליון; מלכות זו הינה משפחה אלוהית. במרכזה ובראשה של אחווה עצומה זו של הוויות תבוניות, מצוי זה אותו מכירים כולם ולו סוגדים כולם, הוא ‘אביכם’ ‘אבִי.’ אני ‘בנו’ וגם אתם בניו. משום כך, לעד נכון כי אתם ואני אחים במשפחה האלוהית, וזה קל וחומר נכון משום שהפכנו לאחים בשר ודם במהלך חיינו הארציים. ולכן, חדלו להתיירא מן האל כמפני מלך, חדלו לשרתו כאדון; לימדו להעריך אותו ‘כבורא’; כבדוהו ‘כאבִי’ רוח צעירותכם; אהבוהו כמושיע רחום; ומעל לכל, עת תבשילו בהכרה ובהערכה הרוחנית שלכם, סיגדו לו ‘כאבִי’ החכם מכל.

such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

14965 (16756) “Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that ‘the fear of the Lord is the beginning of wisdom.’ But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

14966 (16757) “When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

14967 (16761) “You have been taught that you should ‘fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.’ But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to ‘love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.’ Your fathers were taught to ‘fear God — the Almighty King.’ I teach you, ‘Love God — the all-merciful Father.’

14968 (16762) “In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the

”תפישתכם השגויה את הענווה והרבה מן הצביעות שלכם נובעות מתוך מושגים השגויים אודות 'האב' שבשמים. אף כי האדם הינו מטבעו ובמקור תולעת אבק, כאשר שוכנת בו רוח 'אבי', הופך אדם זה בעל ייעוד אלוהי. רוח המתת של 'אבי' תשוב בוודאי למקורה האלוהי ולרמה ביקום ממנה באה, ונשמתו האנושית של האדם בן התמותה, אשר יש והופכת לבתה של רוח שוכנת זו, תרקייע וודאי יחד עם רוח אלוה ממשי עד לנוכחותו של 'אב' הנצח.

”אכן, הענווה ראויה לאדם אשר יקבל את כל המתנות הללו מידי 'האב' שבשמים, אף כי אצילות אלוהים מאפיינת את כל מועמדי האמונה הללו, אשר מועמדים להרקייע לנצח מלכות השמים. אדם אשר נוהג בענווה מתיימרת וכזבת, מעשיו חסרי משמעות ובזויים ואינם עולים בקנה אחד להערכה של מקור גאולתו ולהכרה ביעוד נשמתו שנולדה-מן-הרוח. עמוק בלב, ראוי להרגיש ענווה כלפי האל; ראוי להצטנע אל מול אנשים; אך צביעותה של הענווה המודעת לעצמה, הרעבה לתשומת-לב, הינה ילדותית ואיננה ראויה לבני המלכות המוארים.

”טוב אם תצטנעו עם האל ותפגינו שליטה- עצמית עם בני אדם, אך ראוי לצנעה לנבוע מן הרוח, ולא כמצג האשליה העצמית הכוזב הנבע מתוך מודעות עצמית ומתוך תחושה של עליונות מתוך צדקנות עצמית. היטב דרש הנביא כשאמר, 'וְהִצַּנְעוּ לִפְנֵי אֱלֹהֵיךָ', שכן 'האב' שבשמים הינו 'האינסופי' 'והנצחי', אך גם שוכן 'באדם המתחרט, שפל הרוח'. 'אבי' סולד מן הגאווה, מתעב את הצביעות ובוחל באוון. על-מנת להדגיש את ערכה של הכנות ושל הביטחון המלא בתמיכת אהבתו ובהנחיתו המהימנה של 'האב' שבשמים, התייחסתי תכופות לדוגמא של הילד הקטן בכדי להדגים את הגישה ואת התגובה הרוחנית הנדרשות לבן התמותה על-מנת לבוא בשערי מציאות הרוח של מלכות השמים.

היטב תיאר הנביא ירמיה בני תמותה רבים באומרו: 'קָרוֹב אֵתָה בְּפִיָּהֶם, וְרָחוֹק מִקְלֹוֹתֵיהֶם'. האם לא קראתם את דברי האזהרה החמורים של הנביא שאמר: 'כִּהְיִיתִּי בְּמַחִיר יִירוּשָׁלַיִם, וְנִבֵּאתִי בְּקֶסֶף יְקֻסְמוֹ. וְעַל יְהוָה, יִשְׁעֵנוּ לְאִמּוֹר, הֲלוֹא יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ'. האם לא הוזרתם שוב ושוב מפני 'דְּבָרֵי שְׁלוֹם עִם רֵעֵיהֶם וְרָעָה בְּלִבָּבָם', אלה אשר 'שׂוֹאוּ, וְדִבְרוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, שִׁפְתַּי חֲלָקוֹת בְּלִבִּי לֵב יְדַבֵּרוּ? וּמִכָּל הַצַּעַר שֵׁנִיחַת עַל הָאָדָם, אֵין גָּדוֹל מִזֶּה 'שֶׁהוּכָה בֵּית מֵאֲהָבִי.'”

loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) “Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) “Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) “You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) “Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: 'You are near God in the mouth but far from him in the heart.' And have you not also read that direful warning of the prophet who said: 'The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.' Have you not been well warned against those who 'speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,' those who 'flatter with the lips while the heart is given to double-dealing'? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be 'wounded in the house of a trusted friend.'”

7. חוזרים לבית צידה

תוך התייעצות עם שמעון פטרוס, ובאישורו של ישוע, הורה אנדראס לדוד לשלוח את שליחיו לכל הקבוצות השונות שיצאו להטיף ולהנחותן לסיים את המסע ולשוב לבית צידה ביום חמישי, ה-30 בדצמבר. בערב של אותו יום גשום, הגיעו לבית זבדיה כל השליחים והאוונגליסטים.

חברי הקבוצה התארחו באותה השבת בבתים ברחבי בית צידה וכפר נחום הסמוכה, ולאחריה יצאה לחופשה בת שבועיים שנוצלה לבילוי עם המשפחה, ביקור אצל חברים או דיג. היומיים או שלושה שבילו יחד בבית צידה אכן היו מרגשים ומעוררי השראה; אפילו המורים הוותיקים יותר השכילו מן ההתנסויות עליהן סיפרו המטיפים הצעירים.

מתוך 117 האוונגליסטים שהשתתפו במסע ההטפה השני בגליל, רק כשבעים וחמישה צלחו את המבחן והתייצבו להמשך המשימה לאחר החופשה בת השבועיים. ישוע, יחד עם אנדראס, פטרוס, יעקב ויוחנן נשארו בבית זבדיה ובילו זמן ממושך בדיונים בנוגע לרווחתה והרחבתה של המלכות.

7. RETURNING TO BETHSAIDA

^{149.7.1 (1677.2)} Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Bethsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Bethsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

^{149.7.2 (1677.3)} The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Bethsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Bethsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

^{149.7.3 (1677.4)} Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

מסמך 150. מסע ההטפה השלישי

151 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 149

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 150

מסע ההטפה השלישי

סעיפים

מבוא

1. סגל הנשים האוונגליסטיות
2. העצירה במגדל
3. שבת בטבריה
4. השליחים יוצאים זוגות זוגות
5. מה אני נדרש לעשות בכדי להיגאל?
6. שיעורי הערב
7. השהייה בנצרת
8. תפילת השבת
9. הדחייה בנצרת

מבוא

בערב יום ראשון, ה-16 בינואר, שנת 29 לספירה, הגיעו אבנר ושליחיו של יוחנן לבית צידה ולמחרת החלו בפגישה משותפת עם אנדראס ושליחיו של ישוע. מן המטה שלהם בחברון, נהגו אבנר ועמיתיו לעלות לבית צידה מדי תקופה למפגשים אלה.

בין הנושאים הרבים אשר נדונו בוועידה משותפת זו היה גם הנהוג לסוך בשמנים מסוימים את החולים עת נאמרו התפילות להחלמתם. שוב סרב ישוע להשתתף בדיוניהם או להביע את דעתו ביחס למסקנות אליהן הגיעו. שליחיו של יוחנן נהגו תמיד לסוך את החולים והסובלים בשמן והם ביקשו להפוך מנהג זה למנהג אחיד בשתי הקבוצות, אך שליחיו של ישוע סרבו לקבל על עצמם נוהג זה.

ביום שלישי, ה-18 בינואר, התאספו העשרים וארבעה בבית זבדיה שבבית צידה. אליהם הצטרפו האוונגליסטים שצלחו את

PAPER 150

THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

INTRODUCTION

^{150.0.1 (1678.1)} ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

^{150.0.2 (1678.2)} Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

^{150.0.3 (1678.3)} On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the

המבחן, כשבעים וחמישה במספר, כהכנה ליציאה למסע ההטפה השלישי בגליל, אשר נמשך כשבעה שבועות.

האונגליסטים נשלחו בקבוצות של חמישה, ואילו ישוע והשניים עשר הלכו רוב הזמן יחד, כאשר השליחים מעת לעת, ועל-פי הצורך, יצאו זוגות זוגות להטביל מאמינים. במשך שלושה שבועות כמעט, עבדו גם אבנר ועמיתיו בצמוד לקבוצת האונגליסטים, ייעצו להם והטבילו מאמינים. הם ביקרו במגדל, טבריה, נצרת וכל הערים והכפרים המרכזיים במרכז ובדרום הגליל, בכל המקומות בהם ביקרו קודם לכן וברבים אחרים. הייתה זו הפעם האחרונה בה בישרו בגליל, למעט בחלקי הצפונים.

third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

^{150.0.4 (1678.4)} The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. סגל הנשים האונגליסטיות

מכל הדברים הנועזים שעשה ישוע בימי חייו על-פני האדמה, המפתיע מכולם היה הכרזתו הפתאומית בערב ה-16 בינואר: "מחר נמנה עשר נשים לשמש בעבודת סעד המלכות." בתחילתה של החופשה בת השבועיים, החופשה במהלכה היו מתוכננים השליחים והאונגליסטים להיעדר מבית צידה, ביקש ישוע מדוד לזמן את הוריו חזרה לביתו ולשלוח שליחים אשר יקראו לבית צידה לעשר נשים מסורות אשר שימשו במנהלת המחנה ובמאהל בית החולים הקודם. כל הנשים הללו הקשיבו להנחיה שניתנה לאונגליסטים הצעירים, אך מעולם לא עלה בדעתן או בדעתן מוריהן שישוע יעז להסמיך אותן ללמד את בשורת המלכות ולסעוד את החולים. עשרת הנשים שבחר והסמיך ישוע היו: שושנה, בתו של החזן לשעבר של בית הכנסת בנצרת; יוחנה, אִשְׁת פּוֹזָא, סוֹכְנָה של הורדוס אנטיפס; אלישבע, בתו של יהודי עשיר מטבריה ומציפורי; מרתה, אחותם הבכורה של אנדראס ופטרוס; רחל, גיסתו של יהודה, אחיו של ישוע; נָסְכָּטָה, בתו של אֶלְמָן, הרופא הסורי. מילכה, דודניתו של השליח תומאס; רות, בתו הבכורה של מתי לוי; סֶלְטָה, בתו של קנטוריון רומי; ואֶגְמָן, אלמנה מדמשק. לאחר מכן, הוסיף ישוע לקבוצה שתי משימ נוסף – מרים המַגְדָּלִית, ורבקה, בתו של יוסף מן הרמתיים.

ישוע הסמיך את הנשים הללו לייסד הארגון משלהם והורה ליהודה להקצות כספים לצידוד ולבהמות משא עבורן. העשר בחרו בשושנה לעמוד בראשן וביוחנה לגזברית. מכאן ואילך הן השיגו לעצמן את המשאבים הנדרשים; לעולם לא ביקשו שוב מיהודה לתמוך בן.

באותם הימים, כאשר אפילו נאסר על נשים

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

^{150.1.1 (1678.5)} Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

^{150.1.2 (1679.1)} Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

^{150.1.3 (1679.2)} It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of

להיכנס לאולם הראשי של בית הכנסת (הן היו מוגבלות לעזרת נשים), הם נדהמו כאשר הכיר בהן כמורות מוסמכות של בשורת המלכות החדשה. המשימה שהטיל ישוע עליהן כשמינה אותן ללמד את הבשורה ולסעוד היוותה הכרזת שחרור אשר שחררה מאותו יום ואילך את כל הנשים, ולתמיד; לא עוד יתנשא הגבר מעל האישה ויחשיב אותה לנחותה ממנו רוחנית. זה היה שוק אמתי, אפילו עבור שניים עשר השליחים. אפילו ששמעו פעמים רבות את 'המאסטר' אומר כי "במלכות השמים אין עוד עשיר ולא עני, אין עֶבֶד וְלֹא בֶן-חֹרִין, אֵין זָכָר וְלֹא נְקֵבָה כִּי כֻלְכֶם אֶחָד בְּנֵי הָאֵל וּבְנוֹתָיו," הם ממש נדהמו, פשוטו כמשמעו, כאשר הציע באופן רשמי להסמיך את עשרת הנשים הללו כמורות דת ואפילו להתיר להן להסתובב עמם. הפעולה הזו עוררה הדים בכל האזור, וצידה את אויביו של ישוע בהרבה תחמושת, אך בכל מקום בו נשים האמינו בבשורות הטובות הן עמדו בעוז מאחורי אחיותיהן הנבחרות ולא הסתירו את תמיכתן בהכרה הזו במעמד האישה בעבודת הדת, אף אם זו אחרה לבוא. מיד לאחר עזיבתו של 'המאסטר', המשיכו השליחים לתמוך בשחרור האישה, ולהכיר כראוי בנשים. אך בדורות שלאחר מכן חלה נסיגה למנהגים שמקדם. בראשית ימיה של הכנסייה הנוצרית כונו נשים מורות ונשים של כמורה בשם דִּיקְאָנִית, וככלל זכו להכרה. אך למרות העובדה שהסכים לכל אלה בתיאוריה, פאולוס לעולם לא נקט בגישה זו בעצמו והתקשה לנהוג כך באופן אישי בפועל.

the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. העצירה במגדל

הנשים הלכו מאחור עת יצאה חבורת השליחים מבית צידה. בזמן המפגש הן תמיד ישבו יחד, כקבוצה, בחזית ולימין הדובר. יותר ויותר נשים החלו להאמין בבשורת המלכות, ומקרים מביכים רבים אירעו כאשר הן ביקשו לשוחח באופן אישי עם ישוע או עם אחד מן השליחים. כל זה התשנה כעת. כאשר אחת מן המאמינות ביקשה לראות את 'המאסטר' או להיוועד עם השליחים, היא הלכה לשושנה, ומשם ישירות לשוחח עם 'המאסטר' או אחד משליחיו בלוויית אחת משתיים עשרה האוונגליסטיות.

במגדל הוכחה לראשונה יעילותן של הנשים וכמה חכם היה לבחור בן. אנדראס החמיר יחסית עם השליחים ביחס לעבודתם האישית עם נשים, ובייחוד עם המפוקפקות שבהן. כאשר נכנסה הקבוצה למגדל, עשר הנשים האוונגליסטיות היו חופשיות לבוא בשערי המקומות המפוקפקים ולבשר שם לכל שוכניהן את הבשורות הטובות. וכאשר ביקרו את הנשים

2. THE STOP AT MAGDALA

^{15021 (1679:3)} As the apostolic party journeyed from Bethsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

^{15022 (1680:1)} It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the

החולות, נשים אלה יכלו לסעוד את אחיותיהן הנגועות מאוד מקרוב. כתוצאה מן הסעד של עשרת הנשים הללו (שלאחר מכן נודעו כשתיים עשר הנשים), הצטרפה למלכות מרים המגדלית. כתוצאה מכמה אירועי מזל ביש וכפועל יוצא מיחס החברה המכובדת כלפי נשים ששגו כך, מצאה עצמה אישה זו באחד מן המקומות המפוקפקים במגדל. היו אלה מרתה ורחל אשר הסבירו למרים בפשטות כי שערי המלכות פתוחים גם בפני אחת כמוה. מרים האמינה לחדשות הטובות ולמחרת הוטבלה בידי פטרוס.

מרים המגדלית הפכה לטובה שבמורות הבשורה מבין שתיים עשרה האוונגליסטיות שבקבוצה. היא הוסמכה לשרת כך, יחד עם רבקה, ביוזפת, ארבע שבועות לערך לאחר שהומרה. במשך שארית חייו של ישוע על-פני האדמה, פעלו מרים ורבקה, יחד עם שאר חברות הקבוצה, בנאמנות וביעילות על-מנת להאיר את דרכן ולרומם את אחיותיהן הנדכאות; וכאשר התחוללה הסצנה האחרונה, הטרגית, בחייו של ישוע, אף כי כל השליחים למעט אחד נסו על נפשם, כל הנשים הללו היו נוכחות, ואף לא אחת מהן בגדה או נטשה אותו.

sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

^{150:23 (1680:2)} Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. שבת בטבריה

במצוות ישוע, הפקיד אנדראס את תפילת השבת של החבורה בידי הנשים. כמובן שבשל כך לא יכלו לערוך אותה בבית הכנסת החדש. הנשים בחרו את יוחנה להוביל, והמפגש נערך בחדר האוכל של ארמונו החדש של הורדוס. הורדוס עצמו שהה במשכנו ביוליאס, בפראה. יוחנה קראה בתורה על עבודתן של הנשים בדת ישראל, והזכירה את מרים, דבורה, אסתר ואחרות.

מאוחר באותו ערב הרצה ישוע בפני כלל הקבוצה על "קסמים ואמונות טפלות." באותם הימים, האמינו כי הופעתו בשמים של כוכב זוהר, חדש לכאורה, סימלה את הולדתו של אדם גדול על-פני האדמה. מכיוון שכוכב כזה נצפה לאחרונה, שאל אנדראס את ישוע אם יש אמת באמונות אלה. בתשובתו הארוכה לשאלתו של אנדראס דן 'המאסטר' ביסודיות בכלל הנושא של אמונותיו הטפלות של האדם. וכך ניתן לסכם במונחים של היום את מה שאמר ישוע באותו המפגש:

1. נתיבי הכוכבים אינם קשורים בשום צורה שהיא למאורעות בחיי האדם על-פני האדמה. האסטרונומיה הינה עיסוק מדעי ראוי, אך האסטרולוגיה הינה אסופת אמונות טפלות ואין

3. SABBATH AT TIBERIAS

^{150:31 (1680:3)} The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

^{150:32 (1680:4)} Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

^{150:33 (1680:5)} 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of

לה מקום בבשורת המלכות.

2. בחינת אבריה הפנימיים של חיה שמתה לפני זמן מה איננה יכולה לגלות דבר לגבי מזג האוויר, מאורעות העתיד או מה שיקרה בחיי האדם.

3. רוחות המתים אינן שבות על-מנת לקשר עם החיים, עם מי מבני משפחותיהם או מי שהיו פעם חברים.

4. לקמעות ולחפצים קדושים אין כל יכולת לרפא מחלות, למנוע אסונות או להשפיע על רוחות רעות; האמונה שיש בשיטות חומריות כאלה השפעה על עולם הרוח איננה אלא אמונה טפלה מן המעלה הראשונה.

5. אף כי ניתן להשתמש בהגרלות כדי ליישב מחלוקות פשוטות, אין בהן כדי לגלות את רצון האל. תוצאות אלה נתונות למזל החומרי בלבד. הדרכים היחידות להתייחד עם עולם הרוח כוללות את מתת הרוח של האנושות, רוחו השוכנת של 'האב', את הרוח השוטפת של 'הבן', ואת השפעתה של הרוח האינסופית, שמצויה בכל מקום בעת ובעונה אחת.

6. חיזוי העתיד, כישוף ומעשי כשפים אינם אלא אמונות טפלות של אנשים בורים, וכך גם אשליות הקסם. האמונה במספרי קסם, סימנים למזל טוב ואותות למזל רע אינם אלא אמונה טפלה בלתי מבוססת.

7. פירוש חלומות הינה בעיקרה מערכת בלתי מבוססת של אמונה טפלה ושל השערות פנטסטיות. דבר לא משותף לבשורת המלכות ולכוהניה מגידי העתידות של הדת הפרימיטיבית.

8. הרוחות הטובות והרעות אינן יכולות לשכון בעצמים חומריים עשויים חמר, עץ או מתכת; צלמים אינן אלא החומר ממנו הם עשויים.

9. מנהגיהם של לוחשי הלחשים, המכשפים, הקוסמים, ועושי הכשפים מקורם באמונותיהם הטפלות של המצרים, האשורים, הבבלים והכנענים הקדומים. אין שום תוחלת לקמעות ולכל הלחשים למיניהם ואין להם שום יכולת לזכות בחסדן של הרוחות הטובות או לסלק את הרעות.

10. הוא חשף והוקיע את אמונותיהם בלחשים, בהתנסויות קשות, בכישוף, בקללות, באותות, בשימוש בדיֶּאָ ובכל צורותיה האחרות, הבורות והמשעבדות, של האמונה הטפלה.

superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:34 (1680:6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:35 (1680:7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:36 (1681:1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:37 (1681:2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:38 (1681:3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:39 (1681:4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:310 (1681:5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:311 (1681:6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:312 (1681:7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. השליחים יוצאים זוגות זוגות

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

למחרת בערב, לאחר שקיבץ יחד את שניים עשר השליחים, את שליחיו של יוחנן, ואת סגל

150:41 (1681:8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John,

הנשים החדש שזה עתה הוסמך, אמר ישוע: "הן הקציר רב והפועלים מעטים. לכן, התחננו אל אדון הקציר וישלח פועלים לקצירו. בעוד אני אשאר כאן לנחם ולהכשיר את המורים הצעירים, זוגות זוגות אשלח אתכם, הוותיקים יותר. עברו מהר ברחבי הגליל ובשורו את בשורת המלכות, כל עוד זה ניתן והשקט שורר." ואז חילק את השליחים לזוגות לפי בחירתו: אנדראס ופטרוס, יעקב ויוחנן זבדיה, פיליפוס ונתנאל, ותומאס ומתי, יעקב ויהודה חלפי, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות.

ישוע קבע את תאריך המפגש של השניים עשר בנצרת, ובהיפרדו מהם אמר: "במשימה זו אל דרך הגויים אל תלכו ואל עיר השומרונים אל תבואו, אלא לכו אל הצאן האבוד אשר לבית ישראל. ובלקחתכם קראו לאמור מלכות השמים קרבה לבוא, והודיעו על האמת הגואלת כי האדם בן האל הוא. זיכרו כי אין תלמיד נעלה על רבו ועבד על אדוניו. דיו לתלמיד להיות קרבו ולעבד להיות כאדוניו. אם לבעל הבית קראו בעל-זבל אף כי לאנשי ביתו! על כן, לא תיראו מפניהם כי אין דבר מכסה אשר לא יגלה ואין נעלם אשר לא יודע. את אשר אני אמר לכם בחשך דברו באור ואנשי ילחש לאוזניכם השמיעו מעל הגגות. ואל תיראו מן ההורגים את הגוף ואת הנפש לא יוכלו להרג אף תיראו את אשר יוכל לאבד גם את הנפש גם את הגוף בגיהנום.

"הלא ימכרו שני דרורים בפרוטה? אומר אני לכם כי אין אחת מהן נשכחת לפני האלוהים. הלא תדעו גם שערות ראשכם נמנות קלן? לכן אל תיראו, יקרתי מצפרים רבות. אל תתביישו בתורתי; לכו והטיפו לשלום ולרצון טוב, אף אל תשלו את עצמכם – לא תמיד זה יעבור שלום. באתי להטיל שלום על הארץ, אך כאשר ידחו את מתנתי התוצאה תהא פירוד וסערה. שלום של אמת ישכון בבית בו כל בני המשפחה מקבלים את בשורת המלכות; אך כאשר מי במני המשפחה יבוא בשערי המלכות ואחרים ידחו את הבשורה, פירוד כזה עלול לגרום רק לצער ויגון. השתדלו לפעול בכדי להציל את כל המשפחה, למען לא ישנאו אותו בני ביתו של אדם. אך לאחר שעשיתם ככל יכולתם למען כל בן משפחה, אומר לכם כי האהב את אביו ואת אמו יותר מאשר בשורה זו אינו ראוי למלכות."

לאחר ששמעו מילים אלה, התכוננו ליציאה.

and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plenteous, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom."

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words,

והם לא נפגשו שוב עד לזמן המפגש בנצרת, בהתאם למה שקבע 'המאסטר' עם שאר התלמידים.

they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. מה אני נדרש לעשות בכדי להיגאל?

ערב אחד, בשונם, לאחר ששליחיו של יוחנן שבו לחברון ולאחר ששליחיו של ישוע נשלחו זוגות זוגות, כאשר 'המאסטר' לימד קבוצה של שניים עשר אוונגליסטים צעירים אשר פעלו תחת הנחיתו של יעקב ושל שתיים עשרה הנשים, שאלה רחל את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, מה נענה לנשים ששואלות אותנו מה עלי לעשות כדי להיגאל?" שמע ישוע את השאלה וענה:

"כאשר גברים ונשים שואלים מה עליהם לעשות כדי להיגאל, עליכם לענות, האמינו בבשורת המלכות; קבלו את מחילת האל. הכירו באמונה את רוחו של האל השוכנת בכם ואשר הופכת אתכם לבני האל. האם לא קראתם בתורה ככתוב, 'אך ביהוה לי אִמֵּר, צִדְקוֹת וְעֵז'. וכן, את 'שהאב' אומר, 'קְרוֹב צִדְקִי וְצֵא יְשָׁעִי, וְזִרְעִי עִמָּי וְשִׁפְטִי'. 'תִּגְלֵנִי נִפְשִׁי בְּאַלְהִי, כִּי הִלְבִּישָׁנִי בְּגָדֵי יְשָׁע, מְעִיל צִדְקָה וְעֵטָנִי'. האם לא קראתם גם את שאומר 'האב' שמו 'אֲשֶׁר יִקְרָא, יְהוֹה צִדְקָנוּ'. 'הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצֵּאִים שֶׁל הַצִּדְקוֹת-עַצְמִית וְהַלְבֵּשׁ בְּנֵי מַחְלָצוֹת צִדְקָת אֱלֹהִים וְגֵאוֹלָתָהּ עַד'. לנצח נכון הוא כי, 'צִדִּיק בְּאֵמָנָתוֹ יִחְיֶה'. הכניסה למלכות 'האב' חופשית לגמרי, אך הקדמה – גדילה בחד – הכרחית על-מנת להישאר בה.

"גאולה הינה מתת האב והיא מתגלה בבניו. אם תקבלו באמונה תהפכו לשותפים לטבע האלוהי, לבן או לבת האל. באמונה תצדקו; באמונה תיגאלו; ובאותה אמונה ממש תתקדמו לנצח בדרכי הקדמה והשלמות האלוהיות. באמונה הצטדק אברהם ונגלו לו דרכי הגאולה בדמות תורת מלכי-צדק. לכל אורך הדורות, הייתה זו אותה האמונה אשר הצילה את בני האדם, אך כעת בא מעם 'האב' 'בן', להפוך את הגאולה לאמתית ומקובלת יותר."

שמחה גדולה פרצה בקרב מאזיניו כשסיים ישוע דברי חסד אלה, ובימים שלאחר מכן המשיכו כולם לבשר את בשורת המלכות בעוצמה חדשה ובאנרגיה והתלהבות מחודשים. ויותר מכל שמחו הנשים, שכן כעת ידעו שגם הן נכללו בתכניות ייסוד המלכות על-פני האדמה.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

^{150:51 (1682:3)} One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

^{150:52 (1682:4)} "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

^{150:53 (1682:5)} "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

^{150:54 (1683:1)} When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

לסיכום דבריו אמר ישוע: "לא תוכלו לקנות גאולה; לא תוכלו להרוויח צדיקות. גאולה הינה מתת האל, וצדיקות הינה הפרי הטבעי של חיים שנולדו מן הרוח של בן במלכות. אינכם נגאלים בשל שחייתם חיי צדיק; אלא, אתם חיי צדיק משום שכבר נגאלתם, כבר הכרתם במתת האל של היותכם בנים ובשירות במלכות כתענוג העילאי של החיים עלי אדמות. אדם המאמין בבשורה, אשר הינה התגלות טובה של האל, יוכל להתחרט מרצונו על כל חטאיו הידועים. ההכרה בכך שהוא בן איננה תואמת לתשוקה לחטא. מאמינים במלכות רעבים לצדיקות וצמאים לשלמות אלוהית."

6. שיעורי הערב

בדיוני הערב שוחח ישוע אודות נושאים רבים. עד לסיום המסע – עד למועד בו שבו כולם לנצרת – הוא דן ב-"אהבת האל", "חלומות וחזיונות", "רוע", "ענווה וצנעה", "אומץ ונאמנות", "מוסיקה וסגידה", "שירות וציות", "גאווה והתיימרות", "סליחה הקשורה לחרטה", "שלום ושלמות", "דברי בלע וקנאה", "רוע, חטא ופיתוי", "ספק וחוסר-אמונה", "חכמה וסגידה". היעדרם של השליחים הוותיקים עודד את קבוצת הגברים והנשים הצעירים יותר לדון בחופשיות בנושאים אלה עם המאסטר.

לאחר שבילה יומיים או שלושה עם קבוצה אחת של שניים אוווגליסטים, עבר ישוע והצטרף לקבוצה אחרת. שליחיו של דוד עדכנו אותו על תנועותיהן של הקבוצות ועל מיקומן. בשל העובדה שהיה זה להן המסע הראשון, הנשים נותרו רוב הזמן עם ישוע. שירות ההודעות איפשר לכל אחת מן הקבוצות להתעדכן באופן מלא בנוגע להתקדמותו של המסע, והחדשות שהגיעו מן הקבוצות האחרות תמיד היוו מקור לעידוד עבור העוסקים במלאכה בקבוצות השונות אשר היו פזורות באזור.

בטרם נפרדו, סוכם כי שניים עשר השליחים, האווגליסטים וסגל הנשים יתאספו בנצרת ביום ששי, ה-4 במרץ, ושם יפגשו 'במאסטר'. בהתאם לכך, בערך בזמן המיועד החלו כל קבוצות השליחים והאווגליסטים לנוע אל עבר נצרת מכל חלקי מרכז הגליל ודרומו. עד לשעות אחר הצהריים המוקדמות הגיעו האחרונים, אנדראס ופטרוס, למחנה שהוקם על-יד ראשוני המגיעים ומוקם בגבעות שמצפון לעיר. הייתה זו הפעם הראשונה בה ביקר ישוע בנצרת מאז שהחל בעבודתו הציבורית.

^{150:55(1683:2)} In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection."

6. THE EVENING LESSONS

^{150:61(1683:3)} At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

^{150:62(1683:4)} After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

^{150:63(1683:5)} Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. השחייה בנצרת

באותו יום ששי אחר הצהריים, צעד ישוע ברחבי נצרת, ובמידה רבה לא הבחינו בו ולא הכירו אותו. הוא חלף ליד בית ילדותו וליד הנגרייה ובילה חצי שעה על הגבעה שכל כך אהב בנערותו. מאז היום בו הוטבל בידי יוחנן בנהר הירדן לא שטפו את נשמתו של 'בן האדם' רגשות אנושיים רבים כל כך. עת ירד מן הגבעה, שמע את קולה המוכר של החוצצה המבשרת את שקיעת החמה, קולות ששמע פעמים רבות כל כך כנער שגדל בנצרת. לפני ששב למחנה, חלף ליד בית הכנסת בו למד ובדעתו צפו ועלו זיכרונות רבים מימי ילדותו. מוקדם יותר באותו יום, שלח ישוע את תומאס לתאם עם רב בית הכנסת כדי שיוכל לשאת דברים בתפילת הבוקר של אותה השבת.

תושבי נצרת מעולם לא נודעו באדיקותם וצדקתם. בחלוק השנים, הלך הכפר והזדהם באמות המוסר הנמוכות של ציפורי השכנה. במהלך נערותו של ישוע ושנותיו כאדם צעיר, נחלק הכפר בדעתו כלפיו; המעבר שלו לכפר נחום עורר תרעומת רבה. ואף כי תושבי נצרת שמעו על מעשיו של הנגר שלהם משכבר הימים, הם נעלבו שהוא מעולם לא כלל את כפר הולדתו במסעות ההטפה הקודמים. הם אכן שמעו על הפרסום שזכה לו ישוע, אך רוב התושבים כעסו על כך שלא חולל את מעשיו המופלאים בעיר בחרותו. תושבי נצרת דיברו רבות על ישוע במשך חודשים, אך דעת הרוב לא נטתה לטובתו.

וכך זכה 'המאסטר' לא לקבלת פנים אוהבת אלא ליחס עוין וביקורתי מאוד. וזה לא היה הכול. אויביו, אשר ידעו שהוא עתיד לבלות את השבת בנצרת ושיערו שהוא מתכנן לשאת דברים בבית הכנסת, שכרו כמות גדולה של בריונים גסים להציק לו ולגרום לצרות בכל דרך אפשרית.

רבים מחבריו הישנים של ישוע, וביניהם החזן המורה שאהב אותו בצעירותו, כבר הלכו לעולמם או עזבו את נצרת, והדור הצעיר יותר התמרמר על הפרסום לו זכה וקינא בו. הם לא זכרו את מסירותו למשפחתו בנערותו, והם ביקרו אותו במרירות על כך שלא ביקר את אחיו ואת אחיותיו הנשואות שהתגוררו בנצרת. גם גישתם של בני משפחתו של ישוע כלפיו תרמה להתגברות הטינה שחשו התושבים. האדוקים שבין היהודים אף התיימרו לבקר את ישוע משום שצעד מהר מדי אל בית הכנסת בדרך לתפילת הבוקר באותה השבת.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

^{1507.1 (1683.6)} This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

^{1507.2 (1684.1)} The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of near-by Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

^{1507.3 (1684.2)} Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

^{1507.4 (1684.3)} Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the

synagogue this Sabbath morning.

8. תפילת השבת

שבת זו הייתה יום יפהפה, ונצרת כולה, חברים כמו אויבים, התכנסה לשמוע את התושב לשעבר נושא דברים בבית הכנסת. חלק גדול מחבורת השליחים נותרה מחוץ לבית הכנסת; לא היה מקום לכל מי שבא לשמוע אותו. כשהיה עוד איש צעיר, נשא ישוע דברים לעתים קרובות בבית התפילה הזה, ובזה הבוקר, כאשר מסר רב בית הכנסת לידיו את מגילת כתבי הקודש על-מנת שיקרא את השיעור, נדמה כי איש מן הנוכחים לא זכר שהיה זה בדיוק אותו כתב יד שהוא עצמו העניק לבית הכנסת.

התפילה באותו היום התנהלה ממש כפי שהיה בזמן שישוע היה נער. הוא עלה לדוכן הנואמים יחד עם הרב, והתפילה החלה בשתי הברכות הבאות: "ברוך אתה ה', אלוהינו מלך העולם, יוצר אור ובורא חשך. עושה שלום ובורא את הכל; המאיר לארץ ולדלים עליה ברחמים. ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. ותברך ה' אלוהינו על כל שבח מעשי ידך ועל מאורי אור שיוצרת המה ופארוך. סלה. ברוך אתה ה', יוצר המאורות."

לאחר המתנה של רגע, המשיכו והתפללו: "אהבת עולם אהבתנו ה' אלוהינו. חמלה גדולה ויחנה חמלת עלינו. אבינו מלכנו בעבור שמך הגדול ובעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדמו חקי חיים לעשות רצונך בלבב שלם. כן תחננו אבינו אב הרחמן. רחם נא עלינו ותן בלבנו בינה להבין. והאר עינינו בתורתך. ודבק לבנו במצותיך. ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך. לא נבוש ולא נכלם ולא נפשל לעולם ועד. כי אל פועל ישועות אתה, ובנו בחרת מכל עם ולשון. וקרבתנו באמת לשמך הגדול – סלה – באהבה להודות לך ולתהדר. ברוך אתה ה' הבורא בעמו ישראל באהבה."

ואז קראה הקהילה את קריאת השמע, הצהרת האמונה היהודית. קריאה זו כוללת ציטוט של מספר רב של פסוקים מן התורה המעידים על התכונות של המאמינים ליטול על עצמם עול מלכות שמים, ואף את עול המצוות, ביום ובלילה.

לאחר מכן נאמרה התפילה השלישית: "אמת שאתה הוא ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו; מלכנו מלך אבותינו; גואלנו גואל אבותינו. יוצרנו צור ישועתנו; פודנו ומצילנו מעולם. הוא שמך ואין לנו עוד אלוהים זולתך. שירה חדשה שבחו גאולים לשמך הגדול על שפת הים יחד כלם הודו

8. THE SABBATH SERVICE

^{1508.1 (1684.4)} This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

^{1508.2 (1684.5)} The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: "Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights."

^{1508.3 (1685.1)} After a moment's pause they again prayed: "With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law, cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel."

^{1508.4 (1685.2)} The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

^{1508.5 (1685.3)} And then followed the third prayer: "True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and

והמליכו ואמר: ה' ימלוך לעולם ועד. ברוך אתה ה', גאל ישראל."

רב בית הכנסת תפס אז את מקומו אל מול התיבה, או הארון, בו שמורים כתבי הקודש, והחל להתפלל את תשע עשרה הברכות. במקרים כמו היום, בהם היה רצוי לקצר את משך התפילה על-מנת שהאורח הנכבד יוכל לשאת דברים באריכות, נאמרו רק התפילה הראשונה והאחרונה. הראשונה הייתה: "ברוך אתה ה', אלוהינו ואלוהי אבותינו, אלוהי אברהם. אלוהי יצחק ואלוהי יעקב. האל הגדול הגיבור והנורא. קונה הכל וזוכר חסדי אבות. ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה. מלך עוזר ומושיע ומגן! ברוך אתה ה', מגן אברהם."

ואז נאמרה התפילה האחרונה: "שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם כי אתה הוא מלך אדון לכל השלום. וטובלברךך עמך ישראל בכל עת ובכל שעה. ברוך אתה יהוה, המברך את עמו ישראל בשלום." הקהל לא התבונן ברבעת התפילה. לאחר הברכות, נשא תפילה לא רשמית המתאימה למאורע, וכאשר כל תמו כל אלה, הצטרפה הקהילה כולה ואמרה אמן.

אז ניגש החזן לארון, הוציא מגילה ומסר לידי ישוע, על-מנת שיקרא את שיעור התורה. נהוג היה לקרוא עד לשבעה אנשים, שכל אחד מהם היה קורא לפחות שלושה פסוקים מן התורה, אך הפעם לא נהגו כך, וניתן לאורח לקרוא שיעור לבחירתו. ישוע עמד, נטל את המגילה והחל לקרוא מספר דברים: "כי המצווה הזאת, אשר אנכי מצווך היום לא נפלאה הוא ממך, ולא רחקה הוא. לא בשמים הוא, לאמר, מי יעלה לנו השמימה וייקחה לנו, וישמענו אתה, ונעשנה? ולא מעבר לים, הוא, לאמר, מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו, וישמענו אתה, ונעשנה? כי קרוב אליך הדבר, מאד, בפיך ובלבבך, לעשותו."

וכשסיים לקרוא מן התורה, פנה לספר ישעיהו והחל לקרוא: "רוח אדני יהוה עלי יען משח אתי לבשר ענוים. שלחני לחפש לנשבר-לב לקרא לשבויים דרוור ולעוורים פקח-קום לשלח רצוצים חפשים לקרא שנת-רצון ליהוה."

there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel."

^{150:86 (1685:4)} The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: "Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham."

^{150:87 (1685:5)} Then followed the last benediction: "O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace." The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

^{150:88 (1685:6)} Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: "For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it."

^{150:89 (1685:7)} And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: "The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord."

סגר ישוע את הספר, ולאחר שמסר אותו לידי רב בית הכנסת, התיישב והחל לשאת דברים באזני הקהל. הוא החל את דבריו במילים: "היום התממש הכתוב בפסוקים הללו." ואז דיבר ישוע במשך כמעט חמש עשרה דקות על "בני ובנות האל." רבים מן הנוכחים אהבו את הדרשה והתפללו על חכמתה וחינה.

בבית הכנסת היה נהוג שנושא הדרשה נשאר בתום התפילה, כך שהמעוניינים יוכלו לשאול אותו שאלות. וכך, בבוקר יום השבת הזה ירד ישוע לתוך הקהל אשר ניגש אליו לשאול שאלות. בתוך הקבוצה הזו היו אינדיבידואלים רבים שדעתם נסערה והם חיפשו צרות, ובשוליים הסתובבו האנשים המושחתים שנשכרו לגרום לישוע צרות. רבים מן השליחים והאוונגליסטים אשר נותרו בחוץ נדחקו כעת להיכנס לתוך בית הכנסת ובמהרה הבחינו בצרות המתרחשות. הם ביקשו להוביל את 'המאסטר' הרחק משם, אך הוא סרב ללכת עמם.

9. הדחייה בנצרת

ישוע מצא עצמו בבית הכנסת מוקף בקהל גדול של אויבים ומעט מחסידיו, ובתשובה לשאלות הגסות ולהצקות המרושעות, העיר חצי בהומור: "כן, אני בנו של יוסף; אני הנגר, ואינני מופתע שאתם מזכירים לי את הפתגם, 'רופא, רפא את עצמך', ושאתם מאתגרים אותי לעשות בנצרת את ששמעתם שעשיתי בכפר נחום; אך אני קורא לכם לזכור שאפילו התורה מצהירה על כך 'שאין כבוד לנביא בעירו ובביתו'."

הם המשיכו להציק לו, הפנו אליו אצבע מאשימה ואמרו: "אתה חושב שאתה טוב מתושבי נצרת; התרחקת מאתנו, אך אחיך עדיין פועל פשוט ואחיותיך חיות בקרבנו. אנחנו מכירים את אמך, מרים. איפה כולם היום? אנחנו שומעים עליך דברים גדולים, אך כשאתה חוזר, אתה לא מחולל שום נס." ענה להם ישוע: "אני אוהב את תושבי העיר בה גדלתי, והייתי שמח אילו כולכם הייתם באים בשערי מלכות שמים, אך נפלאות דרכי האל. החסד נעשה בתגובה לאמונה חיה של אלה שיקבלוהו."

אלמלא טעות טקטית של אחד משליחיו, שמעון הקנאי, היה ישוע מצליח להתנהל מול ההמון בטוב, והיה מרסן אפילו את האלימים שבאויביו. שמעון נחזר, אחד האוונגליסטים הצעירים, אספו בינתיים מקרב ההמון קבוצה של

^{1508.10 (1686.2)} Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: "Today are these Scriptures fulfilled." And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on "The Sons and Daughters of God." Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

^{1508.11 (1686.3)} It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. THE NAZARETH REJECTION

^{1509.1 (1686.4)} Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: "Yes, I am Joseph's son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, 'Physician heal yourself,' and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that 'a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.'"

^{1509.2 (1686.5)} But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

^{1509.3 (1686.6)} Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger

חבריו הישנים של ישוע, והחלו בתקיפות להודיע לאויביו של 'המאסטר' ללכת משם. זה מכבר לימד ישוע את השליחים שמענה רך ישיב חמה, אך חסידיו לא היו רגילים לראות את המורה האהוב, לו קראו מרצונם 'מאסטר', מקבל יחס לא ראוי ומביש שכזה. זה היה יותר מדי עבורם, והם פשוט נתנו ביטוי לתרעומת חזקה וזועמת. כל אלה גרמו לרוח האספסוף להתעורר בקרב הקבוצה הגסה והשפלה הזו. וכך, בהנהגת אלה שנשכרו לכך, תפשו הבריונים את ישוע, דחקו אותו מחוץ לבית הכנסת ואל מצוק סמוך, שם חשבו להשליכו מטה למותו. אך ממש בעת שעמדו להשליך אותו מטה, נפנה ישוע לפתע אל שוביו ושילב בשקט את ידיו. הוא לא אמר דבר, אך חבריו נדהמו כאשר החל לצעוד קדימה וההמון פתח לו דרך לצעוד ללא הפרעה.

ישוע, ושליחיו אחריו, המשיכו אל עבר המחנה. שם סופר הסיפור כולו. במצוות ישוע, החלו כבר באותו הערב בהכנות לצאת חזרה לכפר נחום. סיומו הסוער של מסע ההטפה השלישי גרם להתפכחות בקרב חסידיו של ישוע. הם החלו להבין את משמעות חלק מן הדברים שלימד; הם החלו להבין את העובדה שהמלכות תבוא רק לאחר הרבה צער ואכזבות מרות רבות.

הם עזבו את נצרת ביום ראשון בבוקר, והלכו בדרכים שונות, עד שנקבצו כולם בבית צידה בצהרי יום חמישי, ה-10 במרץ. הקבוצה שהתאספה התפכחה והפכה לקבוצת מטיפי בשורת אמת רצינית ושקולה ומפוכחת, ולא חבורה נלהבת של צלבנים כובשים ומנצחים.

evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

^{1529.4 (1687.1)} Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

^{1529.5 (1687.2)} They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Bethsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

מסמך 151. השהות והלימוד על החוף

152 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 150

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 151

השהות והלימוד על החוף

סעיפים

מבוא

1. המשל על הזורע
2. פירוש המשל
3. עוד על משלים
4. משלים נוספים על החוף
5. הביקור בכורסי
6. המשוגע מכורסי

מבוא

עד ל-10 במרץ התקבצו כל קבוצות המורים והמטיפים בבית צידה. ביום חמישי בלילה וביום ששי יצאו רבים מהם לדוג, ואילו בשבת הם האזינו לדרשה של יהודי זקן מדמשק על תהילתו של אברהם אבינו. ישוע בילה את מרבית אותה שבת לבד בגבעות. בערב אותה שבת דרש 'המאסטר' במשך יותר משעה באזני הקבוצות שהתאספו אודות "משימת הקושי וערכה הרוחני של האכזבה." היה זה מאורע ראוי לציון, ומאזינו לעולם לא שכחו את השיעור שלימד.

ישוע לא התאושש לגמרי מן הצער שחווה בדחייה בנצרת; השליחים שמו לב כי עצב מסוים נמהל במצב רוחו השמח הרגיל. רוב הזמן שהו אתו יעקב ויוחנן, משום שפטרס היה עסוק מאוד באחריות שנשא להנחיתו ולרווחתו של סגל האוונגליסטים החדש. את זמן ההמתנה עד ליציאה לירושלים לחג הפסח בילו הנשים בביקורים מבית לבית, בלימוד הבשורה ובסעד לחולים בכפר נחום וערי וכפרי הסביבה.

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

INTRODUCTION

^{151:01 (1688:1)} BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Bethsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

^{151:02 (1688:2)} Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. המשל על הזורע

בערך בזמן הזה החל ישוע ללמד את ההמונים שצבאו עליו תדירות תוך שימוש במשלים. מכיוון שישוע שוחח עם השליחים ועם אחרים עמוק לתוך הלילה, מעטים קמו לארוחת הבוקר של בוקר יום ראשון זה; לפיכך, יצא לחוף, ישב לבדו בסירת הדיג הישנה של אנדראס ופטרוס, שהועמדה לרשותו בכל עת, והגה בצעד הבא אשר נדרש למשימת הרחבת המלכות. אך 'מאסטר' לא נותר לבדו זמן רב. מעט אחר-כך החלו להגיע אנשים מכפר נחום וכפרי הסביבה, ועד לשעה עשר בבוקר התאספו כמעט אלף אנשים על החוף, סמוך לסירה של ישוע. הם ביקשו את תשומת לבו. כעת היה כבר פטרוס ער, ובעודו עושה את דרכו לסירה אמר לישוע, "מאסטר, האם אדבר אתם?" אך ישוע ענה, "לא, פטרוס, אספר להם סיפור." וישוע החל לספר את המשל הזורע, אחד מסדרה ארוכה של משלים אשר לימד את ההמונים שהלכו בעקבותיו. לסירה הזו היה כיסא מורם עליו ישב (היה נהוג לשבת בזמן שמלמדים) בעת שדיבר אל ההמון שהתקבץ לאורך החוף. לאחר שפטרוס אמר כמה מילים, אמר ישוע:

"הנה הזורע יצא לזרע. ויזרע ויפול מן הזרע על יד הדרך ויבאו העוף ויאכלו: עוף השמים. ויש אֶשֶׁר נָפַל על מקום הסלעים אֶשֶׁר אין שָׁם אֲדָמָה רַבָּה ויִמְהַר לְצִמְחָה כִּי אין לוֹ עֶמֶק אֲדָמָה. ויהי כְּזֶרֶם הַשֶּׁמֶשׁ ויִיבֹשׁ ויִיבֹשׁ כִּי אין לוֹ שָׁרֵשׁ לִבְקֵשׁ לַחֹת. ויש אֶשֶׁר נָפַל בֵּין הַקִּצִּים ויִעָלוּ הַקִּצִּים ויִמְעָקוּהוּ. ויש אֶשֶׁר נָפַל עַל הָאֲדָמָה הַטֹּבָה ויִיתֵן פֶּרִי זֶה מֵאָה שְׁעָרִים וְזֶה שְׁשִׁים וְזֶה שְׁלִשִּׁים." וכאשר סיים לספר את המשל, אמר להמונים, "מי אֶשֶׁר לוֹ אָזְנִים לִשְׁמָע יִשְׁמָע."

כאשר שמעו השליחים, ואלה שנלוו להם, את ישוע מלמד את האנשים כך, תמחו מאוד; לאחר ששוחחו על כך רבות בינם לבין עצמם, באותו הערב, בגן של משפחת זבדיה, אמר מתי לישוע: "מאסטר, מה פירוש הדברים החשוכים שהצגת בפני ההמון? מדוע זה תדבר במשלים אל אלה המבקשים את האמת?" ענה ישוע:

"בסבלנות הדרכתי אתכם כל הזמן הזה. לָכֵן נתַן לָדַעַת אֶת סוּדוֹת הַשָּׁמַיִם, אך להמונים חסרי ההבנה ולאלה המבקשים להשמידם, יוצגו מסתורין המלכות במשלים. זאת עשה על-מנת שאלה אשר אכן מבקשים לבוא

1. THE PARABLE OF THE SOWER

^{151:1.1 (1688.3)} About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

^{151:1.2 (1688.4)} "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

^{151:1.3 (1689.1)} The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?" And Jesus answered:

^{151:1.4 (1689.2)} "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that

בשערי המלכות יבינו את פשר השיעור וימצאו גאולה, ואילו אלה המאזינים רק על-מנת לטמון לנו מלכודת יתבלבלו עוד יותר כי בראתם לא יראו ובשמעתם לא ישמעו. ילדי, הלא תבחינו בחוק הרוח אשר קובע כי מי שיש לו נתן יינתן לו ויעדיף; ומי שאין לו גם מה שיש לו יינטל ממנו. על כן במשלים אדבר אליהם בכדי שחברנו ומבקשי האמת ימצאו את שחיפשו, ואילו אויבינו ואלה שאינם אוהבי אמת בשמעתם לא יבינו. רבים מאלה אינם מבקשי אמת. הנביא אכן תיאר את נשמות חסרות הבנה, ככתוב: 'כי השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו השע פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין.'"

השליחים לא הבינו את מלוא המשמעות של דברי 'המאסטר'. ובעת שאנדראס ותומאס המשיכו לשוחח עם ישוע, פנו פטרוס ושאר השליחים לחלק אחר של הגן, שם שוחחו ארוכות וממושכות על כך.

those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: 'For this people's heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.'"

^{151:1.5 (1689:3)} The apostles did not fully comprehend the significance of the Master's words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. פירוש המשל

פטרוס, והקבוצה שסביבו, הגיעו למסקנה שהמשל על הזרע היה אלגוריה שלל פרט בה נודעה משמעות נסתרת. לפיכך, החליטו לגשת לישוע ולבקש הסבר. וכך, ניגש פטרוס 'למאסטר' ואמר: "איננו יכולים לרדת לפשרו של המשל, ונבקש שתסביר לנו אותו, שהרי אמרת שלנו ניתן לדעת את סודות מלכות השמים." כאשר שמע זאת ישוע, אמר לפטרוס: "בני, אינני מבקש להסתיר ממך דבר, אבל אולי ראשית תספר לי על מה דברתם; מה הפירוש שנתת למשל?"

לאחר רגע של שקט, אמר פטרוס: "מאסטר, שוחחנו ארוכות על המשל וזה הפירוש עליו החלטתי: הזרע הוא מורה הבשורה; הזרע הינו דבר האל. הזרע שנפל לצד הדרך מייצג את אלה שאינם מבינים את הבשורה. הציפורים אשר גוזלות את הזרע שנפל על הקרקע הקשה מייצגות את השטן, את האחד הרשע, אשר גוזל את מה שזרע בלבבות האנשים הבורים הללו. הזרע אשר נפל על הסלע ומיהר לצמוח מייצג את אותם אנשים שטחיים, שאינם חושבים, אלה שכאשר שומעים את הבשורות הטובות מקבלים אותן בשמחה; אך בשל העובדה שהאמת איננה מוצאת אחיזה אמיתית מתוך הבנה מעמיקה, מסירות הינה קצרת מועד אל מול הקושי והרדיפה. כשהצרות מגיעות, המאמינים הללו נופלים; הם נופלים

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

^{151:2.1 (1689:4)} Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: "We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom." And when Jesus heard this, he said to Peter: "My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?"

^{151:2.2 (1689:5)} After a moment of silence, Peter said: "Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived

קורבן לפיתוי. הזרע שנפל בינות לקוצים מייצג את אלה שמאזינים ברצון לדברים אך מאפשרים לדאגות העולם ולאחיות העיניים של העושר לחנוק את מילות האמת ולמנוע מהן לתת פרי. ואילו הזרע שנפל על האדמה הטובה, צמח ונתן פרי פי שלושים, ששים או מאה, מייצג את אלה אשר מקבלים את האמת ומעריכים אותה ברמות שונות – בשל ההבדלים ביכולות האינטלקטואליות שלהם – ומשום כך באה זו לידי ביטוי בשיעורים שונים בהתנסותם הדתית.”

לאחר שהקשיב לפירוש של פטרוס לזה המשל, שאל ישוע את שאר השליחים אם גם להם יש הצעה. נתנאל נענה להזמנה ואמר: “מאסטר, אני מזהה דברים טובים רבים בפירוש של פטרוס, אך לא לגמרי מסכים אתו. הרעיון שלי לפירוש הוא כזה: הזרע מייצג את בשורת המלכות, ואילו הזרע מייצג את שליחיה של המלכות. הזרע שנפל לצד הדרך, על האדמה הקשה, מייצג את אלה ששמעו אך מעט על הבשורה ואת אלה שנותרו אדישים כלפי המסר ולבם קשה. עופות השמים שחטפו את הזרע שנפל לצד הדרך מייצגות את הרגלי החיים, את הפיתוי של הרוע ואת תשוקות הבשר. הזרע שנפל בינות לסלעים מייצג את אותן נשמות רגשניות אשר מאמצות תורה חדשה במהירות ובאותה המהירות נוטשות את האמת אל מול הקושי לחיות את אותה אמת במציאות; הן נעדרות אבחנה רוחנית. הזרע שנפל בינות לקוצים מייצג את אלה שנמשכים לאמתות הבשורה; הם רוצים לדבוק בתורה, אך נמנעים לעשות כן בשל הגאווה, הקנאה, וחרדות הקיום האנושי. הזרע שנפל על קרקע טובה, צמח והניב פרי, חלק פי שלושים, חלק פי ששים וחלק פי מאה, מייצג את ההבדל, מטבע הדברים, ביכולותיהם של גברים ונשים בעלי דרגות שונות של הארה רוחנית להבין את האמת ולהגיב להוראותיה הרוחניות.”

כאשר סיים נתנאל את דבריו, נפנו השליחים ועמיתיהם לדיון רציני וונה. כמה מהם טענו שפירוש של פטרוס הוא הנכון ואילו מספר כמעט זהה דבק בפירוש של נתנאל למשל והגן עליו. בינתיים, נכנסו פטרוס ונתנאל לבית פנימה, שם החלו בניסיון נמרץ ונחוש לשכנע זה את זה לשנות את דעתם.

המאסטר איפשר לבלבול להימשך עד לנקודה בו הגיע לשיא; אז מחא כף וקרא להם לסור סביבו. כאשר שוב נקבצו סביבו כולם, אמר,

in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:23 (1690:1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:24 (1690:2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:25 (1690:3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him.

"בטרם אספר לכם אודות המשל, האם יש למישהו מה להוסיף?" לאחר רגע של שקט, אמר תומאס: "כן, מאסטר, אני רוצה לומר כמה מילים. זכור לי שבעבר אמרת לנו להיזהר בדיוק ממה שקורה כאן. לימדת אותנו, שכשאנחנו משתמשים דוגמאות כדי ללמד, עלינו להשתמש בסיפורים אמתיים ולא באגדות, ושעלינו לבחור סיפור שמדגים את האמת המרכזית האחת שאנחנו מבקשים ללמד, ושלאחר שסיפרנו את הסיפור, לא ננסה לתת משמעות רוחנית לכל הפרטים הקטנים שבו. אני טוען שהן פטרוס והן נתנאל שוגים בניסיונותיהם לפרש את המשל. אני מעריך את יכולתם לעשות כן, אך באותה המידה אני בטוח שכל ניסיון להפיק הקבלות רוחניות מכל הפרטים שבמשל על הטבע יכול רק לבלבל ולהוביל להבנה שגויה בנוגע לתכליתו האמתית. על צדקתי מעידה העובדה שבעוד שלפני שעה כולנו היינו באותה הדעה, כעת אנחנו מחולקים לשתי קבוצות, ולכל אחת מהן דעה שונה בנוגע למשל. לדעתי, מידת הדבקות של כל קבוצה בדעתה אפילו מפריעה לה לתפוש את האמת הגדולה שביקשת אתה להעביר בעת שסיפרת את המשל לקהל וביקשת מאתנו אחר-כך לפרש."

דבריו של תומאס גרמו לכולם להשתתק. הוא גרם להם להיזכר במה שלימד אותם ישוע בעבר, ובטרם שב ישוע לדבר, קם אנדראס ואמר: "השתכנעתי שתומאס צודק, והייתי שמח לשמוע מהו הפירוש שהוא נותן למשל הזורע." לאחר שסימן ישוע לתומאס לדבר, אמר זה: "אחי, אינני רוצה להאריך את בדיון, אך אם תבקשו, אומר שאני חושב שהמשל מיועד ללמד אותנו אמת אחת גדולה, והיא שכאשר אנחנו מלמדים את הבשורה, ובלא קשר למידת הנאמנות והיעילות שבה נבצע את התפקיד האלוהי שהוטל עלינו, נמלא כי יש הבדלים במידת ההצלחה שלנו; וכי כל ההבדלים הללו הינם תוצאה ישירה של התנאים בהם אנחנו פועלים, תנאים עליהם יש לנו שליטה מועטה בלבד, אם בכלל."

כאשר סיים תומאס את דבריו, היו מרבית המטיפים מוכנים להסכים עמו, ואפילו פטרוס ונתנאל היו בדרכם לשוחח עמו, כאשר קם ישוע ואמר: "טוב מאוד, תומאס; הבחנת במשמעות האמתית של המשלים; אך טובה באותה מידה תרומתם של פטרוס ונתנאל, בכך שהדגימו בפניכם את מלוא הסכנה שבהפיכתם של המשלים שלי לאלגוריות. יש והפלגה על כנפי דמיון ההשערות תועיל לכם, אם רק תעשו כן בלב, אך תהא זו שגיאה להציע מסקנות מעין אלה כשאתם מלמדים בציבור."

When they had all gathered around him once more, he said, "Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?" Following a moment of silence, Thomas spoke up: "Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it."

^{151:26 (1691.1)} The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: "I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower." After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: "My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control."

^{151:27 (1691.2)} When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: "Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching."

וכעת, משפגה המתיחות, בָּרְכוּ פֶטְרוֹס ונתנאל זה את זה על הפירושים שנתנו, ולמעט התאומים לבית חלפי, כל אחד מן השליחים ניסה לתת פירוש משלו למשל הזורע בטרם עלה על יצועו. אפילו יהודה איש-קריית הציע פירוש מתקבל על הדעת. לעיתים קרובות, נהגו השניים עשר לפרש, בינם לבן עצמם, את משליו של 'המאסטר' כאילו היו אלגוריות אך שוב לא התייחסו להשערות הללו יותר מדי ברצינות. עבור השליחים ועמיתיהם, הייתה זו פגישה מועילה מאוד, במיוחד משום שכאן ואילך השתמש ישוע יותר ויותר במשלים בעת שלימד בציבור.

3. עוד על משלים

השליחים המשיכו לעסוק במשלים, ושקעו בכך עד כדי כך שכל הערב למחרת הוקדש להמשך הדיונים במשלים. ישוע הציג את נושא הדיון באומרו: "אהובי, עליכם תמיד להתאים את שיטת ההוראה לדעת וללב הנוכחים לפניכם. כשאתם עומדים אל מול נוכחים בעלי אינטלקט ומגז שונים, לא תוכלו לדבר מילים שונות לכל סוג וסוג בין המאזינים, אך תוכלו לספר סיפור שמביע את המשמעות של השיעור; וכל קבוצה, כל אינדיבידואל, יפרש לעצמו את המשל בהתאם ליכולותיו האינטלקטואליות וכישוריו הרוחניים. עליכם לתת לאור שלהם לזהור, אך עשו זאת בחכמה ובשיקול דעת. שום אדם אשר מדליק נר איננו מכסה אותו בכלי ואף לא שם אותו מתחת למיטה; הוא שם את הנר במנורה בכדי שכולם יחזו באור. אומר לכם כי דבר במלכות השמים איננו נסתר ואשר לא יתגלה; ואין שום סודות שלבסוף לא יתגלו. בסופו של דבר, כל הדברים הללו יצאו לאור. חישבו לא רק על ההמונים ועל האופן שבו הם שומעים את האמת; שימו לב גם לעצמכם, לאופן בו אתם מקשיבים. זכרו, כי פעמים רבות אמרתי לכם: כי כל איש שִׁיֵּשׁ לוֹ יִיתֵן לוֹ, וְאֶשֶׁר אֵין לוֹ יִקַּח מִמֶּנּוּ גַם אֶת אֲשֶׁר חֶשֶׁב שִׁישׁ לוֹ."

במונחים של היום, ניתן לסכם את המשך הדיון בנוגע למשלים ואת ההנחיות הנוספות שקיבלו ביחס לפירושם כדלקמן:

1. ישוע המליץ שלא ללמד את אמתות הבשורה באמצעות אגדות או אלגוריות. הוא כן המליץ על שימוש חופשי במשלים, במיוחד במשלים על הטבע. הוא הדגיש את הערך שבשימוש באנלוגיה שקיימת בין עולם הטבע לעולם הרוח כאמצעי להוראת האמת. הוא התייחס לעיתים תכופות לטבעי כאל "צלה הלא אמתית, החולף של מציאויות הרוח."

^{151:28 (1691:3)} Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master's parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. MORE ABOUT PARABLES

^{151:31 (1691:4)} The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening's conference by saying: "My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has."

^{151:32 (1692:1)} The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

^{151:33 (1692:2)} 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as "the unreal and fleeting shadow of spirit realities."

2. ישוע סיפר שלושה או ארבעה משלים מכתבי הקודש העבריים, והפנה את תשומת לבם לכך שלא הייתה זו שיטת הוראה חדשה לגמרי. על-אף זאת, השימוש שהוא עשה בה מאותו זמן ואילך הפך אותה לשיטת הוראה כמעט חדשה.

3. בעת שלימד את השליחים ערכם של משלים מהו, הפנה ישוע את תשומת לבם לנקודות הבאות:

המשל מושך בעת ובעונה אחת אנשים בטווח רחב של רמות מנטליות ורוחניות. המשל ממריץ את הדמיון, מאתגר את האבחנה ומניע לחשיבה ביקורתית; הוא מייצר סימפטיה בלא לעורר התנגדות.

המשל מתקדם ממה שידוע לאבחנה של הלא-ידוע. המשל משתמש בחומרי ובטבעי כאמצעי להצגתם של הרוחני והעל-חומרי.

המשל מעודד קבלת החלטות מוסריות חסרות פניות. המשל עוקף הרבה דעות קדומות, זורע בקן אמת חדשה לתוך הדעת ועושה את כל אלה תוך שהוא מעורר מינימום הגנה עצמית ותרעומת אישית.

על-מנת לדחות את האמת אשר נמשלת כאנלוגיה במשל, נדרשת פעולה אינטלקטואלית מודעת אשר עומדת בניגוד ישיר לשיקול דעתו הישר ולהחלטה הוגנת של האדם. המשל מניע למחשבה דרך חוש השמיעה.

השימוש בצורת המשל כשיטת הוראה מאפשר למורה להציג אמתות חדשות ואף מבהילות. בה בעת, הוא נמנע כמעט לגמרי מהתנגשות כלפי חוץ עם הסמכות והמסורת הנהוגות.

למשל אף נודע היתרון שהוא מעורר את הזיכרון של האמת שנלמדה כאשר האדם נתקל לאחר מכן באותו מקרה מוכר.

כך ביקש ישוע ליידע את חסידיו בנוגע למגוון הסיבות בשלן החל להשתמש יותר ויותר במשלים בעת שלימד בציבור.

לקראת סיומו של שיעור הערב, העיר ישוע לראשונה על משל הזורע. הוא אמר שהמשל התייחס לשני דברים: ראשית, הוא סקר את משימתו עד לאותו הזמן וחזה את מה שעמד לפניו בשארית חייו על-פני האדמה. ושנית, היה זה כרמז למה השליחים, כמו גם מבשרי מלכות אחרים, יכולים לצפות לו במשימתם שלהם בדורות הבאים לבוא.

ישוע אף החליט להשתמש במשלים משום שהייתה זו הדרך הטובה ביותר להפריך את

151:34 (1692:3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:35 (1692:4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:36 (1692:5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:37 (1692:6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:38 (1692:7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:39 (1692:8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:310 (1692:9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:311 (1693:1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:312 (1693:2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:313 (1693:3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:314 (1693:4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem

טענתם המלומדת של מנהיגי הדת בירושלים כנגדו, שטענו כי כל עבודתו מסתיימת בשדים ובנסיך הרשע. השימוש בטבע נגד טענה זו, משום שבאותם הימים אנשים התייחסו לתופעות הטבע כאל מעשה ידיהן של הוויות רוחניות ושל כוחות על-טבעיים. הוא אף בחר בשיטת הוראה זו משום שהיא אפשרה לו להכריז על אמתות חיוניות באוזני אלה שביקשו ללמוד על הדרך הטובה יותר ובה בעת פגעה ביכולתם של אויביו למצוא סיבות להיעלב ותואנות לאשמתו.

ובטרם סיים את השיעור לאותו לילה, אמר ישוע: "כעת, אספר לכם את סופו של משל הזורע. אבחן אתכם באופן בו תקבלו אותו: מלכות האלוהים היא כאדם משלך זרע באדמה; ושכב וקם לילה ויום והזרע יצמח וגדל והוא לא ידע, והזרע הבשיל ונתן פרי. ראשית יצא העלה, ואז הקלח ואז מלא הקלח בגרעינים. ואז, משבשלו הגרעינים, שלף חרמש וסיים את הקציר. מי אשר אזנים לו לשמע ישמע."

פעמים רבות הפכו בדעתם השליחים את דבריו, אך 'המאסטר' לעולם לא התייחס שוב לתוספת זו למשל הזורע.

to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

^{151:3.15 (1693.5)} Before he dismissed the group for the night, Jesus said: "Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear."

^{151:3.16 (1693.6)} Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. משלים נוספים על הזורע

למחרת לימד שוב ישוע את הקהל מן הסירה, ואמר: "מלכות השמים דומה לאדם אשר זרע זרע טוב בשדה; ויהי בהיות האנשים ישנים ויבא איבו ויזרע זרין בין החטים וילך לו. וכאשר פרח הדשא ויעש פרי ויראו גם הזרין. וייגשו עבדי בעל-הבית ויאמרו אליו 'אדונינו הלא זרע טוב זרעת בשדה? ומאין לו הזרין?' ויאמר להם, 'איש איב עשה זאת.' ויאמרו אליו העבדים, 'התחפץ כי גלף ונלקט אתם?' ויאמר, 'לא, פן תלקטו את הזרין ושרשתם גם את החטים. הניחו אתם ויגדלו שניהם יחד עד הקציר והיה בעת הקציר ואמרתי לקוצרים לקטו בראשונה את הזרין ואגדו אתם אגדות לשרפם ואת החטים אספו לאוצר.'"

לאחר שהקבל שאל כמה שאלות, סיפר ישוע משל נוסף: "מלכות השמים דומה לגרגר של חרדל אשר לקחו איש ויזרע בשדה. והוא קטן מכל הזרעים וכאשר צמח גדול הוא מן הירקות והיה לעץ עד-אשר יבאו עוף השמים ויקנו בענפיו."

4. MORE PARABLES BY THE SEA

^{151:4.1 (1693.7)} The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: "The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.'"

^{151:4.2 (1693.8)} After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and

”מלכות השמים דומה לשאר אשר לקחתו
אשה ותטמן בשלש סאים קמח עד כי יחמץ כּלו.”

”עוד דומה מלכות השמים לאוצר טמן
בשדה אשר מצא איש ויטמנהו ובשמחתו ילך
ומכר את כל אשר לו ויקנה את השדה ההוא.”

”עוד דומה מלכות השמים לאיש סחר
המבקש מרגליות טובות; וכאשר מצא מרגלית
אחת יקרה מאד הלך וימכר את כל אשר לו ויקן
אתה.”

”עוד דומה מלכות השמים למכירת אשר
השליכה לים ומינים שונים יאספו לתוכה. וכאשר
נמלאה העלו אתה אל שפת הים וישבו וילקטו
את המינים הטובים לתוך הכלים ואת הרעים
השליכו.”

עוד משלים רבים נוספים סיפר ישוע לקהל
ההמון. לאמתו של דבר, מאותו יום ואילך הוא
כמעט ולא לימד אחרת. לאחר שנשא דברים
במשלים לפני ההמון בפומבי, הוא הסביר ופרט
את השיעור לשליחים ולאונגליסטים במסגרת
שיעורי הערב.

5. הביקור במוֹרְסֵי

במהלך השבוע, המשיך לעלות מספר
ההמונים. בשבת, מיהר ישוע אל הגבעות, אך
בבוא בוקר יום ראשון שבו ההמונים. ישוע דיבר
אליהם בשעות אחר הצהריים המוקדמות, לאחר
שפטרסו הטיף, וכאשר סיים אמר לשליחיו:
”עייפתי מן ההמונים; בואו נחצה לצד השני וננוח
ליום.”

בדרךם לצדו השני של האגם, נתקלו
בסערת רוחות פתאומית ועזה, אשר מאפיינת
את הכנרת, ובייחוד בעונה זו של השנה. האגם
הזה שוכן כמאתיים ועשרה מטרים מתחת לפני
הים ומוקף במצוקים גבוהים, במיוחד במערב.
גאיות עמוקים מובילים מן האגם מעלה אל
הגבעות. במהלך היום האוויר החם עולה ככיס
מעל האגם, ולאחר השקיעה נוטה האוויר
המתקרר בגאיות לזרום במהירות מטה אל עבר
האגם. הסערות הללו מתפרצות מהר ולעתים
שוככות באותה פתאומיות.

סערת ערב שכזו היא שתקפה את הסירה
בה הפליג ישוע לצד השני בערב אותו יום ראשון.
שלוש סירות נוספות ובהן כמה מן האונגליסטים
הצעירים יותר שטו מאחור. הסערה הייתה עזה,

rest in the branches thereof.”

151:43 (1694.1) “The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened.”

151:44 (1694.2) “The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field.”

151:45 (1694.3) “The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl.”

151:46 (1694.4) “Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away.”

151:47 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:51 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: “I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day.”

151:52 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:53 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were

אף כי היא הצטמצמה לאזור זה של האגם, ולא היה לה כל זכר בצדו המערבי. הרוח הייתה כה חזקה, עד כי הגלים החלו לשטוף את הסירה. הרוח החזקה קרעה את המפרש לפני השליחים יכלו לקפלו, וכעת נאלצו להסתמך על המשוטים וחתרו במרץ לכיוון החוף, שהיה מרוחק כשניים קילומטרים וחצי משם.

בינתיים, ישוע ישן בירכתי הסירה, תחת מחסה קטן שמעליו. כשיצאו מבית צידה, 'המאסטר' עייף, והסיבה שהנחה אותם להפליג לצד השני הייתה כדי למצוא מנוחה. דייגים-לשעבר אלה היו חותרים חזקים ומנוסים, אך זו הייתה אחת מן הסערות החזקות ביותר בהן נתקלו מעולם. ואף כי הרוח והגלים טלטלו את הסירה כאילו הייתה סירת צעצוע, ישוע ישן עמוקות ללא הפרעה. פטרוס חתר בצד ימין, בירכתיים. כאשר הסירה החלה להתמלא במים, הוא השליך את המשוט, רץ לישוע, ניער אותו בעוז להעירו, וכשהתעורר, אמר לו פטרוס: "מאסטר, אתה לא רואה שאנחנו בתוך סערה עזה? אם לא תציל אותנו, נמות."

כשיצא ישוע אל הגשם, ראשית הוא התבונן בפטרוס, אז התבונן לתוך החשכה בחותרים הנאבקים ולאחר מכן שב להתבונן בשמעון פטרוס, אשר במצוקתו עדיין לא שב לחתור, ואמר: "מדוע אתם מפחדים כל כך? איפה האמונה שלכם? שקט, הירגעו." ישוע לא סיים להוכיח את פטרוס ושאר השליחים, ממש רגע לאחר שהורה לפטרוס לבקש שקט בנפשו, התייצבה ההפרעה במזג האוויר והשתתקה. שלושה גדולה השתררה. הגלים הזועמים נסוגו כמעט מיד. נעלמו העננים השחורים אשר פלטו את מימיהם בגשם קצר, וכוכבי הלילה זהרו מעל. ככל שידיעתנו מגעת, כל זה היה בבחינת צורך מקרים בלבד; אך השליחים, ובמיוחד שמעון פטרוס, תמיד החשיבו זאת כנס של הטבע. לאנשי אותם הימים היה קל במיוחד להאמין בנסים של הטבע מכיוון שהם האמינו באדיקות שכל תופעות הטבע היו נתונות במישרין תחת שליטתן של כוחות רוחניים והוויות על-טבעיות.

ישוע הסביר לשניים עשר בפשטות כי הוא רק דיבר אל נפשותיהם הסוערות ואל דעתם שבמצוקה, ושהוא לא ציווה על איתני הטבע לציית לו. אך כל זה היה לשווא. חסידיו של 'המאסטר' המשיכו ופרשו כרצונם את כל צירופי המקרים הללו. מאותו יום ואילך, הם התעקשו לייחס 'למאסטר' שליטה מוחלטת על איתני הטבע. פטרוס לעולם לא התעייף מלספר כיצד "אפילו רוחות השמים והגלים מצייתים לו."

היה זה מאוחר בערב כאשר הגיעו ישוע

trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:54 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Bethsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: "Master, don't you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish."

151:55 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: "Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet." Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:56 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:57 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was

ועמיתיו אל החוף, ומכיוון שהיה זה לילה שקט ויפהפה, הם נותרו לנוח בסירות וירדו לחוף רק למחרת בבוקר, מעט לאחר הנץ החמה. כשהתקבצו יחד, ארבעים במספר לערך, אמר להם ישוע: "בוא נעלה לגבעות שמה שם כמה ימים ונעסוק בבעיות מלכות האב."

a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. המשוגע מכורסי

אף כי ברוב אזור החוף המזרחי הסמוך להם עלו פני השטח במתינות אל הגבעות, בנקודה בה נמצאו הייתה גבעה תלולה, ובכמה מקומות החוף נפל במצוק לאגם. ישוע הצביע על צדה של גבעה סמוכה ואמר: "בואו נעלה על הגבעה הזו לאכול את ארוחת הבוקר במחסה, שם ננוח ונשוחח."

הגבעה כולה הייתה מכוסה במערות אשר נחפרו בסלע. גומחות רבות שימשו כקברים עתיקים. בית הקברות של הכפר הקטן, כורסי, מוקם בערך במחצית הדרך לפסגה, בנקודה שטוחה יחסית. בעת שישוע ועמיתיו חלפו בסמוך לבית הקברות, מיהר לעברם משוגע שחי במערות הסלע. המשוגע הזה היה מוכר לתושבי הסביבה. בעבר, נכבל באזיקים באחת מן המערות אולם זה מכבר השתחרר והסתובב חופשי בין הקברים והמערות הנטושות.

אדם זה, עמוס שמו, נתקף שגעון זמני. בתקופות מסוימות, הצליח למצוא בגדים ללבוש ולחיות באופן יחסית סביר בינות לשכניו. במהלך אחת מתקופות השפיות הללו הלך לבית צידה, שם שמע את ישוע והשליחים מטיפים, ובעת ההיא הפך למאמין-למחצה בבשורת המלכות. אך במהרה הגיעה שוב תקופה סוערת, הוא נס אל הקברים, שם גנח, צעק בקול רם וככלל הטיל אימה על כל מי שפגש בו.

כאשר זיהה עמוס את ישוע, נפל לפניו וקרא: "אני מכיר אותך, ישוע, אך שדים תקפוני, מְבַקֵּשׁ אֲנִי מִמְּךָ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֵנִי." אדם זה אכן האמין שהשיגעון שנתקף בו מעת לעת נבע מכך שנכנסו בו, באותן זמן, רוחות רעות או טמאות והשתלטו על דעתו וגופו. צרותיו היו בעיקרן רגשיות – מוחו לא נפגע כלל ועיקר.

ישוע השפיל מבט אל האדם אשר כרע לרגליו כחיה, הושיט אליו ידו, הרימו ואמר לו: "עמוס, לא דבק בך שד; כבר שמעת את החדשות הטובות, שאתה בן האל. אני מצווה עליך לצאת מן הכישוף הזה." כאשר שמע עמוד את דבריו של ישוע, התחוללה באינטלקט שלו

6. THE KHERESA LUNATIC

^{151:61 (1696:4)} Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

^{151:62 (1696:5)} This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

^{151:63 (1696:1)} This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Bethsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

^{151:64 (1696:2)} When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: "I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me." This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

^{151:65 (1696:3)} Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: "Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this

תמורה שגרמה לו לחזור מיד לשפיותו ולשלט ברגשותיו כרגיל. כעת, כבר התאסף סביבם קהל מן הכפר הסמוך, והאנשים הללו, יחד עם רועי החזירים מן הרמה שמעליהם, נדהמו לראות את המשוגע יושב עם ישוע וחסידיו, שפוי לגמרי ומשוחח אתם.

בעת שרועי החזירים מיהרו לכפר להפיץ את החדשות אודות המשוגע שנרפא, הכלבים הסתערו על קבוצה קטנה של כשלושים חזירים שנשארה ללא השגחה. הם דחקו אותם אל המצוק ואלה נפלו מטה אל הים. מאורע מקרי זה, אשר נקשר לנוכחותו של ישוע ולנס הריפוי, לכאורה, של המשוגע, היה המקור לאגדה שספירה כי ישוע גרש ממנו חבורת שדים שנכנסו לתוך החזירים וגרמו להם לקפוץ את מותם לים. בטרם שקעה החמה, פרסמו רועי החזירים את דבר המאורע באזור וכל הכפר האמין להם. עמוס כמעט בוודאות האמין לסיפור הזה; הוא ראה את החזירים נופלים משפת המצוק מעט לאחר שדעתו חזרה נשתתקה, והוא תמיד האמין שהם נשאו בחובם את הרוחות הרעות שהסעירו ודבקו בו זמן רב כל כך. ועובדה זו תרמה רבות לכך שהריפוי שלו נותר בעינו. באותה מידה, נכון היה כי שליחו של ישוע (למעט תומאס) האמינו שסיפור החזירים היה קשור במישרין לריפוי של עמוס.

ישוע לא זכה למנוחה לה ייחל. מרבית אותם יום צבאו עליו אלה שבאו בתגובה לחדשות אודות הריפוי של עמוס, ואלה שנמשכו לסיפור של השדים שגורשו מן המשוגע ונכנסו לתוך עדר החזירים. וכך, לאחר לילה אחד של מנוחה, בבוקר יום שלישי ניעורו ישוע וחבריו למראה חבורה של רועי חזירים, גויים, אשר באו לבקש מהם ללכת משם. אמר דובר החבורה לפטרוס ואנדראס: "דייגי הגליל, לנו מאתנו וקחו את נביאיכם אתכם. אנחנו יודעים שהוא אדם קדוש, אך אלי ארצנו אינם מכירים אותו ואנחנו מסתכנים באיבוד חזירים לרוב. אנחנו פוחדים מכם ומתפללים שתלכו." כאשר שמע אותם ישוע, אמר לאנדראס: "בואו נשוב למקומנו."

בעת שנפנו לעזוב, ביקש עמוס את ישוע להתיר לו להצטרף אליהם, אך 'המאסטר' סרב. אמר ישוע לעמוס: "אל תשכח שאתה בן האל. שוב לביתך אל משפחתך והגד להם את הגדולות אשר עשה לך יהוה." ועמוס הלך ופרסם את דבר הסיפור, שישוע גרש ממנו לגיון שדים ושרוחות רעות אלה נכנסו לתוך עדר חזירים והובילו אותם למוות מהיר. והוא לא חדל עד

spell." And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the near-by village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:66 (1696:4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:67 (1696:5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

151:68 (1697:1) As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil

שביקר בכל ערי הדקפוליס, והכריז על שעשה
ישוע למענו.

spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

מסמך 152. המאורעות שהובילו למשבר בכפר נחום.

153 ⇨

הספר של אורנטיה

151 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 152

המאורעות שהובילו למשבר בכפר נחום

סעיפים

מבוא

1. בביתו של יאיר
2. האכלתם של החמשת אלפים
3. אירוע ההכתרה למלך
4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס
5. בחזרה בבית צידה
6. בכנרת
7. בירושלים

מבוא

מכיוון שסיפור הריפוי של עמוס, המשוגע מכורסי, כבר הגיע עד לבית צידה ולכפר נחום, קהל גדול חיכה לישוע כאשר סירתו עגנה באותו יום שלישי לפני הצהריים. בקרב הקהל היו גם משקיפים חדשים מטעם הסנהדרין אשר הגיעו לכפר נחום למצוא תואנה לעצור ולהרשיע את 'המאסטר'. כשישוע דיבר עם אלה שהתקבצו לקבל את פניו, עשה דרכו דרך הקהל אחד מראשי בית הכנסת, אדם בשם יאיר, נפל על ברכיו, נטל את ידו וביקש לקחת אותו עמו באומרו: "מאסטר, בתי הקטנה, קטנטונת, שוכבת על ערש דווי בביתי. אני מתפלל שתבוא לרפא אותה." שמע ישוע את בקשת האב ואמר: "אלך עמך."

ישוע נלווה ליאיר והקהל הגדול אשר שמע את בקשת האב הלך אחריהם כדי לצפות במתרחש. מעט לפני שהגיעו לבית הרב, כשהלכו בסמטה צרה וההמון נדחק כלפיו, עצר לפתע ישוע וקרא "מישהו נגע בי." וכאשר אלה שהיו בסמוך לו הכחישו שנגעו בו, אמר פטרוס:

PAPER 152

EVENTS LEADING UP TO THE
CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

INTRODUCTION

^{152:01 (1698:1)} THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

^{152:02 (1698:2)} As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone

"מאסטר", הן תראה שההמון צובא עליך ומאיים למעוך אותנו, ואתה אומר 'מישהו נגע בי'. למה אתה מתכוון?" אמר אז ישוע: "שאלתי מי נגע בי, משום שחשתי שיצאה ממנו אנרגיית חיים." בעוד ישוע מתבונן בו, נפל מבטו על אישה שעמדה בסמוך, אשר התקרבה ובאה, נפלה לרגליו ואמרה: "במשך שנים אני סובלת מטחורים איומים. הרבה רופאים עינו אותי; בזבזתי את כל הוני ואיש מהם לא הצליח לרפא אותי. ואז שמעתי עליך, וחשבתי שאם אוכל לגעת בקצה כותנתך, וודאי ארפא לגמרי. אז התקדמתי עם ההמון עד שעמדתי בסמוך אליך, 'מאסטר', ונגעתי בקצה כותנתך, ונרפאתי לגמרי; אני יודעת שהבראתי."

כאשר שמע זאת ישוע, הוא אחז בידה של האישה, הרימה ואמר: "בתי, אמונתך היא זו שרפאה אותך. לך שלום." הייתה זו אמונתה שרפאה אותה ולא הנגיעה. מקרה זה מייצג רבים מן המקרים הפלאיים לכאורה שנלוו לקריירה של ישוע על-פני האדמה, מקרים בהם בשום מובן שהוא לא הייתה מעורבות מודעת רצונית שלו. בחלוף הזמן אכן התברר כי האישה נרפאה. אמונתה הייתה כזו שזימנה במישרין את הכוח היצירתי ששכן באישיותו של 'המאסטר'. הודות לאמונה שלה, אפילו לא נדרשה להתקרב למאסטר באופן אישי. אפילו לא נדרשה לגעת לכותנתו; זה היה מרכיב האמונה הטפלה באמונתה. ישוע קרא לאישה הזו, וורוניקה מקיסריה-פיליפי, לגשת אליו כדי להעמיד על דיוקן שתי טעויות אשר היו עלולות להישאר ככאלה בדעתה או בדעת אלה שחזו בריפוי: הוא לא רצה שוורוניקה תלך לדרכה ותמשיך לחשוב שהפחד שלה בניסיון לגנוב את הריפוי היה מכובד ושאמונתה הטפלה, זו שקישרה בין המגע בכותנת לריפוי, הייתה נכונה. הוא ביקש שכולם ידעו שאמונתה הטהורה, החיה, הייתה זו שגרמה לריפוי.

touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: "For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction."

^{1520.3 (1698.3)} When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: "Daughter, your faith has made you whole; go in peace." It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus' earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master's person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master's person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. בביתו של יאיר

יאיר היה כמובן מאוד חסר סבלנות בשל הדיחוי בהגעה לביתו; וכעת הזדרזו ומיהרו לשם. אפילו לפני שנכנסו לחצר ביתו של הרב, יצא אליהם אחד המשרתים ואמר: "אין מה להטריד את 'המאסטר'; בתך מתה." נדמה כי ישוע התעלם ממילותיו של המשרת, משום שלקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, נפנה אל האב האבל ואמר: "אל פחד; רק תאמין." כאשר נכנס אל הבית, מצא את נגני החליל ואת האבלים, ואת הבית כולו כמרחקה; קרובי המשפחה כבר החלו לליל ולקנות. לאחר שהוציא את כל

1. AT JAIRUS'S HOUSE

^{1521.1 (1699.1)} Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler's yard, one of his servants came out, saying: "Trouble not the Master; your daughter is dead." But Jesus seemed not to heed the servant's words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: "Fear not; only believe." When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in

האבלים מן החדר, נכנס יחד עם האב, האם ושלושת שליחיו. הוא אמר לאבלים שהילדה לא מתה, אך הם רק צחקו ולעגו לו. כעת, נפנה ישוע אל האם ואמר: "בתך איננה מתה; היא רק ישנה." כאשר השתתק הבית, ניגש ישוע אל הילדה, נטל את ידה ואמר: "בת, אני מצווה עליך, התעוררי וקומי!" כאשר שמעה הילדה את המלים הללו, היא קמה מיד וחצתה את החדר. ואז, לאחר שהתאוששה מעלפונה, ישוע הנחה שיאכילו אותה משום שלא אכלה זמן רב.

מכיוון שכפר נחום כולה כבר נסערה כנגד ישוע, הוא זימן את כל המשפחה והסביר שהנערה הייתה במעין תרדמת שנגרמה בשל חום ממושך, ושהוא לא הקים אותה לתחייה. את כל זאת הסביר גם לשליחיו, אך ללא הועיל; הם כולם האמינו שהוא הקים את הילדה הקטנה לתחייה. הסבירו של ישוע כלל לא עניינו את חסידיו. הם הלכו שבי אחר נסים ולא פספסו שום הזדמנות לייחס לישוע פלא נוסף. לאחר שהתריע בפני כולם שלא יספרו על כך לשיא, שבו ישוע והשליחים לבית צידה.

כשיצא מביתו של יאיר, עקבו אחריו שני עיוורים שהובלו בידי ילד טיפש וקראו שירפא אותם. בעת ההיא היה המוניטין של ישועו כמרפא בשיאו. לכל מקום שהלך חיכו לו החולים והסובלים. 'המאסטר' נראה כעת מאוד עייף, וחבריו חששו שאם ימשיך את מלאכת ההוראה והרפוי יגיע לכדי התמוטטות.

שליחיו של ישוע לא הצליחו להבין את טיבו של אל-אדם זה, וקל וחומר פשוטי העם. גם בדורות שלאחר מכן לא ניתן היה להעריך את מה התרחש בכדור הארץ בישוע מנצרת גופא. לדת או למדע לעולם לא תהייה הזדמנות נוספת לבדוק את המאורעות יוצאי הדופן הללו מן הסיבה הפשוטה שמצב יוצא דופן זה לעולם לא יוכל להתרחש שוב, לא בעולם שלנו ולא בשום עולם אחר בנבאדון. בשום עולם ברחבי היקום הזה לעולם לא תופיע שוב הווייה שתתגשם בגוף ותגלם בעת ובעונה אחת את כל תכונות האנרגיה היצירתית וכל מתת הרוח המתעלה מעל לזמן ומעל לרוב המגבלות החומריות האחרות.

לפני היותו של ישוע על-פני האדמה, וגם מאז, לא ניתן היה לראות בבטיחות כה ישיר וגרפי את תוצאותיה של האמונה החיה והחזקה של גברים ונשים בני תמותה. על-מנת לחזור על תופעות אלה, עלינו להיות בנוכחותו המידית של

weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: "Your daughter is not dead; she is only asleep." And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, "Daughter, I say to you, awake and arise!" And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699:2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699:3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699:4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

152:1.5 (1700:1) Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator,

מיכאל, 'הבורא', ולמצוא אותו כפי שהיה אז, באותם הימים – 'בן האדם'. ובדומה לכך, אף כי היעדרותו הפיזית מונעת את התרחשותן של תופעות חומריות מעין אלה, אל לכם להגביל בשום צורה שהיא את ביטוי עוצמתו הרוחנית. אף כי 'המאסטר' איננו נוכח כהוויה חומרית, הוא נוכח בלבבות בני האדם כהשפעה רוחנית. עם עזיבתו את העולם, ישוע אפשר לרוחו לשכון לצד זו של 'אביו', אשר שוכנת בדעת האנושות כולה.

and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. האכלתם של החמשת אלפים

ישוע המשיך ללמד את האנשים בימים ואת השליחים והאוונגליסטים בלילות. ביום ששי הכריז על חופשה בת שבוע שתאפשר לכל חסידיו ללכת הביתה לחבריהם למשך כמה ימים בטרם יתכוננו לצאת לחגיגות הפסח בירושלים. אך יותר ממחצית מן החסידים סרבו לעזוב אותו, ההמונים הלכו וגדלו מיום ליום, ומספרם גדל עד שדוד זבדיה ביקש לבנות מחנה חדש ונתקל בסירובו של ישוע. 'המאסטר' נח אך מעט במהלך השבת עד שביום ראשון בבוקר, ה-27 במרץ, הוא ביקש לחמוק מן הקהל. כמה מן האוונגליסטים נותרו לדבר עם ההמונים בעוד ישוע והשניים עשר תכננו לחמוק בלא להתגלות ולחתור לצדו השני של האגם, שם ביקשו לנוח בפארק יפהפה מדרום לבית צידה-יוליאס. אזור זה היה מקום נופש פופולרי בקרב תושבי כפר; כולם הכירו את הפארקים בחוף המזרחי.

אך ההמונים לא הסכימו לכך. הם ראו את הכיוון אליה חותרת סירתו של ישוע, שכרו כל סירה פנויה ויצאו למרדף. אלה שידם לא השיגה לשכור סירה יצאו ברגל מסביב לחופו הצפוני של האגם.

עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות, מצאו האנשים את 'המאסטר' באחד הפארקים, והוא שוחח עמם קצרות. אחריו דיבר פטרוס. רבים מן האנשים הללו הביאו עמם מזון, ולאחר ארוחת הערב, הם התקבצו בקבוצות לימוד קטנות סביב ישוע והשליחים.

ביום שני אחר הצהריים עלה מספר המכונים ליותר משלושת אלפים. ועדיין, עד לשעות הערב, המשיכו אנשים להגיע, והביאו עמם חולים מסוגים שונים. מאות מעוניינים תכננו לעבור בכפר נחום ולבקר את ישוע בדרך לפסח, והם לא הסכימו להתאכזב. עד ליום רביעי אחר הצהריים, התקבצו בפארק מדרום לבית צידה-יוליאס כחמשת אלפים גברים, נשים וטף. מזג האוויר היה נוח, קרוב לסוף תקופת הגשמים באזור.

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

^{15221 (1700.2)} Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

^{15222 (1700.3)} But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

^{15223 (1700.4)} By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

^{15224 (1700.5)} Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them. Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Bethsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this

locality.

פיליפוס דאג לאספקת מזון בת שלושה ימים עבור ישוע והשניים עשר, וזו הופקדה ביד נער השליחיות שלהם, מרקוס. עד לאחר הצהריים של היום, היום השלישי עבור כמעט מחצית מן הנאספים, המזון שהביאו הלך ואזל. הם לא היו בעיר האוהלים של דוד זבדיה, שיכלה לאכסן ולהאכיל את ההמונים. גם פיליפוס לא דאג לאספקת מזון לאנשים כה רבים. ואלה, אף כי היו רעבים, לא רצו לעזוב. ההתלכדות הייתה שישוע ביקש להימנע מעימות עם הורדוס ומנהיגי ירושלים ובחר להיות מוכתר למלך במקום שקט זה, מחוץ לאזור השיפוט של כל אויביו. ההתלהבות עלתה וגאתה שעה בשעה. מילה מכל אלה לא נאמרה לישוע, אף הוא כמובן ידע על כל מה שמתרחש. הרעיון מצא אחיזה אפילו בקרב שניים עשר השליחים, ובמיוחד בקרב האוונגליסטים הצעירים. השליחים אשר תמכו ברעיון להכתיר את ישוע למלך היו פטרוס, יוחנן, שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות. אלה שהתנגדו היו אנדראס, יעקב, נתנאל ותומאס. לתאומים לבית חלפי לא הייתה דעה לכאן או לכאן. יואב, אחד האוונגליסטים הצעירים, היה מנהיג המזימה להכתירו.

זה היה המצב בערך בשעה חמש אחר הצהריים של יום רביעי, כאשר ישוע ביקש את יעקב חלפי לזמן את אנדראס ופיליפוס. אמר ישוע: "מה נעשה עם ההמונים? רבים מהם כבר נמצאים אתנו שלושה ימים, והם רעבים. אין להם מזון." פיליפוס ואנדראס החליפו מבטים, ופיליפוס ענה: "שלח אותם וילכו אל הכפרים מסביב לקנות להם לחם כי אינלם מהשיאכלו." ואנדראס, אשר חשש מהתממשותה של המזימה להכתרתו למלך, הצטרף לפיליפוס ואמר: "כן, מאסטר, אני חושב שמוטב לך לשלוח את ההמונים, שינוחו לכמה ימים." עד לזמן הזה, השניים עשר הצטרפו למפגש. ואז, אמר ישוע: "אבל אינני רוצה לשלח אותם רעבים; האם לא תוכלו להאכילם?" זה כבר היה יותר מדי עבור פיליפוס, והוא מיד אמר: "מאסטר, איפה כאן נוכל לקנות לחם להמונים? אפילו במאתיים דינר לא נוכל לקנות מספיק לארוחת צהריים."

בטרם ניתנה לשליחים הזדמנות להביע את דעתם, פנה ישוע לאנדראס ופיליפוס ואמר: "אינני רוצה לשלח את ההמונים. הם כאן, כעדר ללא רועה. אני רוצה להאכיל אותם. איזה מזון נותר לנו?" בזמן שפיליפוס שוחח עם מתי ויהודה, ביקש אנדראס מן הנער מרקוס לבדוק איזו צידה נותרה להם. הוא חזר לישוע ואמר: "לנער נותרו רק חמש ככרות לחם ושני דגים יבשים — " ופטרוס הוסיף מיד, "ואנחנו עדיין צריכים לאכול הערב."

^{15225 (1700.6)} Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

^{15226 (1701.1)} This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch."

^{15227 (1701.2)} Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: "I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?" While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: "The lad has left only five barley loaves and two dried fishes" — and Peter promptly added, "We have yet to eat this evening."

לרגע אחד עמד ישוע בדממה. בעיניו ניסך מבט מרחיק ראות. השליחים לא אמרו דבר. לפתע נפנה ישוע לאנדראס ואמר, "הביאו לי את הכיכרות והדגים." לאחר שאנדראס הביא את הסל לישוע, אמר 'המאסטר': "הנחו את האנשים לשבת על הדשא בחבורות של מאה ומנו מנהיג לכל קבוצה. הביאו את האוונגליסטים לכאן."

נטל ישוע את הכיכרות בידיו, ולאחר שברך, פרס את לחם ונתן לשליחים, אשר העבירו אותו לעמיתיהם, ואשר בתורם לקחו אותו אל ההמונים. באותו אופן פרס ישוע את הדגים וחילק אותם. וההמונים אכלו כולם ושבעו. לאחר סיום הארוחה, אמר ישוע לשליחים: "אספו את הפתות שנותרו, שדבר לא יאבד." ולאחר שסיימו לאסוף את הפתות, היו בידם שניים עשר סלים מלאים. בסעודה יוצאת-דופן זו נטלו חלק בערך חמשת אלפים גברים, נשים וטף.

היה זה הנס הראשון והיחיד שביצע ישוע לאחר תכנון מודע מראש. היה זה נכון ששליחיו נטו לראות קִנֵּס הרבה דברים שלא היו נסים, אך זה אכן היה סעד על-טבעי. כפי שלמדנו, במקרה זה מיכאל הרבה את רכיבי המזון כפי שהוא עושה תמיד, למעט נטרול גורם הזמן וערוץ החיים הנראה לעין.

3. אירוע ההכתרה למלך

האכלתם של החמשת אלפים באנרגיה על-טבעית הייתה תוצאה נוספת של שילוב בין רחמים אנושיים וכוחות בריאה. וכעת, משאכלו ההמונים לשובע, ומכיוון שפרסומו של ישוע צמח עוד יותר בשל הפלא המדהים הזה, איש לא נדרש עוד להכווין את הפרויקט להכתרת 'המאסטר'. דמה כי הרעיון נפוץ בקרב הקהל כמגיפה. ההמון הגיב באופן עמוק וסוחף לכך שלפתע, ובאופן מדהים כל כך סופקו צרכי הפיזיים. במשך דורות טענו היהודים שכשיבוא משיח בן דוד שוב יזרמו החלב והדבש בארץ, ושוב ייפול לחם החיים מן השמיים כמו המן שקיבלו לכאורה אבותיהם במדבר. האם לא מולאו כל הציפיות הללו ממש כאן, לנגד עיניהם? כאשר ההמון הרעב והמורעב סיים להאביס עצמו במזון הפלא, התגובה הייתה פה אחד: "הנה מלכינו." הגיע מחולל הנסים וגואל עם ישראל. בעיניהם של פשוטי העם הללו, הכוח להאכיל העניק את הזכות למשול. לכן אין להתפלא על כך שכאשר סיים את סעודתו, קם ההמון כולו כאיש אחד וצעק, "הכתירו אותו למלך!"

^{152:28 (1701:3)} For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, "Bring me the loaves and fishes." And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: "Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us."

^{152:29 (1701:4)} Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: "Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost." And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

^{152:10 (1702:1)} And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

^{152:31 (1702:2)} The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: "Here is our king." The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with

הצעקה הכבירה הזו הלהיבה את פטרוס ואת אותם השליחים אשר עדיין קיוו לראות את ישוע טוען לזכותו לשלטון. אך תקוות השווא הללו נועדו לאכזבה מהירה. אך שכנו הדיה של צעקת ההמון שעלו מן הסלעים הסמוכים, וישוע טיפס על סלע כביר, הרים את ידו הימנית לאות שהוא מבקש את תשומת לבם ואמר: "ילדי, כוננתכם טובה, אך אתם קצרי-ראות וחושבים על החומר." לרגע קצר אחד ניצב הגלילי החסון הזה לאור דמדומי המזרח המכשפים. מלך בכל רמ"ח אבריו. אז, המשיך לדבר אל ההמון שעצר נשימתו: "לא כי נשמותיכם הוארו באמת כבירה תמליכוני, כי על־אֲשֶׁר אֶכְלֶתֶם מִן־הַלֶּחֶם וְתִשְׁבְּעוּ. כמה פעמים אמרתי לכם כי מַלְכוּתִי אֵינָהּ מִן־הָעוֹלָם הַזֶּה? מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, לה אנו מטיפים, הינה אחווה רוחנית, ואיש לא מולך בה, ישוב על כס של חומר. ' על האחווה הרוחנית של בני האל שבארץ שולט אבי' שבשמים שולט, יודע-כל וכל-יכול. האם כשלתי כך לגלות לכם את 'אבי' הרוחות, עד שתמליכו את 'בנו' למלך בשר ודם! לנו לבתיכם. אם מלך נדרש לכם, פנו מקום 'לאבי' האורות בלבבותיכם, הוא שליט הרוח של הכל."

במילים אלה שילח ישוע את ההמונים לדרכם, המומים ומאוכזבים. רבים מאלה שהאמינו בו פנו לו עורף מאותו יום ואילך. השליחים נותרו פעורי פה; הם עמדו בדממה סביב לשניים עשר סלי המזון שנותר; רק הנער השליח, מרקוס, אמר, "והוא סרב להיות לנו למלך." בטרם נפנה ללכת לבדו לגבעות, אמר ישוע לאנדראס: "קח את אחיך חזרה לבית זבדיה והתפלל עמם, ובמיוחד עבור אחיך, שמעון פטרוס."

4. חזיון הלילה של שמעון פטרוס

השליחים, ללא 'המאסטר' – אשר שילח אותם בלעדיו – נכנסו לסירה והחלו לחתור לכיוון בית צידה, אשר לחופיו המערביים של האגם. שמעון פטרוס היה השבור והמדוכא מכולם. כמעט ולא שוחחו; כולם חשבו על 'המאסטר' ששוהה לבדו בגבעות. האם נטש אותם? הוא מעולם לא שילח אותם וסרב להתלוות אליהם. ומה פשר כל זה?

החשכה ירדה עליהם, כי רוח נגדית חזקה עלתה מולם ומנעה מהם מלהתקדם. שעות חלפו, הם המשיכו לחתור, ופטרוס התעייף ונרדם באפיסת כוחות. אנדראס ויעקב הניחו

it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, "Make him king!"

^{152:32 (1702:3)} This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: "My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded." There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: "You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things."

^{152:33 (1702:4)} These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, "And he refused to be our king." Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: "Take your brethren back to Zebedee's house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter."

4. SIMON PETER'S NIGHT VISION

^{152:41 (1703:1)} The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Bethsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

^{152:42 (1703:2)} Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion.

אותו על המושב המרופד בירכתיים. בעוד שאר השליחים ממשיכים להילחם ברוח ובגלים, חלם פטרוס חלום; בחלומו ראה את דמותו של ישוע הולכת אליהם על המים. כשנדמה היה 'שהמאסטר' צועד לצד הסירה, צעק אליו פטרוס, "הצילו 'מאסטר', הצילו." אלה שהיו בירכתיים שמעו אותו אומר חלק מן המילים הללו. חזיון הלילה הזה נמשך במוחו של פטרוס, והוא חלם שהוא שומע את ישוע אומר: "התעודד; זה אני; אל תפחד." מילים אלה היו כִּפְּרִי של גלעד לנשמתו הכאובה של פטרוס, וכך (בחלומו) צעק 'למאסטר': "אדוני, אם זה אתה, הזמן אותי ללכת לצדך על המים." וכאשר החל פטרוס ללכת על המים, פחד מן הגלים הגבוהים, החל לשקוע וצעק "אדוני, הצילו!" רבים מבין השניים עשר שמעו אותו צועק כך. ואז, חלם פטרוס שישוע נחלץ לעזרתו, הושיט אליו את ידו, הרים אותו ואמר: "אתה קטן אמונה, למה הטלת ספק?"

בחלק האחרון של החלום, פטרוס אכן קם מן המושב בו ישן וקפץ מן הסירה לים. הוא הקיץ מן החלום כאשר אנדראס, יעקב ויוחנן משו אוו מן הים.

עבור פטרוס, חוויה זו הייתה ונותרה בבחינת מציאות. הוא אכן האמין שישוע בא אליהם באותו לילה. הוא הצליח לשכנע חלקית רק את יוחנן מרקוס, וזו הסיבה בשלה הותיר מרקוס חלק מן הסיפור בבשורה שכתב. לוקס, הרופא, בדק היטב את העניין והסיק שכל זה היה חזיון של פטרוס ומשום כך סרב להכליל את הסיפור בבשורה שהכין.

5. בחזרה בבית צידה

ביום חמישי בבוקר, לפני הזריחה, הטילו עוגן ליד בית זבדיה והלכו לישון עד לשעת הצהריים לערך. אנדראס היה הראשון לקום, וכשהלך לצעוד על החוף מצא את ישוע יחד עם נער השליחויות, יושבים על סלע בסמוך למים. על-אף שהרבה מן הממנים והאוונגליסטים הצעירים חיפשו כל הלילה ומרבית מן היום שלמחרת אחר ישוע בגבעות המזרחיות, מעט לאחר חצות החלו הוא והנער מרקוס לצעוד חזרה סביב לאגם ומעבר לנהר, חזרה לבית צידה.

מתוך החמשת אלפים שהוזנו בנס, אלה שכאשר מלאה קיבתם ולבבותיהם היו ריקים רצו להכתירו למלך, רק כחמש מאות המשיכו ועקבו אחריו. אך בטרם נודע לאלה שהוא חזר לבית צידה, ביקש ישוע מאנדראס לקבץ את שניים עשר השליחים, את עמיתיהם, לרבות הנשים,

Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, "Save us, Master, save us." And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter's mind, he dreamed that he heard Jesus say: "Be of good cheer; it is I; be not afraid." This was like the balm of Gilead to Peter's disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: "Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water." And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, "Lord, save me!" And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: "O, you of little faith, wherefore did you doubt?"

^{15243 (1703:3)} In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

^{15244 (1703:4)} To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter's and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

^{15251 (1703:5)} Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

^{15252 (1704:1)} Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew

ואמר: "אני מבקש לדבר אתם." וכשהיו מוכנים, אמר להם ישוע:

"כמה זמן אסבול אתכם? האם כולכם כל כך איטיים בהבנתכם הרוחנית, וכך כך נעדרים אמונה חיה? כל החודשים הללו לימדתי אתכם את אמתות המלכות, ואתם עדיין מונעים ממניעים חומריים ולא משיקולים רוחניים. האם לא קראתם בכתובים, עת התריע משה בבני ישראל חסרי האמונה ואמר: 'אלתי'ראו, התייבבו וראו אתי'שועת יהוה? אמר המשורר: 'בטחו, אלהיה. ויאמץ לך; וקנה, אלהיה. השלך עליהוה יהבך, והוא יכללך. בטחו בו בכלעת, עם שפכולפניו לבבכם; אלוהים מחסהלנו סלה.' יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלון.' טוב לחסות ביהוה, מבטח בנדיבים."

"האם לא תראו כי כל הנסים והנפלאות לא יעזרו להכניס נשמות למלכות הרוח? האכלנו את ההמונים, אך זה לא הוביל אותם להרגיש רעב ללחם החיים ואף לא להרגיש צמא למי צדק הרוח. כאשר שבעו, הם לא ביקשו לבוא בשערי מלכות שמיים אלא ביקשו להכתיר את 'בן האדם' למלך, כמנהג המלכים בעולם, רק כדי שיוכלו להמשיך ולאכול לחם שלא יעבדו תמורתו. ובכל אלה, אשר כולכם השתתפתם, מי פחות ומי יותר, אין כדי לגלות את 'האב' שבשמיים או לקדם את מלכותו בארץ. האם לא רכשנו מספיק אויבים בקרב מנהיגי הדת של הארץ? אל לנו לעשות את שכנראה יעמיד עלינו גם את השלטון האזרחי. אני נושא תפילה לאב אשר ימשוך את עיניכם לראות ויפקח את אוזניכם לשמוע כדי שתאמינו ביתר שאת בבשורה שלימדתי אתכם."

ישוע הצהיר על כך שביקש לפרוש עם שליחיו למספר ימי מנוחה לפני שיצאו לפסח בירושלים, והאסר על החסידים או על ההמון לעקוב אחריו. וכך, הם שטו לאזור כנרת, שם נחו וישנו במשך יומיים או שלושה. ישוע התכונן למשבר גדול בחייו על-פני האדמה, ובשל כך בילה זמן רב בהתייחדות עם 'אביו' שבשמיים.

החדשות אודות האכלתם של החמשת אלפים והניסיון להכתיר את ישוע הוביל להתעוררותה של סקרנות גדולה וגרם לחששות בקרב מנהיגי הדת והשליטים האזרחיים ברחבי יהודה והגליל. אף כי נס כביר זה לא תרם כהוא זה לקידומה של בשורת המלכות בנשמותיהם

to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

^{15253 (17042)} "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

^{15254 (17043)} "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

^{15255 (17044)} Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

^{15256 (17045)} The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and

של האנשים החומרניים והמאמינים-למחצה, הוא כן חשף את נטיותיהם של משפחת השליחים וחסידיו הקרובים למעשי נסים וכמיהתם למלך. מקרה מרהיב זה הביא לקיצה את תקופת ההוראה, ההכשרה והרפוי המוקדמת ובכך הכשירה את הקרקע לתחילתה של השנה האחרונה, שנה בה הטיפו להיבטיה הגבוהים והרוחניים יותר של בשורת המלכות החדשה – של היות בנים אלוהיים, של חירות רוחנית ושל גאולת עד.

6. בכנרת

במהלך מנוחתם בביתו של מאמין אמיד באזור כנרת קיים ישוע בכל יום אחר הצהריים פגישות בלתי רשמיות עם השניים עשר. שגריריה של המלכות היו קבוצה רצינית, מפוכחת ומיוסרת של גברים מאוכזבים. אפילו לאחר כל מה שאירע, וכפי שניתן לראות ממה שעתיד לקרות, שניים עשר הגברים הללו לא נפטרו לגמרי מן הרעיונות שנולדו עמם, רעיונות אהובים משכבר הימים בנוגע לבואו של משיח היהודים. המאורעות של השבועות האחרונים רצו מהר מכדי שהדייגים ההמומים הללו יוכלו לתפוש את מלוא משמעותם. לגברים ונשים נדרש זמן על-מנת לבצע שינויים קיצוניים במושגיהם הבסיסיים, היסודיים ביחס להתנהגות. בחברה, גישות פילוסופיות ואמונות דתיות.

בזמן שישוע והשניים עשר נחו בכנרת, ההמון התפזר. חלק חזרו לביתם ואחרים עלו לירושלים לפסח. תוך פחות מחודש, מתוך כל החסידים הנלהבים שהלכו אחרי ישוע בפומבי, ומנו יותר מחמישים אלף רק בגליל, נותרו פחות מחמש מאות. ישוע ביקש להעניק לשליחיו טעימה מהפכנותם של שבחים פופולריים כדי שלא יתפתו להסתמך על תופעות היסטוריה דתית חולפות שכאלה לאחר שיעזבו אותם להמשיך לבדם בעבודת המלכות, אך הצליח בכך רק חלקית.

בלילה השני לשהותם בכנרת, שוב סיפר 'המאסטר' לשליחיו את המשל אודות הזרע, והוסיף את אלה המילים: "אתם רואים, ילדי, כי פנייה לרגשות האנושיים הינה ברת-חלוף ותאכזב לגמרי; פנייה בלעדית לאינטלקט של האדם גם היא עקרה וריקה מתוכן; רק אם תפנו לרוח החיה בתוך דעת האדם, תוכלו לקוות לנחול הצלחה לאורך זמן ולהשיג את אותן התמורות הנפלאות באופיו של האדם אשר לאחר מכן מניבות שפע של פירות רוח אמתיים בחיי היום-יום של אלה שנגאלו מחשכת הספק לאחר שרוחם נולדה לאור האמונה – למלכות השמים."

halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

^{15261 (1705.1)} While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

^{15262 (1705.2)} While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

^{15263 (1705.3)} The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: "You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven."

ישוע לימד לפנות לרגשות כאמצעי לתפישת מיקוד תשומת לבו של האינטלקט. הוא ציין כי כאשר הדעת מתעוררת והופכת לנמרצת, היא מהווה שער לנשמה, המקום בו שכן אותו היבט רוחני של האדם אשר נדרש להכיר באמת ולהגיב לכוח המשיכה הרוחני של הבשורה, ובכך תתאפשרנה תוצאותיהן התמידיות של ההתמרות האמתיות שחלות באופי.

כך ניסה ישוע להכין את השליחים לשוק אשר עתיד להגיע – למשבר ביחס הציבור כלפיו אשר היה עתיד היה להגיע רק עוד ימים מספר. הוא הסביר לשניים עשר כי שליטי הדת של ירושלים עתידים לזמום יחד עם הורדוס אנטיפס כדי להביא להשמדתם. השניים עשר החלו להבין עוד יותר(עם כי לא סופית) שישוע לא יישב על כס דוד המלך. הם הבינו טוב יותר כי לא ראוי לקדם אמת רוחנית באמצעים חומריים. הם החלו להבין כי האכלתם של החמשת אלפים והתנועה הפופולרית שביקשה להכתיר את ישוע למלך היוו את פסגת שאיפתם של מבקשי הנסים של ציפיית העם לנפלאות ושיא הפרסום לו יזכה ישוע בציבור. הם החלו להבין במעורפל וראו באופן עמום את הזמנים הקשים של ניפוי רוחני ומצוקות אכזריות שעמדו לפניהם. אט אט החלו שניים עשר הגברים הללו להבין את תכליתה האמתית של משימתם כשגרירי המלכות, והחלו להכין עצמם למבחנים בפניהם עתידים לעמוד בשנת עבודתו האחרונה של 'המאסטר' על-פני האדמה.

לפני שעזבו את כנרת, הסביר להם ישוע על להאכלתם של החמשת אלפים, וסיפר להם מדוע הפגין את כוחות הבריאה שלו באופן יוצא דופן זה. הוא אף הבטיח להם שלא נכנע לסימפטיה שחש כלפי ההמון עד שהיה בטוח שהיה זה "בהתאם לרצון 'האב'."

7. בירושלים

ביום ראשון, ה-3 באפריל, יצא ישוע, מלווה בשניים עשר השליחים בלבד, מבית צידה בדרך לירושלים. על-מנת לחמוק מן ההמונים ולמשוך תשומת לב מעטה ככל האפשר, הם בחרו לנוע דרך ג'רש ופילדלפיה. במסגרת המסע הזה, הוא אסר עליהם ללמד או להטיף בפומבי; הוא אף אסר עליהם ללמד או להטיף בזמן שהותם בירושלים. הם הגיעו לבית עניא, שליד ירושלים, מאוחר בערב יום רביעי, ה-6 באפריל. רק באותו הלילה לנו בביתם של אלעזר, מרתה ומרים, ולמחרת הם נפרדו. ישוע ויוחנן לנו בביתו של מאמין בשם שמעון, בסמוך לביתו של אלעזר בבית עניא. יהודה איש-קריות ושמעון הקנאי שהו בבית חברים בירושלים ואילו שאר השליחים שהו, זוגות זוגות, בבתים שונים.

^{15264 (17054)} Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

^{15265 (17055)} Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

^{15266 (17061)} Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was "according to the Father's will."

7. AT JERUSALEM

^{15271 (17062)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

בפסח הזה, נכנס ישוע לירושלים רק פעם אחת בלבד, ביום החג עצמו. רבים מן המאמינים בירושלים הובאו על-ידי אבנר לפגוש את ישוע בבית עניא. במהלך שהותם בירושלים, הבינו השניים עשר עד כמה גדלה תחושת המרירות כלפי 'המאסטר'. הם עזבו את ירושלים באמונה שהמשבר ממשמש ובא.

ביום ראשון, ה-24 באפריל, יצאו ישוע והשליחים בדרך לבית צידה, דרך יפו, קיסריה ועכו. משם, דרך היבשה, דרך רמה וכוזין לבית צידה, אליה הגיעו ביום ששי, ה-29 באפריל. מיד כשהגיעו הביתה, שלח ישוע את אנדראס לבקש מרב בית הכנסת את רשות הדיבור למחרת, בשבת, בזמן תפילת המנחה. היטב ידע ישוע שזו תהיה הפעם האחרונה בה יותר לו לדבר בבית הכנסת של כפר נחום.

^{152:7.2 (1706:3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706:4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

מסמך 153. המשבר בכפר נחום

154 ⇨

הספר של אורנטיה

152 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 153

המשבר בכפר נחום

סעיפים

מבוא

1. הרקע
2. הדרשה רבת חשיבות
3. לאחר הפגישה
4. מילים אחרונות בבית הכנסת
5. מוצאי שבת

PAPER 153

THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

מבוא

בערב יום ששי, היום בו הגיעו לבית צידה, ובוקר יום השבת, הבחינו השליחים בכך שאת ישוע הטרידה בעיה רבת חשיבות; הם הבחינו בכך 'שהמאסטר' הקדיש מחשבה רבה לנושא חשוב כלשהו. הוא לא אכל ארוחת בוקר וגם בצהריים אכל אך מעט. במשך כל בוקר יום השבת, ובערב שלפני כן, התגודדו השניים עשר ועמיתיהם בקבוצות קטנות סביב לבית, בגן, ועל החוף. באוויר שררה מתיחות של אי וודאות ומתח רב של חשש. מאז יצאו מירושלים, דיבר אליהם ישוע אך מעט.

חודשים הם לא ראו את 'מאסטר' כה טרוד ולא מתקשר. אפילו שמעון פטרוס היה מדוכא, אם לא עגמומי. אנדראס היה אובד עצות ולא ידע כיצד לסייע לעמיתיו המיואשים. נתנאל אמר שהם שרויים בעיצומו "של השקט שלפני הסערה." תומאס אמר שלדעתו "משהו יוצא דופן עתיד להתרחש." פיליפוס ייעץ לדוד זבדיה "לזנוח את התכניות להאכיל ולהלין את ההמונים עד שנדע על מה חושב 'המאסטר'." מתי ניסה למלא את הקופה. יעקב ויוחנן דנו בדרשה הצפויה בבית הכנסת והעלו השערות רבות בנוגע לטיבה והיקפה. שמעון הקנא ציין כי הוא מאמין, יותר נכון מקווה, "שיהאב' שבשמים יתערב באופן כזה או אחר לטובת צדקתו

INTRODUCTION

^{153:01 (1707:1)} ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Bethsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

^{153:02 (1707:2)} Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the "lull before the storm." Thomas expressed the opinion that "something out of the ordinary is about to happen." Philip advised David Zebedee to "forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about." Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and

ובתמיכה 'בבנו', "ואילו יהודה איש-קריות העז להשתעשע במחשבה שייטכן וישוע היה מדוכא מכיוון שהתחרט על כך "שלא היו לו האומץ והתעוזה להתיר לחמשת אלפים להכתיר אותו למלך היהודים."

מתוך קבוצה שכזו, של חסידים מדוכאים וחסרי נחמה, יצא ישוע ביום שבת יפהפה זה לשאת את הדרשה החשובה בבית הכנסת של כפר נחום. מכל חסידיו הקרובים, היחיד שאיש לא ציפה ממנו, אחד התאומים לבית חלפי, היו זה שאמר לישוע את מילות העידוד היחידות עת יצא מן הבית בדרכו לבית הכנסת. הוא ברך אותו לשלום בשמחה ואמר: "אנו מתפללים 'שהאב' יסייע לך, ושהמונים יהיו רבים מאי פעם."

scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that "the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son," while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that "he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews."

^{153:0.3 (1707:3)} It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: "We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever."

1. הרקע

ביום שבת יפהפה זה, בשעה שלוש אחר הצהריים, קיבלה את פניו של ישוע קהילת כפר נחום המכובדת בבית הכנסת החדש. יאיר ניהל את התפילה ומסר לידי ישוע את המגילה ממנה יקרא. יום קודם לכן הגיעו מירושלים חמישים ושלושה פרושים וצדוקים; יותר משלושים מן הרבנים והמנהיגים של בתי הכנסת הסמוכים נכחו אף הם. הסנהדרין בירושלים ציווה ישירות על מנהיגי הדת היהודיים הללו להגיע, והם היוו את חיל החלוץ האורתודוקסי אשר הגיע על-מנת להכריז במלחמה פתוחה כנגד ישוע ושליחיו. במושב הכבוד של בית הכנסת, לצד מנהיגי היהודים הללו, ישבו משקיפים רשמיים מטעם הורדוס אנטיפס, אשר הונחו לבדוק האם אמת בדיווחים המטרידים שנעשה ניסיון להכתיר את ישוע למלך היהודים בשטחים שבשליטת אחיו פיליפוס.

ישוע הבין שאויביו, אשר מספרם הלך וגדל, עמדו להכריז עליו מלחמה פומבית, והוא בחר באומץ לצאת למתקפה. בזמן האכלתם של החמשת אלפים, הוא אתגר את רעיונותיהם אודות המשיח החומרי; כעת בחר שוב לתקוף בפומבי את מושגיהם אודות גואל עם ישראל. משבר זה, אשר החל בעת האכלתם של החמשת אלפים, ואשר הסתיים בדרשה זו, בתפילת המנחה בשבת, היווה את נקודת המפנה לרעה ביחס לפרסום ולמוניטין שנודע לו בציבור. מכאן ואילך, עסקה עבודת המלכות יותר ויותר במשימה החשובה יותר של גיוס והמרה רוחנית מוצלחת ותמידית של חברים באחוזה הדתית האמתית של האנושות. דרשה זו מסמנת את המשבר שהתרחש במעבר מתקופת הדיון, המחלוקת וההחלטה לזו של מלחמה פתוחה ושל קבלה סופית או דחייה סופית.

1. THE SETTING OF THE STAGE

^{153:1.1 (1707:4)} A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

^{153:1.2 (1708:1)} Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

היטב ידע 'המאסטר' כי אט אט אך בבטחה רבים מחסידיו החלו להתכונן מנטלית לכך שבסוף יידחו אותו. הוא אף ידע שרבים מתלמידיו היו בעיצומו של תהליך איטי של הכנה מנטלית והחלת משמעת על הנשמה, תהליך שיאפשר להם לגבור על הספקות ולהכריז באומץ על אמונה מלאה בבשורת המלכות. ישוע הבין לגמרי כי באמצעות תהליך איטי של בחירה חוזרת ונשנית בין טוב לרע בני אדם מכינים עצמם לקבל החלטות בזמן משבר ולבחור לנהוג לפתע בגבורה. שוב ושוב חשף את שליחו הנבחרים לאכזבות ולעתים תכופות העמיד אותם במצבי מבחן רוחניים בהם נדרשו לבחור בין טוב לרע. הוא ידע שיוכל לסמוך על חסידיו כאשר עמדו במבחן האחרון, כאשר קיבלו החלטות מכריעות בהתאם להרגלים המנטליים ולתגובות הרוחניות שרכשו קודם לכן.

המשבר בחייו הארציים של ישוע החל בהאכלתם של החמשת אלפים והסתיים בדרשה זו, בבית הכנסת; המשבר בחייו שליחו החל בדרשה זו בבית הכנסת, נמשך שנה שלמה והסתיים רק כאשר 'המאסטר' עמד למשפט ונצל.

רק מסתורין אחד, רק שאלה אחת גדולה הטרידה את כל הנוכחים שישבו שם, אותו אחר הצהריים בבית הכנסת, לפני שישוע החל לשאת את דבריו. חבריו ואויביו כאחד עסקו רק בשאלה אחת, והיא: "מדוע הפנה עורף כוונה ובנחישות שכזו להתלהבות הציבורית כלפיו?" מיד לפני דרשה זו ומיד לאחריה, עלו ספקות ואכזבות בקרב חסידיו הנרגנים, ואלה התגברו עד לכדי התנגדות בלתי-מודעת שהפכה לבסוף לשנאה של ממש. היה זה לאחר דרשה זו שיהודה איש-קריות חשב לראשונה באופן מודע על נטישה. אך לעת עתה, הצליח להתגבר על כל הנטיות הללו.

כולם היו מבולבלים. ישוע הותיר אותם המומים ואובדי עצות. לא מזמן אירע מפגן הכוח העל-טבעי הגדול ביותר בקריירה שלו. האכלתם של החמשת אלפים היה האירוע האחד בחייו הארציים אשר תאם יותר מכל את המושג היהודי על המשיח המיוחל. אך יתרון יוצא דופן זה נמחק מיד ובאופן בלתי מוסבר בשל סירובו הנחרץ והברור להיות מוכתר למלך.

בערב יום ששי, ושוב בבוקר השבת, ניסו בנחישות אך לשווא המנהיגים מירושלים לשכנע את יאיר למנוע מישוע מלשאת דברים בבית הכנסת. תשובתו היחידה של יאיר לכל ההפצרות הללו הייתה: "אישרתי את הבקשה, ולא אפר את הבטחתי."

^{153:1.3 (1708:2)} The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

^{153:1.4 (1708:3)} This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

^{153:1.5 (1708:4)} As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

^{153:1.6 (1708:5)} Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

^{153:1.7 (1708:1)} On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my

word."

2. הדרשה רבת החשיבות

ישוע פתח את הדרשה בציטוט מן התורה, מספר דברים: "וְהָיָה, אִם לֹא תִשְׁמָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה, וַיִּדְפוּךָ וַיְשִׁיגוּךָ עַד הַשְׁמָדָה. יִתְּנֶךָ יְהוָה נֶגֶף, לִפְנֵי אֵיבֶיךָ; וְהָיִיתָ לְזַעֲנוּהוּ, לְכָל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ. יוֹלֶךְ יְהוָה אֹתְךָ, וְאֶת מַלְכְּךָ אֲשֶׁר תִּקְוֶה עָלֶיךָ אֵל גּוֹי אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ. וְהָיִיתָ לְשִׁמְהָ, לְמַשָּׁל וְלִשְׁנִינָה בְּכָל הָעַמִּים. בָּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא יִהְיוּ לָךְ, כִּי יִלְכוּ בַּשָּׂבִי. הִגֵּר אֲשֶׁר בְּקֶרְבְּךָ יַעֲלֶה עָלֶיךָ מַעֲלָה מַעֲלָה וְאֶתָּה תִּרְדַּ מִּטָּה מָטָה. וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל אֵלֶּה כִּי לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּרַבְרָעַךְ עַד עוֹלָם. וְעַבְדְּתָה אֶת אוֹיְבֶיךָ, אֲשֶׁר יִשְׁלַחְנֶנּוּ יְהוָה בְּךָ, בְּרַעֲב וּבְצָמָה. וְנָתַן עָלֶיךָ בְּרָזָל עַל צוּרְאָרְךָ. יֵשֶׁא יְהוָה עָלֶיךָ גּוֹי מִרְחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ, גּוֹי אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמָע לְשׁוֹנוֹ. גּוֹי עַז פָּנִים, אֲשֶׁר לֹא יֵשֶׂא פָנִים לְזִקְנָן, וְנָעַר לֹא יִחַן. וְהָצַר לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ עַד דַּת חֲמֹתֶיךָ הַגְּבוּלָה וְהַבְּצוּרוֹת, אֲשֶׁר אֶתָּה בָּטֹחַ בָּהֶן, בְּכָל אֲרָצְךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ. וְאָכַלְתָּ פֶּרִי בִטָּנְךָ, בָּשָׂר בְּנֶיךָ וּבָנוֹתֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ, יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָצוֹר, וּבְמָצוֹק, אֲשֶׁר יֵצִיק לָךְ, אֵיבֶיךָ."

2. THE EPOCHAL SERMON

^{15321 (1709.2)} Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you."

וכס"ים לצטט, נפנה לנביאים וציטט מתוך ספר ירמיהו: "אִם לֹא תִשְׁמָעוּ אֵלַי, לֵלְכֶת בְּתוֹרָתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם. וְנָתַתִּי אֶת הַבֵּית הַזֶּה, כְּשִׁלֹּה; וְאֶת-הָעִיר הַזֹּאת אֶתֵּן לְקָלָלָהּ, לְכָל גּוֹי הָאָרֶץ. וַיִּשְׁמָעוּ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים, וְכָל הָעָם, אֶת יְרֵמְיָהוּ, מִדְּבַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּבֵית יְהוָה. וַיְהִי כְּכֹלֹת יְרֵמְיָהוּ לְדַבֵּר אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְדַבֵּר אֵל כָּל הָעָם; וַיִּתְּפְשׂוּ אוֹתוֹ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים, וְכָל הָעָם לֵאמֹר, 'מוֹת תָּמוּת.' וַיִּקְהַל כָּל הָעָם אֶל יְרֵמְיָהוּ, בְּבֵית יְהוָה. וַיִּשְׁמָעוּ שָׂרֵי יְהוּדָה, אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וַיַּעֲלוּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, בֵּית יְהוָה; וַיֵּשְׁבוּ בְּפֶתַח שַׁעַר יְהוָה. וַיֹּאמְרוּ הַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים אֶל הַשָּׂרִים, וְאֵל כָּל הָעָם, לֵאמֹר, 'מִשְׁפַּט מוֹת, לְאִישׁ הַזֶּה, כִּי נָבֵא אֵל הָעִיר הַזֹּאת, כְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם בְּאוֹזְנֵיכֶם.' וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ אֵל כָּל הַשָּׂרִים, וְאֵל כָּל הָעָם לֵאמֹר: 'יְהוָה שְׁלַחְנִי, לְהִנְבֵּא אֶל-הַבֵּית הַזֶּה וְאֶל-הָעִיר הַזֹּאת, אֶת כָּל-הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם. וְעַתָּה, הִיטִיבוּ דַרְכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם, וְשָׁמְעוּ, בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. וַיִּנָּחַם יְהוָה אֶל הָרָעָה, אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲלֵיכֶם. וְאַנִּי, הִנְנִי בֹדְכֶם. עֲשׂוּ לִי כְּטוֹב וּכְיִשָּׁר בְּעֵינֵיכֶם. אֲךָ יִדַּע תִּדְעוּ, כִּי אִם מִמַּתִּים אַתֶּם אֹתִי כִּי דָם נָקִי אַתֶּם מוֹתִינִים עֲלֵיכֶם, וְאֶל-הָעִיר הַזֹּאת וְאֶל יֹשְׁבֶיהָ. כִּי בְּאֵמַת, שְׁלַחְנִי יְהוָה עֲלֵיכֶם, לְדַבֵּר בְּאוֹזְנֵיכֶם, אֶת כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.'

^{15322 (1709.3)} And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: "'If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.' And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, 'You shall surely die.' And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: 'This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.' Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: 'The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me,

behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.'

15323 (1710.1) "The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord's command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

15324 (1710.2) "What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man's fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

15325 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

15326 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is

"כֹּהֲנֵי וּמֹרֵי הַתְּקוּפָה הָיָא בִּיקְשׁוּ לַהֲרוֹג אֶת יִרְמְיָהוּ וְהַשּׁוֹפְטִים סָרְבוּ לְבַקֵּשׁהּ, אַךְ בִּשְׁל מִלּוֹת הָאֲזָהָרָה שְׁלֹ הִתִּירוּ לְשַׁלַּח אֶת יִרְמְיָהוּ בְּחַבְלִים לְבוֹר מִצְחִין בּו שָׁקַע בְּטִיט עַד לְבִתִּי הַשְׁחִי. זֶה מָה שֶׁעוֹלָל הָעָם לְנִבְיָא יִרְמְיָהוּ מִשּׁוֹם שְׁמִילָא אֶת צִוּוֵי הָאֵל וְהִזְהִיר אֶת אַחִיו מִפְּלֹתָם הַפּוֹלִיטִית הַמִּשְׁמַשֶּׁת וּבָאָה. וְהַיּוֹם, אֲשָׁל אֶתְכֶּם כֵּן: מָה יַעֲוִלּוּ כֹהֲנֵינוּ הָרָאשִׁיִּים וּמִנְהִיגֵי הַדָּת שֶׁל הָעָם לִזֶּה אֲשֶׁר יַעֲזֹ לְהִזְהִיר אוֹתָם מִפְּנֵי יוֹם הָאוֹבְדָן הָרוּחָנִי? הָאֵם גַּם אַתֶּם תִּבְקָשׁוּ לְהַמִּית אֶת הַמּוֹרָה אֲשֶׁר מַעֲז לְדַבֵּר אֶת דְּבַר אֲדוֹנֵי וְאֲשֶׁר אֵינָנו חוֹשֵׁשׁ לְהִצְבִּיעַ עַל הָאוֹפֵן בּו נִמְנָעִים אַתֶּם מִלְּצַעֲד בְּדֶרֶךְ הָאוֹר הַמּוֹבִילָה לְשַׁעֲרֵי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם?

"מָה תִּבְקָשׁוּ כִּהְיוֹכָה לְמִשְׁמִיתִי עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה? בְּעוֹד אֲנִי מִבְּשָׂרִים אֶת הַחֲדָשׁוֹת הַטּוֹבוֹת לְעַנְיִים וּלְמוֹנָדִים, הִתְרַנּוּ לָכֶם לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַחֲזִיק לֵאלֹא כֹל הַפְּרָעָה בְּמִשְׁרָת הַהִשְׁפָּעָה וְהַעֲוָצָמָה שֶׁלָּכֶם. לֹא תִתְקַפְּנוּ אֶת מָה שֶׁמְכּוֹבֵד עֲלֵיכֶם, אֲלֵא הִטְפְּנוּ לְחִירוֹת חֲדָשָׁה עֲבוּר נִשְׁמָתוֹ אַחוּזָת הַפֶּחַד שֶׁל הָאָדָם. בָּאֵתִי אֲנִי לְעוֹלָם עַל-מִנַּת לְגַלוֹת אֶת 'אֲבִי' וּלְכַוֵּן אַחוּזָת אַחִים שֶׁל בְּנֵי הָאֵל עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה, הִיא מַלְכוּת שָׁמַיִם. וְעַל-אֹף כִּי פַעֲמִים רַבּוֹת הִזְכַּרְתִּי לָכֶם כִּי מַלְכוּתִי אֵינָנָה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, עֲדִיין עֹשֶׂה לָכֶם 'אֲבִי' נִסִּים וּנְפִלְאוֹת חוֹמְרִיִּים רַבִּים, בְּנוֹסֵף לְהִתְמַרְתּוֹ הָרוּחָנִית וּלְחִידוֹשׁ הָרוּחָנִי הַנִּרְאָה יוֹתֵר לַעֲיִן.

"אִיזָה אוֹת תִּבְקָשִׁי מִיָּדִי? אֲנִי מִכְרִיז שִׁישׁ בִּידְכֶם הוֹכָחוּ מִסְפִּיקוֹת לְקַבֵּלֶת הַחֲלָטָה. אֲמֵן, אֲמֵן אוֹמֵר לְרַבִּים מִן הַיּוֹשְׁבִים כָּאן הַיּוֹם, כִּי אַתָּה נִדְרָשִׁים לְהַחֲלִיט בְּאִיזָה דֶּרֶךְ תִּלְכוּ; וְאוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁאֲמַר יְהוֹשֻׁעַ לְאַבּוֹתֵיכֶם, 'בְּחַרְוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַעֲבֹדוּן.' הַיּוֹם, רַבִּים מִכֶּם נִמְצְאִים בְּצוּמַת דַּרְכִּים.

"כֹּאשֶׁר לְאַחַר סְעוּדַת הַהִמּוֹנִים כְּמָה מִכֶּם שֶׁלֹא הִצְלִיחוּ לְמַצּוֹא אוֹתִי בְּצַד הַשָּׁנִי שֶׁכְּרוּ אֶת צִי הַסִּירוֹת שֶׁל דִּיגֵי טִבֵּרְיָה, הַסִּירוֹת אֲשֶׁר מִצְאוּ מִחִסָּה בְּסִמּוֹךְ בִּשְׁל סַעֲרָה, בִּיקְשׁוּ לְרִדּוֹף אַחֲרַי, אַךְ לִשְׁם מָה? לֹא כִּי בִיקְשְׁתֶּם צֶדֶק אוֹ אֲמֶת כִּדִּי לְהִיטִיב לְשֵׁרָת וּלְסַעֲדוֹת אֶת אַחֵיכֶם! לֹא, רַק כִּדִּי לְקַבֵּל עוֹד לֶחֶם שֶׁעֲבוּרוֹ לֹא עֲמַלְתֶּם. לֹא כִּדִּי לְמַלֵּא אֶת נִשְׁמוֹתֵיכֶם בְּדִבְרֵי הַחַיִּים, אֲלֵא כִּדִּי לְמַלֵּא אֶת קִיבְתְּכֶם בְּלֶחֶם קָל. זֶה מְכַבֵּר לִימְדוֹ אֶתְכֶם כִּי הַמְּשִׁיחַ, כְּשִׁיבּוֹא, 'יַחֲוִל נִסִּים וּנְפִלְאוֹת וַיִּהְיוּ אֶת חַיֵּי הָעָם הַנִּבְחָר לְקִלִּים וּלְנִעִימִים. אֵין לְהִתְפַּלֵּא עַל כֵּן שֶׁאֵלָּה שֶׁלְּמַדּוֹ זֹאת כְּמָהִים לְלַחֵם וּלְדַגֵּם. אַךְ אֲנִי מִכְרִיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי לֹא זֹ

משימתו של 'בן האדם'. באתי להכריז על חירות הרוח, ללמד אמת של נצח, ולקדם אמונה חיה.

"אחי, אל תעמלו במאכל האבד כי אם במאכל הרוח הקיים לְחַיִּי עולם אשר בן האדם יתנו לָכֶם כי אתו חתם 'אביו' האלוהים בחותמו. וכאשר תשאלוני, 'מה נעשה לפעל פעולות אלוהים?' אומר לָכֶם בפשטות: 'עבודת השם היא שתאמינו לזה ששלח.'"

ואז, בהצביעו על כד מן שקישט את משקוף בית הכנסת החדש, ואשר עוטר באשכולות ענבים, אמר להם ישוע: "חשבתם שאבותיכם אכלו במדבר את המן - לָחֶם מן השמים - אך אני אומר לָכֶם שהיה זה לחם מן הארץ. לא משה נתן לָכֶם את הלָחֶם מן השמים כי 'אבי' נתן לָכֶם את הלָחֶם מן השמים האמתי. כי לָחֶם אלוהים הוא היורד מן השמים ונתן חיים לעולם. וכשתגידו לי, 'אדני תנה לנו תמיד את הלָחֶם הזה, אשיב: 'אנכי הוא לָחֶם החיים. כל הבא אלי לא ירעב והמאמין בי לא יצמא עוד. ואני הנה אמרתי לָכֶם כי גם חֲזִיתֶם אתי ולא תאמינו שבאתי מן 'האב'. ולמאמינים, אל חשש. כל אשר יתנו לי 'אבי' יבוא אלי והבא אלי לא אֶהְדָּפֶנּוּ החוצה.

"זוכעת, אחת ולתמיד אכריז בפניכם כי לא ירדתי מן השמים לעשות רצוני כי אם רצון שליחי. וזה רצון האב אשר שלחני, אשר כל הניתן לי לא יאבד לי. וזה רצון 'אבי': אשר כל הראה את הבן ומאמין בו יהיו לו חיים עולם. רק אתמול האכלתי את גופכם בלחם; היום אני מציע לנשמותיכם הרעבות את לחם החיים. האם תבצעו מלחם הרוח באותו רצון בו אכלתם מלחם העולם?"

בעת שישוע עצר לרגע להתבונן בחברי הקהילה, קם ושאל אחד מן הרבנים הירושלמים (חבר הסנהדרין): "האם אני מבין נכון שאמרת שאתה הלחם מן השמים ואילו המן שנתן משה לאבותינו במדבר אינו כזה?" ענה ישוע לפרושי: "וכן הבנת." אמר אז הפרושי: "אך האם אינך ישוע מנצרת, בנו של יוסף הנגר? האין זאת כי רבים מאתנו מכירים את אביר, אמך, אחיך ואחיותיך? כיצד זה תופיע כאן בבית אדוני ותכריז שירדת מן השמים?"

not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

15327 (1710.9) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

15328 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

15329 (1711.1) "And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?"

153210 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: "Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?" And Jesus answered the Pharisee, "You understood aright." Then said the Pharisee: "But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you

have come down from heaven?"

^{153:211 (1711.3)} By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: "Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, 'You shall all be taught by God,' and that 'Those whom the Father teaches will hear also his Son.' Every one who yields to the teaching of the Father's indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father's spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

^{153:212 (1711.4)} "I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations."

^{153:213 (1711.5)} When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

וכאן החלו הנוכחים למלמל, ונראה כי מתרחשת סערה, וכך קם ישוע ואמר: "הבה נתאזר בסבלנות; האמת תמיד ראויה לבחינה יסודית וכנה. אני כל מה שאמרתם, ועוד. 'האב' ואני אחד; 'הבן' ישעה ככל שיוורה לו 'האב', וכל אלה שייתן 'האב' 'לבן', יקבל 'הבן' בעצמו. קראתם את הכתוב בנביאים, 'וְכָל בְּנֵי יְהוָה, וְכֵן 'את שיוורה האב ישמע גם את בנו'. כל מי ששומע בקול רוח 'האב' השוכנת יגיע לבסוף אלי. ואף כי איש לא ראה את 'האב', רוח 'האב' אכן שוכנת בתוך האדם. 'הבן' שירד מן השמים וודאי חזה 'באב'. וכל המאמין 'לבן' יש לו חיי עולם.

"אֲנִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. אֲבֹתֵיכֶם אָכְלוּ אֶת הַמֶּן בַּמִּדְבָּר וַיָּמָתוּ. זֶה הוּא הַלֶּחֶם הַיָּרֵד מִן הַשָּׁמַיִם לִמְעַן יֹאכַל אִישׁ מִמֶּנּוּ וְלֹעֹלָם לֹא יָמוּת בְּרוּחַ. אֲנִי שֶׁב וְאֹמֵר, אֲנִי הַלֶּחֶם הַחַי, וְכָל נִשְׁמָה אֲשֶׁר תִּגִּיעַ לְמִיּוּשׁ טִיבוֹ הַמְּאוּחָד שֶׁל הָאֵל וְהָאָדָם לְעַד תְּחִיָּה. וְלֶחֶם הַחַיִּים הַזֶּה, אֲשֶׁר אֵתָן לְכָל אֲשֶׁר יִקְבְּלוּ, הֵינוּ הַטֶּבַע הַמְּשׁוּלָּב הַחַי שֶׁלִּי עִצְמִי. 'הָאֵב' 'בֶּבֶן' 'וְהָבֵן' אֶחָד עִם 'הָאֵב' — זֶה הַהֲתַגְלוּת הַמְּתִיָּה שֶׁלִּי לְעוֹלָם, וּמִתַּת הַגְּאוּלוֹת לְכָל הָעַמִּים."

כאשר סיים ישוע את דבריו, פיזר רב בית הכנסת את הקהילה, אך הם לא אבו לעזוב. הם התגודדו סביב לישוע ושאלו שאלות נוספות, בעוד אחרים התלחשו והתווכחו בינם לבין עצמם. במשך יותר משלוש שעות נמשכו הדברים. הקהל התפזר לבסוף לאחר שבע בערב.

3. לאחר הפגישה

רבות השאלות שנשאל ישוע לאחר פגישה זו. חלקן נשאלו בידי תלמידיו הנבוכים, אך רבות יותר נשאלו בקטנוניות בידי אנשים לא-מאמינים שביקשו רק להביכו ולהפילו בפח.

אחד מן הפרושים האורחים עמד על מעמד למנורה וצעק את זו השאלה: "אתה אומר לנו שאתה לחם החיים. איך נוכל לאכול את בשרך או לשתות את דמך? מה תועלת לנו במצוותך אם לא נוכל לממשה?" ענה ישוע לשאלה זו, ואמר: "לא לימדתי אתכם שבשרי הוא לחם החיים ואף לא שדמי הוא מי החיים. אכן, אמרתי שחיי בגוף מהווים מתת של לחם החיים. העובדה שדבר האל התגשם בבשר ועובדת היות 'בן האדם' כפוף לרצון האל מהווים התנסות במציאות אשר כמוה כהזנה אלוהית. ואף כי לא תוכלו לאכול מבשרי או לשתות מדמי, כן תוכלו להתאחד עמי

3. THE AFTER MEETING

^{153:31 (1712.1)} Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

^{153:32 (1712.2)} One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: "You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?" And Jesus answered this question, saying: "I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience

ברוח ממש כשם שאני אחד עם 'אב' ברוח. תוכלו להיזון מְדָבֵר הנצח של האל, אשר אכן הינו לחם החיים, ואשר התגשם כמתת בגוף בשר ודם; תוכלו נשמתכם להישטף ברוח אלוה, אשר אכן הינה מי החיים. שלח אותי 'האב' לעולם על-מנת להראות כיצד הוא מבקש לשכון בכל בני האדם ולהכווין אותם; וחייתי אני את חיי בגוף כדי להעניק השראה לכל בני האדם שיבקשו אף הם לדעת ולעשות את רצונו של 'האב' שבשמים שבים שוקן."

ואז קם אחד מן המרגלים הירושלמים שריגל אחר ישוע והשליחים, ואמר: "שמנו לב שלא אתה ולא תלמידך נוטלים ידיים לפני הסעודה. וודאי תדעו שאכילה בידיים טמאות ובלתי רחוצות הינה הפרה של מצוות אבותינו. אתם גם לא רוחצים כנדרש את כוסות השתייה והצלחות. מדוע אתם מזלזלים במסורות אבותינו ובמצוות? כאשר שמע אותו ישוע, ענה לו: "מדוע אתם עוברים על מצוות אלוהים ומסורות אבותיכם? הדיבר מצווה על 'כִּבֹּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ' ואף מצווה לחלוק עמם מזון אם כך נדרש; אך אתם נוהגים על-פי המסורת אשר מתירה לילדים להתחמק מחובתם ולטעון שהכספים אשר יועדו לסייע להוריהם 'הועלו כקורבן'. המסורת פוטרת את הילדים הפקחים הללו מאחריותם, אף כי בסופו של דבר הילדים משתמשים בכספים הללו לתועלתם שלהם בלבד. מדוע אתם מעקרים את המצווה ממשמעותה באמצעות המסורת? הִטֵּב נָבֵא עֲלֵיכֶם יְשַׁעְיָהוּ לֵאמֹר: 'נִגְשׁ הָעָם הַזֶּה בְּפִי וּבִשְׁפָתָיו כִּבְדוּנִי וְלִבָּם רִחַק מִמֶּנִּי. וְתָהִי רְאִתָם אֹתִי מִצֵּאת אֲנָשִׁים מְלַמְדָה'."

"ראו כיצד אתם זונחים את הדיבר ומאמצים את מסורות האדם. באיזו קלות אתם דוחים את דבר האל ומקיימים את מסורותיכם שלכם. ורבות ונוספות הדרכים בהן תעזו להעמיד את מנהגיכם מעל לתורה ולדברי הנביאים."

ואז הפנה ישוע את דבריו אל הנוכחים כולם, ואמר: "הקשיבו לי כולכם. לא אשר בא לפה יטמא את האדם רוחנית, אלא היוצא מן הפה והלב." אך אפילו השליחים לא הבינו את מלוא משמעות דבריו, משום ששמעו פטרוס שאל: "האם תוכל להסביר לנו את משמעות המילים, לבל ייעלבו המאזינים?" ענה ישוע לפטרוס: "האם גם אתה מתקשה מבין? האם לא תדע שכל צמח שלא שתר 'אב' שבשמים ייעקר? הסכיתו כעת לאלה שיודעים את האמת. אי אפשר להכריח אנשים לאהוב את האמת. רבים מן המורים הללו הינם מדריכים עיוורים. וְכִי יִדְרֹךְ עֹרֵךְ אֶת הָעֹרֵךְ וְנִפְלֹ שְׁנֵיהֶם אֶל הַשֹּׁחַת. הַסְכִּיתוּ

which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father."

15333 (17123) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: "We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?" And when Jesus heard him speak, he answered: "Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, 'Honor your father and your mother,' and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been 'given to God.' The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.'

15334 (17124) "You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets."

15335 (17125) Jesus then directed his remarks to all present. He said: "But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart." But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: "Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?" And then said Jesus to Peter: "Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who

ואמר לכם את האמת אודות מה שמטמא את האדם רוחנית. אמן אמן אומר לכם כי לא מה שבא אל הפה או נכנס לראש דרך האוזניים או העיניים הוא המטמא את האדם. אלא היצא מן הפה יוצא מן הלב והוא מטמא את האדם. כי מן הלב יוצאות מחשבות רעות אשר מוצאות את ביטון במילותיהם ובמעשיהם של אנשים מרושעים. הלא תדעו כי מן הלב יוצאות מחשבות רע, רציחות, נאופים, זנונים, גנבות, עדות שקר וגדופים? אלה הם המטמאים את האדם אכל אכילה בלא נטילת ידיים לא תטמא את האדם.

מנהיגי הפרושים בסנהדרין הירושלמית השתכנעו כעת שגדרש לעצור את ישוע באשמת חילול הקודש או הפרת אחת או יותר מן המצוות הקדושות ליהדות; ומכאן נבעו מאמציהם לערב אותו בדיון על המסורת, שכונתה גם התורה שבעל-פה, ובמידת האפשר גם לתקוף אותו בשל כך. גם אם היו חסרים מים, היהודים המשועבדים הללו תמיד הקפידו בנטילת הידיים הטקסית לפני כל ארוחה. הם האמינו כי "מוטב למות מאשר להפר את מצוות אבותינו." המרגלים שאלו את ישוע שאלה זו משום שדווח כי ישוע אמר, "הגאולה נוגעת יותר לניקיון הלב מאשר לניקיון הידיים." אך כאשר אדם מאמץ לעצמו אמונות דתיות שכאלה, קשה להיפטר מהן. אפילו שנים רבות לאחר מכן, היה השליח פטרוס עדיין משועבד, מתוך פחד, לרבות מן האמונות ביחס לטהרה ולטומאה, ונגאל מהן לבסוף רק כאשר חווה חלום מציאותי מאוד ויוצא דופן. ניטיב להבין זאת אם נזכור כי היהודים הללו התייחסו לאכילה ללא נטילת ידיים בדיוק כאל עשיית עסק עם פרוצה, ודינם של שניהם היה נידוי.

וכך בחר 'המאסטר' לדון במערכת החוקים והתקנות של הרבנים, התורה שבעל-פה, ולחשוף את טיפשותה של מסורת האבות אשר נחשבה קדושה יותר אפילו מן הכתוב בתורה עצמה. ישוע ריסן עצמו פחות בדבריו משום שידע שהגיע השעה בה לא יוכל יותר לעשות דבר בכדי למנוע את הקרע הפומבי בינו לבין הרבנים.

4. מילים אחרונות בבית הכנסת

בעיצומם של הדיונים לאחר הפגישה, הביא

would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands."

^{15336 (17131)} The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that "it is better to die than to transgress the commandments of the elders." The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, "Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands." But such beliefs, when they once become a part of one's religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can the better be understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

^{15337 (17132)} Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

^{15341 (17133)} In the midst of the discussions of this

אחד מן הפרושים מירושלים לישוע נער מסכן שדבקה בו רוח סוררת ומרדנית. הוא הוביל את הנער המפגר לישוע, ואמר: "מה תוכל לעשות כדי לרפא מחלה זו? האם תוכל לגרש שדים?" 'המאסטר' התבונן בנער ונכמרו רחמיו. הוא סימן לנער להתקרב אליו, נטל את ידו ואמר: "אתה יודע מי אני; צא ממני; ואני מצווה את אחד מרעיך הנאמנים לוודא שלא תשוב." ומיד שב הנער להיות נורמלי ובעל דעת צלולה. היה זה המקרה הראשון בו באמת גרש ישוע "רוח רעה" מתוך אדם. בכל המקרים הקודמים הדיבוק היה רק לכאורה; אך זה אכן היה מקרה אמיתי של דיבוק בשד, כפי שאירע מעת לעת באותם הימים ועד ליום של פנטקוסט, היום בו שטפה רוחו של 'המאסטר' כל בשר וגרמה לכך שמעט המורדים השמימיים הללו לעולם לא יוכלו לשוב ולנצל בני אדם בלתי יציבים.

וכשהנוכחים התפלאו, עמד אחד מן הפרושים וטען כי ישוע יכול לעשות כדברים הללו משום שהוא חבר לשדים; כי הוא הודה בדבריו שהם מכירים זה את זה; והמשיך וטען שהרבנים בירושלים כבר החליטו שישוע חולל את כל הנסים שלו, לכאורה, בכוחו של בעל-זבוב, שר השדים. אמר הפרושי: "נתקו כל קשר על אדם זה; הוא חבר לשטן."

אמר אז ישוע: "איך יוכל השטן לגרש השטן? ואם נחלקה ממלכה על עצמה לא תוכל לעמד הממלכה ההיא; ובית אם נחלק על עצמו לא יוכל לעמד הבית ההוא. כיצד תוכל עיר לעמוד במצור אם איננה מאוחדת? ואם השטן יתקומם אל עצמו ונחלק; כיצד תעמוד מלכותו? אין איש יכול לבוא לבית הגיבור ולגזל את כליו אם לא יאסר בראשונה את הגיבור. ואם אני מגרש את השדים בבעל-זבוב, בניכם במי יגרשו אתם? על כן המה יהיו שפטיכם. ואם ברוח אלוהים אני מגרש את השדים הנה הגיעה אליכם מלכות האלוהים. אילו לא היו הדעות הקדומות מעוורות אתכם, אילו לא היו הגאווה והפחד מסיטים אתכם מדרך הישר, הייתם מבחינים בקלות כי מצוי בקרבכם אחד גדול מן השדים. אתם מכריחים אותי להכריז כי כל אשר איננו אתי הוא לנגדי ואשר איננו מכנס אתי הוא מפזר. על כן, אזהיר את אלה אשר בעיניים פקוחות וברוע מכון מתיימרים לייחס את מעשי האל לשדים! אמן אמן אומר לכם כל חטא וגדוף יסלח לאדם אך גדוף הרוח המרושע, המכוון, לא יסלח לאדם. ומכיוון שעובדי עוון נחווים אלה לעולם לא יבקשו ואף לא יקבלו מחילה, אשמים הם בחטא דחיית המחילה האלוהית לנצח.

after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: "What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?" And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: "You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return." And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an "evil spirit" out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

^{153:42 (1714:1)} When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

^{153:43 (1714:2)} Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never

“רבים מכם ניצבים היום בפני צומת דרכים; אתם ניצבים בראשיתה של הבחירה הבלתי נמנעת בין רצונו של ‘האב’ לבין נתיביו החשוכים של הרצון העצמי. ולבסוף, תהיו את אשר תבחרו. עליכם להפוך את העץ ופירותיו לטובים, שאם לא, תהפכו לעץ נשחת שפירותיו רעים. אני מכריז, כי במלכות הנצח של ‘אב’ נודע העץ בפרי. אך אחדים מכם, ילדי צפעונים, איכה תוכלו לדבר טוב ואתם רעים כי משפעת הלב ידבר הפה.”

אז קם פרושי אחר ואמר: “רבי, תפצנו לראות אות על ידך, כך נדע שבזכות ובסמכות תלמד. האם תיאות?” כאשר שמע זאת ישוע, אמר: “דור חסר אמונה, מבקש לו אות ואות לא יינתן לו בלתי אם האות שכבר ניתן, וזה אשר תראו כאשר יעזוב אתכם ‘בן האדם’.”

וכאשר סיים את דבריו, הקיפו אותו שליחיו והובילו אותו אל מחוץ לבית הכנסת. הם הלכו עמו בדממה חזרה הבית לבית צידה. הם כולם נדהמו, ובמידת מה גם נחרדו מן השינוי הפתאומי שחל בטקטיקת ההוראה של ‘המאסטר’. הם לא הורגלו לראות אותו פועל במיליטנטיות שכזו.

5. מוצאי שבת

שוב ושוב ניפץ ישוע את תקוות שליחיו, שוב ושוב ריסק את ציפיותיהם הכמוסות. אך שום אכזבה או תקופת צער לא השתוותה לזו אשר אחזה בהם כעת. בנוסף, בדיכאון שאחז בהם נמהל פחד אמיתי לשלומם. הם הופתעו מנטישתם המוחלטת, הפתאומית, של התושבים. הם חששו ודאגו, במידת-מה, גם בשל העזות הבלתי צפויה שהפגינו הפרושים שירדו מירושלים, והנחישות האסרטיבית שלהם. אך יותר מכל נסערו בשל השינוי הפתאומי שחל בטקטיקה של ישוע. בנסיבות רגילות, הם היו מקבלים בברכה את הופעתה של הגישה היותר מיליטנטית, אך הם נבהלו מן האופן בו הופיעה בצמידות לדברים רבים בלתי צפויים אחרים.

וכעת, מעבר לכל הצרות האחרות, ישוע סרב לאכול כשחזרו הביתה. הוא הסתגר לבדו באחד מן החדרים העליונים. היה זה כמעט חצות כאשר חזר יואב, מנהיג האוונגליסטים,

seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

^{153:44 (1714:3)} “Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father’s eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak.”

^{153:45 (1714:4)} Then stood up another Pharisee, who said: “Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?” And when Jesus heard this, he said: “This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you.”

^{153:46 (1714:5)} And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master’s teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. THE SATURDAY EVENING

^{153:51 (1715:1)} Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus’ sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

^{153:52 (1715:2)} And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the

ודיווח כי כמעט שליש מעמיתיו נטשו את הקבוצה. לכל אורך הערב באו והלכו חסידים נאמנים ודיווחו על תחושת דחייה כללית כלפי 'המאסטר' בכפר נחום. הרבנים מירושלים הזינו את תחושות הדחייה ועשו כל אשר לאל ידם לגרום לאנשים להתרחק מישוע ותורתו. במהלך השעות הקשות הללו התכנסו שתיים עשרה הנשים בביתו של פטרוס. הן היו נסערות מאוד, אך אף אחת לא נטשה.

ישוע ירד מן החדר העליון מעט לאחר חצות הליל, עמד בקרב השניים עשר ועמיתיהם, אשר מנו בסך הכול כשלושים. וכך אמר: "אני מכיר בכך שניפוי המלכות מטריד אתכם, אך הוא בלתי-נמנע. לאחר כל ההכשרה שקיבלתם, האם באמת הייתה לכם סיבה טובה להיטרד מדברי? מדוע נמלתם בפחד וחשש למראה המלכות שנפטרת מן ההמונים הפושרים, מתלמידים בעלי לב-חצוי? מדוע תבכו אל מול שחר של יום חדש בו תזרח בהדר חדש תורת הרוח של מלכות השמים? אם תתקשו לעמוד במבחן זה, מה תעשו כאשר ידרש לשוב 'בן האדם' 'לאב? מתי וכיצד תכינו את עצמכם לזמן בו ארקיע חזרה למקום ממנו באתי לעולם?"

"עליכם לזכור, אהובי, כי הרוח הוא הנוֹמֵן חיים וְהַבֶּשֶׂר אֵין בּוֹ מוֹעִיל. הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי דֹבֵרְתִי אֵלֵיכֶם רוּחַ הַמָּה וְחַיִּים. יֵאָמֶץ לְבַבְכֶּם! לֹא נִטַּשְׁתִּי אֶתְכֶם. רַבִּים יַעֲלֹבוּ מִדְּבַרִי הַפְּשׁוּטִים. כִּבְרַת שִׁמְעַתֶּם שֶׁרַבִּים מִחֲסִידֵי כִבְרַת הַפִּנּוּ אֵלַי עוֹרֵף; לֹא עוֹד יִצְעֵדוּ עִמִּי. מַלְכַתְחִילָה יִדְעִתִּי שְׁמִי שֶׁמֵּאֲמִין בִּלְב-חֲצוֹי יִפּוֹל לְאוֹרֵךְ הַדֶּרֶךְ. הָאֵם לֹא בִּחְרַתִּי אֶתְכֶם, הַשְּׁנִיִּים עֶשֶׂר, וּמִיֵּנִי אֶתְכֶם לִשְׁגִירִי הַמַּלְכוּת? הֵי־שׁ אֶת נִפְשְׁכֶם גַּם אֶתְּם לִסּוֹר מֵאַחֲרִי? אִישׁ אִישׁ יִבְחַן אֲמוֹנָתוֹ, כִּי אֶחָד מֵכֶם מִצּוֹי בִּסְכָנָה גְדוֹלָה." וְכַשֵּׁיִם יֵשׁוּעַ אֶת דְּבָרָיו, אָמַר שֶׁמֶעוֹן פֶּטְרוֹס: "כֵּן, אֲדוֹנִי, אֲנַחְנוּ עֹצוּבִים וְנִבּוּכִים, אֲךָ לְעוֹלָם לֹא נִנְטוֹשׁ אוֹתְךָ. לִימַדְתָּ אוֹתָנוּ אֶת מִלּוֹת חַיִּי הַנֶּצַח. הָאֲמֵנוּ בְךָ וְהִלְכְנוּ אַחֲרֶיךָ עַד כֹּה. לֹא נִפְנֶה לְךָ עוֹרֵף, כִּי יוֹדְעִים שֶׁשְׁלִיחַ הָאֵל אַתָּה." וְכַשֵּׁיִם פֶּטְרוֹס אֶת דְּבָרָיו, כּוֹלֵם כְּאִישׁ אֶחָד הִנִּידוּ רֹאשָׁם לְאוֹת הַסִּכְמָה לְהַבְטַחַת הַנֶּאֱמָנוֹת שֶׁלוֹ.

אמר אז ישוע: "לכו לנוח, כי זמנים עמוסים לפנינו; הנה באים ימים מלאים בפעולה."

evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

^{153:53 (1715:3)} It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?"

^{153:54 (1715:4)} "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

^{153:55 (1716:1)} Then said Jesus: "Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead."

מסמך 154. ימים אחרונים בכפר נחום

155 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 153

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 154

ימים אחרונים בכפר נחום

סעיפים

מבוא

1. שבוע התייעצות
2. שבוע של מנוחה
3. הוועידה השנייה בטבריה
4. מוצאי שבת בכפר נחום
5. בוקר יום ראשון רב המאורעות
6. משפחתו של ישוע מגיעה
7. מנוסה בבהלה

PAPER 154

LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

מבוא

בשבת מרובת המאורעות של ה-30 באפריל, בעוד ישוע ניחם במילותיו את תלמידיו השפופים והנבוכים, התקיימה בטבריה פגישת התייעצות בין הורדוס אנטיפס לבין קבוצה מיוחדת של יועצים שייצגו את הסנהדרין הירושלמית. אותם סופרים ופרושים האיצו בהורדוס לעצור את ישוע; הם ניסו כמיטב יכולתם לשכנע אותו שישוע עסק בהתססת התושבים להתקוממות ואפילו למרד. אך הורדוס סרב לפעול כנגדו כאילו היה עבריין פוליטי. יועציו של הורדוס דיווחו לו נאמנה את שאירע מעבר לאגם, כאשר העם ביקש להכתיר את ישוע למלך והוא סרב.

אחד מבני המשפחה הרשמית של הורדוס, אדם בשם כוזא אשר אשתו השתייכה לסגל הנשים הסועדות, דיווח לו שישוע לא חפץ להתערב בענייני השלטון הארצי; שהוא עוסק רק בכינונה של אחווה רוחנית בקרב מאמיניו, אחווה אותה הוא מכנה מלכות השמים. הורדוס סמך על דיווחיו של כוזא במידה כזו שסרב להתערב בפעילותו של ישוע. באותה העת השפיעה על גישתו של הורדוס כלפי ישוע גם פחדו מיוחנן המטביל, פחד של אמנה טפלה. הורדוס היה

INTRODUCTION

^{154:01 (1717:1)} ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

^{154:02 (1717:2)} One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his

אחד מאותם יהודים משומדים אשר לא האמין בדבר ויחד עם זאת פחד מהכול. מצפונם הציק לו בשל כך שהמית את יוחנן, והוא ביקש להימנע מלהסתבך במזימות כנגד ישוע. הוא ידע על מקרים רבים ל חולים שישוע כנראה ריפא, והוא החשיב אותו לנביא או לקנאי דת יחסית לא מוסק.

attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

כאשר היהודים איימו לדווח לקיסר שהוא נותן מחסה לנתין בוגד, הוא הורה להם להסתלק מחדר הישיבות שלו. כך נותרו פני הדברים במשך שבוע אחד נוסף, במהלכו ישוע הכין את חסידיו להתפזרות הצפויה.

^{154:0.3 (1717.3)} When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. שבוע התייעצות

1. A WEEK OF COUNSEL

מהאחד עד ה-7 במאי, ערך ישוע התייעצויות אינטימיות עם חסידיו בבית זבדיה. רק התלמידים הנאמנים ביותר זכו להזמנה לפגישות הללו. באותה העת, רק לכמאה תלמידים עמד האומץ להעז לעמוד כנגד התנגדותם של הפרושים ולהצהיר בפומבי על דבקותם בישוע. קבוצה זו נפגשה בבוקר, אחר הצהריים ובערב. כל יום, אחר הצהריים, התקבצו קבוצות קטנות של מתעניינים על החוף, וכמה מן האוונגליסטים או השליחים נשאו בפניהם דברים. רק לעתים רחוקות מנו קבוצות אלה יותר מחמשים איש.

^{154:1.1 (1717.4)} From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

ביום ששי זה, רבני בית הכנסת של כפר נחום סגרו רשמית את בית התפילה בפני ישוע וכל חסידיו. פעולה זו ננקטה על-פי דרישת הפרושים מירושלים. יאיר התפטר מתפקידו כרב הראשי והצטרף בפומבי לישוע.

^{154:1.2 (1717.5)} On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

הפגישה האחרונה על החוף נערכה בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-7 במאי. ישוע נשא דברים באוזני הנאספים, פחות ממאה וחמישים במספר. ליל אותה השבת סימן את נקודת השפל ביחס הציבור כלפי ישוע ותורתו. מאותו יום ואילך חלה עלייה רציפה, איטית, בריאה ובטוחה יותר ביחס כלפיו; התנועה שהלכה בעקבותיו היטיבה להתבסס על אמונה רוחנית ועל התנסות דתית אמיתית. ברור היה כי תם כעת תהליך המעבר המעט מורכב והמסוכן מן המושגים החומרניים בהם דבקו חסידיו 'המאסטר' ביחס למלכות למושגים האידיאליסטים והרוחניים יותר שלימד ישוע. מכאן ואילך, הם הטיפו בפתיחות גדולה יותר על היקפה הרחב של בשורת המלכות ועל משמעותיה הרוחניות הנרחבות.

^{154:1.3 (1718.1)} The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. שבוע של מנוחה

2. A WEEK OF REST

ביום ראשון, ה-8 במאי, שנת 29 לספירה, קיבלה הסנהדרין בירושלים החלטה לסגור את שערי כל בתי הכנסת בפלשתינה בפני ישוע וחסידי. בכך נטלה הסנהדרין בירושלים לידיה סמכות שלא כדיון ובאופן חסר תקדים. עד אז, כל בית כנסת התקיים ופעל כקהילה עצמאית של מתפללים הכפופה לניהול מועצת המנהלים שלה עצמה. רק בתי הכנסת בירושלים סרו למרותה של הסנהדרין. פעולה נחרצת זו של הסנהדרין לוותה בהתפטרותם של חמישה מחבריה. מאה שליחים נשלחו מידית למסור את ההחלטה ולאכוף אותה. בתוך כשבועיים בלבד, סרו כל בתי כנסת בפלשתינה, למעט בית הכנסת של חברון, להחלטתה של הסנהדרין. רבני בית הכנסת של חברון סרבו להכיר בזכותה של הסנהדרין להטיל מרות על קהילתם. סירובם להסכים לציווי מירושלים התבסס על טענתם לאנטומיות של קהילתם ולא על אהדה לישוע ולתנועתו. מעט אחר נשרף בית הכנסת בחברון ונהרס.

בבוקר אותו יום ראשון הכריז ישוע על שבוע חופשה, והאיץ בכל תלמידיו לשוב לבתיהם או לחבריהם, לתת מזור לנפשותיהם ולנחם את אהוביהם. הוא אמר: "לכו למקומותיכם, לנפוש או לדוג בעודכם מתפללים להרחבתה של המלכות."

שבוע המנוחה הזה איפשר לישוע לבקר משפחות וקבוצות רבות בסביבות החוף. כמה פעמים אף יצא לדוג בחברת דוד זבדיה, ואף כי הרבה מן הזמן הסתובב לבדו, תמיד היו בסביבתו שניים או שלושה מבין שליחיו הנאמנים של דוד, אשר קיבלו ממפקדם הוראות שאין משתמעות לשתי פנים בנוגע לאבטחתו של ישוע. בשבוע המנוחה הזה לא התבצע לימוד פומבי מכל סוג שהוא.

היה זה השבוע בו נתנאל ויעקב זבדיה סבלו ממחלה יחסית קשה. במשך שלושה ימים ושלושה לילות, סבלו מכאבים קשים במערכת העיכול. בלילה השלישי שילח ישוע את שלוחיו החולים. אמו של יעקב, לנוח וסעד את שליחיו החולים. מובן שישוע יכול היה לרפא את החולים באופן מיידי, אך זה לא האופן בו 'הבן' או 'האב' מתייחסים לקשיים הרגילים בהם נתקלים ילדי האדם בעולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב. לכל אורך חייו בגוף, ישוע מעולם לא סעד באופן על-טבעי כלשהו איש מבני משפחתו הארצית ואף לא איש מחסידי הקרובים.

נשמותיהם המתפתחות של יצורים בני התמותה נדרשות להתמודד עם הקשיים ביקום

^{154:21 (1718:2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

^{154:22 (1718:3)} This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

^{154:23 (1718:4)} This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

^{154:24 (1718:5)} This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

^{154:25 (1718:1)} Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part

ועם המכשולים שבפלנטות כחלק מהתנסות ההכשרה שהן מקבלות ומתהליך צמיחתן והתפתחותן. תהליך הפיכתה של הנשמה האנושית לרוחנית דורש התנסות אינטימית בפתרון של מגוון רחב של בעיות ביקום. הטבע החייתי, כמו גם המופעים הנמוכים יותר של יצורים בעלי רצון אינם מתפתחים כראוי בסביבות נוחות. מצבים בעייתיים אליהם נלוו גירוי למאמץ מעודדים את אותן פעולות הדעת, הנשמה והרוח אשר תורמות עד מאוד להישגים ראויים בהתקדמות האנושית ולהשגתן של רמות ייעוד רוחניות גבוהות יותר.

of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. הוועידה השנייה בטבריה

ב-16 במאי נערכה בטבריה הפגישה השנייה בין הרשויות מירושלים לבין הורדוס אנטיפס. נכחו בה הן מנהיגי הפוליטיים והן מנהיגי הדתיים של ירושלים. מנהיגי היהודים יכלו לדווח להורדוס כי כמעט כל בתי הכנסיות בגליל וביהודה נעלו את שעריהם בפני ישוע ותורתו. הם שוב ניסו לגרום להורדוס לעצור את ישוע, אך זה סרב לעשות כן. לעומת זאת, ב-18 במאי הסכים הורדוס להתיר לרשויות הסנהדרין לתפוש את ישוע, להוביל אותו לירושלים ולהעמיד אותו לדין באשמה של עבירות דת, וזאת בתנאי של המושל הרומי של יהודה ייתן הסכמתו לתכנית. בינתיים, אויביו של ישוע החלו להפיץ ברחבי הגליל ובשקדנות את השמועה שהורדוס הפך לעוין לישוע ושהוא מתכוון לחסל את כל מי שיאמין בתורתו.

במוצאי שבת, ה-21 במאי, הגיעה לטבריה הודעה בדבר העובדה שרשויות השלטון בירושלים אינן מתנגדות להסכם בין הורדוס לפרושים, לתפישתו של ישוע והובלתו לירושלים ולהעמדתו לדין בפני הסנהדרין באשמת חילול קדושת חוקי האומה היהודית. בהתאם לכך, מעט לפני חצות הליל של אותה שבת חתם הורדוס על צו אשר הסמיך את נציגי הסנהדרין לעצור את ישוע בתחומי מחוזות שלטון ולהוביל אותו בכוח לירושלים, שם יועמד לדין. גורמים רבים הפעילו על הורדוס לחץ רב לפני שהסכים להתיר זאת, והוא עצמו היטב ידע שישוע לא יכול היה לצפות למשפט הגון מידי יריביו המרים בירושלים.

4. מוצאי שבת בכפר נחום

במוצאי אותה שבת התכנסה בבית הכנסת של כפר נחום קבוצה של חמישים אזרחים מובילים ודנה בשאלה החשובה: "מה נעשה עם ישוע?" הם דנו והתווכחו עד לאחר חצות הליל, אך לא הצליחו להגיע לעמק השווה. למעט כמה

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

^{154:31 (1719:2)} On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

^{154:32 (1719:3)} On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

^{154:41 (1719:4)} On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find

אנשים שנטו להאמין שישוע עשוי להיות המשיח, או לפחות איש קדוש או נביא, הנוכחים התחלקו לארבעה קבוצות כמעט שוות, אשר טענו לנקודות ההשקפה הבאות ביחס לישוע:

1. שהוא היה קנאי דת שהשלה את עצמו, ולא נשקפת ממנו כל סכנה.

2. שהוא מתכוון להיות גורם מתסיס מסוכן, והוא עלול להסית למרד.

3. שהוא חבר לשדים, ושהוא אפילו עלול להיות שר השדים.

4. שהוא יצא מדעתו, היה משוגע ומעורער נפשית.

הרבה ממה שדובר על דוקטרינת ההטפה של ישוע ערער את פשוטי העם; אויביו טענו כי תורתו איננה מעשית, ושאם כולם ינסו באמת לחיות לפי רעיונותיו, הכול מיד יתמוטט. אנשים רבים אמרו את אותו הדבר בדורות שלאחר מכן. הרבה אנשים אינטליגנטיים ובעלי כוונות טובות, אפילו כאלה בדור המתקדם והמואר יותר של זו ההתגלות, טוענים שלא ניתן היה לבסס את הציוויליזציה המודרנית על תורתו של ישוע – וחלקית, הצדק עמם. אך כל אותם ספקנים שוכחים שניתן היה לבנות על בסיס תורת ציוויליזציה טובה הרבה יותר, ויום אחד אכן כך יהיה. למרות שלעיתים קרובות נערכו ניסיונות חלקיים ליישם את הדוקטרינה המכונה נוצרית, מעולם לא נערך בעולם הזה ניסיון רציני ליישם את תורתו של ישוע בקנה מידה רחב.

any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

154:42 (1719:5) 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.

154:43 (1719:6) 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.

154:44 (1720:1) 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.

154:45 (1720:2) 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

154:46 (1720:3) There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. בוקר יום ראשון רב המאורעות

ה-22 במאי היה יום רב מאורעות בחייו של ישוע. בבוקר אותו יום ראשון, לפני הנץ החמה, הגיע אחד משליחיו של דוד בבהילות מטבריה ומסר כי הורדוס אישר, או עמד לאשר, את מעצרו של ישוע בידי נציגי הסנהדרין. החדשות הללו והסכנה הממשמשת עליה העידו גרם לדוד להעיר משנתם את כל שליחיו ולשלוח אותם לכל קבוצות התלמידים המקומיות. הוא זימן את כולם להיוועצות חירום בשבע בבוקר של אותו היום. כאשר שמעה גיסתו של יהודה (אחי ישוע) את הדיווח המפחיד, היא מיהרה למסור אותו לכל בני משפחתו של ישוע שגרו בסמוך, וזימנה אותם להתכנס מיד בבית זבדיה. מרים, יעקב, יוסף, יהודה ורות הגיעו מיד בתגובה לקריאה מהירה זו.

בפגישת בוקר מוקדמת זו מסר ישוע לתלמידים שנאספו את הוראותיו בטרם יעזבו; במילים אחרות, הוא נפרד מהם לשלום לעת עתה, משום שידע שבקרוב יפוצו כולם מכפר

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

154:51 (1720:4) May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

154:52 (1720:5) At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to

נחום. הוא הנחה אותם לבקש את הכוונת האל ולהמשיך בכל מחיר בעבודת המלכות. את האוונגליסטים הנחה להמשיך ולפעול על-פי מיטב שיקולם עד אשר ייקראו בעתיד. הוא בחר שניים עשר מן האוונגליסטים כבני לווייה; את שניים עשר השליחים הנחה להיוותר לצדו בכל מצב. את שתיים עשרה הנשים הנחה להישאר בבית זבדיה ובביתו של פטרוס עד אשר יקרא להן.

ישוע נתן את הסכמתו להמשיך פעולתו של שירות השליחים של דוד בכל הארץ. דוד נפרד לשלום מן 'המאסטר' באלה המילים: "לך לך לעבודתך, 'מאסטר'. אל תיתן לגזענים לתפוש אותך, ולעולם אל תטיל ספק בכך ששליחי יעקבו אחריך. אנשי לעולם לא יאבדו את הקשר אתך, ודרכם אתה תדע את הקורות בחלקים אחרים של המלכות, ואנחנו נדע את הקורות אותך. דבר ממה שיקרה לי יוכל להשפיע על השירות הזה, משום שמינתי סגן ראשון, שני ואפילו שלישי. אינני מורה ואף לא מטיף, אך לבי קורא לעשות את זה, ואיש לא יעצור בעדי."

בערך ב-07:30 בבוקר החל ישוע לשאת את דברי הפרידה שלו באוזני כמאה מאמינים אשר הצטופפו בפנים לשמוע אותו. כל הנוכחים הרגישו ברצינות המאורע, אך ישוע דמה שמח מן הרגיל; הוא חזר לעצמו. הרצינות שתקפה אותו במשך שבוע נעלמה, והוא עורר בהם השראה בדברי האמונה, התקווה והאומץ שנשא.

seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

^{154:53 (1720:6)} Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

^{154:54 (1720:7)} About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. משפחתו של ישוע מגיעה

סמוך לשעה שמונה בבוקר של יום ראשון זה, הגיעו חמשת בני משפחתו הארצית של ישוע בתגובה לקריאתה הדחופה של גיסתו של יהודה. מכל בני משפחתו הגשמית של ישוע, רק אחת, רות, האמינה בלב שלם וברציפות באלוהייתו של משימתו על-פני האדמה. ככלל, המשיכו יהודה, יעקב, ואפילו יוסף להאמין בישוע, אך הם התירו לגאווה להפריע למיטב שיקול דעתם ולנטייתיהם הרוחניות האמתיות. גם מרים נקרעה בין האהבה לפחד, בין אהבת האם לגאווה המשפחה. אף כי הספק ניקר בה, היא לא הצליחה לשכוח לגמרי את ביקורו של גבריאל לפני הולדתו של ישוע. הפרושים התאמצו לשכנע את מרים שישוע השתגע ונטרפה עליו דעתו. הם האיצו בה ובכניה ללכת ולהניא את ישוע מלהמשיך וללמד בפומבי. הם הבטיחו למרים כי בקרוב תדרדר בריאותו של ישוע ורק קלון יבוא על משפחתו בשל המשך עבודתו. וכך, כאשר הגיעה הקריאה מגיסתו של יהודה, יצאו החמישה מיד לבית זבדיה, לאחר הלילה שבילו יחד בביתה של מרים, שם נפגשו עם הפרושים. שיחתם עם המנהיגים הירושלמים נמשכה עמוק לתוך הלילה, וכולם השתכנעו פחות או יותר שישוע התנהג באופן מוזר, ושהוא נהג כך זה זמן מה. ואף כי רות לא יכלה להסביר את כל מה שעשה, היא התעקשה שהוא תמיד נהג

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

^{154:61 (1721:1)} It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long

במשפחתו בהגינות וסירבה לתמוך בכוונתם להניא אותו מלהמשיך ולפעול.

בדרך לבית זבדיה הם שוחחו ביניהם והסכימו לנסות ולשכנע את ישוע לחזור אתם הביתה. מרים אמרה: "אני יודעת שאוכל להשפיע על בני אם רק יבוא אתי הביתה ויקשיב לי." יעקב ויהודה שמעו על התכנית לעצור את ישוע ולהוביל אותו לירושלים למשפט. הם גם פחדו על עצמם. משפחתם לא התערבה בעניינים כל אימת שישוע היה דמות פופולרית בציבור, אך כעת, משתושבי כפר נחום והמנהיגים הירושלמיים הפנו לו לפתע עורף, הם החלו להרגיש במובחן את הלחץ מפני הקלון הצפוי בשל העמדה המביכה בה נמצאו.

הם ציפו לפגוש את ישוע, לקחת אותו הצידה ולהאיץ בו לחזור אתם הביתה. הם חשבו שיוכלו להרגיע אותו בכך שיבטיחו לו לשכוח את ההזנחה שהזניח אותם – הם יסלחו וישכחו – אם רק יוותר על הטיפשות שבניסיון להטיף לדת חדשה, ניסיון אשר יכול לגרום לו רק להסתבך ולהמיט קלון על משפחתו. תשובתה של רות לכל אלה הייתה: "אני רק אומר לאחי שאני חושבת שהוא איש אלוהים, ושאני מקווה שהוא מוכן למות ולא להתיר לפרושים המרושעים להפסיק את פעולתו כמטיף." יוסף הבטיח להשקיט את רות בעוד האחרים משכנעים את ישוע.

כשהגיעו לבית זבדיה, היה ישוע בעיצומם של דברי הפרידה שלו לתלמידיו. הם ביקשו להיכנס לבית, אך הוא היה מלא עד אפס מקום. לבסוף התמקמו במרפסת האחורית והעבירו הודעה לישוע, שעברה מאדם לאדם עד שלבסוף הפריע לו שמעון פטרוס ולחש: "ידע שאמך ואחיי נמצאים בחוץ והם מאוד רוצים לדבר אתך." אמו לא העלתה על דעתה עד כמה היו חשובים דברי הפרידה לחסידיו, ואף לא ידעה שהדברים עתידים היו להיות מופרעים בכל רגע כשתגיע החבורה לעצור אותו. היא באמת חשבה שלאחר נתק ממושך כל כך, לכאורה, ולאור העובדה שהיא ואחיה הואילו בטובם לבוא אליו, ישוע יפסיק את דבריו ויבוא אליהם ברגע שיקבל את ההודעה שהם ממתינים.

היה זה אחד מאותם המקרים בהם משפחתו הארצית של ישוע לא הצליחה להבין שהוא נדרש לעסוק בעסקי 'אביו'. וכך, מרים ואחיו נפגעו עמוקות כאשר הפסיק לרגע את

into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

^{154:62 (1721:2)} On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

^{154:63 (1721:3)} They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

^{154:64 (1721:4)} When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

^{154:65 (1722:1)} It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to

דבריו כדי לקבל את ההודעה ובמקום למהר ולצאת לקראתם הם שמעו את נעימת קולו הרמה כשאמר, בקול רם יותר: "אימרו לאמי ולאחי כי אין להם מה לחשוש ביחס אלי. 'האב' אשר שלח אותי לעולם לא ייטוש אותי; ושום דבר רע לא יאונה גם למשפחתי. אמרו להם להתאזר באומץ ולסמוך על 'אבי' המלכות. ואחרי ככלות הכול, מי היא אמי ומי הם אחי?" והוא פרש את זרועותיו אל עבר כל תלמידיו שבחדר ואמר: "אין לי אימא; אין לי אחים. הנה אמי והנה אחי! כי כל העושה את רצון 'אבי' שבשמים הינו כאמי, כאחי וכאחותי."

וכאשר שמעה מרים את אלה המילים, היא נפלה לזרועותיו של יהודה. בעוד ישוע מסיים את מילות הפרידה מתלמידיו, הם הוציאו אותה אל הגן על-מנת להעירה. הוא התכוון לצאת אל אמו ואחיו כאשר הגיע במרצה שליח מטבריה ודיווח כי אנשי הסנהדרין נמצאים בדרכם לכאן ובסמכותם לעצור את ישוע ולהובילו לירושלים. אנדראס קיבל את ההודעה, הפסיק את דבריו של ישוע ומסר לו אותה.

אנדראס לא זכר שדוד מיקם כעשרים וחמישה זקיפים סביב לבית זבדיה, וכי איש לא יכול היה להפתיע אותם; ולכן שאל את ישוע מה לעשות. 'המאסטר' עמד שם בדממה, בעוד אמו מתאוששת בגן מן השוק של מילותיו, "אין לי אימא". ממש באותו רגע קמה בחדר אישה ואמרה, "אשרי הַבֶּטֶן אֲשֶׁר נִשְׁאַתְךָ וְאֲשֶׁר הַשְׂדִים אֲשֶׁר יִקְחֶת." ישוע נפנה לרגע משיחתו עם אנדראס על-מנת לענות לאישה ואמר, "לא, כי אֲשֶׁר הַשּׁוֹמְעִים וְהַשּׁוֹמְרִים אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים."

מרים, כמו גם אחיו של ישוע, סברו שהוא לא מבין אותם, שאיבד בהם עניין, והם כלל לא העלו בדעתם שהם אלה שלא הצליחו להבין אותו. ישוע הבין היטב כמה קשה לבני האדם לזנוח את עברם. הוא ידע כיצד נוהים אנשים אחר דבריו הרהוטים של המטיף, כיצד מגיב המצפון לפנייה רגשית כפי שהדעת מגיבה ללוגיקה ולהיגיון, אך הוא גם ידע כמה הרבה יותר קשה לשכנע אנשים לזנוח את העבר.

לעד נכון הוא כי כל אלה שמאמינים שלא מבנים או מעריכים אותם יכולים למצוא בישוע חבר אוהד ויועץ מבין. הוא הזהיר את שליחיו כי האדם עלול למצוא את אויביו בביתו שלו עצמו, אך לא העלה על דעתו עד כמה תתגשם תחזית זו בחוויה שלו עצמו. ישוע לא נטש את משפחתו הארצית כדי לעסוק בעסקי 'האב' – הם אלה שנטשו אותו. מאוחר יותר, לאחר מותו ותחייתו של 'המאסטר' מן המתים, כאשר יעקב התחבר לתנועת הנצרות המוקדמת, הוא סבל באופן לא

receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

^{154:66 (1722:2)} And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

^{154:67 (1722:3)} Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

^{154:68 (1722:4)} Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

^{154:69 (1722:5)} It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected

יתואר כתוצאה מכך שלא הצליח ליהנות מוקדם יותר מן הקשר עם ישוע ועם תלמידיו.

בענין זה, בחר ישוע להסתמך על הידע המוגבל של דעתו האנושית. הוא ביקש לחוות את החוויה כאחד האדם. דעתו האנושית של ישוע אכן התכוונה לראות את משפחתו לפני יציאתו. הוא לא רצה להפסיק את דבריו באמצע ולהיפגש עמם בציבור לראשונה, לאחר נתק כה ממושך. הוא התכוון לסיים את דבריו ולפגוש אותם בטרם יצא, אך תכנית זו סוכלה בשל הקנניה ורצף האירועים שהחלו מיד לאחר מכן.

מהירות מנוסתם הואצה בשל הגעתה לכניסה האחורית של בית זבדיה של קבוצה משליחיו של דוד. ההמולה שנוצרה בשל הגעתם הפחידה את השליחים, שסברו שהם אלה שבאו לעצור אותם, ומכיוון שחששו להיעצר, יצאו במנוסה מן הדלת הקדמית ואל הסירה שהמתינה להם. זאת הסיבה בשלה לא ראה ישוע את משפחתו שהמתינה במרפסת האחורית.

אך במסגרת מנוסתו, ובעת שעלה על הסירה, הוא אמר לדוד זבדיה: "אמור לאמי ולאחי שאני מעריך את העובדה שבאו ושהתכוונתי לפגוש אותם. הזהר אותם לבל ייעלבו ממני, ושבמקום זאת יבקשו לדעת את רצון האל ויבקשו את החסד והאומץ לנהוג על-פיו."

7. מנוסה בבהלה

וכך, בבוקר יום ראשון זה, ה-22 במאי לשנת 29 לספירה, נסו ישוע, שניים עשר השליחים ושניים עשר האוונגליסטים מנציגי הסנהדרין אשר עשו את דרכם לבית צידה ובידם אישור מטעם הורדוס אנטיפס לעצור אותו, לקחת אותו לירושלים ולהעמידו שם למשפט באשמת חילול הקודש והפרות נוספות של מצוות היהודים הקדושות. בערך בשעה שמונה ושלושים בבוקר יפהפה זה הפליגה חבורת העשרים וחמישה וחתרה אל עבר חופיה מזרחיים של הכנרת.

בעקבות סירתו של 'המאסטר' חתרה סירה קטנה יותר ובה שש משליחיו של דוד, אשר נצטוו לשמור על קשר עם ישוע ועמיתיו ולדאוג לכך שמידע אודות מיקומם וביטחונם ימסר באופן שוטף לבית זבדיה שבבית צידה, אשר שימש למשך תקופה כמטה עבודת המלכות. אך ישוע לא שב להתגורר בבית זבדיה. מכאן ואילך, ולמשך כל שארית חייו על-פני האדמה, למאסטר אכן לא היה מקום להניח עליו את ראשו. הוא לא שב להתגורר במקום מושב קבע.

with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

^{154:6.10 (1723.1)} In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

^{154:6.11 (1723.2)} The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

^{154:6.12 (1723.3)} But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. THE HASTY FLIGHT

^{154:7.1 (1723.4)} And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Bethsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

^{154:7.2 (1723.5)} Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Bethsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the

הם חתרו אל עבר כורסי, שם הפקידו את סירותיהם בידי חברים, והחלו את מסע המדודים של שנתו האחרונה ורבת האירועים ל'המאסטר' על-פני האדמה. לזמן מה הם נותרו בתחומי שלטונו של פיליפוס, ונעו מכורסי עד קיסריה-פיליפי, ומשם לחופי פיניקיה.

הקהל נשאר בסמוך לבית זבדיה וצפה בשתי הסירות עושות את דרכן אל עבר החוף המזרחי. הם נבהלו כהוגן כאשר הגיעו הנציגים מירושלים והחלו לחפש בחופזה אחר ישוע. הם סירבו להאמין שחמק מהם, ובעת שישוע וחבורתו עשו דרכם צפונה דרך הבשן, הפרושים ועוזריהם בזבזו כמעט שבוע של בחיפוש עקר אחריו באזור כפר נחום.

משפחתו של ישוע זבה לביתה בכפר נחום ובילתה כמעט שבוע שלם בשיחות, וויכוחים ותפילה. הם היו מבולבלים ומלאי חששות. רק ביום חמישי אחר הצהריים זכו ליהנות ממעט שקט, כאשר רות שבה מביקור בבית זבדיה, שם למדה מפי דוד ששלום לאביה-אחיה, שהוא בטוב ועושה את דרכו אל עבר החוף של פיניקיה.

semblance of a settled abode.

^{154:7.3 (1723:9)} They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

^{154:7.4 (1723:7)} The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

^{154:7.5 (1724:1)} Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

מסמך 155. מנוסה דרך צפון הגליל

156 ⇨

הספר של אורנטיה

154 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 155

מנוסה דרך צפון הגליל

סעיפים

מבוא

1. למה רגשו גויים?
2. האוונגליסטים בכורזים
3. בקיסריה-פיליפי
4. בדרך לפיניקיה
5. הדרשה על הדת
6. הדרשה השנייה על הדת

מבוא

מעט לאחר שעגנו בכורזים, ביום ראשון זה עתיר מאורעות, יצאו ישוע והעשרים וארבעה מעט צפונה, ובילו את הלילה בפארק יפהפה, דרומה לבית צידה-יוליאס. הם הכירו היטב את החניון משום שבילו בו בעבר. לפני שפרשו לשנת הלילה, קיבץ 'מאסטר' את חסידיו סביבו ודן עמם בתכניות למסע דרך הבשן וצפון הגליל ואל החוף הפיניקי.

1. למה רגשו גויים?

אמר ישוע: "זכרו את שאמר סופר תהילים על הזמנים האלה, לאמור, 'למה רגשו גוים, ולאומים יהגו ריק? יתייצבו מלכי-אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה וְעַל מְשִׁיחוֹ לֵאמֹר, נִנְתֵּן אֲסוּרֵי רַחֲמִים וּנְבַתְק חֲבִלֵי הָאֱהָבָה.'"

"היום מתגשמת נבואה זו לפניכם. אך משום שטעה סופר תהילים ביחס למשימתו בארץ של

PAPER 155

FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

INTRODUCTION

^{155:0.1 (1725:1)} SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

^{155:1.1 (1725:2)} Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'"

^{155:1.2 (1725:3)} "Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of the

בן האדם, לא תראו בהתגשמותה של שאר נבואתו. מלכותי מבוססת על אהבה, מטיפה לרחמים, ומכוננת תוך שירות נטול אנוכיות. לא ישב 'אבי' בשמים וישחק למו. לא ידבר אלימו באפו. אמת בהבטחה כי 'לבנו' הגויים (ובמציאות, אחיו הבורים, שלא למדו עדיין). ואני אקבל את הגויים בזרועות פתוחות, ברחמים ובאהבה. ועל-אף הכתוב, למצער, כי 'הבן' ירעם בְּשֶׁבֶט בְּרָזָל וּפְקָלִי יוֹצֵר יִנְפָצִים, תהא כל האהבה הזו מנת חלקם של הגויים. סופר תהלים האיץ בכם 'לעבוד את יהוה ביראה' – ואילו אני מזמין אתכם לרכוש באמונה את זכותכם להיות בנים לאלוהים; הוא מצווה עליכם לשמוח ברעדה; אני מזמין אתכם לשמוח בבטחה. הוא אומר 'נִשְׁקוּ בְּרִי, פֶּן יִצָּנֵף וְתִאָּבְדוּ דֶּרֶךְ כִּי יִכְעַר כְּמַעַט אָפוּ'. אך אתם, אשר חייתם עמי, יודעים היטב שלא דרך כעס וזעם תתבסס מלכות האלוהים בלב האדם. ואף-על-פי-כן, אכן זכה סופר תהלים להצצה של אור האמת כאשר אמר בסוף דבריו: 'אֲשֶׁרִי כָּל חוֹסֵי בִי.'"

המשיך ישוע ללמד את העשרים וארבעה, ואמר: "הגויים שמתרגשים עלינו צודקים במידת-מה. בגלל שהחזון שלהם קטן וצר, הם מסוגלים למקד את האנרגיות שלהם בהתלהבות. הם יכולים לראות את המטרה בעין, פחות או יותר; ומשום כך הם מתאמצים ופועלים באומץ וביעילות. אתם, שהכרזתם על כניסתכם למלכות השמים, מתחבטים יותר מדי ויותר מדי עמומים באופן שבו אתם מלמדים. הגויים חותרים הישר למטרה; אתם לוקים בכמיהה כרונית. אם תבקשו להיכנס למלכות, למה שלא תסתערו עליה רוחנית, ממש כפי שהגויים צרים על עיר שהם מבקשים לכבוש? מי שהשירות שלו כולל בעיקר חרטה על העבר, יללות על הווה ותקווה חסרת תוחלת ביחס לעתיד, ממש לא ראוי למלכות. למה רגשו גויים? משום שאינם יודעים את האמת. מדוע אתם קמלים בכמיהה חסרת התוחלת? משום שאינם מצייתים לאמת. חדלו מן הכמיהה המיותרת, וצאו לעשות באומץ את שדנרש לעשות על-מנת לכונן את המלכות.

"אל תהיו חד-צדדיים, ובכל אשר תעשו אל תהיו מומחים גדולים. הפרושים שמבקשים להשמידו אכן סבורים שהם פועלים בשירות האל. המסורת צמצמה אותם כל-כך עד כדי שהתעוורו מן הדעות הקדומות והתקשחו מן הפחדים. קחו למשל את היוונים, אשר להם מדע נטול דת, בעוד ליהודים דת נטולת מדע. כאשר אדם מובל בשגגה לקבל אמת מפוררת וצרה, התקווה היחידה לגאולתם הינה להפוך להיות מתואמים-באמת – מומרים.

Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'

^{155:1.3 (1725:4)} Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

^{155:1.4 (1726:1)} "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

“הרשו לי להכריז בהטעמה על אמת נצחית זו: אם הודות להיותכם מתואמים-באמת, תלמדו להוות בחייכם דוגמה לצדיקות תמימה ויפהייה זו, יבקשו אחיכם אחריכם, כדי להשיג את שהשגתם. השיעור בו יימשכו אליכם מבקשי אמת מייצג את השיעור בו ניחנתם באמת, את מידת צדיקותכם. השיעור שבו אתם נדרשים להביא את המסר לאנשים, מעיד במידה מסוימת על שיעור כישלונכם לחיות חיים של צדיקות, חיים מתואמים-באמת.”

‘המאסטר’ לימד את שליחיו ואת האוונגליסטים דברים רבים נוספים בטרם נפרדו ממנו בברכת לילה טוב והניחו ראשיהם על הכרית.

2. האוונגליסטים בכורזים

בבוקר יום שני, ה-23 במאי, הנחה ישוע את פטרוס ללכת לכורזים עם שניים עשר האוונגליסטים, בעוד הוא והאחד עשר יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי דרך הירדן עד לדרך שחיברה בין דמשק לכפר נחום, משם צפון מזרחה להצטלבות בינה לבין הדרך לקיסריה-פיליפי ומשם עד לעיר עצמה, בה שהו ולימדו במשך שבועיים. הם הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום שלישי, ה-24 במאי.

פטרוס והאוונגליסטים שהו בכורזים במשך שבועיים, שם הטיפו לבשורת המלכות באוזני חבורה קטנה אך כנה של מאמינים. ואולם, הם לא הצליחו להמיר מאמינים חדשים רבים. מכל ערי הגליל, הייתה זו כורזים שהניבה את הדל שביבולי הנשמות למלכות. בהתאם להוראותיו של פטרוס, דיברו האוונגליסטים פחות ביחס לריפוי – לנושאים פיזיים – והתמקדו ביתר שאת בהטפה והוראת האמתות הרוחניות של מלכות השמים. השבועיים הללו בכורזים, אשר היו הקשים ביותר והפחות מוצלחים עד כה בקריירה שלהם, אכן היוו בעבור שניים עשר האוונגליסטים טבילת אש של קושי. ובשל העובדה שנמנע מהם העונג שבהצטרפות נשמות חדשות למלכות, נפנה כל אחד מהם לבחון ביתר כנות את נשמתו שלו ואת התקדמותו שלו בנתיבי הרוח של החיים החדשים.

ביום שלישי, ה-7 ביוני, כאשר נדמה היה שלא נמצאו עוד המעוניינים להצטרף למלכות, קיבץ פטרוס את עמיתיו ויחד יצאו אל עבר קיסריה-פיליפי על-מנת לחבור לישוע ולשליחים. הם הגיעו בערך בצהרי יום רביעי ובילו את כל הערב בסיפור התנסותם בקרב הבלתי-מאמינים של כורזים. במהלך הדיונים באותו ערב שב והזכיר ישוע את המשל אודות הזורע ולימד אותם דברים רבים ביחס לכישלונות, לכאורה, במה שאנו עושים בחיים.

^{155:1.5 (1726:2)} “Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life.”

^{155:1.6 (1726:3)} And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

^{155:2.1 (1726:4)} On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

^{155:2.2 (1726:5)} Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

^{155:2.3 (1726:6)} When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. בקיסריה-פיליפי

ואף כי ישוע לא פעל בפומבי במשך שהותם בת השבועיים בקרבת קיסריה-פיליפי, השליחים ערכו פגישות ערב שקטות רבות בעיר, ורבים מן המאמינים יצאו אל המחנה לשוחח עם 'המאסטר'. רק מעטים נוספו לשורות המאמינים כתוצאה מביקור זה. ישוע שוחח עם השליחים כל יום, והם הבחינו בבירור בתחילתו של שלב חדש במלאכת ההטפה למלכות השמים. הם החלו להבין "כי מלכות השמים איננה אכילה ושתיה כי התממשות השמחה בהיות האדם בן אלוה".

עבור אחד עשר השליחים, השהות בקיסריה-פיליפי אכן היוותה ניסיון אמת; היו אלה שבועיים קשים עבורם. הם היו קרובים לדיכאון והתגעגעו לזריקת המרץ שנהגו מדי פעם פטרוס הנלהב להזריק להם. באותם ימים, האמונה בישוע והמשך הדבקות בו הייתה אכן הרפתקה אמיתית, כבירה. ואף כי רק מעטים הומרו במהלך השבועיים הללו, הם למדו דברים מועילים רבים במהלך המפגשים היומיים שלהם עם 'המאסטר'.

השליחים למדו שהיהודים נתקעו ומתו רוחנית משום שגיבשו את האמת לכדי מערכת אמונות; וכי כאשר מנסחים את האמת בדמות קו אדום של התחסדות-עצמית והחרגה במקום שתשמש כתמרור דרך של הנחיה וקדמה רוחנית, מאבדת אותה התורה את עוצמתה היצירתית ואת יכולתה להעניק חיים ולבסוף הופכת למשומרת, למאובנת.

הם המשיכו ולמדו מישוע כיצד להתבונן באישיות האנושיות במונחים של מה שאפשרי עבורן בזמן ובנצח. הם למדו כי הדרך הטובה ביותר להוביל נשמות רבות לאהבת האל הבלתי-נראה הינה ללמד אותן ראשית לאהוב את אחיהן הנראים. ובהקשר לכך, משמעות חדשה נוספה להכרזתו של 'המאסטר' ביחס לשירות נטול אנוכיות לזולת: "מה ששעשיתם לאחד מאחי הצעירים האלה לי עשיתם."

אחד מן השיעורים הגדולים שנלמדו במסגרת השהות בקיסריה נגע למקורותיהן של מסורות דתיות, ולסכנה החמורה כאשר מתירים לתחושות קדושה להיקשר לדברים של חול, לרעיונות פשוטים ולמאורעות היום-יום. באחד מן המפגשים, הם למדו כי דת אמת הינה נאמנותו השלמה של האדם לאמונותיו הגבוהות ובאמתיות ביותר.

ישוע הזהיר את מאמיניו כי אם כמיהה דתית חומרית היא נחלתם, כי אז ככל שידעו יותר אודות עולם הטבע כך יקטן בהדרגה המקום עבור מקורם העל-טבעי, לכאורה, של כל

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

^{155:31 (1727:1)} Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

^{155:32 (1727:2)} The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

^{155:33 (1727:3)} The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

^{155:34 (1727:4)} Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

^{155:35 (1727:5)} One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

^{155:36 (1727:6)} Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of

הדברים וזה יגרום להם, בסופו של דבר, לאבד את אמונתם באל. וכי, אם הדת שלהם רוחנית, לעולם לא תוכל הקדמה במדעי הטבע להפריע לאמונתם במציאויות הנצח ובערכים אלוהיים.

הם למדו כי כאשר הדת מונעת אך ורק ממניעים רוחניים, היא הופכת את החיים לראויים יותר, ממלאה אותם בתכליות גבוהות, מכבדת אותם בערכים טרנסצנדנטיים, מחייה אותם במניעים נעלים וכל זאת בזמן שהיא מעניקה לנשמת האדם תקווה נשגבה ומקיימת. דת אמיתית מיועדת להקל על קשיי הקיום; היא משחררת את האמונה והאומץ הנדרשים לחיי היום-יום ולשירות זולתני. האמונה מעודדת חיות רוחנית ואת פירות הצדק.

שוב ושוב לימד ישוע את שליחיו כי שום ציוויליזציה לא תוכל לשרוד לאורך זמן את אובדן המיטב שבדת. הוא לעולם לא התעייף מלציין באוזני השניים עשר את הסכנה הגדולה שבקבלת סמלים וטקסים דתיים במקומה של ההתנסות הדתית. את כל חייו על-פני האדמה הקדיש למשימת הפשרת עשרות מסורות דת קפואות והפיכתן לחירות הנזילה של היות האדם בן מואר.

4. בדרך לפיניקיה

בבוקר יום חמישי, ה-9 ביוני, לאחר שקיבלו ידיעות אודות התקדמות המלכות משליחיו של דוד שהגיעו מבית צידה, יצאה קבוצת עשרים וחמישה מורי האמת הללו מקיסריה-פיליפי והחלה את דרכה אל-עבר החוף הפיניקי. הם הקיפו את אזור הביצות, דרך לוז ועד להצטלבות עם הדרך ממגדל להר הלבנון, ומשם להצטלבות עם הדרך המובילה לצידון, אליה הגיעו בשעות אחר הצהריים של יום ששי.

בעת שעצרו לארוחת הצהריים בצל מדף סלע בסמוך ללוז, נתן ישוע את אחת מן ההרצאות היותר יוצאות דופן ששמעו השליחים בכל השנים שחיו לצדו. ממש כשהתיישבו לאכול, שאל שמעון פטרוס את ישוע: "מאסטר, מכיוון 'שהאבי' שבשמים יודע כל, ומכיוון שרוחו הינה המשענת שלנו בכינונה של מלכות השמים על-פני האדמה, מדוע אנחנו נסים מאיומי אויבינו? מדוע נסרב להתעמת עם אויבי האמת?" אך בטרם החל ישוע להשיב לו, התפרץ תומאס ושאל: "מאסטר, אני ממש רוצה לדעת מה שגוי בדת של אויבינו מירושלים. מהו ההבדל האמיתי בין הדת שלהם לזו שלנו? מדוע אנחנו כל כך חלוקים באמונות שלנו, כשאנחנו מצהירים על כך שאנחנו מבקשים לשרת את אותו האל?" ומיד כאשר סיים תומאס, אמר ישוע: "אף כי לא אתעלם משאלתו של פטרוס, ואף שאני יודע עד כמה קל להבין שלא כהלכה את הסיבות בשלן החלטתי להימנע כעת מעימות גלוי עם מנהיגי היהודים, אני סבור שיועיל לכם יותר אם אבחר לענות על שאלתו של תומאס. אעשה כן כשתסיימו את ארוחת הצהריים."

things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

^{155:37 (1727.7)} They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

^{155:38 (1727.8)} Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

^{155:41 (1728.1)} On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

^{155:42 (1728.2)} While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: "Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?" But before Jesus had begun to answer Peter's question, Thomas broke in, asking: "Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?" And when Thomas had finished, Jesus said: "While I would not ignore Peter's question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers

of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas's question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch."

5. הדרשה על הדת

וכך ניתן לסכם במונחים של היום את האמתות הבאות שנכללו בדרשה זו על הדת, הזכורה לטובה:

אף כי לדתות העולם מקור כפול – טבעי ושל התגלות – בכל רגע נתון ובקרב כל עם נתון ניתן למצוא שלוש ביטויים מובחנים של מסירות דתית. ואלה שלושת המופעים של הדחף הדתי:

1. דת פרימיטיבית. הדחף הטבעי-למחצה והאינסטינקטיבי לחשוש מאנרגיות מסתוריות ולסגוד לכוחות נעלים, דת שהיא בעיקרה פיזית, דת של פחד.

2. דת הציוויליזציה. מושגי הדת המתקדמים ומנהגיהם של הגזעים המתורבתים – הדת של הדעת – התיאולוגיה האינטלקטואלית של הסמכות של המסורת הדתית המבוססת.

3. דת אמת – דת ההתגלות. ההתגלות של ערכים על-טבעיים, הצצה חלקית למציאויות נצחיות, הצצה על הטוב והיופי של אופיו האינסופי של 'האב' שבשמים – דת הרוח אשר באה לידי ביטוי בהתנסות האנושית.

'המאסטר' סרב להקטין בערכה של דת החושים הפיזיים, זו של פחדים מבוססי אמונות טפלות של האדם בטבע, אך הוא תעב את העובדה שרבות מצורות הסגידה הפרימיטיביות הללו עדיין השתמרו במנהגי הדת של הגזעים האינטליגנטיים יותר של האנושות. ישוע הבהיר כי ההבדל הגדול בין דת הדעת לבין דת הרוח הינו שאת הראשונה מקיימת הסמכות ההלכתית, ואילו השנייה מתבססת לגמרי על ההתנסות האנושית.

ואז נפנה 'המאסטר' להמשיך להבהיר וללמד את האמתות הבאות:

עד אשר יהפכו הגזעים לאינטליגנטיים ביותר, ומתורבתים הרבה יותר, עדיין ישתמרו רבים מן הטקסים הילדותיים, מבוססי אמונות טפלות, אשר מאפיינים בעיקר את מנהגי הדת האבולוציוניים של העמים המפגרים, הפרימיטיביים. עד אשר המין האנושי יתקדם לרמה בה מציאויות ההתנסות הרוחנית תוכרנה באופן נרחב יותר, גברים ונשים רבים ימשיכו להעדיף באופן אישי את אותן סמכותויות אשר דורשות רק הסכמה אינטלקטואלית, בניגוד לדת הרוח, אשר דורשת השתתפות פעילה של הדעת ושל הנשמה בהרפתקת האמונה של ההתמודדות עם מציאויות הדת של ההתנסות

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

^{155:51 (1728:3)} This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

^{155:52 (1728:4)} While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

^{155:53 (1728:5)} 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

^{155:54 (1728:6)} 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

^{155:55 (1728:7)} 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

^{155:56 (1728:1)} The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

^{155:57 (1728:2)} And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

^{155:58 (1728:3)} Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the

האנושית המתקדמת.

עבור האדם, הדרך הקלה למלא את דחף הכמיהה הרוחנית שלו הינה לקבל את מסורותיה של הדת הסמכותית. דתות הסמכות המבוססות, היציבות, והמגובשות מספקות מקלט זמין לנשמתו המוטרת והסתורה של האדם, מקלט אליו תוכל לסור כל אימת שתתקף בפחד ובאי וודאות. הדבר היחיד אותו מבקשת דת שכזו ממאמיניה, המחיר אותו יידרשו לשלם כדי ליהנות מן הסיפוקים ומן הביטחונות, הינה הסכמה אינטלקטואלית טהורה, פסיבית.

ובמשך זמן רב עוד יחיו על-פני האדמה אותם אינדיבידואלים מלאי חשש, פחד והיסוס אשר יעדיפו למצוא נחמה דתית בחיק הדתות הסמכותיות, אף כי בשל כך יעמידו בסכנה את ריבונותה של האישיות, יפחיתו מכבודו של הכבוד העצמי, ויוותרו לגמרי על זכותם להשתתף בהתנסות האנושית המרגשת ומעוררת ההשראה מכולן: המסע האישי של חיפוש האמת, ההתרגשות של עמידה מול סכנות התגלית האינטלקטואלית, הנחישות לגלות את מציאויות ההתנסות הדתית האישית, הסיפוק העילאי שבניצחון האמונה הרוחנית על הספק האינטלקטואלי, שהוא נחלת האדם הנוטל חלק בהרפתקה העילאית של הקיום האנושי – האדם אשר מבקש את האל, בעצמו וכעצמו, ומוצא אותו.

דת הרוח פירושה מאמץ, מאבק, עימות, אמונה, נחישות, אהבה, נאמנות והתקדמות. דת הדעת – התיאולוגיה של הסמכות – איננה דורשת מן המאמינים שהצטרפו לשורותיה אלא מעט, אם בכלל, מכל המאמץ הזה. המסורת הינה מקלט בטוח ודרך קלה עבור אותן נשמות מפוחדות ובלתי מחויבות אשר מתחמקות ממאבקי הרוח ומאי הוודאות המנטלית אשר כרוכים במסעות האמונה של הרפתקאות נועזות על פני אוקיינוס האמת שלא התגלתה, בחיפוש אחר חופיהן הרחוקים של מציאויות הרוח, אותם יש ותגלנה דעתו המתקדמת ונשמתו המתפתחת של האדם.

המשיר ישוע ואמר: "מנהיגי הדת בירושלים גיבשו דוקטרינות שונות מטעם מורי המסורת ונביאי העבר לכדי מערכת מבוססת של אמונות אינטלקטואליות, היא דת של סמכות. דתות שכאלה פונות בעיקר לדעת. וכעת, אנו עתידים להיכנס לעימות קטלני עם דת זו משום שבקרוב נתחיל להטיף בעוז לדת חדשה – דת שאיננה דת במובן העכשווי של המילה, דת שפונה בעיקר לרוחו האלוהית של 'אבי' אשר שוכנת בדעתו של האדם; דת אשר שואבת את סמכותה מן הפירות שמניבה קבלתה, פירות אשר וודאי יופיעו בהתנסותם האישית של כל אלה אשר יאמינו באמת ובתמים באמתות של התייחדות רוח גבוהה יותר זו."

rigorous realities of progressive human experience.

^{155:59 (1729:4)} The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

^{155:510 (1729:5)} And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

^{155:511 (1729:6)} The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

^{155:512 (1729:7)} And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become

ישוע הצביע על כל אחד מן העשרים וארבעה בזמן שקרא לכל אחד בשמו, ואמר: "וכעת, מי מכם יעדיף ללכת בדרך הקלה ולדבוק במוסכמותיה של הדת המבוססת והמאובנת עליה מגוננים הפרושים בירושלים, ולא לעמוד בקשיים וברדיפות שיהיו מנת חלקם של אלה המטיפים לדרך גאולה טובה יותר לאדם ובה בעת להרגיש את הסיפוק שבלגלות בעצמכם את יפי המציאויות של התנסות חיה ואישית באמתות הנצח וההדר העילאי של מלכות השמים? האם אתם מפחדים, רכים ומבקשים חיים קלים? האם תפחדו להפקיד את עתידכם בידי של אל האמת, שאתם בניו? האם לא תסמכו על 'האב', אשר אתם ילדיו? האם תשובו לנתיב הקל של הוודאות והיציבות האינטלקטואלית של הדת הסמכותית המסורתית, או שמא תשנסו מותניים ותצעדו עמי קדימה אל אותו עתיד סוער ולא וודאי בו נטיף את אמתות הדת החדשות של הרוח, של מלכות השמים בלב האדם?"

כל עשרים וארבע המאזינים קמו על רגליהם והתכוננו לסמל בכך את תשובתם האחודה והנאמנה לבקשה רגשית זו, אחת מן היחידות אשר ביקש מהם ישוע אי פעם, אך הוא הרים את ידו, עצר אותם ואמר: "לכו כעת, איש לדרכו, כל אדם לבדו עם 'האב', ומצאו את התשובה הלא-רגשית לשאלתי. ולאחר שמצאתם את ההתכוונות האמתית והכנה של נשמתכם, דברו עליה בחופשיות ובאומץ עם 'אבי' 'ואביכם', אשר אהבתו האינסופית הינה לאמתו של דבר הרוח של הדת עליה נטיף."

האוונגליסטים והשליחים הלכו איש לדרכו למשך זמן קצר. מצב רוחם היה מרומם, דעתם מלאה בהשראה, ונפשותיהם התרגשו מאוד לשמע דבריו של ישוע. אך כאשר קיבץ אותם אנדראס, אמר להם 'המאסטר' רק כך: "הבה ונמשיך בדרכנו. אנחנו הולכים לפיניקי לתקופה ועל כולכם להתפלל 'לאב' ולבקש אותו להתמיר את רגשות הגוף והנפש לכדי אותה נאמנות מנטלית גבוהה יותר ואותן התנסויות רוח מספקות."

ובעת שהמשיכו לצעוד במורד הדרך, שתקו העשרים וארבעה, ואז החלו לשוחח זה עם זה, ועד לשעה שלוש אחר הצהריים לא יכלו להמשיך בדרכם; הם עצרו מלכת, ופטרס ניגש לישוע ואמר: "'מאסטר', דברת אלינו מילות חיים ואמת. דבר אלינו עוד; אנו מתחננים שתמשיך ותדבר אלינו על הנושאים הללו."

6. הדרשה השנייה על הדת

וכך, בעת שעצרו בצל בצד הגבעה, המשיך ישוע ללמדם אודות דת הרוח. וזה סיכום הדברים

believers in the truths of this higher spiritual communion."

^{155:13 (1730:1)} Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: "And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?"

^{155:14 (1730:2)} All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: "Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim."

^{155:15 (1730:3)} The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: "Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit."

^{155:16 (1730:4)} As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: "Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters."

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

^{155:16 (1730:5)} And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them

שאמר:

אתם יצאתם מעם אותם אלה אשר בחרו להסתפק בדת של דעת, אלה אשר כמהים לביטחון ומעדיף את הקונפורמיות. אתם בחרתם להחליף את וודאות הסמכותיות בביטחונות רוח האמונה ההרפתקנית, המתקדמת. העזתם למחות כנגד השעבוד האכזר של הדת הממוסדת ולדחות את סמכותן של המסורות הכתובות אשר נחשבות כעת לדבר האלוהים. אכן, 'אבינו' דיבר מפי משה, אליהו, ישעיהו, עמוס והושע, אך הוא לא פסק מלשלוך דברי אמת לעולם גם כאשר נביאי הקדם הללו פסקו מדבר. 'אבי' אינו נושא פני שום גזע, ודברי האמת שניתנים לדור אחד אינם חסרים גם מן הדור אחר. אל תשגו ותחשיבו לאלוהי את מה שאנושי לחלוטין, ואל תיכשלו מלהבחין בדברי האמת שאינם מגיעים מפי נביאים מסורתיים, אשר להם לכאורה ההשראה.

קראתם לכם להיוולד מחדש, להיוולד מן הרוח. קראתם לכם לצאת מחשיכת הסמכות ומנרפות המסורת ואל האור ההתעלות של ההכרה באפשרות לגלות בעצמכם את התגלית הגדולה ביותר שתוכל נשמת אנושית לגלות – ההתנסות העילאית של מציאת האל בעצמכם, בתוכם, ושלכם, ולעשות זאת כהתנסות אישית בפועל. וכך תוכלו לקום לתחייה מן המוות, לצאת מסמכות המסורת להתנסות ידיעת האל; וכך תצאו מחושך לאור, מן האמונה של הגזע שירתם לאמונה אישית שהושגה הודות להתנסות ממשית; וכך תתקדמו מתיאולוגיית הדעת שקיבלתם מאבות אבותיכם לדת רוח אמתית שתיבנה בנשמתכם כמתת של נצח.

הדת שלכם תשתנה, ותהפוך מאמונה אינטלקטואלית פשוטה בסמכות המסורתית להתנסות ממשית באותה אמונה חיה אשר מסוגלת לתפוש את מציאותו של האל ואת כל הקשור לרוחו האלוהית של 'האב'. דת הדעת כובלת אתכם ללא תקווה לעבר; דת הרוח מציעה התגלות הולכת וגדלה אשר מזמינה אתכם להמשיך ולעלות להישגים גבוהים וקדושים יותר של אידאלים רוחניים ומציאויות נצחיות.

ואף כי דת הסמכות עשויה להעניק לכם בהווה תחושת ביטחון ויציבות, עבור סיפוק חולף זה תידרשו לשלם במחיר אובדן החירות הרוחנית והדתית שלכם. במחיר הכניסה למלכות השמים שגובה 'אבי' לא נכללת הדרישה שתכריחו את עצמכם להאמין בדברים שמבחינה רוחנית הם מגעילים, בלתי-קדושים ושקריים. לא תדרשו לוותר על חוש החמלה, הצדק והאמת שלכם בכניעה למערכת מיושנת של מנהגים וטקסי דת. לעולם תתיר אתכם דת הרוח ללכת

regarding the religion of the spirit, in substance saying:

^{155:62(1731.0)} You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

^{155:63(1731.1)} I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

^{155:64(1731.2)} Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

^{155:65(1731.3)} While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be

אחר האמת לכל מקום אליו תנחה אתכם הרוח. ומי יכול לשפוט – אולי תעניק רוח זו לבני הדור הנכחי משהו שהדורות הקודמים סירבו להאזין לו?

יבֹשֶׁן מורי הדת הכוזבים אשר גוררים נשמות מורעבות חזרה לעבר הרחוק, העמום, ושם מותירים אותן! וכך, חסרי המזל הללו נידונים לפחד מכל תגלית חדשה ולהתבלבל מכל התגלות אמת חדשה. הנביא שאמר, "יִצְרָר סְמוּךְ, תִּצָּר שְׁלוֹם וְשָׁלוֹם, כִּי בְךָ בְטוּחַ," לא אמר זאת רק מתוך אמונה אינטלקטואלית בתיאולוגיה ברת-סמכא. אדם יודע-אמת זה מצא את האל; זה לא היה רק דיבור אודות האל.

אאיץ בכם לוותר על הנוהג לצטט את נביאי העבר ולהלל את גיבורי ישראל, ובמקום זאת לשאוף להפוך לנביאי החיים של העליון, לגיבורי הרוח של המלכות הקרבה. אכן, ראוי לעיתים להלל את מנהיגי העבר יודעי האל, אך מדוע תנהגו כך אגב הקרבת ההתנסות העילאית של הקיום האנושי? מציאת האל בכוחות עצמכם, והידיעה שאתם יודעים אותו בנשמתכם שלכם?

לכל גזע אנושי נקודת מבט משלו על הקיום האנושי; משום כך, חייבת דת הדעת לדבוק בנקודות המבט הגזעיות השונות הללו. דתות של סמכות לעולם לא תוכלנה להתאחד. רק באמצעות מתת-העל של דת הרוח ניתן יהיה להגיע לאחדות האנושות, לאחוות בני התמותה. ואף כי מוחותיהם של בני הגזעים השונים נבדלים זה מזה, בתוך כלל האנושות שוכנת אותה רוח אלוהית ונצחית. ניתן יהא להגשים את תקוות האחוה האנושית רק כאשר דת הרוח הנאצלת, המאחדת – דת ההתנסות הרוחנית האישית – תמלא ותאפיל על דתות הדעת השונות של הסמכות.

דתות הסמכות תוכלנה רק להפריד בין בני האדם ולהציב אותם לעימות מצפוני אלה מול אלה; דת הרוח תגרום בהדרגה לבני האדם להתקרב אלה לאלה ולפתח אצלם הבנה אוהדת לזולת. דתות הסמכות דורשות אחידות באמונה, כזו שלא ניתן להגשים בעולם במצבו הנוכחי. דת הרוח מבקשת רק אחדות בהתנסות – אחידות בייעוד – ומפנה את מלוא המקום למגוון של אמונות. דת הרוח מבקשת רק אחידות בתבונה, ולא אחידות בנקודות ההשקפה ובתחזיות. דת הרוח איננה דורשת אחידות בנקודות ההשקפה האינטלקטואליות, רק אחידות ברגשות הרוחניים. דתות הסמכות מתגבשות לכדי מערכות אמונה נטולות-חיים; דת הרוח צומחת לכדי שמחה וחירות שמתעצמות מתוך מעשים נאצלים של שירות אוהב וסעד רחום.

outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

^{15566 (1731.4)} Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, "He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God," was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

^{15567 (1731.5)} I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

^{15568 (1732.1)} Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

^{15569 (1732.2)} The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful

אך הישמרו לבל תבזו לילדי אברהם אשר נקלעו לימים רעים, ימים של עקרות מסורתית. אבות אבותינו הקדישו עצמם לחיפוש נחוש ומלא תשוקה אחר האל, ומצאו אותו כפי שלא מצא אותו שום גזע לפניו מאז ימיו של אדם, אשר ידע הרבה מן הדברים הללו, בהיותו הוא עצמו 'בן האל'. 'אבי' הבחין במאבקו הממושך של עם ישראל, מאז ימיו של משה, למצוא את האל ולדעת את האל. במשך דורות עמלו היהודים, הגירו זעה, גחנו, זעקו וסבלו את צער העם הבלתי-מובן, העם המתועב, וכל זאת על-מנת להתקרב צעד קטן נוסף אל עבר תגלית האמת אודות האל. ולמרות כל מגרעותיו וכישלונותיו של עם ישראל, אבותינו, ממשה ועד הושע, התקדמו בהתמדה בגילוי לעולם של תמונה בהירה ואמתית יותר ויותר אודות האל הנצחי. וכך נסללה הדרך לתגלית הגדולה יותר של 'האב' בה נתבקשתם אתם להשתתף.

לעולם אל תשכחו כי רק הרפתקה אחת מספקת או מרגשת יותר מן הניסיון לגלות את רצונו של האל החי, והיא ההתנסות העילאית של הניסיון הכנה לעשות כאותו רצון אלוהי. אל נא תשכחו כי את רצון האל אין לקיים בכל מלאכה ארצית. יש שליחויות לא-קדושות, אחרות הינן שליחויות של חול. כל הדברים הינם קדושים בחייהם של אלה אותם תנחה הרוח; הכפופים לאמת, אותם תאציל האהבה, בם תשלוט חמלה ותרסן ההוגנות – הצדק. הרוח אותה נשלח לעולם 'אבי' ואני איננה רק 'רוח האמת' אלא גם רוח אידאל היופי.

עליכם להפסיק ולחפש את דבר האל רק מעל דפיה הנושנים של התיאולוגיה הסמכותית. מכאן ואילך, אלה שייולדו מרוח האל יכירו בדבר האל בלא תלות למקור ממנו יגיע. אין לזלזל באמת אלוהית משום שהיא ניתנת בערוץ שנדמה כאנושי. רבים מאיכם מקבלים את התיאוריה אודות האל אך בה בעת לא מצליחים להכיר רוחנית בנוכחותו של האל. וזו בדיוק הסיבה בשלה לימדתי אתכם שוב ושוב כי הדרך הטובה ביותר להכיר במלכות השמים הינה באמצעות גישתו הרוחנית של הילד הקט. לא את חוסר בשלותו המנטלי של הילד שיבחי, אלא את פשטותו הרוחנית של הילד הקט אשר קל לו להאמין והוא סומך באופן מלא כל כך. פחות חשוב שתדעו אודות עובדת האל מאשר שתוכלו להרגיש יותר ויותר בנוכחות האל.

כאשר תתחילו למצוא את האל בנשמתכם, או אז תתחילו לגלותו בנשמות כל בני האדם, ובסופו של דבר בכל היצורים והבריאות שביקום

ministration.

^{155:6.10 (1732:3)} But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

^{155:6.11 (1732:4)} Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

^{155:6.12 (1732:5)} You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

^{155:6.13 (1732:1)} When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures

עצום בממדיו. אך מה הסיכוי של 'האב' להתגלות כאל הנאמנות העילאית והאידיאליים האלוהיים בנשמות אותם בני אדם שמקדישים אך מעט, אם בכלל, מזמנם למחשבה והגות במציאויות נצח שכאלה? אף כי הדעת איננה כס הטבע הרוחני, היא אכן השער המוביל אליו.

אך אל תשגו בניסיון להוכיח לאחרים שמצאתם את האל; לא תוכלו להמציא במודע הוכחה תקפה שכזו, אף כי קיימות שתי דרכים חיוביות ורבות עוצמה להדגים את העובדה שאתם יודעי-אל, ואלה הן:

1. פירות רוח האל מופיעים בחיי היום-יום השגרתיים שלכם.

2. העובדה שכל תכנית חייכם מוכיחה שסיכנתם בגלוי את כל מה שאתם ואת כל אשר לכם בהרפתקה של ההישרדות לאחר המוות, בחיפוש אחר התקווה למצוא את אל הנצח אשר ממנו טעמתם טעימה מוקדמת בזמן.

כעת, אל נא תשגו, כי 'אבי' יענה תמיד אף להבהוב האמונה החלוש ביותר. הוא מתייחס לרגשותיו הפיזיים, אלה של אמונה טפלה, של האדם הפרימיטיבי. 'האב' קשוב תמיד לכבד ולעודד אפילו את הקלושים שבניסיונות להגיע אליו, כמו אלה של אותן נשמות כנות אך מפוחדות אשר אמונתן כה חלשה, ומסתכמת באך מעט יותר מקונפורמיות אינטלקטואלית להסכמה פסיבית עם הסמכות הדתית. אך אתם, אשר נקראתם לצאת מן החושך אל האור, מצופה מכם להאמין בלב שלם; ראוי לה לאמונתכם לשלוט בהתנהגות המשולבת של הגוף, הדעת והרוח.

אתם שליחי, ועבורכם הדת לא תהפוך למקלט תיאולוגי אליו תנוסו מפחד ההתמודדות עם הקשיים של מציאות ההתקדמות הרוחנית וההרפתקה האידיאליסטית; אלא, הדת תהפוך עבורכם לעובדת ההתנסות האמתית אשר תעיד על כך שהאל מצא אתכם והפך אתכם לאידאליים, לנאצלים, ולרוחניים, וכי יצאתם להרפתקת הנצח של מציאת אותו האל אשר מצא אתכם והפך אתכם לבניו.

וכאשר סיים ישוע את דבריו, סימן לאנדראס, הצביע על המערב, אל עבר פיניקי, ואמר: "בוא נצא לדרך."

and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

^{1556.14 (1733.2)} But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

^{1556.15 (1733.3)} 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

^{1556.16 (1733.4)} 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

^{1556.17 (1733.5)} Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

^{1556.18 (1733.6)} You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

^{1556.19 (1733.7)} And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: "Let us be on our way."

מסמך 156. השהות בצור ובצידון

157 ⇨

הספר של אורנטיה

155 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 156

השהות בצור ובצידון

סעיפים

מבוא

1. האישה הסורית
2. מלמדים בצידון
3. המסע במעלה החוף
4. בצור
5. ישוע מלמד בצור
6. החזרה מפניקי

מבוא

בשעות אחר הצהריים של יום ששי, ה-10 ביוני, הגיעו ישוע ועמיתיו לאזור צידון, שם התארחו בביתה של אישה אמידה אשר התאשפזה בבית החולים של בית צידה בתקופה בה הפופולריות של ישוע הייתה בשיאה. האוונגליסטים והשליחים התארחו בבתי חבריה, באותה השכונה, והם בילו את השבת במנוחה בסביבה מרעננת זו. בטרם הכינו עצמם ליציאה אל עבר ערי החוף בצפון, הם בילו בצידון ובסביבותיה כמעט שבועיים וחצי.

שבת זו של חודש יוני הייתה שבת שקטה מאוד. האוונגליסטים והשליחים היו שקועים לחלוטין בהגות בדרשות שנשא 'המאסטר' בנושא הדת בדרכם לצידון. כל אחד מהם הצליח להבין חלק ממה שאמר להם, אך איש מהם לא הבין את מלוא החשיבות של מה שלמד.

1. האישה הסורית

בקרבת ביתה של קרוסקה, שם שהה

PAPER 156

THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

INTRODUCTION

^{156:01 (1734:1)} ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Bethsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

^{156:02 (1734:2)} This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

^{156:11 (1734:3)} There lived near the home of Karuska,

המאסטר, חיה אישה סורית אשר שמעה רבות אודות ישוע כמרפא ומורה גדול, ובשעות אחר הצהריים של אותה השבת באה לביקור והביאה את בתה הקטנה. הילדה, אשר הייתה בת שתיים עשרה בערך, סבלה ממחלת עצבים קשה אשר התאפיינה בעוויתות ובתופעות קשות אחרות.

ישוע הזהיר את עמיתיו לבל יודיעו לאיש על נכחותו בביתה של קרוסקה, והסביר שהוא מבקש לנוח. ואף כי הם צייתו להוראותיו של המאסטר, משרתה של קרוסקה הלך לביתה של אישה סורית זו, נורנה, להודיע לה שישוע מתאכסן בבית גבירתו והאיץ באם המודאגת להביא את בתה על-מנת שתתרפא. האם האמינה, כמובן, שרוח טמאה, שד נדבקה לבתה.

כאשר הגיעה נורנה, בלוויית בתה, הסבירו התאומים לבית חלפי באמצעות מתורגמן כי המאסטר נח ולא ניתן להפריעו; נורנה מיד השיבה שהיא והילדה תישארנה שם עד שייסיי המאסטר את מנוחתו. גם פטרוס ניסה להסביר לה בהיגיון ולשכנע אותה ללכת הביתה. הוא הסביר שישוע עייף מן ההוראה והריפוי ובא לפיניקי לתקופה שקטה של מנוחה. אך כל אלה לא הועילו; נורנה לא הייתה מוכנה לעזוב. להפצרותיו של פטרוס השיבה רק: "לא אלך עד שאראה את המאסטר שלך. אני יודעת שהוא יכול לגרש את השד מילדתי, ולא אלך עד אשר יראה המרפא את בתי."

ואז ניסה לשווא תומאס לשלח את האישה. לו אמרה: "אני מאמינה שהמאסטר שלך יכול לגרש את השד שמענה את ילדתי. שמעתי אודות נפלאותיו בגליל, ואני מאמינה בו. מה קרה לכם, לתלמידיו, שאתם מנסים לשלח את אלה המבקשים את עזרת המאסטר שלכם?" ולשמע המילים הללו, נסוג תומאס.

ואז צעד קדימה שמעון הקנאי לגעור בנורנה. אמר שמעון: "אישה, את גויה דוברת יוונית. אין זה ראוי שתצפי מן המאסטר לקחת את הלחם שנועד לילדי הבית המועדפים ולהשליך אותו לכלבים." אך נורנה סירבה להיעלב מחבטתו של שמעון. תשובתה הייתה: "כן המורה, אני מבינה את דבריך. בעיני היהודים, אני דומה לכלב, אך בעיני המאסטר שלך, אני דומה לכלב מאמין. אני נחושה שהוא יראה את הבת שלי, משום שאני משוכנעת שהוא ירפא אותה אם רק יביט בה. ואפילו אתה, אישי הטוב, לא תעז למנוע מן הכלבים את הזכות ליהנות מכמה פירורים שנפלים לעיתים משולחן הילדים."

בדיוק באותו רגע, ממש לנגד עיניהם, אחז התקף עוויתות אלים את הילדה הקטנה, והאם צעקה: "אתם רואים שרוח טמאה אחזה בבתי."

where the Master lodged, a Syrian woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734:4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734:5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734:6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735:1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735:2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: "There, you can see that my child

אם אתם לא מתרשמים מן הצורך, וודאי 'המאסטר' שלכם יתרשם ממנו. הוא שמסופר עליו שהוא אוהב את כל בני האדם ואפילו מעז לרפא את הגויים שמאמינים. אתם לא ראויים להיות תלמידיו. לא אלך עד שתרפא בתי."

ישוע, אשר שמע את כל השיחה מבעד לחלון פתוח, יצא כעת החוצה ואמר: "הו אִשָּׁה, רְבָה אֶמְנֹתְךָ, כה רבה עד כי לא אוכל למנוע ממך את שביקשת; לך לשלום. בתך כבר נרפאה." והילדה הקטנה הייתה בריאה מאותו שעה ואילך. בעת שנורנה נטלה את בתה והחלה לצאת, התריע בהם ישוע לבל יספרו על שאירע לאיש; ואף כי עמיתיו צייתו לבקשתו, האם והבת לא חדלו מלהכריז על הרפוי של הילדה בכל רחבי האזור ואפילו בצידון, עד כדי כך שישוע חשב לנכון להחליף את מקום מגוריו מספר ימים אחר כך.

למחרת, ציין ישוע בעת שלימד את השליחים את רפוי בתה של האישה הסורית ואמר: "וכך היה תמיד; אתם רואים בעצמכם שהגויים יכולים להאמין אמונה גואלת בתורת מלכות השמים. אמן, אמן אומר לכם, שהגויים יעלו על ילדיו של אברהם אם אלך לא יצליחו להאמין מספיק כדי לבוא בשעריה."

is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured."

^{156:1.7 (1735:3)} Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: "O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole." And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

^{156:1.8 (1735:4)} The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: "And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein."

2. מלמדים בצידון

בעת שנכנסו בשערי צידון, צעדו ישוע ועמיתיו על גשר, הראשון שרבים מהם ראו מימיהם. בעת שצעדו על הגשר, אמר ישוע בין היתר: "העולם הזה הוא רק גשר; אתם יכולים לצעוד עליו, אך אל תחשבו לבנות עליו בית מגורים."

וכשהחלו העשרים וארבעה במלאכתם בצידון, הלך ישוע להשתכן בבית מצפון לעיר, ביתן של יוסֶטָה ואמה, בְּרָנִיס. מדי הבוקר, לימד ישוע את העשרים וארבעה בביתה של יוסטה, ובשעות אחר הצהריים והערב, הם יצאו לצידון ללמד ולהטיף.

השליחים והאוונגליסטים התעודדו מאוד מקבלת הפנים החמה של הגויים בצידון למסר שהביאו; רבים הצטרפו למלכות במהלך שהותם הקצרה. נשמות רבות נוספו במהלך תקופת עבודה זו בת ששת השבועות בפניקיה, אך לאחר מכן נטו סופריהם היהודיים של כתבי הבשורה לדלג על קבלת הפנים החמה הזו של הגויים לתורתו של ישוע, כשבאותה העת ממש מספר גדול כל כך של בני עמו היו עוינים כלפיו.

2. TEACHING IN SIDON

^{156:2.1 (1735:5)} In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: "This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it."

^{156:2.2 (1735:6)} As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

^{156:2.3 (1735:7)} The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

במובנים רבים, העריכו המאמינים הגויים הללו את תורתו של ישוע יותר מן היהודים. רבים מתושבי האזור הסורי-פיניקיים, דוברי היוונית, למדו לא רק שישוע היה כמו האל, אלא גם שהאל היה כמו ישוע. אלה, המכונים כופרים, הבינו יחסית היטב את תורתו של 'המאסטר' ביחס לאחידות החוקים בעולם הזה וביקום כולו. הם תפשו שאלוהים אינו נושא פני איש, גזע או אומה; שאין משוא פנים עם האלוהים; שהיקום כולו הינו תמיד שומר חוק ומהימן לחלוטין. הגויים הללו לא פחדו מישוע; הם העזו לקבל את המסר שלו. במהלך הדורות, בני האדם לא הצליחו להבין את ישוע; הם פחדו מכך.

ישוע הבהיר לעשרים וארבעה שהוא לא נס מן הגליל משום שחסר לו האומץ להתעמת עם אויביו. הם הבינו כי הוא עדיין לא היה מוכן להתמודדות פתוחה עם הדת המאורגנת, ושהוא לא ביקש להפוך לקדוש מעונה. במהלך אחד מן המפגשים הללו, בביתה של יוסטה, אמר 'המאסטר' לתלמידיו לראשונה כי "הַשְׁמִים וְהָאָרֶץ יַעֲבֹרוּ וְדָבְרִי, דְּבַרִי אִמֶּת, לֹא יַעֲבֹרוּ."

המוטיב של מה שלימד ישוע בצידון היה התקדמות רוחנית. הוא אמר להם שהם לא יכולים לעמוד במקום; הם חייבים להתקדם בצדקתם או להידרדר לרוע ולחטא. הוא התריע בהם "לשכוח את העבר ולרוץ קדימה, לאמץ את מציאויות המלכות הגדולות יותר." הוא האריך בהם לא להסתפק במעמד של ילדים בבשרה, אלא לשאוף למעמד של בנים אלוהיים מלאים, בהתייחדות עם הרוח ובאחוות המאמינים.

אמר ישוע: "תלמידי לא רק חדלים מעשות רע אלא לומדים לעשות טוב; עליכם לא רק להיטהר מכל החטאים המודעים, אלא גם לסרב להרגיש רגשות אשמה. אם תתוודו על חטאיכם, ייסלח לכם; לכן היו בעלי מצפון הנקי מכל עבירה."

ישוע נהנה מאוד מחוש ההומור המפותח של הגויים. היה זה חוש ההומור של גורנה, האישה הסורית, כמו גם אמונתה הגדולה והנחושה, אשר נגעו כל כך ללבו של 'המאסטר' ולרחמיו. ישוע הצטער כל כך שבני עמו – היהודים – היו כל כך חסרים חוש הומור. פעם, אמר לתומאס: "בני עמי לוקחים את עצמם יותר מדי ברצינות; אין להם כמעט שום הערכה להומור. דתם המעיקה של הפרושים לעולם לא הייתה יכולה להיוולד בקרב עם בעל חוש הומור. הם גם נעדרים עקביות; הם מסננים את היתוש ובולעים את הגמל."

^{15624 (17361)} In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

^{15625 (17362)} Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

^{15626 (17363)} The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom." He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

^{15627 (17364)} Said Jesus: "My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense."

^{15628 (17365)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: "My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels."

3. המסע במעלה החוף

ביום שלישי, ה-28 ביוני, יצאו 'המאסטר' ועמיתיו את צידון ועלו במעלה החוף אל עבר פּוֹרְפִירִיּוֹן וְחֵלְדוּא. שם קיבלו אותם הגויים בסבר פנים יפות, ורבים הצטרפו למלכות במהלך השבוע בו לימדו והטיפו. השליחים הטיפו בפּוֹרְפִירִיּוֹן ואילו האוונגליסטים לימדו בחולדה. בעת שהעשרים וארבעה עסקו במלאכתם, עזב אותם ישוע למשך שלושה ימים, יצא לביקור בעיר החוף בירות, שם פגש סורי בשם מלאך, אדם מאמין אשר ביקר בבית צידה בשנה שלפני כן.

הם שבו כולם לצידון ביום רביעי, ה-6 ביולי. הם שהו בביתה של יוסטה עד לבוקר יום ראשון, עת יצאו דרומה דרך החוף לכיוון צור, ועברו בעיירה בשם צרפת. הם הגיעו לצור ביום שני, ה-11 ביולי. עד לעת הזו, השליחים והאוונגליסטים התרגלו לפעול בקרב מה שמכונה גויים, אשר לאמתו של דבר היו בעיקר צאצאי השבטים הכנעניים הקדומים ממוצא שמי. כל האנשים הללו דברו יוונית. השליחים והאוונגליסטים הופתעו מאוד מן הלהיטות בה האזינו הגויים לבשורה והנכונות שבה האמינו לה רבים מהם.

4. בצור

בצור, הם לימדו מן ה-11 עד ל-24 ביולי. כל אחד מן השליחים נטל עמו את אחד מן האוונגליסטים וזוגות זוגות יצאו ללמד ולהטיפ בכל רחבי צור וסביבותיה. אוכלוסייתה הרב-לשונית של עיר נמל זו שמעה אותם בשמחה, ורבים הוטבלו לאות הצטרפותם למלכות. ישוע מיקם את המטה בביתו של יהודי מאמין בשם יוסף, אשר חי כחמישה או ששה קילומטרים מדרום לצור, לא הרחק מקבר חירם, אשר מלך על עיר המדינה צור בימיהם של דוד ושלמה.

במהלך השבועיים הללו, נכנסו השליחים והאוונגליסטים לצור דרך המזח של אלכסנדר, ושם ניהלו מפגשים קטנים. בלילה, רובם שבו ללון במחנה שבביתו של יוסף, מדרום לעיר. בכל יום באו מאמינים מן העיר לשוחח עם ישוע במקום מנוחתו. 'המאסטר' נשא דברים בצור רק פעם אחת, בשעות אחר הצהריים של ה-20 ביולי, ודיבר אל המאמינים אודות אהבתו של 'האב' לכל האנושות ואודות משימתו של 'הבן' לגלות את 'האב' לכל הגזעים שבארץ. העניין בבשורת המלכות בקרב הגויים היה כה רב עד כי באותו הפעם נפתחו בפניו שערי מקדש מְלִקְרָת. מעניין לצין כי בשנים מאוחרות יותר נבנתה כנסייה נוצרית באותו מקום בו נמצא

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:31 (1736:9)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Bethsaida the year before.

^{156:32 (1737:1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. AT TYRE

^{156:41 (1737:2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:42 (1737:3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him,

מקדש עתיק זה.

רבים ממנהיגי תעשיית הצבע הסגול של צור האמינו במלכות. זה היה הצבע שהפך את צור וצידון למפורסמות ברחבי העולם ולאחר מכן תרם כל כך להתעשרות. ומעט אחר כך, כאשר החלה להידלדל אוכלוסיית הרכיכות אשר נדרשו להפקתו של הצבע, רבים מן התעשיינים הללו יצאו בחיפוש אחר מושבות חדשות של אותן רכיכות. וכך, הם נדדו לקצוות עולם ונשאו עמם את המסר אודות אבהות האל ואחוות האדם – את מסר בשורת המלכות.

and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

^{156:4.3 (1737:4)} Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. ישוע מלמד בצור

בשעות אחר הצהריים של אותו יום רביעי, סיפר ישוע לחסידיו במסגרת הדברים שנשא את הסיפור אודות החבצלת הלבנה שמרימה את ראשה הצחור גבוה אל עבר השמש, בעוד שורשיה תקועים עמוק בבזך של האדמה שמתחת. "דומה הדבר," אמר הוא, "לאדם, ששורשיו ומקורו באדמת עולם וזוהי זה טיבו האנושי, אך באמצעות אמונתו יגביה את טיבו הרוחני מעלה אל אור שמש האמת השמימית ויניב הלכה למעשה את פירות הרוח."

במהלך אותה דרשה, השתמש ישוע לראשונה, ובפעם היחידה, במשל שנגע למקצועו שלו – נגרות. וכך אמר, עת דרש מהם "לבנות היטב את היסודות לאופי נאצל של מתת רוח:" "על-מנת להניב את פירות הרוח, עליכם להיוולד מן הרוח. אם תבקשו לחיות חיים מלאי-רוח בקרב אחיכם, עליכם ללמוד מן הרוח ולהיות מונחים על-ידה. אל לכם לשגות כאותו נגר מטופש אשר מבזבז זמן יקר על חיתוך, מדידה וליטוש קורת עץ שתוכה מרקיב ותולעים אכלו בה, ולאחר שהשקיע את כל מאמציו בקורה הבלתי ראויה, חייב לדחות אותה כבלתי מתאימה לשמש כיסוד למבנה שהוא מבקש לבנות, מבנה שנדרש לעמוד בפגעי הזמן ומזג האוויר. ראוי לו לכל אדם לוודא שיסודות האופי האינטלקטואלי והמוסרי יתמכו במבנה-העל של הטבע הרוחני, הגדל, הנאצל, אשר עתיד להתמיר את הדעת בת התמותה ואז, בשותפות עם אותה הדעת, שנוצרה-מחדש, עתיד לפתח את נשמת הייעוד האלמותית. הטבע הרוחני שלכם – הנשמה שנוצרה מתוך שיתוף – הינה דבר צומח וחי, ואילו הדעת והמוסר של האינדיבידואל הינם הקרקע ממנה חייבים יצמחו ויבואו לידי ביטוי המופעים הגבוהים יותר הללו של התפתחות אנושית וייעוד אלוהי. ואף כי מצע הקרקע של הנשמה המתפתחת הינו אנושי וחומרי, ייעודו של הייצור שנוצר משילוב הדעת והרוח הינו רוחני ואלוהי."

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

^{156:5.1 (1737:5)} On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit."

^{156:5.2 (1738:1)} It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to "Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments," he said: "In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine."

בערב של אותו יום, שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר, למה אנו מתפללים שהאל לא יביאנו לידי ניסיון, כשאנו יודעים היטב ממה שגילית לנו אודות 'האב' שהוא לעולם לא יעשה כן?" ענה ישוע לנתנאל:

"אין להתפלא על כך שתשאלו שאלות כאלה, משום שאתם מתחילים לראות את 'האב' כפי שאלי מכיר אותו, ולא כפי שראו אותו במעורפל ראשוני הנביאים היהודים. היטב תדעו שאבותיכם נטו לראות את יד האל כמעט בכל מאורע. הם חיפשו את יד האל בכל מופעי הטבע ובכל מאורע יוצא דופן בחיי האדם. הם קישרו את האל לטוב כמו גם לרע. הם סברו שהוא ריכך את לבו של משה והקשיח את זה של פרעה. כאשר האדם הרגיש דחף עז לעשות דבר-מה, בין אם טוב ובין אם רע, הוא נהג להתייחס לרגשות הבלתי שגרתיים הללו ולומר: 'שמעתי את קול האל אומר, עשה כך וכך, או לך לכאן או לשם'. ובהתאם לכך, מכיוון שהאדם נתון בניסיון לעיתים כה קרובות ובעצמה כה גדולה, נוצר אצל אבותינו המנהג להאמין שהאל הולך אותם לשם על-מנת להעמידם בניסיון, להענישם או לחזקם. אך אתם אכן תיטיבו לדעת. אתם יודעים שלעיתים קרובות עומד אדם בפני הניסיון הנובע מדחפיו האנוכיים שלו עצמו ומן הדחפים החייתיים שבו. וכשתעמדו אתם בניסיון שכזה, אני מנחה אתכם לזהות את הניסיון בכנות כמה שהוא, ולהכווין בתבונה את אנרגיות הרוח, הדעת והגוף אשר מבקשות להתבטא לערוצים גבוהים יותר ומטרות אידאליסטיות יותר. וכך, אתם עשויים להתמיר את הניסיונות שלכם לכדי אותם סעדים מרוממי רוח בחיי האדם ולהימנע כמעט לחלוטין מאותם העימותים המיותרים, המחלישים שבי הטבע החייתי לזה הרוחני."

"אך הבה ואזהיר אתכם מפני הטיפשות שבניסיון להתגבר על הפיתוי באמצעות מאמץ וכוח הרצון האנושי בלבד, תוך שאתם מחליפים רצון אחד באחר ולכאורה נעלה יותר. אתם תצליחו להתגבר על הפיתויים שנובעים מן הטבע הנמוך והפחות רק אם תגיעו למקום בו היתרון הרוחני מתגשם משום שבאמת פיתחתם עניין ואהבה בצורות ההתנהגות האידאליסטיות יותר אותן מנסה הדעת שלכם להחליף בצורות ההתנהגות הנמוכות, הפחות אידאליסטיות, שאתם מכירים כפיתויים. וכך, ההתמרה הרוחנית היא שתגאל אתכם מן השעבוד ההולך והגדל להדחקתם, לכאורה, של הרצונות האנושיים. הישן והנחות יפנה מקום לחדש ולנעלה. בלבבות המוארים באהבת האמת, תמיד יגבר היופי על הכיעור. אהבה רוחנית חדשה וונה מייצרת אנרגיה מסלקת רבת עוצמה. אומר לכם שוב, אל תשתמשו ברוע כדי לגבור על הרוע, אלא תשתמשו בטוב כדי לגבור על הרוע."

¹⁵⁶⁵³ (17382) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: "Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?" Jesus answered Nathaniel:

¹⁵⁶⁵⁴ (17383) "It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: 'The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.' Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

¹⁵⁶⁵⁵ (17384) "But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather

עמוק לתוך הלילה המשיכו השליחים והאוונגליסטים לשאול שאלות, ומן התשובות הרבות נציג לפניכם במונחים של היום, את המחשבות הבאות:

להצלחה החומרית נדרשות שפתנות עוצמתית, שיקול דעת אינטליגנטי וחכמה למודת ניסיון. מנהיגות נשענת על יכולת טבעית, על שיקול דעת, על כוח רצון ועל נחישות. הייעוד הרוחני נשען על אמונה, על אהבה ועל מסירות לאמת – על רעב וצמא לצדיקות – על הרצון בלב שלם למצוא את האל ולהידמות לו.

אל תתיאשו מכך שגיליתם שאתם בני אנוש. יש והטבע האנושי נוטה אל עבר הרוע, אך הוא איננו חוטא מטבעו. אל תהיו מדוכאים משום שלא הצלחתם לשכוח התנסויות עליהן אתם מתחרטים. השגיאות שלא תצליחו לשכוח בזמן יישכחו בנצח. הקלו על משא הנשמה, מהרו ואמצו נקודת מבט מרחיקת ראות על ייעודכם, התרחבותה של הקריירה שלכם ביקום.

אל תשגו בכך שתעריכו את ערכה של הנשמה על-פי הפגמים של הדעת ומאָנִי הגוף. אל תשפטו את הנשמה ואל תעריכו את ייעודה על-פי מאורע אנושי אומלל אחד. הייעוד הרוחני שלכם מותנה רק בכמיהה ובתכלית הרוחנית שלכם.

הדת הינה התנסותה הרוחנית הבלעדית של הנשמה האלמותית המתפתחת של האדם יודע-אל, אך עוצמה מוסרית ואנרגיה רוחנית הינם כוחות רבי עוצמה בהם ניתן להשתמש בהתמודדות על מצבים חברתיים קשים ולפתרון בעיות כלכליות סבוכות. הופכים הכישורים המוסריים והרוחניים הללו את חיי אדם לעשירים ובעלי משמעות רבה יותר, בכל הרמות.

אם תלמדו לאהוב רק את אלה שאתכם יאהבו, יהיו חייכם קטנים ומרושעים. נכון הוא כי האהבה האנושית היא לעתים הדדית, אך האהבה האלוהית שופעת החוצה ומבקשת לספק. ככל שליצור פחות אהבה, כן יגדל הצורך שלו באהבה, וכן תבקש האהבה האלוהית למלא את הצורך. אהבה לעולם איננה מבקשת לעצמה, ולא ניתנת להענקה-עצמית. אהבה אלוהית לא ניתן לשמור לעצמי; היא חייבת להינתן באופן זולתני.

ראוי למאמינים במלכות שתהיה להם במשתמע אמונה, אמונה של בנשמה שלמה, בוודאותו של ניצחון הצדיקות. חייבים בנאי המלכות שלא יהיה להם כל ספק באמיתותה של בשורת גאולת הנצח. המאמינים חייבים ללמוד ולהמשיך ולהשתפר ביכולתם לצאת מחוץ לסערות החיים – לחמוק מצרות הקיום האנושי – בזמן שהם מתייחדים בסגידה ומרעננים את הנשמה, רוכשים השראה לדעת ומחדשים את רוח באמצעות.

חוסר הוזל לא מייאש יחידים יודעי-אל,

overcome evil with good."

156:5.6 (1739:1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739:2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739:3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739:4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739:5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739:6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739:7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739:8) God-knowing individuals are not

והאכזבה לא מדכאת אותם. מאמינים הינם חסינים בפני הדיכאון שגורמות צרות אך ורק חומריות; מאורעות עולם החומר לא מדאיגים את אלה החיים ברוח. כדי לעמוד אל מול התמורות והחליפות והצרות של החיים האנושיים, מתרגלים המועמדים לחי נצח טכניקה מועילה ומחיייה. כל יום בחי מאמין אמת, הוא מוצא כי קל לו יותר לעשות את הדבר הנכון.

חיים רוחניים מעצימים עד מאוד את הכבוד העצמי. אך כבוד עצמי איננו הערצה-עצמית. כבוד עצמי תמיד מתואם לאהבת ושירות הזולת. לא יוכל אדם לכבד עצמו יותר מן השיעור בו יאהב את שכנו; האחד מעיד על שיעור היכולת לאחר.

בחלוף הימים, גדלים כישוריו של כל מאמין אמת ביכולתו למשוך את רעיו לאהוב את אמת הנצח. האם אתם כישורניים יותר היום ביכולת שלכם לגלות לאנושות את הטוב מאשר היית אתמול? האם אתם מליצי יושר טוב יותר לצדיקות השנה ביחס לשנה שעברה? האם אתם ממשיכי להשתפר באומנותיות בה תובילו נשמות רעבות לתוך מלכות הרוח?

האם האידאלים שלכם גבוהים מספיק על-מנת להבטיח את הישרדותכם בנצח בעוד הרעיונות שלכם מעשיים מספיק על-מנת להפוך אתכם לאזרחים מועילים שפועלים על הארץ בשיתוף עם רעיהם בני התמותה? ברוח, אזרחותכם הינה שמימית; בגוף, אתם אזרחי ממלכות הארץ. תנו את כל אשר חומר לקיסרים ואת כל אשר רוח לאל.

הקיבולת הרוחנית של הנשמה המתפתחת נמדדת בשיעור אמונתכם באמת ואהבתכם לאדם, אך עוצמת האופי האנושי שלכם טמונה ביכולת לעמוד בפיתוי לנטור טינה וביכולת להימנע מלשקוע בהרהורים אל מול הצער העמוק. התבוסה הינה המראה האמתית בה תוכלו להתבונן נכוחה בעצמי האמת שלכם.

האם כשאתם מתבגרים ורוכשים ניסיון בענייני המלכות אתם נוהגים ביתר טקט בבני אדם בעייתיים ומגלים יתר סובלנות ביחס לחיים לצד עמיתים עקשנים? הטקט הוא נקודת המשען של המנוף החברתי, ואילו הסובלנות הינה סימן ההיכר של נשמה גדולה. אם מתנת קסומות ונדירות אלה כבר ברשותכם, בחלוף הימים תהפכו לערניים ולמנוסים יותר במאמץ הראוי שלכם להימנע מכל אי ההבנות החברתיות הבלתי נחוצות. נשמות חכמות שכאלה מסוגלות להימנע ממרבית הצרות אשר וודאי תהיינה מנת בחלקם של אלה שסובלים מחוסר התאמה רגשי, אלה שמסרבים להתבגר, ואלה אשר מסרבים להזדקן בחן.

בכל מאמצים להטיף לאמת ולהכריז על הבשורה, הימנעו מחוסר כנות ומחוסר הוגנות. אל תבקשו הכרה לה לא זכיתם, אל תכמהו לאהדה שאין אתם ראויים לה. קבלו אהבה

discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lovers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from

בחופשיות ממקורות אלוהיים אנושיים כאחד, בלא תלות במה שאתם ראויים לו, ובתמורה אהבו בחופשיות. אך ביחס לכל דבר אחר הקשור לכבוד ולהערצה, בקשו רק את שבכנות מגיע לכם.

בן התמותה יודע האל בטוח בגאולה; הוא אינו פוחד מן החיים; הוא כנה ומתמיד. הוא יודע לעמוד באומץ בסבל שלא יוכל להימנע ממנו; הוא אינו מתלונן אל מול קושי שלא יוכל לחמוק ממנו.

המאמין האמתי אינו מתעייף מלעשות טוב רק מפני שעומדים מולו מכשולים. הקושי מלבה את תשוקתו של אוהב האמת, ואילו המכשולים רק מאתגרים את יכולתו של בונה המלכות העשוי לבלי חת להתאמץ.

לפני שיצאו בדרגם לצור, לימד אותם ישוע עוד דברים רבים נוספים.

ביום שלפני שעזבו את צור בדרכם חזרה לכנרת, כינס ישוע את עמיתיו והנחה את שניים עשר האוונגליסטים לחזור בדרך אחרת מזו שצעדו בה הוא ושניים עשר השליחים. לאחר שהאוונגליסטים עזבו את ישוע, שוב לא שהו במחיצתו בקרבה שכזו.

6. החזרה מפיניקיה

בערך בצהרי יום ראשון, ה-24 ביולי, יצאו ישוע והשניים עשר מביתו של יוסף, אשר מדרום לצור, וירדו בדרך החוף אל עבר עכו. כאן שהו יום ודברו מילות נחמה לחבורת המאמינים שהתגוררה שם. פטרוס הטיף באוזניהם בערב של ה-25 ביולי.

ביום שלישי יצאו מעכו, והלכו פנימה ומזרחה בדרך לטבריה עד סמוך ליודפת. ביום רביעי שהו ביודפת והמשיכו ללמד את המאמינים בנושאים הקשורים למלכות. ביום חמישי עזבו את יודפת, הלכו צפונה בדרך המחברת בין נצרת להר הלבנון, עברו דרך והכפר זבולון. הם קיימו ברמה פגישות ביום השישי, ועשו שם את השבת. לזבולון הגיעו ביום ראשון, ה-31, קיימו שם פגישה באותו ערב ויצאו למחרת בבוקר.

בעוזבם את זבולון צעדו עד לצומת של דרך מגדל-צידון, בסמוך לגוש חלב, ממנה עשו דרכם לכנרת, אשר לחופיה המערביים של אגם הכנרת, מדרום לכפר נחום, שם קבעו להיפגש עם דוד זבדי ולהיוועץ עמו בקשר לצעד הבא בעבודת ההטפה לבשורת המלכות.

במהלך פגישה קצרה עם דוד למדו כי מנהיגים רבים התאספו באותה העת בצדו השני של האגם, ליד כורסי, ומשום כך חצו באותו

both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

^{156:5.20 (1740.7)} The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

^{156:5.21 (1740.8)} The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

^{156:5.22 (1740.9)} And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

^{156:5.23 (1741.10)} The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

^{156:6.1 (1741.1)} About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

^{156:6.2 (1741.2)} On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

^{156:6.3 (1741.3)} Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

^{156:6.4 (1741.4)} During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near

הערב את האגם סירה. הם נחו יום אחד בשקט בגבעות, ולמחרת צעדו לפארק, בסמוך למקום בו האכיל 'המאסטר' את החמשת אלפים. כאן נחו במשך שלושה ימים וקיימו מדי יום פגישות בן נטלו חלק חמישים גברים ונשים, שארית של מה שהייתה בעבר חבורת המאמינים הגדולה שחיה בכפר נחום וסביבותיה.

בזמן היעדרו של ישוע מכפר נחום ומן הגליל, התקופה בה שהה בפיניקי, הגיעו אויביו למסקנה שכלל התנועה פורקה וכי מנוסתו בבהלה של ישוע העידה על כך שהוא כל כך נבהל עד שכנראה לעולם לא ישוב להטרידם. כמעט כל ההתנגדות הפעילה לתורתו התפוגגה. המאמינים החלו שוב להתכנס בפומבי, והחל תהליך התחברות הדרגתי אך יעיל של אלה ששרדו באמת את הסינון הגדול שחל זה עתה על מאמיני הבשורה.

פיליפוס, אחיו-למחצה של הורדוס, הפך במידת-מה למאמין בישוע, ומסר כי 'המאסטר' היה חופשי לחיות ולפעול בחופשיות בתחום שלטונו.

הצו לסגור את שערי בתי הכנסיות היהודיים בפני תורתו של ישוע וחסידיו פעל לרעתם הסופרים והפרושים. מיד כאשר נסוג ישוע כדמות שנויה במחלוקת, החלה בקרב כלל העם היהודי תגובה; התפתחה תרעומת כללית כנגד הפרושים ומנהיגי הסנהדרין בירושלים. רבים מרבני בתי הכנסת החלו לפתוח את שעריהם בסתר בפני אבנר ועמיתיו, בטענה שהמורים הללו היו חסידיו של יוחנן ולא של ישוע.

אפילו בלבו של הורדוס אנטיפס חל שינוי, וכאשר נודע לו שישוע שוהה מעבר אגם, בשטח של אחיו פיליפוס, הוא שלח מסר ואמר כי למרות שחתם על צו למעצרו של ישוע בגליל, הוא לא התיר לעצור אותו בפראה, ורמז על כך שאם ישוע יישאר מחוץ לגליל לא יאונה לו רע; את אותו המסר שלח אף למנהיגים בירושלים.

זוהי היה המצב בערך בראשון לאוגוסט, שנת 29 לספירה, המועד בו שב 'המאסטר' מן המסע לפיניקי והחל לארגן מחדש את הכוחות הפזורים, המדולדלים אך הנאמנים לקראת שנת פעולתו האחרונה עלי אדמות, שנה מרובה אירועים.

נושא המאבק הוגדר בבחירות בזמן 'המאסטר' ועמיתיו החלו להכין עצמם להטפה לדת חדשה, דת הרוח של האל החי אשר שוכן בדעת בני האדם.

Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

^{15665(1741.5)} While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

^{15666(1741.6)} Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

^{15667(1741.7)} The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

^{15668 (1741.8)} Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{15669(1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156610(1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

מסמך 157. בקיסריה-פיליפי

158 ⇨

הספר של אורנטיה

156 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 157
בקיסריה-פיליפי

סעיפים

מבוא

1. גובה המס של המקדש
2. בבית צידה-יוליאס
3. הודאתו של פטרוס
4. השיחה אודות המלכות
5. המושג החדש
6. אחר הצהריים הבא
7. הפגישה עם אנדראס

PAPER 157
AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

מבוא

לפני שישוע לקח את השניים עשר לביקור קצר באזור קיסריה-פיליפי, הוא קבע באמצעות שליחיו של דוד ללכת לכפר נחום ביום ראשון, ה-7 באוגוסט, ולבקר את משפחתו. נקבע מראש כי הפגישה תיערך במספנה של משפחת זבדיה. דוד זבדיה קבע עם יהודה, אחיו של ישוע, שכל המשפחה תהיה נוכחת – מרים וכל אחיו ואחיותיו של ישוע – וישוע הלך עם אנדראס ופטרוס כדי להיפגש עמם. מרים והילדים אכן התכוונו להיפגש עם ישוע, אך אירע הדבר כי קבוצת פרושים אשר ידעה על שהותו של ישוע בצדו השני של האגם, בשטח של פיליפוס, החליטה לבקר את מרים ולנסות ללמוד על מקום הימצאו. הגעתם של השליחים מירושלים הדאיגה מאוד את מרים ואלה הבחינו במתח ובלחץ של כלל בני המשפחה והסיקו שייתכן וישוע מתכוון לבקרם. וכך, הם התמקמו בביתה של מרים, קראו לתגבורת והמתינו בסבלנות להגעתו של ישוע. ובשל כל אלה, כמובן, המשפחה הייתה מנועה מלהיפגש עם ישוע כפי שנקבע. פעמים מספר במהלך היום ניסו יהודה ורות לחמוק מעינם הפקוחה של הפרושים ולשלוח מסר לישוע, אך לא עלה בידם לעשות כן.

INTRODUCTION

^{157:01 (1743:1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to keep their appointment with Jesus.

Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

^{157:0.2 (1743:2)} Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

בשעות אחר הצהריים המוקדמות מסרו שליחיו של דוד לישוע שהפרושים התמקמו בפתח ביתה של אמו, ולכן לא ניסה להגיע לביקור. וכך, שוב, ושלא באשמת מי מן הצדדים, מנע מישוע וממשפחתו ליצור קשר.

1. גובה המס של המקדש

בעת שישוע, יחד עם אנדראס ופטרוס, המתו בנסיון למספנה, ניגש אליהם גובה של מס המקדש ואמר: "האם אין 'המאסטר' שלכם משלם את מס המקדש?" פטרוס נטה להביע תרעומת על הרמיזה שישוע מצופה לתרום לכלכלת פעילויות הדת של אויביו המושבעים, אך הוא שם לב להבעת פניו המיוחדת של גובה המס, והבין נכונה כי מטרתו הייתה להטמין להם מלכודת עת יסרבו לשלם את מחצת השקל ששולמה כנהוג לתמוך בשירותי המקדש בירושלים. ולכן, ענה לו פטרוס: "וודא 'המאסטר' משלם את מס המקדש. חכה ליד השער ואחזור מיד עם המס."

פטרוס נחפש להבטיח. יהודה היה זה שהחזיק בכספים, והוא נמצא בעברו השני של האגם. לא הוא, לא אחיו ולא ישוע הביאו עמם כסף. הם ידעו שהפרושים מחפשים אחריהם, ולכן לא יכלו ללכת לבית צידה להביא כסף. כאשר סיפר פטרוס לישוע אודות הכסף שהבטיח, אמר לו ישוע: "אם הבטחת, עליך לשלם. אך כיצד תקיים את הבטחתך? האם תשוב לדוג כדי לעמוד במילתך? אף-על-פי-כן, פטרוס, בתנאים שנצרו מוטב לנו לשלם את המס. בואו לא ניתן לאנשים הללו סיבה להיעלב מאתנו. אנו נמתינ כאן בזמן שאתה הולך לדוג, וכאשר תמכור אותם שם בשוק, תשלם לגובה המס עבור שלושתנו."

את כל אלה שמע שליח חשאי של דוד שעמד בסמוך, וסימן לעמיתו שדג בסמוך לחוף לבוא מיד. כאשר החל פטרוס להתכונן לצאת לדוג בסירה, העניקו לו השליח וחברו כמה סלים מלאים בדגים, סייעו לו לשאת אותם לסוחר דגים סמוך אשר רכש את השלל. מה ששילם זה, בתוספת מה שהוסיף השליח של דוד, היה די והותר על-מנת לעמוד בתשלום מס המקדש של שלושתם. הגובה קיבל את המס ופטר אותם מקנס על איחור משום שנעדרו זמן מה מן הגליל.

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

^{157:1.1 (1743:3)} As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

^{157:1.2 (1743:4)} Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Bethsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

^{157:1.3 (1744:1)} All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

אין זה מוזר שקיים סיפור על דג שתפס פטרוס ושקל בפיו. באותם הימים הסתובבו סיפורים רבים על אוצרות שנמצאו בפייהם של דגים; סיפורים שכאלה, של כמעט-נס, היו שכיחים למדי. וכך, כאשר יצא פטרוס אל עבר הסירה, הפטיר אליו ישוע בחצי חיוך: "מוזר שבני המלך משלמים מס; בדרך כלל הזר הוא זה אשר ממוסה לקיום החצר, אך טוב לנו לא לספק לרשויות עילה כלשהיא. לך! אולי תתפוס את הדג שהשקל בפיו." מכיוון שכך דיבר ישוע, ופטרוס הופיע מהר מאוד ובידו כספי מס המקדש, אין להתפלא על כך שהמאורע הורחב ותואר לאחר מכן כנס בידי הסופר של הבשורה על-פי מתי.

ישוע, יחד עם אנדראס ופטרוס, המתינו על החוף כמעט עד לשעת השקיעה. השליחים מסרו להם שביתה של מרים היה נתון למעקב; ומשום כך, כאשר החל להחשיך, עלו שלושת הגברים הממתינים לסירה והחלו לחתור לאיטם אל עבר חופה המזרחי של הכנרת.

2. בבית צידה-יוליאס

ביום שני, ה-8 באוגוסט, בעוד ישוע ושניים עשר השליחים חנו בפארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס, הגיעו מכפר נחום לוועידה יותר ממאה מאמינים, האוונגליסטים, סגל הנשים ועוד גורמים אשר תמכו בכינונה של המלכות. הגיעו גם רבים מן הפרושים, אשר נודע להם שישוע כאן. בעת ההיא, גם חלק מן הצדוקים חברו לפרושים במאמץ לטמון לישוע מלכות. לפני שנכנס לשיחה סגורה עם המאמינים, קיים ישוע מפגש פתוח בו נכחו הפרושים, והם הציקו למאסטר וביקשו להפריע למהלך המפגש. אמר ראש המפריעים: "רבי, תן לנו אות משמים, שיעיד על סמכותך כמורה, ואז ידע כל אדם שאכן שליח אלוהים הנך." ענה להם ישוע: "בְּעֶרְבְּ תֵאמְרוּ יוֹם צָח יְהִי כִּי אֲדַמּוּ הַשָּׁמַיִם; וּבִבְקֹר תֵאמְרוּ הַיּוֹם סָעָר כִּי אֲדַמּוּ וְהִתְקַדְּרוּ הַשָּׁמַיִם. כְּשִׁוְפִיעַ עֵנָן בַּמֶּעֵרָב תֵּאמְרוּ יוֹם גֶּשֶׁם יִהְיֶה; כְּשֶׁתִּנְשֵׁב הָרוּחַ מִדְּרוֹם תֵּאמְרוּ כִּי יִהְיֶה חֹם מִנְשׁוֹא. כִּיצַד תִּדְעוּ לִהְיוֹת אֶת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם וְאֵת אוֹתוֹת הָעֵתִים לֹא תִכְירוּ? לִמְבַקְּשִׁים אֶת הָאֱמֶת, הָאוֹת כִּבְרִיתָן; דֹּר רַע וּמְנַאֲף מְבַקֵּשׁ-לּוֹ אוֹת לֹא יִינָתֵן לוֹ."

עת סיים את דבריו, עזב ישוע והחל להתכונן לוועידת הערב עם חסידיו. בוועידה הוחלט כי

^{157:14 (1744:2)} It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

^{157:15 (1744:3)} Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

^{157:21 (1744:4)} On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given."

^{157:22 (1745:1)} When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided

מיד עם שובם של ישוע והשניים עשר מן הביקור שתוכנן לקיסריה-פיליפי, הם יצאו למבצע מאוחד ברחבי ערי וכפרי הדקפוליס. 'המאסטר' השתתף בתכנון של המבצע לדקפוליס ובעת שפיזר את החבורה, אמר: "אומר לכם, 'שימו לב' לכם והיזהרו מן האור הפורשים והצדקים. אל תלכו שולל ממפגן המלומדות שלהם ומנאמנותם הגדולה למסורת הדת. שימו לבכם רק לרוח האמת החיה ולעוצמתה של דת האמת. לא פחד מפני דת מתה יציל אתכם, אלא אמונתכם בהתנסות חיה במציאויות הרוח של המלכות. אל תתנו לדעות הקדומות לעוות אתכם ולשבש את הבנתכם כך שעיניים לכם ולא תראו ואזנים לכם ולא תשמעו. דת אמת לא רק נועדה להשכין שלום אלא גם להבטיח את הקדמה. לא יוכלו השלום לשכון בלבבכם או הקדמה לשכון בדעתכם אלא אם תתאהבו בלב-שלם באמת, באידאליים של מציאויות הנצח. מונחים לפניכם עיניים של חיים ומוות – חטא מנעמי הזמן אל מול צדקת מציאויות הנצח. אפילו כעת תתחילו למצוא גאולה מן השעבוד לפחד ולספק, בעת שאתם באים בשערי חיי האמונה והתקווה החדשים. כשיתעוררו בנשמתכם רגשות של שירות לזולת, אל תדכאו אותם; כאשר יגדש לבבכם באהבה לרעים, תנו ביטוי לדחף החיבה הזה וסעדו בחכמה את צרכיהם האמתיים של רעים."

to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: "I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows."

3. הודאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום שלישי יצאו ישוע והשניים עשר מפארק מגדן אל עבר קיסריה-פיליפי, בירת מחוז שלטונו של פיליפוס הטטראכוס. קיסריה-פיליפי מוקמה באזור יפהפה. היא שכנה בתוך עמק מקסים, בין גבעות ציוריות. הירדן שם בקע ממערה תת-קרקעית. לצפון, התנשאה ברוב הדר פסגת החרמון, ואילו בגבעות מדרום נפרש הנוף המרהיב של הירדן ההררי והכנרת.

ישוע ביקר בהר החרמון בתחילת פעולתו בעסקי המלכות, וכעת, משכנס לשלב הסופי בעבודה, ביקש לשוב להר הניסיון והניצחון. הוא קיווה שהשליחים יוכלו לרכוש נקודת השקפה חדשה על האחריות שהוטלה על כתפיהם וכן להתחזק לקראת הניסיונות שעתידיהם להתרחש בקרוב. בעת שהלכו בדרכם, בערך עת חלפו דרומה לנחל מירום, החלו השליחים לשוחח בינם לבין עצמם אודות ההתנסויות האחרונות בפיניקיה ובמקומות אחרים, ולשתף בנוגע לאופן בו התקבל המסר שלהם ומה שונה היה יחסם של עמים שונים ל'מאסטר'.

3. PETER'S CONFESSION

^{157:31 (1745:2)} Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

^{157:32 (1745:3)} Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

עת עצרו לאכול צהריים, עימת אותם ישוע לפתע עם השאלה הראשונה ששאל אותם מעודו ביחס לעצמו. הוא הפתיע אותם בשאלה "מי אומרים בני האדם שאני?"

חודשים ארוכים בילה ישוע בהכשרתם של השליחים הללו, לימד אותם אודות טיבה ואופייה של מלכות השמים, והיטב ידע שהגיע העת ללמד אותם עוד אודות טיבו שלו עצמו ויחסו האישי למלכות. וכעת, עת ישבו תחת עץ התות, התכונן 'המאסטר' לאחד מן המפגשים החשובים ביותר במהלך הקשר שלו עם שליחיו הנבחרים.

יותר ממחצית מן השליחים ענו לשאלתו של ישוע. הם אמרו לו שכל מי שהכיר אותו החשיב אותו לנביא או לאדם יוצא-דופן; שאפילו אויביו פחדו ממנו מאוד בשל הכוחות שקיבל מקשריו עם נסיך השדים. הם אמרו לו שיש ביהודה ובשומרון אנשים שלא פגשו אותו אישית אך מאמינים שהוא יוחנן המטביל שקם לתחייה. פטרוס הסביר שבזמנים שונים השוו אותו אנשים שונים למשה, לאליהו, לישעיהו ולירמיהו. לאחר ששמע ישוע את הדיווח, קם על רגליו, התבונן מטה אל השניים עשר אשר ישבו סביבו בחצי מעגל, הצביע אליהם במופגן במחוות ידו ושאל, "אך מי אתם אומרים שאני?" לרגע השתררה דממה מתוחה. השניים עשר לא התיקו עיניהם מן 'המאסטר', ואז קפץ שמעון פטרוס על רגליו והכריז: "אתה הגואל, 'בנו' של האל החי." כאיש אחד קמו אחד עשר השליחים קמו על רגליהם, וסימלו בכך שפטרוס דיבר בשם כולם.

כאשר סימן להם ישוע שוב לשבת, נותר הוא לעמוד ואמר להם: "את זאת גילה לכם 'אבי'. הגיעה השעה שתדעו את האמת אודותי." אך לעת עתה אני מתריע בכם שלא לספר זאת לאיש. בוא נלך."

וכך המשיכו בדרכם אל קיסריה-פיליפי, אליה הגיעו מאוחר באותו ערב. הם התאכסנו בביתו של סֶלְזוֹס, אשר המתין להם. באותו לילה, נדהו שנתם של השליחים; הם הרגישו כי מאורע רב חשיבות אירע בחייהם, ובעבודת המלכות.

4. השיחה אודות המלכות

מאז שיוחקן הטביל את ישוע ומאז שהמים הפכו ליין בכנא, פעמים מספר קיבלו אותו השליחים הלכה למעשה כמשיח. כמה מהם, ולתקופות קצרות, באמת האמינו שהוא המשיח

^{157:33 (1745:4)} As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

^{157:34 (1746:1)} Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

^{157:35 (1746:2)} More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

^{157:36 (1746:3)} When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: "This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence."

^{157:37 (1746:4)} And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

^{157:41 (1746:9)} Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods

המיוחל. אך ממש כאשר צצו התקוות הללו בלבבותיהם, 'המאסטר' היה מנפץ אותן לרסיסים במילה או במעשה מאכזבים. זה זמן רב היו נתונים במערבולת בשל הסתירה בין המושג אודות המשיח המיוחל שחשבו עליו לבין ההתנסות יוצאת הדופן עם האדם יוצא הדופן שהרגישו בלבבותיהם.

מאוחר בבוקר אותו יום רביעי, התקבצו השליחים בגן של סלוז לארוחת הצהריים. במהלך רוב אותו לילה, ובבוקר מאז שהשימו, התאמצו שמעון פטרוס ושמעון הקנאי להביא את אחיהם לקבל את 'המאסטר' בלב שלם, לא רק כמשיח אלא גם 'כבנו' האלוהי של האל החי. שמעון ושמעון היו בהסכמה כמעט מלאה לגבי האופן בו העריכו את ישוע, והם פעלו בנחישות לשכנע את אחיהם לקבל את נקודת השקפתם במלואה. אף כי אנדראס המשיח לכהן מנהל הכללי של השליחים, שמעון פטרוס, אחיו, החל אט אט להפוך, בהסכמתם, לדובר של השניים עשר.

'המאסטר' הופיע לקראת צהרי היום, בעת שישבו בגן. הם עטו ארשת פנים רצינית ושקולה, וכולם כאחד קמו על רגליהם כשהתקרב לעברם. ישוע הרפה את המתח באמצעות אותו חיוך לבבי וקרוב שאפיין אותו כל כך כל אימת שחסידי לקחו את עצמם, או דבר-מה אחר שקשור בם, יותר מדי ברצינות. בתנועה סמכותית אותת להם לשבת. ומאז, שוב לא קמו השניים עשר כל אימת 'שהמאסטר' בא בקרבם. הם ראו שהוא לא הסכין למפגן כבוד חיצוני מסוג זה.

לאחר שסעדו את ארוחת הצהריים והחלו לשוחח על התכנית למשימה הקרובה בדקפוליס, התבונן לפתע ישוע בפניהם ושאל: "כעת, משחלפה יממה שלמה מאז שהסכנתם עם הכרזתו של שמעון פטרוס בנוגע לזהותו של 'בן האדם', אשאל אתכם שוב, האם אתם עומדים בהחלטתכם?" למשמע השאלה, קמו כולם כאחד על רגליהם, שמעון פטרוס צעד כמה צעדים קדימה אל עבר ישוע ואמר: "כן, 'מאסטר'. אנחנו מאמינים שאתה הוא 'בנו' של האל החי." ואז שב פטרוס לשבת במחיצת אחיו.

אמר אז ישוע, אשר עדיין עמד על רגליו, "אתם שגרירי הנבחרים, אך לא הייתם יכולים להאמין באמונה זו רק מתוך ידע אנושי. זוהי התגלות של רוח 'אבי' לנשמותיכם הכמוסות. ולכן, על סמך הודאתכם, זו הנובעת מתוך בוננות רוח 'אבי' השוכנת בקרבכם, אצהיר אני שעל יסודות אלה אבנה את אחוות המלכות השמים. על סלע מציאות הרוח הזו אקים את המקדש החדש של אחוות הרוח במציאויות הנצח של מלכות

some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

^{157:4.2 (1746.6)} It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

^{157:4.3 (1747.1)} They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

^{157:4.4 (1747.2)} After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?" On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: "Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God." And Peter sat down with his brethren.

^{157:4.5 (1747.3)} Jesus, still standing, then said to the twelve: "You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this

‘אבי’. לא יוכלו כל כוחות הרשע וצבאות החטא לעמוד אל מול אחוות אדם זו, אחוות רוח אלוהי. ואף כי רוחו של ‘אבי’ לעד תנחה את כל אלה אשר יבואו בקשרי הרעות של אחוות הרוח, לכם ולממשיכיהם אעניק כעת את מפתחות המלכות החיצונית – את הסמכות על הדברים ברי החלוף – על ההיבטים החברתיים והכלכליים של קבוצות הגברים והנשים החברים במלכות. ושוב התריע בהם, כי לעת עתה לא יספרו לאיש שהוא ‘בן האל’.

ישוע החל להאמין בנאמנותם של שליחיו וביושרה שלהם. ‘המאסטר’ גרס כי אמונה אשר יכלה למה שנציגו הנבחרים עברו לאחרונה ללא ספק תוכל לעמוד במבחנים הקשים אשר עמדו בפתח ולהגייח ממה שייראה כשבר מוחלט של כל תקוותיהם לאור של עידן חדש, ומשם להמשיך ולהאיר עולם שעדיין יושב בחשכה. היום, החל ‘המאסטר’ להאמין באמונתם של כל שליחיו, למעט אחד.

מאז ועד היום ממשיך אותו ישוע לבנות את אותו מקדש חי, על אותם יסודות נצחיים בדמות בניו האלוהיים, ואלה אשר הפכים להיות מודעים לכך שהם בניו של האל הם האבנים עמן הולך ונבנה מקדש בנים חי זה, אשר נבנה לכבודו וכהלל לחכמתו ואהבתו של ‘אבי’ הרוחות הנצח.

וכשסיים את דבריו, הנחה ישוע את השניים עשר ללכת לדרכם ולבקש חכמה, כוח והנחיה רוחנית עד לשעת אורחת הערב. והם עשו כמצוות ‘המאסטר’.

5. המושג החדש

המאפיין החדש והעיקרי בווידי של פטרוס הייתה ההכרה החדה בכך שישוע היה ‘בן האל’, בכך שהיה ללא עוררין אלוהי. מאז הטבילה והחתונה בכנא, השליחים החשיבו אותו כמשיח, אך המושג היהודי אודות גואל האומה לא כלל את העובדה שעליו להיות אלוהי. היהודים לא סברו שהמשיח יבוא מן האלוהות; הוא היה אמור להיות “זה שנמשח”, אך הם כלל לא חשבו עליו כעל “בן האל”. בווידי השני הושם דגש גדול יותר על הטבע המשולב, העובדה הנשגבת שהיה גם ‘בן האדם’ וגם ‘בן האל’, וישוע הכריז כי יבסס את מלכות השמים על האמת הגדולה הזו, על האיחוד בין הטבע האנושי לזה האלוהי.

ישוע ביקש לחיות את חייו על-פני האדמה

rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father's kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father's spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

^{157:46 (1747:4)} Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

^{157:47 (1747:5)} And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

^{157:48 (1747:6)} And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

^{157:51 (1748:1)} The new and vital feature of Peter's confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

^{157:52 (1748:2)} Jesus had sought to live his life on earth

כִּבְן הָאָדָם' וְלִהְיוֹת כְּזֶה אֶת מִשְׁמֵת הַמֵּתָת שְׁלוֹ. חֲסִידָיו נָטוּ לִהְיוֹת כְּזֶה אֶת הַמִּשְׁמֵת הַמְּיוֹחַל. אִךְ כִּי הֵיטֵב יָדַע שֶׁלְעוֹלָם לֹא יוּכַל לִמְלֹא אֶת צִיּוֹתֵיהֶם הַמִּשְׁחִיּוֹת, הוּא נִסָּה לִשְׁנוֹת אֶת הַמּוֹשֵׁג שֶׁלֹּהֶם אֲדוּת הַמִּשְׁחִי כִּי שׁוּכַל לִמְלֹא אֶת חֲלֶקֶן. אִךְ כַּעַת הִתְבָּרַר לוֹ שֶׁלֹּא יוּכַל לִהְיוֹת אֶת תַּכְנִית זוֹ בַּהֲצָלָה. לִכֵּן, בָּחַר לַהֲעֵז לִגְלוֹת לָהֶם אֶת הַתַּכְנִית הַשְּׁלִישִׁית – לַהֲכַרִּיז בְּאֹפֶן פּוֹמְבִי עַל אֱלֹהִיּוֹתוֹ, לַהֲדוֹת בְּאַמֶּת שְׁבוּדֵי שֶׁל פֶּטְרוֹס, וְלַהֲכַרִּיז בְּאֹזְנֵי הַשָּׁנִיִּים עֶשֶׂר בְּמִישְׁרֵן עַל אֱלֹהִיּוֹתוֹ.

בְּמִשְׁךְ שְׁלוֹשׁ שָׁנִים הִכְרִיז יֵשׁוּעַ כִּי הוּא "בֶּן הָאָדָם," וְאִילוּ בְּמִשְׁךְ אֹתָהּ תִּקּוּפָה מִמֶּשׁ הַמִּשְׁחִי הַשְּׁלִיחִים לַהֲתַעֲקֹשׁ עַל כֵּךְ שֶׁהוּא הַמִּשְׁחִי לוֹ צִיּוֹ הַיְּהוּדִים. כַּעַת, הוּא גִילָה לָהֶם שֶׁהוּא "בֶּן הָאֱלֹהִים," וְהִתְכוּן לִבְסֹס אֶת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם עַל הַטֵּבַע הַמְּשׁוּלָּב שֶׁל "בֶּן הָאָדָם" וְ"בֶן הָאֱלֹהִים". הוּא הִחְלִיט לַהֲפָסִיק לִנְסוֹת לִשְׁכַּנֵּעַ אֹתָם שֶׁהוּא אֵינוֹ הַמִּשְׁחִי. כַּעַת, הוּא הִחְלִיט לַהֲעֵז וְלַהֲכַרִּיז בְּאֹזְנֵיהֶם שֶׁהוּא אֵכָן הַמִּשְׁחִי, וְלַהֲתַעֲלֵם מִהֲתַעֲקֹשׁוֹתָם לַהֲמַשִּׁיךְ וְלַהֲתִיחֹס אִילוּ כְּזֶה.

and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

^{157:53 (1743:3)} For three years Jesus had been proclaiming that he was the "Son of Man," while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. אַחֵר הַצְּהַרִּיִּים הָבָא

יֵשׁוּעַ וְהַשְּׁלִיחִים נִתְּרוּ יוֹם אֶחָד נֹסֵף בְּבֵיתוֹ שֶׁל סֶלְסוֹז, בַּהֲמַתְנָה לְכַסְפִּים שֶׁשָּׁלַח דּוֹד זְבִדְיָה עִם שְׁלִיחָיו. הַהֲכָנָסוֹת יָרְדוּ בְּשִׁיעוֹר נִיכָר כְּתוּצָאָה מִן הִירִידָה הַעֲצוּמָה שֶׁחָלָה בְּפוֹפּוּלָרִיוֹת שֶׁל יֵשׁוּעַ. הַקּוּפָה הַיִּיתָה רִיקָה כִּשְׁהִגִּיעוֹ לְקִיסְרִיָּה-פִּילִיפִי. מִתִּי מְאוּד לֹא רָצָה לַעֲזוֹב אֶת יֵשׁוּעַ וְאֶחָיו בְּמַצֵּב כֶּה, וְכִבֵּר לֹא הָיוּ לוֹ כִּסְפִים מִשְׁלוֹ לַהֲעִבִיר לִיהוּדָה, כִּי שָׁנָה פַּעֲמִים רַבּוֹת בַּעֲבֹר. אִךְ דּוֹד זְבִדְיָה צָפָה אֶת הַתְּדַלְדָּלוֹת הַהֲכָנָסוֹת וְהוֹרָה לְשְׁלִיחָיו לְאַסּוֹף כִּסְפִים עֲבוּר 'הַמַּאסְטֵר' וְשְׁלִיחָיו שֶׁבְּגִלוֹת בְּזִמָּן שֶׁאֵלָה חָלְפוּ דֶּרֶךְ יְהוּדָה, הַשּׁוֹמְרוֹן וְהַגְלִיל. וְכִי, עַד לַעֲרָבוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם, הִגִּיעוּ הַשְּׁלִיחִים הֵלָלוּ מִבֵּית צִידָה וְעִמָּם כִּסְפִים שִׁסְפִּיקוּ לְכַלֵּלֶת הַשְּׁלִיחִים עַד לַחֲזָרְתָם וּצִיָּאתָם לְמַסַּע הַמְּתוּכָן בְּדִקְפּוּלִיס. עַד אַז, צִיָּפָה מִתִּי לְקַבֵּל אֶת הַתְּמוּרָה עַל מַכִּירַת הַנֶּסֶךְ הָאַחֲרוֹן שֶׁל בְּכָפֶר נָחוּם, וְאַרְגֵּן מִבְּעוֹד מוֹעֵד שֶׁכִּסְפִים אֵלֶּה יוֹעֲבְרוּ בְּאֹפֶן אֲנוֹנִימִי לִיהוּדָה.

פֶּטְרוֹס וְשָׂאֵר הַשְּׁלִיחִים לֹא בְּאַמֶּת תִּפְשׁוּ כִּרְאוֹ אֶת אֱלֹהִיּוֹתוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ. הֵם לֹא מִמֶּשׁ הֵבִינוּ שֶׁהִיָּיתָה זוֹ תַּחֲלִיתָהּ שֶׁל תִּקּוּפָה חֲדָשָׁה בְּקִרְיָה שֶׁל 'הַמַּאסְטֵר' עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה, הַזִּמָּן בּוֹ הַמּוֹרָה-הַמְּרַפָּא הַפֶּךְ לְמִשְׁחִי מִסּוּג חֲדָשׁ – 'בֶּן הָאֱלֹהִים'. מִכָּאן וְאִיל, נִימָה חֲדָשָׁה הוֹפִיעָה בְּמַסֵּר שֶׁל 'הַמַּאסְטֵר'. מִכָּאן וְאִיל, הָאִידֵאל הַיְּחִיד בְּחִיּוֹ

6. THE NEXT AFTERNOON

^{157:61 (1743:4)} Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

^{157:62 (1743:1)} Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's

היה ההתגלות של 'האב', ואילו הרעיון היחיד שהציג היה הדוגמה האישית שנתן ליקום בהתגלמות של אותה חכמה עילאית אותה נתן להבין רק כשחיים אותה. הוא בא על-מנת שכולנו נוכל לחיות ולחיות חיים שופעים יותר.

ישוע נכנס כעת לשלב הרביעי והאחרון בחייו כבן אנוש בגוף בשר ודם. השלב הראשון היה זה של ילדותו, השנים בה היה אך בקושי מודע למקורו, לטיבו ולייעודו כבן אדם. השלב השני היה זה של השנים בה הלכה וגדלה מודעותו, שנות נערותו וראשית בגרותו, שנים בהם היטיב להבין את טיבו האלוהי ומשימתו כאדם. השלב השני הסתיים בהתנסויות ובהתגלויות שאירעו בהקשר לטבילה שלו. השלב השלישי של הקריירה של 'המאסטר' על-פני האדמה נמשך מן הטבילה ולאורך שנותיו כמורה וכמרפא ועד לרגע רב החשיבות של הודאתו של פטרוס בקיסריה-פיליפי. השלב השלישי בחייו כלל את התקופה בה השליחים וחסידיו הקרובים ידעו אותו 'כבן האדם' והחשיבו אותו כמשיח. השלב הרביעי והאחרון בקריירה שלו על-פני האדמה החל כאן, בקיסריה-פיליפי, ונמשך עד לצליבה. שלב זה של המשימה התאפיין בכך שהודה אלוהיותו וכלל את פעולתו בשנת חייו האחרונה. במשך התקופה הרביעית, אף כי מרבית חסידיו עדיין החשיבו אותו כמשיח, הוא נודע בקרב השליחים 'כבן האל'. הודאתו של פטרוס סימנה את תחילתה של תקופה חדשה זו, תקופה של התממשות מלאה יותר של אמת שליחותו העליונה כבן של מתת באורנטיה ועבור יקום שלם, וההכרה שהכירו שגריריו בעובדה זו, אף כי במעומעם.

כך הדגים ישוע בחייו את מה שלימד בדתו שלו: צמיחתו של הטבע הרוחני הודות להתקדמות בחיים. הוא לא שם דגש, כפי שעשו ממשיכיו, על המאבק הבלתי-נגמר בין הנשמה לגוף, אלא דווקא לימד כי הרוח תנצח בקלות את שניהם, ותיישב ביעילות הרבה מן המחלוקות האינטלקטואליות והאינסטינקטיביות הללו.

מכאן ואילך, נלוותה משמעות חדשה לכל מה שלימד ישוע. לפני קיסריה-פיליפי, הוא הציג את בשורת המלכות בתפקיד המורה הראשי. לאחר קיסריה-פיליפי, הוא לא הופיע רק בדמות מורה אלא כנציג האלוהי של 'האב' הנצחי, זה אשר עומד במרכז מלכות רוח זו ובכל כולה, ונדרש ממנו לעשות כל אלה כבן אנוש, 'כבן האדם'.

ישוע אכן התאמץ להוביל כמורה את חסידיו לתוך מלכות הרוח, ואז כמורה-מרפא, אך הם לא הסכימו לכך. היטב ידע שמשימתו הארצית לעולם

message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

157:6.5 (1749.4) A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

157:6.6 (1749.5) Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not

לא תוכל למלא את הציפיות המשיחיות של העם היהודי; נביאי העבר תיארו משיח שהוא לעולם לא יכול להיות. הוא ביקש לכונן את מלכות 'האב' 'בן האדם', אך חסידיו לא ששו להצטרף אליו להרפתקה. וכאשר ראה זאת ישוע, בחר ללכת לקראת מאמיניו, והחל התכונן ליטול על עצמו בפומבי את תפקיד 'בן האל' של מתת.

משום כך שמעו השליחים הרבה דברים חדשים כששוחח עמם ישוע היום בגן. כמה מן ההכרזות הללו נשמעו מוזרות אפילו באוזניהם. בין יתר הדברים המפתיעים ששמעו היו אלה:

"מהיום ואילך, מי שירצה לחבור אלינו ידרש ליטול על עצמו את האחריות לשמש כבן וללכת אחר. וכאשר לא אהיה יותר עמכם, אל תחשבו שהעולם יתייחס אליכם טוב מאשר התייחס 'למאסטר' שלכם. אם תאהבוני, היו מוכנים להוכיח זאת בנכונותכם להקריב את הקורבן העליון."

"הקשיבו וזכרו: לא באתי לקרוא לצדיקים, אלא לחוטאים. 'בן האדם' לא בא כדי שיסעדוהו, אלא כדי לסעוד ולהעניק את חייו כמתנה לכל. אני מכריז באוזניכם כי באתי לבקש ולהושיע את האובד."

"את האלוהים לא ראה איש מעולם זולת הבן היחיד אשר בן־היק האב הוא הודיע. וכשיינשא הבן, ימשוך את כולם אליו, וכל המאמין באמת זו, של טיבו המשולב של הבן, יזכה לחיי עולם."

"אף כי לא נוכל להכריז עדיין בפומבי כי 'בן האדם' הינו 'בן האל', לכם זה נתגלה; ובשל כך אדבר אליכם בכנות ביחס למסתורין הזה. אף כי עומד אני מולכם בגוף פיזי, מאת 'האב' יצאתי. בטרם הייתם אברהם אני הייתי. מתיק 'האב' יצאתי ואבוא לעולם, ואני מכריז באוזניכם כי בקרוב אשוב מן העולם לעסוק בעסקי 'אבי'."

"האם תוכל אמונתכם להבין את האמת שמאחורי ההצהרות הללו, לאור העובדה ש'בן האדם' לא יעמוד בציפיות של אבותיכם, במה שהם ציפו מן המשיח? מלכותי איננה מפה. האם תוכלו להאמין לאמת אודותי לאור העובדה שאף כי לשועלים יש חורים ולעוף השמים קנים, לי אין מקום להניח את ראשי?"

"אף-על-פי-כן, אומר לכם כי אני 'אָבִי' אָחַד אָנְחֵנוּ. הִרְאָה אֶתִּי רֹאֵה אֶת 'הָאָבִי'. 'אָבִי' פּוֹעֵל עִמִּי בְּכָל אֱלֹהִים, וְלֵעוֹלָם לֹא יַעֲזֹבֵנִי לְבַדִּי בְּמִשְׁמִיתִי, מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁאֲנִי לֵעוֹלָם לֹא אַעֲזֹבְכֶם כִּשְׁתַּצְאוּ

possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

157:67 (1750:1) Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:68 (1750:2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

157:69 (1750:3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

157:610 (1750:4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

157:611 (1750:5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father."

157:612 (1750:6) "And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?"

157:613 (1750:7) "Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you

בקרב לקצוות עולם וטיפו לבשורה זו.

“וכעת, הבאתי אתכם עמי לזמן מה על-מנת שתבינו את ההוד ותתפשו את ההדר של החיים אליהם קראתי לכם: הרפתקת האמונה של כיון מלכות ‘אבי’ בלבבות בני האדם, בנייתתה של אחווה של קשר חי בין כל נשמות המאמינים בזו הבשורה.”

השליחים הקשיבו לכל ההכרזות הנועזות הללו בשתיקה; הם היו המומים. והם התפזרו בכדי לקיים דיון בקבוצות קטנות ולהרהר בדברי ‘המאסטר’. הם הודו בכך שהוא ‘בן האל’, אך לא יכלו לתפוש את מלוא המשמעות של מה שנקראו לו.

7. הפגישה עם אנדראס

אותו הערב, אנדראס נטל על עצמו את האחריות לקיים פגישה אישית ועמוקה על כל אחד מאחיו, והוא קיים שיחות מועילות ומרוממות על כל אחד מעמיתיו למעט יהודה איש-קריות. אנדראס אף פעם לא נהנה מקשר אישי אינטימי עם יהודה, בדומה לקשר שהיה לו עם שאר השליחים, ולכן לא חשב שהיה מקום דאגה בשל העובדה שיהודה מעולם לא התחבר לראש השליחים ולא סמך עליו. אך כעת היה אנדראס מודאג מאוד מגישתו של יהודה עד כדי כך שמאחר באותו לילה, לאחר שכל השליחים נרדמו, הוא בא לישוע והציג ‘למאסטר’ את הסיבה לדאגתו. אמר ישוע: “אין זה מקרה, אנדראס, שבאת אלי עם הנושא הזה, אך אין לנו יותר דבר לעשות; עלינו להמשיך ולסמוך באופן מלא עלה שליח הזה. ואל תשכיר דבר מן השיחה הזו לאחריך.”

זהו כל מה שהצליח אנדראס לחלץ מישוע. תמיד שררה אווירה מוזרה בין תושב חבל יהודה לבין אחיו הגליליים. יהודה הוכה בתדהמה עם מותו של יוחנן המטביל, נפגע מספר פעמים עד מאוד מגערותיו של ‘המאסטר’, התאכזב כאשר ישוע סרב להיות מוכתר למלך, הושפל כאשר הוא נס מן הפרושים, הצטער כאשר הוא סרב להיענות לאתגר של הפרושים ולתת להם סימן, נבוכ מסירובו של ‘המאסטר’ להיעזר בהפגנות כוח, וכעת, רק לאחרונה, נכנס לדיכאון והתייאש מכך שהקופה התרוקנה. יהודה גם התגעגע לנוכחות ההמונים.

במידה כזו או אחרת, הושפע כל אחד מן השליחים האחרים מאותם אתגרים וקשיים, אך הם אהבו את ישוע. לכל הפחות, הם כנראה אהבו את ‘המאסטר’ יותר ממה שאהב אותו יהודה, משום שהלכו עמו עד הסוף המר.

presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

^{157:6.14 (1750.8)} “And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father’s kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel.”

^{157:6.15 (1750.9)} The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master’s words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREW’S CONFERENCE

^{157:7.1 (1751.10)} That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas’s attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: “It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me.”

^{157:7.2 (1751.1)} And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master’s rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

^{157:7.3 (1751.2)} Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

ומכיוון שהגיע מאזור יהודה, יהודה נעלב אישית מן האזהרה שהזהיר אותם ישוע לאחרונה, "היזהרו משאור הפרושים"; הוא נטה להתייחס להכרזה הזו כאל אזכור סמוי שלו עצמו. אך הטעות הגדולה של יהודה הייתה זו: כאשר פעם אחר פעם שלח ישוע את שליחיו להתפלל, במקום להתייחד בכנות עם כוחות הרוח של היקום, יהודה ביכר לשקוע במחשבות אנושיות של פחד, המשיך לתת מקום לפקפוקים סמויים בנוגע למשימתו של ישוע ונכנע לנטייתו המצערת לשמור טינה ולבקש נקמה.

וכעת ביקש ישוע לקחת את שליחיו עמו להר החרמון, שם החליט שיתחיל השלב הרביעי של משימתו הארצית 'כבן האל'. כמה מהם נכחו בטבילה בירדן והיו עדים לתחילת הקריירה שלו 'כבן האדם', והוא ביקש שכמה מהם גם יחזו בסמכותו להתחיל בתפקיד החדש 'כבן האל'. וכך, בבוקר יום ששי, ה-12 באוגוסט, אמר ישוע לשניים עשר: "הכינו צידה והכינו את עצמכם לצאת להר ההוא, לשם קוראות לי הרוחות ללכת ולקבל על עצמי את שארית משימתי על-פני האדמה. אקח עמי את אחי כדי שאף הם יתחזקו לקראת הזמנים הקשים שצפויים לי בהתנסות זו."

^{157:7.4 (1751.3)} Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to "beware the leaven of the Pharisees"; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

^{157:7.5 (1751.4)} And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: "Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience."

מסמך 158. הר ההשתנות

159 ⇨

הספר של אורנטיה

157 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 158
הר ההשתנות

סעיפים

מבוא

1. ההשתנות
2. בירידה מן ההר
3. משמעותה של ההשתנות
4. הנער האפילפטי
5. ישוע מרפא את הנער
6. בגינה של סלזוס
7. מחאתו של פטרוס
8. בביתו של פטרוס

PAPER 158
THE MOUNT OF
TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

מבוא

ישוע ועמיתיו הגיעו למרגלות הר החרמון לקראת שקיעה של יום ששי, ה-12 באוגוסט, שנת 29 לספירה, ממש בסמוך למקום בו המתין בעבר הנער תיגלת כאשר 'המאסטר' העפיל לבדו להר על-מנת ליישב אחת ולתמיד את עתידה הרוחני של אורנטיה ולסיים טכנית המרידה של לוציפר. וכאן שהו יומיים והתכוננו רוחנית למאורעות שהתרחשו אך מעט אחר כך.

בקווים כלליים, ישוע ידע מבעוד מועד מה עתיד להתרחש על ההר, והוא השתוקק שכל שליחיו יוכלו לחלוק עמו את החוויה. השהות למרגלות ההר נועדה על-מנת להכשיר אותם להתגלות זו שלו עצמו. אך הם לא יכלו להגיע לרמות הרוחניות אשר נדרשו כדי להיחשף למלאך חווית הביקור של ההוויות השמימיות אשר עוד מעט קט יופיעו על-פני האדמה. ומכיוון שלא יכול היה לקחת עמו את כול עמיתיו, הוא החליט לקחת עמו את אותם השלושה שנהגו להצטרף אליו למפגשים מיוחדים מעין אלה. וכך, רק פטרוס, יעקב ויוחנן חלקו עם 'המאסטר' חלק מהתנסותו הייחודית הזו.

INTRODUCTION

^{158:01 (1752:1)} IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

^{158:02 (1752:2)} In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and John shared

even a part of this unique experience with the Master.

1. ההשתנות

מוקדם בבוקר יום שני, ה-15 באוגוסט, החלו ישוע ושלושת השליחים להעפיל על הר החרמון, ששה ימים לאחר הודאתו הזכורה לטוב של פטרוס בשעת הצהריים, תחת עצי התות.

ישוע נקרא להעפיל לבדו על ההר על-מנת לטפל בכמה עניינים חשובים שנגעו להתקדמותה של משימת המתת שלו בגוף, כפי שזו התייחסה ליקום שהוא עצמו ברא. היה זה משמעותי שהתזמון של מאורע יוצא דופן גרם לו להתרחש כאשר ישוע והשליחים היו בארצות הגויים, ושהוא אכן התרחש על הר של גויים.

מעט לפני צהרי היום הגיעו ליעדם, בערך במחצית הדרך לפסגה, ובעודם סועדים את ארוחת הצהרים, סיפר ישוע לשלושת השליחים חלק מן ההתנסות שלו בגבעות שממזרח לירדן מעט לאחר הטבילה כמו גם מעט יותר אודות התנסותו על הר החרמון בפעם האחרונה בה ביקר במקום מבודד זה.

בילדותו נהג ישוע להעפיל על הגבעה הסמוכה לביתו ולחלום על הקרבות שלחמו צבאות האימפריות בעמק יזרעאל; כעת העפיל להר החרמון על-מנת לקבל את ההכשרה שתכין אותו לירידה למישור הירדן ולסיים שם את מלאכתו בסצנות האחרונות של דרמת משימת המתת שלו באורנטיה. 'המאסטר' יכול היה לוותר על המאבק באותו היום ולחזור לשלוט על מרחבי היקום, אך לא זאת בלבד שבחר לעמוד בדרישות הסדר שלו, סדר הבנים האלוהיים, אלא גם בחר לעמוד באופן מלא בחלק האחרון של רצון 'אביו' מפרדיס. ביום זה של חודש אוגוסט, ראו אותו שלושת שליחיו מסרב לקבל לידיו את מלוא הסמכות ביקום. הם התבוננו בתדהמה בשליחים השמימיים שעזבו והותירו אותו לבדו לסיים את חייו הארציים 'כבן האדם' 'זכבן האל'.

אמונתם של השליחים הגיעה לשיאה בהאכלתם של החמשת אלפים, ואז ירדה במהירות כמעט עד לאפס. כעת, משהצהיר 'המאסטר' על אלוהיותו, התרוממה אמונתם הרפויה של השניים עשר במשך מספר השבועות הבאים והגיעה לשיא השיאים, אשר לאחריו המשיכה לרדת בהתמדה. הפעם השלישית בה שבה אמונתם לחיים התרחשה רק לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

בערך בשעה שלוש אחר הצהריים של יום יפה זה עזב ישוע את שלושת השליחים ואמר:

1. THE TRANSFIGURATION

^{153:1.1 (1752:3)} Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

^{153:1.2 (1752:4)} Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

^{153:1.3 (1752:5)} They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

^{153:1.4 (1752:6)} When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

^{153:1.5 (1753:1)} The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

^{153:1.6 (1753:2)} It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the

"אלך לי להתבודד לזמן מה ולהתייחד עם 'האב' ועם שליחיו; אבקשכם להישאר כאן, ובזמן שתמתינו לשובי, התפללו שייעשה רצון 'האב' בקשר להמשך משימת המתת של 'בן האדם'." לאחר הדברים הללו, נפרד מהם ישוע לפגישה ארוכה עם גבריאל ועם 'האב מלכי-צדק'; ממנה שב לא עד השעה שש. כאשר ראה ישוע את החרדה שאחזה בהם בשל היעדרותו הממושכת, אמר: "למה אתם פוחדים? היטב תדעו שעלי לעסוק בעסקי 'אבי'; למה אתם מטיפים ספק כשאני עמכם? כעת אכריז כי 'בן האדם' בחר להמשיך את חייו כאחד מכם, בקרבכם. התעודו; לא אעזוב אתכם עד תום מלאכתי."

בזמן שסעדו את ארוחת הערב, שאל פטרוס את 'המאסטר', "עד מתי נישאר על ההר, הרחק מאחינו?" ענה לו ישוע: "עד שתחזו בהדרגה 'בן האדם' ותדעו שכל מה שהכרזתי עליו אמת ויציב הוא." הם ישבו סביב לאור המדורה והמשיכו ושוחחו על אודות מרידתו של לוציפר עד רדת החשיכה, עת כבדו עפעפיהם של השליחים, שהרי יצאו למסעם מוקדם מאוד באותו הבוקר.

חצי שעה לאחר ששלושתם ישנו שנת ישרים, הם התעוררו לפתע בשל קול קרקוש סמוך, וכשהתבוננו סביבם, נדהמו לראות את ישוע משוחח באינטימיות עם שתי הוויות שמימיות, לבושות באור העולם השמימיות. פניו וגופו של ישוע האירו באור שמימי. השלושה הללו שוחחו בשפה מוזרה, אך מחלק מן הדברים שנאמרו שיער פטרוס בשוגג כי ההוויות שליד ישוע היו משה ואליהו; לאמתו של דבר היו אלה גבריאל ו'האב מלכי-צדק'. לבקשת ישוע, ארגנו הבקרים הפיזיים את הדברים כך שהשליחים יוכלו לחזות במראה זה.

שלושת השליחים נבהלו כל כך וחזרו לעשתונותיהם לאט, ואילו פטרוס, הראשון להתאושש, אמר בעת שהתבונן במחשה המרהיב מתפוגג אל מול עיניו ובישוע העומד שם לבדו: "ישוע, 'מאסטר', שמחים אנו למראה תהילה זו. לא נרצה לשוב לעולם הרגיל. אם תיאות, הבה נישאר כאן, נקים שלושה אוהלים, אחד לך, אחד למשה ואחר לאליהו." פטרוס אמר את הדברים הללו מתוך בלבול ופשוט משום שלא עלה על דעתו דבר מה אחר להגיד.

בעוד פטרוס מדבר, התקרב אליהם ענן מוכסף ועטף את ארבעתם. השליחים התיירו עד מאוד, ובזמן שנפלו על פניהם בסגידה, שמעו בת קול, אותה אחת אשר דיברה כשישוע הוטבל, שאמרה: "זה בני ידידי; אליו תשמעו."

three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

153:1.7 (1753:3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

153:1.8 (1753:4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

153:1.9 (1753:5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: "Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah." And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

153:1.10 (1753:6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: "This is my beloved

כאשר נמוג הענן ושוב היה ישוע לבדו עם השלושה, הוא הושיט ידו אליהם מטה, נגע בהם ואמר: "קומו, אל תפחדו; עוד תראו דברים גדולים מאלה." אך השליחים אכן התייראו; מעט לפני חצות הליל, כשהתכוננו לרדת מן ההר, השלושה נותרו בדממה, שקועים במחשבות.

Son; give heed to him." And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: "Arise and be not afraid; you shall see greater things than this." But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. בירידה מן ההר

מילה לא נאמרה עד שסיימו את מחצית הדרך מטה. אז החל ישוע את השיחה באומרו: "וודאו שלא תספרו לאיש אודות מה שראיתם ושמתם על ההר, גם לא לאחים, עד שיקום 'בן האדם' לתחייה מן המתים." שלושת השליחים הוכו בתדהמה למשמע דבריו של ישוע, "עד אשר יקום 'בן האדם' לתחייה מן המתים." רק לאחרונה אישרו שהוא הגואל, 'בן האל', ורק עתה ראו אותו משתנה לתפארה ממש אל מול עיניהם, וכעת הוא מתחיל לדבר על "תחייה מן המתים!"

פטרס נחרד מן המחשבה על מותו של 'המאסטר' – הייתה זו מחשבה מטרידה מדי – ובשל הפחד שיעקב או יוחנן ישאלו משהו בהמשך לדברי ישוע, ולכן ביקש להסיח את הדעת בשיחה על משהו אחר, אך לא ידע על מה ולכן ביטא את המחשבה הראשונה שעלתה בדעתו ואמר: "'מאסטר', מדוע אומרים הסופרים שאליו חייב להופיע לפני בוא המשיח?" ישוע ידע היטב שפטרס ביקש להימנע מלהתייחס למותו ולתחייתו מן המתים וענה: "אכן, אליו מגיע לפני כן ומכשיר את הקרקע להופעתו של 'בן האדם', אשר ידרש לסבול סבל רב עד שלבסוף ידחו אותו. אך אומר אני לכם שאליו כבר בא, ואף אותו לא קיבלו ועוללו לו מה שעוללו." ואז הבינו שלושת השליחים שהוא התייחס ליוחנן המטביל כאל אליו. ישוע ידע שאם יתעקשו להתייחס אליו כאל המשיח, כי אז על יוחנן למלא את תפקיד אליו בנבואה.

ישוע גזר עליהם שתיקה ביחס למה שראו וטעמו, טעימת-קדם של התהילה שלאחר תחייתו מן המתים, משום שלא רצה לטפח תקוות שווא ביחס לכך שעתה, משהתקבל כמשיח, הוא ימלא במידה כזו או אחרת את ציפיותיהם השגויות ביחס לגואל שמחולל נסים ונפלאות. ואף כי פטרס, יעקב ויוחנן חשבו רבות על כל אלה, הם לא סיפרו דבר לאיש עד לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

אמר להם ישוע עת המשיכו לרדת מן ההר: "לא הסכמתם לקבל אותי 'בן האדם'; ובשל כך הסכמתי שתקבלו אותי באופן עליו התעקשתם, אך אל נא תשגו, כי רצונו של 'האב' הוא אשר יעלה על הכול. אם תבחרו להמשיך כך וללכת אחר נטיית לבכם, ראוי שתתכוננו לסבול אכזבות

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

^{15821 (1754.1)} For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: "Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead." The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, "until the Son of Man has risen from the dead." They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about "rising from the dead"!

^{15822 (1754.2)} Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: "Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

^{15823 (1754.3)} Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

^{15824 (1754.4)} As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: "You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the

רבות ולעמוד במבחנים רבים, אך ההכשרה שהענקתי לכם תספיק בכדי לסייע לכם לצלוח את כל העצב שתביא עליכם בחירתכם.”

לא משום שהיו מוכשרים בכל מובן שהוא יותר מן השליחים האחרים לחזות במה שקרה, או מפני שהיו מוכנים רוחנית יותר ליהנות מזכות יתר בדירה זו העלה ישוע עמו להר ההשתנות את פטרוס, יעקב ויוחנן. ממש לא. הוא ידע היטב שאיש מבין השניים עשר לא היה מוכן רוחנית לחוויה זו; ומשום כך נטל עמו רק את שלושת השליחים אשר מונו ללוות אותו כל אימת שביקש ליהנות מזמן התייחדות בבדידות.

3. משמעותה של ההשתנות

מה שחזו עיניהם של פטרוס, יוחנן ויעקב על הר ההשתנות היה הצצה חטופה למפגן שמימי שאירע באותו יום רב מאורעות על הר החרמון. ההשתנות ציינה את:

1. העובדה 'שהבן-אם הנצחי של פרדיס' קיבל במלואה את משימת המתת של מיכאל באורנטיה בגוף. ככל שזה נגע לדרישותיו של 'הבן הנצחי', ישוע קיבל אז אישור על כך שאלה קיומו. גבריאלי היה זה שהביא לישוע אישור זה.

2. עדות על שביעות רצונה של 'הרוח האינסופית' בדבר שלמותה של משימת המתת באורנטיה בדמות בשר ודם. נציגתה ביקום של 'הרוח האינסופית', שותפתו הקרובה של מיכאל בסאלווינגטון ושותפתו הצמודה לעבודה דיברה זו הפעם מפי 'האב מלכי-צדק'.

ישוע קיבל בברכה עדות זו בנוגע להצלחתו של משימתו הארצית כפי שזו נמסה מפי שליחיהם של 'הבן הנצחי' 'הרוח האינסופית', אך הוא שם לב 'שאביו' לא ציין שמשימת המתת באורנטיה הושלמה; נוכחותו הבלתי-נראית של 'האב' העידה, מפי מכוון המחשבה שהפך-לאישי של ישוע אשר אמר, "זה בני ידידי; לו תשמעו." ועדות זו נמסרה במילים כך ששלושת השליחים יוכלו לשמוע.

לאחר ביקור שמימי זה, ביקש ישוע למצוא מהו רצון 'אביו' והחליט להמשיך ולדבוק במשימת המתת שלו כבן אנוש עד סופה הטבעי. זו הייתה חשיבותה של ההשתנות עבורה ישוע. עבור שלושת השליחים, סימן אירוע זה את כניסתו של 'המאסטר' לשלב הסופי של הקריירה שלו על-פני האדמה 'כבן האל' 'וכבן האדם'.

לאחר הביקור הרשמי של גבריאלי ושל 'האב

inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing.”

^{158:25 (1754:9)} Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

^{158:31 (1755:1)} That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

^{158:32 (1755:2)} 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

^{158:33 (1755:3)} 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

^{158:34 (1755:4)} Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

^{158:35 (1755:5)} After this celestial visitation Jesus sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

^{158:36 (1755:6)} After the formal visitation of Gabriel and

מלכי-צדק, שוחח עם אלה, שהיו בניו-שלוחיו, ישוע באופן לא רשמי בקשר לענייני היקום.

the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. הנער האפילפטי

ישוע ובני לווייתו התקרבו למחנה השליחים בבוקר יום שלישי זה, מעט לפני מועד ארוחת הבוקר. וכשהתקרבו הבחינו בקהל גדול שסבב את השליחים, ומיד לאחר מכן שמעו את קולות הוויכוח והעימות שעלו מקבוצה זו, שמנתה כחמישים איש וכללה את תשעת השליחים ומספר דומה של סופרים מירושלים ותלמידים מאמינים אשר עקבו אחר ישוע ועמיתיו מאז יצאו ממגדן.

ואף כי הקהל התווכח על מספר רב של נושאים, העימות העיקרי נסב סביב אזרח טברייני אשר הגיע יום קודם לכן וחיפש את ישוע. לגבר זה, יעקב הצפתי שמו, היה ילד יחיד כבן ארבע עשרה אשר לקה במקרה חמור של אפילפסיה. בנוסף למחלה העצבית, דבק בנער אחד מן האמצעונים הנוודים, המרושעים והמתמרדים אשר היו נוכחים אז על-פני האדמה ולא נמצאו תחת שליטה, ומשום כך הנער היה גם אליפטי וגם אחוז-דיבוק בידי שד.

האב המודאג, אשר שימש כפקיד זוטר בממשלו של הורדוס אנטיפס, הסתובב באזור הגבול המערבי של מחוז שלטונו של פיליפוס וחיפש את ישוע על-מנת לבקשו לרפא את בנו החולה. הוא לא הצליח למצוא את קבוצת השליחים אלא בצהרי אותו היום, כאשר ישוע שהה עדיין עם שלושת השליחים על ההר.

תשעת השליחים הופתעו מאוד וחששו מאוד כאשר פתאום ניגש אליהם אדם זה, אליו נלוו כמעט ארבעים נוספים שאף הם חיפשו אחר ישוע. בזמן שהגיעה אליהם הקבוצה עסקו תשעת השליחים, או מרביתם, בתחביב אליו התפתו משכבר – הם דנו בסוגיה מי מהם יהיה הבכיר במלכות הקרבה; הם דנו בתפקידים השונים אשר יוקצו לשליחים השונים. הם פשוט לא הצליחו להשתחרר מרעיון השליחות החומרית של המשיח, שהתחבב עליהם משכבר. וכעת, משישוע עצמו קיבל את הודאתם ואישר שהוא אכן הגואל – או לפחות הודה בעובדת היותו אלוהי – היה זה אך טבעי שבזמן שנפרדו מן 'המאסטר' הם ישובו להתפתות ולדון בתקוות ובשאיפות שהחשיבו בלבם. וזה בדיוק הדיון בו עסקו כאשר ניגשו אליהם יעקב הצפתי והאנשים שנלוו אליו וחיפשו את ישוע.

4. THE EPILEPTIC BOY

^{153:41 (1755:7)} It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

^{153:42 (1755:8)} Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

^{153:43 (1755:9)} For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

^{153:44 (1756:1)} The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

אנדראס ניגש לברך את האב ואת בנו לשלום ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמר לו יעקב: "איש הטוב, אני מחפש את 'המאסטר' שלך. אני מבקש מזור לבני החולה. אבקש את ישוע לגרש את השד שדבק בילדי." ואז המשיך האב ותיאר באזני השליחים את מחלתו של בנו ואת העובדה שפעמים רבות כמעט ואיבד את חייו בשל ההתקפים החולניים.

בזמן שהשליחים הקשיבו, התקרב שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות לאב ואמרו: "אנחנו יכולים לרפאו; אין צורך שתמתין עד לשובו של 'המאסטר'. אנו שגריריה של המלכות; ולא עוד נשמור על כך בסוד. ישוע הוא הגואל, ומפתחות המלכות נמסרו לידינו." באותה העת היו אנדראס ותומאס בהתייעצות בצד. נתנאל והשאר התבוננו בהם בתדהמה; הם השתאו למראה התעוזה ואף היומרה של שמעון ויהודה. אמר אז האב: "אם ניתנה לכם היכולת לעשות כן, אתפלל שתאמרו את המילים שישחררו את בני משעבוד זה." צעד אז שמעון קדימה, שם את ידו על ראשו של הנער, התבונן ישירות לתוך עיניו וציווה: "צאי ממנו, רוח טמאה; בשם ישוע, צייתי לך." אך הנער רק נתקף התקף אלים יותר, ואילו הסופרים לעגו לשליחים. גם התלמידים של המאוכזבים נאלצו לספוג את לעגם של המבקרים המרושעים.

אנדראס התאכזב מאוד מכישלון הניסיון השגוי. הוא קרא לשליחים הצידה להתייעצות ולתפילה. לאחר פרק זמן של מדיטציה, ומשום שחשו את האכזבה המרה של התבוסה וההשפלה שחוו, ביקש אנדראס לנסות שנית לגרש את השד ונחל אך אכזבה. אנדראס הודה בכנות בכישלונו וביקש מן האב להישאר איתם לילה נוסף או עד שובו של ישוע ואמר: "יכול להיות שהסוג הזה מצייט רק לפקודתו האישית של 'המאסטר'."

וכך, בעת שישוע ירד מן ההר ולצדו פטרוס, יעקב ויוחנן החיוניים והמאושרים, היו תשעת אחיהם אחוזים בבלבול ובהשפלה שמנעו מהם שינה. הם היו קבוצה מיואשת ומדוכאת. אך יעקב הצפתי לא אבה לוותר. אף שלא ידעו מתי ישוב ישוע, הוא החליט להישאר עד לשובו של 'המאסטר'.

5. ישוע מרפא את הנער

עת התקרב ישוע, חשו תשעת השליחים הקלה גדולה והתעודדו מאוד למראה השמחה וההתלהבות יוצאי הדופן שראו על פניהם של פטרוס, יעקב ויוחנן. הם רצו לקבל את פניו של

^{153:45 (1756:2)} Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, "Whom do you seek?" Said James: "My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child." And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

^{153:46 (1756:3)} As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: "We can heal him; you need not wait for the Master's return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us." By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: "If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage." Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: "Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me." But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

^{153:47 (1756:4)} Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus' return, saying: "Perhaps this sort goes not out except by the Master's personal command."

^{153:48 (1756:5)} And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. JESUS HEALS THE BOY

^{153:51 (1757:1)} As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the

ישוע ושלושת אחיהם. בעת שברכו זה את זה לשלום, התקרב ההמון וישוע שאל, "על מה התווכחתם בעת שהתקרבנו?" אך בטרם יכלו השליחים המיואשים והמושפלים להשיב לשאלתו של 'המאסטר', צעד האב המודאג קדימה, כרע ברך אל מול ישוע ואמר: "מאסטר, יש לי ילד יחיד, ושד אחז בו. לא רק שהוא צועק באימה, קצף יוצא מפיו והוא לעתים נופל כמת בזמן ההתקף אלא גם שהרוח הרעה שדבקה בו גורמת לו לעוויות ולפעמים אף משליכה אותו למים או לאש. ילדי נמק לאיטו, חורק שיניים וסובל. חייו גרועים ממוות; אמו ואני מתעצבים ורוחנו שבורה. אמש, לקראת צהרי היום, ביקשתי אותך ומצאתי את שליחך, ובזמן שהמתנו ניסו שליחך לגרש את השד ולא צלחו. וכעת, 'מאסטר', האם תיאות אתה לעשות כן, לרפא את בני?"

כסיים ישוע לשמוע את הסיפור, נגע באב הכורע וביקש ממנו לקום, תוך שהוא מתבונן בקפידה בשליחים שעמדו בסמוך. אמר אז ישוע לכל אלה שסביבו: "הוי דור חסר אמונה ופְּתִילֹת, עד-מתי אֶשָּׂא אֶתְכֶם? עד מתי אֶהְיֶה עִמָּכֶם? מתי תלמדו שעבודות האמונה לא נולדות מתוך הספק?" אז הצביע ישוע על האב הנבוך ואמר, "הבא את בנך לכאן." כאשר הביא יעקב את בנו לפני ישוע, שאל הוא, "כמה זמן הילד חולה כך?" ענה לו האב, "מאז שהוא ילד קטן." ובזמן שדיברו, נתקף הנער התקף אלים ממש לנגד עיניהם, חרק שיניו וקצף יצא מפיו. לאחר סדרת עוויות אלימות נשכב ונדמה כמת. שוב כרע האב ברך לרגלי ישוע והאיץ 'במאסטר': "אם אתה יכול לרפאו, אנא חמול עלינו וגאל אותנו ממחלה זו." למשמע מילים אלה, התבונן ישוע בפניו המודאגות של האב ואמר: "אל תטיל ספק בכוח אהבתו של 'אבי', אלא רק בכנותה ובשיעורה של אמונתך. הכול אפשרי עבור המאמין." ואז אמר יעקב הצפתי את אותן המילים שתזכרנה עוד זמן רב, מילים של אמונה מהולה בספק, ואמר, "אדוני, אני מאמין. אני מתפלל שתעזור לי בחוסר אמונותי."

למשמע מילים אלה, צעד ישוע קדימה, אחז בידו של הנער ואמר: "אני עושה כן בהתאם לרצונו של 'אבי' ומתוך כבוד לאמונה חיה. קום בני! צאי ממנו רוח מרדנית, ואל תשובי לשכון בו." נתן ישוע את יד הנער ביד אביו, ואמר: "לכו לדרככם. 'האב' העניק לכם את שביקשה נשמתכם. וכל הנוכחים, אפילו אויביו של ישוע, נדהמו למראה עיניהם."

countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, "What were you disputing about as we drew near?" But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master's question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus' feet, said: "Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?"

158:52 (1757:2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: "O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?" And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, "Bring hither your son." And when James had brought the lad before Jesus, he asked, "How long has the boy been afflicted in this way?" The father answered, "Since he was a very young child." And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes." And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, "Lord, I believe. I pray you help my unbelief."

158:53 (1757:3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: "I will do this in accordance with my Father's will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him." And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: "Go your way. The Father has granted the desire of your soul." And all who were present, even the enemies of Jesus, were

עבור שלושת השליחים אשר ממש זה עתה נהנו מאושר רוחני, התנסו וחזו במראות ההשתנות, החזרה המהירה לזירת הכישלון והאכזבה של חבריהם השליחים הייתה בבחינת התפכחות מאשליה. אך כך היה לגבי שניים עשר שגריריה של המלכות. חווית חייהם התנדנדה תמיד בין ההתרוממות להשפלה.

זה היה אכן ריפוי כפול, של מחלה פיזית ושל מחלה רוחנית. ומאותה שעה ואילך, הנער נותר בריא. כאשר עזבו יעקב ובנו הבריא, אמר ישוע: "אנו יוצאים כעת לקיסריה-פיליפי; התכוננו מיד." והם צעדו דרומה בדממה, וההמון בעקבותיהם.

6. בגינה של סלוז

הם נותרו ללון אצל סלוז. אותו הערב, לאחר שאכלו ונחו, ישבו השניים עשר בגינה, התקבצו סביב לישוע ותומאס אמר: "מאסטר, אנחנו, אלה שנותרו מאחור, עדיין לא יודעים מה אירע על ההר, אותו דבר ששימח מאד את אחינו שהיו עמך. לאור העובדה שלא ניתן לספר כעת מה אירע על ההר, אנו משתוקקים שתדבר אתנו על הכישלון שנחלנו ותנחה אותנו ביחס לעניינים הללו."

ענה ישוע לתומאס ואמר: "כל מה שאחיהם שמעו על ההר יתגלה לכם בבוא העת. וכעת, אראה לכם מדוע נכשלתם במה שניסיתם בחוסר חוכמה לעשות. בעוד 'המאסטר' שלכם ועמיתיו, אחיהם, העפילו אמש על ההר בכדי לבקש להרחיב את ידיעתם את רצון 'האב' ולבקש להתעשר בתוספת חכמה על-מנת להוציא ביעילות אל הפועל את אותו רצון אלוהי, אתם, שנותרתם כאן לעמוד על המשמר וקיבלתם הנחייה להתחבר לתודעה הרוחנית ולהתפלל עמנו על-מנת שנקבל התגלות מלאה יותר של רצון 'האב', במקום זאת לא עמדתם בפיתוי ושביתם להתעסק בנטיות העבר המרושעות שלכם, המשכתם לבקש לעצמכם את המקומות המועדפים עליכם במלכות השמים – המלכות החומרית, ברת החלוק שאתם מתעקשים להמשיך ולהגות בה. ואתם ממשיכים להיצמד למושגים השגויים הללו על-אף שאני שב ומכריז כי מלכותי היא לא מן העולם הזה.

"מיד לאחר שזיהיתם מתוך אמונה את זהותו של 'בן האדם', שב והציץ הרצון האנוכי שלכם לזכות בעדיפות בעולם, ושביתם לדון בינכם לבין עצמכם בסוגיה מי יהיה הגדול במלכות השמים, מלכות שבאופן שאתם תופשים אותה לא קיימת ולעולם לא תתקיים.

astonished at what they saw.

^{15854 (1757:4)} It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

^{15855 (1758:1)} This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: "We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once." And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

^{15861 (1758:2)} They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: "Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time."

^{15862 (1758:3)} And Jesus answered Thomas, saying: "Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

^{15863 (1758:4)} "No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does

האם לא אמרתי לכם שהגדול במלכות 'אבי' חייב להפוך להיות לקטן בעיני עצמו, ובכך להפוך למשרתם של אחיו? גדולה רוחנית מתבססת על אהבה-של-הבנה, אהבה דמוית-אלוה, ולא בתענוגות שנובעים מהפעלת כוח חומרי לרוממות-עצמית. התכלית שלכם לא הייתה טהורה בעת שניסיתם את מה שניסיתם ונכשלתם בו כישלון חרוץ. המניע שלכם לא היה אלוהי. האידאל שלכם לא היה רוחני. השאיפה שלכם לא הייתה זולתנית. הפעולה שלכם לא התבססה על אהבה, ותכלית היעד שלכם לא היה מימוש רצונו של 'האב' שבשמים.

"כמה זה ייקח לכם ללמוד שאינכם יכולים לקצר את הזמן הנדרש לתופעות הטבע אלא כאשר זהו רצונו של 'האב'? אף לא תוכלו לפעול רוחנית ללא עוצמה רוחנית. ואפילו כאשר בפוטנציאל זה ניתן, ולא תוכלו לפעול לא כך ולא כך ללא קיומו של המרכיב החיוני האנושי השלישי, עובדת קיומה של אמונה חיה אישית. האם תמיד תבקשו את המופעים החומריים כגורמי משיכה למציאויות הרוח של המלכות? האם לא תוכלו לתפוש את משמעות הרוח של משימתו ללא מפגנים חיצוניים יוצאי-דופן? מתי אוכל לסמוך עליכם שתדבקו למציאויות הרוח הגבוהות של המלכות ללא הופעתם של מפגנים חומריים חיצוניים?"

וכאשר סיים ישוע את דבריו אלה לשניים עשר, הוסיף ואמר: "וכעת לכו ונח. מחר נשוב למגדן ונערוך התייעצויות בנוגע למשימתנו לערי וכפרי הדקפוליס. ובהקשר למסקנות ממאורעות היום, אכריז באוזני כל אחד ואחד מכם את מה שאמרתי לאחיהם על ההר, ותישמרנה המילים הללו עמוק בלבכם: 'בן האדם' מתחיל כעת את החלק האחרון במשימת המתת. אנחנו עתידים להתחיל במלאכה שתוביל אל המבחן הסופי והגדול, מבחן לאמונתכם ומסירותכם מכך שאמסר לידי אלה המבקשים את מותי. וזכרו את שאומר לכם כעת: 'בן האדם' יומת, ויקום שוב לתחייה."

הם פרשו בצער לשנת הלילה. הם היו מבולבלים; הם לא הצליחו להבין את שאמר. ואף אם פחדו לשאול אותו ביחס למה שאמר, הם זכרו את כל שאמר לאחר תחייתו המתים.

7. מחאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום רביעי, יצאו ישוע והשניים עשר מקיסריה-פיליפי אל עבר פארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס. אותו לילה, השליחים בקושי עצמו עין וכולם היו מוכנים ליציאה

not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:64 (1758:9) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

158:65 (1759:1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

158:66 (1759:2) They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETER'S PROTEST

158:71 (1759:3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had

מוקדמת. אפילו התאומים העצורים לבית חלפי נדהמו לשמע דיבורים על מותו של ישוע. הם נעו דרומה ומעט לאחר נחל מרומ פגשו את דרך דמשק. ישוע ביקש להימנע מן הסופרים והאחרים שעקבו אחריהם, והוא הנחה אותם ללכת לכפר נחום בדרך דמשק, אשר חצתה את הגליל. הוא עשה כן כיוון שידע שהעוקבים אחריהם ימשיכו דרומה בדרך הירדן המזרחית משום שיחשבו שישוע והשליחים יפחדו לחצות את השטח שבשליטת הורדוס אנטיפס. ישוע ביקש לחמוק ממבקריו ומן ההומונים שעקבו אחריהם ולבלות את היום הזה לבד עם שליחיו.

הם המשיכו לנוע דרך הגליל עד זמן רב לאחר מועד ארוחת הצהריים, אז עצרו בצל להתרענן. לאחר שאכלו, דיבר אנדראס אל ישוע ואמר: "מאסטר, אחי אינם מבינים את מלוא משמעותם העמוקה של דבריך. התחלנו להאמין באופן מלא שאתה הוא 'בן האל' וכעת אנו שומעים דברים מוזרים על כך שתעזוב אותנו, על כך שתמות. איננו מבינים את מה שלימדת. האם אתה מדבר אליהם במשלים? אנו מתחננים שתדבר אלינו ישירות ובגלוי."

ישוע ענה לאנדראס ואמר: "אחי, בדיוק משום שהודאתם בכך שאני 'בן האל', אני חייב להתחיל ולגלות לכם את האמת אודות סיומה של משימתו הארצית של 'בן האדם'. אתם מתעקשים להאמין שאני המשיח, ולא מרפים מן הרעיון שעל המשיח לשבת על כס המלך בירושלים; ומשום כך אני ממשיך לומר לכם 'שבן האדם' חייב ללכת עוד מעט לירושלים ולחוות סבל רב. הסופרים, הזקנים והכוהנים הראשיים יידחו אותו ולאחר מכן יומת ויקום לתחייה מן המתים. איני מדבר אליכם במשלים; אני אומר לכם את האמת כדי שתתכוננו למאורעות הללו לכשיתרחשו עלינו לפתע." ובעוד עוד מדבר, רץ אליו שמעון פטרוס לפתע, הניח את ידו על כתפו של 'המאסטר' ואמר: "מאסטר, אני רחוק מלהתווכח אתך, אך אני מכריז שהדברים הללו לעולם לא יקרו לך."

פטרוס דיבר כך מתוך אהבתו לישוע; אך טבעו האנושי של 'המאסטר' זיהה באותן המילים, שכוונתן הייתה טובה, הצעת פיתוי מרומזת לשנות את החלטתו לסיום את משימת המתת הארצית שלו בהתאם לרצונו של 'אביו מפרדיס'. בשל העובדה שזיהה את הסכנה שביכולת של הרמיזות של חבריו האוהבים להסיט אותו מהחלטתו, הוא נפנה אל עבר פטרוס ושאר השליחים ואמר: "סור מעל פני. אתה נהנה מטעם המחלוקת, מחדוות הפיתוי. כשאתה מדבר כך, אינך בצד שלי אלא בצד של אויבינו. כך אתה הופך את אהבתך אלי למכשול שימנע ממני מלעשות את רצון 'האב'. אל תנהג כמנהג האדם. עשה כרצון האל."

been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

^{158:7.2 (1759:4)} They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

^{158:7.3 (1759:5)} In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you."

^{158:7.4 (1760:1)} Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men

but rather the will of God."

^{158:7.5 (1760.2)} After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

^{158:7.6 (1760.3)} And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

^{158:7.7 (1760.4)} Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

^{158:7.8 (1760.5)} In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

^{158:7.9 (1761.1)} In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much

לאחר שהתאוששו מן השוק הראשון של נזיפת ישוע, ולפני שהמשיכו במסעם, המשיך ואמר 'המאסטר': "איש כי יחפוץ ללכת אחרי יִכְחַשׁ בְּנַפְשׁוֹ וְיִנָּשׂא אֶת צְלוּבוֹ יוֹם וְהַלָּךְ אַחֲרַי. כִּי הַחֲפֶז לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ תֵּאבֵד נַפְשׁוֹ מִמֶּנּוּ וְהַמֵּאבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעַנִי וּלְמַעַן הַבְּשׂוּרָה הוּא יִצְלִינָה. כִּי מִה יוֹעִיל הָאָדָם שְׂיִקְנֶה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְיִאבֵּד וְהַנְּשִׁיחִית אֶת נַפְשׁוֹ? אוֹ מִה יִיתֵן אִישׁ פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ? אֵל תִּתְּבִישׁוּ בִּי וּבְדַבְרִי אֶל מוֹל חֲטָא הַדּוֹר הַצָּבוּעַ, כִּשְׁם שְׁאֵנִי לֹא אֶתְבִּישׁ לְהִכִּיר בְּכִּי כְּאִשֶּׁר אֲבוֹא בְּכָבוֹד אֶל מוֹל הָאֵב וְהַמְּלָאכִים הַקְּדוֹנִשִּׁים. וְנִאֲמַת אֲנִי אֶמַר לָכֶם יֵשׁ מִן הָעוֹמְדִים פֹּה אֲשֶׁר לֹא יִטְעֲמוּ מוֹת עַד כִּי יֵרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלוֹהִים."

וכך תיאר בפשטות ישוע לשניים עשר את הנתיב המכאיב, מלא הניגודים, בו יידרשו ללכת אם ידבקו בו. המילים הללו היו בבחינת שוק גדול עבור הדייגים הגליליים הללו, שהתעקשו להמשיך ולחלום על מלכות ארצית בה מובטחות להם משרות של כבוד! אך פנייתו האמיצה נגעה לנאמנות שבלבם, ואיש מהם לא חשב לנטוש אותו. ישוע לא התכוון לשלוח אותם לבד לתוך העימות; הוא הוביל אותם. הוא רק ביקש מהם לאזור אומץ וללכת אחריו.

לאט לאט החלו השניים עשר להבין שישוע מספר להם אודות האפשרות שימות. הם הבינו במעומעם את מה אמר לגבי מותו, אך שכחו לגמרי את הצהרתו ביחס לתחייתו מן המתים. בחלוף הימים, נזכרו פטרוס, יעקב ויוחנן בחוויותיהם מהר ההשתנות, והצליחו לגבש הבנה מלאה יותר ביחס לכמה מן העניינים הללו.

במשך כל הקשר של השניים עשר עם 'המאסטר', רק פעמים ספורות חוו השניים עשר את מבטו הכועס של 'המאסטר' ושמעו ממנו מילות תוכחה מהירות כאלה אשר שילח באותה הפעם 'המאסטר' בפטרוס ובשאר. ישוע תמיד הפגין סבלנות ביחס למגרעותיהם האנושיות, אך לא כן כאשר עמד אל מול איום על תכניתו להוציא אל הפועל את רצונו של 'אביו' ביחס לשארית הקריירה שלו על-פני האדמה. השליחים היו המומים, פשוטו כמשמעו; הם גדהמו ונתקפו אימה. הם לא הצליחו למצוא מילים לבטא את צערם. אט אט החלו להבין במה נדרש 'המאסטר' לעמוד, ובכך שייאלצו לעבור זאת עמו, אך מלוא ההבנה ביחס למאורעות שעתידיים לבוא הגיעה הרבה לאחר שקיבלו את הרמזים המקדימים הללו ביחס לטרגדיה העתידית.

בדממה יצאו ישוע והשניים עשר לדרכם אל עבר פארק מגדן, דרך כפר נחום. בחלוף שעות אחר הצהריים, אף כי לא שוחחו עם ישוע, בזמן שאנדראס שוחח עם 'המאסטר', הם שוחחו

רבות בינם לבין עצמם.

among themselves while Andrew talked with the Master.

8. בביתו של פטרוס

עם שקיעה נכנסו לכפר נחום וצעדו בשבילים צדיים הישר לביתו של שמעון פטרוס, שם סעדו את ארוחת הערב. בעת שדוד זבדיה התכונן להשיט אותם אל מעבר לאגם, הם חיו בביתו של שמעון, וישוע התבונן בפטרוס ובשליחים ושאל: "היום אחר הצהריים, על מה דיברתם בינכם לבין עצמכם בריצנות שכזו בזמן שהלכתם?" השליחים שתקו משום שרבים מהם המשיכו את הדיון שהחלו בהר החרמון, ביחס לתפקידים שיקבלו במלכות הקרבה; מי יהיה הבכיר וכן הלאה. היטב ידע ישוע את שהעסיק אותם באותו היום, ולכן הצביע על אחד מילדיו הקטנטנים של פטרוס, הושיב אותו במחיצתם ואמר: "אמן, אמן אומר לכם, לא תתקדמו הרבה במלכות השמים אלא אם תשתנו ותהפכו להיות יותר כמו הילד הזה. כל המשפיל עצמו, כל אשר יהפוך כמו הילד הזה, יהיה לגדול מכולם במלכות השמים. המקבל את הילד הזה לשמי אותי הוא מקבל והמקבל אותי הוא מקבל את אשר שלחני. הגדול במלכות הוא אשר יבקש לשתף את אחיו באמתות טובות אלה. נוח לו שיתלה פלח רכב בצוארו ויושלך אל הים מאשר יקשיל את אחד מהקטנים האלה. וכל אשר תייצרו בידיכם או תראו בעיניכם, אם אלה מונעים מכם להתקדם במלכות השמים מוטב לכם להקריבם, שכן טוב להיכנס למלכות ללא הדברים האהובים עליכם בחיים מלהמשיך ולדבוק באלה ולמצוא את עצמכם מחוצה לה. ויותר מכל, מוטב לכם שלא לפגוע מאחד מן הקטנים הללו, שכן מלאכיהם עונים לצבאות השמים."

וכאשר סיים ישוע את דבריו, הם עלו לסירה והפליגו אל מעבר לאגם, למגדן.

8. AT PETER'S HOUSE

^{15881 (1761.2)} Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts."

^{15882 (1761.3)} When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

מסמך 159. המסע בערי הדקפוליס

160 ⇨

הספר של אורנטיה

158 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 159

המסע בערי הדקפוליס

סעיפים

מבוא

1. הדרשה על הסליחה
2. המטיף המוזר
3. ההנחיה למורים ולמאמינים
4. השיחה עם נתנאל
5. טיבה החיובי של דת ישוע
6. החזרה למגדן

PAPER 159

THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

מבוא

כשהגיעו ישוע והשניים עשר לפארק מגדן, המתינה להם קבוצה בת כמאה אוונגליסטים ותלמידים, לרבות סגל הנשים, אשר הייתה מוכנה ליציאה מידית למסע הלימוד וההטפה בערי הדקפוליס.

בבוקר יום חמישי זה, ה-18 באוגוסט, קיבץ 'המאסטר' את תלמידיו והנחה שכל אחד מן השליחים יצרף אליו את אחד מן האונגליסטים, ושיחד עם שאר האונגליסטים, תצאנה שתיים עשרה קבוצות לעבודה בערי וכפרי הדקפוליס. הוא הנחה את סגל הנשים ואת שאר התלמידים להישאר עמו. ישוע הקציב למסע הזה ארבעה שבועות, והנחה את חסידיו לשוב למגדן לא יאחר מיום שישי, ה-16 בספטמבר. הוא הבטיח לבקר אותם תכופות במהלך התקופה. במהלך חודש זה פעלו שתיים עשרה הקבוצות בג'רס, גמלא, סוסיתא, צפון, גדרה, אבילה, עדרי, פילדלפיה, חשבון, דיום, בית שאן וערים רבות נוספות. במהלך המסע הזה לא אירעו נסים כלשהם או מעשי ריפוי או מאורעות יוצאי דופן אחרים כלשהם.

INTRODUCTION

^{159:01 (1762:1)} WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

^{159:02 (1762:2)} On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. הדרשה על הסליחה

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

בתגובה לשאלת אחד התלמידים, לימד ישוע ערב אחד בסוסיטא את הדרשה על הסליחה. 'המאסטר' אמר:

"אדם טוב, אֲנִי לֹא מֵאָה כְּבָשִׁים וְאֶבֶד לֹא אֶחָד מֵהֶם, הָאֵם לֹא יִטּוֹשׁ אֶת הַתְּשָׁעִים וְתִשְׁעָה וְהַלֵּךְ אַחֲרֵי הָאֶבֶד עַד כִּי יִמָּצֵאוּ? וְהִנֵּה כְּמִצְאוֹ אוֹתוֹ יִשְׂמְנוּ עַל כְּתִפּוֹ בְּשִׂמְחָה וְבָא אֶל בֵּיתוֹ וְקָרָא לְאֶהְרָיו וְלִשְׁכָּנָיו יֵחַד לֵאמֹר, 'שְׂמְחוּ אִתִּי כִּי מִצָּאתִי אֶת שִׁי הָאֶבֶד'. אִמְרָ אֲנִי לָכֵן כֵּן שִׂמְחָה תִּהְיֶה בְּשָׂמִים עַל חוֹטָא אֶחָד אֲשֶׁר שָׁב יוֹתֵר מֵעַל תְּשָׁעִים וְתִשְׁעָה צַדִּיקִים אֲשֶׁר לֹא יִצְטָרְכוּ לַתְּשׁוּבָה. אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אֵין זֶה רָצוֹן 'אֲבִי' שִׁבְשָׁמִים שֶׁאֵפִילוֹ אֶחָד מִן הַקֹּטְנִים הֵלְלוּ יֵאבֹד, קֵל וְחוֹמֶר יִכְחֹד. יֵשׁ וּבִדַּת שְׁלָכֶם כִּי הָאֵל יִקְבֹּל אֶת הַחוֹטָא שֶׁמִּתְחַרֵּט; עַל-פִּי בִשּׁוֹרֵת הַמַּלְכוּת יוֹצֵא 'הָאֲבִי' לַחֲפֹשׁ אוֹתָם הִרְבֵּה לִפְנֵי שֶׁהֵם חֲשָׁבוּ לַהֲתַחַרֵּט.

"הָאֲבִי' שִׁבְשָׁמִים אוֹהֵב אֶת יִלְדָיו, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ רָאוּ לָכֵן לְלַמּוֹד לְאוֹהֵב זֶה אֶת זֶה; 'הָאֲבִי' שִׁבְשָׁמִים מוֹחֵל לָכֵם עַל חַטֵּאִים; וְלֹכֵן רָאוּ לָכֵם לְסַלּוֹחַ זֶה לַזֶּה. וְכִי יִחַטֵּא לְךָ אַחִירָךְ לְךָ וְהוֹכַחְתָּ אוֹתוֹ בִּינְךָ לְבִינִי, בְּטָקֵט וּבִסְבִּלּוֹת הָרָאָה לֹא כִי־צַד טַעָה. וְאִם יִשְׁמַע אֶלְיֶךָ קִנְיָת לְךָ אַחִירָךְ. וְאִם לֹא יִשְׁמַע וַיִּמְשִׁיךְ בִּשְׂגִיאתוֹ, וְלִקְחָתָ עִמָּךְ עוֹד אֶחָד אוֹ שְׁנָיִם כִּי עַל פִּי שְׁנָיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה עֲדִים יִקּוּם כָּל דָּבָר, וַיַּעֲדֵדוּ כִּי בַצֶּדֶק וּבַחֲסֵד נִהְגָת בְּאַחִירָךְ שִׁפְשַׁע לְךָ. וְאִם לֹא יִשְׁמַע אֶלְיֶיךָ וְהִגְדָתָ אֶל הֶקְהָל וְאִם לֹא יִשְׁמַע גַּם אֶל הֶקְהָל וְנִהְגוּ בּוֹ כְּמִיטֵב שִׁיפּוּטָם; וְהוֹגֵלָה אִישׁ שׁוֹגֵה זֶה מִן הַמַּלְכוּת. אֶף כִּי לֹא תוֹכֵל לִשְׁפּוֹט נִשְׁמַת רַעִים, אֶף כִּי לֹא תוֹכֵל לְמַחוֹל עַל חַטֵּאִים אוֹ לַהֲתִיַּיֵּר לִנְכֹס לַעֲצֻמָּה אֶת זְכוּיֹת שְׁלִטִי צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם, בִּהְיֵת לָכֵן נִיתְנָה הַזְכוּת לְשִׁמּוֹר עַל סֵדֶר עַל הָאֶרֶץ. אֶף כִּי לֹא תוֹכֵל לַהֲתַעַרֵּב בְּצוֹ אֱלֹהֵי הַנּוֹגַע לַחֲיִי הַנֶּחֱצָה, לָכֵם נִיתְנָה הַסְמָכוֹת לַהֲחִלִּיט עַל מִנְהַגֵי הָאֶרֶץ בְּחִיִּים בְּרִי הַחֲלוּף. וְכֵן, כָּל אֲשֶׁר תַּחֲלִיטוּ עַל הָאֶרֶץ יִתְקַבֵּל בְּשָׂמִים. אֶף כִּי לֹא תוֹכֵל לַהֲכָרִיעַ בְּגוֹרֵל הַנֶּחֱצָה שֶׁל הַיַּחֲדָד, יוֹתֵר לָכֵם לִקְבֹּעַ מִנְהַג הַקְּבֻצָּה, כִּי בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר יִאָּסְפוּ שְׁנָיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה אֲשֶׁר יִסְכִּימוּ וַיִּבְקְשׁוּ דָבָר מִמֶּנִּי, כֵּךְ יַעֲשֶׂה אִם בְּקִשְׁתֶּם אֵינְנָה סוֹתֵרֵת אֶת רָצוֹן 'אֲבִי' שִׁבְשָׁמִים. וְכֵן זֹאת אִמַּת וַיִּצִּיב כִּי בְּכָל מְקוֹם בּוֹ נִקְבְּצוּ שְׁנָיִם אוֹ שְׁלוֹשָׁה מֵאֲמִינִים, נֶשֶׁם אֲנִי בְּתוֹכָם."

152:1.1 (1762:3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

152:1.2 (1762:4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

152:1.3 (1762:5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not

inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them."

152:1.4 (1763:1) Simon Peter was the apostle in charge of

the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: "Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?" And Jesus answered Peter: "Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king's court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, 'Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.' And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

152:1.5 (1763:2) "And this chief steward, having thus

received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, 'Pay me all you owe.' And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of

שמעון פטרוס עמד בראש הקבוצה שפעלה בסוסיתא, וכאשר שמע את דברי ישוע, שאל: "אֲדֹנִי כִּמָּה פְּעָמִים יִחְטָא לִי אֲחִי וּמַחֲלֵתִי לוֹ הֶעֱד שִׁבְעַת פְּעָמִים?" ענה ישוע לפטרוס: "לא אמר לך עד שִׁבְעַת פְּעָמִים כִּי עַד שִׁבְעִים וְשִׁבְעִים. על כֵּן דוֹמָה מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לַמֶּלֶךְ בֶּשֶׁר וְדָם שֶׁהִיא יוֹרֵד לְחִשְׁבּוֹן עִם עַבְדָּיו. וְכַאֲשֶׁר הִחֵל לְחַשֵּׁב הוּבֵא לִפְנֵי אִישׁ אֲשֶׁר הָיָה חַיִּיב לוֹ עֲשָׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף. וְלֹא הָיָה לוֹ לְשַׁלֵּם וַיֵּצֵא אֲדוֹנָיו לְמַכּוֹר אוֹתוֹ וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וַיִּשְׁלַם. וַיִּפּוֹל הָעֶבֶד עַל פְּנָיו וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ לֵאמֹר 'אֲדֹנִי הָאָרֶץ לִי אֶפְרָיִם וְאַשְׁלָם לְךָ הַכֹּל.' וַיִּהְיוּ קָמֵי אֲדֹנִי הָעֶבֶד הַהוּא וַיִּפְטְרוּהוּ וַיַּמְחֵל לוֹ אֶת חוּבוֹ.

"וַיֵּצֵא הָעֶבֶד הַהוּא מִלִּפְנֵי וַיִּמְצָא אֶחָד מִחֲבָרָיו וְהוּא חַיִּיב לוֹ מֵאָה דִּינָרִים וַיִּחְזַק בּוֹ וַיִּחְנְקֵהוּ לֵאמֹר 'שַׁלֵּם אֶת אֲשֶׁר אַתָּה חַיִּיב לִי.' וַיִּפּוֹל חֲבֵרוֹ לִפְנֵי רַגְלָיו וַיִּבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ לֵאמֹר 'הָאָרֶץ לִי אֶפְרָיִם וְאַשְׁלָמָה לְךָ הַכֹּל.' וְהוּא מֵאֵן וַיִּלֶּךְ וַיִּנְיַחְהוּ בְּמִשְׁמֶר עַד שִׁשְׁשָׁלִים לוֹ אֶת חוּבוֹ. וְהָעֶבְדִּים חֲבָרָיו רָאוּ אֶת אֲשֶׁר נַעֲשָׂה וַיַּעֲצְבוּ מְאֹד וַיָּבִיאוּ לְאֲדוֹנֵיהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה. וַיִּקְרָא אֲלֵיוֹ אֲדוֹנָיו וַיֹּאמֶר לוֹ 'אַתָּה עֶבֶד בְּלִיעַל אֶת כָּל הַחוּב הַהוּא מַחֲלֵתִי לְךָ יַעַן אֲשֶׁר בִּקְשָׁתָהּ מִמֶּנִּי. הֲלֹא הִיא גַם עָלֶיךָ לְרַחֵם עַל חֲבֵרְךָ כַּאֲשֶׁר רִיחַמְתִּי אֹתוֹ עָלֶיךָ.' וַיִּקְצוּף אֲדוֹנָיו וַיִּתְּנֵהוּ בְּיַד הַנוֹגְשִׁים עַד כִּי יִשְׁלַם אֶת כָּל חוּבוֹ. וְכך גַּם 'אבִי' מֵרַחֵם יוֹתֵר עַל אֵלֶּה שֶׁמֵּרַחֲמִים עַל רַעִיהֶם. כִּיצַד תּוֹכְלוּ לְבַקֵּשׁ מִן הָאֵל מַחֲלָה עַל מַגְרָעוֹתֵיכֶם כַּאֲשֶׁר אַתֶּם עֹצְמִים גּוֹעֲרִים בְּאַחֵיכֶם עַל אוֹתָם מַגְרָעוֹת עֲצֻמָּה? אוֹמֵר לְכֻלְכֶּם: חִינָם קִיבַלְתֶּם אֶת מַתַּת הַמַּלְכוּת; חִינָם תִּנּוּ לְאַחֵיכֶם שְׂאֵרָךְ."

כך לימד ישוע אודות הסכנה שבמשפט ששופט אדם את חברו ואת חוסר ההוגנות שבכך. אף כי נדרש לשמור על משמעת, נדרש לנהוג בצדק, ראוי כי חכמת האחוזה היא שתחליט בכל אלה. ישוע העניק את הסמכות החוקתית והמשפטית בידי הקבוצה, לא בידי היחיד. ואפילו הסמכות שניתנה לקבוצה לא ראוי שתופעל כסמכות אישית. תמיד קיימת הסכנה שמשפט היחיד יושפע מדעה קדומה או מרגשות. סביר שמשפט הקבוצה יהא מסוכן פחות ופחות נתון לחוסר ההוגנות של נטיית היחיד. ישוע תמיד ביקש להקטין ככל האפשר את שיעור חוסר ההוגנות, הנקמה והנקמנות.

[השימוש במונח שבעים ושבעה לתיאור חסד ורחמים לקוח מן התורה ומתייחס לעליצות של למך בשל כלי הנשק של בנו, תובל-קין, אשר השווה את כלי הנשק העדיפים שלו לאלה של אויביו והצהיר: "אם קין, ללא כל כלי נשק בידו, נקם שבע פעמים, אני אנקום שבעים ושבעה."]

the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

^{159:1.6 (1764:1)} Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

^{159:1.7 (1762:9)} [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

2. המשיף המוזר

ישוע ביקר את יוחנן ואת אלה שעבדו עמו בגמלא. באותו ערב, לאחר מפגש של שאלות ותשובות, אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, אתמול הלכתי לאֶשְׁתָּרוֹת לפגוש באדם שלימד בשמך ואפילו טען שהוא מגרש שדים. הבחור הזה מעולם לא היה אתנו וגם לא עקב אחרינו; משום כך אסרתי עליו לעשות דברים שכאלה." אמר אז ישוע: "אל תאסור עליו. אינך מבין שבקרב יטיפו לבשרות מלכות זו בכל רחבי העולם? כיצד תוכל לצפות שכל אלה שמאמינים לבשורה יהיו כפופים להנחייתך? שמח בכך שהתורה שלנו כבר החלה להתבטא אל מעבר לגבולות השפעתנו האישית. אינך רואה, יוחנן, שבסופו של דבר, אלה שמתיימרים לעשות דברים גדולים בשמי חייבים לתמוך בנו? הם וודאי לא ימהרו לדבר בי סרה. בני, בכל העניינים הללו מוטב לך להניח כי כל אֶשֶׁר אֵינָנו לְצָרֵינוּ לָנוּ הוא. אנשים רבים, ושאינם לגמרי ראויים, יעשו בדורות הבאים דברים רבים בשמי, אך אני לא אאסור זאת עליהם. אני אומר לך שאפילו כאשר נשמה צמאה מקבלת כוס מים, שליחיו של 'האב' רושמים מעשה אוהב שכזה."

ההוראה הזו בלבלה את יוחנן עד מאוד. האם לא שמע את 'המאסטר' אומר, "כָּל אֶשֶׁר

2. THE STRANGE PREACHER

^{159:2.1 (1764:3)} Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: "Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things." Then said Jesus: "Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father's messengers shall ever make record of such a service of love."

^{159:2.2 (1764:4)} This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, "He who is not with me is against me"? And he did not perceive that

איננו אתי הוא לנגדי? אך הוא לא הבין שבמקרה זה התכוון ישוע ליחס האישי של האדם לתורה הרוחנית אודות המלכות, ואילו במקרה השני ההתייחסות הייתה למערכת היחסים החיצונית והרחבה של המאמינים עם הסוגיות המנהליות של השליטה והסמכות של קבוצת מאמינים אחת בעבודתן של קבוצות אחרות, אשר תהיינה לבסוף חלק מן האחוה עולמית.

אך לעיתים קרובות סיפר יוחנן סיפור אודות התנסות זאת בהקשר לפעולתו המאוחרת יותר לטובת המלכות. ועל-אף-זאת, פעמים רבות נעלבו השליחים מאלה שהעזו ללמד בשמו של 'המאסטר'. תמיד נדמה להם כבלתי ראוי שאדם שלא ישב לרגליו של ישוע יעז ללמד בשמו.

האדם עליו אסר יוחנן ללמד ולפעול בשמו של ישוע לא שעה לאיסור השליח. הוא המשיך במאמציו ובנה בנקתא קהילה מאמינים גדולה לפני שיצא למסופוטמיה. אדם זה, עֶדֶן שמו, החל להאמין בישוע לאחר ששמע את סיפורו של המשוגע שישוע ריפא ליד כורסי, ואשר האמין בלב שלם שהרוחות הרעות שגרש ממנו ישוע נכנסו לכאורה לתוך החזירים והאיצו בהם לקפץ קפיצת ראש למותם מן הצוק.

in this case Jesus was referring to man's personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

^{159:23 (1765:1)} But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master's name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus' feet should dare to teach in his name.

^{159:24 (1765:2)} This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. ההנחיה למורים ולמאמינים

ישוע שהה בעֶדְרִי, המקום בו פעלו תומאס ועמיתיו, יום אחד ולילה אחד, ובמהלך דיון הערב, ביטא את העקרונות המנחים שראוי לכל מי שמטיף לאמת לאמץ, ואשר ראוי שיניעו את כל אלה אשר מלמדים את בשורת המלכות. להלן סיכום הדברים שלימד ישוע במונחים של היום:

כבדו תמיד את אישיות האדם. לעולם אין לקדם בכוח מטרה ראויה; רק עוצמה רוחנית תניב ניצחונות רוחניים. איסור זה, על הפעלת השפעה חומרית, תקף הן לגבי הפעלת כוח נפשי והן לגבי כוח פיזי. אין להשתמש בטיעונים מוחצים ובעליונות מנטלית על-מנת לאלץ גברים ונשים להיכנס בשערי המלכות. אין להכריע את דעתו של אדם תוך הפעלת טיעון לוגי כד או רהיטות גרידא. ואף כי לא ניתן לבטל לגמרי את תפקידן של הרגשות כגורם בהחלטות האנושיות, אין לפנות ישירות לרגשות של התלמידים המיועדים לקדם את המלכות. פנו ישירות לרוח האלוהית אשר שוכנת בדעת האדם. אל תפנו לפחד, לרחמים או לרגש. היו הגונים בפניותיכם לאדם; הפעילו שליטה עצמית ואת האיפוק הראוי; כבדו כראוי את אישיות תלמידים. זיכרו את שאמרתי: "הִנְנִי עֹמֵד בְּפֶתַח וְדֹפֵק וְהִנֵּה כִי

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

^{159:31 (1765:3)} At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

^{159:32 (1765:4)} Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and

יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפֶתַח הַפֶּתַח אָבּוֹא אֵלָיו.”

כשתכניסו אותו בשערי המלכות, על תמעטו את תחסלו את כבודו העצמי של האחר. ואף כי כבוד עצמי רב מדי עלול לחבל בענווה לשמה להסתיים בגאווה, מרמה ויהירות, אובדן הכבוד העצמי מסתיים לעתים קרובות בשיתוק הרצון. מטרתה של בשורה זו להשיב על כנו את כבודם העצמי של אלה שאיבדו אותו ולרסן אותו באלה שנחנו בו. זו שגיאה רק לגעור בתלמיד בשל הדברים השגויים בחייו; זכרו גם להכיר ברוחב לב במה שראוי לשבח בחייו. אל תשכחו שאני עצמי לא אחסוך בשום מאמץ על-מנת להשיב את הכבוד העצמי לאלה שאבדו אותו ובאמת רוצים בו בחזרה.

הישמרו פן תפגעו בכבודן העצמי של נשמות ביישניות ופחדניות. אל תתפתו לסרקזם על חשבון אחי התמימים. אל תהיו ציניים כלפי ילדי אחוזי הפחד. הבטלות מחסלת את הכבוד העצמי; ולכן, עודדו את אחיכם להמשיך ולעסוק המשימות שבחרו ועשו כל מאמץ להבטיח עבודה לכל אלה שמוצאים עצמם חסרי תעסוקה.

לעולם אל תימצאו אשמים בשימוש בטקטיקות בלתי ראויות להפחדתם של גברים ונשים לתוך המלכות. אב אוהב לא יפחיד את ילדיו כדי שיצייתו להנחיות הצודקות שנתן.

יום אחד, יבינו ילדי המלכות שרגשות חזקים אינם שקולים להנחייתה של רוח אלוה. אם אדם מרגיש צורך עז לעשות משהו או ללכת למקום מסוים, אין פירושו שדחפים אלה מקורם בהנחייתה של הרוח השוכנת.

זהירו מראש את כלל המאמינים ביחס למיצר הקושי שנדרשים לחצות כל מי שעוברים מן החיים שבחומר לחיים שברוח. כל המצוי לגמרי באחד משני המחוזות חווה רק קושי או בלבול מועט, אך בעת המעבר בין שתי רמות החיים, עתידים כולם, מי יותר ומי פחות, לחוות חוסר וודאות. כשתיכנסו בשערי המלכות, לא תוכלו לחמוק מן האחריות ומן החובה שבכך, אך זכרו: עול הבשורה נעים וקל משא האמת.

העולם מלא בנשמות מורעבות שמתות מרעב בנוכחות לחם החיים עצמו; אנשים מתים בחיפוש אחר האל שחי בתוכם. אנשים מבקשים את אוצרות המלכות בלבבות כמהים ורגליים עייפות בעודם בטווח נגיעה באמונה החיה. אמונה מתייחסת לדת כמו המפרשים לאנייה; היא מוסיפה עוצמה ואיננה עול חיים מעיק. למבקשים להיכנס בשערי המלכות מאבק אחד

exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: “Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in.”

^{159:33 (1765:9)} In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

^{159:34 (1766:6)} Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

^{159:35 (1766:1)} Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

^{159:36 (1766:2)} Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

^{159:37 (1766:3)} Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

^{159:38 (1766:4)} The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but

בלבד, הקרב על האמונה. המאמין ניצב בפני קרב אחד בלבד, הקרב אל מול הספק – חוסר האמונה.

הטפה לבשורת המלכות הינה פשוט הטפה לחברות עם האל. אחווה זו תמצא חן בעיני גברים ונשים כאחד, ושניהם ימצאו בה את מה שעונה על הכמיהות והאידיאלים הטיפוסיים להם. אמרו לילדי שאני לא רק רך ביחס לרגשותיהם וסבלן לחולשותיהם, אלא גם שאני חסר רחמים כלפי החטא ונעדר סבלנות ביחס לעוון. בנוכחות 'אבי', אני אכן צנוע וענו, אך באותה המידה, אני חסר פשרות אל מול רשע מכוון והתמרדות של חטא כנגד רצון 'אבי' שבשמים.

אל לכם להציג את מורכבים כאיש של צער. הדורות הבאים ילמדו גם אודות האושר שקורן, אודות התרוממות הרוח של רצון טוב ואודות ההשראה שעוררה חוש ההומור הטוב שלנו. אנו מטיפים למסר של בשורות טובות, מסר מדבק ובעל עוצמה שמחוללת תמורות. אלה אשר יקבלו את התורה הזו יתמלאו בשמחה וזו תגדוש את לבם לעד. כל אלה אשר בטוחים ביחס לאל חווים אושר הולך וגדל.

למדו את כל המאמינים להימנע מלהישען על הקביים הרעועים של הסימפטיה הכוזבת. התפלשות ברחמים עצמיים לא תאפשר לכם לפתח אופי חזק; נסו באמת להימנע מלהשפיע באמצעות השתתפות בסבל. אהדו את האמיצים וחסכו את רחמיכם מאותן נשמות פחדניות שבקושי מתאמצות לעמוד אל מול מבחני החיים. אל תנחמו את אלה שנכנעים אל מול הצרות ללא מאבק. אל תתנו את אהדתכם לחבריכם רק כדי שאלה יחזירו לכם אהדה.

כאשר ילדי הופכים להיות מודעים בעצמם להבטחת הנוכחות האלוהית, אמונה שכזו תרחיב את הדעת, תרומם את הנשמה, תחזק את האישיות, תעצים את האושר, תעמיק את האבחנה הרוחית, ותעצים את העוצמה לאהוב ולהיות נאהב.

למדו את המאמינים כולם כי הכניסה בשערי המלכות לא מעניקה חסינות בפני תאונות הזמן או אסונות הטבע הרגילים. אמונה בבשורה לא תמנע מכם מלהיקלע לצרות, אך היא תבטיח כי כאשר הצרות ייערמו, אתם לא תפחדו. אם תעזו להאמין בי וללכת אחרי בלב שלם, וודאי תוליד אתכם אמונה זו בדרך של צרות. אינני מבטיח לגאול אתכם מגלי הסערה, אך אני מבטיח לכם שאשוט עליהם כולם יחד אתכם.

דברים רבים אחרים לימד ישוע את קבוצת

one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

^{159:3.9 (1766.5)} In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

^{159:3.10 (1766.6)} You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

^{159:3.11 (1766.7)} Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

^{159:3.12 (1766.8)} When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

^{159:3.13 (1767.1)} Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

^{159:3.14 (1767.2)} And much more did Jesus teach this

המאמינים בטרם פרשה זו לשנת הלילה. אלה אשר שמעו את הדברים נצרו אותם בלבם וחזרו עליהם תקופות באזני השליחים והחסידים אשר לא נכחו בעת שנאמרו, על-מנת לחזקם.

group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. השיחה עם נתנאל

ואז ביקר ישוע באבילה, שם פעלו נתנאל ועמיתיו. נתנאל הוטד מאוד מהכרזותיו של ישוע, שכרסמו לכאורה בסמכותם של כתבי הקודש העבריים המוכרים. ולפיכך, באותו הלילה, לאחר מפגש השאלות והתשובות הרגיל, לקח נתנאל את ישוע הרחק מן האחרים ושאל: "מאסטר, האם תוכל לסמוך עלי בנוגע לאמת ביחס לכתבי הקודש? שמתי לב לכך שאתה מלמד רק חלק מכתבי הקודש – החלק הטוב ביותר, בעיני – ואני מסיק מכך שאתה דוחה את מה שמלמדים הרבנים, שהתורה היא דבר האלוהים עצמו, משום שהיית עם האל בשמים עוד לפני תקופת אברהם ומשה. מהי האמת על תורה?" כאשר שמע ישוע את שאלתו של השליח המבולבל, ענה לו:

"היטב דרשת, נתנאל; אינני מתייחס לתורה כמו הרבנים. אשוחח אתך על הנושא בתנאי שלא תשתף דברים אלה עם אחיך, אשר לא כולם מוכנים עדיין לקבל שיעור זה. דברי תורת משה והכתוב בתורה לא היה קיים לפני תקופת אברהם. כתבי הקודש כפי שאנו מחזיקים בהם היום נאספו רק לאחרונה. ואף כי הם מכילים את המיטב מן המחשבה הגבוהה והכמיהה של העם היהודי, הם גם מכילים דברים רבים שכלל לא מאפיינים את אופיו ואת מצוותיו של 'האב' שבשמים; ומשום כך חייב אני לבחור מתוך מיטב השיעורים את אותן אמתות אותן ראוי לנכס לבשורת המלכות.

"הכתבים הללו נכתבו על ידי בני אדם, מהם קדושים ומהם פחות. התורה שבספרים הללו מייצגת את הידע ואת מידת ההארה של הימים בהם נכתבו. ככתבי התגלות של אמת, המאוחרים יותר מהימים יוטר מהמוקדמים. כתבי הקודש הינם פגומים, והינם ממקור אנושי לגמרי, ויחד עם זאת אל לכם לטעות – הם מהווים את אוסף מיטב החכמה הדתית והאמת הרוחנית שניתן היה למצוא בעולם כולו באותם הימים.

"רבים מן הספרים הללו לא נכתבו ביד האנשים שאת שמם הם נושאים, אך אין בכך בכדי להפחית מערך של האמתות שהם מכילים. אפילו אם הסיפור על יונה לא היה עובדה, אפילו אם יונה מעולם לא חי, עדיין היה ערך רב בעיני כל אוהבי האדם באמת העמוקה שבסיפור, בסיפור אהבתו של אלוהים לינווה ולתושביה,

4. THE TALK WITH NATHANIEL

^{159:4.1 (1767:3)} And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

^{159:4.2 (1767:4)} "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

^{159:4.3 (1767:5)} "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

^{159:4.4 (1767:6)} "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their

אשר כונו כופרים. התורה קדושה משום שהיא מייצגת את מחשבותיהם ופועלם של אנשים שחיפשו אחר האל ואשר ביטאו בכתבים הללו את המושגים הגבוהים ביותר של צדיקות, אמת וקדושה. ואף כי התורה מכילה הרבה, אפילו הרבה מאוד אמת, לאור מה שלמדתם כעת אתם יודעים שהכתבים הללו מכילים גם הרבה שאינו מייצג את 'האב' שבשמים, את האל האוהב שבאתי אני לגלות לעולמות כולם.

לעולם, נתנאל, אל תרשה לעצמך, אף לא לרגע אחד, להאמין בכתוב בתורה על אל האהבה שמצווה על אבותיך לצאת למלחמה ולקטול את כל אויביהם – גברים, נשים וטף. מה שנכתב נאמר מפי אנשים, אנשים לא מאוד קדושים, וזה איננו דבר האל. כתבי הקודש תמיד יצגו ותמיד ייצגו את המעמד האינטלקטואלי, המוסרי והרוחני של אלה שיצרו אותם. האם לא שמת לב שהמושגים אודות יהוה גדלים ביופיים ובהדרגה ככל שהנביאים מתנבאים משמאל ועד ישיעיהו? עליך לזכור שכתבי הקודש מיועדים ללימוד דתי והנחיה רוחנית. הם לא נכתבו בידי היסטוריונים או פילוסופים.

"הדבר המתועב ביותר אינו הרעיון השגוי שכתבי הקודש מושלמים לגמרי והתורה איננה מכילה שגיאות, אלא הפירוש המבלבל שנותנים לכתבי הקודש הללו הסופרים והפרושים בירושלים, הכבולים למסורת. וכעת הם ישתמשו בהשראה שהם שואבים מתוך כתבי הקודש כמו גם בפירוש השגוי שהם נותנים להם במאמץ נחוש לעמוד אל מול התורה החדשה יותר, זו של בשורת המלכות. לעולם אל תשכח, נתנאל, כי 'האב' איננו מגביל את התגלות האמת לדור אחד או לעם אחד. הטענה שכתבי הקודש הינם מושלמים בלבד וגרמה למחפשי אמת כנים רבים להתייאש.

"סמכותה של אמת הינה הרוח אשר שורה על ביטוייה בחיים, ולא המילים המתות של אנשים מוארים פחות, לכאורה בעלי השראה, של דור אחר. ואפילו אם הקדושים משכבר הימים חיו מלאי השראה ורוח, אין פירושם שמילותיהם אכן היו מלאו אותה השראה רוחנית. אנחנו, היום, לא נרשום את תורת בשורת המלכות כדי שכשאלך לא תתפצלו במהירות לאוסף של קבוצות של מבקשי אמת אשר נבדלות בפירוש שלהן לתורתי. בדור הזה, מוטב לנו לחיות את האמתות הללו ולהימנע מלרשום אותן.

"הקשב היטב, נתנאל, כי שום דבר שטבע האדם נגע בו לא יכול להיחשב כנטול שגיאה. אף כי אמת אלוהית אכן יכולה לקרן מבעד לדעת האדם, תמיד תהא זו אמת בעל טוהר יחסי,

fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:45 (1768:1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:46 (1768:2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:47 (1768:3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:48 (1768:4) "Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of

אמת אלוהית בחלקה. אף כי היצור כמה להיות נטול שגיאה, זו תכונה של 'הבוראים' בלבד.

"אך השגיאה הגדולה ביותר ביחס לכתבי הקודש הינה הטענה שהם מהווים ספרים כמוסים של מסתורין וחכמה אשר רק לחכמי האומה התעוזה לפרשם. התגלויות האמת אינן כמוסות אלא בשל הבורות, הגזענות וחוסר הסובלנות צר המוחין של האדם. על אור כתבי הקודש מאפילות רק הדעות הקדומות והאמונות הטפלות. פחד כוזב מפני הקדושה הוא שמנע מן ההיגיון הפשוט לשמור על הדת. הפחד מפני הסמכות שבכתבי הקודש של העבר מונעת, למעשה, מנשמות כנות בהווה מלקבל את אור הבשורה החדש, אותו האור אשר אותם אנשים יודעי-אל בדורות אחרים כמוהו לו כל כך.

"אך הדבר העצוב מכל הינו העובדה שכמה מאלה שמלמדים את קדושת המסורת יודעים אמת זו. הם מבינים, פחות או יותר, את מגבלותיה של התורה אך הם פחדנים מוסריים, רמאים אינטלקטואליים. הם יודעים את האמת ביחס לכתבי הקודש אך מעדיפים להסתיר את העובדות המטרידות הללו מן העם. וכך, במקום להסתמך על כתבי הקודש כעל מקור לחכמת המוסר, כעל התורה הרוחנית של אנשים יודעי-אל בדורות אחרים, הם מעוותים ומחללים את התורה, הופכים אותה למדריך שמשעבד את חיי היום-יום ולסמכות בכל מה שאינו נוגע לרוח."

הכרזתו של 'המאסטר' האירה את נתנאל והיממה אותו. הוא הגה בשיחה הזו ממושכות בעמקי נשמתו, אך לא סיפר לאיש על המפגש הזה עד לאחר הרקעתו של ישוע; ואפילו אז פחד לשתף את מלא פרטי הסיפור אודות מה שלימד אותו 'המאסטר'.

5. טיבה החיובי של דת ישוע

בפילדלפיה, מקום בו פעל יעקב, לימד ישוע את התלמידים אודות טיבה החיובי של בשורת המלכות. כאשר במהלך דבריו רמז כי חלקים מן התורה כוללים יותר אמת מחלקים אחרים, והאיץ במאזניו להזין את נשמותיהם במזון הרוחני הטוב ביותר, קטע יעקב את דברי 'המאסטר' ושאל: "'מאסטר', האם תואיל להציע לנו את הפסוקים הטובים ביותר בתורה, אלה שירוממו אותנו?" ענה לו ישוע: "כן, יעקב, כאשר תקראו בתורה, חפשו את אותן אמתות נצחיות, אותם שיעורים יפהפיים, אלוהיים, כגון:

"לֵב טָהוֹר, בְּרָא-לִי אֱלֹהִים.

relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

^{159:4.9 (1768.5)} "But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

^{159:4.10 (1769.1)} "But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations."

^{159:4.11 (1769.2)} Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS'

RELIGION

^{159:5.1 (1769.3)} At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: "Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?" And Jesus replied: "Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

^{159:5.2 (1769.4)} "Create in me a clean heart, O Lord.

”יְהוָה רֹעִי; לֹא אֶחְסָר.”

”וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.”

”כִּי, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִחֲזִיק יְמִינְךָ, הָאֵמֶר לְךָ
אֵל-תִּירָא; אֲנִי עֹזְרֶיךָ.”

”לֹא יִישָׂא גּוֹי אֶל-גּוֹי חֶרֶב, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד
מִלְחָמָה.”

זוה מעיד על הדרך בה לימד ישוע מדי יום ביומו את חסידיו את הפנים שתורה, אותן כלל בתורת בשורת המלכות. דתות אחרות הציעו את הרעיון שבקרבתו של האל לאדם, אך ישוע הפך את דאגתו של האל לאדם לזו שדואג אב אוהב לילדים שתלויים בו, ואז הפך תורה זו לאבן היסוד של דתו. כך מצוה אבהותו של האל על החובה למנהג אחוות האדם. הסגידה לאל והשירות לזולת הפכו למהות של דתו. ישוע לקח את המיטב שביהדות ותרגם אותם לאוסף הראוי של תורה חדשה, בשורת המלכות.

ישוע החדיר את רוח הפעולה החיובית לדוקטרינה הפסיבית של הדת היהודית. במקום ציות שלילי לדרישות טקסיות, ציווה ישוע על עשייה חיובית של הדברים שהדת החדשה שלו ציוותה על מאמיניה. דתו של ישוע לא כללה אמונה גרידא, אלא עשייה בפועל, עשייה של אותם הדברים עליהם ציוותה הבשורה. הוא לא לימד שמהות דתו שלו היה שירות לחברה, אלא דווקא שהשירות לחברה הינו אחד הדברים שבדואות נובע מכך שאדם נכון ברוח דת של אמת.

ישוע לא היסס לנכס את חלקיו הטובים של פסוק ולדחות את אלה הפחות טובים. את מצוותו הגדולה, ”ואהבתך לרעך כמוך,” לקח מן הפסוק: ”לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ, וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ.” ישוע ניכס את החלק החיובי של הפסוק ודחה את החלק השלילי. הוא אפילו התנגד לאי-התנגדות פסיבית לגמרי או שלילית. אמר הוא: ”כשהרשע מכה אתכם על הלחי האחת, על תעמדו שם כמו בפסיביות, כטיפשים אלא נקטו פעולה חיובית והטו לו את הלחי האחרת; במילים אחרות, עשו את המיטב בכדי להוביל את אחיכם באופן פעיל הרחק מנתיב הרשע ואל הדרך הטובה יותר של חיי צדיקות.” ישוע דרש ממאמיניו להגיב באופן חיובי ואגרסיבי לכל מצב בחיים. הטיית הלחי השנייה, או כל דבר פעולה אחרת אשר מיוצגת באקט זה, דורשת יוזמה ובהכרח מחייבת את המאמין לבטא באופן נמרץ, פעיל ואמין את אישיותו.

ישוע לא עודד אותם להיכנע באופן שלילי

^{159:53 (1769:5)} “The Lord is my shepherd; I shall not want.

^{159:54 (1769:6)} “You should love your neighbor as yourself.

^{159:55 (1769:7)} “For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

^{159:56 (1769:8)} “Neither shall the nations learn war any more.”

^{159:57 (1769:9)} And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

^{159:58 (1769:10)} Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

^{159:59 (1770:1)} Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, “Love your neighbor as yourself,” he took from the Scripture which reads: “You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself.” Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: “When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living.” Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

^{159:510 (1770:2)} Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who

לרע שעשו במתכוון אלה שביקשו לנצל את אלה שדבקו באי-התנגדות לרשע, אלא דווקא ביקש את חסידי להיות חכמים וערניים ולהגיב לרשע מהר ובאופן חיובי של עשיית טוב במטרה להיטיב ולנצח את הרע באמצעות הטוב. 'המאסטר' לימד אמת-מידה חיובית לצדיקות: "כל המבקש להיות תלמיד, יכחש בעצמו ויירש את מלוא אחריותו מדי יום בכדי ללכת אחרי." וכך הוא עצמו חי, "עובר בארץ ועושה חסד." היבט זה של הבשורה תואר היטב במגוון המשלים שסיפר לאחר מכן לחסידיו. הוא לעולם לא דרש מחסידיו להתאזר בסבלנות אל מול חובותיהם אלא לעמוד במלוא אחריותם כבני אדם ולחיות בנמרצות ובהתלהבות את הזכויות האלוהיות שניתנו להם במלכות האל.

כאשר ישוע הנחה את שליחיו לתת את המעיל למי שלקח מהם את הכותונת, הוא לא התכוון פשוטו כמשמעו למעיל אלא לאקט של פעולה חיובית אשר מכוון להציל את הפושע ומחליף את הציווי הקדום לנקמה – "עין תחת עין", וכן הלאה. ישוע תיעב את הרעיון של נקמה או של היות האדם סובל סביל או קורבן של חוסר-צדק. במקרה זה לימד אותם שלוש דרכים להתמודד ולעמוד אל מול הרשע:

1. להשיב לרשע ברשע – הדרך החיובית אך הלא ישרה.
2. לסבול מן הרשע ללא תלונה וללא התנגדות – הדרך השלילית לגמרי.
3. להשיב לרע בטוב, להתכוון ולהפוך להיות אדון של המצב, להתגבר על הרע בטוב – הדרך החיובית והישרה.

אחד מן השליחים שאל פעם: "מאסטר, מה עלי לעשות אם איש זר מאלץ אותי לסחוב את התרמיל שלו לאורך קילומטר?" ענה לו ישוע: "אל תשב ותיאנח בזמן שאתה מקלל את הזר מתחת לשפם. הצדיקות איננה נובעת מגישה פסיבית שכזו. אם אתה לא יכול לחשוב על שום דבר חיובי מועיל יותר, לכל הפחות תוכל לסחוב את התרמיל קילומטר אחד נוסף. זה בוודאות יקרא תיגר על הזר הרשע, החוטא."

היהודים שמעו אודות אל שמוחל לחוטאים ומנסה לשכוח את חטאיהם, אך רק לאחר בואו של ישוע שמעו בני אדם על אל אשר מחפש את הכשב האובד, אשר מיוזמתו מחפש אחר החוטאים ושמוח כשהוא מוצא שהם מסכימים לחזור לבית 'האב'. הצד החיובי הזה בדתו של ישוע אף מצא מקום בתפילותיו. הוא אף הפך את כלל הזהב השלילי למצווה חיובית של הוגנות אנושית.

might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: "Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

^{193:5.11 (1770.3)} When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — "an eye for an eye" and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

^{193:5.12 (1770.4)} 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

^{193:5.13 (1770.5)} 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

^{193:5.14 (1770.6)} 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

^{193:5.15 (1770.7)} One of the apostles once asked: "Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?" Jesus answered: "Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger."

^{193:5.16 (1770.8)} The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

ישוע תמיד נמנע מפרטים שמסחים את הדעת בכל מה שלימד. הוא נמנע משפה ציורית וממשחקי המילים של הפואטיקה לשמה. הוא נהג ליצוק משמעויות גדולות לביטויים קטנים. לשם הדגמה, הפך ישוע את משמעותם העכשווית של מונחים רבים כגון מלח, שמרים, דייג, וילדים קטנים. הוא השתמש ביעילות רבה באנטיתזה, השווה את הדקה לאינסוף וכן הלאה. הדימויים שלו היו מהממים, כגון "העיוור שמוליך את העיוור." אך החזקה הגדולה ביותר באופן הציורי שבו לימד הייתה טמונה בטבעיותו. ישוע הנחית את פילוסופיית הדת מן השמים מטה אל הארץ. הוא תיאר את צרכיה הבסיסיים של הנשמה באמצעות תובנות חדשות וחיבה גדולה מחודשת.

^{159:5.17 (1771.1)} In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, "The blind leading the blind." But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. החזרה למגדן

המשימה בת ארבע השבועות לערי הדקפוליס נחלה הצלחה מסוימת. מאות נשמות התקבלו למלכות, והשליחים והאונגליסטים רכשו ניסיון רב ערך בעבודה ללא ההשראה שקיבלו מנכחותו האישית והקרובה של ישוע.

כפי שסוכם מראש, התאסף ביום ששי, ה-16 בספטמבר כלל סגל העובדים בפארק מגדן. בשבת, התקיימה מועצה בת מעל מאה מאמינים אשר דנה בפירוט בתכניות העתידיות להרחבת עבודת המלכות. שליחיו של דוד נכחו שם ודווחו בנוגע למצבם של המאמינים ברחבי יהודה, השומרון, הגליל והמחוזות הסמוכים.

רק מעטים מחסידיו של ישוע באותה העת העריכו נכונה את הערך הרב של שירותי סגל השליחים. השליחים לא רק שמרו על הקשר בין כל המאמינים ברחבי פלשתינה ובינם לבין ישוע והשליחים, אלא כי באותם ימים חשוכים הם גם שימשו כאוספי תרומות שיועדו לא רק לתמיכתם של ישוע ועמיתיו אלא גם לתמיכה במשפחותיהם של שניים עשר השליחים ושניים עשר האונגליסטים.

בערך באותה העת העביר אבנר את בסיס פעולתו מחברון לבית לחם, וזה היה גם המטה ביהודה של שליחיו של דוד. דוד קיים שירות שליחים מדורג כל לילה בין ירושלים לבית צידה. הרצים עזבו את ירושלים כל ערב, החליפו מסרים בשיחר ובבית שאן, והגיעו לבית צידה עד לזמן ארוחת הבוקר למחרת.

בטרם יחלו את תקופת עבודתם האחרונה במלכות התכוננו כעת ישוע והשליחים התכוננו למונחה בת שבוע. הייתה זו מנוחתם האחרונה, משום המשימה בפראה התפתחה לכדי מסע הטפה ולימוד אשר נמשך ממש עד לזמן שבו

6. THE RETURN TO MAGADAN

^{159:6.1 (1771.2)} The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

^{159:6.2 (1771.3)} On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

^{159:6.3 (1771.4)} Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

^{159:6.4 (1771.5)} About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

^{159:6.5 (1771.6)} Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching

הגיעו לירושלים ולהתגוללותם של הפרקים
האחרונים בקריירה של ישוע על-פני האדמה.

and teaching which extended right on down to the
time of their arrival at Jerusalem and of the
enactment of the closing episodes of Jesus' earth
career.

מסמך 160. רודן מאלכסנדריה

161 ⇨

הספר של אורנטיה

159 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 160
רודן מאלכסנדריה

סעיפים

מבוא

1. הפילוסופיה היוונית של רודן
2. אומנות החיים
3. כוחות המשיכה של הבשלות
4. האיזון שבבשלות
5. דת האידאל

PAPER 160
RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

מבוא

בבוקר יום ראשון, ה-18 בספטמבר, הכריז אנדרס כי לא מתוכננת כל עבודה לשבוע הקרוב. למעט נתנאל ותומאס, כל השליחים הלכו הביתה לבקר את משפחותיהם או לשהות אצל חברים. בשבוע זה נהנה ישוע ממנוחה כמעט שלמה, אך נתנאל ותומאס היו מאוד עסוקים בדיונים עם פילוסוף יווני מאלכסנדריה בשם רודן. יוני זה הפך לאחרונה לתלמיד של ישוע הודות להנחיה שקיבל מאחד מעמיתיו של אבנר שערך מסע לאלכסנדריה. רודן החל לבקש הרמוניה בין פילוסופיית החיים האישית שלו לבין התורה הדתית החדשה של ישוע, והגיע למגדן מתוך תקווה 'שהמאסטר' ישוחח עמו על הסוגיות הללו. הוא ביקש לקבל גרסה מוסמכת של הבשורה ישירות מפי ישוע או אחד משליחיו. אף כי 'המאסטר' סרב להשתתף במפגשים שכאלה עם רודן, הוא קיבל אותו בסבר פנים יפות ומיד הנחה שנתנאל ותומאס יקשיבו לכל מה שהיה לו לומר ויספרו לו בתורם על הבשורה.

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772:1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. הפילוסופיה היוונית של רודן

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

מוקדם בבוקר יום שני, החל רודן בסדרת בת עשר הרצאות שנתנה באזני נתנאל, תומאס וקבוצה בת כעשרים וארבעה מאמינים ששהתה במגדן במקרה באותו זמן. הסיכום הכולל של ההרצאות הללו, במונחים של היום, מציג את המחשבות הבאות לשיקולכם:

חיי האדם מבוססים על שלושה גורמים מניעים עיקריים – דחפים, תשוקות ופיתויים. ניתן לגבש אופי חזק, אישיות בעלת נוכחות, רק כאשר מתמירים את הדחפים הטבעיים של החיים לאומנות של החיים בחברה וזאת, על-ידי התמרתן של התשוקות בהווה לכמהיות גבוהות יותר שמניעות להישגים ברי קיימא, והעברתם של פיתויי הקיום הנפוצים ממחוזות הרעיונות השגרתיים שביסס האדם אל העולמות הגבוהים יותר של רעיונות שטרם נחקרו ואידאלים שטרם התגלו.

ככל שהציוויליזציה הופכת למורכבת יותר, כך תהפוך אומנות החיים לקשה יותר. ככל שהשינויים במנהגי החברה מהירים יותר, כך תהפוך משימת פיתוח האופי לקשה יותר. על-מנת שהקדמה תמשיך ותשרור, האנושות חייבת ללמוד מחדש את אומנות החיים מדי עשרה דורות. ואם האדם ממשיך לשפר את יכולות ההמצאה ומגדיל עלה מהר יותר את מורכבות החברה, נדרש יהיה להתמחות מחדש באומנות החיים מהר יותר, אולי אפילו מדי דור. אם התפתחות אומנות החיים לא תעמוד בקצב של צורת החיים, האנושות תחזור במהרה לחיים פשוטים, חיים מונעי דחפים – הרצון להגשים את תשוקות ההווה. וכך, האנושות לא תתבגר; החברה לא תצליח לצמוח למלוא הבגרות.

בגרות חברתית שקולה לשיעור שבו אדם מוכן לוותר על מילוי תשוקותיו החולפות בהווה בתמורה לקידום כמהותיו הגבוהות יותר להגשמתם של הישגים המעניקים סיפוק רב יותר בשל ההתקדמות המדורגת אל עבר יעדים תמידיים. אך סימן ההיכר האמיתי של חברה בשלה הינו נכונותו של עם לוותר על זכותו לחיות בשלום ובאוויר תחת אמות המידה הנוחות שנבעות מן הפיתוי לדבוק באומנות הקיימות והרעיונות המקובלים ולבחור בתמורה בפיתוי המערער, פיתוי אשר דורש השקעת אנרגיה במרדף אחר האפשרויות שטרם נחקרו להשגת יעדים שטרם התגלו של מציאויות רוחניות אידאליסטיות.

בעלי החיים מגיבים באצילות לדחף החיים, אך רק האדם יוכל להתמחות באומנות החיים, אף כי מרבית האנושות מתנסה רק דחף החייתיות. בעלי החיים מכירים רק את הדחף העיוור, האינסטינקטיבי הזה; האדם יכול לבחור לחיות במישור הגבוה של האומנות האינטלקטואלית, ואפילו בזה של האוויר השמימי והאקסטזה הרוחנית. בעלי החיים לא חוקרים את תכלית החיים; ומשום כך לעולם לא דואגים, ואף לא מתאבדים. ההתאבדות בקרב בני האדם מעידה על כך שאותם אנשים הגיעו

160:1.1 (1772:2) Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

160:1.2 (1772:3) Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772:4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773:1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773:2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the

מרמת הקיום החייתית גרידא. עוד היא מעידה על מאמצי החקר של אותם בני אדם אשר לא הצליחו להגיע לרמה האומנותית של ההתנסות האנושית. בעלי החיים אינם יודעים את משמעות החיים; רק האדם יכול להכיר בערכים ולהבין משמעויות, והוא אף מודע למשמעות של המשמעויות – הוא נחן במודעות עצמה ביחס לתובנה.

כאשר בני האדם מעזים לנטוש את חיי התשוקות הטבעיות לטובת חיים של אומנות הרפתקנית ולוגיקה בלתי וודאית, הם חייבים לצפות שכתוצאה מכך יסתכנו בצורך להקריב קורבן רגשי – עימותים, אומללות וחוסר וודאות – לפחות עד לעת בה ישיגו מידה מסוימת של בשלות אינטלקטואלית ורגשית. האכזבה, הדאגה והבטלות מעידות בברור על חוסר בגרות מוסרית. החברה האנושית ניצבת בפני שתי בעיות: הגעתו של האינדיבידואל לבשלות והגעתו של הגזע לבשלות. האדם הבשל מתחיל במהרה לראות להתייחס לשאר בני האדם ברכות ובסובלנות. בני אדם בשלים מתייחסים לאחיהם הבלתי בשלים באותה אהבה והתחשבות שרוחשים הורים כלפי ילדיהם.

חיים מוצלחים אינם אלא התמחות באומנות השימוש בטכניקות בדוקות לפתרון בעיות נפוצות. איתור הקושי, בידוד הבעיה והכרה הקנה בטיבה ובחומרתה הם הצעד הראשון בפתרון בעיה כלשהי. השגיאה הגדולה מתרחשת כאשר בעיות החיים מעוררות את הפחדים העמוקים שלנו, או מסרבים להכיר בהם. וכן, כאשר ההכרה בקשיים מחייבת לוותר על השקר שאימצנו זה מכבר, להודות בקנאה, לנטוש דעות קדומות מושרשות, האדם הממוצע מעדיף להיאחז באשליות הביטחון של העבר ובתחושת הביטחון הכוזבת שאימץ זה מכבר. רק אדם אמיץ יהיה מוכן להודות בכנות ולעמוד ללא-חת אל מול התגליות של דעת כנה ולוגית.

מציאת פתרון חכם ויעיל לבעיה כלשהי מחייב את הדעת להיות חופשיה מכל נטייה, תשוקה וכל דעה קדומה אישית אחרת אשר עלולה להתערב בבחינה נטולת-עניין במה שגורם בפועל לבעיה שנדרש למצוא לה פתרון. פתרון בעיות החיים דורש אומץ וכנות. רק בני אדם כנים ואמיצים יכולים להמשיך ולצעוד באומץ במבוך החיים בכיוון אליו מצביעה הלוגיקה של דעת ללא-חת. לא ניתן לשחרר כך את הדעת והנשמה ללא הכוח המניע של ההתלהבות האינטלקטואלית הגובלת בקנאות דתית. כוח הפיתוי של אידאל כביר הוא שנדרש על-מנת להניע אדם במרדף אחר מטרה אשר דרכו אליה זרועה בבעיות חומריות קשות וסכנות אינטלקטואליות רבות.

אפילו אם אתה מצויד כראוי כדי להתמודד עם מצבים קשים בחיים, לא תוכל לצפות

purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773:3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773:4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773:5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774:1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly

להצליח אלא אם תצטייד בחכמה ובקסם האישי אשר יאפשרו לך לזכות בתמיכתם המלאה של חבריך ובשיתוף הפעולה שלהם. רק אם תלמד לשכנע את חבריך, לכבוד את לב רעיך, תוכל לצפות להצלחה גדולה בעבודתך החילונית או הדתית. אתה פשוט נדרש להיות בעל טקט וסובלנות.

אך מישוע, 'המאסטר' שלכם, למדתי את השיטה הטובה מכולן לפתרון בעיות למדתי. אני מתכוון למה שהוא מתרגל באדיקות, מה שהקפיד ללמד אתכם, להתבודד למדיטציה של סגידה. המפתח טמון בזה ההרגל של ישוע, בהתבודדות תכופה של התייחדות עם 'האב' שבשמים. לא רק על-מנת להתחזק ולהחכים ביחס לעימותי החיים הרגילים, אלא גם על-מנת לקבל את האנרגיה הנדרשת לפתרון בעיות מוסריות ורוחניות מסדר גבוה. אך אפילו השיטות הנכונות לפתרון בעיות לא תוכלנה לפצות על מגרעותיה האינהרנטיות של האישיות או לכפר על היעדרם של הרעב והצמא לצדיקות לשמה.

אני מתרשם עמוקות ממנהגו של ישוע, מן האופן בו הוא מתבודד על-מנת לבחון לבדו לזמן מה את בעיות החיים; על-מנת לבקש למלא את מצבורי החכמה והאנרגיה הדרושים למגוון משימות השירות לחברה; להאיץ ולהעמיק את תכלית החיים באמצעות היותה של האישיות כולה במודעות לקשר עם האלוהיות; לבקש לרכוש שיטות חדשות וטובות יותר להתאים את עצמו למצבי החיים שכל העת משתנים; לערוך בגישתו האישית את אותם שינויים ואותן התאמות החיוניים לקבלת הבנה נרחבת של כל מה שראוי ואמתי; ולעשות את כל אלה אך ורק לתפארת האל – ולשלוח לשמים את תפילתו המועדפת של 'המאסטר', "לא רצוני, כי אם רצונך יעשה."

סגידה זו, שמתרגל 'המאסטר' שלכם, מביאה לרגיעה שמרעננת את הדעת; גורמת לאותה ההארה שמעוררת השראה בנשמה; לאותו האומץ אשר מאפשר לאדם לעמוד בעוז אל מול בעיותיו; מייצרת את אותה הבנה-עצמית אשר מחסלת את הפחד המשתק; וגורמת לאותה מודעות ביחס לאחדות עם האלוהיות אשר מפתחת אצל האדם את הביטחון שמאפשר לו להעז להידמות לאל. מנחת הסגידה, או ההתייחדות הרוחנית אותה מתרגל 'המאסטר', מרגיעה את הלחץ, פותרת קונפליקטים ומעצימה עד מאוד את כל משאביה של האישיות. למיטב הבנתי, הדת החדשה כוללת את כל הפילוסופיה הזו בנוסף לבשורת המלכות.

הדעות הקדומות מכסות את עיני הנשמה מלראות את האמת. את הדעות הקדומות ניתן להסיר רק כאשר הנשמה מתמסרת בכנות לתכלית שלמה, כזו אשר כוללת את הזולת

expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

^{160:1.10 (1774:2)} But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

^{160:1.11 (1774:3)} I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

^{160:1.12 (1774:4)} This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

^{160:1.13 (1774:5)} Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-

בכללותו. לא ניתן להפריד בין הדעות הקדומות לאנוכיות. את הדעות הקדומות ניתן לחסל רק כאשר אדם מפסיק לבקש עבור עצמו ובמקום זאת רודף אחר הסיפוק שבשירות למען מטרה שהינה לא רק גדולה מעצמו, אלא גדולה אפילו מן האנושות כולה – החיפוש אחר האל, ההגעה לאלוהיות. על בשלותה של אישיות מעידה התמרתה של התשוקה האנושית למצב בו היא מבקשת כל העת להגשים את הערכים הגבוהים ביותר ושאמתותם אלוהית ביותר.

לא ניתן לשמור על מטרות המבוססות על הנצח בתוך עולם שאינו מפסיק להשתנות, בתוך סדר חברתי מתפתח. רק אלה שגילו את האל החי ואמצו אותו כמטרת הנצח של ההישג האינסופי יוכלו לחוות יציבות של אישיות. על-מנת להעביר את מטרותיו מן הזמן אל הנצח, מן הארץ אל פרדיס, מן האנושי אל האלוהי, נדרש האדם לחדש עצמו, לעבור המרה, להיוולד מחדש; הוא נדרש להפוך לילדה המחודש של רוח אלוהי; הוא נדרש להיכנס בשעריה של מלכות שמים. כל הפילוסופיות והדתות אשר מציבות רף נמוך מן האידאליים הללו אינן בשלות. החיבור בין הפילוסופיה שאני מלמד לבשורה לה אתם מטיפים מייצג את הדת הבשלה החדשה, את האידאל לכל הדורות בעתיד. וזו האמת, משום שהאידאל שלנו סופי, נטול שגיאה, נצחי, אוניברסלי, מוחלט ואינסופי.

הפילוסופיה שלי הניעה אותי לבקש את מציאויות ההישג האמתי, את מטרת הבשלות. אך הדחף שלי נעדר און; החיפוש שלי חסר כוח מניע; המרדף שלי היה נטול כיוון וודאי. את כל החסר השלימה בנדיבות בשורת החדשה של ישוע, על תובנותיה המורחבות, על האידאליים המרוממים שבה ועל מטרותיה הברורות. וכעת, ללא כל ספק וחשש אני יכול בלב שלם לצאת להרפתקת הנצח.

2. אימנות החיים

בני תמותה יכולים לחיות רק באחת משתי דרכים: החומרית או החייתית והרוחנית או האנושית. בעלי החיים מסוגלים לתקשר זה עם זה באופן מוגבל תוך שימוש בסימונים וקולות. אך צורות תקשורת אלה אינן מסוגלות להעביר משמעויות, ערכים או רעיונות. ההבדל היחיד בין האדם לבעל החיים הוא שהאדם יכול לתקשר עם אחיו באמצעות סמלים אשר בהחלט יכולים לציין משמעויות, ערכים, רעיונות ואפילו אידאליים.

מכיוון שבעלי החיים אינם יכולים להעביר רעיונות זה לזה, הם אינם יכולים לפתח אישיות. האדם מפתח אישיות משום שהוא כן יכול

inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

^{160.1.14 (1774.6)} In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

^{160.1.15 (1775.1)} My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

^{160.2.1 (1775.2)} There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

^{160.2.2 (1775.3)} Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas

לתקשר כך עם אחיו ולהעביר הן רעיונות והן אידאליים.

התרבות האנושית מתבססת על יכולות תקשורת ושיתוף משמעותי אלה. הן מאפשרות לאדם לבנות ציוויליזציה המבוססת על קשרים חברתיים. הידע והחכמה מצטברים הודות ליכולת של האדם להעביר נכסים אלה לדורות הבאים. וכך מתחילות פעילויות התרבות של הגזע: האומנות, המדע, הדת והפילוסופיה.

התקשורת הסמלית בין בני האדם הינה תנאי מוקדם להולדתן של קבוצות חברתיות. הקבוצה החברתית היעילה מכולן הינה המשפחה, וליתר דיוק שני ההורים. החיבה האישית הינה הדבק הרוחני אשר שומר על מערכות יחסים חומריות אלה. מערכת יחסים אוהבת שכזו אפשרית גם בין שני אנשים מאותו המין, כפי שמדגימה המסורת שמאפיינת חברויות אמתיות רבות.

מערכות היחסים החבריות הללו, המבוססות על חיבה הדדית, מעודדות את החברות ומאצילות את האדם משום שהן מעודדות ומטפחות את הגורמים הבאים, ההכרחיים לרמות הגבוהות יותר של אומנות החיים:

1. ביטוי-עצמי הדדי והבנה-עצמית. דחפים נאצלים אנושיים רבים מתים משום שאין מי שישמע אותם. אכן, לא טוב היות האדם לבדו. בכדי לפתח אופי אנושי, נדרשת מידה מסוימת של הכרה וכמות מסוימת של הערכה. שום ילד לא יוכל לפתח לגמרי אופי נורמלי ללא האהבה האמתית שקיבל בבית. האופי הינו יותר מאשר דעת ומוסר. מכל מערכות היחסים בחברה אשר מיועדות לפתח אופי, היעילה והאידיאלית מכולם הינה החברות האוהבת והאוהדת בין גבר לאישה אשר מקיימים ברית נישואין בחכמה. הנישואין, על שלל מערכות היחסים שבו, היא המערכת שמטבעה מיטיבה להפעיל את אותם הדחפים יקרי הערך ואותם המניעים הנעלים אשר הכרחיים להתפתחותו של אופי חזק. אינני מהסס להלל ולשבח כך את חיי המשפחה משום שבחכמתו, בחר 'המאסטר' שלכם במערכת היחסים בין אב לבנו כאבן היסוד של בשורת המלכות החדשה הזו. שום מערכת יחסים לא תדמה לחברות הזו הזו, בין הגבר לאישה אשר חובקים יחד את האידאליים הגבוהים ביותר של הזמן. התנסות זו היא כה רבת ערך ומספקת עד כי שווה היא כל מחיר, כל קורבן וכל דרישה שמתבקש האדם לשלם עבורה.

2. איחוד בין נשמות – חכמה בפעולה. כל אדם רוכש במוקדם או במאוחר מושג מסוים אודות העולם הזה והשקפה מסוימת אודות הבא. באמצעות קשרים בין אנשים, ניתן כעת לאחד בין נקודות ההשקפה הללו, של הקיום בר החלוף ושל הפוטנציאל בנצח. כך, תוך אימוץ תובנות הזולת מתרחבים הערכים הרוחניים בדעת האדם. כך, תוך שהם מקבצים יחד את

and ideals.

^{16023 (1775.4)} It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

^{16024 (1775.5)} Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

^{16025 (1775.6)} These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

^{16026 (1775.7)} 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

^{16027 (1776.1)} 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way

נכסיהם הרוחניים, מעשירים בני האדם את נשמותיהם. בדומה לכך, ניתן לאדם להימנע מליפול קורבן לנטייתו התמידית לעוות את ראייתו, לאמץ השקפות המבוססות על דעות קדומות ולשפוט באופן צר. רק באמצעות קשר קרוב לדעת אחרת ניתן להימנע מן הפחד, מן הקנאה ומן רמייה. אני מסב את תשומת לבכם לעובדה 'שהמאסטר' לעולם לא שולח אתכם לפעול לבד למען הרחבת המלוכה; הוא תמיד שולח אתכם זוגות זוגות. מכיוון שחכמה הינה ידע-על, נובע מכך כי מאיחוד החכמה, חולקים חברי הקבוצה החברתית, קטנה כגדולה, באופן הדדי את כל הידע.

3. ההתלהבות לחיים. הבידוד נוטה לחסל את מטען האנרגיה של הנשמה. הקרבה לחברים הכרחית לחידוש טעם החיים ונחוצה לשימור האומץ ללחום בקרבות ההעפלה לרמות החיים האנושיות הגבוהות יותר. החברות מעצימה את השמחות ומהללת את הניצחונות בחיים. קשרים אנושיים קרובים ואוהבים נוטים להפחית מן התער שבסבל ולהקל על המרירות שבקושי. נוכחותו של חבר מעצימה את כלל היופי ומרוממת את כלל הטוב. האדם יכול להעצים ולהרחיב את יכולת ההערכה של חבריו תוך שימוש בסמלים תבוניים. אחד מהשיגיה הדגולים של החברות האנושית הינה היכולת והכוח לגירוי הדדי של הדמיון. כוחות רוחניים אדירים טמונים במודעות אודות ההתמסרות בלב-שלם לתכלית משותפת, בנאמנות ההדדית לאלוהות קוסמית.

4. ההגנה המועצמת כנגד הרוע כולו. הקשר בין אנשים, החיבה ההדדית, מהווים תעודת ביטוח יעילה כנגד הרוע. הקשיים, הצער, האכזבה והתבוסה קשים וכואבים יותר כשעוברים אותם לבד. אף כי החברושת איננה מתמירה את הרוע לצדיקות, היא בהחלט מוציאה הרבה מן העוקץ שלו. אמר 'המאסטר' שלכם, "אשרי הבוכים" – אם החבר נמצא שם כדי לנחם. יש הרבה כוח בידיעה שאתם חיים לרווחת הזולת, ושהזולת חי לרווחתכם, כדי לקדם אתכם. אדם נמק בבידוד. כאשר האדם מתבונן רק בפעולות הזמן, הוא תמיד מתיאש. כאשר מנתקים את ההווה מן העבר ומן העתיד, הוא הופך להיות לטריטוריאלי באופן מרגיז. רק הצצה חטופה במעגל הנצח יכולה לעורר באדם השראה לעשות כמיטב יכולתו ולאתגר את המיטב שבו למצוא את עצמו. כאשר אדם עושה כמיטב יכולתו, הוא חי באופן הבלתי אנוכי ביותר ולטובת הזולת, לטובת רעיו החיים לצדו בזמן ובנצח.

אני חוזר, במוסד הנישואין האנושי טמונה האפשרות האידאלית לכינון של מערכות יחסים שכאלה, מערכות מאצילות ומעוררת השראה. אמת היא, כי ניתן להפיק הרבה מן הנישואין וכי נישואין רבים מאוד כלל לא מצליחים להפיק פירות מוסריים ורוחניים אלה. פעמים רבות מדי, אלה הבאים בשערי מוסד הנישואין מבקשים

men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

^{16028 (1776.2)} 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

^{16029 (1776.3)} 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn" — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

^{160210 (1777.1)} I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior

ערכים נמוכים יותר מערכי החברותא שמפיקים בני אדם בשלים. יש לבסס את הנישואין האידיאליים על יסודות יציבים יותר מאשר הרגשות המשתנים וההפכפכות של המשיכה המינית; ראוי לבסס אותם על מסירות אישית אמיתית הדדית. וכך, אם תוכלו לבנות קבוצות חברתיות אנושיות קטנות כאלה יעילות ומהימנות, כאשר תתקבצנה אלה יחד העולם יחזה במבנה חברתי כביר, מרהיב, בציוויליזציה בעלת בשלות אנושית. גזע כזה עשוי להתחיל ולקיים חלק מן האידיאל שמדבר עליו 'המאסטר' שלכם, "שלום על-פני האדמה ורצון טוב בינות לאדם." אף כי חברה שכזו לא תהיה מושלמת או חפה מכל רשע, היא וודאי תתקרב ליציבות של הבשלות.

3. כוחות המשיכה של הבשלות

המאמץ לנוע אל עבר הבשלות דורש עבודה, ועבודה דורשת אנרגיה. מנין יבואו הכוחות הדרושים לכל אלה? ברור שנדרש להתבסס על הדברים הפיזיים, אך היטב דרש 'המאסטר' כשאמר, "לא על הלחם לבדו יחיה האדם." אם נניח כי האדם נין בגוף רגיל ובבריאות סבירה, עלינו לחפש את מה שמושך אותו ומגרה אותו למצות את הכוחות הרוחניים הרדומים בתוכו. ישוע לימד אותנו שהאל שוכן באדם פנימה; כיצד נוכל לעורר אדם לשחרר את הכוחות האלוהיים והאינסופיים הטמונים בנשמתו? כיצד נוכל לגרום לאדם להרפות מן האל כך שיוכל זה לפרוץ החוצה, לרענן את נשמותינו שלנו ואף לשרת את הארתן של אינספור נשמות אחרות, לגרום להתרוממות ולברק? מהי הדרך הטובה ביותר להעיר כוחות מיטיבים פוטנציאליים אלה אשר רדומים בנשמותיכם? בדבר אחד אני בטוח: ההתרגשות הרגשית איננה הגירוי הרוחני האידיאלי. ההתרגשות איננה מעלה את האנרגיה; היא דווקא מכלה את כוחות הנפש והגוף. מנין תבוא האנרגיה לעשות את כל הדברים הכבירים הללו? הביטו 'במאסטר' שלכם. ממש כעת הוא מתמלא בכוחות על הגבעות בעוד אנו מבזבזים כאן את אנרגיה. בסוגיה הזו, הסוד טמון בהתייחדות רוחנית, בסגידה. מנקודת המבט האנושית, מדובר בשילוב בין מדיטציה להתרגעות. המדיטציה מחברת בין הדעת לרוח; ההתרגעות קובעת את קיבולת הקליטה הרוחנית. התהליך הזה, בו מתחלפים החולשה בכוח, הפחד באומץ, והרצון העצמי ברצון האל, מהווה סגידה. לכל הפחות, זהו אופן ההתבוננות של הפילוסוף.

ההתנסויות מתגבשות לכדי הרגלים, הרגלי סגידה מחזקים, כאשר כאשר חוזרים עליהן לעיתים תכופות, והרגלים שכאלה מתגבשים בסופו של דבר לכדי אופי רוחני, ובסופו של דבר מכירים אותו חבריו של האדם כאישיות בשלה. בהתחלה, התרגול קשה ודורש זמן רב, אך ברגע שהוא הופך להרגל הוא גם מרגיע וגם חוסך זמן. ככל שהחברה הופכת למורכבת יותר,

accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

^{160:31 (177:2)} The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

^{160:32 (177:3)} When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes,

ככל שגורמי המשיכה בציוויליזציה מתרבים, כך הופכת לדחוף יותר הצורך של יחידים יודעי-אל ליצור לעצמם הרגלים מגוננים שמיועדים לשמר ולהעצים את האנרגיות הרוחניות שלהם.

דרישה נוספת להגעה לבשלות הינה האופן בו הקבוצות החברתיות השונות משתפות פעולה כדי להתאים עצמן לתנאי הסביבה שכל הזמן משתנים. האינדיבידואל הבלתי בשל מעורר התנגדויות בקרב חבריו; האדם הבשל משיג את שיתוף הפעולה המלא של חבריו ובכך מקבל תמורה כפולה ומכופלת על מאמציו בחיים.

הפילוסופיה שלי גורסת כי לפעמים, ובמקרה הצורך, אני נדרש להילחם על-מנת להגן על מושג הצדק שלי, אך אני בטוח 'שהמאסטר', בעל האישיות בשלה יותר, יוכל בכוח החדש של הטקט והסובלנות להבטיח ניצחון זהה בקלות ובחן. לעתים קרובות מדי אנו נלחמים עבור מה שצודק ומגלים כי הן המנצח והן המנוצח נחלו תבוסה. רק אתמול שמעתי את 'המאסטר' אומר כי "חכם שרואה את דלת הכניסה נעולה לא יהרוס אותה, אלא יחפש את המפתח שפותח אותה." לעתים קרובות מדי אנחנו נלחמים רק כדי לשכנע את עצמנו שאנחנו לא פוחדים.

בשורת מלכות חדשה זו משרתת עד מאוד את אומנות החיים. היא מעניקה לה תמריץ חדש ועשיר יותר לחיים נעלים. היא מציגה תכלית ייעוד חדשה ומרוממת, מטרת חיים נעלה. וכל המושגים הללו, אודות תכלית הקיום הנצחית והאלוהית, הינם כשלעצמם גירויים טרנסצנדנטיים. הם מעודדים את תגובתו של המיטב אשר שוכן בטיבו הנעלה של האדם. על כל פסגת מחשבה אינטלקטואלית נוכל למצוא מרגוע לדעת, כוח לנשמה, והתייחדות לרוח. מנקודות השקפה אלה, של חיים גבוהים, יוכל האדם להתעלות מעל למה שמציק לו חומרית ומקורו ברמות המחשבה הנמוכות – הדאגה, הקנאה, הנקמה והגאווה של האישיות הבלתי בשלה. נשמות מעין אלה, אשר מגביהות לטפס, גואלות עצמן מן הקונפליקטים הנוגדים של הזוטות בחיים, ומשחררות עצמן כדי להגיע למודעות ביחס לזרמים הגבוהים של מושגי הרוח ולתקשורת השמימית. אך נדרש לשמור מכל משמר על תכלית החיים מפני הפיתוי לבקש את ההישגים הקלים, ברי החלוף; וכן, נדרש לטפח אותה על-מנת לחסן אותה מפני הסכנות המאיימות של הקנאות.

4. האיזון שבבשלות

אפילו בעודכם מתמקדים בהשגתן של מציאויות הנצח, אתם נדרשים גם להתחשב בצרכי החיים בגוף. אף כי הרוח הינה מטרתנו, הגוף הינו עובדה. לעתים, אנו מקבלים באקראי

and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

^{162:33 (1778:1)} Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

^{162:34 (1778:2)} My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

^{162:35 (1778:3)} This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

^{162:41 (1778:4)} While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact.

את מה שנדרש לנו כדי לחיות, אך ככלל אנו נדרשים לפעול באופן נכון לשם כך. שתי הבעיות העיקריות בחיים הן: להתפרנס בעודנו בגוף ולהשיג את הישרדות הנצח. הדת נדרשת אפילו למציאת פתרון אידאלי לבעיות הפרנסה. לאמתו של דבר, דת של אמת איננה פועלת בנפרד מן האינדיבידואל.

לטעמי, הדברים ההכרחיים בחיים בגוף הם:

1. בריאות טובה.
2. מחשב בהירה ונקייה.
3. יכולות וכישורים.
4. עושר – הדברים הטובים בחיים.
5. היכולת להתמודד עם תבוסה.
6. תרבות – חינוך וחכמה.

אפילו את בעיות הבריאות והיעילות הפיזית ניתן לפתור בצורה מיטבית כאשר נתייחס אליהן מנקודת המבט הדתית של תורת 'המאסטר': העובדה שגופו ודעתו של האדם הינם מקום משכן למתת האל, לרוח האל אשר הולכת והופכת לרוח האדם. דעתו של האדם, אפוא, הופכת כך למתווכת בין דברי החומר למציאויות הרוח.

על-מנת להבטיח את מנת חלקו בדברים אליהם הוא משתוקק בחיים, האדם נדרש לאינטליגנציה. טעות גמורה לחשוב שרק ביצוע מלאכת יומו בנאמנות תבטיח לאדם גמול בדמות עושר. למעט יד המקרה שפועלת מדי פעם, הגמול החומרי בחיים ברי החלוף נרכש בערוצים מסוימים, מאורגנים היטב. רק בעלי הגישה לערוצים הללו יכולים לצפות לקבל תגמול מלא עבור מאמצייהם בחיים. כל מי שמבקש לעצמו עושר בערוצים מבודדים ובדידים יזכה רק לעוני. לפיכך, תכנון נכון הינו המרכיב ההכרחי לשגשוג בעולם. ההצלחה דורשת לא רק מסירות לעבודה אלא גם שהאדם יפעל במסגרת אחד מאותם ערוצי שפע חומרי. אם אינך פועל בחכמה, עדיין תוכל להקדיש את חיך לבני דורך, אך ללא גמול חומרי; אם זכית במקרה ליהנות מזרימת העושר, עדיין תוכל להתרפק בלוקסוס גם אם לא תקפת אצבע למען הזולת.

את היכולות אנחנו יורשים, ואילו את הכישורים אנחנו רוכשים. החיים אינם אמתיים עבור אדם שאינו מומחה בדבר אחד. כישורים הם אחד הגורמים האמתיים לסיפוק בחיים. יכולת פירושה מתת הראייה לעתיד, להרחיק לראות. אל תלכו שולל אחר הפיתוי להישג ברמייה; היו מוכנים לעמול תמורת הגמול שמעניקה מאוחר יותר הפעולה ההגונה. החכם מסוגל להבדיל בין האמצעים למטרות; אחרת,

Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

^{160.4.2 (1778.5)} The essentials of the temporal life, as I see them, are:

^{160.4.3 (1778.6)} 1. Good physical health.

^{160.4.4 (1778.7)} 2. Clear and clean thinking.

^{160.4.5 (1778.8)} 3. Ability and skill.

^{160.4.6 (1778.9)} 4. Wealth — the goods of life.

^{160.4.7 (1778.10)} 5. Ability to withstand defeat.

^{160.4.8 (1778.11)} 6. Culture — education and wisdom.

^{160.4.9 (1779.1)} Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

^{160.4.10 (1779.2)} It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

^{160.4.11 (1779.3)} Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future

ייתכן ותכנון-יתר של העתיד יפגע בתכלית הראויה עצמה. כאדם שמבקש תענוגות, עליך תמיד לשאוף להיות יצרן וצרכן כאחד.

אִמְנו את זיכרונכם לשמור ולנצור את אותם מאורעות ראויים בחיים שמחזקים אתכם, ושלפו אותם מן הזיכרון כראות עינים, כדי להתענג עליהם ולהיבנות מהם. וכך, בנו עבור עצמכם ובתוכם מאגרים וגלריות של יופי, של טוב ושל פאר והדר. אך הנאצלים שבזיכרונות הם אלה הנוצרים רגעים גדולים של חברות נשגבת. כל אוצרות הזיכרון הללו מקרינים את השפעתם המרוממת ויקרת הערך בעת שהסגידה הרוחנית משחררת אותם בנגיעתה.

אך אם לא תלמדו להיכשל בִּחַן, החיים יהפכו לקיום של עול. נשמות נאצלות תמיד לומדות להיכשל באופן אומנותי; עליכם לדעת להפסיד בכבוד; עליכם לעמוד ללא חת אל מול האכזבה. לעולם אל תהססו להודות בכישלון. לעולם אל תנסו להסתתר מאחורי חיוכים כוזבים ואופטימיות קורנת. על-אף שזה נשמע טוב תמיד לטעון להצלחה, התוצאות תהיינה מזעזעות. שיטה שכזו מובילה במישרין לעולם של כזבים ולהתרוסקות הבלתי נמנעת שבהתפכחות.

יש והצלחה תוביל לאומץ ולביטחון, אך את החכמה ישיג האדם רק הודות להתנסות של ההסתגלות לכישלונותיו. מי שמעדיף את אשליות האופטימיות לעולם לא יוכל להחכים. רק אלה שעומדים אל מול העובדות ומתאמים בין לבין האידיאלים יכולים להחכים. החכמה כוללת הן את העובדה והן את האידיאל, ומשום כך גואלת את המתמסרים לה מן הקצוות העקרים של הפילוסופיה – מן האדם שהאידיאלים שלו אינם כוללים עובדות ומן המטריאליסט ללא אופק רוחני. אותן נשמות פחדניות שמצליחות להתמודד עם קשיי החיים רק הודות לאשליות רציפה אחת של הצלחה כוזבות נועדו להיכשל ולנחול תבוסה כשתעוררנה, בסופו של דבר, מעולם החלומות והדמיונות שבראו.

השפעתה העילאית של השקפתה מרחיקת הראות של הדת הינה בדיוק במקום בו פוגשים את הכישלון ומסתגלים לתבוסה. בחווייתו של האדם המבקש את האל אשר יצא להרפתקה הנצחית של חקר יקום הכישלון הינו פשוט מאורע חינוכי – ניסוי תרבותי בתהליך רכישת החכמה. עבור אנשים שכאלה, התבוסה אינה אלא כלי חדש לכיבוש רמות המציאות הגבוהות יותר ביקום.

אם כל כישלון בחיים מניב חכמה והישג רוחני, גם אם כל מפעל חייו של אדם בזמן יהיה כישלון חרוץ, עשויה הקריירה של אדם המבקש את האל להתברר כהצלחה גדולה מנקודת המבט של הנצח. אל תשגו ותתבלבלו בין הידע, התרבות והחכמה. אף אם בחיים יש ביניהם קשר, הם מייצגים ערכי רוח שונים מאוד; החכמה תמיד עולה על הידע ותמיד מהללת את

defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

^{160:4.12 (1779.4)} Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

^{160:4.13 (1779.5)} But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

^{160:4.14 (1779.6)} Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

^{160:4.15 (1780.1)} And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

^{160:4.16 (1780.2)} The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values;

התרבות.

wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. דת האידאל

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

סיפרתם לי 'שהמאסטר' שלכם מתייחס לדת האנושית האמתית כאל התנסות של היחיד במציאות הרוח. אני הגדרתי דת כהתנסות התגובה של האדם למשהו שהוא מחשיב כראוי לכך שכל האנושות תסגוד לו ותתמסר לו. במובן הזה, הדת מסמלת את מסירותנו הגבוהה ביותר לדבר שמייצג את המושג הגבוה ביותר שלנו ביחס לאידאלים של המציאות והמקום הרחוק ביותר אליו תוכל הדעת שלנו להגיע בשאיפתה אל אפשרויות הנצח של הישגי הרוח.

כאשר בני אדם מגיבים לדת במובן השבטי, הלאומי או הגזעי, הם עושים כן משום שהם אינם באמת מחשיבים את אלה שמחוץ לקבוצתם כבני אדם. אנחנו תמיד מתייחסים למושג הנאמנות הדתית שלנו כאל משהו שראוי לכל בני האדם לכבדו. הדת לעולם לא תוכל להיות אמונה אינטלקטואלית או היסק פילוסופי גרידא; דת הינה תמיד ולעד תהיה דרך להתמודד עם מצבים בחיים; היא סוג של התנהגות. דת כוללת חשיבה, הרגשה ופעולה מתוך כבוד למציאות כלשהי שאנו מחשיבים שכולם יעריצו.

אם בהתנסות שלכם משהו הפך לדת, ברור מאילו שכבר הפכתם להיות לאוונגליסט פעיל של אותה הדת, זאת משום שאתם מחשיבים את המושג העילאי בדת שלכם כראוי לסגידתה של האנושות כולה ושל כל ברייה תבונית ביקום. אם אינכם משמשים בפועל כמיסיונרים לבשורה של הדת שלכם, אתם משלים את עצמכם וקוראים לאמונה מסורתית או למערכת פילוסופיה אינטלקטואלית בשם דת. אם הדת שלכם הינה התנסות רוחנית, מושא הסגידה שלכם חייב להיות מציאות רוחנית אוניברסאלית והאידאל של כל מושגים הרוחניים. את כל הדתות המבוססות על פחד, על רגשות, על מסורת ועל פילוסופיה אני מכנה בשם דתות אינטלקטואליות, ואילו את אלה המבוססות התנסות רוחנית אמתית אני מכנה דתות אמתיות. מושא ההתמסרות הדתית יכול להיות חומרי או רוחני, אמיתי או כוזב, מציאותי או בלתי מציאותי, אנושי או אלוהי. לכן דתות יכולות להיות טובות או מרושעות.

מוסריות ודת אינן בהכרח זהות. מערכת מוסרית אשר מאמצת מושא סגידה עשויה להפוך לדת. דת אשר מאבדת את גורמי המשכיה שלה לתחושות הנאמנות ומסירות עילאית עלולה להתפתח לכדי מערכת פילוסופית או קוד מוסרי. הדבר הזה, ההווה הזה, המצב הזה, סדר הקיום הזה או האפשרות להישג אשר מהווה את האידאל העליון של הנאמנות הדתית, ואשר הוא מושא מסירותם הדתית של הסוגדים, הוא האל. ללא קשר לשם שניתן לאידאל מציאות הרוח זו, זהו האל.

^{16051 (1780.3)} You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

^{16052 (1780.4)} When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

^{16053 (1780.5)} If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

^{16054 (1780.6)} Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

מאפייניה החברתיים של דת אמתית קשורים לעובדה שהיא תמיד תנסה להמיר את היחיד ולהתמיר את העולם. דת פירושה קיומם של אידאלים שטרם התגלו ואשר מתעלים הרבה מעל לאמות המידה האתיות הידועות ולמוסריות של מנהגי החברה הנעלים ביותר של מוסדות הציוויליזציה הבשלים ביותר. הדת נושאת עיניה לאידאלים שטרם התגלו, למציאויות שטרם נחקרו, לערכים על-אנושיים, לחכמה אלוהית ולהישגי רוח אמתיים. דת אמתית עושה את כל אלה; כל האמונות האחרות אינן ראויות להיקרא כך. לא תתכן דת רוחנית אמתית ללא האידאל העליון והנעלה של אל נצחי. דת ללא האל הינה המצאה של האדם, מוסד אנושי של אמונות אינטלקטואליות חסרות חיים וטקסים רגשיים חסרי משמעות. יש והדת טוענת שמושא סגידתה הינו אידאל נשגב. אך אידאלים מעין אלה בלתי ניתנים להשגה; מושג שכזה הינו בבחינת אשליה. האידאלים היחידים אשר יוכל האדם להשיגם הינן המציאויות האלוהיות של ערכי האינסוף אשר טמונים בעובדה הרוחנית של אל הנצח.

בניגוד לאידאל אודות האל, המילה או הרעיון של האל יכולים להיות חלק מדת כלשהי, ללא קשר למידת טיפשותה או שקריותה. הרעיון אודות האל יכול להפוך לכל דבר שיבחרו אלה שמשתעשעים בו. הדתות הנמוכות מעצבות את הרעיון שלהן אודות האל בהתאם למצבו הטבעי של לב האדם; הדתות הגבוהות תובעות מלב האדם להשתנות על-מנת לעמוד באידאלים של דת אמת.

הדת של ישוע עולה על כל המושגים הקודמים שלנו אודות הסגידה משום שהיא לא רק מציגה את 'אביו' כאידאל המציאות האינסופית אלא מכריזה על כך שאותו מקור אלוהי לכלל הערכים ואותו מרכז נצחי של היקום אכן ניתן להשגה ובאופן אישי על-ידי כל אינדיבידואל שבחר לבוא בשערי מלכות השמים שבארץ, ואשר בכך מכיר בעובדת היותו בנו של האל ובאחוות האדם. ואני סבור שזהו המושג הגבוה ביותר אודות הדת שנשמע בעולם מעודו, ואני מכריז שלא ייתכן גבוה ממנו משום שבשורה זו כוללת את אינסוף המציאויות, את אלוהיות הערכים, ואת הישגי הנצח האוניברסאליים. מושג כזה שקול להישג של התנסות באידאליזם של העליון ושל המרבי.

אני לא רק מסוקרן מן האידאלים המושלמים שבדת הזו, הדת של 'המאסטר' שלכם, אלא גם מרגיש את צורך להתוודות שאני מאמין להכרזותיו: כי האידאלים הללו אודות מציאויות הרוח הינם ברי השגה; כי אתם ואני יכולים לצאת להרפתקה הממושכת, הנצחית הזו מצוידים בהבטחה שלו על הוודאות שלבסוף נגיע לשערי פרדיס. אחי, אני מאמין, אני יצאתי לדרך; אני בדרכי אתכם במסע הנצחי. 'המאסטר' אומר שהוא בא מעם 'האב', ושהוא יראה לנו את

160:55 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusory. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:56 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:57 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:58 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father,

הדרך. אני משוכנע לגמרי שהוא דובר אמת. אני משוכנע כעת שאין שום אידאליזם ברי השגה במציאות או ערכי מושלמות שאינם חלק מן האב הנצחי והאוניברסאלי.

לכן, באתי לסגוד. ולא רק לאל המציאויות, אלא לאל האפשרויות של כל מה שיהיה קיים בעתיד. משום כך, אם להתמסר לאידאל עליון, אם האידאל הזה אמת, ראוי להתמסר לאל זה, אל יקומי העבר, ההווה והעתיד של הדברים וההוויות. ואין אל מלבדו, לא יכול להיות אל אחר. כל שאר האלים הינם יצירי הדמיון, אשליות הדעת האנושית, עיוותים של לוגיקה כוזבת, ואלילי האשליה העצמית של אלה שמייצרים אותם. אכן, אפשר שתהיה דת ללא אל זה, אך לא תהיה לה כל משמעות. ואם תבקשו להחליף את המילה אל במציאות של אידאל זה, אודות אל חי, רק תשלו את עצמכם כשתחליפו אידאל, מציאות אלוהית, ברעיון. אמונות שכאלה מהוות דת של משאלת לב ריקה.

בתורתו של ישוע אני רואה את הדת במיטבה. הבשורה מאפשרת לנו לבקש את אל האמת ולמצוא אותו. אך האם אנו מוכנים לשלם את מחיר כרטיס הכניסה למלכות השמים? האם אנחנו מוכנים להיוולד מחדש? להיווצר מחדש? האם אנחנו מוכנים להעמיד עצמנו בתהליך ובמבחן הנורא של ההרס-העצמי ושל בניית מחדש של הנשמה? הלא אמר 'המאסטר': "המִצָּא אֶת נַפְשְׁךָ וְהִמָּאֲבֵד אֶת נַפְשְׁךָ הוּא יִמְצָאֶנָּה. אֵל תִּחְשְׁבֵהוּ כִּי בָאתִי לְהִטִּיל שָׁלוֹם בְּאֶרֶץ כִּי אִם מֵאֵבֶק לְנִשְׁמָה." אמת היא, כי לאחר שנשלם את מחיר ההתמסרות לרצון 'האב', אם נמשיך ונצמד בנתיבי הרוח של החיים המוקדשים, אנו אכן חווים שלוה גדולה.

כעת אנו מוותרים על כל פיתויי סדר הקיום הידוע ומקדישים עצמנו בלב שלם למרדף אחר פיתויי סדר הקיום הבלתי ידוע, הבלתי נחקר של חיי הרפתקה עתידיים בעולמות הרוח של האידאליזם הנעלה של מציאות אלוה. אנו מבקשים סמלי משמעות באמצעותם נוכל לספר לאחינו אודות מושגים אלה, של מציאות האידאליזם של הדת של ישוע, ולא נפסיק להתפלל לבוא היום בו האנושות כולה תתרגש מן החזון המשותף הגלום באמת עליונה זו. וכעת, המושג הממוקד שבלבנו אודות 'האב' הוא כי האלוהים הוא רוח; וכשאנו חולקים אותו עם רעינו, נאמר שהאלוהים הוא אהבה.

דתו של ישוע תובעת חיים והתנסויות רוחניים. אף כי דתות אחרות עשויות לכלול אמונות מסורתיות, רגשות ותחושות, מודעות פילוסופית וכל אלה, תורתו של 'המאסטר' דורשת התקדמות רוחנית ממשית ואמתית.

מודעות אודות הדחף להיות דמו-אל אינו דת אמתית. הרגשות והתחושות שמניעות לסגידה לאל אינן דת אמתית. הידיעה אודות ההחלטה להקריב את העצמי ולשרת את האל

and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781:5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782:1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782:2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782:3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782:4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and

איננה דת אמתית. המסקנה החכמה, שהדת הזו הינה בטובה מכולן, איננה דת, איננה התנסות אישית רוחנית. דת אמתית מתייחסת להישג אמתי של ייעוד כמו גם למציאותיות ולאידאליזם של מה שהאדם מאמין בו בשלב שלם. ואת כל אלה חייבת ההתגלות של 'רוח האמת' להפוך עבורנו לאישי.

וכך הסתיימו הרצאותיו של הפילוסוף היווני, אחד הגדולים שקמו עמו, אשר הפך למאמין בבשורת ישוע.

serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

^{16025.14 (1782.5)} And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

מסמך 161. המשך הדיונים עם רודן

162 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 160

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 161

המשך הדיונים עם רודן

סעיפים

מבוא

1. אישיותו של האל
2. טיבו האלוהי של ישוע
3. הדעת האנושית והדעת האלוהית של ישוע

מבוא

ביום ראשון, ה-25 בספטמבר, שנת 29 לספירה, התקבצו השליחים והאונגליסטים במגדן. באותו הערב, לאחר פגישה ממושכת עם עמיתיו, הפתיע ישוע את כולם כשהכריז כי למחרת יצאו הוא ושניים עשר השליחים לירושלים לחגיגות חג הסוכות. הוא הנחה את האונגליסטים לבקר את המאמינים בגליל ואת סגל האנשים הנחה לשוב לעת עתה לבית צידה.

כשהגיעה העת לצאת לירושלים, היו נתנאל ותומאס עדיין בעיצומם של דיוניהם עם רודן מאלכסנדריה, והם ביקשו את רשות 'המאסטר' להישאר במגדן מספר ימים נוספים. וכך, בעוד ישוע והעזרה עושים את דרכם לירושלים, המשיכו נתנאל ותומאס בדיון מעמיק עם רודן. בשבוע שלפני כן, במהלכו שטח רודן את הפילוסופיה שלו, הציגו נתנאל ותומאס לסירוגין את בשורת המלכות בפני הפילוסוף היווני. רודן גילה כי המורה שלו מאלכסנדריה, אחד מתלמידיו לשעבר של יוחנן המטביל, עשה עבודה טובה.

1. אישיותו של האל

PAPER 161

FURTHER DISCUSSIONS WITH
RODAN

SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

INTRODUCTION

^{161:01 (17831)} ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Bethsaida.

^{161:02 (17832)} When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

בנושא אחד, אישיותו של האל, לא ראו רודן ושני השליחים עין בעין. רודן הסכים לקבל את כל אשר הוצג לו ביחס לאיכויותיו של האל, אך הוא טען 'שהאב' שבשמים איננו ולא יוכל להיות אישיות כמו שהאדם תופש אישיות. אף שהשליחים התקשו להוכיח שהאל הינו אישיות, רודן התקשה אף יותר להוכיח שהוא אינו אישיות.

רודן טען כי עובדת האישיות מתבססת על קיומה של תקשורת הדדית ומלאה בין הוויות שוות, הוויות אשר מסוגלות להבין ולאהוד זו את זו. אמר רודן: "על-מנת שהאל יהיה אישיות, עליו להיות בעל סמלי תקשורת רוחנית אשר יאפשרו לאלה שיוצרים עמו קשר להבין אותו באופן מלא. אך כפועל יוצא מכך שהאל הינו אינסופי ונצחי, 'בורא' כל שאר ההוויות כולן, נובע שהאל הינו היחיד ביקום ואין מי שישווה לו. אין שווים לו; אין אף אחד אחר עמו יוכל לתקשר כשווה בין שווים. אפשר והאל אכן מהווה את מקור כלל האישיות, אך ככזה הוא מתעלה על האישיות, ממש כפי 'שהבורא' מצוי מעל ומעבר לברוא."

הוויכוח הזה הטריד עד מאוד את תומאס ונתנאל, והם ביקשו את ישוע להיחלץ לעזרתם, אך 'המאסטר' סרב להשתתף בדיוניהם. אמר הוא לתומאס: "אין זה כלל משנה מהו הרעיון אודות 'האב' שאתה דבק זו כל זמן שאתה מכיר רוחנית באידאל של טיבו האינסופי והנצחי."

תומאס טען שהאל אינו מתקשר עם בני האדם, ומשום כך האל הינו אישיות, אפילו על-פי הגדרתו של רודן עצמו. היווני דחה את הטענה על-בסיס העובדה שהאל אינו מגלה עצמו באופן אישי; שהוא עדיין נותר בגדר מסתורין. או אז טען נתנאל על התנסותו האישית שלו עצמו עם האל, ואת זאת קיבל רודן, ואישר שאף לו עצמו היו התנסויות דומות, אך שהחוויית הללו מוכיחות, לטענתו, את מציאותו של האל, לא את אישיותו.

בליל יום שני וויתר תומאס. אך עד ליל יום שלישי, כבש נתנאל את רודן וגרם לו להאמין באישיותו של 'האב'. אלה שלבי ההיסק בעזרתם חולל את השינוי בדעתו של היווני:

1. 'האב' בפרדיס אכן מתקשרת כשווה בין שווים עם לפחות שתי הוויות נוספות אשר שקולות לו ודומות לו לחלוטין – 'הבן הנצחי' 'הרוח האינסופית'. למנח נקודת ההשקפה של 'השילוש', היווני נאלץ להסכים לאפשרות 'שהאב' האוניברסאלי הוא אישיות. (בהמשך, העיסוק בדיונים הללו גרם להתרחבות מושג 'השילוש' של שניים עשר השליחים. אך כמובן שהאמונה הרווחת הייתה שישוע היה 'הבן הנצחי').

161:1.1 (1783:3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783:4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783:5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784:1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784:2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784:3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

2. מכיוון שישוע היה שקול 'לאב', ומכיוון 'שבן' זה אכן הופיע כאישיות בפני ילדיו שבארץ, תופעה זו מוכיחה את העובדה ששלושת האלוהיות אכן ניחנות באישיות ומדגימה את האפשרות לכך, וכן מיישבת לנצח את השאלה ביחס ליכולתו של האל לתקשר עם האדם והאפשרות של האדם לתקשר עם האל.

3. שישוע התייחס באופן שווה ותקשר באופן מושלם עם האדם; שישוע היה 'בן האל'. שהיחס בין 'הבן' 'לאב' מניח את התקשורת השווה ואת האהדה וההבנה ההדדית השוררת ביניהם; שישוע 'והאב' חד הם. שישוע קיים בעת ובעונה אחת תקשורת מובנת הן האל ועם האדם, ושמיכוון שהן האל והן האדם הבינו את המשמעות של הסמלים בהם תיקשר ישוע, הן האל והן האדם ניחנים בתכונות אישיות ככל שזו נוגעת ליכולת לתקשר. שאישיותו של ישוע הדגימה את אישיותו של האל ואף הוכיחה נחרצות את נוכחותו של האל באדם. ששני דברים שמתייחסים לאותו הדבר מתייחסים זה לזה.

4. שאישיות מייצגת את המושג הגבוה ביותר של המציאות האנושית והערכים האלוהיים; שהאל אף מייצג את המושג הגבוה ביותר של אדם אודות המציאות האלוהית והערכים האינסופיים; נובע מכך שהאל חייב להיות אישיות אלוהית ואינסופית, אישיות במציאות שאף מתעלה באופן אינסופי ונצחי מעל למושג של האדם ולאופן בו הוא מגדיר אישיות.

5. שהאל חייב להיות אישיות משום שהוא 'בורא' כל האישיות וייעוד כל האישיות. רודן הושפע עד מאוד מדבריו של ישוע, "ולכן היו אתם מושלמים כפי 'שהאב שבשמים מושלם הוא'."

לאחר ששמע רודן את מערך הטיעונים הללו, אמר: "השתכנעתי. אני מודה בכך שהאל הינו אישיות, אם רק תתירו לי לסייג את הודאתי באמונה זו בכך שאוסיף למשמעות של אישיות קבוצה נרחבת של ערכים כגון: על-אנושית, טרנסצנדנטית, עילאית, אינסופית, נצחית ואוניברסאלית. אני משוכנע כעת בכך שהאל חייב להיות אינסוף יותר מאשר אישיות, אך לא יוכל להיות פחות מכך. אני שמח לסיים את הוויכוח ולקבל את ישוע שהתגלות האישית של 'האב' וכמספק את כל מה שחסר בלוגיקה, ההיגיון והפילוסופיה."

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy."

מכיוון שנתנאל ותומאס אישרו באופן מלא את נקודת השקפתו של רודן ביחס לבשרות המלכות, נותרה רק נקודת אחת ליישב, התורה נוגעת לטיבו האלוהי של ישוע, אשר רק לאחרונה הוכרזה פומבית. נתנאל ותומאס הציגו יחדיו את השקפתם ביחס לטיבו האלוהי של 'המאסטר', והתיאור להלן מסכם במילים אחרות, מתמצת ומארגן מחדש את שלימדו:

1. ישוע הודה באלוהיותו, ואני מאמינים לו. את הדברים יוצאי הדופן הרבים אשר אירעו במהלך משימתו נוכל להבין רק אם נאמין שהוא הן 'בן האל' והן 'בן האדם'.

2. מערכת היחסים שלו אתנו מדגימה את החברות האנושית האידאלית; רק הוויה אלוהית תוכל להיות חברה אנושית שכזו. הוא אכן האדם הבלתי-אנוכי שהכרנו מעודנו. הוא מתרועע אפילו עם חוטאים; הוא מעז לאהוב את אויביו. הוא מאוד נאמן לנו. גם כאשר אינו מהסס להוכיח אותנו, בור לעין כל שהוא אוהב אותנו. אתה תוקסם מן המסירות המתמדת שלו. במהלך כל השנים הללו, אף כי לא הצלחנו להבין את משימתו, הוא המשיך והיה לנו רע נאמן. אף כי איננו משתמש בחנופה, הוא אכן מתייחס לכולנו באותה העדינות; הוא תמיד רך וחומל. הוא חלק עמנו את חייו ואת כל אשר לו. אנחנו קהילה מאושרת; אנו חולקים את הכול. איננו מאמינים שאדם פשוט יכול היה לחיות חיים חסרי רבב שכאלה.

אנו מאמינים בכך שישוע אלוהי משום שהוא הוא לעולם לא טועה. החכמה שלו יוצאת דופן; אדיקותו עילאית. הוא חי מדי יום ביומו בהתאמה מושלמת לרצונו של 'האב'. הוא לעולם לא מתחרט על מעשיו משום שהוא לעולם לא עובר על חוק מחוקי 'האב'. הוא מתפלל אתנו ועבורנו אך מעולם לא ביקש שנתפלל עבורו. אנו מאמינים שמעולם לא דבק בו חטא. איננו סבורים שאדם שהוא רק אנושי יוכל לטעון שחי חיים כאלה. הוא טוען שהוא חי חיים מושלמים, ואנו מודים שאכן כך. אדיקותו מקורה בחרטה ואילו אדיקותו נובעת מצדיקות. הוא אפילו מוחל על חטאים ואכן מרפא מחלות. שום אדם שפוי לא היה מתיימר למחול על חטאים; זו זכות אלוהית. ונדמה שכך היה הוא מהרגע שפגשנו אותו, צדיק גמור. אנו מתמלאים בחדס ולומדים את האמת, אך 'המאסטר' שלנו היה צדיק בשל כבר מלכתחילה. האנשים כולם, טובים כרעים, מכירים באיכויות הטוב הללו של ישוע. אדיקותו לעולם איננה חודרנית או יומרנית. הוא ענו ועשוי ללא-חת בעת ובעונה אחת. נדמה שהוא מאשר את אמונתנו באלוהיותו. או שהוא מה שהוא מתיימר להיות, או שהוא הצבוע והרמאי הגדול ביותר שידע העולם. אנחנו משוכנעים שהוא פשוט מה שהוא טוען שהוא.

161:21 (1785:1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:22 (1785:2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:23 (1785:3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:24 (1785:4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he

claims to be.

^{161:25 (1785:5)} 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

^{161:26 (1786:1)} 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

^{161:27 (1786:2)} 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

^{161:28 (1786:3)} 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

^{161:29 (1786:4)} 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, "Before Abraham was, I am." He has

הייחודיות של אופיו והשליטה הרגשית המושלמת שלו משכנעים אותנו שהוא שילוב של אלוהיות ואנושיות. הוא תמיד מגיב לצורך האנושי עם הופעתו; הסבל תמיד נוגע בו. החמלה שלו מונעת באותה המידה מן הסבל הפיזי, כמו מן המצוקה המנטלית או הצער הרוחני. הוא ממחר לזהות את האמונה ומודה בנדיבות בקיומה או בקיום כל חסד אחר בזולת. הוא כל כך הגון, ובה בעת כל כך רחום ומתחשב. הוא מצר על עקשנותו הרוחנית של העם ועולז כאשר הם מסכימים לחזות באור האמת.

נדמה שהוא יודע את אשר האדם חושב ומבין את הכמיהה בלבו. הוא תמיד אוהד את המצוקה של נפשנו. נדמה כי יש בו את כל קשת הרגשות האנושיים, אך בו הם מהוללים להפליא. הוא אוהב מאוד את הטוב ושואב באותה המידה את החטא. יש לו מודעות על-אנושית לנוכחותה של האלוהות. הוא מתפלל כאדם אך מבצע כאל. נדמה שהוא יודע את אשר יקרה בעתיד; כבר כעת הוא מדבר על מותו, מזכיר באופן מיסטי כי יהללוהו בעתיד. אף כי הוא עדין, הוא אמיץ ונועז. הוא לעולם לא נכשל במיליון חובותיו.

אנו כל העת מתרשמים מן הידע האנושי שלו, זו ממש תופעה. כמעט כל יום קורה משהו ואנו מגלים 'שהמאסטר' יודע מה קורה הרחק ממנו. נדמה גם שהוא יודע את אשר חושבים חבריו. הוא וודאי מתייחד עם אישיותות שמימיות; וודאי חי הוא במישור רוחני גבוה הרבה מעלינו. נדמה כי הכול גלוי ונהיר לו. הוא שואל אותנו שאלות על-מנת לגרום לנו להיפתח, לא על-מנת לקבל מידע.

לאחרונה, 'המאסטר' חדל מלהסס לטעון להיות על-אנושי. למן היום בו הסמך אותנו ועד לאחרונה, הוא לעולם לא הכחיש שהגיע מעם 'האב' שבמרומים. הוא מדבר מתוך סמכות של מורה אלוהי. 'המאסטר' איננו מהסס להפריך את התורה הדתית העכשווית ולהצהיר על הבשורה מחדשה מתוך סמכות. הוא נחרץ, חיובי וסמכותי. אפילו יוחנן המטביל הכריז כי ישוע הינו 'בן האל' כששמע אותו מדבר. נדמה כי הוא מסופק בינו לבין עצמו. הוא איננו מבקש את תמיכת ההמון; הוא אדיש לדעת הזולת. הוא אמיץ ובה בעת חף מכל גאווה.

הוא מדבר בכל העת על האל כעל שותף שנכח תמיד בכל אשר הוא עושה. הוא עושה טוב בדרכו וזאת משום שנדמה כי האל נמצא בו. הוא טוען טענות מדהימות לגבי עצמו ומשימתו עלי אדמות, הכרזות שאלמלא היו אלוהיות היו בבחינת אבסורד. פעם אחת הכריז: "בְּטֶרֶם הָיִיתִי אֲבְרָהָם אֲנִי הָיִיתִי." הוא אכן טוען להיותו

אלוהי; הוא מתוודה על כך שהוא שותף של האל. הוא מיצה את כל האפשרויות הלשון כדי לתאר שוב ושוב את הקשר האינטימי שבינו לבין 'האב' שבשמים. הוא אפילו מעז לטעון שהוא 'האב' חד הם. הוא אומר שכל מי שראה אותו ראה את 'האב'. ואת כל אלה הוא עושה בטבעיות בה נהג ילד. הוא מתייחס לקשר שלו עם 'האב' באותו האופן בו הוא מתייחס לקשר שלו אתנו. נדמה כי הוא בטוח כל כך ביחס לאל והוא מזכיר את היחסים משל היו עובדה.

בחיי התפילה שלו, נדמה כי הוא מתקשר ישירות עם 'אביו'. שמענו רק מעטות מתפילותיו, אך מן המעט הזה נוכל להסיק כי הוא מדבר עם האל כאילו ניצב מולו פנים אל פנים. נדמה כי הוא יודע הן את העתיד והן את העבר. הוא פשוט לא יכול להיות כל אלה ולעשות את כל הדברים יוצאי הדופן הללו אלמלא היה יותר מאנושי. אנו יודעים שהוא אנושי, אנו בטוחים בכך, אך אנו בטוחים כמעט באותה המידה שהוא גם אלוהי. אנו מאמינים שהוא אלוהי. אנו משוכנעים שהוא בעת ובעונה אחת הן 'בן האדם' והן 'בן האל'.

כאשר סיימו נתנאל ותומאס את דיוניהם עם רודן, הם מיהרו להצטרף לחבריהם השליחים בירושלים, אליה הגיעו ביום ששי באותו השבוע. הייתה זו התנסות כבירה בחיי שלושת המאמינים הללו, וגם שאר השליחים למדו רבות מן הסיפורים שסיפרו להם נתנאל ותומאס על החוויות הללו.

רודן עשה את דרכו חזרה לאלכסנדריה, שם לימד שנים רבות את הפילוסופיה שלו בבית הספר של מֶגֶנְטָה. מאוחר יותר, היה לאדם חשוב בענייני המלכות; הוא האמין בנאמנות עד לאחרון ימיו על-פני האדמה, והקריב את חייו ביוון יחד עם האחרים כאשר הרדיפות הגיעו לשיאן.

definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.9) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. הדעת האנושית והדעת האלוהית של ישוע

המודעות של ישוע ביחס לאלוהיותו צמחה בהדרגה בדעתו עד ליום בו הוטבל. לאחר שהפך מודע לגמרי ביחס לטיבו האלוהי, ביחס לקיומו הקודם לפני היותו אדם ולזכויותיו ביקום, נדמה כי הייתה לו היכולת להגביל באופנים שונים את מודעותו האנושית ביחס לאלוהיותו. לנו נדמה כי החל מן ההטבלה ועד לצליבה ישוע היה יכול לבחור לגמרי האם להישען על דעתו האנושית או לנצל את הידע של הדעת האלוהית ושל הדעת האנושית גם יחד. לעיתים נדמה כי הוא השתמש רק במידע ששכן באינטלקט האנושי. במקרים אחרים, נדמה שפעל מתוך ידע וחכמה כה עמוקים שרק השימוש בתכולה העל-אנושית של תודעתו האלוהית יכול לאפשר.

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine

consciousness.

^{161:32 (1787:4)} We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

^{161:33 (1787:5)} We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

רק אם נקבל את התיאוריה שהוא יכול היה, כרצונו, להגביל את תודעתו האלוהית, נוכל להסביר את הדברים הייחודיים שעשה. אנו מודעים לגמרי לעובדה שלעיתים תכופות הוא הסתיר מעמיתיו את ידיעתו המוקדמת אודות אירועים עתידיים, ושהוא היה מודע למה שהם חשבו ותכננו. אנו מבינים שהוא לא רצה שחסידיו ידעו יותר מדי על יכולתו לדעת את מחשבותיהם ואת תכניותיהם. הוא לא רצה להתעלות יותר מדי מעל למושג של בן האנוש שהיה לשליחיו ולחסידיהם.

איננו מצליחים להבחין מתי השתמש בהגבלה העצמית של תודעתו האלוהית ומתי הסתיר את ידיעתו המוקדמת ואת העובדה שידע את מחשבותיהם של חבריו האנושיים. אנו משוכנעים שהוא השתמש בשתי הטכניקות, אך איננו יודעים באיזה מהן השתמש במצב מסוים כלשהו. לעיתים תכופות, ראינו אותו פועל רק לפי התוכן האנושי של תודעתו; ואז ראינו אותו פוגש את מנהלי צבאות השמיים של היקום והבחנו בוודאות בפעולתה של הדעת האלוהית. ואילו במקרים רבים מני ספור, ראינו את פעולתה המשולבת של אישיות של אדם ואל אשר פעלה מן האיחוד המושלם, כך נראה, בין הדעת האנושית לזו האלוהית. עד לכאן מגעת ידיעתנו על תופעות אלה; לאמתו של דבר איננו יודעים את כל האמת על מסתורין זה.

מסמך 162. בחג הסוכות

163 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 161

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 162

בחג הסוכות

סעיפים

מבוא

1. הסכנות שבביקור בירושלים
2. ההרצאה הראשונה במקדש
3. האישה שנפלה לניאוף
4. חג הסוכות
5. הדרשה על אור העולם
6. הדרשה על מי החיים
7. הדרשה על חירות רוחנית
8. הביקור אצל מרתה ומרים
9. עם אבנר בבית לחם

מבוא

כאשר יצא ישוע בליווי עשרת השליחים בדרכו לירושלים, הוא תכנן ללכת דרך השומרון, הדרך הקצרה יותר. וכך, הם נעו דרומה לחופי המזרחיים של האגם, דרך בית שאן בואכה השומרון. סמוך לרדת הליל, שלח ישוע את פיליפוס ומתיאס לכפר אשר נמצא במורדותיו המזרחיים של הגלבע, לבקש מקום ללינת הלילה עבור החבורה. במקרה היה זה כפר שתושביו היו מאוד נגד היהודים, אף יותר מן השומרונים הממוצעים, ורגשות אלה אף התחזקו בימים אלה, ימים בהם רבים מהם עשו את דרכם לחגיגות חג הסוכות. האנשים הללו ידעו אך מעט אודות ישוע, והם סרבו להלין אותו רק מפני שהוא ועמיתיו היו יהודים. כאשר מתיאס ופיליפוס התרעמו והודיעו לשומרונים הללו שהם מסרבים להלין את 'קדוש ישראל', הכפריים הזועמים הניסו אותם מן העיירה הקטנה במקלות ובאבנים.

לאחר ששבו פיליפוס ומתיאס לחבריהם ודיווחו כיצד סולקו מן הכפר, ניגשו יעקב ויוחנן

PAPER 162

AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788:1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

^{162:0.2 (1788:2)} After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven

לישוע ואמרו: "מאסטר, אנו מבקשים ממך להרשות לנו לבקש כי תבוא אש מן השמים ותאכל את השומרונים הסוררים והחצופים." כאשר שמע ישוע את מילות הנקמה הללו, פנה אל בני זבדיה וגער בהם בחומרה: "אינכם יודעים באיזו גישה אתם נוקטים. אין מקום לנקמה במלכות השמים. במקום להתווכח, בואו ונסור לכפר הקטן שליד מיצר הירדן." וכך, בשל דעה קדומה בין קתות, מנעו השומרונים הללו מעצמם את הכבוד שיכלו לחלוק באירוח 'בן בורא' של יקום.

ישוע והעשרה לנו בכפר שליד מיצר הירדן. השכם בבוקר למחרת הם חצו את הנהר, המשיכו בדרך הירדן המזרחית לירושלים והגיעו לבית עניא בשעות הערב המאוחרות של יום רביעי. תומאס ונתנאל, אשר התעכבו בשל דיניהם עם רודן, הגיעו לשם ביום ששי.

ישוע והשניים עשר נותרו בסביבותיה של ירושלים עד לסוף החודש שלאחר מכן (אוקטובר), בערך ארבעה שבועות וחצי. ישוע עצמו נכנס לעיר רק פעמים ספורות, והביקורים הקצרים הללו נערכו בזמן חג הסוכות. הוא בילה חלק גדול מחודש אוקטובר עם אבנר ועמיתיו בית לחם.

1. הסכנות שבביקור בירושלים

הרבה לפני שנסו מן הגליל, הפצירו בו חסידיו של ישוע ללכת לירושלים ולהטיף לבשרות המלכות כדי לוודא שהמסר שלו יזכה בכבוד הראוי לכך שנשמע בבירת הלימוד והתרבות היהודית; אך כעת, משהגיעה השעה ללכת ללמד בירושלים, הם חששו לחייו. הם ידעו שהסנהדרין ביקשה להביא את ישוע לירושלים למשפט וזכרו שלאחרונה הכריז שוב ושוב שהוא חייב להיות מומת, וכך נדהמו השליחים לשמוע על החלטתו הפתאומית לקחת חלק בחג הסוכות. לכל הפצרותיהם הקודמות השיב, "טרם הגיעה השעה." כעת, תגובתו היחידה למחאותיהם, אשר נבעו מפחד, השיב, "אבל הגיעה השעה."

במהלך חג הסוכות, נכנס ישוע מספר פעמים לירושלים באומץ, ולימד בציבור במקדש. הוא עשה כן למרות מאמציו של שליחיו להניא אותו מכך. אף כי זה זמן רב האיצו בו להטיף בירושלים, כעת הם חששו לראות אותו נכנס לעיר. היטב ידעו שהסופרים והפרושים היו נחושים להמיתו.

out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: "Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans." But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: "You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford." Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

^{162:03 (1788:3)} Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

^{162:04 (1788:4)} Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

^{162:11 (1788:5)} Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, "The hour has not yet come." Now, to their protests of fear he answered only, "But the hour has come."

^{162:12 (1788:6)} During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

הופעתו הנועזת של ישוע בירושלים יותר מאשר הפתיעה את חסידיו. רבים מתלמידיו, ואפילו השליח יהודה איש קריות, העזו לחשוב שישוע נס במהירות לפיניקי משום שפחד ממנהיגי היהודים ומהורדוס אנטיפס. הם לא הצליחו להבין את המשמעות מאחורי מהלכיו של 'המאסטר'. נוכחותו בירושלים בחג הסוכות, אפילו בניגוד לעצת חסידיו, הספיקה על-מנת להשתיק לעד את כל הלחישות על פחד ורוך לבב.

במהלך חג הסוכות, אלפי מאמינים מכל רחבי האימפריה הרומית ראו את ישוע, שמעו אותו מלמד, ורבים אפילו הלכו לבית עניא על-מנת להיוועד עמו בנוגע להתקדמות המלכות במחוזות מגוריהם.

היו סיבות רבות לכך שניתן לישוע להטיף בפומבי בחצרות המקדש במהלך ימי החג. העיקרית שבהן הייתה הפחד שנפל על מנהיגי הסנהדרין בשל מחלקות סודית שהתגלעה בשורותיה. עובדה היא שרבים מחברי הסנהדרין האמינו בישוע בסתר או חששו לעצור אותו במהלך החג, ימים בהם ירושלים נמלאה המון רב, ורבים מאלה או האמינו בו או לפחות אהדו את התנועה הרוחנית שעמד בראשה.

מאמציו של אבנר ועמיתיו ברחבי יהודה תרמו רבות לגיבוש מידה כזו של אהדה למלכות שאיביו של ישוע לא העזו לדבר כנגדו יותר מדי. זו הייתה אחת מן הסיבות בשלן ניתן לישוע לבקר בירושלים בפומבי ולצאת ממנה חי. חודש אחד או שניים לפני כן, היה וודאי מומת.

אך תעוזתו של ישוע, הופעתו בציבור בירושלים, הממה את אויביו; הם לא התכוננו לקריאת תיגר נועזת כזו. במהלך החודש, עשתה הסנהדרין מספר פעמים נרפים לעצור את 'המאסטר', אך מאמצים אלה לא נשאו ששום פרי. אויביו כל כך נבהלו מהופעתו הבלתי צפויה של ישוע בציבור עד שהם שיערו שהשלטונות הרומים הבטיחו לו הגנה. הם ידעו שפיליפוס (אחיו של הורדוס אנטיפס) היה כמעט חסיד של ישוע, ומשום כך הניחו חברי הסנהדרין שפיליפוס הבטיח לישוע הגנה מפני אויביו. ישוע יצא משטח השיפוט שלהם לפני שהתחוור להם ששגו באמונתם זו, בכך שהופעתו הפתאומית והנועזת בירושלים הסתמכה על הבנה סודית עם השלטונות הרומיים.

עת יצאו ממגדן, רק שניים עשר השליחים

^{162:1.3 (1788:7)} Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

^{162:1.4 (1789:1)} During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

^{162:1.5 (1789:2)} There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

^{162:1.6 (1789:3)} The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

^{162:1.7 (1789:4)} But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

^{162:1.8 (1789:5)} Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles

ידעו שבכוונתו של ישוע להשתתף בחגיגות חג הסוכות. חסידיו האחרים של ישוע נדהמו כאשר הופיע בחצרות המקדש והחלו ללמד בפומבי, והרשויות היהודיות הופתעו מאוד לשמע הדיווח שהוא מלמד במקדש.

אף כי חסידיו לא ציפו שישוע ישתתף בחגיגות, מרבית עולי הרגל שהגיעו מרחוק ושמעו אודותיו קיוו שיראו אותו בירושלים. והם לא התאכזבו, שכן פעמים מספר לימד במרפסת שלמה ובמקומות אחרים בחצרות המקדש. השיעורים הללו היו הכרזתו הרשמית של ישוע באזני היהודים והעולם כולו אודות אלוהיותו.

ההמונים ששמעו את שיעוריו של 'המאסטר' נחלקו בדעותיהם לגביו. חלק אמרו שהוא איש טוב; אחרים שהוא נביא; אחרים שהוא אכן המשיח; אחרים טענו שהוא סכסן, שהוא מוליך את העם שולל בתורתו המוזרה. אויביו הססו להוקיע אותו בפומבי מפחד המאמינים שאהדו אותו, ואילו חבריו פחדו להכיר בו בפומבי מחשש מנהיגי היהודים, הן היה ידוע שהסנהדרין נחושה להמיתו. אך אפילו אויביו התפלאו משיעוריו, משום שידעו שלא למד במכללות הרבנים.

שליחיו של ישוע נמלאו אימה בכל פעם שהלך לירושלים. ככל שחלפו הימים, הם הלך וגבר הפחד כאשר שמעו אותו מכריז הכרזות נועזות יותר ויותר אודות טיב משימתו על-פני האדמה. הם לא היו רגילים לשמוע את ישוע מכריז אופן כה החלטי הכרזות מדהימות שכאלה, אפילו כשהטיף בין חברים.

2. ההרצאה הראשונה במקדש

באחר הצהריים הראשון בו לימד ישוע במקדש, נקבצה חבורת מאזינים גדולה לשמוע את דבריו אודות החירות החדשה שבבשורת המלכות והאושר שיהיה נחלתם של המאמינים בחדשות הטובות. ואז, קטע את דבריו מאזין סקרן אחד ושאל: "המורה, איך זה שאתה יכול לצטט מכתבי הקודש וללמד ברהיטות כזו את האנשים אף כי נאמר לי שלא למדת אצל הרבנים?" ענה לו ישוע: "איש לא לימד אותי את האמתות עליהן אצהיר באוזניכם. לקחי לא נְשָׁלִי הוא כי אם נְשָׁלִי שְׁלִי. הַחֶפֶץ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יֵדַע לְקַחֵי אִם מֵאֵת אֱלֹהִים הוּא אוּ מִנְפָּשִׁי אֲדַבֵּר. הַמְדַבֵּר מִנְפָּשׁוֹ כְּבֹד עֲצָמוֹ יִבְקֹשׁ וְהַמְבַקֵּשׁ כְּבֹד שְׁלֹחַו נֶאֱמָן הוּא וְאֵין עֲלֵיתָהּ בּוֹ. אֲךְ בִּטְרָם תִּנְסוּ לְקַבֵּל אוֹר הַחֹדֶשׁ, הָאֵם לֹא רָאוּי שֶׁתִּמְלֹאוּ אֶת מִצְוֹת הָאוֹר שֶׁכֵּבֶר בִּרְשׁוֹתֵכֶם? הֲלֹא מִשָּׁה נִתַּן לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה וְאֵין אִישׁ מִכֶּם עֹשֶׂה הַתּוֹרָה. מִשָּׁה צִוּוּה עֲלֵיכֶם בַּתּוֹרָה, לֹא תִרְצַח; וְאֵף עַל

when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

^{162:1.9 (1790:1)} Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

^{162:1.10 (1790:2)} The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

^{162:1.11 (1790:3)} Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

^{162:1 (1790:4)} The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly

פי כן, חלקכם תבקשו להרוג את 'בן האדם'."

לשמע המילים הללו, החל האנשים בקהל להתווכח בינם לבין עצמם. אחדים טענו שהשתגע; אחדים שדבק בו שד. אחרים טענו שהוא אכן הנביא מן הגליל שהסופרים והפרושים ביקשו זה מכבר לחסל. אחדים אמרו שמנהיגי הדת חששו לגעת בו; אחרים אמרו שהם לא הניחו עליו יד משום שהפכו למאמיניו. לאחר וויכוח ער, צעד אדם מן הקהל ושאל את ישוע, "מדוע מבקשים השליטים להרגך?" ענה הוא: "השליטים מקשים לחסל אותי משום שהם מתרעמים על שאני מדבר על החדשות הטובות של המלכות, בשורה אשר משחררת את האדם מעול המסורות של טקסי הדת הרשמיים עליהם נחושים המורים הללו לשמור בכל מחיר. הם מלים את התינוק כמצווה בשבת, אך יהרגו אותי משום שפעם אחת בשבת שחררתי אדם שהיה עבד לסבלו. הם עוקבים אחרי בשבת כדי לרגל אך יהרגו אותי משום שפעם אחת בחרתי לרפא לגמרי אדם חולה בשבת. הם מבקשים לחסל אותי משום שהיטב ידעו כי אם אכן תאמינו בכנות ותעזו לקבל את שאלמד, תקרוס ותושמד לעד מערכת הדת המסורתית. וכך, בשל העובדה שהם מסרבים בנחישות לקבל בשורה חדשה ומופלאה יותר זו אודות מלכות שמים, תישלל מהם אותה הסמכות לה הקדישו את חייהם. וכעת, אפנה לכל אחת ואחד מכם: אל תשפטו; למראה עין כי אם משפט צדק שפוטו."

אז אמר אדם אחר: "כן, המורה, אנחנו אכן מצפים למשיח, אך כשיבוא, ידוע לנו שיבוא בסתר. ידוע לנו מנין באת. חיית בקרב אחיך מן ההתחלה. הגואל יבוא בעוצמה להשיב את כס דוד המלך על כנו. האם אתה באמת טוען שאתה המשיח? ענה ישוע: "אתה טוען שאתה יודע מי אני ומנין באתי. הלוואי והיו טענותיך אמת, שאז אכן היית מוצא חיי שפע בידיעה זו. אני מכריז שלא באתי אליכם עבורי; נשלחתי מעם 'האב', ושולחי אמת ונאמן. כשתסרבו לשמוע אותי, אתם מסרבים לקבל את שולחי. אם תקבלו בשורה זו, יום אחד תדעו את שולחי. אני יודע את 'האב', מכיוון שבאתי מעם 'האב' להכריז עליו ולגלותו בפניכם."

סוכני הסופרים ביקשו להניח עליו את ידיהם, אך חששו מן ההמון שכן רבים האמינו בו. מאז הטבילה, נודעה עבודתו של ישוע בקרב היהודים כולם, ורבים מאלה שנזכרו בפועלו שאלו את עצמם: "אפילו שהמורה הזה בא מן הגליל,

seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

¹⁶²²²(1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

¹⁶²²³ (1791.1) Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you."

¹⁶²²⁴ (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said

אפילו שהוא לא עונה על כל ציפיותינו מן המשיח, אנחנו תמהים אם הגואל שיבוא אכן יעשה דברים מופלאים צאלה שישוע מנצח כבר עשה."

כאשר שמעו הפרושים וסוכניהם את ההמון מדבר כך, הם התייעצו עם מנהיגיהם והחליטו שדבר לסיים את הפעותיו הפומביות של ישוע בחצרות המקדש. ככלל, נטו מנהיגי היהודים להימנע מלהתנגש עם ישוע משום שהאמינו שהשליטים הרומיים הבטיחו לו חסינות. הם לא מצאו הסבר אחר לתעוזה שגילה בהגעתו, בעת ההיא, לירושלים; אך ראשי הסנהדרין לא ממש האמינו לשמועה זו. הם סברו שהשליטים הרומיים לא יעשו כדבר הזה בסתר ללא ידיעת הגוף העליון המופקד על האומה היהודית.

ומשום כך נשלחו עבר, שליחה הרשמי של הסנהדרין, ושני עוזרים לעצור את ישוע. אמר 'המאסטר' לעבר בעת שזה התקרב אליו: "אל תפחד להתקרב. התקרב ושמע את השיעור. אני יודע שנשלחתם לעצור אותי, אך עליכם להבין שדבר לא יקרה 'לבן האדם' עד שתגיע שעתו. אינכם נגדי; באתם רק לעשות כמצווה אדוניכם, ואפילו אותם מנהיגי היהודים וודאי חושבים שהם עושים כמצוות האל בעת שהם מבקשים בסתר לחסל אותי."

"אינני רוצה ברעת איש מכם. 'האב' אוהב אתכם ולפיכך אני משתוקק שתיגאלו משעבוד הדעה הקדומה ומחשכת המסורת. אני מציע לכם את חירות החיים ואת שמחת הגאולה. אני מכריז על הדרך החיה, החדשה של גאולה מן הרוע ושל שחרור מן השעבוד לחטא. באתי על-מנת שיהיו לכם חיים, חיי נצח. אתם מבקשים להיפטר ממני ומן התורה המטרידה שלי. אילו רק יכולתם להבין שאני אשאר אתכם רק עוד מעט! עוד מעט אחזור לזה ששלח אותי לעולם. ואז, רבים מכם יחפשוני בנרות, אך לא ימצאוני, שכן למקום אליו אלך אתם לא תוכלו לבוא. אך כל אלה שבאמת יחפשוני ימצאו בבוא היום את החיים שמובילים לנוכחות של 'אבי'."

כמה מן לועגים אמרו בינם לבין עצמם: "לאן האיש הזה ילך שלא נוכל למצוא אותו? האם ילך להגורר עם היוונים? האם יחסל את עצמו? למה הוא מתכוון כשהוא מכריז שבקרוב יעזוב אותנו ושלא נוכל ללכת למקום אליו ילך?"

עבר ועוזריו סרבו לעצור את ישוע; הם חזרו למקום המפגש בלעדיו. כאשר, אפוא, גערו הכוהנים הראשיים והפרושים בעבר ובעוזריו מכיון שלא הביאו את ישוע עמם, השיב להם

among themselves: "Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done."

^{16225 (1791.3)} When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

^{16226 (1791.4)} Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: "Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction.

^{16227 (1792.1)} "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence."

^{16228 (1792.2)} Some of the scoffers said among themselves: "Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?"

^{16229 (1792.3)} Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants

עבר כך: "חששנו לעצור אותו בקרב ההמון משום שרבים מאמינים בו. חוץ מזה, מעולם לא שמענו אדם מדבר כך. יש משהו יוצא דופן במורה הזה. כדאי לכולכם ללכת לשמוע אותו." המנהיגים נדהמו לשמע דבריו אלה ולעגו לעבר: "גם אתה הלכת לאיבוד? האם אתה מתכוון להאמין למאחז הזה? לא שמעת שאיש מן המלומדים או המנהיגים מאמין בו? האם מישהו מן הסופרים או הפרושים הלך שולל אחר שיעוריו? איך זה שאתה מושפע ממנהג ההמונים, בורים עמים וארצות, שאינם מכירים את התורה או את דבר הנביאים? האם אינך יודע שאלה אנשים מקוללים?" ענה להם עבר: "אפילו כן, אדוני, אך האיש הזה מדבר מילות חסד ותקווה להמונים. הוא מעודד את הנדכאים וגם נשמותינו התנחמו בדבריו. מה יכול להיות רע בתורה הזו, אפילו אם הוא לא המשיח שכתוב בתורה? האם התורה לא מצווה על הוגנות? האם נרשע אדם לפני שנשמע אותו?" ראש הסנהדרין רתח על עבר, נפנה אליו ואמר: "השתגעית? האם גם תה במקרה מהגליל?" חפש בתורה ולא תמצא שהנביאים באים מן הגליל, קל וחומר המשיח."

הסנהדרין התפזרה מתוך בלבול, וישוע יצא לבלות את הלילה בבית עניא.

because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: "We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him." And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: "Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?" And then answered Eber: "Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?" And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: "Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah."

^{162:210 (1792:4)} The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. האישה שנפלה לניאוף

במהלך הביקור הזה בירושלים, טיפל ישוע באישה אחת שנודעה לשמצה והובאה אליו בידי מאשימה ואויביה. התיאור המעוות של המקרה אשר מצוי ברשותכם גורס שאישה זו הובאה לפני ישוע בידי הסופרים והפרושים ושישוע התייחס אליהם באופן שניתן לפרשו כאילו מנהיגי היהודים עצמם חטאו חטא מוסרי. ישע ידע היטב כי אף-על-פי שהסופרים והפרושים לקו בעיוורון רוחני, ומבחינה אינטלקטואלית החזיקו בדעות קדומות בשל נאמנותם למסורת, הם היו בין האנשים המוסריים ביותר של תקופתם.

זהו מה שאירע באמת: מוקדם בבוקר היום השלישי של החג, בעת שישוע התקרב למקדש, פגשה אותו קבוצה של סוכני הסנהדרין שגררה עמה אישה. כשהתקרבו אליו, אמר הדובר: "מאסטר, אישה זו נתפשה בשעת ניאוף – ממש בשעת המעשה. תורת משה מצווה לסקול אותה באבנים. מה אתה אומר שיהיה גורלה?"

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

^{162:31 (1792:5)} It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

^{162:32 (1793:1)} What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: "Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?"

וכל זממו אויביו של ישוע. אם היה מאשר את מצוות משה, שקבעה כי המודה באשמה תיסקל, הם היו מסבכים אותו עם השליטים הרומיים, אשר מנעו מן היהודים להטיל עונש מוות ללא אישור טריבונל רומי. אם היה אוסר על סקילת האישה, הם התכוונו להאשימו בכך שמעמיד עצמו מעל לתורת משה ומצוות היהדות. אם היה נותר בשקט, התכוונו להאשימו בפחדנות. אך 'המאסטר' טיפל במצב באופן שהמזימה כולה כרעה מכובד משקלה השפל.

אישה זו, שפעם הייתה הגונה, נישאה לאחד מן הנחותים שבתושבי נצרת, אדם שגרם לישוע צרות בצעירותו. האדם נישא לאישה והכריח אותה לפרנס אותם כזונה. הוא בא לחגיגות בירושלים כדי שאשתו תעסוק בזנות לפרנסתם. הוא עשה עסקה עם שכיריהם של מנהיגי היהודים על-מנת להסגיר את אשתו בחטאה. וכך הגיעו האישה ובן זוגה על-מנת לסבך את ישוע ולגרום לו לומר דבר מה שניתן יהיה להשתמש בו כנגדו אם יעצר.

ישוע התבונן בקהל וראה את בעלה עומד מאחורי אחרים. הוא ידע איזה סוג אדם היה, ושנטל חלק במעשה הנפשע. ראשית, הלך ישוע סביב אל עבר הבעל הנפשע, עמד לפניו וכתב על החול כמה מילים שגרמו לו לברוח. אז חזר ועמד לפני האישה ושוב כתב על החול מילים שכוונו למאשימה, לכאורה; וכשהם קראו את שכתב, גם הם הלכו להם, בזה אחר זה. כאשר כתב 'המאסטר' בשלישית, עזב שותפה של האישה למעשה הנפשע אף הוא, וכאשר התרומם 'המאסטר' מן הכתיבה, ראה שהאישה לבדה נותרה מולו. אמר לה ישוע: "אישה, היכן מאשימיך? האם לא נותר מי שיסקול אותך?" נשאה האישה את עיניה ואמרה, "איש לא נותר, אדוני." אמר לה אז ישוע: "אני מכיר אותך; ואני לא מגנה אותך. לך שלום." אישה זו, הילדנה שמה, עזבה את בעלה המרושע והצטרפה לחסידי המלכות.

^{162:33 (1793:2)} It was the plan of Jesus' enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

^{162:34 (1793:3)} This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

^{162:35 (1793:4)} Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman's companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. חג הסוכות

נכחותם של אנשים מכל קצוות העולם הידוע, מספרד ועד הודו, הפכה את חג הסוכות להזדמנות אידאלית עבור ישוע להכריז בפומבי בפעם הראשונה על מלוא בשורתו בירושלים. בחג הזה, חיו החוגגים תחת כיפת השמים, בסוכות. היה זה חג האסיף, ומכיוון שנחגג בחודשי הסתיו הקרירים, יהודים מכל העולם

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162:41 (1793:5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the

הגיעו בכמויות גדולות יותר מאשר בחג הפסח, של סוף החורף, ובחג השבועות, של ראשית הקיץ. סוף סוף שמעו השליחים את 'המאסטר' מכריז באומץ על משימתו הארצית כביכול לפני העולם כולו.

היה זה חג החגים, מכיוון שכל קורבן שלא הועלה בחגים האחרים ניתן היה להעלות כעת. הייתה זו תקופת קבלת מנחות המקדש; היה זה שילוב של תענוגות החופשה וקדושת טקסי הדת. היה זה זמן להתענג בחברותא שנמהל בקורבנות, מזמורי הלויים ותרועתן הרועמת של החוצצרות הכסופות בהן תקעו הכוהנים. לעת ליל הוארו פני המקדש המרהיבים ופני ההמונים עצמם באור הנגוהות של המנורות העצומות אשר דלקו בלהט בחצרות הנשים ומאורם של עשרות הלפידים שניצבו סביב לחצר המקדש. העיר כולה קושטה בעליזות, למעט מצודת אנטוניה שאפרוריותה עמדה בניגוד גמור לעליזות הקדושה של העיר. כמה שנאו היהודים את התזכורת המתמדת הזו לעול רומא!

שבעים פרים, סמל לשבעים אומות הכופרים, הועלו לעולה. טקס ניסוך המים סימל את ניסוך רוח הקודש. טקס ניסוך המים התקיים לאחר מצעד הכוהנים והלויים לעת שחר. לקול תרועות חוצצרות הכסף, ירדו המתפללים במדרגות היורדות מחצר ישראל לחצר הנשים. משם המשיכו המאמינים לעבר השער היפה בעדו יצאו לחצר הגויים. כאן הסתובבו ופנו מערבה, חזרו על המזמורים והמשיכו במצעד אל עבר המים הסמליים.

ביום האחרון של החג, שימשו בטקס כמעט ארבע מאות כוהנים וכמספר הזה לויים. עם שחר, נקבצו עולי הרגל מכל קצוות העיר. כל אחד נשא בימינו את ההדס, הערבה והלולב ובשמאלו את תפוח פרדיס – את האתרוג, או "הפרי האסור." במהלך הטקס הבוקר, נחלקו עולי הרגל הללו נחלקו לשלוש קבוצות. קבוצה אחת נותרה במקדש והשתתפה בטקס הקורבנות של הבוקר; קבוצה אחרת צעדה מטה לכיוון מוצא על-מנת לקטוף ענפי ערבה לקישוט המזבח, ואילו הקבוצה השלישית צעדה בתהלוכה מן המקדש כשבראשה כוהן המים, אשר נשא את ספל הזהב לקול תרועת חוצצרות הכסף. לספל הזהב יצקו את המים הסמליים שנשאבו ממעיין העופל, ליד השילוח. לאחר שמילאו ספל הזהב ממי השילוח, צעדה התהלוכה חזרה למקדש דרך שער המים הישר לחצר הכוהנים, שם הצטרף הכוהן שבידו ספל הזהב לזה אשר נשא את ספל היין. שניהם מזגו את התוכן לספל כסף שהוביל לשיתן של המזבח. טקס מזיגת המים והיין סימן לנאספים להתחיל ולזמר את מזמורי תהילים קי"ג עד וכולל

autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162:42 (1794:1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162:43 (1794:2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

^{162:44 (1794:3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the "forbidden fruit." These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests,

קיי"ח, לסירוגין עם הלויים. בזמן שזימרו, הניחו את אלומותיהם ליד המזבח. אז הוקרבו קורבנות אותו יום, הושר מזמור תהילים של אותו היום, מזמור תהילים של סיום חג הסוכות, מזמור פ"ב, החל מפסוק 5.

where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. הדרשה על אור העולם

בערב היום שלפני תום החג, לאור המנורות והלפידים, קם ועמד ישוע באמצע ההמון שנאסף ואמר:

"אני אור העולם. כל ההלך אחרי לא יתהלך בחשכה כי אור החיים יהיה לו. המתיימרים להעמידנו למשפט ולשבת בדין מכריזים כי אם אעיד על עצמי, לא אעיד אמת. אך לעולם לא יוכל היצור לשפוט את הבורא. אפילו אם אעיד על עצמי, עדותי לעד אמת היא, שכן אני יודע מנין באתי, מי אני ולכן אלך. אתם, המבקשים להרוג את בן האדם, אינכם יודעים מנין באתי, מי אני ולכן אלך. אתם שופטים רק למראית עין; אינכם מבחינים במציאויות הרוח. איני שופט איש, אפילו לא את אויבי המושבע. אך אם אבחר לשפוט, יהיה משפטי משפט צדק שכן לא לבדי אשפוט, אלא לצד אבי, זה ששלח אותי לעולם, הוא מקור כל משפט האמת כולו. אם אתם מקבלים עדות של שניים כעדות תקפה – אז קבלו אותי כעד לכל האמת הזו וקבלו גם את עדות אבי שבשמים. וכשאמרתי לכם אתמול את כל אלה מתוך החשיכה שלכם שאלתם, 'היכן אביר?' אכן, אינכם יודעים לא אותי ולא את אבי, שכן אילו ידעתם אותי הייתם יודעים גם את אבי."

"כבר אמרתי לכם שאני הולך, ואף כי תחפשוני לא תמצאוני, שכן לא תוכלו ללכת למקום אליו אלך. מי מכם שדוחה את האור הזה, בא מלמטה; אני בא מלמעלה. מי מכם שמעדיף לשבת בחשיכה, הוא מן העולם הזה; אני אינני מן העולם הזה, ואני חי באור הנצח של אבי האורות. ניתנו לכם שפע של הזדמנויות לדעת מי אני, ועוד תינתנה לך הכוחות נוספות לזהותו של בן האדם. אני אור החיים, וכל אשר מבין זאת ודוחה במתכוון את אור הגאולה הזה בחטאו ימות. דברים רבים לי לומר, אך אינכם

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

^{162:51 (1794:4)} On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

^{162:52 (1795:1)} "I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

^{162:53 (1795:2)} "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this

יכולים לקבל את מילותי. למרות זאת, שולחי אמת ונאמן; 'אבי' אוהב אף את ילדיו הסוררים. ואת כל אשר דיבר 'אבי' אכריז אף אני לעולם.

"כאשר יינשא 'בן האדם' מעלה, תדעו אתם כי אני הוא, ושכלום מעצמי לא עשיתי אלא מה שלימד אותי 'האב'. מילים אלה מיועדות לכם ולילדיכם. אף כעת שולחי מצוי עמי; לא עזבני, שכן תמיד אעשה כטוב בעיניו."

רבים מעולי הרגל שלימד ישוע בחצר הגויים האמינו בו. איש לא העז להניח עליו את ידו.

6. הדרשה על מי החיים

ביום האחרון של החג, יום החג הגדול, בעת שהתהלכה שעלתה מברכת השילוח חלפה דרך חצרות המקדש, ולאחר שהכוהנים מזגו את המים והיין על המזבח, קם ישוע מבינות עולי הרגל ואמר: "אִישׁ כִּי יִצְמָא יָבֹא נָא אֵלַי וְיִשְׁתֶּה. את מי החיים אביא לעולם מן 'האב' שבשמים. כל המאמין בי ירוה ברוח שמייצגים מים אלה, ככתוב, 'מִבְּטֶנֶן יִנְהָרוּ נְהָרֵי מַיִם חַיִּים'. כשיסיים 'בן האדם' את מלאכתו על-פני האדמה, תשטוף 'רוח האמת' כל בשר. כל המקבלים רוח זו לעולם לא יצמאו לרוח."

ישוע לא קטע את התפילה בדבריו. הוא פנה למתפללים מיד לאחר שסיימו לשיר את ההלל, מזמור תהילים שמושר בעת נענוע הענפים אל מול המזבח. ממש באותו הרגע, בהפסקה בה הוכנו הקרבנות, שמעו עולי הרגל את קולו המסקרן של 'המאסטר' מכריז כי הוא המעניק את מי החיים לכל נשמה הצמאה לרוח.

עם תום תפילת השחרית, המשיך ישוע ללמד את ההמונים, ואמר: האם לא קראתם בתורה: "'כִּי אֶצְקֶה מִיָּם עַל צִמְאָה, וְנוֹזְלִים עַל יְבִשָּׁה, אֶצְקֶה רוּחִי עַל זֶרְעֶךָ, וּבְרַכְתִּי עַל צִמְצֻמֶיךָ"? מדוע זה תצמאו לסעד הרוח בעוד אתם מרוויים את נשמותיכם במי מסורות האדם הנמזגים מספלי טקס שבורים? מה שאתם רואים כאן במקדש מסמל את מה שביקשו אבותיכם לזכור, את מתת רוח אלוה על ילדי האמונה. טוב עשיתם ששימרתם סמלים אלה עד היום. אך הדור של היום קיבל את התגלות 'אבי' הרוחות באמצעות מתת 'בנו', ולאחר כל אלה תינתן בוודאי מתת רוחם של 'האב' ושל 'בנו' לילדי האדם. ולכל המאמין תשמש מתת רוח זו מדריכת אמת לדרך המובילה לחיי הנצח, למי האמת של חיי מלכות השמים עלי אדמות, ושם,

saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

^{16254 (17953)} "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

^{16255 (17954)} As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

^{16261 (17959)} On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

^{16262 (17960)} Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

^{16263 (17961)} At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation

בפרדיס של 'האב'.

ישוע המשיך לענות לשאלות ההמון, כמו גם לשאלות הפרושים. אחדים חשבו שהוא נביא; אחדים האמינו שהוא המשיח; אחרים אמרו שמכיוון שבא מן הגליל, לא יכול להיות שהוא המשיח, וכן כי כל המשיח להשיב עטרה לכס דוד. ועדיין לא העזו לעצור אותו.

of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

^{162:6.4 (1796:2)} And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. הדרשה על חירות רוחנית

בשעות אחר הצהריים של היום האחרון לחג, ולאחר שהשליחים נכשלו במאמציהם לשכנע את ישוע לנוס מירושלים, שב ישוע למקדש ללמד. הוא מצא קבוצת מאמינים גדולה שנקצבה במרפסת שלמה. אליהם דיבר ואמר:

"אם תעמדו בדברי באמת, ותבקשו לעשות את רצון 'אבי', תלמידים אתם לי. וידעתם את האמת והאמת תוציאכם לחרות. יודע אני כיצד תענו: זרע אברהם אנחנו ומימינו לא היינו לאיש לעבדים; ואיכה תאמר בני חורין תהיו? למרות זאת, אינני מתכוון לשעבוד חיצוני לאחר; אני מתכוון לחירות הנשמה. אמן אמן אני אמר לכם, כל עשה חטא עבד הוא לחטא. והעבד לא ישפן בבית האדון לעולם. היטב תדעו כי הבן ישפן לעולם בבית אביו. לכן, אם 'הבן' יעשה אתכם בני חורין, יהפוך אתכם לבנים, חפשים באמת תהיו.

"יודע אני כי מזרע אברהם אתם, ואף תרשו למנהיגים להרגי משום שלא ניתן לדברי להשפיע ולשנות את ליבותיהם. את נשמותיהם חותמות הדעות הקדומות וגאוות הנקם. אני מכריז באוזניכם את האמת שמראה לי 'האב' הנצחי, ואילו המורים הללו, השוגים באשליות, מבקשים לעשות רק את שלמדו ממורים של הזמן. ואם תענוני כי בני אברהם אתם, אומר לכם כי אילו הייתם בני אברהם הייתם נוהגים כמנהג אברהם. כמה מכם מאמינים לתורת, אך אחרים מבקשים להרגי בשל דברי האמת שקיבלתי מן האל ואותם אדבר. לא כך נהג אברהם בדבר האל. אני רואה שכמה מכם נחושים לעשות כמצוות הרשע. אילו היה האל אביכם, הייתם יודעים אותי ואוהבים את האמת שאני מגלה. אינכם רואים שבאתי מעם 'האב', ששלח אותי האל, שאינני עושה את העבודה הזו עבור עצמי? מדוע לא תבינו את שאדבר? האם

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

^{162:7.1 (1796:3)} On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

^{162:7.2 (1796:4)} "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

^{162:7.3 (1796:5)} "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you

זאת משום שבחרתם להיות ילדי הרוע? אם אתם ילדי החושך, לא תצליחו לצעוד באור האמת שאגלה. ילדי הרשע הולכים רק בדרכי אביהם, מאחז העיניים שבאמת לא עמד כי אמת אין בו. ואילו כעת בא בן האדם לדבר ולחיות את האמת ורבים מכם מסרבים להאמין.

“מי בכם על עוון יוכיחני? ואם אלמד ואחיה את האמת שהראה לי 'אבי', מדוע לא תאמינו לי? אפשר מאת האלוהים הוא ישמע את דברי האלוהים ואתם לא תשמעו? באשר אינכם מאת האלוהים. מורכם התיימרו לטעון שאני פועל מטעם נסיך השדים. מישהו כאן קרוב הרגע אמרת שיש בי שד, שאני ילד של שד. אך כל אלה שהכנות מצויה בנשמותיהם היטב יודעים שאיני שד. רק את אבי אני מכבד ואתם תבזוני. אכן לא אדרש את כבודי, רק את כבוד 'אב פרידיס'. לא אשפוט אתכם, יש אחד אשר ידרוש וישפוט עבורי.

“אמן אמן אני אמר לכם, אם יאמין איש בבשורה, אם ישמור דברי אמת אלה חיי בלבו לא יראה מות לנצח. וכעת אומר סופר לידי שדברי אלה מעידים על כך ששד בי, הן אברהם והנביאים מתו. שואל הוא: 'האם אתה גדול אף מאברהם ומן הנביאים, שתעז לעמוד כאן ולהכריז אם ישמר איש את דברי לא יטעם מות לנצח? מי אתה טוען שאתה שתעז לומר דברי חילול קודש שכאלה?' ואני אומר לכם, אם אהלל את עצמי, אין כלום בתהילתי. יהלל אותי 'האב', אותו אחד לו אתם קוראים אלוהים. אך אתם לא הצלחתם להכיר, ובאתי אני לחבר בינכם; להראות לכם כיצד להפוך באמת לבני האל. ואף כי אתם לא תדעו את 'האב', אני יודע אותו אל נכון. אפילו אברהם שמח לראות את ימי, אותם ראה אמונה ושמח.”

כאשר שמעו היהודים הספקנים וסוכני הסנהדרין אשר הגיעו עד אז את דבריו אלה, הם הרימו קול צעקה: “אתה אפילו לא בן חמישים, ומדבר על זה שראית את אברהם; אתה בן השטן!” ישוע לא הצליח להמשיך בדרשה. עת עזב אמר, “אמן אמן אומר לכם, בטרם היות אברהם אני הייתי.” רבים מן הספקנים רצו למצוא אבנים לסקול אותו וסוכני הסנהדרין ביקשו לעצור אותו, אך הוא חמק בזריזות דרך מסדרונות המקדש והלך למקום מפגש סודי סמוך לבית עניא, שם המתינו לו מרצה, מרים ואלעזר.

not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797:1) “Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797:2) “Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: ‘Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?’ And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad.”

162:7.6 (1797:3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: “You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!” Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, “Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am.” Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. הביקור אצל מרתה ומרים

נקבע מראש שישוע ילון יחד עם אלעזר ואחיותיו בבית של חבר, ואילו השליחים יתפזרו בקבוצות קטנות פה ושם. אמצעי זהירות אלה ננקטו משום שהרשויות היהודיות שוב החלו להעז ולתכנן את מעצרו.

במשך שנים נהגו השלושה הללו לעזוב הכל ולהאזין לישוע מלמד כל אימת שביקר אותם. כאשר איבדו את הוריהם, נטלה מרתה על עצמה את האחריות לטיפול בבית, ולכן הפעם, בעוד אלעזר ומרים ישבו לרגליו של ישוע, עסקה מרתה בהכנת ארוחת הערב. ראוי להסביר שאת דעתה של מרתה הסיחו משימות בלתי נחוצות רבות ודאגות פעותות למכביר; לכך נטתה מטבעה.

בזמן שמרתה עסקה בכל אלה, לכאורה חובותיה, הציק לה שמרים לא עזרה לה כלל. משום כך הלכה לישוע ואמרה: "מאסטר, לא אכפת לך שאחותי השאירה אותי לטפל לבד בכל ענייני הארוחה?" ענה לה ישוע: "מרתה, מרתה, למה את תמיד מודאגות מכל כך הרבה זוטות? רק דבר אחד ראוי לעשותו, ומכיוון שמרים בחרה לעשות מה שנדרש לעשותו, לא אטול זאת ממנה. מתי תלמדנה שתיכן לחיות על-פי מה שלימדתי אתכן: לשתף פעולה ולשרת יחד ויחד לתת מנוחה לנשמותיכן? האם לא תלמדי שלכל עת – שראוי שהזוטות בחיים תפנינה מקומן לדברים הגדולים יותר של מלכות השמים?"

9. עם אבנר בבית לחם

במהלך השבוע שלאחר חג הסוכות, נקבצו עשרות מאמינים בבית עניא וקיבלו הנחיה משניים עשר השליחים. הסנהדרין לא טרח להפריע למפגשים הללו משום שישוע לא נכח בם; כל הזמן הזה הוא עבד עם אבנר ועמיתיו בבית לחם. יום למחרת החג יצא ישוע לבית עניא ולא שב ללמד במקדש במהלך הביקור הזה בירושלים.

בזמן הזה מיקם אבנר את המטה שלו בבית לחם. מן המרכז הזה נשלחו עובדים רבים לערי יהודה ודרום השומרון ואפילו לאלכסנדריה. תוך מספר ימים מן הרגע שהגיע ישוע, סיימו הוא ואבנר את הסיידורים לשילוב העבודה בין שתי קבוצות השליחים.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

^{16281 (1797.4)} It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

^{16282 (1797.5)} For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

^{16283 (1798.1)} As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: "Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?" Jesus answered: "Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?"

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

^{16291 (1798.2)} Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

^{16292 (1798.3)} At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

במהלך הביקור בחג הסוכות, חילק ישוע את זמנו בערך שווה בשווה בין בית עניא לבית לחם. בבית עניא בילה זמן רב עם שליחיו; בבית לחם בילה זמן רב בהנחיתם של אבנר ושאר שליחיו לשעבר של יוחנן. היחס האינטימי הזה הוא אשר הניע אותם לבסוף להאמין בו. שליחיו לשעבר של יוחנן הושפעו מן האומץ שהפגין בשיעורים הפומביים שנתן בירושלים כמו גם מן האהדה וההבנה שחוו בשיעורים הפרטיים בבית לחם. כל ההשפעות הללו גרמו לכך לכל אחד מעמיתיו של אבנר להשתכנע לבסוף ולקבל בלב שלם את המלכות, על כל המשתמע מכך.

בטרם עזב את בית לחם בפעם האחרונה, קבע 'המאסטר' שכולם יצטרפו אליו במאמץ האחדו שעתיד להקדים את סיומה של הקריירה שלו בגוף. סוכם שאבנר ועמיתיו יצטרפו לישוע ולשניים עשר בפרק מגדן בעתיד הקרוב.

בהתאם לסיכום זה, בתחילת נובמבר הצטרפו אבנר ואחד עשר עמיתיו לישוע ולשניים עשר וכולם פעלו כאיש אחד ממש עד לצליבה.

בחלק האחרון של חודש אוקטובר נסוגו ישוע והשניים עשר מאזור ירושלים. ביום ראשון, ה-30 באוקטובר, יצאו ישוע ועמיתיו מן העיר אפרים, שם נחו בבידוד במשך ימים מספר. הם נעו על דרך המלך מערבית לירדן הישר לפרק מגדן, אליו הגיעו בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום רביעי, ה-2 בנובמבר.

השליחים חשו הקלה גדולה 'שהמאסטר' שב לאזור ידידותי; שוב לא האיצו בו לעלות לירושלים להטיף לבשורת המלכות.

^{1629.3 (1798.4)} Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

^{1629.4 (1798.5)} Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

^{1629.5 (1798.6)} In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

^{1629.6 (1798.7)} In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

^{1629.7 (1798.1)} The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

מסמך 163. הסמכתם של השבעים במגדן

164 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 162

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 163

הסמכתם של השבעים במגדן

סעיפים

מבוא

1. הסמכתם של השבעים
2. הצעיר העשיר ואחרים
3. הדיון אודות העושר
4. הפרידה מן השבעים
5. העברת המחנה לפלה
6. שובם של השבעים
7. הכנות למשימה האחרונה

מבוא

ימים מספר לאחר הגעתם למגדן של ישוע והשניים עשר מירושלים, הגיעו מבית לחם אבנר ועמו קבוצה בת כחמישים תלמידים. באותה העת התאספו בפרק מגדן גם סגל האוונגליסטים, סגל הנשים, וכמאה וחמישים תלמידים נאמנים ומנוסים מכל קצווי פלשתינה. לאחר כמה ימים של פגישות וארגון מחדש של המחנה, החלו ישוע והשניים עשר להכשיר באופן אינטנסיבי את קבוצת המאמינים המיוחדת הזו, ומתוך אוסף התלמידים המוכשרים והמנוסים הזה בחר ישוע לאחר מכן את שבעים המורים, אותם שילח לבשר את בשורת המלכות. קורס ההכשרה הזה החל יום ששי ה-4 בנובמבר ונמשך עד ליום שבת ה-19 בנובמבר.

מדי בוקר הרצה ישוע אוזני החבוקה. פטרוס לימד שיטות הטפה בפומבי; נתנאל לימד אותם את אומנות ההוראה; תומאס הסביר כיצד לענות על שאלות; ואילו מתי הנחה אותם ביחס לארגון הפיננסי של הקבוצה. גם שאר השליחים השתתפו בקורס, כל אחד בהתאם לניסיון

PAPER 163

ORDINATION OF THE SEVENTY AT
MAGADAN

SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

INTRODUCTION

^{163:0.1 (1800.1)} A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

^{163:0.2 (1800.2)} Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also participated in

הייחודי ולכישוריהם הטבעיים.

this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. הסמכתם של השבעים

ישוע הסמיך את השבעים בשעות אחר הצהריים של יום שבת, ה-19 בנובמבר, במחנה במגדן. אבנר מונה לעמוד בראש קבוצת המטיפים והמורים. הסגל בן שבעים החברים מנה את אבנר ואת אחד עשר שליחיו לשעבר של יוחנן, חמישים ואחד מן האוונגליסטים הוותיקים יותר, ושמונה תלמידים אחרים שהתבלטו בשירות המלכות.

בערך בשעה שתיים אחר הצהריים, בין ממטרי הגשם, נקבצה חבורת מאמינים שאליה הצטרפו דוד ורוב סגל השליחים שלו. החבורה בת כארבע מאות איש התאספה על חופה המזרחי של הכנרת כדי להשתתף בהסמכתם של השבעים.

טרם הניח ישוע את ידיו על ראשי השבעים להבדילם כשליחי הבשורה, אמר להם: "הן הקציר רב והפועלים מעטים; לכן התחננו אל אדון הקציר וישלח פועלים לקציר. אני עומד להבדיל אתכם כשליחי המלכות; אשלח אתכם ליהודים לגויים כשלים כבשים בין זאבים. לכו זוגות זוגות ואל תישאו כיס ולא תרמיל ולא נעלים, שכן זו משימה קצרה. ואל תשאלו לשלום איש בדרך, עסקו רק בעבודתכם. ולכל בית אשר תבואו שם אמרו: בראשונה שלום לבית הזה. והיה כי יהיה שם בן שלום ונח עליו שלומכם ואם לא אליכם ישוב. ולאחר שבחרתם את הבית, בבית ההוא תישבו במשך כל שהותכם בעיר, ותאכלו ותשתו מאשר יינתן לכם. כי ראוי הפועל לשכרו. אל תיסעו מבית לבית כי הוצע לכם מקום מגורים טוב יותר. זכרו כי אתם מטיפים לשלום על-פני האדמה ורצון טוב בין אדם לחברו. עליכם להתמודד עם אויבים מרים השוגים באשליות; לכן יהיו ערומים כנחשים ותמימים כיונים.

"ובכל אשר תלכו, הטיפו ואמרו, 'מלכות השמים קרבה,' וסעדו את כל החולים, בגוף או בנפש. בחופשיות נתנו לכם מתנות המלכות הטובות; תנו בחופשיות. תושביה של העיר שתקבל אתכם ימצאו דרך קלה לבוא בשערי מלכות האב; אך אם יסרבו תושביה לקבל בשורה זו, עת תעזבו אמרו לתושביה הספקנים של אותה קהילה, אלה הדוחים את תורתכם, 'כן גם אתם בהיות אלה לנגדכם דעו כי קרובה מלכות האלוהים,' כל השומע אתכם, שומע אותי. וכל השומע אותי שומע את שולחי. כל הדוחה את בשורתכם דוחה אותי. וכל הדוחה אותי דוחה

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

^{163:1.1 (1800:3)} The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

^{163:1.2 (1800:4)} About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

^{163:1.3 (1800:5)} Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

^{163:1.4 (1801:1)} "And everywhere you go, preach, saying, 'The kingdom of heaven is at hand,' and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: 'Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.' He who hears you hears

את שולחי.

לאחר שסיים ישוע את דבריו אלה לשבעים, הוא התחיל עם אבנר והניח את ידיו על ראש של כל שכרעו בדרך במעגל סביבו.

מוקדם למחרת היום שלח אבנר את שבעים השליחים לערי הגליל, השומרון ויהודה. שלושים וחמישה הזוגות הללו יצאו להטיף וללמד במשך כששה שבועות. כולם שבו למחנה חדש, בסמוך לפלה שבפרג'ה, ביום ששי, ה-30 בדצמבר.

2. הצעיר העשיר ואחרים

מעל לחמישים תלמידים שביקשו לקבל הסמכה ולהימנות על השבעים נדחו על-יד הוועדה שמינה ישוע כדי לבחור את המועמדים. בוועדה היו חברים אנדראס, אבנר והאדם שעמד בראש סגל האוונגליסטים. כל מועמד עברו וועדת השלושה לא החליטה פה אחד הובא לפני ישוע. אף כי 'המאסטר' לעולם לא דחה מועמד כלשהו שביקש לקבל הסמכה כשליח הבשורה, יותר מתריסר מהאנשים שדיברו עם ישוע החליטו לאחר מכן שאינם חפצים יותר להתמנות לשליחי הבשורה.

אחד מן התלמידים הכנים בא לישוע ואמר: "מאסטר, אני חפץ להיות אחד משליחך, אך אבי זקן מאוד וקרוב למות; האם יותר לי לשוב הביתה ולקבור אותו?" לזה האדם אמר ישוע: "בני, לשועלים יש חורים ולעוף השמים קנים, וכן האדם אין לו מקום להניח את ראשו. אתה תלמיד נאמן, ותוכל להישאר כזה גם אם תשוב לביתך לסעוד את אהוביך, אך לא כך הוא עבור שליחי הבשורה שלי. הם וויתרו על הכול כדי ללכת אחרי ולהטיף למלכות. אם תבקש להיות מורה מוסמך, עליך להניח לאחרים לקבור את המתים בעוד אתה מפיץ את החדשות הטובות."

תלמיד אחר בא למאסטר ואמר: "אני חפץ להפוך לשליח מוסמך, אך ברצוני ללכת הביתה לתקופה קצרה לטפל במשפחתי." ענה לו ישוע: "אם תבקש לקבל הסמכה, עליך להיות מוכן לוותר על הכול. שליחי הבשורה אינם יכולים להיות חצויים בנאמנותם. השם ידו על המחרשה לא יכשר לשמש שליח המלכות."

ואז הביא אנדראס לישוע אדם צעיר ועשיר, מאמין אדוק בשם מטדורמוס אשר ביקש לקבל הסמכה. מטדורמוס היה חבר בסנהדרין הירושלמית; הוא שמע את ישוע מלמד ולאחר מכן קיבל הנחייה בבשורת המלכות מפטרוס,

me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me."

^{163:1.5 (1801.2)} When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

^{163:1.6 (1801.3)} Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

^{163:2.1 (1801.4)} Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

^{163:2.2 (1801.5)} One earnest disciple came to Jesus, saying: "Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?" To this man Jesus said: "My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news." And this man went away in great disappointment.

^{163:2.3 (1801.6)} Another disciple came to the Master and said: "I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family." And Jesus replied: "If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom."

^{163:2.4 (1801.7)} Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had

כמו גם מן השליחים האחרים. ישוע שוחח עם מטדורמוס אודות הדרוש לקבלת הסמכה וביקש שישהה את החלטתו עד לאחר שישקול באופן שלם את הנושא. מוקדם למחרת, בעת שישוע הלך לצעוד, ניגש אליו אדם צעיר זה ואמר: "מאסטר, אבקש ללמוד ממך את הביטחונות לחיי הנצח. הרי מגיל צעיר מילאתי את כל המצוות. מה עוד אדרש לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" תשובתו של ישוע לשאלות הללו הייתה: "טוב תעשה אם תשמור על כל המצוות – לא תנאף, לא תרצח, לא תגנוב, לא תעיד עדות שקר, לא תרמה, כבד את אביך ואמך – אך הגאולה הינה גמולה של אמונה, לא רק פעולה. האם אתה מאמין בבשורת המלכות הזו?" ענה מטדורמוס: "כן, 'מאסטר', אני מאמין לכל מה שאתה ולשיחך לימדתם אותי." אמר לו ישוע: "אם כן אתה אכן תלמידי וכן המלכות."

אמר אז הצעיר: "אבל 'מאסטר', אינני מסתפק להיות תלמידך; אני חפץ להיות אחד משליחך החדשים." כאשר שמע זאת ישוע, השפיל אליו את מבטו באהבה גדולה ואמר: "אסכים לכך שתהפוך לאחד משליחי ובלבד שתסכים לשלם את המחיר, אם תיתן את הדבר האחד אותו אתה חסר." ענה לו מטדורמוס: "מאסטר, אעשה הכול כדי לקבל רשות ללכת אחרך." ישוע נישק את מצחו של האדם שכרע ברך לפניו ואמר: "אם תבקש להיות שליחי, לך ומכור את כל אשר לך, ולאחר שתעניק את התמורה לעניים או לאחריך, שוב ולך אחרי, ותמצא את אוצרות מלכות השמים."

כאשר שמע זאת מטדורמוס, נפלו פניו. הוא קם והלך בצער, משום שהיה בעל רכוש רב. הפרושי הצעיר הזה חונך להאמין שהעושר מסמל את חסד האל. ישוע ידע שאינו חף מן האהבה העצמית ושל עושרו. 'המאסטר' ביקש לגאול אותו מאהבת הממון, ולא בהכרח מן הממון עצמו. אף כי תלמידיו של ישוע לא נפרדו מכל רכושם בעולם, שליחי והשבעים עשו כן. מטדורמוס ביקש להימנות על שבעים השליחים החדשים, וזו הייתה הסיבה בשלה ביקש דרש ממנו ישוע להיפרד מכל רכושו עלי אדמות.

כמעט כל אדם שומר לעצמו רוע מועדף שהוא נאחז בו, ואשר למלכות תדרוש ממנו כחלק ממחיר הכניסה. אילו היה נפרד מטדורמוס מעושרו, וודאי היה זה ניתן לו חזרה והיה הוא מתמנה לגזבר של השבעים. מאוחר יותר, לאחר היווסדותה של הכנסייה בירושלים, אכן ציית הוא למצוות 'המאסטר', אף כי היה זה מאוחר מכדי ליהנות מחברות בחבורת השבעים. הוא הפך להיות הגזבר של הכנסייה בירושלים, זו אשר בראשה עמד יעקוב, אחיו וכן משפחתו של

been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: "Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?" In answer to this question Jesus said: "If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?" And Matadormus answered: "Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me." And Jesus said, "Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom."

^{16325 (18021)} Then said the young man: "But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers." When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: "I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack." Matadormus replied: "Master, I will do anything if I may be allowed to follow you." Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: "If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven."

^{16326 (18022)} When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the love of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

^{16327 (18023)} Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he

האדון.

כך תמיד היה וכך תמיד יהיה: בני אדם נדרשים לקבל את החלטותיהם בעצמם. בני תמותה נהנים מטווח מסוים של בחירה חופשית. כוחות עולם הרוח לא יאלצו את האדם; הם יתירו לו ללכת בדרך בה בחר.

ישוע חזה שבשל עושרו, לא יוכל מטדורמוס להימנות על שורת הגברים שוויתרו על הכול למען הבשורה; יחד עם זאת, הוא ראה שללא עושרו היה הופך לבסוף למנהיג העליון שלהם. אך כמו אחיו של ישוע בגוף, הוא לא הפך לגדול במלכות משום שמנע מעצמו את הקשר הקרוב והאינטימי עם 'המאסטר' אשר היה עשוי להיות מנת חלקו אילו היה מוכן באותה העת לעשות בדיוק את מה שישוע ביקש, את מה ששנים ספורות לאחר מכן אכן עשה.

אין קשר ישיר בין עושר לבין כניסה למלכות השמים, אך קיים קשר ישיר בין אהבת הממון לכך. הנאמנות הרוחנית של המלכות איננה תואמת לעבודה בשירות הממון החומרי. האדם לא יוכל לחלוק את נאמנותו העילאית לאידאל רוחני עם נאמנות ומסירות לחומר.

ישוע מעולם לא לימד שזו אין זה ראוי להיות עשיר. רק מן השניים עשר ומן השבעים דרש לוותר על כל רכושם בעולם למען התכלית המשותפת. ואפילו אז, הוא איפשר להם לממש את הרכוש ברוח, כמו שאירע במקרה של השליח מתי. פעמים רבים ייעץ ישוע לתלמידיו העשירים, בדומה לשיעור שלימד את האיש הרומי העשיר. ישוע סבר שראוי להשקיע בתבונה רווחים עודפים כדי להתמודד עם קשיים שלא ניתן למנוע בעתיד. כאשר מלאה וגדשה קופת השליחים, הפקיד יהודה את העודף לפיקדון ששימש אותם מאוחר יותר כאשר נכנסו לגירעונות בשל פיחות בהכנסות. את זאת עשה יהודה לאחר שנועץ באנדראס. ישוע מעולם לא עסק במישרין בפינוסים של השליחים אלא כשחילק צדקה. פעמים רבות גינה עושי כלכלי מסוים, את הניצול הבלתי הוגן של החלשים, הבורים וחסרי המזל בידי אחיהם החזקים, החכמים והנבונים יותר. ישוע הכריז כי יחס בלתי אנושי שכזה לגברים, נשים וילדים אינו תואם לאידאלים של אחוות מלכות השמים.

became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

^{16328 (1802:4)} Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

^{16329 (1802:5)} Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

^{163210 (1803:1)} Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth does*. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

^{163211 (1803:2)} Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. הדין אודות העושר

עת סיים ישוע את שיחתו עם מטדורמוס, נקבצו סביבו פטרוס וכמה מן השליחים האחרים, ועת הלך הצעיר העשיר לדרונו, נפנה ישוע לשליחים ואמר: "ראו כמה יקשה לבעלי נכסים

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

^{16331 (1803:3)} By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to

לבוא פנימה אל מלכות האלוהים! לא ניתן לחלוק את המסירות הרוחנית עם המסירות לחומר; שום אדם לא יוכל לשרת שני אדונים. אתם אומרים 'כי נקל לגמל עבר בתוך נקב המחס מזכות הכופר בחי' נצח'. ואילו אני מכריז כי נקל לגמל עבר בתוך נקב המחס מבוא העשיר המרוצה בחלקו אל מלכות האלוהים."

פטרס והשליחים נדהמו לשמע דברים אלה, במידה כזו שפטרס אמר: "את מי ניתן להציל, אדוני? האם כל העשירים יוותרו אל מחוץ למלכות?" ענה לו ישוע: "לא, פטרס, אך כל אלה אשר שמים מבטחם בעושר יתקשו לחיות את חיי הרוח אשר מובילים להתקדמות נצחית. ואפילו אז, הרבה ממה שבלתי אפשרי עבור האדם איננו מעבר להישג ידו של 'האב' שבשמים; ראוי לנו להבין כי לא יפלא מאלוהים כל דבר."

כשהלכו לדרכם, התעצב ישוע על כך שמטדורמוס לא נשאר אתם שכן אהב אותו מאוד. כשצעדו על חוף האגם וישבו ליד המים, אמר פטרס בשם כל השניים עשר (אשר כעת היו כולם נוכחים): "דברין לצעיר העשיר מטרידים אותנו. האם נדרוש מכל חסידנו לוותר על רכושם עלי אדמות? ענה ישוע: "לא, פטרס, רק אלה שרוצים להיות שליחים, שמבקשים לחיות אתי כמו שאתם חיים אתי, כמשפחה אחת. אך 'האב' דורש מילדיו אהבה טהורה ומלאה. אתם נדרשים לוותר על כל דבר או כל אדם אשר עומד בינכם לבין אהבת אמתות המלכות. אם עושרו של האדם איננו פולש למחוזות הנשמה, אין לו כל נגיעה לחיי הרוח של אלה הבאים בשערי המלכות."

אמר אז פטרס, "אבל 'מאסטר', הן אנחנו עזבנו את הכול ונלך אחרין, מה יהיה לנו?" דיבר אז ישוע לכל השניים עשר: "אמן אמן אומר לכם כי אין איש אֶשֶׁר עֶזַב אֶת עוֹשְׁרוֹ, בֵּיתוֹ, אֶשְׁתּוֹ, אָחָיו, הוֹרָיו אוֹ בְּנָיו לְמַעַן הַבָּשׂוּרָה אֶשֶׁר לֹא יִקַּח עִתָּהּ בְּזֶמֶן הַזֶּה מֵאַהֲבָה פְּעִמִּים קָהֳמָה, וְאוֹלֵי יִרְדָּף, וְלְעוֹלָם הַבָּא חַיִּי עוֹלָם. אֲךָ רַבִּים מֵהָרָאשׁוֹנִים יִהְיוּ אַחֲרֹנִים, וְאוֹלֵי הָאֲחֲרֹנִים לְעִיתִים קָרֻבּוֹת יִהְיוּ רָאשׁוֹנִים. 'הָאֵב' דּוֹאֵג לִיצוּרֵי בִּהְתָּאם לְצִרְכֵיהֶם וְעַל-כֵּי חוֹקֵי הַצֶּדֶק וְהַחֲסֵד וְהַטִּיפּוֹל הָאוֹהֵב לְרוֹחוֹת הַיְקוּם."

"מלכות השמים הינה כמו בעל בית שמעסיק פועלים רבים, אשר הלך בבוקר השכם לשכור פועלים לעבודה בכרם שלו. הוא הסכים לשלם לפועלים דינר אחד ליום העבודה ושלח אותם לכרם. הוא הלך שוב בתשע בבוקר, ראה אחרים עומדים בשוק חסרי מעש ואמר להם:

face the apostles and said: "You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is 'easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.' And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle's eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven."

163:32 (1803:4) When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: "Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?" And Jesus replied: "No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible."

163:33 (1803:5) As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom."

163:34 (1804:1) And then said Peter, "But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?" And Jesus spoke to all of the twelve: "Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe."

163:35 (1804:2) "The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the

לכן גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם. והם הלכו מיד לעבודה. שוב הלך ועשה כן בשתיים עשרה בצהרים ובשלוש אחר הצהריים. כאשר הלך לשוק בחמש אחר הצהריים, עדיין מצא אחרים עומדים ללא מעש ושאל אותם, 'מדוע זה תעמדו ללא מעש יום שלם?' ענו לו הפועלים, 'כי איש לא שכר אותנו.' אמר בעל הבית: 'לכן גם אתם לעבוד בכרם שלי, ואשלם לכם כגמולכם.'

"לעת ערב, אמר בעל הכרם למנהל שלו: 'קרא לפועלים ושלם להם שכרם, התחל באחרונים שנשכרו וסיים בראשונים.' כאשר הגיעו אלה שנשכרו בחמש אחר הצהריים, כל אחד מהם קיבל דינר אחד, וכך היה עם כל שאר הפועלים. כאשר ראו הפועלים שנשכרו בתחילת היום כמה קיבלו אלה שנשכרו אחרונים, הם ציפו לקבל יותר ממה שסוכם. אך כמו האחרים, כל פועל קיבל רק דינר אחד. לאחר שקיבלו שכרם, הם התלוננו לבעל הבית ואמרו: 'הפועלים הללו, שנשכרו אחרונים, עבדו רק שעה אחת ועדיין שילמת להם בדיוק אותו הסכום ששילמת לנו, שעבדנו יום שלם תחת השמש הקופחת.'

"ענה להם בעל הבית: 'ידי, לא עשיתי לכם כל רע. האם לא הסכים כל אחד מכם לעבוד תמורת דינר אחד ליום? קחו את שמגיע לכם ולכו לדרככם, כי אני רוצה לתת לאחרונים בדיוק את מה שנתתי לכם. האין זאת כי החוק מתיר לי לעשות ברכושי כרצוני? או שמא אתם מתרעמים על דייבותי משום שאני מבקש לעשות עמם חסד?'"

4. הפרידה מן השבעים

המחנה במגדן היה אחזו כמרקחה כאשר יצאו השבעים למשימתם הראשונה. מוקדם באותו הבוקר, הדגיש ישוע בשיחתו האחרונה עם השבעים את הדברים הבאים:

1. נדרש להטיף לבשרות המלכות בכל רחבי העולם, לגויים כמו גם ליהודים.

2. בזמן סעד החולים, אל תלמדו אותם לצפות לנסים.

3. הטיפו לאחוזה רוחנית של בני האל ולא למלכות חיצונית של עוצמה עולמית והדר חומרי.

4. הימנעו מאובדן הזמן של יותר מדי מפגשים חברתיים וזוטות אחרות אשר יכולות להסיח את דעתכם מן המסירות להטפה לבשורה.

5. אם הבית הראשון שנבחר לשמש כמטה מתברר כראוי, הישארו שם במשך כל שהותכם

market place idle, he said to them: 'Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.' And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, 'Why do you stand here idle all the day?' And the men answered, 'Because nobody has hired us.' Then said the householder: 'Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.'

^{163:36 (1804:3)} "When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: 'Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.' When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: 'These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.'

^{163:37 (1804:4)} "Then answered the householder: 'My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?'"

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

^{163:41 (1804:5)} It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

^{163:42 (1804:6)} 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

^{163:43 (1804:7)} 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

^{163:44 (1805:1)} 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

^{163:45 (1805:2)} 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

^{163:46 (1805:3)} 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide

באותה העיר.

6. הבהירו לכל המאמינים כי הגיעה השעה להיפרד בגלוי ממנהיגי היהודים בירושלים.

7. למדו כי חובתו היחידה של האדם מסתכמת במצווה אחת: אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך ואהבת לרעך כמוך. (הם נדרשו ללמד את זאת כחובתו היחידה של האדם במקום תרי"ג המצוות להן הטיפו הפרושים.)

לאחר שדיבר אליהם ישוע כך, בנוכחות כל השליחים והתלמידים, לקח אותם שמעון פטרוס הצידה ונשא באוזניהם באופן פרטי את נאום ההסמכה שלהם, אשר התבסס על הציווי שציווה אותם 'המאסטר' כאשר הניח עליהם את ידיו והסמך אותם כשליחי המלכות. פטרוס האץ בשבעים לקדש בחייהם את המידות הטובות הבאות:

1. מסירות מקודשת. תמיד להתפלל לך שעוד אנשים יישלחו לקצור בשירות הבשורה. הוא הסביר שכאשר אנחנו מתפללים לך, על-פי-רב נאמר, "הנני כאן; שלח אותי." הוא האץ בהם לא להזניח את תרגול הסגידה היומי שלהם.

2. אומץ אמתי. הוא הזהיר אותם שהם ייתקלו בעוינות וכל הנראה גם יירדפו. פטרוס אמר להם שמימתם איננה לפחדנים וייעץ לאלה שפחדו לסגת עוד לפני ההתחלה. איש לא נסוג.

3. אמונה ואמון. הם חייבים לצאת למשימת הקצרה הזו ללא כל צידה; הם חייבים לסמוך על 'האב' שיספק את כל מזונם וידאג למחסה ולכל צרכיהם.

4. התלהבות ויוזמה. הם חייבים להצטייד בקנאות ובהתלהבות נבונה; הם חייבים לעסוק אך ורק בעסקי 'המאסטר'. המפגש במזרח היה טקס ממושך ומפורט; ומשום כך הונחו "לא לברך איש לשלום בדרכם," אשר הייתה דרך נפוצה להנחות אדם להמשיך בעיסוקיו ללא בזבז זמן. אין כל קשר בין זה לבין ברכת שלום חברית.

5. אדיבות ורכות. 'המאסטר' הנחה אותם לא לבזבז זמן מיותר בטקסים חברתיים, אך ציווה עליהם להיות אדיבים כלפי כל מי שבאו עמו במגע. הם הונחו להיות נדיבים כלפי אלה שאירחו אותם בביתם. הם הזהירו לבל יעזבו בית פשוט כדי להתארח בבית יותר נוח או עם יותר השפעה.

6. סעד החולים. פטרוס הנחה את השבעים לחפש את חולי הנפש והגוף ולעשות על אשר לאל ידם על-מנת להקל על מצבם ולרפאם.

there throughout the sojourn in that city.

163:4.7 (1805:4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805:5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805:6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805:7) 1. *Consecrated devotion*. To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805:8) 2. *True courage*. He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805:9) 3. *Faith and trust*. They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805:10) 4. *Zeal and initiative*. They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805:11) 5. *Kindness and courtesy*. The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805:12) 6. *Ministry to the sick*. The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

ולאחר שנצטוו לנהוג כן, הם יצאו זוגות
זוגות למשימתם בגליל, בשומרון וביהודה.

אף כי היהודים התייחסו בצורה מיוחדת
למספר שבעים, ולפעמים מנו את שבעים אומות
הגויים, ואף כי השליחים הללו יועדו לבשר את
הבשורה לכל העמים כולם, ככל שידיעתנו מגעת
היה זה אך מקרה שקבוצה זו מנתה שבעים
שליחים. ידוע לנו בוודאות שישוע התכוון לקבל
לפחות ששה חברים נוספים אך אלה לא היו
מוכנים לשלם את המחיר של וויתור על רכושם
ומשפחותיהם.

5. העברת המחנה לפלה

ישוע והשניים עשר התכוונו כעת לבסס את
המטה האחרון שלהם בפראה, ליד פלה, המקום
בו הוטבל 'המאסטר' בירדן. את עשרת הימים
האחרונים של נובמבר הם בילו בהתייעצות
במגדן, וביום שלישי, ה-6 בדצמבר, יצאה עם
שחר על צידתה החבורה כולה, כמעט שלוש
מאות איש במספר ועברה ללון באותו הלילה
בפלה, סמוך לנהר. היה זה אותו אתר בדיוק, ליד
המעין, בו מוקם המחנה של יוחנן המטביל
מספר שנים לפני כן.

לאחר פירוק המחנה במגדן, חזר דוד זבדיה
לבית צידה והחל לצמצם מידית את שירות
השליחים. המלכות נכנסה לשלב חדש. מדי יום
הגיעו עולי רגל מכל קצוות פלשתינה ואפילו
ממחוזות מרוחקים באימפריה הרומית. לפעמים
הגיעו מאמינים אף ממסופוטמיה ומהארצות
שמעבר לחידקל. ובשל כך, ביום ראשון ה-18
בדצמבר העמיסו דוד זבדיה וסגל השליחים את
ציוד המחנה שאוחסן עד אז בבית אביו על
בהמות משא, אותו הציוד ששימש בעבר למחנה
בבית צידה, בסמוך לאגם. הם נפרדו לעת עתה
מבית צידה וירדו לחוף הכנרת ולאורך הירדן עד
לנקודה של כקילומטר מצפון למחנה השליחים.
בתוך פחות משבוע ניתן היה לארח כמעט אלף
וחמש מאות עולי רגל מבקרים. מחנה השליחים
יכול היה לארח חמש מאות איש. הייתה זו
העונה הגשומה בפלשתינה ומקומות הלילה הללו
היו נחוצים על-מנת לדאוג למספר ההולך וגדל
של מבקרים, רבים מהם מבקרים כנים, אשר
הגיעו לפראה על-מנת לראות את ישוע ולשמוע
את תורתו.

את כל אלה עשה דוד מיזמתו, אף כי נועץ
בפיליפוס ובמתי במגדן. הוא העסיק חלק גדול
משירות השליחים כעוזריו בתפעול המחנה; כעת
שימשו פחות מעשרים איש כשליחים בשירות
יומיומי. כשהתקרב דצמבר לסיומו, ולפני ששבו
השבעים, כמעט שמונה מאות מבקרים נקבצו
סביב 'למאסטר', והם התארחו במחנה של דוד.

^{163:4.16 (1806:13)} And when they had been thus charged
and instructed, they started out, two and two, on
their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

^{163:4.17 (1806:1)} Although the Jews had a peculiar regard
for the number seventy, sometimes considering the
nations of heathendom as being seventy in number,
and although these seventy messengers were to go
with the gospel to all peoples, still as far as we can
discern, it was only coincidental that this group
happened to number just seventy. Certain it was
that Jesus would have accepted no less than half a
dozen others, but they were unwilling to pay the
price of forsaking wealth and families.

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

^{163:5.1 (1806:2)} Jesus and the twelve now prepared to
establish their last headquarters in Perea, near
Pella, where the Master was baptized in the Jordan.
The last ten days of November were spent in
council at Magadan, and on Tuesday, December 6,
the entire company of almost three hundred started
out at daybreak with all their effects to lodge that
night near Pella by the river. This was the same site,
by the spring, that John the Baptist had occupied
with his camp several years before.

^{163:5.2 (1806:3)} After the breaking up of the Magadan
Camp, David Zebedee returned to Bethsaida and
began immediately to curtail the messenger service.
The kingdom was taking on a new phase. Daily,
pilgrims arrived from all parts of Palestine and even
from remote regions of the Roman Empire.
Believers occasionally came from Mesopotamia and
from the lands east of the Tigris. Accordingly, on
Sunday, December 18, David, with the help of his
messenger corps, loaded on to the pack animals
the camp equipage, then stored in his father's
house, with which he had formerly conducted the
camp of Bethsaida by the lake. Bidding farewell to
Bethsaida for the time being, he proceeded down
the lake shore and along the Jordan to a point
about one-half mile north of the apostolic camp; and
in less than a week he was prepared to offer
hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors.
The apostolic camp could accommodate about five
hundred. This was the rainy season in Palestine,
and these accommodations were required to take
care of the ever-increasing number of inquirers,
mostly earnest, who came into Perea to see Jesus
and to hear his teaching.

^{163:5.3 (1806:4)} David did all this on his own initiative,
though he had taken counsel with Philip and
Matthew at Magadan. He employed the larger part
of his former messenger corps as his helpers in
conducting this camp; he now used less than twenty
men on regular messenger duty. Near the end of
December and before the return of the seventy,
almost eight hundred visitors were gathered about

the Master, and they found lodging in David's camp.

6. שובם של השבעים

ביום ששי, ה-30 בדצמבר, בזמן שישוע שהה בגבעות הסמוכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן, החלו השבעים לשוב למטה בפלה. זוגות-זוגות באו, ועמם מאמינים רבים. בערך בחמש אחר הצהריים התאספו כל השבעים באתר הלימוד כאשר ישוע שב למחנה. ארוחת הערב התעכבה במשך יותר משעה בעת שדובריה הנלהבים של בשורת המלכות שיתפו את חוויותיהם. שליחיו של דוד הביאו הרבה מן החדשות הללו לשליחים במשך השבועות האחרונים, אך עדיין היה זה מעורר השראה ביותר לשמוע את מורי הבשורה החדשים הללו, שזה עתה הוסמכו, משתפים את חוויותיהם האישיות אודות היחס שקיבלו מן היהודים והגויים הרעבים. סוף סוף הצליח ישוע לראות אנשים מפיצים את החדשות הטובות ללא נוכחותו האישית. כעת ידע 'המאסטר' שהוא יכול לעזוב את העולם ללא שיחול עיכוב משמעותי בתהליך התפתחותה של המלכות.

כאשר סיפרו השבעים "שגם השדים נכנעים תחתינו בשמך" הם התייחסו למקרי הרפוי הנפלאים של אלה שנפלו קורבן למחלות נפש. אף-על-פי-כן, הם אכן ריפאו כמה מקרי דיבוק אליהם התייחס ישוע כשאמר: "אין זה מוזר שרוחות זוטות סוררות אלה נכנעו לכם, שכן ראיתי את השטן נופל כבדק מן השמים. אך בזאת אל תשמחו, אֲנִי אֶשֶׁר נִכְנָעִים תַּחְתֵּיכֶם הָרוּחוֹת. אֲכַרִּיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי לֵאחֲרַי שֶׁאֲשׁוּב 'לֵאבִי', נִשְׁלַח אֶת רוּחוֹתַי לִשְׁכּוֹן בְּדַעְתֶּם שֶׁל הָאֲנָשִׁים וְכִי לֹא תוּכְלֶנָה אֶפִּילוֹ מֵעַט הָרוּחוֹת הָאֲבוֹדוֹת הַלֵּלוֹ לְהִיכַס לְדַעְתֶּם שֶׁל בְּנֵי הַתְּמוּתָה. אֲנִי שֹׂמַח עַל הָעוֹצָמָה שֶׁהִפְגַּנְתֶּם כֹּלִי בְּנֵי הָאָדָם, אֲךָ אַתֶּם אֵל תִּשְׁמַחוּ עַל כִּי אִם שְׁמַחוּ עַל אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ שְׁמוֹתֵיכֶם בְּשָׁמַיִם, עַל כִּי שֶׁאַתֶּם עֲתִידִים לִצְאָת לִקְרִיָּה נִצְחִית שֶׁל הַצִּלְחָה רֹחֲנִית."

ממש באותה השעה, בדיוק לפני ארוחת הערב, חווה ישוע את אחד מאותם רגעים נדירים של אקסטזה רגשית שראו חסידיו מעת לעת. אמר הוא: "אֲוֹךְךָ 'אֵבִי', אֲדוֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, כִּי הִסְתַּרְתָּ בְּשׁוּרָה נִפְלָאָה זוֹ מִן הַחֲקָמִים וְהַנְּבִיאִים וְגִילַתָּה הָרוּחַ אֶת נִפְלְאוֹת הָרוּחַ הַלֵּלוֹ לְעוֹלֵלֵי הַמַּלְכוּת. הֵן 'אֵבִי' כִּי כֵן הִנֵּה רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, וְאֲנִי שֹׂמַח לְדַעַת שֶׁהַבְּשׁוּרוֹת הַטּוֹבוֹת תִּגְעַנֶּנָה לְעוֹלָם כּוֹלֹ אֶפִּילוֹ לֵאחֲרַי שֶׁאֲשׁוּב אֵלֶיךָ לֵאחֲרַי הַמְּשִׁימָה שֶׁהִטַּלְתָּ עָלַי לַעֲשׂוֹתָהּ. אֲנִי מֵתְרַגֵּשׁ מְאֹד מִכִּי שֶׁעֲתִיד אַתָּה לְמַסּוֹר אֶת כָּל הָעוֹצָמָה לְיָדִי, שֶׁרָק אַתָּה יוֹדֵעַ אֵל נֶכּוֹן מִי אֲנִי, וְשֶׁרָק אֲנִי וְאַלֶּה לָהֶם גִּילִיתִי אוֹתָךְ יוֹדְעִים אֵל נֶכּוֹן מִי אַתָּה. כִּשְׂאִסִּים הַתְּגִלּוֹת זוֹ לֵאחֲרִי בְּגוֹף, אֲמַשִּׁיךְ לְגִלּוֹתָךְ לִיצוּרִי שֶׁבְּשָׁמַיִם."

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

^{16361 (1806.5)} On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

^{16362 (1807.1)} When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest."

^{16363 (1807.2)} And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: "I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you."

And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high."

^{16364 (1807.3)} When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: "Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them."

^{16365 (1807.4)} Then, speaking to all the disciples, he said: "You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Bethsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment."

^{16366 (1807.5)} The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: "I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride."

^{16367 (1808.1)} "You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls."

^{16368 (1808.2)} And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have

כאשר סיים ישוע לדבר כך אל 'האב', נפנה הצידה לשוחח אל שליחיו וסועדיו: "אַשְׁרֵי עֵינֵיכֶם כִּי תִרְאֶינָה ואוזניכם כִּי תִשְׁמַעְנָה. כִּי אֲמֵן אֲמַר אֲנִי לָכֶם נְבִיאִים וְצִדִּיקִים רַבִּים נִקְסְפוּ לִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רְאִים וְלֹא רָאוּ וְלִשְׁמָע אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁמְעִים וְלֹא שָׁמְעוּ. דורות רבים של ילדי האור בעתיד לבוא ישמעו אודות הדברים הללו ויקנאו באלה ששמעו וראו אותם."

ואז, דיבר אל התלמידים ואמר: "שמעתם כיצד ערים וכפרים רבים קיבלו את בשורת המלכות הטובות, וכיצד קיבלו היהודים והגויים את מורי וסועדי. ברוכות אכן תהיינה הקהילות אשר בחרו להאמין בבשורת המלכות. אוי לתושבי כורזין, לתושבי בית-צידה ולתושבי כפר נחום שדחו את האור, אוי לערים שלא קיבלו את השליחים. אני מכריז כי הגבורות אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקֶרְבָּנָן אֵלֶּי נַעֲשׂוּ בְּצֹר וּבְצִידוֹן הֵלֵא כְּבֹר יִשְׁבוּ בְּשֶׁק וְאֶפֶר וְשָׁבוּ. ביום הדין, טוב יותר יהיה לצור ולצידון."

למחרת, יום השבת, לקח ישוע את השבעים לבדם ואמר: "אכן שמחתי כאשר שבתם עם החדשות הטובות לגבי האופן בו התקבלה הבשורה על ידי רבים מתושבי הגליל, השומרון ויהודה. אך מדוע הופתעתם מן השמחה? האם לא ציפתם שהמסר יתקבל בעוצמה? האם יצאתם עם כל כך מעט אמונה שיעילותו הפתיעה אתכם? וכעת, לא אמנע את השמחה מכם, אך אזהיר אתכם מפני הגאווה המוסווית, הגאווה הרוחנית. אילו יכולתם להבין את נפילתו של לוציפר, בעל העוון, כי אז הייתם מקפידים להימנע מכל צורות הגאווה הרוחנית."

"התחלתם במלאכה הכבירה, מלאכת לימוד האדם כי בן האל הוא. אני הראיתי לכם את הדרך; צאו ועשו כחובתכם ואל תתעייפו מעשות טוב. לכם, ולכל אלה שילכו בדרככם בדורות העתיד אומר כך: אני תמיד קרוב, וקריאתי-הזמנתי הינה, ותמיד תהייה, פָּנוּ אֵלַי כָּל הַעֲמִלִים וְהַטְּעֻנִים וְאֲנִי אֵנִים לָכֶם. קְבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת עֲלִי לְלַמֵּד מִמֶּנִּי כִּי עָנּוּ וְשָׁפַל רוּחַ אֲנִי וּמָצָאוּ מְרוּגָע לנפשותיכם."

כשהעמידו את מילותיו של 'המאסטר' למבחן, מצאו כי נכונות הן. ומני, אלפים רבים בחנו את אותן הבטחות ומצאו אותן תקפות.

tested and proved the surety of these same promises.

7. הכנות למשימה האחרונה

הימים שלאחר מכן במחנה בפלה היו ימים עסוקים מאוד; ההכנות למשימה בפראה הלכו ונשלמו. ישוע ועמיתיו היו עתידים להתחיל במשימתם האחרונה, משימה בת שלושה חודשים ברחבי פראה כולה, משימה אשר הסתיימה רק כאשר נכנס 'המאסטר לירושלים' לסיים את מלאכתו על-פני האדמה. במהלך התקופה הזו מוקם המטה של ישוע ושניים עשר השליחים כאן, במחנה בפלה.

ישוע לא נדרש עוד לצאת החוצה ללמד את העם. כעת הם באו אליו, במספרים שהיו גדלו מדי שבוע, ולא רק מפלשתינה אלא מכל העולם הרומי ואף מן המזרח הקרוב. אף כי 'המאסטר' השתתף במשימתם של השבעים בפראה, הוא בילה מרבית מזמנו במחנה בפלה, שם לימד את ההמונים והנחה את השניים עשר. במהלך שלושת החודשים הללו שהו במחיצת ישוע לפחות עשרה מתוך השליחים.

גם סגל הנשים התכונן לצאת זוגות זוגות יחד עם השבעים ולפעול בעריה הגדולות של פראה. לאחרונה, הכשירה הקבוצה המקורית בת שניים עשרה הנשים סגל גדול יותר בן חמישים נשים במלאכת ביקורי הבית ובאומנות סעד החולים. אשתו של שמעון פטרוס, פרפטואה, הצטרפה לחטיבה החדשה בסגל השנים וקיבלה על עצמה להוביל את עבודתה של הקבוצה המורחבת תחת אבנר. לאחר פנטקוסט, היא נותרה לצדו של בעלה המוכשר ולוותה אותו בכל מסעות המיסיון שערך; ביום בו נצלב פטרוס ברומא, אותה השליכו לחיות הטרף בזירה. סגל הנשים החדש הזה כלל הן את נשותיהם של פיליפוס ומתי והן את אמם של יעקב ויוחנן.

תחת הנחיתו האישית של ישוע, עמדה עבודת המלכות להיכנס כעת לשלביה האחרונים. בניגוד להמונים שביקשו ניסים ונפלאות והלכו אחר 'המאסטר' בימי הפרסום הראשונים שלו בגליל, השלב הנוכחי היה בעל עומק רוחני. יחד עם זאת, עדיין נהה אחריו מספר לא מבוטל של חסידים אשר נטו לחומר ואשר לא הצליחו לתפוש את האמת, שמלכות השמים הינה אחווה רוחנית של האדם אשר מתבססת על עובדת הנצח של אבהותו האוניברסלית של האל.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

^{163:7.1 (1808:3)} The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perean mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

^{163:7.2 (1808:4)} It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

^{163:7.3 (1808:5)} The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

^{163:7.4 (1808:6)} The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

מסמך 164. בחג החנוכה

165 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 163

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 164

בחג החנוכה

סעיפים

מבוא

1. הסיפור על השומרונים הטוב
2. בירושלים
3. ריפוי הקבצן העיוור
4. יאשיהו בפני הסנהדרין
5. לימוד במרפסת שלמה

PAPER 164

AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

מבוא

בזמן הקמת המחנה בפלה, לקח ישוע עמו את נתנאל ותומאס ויצא בחשאי לירושלים להשתתף בחגיגות החנוכה. רק לאחר שחצו את מעבר בית-עניא הבינו שני השליחים שפניו של 'מאסטר' מועדות לירושלים. כשהבינו שהוא באמת מתכוון להשתתף בחגיגות החנוכה, הם מחו נמרצות וניסו כל סוג של טיעון כדי להניא אותו מכך. אך כל מאמצייהם עלו בתוהו; ישוע התעקש לבקר בירושלים. כתשובה לכל טיעוניהם ואזהרותיהם, טענתם על הטיפשות והסכנה של היותו חשוף לתפישה בידי הסנהדרין אמר רק, "בטרם תגיע שעתנו, אתן למורי ישראל הללו הזדמנות נוספת לראות את האור."

הם המשיכו בדרכם לירושלים, ושני השליחים המשיכו לבטא את חששם ואת ספקותיהם לגבי החוכמה שבמעשה היומרי הזה. הם הגיעו ליריחו בערך בשעה ארבע וחצי והתכוננו לבלות שם את הלילה.

INTRODUCTION

^{164:0.1 (1809.1)} AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

^{164:0.2 (1809.2)} On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. הסיפור על השומרונים הטוב

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

באותו הערב התקבצה סביב ישוע ושני השליחים חבורה שביקשה לשאול שאלות. על רבות מהן ענו השליחים ואילו באחרות דן 'המאסטר'. במהלך הערב ניסה עורך דין אחד לסבך את ישוע בפלפול ואמר: "המורה, אני מבקש לשאול אותך מה נדרש ממני לעשות כדי לזכות בחי" נצח?" ענה לו ישוע, "מה כתוב בתורה ובנביאים; מה קראת בכתבי הקודש?" תשובתו של עורך הדין, שהכיר הן תורת הפרושים והן את זו של ישוע, הייתה: "אהוב את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאורך, ואהבת לרעך כמוך." אמר אז ישוע: "נכון; אם אכן את זאת תעשה, תזכה בחי" נצח."

אך עורך הדין לא שאל את השאלה בתמימות. הוא ביקש להצדיק עצמו וקיווה גם להביך את ישוע. לפיכך, העז ושאל שאלה נוספת. הוא התקרב מעט יותר ל'מאסטר' ואמר: "אבל המורה, תוכל להגיד לי מיהו בדיוק רע?" עורך הדין שאל את השאלה מתוך תקווה להפיל את ישוע בפח ולגרומ לו להכריז משהו שסותר את החוק היהודי אשר הגדיר רע "כבן אותו העם." היהודים התייחסו לכל האחרים כאל "כלבי הגויים." עורך הדין הזה הכיר במידת מה את תורת ישוע ולכן ידע שישוע חשב אחרת; וכך קיווה להוביל אותו לומר משהו שיוכל להיחשב כמתקפה על החוק הקדוש.

אך ישוע הבחין במניע של עורך הדין, ובמקום ליפול למלכודת, הוא בחר לספר למאזיניו סיפור, סיפור שמאזיניו בקהל בירחו יעריכו מאוד. וכך אמר ישוע: "איש אחד ירד מירושלים ליריחו ונפל בידי שודדים והם הפשיטוהו וגם פצעוהו ונעזבו אותו והוא עומד בין מות לחיים ויילכו להם. ויקר מקרהו כהן אחד ירד בדרך ההוא וירא אתו ויעבר מעליו. וכן גם איש לוי נקרה במקום ויגש וירא אתו ויעבר מעליו. והנה שמרונה הלך בדרך ויבא עליו וירא אתו ויהמו מעיו. ויגש אליו ויחבש את פצעיו ויסוכם בשמן ויין וירכיבהו על בהמתו ויזליכהו אל המלון ויכלכלהו. ולמחרת בנסעו הוציא שני דינרים ויתנם לבעל המלון ויאמר 'כלכל אותו ואת אשר תוסיף עוד להוציא עליו אני בשובי אשלמנו לך.' ועתה מי מן השלושה היה בעיניך רע לנפל בידי השודדים?" כשהבחין עורך הדין כי הוא עצמו נפל למלכודת אשר טמן, ענה, "העושה עמו את החסד." אמר לו ישוע, "לך ופשע כן גם-אתה."

164:1.1 (1809:3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809:4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810:1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.' Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who

showed mercy on him.” And Jesus said, “Go and do likewise.”

^{164:14 (1810:2)} The lawyer answered, “He who showed mercy,” that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, “Who is my neighbor?” which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

עורך הדין ענה, “העושה עמו את החסד,” מפני שביקש להימנע מלבטא את המילה השנואה, שומרוני. עורך הדין נאלץ להשיב על השאלה, “מיהו רעי?” אותה השאלה ששאל את ישוע, ואשר אם היה זה עונה עליה היה מואשם במישרין בכפירה. ישוע לא רק בלבב את עורך הדין הרמאי, אלא גם סיפר למאזיניו סיפור שבעת ובעונה אחת היטיב להזהיר את חסידיו וגם הוכיח בעוצמה את כל היהודים על יחסם לשומרונים. הסיפור הזה המשיך לעודד את האהבה בין אדם לחברו בקרב על אלה שהאמינו לאחר מכן בבשרותו של ישוע.

2. בירושלים

ישוע השתתף בחג הסוכות כדי להטיף את הבשורה לעולי הרגל שהגיעו מכל קצוות האימפריה; כעת עלה לחג החנוכה למטרה אחת בלבד: לתת לסנהדרין ולמנהיגי היהודים הזדמנות נוספת לראות את האור. המאורע המרכזי של הימים הספורים שבילה בירושלים התרחש בליל יום ששי, בביתו של ניקודמוס. שם התקבצו כעשרים וחמישה מנהיגים יהודים אשר האמינו בתורת ישוע. על הקבוצה הזו נמנו ארבעה עשר אשר היו באותה העת חברי הסנהדרין או שנמנו על שורותיה עד מעט לפני כן. בפגישה נכחו עבר, מטדורמוס ויוסף מהרמתיים.

באותו מפגש היו כל מאזיניו של ישוע מלומדים. הן שומעיו והן שני השליחים נדהמו מרוחב היריעה ומן העומק של הדברים שנשא 'המאסטר' באוזני המכובדים. מאז שלימד באלכסנדריה, רומא ובאיי הים התיכון הוא לא הפגין ידיעות אלה ואת הבנתו המעמיקה בחיי האדם, הדתיים כמו החילוניים.

כאשר הסתיים המפגש הקטן, הם כולם נדהמו מאישיותו של 'המאסטר', הוקסמו מנועם הליכותיו והתאהבו באדם. הם ביקשו ליעץ לישוע בנוגע לרצונו לכבוש את שאר חברי הסנהדרין. 'המאסטר' הקשיב בדממה וברוב קשב לכל הצעותיהם. היטב ידע שאף אחת מתכניותיהם לא תצלח. הוא הניח שרוב מנהיגי היהודים לעולם לא יקבלו את בשורת המלכות; אף-על-פי-כן, הוא נתן לכולם הזדמנות אחת נוספת לבחור. אך כאשר הלך לדרכו לשנת הלילה על הר הזיתים בלוויית נתנאל ותומאס, עדיין לא החליט מה תהיה השיטה בה יביא פעם אחת נוספת עת פועלו לידיעת הסנהדרין.

2. AT JERUSALEM

^{164:21 (1810:3)} Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

^{164:22 (1810:4)} On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

^{164:23 (1810:5)} When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

באותו לילה נדה שנתם של נתנאל ותומאס; הם הוכו בתדהמה ממה ששמעו בבית ניקודמוס. הם הפכו בדעתם את הערתו האחרונה של ישוע בתגובה להצעתם של חברי הסנהדרין בעבר ובהווה להתייצב לצדו אל מול השבעים. אמר 'המאסטר': "לא אחי, זה לא ישרת דבר. אתם רק תעצימו את הזעם שינחת עליכם אך לא תצליחו לצמצם כהוא זה את השנאה שהם חשים כלפי. לכו לכם, כל אחד מכם, ועסקו בעסקי 'האב' כפי שתנחה אתכם הרוח בעוד אני אביא לידיעתם פעם אחת נוספת את המלכות בהתאם לדרך בה יצווה אותי 'אב'."

164:24 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. ריפוי הקבצן העיוור

למחרת יצאו השלושה אל ביתה של מרתה בבית עניא לארוחת הבוקר, ומשם המשיכו מיד לירושלים. בבוקר אותה שבת, כשהתקרבו ישוע ושני השליחים למקדש, הם פגשו קבצן ידוע, עיוור מלידה, אשר ישב במקומו הקבוע. אף כי הקבצנים לא ביקשו או קיבלו נדבות בשבת, הם הורשו להמשיך ולשבת במקומותיהם הקבועים. ישוע עצר והתבונן בקבצן. בזמן שהתבונן באדם הזה, עיוור מלידה, הבזיק הרעיון במוחו בנוגע לאופן בו יציג פעם אחת נוספת את משימתו עלי אדמות לידיעת הסנהדרין ומנהיגי הדת והרבנים היהודים האחרים.

בעת 'שהמאסטר' עמד בפני העיוור, שקוע במחשבות, חנך נתנאל בדעתו בנוגע למה שגרם לעיוורונו של אותו האדם ושאל: "'מאסטר', האם אדם זה חטא או שמא הוריו, ומשום כך נולד עיוור?"

הרבנים לימדו שכל מקרי עיוורון מלידה נגרמו בשל חטא. לא רק שהילדים עצמם נעשו ונולדו מתוך חטא, אלא שילד יכול היה להיוולד עיוור כעונש על חטא מסוים שחטא אביו. הם אפילו לימדו שהילד עצמו היה עלול לחטוא עוד לפני שנולד. הם גם לימדו שמומים כאלה עלולים להיגרם בשל חטא או סטייה של האם בזמן ההיריון.

בכל האזורים הללו רווחה האמונה בגלגול נשמות. בנוסף למורים היהודים הקדומים, גם אפלטון, פילון ורבים מן האיסיים גרסו שהאדם קוצר בגלגול מסוים את מה שזרע בקיום קודם; וכך, הם האמינו שבגלגול חיים אחד הם משלמים על חטאים שחטאו בחיים קודמים. 'המאסטר' התקשה לגרום לאנשים להאמין שנשמותיהם לא היו קיימות בעבר.

וככל שזה נדמה כסתירה, אפילו שהעיוורון היה לכאורה תוצאה של חטא, היהודים החשיבו

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:31 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:32 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:33 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:34 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

164:35 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high

כמצווה גדולה מתן נדבות לקבצנים העיוורים. העיוורים נהגו לשיר באוזני עוברי האורח, "הו רחומי לב, מצווה לסייע לעיוור."

ישוע החל לדון במקרה הזה עם נתנאל ותומאס לא רק משום שכבר החליט להשתמש בעיוור זה כדי להביא שוב את משימתו לידיעת מנהיגי היהודים, אלא גם משום שהוא תמיד עודד את שליחיו לחפש את הגורמים האמתיים לכלל התופעות, פיזיות או רוחניות כאחד. לעיתים קרובות הזהיר מפני הנטייה הרווחת לייחס גורמים רוחניים למאורעות פיזיים רגילים.

ישוע החליט להשתמש בקבץ למה שתכנן לעשות באותו היום. אך לפני שפעל למען אותו עיוור, יאשיהו שמו, ענה לשאלתו של נתנאל. כך אמר 'המאסטר': "לא חטא איש זה ואף לא חטאו הוריו ועדיין מעשה האל הוא. העיוורון שלו מבע מהשתלשלות הרגילה של הדברים, וכעת נעשה את אשר ציווה שולחי עוד במהלך היום כי בוא יבוא הלילה שבו לא יתאפשר לי עוד לעשות את שאנו עומדים לעשותו. כשאני בעולם, אני אור העולם, אך בעוד זמן קצר כבר לא אהיה עמכם."

כאשר סיים ישוע את דבריו אלה, אמר לנתנאל ותומאס: "הבה נשיב את הראייה לעיוור הזה בשבת, וכך תינתן לסופרים ולפרושים מלוא ההצדקה להאשים את 'בן האדם'." אז עצר, ירק על האדמה וערבב את הרוק עם הקמר. הוא דיבר כך שהעיוור יכול היה לשמוע את כל מה שאמר, הלך ליואש, מרח את החמר על עיניו העיוורות ואמר: "לך, בני, שטוף את החמר ובררכת השילוח ומיד תשוב אליך ראייתך." וכאשר שטף יאשיהו את עצמו בברכת השילוח, חזר לבני משפחתו וחבריו כאדם רואה.

מכיוון שתמיד קיבץ נדבות, הוא לא ידע משהו אחר; וכך, לאחר שוך ההתלהבות הראשונית על כך שחזר אליו מאור עיניו, הוא שב לקבץ נדבות במקום הקבוע שלו. חבריו, שכניו וכל מי שהכיר אותו משכבר, ראו ששב אליו מאור עיניו ושאלו, "האם אין זה יאשיהו הקבצן העיוור?" חלק אמרו שכן ואילו אחרים אמרו, "לא, זה מישוה דומה לו, כי האדם הזה רואה." כאשר שאלו אותו עצמו, ענה, "אני הוא."

כאשר שאלו אותו לפשר העובדה ששב אליו מאור עיניו, ענה להם: "אדם בשם ישוע חלף כאן, ובעוד הוא משוחח אודותי עם חבריו, רקק לתוך החמר, משח אותי על עיני והנחה אותי לרחוץ בברכת השילוח. עשיתי כפי שציווה, ומיד שב אלי מאור עיני. זה היה רק לפני כמה שעות. עדיין אינני מבין הרבה ממה שאני רואה." כאשר שאלו האנשים שהחלו להתקבץ סביבו היכן יוכלו למצוא את האדם המוזר שריפא אותו, אמר להם

degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

^{164:36 (1811.7)} Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

^{164:37 (1812.1)} Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

^{164:38 (1812.2)} When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: "Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight." And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

^{164:39 (1812.3)} Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, "Is this not Josiah the blind beggar?" Some said it was he, while others said, "No, it is one like him, but this man can see." But when they asked the man himself, he answered, "I am he."

^{164:40 (1812.4)} When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: "A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see." And when the people who

יאשיהו שאיננו יודע.

היה זה אחד מן הנסים המוזרים יותר שחולל המאסטר. האדם הזה לא ביקש להתרפא. הוא לא ידע שאותו ישוע שהנחה אותו לרחוץ בשילוח והבטיח לו את מאור עיניו היה הנביא מן הגליל שהטיף בירושלים בחג הסוכות. האדם הזה לא ממש האמין שישוב אליו מאור עיניו, אך בני תקופתו האמינו מאוד בכוח הרוק של אדם גדול או קדוש; מן השיחה של ישוע עם נתנאל ותומאס הסיק יאשיהו שהמיטיב שלו לכאורה היה אדם גדול, מורה מלומד או נביא קדוש; ולכן עשה כפי שציווה אותו ישוע.

ישוע השתמש בחמר וברוק והנחה אותו לרחוץ בברכת השילוח הסמלית בשל שלוש הסיבות הבאות:

1. לא היה זה נס שאירע בשל אמונתו של אותו אינדיבידואל. היה זה פלא שישוע ביקש לחולל לצרכיו הוא, אך הוא דאג בה בעת שהדם ייצא נשכר מכאן ואילך.

2. מכיוון שהעיוור לא ביקש להתרפא, ומכיוון שאמונתו הייתה קטנה, הפעולות החומריות נועדו לעודד אותו. הוא אכן האמין באמונה הטפלה שייחסה לרוק סגולות, וכן ידע שברכת השילוח הוא מקום יחסית קדוש. אך הוא לא היה הולך לשם אלמלא היה צריך לרחוץ את החמר שמשחו עליו. הייתה כאן המידה המספיקה של הטקסיות שנחוצה כדי להניע אותו לפעול.

3. אך הייתה לישוע סיבה שלישית בשלה השתמש באמצעים חומריים לשם פעולה ייחודית זו: הנס הזה בוצע לגמרי מבחירתו שלו, ובאמצעותו ביקש ללמד את חסידיו, את בני תקופתו כמו גם את בני הדורות הבאים, להימנע מלבזז לאמצעים חומריים של ריפוי מחלות או להזניח את השימוש באמצעים אלה. הוא ביקש ללמד אותם שהם חייבים להפסיק להתייחס לנסים כאופן היחיד בו ניתן לרפא מחלות אנושיות.

הסיבה העיקרית בשלה השיב ישוע בדרך פלא את מאור עיניו של אותו איש בבוקר יום שבת זה, בירושלים וסמוך למקדש הייתה כדי להתריס במישרין בסנהדרין ובכול המנהיגים והרבנים היהודיים. זו הייתה הדרך בה הכריז בפומבי על המחלוקת שלו עם הפרושים. תמיד היה חיובי בכל אשר עשה. ישוע הביא את שני שליחיו לאותו אדם בשעות אחר הצהריים המוקדמות של אותה שבת, וגרם במתכוון לאותו הדיון כדי להעלות את הנושא בפני הסנהדרין ולהכריח את הפרושים לתת דעתם על הנס.

began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

^{164:3.11 (1812.9)} This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

^{164:3.12 (1812.9)} Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

^{164:3.13 (1812.7)} 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

^{164:3.14 (1813.1)} 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

^{164:3.15 (1813.2)} 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

^{164:3.16 (1813.3)} Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. יאשיהו בפני הסנהדרין

עד לשעות אחר הצהריים, גרם הרפיו של יאשיהו לאלה דיונים סביב למקדש עד שהסנהדרין החליטה לכנס את המועצה במקום מושבה הקבוע. זאת, תוך הפרה מפורשת של החוק אשר אסר על התכנסותה של הסנהדרין בשבת. ישוע ידע שחילול השבת היה אחד מן האישומים העיקריים שיועלו מולו בשעת המבחן הסופי, והוא ביקש שהאשמה בשלה יובא לפני הסנהדרין תהיה רפיו של אדם עיוור בשבת, כאשר בית הדין הגבוה של היהודים יישב בדיון כדי לשפוט מעשה חסד זה וידון בנושאים הללו בשבת, תוך הפרה ישירה של החוק אשר הוא עצמו חוקק.

אך הם לא זימנו את ישוע; הם חששו לעשות כן. במקום זאת, קראו ליאשיהו. לאחר מספר שאלות מקדמיות, הנחה דובר הסנהדרין (שכחמישים מחבריה היו נוכחים) את יאשיהו לספר להם את אשר קרה לו. מאז הרפיו באותו הבוקר הבין יאשיהו מתומאס, מנתנאל ומאחרים שהפרושים כעסו על כך שנרפא בשבת, וככל הנראה התכוונו לגרום לצרות לכל המעורבים; אך יאשיהו לא הבין עדיין שישוע היה זה לו קראו 'הגואל'. וכך אמר כאשר תחקרו אותו הפרושים: "אדם זה בא, מרח חמר על עיני, אמר לי לרחוץ בשילוח ועכשיו אני רואה."

לאחר שנשא נאום ממושך, אמר אחד מן הפרושים המבוגרים יותר: "אדם זה איננו יכול להיות שליח האל כי אתם רואים שאיננו שומר שבת. הוא הפר את המצווה, ראשית בכך שהכין את החמר ואז כשהנחה את הקבצן הזה לרחוץ בשבת במי השילוח. אדם כזה איננו יכול להיות מורה שנשלח מעם האל."

אמר אחד מן הגברים הצעירים יותר, אחד שהאמין בישוע בסתר: "אם אדם זה אינו שלוח האל, איך יוכל לעשות את הדברים הללו? אנחנו יודעים שחוטא פשוט איננו מסוגל לחולל נסים שכאלה. כולנו מכירים את הקבצן הזה ושהוא נולד עיוור; כעת הוא רואה. האם אתם עדיין טוענים שאת כל אלה עושה בכוח נסיך השדים?" מול כל פרושי שקם והעז להאשים את ישוע קם אחר ששאל שאלות מביכות וסבוכות, וכך התגלעה ביניהם מחלוקת רצינית. יושב הראש ראה לאן פני הדברים, וכדי להרגיע את הדיון נפנה להמשיך ולתחקר את יאשיהו. פנה אליו ואמר: "מה תאמר לנו על האדם זה, על אותו ישוע, שאתה טוען כי פקח את עיניך?" ענה יאשיהו, "אני חושב שהוא נביא."

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

^{164:41 (1813:4)} By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

^{164:42 (1813:5)} But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: "This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see."

^{164:43 (1813:6)} One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: "This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God."

^{164:44 (1813:7)} Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: "What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?" And Josiah answered, "I think he is a prophet."

המנהיגים סערו, ומכיוון שלא ידעו מה לעשות, זימנו את הוריו של יאשיהו כדי לוודא שאכן נולד עיוור. הם לא הסכימו להודות בכך שהקבצן נרפא.

היה זה ידוע לכל בירושלים שלא רק שעל ישוע עצמו נאסרה הכניסה לבתי הכנסת, אלא שגם כל אלה שהאמינו בתורתו גורשו אף הם מבתי הכנסת ומקהילות ישראל; פירושם של דבר שנשללו מהן כל הזכויות שקיבלו יהודים באשר הם, למעט צרכי החיים הבסיסיים.

לפיכך, כאשר הובאו לפני הסנהדרין הוריו של יאשיהו, נשמות מפוחדות, הם חששו לדבר בחופשיות. אמר להם דובר בית הדין: "האם זהו בנכם? האם נכון הוא שהוא נולד עיוור? ואם אכן כן, איך זה שזאת היא רואה?" ענה אז אביו של יאשיהו, בהסכמת אמו: "אנחנו יודעים שזהו בננו ושהוא נולד עיוור, אך איננו יודעים כיצד הוא הפך לרואה או מי פקח את עיניו. שאלו אותו; הוא בוגר; ידבר בעצמו."

כעת זימנו לפניהם את יאשיהו בפעם השנייה. הם לא ממש התקדמו בתכנית לערוך משפט רשמי, וכמה מהם החלו להרגיש מוזר שזה מתקיים בשבת; לכן, כאשר זומן שוב יאשיהו, הם ניסו להפיל אותו במלכודת תוך שימוש במתקפה מסוג אחר. דובר בית המשפט דיבר אל העיוור לשעבר ואמר: "למה שלא תהלל את אלוהים? למה שלא תספר לנו מה באמת קרה? כולנו יודעים שאדם זה הוא חוטא. למה תסרב להכיר באמת? אתה יודע שגם אתה וגם הוא עומדים להיות מורשעים בחילול שבת. למה שלא תכפר על החטא שלך בכך שתודה שאלוהים ריפא אותך, אם אתה ממשיך לטעון שהיום שב אליך מאור עיניך?"

אך יאשיהו לא היה טיפש ואף לא נעדר חוש הומור; וכך ענה לדובר בית הדין: "אינני יודע אם אדם זה חוטא; אך דבר אחד אני יודע – קודם הייתי עיוור ועכשיו אני רואה." ומכיוון שלא הצליחו להפיל את יאשיהו בפח, המשיכו לחקור אותו ושאלו: "איך בדיוק הוא השיב לך את מאור עיניך? מה בדיוק עשה לך? מה אמר לך? האם ביקש ממך להאמין בו?"

השיב יאשיהו, מעט בחוסר סבלנות: "אמרתי לכם בדיוק איך הכול קרה, ואם לא האמנתם לעדות שלי, למה תבקשו לשמוע אותה שוב? האם גם אתם במקרה תלמידים שלו?" כאשר דיבר כך יאשיהו, פרץ בלבול כמעט אלים בקרב חברי הסנהדרין, כשמנהיגיה רצו אל עבר יאשיהו וצעקו עליו ברוגז: "אתה יכול להיות תלמידו של אדם זה, אך אנו תלמידיו של משה, ואנחנו מלמדים את חוקי האל. אנחנו יודעים שאלוהים דיבר מפי משה, אך איננו יודעים מנין

^{164:45 (1814:1)} The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

^{164:46 (1814:2)} It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

^{164:47 (1814:3)} When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

^{164:48 (1814:4)} They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?"

^{164:49 (1814:5)} But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: "Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see." And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: "Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?"

^{164:10 (1814:6)} Josiah replied, somewhat impatiently: "I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?" When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: "You may talk about being this man's disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God

בא אדם זה, ישוע.”

ואז עמד יאשיהו על שרפרף וצעק בקול לכל מי שיכול היה לשמוע: “שמעו, המתיימרים להיות מורי ישראל, כי דבר נפלא הוא אשר אתם לא ידעתם מאין הוא וכפי שהעדתי הוא פקח את עיני. והנה ידענו כי את החטאים לא ישמע; אל כי אם את ירא אלוהים ועשה רצונו אתו ישמע. מעולם לא נשמע אשר פקח איש עיני עור מרחם. ראו כולכם מה נעשה היום בירושלים! לולא היה זה מאת אלוהים לא היה יכול לעשות מאומה.” צעקו לו חברי הסנהדרין עת עזבו בכעס ובבלבול: “הן בחטאים נולדת כלך ואתה תלמדנו? אולי לא באמת נולדת עיוור, ואם שב אליך מאור עיניך בשבת, היה זה בכוחו של נסיך השדים.” ומשם הלכו ישירות לבית הכנסת כדי לנדות את יאשיהו.

כשהחל המשפט היו בדעתו של יאשיהו רק רעיונות עמומים ביחס לטיבו של ישוע ולרפוי שקיבל מידיו. הרבה מן העדות הנועזת שנשא באומץ ובחכמה באוזני בית המשפט העליון של ישראל נרקמה בדעתו כשהתברר שהמשפט נושא אופי בלתי הגון ובלתי צודק.

5. לימוד במרפסת שלמה

במשך כל אותה העת, כשהסנהדרין חיללה את השבת בהתכנסותה באחד מאולמות המקדש, ישוע שהה בסמור ולימד את הקהל במרפסת שלמה. הוא קיווה שהסנהדרין תזמן אותו כדי שיוכל לבשר להם את הבשורות הטובות של החירות והאוויר של הבנים אלוהיים במלכות האל. אך הם פחדו לזמנו. תמיד חששו מהופעותיו הציבוריות הפתאומיות של ישוע בירושלים. הם ביקשו כל כך את ההזדמנות שנתן להם ישוע כעת, אך הם חששו לזמנו להופיע בפני הסנהדרין אפילו כעד, וחששו עוד יותר לעצור אותו.

היה זה אמצע החורף בירושלים, והקהל ביקש מחסה במרפסת שלמה; ישוע נשאר עוד והקהל המשיך ושאל אותו שאלות רבות. הוא לימד אותם במשך יותר משעתיים. כמה מן המורים היהודיים ביקשו להפיל אותו בפח בפומבי ושאלו אותו: “כמה זמן עוד תחזיק אותנו במתח?” אם אתה המשיח, למה שלא תגיד לנו את זה בפשטות?” אמר להם ישוע: “פעמים רבות סיפרתי לכם אודותי ואודות ‘אבי’, אך אתם

spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is.”

^{164:4.11 (1814.7)} Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: “Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this.” And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: “You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils.” And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

^{164:4.12 (1815.1)} Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

^{164:5.1 (1815.2)} All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

^{164:5.2 (1815.3)} This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: “How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?” Said Jesus: “I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the

לא מאמינים לי. האם אינכם רואים שכל מה שאני עושה בשם 'אבי' מעיד עלי? אך רבים מכם אינם מאמינים כי אינכם צאן מרעיתי. מורה האמת מושך אליו רק את הצמאים לאמת ולצדק. צאני תשמענה את קולי ואני ידעתי ואחר תלכנה. ואני אתן להן חיי עולם ולא תאבדנה לנצח ואיש לא יחטוף אותן מיד. 'האב' אשר נתן לי גדול הוא על כל איש לא יחטוף אותן מיד 'האב'. אני ואבי אחד אנחנו." כמה מן היהודים הבלתי מאמינים רצו לאזור במקדש שהיה בבניה והריו סלעים כדי לסקול את ישוע, אך המאמינים עצרו בעדם.

המשיך ישוע ללמד ואמר: "מעשים טובים רבים הראיתי אתכם מאת 'אבי'. מה המעשה אשר עליו תסקלני? ענה לו אחד הפרושים: "על המעשה טוב לא נסקל אתה כי אם על גִּדְפָךָ את אלוהים ועל אשר אדם אתה ותעש עצמך אלוהים." ענה ישוע: "אתם מאשימים את 'בן האדם' בגידוף משום שאתם מסרבים להאמין להכרזה שלי, שנשלחתי מעם האל. אם לא אעשה את מעשי אבי אל תאמינו לי. ואם עשה אני גם אם לא תאמינו לי האמינו למעשי למען תדעו ותאמינו כי בי 'האב' ואני בו, וכך אני בכל המאמין בבשורה זו." כאשר שמע הקהל מילים אלה, רבים רצו לתפוש אותו ולסקול אותו באבנים, אך הוא חמק דרך חללי המקדש, הוא פגש את נתנאל ותומאס אשר השתתפו בכינוס של הסנהדרין והמתין עמם בסמוך למקדש עד אשר יצא יאשיהו מאולם הכנסים.

ישוע ושני השליחים לא הלכו לחפש אחר יאשיהו עד ששמעו שגורש מבית הכנסת. כאשר באו לביתו, קרא לו תומאס החוצה לחצר, שם דיבר אליו ישוע ושאל: "יאשיהו, האם אתה מאמין בן האל? ענה לו יאשיהו, "אמור לי מי הוא זה אשר עלי להאמין בו." ענה לו ישוע: "ראית ושמעת אותו, והוא זה אשר דובר אליך כעת." אמר יאשיהו, "אדוני, אני מאמין," והשתטח אפיים ארצה בסגידה.

כאשר נודע ליאשיהו שהוא גורש מבית הכנסת, בהתחלה מאוד נבהל, אך כאשר הנחה אותו ישוע להתכונן לצאת עמם מיד למחנה בפלה, הוא התעודד מאוד. הירושלמי הפשוט הזה אכן גורש מבית כנסת יהודי, אך ראו כיצד 'בורא' של יקום מוביל אותו אל תוך האצולה הרוחנית של אותם הימים.

works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:53 (1815:4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel." And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:54 (1816:1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: "Josiah, do you believe in the Son of God?" And Josiah answered, "Tell me who he is that I may believe in him." And Jesus said: "You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you." And Josiah said, "Lord, I believe," and falling down, he worshipped.

164:55 (1816:2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

וכעת יצא ישוע לירושלים, אליה לא שב עד לסמוך לזמן בו התכונן לעזוב את העולם הזה. 'המאסטר' שב עם שני השליחים ועם 'אשיהו' לפלה. התברר שיאשיהו היה אחד ממקבלי פלאי הסעד של 'המאסטר' שהניב פרי, שכן הוא המשיך כל ימי חייו להטיף לבשורת המלכות.

^{164:56 (1816:3)} And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

מסמך 165. תחילת המשימה בפראה

166 ⇨

הספר של אורנטיה

164 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 165

תחילת המשימה בפראה

סעיפים

מבוא

1. במחנה בפלה
2. הדרשה על הרועה הטוב
3. הדרשה בשבת בפלה
4. חלוקת הירושה
5. שיחות עם השליחים אודות העושר
6. התשובה לשאלתו של פטרוס

מבוא

ביום שלישי, ה-3 בינואר, שנת 30 לספירה, כינס אבנר, שעמד בעבר בראש שניים עשר שליחיו של יוחנן, שהיה בעבר נזיר וראש לנזירי עין גדי, וכעת עמד בראש קבוצת שבעים שליחי המלכות, את עמיתיו והנחה אותם לקראת משימת לערי וכפרי פראה. המשימה בפראה נמשכה כמעט שלושה חודשים והייתה האחרונה של 'המאסטר'. משם המשיך ישוע ישירות לירושלים ועמד בחוויותיו האחרונה בגוף בירושלים. השבעים, בעדם סייעו מעת לעת ישוע ושניים עשר השליחים, פעלו בערים ובעירות הבאות ובכחמישים כפרים נוספים: צפון, גדרה, מקד, ארבלה, רמת, עדרי, בוסרה, כספין, מצפה, ג'רש, רגבה, סוכות, אמתוס, אדם, פנאל, קפיטוליאס, דיון, חטיטא, גדה, פילדלפיה, נבח, גלעד, בית נמרא, צור, אלעלה, בית רמתה, חשבון, לשה, בית פעור, שיטים, שבמה, מדבה, בית מעון, רבה וערוער.

במהלך המסע הזה בפראה, נטל סגל הנשים, שמנה כעת ששים ושתיים חברות, את רוב מלאכת הסעד לחולים. הייתה זו תקופת התפתחותם הסופית של היבטיה הרוחניים

PAPER 165

THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

INTRODUCTION

^{165Q.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolas, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165Q.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick. This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and

הגבוהים יותר של בשורת המלכות, ובשל כך היא נעדרה מעשי פלא כלשהם. שום אזור של פלשתינה לא טופל ביסודיות כזו בידי שליחיו ותלמידיו של ישוע, ובשום אזור אחר לא התקבלה תורתו של 'המאסטר' טוב יותר בידי שדרת האזרחים הגבוהות יותר.

בעת הזו, היו תושבי פראה חלוקים בערך שווה בשווה בין היהודים לגויים, מכיוון שכלל היהודים סולקו מן האזורים הללו בימי של יהודה המכבי. פראה הייתה החבל היפה ביותר בפלשתינה. שמה הנפוץ בקרב היהודים היה "עבר הירדן."

במהלך התקופה הזו חילק ישוע את זמנו שווה בשווה בין המחנה לפלה לבין מסעות בסיוע השבעים לערים השונות בהם עבדו. תחת הנחיתו של אבנר הטבילו השבעים את כל המאמינים, אף כי ישוע לא הנחה אותם לעשות כן.

1. במחנה בפלה

עד למחצית חודש ינואר נקבצו במחנה בפלה יותר מאלף מאתיים איש, וכשהיה במחנה, לימד ישוע את הקהל פעם ביום, על-פי-רוב בתשע בבוקר, אלא אם הגשם מנע זאת. פטרוס, כמו גם שאר השליחים, למדו את ההמונים בכל אחר הצהריים. את הערבים הקדיש ישוע למפגשי השאלות והתשובות הרגילים עם השניים עשר ועם התלמידים המתקדמים. בקבוצות הערב נכחו במוצא חמישים איש.

עד למחצית חודש מרץ, כשצא ישוע לכיוון ירושלים, מעל ארבעת איש האזינו לישוע או פטרוס מטיפים מדי בוקר. 'המאסטר' בחר לסיים את עבודתו על-פני האדמה כאשר העניין במסר שלו הגיע לשיאו, שיאו של שלב ההתפתחות השני, הבלתי-פלאי, של המלכות. אף כי שלושת רבעים מן ההמון היו מחפשי אמת, נכחו שם גם הרבה פרושים מירושלים וממקומות אחרים, כמו ספקנים ופקפקנים רבים.

ישוע ושניים עשר השליחים הקדישו את מרבית זמנם להמונים שנקבצו במחנה בפלה. השניים עשר עסקו רק מעט בעבודת השדה, ויצאו רק מעת לעת עם ישוע לבקר את עמיתיו של אבנר. אבנר הכיר היטב את פראה משום שבה התרכזת רוב עבודתו של המאסטר הקודם שלו, יוחנן המטביל. לאחר שיצאו למשימה בפראה, אבנר והשבעים לעולם לא שבו שוב למחנה בפלה.

2. הדרשה על הרועה הטוב

there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

^{165.0.3 (1817.3)} Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as "the land beyond the Jordan."

^{165.0.4 (1817.4)} Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

^{165.1.1 (1817.5)} By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

^{165.1.2 (1817.6)} By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavers.

^{165.1.3 (1818.1)} Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perea mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

עם תום חג החנוכה, כאשר נס ישוע צפונה הרחק מתחום שלטונם של מנהיגי היהודים, עקבה אחריו לפלה חבורה בת שלוש מאות ירושלמים, פרושים כמו גם אחרים; ובנוכחות המורים והמנהיגים היהודיים הללו, כמו גם בנוכחות שניים עשר השליחים, נשא ישוע את הדרשה על "הרועה הטוב." לאחר שיחה בלתי רשמית בת חצי שעה, דיבר ישוע אל קבוצה של כמאה מאזינים ואמר:

"דברים רבים לי לומר לכם הלילה הזה, ומכיוון שרבים מכם הינם תלמידי ואילו אחדים מכם אויבי המושבעים, אציג את השיעור בצורת משל, וכך ייקח כל אחד מכם לעצמו את מה שלבו יקבל.

"מצויים כאן הלילה כאלה שמוכנים למות למעני ולמען בשורת המלכות, וכאלה שיציעו את עצמם בשנים לבוא; אך מצויים כאן גם אחדים מכם המשועבדים למסורת ועקבו אחרי לכאן מירושלים, ואשר יחד עם מנהיגיהם החשוכים, הלוקים באשליות, מבקשים להמית את 'בן האדם'. החיים שאני חי היום בגוף ישפטו את אתכם גם אתכם, את הרועים האמתיים ואת הרועים הכוזבים. אילו היו הרועים הכוזבים עיוורים, לא היה בזה משום חטא, אך אתם טוענים שאתם רואים; אתם מעידים על עצמכם כמורים בישראל; ומשום כך קם ועומד עליכם חטאכם.

"בעתות סכנה, מקבץ הרועה הטוב את צאנו למכלאה מדי לילה. לעת בוקר, נכנס הרועה למכלאה בדלת, קורא לצאן בקולו והצאן יודעות את קולו. כל רועה אשר נכנס למכלאה שלא דרך הדלת אינו אלא גנב ושוודד. הרועה הטוב נכנס למכלאה לאחר שהשוער פתח בפניו את השער, וצאנו, אשר יודעות את קולו, יוצאות לפקודתו; וכאשר תצאנה הצאן, הולך הוא לפניהן; הוא מוביל והן הולכות אחריו. הצאן הולכות אחר משום שהן יודעות אל קולו; הן לא תלכנה אחר זר. הן תנוסנה מפני הזר מפני שלא תדענה את קולו. ההמון אשר נקבץ כאן היום הוא כמו עדר ללא רועה, אך כאשר נדבר אליהם הם יכירו את קולו של הרועה וילכו אחריו; לפחות אלה שרעבים וצמאים לאמת ולצדק יעשו כן. כמה מכם אינכם צאן מרעיתי; אינכם מכירים את קולי, ואינכם הולכים אחרי. ומכיוון שאתם רועים כוזבים, הצאן לא מכירות את קולכם ולא תלכנה אחרים."

כאשר סיים ישוע לספר את המשל, איש לא שאל דבר. לאחר זמן מה החל שוב לדבר ולדון במשל:

"אלה מן שירעו את צאן 'אבי' חייבים לא רק להיות מנהיגים ראויים אלא גם להזין את

^{16521 (1818.2)} A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

^{16522 (1818.3)} "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

^{16523 (1818.4)} "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

^{16524 (1818.5)} "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you."

^{16525 (1819.1)} And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

^{16526 (1819.2)} "You who would be the undershepherds of my Father's flocks must not only be worthy

הצאן במזון ראוי; אינכם רועים טובים אלא אם תוליכו את הצאן לנאות דשא ולמי מנוחות.

וכדי שכמה מכם לא יבינו בקלות יתרה את המשל, אני מצהיר כי אני הן הדלת לצאן 'האב' ובה בעת גם הרועה הטוב של צאן 'אבי'. ייכשל כל רועה אשר יבקש לבוא בשערי המכלאה בלעדי, והצאן לא תשמענה בקולו. אני, וכל אלה הסועדים עמי, הם השער. כל נשמה הבאה בשערי נתיב הנצח בדרך שיצרתי ועליה ציוויתי תיגאל ותמשיך עד שתגיע לנאות הדשא של פרדיס.

"אך אני גם הרועה הטוב שמוכן להקריב את חייו למען צאנו. הגנב לא יבוא כי אם לגנוב ולהרוג ולאבד ואני באתי להביא להם חיים ומלא ספקם. והשכיר אשר לא רעה הוא והצאן לא צאנו הוא יראה כי בא הזאב ועזב את הצאן ונס והזאב יחטוף והפיץ את הצאן. אך הרועה הטוב לא ינוס עם בוא הזאב; הוא יגן על צאנו ובמקרה הצורך ייתן נפשו למענם. אמן אמן אומר לכם, אני הרעה הטוב וידעתי את אשר לי ונדעתי לאשר לי. לא אנוס בשעת סכנה. אסיים את השירות כמלא רצון 'אבי', ולא אזנח את הצאן שהפקיד 'אבי' בידי.

"וצאן אחרות יש לי אשר אינן מן המכלה הזאת, ונכון הדבר לא רק לעולם הזה. צאן אחרות אלה גם תשמענה קולי, והבטחתי 'לאב' שכולן תהיינה לעדר אחד, אחווה אחת של כל בני האל. ואז תדעו את קולו של רועה אחד, הרועה הטוב, והכל יכירו באבהותו של האל.

"ותדעו מדוע אוהב אותי 'אבי' והפקיד בידי את כל הצאן במחוזות אלה; מפני 'שהאב' יודע שלא אכשל בשמירה על הצאן, לא אטוש אותן, ואם אדרש אתן נפשי בעדם ללא היסוס בשירות כל עדרי הצאן הרבים הללו. אך שימו לב כי אם אתן נפשי, אשוב ואקחה. ואיש לא יקחנה מאתי כי אם אני מעצמי אקחנה. יש בידי לתת אתה ובדי לשוב לקחתה. אף כי לא תוכלי להבין זאת, סמכות זו קיבלתי מעם 'אבי' עוד לפני היות עולם זה."

שליחיו התבלבלו לשמע הדברים הללו, תלמידיו הוכו בתדהמה ואילו הפרושים מירושלים וסביבותיה הלכו לתוך הלילה ואמרו, "שד בו או משגע הוא." אך אחדים מן המורים הירושלמים אמרו: "הוא מדבר מתוך סמכות; ובכלל מי אי פעם ראה איש אשר שד בו היכול שד לפקח עיני עורך מלידה או לעשות את כל הדברים הנפלאים

leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

16527 (1819.3) "And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father's sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father's flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

16528 (1819.4) "But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father's will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

16529 (1819.5) "But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165210 (1819.6) "And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was."

165211 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, "He is either mad or has a devil." But even some of the Jerusalem teachers said: "He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having

שעשה זה?"

למחרת הצהירו מחצית מן המורים היהודיים על אמונתם בישוע ומחציתם חזרו מבוהלים לביתם, לירושלים.

a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?"

^{165:212 (1819:9)} On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. הדרשה בשבת בפלה

עד לסוף חודש ינואר מנו ההמונים כמעט שלושת אלפים. ביום שבת, ה-28 בינואר, נשא ישוע את הדרשה הזכורה לטוב על "אמון ומוכנות רוחנית." לאחר הערות מקדמיות של שמעון פטרוס, כך אמר 'המאסטר':

"את מה שאמרתי פעמים רבות לשליחי ולתלמידי, אכריז כעת בפני ההמון: אף כי רבים מן הפרושים הללו הינם כנים בלבם וכמה מהם מצויים כאן, כתלמידי, היזהרו משאור הפרושים שהוא צביעות, שנולד הוא מן השיפוטיות וניזון מן השעבוד למסורת. עוד מעט תבינו כולכם את מה שאני אומר. כל מה שכעת סמוי מעיניכם יתגלה כאשר יסיים 'בן האדם' את משימתו בגוף על-פני האדמה.

"בקרב מאוד תצאנה לאור ותוכרזנה באזני כל תכניותיהם של אויבינו, הנרקמות כעת בסתר ובחשיכה. אך לכם, ידידי, אומר כי כאשר יבקשו להשמיד את 'בן האדם', אל תפחדו מהם. אל תיראו מן הממיתים את הגוף ואַחֲרֵי כֵן אֵין לָאֵל יָדָם לְהַרְעֵ עוֹד. אורה אתכם לא להתיירא מפני איש, לא בשמים ולא בארץ, אלא לשמוח בידיעתכם את זה שיכול לגאול אתכם מן החטא כולו ולהציג אתכם חסרי רבב למשפט היקום.

"הלא תימכרנה שְׁתֵּי צִפְרִים בְּאַסֶּר? ואף כאשר הן מבקשות את מזונן, אחת מהן לא תתקיים ללא ידיעת 'האב' מקור החיים כולם. לשומרות השרפיות גם שְׁעָרוֹת רֶאשֶׁקֶם נִמְנוֹת כָּלָן. ואם כל זה נכון, מדוע תתייראו מזוטות חיי היום-יום? אומר אני לכם: אל תיראו הִנֵּה יִקְרָתֶם מִצִּפְרִים רַבּוֹת.

"לכל מי שאמץ דיו להודות באמונה בבשורתי לִפְנֵי הָאָדָם אֹדֶה בּוֹ גַם אֲנִי לִפְנֵי המלאכיות שבשָׁמַיִם; וְאַשֶּׁר יִכְחַשׁ בִּידְעִין את האמת בתורתי לִפְנֵי הָאָדָם תתכחש אליו שומרת הגורל לִפְנֵי המלאכיות שֶׁבַּשָּׁמַיִם.

גדפו כרצונכם את 'בן האדם' ויטלח לכם; המתיימר לגדף את האל יתקשה למצוא מחילה.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

^{165:31 (1819:9)} By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on "Trust and Spiritual Preparedness." After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

^{165:32 (1820:1)} "What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

^{165:33 (1820:2)} "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

^{165:34 (1820:3)} "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

^{165:35 (1820:4)} "All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

^{165:36 (1820:5)} "Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes

אלה המרחיקים לכת ומייחסים בודעין את מעשי האל לכוחות הרשע, הינם אלה המורדים במתכוון הרחוקים מלבקש מחילה על חטאיהם.

”וְכַאֲשֶׁר יָבִיאוּ אֶתְכֶם אֶל-בְּתֵי כְנִסְיֹת וְלִפְנֵי הַרְשָׁיִת וְהַשְׁלִיטִים אֶל תְּדָאָגוֹ אִיךָ תַּצְטַדְּקוּ וּבִמָּה תַּצְטַדְּקוּ וּמָה תְּדַבְּרוּ, כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הוּא יוֹרָה אֶתְכֶם בְּשָׁעָה הַהִיא אֶת הַנֶּחָן לְדַבֵּר בְּזִכּוֹת בְּשׁוֹרֵת הַמַּלְכוּת.

”עד מתי תשתהו בגיא ההחלטה? למה תתלבטו בין שתי הדעות? למה שיהודי או גוי יהסס לקבל את הבשורות הטובות, שהוא בן האל הנצחי? כמה זמן יידרש לנו לשכנע אתכם לקבל בשמחה את מורשתכם הרוחנית? באתי לעולם הזה כדי לגלות לכם את 'האב' ולהוביל אתכם אל 'האב'. את החלק הראשון השלמתי, אך את השני לא אוכל להשלים ללא הסכמתכם; לעולם לא יאלץ 'האב' אדם לבוא בשערי המלכות. תמיד הייתה ותמיד תהא ההזמנה: וְהַצֵּמָא יְבֹא וְהִחָפֵץ יִיקַח מִיָּם חַיִּים חֲנָם.”

כאשר סיים ישוע את דבריו, רבים הלכו להיטבל בידי השליחים במי הירדן בזמן שהוא המשיך להאזין לשאלות הנותרים.

to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:37 (1820:6) “And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:38 (1820:7) “How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life.”

165:39 (1820:8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. חלוקת הירושה

בעת שהשליחים הטבילו את המאמינים, שוחח 'המאסטר' עם אלה שנותרו מאחור. בא אליו אדם צעיר אחד ואמר: ”מאסטר, אבי נפטר והוריש לאחי ולי רכוש רב, אך אחי מסרב לתת לי את חלקי. האם תוכל לבקש מאחי לחלוק עמי את הירושה?” ישוע מעט התרעם על כך שצעיר חומרני הזה העלה לדיון סוגיה עסקית כזו; אך הוא השתמש בשאלה כדי להמשיך וללמד. אמר ישוע: ”בן אדם, מי שמני עליכם לִשְׁפֹּט וְלִמְחַלֵּק? מאיפה קיבלת את הרעיון שאני מתעסק בענייני החומר של העולם?” ואז נפנה לכלל הנוכחים, ואמר: ”ראו והשקמו לְכֶם מִבְּצַע בְּצַע כִּי חַיִּי הָאָדָם אֵינָם תְּלוּיִים בְּהִרְבּוֹת קִנְיָנוֹ. האושר איננו טמון בכוחו של העושר, והשמחה איננה נובעת מן הקניין. אף כי הרכוש עצמו איננו מקולל, פעמים רבות תוביל אהבת העושר להתמסר לדברי העולם ולכך שהנשמה מתעוורת ביחס ליופיין הרוחני של מציאויות הרוח של מלכות האל שבארץ ושמחת חיי הנצח שבשמים.

” אספר לכם סיפור. שְׂדָה אִישׁ עֹשִׂיר אָחַד עָשָׂה תְּבֹאָה הַרְבֵּה. וַיִּחְשֹׁב בְּלִבּוֹ לֵאמֹר: מָה

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:41 (1821:1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: “Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?” Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man’s life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:42 (1821:2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and

אָעֶשֶׂה כִּי אֵין לִי מְקוֹם לְאַסּוֹף אֶת תְּבוּאָתִי? חָשַׁב עַל הַבַּעִיָּה וְאָמַר: 'אֶת זֹאת אָעֶשֶׂה; הִרְסֵם אֶסְמִי וּבְנֵה גְדוֹלִים מֵהֶם וְאֶכְנֶסֶה שָׁמָּה אֶת-כָּל-יְבוּלֵי יִטְוֵב. וְאָמַר לְנַפְשִׁי, נַפְשִׁי יֵשׁ לָךְ טוֹבָה הַרְבֵּה לְשָׁנִים רַבּוֹת; הִנֵּנִי אֲקַל שְׁתֵּי וְשִׁישִׁי.'

"אך אדם זה היה גם כסיל. הוא סיפק את צרכי החומר לדעתו וגופו אך לא רכש מאוצרות השמים לסיפוק הרוח ולגאולת הנשמה. ואפילו אז, לא זכה ליהנות מן האוצרות שצבר, שכן באותו הלילה ממש נדרשה ממנו נפשו. באותו הלילה באו שודדים, פרצו לביתו והרגו אותו, ולאחר שבזזו את אסמיו, שרפו את כל מה שנותר. יורשיו נלחמו על הרכוש שהותירו מאחור השודדים. אדם זה צבר רכוש לעצמו על-פני האדמה אך היה עשיר באלוהים."

ישוע דן בעניינו של הצעיר הזה ובירושה שלו משום שידע שהצרה שלו היתה החמדנות. אילולא היה כן, לא היה 'המאסטר' מתערב, מכיוון שמעולם לא התערב בענייני העולם, לא באלה של שליחיו וקל וחומר לא באלה של תלמידיו.

כאשר סיים ישוע את הסיפור, קם אדם אחר ושאל אותו: "מאסטר, יודע אני ששליחך מכרו את כל רכושם כדי ללכת אחרך, ושרכושם מוחזק במשותף כמו האיסיים, אך האם תבקש מכולנו, תלמידך, לעשות כן? האם זהו חטא להיות בעלים של עושר שהושג ביושר?" לשאלה זו ענה ישוע: "ידיד, אין זה חטא להיות בעליו של עושר שהושג ביושר; אך זהו חטא להפוך את העושר החומרי לאוצרות שמושכים אותך מלהקדיש את תשומת לבך לעיסוקי הרוח של המלכות. זה איננו חטא להיות בעליו של רכוש ארצי שהושג ביושר בתנאי שאוצרך הוא בשמים, כי במקום אֲשֶׁר אוֹצְרֶם בָּאָרֶץ גַּם לְבָבָם. יש הבדל גדול בין עושר שמוביל לחמדנות ולאנוכיות לזה שמוחזק ומחולק ברוח של מנהיגות בידי אלה שצברו שפע של עושר ארצי ותורמים בנדיבות כדי לתמוך באלה שמקדישים את כל האנרגיה שלהם לעבודת המלכות. רבים מאלה כאן שאין להם כסף משתכנים ומואכלים בעיר האוהלים ההיא משום שגברים ונשים ליברלים ובעלי אמצעים תרמו למארחים, דוד זבדיה, בדיוק לצרכים אלה."

"אך לעולם אל תשכחו כי אחרי ככלות הכול העושר הינו בר חלוף. לעיתים קרובות מדי

when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: 'What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.' And when he had meditated on his problem, he said: 'This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.'

165:4.3 (1821:3) "But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God."

165:4.4 (1821:4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821:5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: "Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?" And Jesus replied to this question: "My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes."

165:4.6 (1822:1) "But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often

מאפילה אהבת הכסף על הראייה הרוחנית ואפילו מחסלת אותה. זהו את הסכנה שטמונה כאשר העושר, במקום לשרת אתכם, הופך לאדונכם."

ישוע לא הנחה להזניח, להתבטל, או להיות אדיש למילוי הצרכים הפיזיים של משפחתו של האדם, ואף לא להסתמך על נדבות. הוא כן לימד שנדרש להכפיף את החומרי ובר החלוק לרווחתה של הנשמה ולהתקדמות הרוחנית במלכות השמים.

ואז, כאשר ירד הקהל לנהר כדי לצפות בהטבלה, ניגש האדם הראשון לישוע בפרטיות לדון בירושה. הוא חש שישוע נהג בו בחומרה. לאחר 'שהמאסטר' שמע אותו שוב, ענה: "בני, למה ביום כזה אתה מפספס את ההזדמנות לאכול מלחם החיים ומעדיף להמשיך ולהזין את נטיותיך החמדניות? האם אינך יודע שאם תגיש תלונה לבית הדין של בית הכנסת, תידון זו באופן צודק? האם אינך רואה שאני פועל כדי להבטיח שאתה יודע על הירושה השמימית שלך? האם לא קראת בתורה: 'יש את העשיר שמקמץ מאוד, וזהו גמולו: אומר הוא, מצאתי מנוחה ואוכל את פירותי', ואיננו יודע מה יביא עליו הזמן, וכן שנגזר עליו להותיר את כל רכושו לאחרים כשימות.' האם לא קראת את המצווה: 'לא תחמוד.' ושוב, 'שמננת עבית קשית, ויטש אלוה עשהו.' האם קראת בתהילים כי 'ובצע ברה, נאץ יהוה', וכי 'טוב מעט, לצדיק מהמון, רשעים רבים.' 'חיל כי ינוב, אל תשיתו לב.' האם קראת את ירמיהו שאמר, 'כי אם בָּזַאת יתהלל המתהלל; ואמת דיבר יחזקאל כשאמר, 'כי עֲגִבִּים בְּפִיהֶם הָמָּה עֲשִׂים, אַחֲרֵי בָצֵעַם לָבֶם הִלָּה.'"

שילח ישוע את הצעיר לדרכו ואמר לו: "בני, כי מה יזעיל לך שתקנה את כל העולם ותאבד את נפשך?"

לאדם אחר אשר עמד בסמוך ושאל את ישוע כיצד יישפטו העשירים ביום הדין, הוא ענה: "לא באתי לשפוט את העשירים ואף לא את העניים, אך החיים שחי האדם יועמדו למשפט לעיני כל. בנוסף לכל שיקול אחר שראוי לעשירים לשיקול, כל מי שלו רכוש גדול ראוי לו לשאול שלוש שאלות, ואלה הן:

"1. כמה רכוש צברת?

"2. כיצד השגת את העושר הזה?

"3. כיצד השתמשת בעושר הזה?"

obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master."

^{165:47 (1822:2)} Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

^{165:48 (1822:3)} Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: "My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: 'There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.' Have you not read the commandment: 'You shall not covet.' And again, 'They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.' Have you read in the Psalms that 'the Lord abhors the covetous,' and that 'the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.' 'If riches increase, set not your heart upon them.' Have you read where Jeremiah said, 'Let not the rich man glory in his riches'; and Ezekiel spoke truth when he said, 'With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.'"

^{165:49 (1822:4)} Jesus sent the young man away, saying to him, "My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?"

^{165:4.10 (1822:5)} To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: "I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

^{165:4.11 (1822:6)} "1. How much wealth did you accumulate?

^{165:4.12 (1822:7)} "2. How did you get this wealth?

^{165:4.13 (1822:8)} "3. How did you use your wealth?"

אז הלך ישוע לאוהלו, לנוח לפני ארוחת הערב. כאשר סיימו השליחים להטביל, ביקשו גם הם לשוחח עמו על העושר שבארץ ועל אוצרות השמים, אך הוא ישן.

165:4.14 (1822:9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. שיחות עם השליחים אודות העושר

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

כאשר נפגשו למפגש היומי שלהם, אותו הערב, לאחר הארוחה, שאל אנדראס: "מאסטר, בזמן שהטבלנו את המאמינים, דברת הרבה עם הקהל שנותר מאחור ואת זאת לא שמענו. האם תסכים לחזור על מה שאמרת לטובתנו?" ענה ישוע בתשובה לשאלתו של אנדראס:

165:5.1 (1823:1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: "Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?" And in response to Andrew's request, Jesus said:

"כן, אנדראס, אדבר אתכם על ענייני העושר הפרנסה. אך דברי אליכם, השליחים, חייבים להיות מעט שונים מאלה שאמרתי לתלמידים ולהמונים. זאת, משום שאתם וויתרתם על הכול לא רק ללכת אחרי אלא גם להיות מוסמכים כשגריריה של המלכות. לאחר התנסות בת כמה שנים, אתם כבר יודעים 'שהאב' שלמלכותו אתם מטיפים לא יזנח אתכם. הקדשתם את חייכם לסעד המלכות; ומשום כך אין לכם מה לחשוש בנוגע לענייני העולם החולף, למה שתאכלו, ואפילו לא לגוף ואף לא למה שתלבשו. בריאות הנשמה דורשת יותר ממזון ומשקה; ההתקדמות הרוחנית חשובה הרבה יותר מן הצורך במלבוש. כשאתם מתפתים להטיל ספק בביטחון מזונכם, חשבו על העורבים; הם אינם זורעים ואף לא קוצרים, אין להם אסמים ומחסנים, ואף-על-פי-כן מספק 'האב' לכל אחד מהם שמבקש זאת את מזונו. וכמה יקרים אתם הרבה מן העורבים! וחץ מזה, כל החששות והספקות המכרסמים לא יועילו לכם לספק את צרכיכם החומריים. האם מי מן החששות יכול להוסיף לכם אצבע לקומתכם או יום לחייכם? מכיון שעניינים אלה אינם בידכם, למה לדאוג מכל הבעיות הללו?

165:5.2 (1823:2) "Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years' experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?

"התבוננו-נא אל שושני השדה הצומחות; לא יעמלו ולא יטוו; ואני אמר לכם כי גם שלמה בכל-הדור לא היה לבוש פאחת מהנה. ואם ככה מלביש האלוהים את חציר השדה אשר היום צמח ומחר יושלף לתוך התנור אף כי אתכם, שגרירי מללות השמים. הו אתם, קטני אמונה! אם תקדישו את עצמכם בלב שלם להטפה לבשורת המלכות, אין לכם מה לפקפק בנוגע לפרנסתכם ולפרנסת המשפחות שנטשתם. אם באמת תקדישו את חייכם לבשורה, חיו-על-פי הבשורה. אם אתם רק תלמידים מאמינים, עליכם לפרנס את עצמכם ולתרום לפרנסת כל אלה שמלמדים, מטיפים ומרפאים. אם אתם דואגים ללחם ולמים, במה אתם שונים מכל עמי העולם שדואגים בדיוק לאותם הצרכים ממש? הקדישו את עצמכם לעבודתכם, והאמינו 'שהאב'

165:5.3 (1823:3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your

ואני יודעים את צרכיכם. אני מבטיח לכם, אחת ולתמיד, שאם תקדישו את חייכם לעבודת המלכות כל צרכיכם ימולאו. בקשו את הדבר הגדול, ובו תמצאו את הקטן יותר; בקשו את השמימי והארצי בו ימצא. הצל תמיד בא לאחר המהות.

“אתם רק קבוצה קטנה, אבל אם תאמינו ולא תיכשלו בפחד, אני מכריז ‘שאבי’ מוצא לנכון לתת לכם מלכות זו. מצאתם אוצרכם בכיסים אֲשֶׁר לא יבלו, אֲשֶׁר גִּנֵּב לא יִקְרַב אֵלָיו וְסָס לא יִאֲכֹלֶהוּ. כמו שאמרתי לקהל, כִּי בִמְקוֹם אוֹצְרְכֶם שֵׁם יְהוָה גַּם לְבַבְכֶם.

“אך מחכה לכם מבחן קשה בעבודה שמזומנת לכם, לאחר שאלך אני ‘לאב’. אתם חייבים לעמוד על משמר אל מול הפחד והספק. כל אחד מכם, שמרו על מִתְנִיְכֶם חֲגוּרִים ועל הַנְּרוֹת דולקים. וְאַתֶּם הִיוּ דוֹמִים לְאֲנָשִׁים הַמְּחַכִּים לאדוניהם מִתִּי יֵשֵׁב מִן הַחֲתוּנָה וְכֹאֲשֶׁר יָבֹא וְדָפַק יִפְתְּחוּ לוֹ כְּרִגָּע. אֲשֶׁר הַעֲבָדִים הָהֵם אֲשֶׁר הָאֲדוֹן בָּבֹאֹ יִמְצָאֻם שֹׁקְדִים כִּי יִתְאַזְּרוּ וְיִוָּשִׁיבֵם וְהֵלֵךְ וְשָׁרַת אוֹתָם. אֲמֵן אֶמַר אֲנִי לָכֶם, כִּי מִשְׁבֵּר כִּזָּה עוֹמֵד לִהְיוֹת בְּחִיכְכֶם, וְרָאוּי לָכֶם לַעֲמֹד עַל הַמְּשֻׁמֵּר וְלִהְיוֹת כֹּהֵן.

“וְאַתֶּם זֹאת דָּעוּ אֲשֶׁר לוֹ יָדַע בְּעַל הַבַּיִת בָּאִי-זֶה אֲנִשְׁמוּרָה יָבֵא הַגִּנֵּב כִּי עֵתָה שֹׁקֵד וְלֹא הֵינִי לַחֲתוּר אֶת-בֵּיתוֹ. לָכֵן הִיוּ נִכְוָּנִים גַּם אַתֶּם כִּי בִשְׁעָה אֲשֶׁר לֹא תִדְמִו יַעֲזוֹב ‘בֶּן-הָאָדָם’.”

הם ישבו מספר דקות בדממה. הם שמעו כמה מן האזהרות הללו קודם, אך לא באופן בו הוצגו כעת.

6. התשובה לשאלתו של פטרוס

שאל שמעון פטרוס בעת שישובו וחשבו: “האם אתה מספר לנו, שליחך, את המשל או האם הוא מיועד לכלל התלמידים?” ענה ישוע:

“נשמתו של אדם מתגלה בשעת הניסיון; הניסיון מגלה את אשר באמת מצוי בלב. כשהאדון מנסה בהצלחה את העבד, או אז יוכל אדון הבית להפקיד בידי אחריות לדאגה והזנת ילדיו. כך גם אני אוכל בקרוב לדעת על מי אוכל לסמוך שידאג לילדי לאחר שאשוב ‘לאב’. כמו האדון שמפקיד את העבד הנאמן והנבון על

bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:54 (1823:4) “You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father’s good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:55 (1824:1) “But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:56 (1824:2) “You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart.”

165:57 (1824:3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER’S QUESTION

165:61 (1824:4) As they sat thinking, Simon Peter asked: “Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?” And Jesus answered:

165:62 (1824:5) “In the time of testing, a man’s soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare

ענייני משפחתו, כך ארומם אני לענייני המלכות את אלה שיעמדו במבחני השעה.

”אך אם העבר עצל ומתחיל לומר בלבו ‘מֵאַחֵר אֲדִי לְבֹא’, וְהִכָּה אֶת חֲבֵרָיו וְאָכַל וְשָׁתָה עִם הַסּוֹבָאִים, בּוֹא יְבֹא אֲדִי הַעֲבָד הַהוּא בְּיוֹם לֹא יִצְפֶּה וּבְשָׁעָה לֹא יֵדַע, יִגְלֶה אֶת חוֹסֵר נִאֲמָנוּתוֹ וַיִּגְרֹשׁ אוֹתוֹ בְּבוֹשָׁה. לֵכֵן, טוֹב תַּעֲשֵׂוּ אִם תִּכְנִינּוּ אֶת עֲצֻמְכֶם לְיוֹם בִּיקוּרַת הַפֶּתַע. זָכְרוּ כִּי הִרְבָּה נִיתַן לָכֶם; וּמִשּׁוֹם כֵּךְ הִרְבָּה יִתְבַקֵּשׁ מִכֶּם. מִבְּחִינִים עֲזִימִים לִפְנֵיכֶם. וְיֵשׁ לִי לְהִיטֵב לְטְבִילָה אֶחָת וְמֵה יֵצֵר לִי עַד כִּי תִכְלֶה. אַתֶּם מְטִיפִים לְשִׁלּוֹם בָּאָרֶץ, אֲךָ מְשִׁימֵתִי לֹא תִבְיֵא לְשִׁלּוֹם בְּעִנְיֵי הָעוֹלָם – לִפְחוֹת לֹא לְזִמֵּן מֵה. כִּי מַעֲתָה חֲמִשָּׁה בְּבִית אֶחָד יִחְלְקוּ נְשִׁלָּשָׁה עַל נְשִׁימִים וְשְׁנַיִם עַל נְשִׁלָּשָׁה שְׂדוּחִים אֶת הַבְּשׂוּרָה. הַבְּשׂוּרָה לֵה תְּטִיפוּ עֵתִידָה לְהַעֲמִיד אֱלֹהִים כְּנֶגֶד אֱלֹהִים חֲבֵרִים, קְרוֹבִים וְאוֹהֲבִים. אֲכֵן, בְּלִבּוֹ שֶׁל כָּל הַמֵּאֲמִינִים יִשְׁרָר שְׁקֵט מִתְמַשֵּׁךְ וְגִדּוֹל יוֹתֵר, אֲךָ הַשִּׁלּוֹם עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה לֹא יִשְׁרָר עַד שְׁכּוֹלֵם יִסְכִּימוּ לְהֵאֲמִין וְיִקְבְּלוּ אֶת מוֹרֶשֶׁתָם הַמוֹפְלָאָה כְּבִנֵּי הָאֵל. אֶף-עַל-פִּי-כֵן, לֹא לְקִצּוֹת הָאָרֶץ וְהַטִּיפוּ לְבִשְׂוֹרָה זֹאת בְּאֲזֵנִי כָּל הָאוֹמוֹת, כָּל גִּבּוֹר, אִישָׁה וְיֶלֶד.”

כך הגיע לסיומו יום שבת עמוס וגדוש. למחרת הלכו ישוע והשניים עשר לבקר את השבעים בעריה הצפונית של פראה, שם עבדו תחת הנחית אבנר.

of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

^{165:63 (18246)} “But if the servant is slothful and begins to say in his heart, ‘My master delays his coming,’ and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

^{165:64 (18247)} And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner’s supervision.

מסמך 166. הביקור האחרון בצפון פראה

167 ⇨

הספר של אורנטיה

165 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 166

הביקור האחרון בצפון פראה

סעיפים

מבוא

1. הפרושים ברגבה
2. עשרת המצורעים
3. הדרשה בג'רש
4. השיעור על התאונות
5. הקהילה בפילדלפיה

PAPER 166

LAST VISIT TO NORTHERN PEREA

SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

מבוא

מן ה-11 עד ה-20 בפברואר, ביקר ישוע והשניים עשר בכל ערי צפון פראה וכפריה, במקומות בהם פעלו עמיתיו של אבנר וחברות סגל הנשים. הם מצאו כי שליחי הבשורה נחלו הצלחה בפעולתם, וישוע הסב שוב ושוב את תשומת לבם לכך שניתן להפיץ את בשורת המלכות ללא שימוש בכל נסים ונפלאות נלווים.

כלל המשימה בת שלושת החודשים בוצעה בהצלחה רק בסיוע קל של שניים עשר השליחים, ומאותו זמן ואילך שיקפה הבשורה יותר את תורתו של ישוע מאשר את אישיותו. אך חסידיו לא המשיכו למלא את הנחיותיו לאורך זמן, משום שמעט לאחר מותו של ישוע ותחייתו מן המתים הם סטו מתורתו והחלו לבנות את הכנסייה סביב למושגים הפלאיים והזיכרונות המהוללים אודות אישיותו האלוהית-אנושית.

1. הפרושים ברגבה

בשבת, ה-18 בפברואר, ביקר ישוע ברגבה, שם התגורר פרושי אמיד בשם נתנאל; מכיוון שמספר די גדול מחבריו הפרושים עקבו אחר

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825:1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825:2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

^{166:1.1 (1825:3)} On Sabbath, February 18, Jesus was at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his

ישוע והשניים עשר ברחבי הארץ, הוא הזמין באותו בוקר שבת את אלה, כעשרים במספר, לארוחת בוקר ואת ישוע הזמין כאורח הכבוד.

עד לזמן הגעתו של ישוע לארוחת הבוקר, ישבו לשולחן רוב הפרושים ועוד שניים שלושה עורכי דין. 'המאסטר' התיישב מיד לשמאלו של נתנאל בלא שנטל את ידיו. רבים מן הפרושים, במיוחד אלה שאהדו את תורתו, ידעו שנטל את ידיו רק לשם ניקיון, ושתיעב את מנהגי הטקס הללו; לכן, לא הופתעו כאשר ניגש הישר לשולחן ללא שנטל את ידיו פעמיים. אך נתנאל הזדעזע למראה העובדה 'שהמאסטר' לא נהג לפי מנהג הפרושים. ישוע אף לא נטל את ידיו לאחר כל מנה ובסיום הארוחה, כמנהג הפרושים.

לאחר התלחשויות מרובות בין נתנאל לבין פרושי בלתי אוהד שישב לימיו, ולאחר שאלה שישבו מול 'המאסטר' הרימו גבותיהם וקפצו שפתיים, אמר לבסוף ישוע: "חשבתי שהזמנתם אותי לבית הזה, לאכול אתכם ואולי לשאול אותי בנוגע להטפתה של בשורת מלכות האל החדשה; אך אני רואה שהבאתם אותי לכאן כדי לחזות בתצוגת מסירותכם לטקסים החסודים שלכם. וכך אכן כבר עשיתם; איזה כבוד נוסף תבקשו לכבד אותי היום כאורחכם?"

כאשר סיים 'המאסטר' את דבריו, הם השפילו עיניהם אל השולחן ונתנו דוממים. ומכיוון שאיש לא דיבר, המשיך ישוע ואמר: "רבים מכם, הפרושים, נמצאים כאן כחברים, אחדים אפילו תלמידים, אך רוב הפרושים ממשיכים לסרב לראות את האור ולהכיר באמת, אפילו כאשר עבודת הבשורה ניצבת בפניהם בעוצמה גדולה. כמה אתם מקפידים לטהר את הכלים והצלחות מבחוץ עוד כלי הקיבול לרוח נותרים מזהמים ומלוכלכים! אתם מקפידים להציג בפני העם מיצג של אדיקות וקדושה, אך בתוך תוכם נשמותיכם מלאות בהתחסדות, בחמדנות, בגזל וברשעות רחנית לסוגיה. מנהיגים אפילו מעזים לזמום ולתכנן את רציחתו של 'בן האדם'. האם אינכם מבינים, טיפשים שכמותכם, שהאל שבשמים בוחן את מינייה הפנימיים של הנשמה כמו גם את מה שתתיימרו ותתחסדו להיות כלפי חוץ? אל תחשבו שמתן צדקה ותשלום מעשר יטהרו אתכם מן החטא ויאפשרו לכם לעמוד טהורים אל מול 'שופט' כל אדם. אבוי לפרושים שסירבו לראות את אור החיים! אתם מקפידים על מעשר ועל צדקה ובה בעת דוחים בידועין את ביקור האל ואת התגלות אהבתו. ואף כי טוב כי תעסקו בחובות פעוטות אלה, ראוי לכם שלא לזנוח את החובות החשובים יותר. אבוי לכל הדוחים את הצדק, נוטשים את החדד ומפנים עורף לאמת! אבוי לכל

fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

^{166:1.2 (1825:4)} By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

^{166:1.3 (1825:5)} After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

^{166:1.4 (1826:1)} When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his

המתעבים את התגלות 'האב' בעוד הם מבקשים את מושבי הכבוד בבית הכנסת וכמהים לברכות שלום מחניפות בשווקים!"

כאשר עמד ישוע לקום ולעזוב, פנה אליו אחד מעורכי הדין שישב לשולחן ואמר: "אבל, רבי, בדבריך אלה תחרף גם אתנו. האם אין כל טוב בסופרים, בפרושים ובעורכי הדין?" קם ישוע על רגליו וענה לעורך הדין: "אתם, כמו הפרושים, מבקשים את מושבי הכבוד במשתה ואוהבים ללבוש גלימות ארוכות בעוד עומסים אתם על בני האדם משאות כבדים מסבל ואתם בעצמכם אינכם נגעים במשאות גם באחת מאצבעותיכם. אוי לכם כי בונים אתם נפשות על קברות הנביאים ואבותיכם הרגו אותם. ובכן עדים אתם ורוצים במעשי אבותיכם כי המה הרגו אותם ואתם בונים את קבריהם! והסכמתכם למעשי אבותיכם מתבטא בתכניתכם היום להרוג את אלה עושים היום את מה שנביאים עשו בימיהם – להטיף לצדיקות האל ולגלות את חסדו את של 'האב' שבשמים. אך מכל דורות העבר, נדרש מן הדור המעוות והמצטדק הזה דם הנביאים והשליחים. אוי לכם עורכי הדין אשר נטלתם את מפתח הידע מפשוטי העם! אתם עצמכם מסרבים ללכת בדרך האמת ובה בעת מכשילים את כל השאר המבקשים לבוא בה. אך לא תוכלו לנעול את שערי מלכות השמים; את אלה פתחנו בפני כל אלה שמאמינים בכדי להיכנס, ואת שערי החד הללו לא תוכלנה לנעול הדעות הקדומות וההירות של מורי כזב ורועים רעים הדומים לקברים המסוידים הנראים נאים מחוץ ותוכם מלא עצמות מתים וכל סוגי הטמאה הראשונה."

כאשר סיים ישוע את לדבר ליד שולחן הסעודה של נתנאל, הוא יצא מן הבית בלא שאל דבר. אחדים מבין הפרושים ששמעו דברים אלה הפכו למאמינים בתורתו ונכנסו בשערי המלכות, אך רובם המשיכו להתעקש להישאר בחשכה והיו נחושים עוד יותר להמתין לשעת הכושר שיאמר דבר מה בשלו יוכלו להביאו למשפט ולדין בפני הסנהדרין בירושלים.

הפרושים שמו לבם במיוחד לשלושה דברים:

1. מנהג המעשר.
2. הקפדה מדוקדקת על חוקי הטהרה.
3. הימנעות מהתרועעות עם כאלה שאינם

love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!"

166:1.5 (1826:2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: "But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?" And Jesus, standing, replied to the lawyer: "You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men's shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men's bones and all manner of spiritual uncleanness."

166:1.6 (1826:3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

166:1.7 (1827:1) There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

- 166:1.8 (1827:2) 1. The practice of strict tithing.
- 166:1.9 (1827:3) 2. Scrupulous observance of the laws of purification.
- 166:1.10 (1827:4) 3. Avoidance of association with all non-

פרושים.

באותה העת ביקש ישוע לחשוף את העקרות הרוחנית של שני המנהגים הראשונים. הוא שמר לעצמו את הזכות לגעור במנהגם של הפרושים להימנע מלהתרועע עם שאינם פרושים להזדמנות אחרת, מאוחרת יותר, בה עתיד לסעוד שוב עם רבים מאותם נוכחים.

Pharisees.

^{168:1.11 (1827:5)} At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. עשרת המצורעים

למחרת יצאו ישוע והשניים עשר לאמתוס, שבגבול השומרון. כשהתקרבו לעיר, נתקלו בקבוצה בת עשרה מצורעים שהמתינה בסמוך לשם. תשעה מהם היו יהודים ואילו העשירי היה שומרוני. ככלל, היו היהודים נמנעים ממגע או קשר כשלהו עם השומרוני, אך המחלה שחלקו הייתה גורם מספק כדי להתגבר על כל הדעות הקדומות הדתיות. הם שמעו רבות אודות ישוע ונסי' הריפוי שערך בהתחלה, ומכיוון שהשבעים נהגו להכריז מתי צפוי ישוע להגיע כאשר יצאו 'המאסטר' והשניים עשר למסעות הללו, עשרת המצורעים קיבלו הודעה שהוא עתיד להגיע לאזור הזה בזמן הזה; ובהתאם לכך נצבו בפרכי העיר, שם קיוו למשוך את תשומת לבו ולבקש מרפא. כאשר ראו המצורעים את ישוע מתקרב, הם לא העזו להתקרב אליו, עמדו מרחוק וצעקו אליו: "מאסטר, רחם עלינו; טהר אותנו מחולינו. רפא אותנו כשם שריפאתי את האחרים."

ישוע זה עתה הסביר לשניים עשר מדוע הגויים של פראה, וגם היהודים הפחות אורתודוקסיים, היו נכונים יותר להאמין לבשרה לה הטיפו השבעים מאשר היהודים היותר אורתודוקסיים, המסורתיים יותר של ארץ יהודה. הוא הפנה את תשומת לבם לעובדה שבדומה לכך, המסר שלהם התקבל טוב יותר בקרב תושבי הגליל ואפילו השומרונים. אך שניים עשר השליחים עדיין לא היו מוכנים לרחוש חיבה לשומרונים השנואים מני כבר.

בהתאם לכך, כאשר הבחין שמעון הקנאי בשומרוני בין המצורעים, הוא ביקש לשכנע את 'המאסטר' לחלוף על-פניו ולהמשיך אל עבר העיר אפילו ללא שיברכו אותם לשלום. אמר ישוע לשמעון: "אך מה אם השומרוני אוהב את אלוהים כמו היהודים? האם נשפוט אנו את רעינו? מי יידע? אם נרפא את כל העשרה הללו, אולי יתברר כי השומרוני אסיר תודה יותר מן היהודים. האם אתה בטוח בדעתך, שמעון?" ענה שמעון במהירות, "אם תרפא אותם, נגלה מיד." ענה לו ישוע: "כך יהא, שמעון, ואתה תגלה מיד את האמת ביחס להכרת התודה של בני האדם וחסדו האוהב של האל."

2. THE TEN LEPERS

^{168:2.1 (1827:6)} The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

^{168:2.2 (1827:7)} Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

^{168:2.3 (1827:8)} Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?" And Simon quickly replied, "If you cleanse them, you will soon find out." And Jesus replied: "So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God."

התקרב ישוע אל עבר המצורעים ואמר: "אם תבקשו להירפא, לכו והציגו את עצמכם בפני הכוהנים כמצוות משה." כאשר החלו ללכת, נרפאו. כאשר גילה השומרוני שהוא נרפא, סב על עקבותיו, הלך לישוע והחל להלל את האל בקול רם. כאשר מצא את 'המאסטר', נפל למרגלותיו והודה על הריפוי. תשעת האחרים, היהודים, גילו אף הם שנרפאו, ואף כי גם הם נמלאו הכרת תודה על הריפוי, הם המשיכו בדרכם להציג עצמם בפני הכוהנים.

בעוד השומרוני נותר למרגלות ישוע, התבונן 'המאסטר' בשניים עשר, ובמיוחד בשמעון הקנאי ואמר: "האם לא נרפאו עשרה? היכן, אפוא, הם התשעה הנותרים, היהודים? רק זה, הזר, שב להלל את האל." ואז אמר לשומרוני, "קום ולך לדרכך; אמונתך היא וזו שריפאה אותך."

עת הזר הלך לדרכו, ישוע התבונן שוב בשליחיו. כל השליחים התבוננו בו פרט לשמעון הקנאי אשר השפיל את עיניו. ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך צורך.

אף כי עשרת הגברים האמינו שהם חולים בצעת, רק ארבעה מהם אכן לקו בה. ששת האחרים נרפאו ממחלת עור שאובחנה בטעות כצרעת. אך השומרוני אכן לקה בצרעת.

ישוע התריע בשניים עשר לבל יספרו דבר אודות הריפוי של המצורעים, והעיר בזמן שצעדו לכיוון אמתוס: "אתם רואים איך ילדיו של בעל הבית, אפילו כשהם ממרים את רצון 'האב', מתייחסים לברכות שקיבלו כמובנות מאליהן. הם לא שמים לב שאפילו לא טרחו להודות 'לאב' על הריפוי שהעניק להם, ואילו הזרים, מתמלאים בפליאה ומרגישים צורך להודות לבעל הבית בפה מלא על המתנות והברכות שקיבלו ממנו." השליחים עדיין נותרו דוממים ולא ענו דבר למילותיו של 'המאסטר'.

3. הדרשה בג'רש

בעת שישוע והשניים עשר ביקרו את שליחי המלכות שפעלו בג'רש, שאל אחד הפרושים שהאמין בו את השאלה הבאה: "אדוני, האם ייגאלו באמת מעטים או רבים?" ענה לו ישוע ואמר:

"לימדו אתכם שרק בניו של אברהם יגאלו; שרק הגרים המאומצים יכולים לקוות לגאולה. כמה מכם הסיקו מן הכתוב בתורה שמכיוון שמכל המוני בית ישראל שיצאו ממצרים רק כלב יהושע זכו להיכנס לארץ המובטחת רק יחסית

^{166:24 (1627:9)} Jesus, going near the lepers, said: "If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses." And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

^{166:25 (1628:1)} As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: "Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God." And then he said to the Samaritan, "Arise and go your way; your faith has made you whole."

^{166:26 (1628:2)} Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

^{166:27 (1628:3)} Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

^{166:28 (1628:4)} Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: "You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father's will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them." And still the apostles said nothing in reply to the Master's words.

3. THE SERMON AT GERASA

^{166:31 (1628:5)} As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: "Lord, will there be few or many really saved?" And Jesus, answering, said:

^{166:32 (1628:6)} "You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the

מעטים מאלה שמבקשים את מלכות השמים
זכו לבוא בשעריה.

“אמת רבה יש באמרה: צרה הדרך
המובילה לחיי הנצח וְצַר הַפֶּתַח וּמוֹצֵק דֶּרֶךְ
הַחַיִּים וּמַעֲטִים הֵם אֲשֶׁר יִמָּצְאוּ. גם לימדו
אתכם כי הדרך המובילה לאבדון רחבה ורחב
הפתח וכי רבים יבחרו בה. גם לפתגם זה יש
משמעות. אך אני מכריז כי הגאולה בראש
ובראשונה נתונה לבחירתכם האישית. אפילו אם
צר הפתח לדרך החיים, הוא רחב דיו לקבל את
כל מי שמבקש בכנות לבוא בשעריו, שכן אני
הדלת הזו. לעולם לא יסרב 'הבן' להכניס ילד
מילדי היקום אשר מבקש באמונה למצוא דרך
'הבן' את 'האב'.

“אך כאן טמונה הסכנה לכל אלה שביקשו
לדחות את כניסתם למלכות ויבקשו להמשיך
ולרדוף אחר תענוגות חוסר הבשלות ואחר
הסיפוקים האנוכיים: לאחר שסירבו לבוא בשערי
המלכות כחוויה רוחנית, יבקשו בזמן אחר בעתיד
להיכנס אליה כאשר תתחוויר להם הדרך הטובה
יותר במלוא זוהרה. וכאשר אלה אשר דחו את
מלכות כאשר באתי בדמות בשר ודם יבקשו
לבוא בשעריה כאשר תתחוויר במלוא אלוהיותה,
לכל האנוכיים הללו אומר: אינני יודע אֶתְכֶם מֵאִן
אַתֶּם. ניתנה לכם ההזדמנות להתכונן
לאזרחותכם השמימית ואילו אתם בחרתם
לדחות את כל הצעות הרחמים; דחיתם את כל
ההזמנות כל עוד הייתה הדלת פתוחה. כעת,
הדלת נעולה בפני כל אלה שדחו את הגאולה.
הדלת איננה פתוחה בפני כל אלה אשר מבקשים
להיכנס למלכות לשם תהילתם שלהם. הגאולה
איננה עבור אלה שאינם מוכנים לשלם את
המחיר, שאינם מוכנים להקדיש עצמם בלב שלם
לעשות את רצון 'אבי'. לאחר שהפניתם עורף
למלכות 'האב', אין עוד טעם להתדפק בגוף
ובנפש על הדלת ולאמר: 'אֲדִינִי אֲדִינִי פֶתַח
לָנוּ; גם אנחנו מבקשים להיות גדולים במלכות'.
אז אכריז בפניכם שלא ידעתי אתכם. לא אתיר
לכם להצטרף לשורות אלה שלחמו את מלחמת
האמונה וזכו לשרת שירות נטול אנוכיות במלכות
שעל-פני האדמה. וכשתאמרו, 'הלא אֶכְלֵנוּ
וְשָׁתִינוּ לְפָנֶיךָ וּבִרְחֻבוֹתֵינוּ לְמִדָּתְךָ?' אומר אני לכם
שאתם זרים לי רוחנית; שלא שרתנו יחד בסעד
'האב' על-פני האדמה; שאינני יודע אֶתְכֶם; ואז
יאמר לכם 'שופט' כל הארץ: 'סורו מִמֶּנִּי כָל פְּעֻלֵּי
הָאָנוּ'.

“אך אל חשש; כל המבקש בכנות למצוא חיי
נצח בכניסה למלכות האל לבטח ימצא את
גאולת הנצח. אך אלה מכם הדוחים את הגאולה
יראו יום אחד את נביאי זרע אברהם יושבים לצד

hosts that went out of Egypt lived to enter the
promised land, only a comparatively few of those
who seek the kingdom of heaven shall find entrance
thereto.

166:3.3 (1828:7) “You also have another saying among
you, and one that contains much truth: That the way
which leads to eternal life is straight and narrow,
that the door which leads thereto is likewise narrow
so that, of those who seek salvation, few can find
entrance through this door. You also have a
teaching that the way which leads to destruction is
broad, that the entrance thereto is wide, and that
there are many who choose to go this way. And this
proverb is not without its meaning. But I declare that
salvation is first a matter of your personal choosing.
Even if the door to the way of life is narrow, it is wide
enough to admit all who sincerely seek to enter, for I
am that door. And the Son will never refuse
entrance to any child of the universe who, by faith,
seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829:1) “But herein is the danger to all who would
postpone their entrance into the kingdom while they
continue to pursue the pleasures of immaturity and
indulge the satisfactions of selfishness: Having
refused to enter the kingdom as a spiritual
experience, they may subsequently seek entrance
thereto when the glory of the better way becomes
revealed in the age to come. And when, therefore,
those who spurned the kingdom when I came in the
likeness of humanity seek to find an entrance when
it is revealed in the likeness of divinity, then will I say
to all such selfish ones: I know not whence you are.
You had your chance to prepare for this heavenly
citizenship, but you refused all such proffers of
mercy; you rejected all invitations to come while the
door was open. Now, to you who have refused
salvation, the door is shut. This door is not open to
those who would enter the kingdom for selfish glory.
Salvation is not for those who are unwilling to pay
the price of wholehearted dedication to doing my
Father's will. When in spirit and soul you have
turned your backs upon the Father's kingdom, it is
useless in mind and body to stand before this door
and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also
be great in the kingdom.' Then will I declare that you
are not of my fold. I will not receive you to be among
those who have fought the good fight of faith and
won the reward of unselfish service in the kingdom
on earth. And when you say, 'Did we not eat and
drink with you, and did you not teach in our streets?'
then shall I again declare that you are spiritual
strangers; that we were not fellow servants in the
Father's ministry of mercy on earth; that I do not
know you; and then shall the Judge of all the earth
say to you: 'Depart from us, all you who have taken
delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829:2) “But fear not; every one who sincerely
desires to find eternal life by entrance into the
kingdom of God shall certainly find such everlasting
salvation. But you who refuse this salvation will

המאמינים במלכות מהוללת זו מקרב אומות הגויים, אוכלים יחד מלחם החיים ומתרעננים יחד ממי החיים. ואלה אשר ייכנסו למלכות מתוך עוצמה רוחנית ויתקיפו אותה בהתמדה ומתוך אמונה חיה יבואו מן הצפון, ומן הדרום, ומן המזרח ומן המערב. והנה יש אחרונים אשר יהיו ראשונים וראשונים אשר יהיו אחרונים.”

אכן, הייתה זו גרסה חדשה ומוזרה לפתגם הישן ומוכר בדבר הדרך הצרה.

אט אט החלו השליחים ורבים מן התלמידים ללמוד את המשמעות של מילותיו המוקדמות של ישוע: “לא תוכלו לבוא בשערי מלכות האל אלא אם תיוולדו בשנית, אלא אם תיוולדו מן הרוח.” ואף-על-פי-כן, עבור אלה שלבם שלם ואמונתם כנה, תמיד היה נכון ולנצח יתקיים האמור: “הנני עומד בפתח ודפק והיה כי ישמע איש לקולי ופתח הפתח אבוא אליו וסעדתני עמו, והאכלתי אותו בלחם החיים; נהיה לאחד, בתכלית וברוח, תמיד נהיה לאחים בשירות הארוך והפורה של חיפוש אב פרדיס’. ובשל כך תלוי מספר הנגאלים, מעטים אם רבים, רק במספרם של אלה שיענו להזמנה: “אנוכי השער, אנוכי הדרך החדשה והחיה, ברוך בואו של כל המבקש לצאת למסע חיפוש-האמת אחר חיי נצח.”

אפילו השליחים התקשו להבין את מלוא המשמעות של השיעור הזה, של הצורך להשתמש בכוח רוחני על-מנת לפרוץ מבעד לכל ההתנגדות החומרית ולהתגבר על כל מכשול ארצי אשר עלול לעמוד בדרך של הבנת הערכים הרוחניים החשובים ביותר, של חיי הרוח החדשים כבניו המשוחררים של האל.

4. השיעור על התאונות

אף כי רוב תושבי פלשתינה אכלו רק שתי ארוחות ביום, ישוע והשליחים נהגו בזמן המסע לעצור למנוחת התרעננות של צהריים. באחת מן העצירות הללו, של שעת צהריים בדרך לפילדלפיה, שאל תומאס את ישוע: “מאסטר, מן ההערות שהשמעת בזמן שצעדנו הבוקר, אני מבקש לשאול אם הוויות רוחניות עוסקות בחילול מאורעות מוזרים ויוצאי דופן בעולם החומר, ובנוסף לשאול אם מלאכיות והוויות רוחניות אחרות מסוגלות למנוע תאונות.”

אמר ישוע בתשובה לשאלתו של תומאס: “כל כך הרבה זמן אני אתכם ואתם ממשיכים לשאול אותי שאלות כאלה? האם לא הבחנתם בכך שכן האדם חי ביניכם כאחד האדם ומסרב בעקשנות להשתמש בכוחות השמיים כדי לקיים

some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first.”

^{166:36 (1829:3)} This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

^{166:37 (1829:4)} Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus' early declaration: “Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God.” Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: “Behold, I stand at the doors of men's hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father.” And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: “I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life.”

^{166:38 (1829:5)} Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

^{166:41 (1830:1)} While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: “Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

^{166:42 (1830:2)} In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: “Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of

עצמו? האם איננו חיים כשם שחיים כל שאר בני האדם? האם אתם רואים את העוצמה הרוחנית מתבטאת בעולם החומר לצורך שהוא פרט להתגלות 'האב' ולרפיו, מעת לעת, של ילדיו הנגועים?

"זמן רב מדי האמינו אבותיכם כי הצלחה הינה פרי אישור אלוהי; כי הקשיים מעידים על חוסר שביעות רצונו של האל. אני מכריז באוזניכם כי האמונות הללו הינן טפלות. האם אינכם רואים שהרבה יותר עניים מקבלים בשמחה את הבשורה ובאים מיד בשערי המלכות? אם העושר מעיד על חסד האל, מדוע עשירים רבים כל כך מסרבים להאמין בבשורות הטובות הללו שהגיעו משמים?"

"האב' ממטיר גשם על הצדיקים והחוטאים כאחד; השמש זורחת אף היא על הצדיקים והחוטאים. אתם מכירים את בני הגליל שאת דמם ערבב פילטוס עם דם הקורבנות, אך אני אומר לכם שאיש מבני הגליל הללו לא היה חוטא גדול מאחיו רק מפני שכך קרה להם. אתם גם יודעים על שמונה עשר הגברים שנהרגו כאשר נפל עליהם מגדל השילוח. אל תחשבו שאלה היו גדולי החוטאים של ירושלים. אלה גם אלה הם קורבנות תמימים של תאונות הזמן."

"שלושה סוגים של מאורעות יכולים להתרחש בימי חייכם:

1. אתם יכולים לחוות את המאורעות הרגילים בחיים על-פני האדמה.

2. אתם עלולים ליפול קורבן לתאונות טבע, תאונות שקורות לאדם, וראוי לכם לדעת שמאורעות כאלה אינם נקבעים מראש או מתחוללים בשל פעולתם של כוחות הרוח בעולם.

3. אתם עלולים לקצור את פירות מאמצים הישירים, בהתאם לחוקי הטבע שחלים על העולם.

"היה היה אדם ששתל גנו עץ תאנה. פעמים רבות חיפש את פרי העץ ולא מצא. אז זימן את הגננים ואמר: 'שלוש עונות באתי לחפש פרי על עץ התאנה הזה, ולא מצאתי שום פרי'. כרתו את העץ. למה שיתפוש סתם מקום? אך הגן הראשי ענה לאדונו ואמר: 'נתן לו לעמוד שנה אחת נוספת. אחפור בור סביבו ואדשן אותו, ואם עד השנה הבאה לא ייתן פרי, נכרות אותו'. ולאחר שמילאו אחר דרישות חוקי הפוריות, נתן העץ שפע פרי, הרי היה טוב ובריא."

"בנושאי בריאות ומחלה, ראוי שתדעו שמצבי הגוף הללו הינם תוצאה של גורמים חומריים; הבריאות אינה מתת האלים המחייכים

heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830:3) "All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830:4) "The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830:5) "There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830:6) "1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830:7) "2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830:8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830:9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831:1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of

והמחלה איננה האל אשר מזעיף פניו.

"לילדיו האנושיים של 'האב' יכולת זהה לקבל את ברכתו החומרית; משום כך, הוא איננו מפלה בין ילדי האדם במתת הפיזי שהוא נותן להם. אך ככל שזה נוגע למתת רוח, מוגבל 'האב' ביכולתו של האדם לקבל מתת אלוהי זה. ואף כי האל אינו נושא פני איש, מתת הרוח שלו מוגבלת באמונתו של האדם ובנכונותו של זה לעשות תמיד את רצון 'האב'."

עת המשיכו במסעם לפילדלפיה, המשיך ישוע ללמד אותם ולענות על שאלותיהם ביחס לתאונות, למחלות ולנסים, אך הם לא הצליחו להבין את מלוא המשמעות של מה שלימד. לא ניתן לשנות אמונות של חיים שלמים בשיעור בן שעה אחת, ולכן נאלץ ישוע לחזור שוב ושוב על המסר שלו, לומר להם שוב ושוב את שביקש שיבינו; ואפילו אז הם לא הצליחו לתפוש את המשמעות של משימתו על-פני האדמה עד לאחר מותו ותחייתו מן המתים.

5. הקהילה בפילדלפיה

ישוע והשניים עשר עשו דרכם אל עבר אבנר ועמיתיו אשר הטיפו ולימדו בפילדלפיה. מכל הערים בפראה, הקבוצה הגדולה ביותר שאימצה את השיעור שלימדו השבעים ונכנסו בשערי מלכות השמים הייתה זו של תושבי פילדלפיה, היהודים והגויים, המשכילים והבורים. בית הכנסת של פילדלפיה מעולם לא היה נתון לפיקוח הסנהדרין בירושלים ולכן מעולם לא נעל את שעריו בפני תורתו של ישוע ועמיתיו. בזמן ההוא, לימד אבנר שלוש פעמים ביום בבית הכנסת של פילדלפיה.

אותו בית הכנסת הזה הפך מאוחר יותר לכנסייה נוצרית ושימש כמטה של המיסיון להפצת הבשורה למזרח. זמן רב שימש כמעוז של תורת 'המאסטר' ובמשך מאות בשנים ניצב לבדו באזור זה כמרכז לימוד נוצרי.

יהודי ירושלים תמיד התקשו מול יהודי פילדלפיה. לאחר מותו ותחייתו של ישוע מן המתים, התגלעו קשיים בין הכנסייה בירושלים, ובראשה יעקב אחי 'האדון', ובין קהילת המאמינים בפילדלפיה. אבנר הפך לראש הכנסייה בפילדלפיה, תפקיד אשר נשא עד למותו. המריבה הזו עם הירושלמים מסבירה מדוע הברית החדשה לא מכילה דבר על אבנר ופועלו. המריבה בין ירושלים ופילדלפיה נמשכה במשך כל חייהם של יעקב ואבנר וזמן מה לאחר השמדתה של ירושלים. בראשיתה של הכנסייה, פילדלפיה אכן שימשה כמטה בדרום ובמזרח ואילו אנטיוכיה שימשה כמטה בצפון ובמערב.

heaven, neither is affliction the frown of God.

^{166:4.11 (1831.2)} "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

^{166:4.12 (1831.3)} As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

^{166:5.1 (1831.4)} Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

^{166:5.2 (1831.5)} This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

^{166:5.3 (1831.6)} The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for

some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

^{166:5.4 (1831.7)} It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

^{166:5.5 (1832.1)} Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

^{166:5.6 (1832.2)} During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

^{166:5.7 (1832.3)} Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

נדמה כי איתרע מזלו של אבנר לחלוק על דעותיהם של כל מנהיגיה הראשונים של הכנסייה. הוא רב עם פטרוס ויעקב (אחיו של ישוע) על סוגיות המוגעות לסמכותה של הכנסייה בירושלים; הוא נפרד מפאולוס בשל חילוקי דעות פילוסופיים ותיאולוגיים. הפילוסופיה של אבנר הייתה יותר בבילית מאשר הלניסטית, והוא התנגד בעקשנות לכל ניסיונותיו של פאולוס לנסח מחדש את תורתו של ישוע ולהציג את החלקים הפחות שנויים במחלוקת, קודם כל ליהודים, ואחר כך למאמינים היוונים-רומיים בכתות המסתורין.

וכך נידון אבנר לחיים של בידוד. הוא עמד בראש כנסייה שלא זכתה להכרה כלשהיא מירושלים. הוא העז לקרוא תיגר על יעקב, אחיו של 'האדון', בו לתמך מאוחר יותר גם פטרוס. כל אלה ניתקו אותו מכל עמיתיו לשעבר. ואז, העז לעמוד אל מול פאולוס. אף כי תמך לגמרי במשימתו של פאולוס בקרב הגויים, ואף כי תמך בו בטענותיו אל מול הכנסייה בירושלים, הוא התנגד בחריפות לגרסה של תורת ישוע לה בחר פאולוס להטיף. בשנותיו האחרונות הוקיע אבנר את פאולוס וקרא לו "הפיקח שסילף את תורת חייו של ישוע מנצרת, 'בן' האל החי."

במהלך שנותיו האחרונות של אבנר ומעט אחר כך, המאמינים בפילדלפיה דבקו בקפידה יתרה יותר לדתו של ישוע, כפי שאותה חי וכפי שאותה לימד, מאשר כל קבוצה אחרת על-פני האדמה.

אבנר חי עד גיל 89, והלך לעולמו בפילדלפיה, ב-21 בנובמבר, 74 לספירה. עד יומו האחרון האמין בדבקות בבשורת מלכות השמים ואותה לימד.

מסמך 167. הביקור בפילדלפיה

168 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 166

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 167
הביקור בפילדלפיה

סעיפים

מבוא

1. ארוחת הבוקר עם הפרושים
2. משל ארוחת הערב הגדולה
3. האישה חלשת הרוח
4. המסר מבית עניא
5. בדרך לבית עניא
6. הברכה לילדים הקטנים
7. השיחות אודות מלאכיות

PAPER 167

THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

מבוא

במהלך התקופה הזו, של המשימה בפראה, כאשר מוזכר כי ישוע והשליחים ביקרו במקומות השונים בהם פעלו השבעים, ראוי לזכור כי ככלל נלוו אליו רק עשרה מהם, כיוון שהיה נהוג להותיר לפחות שניים במחנה בפלה כדי ללמד את ההמונים. כאשר התכונן ישוע לצאת לפילדלפיה, חזרו שמעון פטרוס ואחיו אנדרס למחנה בפלה כדי ללמד את ההמונים שנקבצו שם. כאשר יצא 'המאסטר' מן המחנה בפלה כדי לבקר בפראה, לא היה זה נדיר לראות בין שלוש מאות לחמש מאות מתושבי המחנה עוקבים אחריו. כאשר הגיע לפילדלפיה, נלוו אליו יותר משש מאות איש.

במהלך המסע בערי הדקפוליס לא התרחשו ניסים, ולמעט ריפוי עשרת המצורעים, לא אירעו עד כה ניסים כלשהם במהלך המשימה בפראה. הייתה זו תקופה בה הטיפו לבשורה בעוצמה, ללא נפלאות, ורוב הזמן גם ללא נוכחותם של ישוע או אפילו של שליחיו.

ישוע ועשרת השליחים הגיעו לפילדלפיה

INTRODUCTION

^{167:0.1 (1833:1)} THROUGHOUT this period of the Peraan ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

^{167:0.2 (1833:2)} No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Peraan mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

^{167:0.3 (1833:3)} Jesus and the ten apostles arrived at

ביום רביעי, ה-22 בפברואר, ובילו את יום חמישי ויום ששי במנוחה מן העבודה והמסעות שערכו לאחרונה. באותו יום ששי נשא יעקב דברים בבית הכנסת, ואסיפה כללית נקבעה לערב המחרת. שמחה רבה שררה בשל התקדמות הבשורה בפילדלפיה ובכפרים הסמוכים. גם שליחיו של דוד הביאו בשורות טובות על המשך התקדמותה של המלכות ברחבי פלשתינה, כמו גם חדשות טובות מאלכסנדריה ודמשק.

Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. ארוחת הבוקר עם הפרושים

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

בפילדלפיה חי פרושי אמיד ורב השפעה אשר קיבל את תורתו של אבנר ואשר הזמין את ישוע לארוחת בוקר בביתו בשבת. היה ידוע שישוע צפוי היה אז להגיע לפילדלפיה; וכך, אורחים רבים, וביניהם פרושים רבים, הגיעו מירושלים וממקומות אחרים. כארבעים מן המנהיגים הללו, כמו גם כמה עורכי דין, הוזמנו לארוחת הבוקר הזו, אשר אורגנה לכבודו של 'המאסטר'.

^{167:1.1 (1833:4)} There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

כשישוע השתהה ליד הדלת בשיחה עם אבנר, ולאחר שהמארח התיישב, הגיע לחדר אחד ממנהיגי הפרושים מירושלים, חבר הסנהדרין, וכמנהגו עשה דרכו אל כיסא אורח הכבוד שלשמאלו של המארח. אך מכיוון שכיסא זה נשמר לכבודו של 'המאסטר', וזה לימין המארח נשמ עבור אבנר, המארח אותה לפרושי מירושלים לשבת ארבעה כסאות לשמאלו, והמכובד נעלב עד עמקי נשמתו בשל כך שלא קיבל את כיסא הכבוד.

^{167:1.2 (1833:5)} As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

במהרה התיישבו והחלו לשוחח בינם לבין עצמם. מרבית הנוכחים היו תלמידיו של ישוע או אוהדים את הבשורה. רק אויביו שמו לב לכך שלא הקפיד על מצוות נטילת הידיים לפני שישב לאכול. אבנר נטל את ידיו לפני הארוחה אך לא במהלכה.

^{167:1.3 (1834:1)} Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

לקראת סיום הארוחה נכנס מן הרחוב אדם שלקה זה מכבר במחלה כרונית וכעת היה מלא בבצקת. אדם זה היה מאמין, והוטבל לאחרונה בידי עמיתיו של אבנר. הוא לא ביקש מישוע להתרפא, אך 'המאסטר' ידע היטב שהחולה בא לארוחת הבוקר בתקווה להיחלץ מן ההמונים שצבאו עליו. כך קיווה לזכות בתשומת לבו. אדם זה ידע שהנסים היו פחותים כעת; אך הוא הסיק שאם יראה אותו 'המאסטר' במצוקתו, יתעוררו כלפיו רחמיו. והוא צדק. כאשר נכנס לחדר, הבחינו בו גם ישוע וגם הפרושי המתחסד מירושלים. הפרושי מיהר להתלונן על כך שאדם כזה מורשה להיכנס לחדר. אך ישוע התבונן בחולה וחיך בטוב שכזה שהוא התקרב וישב על הרצפה סמוך אליו. לקראת סיום הארוחה, ולאחר

^{167:1.4 (1834:2)} Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that

שנתן מבט רב משמעות באדם עם הבצקת, אמר ישוע: "ידידי, מורי ישראל וחכמים משכילים. אשאל אתכם שאלה: האם מותר לרפא את החולים והנדכאים בשבת, או לא?" אך הנוכחים היטיבו להכיר את ישוע; הם נותרו דוממים ואיש לא ענה על השאלה.

הלך ישוע למקום בו ישב החולה, נטל את ידו ואמר: "קום ולך לדרכך. לא ביקשת להירפא, אך אני יודע את אשר לך מבקש ואת האמונה שנשמתך." בטרם עזב האדם את החדר, שב ישוע לכיסאו, פנה ליושבי השולחן ואמר: "כך פועל 'אבי'. לא כדי לפתות אתכם להיכנס למלכות, אלא כדי לגלות עצמו לאלה שכבר מצויים בה. ברור לכם שזהו מנהג 'האב', לפעול כך. מי בכם האיש אשר חמור או שור ייפול אל הבאר ולא ימהר להעלותו ביום השבת?" ומכיוון שאיש לא דיבר, ומשום שהמארח נדמה כמאשר את המתרחש, עמד ישוע ודיבר אל הנוכחים כולם: "אחי, כי יקרא אתך איש אל החתונה אל-תסב בראש פן יקרא שמה איש נכבד ממך. ובא הקרא לך ולו ואמר אליך פנה מקום לזה ואז תקום בכלימה לשבת במקום האחרון. וכי תקרא לך והסב במקום האחרון למען יבא הקרא לך ואמר אליך 'אהובי עליה למעלה מזה' והיה לך כבוד לפני המסבים עמך. אל תשכחו, כי כל המרומם עצמו ישפל והמשפיל את עצמו ירומם. וגם אל האיש אשר קרא לו אמר כי תעשה סעודת צהרים או סעודת ערב אל תקרא לאהביך ולאחיך ולקרוביך ולשכניך העשירים פן יקראו גם הם והיה לך לשלום. אבל כי תעשה משהתקרא העניים והנדכאים והפסחים והעיוורים. ואשריך באשר אין להם לשלום."

such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

^{167:15 (1834:3)} Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry."

2. משל ארוחת הערב הגדולה

עם סיום דבריו של ישוע בשולחן ארוחת הבוקר של הפרושי, ביקש אחד החכמים להפר את הדממה ואמר כלאחר יד: "אשרי האוכל לחם

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

^{167:21 (1835:1)} As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: "Blessed is he who shall eat

במלכות האלוהים” – אמרה נפוצה באותם הימים. ואז סיפר ישוע משל, אשר אפילו המארח האוהד שלו נדרש לאמץ ללבו. אמר הוא:

”שליט אחד עשה סעודה גדולה ויקרא לרבים. וישלח את עבדו לעת הסעודה אל הקרואים לאמר ‘באו, כי הכל מוכן.’ ויחלו כלם יחדו להתנצל. ויאמר אליו הראשון ‘שדה קניתי והלא אצא לראותו; אבקש ממך נקני.’ ואחר אמר ‘חמשת צמדי-בקר קניתי ואני הולך לבחון אותם; אבקש ממך נקני.’ ואחר אמר ‘אישה לקחתי ובגלל הדבר הזה לא אוכל לבוא.’ ויבא העבד ויגד את הדברים האלה לאדוניו. ויקצוף בעל הבית ויאמר אל עבדו: ‘הכנתי את סעודת החתונה; שחטתי את העגלים, והכל מוכן עבור אורחי, אך הם דחו את הזמנתי; זה הלך לאדמתו וזה לעסקיו והם אפילו מזלזלים בעבדי הבאים להזמנים למשתה. מהר, צא אל רחבות העיר ואל חוצותיה וקבא הנה את העניים ואת הנפגעים ואת העיוורים ואת הפסחים.’ עשו העבדים כמצוות האדון, ועדיין היה מקום לאורחים. ויאמר האדון אל העבד: ‘צא אל הדרכים ואל הגדרות ופצר בהם לבוא למען ימלא ביתי. כי אני אמר לכם אין אחד מן האנשים הקרואים ההם אשר יטעם סעודתי.’ עשו העבדים כמצוות אדונם, ונמלא הבית.”

ולשמע המילים הללו, הם יצאו לדרכם; כל אדם למקומו. לפחות אחד מן הפרושים שנכחו אותו בוקר הבין את משמעות המשל, משום שהוא הוטבל באותו היום והביע בפומבי את אמונתו בבשורת המלכות. אותו ערב, נשא אבנר דברים על המשל הזה באוזני האסיפה הכללית של המאמינים.

למחרת עסקו כל השליחים בתרגיל הפילוסופי של הניסיון לפרש את משמעות המשל על הסעודה הגדולה. ישוע הקשיב בעניין לכל הפירושים השונים שניתנו אך סרב בתוקף לסייע להם להבין את המשל. הוא אמר רק: “כל אדם ימצא את המשמעות לעצמו, בנשמתו שלו.”

3. האישה חלשת הרוח

אבנר ארגן כי ‘המאסטר’ ילמד בבית הכנסת בשבת. הייתה זו הפעם הראשונה שישוע הופיע

bread in the kingdom of God” — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

^{167:22 (1835:2)} “A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, ‘Come, for everything is now ready.’ And they all with one accord began to make excuses. The first said, ‘I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.’ Another said, ‘I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.’ And another said, ‘I have just married a wife, and therefore I cannot come.’ So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: ‘I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.’ And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: ‘Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.’ And the servants did as their master commanded, and the house was filled.”

^{167:23 (1835:3)} And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

^{167:24 (1835:4)} The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, “Let every man find out the meaning for himself and in his own soul.”

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

^{167:31 (1835:5)} Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the

בבית כנסת מאז שכולם נעלו את שעריהם בפניו במצוות הסנהדרין. בסיום התפילה השפיל ישוע את עיניו וראה מולו אישה זקנה בעלת מבע פנים מדוכא, אישה מאוד כפופה. אישה זו נתקפה פחד מזה זמן רב, וכל שמחה ניטלה ממנה. כשיד ישוע מן הדוכן, התכופף אליה, נגע בגופה הכפוף בכתפה ואמר: "אישה, אם רק תאמיני, תוכלי להשתחרר מחולשת הרוח שלך." אישה זו, אשר התכופפה בשל פחדיה ודיאנוטיה במשך יותר משמונה עשרה שנה, האמינה למילותיו של 'המאסטר' והתיישרה מיד מתוך אמונה. כאשר ראתה האישה שהיא התיישרה, נשאה קולה והיללה את האל.

על-אף שמחלתה של האישה הייתה אך ורק מנטלית ושגופה הפך לכפוף בשל הדיכאון, האנשים סברו שישוע ריפא מחלה פיזית אמתית. אף כי הקהילה של בית הכנסת בפילדלפיה אהדה את תורתו של ישוע, הרב הראשי של בית הכנסת היה פרושי בלתי אוהד. כיוון שאף הוא הבין, כשאר חברי הקהילה, שישוע ריפא מחלה פיזית, ומכיוון שכעס על כך שישוע התיימר לעשות כן בשבת, הוא עמד בפני חברי הקהילה ואמר: "האם לא ניתנו ששה ימים לכל המלאכות? בואו בימים הללו וקבלו מזור, אך אל תבואו בשבת."

לאחר דברים אלה של הרב הבלתי אוהד, חזר ישוע לדוכן בנואמים ואמר: "למה להיות צבועים? הלא יתיר איש מקם בשבת את שורו מן האבוס ויליכהו להשקותו? וזאת אשר היא בת אברהם ואשר הרוע אסרה זה שמנה עשרה שנה הלא תותר ממסורותיה ותולך לשתות ממי החירות והחיים, אפילו ביום השבת?" בעוד האישה ממשיכה להלל את האל, נכלם מבקרו והקהילה שמחה ברפואת האישה.

הרב הראשי של בית הכנסת הודח כתוצאה מן הביקורת שהטיח בישוע בציבור בשבת, וחסיד של ישוע הוצב במקומו.

לעתים קרובות שחרר ישוע את אלה שנפלו קורבן לפחד מרוח החולשה שלהם, מדיאנוטיותיהם ומן השעבוד שלהם לפחד. אך הציבור סבר שכל המחלות הללו היו או מחלות פיזיות או הידבקויות ברוחות רעות.

ישוע לימד שוב ביום ראשון בבית הכנסת, ואבנר הטביל רבים בצהרי אותו יום בנהר שזרם

first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

^{167:32 (1836:1)} Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day."

^{167:33 (1836:2)} When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?" And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

^{167:34 (1836:3)} As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

^{167:35 (1836:4)} Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

^{167:36 (1836:5)} Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon

מדרום לעיר. למחרת תוכננו ישוע ועשרת השליחים לזוב למחנה בפלה אלא שאחד משליחיו של דוד הגיע עם מסר בהול לישוע מחבריו בבית עניא, ליד ירושלים.

on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. המסר מבית עניא

מאוחר בליל יום ראשון, ה-26 בפברואר, הגיע לפילדלפיה שליח מבית עניא ועמו מסר ממרתה ומרים אשר אמר, "אדוני", זה אשר אהבת חולה עד מאוד. "המסר הגיע לישוע ממש בסיום מפגש הערב, בעת שנפרד מן השליחים לשנת הליל. בתחילה לא ענה ישוע כלל. אירעה אחת מאותן הפסקות מוזרות, זמן שבו נדמה כי היה בקשר עם משהו מחוצה לו, מעבר לו. אז, התבונן מעלה ופנה לשליח, כשהשליחים מאזינים ואמר: "מחלה זו לא תסתיים במוות. אל תטילו ספק שניתן להשתמש בה כדי להלל את 'האב' ולרומם את 'הבן'."

ישוע אהב מאוד את מרתה, את מרים ואת אחיהם, אלעזר; הוא אהב אותם אהבת נפש. מחשבתו הראשונה, האנושית, הייתה להיחלץ מיד לעזרתם. אך רעיון אחר עלה בדעתו המשולבת. הוא כמעט ואיבד תקווה שמנהיגי היהודים בירושלים יקבלו אי פעם את המלכות, אך עדיין אהב את בני עמו, וכעת צצה במוחו תכנית שמטרתה לתת לסופרים ולפרושים בירושלים הזדמנות אחת נוספת לקבל את תורתו; והוא החליט, אם זה על-פי רצון 'אביו', לפנות בפעם האחרונה לירושלים ולהפגין את היכולת החיצונית המופלאה ביותר בכל הקריירה שלו עלי אדמות. היהודים נתלו ברעיון של גואל עושה נפלאות. ואף כי הוא סרב לרדת לרמה של ביצוע נסים חומריים או להפגין כוח פוליטי כמנהג העולם, הוא ביקש כעת את רשותו של 'האב' להפגין את יכולתו וכוחו ביחס לחיים ולמוות, כזו שמעולם עד עתה לא הפגין.

היהודים נהגו לקבור את מתיהם ביום בו נפטרו; זה היה הכרחי באקלים חם שכזה. לעיתים קרה שהניחו בקבר אדם בתרדמת, כך שביום השני או אפילו השלישי, אדם שכזה היה יוצא מן הקבר. אך היהודים האמינו שאף כי נשמת המת עשויה לשהות ליד הגופה במשך יומיים או שלושה, היא מעולם לא נשארה לאחר היום השלישי; כי הריקבון ביום הרביעי כבר היה מתקדם, וכי איש לא שב מן הקבר לאחר כל כך הרבה זמן. לכן נשאר ישוע בפילדלפיה יומיים שלמים נוספים לפני שהחל להתכונן לצאת לבית עניא.

וכך, מוקדם בבוקר יום רביעי, אמר הוא

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

^{167:4.1 (1836:9)} Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

^{167:4.2 (1837:1)} Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

^{167:4.3 (1837:2)} The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

^{167:4.4 (1837:3)} Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at

לשליחיו: "הבה נתכונן לצאת מיד שוב ליהודה." כאשר שמעו השליחים את דבריו אלה של 'המאסטר', הם פרשו להתייעצות לבדם. יעקב הנחה את המפגש, והם כולם הסכימו שטיפשי לתת לישוע ללכת שוב ליהודה, ולכן שבו וכאיש אחד הודיעו לו זאת. אמר יעקב: "'מאסטר', היית בירושלים רק לפני שבועות מספר, המנהיגים ביקשו את מותך, ואילו ההמונים ביקשו לסקול אותך. באותה העת נתת להם הזדמנות לקבל את האמת ולא נרשה לך לשוב ליהודה."

אמר אז ישוע: "האם לא תבינו שיש רק שתיים עשרה שעות אור בהן ניתן לפעול בבטחה? האדם אשר צועד ביום, לא נכשל כל כך הרבה, כיוון שהאור מאיר. בשל היעדר האור, אדם אשר צועד בלילה עלול להיכשל הרבה יותר. ככל שנמשך יומי, איני פוחד להיכנס ליהודה. אני רוצה לפעול בעוצמה פעם אחת נוספת עבור היהודים הללו; לתת להם הזדמנות אחת נוספת, אפילו כזו שהם עצמם ביקשו – לפעול כלפי חוץ בעוז ולהראות להם את מופע עוצמתו של 'האב' ואהבתו של 'הבן'. מעבר לכך, האם אינכם מבינים שחברנו אלעזר נרדם ואני הולך להעירו משנתו!"

אז אמר אחד השליחים: "'מאסטר', אם אלעזר אכן נרדם, וודאי יתאושש." היהודים בעת ההיא נהגו לדבר על מוות כעל צורת שינה. ואולם, מכיוון שהשליחים לא הבינו שישוע אכן התכוון שאלעזר הלך לעולמו, אמר להם בפשטות: "אלעזר מת. ואני שמח עבורכם, אפילו אם השאר לא יינצלו, שלא הייתי שם, כי כך תהייה לכם סיבה חדשה להאמין בי; ומה שתראו יחזק אתכם כהכנה ליום בו אעזוב אתכם ואלך 'לאב'."

כאשר לא הצליחו לשכנע אותו להימנע מללכת ליהודה, ומכיוון שכמה מן השליחים ממש לא רצו להתלוות אליו, אמר תומאס לאחיו: "אמרנו 'למאסטר' ממה אנו חוששים, אך הוא נחוש ללכת לבית עניא. אני בטוח שזה הסוף; שהם וודאי יהרגו אותו, אך אם זו בחירתו של 'המאסטר', הבה ננהג אנחנו כגיבורים; הבה נלך עמו ונמות לצדו." וכך היה תמיד; בעניינים שדרשו אומץ נחוש ומתמשך, תומאס היה עמוד השדרה של שניים עשר השליחים.

5. בדרך לבית עניא

בדרך ליהודה עקבה אחרי ישוע חברוה בת כחמישים איד, חברים ואויבים. בשעת אחרות הצהריים של יום רביעי, דיבר באוזני השליחים והתלמידים על "התנאים לגאולה," ובשיום

once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

^{167:4.5 (1837:4)} Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

^{167:4.6 (1837:5)} Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

^{167:4.7 (1838:1)} When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: "We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master's choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him." And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. ON THE WAY TO BETHANY

^{167:5.1 (1838:2)} On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the "Terms of Salvation," and at the end of this

המפגש סיפר את המשל על הפרושי והמוכס (גובה מס). אמר ישוע: "אתם רואים, אפוא, כי 'האב' מעניק גאולה לילדי האדם, והגאולה ניתנת בחופשיות לכל אלה שמקבלים על עצמם את היותם בנים למשפחה האלוהית. אין דבר שיוכל האדם לעשותו כדי לזכות בגאולה זו. לא ניתן לקנות את חסד האל במעשי צדקה, ותפילה רבה בציבור לא תוכל לכפר על חוסר באמונה חיה בלב. במעשים כלפי חוץ תוכלו להולך שולל את אחיכם, אך האל מתבונן לתוך נשמתכם. ניתן להדגים את דברי במשל הבא. שְׁנֵי אֲנָשִׁים עָלוּ אֶל הַמִּקְדָּשׁ לְהִתְפַּלֵּל אֶחָד פְּרוּשׁ וְאֶחָד מוֹכֵס. וַיַּעֲמֵד הַפְּרוּשׁ לְבַדּוֹ וַיִּתְפַּלֵּל לֵאמֹר 'אֲדֹנָי אֱלֹהִים עַל כִּי אֲנִי כִּיתֵר הָאָדָם הַגּוֹזְלִים וְהַעוֹשִׂים וְהַנָּאֲפִים וְגַם לֹא כַמֹּכֵס הִזָּה. אֲנִי צָם פְּעָמִים בְּשָׁבוֹעַ אֲנִי מַעֲשֵׂר אֶת כָּל אֲשֶׁר אֲנִי קִנֵּיתִי. וְהַמוֹכֵס עָמַד מִרְחוֹק וְלֹא אָבָה לִשְׁאֵת אֶת עֵינָיו הַשְׁמִימָה וְתוֹפֵף עַל לְבוֹ וַיֹּאמֶר, 'אֱלֹהִים סֶלַח לִי אֲנִי הַחוֹטֵא.' אֲנִי אָמַר לָכֵן כִּי יָרַד זֶה לְבֵיתוֹ נִצְדָק מִזָּה כִּי כָל הַמֵּרִים נִפְשׁוּ יִשְׁפֹּל וְאֲשֶׁר יִשְׁפִּילָה יִרְמָם."

ממש כחבריהם בגליל ניסו בעבר, ביקשו, אותו הלילה בירחו, הפרושים העוינים 'למאסטר' לטמון לו מלכודת בכך שהאיצו בו לדון בענייני נישואין וגירושין. אך ישוע חמק באלגנטיות ממנה ומניסיונותיהם לעמת אותו עם החוקים שקבעו ביחס לגירושין. ממש כשם שהמוכס והפרושי סימלו את הטוב והרע שבדת, מנהגי הגירושין שלהם עמיתו את חוקי הנישואין הטובים של היהודים עם המתירנות המבישה של הפירוש אותו נתנו הפרושים לחוקי הגירושין שקבע משה. הפרושי שפט עצמו ביחס לאמת המידה הנמוכה ביותר; המוכס מדד את עצמו ביחס אידאל הגבוה ביותר. עבור הפרושי, מסירות הובילה לחוסר מעש מתחסד, אמצעי לרכישת בטחון רוחני כוזב; עבור המוכס, המסירות הייתה הדרך בה הניע את נשמתו להכיר בצורך לכפרה, וידי ולקבלה באמונה של חסד ורחמים. הפרושי ביקש צדק המוכס ביקש רחמים. חוק היקום הוא: בקש ותקבל; חפש ותמצא.

אף כי ישוע סרב להיגרר לעימות עם הפרושים ביחס לגירושין, הוא כן דיבר באופן חיובי על האידאלים הגבוהים הנוגעים לנישואין. הוא רומם את הנישואין כמערכת היחסים האנושית האידאלית והנשגבת ביותר. הוא רמז, כמו כן, על התנגדותו הנמרצת למנהגי הגירושין הבלתי הוגנים והמתירניים של היהודים בירושלים, אשר באותה העת התירו לגבר לגרש את אשתו בתואנות פטוטות; לדוגמה, שהיא איננה בשלנית טובה, שהיא לא מטפלת טוב בבית או מן הסיבה הפשוטה שהתאהב באישה אחרת, שנראית טוב ממנה.

פרושים אף הרחיקו מעבר לכך ולימדו שהגירושין הקלים הללו הינם זכות מיוחדת

lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: "You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: 'O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.' But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, 'God be merciful to me a sinner.' I tell you that the publican went home with God's approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted."

^{167:52 (1838:3)} That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

^{167:53 (1838:4)} Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

^{167:54 (1839:1)} The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a

שניתנה לעם היהודי, ובמיוחד לפרושים. וכך, אף כי ישוע סרב לקבוע תקנות ביחס לנישואין ולגירושין, הוא כן הוקיע בתקיפות את הזלזול המביש בנישואין והצביע על חוסר הצדק שהם גורמים לנשים ולילדים. הוא מעולם לא הצדיק מנהג גירושין שנתן לגבר יתרון כלשהו ביחס לאישה; 'המאסטר' תמך רק במנהגים שהקנו לגברים ולנשים זכויות שוות.

אף כי ישוע לא הציע ציוויים חדשים ביחס לנישואין ולגירושין, הוא אכן האיץ ביהודים לחיות על-פי חוקיהם שלהם, לפי צו התורה הנשגב. במאמץ לשפר את מנהגיהם החברתיים בנושא זה, הוא התייחס שוב ושוב לכתוב בתורה. וכך, אף שתמך במושגים ובאידיאלים הגבוהים ביחס לנישואין, ישוע נמנה בכישרון מלהתעמת עם אלה ששאלו אותו על מנהגי החברה, בין על אלה הכתובים בתורה ובין על מנהגי הגירושין שקידשו הם עצמם.

השליחים התקשו מאוד להבין מדוע מסרב 'המאסטר' להתייחס באופן חיובי לבעיות מדעיות, חברתיות, כלכליות ופוליטיות. לא הייתה להם הבנה מלאה על כך שמשימתו הארצית נגעה אך ורק לגילוי אמתות רוחניות ודתיות.

לאחר סיום דבריו של ישוע בנוגע לנישואין ולגירושין, מאוחר יותר באותו ערב שאלו השליחים בפרטיות שאלות רבות נוספות, והתשובות לאלה גרמו להם להיפטר מאי הבנות רבות. בסיום הדיון אמר ישוע: "הנישואין הינם מוסד מכובד, וראוי לכל אדם לקחת בו חלק. העובדה כי 'בן האדם' עוסק במשימתו עלי אדמות לבדו איננה מעידה באופן כלשהו על היותו של מוסד הנישואין בלתי רצוי. 'האב' הוא שרוצה שאפעל כך, אותו 'האב' אשר ציווה על בריאתם של זכר ונקבה, רוצה האל שגברים ונשים ימצאו את אפיק השירות הגבוה ביותר ואת האושר שגלווה לו בעת שהם בונים בית לקבלתם ולחינוכם של ילדיהם, אשר בבריאתם של אלה הופכים הם להיות לשותפיהם של 'בורא' השמים והארץ. על כן יעזוב איש את אביו ואמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד."

וכך סילק ישוע דאגות רבות ממוחותיהם של השליחים שנבעו מאי הבנות רבות הקשורות לגירושין; בה בעת, רומם את האידיאלים שלהם ביחס לאיחוד החברתי וסייע להם לרכוש כבוד גדול יותר לנשים, לילדים ולמשפחה.

special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

^{167:55 (1839:2)} Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

^{167:56 (1839:3)} It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

^{167:57 (1839:4)} After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one."

^{167:58 (1839:5)} And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. הברכה לילדים הקטנים

אותו הערב נפוץ המסר של ישוע ביחס לנישואין ולברכה שמהווים הילדים בכל רחבי יריחו. וכך, למחרת בבוקר, הרבה לפני שישוע

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

^{167:61 (1839:6)} That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before

והשליחים התכוננו לצאת, הגיעו עשרות אימהות למקום בו התארח ישוע, נשאו את ילדיהן בזרועותיהן והוליכו אותם בידיהן. הן ביקשו שיברך את הקטנטנים. כאשר ראו השליחים את אוסף האימהות על ילדיהן, הן ניסו לשלח אותן לדרכן, אך הנשים סרבו בכל תוקף לעזוב עד אשר ניח 'המאסטר' את ידיו על ראש ילדיהן ויברך אותם. כאשר גערו השליחים בנשים בקול רם, ישוע שמע את המהומה, יצא, גער בהם ואמר: "תנו לקטנטנים לבוא אלי; אל תאסרו עליהם, כי לאלה מלכות השמים. אמן אמן אומר לכם, מי שלא מקבל את מלכות השמים כילד קטן לא יבוא בה ולא יוכל להתבגר למלוא שיעור הקומה הרוחני."

לאחר שדיבר כך לשליחיו, קיבל 'המאסטר' את כל הילדים, הניח ידיו עליהם ודיבר מילים של אומץ ותקווה לאימותיהן.

לעיתים קרובות סיפר ישוע לשליחים על העולמות העליונים, ועל כך שילדי האל נדרשים להתבגר שם רוחנית ממש כשם שילדים מתבגרים פיזית בעולם. וכך, לפעמים נדמה הקדוש כשגרתו, ממש כשם שבאותו היום לא העלו האימהות והילדים על דעתם שהיצורים התבוניים בנבאדון מתבוננים בילדי יריחו משחקים עם 'בורא' של יקום.

תורתו של ישוע שיפרה בהרבה את מעמד האישה בפלשתינה; וכך היה קורה ברחבי העולם אילולא סטו חסידי הרחק ממה שטרם ללמד.

היה זה ביריחו, ובהקשר לדיונים בנוגע לחינוך הדתי שיש להקנות לילדים צעירים כדי לסייע להם לרכוש הרגלי סגידה לאל, שישוע הדגיש את הערך הרב שנודע ליופי, זה אשר מוליק ומניע אותנו, ובעיקר את הילדים, לסגוד. 'המאסטר' קבע ואף שימש דוגמה לערך שנודע לסגידה 'לבורא' בטבע, בסביבת הטבעית של הבריאה. הוא העדיף להתייחד עם 'האב' שבשמים בינות לעצים וליצורים הנמוכים של עולם הטבע. הוא שמח להגות 'באב' תוך התבוננות בשמיהם זרועי הכוכבים של 'הבנים הבוראים', מחזה מרנין ומעורר השראה.

כאשר לא ניתן לסגוד לאל בהיכלי הטבע, ראוי לאדם להתאמץ ולבנות בתים יפים, מקדשים פשוטים ומושכים, מקושטים באמנות, כדי לעורר את הרגשות האנושיים הגבוהים ביותר בעת שהאינטלקט שואף להתייחד רוחנית עם האל. אמת, יופי וקדושה מסייעים רבות לסגידת אמת. אך קישוטים מורכבים ומוגזמים, האמנות האנושית המתיימרת, אינם תורמים להתייחדות רוחנית. ככל שהיופי שפוט יותר, הוא דתי יותר, כמו בטבע. כמה מצער שילדים קטנים מתנסים בפעם הראשונה במושגים של סגידה

Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

^{167:6.2 (1840.1)} And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

^{167:6.3 (1839.8)} Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

^{167:6.4 (1839.9)} Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

^{167:6.5 (1839.10)} It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshiping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

^{167:6.6 (1839.11)} When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and

בציבור בחדרים קרים, עקרים, נטולי כל משיכה ויופי וריקים מכל השמחה והקדושה שמעוררות השראה! ראוי ללמד ילד לסגוד בטבע ורק לאחר מכן שיתלווה להוריו למקומות סגידה ציבוריים שהם מושכים מבחינה חומרית, יפים ומקושטים אמנותית לפחות כמו הבית בו הוא גר בחיי היום יום.

ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. השיחות אודות מלאכיות

7. THE TALK ABOUT ANGELS

בעת שעלו במעלה הגבעות מיריחו לבית עניא, צעד נתנאל רוב הדרך לצד ישוע. השיחה על הקשר בין ילדים למלכות השמים התגלגלה באופן עקיף לשיחה אודות סעד המלאכיות. לבסוף שאל נתנאל את 'המאסטר' את השאלה הבאה: "לאור העובדה שהכוהן הגדול הוא צדוקי, ומכיוון שהצדוקים אינם מאמינים במלאכיות, מה ראוי שנלמד את האנשים ביחס לסועדות השמימיות?" בין היתר, אמר אז ישוע כך:

^{167:7.1 (1840.6)} As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

"הצבאות המלאכיים הינם סדר בריאה נפרד; הן שונות מסדר הבריאה של היצורים החומריים, ופועלות בסדר נפרד של הוויות תבוניות ביקום. המלאכיות אינן נמנות על הסדר שמצוין בתורה של 'בני האל'; הן גם לא בני תמותה מהוללים שהמשיכו והתקדמו בעולמות העליונים. מלאכיות נבראות במישרין, ואינן מתרבות. לצבאות המלאכיים קשר רוחני בלבד לגזע האנושי. ככל שהאדם מתקדם במסע שלו אל 'האב' בפרדיס, הוא אכן חולף למשך זמן מה דרך מצב שדומה לזה של המלאכיות, אך בן התמותה לעולם לא הופך למלאכית.

^{167:7.2 (1841.1)} "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

"המלאכיות לעולם לא מתות, כפי שמת האדם. מלאכיות הינן אלמותיות, אלא אם הן מעורבות בחטא, כפי שאירע בתרמית של לוציפר. המלאכיות הן משרתות הרוח של השמים, והן אינן כל-חכמות או כל-יכולות. אך כל המלאכיות הנאמנות הן אכן טהורות וקדושות לגמרי.

^{167:7.3 (1841.2)} "The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

"האם אינכם זוכרים שסיפרתי לכם פעם שאלו היו עינין פתוחות לראות את הרוח, הייתם יכולים לחזות במלאכיות האל עולות ויורדות? הודות לסעד המלאכיות, יכול עולם לשמור על קשר עם עולמות אחרים. הרי לא אמרתי לכם שוב ושוב שיש לי צאן שאיננו מן העדר הזה? המלאכיות הללו אינן מרגלות מטעם עולם הרוח שבאות להתבונן בן וחוזרות לדווח 'לאב' על הרהורי לבכם ומעשיכם. 'האב' אינו זקוק לאלה, שכן רוחו שוכנת בכם. אך רוחות מלאכיות אלה אכן פועלות כדי ליידע חלק אחד

^{167:7.4 (1841.3)} "And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as

בבריא השמימית במתרחש בחלקים אחרים ביקום. כמו כן, בזמן שהן פועלות בממשלות 'האב' וביקומי 'בניו', רבות מן המלאכיות מוקצות לשירות הגזעים האנושיים. כאשר לימדתי אתכם שרבות מן השרפיות הללו הינן סועדות, לא דיברתי בלשון מליצה או בלשון פואטית. וכל זה שריר וקיים, גם את תתקשו להבין בדברים הללו.

"רבות מן המלאכיות הללו עוסקות במלאכת הצלתם של בני האדם. האם לא סיפרתי לכם על שמחת המלאכיות כאשר נשמה בוחרת לנטוש את החטא ולהתחיל לחפש אחר האל? אפילו סיפרתי לכם על השמחה של נוכחות המלאכיות בשמים כאשר חוטא אחד מתחרט, ובכך רמזתי על נוכחותן של סדרי הוויות שמימיים אחרים, גבוהים יותר, אשר עוסקים אף הם ברווחתם של בני התמותה ובהתקדמותם האלוהית.

"המלאכיות הללו אף עוסקות באופן בו משתחררת רוחו של אדם ממשכן הגוף, האופן בו תגיע נשמתו לעולמות העליונים בשמים. המלאכיות מנחות בביטחון את נשמתו של אדם בתקופה הלא מוגדרת והבלתי קצובה שמפרידה בין מות הגוף לבין החיים החדשים במשכנתו הרוח.

הוא היה ממשיך ומספר עוד לנתנאל על סעד המלאכיות, אך התקרבותה של מרתה קטעה את דבריו. חברים שראו אותו מעפיל על הגבעות ממזרח מסרו לה 'שהמאסטר' מתקרב לבית עניא. וכעת מיהרה לקבל את פניו.

his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

^{167:7.5 (1841.4)} "Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

^{167:7.6 (1841.5)} "Also are these angels very much concerned with the means whereby man's spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes."

^{167:7.7 (1841.6)} And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

מסמך 168. תחייתו של אלעזר מן המתים

169 ⇨

הספר של אורנטיה

167 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 168

תחייתו של אלעזר מן המתים

סעיפים

מבוא

1. בקבר אלעזר
2. תחייתו של אלעזר
3. כינוס הסנהדרין
4. המענה לתפילה
5. מה עלה בגורלו של אלעזר

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

מבוא

מעט לאחר צהרי היום יצאה מרתה לקראת ישוע, כשהוא אך ירד מראש הגבעה שליד בית עניא. אחיה, אלעזר, נפטר ארבעה ימים לפני כן והונח בקבר הפרטי שבקצה הרחוק של הגן בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום ראשון. היום בבוקר, יום חמישי, הונחה אבן הגלילה שבכניסה הונחה במקומה.

כאשר מרתה ומרים שלחו מסר לישוע בנוגע למחלתו של אלעזר, הן היו בטוחות 'שהמאסטר' יעשה משהו. הן ידעו שאחיהן היה חולה מאוד, ואף כי לא העזו לקוות שישוע יעזוב את עבודת ההוראה וההטפה כדי לסור לעזרתן, הן בטחו ביכולות הריפוי שלו במידה כזו שחשבו שאלעזר יחלים מיד כשיאמר את מילות הריפוי. כאשר נפטר אלעזר, שעות מעטות לאחר שיצא השליח מבית עניא אל עבר פילדלפיה, הן הסיקו שהיה זה משום שכשנודע 'למאסטר' על מחלתו של אחיהן זה היה מספר שעות לאחר מותו, ומאוחר מדי.

אך גם הן, וגם כל חבריהן המאמינים, עמדו בנבוכים אל מול המסר ששלח חזרה עם השליח. כאשר הגיע זה לבית עניא, לפני הצהריים של יום

INTRODUCTION

^{168:01 (1842:1)} IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

^{168:02 (1842:2)} When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

^{168:03 (1842:3)} But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he

שלישי, התעקש השליח על כך שישוע אמר "...הוא לא באמת ימות ממחלה זו." הם גם לא הצליחו להבין מדוע לא שלח כל הודעה אחרת או הציע עזרה מסוג כלשהו.

חברים רבים, מכפרי הסביבה ואף מירושלים, באו לנחם את האחיות מוכות הצער. אלעזר ואחיותיו היו ילדיו של יהודי אמיד ומכובד, אשר נמנה על ראשי הכפר הקטן של בית עניא. על-אף ששלושתם היו חסידים אדוקים של ישוע, כל מי שהכיר אותם כיבד אותם. הם ירשו כרמי גפנים ומטעי זיתים גדולים באזור, ועל עושרם תעיד העובדה שיכלו להרשות לעצמם אחוזת קבר פרטית בביתם שלהם. שני הוריהם הובאו שם זה מכבר למנוחות.

מרים זנחה את הרעיון שישוע יבוא ושקעה בייגונה, אך מרתה נאחזה בתקווה שישוע יבוא אפילו עד לאותו בוקר, בזמן שגוללו את אבן הכניסה לקבר למקומה ואטמו אותה. אפילו אז, הנחתה את בן השכנים לעמוד על המשמר על דרך יריחו בקטע מראש הגבעה, מזרחה מבית עניא; היה זה הנער אשר הביא את החדשות למרתה שישוע וחבריו התקרבו.

כאשר פגשה מרתה את ישוע, היא נפלה לרגליו והכריזה, "מאסטר, אילו רק היית כאן, אחי לא היה מת!" פחדים רבים חלפו במוחה של מרתה, אך היא לא הביעה כל ספק, ואף לא העזה לבקר או להטיל ספק במנהגו של 'המאסטר' ביחס למותו לש אלעזר. לאחר דבריה, הושיט ישוע ידיו אליה, הרימה על רגליה ואמר, "התאזרי באמונה, מרתה, ואחייך יקום שוב." ענתה לו מרתה: "אני יודעת שהוא יקום לתחייה באחרית הימים; ואני מאמינה שכל מה שתבקש מאלוהים, ייתן לך 'אבינו'."

אמר אז ישוע, בעודו מתבונן הישר לעיניה של מרתה: "אני הוא התחייה, אני הוא החיים; כל המאמין בי, אף אם ימות, עוד יחיה. למען האמת, כל מי שמאמין בי לעולם לא ימות באמת. מרתה, האם את מאמינה בזה?" ענתה מרתה למאסטר: "כן, זה מכבר האמנתי שאתה הוא הגואל, 'בנו' של האל החי, זה שנדרש לבוא לעולם."

ישוע ביקש את מרים, ומרתה הלכה מיד אל הבית ולחשה לאחותה, "המאסטר" כאן. הוא מבקש אותך." כאשר שמעה זאת מרים, קמה במהירות ומיהרה לפגוש את ישוע, אשר עדיין שהה במקום בו פגש את מרתה לראשונה. החברים שהיו לצדה של מרים וביקשו לנחמה ראו שקמה במהירות והלכו אחריה. הם הניחו שהיא הולכת להתייפח על הקבר.

reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, "...this sickness is really not to the death." Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

1680.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

1680.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

1680.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, "Master, if you had been here, my brother would not have died!" Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, "Only have faith, Martha, and your brother shall rise again." Then answered Martha: "I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you."

1680.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: "I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?" And Martha answered the Master: "Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world."

1680.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, "The Master is here and has asked for you." And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

רבים מן הנוכחים היו אויביו המושבעים של ישוע. זו הסיבה שמרתה יצאה לבדה לפגוש אותו, וגם הלכה בחשאי ליידע את מרתה שביקש אותה. אף כי מרתה כמהה לראות את ישוע, היא ביקשה להימנע מאי נעימות כלשהיא שעלולה הייתה להיווצר אילו היה מגיע פתאום ומוצא קבוצה גדולה של אויביו מירושלים. כוונתה של מרתה הייתה להישאר בבית עם חבריהם בעוד מרים יוצאת לקבל את פניו של ישוע, אך תכניתה נכשלה כיוון שכולם הלכו אחרי מרים ומצאו עצמם לפתע בנוכחות 'המאסטר'.

מרתה הובילה את מרים לישוע וכזו ראתה אותו נפלה לרגליו והכריזה, "אילו היית כאן, אחי לא היה מת!" כאשר ראה ישוע עד כמה התאבלו על מותו של אלעזר, נכמרו רחמי נשמתו.

כאשר ראו האבלים שמרים הלכה לברך את ישוע, הם התרחקו מעט בעוד מרתה ומרים שוחחו עם 'המאסטר' וקיבלו ממנו מילות נחמה נוספות. הוא האיץ בהן לשמור על חוזק אמונתן 'באב' ולקבל במלואו את רצון האל.

דעתו האנושית של ישוע סערה בשל העימות בין אהבתו לאלעזר ולאחיותיו האבלות לבין הבוז והתיעוב שחש אל מול הפגנת החיבה החיצונית של אותם היהודים שלא נמנו על מאמיניו והתכוונו לרצחו. ישוע התרעם אל מול הפגנת האבל המאולצת, החיצונית, של כמה מחבריו, לכאורה, של אלעזר, משום שהצער הכוזב בלבם היה כרוך במידה רבה בשנאה העזה שחשו כלפיו. לעומת זאת, חלק מן היהודים הללו אכן התאבלו באמת מכיוון שאכן היו חברי המשפחה.

^{168:0.9 (1843.3)} Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

^{168:0.10 (1843.4)} Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

^{168:0.11 (1843.5)} When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

^{168:0.12 (1843.6)} The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. בקבר אלעזר

לאחר שניחם את מרתה ומרים בפרטיות במשך דקות מספר, הרחק מן המתאבלים, הוא שאל אותן: "איפה הנחתם אותו?" אמרה לו מרתה, "בוא ותראה." 'המאסטר' בכה בעת שצעד בדממה בעקבות שתי האחיות האבלות. ראו החברים היהודים את דמעותיו ואחד מהם אמר: "תראו איך הוא אהב אותו. האם זה שיכול היה לפקוח עיני עיוור לא יכול היה למנוע את מותו של אדם זה?" הדברים הללו נאמרו שכבר עמדו אל מול הקבר המשפחתי, מערת טבעית קטנה, או מעין גומחה, במדף סלע שהתמר לגובה של כעשרה מטרים וניצב בקצה המרוחק של הגן.

קשה להסביר לדעת האנושית מדוע בכה ישוע. אף כי ניתנה לנו גישה לרישום המשולב של הרגשות האנושיים והמחשבות האלוהיות,

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

^{168:1.1 (1843.7)} After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

^{168:1.2 (1844.1)} It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the

כפי שנרשמו בדעתו של 'המכוון שהפך לאישי', איננו יכולים להיות בטוחים ביחס לגורם האמיתי למופע הרגש הזה. אנו נוטים להאמין שישוע בכה בשל מספר מחשבות ורגשות אשר חלפו בדעתו באותו הרגע, כגון:

1. הוא הרגיש אהדה כנה ומלאת צער כלפי מרתה ומרים; הוא הרגיש אהבה אנושית אמיתית ועמוקה כלפי שתי האחיות שאיבדו את אחיהן.

2. דעתו נטרדה בשל נוכחותו של המון המתאבלים, חלקו כנה וחלקו של מעמדי פנים. הוא תמיד כעס על הפגנות אבל שהיו רק כלפי חוץ. הוא ידע שהאחיות אהבו את אחיהן והאמינו בגאולתם של המאמינים. ייתכן והרגשות הניגודיים הללו היו הסיבה בשלה גנח כשהתקרב לקבר.

3. הוא אכן היסס ביחס להחזרתו של אלעזר לחיים. אחיותיו אכן נזקקו לו, אך ישוע התחרט שדרש לזמן את חברו חזרה על-מנת שיחווה את הרדיפה המרה שעתידיה להיות מנת חלקו כתוצאה מכך שנטל חלק בהפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן שביצע 'בן האדם'.

וכעת נוכל לספר על עובדה מעניינת ומועילה: אף כי הסיפור הזה נדמה שמתרחש באופן בו קורים דברים בעולם האנושי, יש בו כמה היבטים צדדיים מעניינים מאוד. אפילו שהשליח הגיע לישוע ביום ראשון ובישר לו על מחלתו של אלעזר, ואפילו שישוע שלח מסר שמחלתו "לא תוביל למותו", ואפילו שהלך גופא לבית עניא ואפילו ששאל את האחיות, "היכן הנחתם אותו?" אפילו שכל אלה מעידים 'שהמאסטר' דבק באופן בו מתרחשים החיים ובהתאם לידע הוגבל של דעת האדם, אף-על-פי-כן, מראים הרישומים ביקום כי 'המכוון שהפך לאישי' של ישוע הורה על הישארותו ללא הגבלת זמן של 'מכוון המחשבה' של אלעזר בפלטת לאחר מותו של אלעזר, וכי הוראה זו נרשמה חמש עשרה דקות בלבד לפני שאלעזר נפח את נשמתו.

האם דעתו האלוהית של ישוע ידעה, אפילו לפני מותו של אלעזר, שהוא יקים אותו לתחייה מן המוות? איננו יודעים. אנו יודעים רק את מה שרשמו כאן.

רבים מאויביו של ישוע לעגו להבטות החיבה שלו. בינם לבין עצמם, אמרו כך: "אם הוא כל כך החשיב אדם זה, למה השתהה כל כך הרבה זמן לפני שבא לבית עניא? אם הוא מה שהם טוענים שהוא, למה לא הציל את חברו היקר? מה הטעם להציל זרים בגליל אם לא יוכל להציל את אהוביו?" כך, ובדרכים רבות אחרות הם לעגו וזלזלו בתורתו ובפועלו של ישוע.

Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844:2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844:3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844:4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844:5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844:6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844:7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

וכך, בשעה שתיים וחצי אחר הצהריים של יום חמישי זה, בכפר הקטן של בית עניא, הייתה מוכנה הבמה לתצוגה הכבירה מכולן במסגרת משימתו הארצית של מיכאל מנבאדון, להפגנת הכוח האלוהית הגדולה מכולן במהלך חייו בגוף בשר ודם. זאת, משום שתחייתו שלו עצמו התרחשה לאחר שהשתחרר מכבלי הגוף בן התמותה.

הקבוצה הקטנה שנקבצה אל מול קברו של אלעזר כלל לא הבחינה בנוכחותה בסמוך של קבוצה ענקית של הוויות שמימות מכל הסדרים, שנאספה בהובלתו של גבריאל והמתינה כעת להנחייתו של 'המכוון שהפך לאיש' של ישוע כדי לבצע את רצונו של 'הריבון' האהוב שלהן.

כאשר פקד ישוע, "הסירו את הסלע," התכוננה קבוצת ההוויות השמימיות להוציא אל הפועל את הדרמה של השבתו של אלעזר לחיים בדמות בשר ודם. צורת תחייה שכזו כרוכה בקשיים גדולים הרבה יותר מאלה של החייאתם של יצורים בני תמותה בצורה מורונטית ודורשת כמות גדולה הרבה יותר של אישיות שמימיות כמו גם ארגון נרחב יותר של גורמים ביקום.

מרתה ומרים נמלאו ברגשות סותרים כאשר שמעו את פקודתו של ישוע, שציווה להסיר את סלע הגולל שניצב לפני הקבר. מרים קיוותה שאלעזר יקום לתחייה, אך מרתה, אף שבמידה מסוימת חלקה את אמונתה של מרים, פחדה יותר מכך שאלעזר לא יראה טוב בעיני ישוע, השליחים וחבריהם. אמרה מרתה: "האם אנחנו חייבים לגלול את הסלע? אחי כבר נפטר לפני ארבעה ימים, והגוף החל כבר להירקב." מרתה אמרה זאת גם משום שלא הבינה מדוע ביקש 'המאסטר' שיסירו את הסלע; היא חשבה שישוע אולי רוצה רק לראות את אלעזר בפעם האחרונה. היא התנדדה בין זה לבין זה. כשהיטסו אם להסיר את סלע הגולל, אמר ישוע: "האם לא אמרתי לכם בהתחלה שלא ימות ממחלתו? האם לא באתי לקיים את הבטחתי? ולאחר שבאתי אליכן, האם לא אמרתי שאם רק תאמינו, תחזו בנפלאות האל? מדוע תטילו ספק? כמה זמן ייקח לכן להאמין ולציית?"

עם סיום דבריו של ישוע, ניגשו שליחיו ובסיוע השכנים הזיזו את הסלע מפתח הקבר.

בקרב היהודים רווחה האמונה שהטיפה המרה שבקצה חרבו של מלאך המוות החלה את פעולתה עם סיום היום השלישי, ופעלה במלוא עוצמתה ביום הרביעי. הם סברו שנשמתו

^{168:1.9 (1644.8)} And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

^{168:1.10 (1645.1)} The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

^{168:1.11 (1645.2)} When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

^{168:1.12 (1645.3)} When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: "Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun." Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: "Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?"

^{168:1.13 (1645.4)} When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

^{168:1.14 (1645.5)} It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger

של אדם מסתובבת בסמוך לקבר עד לסוף היום השלישי, ומבקשת לשוב ולהיכנס לגוף; אך הם האמינו בבטחה כי לפני שחר היום הרביעי, אותה הנשמה כבר יצאה לדרכה למשכן הנשמות שפרחו.

האמונות הללו, ביחס למתים ולרוח המת, גרמו לכך שבוודאות, בדעתם של כל הנוכחים בקבר אלעזר וכל אלה שעתידיים היו לשמוע אודות המתרחש, יהיה ברור שזהו באמת מקרה אמיתי של תחייה מן המתים, מעשה ידיו של זה שהכריז כי הוא "התחייה והחיים."

about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

^{168:1.15 (1845:6)} These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was "the resurrection and the life."

2. תחייתו של אלעזר

בעוד חבורת בני התמותה, כארבעים וחמישה במספר, עמדה אל מול הקבר, אך יכלו לראות במעומעם את גופו של אלעזר עטוף בתכריכי בד ומונח על המדף הימני התחתון של מערת הקבר. בעוד היצורים הארציים עמדו שם, בנשימה עצורה ובדממה, צבא של הוויות שמימיות תפש את מקומו כהכנה לאות ממפקדם, גבריאל.

ישוע הרים את עיניו ואמר: "אבא", אני מודה לך על כך ששמעת את בקשתי ונענית לה. אני יודע שאתה תמיד שומע אותי, אך לטובת אלה העומדים עמי כאן, אני פונה אליך כך, כדי שהם יאמינו שאתה שלחת אותי לעולם, וכדי שיידעו שאתה פועל עמי במה שאנו עומדים לעשות." לאחר שסיים את תפילתו, קרא בקול רם, "אלעזר, בוא לכאן!"

ואף כי הצופים האנושיים נותרו ללא תנועה, צבא הישויות השמימיות נע וזע, תוך ציות, כגוף אחד, למילות 'הבורא'. לאחר שתיים עשרה שניות של זמן ארץ בלבד, החל גופו של אלעזר, שעד אז היה חסר חיים, לנוע. הוא התיישב על מדף הסלע שעליו שכב קודם. גופו היה עטוף בתכריכים ואת פניו כיסתה מפית. כשעמד לפניו – חי – אמר ישוע, "התירו אותו ותנו לו ללכת לדרכו."

למעט השליחים, מרתה ומרים, כולם נסו לבית. הם היו חיוורים מפחד והמומים. אף שכמה השתוו שם, רבים מיהרו לבתיהם.

אלעזר בירך את ישוע והשליחים ושאל לפשר התכריכים ומדוע התעורר בגן. ישוע והשליחים הלכו הצדה בעוד מרתה סיפרה לאלעזר על מותו, קבורתו, ותחייתו. מכיוון שלא היה כלל בתודעה מן הרגע שנפל לשנת המוות, היא נאלצה להסביר לו שמת ביום ראשון וכעת הושב לחיים ביום חמישי.

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

^{168:21 (1845:7)} As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

^{168:22 (1846:1)} Jesus lifted up his eyes and said: "Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do." And when he had prayed, he cried with a loud voice, "Lazarus, come forth!"

^{168:23 (1846:2)} Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, "Loose him and let him go."

^{168:24 (1846:3)} All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

^{168:25 (1846:4)} Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling

asleep in death.

^{16826 (1946.5)} As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

^{16827 (1946.6)} Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: "My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies."

^{16828 (1946.7)} As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

^{16829 (1946.8)} Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

^{16830 (1946.9)} Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

^{16831 (1947.1)} Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

^{16832 (1947.2)} At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death,

כאשר יצא אלעזר מן הקבר, פקד 'המכוון האישי' של ישוע, ששימש כעת כראש וראשון לבני מינו ביקום מקומי זה, על 'המכוון' לשעבר של אלעזר לשוב ולשכון בדעתו ונשמתו של האדם שקם לתחייה.

אז ניגש אלעזר לישוע, ויחד עם אחיותיו, נפלו לרגלי 'המאסטר', להודות ולהלל את האל. נטל ישוע את אלעזר בידיו, הקימו, ואמר: "בני, מה שקרה לך יקרה לכל מי שמאמין בבשורה זו, אלא שהם יוקמו לתחייה באופן נפלא אף יותר. אתה תהיה עדות חיה לאמת שדברתי — אני התחייה והחיים. כעת, בואו נלך הביתה ונזין את הגוף הפיזי הזה."

בעת שצעדו אל הבית, שחרר גבריאל את כל קבוצות ההוויות השמימיות והוסיף לרשומות את המקרה הראשון והאחרון באורנטיה בו קם לתחייה בן תמותה לגוף שר ודם שמת.

אלעזר לא הצליח כלל להבין את שאירע. הוא ידע שהיה מאוד חולה, אך הצליח לזכור רק שנרדם והתעורר. הוא לעולם לא הצליח לספר דבר אודות ארבעת הימים הללו בקבר משום שהיה לחלוטין חסר הכרה. הזמן איננו קיים עבור יושני שנת המוות.

אף כי כתוצאה מפעולה כבירה זו רבים האמינו בישוע, אחרים רק הקשו את לבם כלפיו והוסיפו לדחותו. עד לצהרי היום למחרת נפוץ הסיפור בירושלים כולה. עשרות גברים ונשים סרו לבית עניא לדבר עם אלעזר. הפרושים המבוהלים והנבוכים זימנו בבהלה כינוס של הסנהדרין כדי לקבוע כיצד להגיב להתפתחויות החדשות הללו.

3. כינוס הסנהדרין

אפילו שעדותו של אדם זה, שקם לתחייה, תרמה עד מאוד לגיבוש אמונתם של המונים מאמיניה של בשורת המלכות, נודעה לה השפעה קטנה, אם בכלל, על גישתם של מנהיגי הדת ושלטי ירושלים, אלא אך חיזקה את החלטתם לחסל את ישוע ולהפסיק את עבודתו.

למחרת, יום ששי, באחת בצהרים, התכנסה הסנהדרין כדי לדון שוב בסוגיה, "מה נעשה עם ישוע מנצרת?" לאחד דיון ופולמוס חריף בן שעות, הציעה פרושי אחד הצעת החלטה שקראה למותו המידי של ישוע, הכריזה שהוא אסון לכל עם ישראל וחייבה באופן רשמי את הסנהדרין להמיתו ללא משפט, בניגוד לכל התקדימים.

without trial and in defiance of all precedent.

^{168:33 (1947:3)} Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

^{168:34 (1947:4)} The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

^{168:35 (1947:5)} No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

^{168:36 (1947:6)} It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

^{168:37 (1947:7)} Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

שוב ושוב הכריז הגוף הרם של מנהיגי היהודים שנדרש לעצור את ישוע ולהעמידו לדין באשמת חילול השם והפרות נוספות של החוק הקדוש. פעם אחת לפני כן אף העזו להכריז שראוי להמיתו, אך זו הייתה הפעם הראשונה בה דובר רשמית בסנהדרין על הרצון להכריז על מותו עוד לפני המשפט. הצעת החלטה זו לא הובאה להצבעה משום שקבוצת בת ארבעה עשר חברי הסנהדרין פרשה כאיש אחד כאשר הוגשה הצעה חסרת-תקדים זו. אף שפרישתם נכנסה לתוקף רק שבועיים אחר-כך, ארבעה עשר החברים הללו פרשו מן הסנהדרין באותו יום ולא לשוב להתכנס בה. לאחר כניסתה התפטרות זו לתוקף, נזרקו מן הסנהדרין חמישה חברים נוספים בחשד שאהדו את ישוע. לאחר השלכתם של תשעה עשר הגברים הללו, הייתה הסנהדרין מוכנה לשפוט ולגזור את דינו של ישוע מתוך סולידריות שגבלה בתמימות דעים.

בשבוע שלאחר מכן זומנו אלעזר ואחיותיו לפני הסנהדרין. לאחר שנשמעה עדותם, לא היה כל ספק שאלעזר הוקם לתחייה. אף כי הדיונים של הסנהדרין הודו בתחייתו של אלעזר מן המתים, הרישום כלל החלטה שייחסה את כל אלה לנסיך השדים, זה אשר הוכרז שישוע חבר אליו.

בלא קשר למקור עוצמתו ויכולתו לחולל נפלאות, מנהיגי היהודים השתכנעו שאם לא ייעצר מיד, במהרה יאמינו בו כל פשוטי העם; וזה יסבך אותם קשות עם שלטונות רומי, שכן רבים ממאמיניו התייחסו אליו כאל המשיח, כאל גואל ישראל.

באותו מפגש של הסנהדרין, ביטא הכוהן הגדול קיפא בפעם הראשונה את האמרה היהודית העתיקה, עליה חזר פעמים רבות: "טוב אֲנִי אִישׁ אֶחָד יָאֲבֹד בְּעַד כָּל-הָעָם."

אף כי ישוע הוזהר ממעשי הסנהדרין בשעות אחר הצהריים של יום ששי אפל זה, הוא לא חשש כלל והמשיך לנוח בשבת עם חבריו בבית פגי, כפר ליד בית ענאי. מוקדם בבוקר יום ראשון התאספו ישוע והשליחים, כפי שנקבע מראש בביתו של אלעזר, נפרדו מן המשפחה בבית ענאי והחלו לעשות את דרכם אל עבר המחנה בפלה.

בדרך מבית עניא לפלה שאלו השליחים את ישוע שאלות רבות. על כולן ענה 'המאסטר' בחופשיות, למעט על אלה שהתייחסו לפרטים של תחיים המתים. סוגיות אלה היו מעבר ליכולת ההבנה של השליחים; ולפיכך סרב 'המאסטר' לדון בסוגיות הללו עמם. מכיוון שיצאו מבית עניא בחשאי, הם היו לבד. ישוע ניצל אפוא את ההזדמנות לומר לעשרה דברים רבים שסבר שיכינו אותם לימי המבחן הקשים שעמדו לבוא.

דעתם של השליחים סערה. הם בילו זמן רב בדין בחוויות האחרונות בהקשר של התפילה והמענה לה. כולם זכרו את הצהרתו של ישוע באוזני השליח שהגיע מבית עניא לפילדלפיה, כשאמר בפשטות, "הוא לא ימות ממחלה זו." למרות הבטחה זו, אלעזר למעשה מת. אותו היום, שבו לדון שוב ושוב בסוגיית המענה לתפילה.

כך ניתן לסכם את תשובותיו של ישוע לשאלותיהם הרבות:

1. התפילה הינה ביטוי למאמציה של הדעת הסופית להתקרב 'לאינסופי'. לפיכך, התפילה מוגבלת על-ידי ידיעותי, חכמתו ותכונותיו של הסופי; בדומה לכך, את התשובה מתנות ראייתו, מטרותיו, האידאליים והזכויות של 'האינסופי'. לעולם לא נוכל להבחין ברצף מופעים חומריים אשר מחבר בין מעשה התפילה לתשובה הרוחנית המלאה עבורו.

2. כאשר התפילה לכאורה לא נענית, השהות מרמזת לעיתים קרובות על תשובה טובה יותר, כזו שמתעכבת מאוד מסיבה טובה כלשהיא. כאשר ישוע אמר שמחלתו של אלעזר לא תוביל למותו, היה זה אחת עשרה שעות לאחר מותו. שום תפילה כנה לא תיוותר ללא מענה, אלא כאשר נקודת המבט הגבוהה יותר של עולם הרוח גיבשה מענה טוב יותר, מענה אשר תואם את בקשתה של רוח האדם, ולא רק את התפילה שנושאת דעת האדם.

כאשר נישאות תפילות הזמן מעם הרוח ומתוך אמונה, לעיתים קרובות הן כה עצומות ורחבות עד שניתן להיענות להן רק בנצח; לעיתים לוקה הבקשה הסופית בתפישתו של האינסופי, עד כי המענה חייב להשתהות לזמן רב, עד שתיווצר היכולת ההולמת לקבלו; תפילת האמונה יכולה להיות כה רחבה כה כוללת, עד שהמענה יכול להתקבל רק בפרדים.

לעיתים קרובות, יכולות תפילותיה של הדעת בת התמותה להיות כאלה שניתן לקבל ולהכיר בהן רק לאחר שהדעת המתפללת הפכה לאלמותית. פעמים רבות, ניתן להיענות לתפילתו של היצור החומרי רק כאשר אותו אינדיבידואל

168:41 (1843:1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:42 (1843:2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:43 (1843:3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:44 (1843:4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:45 (1843:5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:46 (1843:6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:47 (1843:7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be

התקדם לרמת הרוח.

הבורות והדעות הקדומות עלולות לעוות את תפילתו של אדם יודע-אל במידה כזו שהמענה עבורה יהיה בלתי רצוי בעליל. אז נדרשות הוויות הרוח המתוכות לתרגם תפילה שכזו, וכאשר מגיעה התשובה, המתפלל איננו מכיר בה כמענה לתפילתו.

כל תפילות האמת מופנות להוויות רוחניות, כל הבקשות חייבות להיענות במונחים רוחניים, וכל התשובות חייבות להיות מציאותיות רוח. הוויות רוחניות אינן יכולה להעניק תשובות חומריות לבקשות הרוח, אף אם אלה מגיעות מהוויות חומריות. הוויות חומריות יכולות להתפלל ביעילות רק כאשר הן "מתפללות מן הרוח."

שום תפילה לא יכולה לקוות למענה אלא אם נולדה מן הרוח והזנה באמונה. אמונתכם הכנה פירושה שמראש הענקתם לשומעי תפילתכם את הזכות המלאה להיענות לבקשותיכם בהתאם לחכמה העילאית ולאבה האלוהית שאמונתכם יודעת כי היא תמיד מניעה את ההוויות אליהן נישאות תפילותיכם.

כשהילד מתיימר לפנות להורה, זו תמיד זכות; ההורה תמיד נוהג על-פי חובות ההורית כלפי ילד בלתי-בשל כאשר הוא מחליט בהתאם לחכמתו הרבה יותר, להשקות, לשנות, להפריד, להתעלות או לדחות את המענה עד לשלב אחר בתהליך ההתקדמות הרוחנית.

אל תהססו להתפלל את תפילות כמיהת הרוח; אל תפקפקו בכך שתקבלו את המענה לבקשותיכם. התשובות ממתינות לכן כפיקדון, ממתינות לכך שתגיעו בעתיד למלוא רמות הרוח של ההישג בפועל ביקום, בעולם זה או בעולמות אחרים, שם יתאפשר לכם להכיר בתשובות שהמתינו לכם כל אותו הזמן, שם תוכלו לנכס אותן כמענה לבקשות שביקשתם קודם לכן, בטרם-עת.

מענה מובטח לכל הבקשות הכנות שנולדו מן הרוח. בקשו ותיענו. אך ראוי לכם לזכור שאתם יצורים שמתקדמים בזמן ובמרחב; לכן, עליכם לקחת בחשבון בכל עת את גורם הזמן-מרחב אשר משפיע על האופן בו תתנסו בקבלת מענה מלא למגוון תפילותיכם ובקשותיכם.

5. מה עלה בגורלו של אלעזר

אלעזר נותר בביתו בבית עניא. הבית ריכז עניין רב והגיעו אליו מאמינים כנים כמו גם סקרנים רבים. הוא שהה שם עד לימי צליבתו לישוע, עת הוזחר שהסנהדרין ציווה על מותו. מנהיגי היהודים היו נחושים לעצור את המשך התפשטותה של תורת ישוע. הם היטיבו להבין

answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

^{168:4.8 (1848.8)} 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

^{168:4.9 (1848.9)} 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

^{168:4.10 (1848.10)} 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

^{168:4.11 (1848.11)} 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

^{168:4.12 (1848.12)} 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-awaited answers to your earlier but ill-timed petitions.

^{168:4.13 (1848.13)} 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

^{168:5.1 (1848.5)} Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined

שיהיה זה חסר תוחלת להמית את ישוע אם יתירו לאלעזר, זה אשר ייצג את פסגת נפלאותיו, להמשיך לחיות ולהעיד על העובדה שישוע הקים אותו לתחייה. אכן, כבר בעבר רדפו את אלעזר בעקשנות.

וכך נפרד אלעזר מאחיותיו ומבית עניא, נס על נפשו דרך יריחו ומעבר לירדן. הוא לא נח עד שהגיעה לפילדלפיה. אלעזר הכיר היטב את אבנר, ושם הרגיש בטוח מפני מזימותיה הרצחניות של הסנהדרין.

מעט לאחר מכן מכרו מרתה ומרים את אדמותיהן בבית עניא והצטרפו לאחיהן בפראה. בינתיים הפך אלעזר לגזבר הכנסייה בפילדלפיה. הוא הפך לתומך גדול באבנר בעימות שלו עם פאולוס ועם הכנסייה בירושלים. הוא מת, לבסוף, בגיל 67 ומאותה מחלה ממנה נפטר כשהיה אדם צעיר יותר, בבית עניא.

to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

^{16852 (1849)} And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

^{16853 (1849)} Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

מסמך 169. השיעורים האחרונים בפלה

170 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 168

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 169

השיעורים האחרונים בפלה

סעיפים

מבוא

1. המשל אודות הבן האבוד
2. המשל אודות המשרת הפיקח
3. העשיר והקבצן
4. 'האב' ומלכותו

PAPER 169

LAST TEACHING AT PELLA

SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

מבוא

מאוחר בערב יום שני, ה-6 במרץ, הגיעו ישוע ועשרת השליחים למחנה בפלה. היה זה השבוע האחרון לשהותו של ישוע שם, והוא היה פעיל מאוד בהוראת ההמונים והנחיותם השליחים. כל אחר הצהריים הטיף להמונים וכל ערב ענה לשאלות השליחים וכמה מן התלמידים המתקדמים יותר אשר שהו במחנה.

החדשות אודות תחייתו של אלעזר הגיעו למחנה יומיים לפני הגעתו של 'המאסטר', וכל האסופה הייתה כמרקחה. מאז האכלתם של החמשת אלפים לא אירע דבר שהסעיר כל כך את דמיונם של האנשים. וכך, בשיאה של התקופה השנייה בה פעלו בציבור למען המלכות, תכנן ישוע ללמד במשך שבוע קצר אחד בפלה ואז להתחיל במסע בדרום פראה שהוביל הישר למאורכות הסיום הטרגי של השבוע האחרון בירושלים.

הפרושים והכהנים הראשיים החלו לנסח את טענותיהם ולגבש את אישומיהם. התנגדותם לתורתו של 'המאסטר' נסבה על שלושת הטענות הבאות:

1. הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים; הוא מקבל את הטמאים ואפילו סועד עמם.

INTRODUCTION

^{169:0.1 (1850:1)} LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

^{169:0.2 (1850:2)} Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

^{169:0.3 (1850:3)} The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

- ^{169:0.4 (1850:4)} 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats with them.

2. הוא כופר; הוא מדבר על אלוהים כאילו היה 'אביו' וחושב שהוא שווה ערך לאלוהים.

3. הוא מפר חוק. הוא מרפא בשבת ומזלזל בחוקי ישראל בדרכים רבות נוספות.

4. שהוא חבר לשדים. הוא מחולל נפלאות ונדמה כאילו עושה נסים וכל אלה בזכות כוחו של בעל-זבוב, נסיך השדים.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. המשל אודות הבן האבוד

בשעות אחר הצהריים של יום חמישי, נש ישוע דברים באזני ההמון על הנושא "חסד הגאולה." במהלך הדרשה סיפר שוב את הסיפור אודות הכבשה שאבדה והמטבע שאבד ואז הוסיף את המשל החביב עליו, אודות הבן הנבחר. אמר ישוע:

"משמאל ועד יוחנן הזהירו אתכם הנביאים תמיד לבקש אחר האל – לרדוף את האמת. תמיד אמרו, 'בקשו את אלוהים בכל מקום בו ימצא.' ראוי לשים לב לכל ההנחיות הללו. אבל אני באתי כדי להראות לכם שבזמן שאתם מחפשים את אלוהים, אלוהים גם מבקש אתכם. פעמים רבות סיפרתי לכם אודות הרועה הטוב שעזב את תשעים ותשע הכבשים שבעדר כדי לבקש את האחת שאבדה, ואיך כאשר מצא את הכבש התועה, הרים אותה, הניח אותה על כתפיו ונשאה חזרה לדיר. זוכרים אתם שלאחר שהשיבה לדיר קרא הרועה הטוב לחבריו וביקש מהם לשמוח בשמחתו על כך שנמצאה הכבש האובדת. אומר לכם שוב, בשמיים שמחים יותר על חרטתו של חוטא אחד מאשר על תשעים ותשעה כאלה שלא דורשים חרטה. העובדה שנשמות אובדות רק מגבירה את עניינו של 'האב' שבשמיים. באתי לעולם לעשות כמצוות 'אבי', ונכון נאמר על 'בן האדם' שהוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים.

"לימדו אתכם שאלוהים מקבל אתכם רק לאחר שהתחרטתם וכתוצאה מכל הקורבנות והכפרות שלכם, אך אני מבטיח לכם 'שהאב' מקבל אתכם אפילו לפני שהתחרטתם ושולח את 'הבן' ואת עמיתיו למצוא אתכם ולהשיב אתכם בשמחה, הביתה, חזרה למלכות של היותכם בנים, למלכות הקדמה הרוחנית. אתם ככבשים תועות, ואני באתי לחפש ולהציל את אלה שאבדו.

"ראוי גם שתזכרו את הסיפור אודות האישה שצרפה עשר פיסות כסף לכדי מחורזת ואיבדה את אחת הפיסות. איך הדליקה את המנורה וטאטאה את הבית כולו עד שמצאה את פיסת הכסף שאבדה. וכשמצאה את המטבע שאבדה,

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.9) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) "And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the

קראה לחבריה ושכניה ואמרה, 'שמחו עמי, כי מצאתי את הפיסה שאבדה'. לכן, אומר לכם שוב, המלאכיות שבשמים תמיד שמחות על חוטא שמתחרט וחוזר לחיק 'האב'. אני מספר לכם את הסיפור הזה כדי להדגיש 'שהאב' 'ובנו' יוצאים לחפש את אלה שאבדו, ובחיפוש הזה אנו עושים שימוש בכל מה שיכול לסייע במאמציו הנחושים למצוא את אלה שאבדו, אלה הנדרשים לגאולה. וכך, 'בן האדם' יוצא לשדות לחפש את הכבש שאבדה, אך גם מחפש אחר המטבע שאבדה בבית. הכבש תועה שלא במתכוון; את המטבע מכסים אבק הזמן והחפצים שצובר האדם.

"וכעת אספר לכם אודות הבן הבלתי מתחשב של איכר אמיד אשר עזב במתכוון את בית אביו ונדד לארץ רחוקה, שם הסתבך בצרות רבות. וודאי תזכרו שהכבש אבדה שלא במתכוון, אך צעיר זה עזב את בית אביו בכוונה תחילה. הסיפור הולך כך:

"לאדם אחד היו שני בנים; הצעיר היה שמח ונטול דאגות, תמיד ביקש לשמוח ולברוח מאחריות, ואילו הבוגר היה רציני, שקול, חרוץ ומוכן לשאת באחריות. שני האחים לא הסתדרו טוב ביניהם; תמיד רבו והתווכחו. הצעיר היה שמח ובעל חיות, אך עצלן ולא מהימן; הבוגר היה יציב וחרוץ, ויחד עם זאת מרוכז בעצמו, חמוץ ותכנן. הצעיר נהנה לשחק והתחמק מעבודה; הבוגר הקדיש עצמו לעבודה ושיחק רק לעתים רחוקות. הקשר ביניהם הפך לאיום כל כך עד שהבן הצעיר בא לאביו ואמר: 'אבא, תן לי שלישי מרכושך אשר לי. תן לי לצאת לעולם ולבקש את מזלי.' שמע האב את הבקשה, ובידעו כמה אומלל היה הצעיר בבית, לצד אחיו הבוגר, חילק את רכושו ונתן לצעיר את חלקו.

"תוך שבועות מספר קיבץ הצעיר את כל כספו ויצא למסע לארץ רחוקה. כיוון שלא מצא שם כיצד להתפרנס בהנאה, התהולל ובזבז את כל כספו תוך זמן קצר. לאחר שאזל הכסף כולו, החל רעב גדול באותה הארץ, והוא מצא עצמו חסר כל. מתוך רעב וצרה, מצא עבודה אצל אחד מאזרחיה של אותה מדינה אשר שלח אותו לשדות להאכיל חזירים. הצעיר אכל מן החרובים שאכלו החזירים ואיש לא נתן לו דבר.

lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

^{169:1.5 (1851.3)} "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

^{169:1.6 (1851.4)} "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

^{169:1.7 (1851.5)} "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

"יום אחד, כשהיה רעב מאוד, התעשת ואמר לעצמו: 'לאבי משרתים רבים שאוכלים טוב, ואני כאן מת ברעב, מאכיל חזירים בארץ רחוקה! אקום ואלך לאבי ואומר לו: אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך. אינני ראוי עוד להיקרא בנך; אנא עשה אותי לאחד ממשרתיך.' לאחר שהחליט הצעיר כך, קם והלך לבית אביו.

"התאבל האב רבות על בנו; הוא התגעגע לנער העליז, הפוחז. האב אהב את בנו ועמד על המשמר בכל עת לשובו. ביום בו התקרר לבית, עדיין מרחוק, ראה אותו אב. נכמר עליו ליבו, רץ לקראתו, חיבק ונישק אותו בהתרגשות. לאחר שנפגשו, הסתכל הבן בפניו העצובות של אביו ואמר: 'אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך; נקליתי מהיקרא בנך' – אך בטרם ניתנה לו ההזדמנות לסיים את הוידוי, קרא האב השמח למשרתיו שרצו כעת לקראתו: 'הביאו מהר את בגדיו הטובים, את אלה ששמרתי עבורו, הלבישו אותו, עדו את טבעת הבן על אצבעו ותנו סנדלים לרגליו'.

"ואז, לאחר שהוביל האב השמח את בנו העייף מצעוד חזרה הביתה, קרא למשרתיו: 'הביאו את העגל המפוסט ושחטוהו. הבה ונשמח, כי זהו בני שחישבתי אותו למת ושב ונמצא.' התקבצו כולם סביב לאב לשמוח על שובו של בנו.

"בזמן שחגגו, שב הבן הבכור מעבודת יומו בשדה, וכשהתקרב אל הבית שמע את המוזיקה והמחולות. כשנכנס בדלת האחורית, שאל את אחד המשרתים לפשר השמחה הזו. אמר לו המשרת: 'אחיך שאבד מזמן שב הביתה, אביך שחט את העגל המפוסט לשמוח על שובו בשלום של אחיך. בוא וברך את אחיך לשלום, קבל אותו חזרה לבית אביך'.

אך כאשר שמע זאת האח הבכור, הוא נפגע וכעס ומיאן להיכנס הביתה. שמע האב על כעסו על שוב אחיו ויצא לדבר על לבו. אך הבן הבכור לא רצה להשתכנע. ענה לאביו ואמר: 'הִנֵּה זֶה שְׂנִים רַבּוֹת אֲנִי עֹבֵד אֶתְּךָ וּמִיָּמִי לֹא עָבַרְתִּי אֶת מִצְוֹתֶיךָ וְאַתָּה מִיָּמִי לֹא נָתַתָּ לִּי גֹדִי לְמַעַן אֲשִׁישׁ עִם רַעִי. נִשְׁאַרְתִּי כֹאן לְדַאֵג לְךָ בַּמִּשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים הַלָּלוּ, וְלַעֲוֹלָם לֹא שִׁמַּחְתָּ בִּשְׂרִירֹת הַזֶּה, וְעַתָּה בָּא בִנְךָ, זֶה אֲשֶׁר בָּלַע אֶת נַחְלֶתְךָ עִם-הַזֹּנוֹת וְנִתְחַב לִּי אֶת עֵגֶל הַמִּכְרֶבֶק.'"

162:1.8 (1852:1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

162:1.9 (1852:2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

162:1.10 (1852:3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: 'Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

162:1.11 (1852:4) "About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: 'Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.'

162:1.12 (1852:5) "But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: 'Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your

”מכיוון שהאב באמת אהב את שני בניו, ניסה לשכנע את הבכור ואמר: ‘אבל בְּנִי, אֶתָּה תְּמִיד עִמָּדִי וְכָל אֲשֶׁר לִי לְךָ הוּא. יְכוּלָת לִקְבֹּל גְּדִי וּלְשִׁמּוֹחַ עִם רֵעִיךָ בְּכָל עֵת. אֲבָל אַחִירָה הִנֵּה רָאִי לְשׁוֹשׁ וְלִשְׂמֹחַ עִלְיוֹ כִּי הִיָּה מֵת וְנִחַי וְאֵבֶד וְיִמָּצֵא!’”

היה זה אחד מן המשלים היותר נוגעים ללב, היותר יעילים שישוע סיפר מעודו למאזיניו כדי לשכנע אותם על נכונותו של 'האב' לקבל את כל אלה אשר מבקשים להיכנס בשערי מלכות השמים.

ישוע נהג לספר את שלושת הסיפורים הללו בעת ובעונה אחת. הוא הציג את הסיפור אודות הכבשה כדי להדגים את העובדה שכאשר בני האדם סוטים שלא במתכוון מדרך החיים, 'האב' דואג לאלה שאבדו ויוצא לחפש, יוצא לבקש את הכבשה שאבדה יחד עם 'בניו', רועי העדר הטובים. אז נהג לספר את הסיפור אודות המטבע שאבד בבית כדי להדגים עד כמה יסודי החיפוש האלוהי אחר כל המבולבלים, המסובכים או אלה שלקו בעיוורון רוחני בשל דאגות החומר וכל מה שצברו בחיים. ואז נהג לצלול למשל אודות הבן האבוד, שובו של הבן האהוב, כדי להדגים עד כמה שלמה חזרתו של הבן האבוד לבית אביו, וללבו.

במהלך השנים שלימד, שוב ושוב ופעמים רבות מאוד סיפר ישוע את הסיפור אודות הבן האהוב. משל זה, כמו גם המשל אודות השומרוני הטוב, היו בין השיטות האהובות עליו כשלימד אודות אהבת 'האב' והרעות בין בני האדם.

2. המשל אודות המשרת הפיקח

ערב אחד, העיר שמעון הקנאי על אחת מאמרותיו של ישוע ואמר, "מאסטר, למה התכוונת כאשר אמרת היום שרבים מילדי הדור של היום חכמים יותר מילדי המלכות משום שהם אוהבים יותר את ממון העוולה?" ענה ישוע:

”לפני שבאתם בשערי המלכות, חלק מכם הפגין פקחות רבה ביחס לאנשים עמם בא ביחסי מסחר. גם אם הייתם בלתי צודקים ולעיתים קרובות בלתי הוגנים, בחכמה ומתוך ראייה מרחיקת ראות הייתם ממוקדים אך ורק ברווח שלכם בהווה ובביטחונכם בעתיד. בדומה לכך, כעת ראוי שתארגנו את חייכם במלכות כך שתדאגו הן לשמחתה בהווה והן כדי לוודא

son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.’

169:1.13 (1852:9) “Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: ‘But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother’s return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!’”

169:1.14 (1853:1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father’s willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853:2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father’s house and heart.

169:1.16 (1853:3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853:4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus’ statements, said: “Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?” Jesus answered:

169:2.2 (1853:5) “Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you

שתיהנו בעתיד מן האוצרות שצברתם בשמים. אם הייתם חרוצים כל כך בצבירת רוח לעצמכם בשירות העצמי, כעת שאתם פועלים בשירותה של אחוות האדם ומשרתים את האל, למה שלא תהיו חרוצים באותה המידה ברכישתן של נשמות עבור המלכות?

“ראוי לכם ללמוד שיעור מן הסיפור אודות אדם עשיר אחד אשר לו סוכן פיקח ובלתי הגון. הסוכן לא רק ניצל את לקוחותיו של אדונו לשם הפקת רוח לעצמו, אלא גם בזבז במישרין את רכושו וכספו של אדונו. כאשר נודע לאדון על כל אלה, זימן את הסוכן לפניו, שאל אותו לפשר השמועות ותבע ממנו למסור מיד דין וחשבון על התנהלותו ולהכין עצמו להעביר את הטיפול בענייני האדון לאחר.”

“אמר הסוכן הבלתי נאמן בלבו: ‘מה אעשה כי ייקח אדני ממני את הפקדה? לעדר לא אוכל ולחזור על הפתחים אני בוש. ידעתי מה אעשה למען יאספוני אל בתיהם בעת אם הוסרתי מפקדתי.’ ויקרא אל כל אחד מהאנשים אשר נשה בהם אדונו ויאמר אל הראשון, ‘כמה אתה חייב לאדני?’ ויאמר, ‘מאה בת שמן.’ ויאמר אליו ‘קח את שטרך ומהר שב וכתב שמיים.’ ואל אחר אמר, ‘כמה אתה חייב?’ ויאמר, ‘מאת כר חטים.’ ויאמר, ‘קח את שטרך וכתב שמיים.’ כך עשה עם חייבים רבים אחרים. ואת זאת עשה הסוכן הרמאי על-מנת לרכוש לעצמו חברים ליום בו תאבד משרתו. לאחר מכן, כאשר גילה אדונו את עשה, נאלץ אף הוא להודות בפקחותו של סוכן העוולה על התושייה שהפגין כדי להבטיח את עתידו.”

כך לפעמים מגלים בני העולם חכמה יתרה מזו של בני האור באופן בו יתכוננו לעתיד. לאלה המתיימרים לרכוש אוצרות בשמים אומר כך: למדו מאלה שחוברים לממון העוולה וישמו זאת בחיכם כדי לחבור לנצח לכוחות היושר. וכך, תתקבלו בשמחה למשכנות הנצח כאשר ייכשלו כל הדברים שבארץ.

“אני מכריז כי הנאמן במעט מזער נאמן גם בהרבה והמעול במעט מזער מעול גם בהרבה. אם לא גיליתם יושרה ולא ראיתם את הנולד בכל הנוגע לענייני העולם הזה, כיצד תוכלו לקוות להיות נאמנים וחכמים עת יופקדו בידכם אוצרות האמת של מלכות השמים? אם לא גיליתם סוכנים ובנקאים נאמנים, אם לא הייתם נאמנים בדבר אשר לאחרים, מי יהיה טיפש דיו להפקיד

also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:23 (1853:6) “You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master’s clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master’s funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master’s affairs over to another.

169:24 (1853:7) “Now this unfaithful steward began to say to himself: ‘What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.’ And then, calling in each of his lord’s debtors, he said to the first, ‘How much do you owe my master?’ He answered, ‘A hundred measures of oil.’ Then said the steward, ‘Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.’ Then he said to another debtor, ‘How much do you owe?’ And he replied, ‘A hundred measures of wheat.’ Then said the steward, ‘Take your bond and write fourscore.’ And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:25 (1854:1) “And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:26 (1854:2) “I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another’s,

בידכם אוצר גדול?

"ושוב אקבע כי לא יוכל איש לעבד שני אֲדִינִים; כִּי יִשָּׂא אֶת הָאֵדָד וְיֵאָהֵב אֶת הָאֶחָד אוּ יִדְבֹק בָּאֵדָד וְיִבְזֶה אֶת הָאֶחָד. לֹא תוּכְלוּ עֲבֹד אֶת הָאֱלֹהִים וְאֶת הַמָּמוֹן."

לשמע הדברים הללו, החלו הפרושים שבינו הנוכחים לבוז וללעוג. הם אהבו לעסוק ברכישת ממון. אותם מאזינים בלתי אוהדים ביקשו להיכנס לוויכוח חסר תוחלת עם ישוע, אך הוא סרב להתווכח עם אויביו. כאשר החלו הפרושים להתווכח בינם לבין עצמם, משכו קולות הוויכוח הרמים המונים מבין תושבי המחנה שחנו סביב; וכאשר החלו אלה להתווכח עם אלה, פרש ישוע לאוהלו לשנת הלילה.

who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

169:27 (1654:3) "And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon."

169:28 (1654:4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. העשיר והקבצן

כאשר המפגש הפך לקולני מדי, עמד שמעון פטרוס, נטל את הפיקוד ואמר: "אנשים, אחים, אין זה ראוי שתווכחו זה עם זה. אלה דבריו של 'המאסטר', וטוב תעשו אם תהרהרו בהם. אין אלה דברים חדשים. האם לא שמעתם את המשל שמספרים הנזירים על העשיר והקבצן? חלקנו שמע את יוחנן המטביל מרעים בדבריו ומזהיר את אוהבי הממון והעושר שהושג שלא ביושר. אף כי המשל הישן הזה אינו תואם לבשורה שאנו מטיפים לה, ראוי לכם ליישם את השיעור עד שתוכלו להבין את אורה החדש של מלכות השמים. את הסיפור סיפר יוחנן כך:

"היה היה איש עשיר היה והוא לבוש ארגמן ושש ויתענג וישמח יום יום. ואיש אביון וישמו אלעזר משקב פתח שער ביתו והוא מלא אֲבֻעָבוֹת. ויתאו לשבע מן הפרורים הנפלים מעל שלחן העשיר וגם הכלבים באו וילקו אֲבֻעָבוֹתָיו. והי כאשר מת האביון וישאווה המלאכים אל חיק אברהם וגם העשיר מת ויקבר ברוב פאר והדר. אך כאשר עבר העשיר מן העולם הגיע לשאול וכאבו גדול מאד וישא את עיניו וירא את אברהם מרחוק ואת אלעזר בחיקו. ויצעק ויאמר: 'אבי אברהם, חנני ושלח נא את אלעזר ויטבל את ראש אצבעו במים לקרר את לשוני, כי נעצבתי במוקד הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, זכר כי אתה לקחת טובך בחיך ואלעזר לקח את הרעות ועתה הוא יגנם ואתה במעצבה. ולא עוד אלא שגיא גדול מפריד בינינו וביניכם אשר לא יוכלו לעבור החפצים ללכת מפה אליכם וגם לא יעברו משם אלינו.' ויאמר העשיר לאברהם: 'אם כן אבי שאל אני מאתך לשלח את אלעזר אל-בית אבי. כי חמשה אחים לי ויעד בהם פן יבאו גם הם אל מקום המעצבה הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, יש להם משה

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:31 (1654:5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: "Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:32 (1654:6) "There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: 'Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.' And then Abraham replied: 'My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like

והנביאים אליהם ישמעון. ויאמר העשיר: 'לא כן אברהם אבי! כי אם יבא אליהם אחד מן-המתים אז ישובו.' ויאמר אליו אברהם: 'אם לא ישמעו אל משה ואל הנביאים גם כי יקום אחד מן המתים לא יאמינו.'"

manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.' Then said Dives to Abraham: 'I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.' But Abraham said: 'My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.' And then answered Dives: 'No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.' And then said Abraham: 'If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

^{169:33 (1855:1)} After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

לאחר שפטרוס סיפר את המשל העתיק הזה שמקורו באחוות הנזירים, ומכיוון שהקהל נרגע, קם אנדראס ופיזר אותם לאותו ערב. ואף כי השליחים והתלמידים שאלו לעיתים תכופות את ישוע שאלות בנוגע למשל אודות העשיר ואלעזר, הוא לעולם לא הסכים לדבר עליו מילה.

4. 'האב' ומלכותו

תמיד התקשה ישוע להסביר לשליחים שאף כי הם הטיפו לכינונה של מלכות האל, 'האב' שבשמיים לא היה מלך. בתקופה בחי ישוע בגוף ולימד על-פני האדמה, הכירו תושביה של אורנטיה בעיקר מלכים וקיסרים ששלטו בממשלות האומות, ואילו היהודים הגו זה מכבר בכינונה של מלכות האל. מסיבות אלה, כמו גם אחרות, סבר 'המאסטר' שמוטב כי יכנה את אחוות האדם בשם מלכות השמיים ואת הרוח העומדת בראש אחווה זו בשם 'האב' שבשמיים. בשיחות האינטימיות שקיים עם השליחים הוא תמיד התייחס לעצמו 'כבן האדם' וכאחיהם הבכור. הוא התייחס לכלל חסידיו כמשרתיה של האנושות וכמבשריה של בשורת המלכות.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

^{169:41 (1855:2)} Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven was *not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

ישוע לעולם לא לימד את שליחיו באופן מסודר אודות אישיותו ותכונותיו של 'האב' שבשמיים. הוא מעולם לא ביקש מהם להאמין 'באביו'; היה לו מובן מאליו שכך עשו. ישוע מעולם לא הקטין עצמו תוך שהוא מציע טיעונים שמוכיחים את מציאותו של 'האב'. מה שלימד ביחס 'לאב' סבב סביב ההכרזה שהוא 'אביו' חד הם; שמי ראה את 'הבן' ראה את 'האב'; 'שהאב', כמו 'הבן', יודע את כל הדברים; שרק 'הבן', ומי 'שהבן' מגלה לו, יודעים באמת את 'האב'; שמי שיועד את 'הבן' יודע גם את 'האב'; ו'שהאב' שלח אותו לעולם לגלות את טיבם המשולב ולהדגים את עבודתם המשותפת. הוא מעולם לא הכריז כל הכרזה אחרת ביחס 'לאביו', למעט באוזני האישה השומרונית, בבאר יעקב, לה אמר, "אלוהים הוא רוח."

^{169:42 (1855:3)} Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to

the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

^{169:4.3 (1866:1)} You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

^{169:4.4 (1866:2)} Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus was a revelation of God.

^{169:4.5 (1866:3)} Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

^{169:4.6 (1866:4)} Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that "God is spirit" — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

^{169:4.7 (1866:5)} Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

^{169:4.8 (1866:6)} To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh

מישוע, אתם לומדים על אלוהים תוך התבוננות באלוהיותם של חייו, ולא על סמך מה שלימד. כל אחת ואחד מכם יוכל לשאוב מתוך חייו של 'המאסטר' את המושג אודות האל אשר מייצג את יכולתו להבחין במציאויות רוחניות ואלוהיות, באמתות מציאותיות ונצחיות. לעולם לא יוכל הסופי להבין את 'האינסופי', אלא באופן בו התמקד 'האינסופי' באישיותו בזמן ובמרחב של ההתנסות הסופית של חייו האנושיים של ישוע מנצרת.

היטב ידע ישוע שניתן לדעת את האל רק באמצעות מציאות ההתנסות; לעולם לא ניתן להבין אותו מתוך משהו שהדעת למדה עליו. ישוע לימד את שליחיו שאף כי לעולם לא יוכלו להבין את האל באופן מלא, הם בהחלט יוכלו לדעת אותו, ממש כפי שהם ידעו את 'בן האדם'. אתם יכולים לדעת את האל, אך לא מתוך ההבנה של מה שישוע אמר, אלא מתוך ידיעה של מה שישוע היה. ישוע היה התגלות של האל.

למעט כאשר ציטט מן המקורות העבריים, ישוע התייחס לאלוהות רק באמצעות שני שמות: אלוהים 'זאבא'. כאשר התייחס 'המאסטר' 'לאביו' כאלוהים, על-פי-רוב השתמש במילה העברית שמציינת את האלוהים ברבים (השילוש) ולא במילה יהוה, אשר התייחסה למושג המתפתח אודות אל השבט של היהודים.

ישוע מעולם לא קרא 'לאב' מלך, והוא הצטער מאוד שתקוותו של היהודים לכינונה מחדש של המלכות, כמו גם הכרתו של יוחנן על המלכות הקרבה אילצו אותו לכנות את אחוות האדם הרוחנית בשם מלכות השמים. למעט יוצא דופן אחד — ההכרזה כי "האלוהים הוא רוח" — ישוע מעולם לא התייחס לאלוהות אלא תוך שימוש בשם תואר למערכת היחסים האישית שלו עם 'המקור והרכז הראשון' בפרדס.

ישוע השתמש במילה אלוהים כדי לציין את הרעיון אודות האלוהות ובמילה 'אב' כדי לציין את ההתנסות של ידיעת האל. כשמשתמשים במילה 'אב' כדי לציין את האל, ראוי להבין כי זה נעשה במשמעות הנרחבת מכולם. מכיוון שלא ניתן להגדיר את המילה אלוהים, היא מייצגת את המושג האינסופי אודות 'האב' ואילו במושג 'אב', אשר ניתן להגדירו חלקית, ניתן להשתמש כדי לייצג את המושג האנושי אודות 'האב' האלוהי באופן בו הוא מלווה את האדם במהלך חייו כבן תמותה.

עבור היהודים, אלוהים היה אל כל האלים, ואילו יהוה היה אלוהי ישראל. ישוע קיבל את המושג אודות אלוהים וכינה קבוצת הוויות עליונה זו בשם אלוהים. במקום המושג אודות יהוה, האל של הגזע, הוא הציג את המושג אודות אברהם האל ואחוות כלל כל בני האדם בעולם. הוא רומם את המושג אודות יהוה, של 'אב'

אלוהי עבור גזע, לכדי רעיון של 'אבא' לכלל ילדי האדם, 'אביו' האלוהי של כל אחת ואחד מן המאמינים. עוד לימד כי אל היקומים 'האב' הזה, של כלל בני האדם, היו אותה 'אלוהות פרדיס' בדיוק.

ישוע מעולם לא טען שהוא ההתגשמות של אלוהים בגוף. הוא מעולם לא הכריז שהוא היה התגלות של אלוהים לעולמות. הוא מעולם לא לימד שמי שראה אותו ראה את אלוהים. אך הוא כן הכריז על עצמו כהתגלות 'האב' בגוף, והוא כן אמר שמי שראה אותו ראה את 'האב'. בהיותו 'הבן' האלוהי, הוא התיימר לייצג רק את 'האב'.

הוא אכן היה אפילו 'בנם' של אלוהים; אך בדמותו כבשר ודם ולטובת בניו בני התמותה של האל, הוא בחר להגביל את תיאור אופיו של 'אביו' כך שהתגלות זו תישאר מובנת לאדם בן תמותה. בנוגע לאופיים של שאר האישיות 'בשילוש פרדיס', עלינו להסתפק בנאמר שהם כמות 'אב', זה אשר הוצג והתגלה באופן אישי בחייו של בנו שהתגשם בגוף, ישוע מנצרת.

אף שישוע גילה את טיבו האמתי של 'האב' שבשמים במהלך חייו הארציים, הוא לימד אודותיו אך מעט. למעשה, הוא לימד רק שני דברים: שאלוהים עצמו הוא רוח, ושכלל שזה נוגע ליחסיו עם יצורים, הוא 'אב'. באותו הערב, הכריז ישוע את הכרזתו האחרונה על יחסו עם אלוהים, ואמר: "מֵאֵת 'הָאֵב' יֵצְאֵתִי וְאָבָא לְעוֹלָם; אֲשׁוּבָה אֶסּוּר מִן הָעוֹלָם וְאֶלֶף אֶל 'אָב'."

אך שימו לב! ישוע מעולם לא אמר, "מי ששמע אותי שמע את אלוהים." אך הוא כן אמר, "כל הרואה אותי ראה את 'האב'." שמיעת תורת איננה שקולה לידיעת האל, אך מי שראה את ישוע חווה חוויה אשר כשלעצמה הינה התגלות 'האב' לנשמה. אלוהי היקומים מולך בבריאה עצומת ממדים, אך 'האב' שבשמים הוא זה אשר שולח את רוחו לשכון בדעתם שלכם.

ישוע הינו העדשה הרוחנית בלבוש בשר ודם אשר הופכת 'אותו', את שאינו נראה, לנראה עבור היצור החומרי. הוא אחיכם הבכור, וכשיתגשם בגוף יאפשר לכם לדעת הוויה בעלת תכונות אינסופיות אשר אפילו ההוויות השמימיות לא מתיימרות להבין אותה במלואה. אך כל אלה חייבים להיות מנת חלקה של ההתנסות האישית של המאמין היחיד. האלוהים שהוא רוח יכול להיות מודע רק בהתנסות רוחנית. 'הבן' האלוהי של עולמות הרוח יכול לגלות את אלוהים לבנים הסופיים של עולמות החומר, אך רק 'כאב'. תוכלו לדעת את 'הנצחי' 'כאב'; תוכלו לסגוד לו כאלוהי היקומים, 'הבורא' האינסופי של כל מה שקיים.

concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

^{169:4.9 (1856.7)} Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

^{169:4.10 (1857.1)} He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

^{169:4.11 (1857.2)} Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

^{169:4.12 (1857.3)} But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

^{169:4.13 (1857.4)} Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

מסמך 170. מלכות השמים

171 ⇨

הספר של אורנטיה

169 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 170
מלכות השמים

סעיפים

מבוא

1. מושגים אודות מלכות השמים
2. המושג של ישוע אודות המלכות
3. בקשר לצדיקות
4. תורתו של ישוע אודות המלכות
5. רעיונות מאוחרים יותר אודות המלכות

PAPER 170

THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

מבוא

בשעות אחר הצהריים של שבת, ה-11 במרץ, נשא ישוע את דרשתו האחרונה שלו בפלה. הייתה זו אחת מן הדרשות היותר זכורות מאלה שנשא במסגרת עבודתו הציבורית, והיא כללה דיון מלא ושלם אודות מלכות השמים. הוא היה מודע לבלבול ששרר בדעתם של שליחיו ותלמידיו ביחס למשמעותם ולחשיבותם של המונחים "מלכות השמים" ו"מלכות האל", בהם עשה שימוש לסירוגין כדי לציין את משימת המתת שלו. אף כי המונח מלכות השמים היה צריך להספיק כדי להבדיל את מה שייצג מכל מה ממשלות ומלכויות הארץ, לא כך היה. הרעיון של מלך ארצי היה מושרש בדעתם של היהודים עד כדי שלא ניתן היה לשרשו במהלך דור אחד. לכן, בתחילה לא התנגד ישוע בפומבי למושג נוסח ומושרש זה אודות המלכות.

בשעות אחר הצהריים של שבת זו, ביקש 'המאסטר' להבהיר את שלימד אודות מלכות השמים; הוא דן בנושא מכל היבט ומכל נקודת השקפה וניסה להבהיר את המובנים השונים והרבים להם שימש המונח. בתיאור זה, אנו נרחיב על הדרשה תוך שנוסיף דברים רבים נוספים שאמר ישוע עוד לפני כן. כן נכליל כמה מן

INTRODUCTION

^{170:1 (1888:1)} SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms "kingdom of heaven" and "kingdom of God," which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

^{170:2 (1888:2)} This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some remarks

ההערות שהעיר רק באוזני השליחים במהלך דיון הערב של אותו היום. אנו גם נעיר ביחס להתגלגלות רעיון המלכות בכנסייה הנוצרית בתקופותיה המאוחרות יותר.

made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. מושגים אודות מלכות השמים

ראוי לזכור, בהקשר לדרשה של ישוע, כי בכתבי הקודש העבריים המושג אודות מלכות השמים היה דואלי. הנביאים הציגו את מלכות האל כך:

1. מציאות בהווה; וגם

2. תקווה לעתיד – כאשר תתגשם המלכות במלואה עם ביאת המשיח. זהו המושג אודות המלכות שלימד יוחנן המטביל.

ישוע והשליחים לימדו את שני המושגים הללו כבר מההתחלה. ראוי לזכור שני רעיונות אחרים אודות המלכות:

3. המושג היהודי המאוחר יותר אודות מלכות עולמית, טרנסצנדנטלית, שמקורה על-טבעי ואשר תכונן בדרך נס.

4. התורה הפרסית שתיארה את כינונה של מלכות אלוהית שתכונן כאשר הטוב יגבר על הרע בקץ הימים.

מעט לפני הגעתו של ישוע לכדור הארץ, היהודים שילבו ובלבלו את כל הרעיונות הללו אודות המלכות לכדי המושג האפוקליפטי של ביאת המשיח שיבוא כדי לכוון את עידן ניצחון היהודים, עידן הנצח של שלטונו העילאי של האל על-פני האדמה, של העולם החדש, של העידן בו כלל האנושות תסגוד ליהוה. כאשר בחר להשתמש במושג זה, של מלכות השמים, בחר ישוע לנכס את החלק המהותי במורשת של דת הפרסים והדת היהודית.

אופן בו הובנה כראוי ושלא כראוי במהלך מאות השנים של העידן הנוצרי, כלל המושג אודות מלכות השמים ארבע קבוצות שונות של רעיונות:

1. את המושג של היהודים.

2. את המושג של הפרסים.

3. את המושג של ישוע, אודות התנסות-אישית – "מלכות השמים בתוכם."

4. את המושגים המשולבים והמבולבלים אשר מייסדי הדת הנוצרית ומפיציה ביקשו להפיץ בעולם.

בזמנים שונים ובנסיבות שונות, דמה כי

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF

HEAVEN

170:1.1 (1858:3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858:4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858:5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858:6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858:7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858:8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858:9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1858:1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1858:2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1858:3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1858:4) 3. The personal-experience concept of Jesus — "the kingdom of heaven within you."

170:1.12 (1858:5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

170:1.13 (1858:6) At different times and in varying

ישוע הציג מושגים שונים אודות "המלכות" בדברים הפומביים, אך את שליחיו תמיד לימד שהמלכות כוללת את התנסותו האישית של האדם ביחס לאחיו שבארץ 'והאב' שבשמים. המסקנה שלו ביחס למלכות תמיד הייתה, "המלכות בתוכם."

שלושה הם הגורמים לבלבול ששרר במשך מאות בשנים ביחס למונח "מלכות השמים":

1. הבלבול שנגרם מתוך התבוננות ברעיון אודות "המלכות" על שלבי השונים בעת שישוע ושליחיו דברו עליו.

2. הבלבול הבלתי נמנע שנוצר כתוצאה מהשתרשותה של הנצרות, בתחילתה, בתוך מצע קרקע יהודית.

3. הבלבול שנוצר מטבע הדברים בשל העובדה שהנצרות הפכה לדת אשר הארגון שלה נסב סביב הרעיון המרכזי של אישיותו של ישוע; בשורת המלכות הפכה יותר ויותר לדת אודותיו.

2. המושג של ישוע אודות המלכות

'המאסטר' הבהיר כי מלכות השמים חייבת להתחיל בשני המושגים - האמת שבאבהותו של אלוהים והעובדה הנובעת מכך של אחוות האדם - וכי היא חייבת להתמקד בשתי עובדות אלה. ישוע הכריז כי קבלת תורה זו תשחרר את האדם מן השעבוד הממושך לפחד החייתי ובה בעת תעשיר את חיי האדם במתנות הבאות של חיי החירות הרוחנית:

1. הקנייתם של אומץ חדש ועוצמה רוחנית גדולה יותר. בשורות המלכות נועדה לשחרר את האדם ולעורר בו השראה להעז ולקוות לחיי נצח.

2. הבשורה הביאה עמה מסר חדש של ביטחון ונחמה אמיתית לכל בני האדם, אפילו לעניים.

3. כשלעצמה, הייתה אמת מידה חדשה לערכי מוסר, אמת מידה אתית חדשה בה ניתן למדוד את התנהגות האדם. היא הציגה את האידאליזם של הסדר החברתי האנושי החדש שיווצר.

4. היא לימדה את עליונותה של הרוח על החומר; היא היללה את מציאויות הרוח ורוממה את האידאליזם העל-אנושיים.

5. בשורה זו הגדירה את הישג הרוח כמטרה האמתית של החיים. חיי האדם התכבדו במתנה חדשה בדמות ערך מוסרי וחשיבות אלוהית.

6. ישוע לימד שמציאויות הנצח היו תוצאה

circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the "kingdom" in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man's personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, "The kingdom is within you."

170.1.14 (1889.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term "kingdom of heaven" have been due to three factors:

170.1.15 (1889.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the "kingdom" as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170.1.16 (1889.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170.1.17 (1889.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus' person; the gospel of the kingdom became more and more a religion about him.

2. JESUS' CONCEPT OF THE KINGDOM

170.2.1 (1889.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170.2.2 (1889.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170.2.3 (1889.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170.2.4 (1889.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170.2.5 (1889.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170.2.6 (1889.16) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170.2.7 (1889.17) 6. Jesus taught that eternal realities were

(גמול) על המאמץ לחיות ביושר בארץ. לאחר שמכיר הוא בייעודו הנצח, מקבלת שהותו של האדם בכדור הארץ משמעות חדשה.

7. הבשורה החדשה נתן תוקף חדש לעובדה שגאולת האדם הינה התגלות של תכלית אלוהית רחבת היקף אשר תתממש ותושגם בייעוד העתיד של שירות-עד של בני האל הגאולים.

התורה הזו מתארת את הרעיון המורחב אודות המלכות אותו לימד ישוע. המושג הנרחב הזה כלל לא נכלל ברעיונות הבסיסיים, המבולבלים, שלימד יוחנן המטביל.

השליחים לא הצליחו לתפוש את המשמעות האמתית של דברי 'המאסטר' בנוגע למלכות. האופן בו עוותה לאחר מכן תורתו של ישוע, כפי שמודגם בכתוב בברית החדשה, נבע כתוצאה מכך שהמושג של המחברים אודות הבשורה נצבע באמונה שישוע נעדר מן העולם רק לזמן קצר; שהוא עתיד לשוב בקרוב ולכונן את המלכות בעוצמה ובהדר – בדיוק אותו הרעיון שהיה להם כאשר היה בגוף. אך ישוע לא קישר בין כינונה של המלכות לבין רעיון של שיבתו לעולם. העובדה שחלפו מאות בשנים ולא נראה כל סימן להופעתו של "העולם החדש" איננה סותרת כלל את תורתו של ישוע.

המאמץ הכביר שעשה בדרשה זו נוגע בניסיון שלו להמיר את המושג אודות מלכות השמים לאידאל של הרעיון של עשיית רצון האל. מזה זמן לימד 'המאסטר' את חסידיו להתפלל: "תבוא מלכותך; יעשה רצונך"; כעת התאמץ וניסה להניע אותם לזנוח את השימוש במונח מלכות האל לטובת המושג המעשי יותר והשקול לו, רצון האל. אך זה לא צלח בידו.

ישוע ביקש להחליף את הרעיון אודות מלכות, מלך ונתינים במושג אודות משפחה שמימית, 'האב' שבשמים ובני האל שנגאלו שמחים לשרת מרצונם את אחיהם וסוגיהם באופן נשגב ובבון את 'האל האב'.

עד לעת הזו, המושג אותו רכשו השליחים אודות המלכות היה כפול; הם החשיבו אותה כך:

1. עניין של התנסות אישית אשר מתקיים בלב המאמין האמתי, וכן,

2. תופעה הנוגעת לעם או לעולם; שהמלכות תהיה בעתיד, משהו שממתינים לו.

הם התייחסו לביאת המלכות בלבבות בני האדם כאל תופעה שמתפתחת בהדרגה, כמו השמרים שבבצק או כמו שצומח זרע החרדל. הם האמינו שביאת המלכות במובן של העם או

the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

1702.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

1702.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

1702.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

1702.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: "Your kingdom come; your will be done"; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

1702.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

1702.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

1702.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

1702.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

1702.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world

של העולם תהיה הן פתאומית והן מרהיבה. ישוע מעולם לא התעייף מלומר להם שמלכות השמים הינה התנסותם האישית בהתממשותן של האיכויות הגבוהות יותר של החיים הרוחניים; שהמציאויות הללו, של התנסות הרוח, מיתרגמות בהדרגה לרמות חדשות וגבוהות יותר של וודאות אלוהית ושל דרך של נצח.

באותה דרשת אחר הצהריים, הציג 'המאסטר' את שני השלבים הבאים של המלכות, ובכך לימד מושג חדש אודות טיבה הכפול:

"הראשון. מלכות האל בעולם הזה, הרצון העילאי לעשות את רצון האל, האהבה הבלתי אנוכית שרוחש האדם ואשר פירותיה טובים הן התנהגות אתית ומוסרית טובה יותר."

"השני. מלכות האל בשמים, ייעודם של המאמינים בני התמותה, המחוזות בהם האהבה לאל שלמה, שם נעשה רצון האל באופן אלוהי יותר."

ישוע לימד שאודות לאמונה, המאמין נכנס בשערי המלכות כעת. בדרשות השונות שנשא, לימד כי שני דברים הינם הכרחיים כדי לבוא-באמונה בשערי המלכות:

1. אמונה, כנות. לבוא כילד קטן, לקבל כמתנה את מתת היותך בן; להסכים לעשות את רצון 'האב' ללא שאלות ובמלוא הביטחון ומתן האימון בחכמתו של 'האב'; לבוא בשערי המלכות חף מכל דעות קדומות ורעיונות מבוססים; להיות בעל ראש פתוח ומוכן ללמוד כמו ילד שלא פונק.

2. רעב לאמת. הצמא ליושר, לשינוי בצורת המחשבה והשאיפה לתכלית של להידמות לאל ולמצוא אותו.

ישוע לימד שהחטא איננו תולדה של פגם באופי אלא תוצאה של דעת שיודעת ואינה מסכימה להתכופף. בנוגע לחטא, הוא לימד שאלוהים כבר סלח; שאנחנו מאפשרים למחילה זו להיות מנת חלקנו כשאנו סולחים לרעינו. בעצם הסליחה לאחים בגוף, אתם יוצרים בנשמתכם שלכם את היכולת לקבל את אמתות העובדה שאלוהים כבר סלח לכם על חטאיכם.

עד לעת שבה החל השליח יוחנן לרשום את סיפור חייו ותורתו של ישוע, הנוצרים הראשונים סבלו מצרות ומרדיפות רבות כל כך בשל רעיון מלכות האל עד שהם כמעט ונטשו את השימוש במונח. יוחנן מזכיר רבות את "חיי הנצח". ישוע התייחס לכך לעתים תכופות כאל "מלכות החיים". הוא אף התייחס לעתים תכופות "למלכות האל בתוכם". פעם אחת כינה את החוויה בשם "אחוות המשפחה עם אלוהים 'האב'". ישוע ביקש להשתמש במונחים רבים לציון המלכות, אך ללא הואיל. בין היתר, עשה שימוש במונחים הבאים: משפחת האל, רצון 'האב', חברי אלוהים, אחוות המאמינים, אחוות האדם, חיק 'האב', ילדי האל, אחוות הנאמנים,

sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

1702.17 (1861.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

1702.18 (1861.13) "First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

1702.19 (1861.1) "Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely."

1702.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

1702.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity*. To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

1702.22 (1861.4) 2. *Truth hunger*. The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

1702.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

1702.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man,

שירות 'האב', ובני האל החופשיים.

אך הוא לא הצליח לחמוק מן השימוש ברעיון המלכות. רק יותר מחצי מאה לאחר מכן, לאר שירושלים הושמדה על-ידי צבאות רומא, החל צביון מושג המלכות להשתנות לזה של כת חיי הנצח. כך אירע בעת שהכנסייה הנוצרית, אשר החלה להתגבש ולהתפשט במהירות, ניססה לעצמה את ההיבטים החברתיים והמוסדיים של הרעיון.

the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:25 (1861:7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. בקשר לצדיקות

ישוע ניסה תמיד לשכנע את שליחיו ותלמידיו כי חובה עליהם לרכוש באמונה סוג של צדיקות אשר תתעלה מעל למעשי השעבוד שהציגו בגאווה קבל עם ועדה כמה מן הסופרים הפרושים.

אף כי ישוע שכרטיס הכניסה למלכות היא אמונה, פשוט להאמין כמו ילד, הוא אף לימד שלאחר שבא ילד מאמין בשעריה, נדרשים ממנו צעדים מדורגים של צדיקות כדי להעפיל ולצמוח לדרגת מעמד של בן אל בעל שיעור קומה מלא.

כאשר הוגים בקבלת המחילה מן האל מתגלה הישג צדיקות המלכות. האמונה הינה המחיר שנדרש לשלם כדי להצטרף למשפחת האל; אך המחילה הינה האופן בו מקבל אלוהים את אמונתכם ככרטיס הכניסה. מאמין במלכות מקבל מחילה מן האל תוך התנסות מובחנת בפועל אשר כוללת את ארבעת הצעדים הבאים, צעדים של צדיקות הפנימית:

1. מחילת האל הופכת לזמינה ונחווית על-ידי האדם בדיוק בשיעור שבו הוא סולח לרעיו.

2. האדם לא יסלח באמת לרעיו אלא אם יאהב אותם כשם שאוהב הוא את עצמו.

3. ואהבתך לרעיו כמוך הינה צורת האתיקה הגבוהה ביותר.

4. ואז, ההתנהגות מוסרית, הצדיקות האמתית, נובעת באופן טבעי מאהבה שכזו.

מכאן ברור שדת המלכות הפנימית, האמתית חייבת להתבטא יותר ויותר במגוון צורות של שירות מעשי בחברה. ישוע לימד שדת חיה מניעה את מאמיניה לעסוק בשירות אוהב. אך ישוע לא החליף את הדת באתיקה. הוא לימד שהדת הינה הגורם והאתיקה הינה תוצאתה.

מידת הצדיקות של כל פעולה חייבת

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:31 (1861:8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:32 (1861:9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:33 (1861:10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:34 (1862:1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:35 (1862:2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

170:36 (1862:3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.

170:37 (1862:4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:38 (1862:5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:39 (1862:6) The righteousness of any act must be

להישפט על-פי מניעה; צורות הטוב הגבוהות יותר הינן, אפוא, בלתי-מדעיות. ישוע מעולם לא הטריד עצמו במוסר ובאתיקה כשלעצמם. הוא עסק רק באותה אחווה פנימית, רוחנית עם אלוהים 'האב' אשר תמיד מתבטאת כלפי חוץ בדמות שירות אוהב לאדם. הוא לימד שדת המלכות הינה חוויה אישית אמתית אשר לא יוכל להכילה בתוכו; שהמדעיות אודות היות אדם חבר במשפחת המאמינים מובילה תמיד להתנהגות המקובלת במשפחה, מובילה את האדם לשרת את אחיו ואחיותיו במאמץ לשפר ולהרחיב את האחוה.

דת המלכות הינה אישית, אינדיבידואלית; פירותיה, תוצאותיה, הינן משפחתיות, חברתיות. ישוע תמיד רומם את קדושת היחיד לעומת הקהילה. אך הוא גם הכיר בעובדה שאופיו של האדם מתפתח הודות לשירות בלתי אנוכי; שהוא מתפתח מוסרית בתוך מערכות היחסים האוהבות עם אחיו.

בכך שלימד כי המלכות מצויה בפנים, בכך שרומם את היחיד, הנחית ישוע את מכת המוות על החברה הישנה והחל את העידן החדש של צדיקות חברתית אמתית. העולם אך טעם מסדר חברתי חדש זה, משום שהוא סרב לדבוק בעקרונות בשורת מלכות השמים. כאשר תשרור בעולם מלכות זו, שהרוחניות מולכת בה, היא תתבטא לא רק בתנאים חברתיים וחומריים משופרים אלא דווקא בנפלאות אותם ערכים רוחניים עשירים ורחבים יותר אשר מאפיינים את העידן הממשמש ובא של יחסים טובים יותר בין בני האדם והשיגי רוח מתקדמים יותר.

measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862:7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862:8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. תורתו של ישוע אודות המלכות

ישוע מעולם לא הגדיר את המלכות במדויק. בהזדמנות אחת דיבר על היבט אחד של המלכות ואילו בהזדמנות אחרת דן בהיבט אחר של אחוות האל שמולכת בלבבות בני האדם. במהלך אחר הצהריים של אותה השבת, התייחס ישוע בדרשתו ללא פחות מחמשה שלבים, או עידנים, של המלכות, ואלה הם:

1. התנסותו האישית, כלפי פנים, של המאמין היחיד החי חיים רוחניים של אחווה עם אלוהים 'האב'.

2. התרחבות אחוות מאמיני הבשורה, ההיבטים החברתיים שהם תוצאה של התעצמות המוסריות והתפתחות האתיקה הנובעים משלטון רוח האל הלב כל מאמינה ומאמין.

3. האחוה העל-אנושית של ההוויות הרוחניות אשר שוררת על הארץ ובשמים, מלכות העל-אנושית של האל.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862:9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862:10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863:1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863:2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

4. האפשרות להתממשות שלמה יותר של רצון האל, ההתקדמות לעבר שחר של סדר חברתי חדש שכרוך בחיים רוחניים משופרים – העידן הבא של האדם.

5. המלכות במלואה, טיבו של עידן הרוח של אור וחיים על-פני האדמה.

משום כך, תמיד נדרש לבחון את שמלמד 'המאסטר' כדי להבין לאיזה מבין חמשת השלבים הללו הוא מתייחס כשהוא עושה שימוש במונח מלכות השמים. באמצעות תהליך מדורג של שינוי רצון האדם, אשר משפיע על ההחלטות האנושיות, משנים מיכאל ועמיתיו, לאט אך בבטחה, את כל מסלול ההתפתחות האנושית, בהיבט החברתי ובכל היבט אחר.

בהזדמנות הזו הדגיש 'המאסטר' את חמשת הנקודות הבאות, אשר מייצגות את תכונותיה העיקריות של בשורת המלכות:

1. חשיבותו העליונה של היחיד.
2. הרצון כגורם הקובע את התנסותו של האדם.
3. אחווה רוחנית עם אלוהים 'האב'.
4. הסיפוק העילאי שבשירות אוהב לזולת.
5. הטרנסצנדנטיות של הרוחני מעל לחומרי באישיות האדם.

העולם עדיין לא ניסה ברצינות או בכנות את הרעיונות הדינמיים הללו, את האידאליים האלוהיים הללו של הדוקטרינה של ישוע אודות מלכות השמים. אך אל נא תתאכזבו בשל התקדמותו האיטית לכאורה של רעיון המלכות באורנטיה. זכרו כי הסדר של האבולוציה המדורגת נתון לשינויים פתאומיים ובלתי צפויים, בעולמות החומר והרוח כאחד. המתת של ישוע כבן שהתגשם בגוף היה מאורע מוזר ובלתי צפוי שכזה בחיי הרוח של העולם. כמו כן, אל תשגו שגיא קטלנית ותימנעו מלכונן אותה בנשמתכם משום שאינכם רואים אותה בעידן הנוכחי בעולם.

אף כי ישוע התייחס להיבט אחד של המלכות בעתיד, וכן רמז בהזדמנויות רבות כי מאורע שכזה עלול להיות חלק ממשבר בעולם; אף כי בוודאות גם הבטיח, במספר הזדמנויות, לשוב לאורנטיה, ראוי לזכור כי הוא מעולם לא קישר באופן נחרץ את שני הרעיונות הללו זה לזה. הוא הבטיח התגלות חדשה של המלכות על-פני האדמה בתקופה עתידית כלשהיא; הוא אף הבטיח כי ישוב ביום מן הימים אישית לעולם; אך הוא לא אמר ששני המאורעות הללו חד הם. מכל מה שאנו יודעים, ייתכן ושתי ההבטחות הללו מתייחסות לאותו מאורע, אך גם ייתכן שלא.

170:45 (1863:3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:46 (1863:4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:47 (1863:5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:48 (1863:6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:49 (1863:7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:410 (1863:8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:411 (1863:9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:412 (1863:10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.
- 170:413 (1863:11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:414 (1863:12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:415 (1863:13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

שליחיו ותלמידיו בהחלט קישרו את שני הרעיונות הללו יחד. כאשר ראו שהמלכות לא התממשה כפי שציפו, הם נזכרו במה שאמר 'המאסטר' בנוגע למלכות עתידית וזכרו את הבטחתו לשוב, והסיקו מכך ששתי ההבטחות הללו מתייחסות לאותו מאורע; ומשום כך, הם חיו מתוך תקווה שיבוא בשנית בעוצמה ובהדרגה לכוון את המלכות במלואה. גם דורות המאמינים שאחריהם המשיכו לחיות על-פני האדמה מתוך אותה תקווה, שאף כי היא מעוררת השראה, היא גם מאכזבת.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. רעיונות מאוחרים יותר אודות המלכות

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

לאחר שסיכמנו את שלימד ישוע על מלכות השמים, הותר לנו לשתף רעיונות מסוימים שנקשרו לאחר מכן למושג המלכות וכן להתנבא ולחזות כיצד עשויה המלכות להתפתח בעיני העתיד.

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

במהלך המאות הראשונות בה הופצה התעמולה הנוצרית, הושפע רעיון המלכות עד מאוד ממושגי האידאליזם היווני שנפוץ אז במהירות, הרעיון שהטבע הוא הצל של עולם רוח – מה שבר חלוף הינו הצלילית של הנצח.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

אך קפיצת הדרך הגדולה שסימנה את העתקתה של תורת ישוע ממצע הקרקע היהודי לאדמת הגויים אירעה כאשר הפך משיח המלכות לגואל של הכנסייה, אותו ארגון דתי-חברתי שצמח מתוך פועלם של פאולוס וממשיכי דרכו והתבסס על תורתו של ישוע אליה נוספו רעיונותיו של פילון והדוקטרינות הפרסיות אודות הטוב והרע.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

רעיונותיו של ישוע והאידאליזם שלו, בדמות תורת בשורת המלכות, כמעט ולא הצליחו להתממש. זאת, משום שממשיכי דרכו המשיכו לענות בהתמדה את שאמר. שתי נטיות מבחנות עמדו בבסיס השינוי שחל במושג המלכות של 'המאסטר':

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

1. המאמינים מקרב היהודים המשיכו להחשיב אותו כמשיח. הם האמינו שישוע ישוב בקרוב כדי לכוון בפועל בעולם כולו מלכות חומרית פחות או יותר.

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

2. כבר בהתחלה, קיבלו הגויים הנוצרים את הדוקטרינות של פאולוס, אשר הובילו יותר ויותר לאמונה הרווחת שישוע היה גואלם של ילדי הכנסייה, הממסד החדש שתפס את מקומה של מושג אחוות האדם, האחוה הרוחנית לגמרי.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

אילו הייתה הכנסייה התוצר החברתי של המלכות, היה זה אך טבעי ואפילו רצוי. הרוע שבכנסייה אינו בשל קיומה, אלא בשל העובדה

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely

שהיא תפשה כמעט לגמרי את מקומו של המושג של ישוע אודות המלכות. הכנסייה הממסדית של פאולוס הפכה, למעשה, לתחליף למלכות השמים אליה הטיף ישוע.

אך אל תטילו ספק בעובדה שאותה מלכות השמים שלימד 'המאסטר' אכן מצויה בלב המאמין, ואכן תוכרז באזני אותה כנסייה נוצרית ממש, ואפילו באזני כל הדתות, הגזעים והאומות שבארץ – ואפילו באזני כל אדם ואדם.

המלכות עליה לימד ישוע, האידאל הרוחני של צדקת היחיד והמושג אודות האחוה השוררת בין האדם לאל, שקעה בהדרגה לתוך המושג המיסטי של אישיותו של ישוע 'כגואל-בורא' וכמנהיגה הרוחני של הקהילה החברתית-דתית. כך הפכה כנסייה הרשמית והמוסדית לתחליף לאחוות המלכות שמובילה רוחנית את האינדיבידואל.

הכנסייה אכן הייתה פועל יוצא חברתי בלתי נמנע מחייו ומתורתו של ישוע; הטרגדיה טמונה בעובדה שתגובה חברתית זו לתורת המלכות החליפה כמעט לגמרי את מושג המלכות אמתי אותו לימד אותו ישוע וגילם בחייו.

עבור היהודים, המלכות הייתה עם ישראל; עבור הגויים, היא הפכה לכנסייה הנוצרית. עבור ישוע, המלכות הייתה סך כל האינדיבידואלים אשר הצהירו על אמונתם באבהותו של האל, אשר בכך הכריזו על מסירותם בלב שלם לעשות את רצון האל, ובכך הצטרפו לאחוות האדם הרוחנית.

היטב ידע 'המאסטר' שלהתפשטותה של בשורת המלכות תהיינה השלכות חברתיות מסוימות; אך הוא כיוון לכך שכל התוצאות החברתיות הרצויות הללו תופענה באופן בלתי מודע, תהיינה תוצאה בלתי נמנעת, תוצאה טבעית של ההתנסות הפנימית האישית של מאמינים יחידים, אותו קשר רוחני לגמרי ואותה התייחדות עם רוח אלוהים אשר שוכנת בכל המאמינים הללו ומפעילה אותם.

ישוע ראה שכתוצאה מהתקדמותה של המלכות הרוחנית האמתית יוקם בעתיד ארגון חברתי, או כנסייה. משום כך, לעולם לא התנגד לכך שהשליחים יטבילו את המאמינים כמנהג יוחנן. הוא לימד שהנשמה הדבקה-באמת, האדם הרעב וצמא לצדיקות, לאל, נכנס מתוך אמונה למלכות הרוחנית; במקביל לכך, לימדו השליחים שטקס הטבילה, החיצוני, הוא זה במהלכו מתקבל המאמין לקבוצה החברתית התלמידים.

כאשר הכירו חסידי הראשונים של ישוע בעובדת כישלונם החלקי בהגשמתו של אידאל כיון המלכות בלבבות בני האדם, שליטת הרוח

supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864:8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864:9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864:10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865:1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865:2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865:3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865:4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the

במאמין והכוונתה אותו, הם החליטו להציל את התורה מאבדון מוחלט תוך החלפת האידאל של 'המאסטר' אודות המלכות ביצירתו המדורגת של ארגון חברתי, היא הכנסייה הנוצרית. כאשר הצליחו להגשים את המטרה ולהשלים החלפה זו, הם ביקשו לשמור על העקביות ולהכיר בעובדת קיומה של תורת 'המאסטר' אודות המלכות, ולפיכך קבעו שזו תבוא בעתיד. מיד כשנוסדה, החלה הכנסייה ללמד כי לאמתו של דבר תופיע המלכות בסוף עידן הנצרות, עם בואו של המשיח בשנית.

וכך הפכה המלכות למושג אודות עידן, לרעיון של ביקור עתידי, ולאידאל הגאולה הסופית של קדושי העליון. ככלל, איבדו ראשוני הנוצרים (וגם רבים מדי מממשיכי דרכם) את הקשר עם הרעיון אודות האב והבן אשר התגשם בתורתו של ישוע אודות המלכות והחליפו אותו באחוה החברתית המאורגנת של הכנסייה. וכך הפכה הכנסייה בעיקר לאחוה חברתית אשר החליפה כמעט לגמרי את המושג והאידאל של ישוע אודות אחוה רוחנית.

אף כי המושג האידאלי של ישוע נכשל ברובו, פאולוס בנה את אחת מן החברות האנושיות המתקדמות ביותר באורנטיה מאז ומעולם. זאת עשה על-בסיס חיוי ותורתו של 'המאסטר', אליהם הוסיף את המושגים היווניים והפרסיים אודות חיי הנצח ואת הדוקטרינות של פילון של הרוחני אל מול הזמני.

המושג של ישוע עדיין חי בקרב הדתות המתקדמות של העולם. הכנסייה הנוצרית של פאולוס הינה הצל החברתי האנושי של מה שישוע כיוון אליו במלכות השמים – למה שהיא עתידה בוודאי להפוך. פאולוס וממשיכיו העתיקו חלקית את ענייני חיי הנצח מן המאמין הבודד אל הכנסייה. וכך הפך ישוע לראש הכנסייה ולא לאח הבכור של כל מאמינה ומאמין במשפחת המלכות של 'האב'. פאולוס ובני דורו העתיקו את כל ההשלכות הרוחניות בנוגע לישוע עצמו ולמאמין הבודד אל הכנסייה כקבוצת מאמינים; ובעשותם כן, הנחיתו מכת מוות על המושג של ישוע אודות המלכות האלוהית בלב כל מאמינה ומאמין.

וכך, במשך מאות בשנים פעלה הכנסייה מתוך מבוכה גדולה. היא העזה לנס לעצמה את אותם כוחות מסתוריים ואותן זכויות אשר ניתנו למלכות, כוחות וזכויות אשר לאמתו של דבר פועלים ונחווים רק בין ישוע לאחיו מאמיני הרוח. וכך התברר שחברות בכנסייה איננה בהכרח פירושה חברות באחוות המלכות; האחת הינה רוחנית ואילו האחרת בעיקר חברתית.

במוקדם או במאוחר יקום יוחן מטביל אחר,

individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

1705.15 (1865.9) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

1705.16 (1865.9) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

1705.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

1705.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

1705.19 (1866.2) Sooner or later another and greater

גדול יותר, ויכריז כי "מלכות האלוהים קרבה" – במילים אחרות, חזרה למושג הרוחני הגבוה של ישוע, אשר הטיף לכך שהמלכות הינה רצונו של אביו שבשמיים אשר שולט ביד רמה בלבו של המאמין – ויעשה את כל אלה בלא שיתייחס לכנסייה הפיזית או לבואו המיוחל של משיח שני. חייבת להתרחש התחדשות של מה שלימד ישוע בפועל, ניסוח מחדש אשר ימוטט את פעולתם של ראשוני חסידיו אשר הקימו מערכת חברתית-פילוסופית בנוגע לעובדת שהותו של מיכאל על-פני האדמה. תוך זמן קצר, החליף הלימוד של הסיפור אודות ישוע כמעט לגמרי את מקום ההטפה לבשרות המלכות של ישוע. כך החליפה דת היסטורית את התורה במסגרתה שילב ישוע בין האידאלים המוסריים והרוחניים הגבוהים ביותר לבין תקוותו הנשגבת ביותר לעתיד – חיי נצח. וזו הייתה בשורת המלכות.

בשל היבטיה הרבים של בשורתו של ישוע, בתוך כמה מאות בשנים נחלקו תלמידי תורתו לכתות ולזרמים רבים. חלוקה מצערת של קבוצת המאמינים הנוצריים נובעת מכך שהם לא מצליחים להבחין אחדותם האלוהית של חיי, שאין דומה להם, בכל בדברים הרבים שלימד 'המאסטר'. אך יום אחד, מאמיניו האמתיים של ישוע לא עוד יהיו חלוקים רוחנית בגישתם כלפי אלה שאינם מאמינים. תמיד יש מקום למגוון תפישות ופרשנות אינטלקטואליים, ואפילו לדרגות משתנות של חברות, אך אין שום הצדקה להיעדרה של אחווה רוחנית והיא ראוייה לגינוי.

אך אל תטעו! הטבע הנצחי בתורתו של ישוע לא יתיר לה להיוותר לעד בלא שתניב פירות בלבבות האנשים החושבים. במידה רבה, המלכות כפי שהגה אותה ישוע אכן נכשלה על-פני האדמה; לעת עתה, תפשה את מקומה כלפי חוץ כנסייה; אך עליכם להבין שכנסייה זו הינה רק הזחל של מלכות הרוח שדוכאה, הזחל אשר דרכו תחלוף זו מבעד לעידן החומר הנוכחי והאלה לעידן רוחני יותר בו תמצא תורת 'המאסטר' הזדמנות מלאה יותר להתפתחות. וכך, מה שמכונה הכנסייה הנוצרית אינו אלא הגולם שבו מתנמנם כעת המושג של ישוע אודות המלכות. מלכות האחוה האלוהית עדיין חיה וקיימת וללא ספק תתעורר לבסוף מתנומתה הממושכת, ממש כפי שהפרפר מגיח לבסוף בדמות יצור יפהפה שבקע מן הצורה הקודמת המושכת פחות ממנה התפתח.

John the Baptist is due to arise proclaiming "the kingdom of God is at hand" — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170.5.20 (1866:3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170.5.21 (1866:4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

מסמך 171. בדרך לירושלים

172 ⇨

הספר של אורנטיה

170 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 171
בדרך לירושלים

סעיפים

מבוא

1. היציאה מפלה
2. על מהו המחיר
3. המסע בפראה
4. מלמדים בבית רמתה
5. העיוור ביריחו
6. הביקור אצל זכאי
7. "בדרכו של ישוע"
8. משל הכיכרות

PAPER 171
ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. "As Jesus Passed By"
8. Parable of the Pounds

מבוא

למחרת הדרשה הזכורה לטוב על "מלכות השמים", הכריז ישוע שלמחרת יצאו הוא והשליחים לעשות את הפסח בירושלים ויבקרו בערים רבות בפראה בדרכם לשם.

הנאום על המלכות וההכרזה שהוא מתכוון לחגוג את הפסח גרם לחסידיו לחשוב שהוא מתכוון לעלות לירושלים על-מנת לכונן את המלכות העליונה של היהודים בעולם. בלי תלות למה שאמר ישוע בנוגע לאופייה הבלתי-חומרי של המלכות, הוא לא הצליח לשרש לגמרי ממוחותיהם של היהודים שהאזינו לו את הרעיון שהמשיח עתיד לכונן ממשלה לאומית מסוג שהוא שמרנזה בירושלים.

מרבית חסידיו רק התבלבלו יותר ממה שאמר ישוע בדרשה באותה השבת; רק מעטים ראו את האור שבדרשת 'המאסטר'. המנהיגים הבינו מעט ממה שלימד אודות המלכות הפנימית, "מלכות השמים שבתוכם", אך הם גם ידעו שדיבר על מלכות אחרת, עתידית, והם האמינו שהוא עולה לירושלים על-מנת לכונן

INTRODUCTION

171:01 (1867:1) THE day after the memorable sermon on "The Kingdom of Heaven," Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:02 (1867:2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:03 (1867:3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master's discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, "the kingdom of heaven within you," but they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he

מלכות זו. הם עדיין נתלו בתקווה זו אפילו כאשר נכזבה ציפיתם, כאשר דחו אותו היהודים, וכאשר הושמדה ירושלים כליל מאוחר יותר והאמינו בכנות 'שהמאסטר' ישוב בקרוב לעולם בכוח גדול ובהדרגה מלכות על-מנת לכוון את המלכות המובטחת.

היה זה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון זה ששלומית, אמם של יעקב ויוחנן זבדיה, באה לישוע ופנתה אליו כפנות אישה לשליט מזרחי. היא ביקשה את ישוע להבטיח מראש כי יענה לכל בקשותיה. אך 'המאסטר' לא הסכים לכך; במקום זאת, שאל אותה, "מה תרצי שאעשה עבורך?" ענתה לו שלומית: "מאסטר, כעת שאתה עולה לירושלים לכוון את המלכות, אבקשך להבטיח מראש שבני אלה יתכבדו אצלך, האחד יישב במלכות לימין ואילו האחר יישב לשמאלך."

כאשר שמע ישוע את בקשת שלומית, אמר: "אישה, אינך יודעת את אשר תבקשי." ואז, התבונן הישר לעיניהם של שני השליחים מבקשי הכבוד ואמר: "בגלל שאני מכיר אתכם מזמן ואוהב אתכם מזמן; בגלל שאפילו חייתי בבית אמכם; בגלל שאנדראס הציב אתכם להיות לצדי בכל עת; בגלל כל אלה אתם מרשים לאמכם לבוא אלי בסתר ולבקש בקשה בלתי ראויה זו. תנו לי לשאול אתכם: האם תוכלו לשתות מן הכוס שעתיד אני ללגום ממנה?" בלא מחשבה, ענו יעקב ויוחנן, "כן, 'מאסטר', נוכל." אמר ישוע: "מעציב אותי שאינכם יודעים מדוע אנו עולים לירושלים; מעציב אותי שאינכם מבינים את טיבה של מלכותי; אני מאוכזב מכך שהבאתם את אמכם לבקש זאת ממני; אך אני יודע שבלבכם אתם אוהבים אותי; משום כך אכריז שאכן תשתו מכוס המרורים ותחלקו בהשפלה שלי, אך לא אוכל להושיב אתכם מימיני ומשמאלי. כבוד זה שמור לאלה שבחר 'אבי'."

עד אז סיפר מישהו על המפגש הזה לפטרוס ולשאר השליחים והם כעסו על יעקב ויוחנן שביקשו להתכבד לפנייהם, ושהלכו עם אימם בסתר לבקש זאת. כשהחלו להתווכח בינם לבין עצמם, כינס אותם ישוע יחד ואמר: "אתם ידעתם כי שרי הגויים רודים בהם והגדולים שלטים עליהם. לא כך יהיה במלכות השמים. כי החרפץ להיות גדול בקרבכם יהי לכם למשרת. והחרפץ להיות לראש בקרבכם יהי לכם עבד. כאשר 'בן האדם' לא בא למען אשר ישירתו; כי אם לשרת; וכעת אעלה לירושלים לתת את נפשי בעשות רצון 'אבי' ובשירות אחי." שמעו השליחים דברים אלה ופרשו להתפלל. באותו ערב, בשל השתדלותו של פטרוס, התנצלו יעקב ויוחנן כראוי בפני העשרה והיחסיים הטובים חזרו לשרור ביניהם.

was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:04 (1867:4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, "What do you want me to do for you?" Then answered Salome: "Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom."

171:05 (1867:5) When Jesus heard Salome's request, he said: "Woman, you know not what you ask." And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: "Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?" And without a moment for thought, James and John answered, "Yes, Master, we are able." Said Jesus: "I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father."

171:06 (1868:1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: "You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my

כאשר ביקשו להיות לימינו ולשמאלו של ישוע בירושלים, לא שיערו בני זבדיה שפחות מחודש יחלוף והמורה האהוב יתלה על צלב רומי כשגנב גוסס מצדו האחד וחוטא מצדו האחר. אמם, אשר הייתה נוכחת בצליבה, זכרה היטב את בקשתה המטופשת מישוע בפלה ואת חוסר התבונה בה ביקשה שיכבד את בניה השליחים.

brethren." When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

^{171:07 (1988:2)} In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. היציאה מפלה

בבוקר יום שני, ה-13 במרץ, יצאו ישוע ושניים עשר שליחיו בפעם האחרונה מן המחנה בפלה. הם יצאו דרומה והחלו במסעם דרך ערי דרום פראה, שם פעלו אבנר ועמיתיו. הם בילו יותר משבועיים בביקור אצל חבורת השבעים ומשם עלו הישר לירושלים, לחגיגות הפסח.

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

^{171:11 (1988:3)} On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

עת יצא 'המאסטר' מפלה, עקבו אחריו כאלף מן התלמידים ששהו במחנה לצד שליחיו. בערך מחצית מהם עזבו אותו בדרך ליריחו, לאחר שהבינו שפניו מועדות לחשבון ולאחר ששמעו את הדרשה על "מהו המחיר." אלה המשיכו לירושלים, ואילו האחרים עקבו אחריו במשך שבועיים וביקרו יחד עמו בערי דרום פראה.

^{171:12 (1988:4)} When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

ככלל, הבינו רוב חסידיו הקרובים של ישוע שהמחנה בפלה ננטש, אך לאמתו של דבר סברו שעובדה זו מעידה על כך 'שהמאסטר' התכוון לעלות לירושלים ולטעון לכס המלך דוד. החלק הארי של חסידיו לא הצליח מעודו לתפוש שום מושג אחר אודות המלכות; בלא קשר למה שלימד אותם, הם לא הסכימו לזנוח את הרעיון היהודי ביחס למלכות.

^{171:13 (1988:5)} In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

בהתאם להוראות שקיבל מן השליח אנדראס, סגר דוד זבדיה את מחנה האורחים בפלה ביום רביעי, ה-15 במרץ. באותה עת התארחו בו כארבעת אלפים מבקרים, נוסף לאלף שהתארחו עם השליחים במה שכונה מחנה המורים והלכו דרומה יחד עם השניים עשר. על אף סלידתו מן הרעיון, מכר דוד את כל הציוד למספר רב של קונים, עלה עם התמורה לירושלים ומאוחר יותר הפקיד אותה בידי יהודה איש-קריות.

^{171:14 (1988:6)} Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

דוד נכח בירושלים בשבוע הטרגי האחרון, ונטל עמו את אמו חזרה לבית צידה לאחר

^{171:15 (1988:7)} David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting

הצליבה. בעודו ממתין לישוע ולשליחים, עזר דוד בבית עניא אצל אלעזר ונסער מאוד בשל האופן בו החלו הפרושים לרדוף ולהציק לו לאחר תחייתו מן המתים. אנדראס הנחה את דוד לסיים את פעולתו של שירות השליחים; עבור רבים, היה זה סימן לרשאות כינונה של המלכות בירושלים. דוד נותר ללא תעסוקה, והחליט למנות את עצמו לשומר ראשו של אלעזר כאשר זה נס בבהלה לפילדלפיה. וכך, זמן מה לאחר תחייתו של ישוע מן המתים ולאחר מות אמו, עבר דוד לפילדלפיה. בהתחלה סייע למרתה ומרים למכור את נכסי הנדל"ן שברשותן; ושם, יחד עם אבנר ואלעזר, חי את שארית חייו והפך למנהל הפיננסי של כלל נכסיה המרובים של המלכות, אשר מרכזה בימי חייו של אבנר היה בפילדלפיה.

זמן קצר לאחר שהושמדה ירושלים, הפכה אנטיוכיה למטה של הנצרות של פאולוס, ואילו פילדלפיה נותרה המרכז של מלכות השמים של אבנר. גרסתו של פאולוס לתורתו של ישוע ולחייו נפוצה מאנטיוכיה לכל רחבי העולם המערבי; הגרסה של אבנר למלכות השמים נפוצה מפילדלפיה באמצעות שליחיו שיצאו לכל רחבי מסופוטמיה וחצי האי ערב, עד לימים המאוחרים יותר כאשר השליחים הללו, שלא אבו להתפשר על תורת ישוע, נכנעו אל מול עלייתו הפתאומית של האיסלם.

2. על מהו המחיר

כאשר הגיעו ישוע והחבורה בת כאלף חסידים שעקבה אחריו למצר בית עניא שבירדן, אשר כונתה לעתים בית בָּרָה, הבינו תלמידיו שהוא איננו מתכוון לעלות הישר לירושלים. בעודם מהססים ודנים בינם לבין עצמם, עלה ישוע על סלע ענק ונשא באזניהם את הדרשה אשר נודעה לאחר מכן בשם "על מהו המחיר." כה אמר 'המאסטר':

"כל מי שילך אחרי מכאן ואילך חייב להיות מוכן לשלם את המחיר של הקדשה מלאה לעשיית רצון 'אבי'. כל מי שחפץ להיות תלמיד, חייב להיות נכון לנטוש את אביו, אמו, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותיו. כל מי שביקש כעת להיות תלמיד חייב להיות מוכן להקריב את חייו ממש כשם 'שבן האדם' עתיד למסור את נפשו להשלמת המשימה של עשיית רצון 'האב' על-פני האדמה ובדמות בשר ודם.

"לא תוכלו להיות תלמידים אם לא תהיו נכונים לשלם את מלוא המחיר. לפני שתמשיכו הלאה, חייב כל אחד מכם לשבת ולהעריך את מחיר היותו תלמיד. כי מי מִכֶּם הֶחָפֵץ לִבְנוֹת מִגְדָּל לא

Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:16 (1899:2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of Pauline Christianity, while Philadelphia remained the center of the Abnerian kingdom of heaven. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ON COUNTING THE COST

171:21 (1899:3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as "Counting the Cost." The Master said:

171:22 (1899:4) "You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father's will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:23 (1899:5) "If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands

יִשָּׁב רִאשׁוֹנָה וְיַחְשֵׁב אֶת הַהוֹצָאוֹת אִם הֵשֵׁג תִּשְׁגִּיג יָדוֹ לְהַשְׁלִימוֹ? כִּן יִסָּד וְלֹא יוּכַל לְכַלּוֹת וְהִנֵּה כָּל רֵאיוֹ יִקְוֶמוּ וְלַעֲגוּ לוֹ לֹאמֹר, 'הָאִישׁ הַזֶּה הִחֵל לִבְנוֹת וְלֹא יָכֹל לְכַלּוֹת.' אוּ מִי הוּא הַמֶּלֶךְ הַקָּם לְהַתְּגָרוֹת מַלְחָמָה בְּמֶלֶךְ אֲחֵר וְלֹא יִשָּׁב בְּרִאשׁוֹנָה וְיִתְיַעֵץ אִם יוּכַל לַעֲרֹךְ בְּעֶשְׂרֵת אֲלָפִים לְקִרְאָת הַבָּא עָלָיו בְּעֶשְׂרִים אֲלָף? וְאִם לֹא יוּכַל וְשִׁלַּח אֵלָיו מַלְאָכִים בְּעוֹדָנָו מִרְחוֹק לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹם.

"כעת, אפוא, יישב נא כל אחד מכם ויעריך את מחיר היותו תלמיד. מכאן ואילך, לא תוכלו לעקוב אחרינו, להאזין לשיעור ולראות את המעשה; תיִדרשו לעמוד אל מול רדיפות מרות ולהעיד על בשורה זו אל מול אכזבה עמוקה. אם לא תהיו מוכנים לוותר על כל אשר לכם, אינכם ראויים להיות תלמידים. אם כבר רכשתם שליטה על עצמכם פנימה בלב, אין לכם ממה לחשוש מן הניצחון אשר יידרש מכם כלפי חוץ כאשר ידחו הכוהנים הראשיים והצדוקים את 'בן האדם' וימסרו אותו לידי חסרי האמונה הלועגים.

"כעת עליכם לבחון את עצמכם פנימה ולמצוא מה מניע אתכם להיות תלמידים. אם תבקשו כבוד ותהילה, אם אתם עסוקים בענייני העולם, אינכם אלא כמלח תפל. ואם טוב המלח ואם המלח היה תפל בְּמֶה יִתְקַן? גַּם לְאֲדָמָה גַּם לְדָמֶן לֹא יִצְלַח; הַחוּצָה יִשְׁלִיכֶהוּ. כעת הזהרתי אתכם, שובו בשלום לבתיכם אם אינכם מוכנים לשתות מן הכוס שמכינים כעת. שוב ושוב אמרתי לכם שמלכותי איננה מן העולם הזה, אך לא האמנתם לי. מִי אֲשֶׁר אֲזַנֵּם לוֹ לִשְׁמַע יִשְׁמַע את דברי."

מיד לאחר דבריו אלה, הוביל ישוע את השניים עשר אל עבר חשבון. אחריהם הלכו כחמש מאות איש. לאחר הפסקה קצרה, עלתה המחצית השנייה של ההמון לירושלים. גם שליחיו וגם המובילים בתלמידיו, הרהרו רבות במילים הללו. אך הם המשיכו להאמין שלאחר תקופה קצרה זו של קושי ומבחן תכונן וודאי המלכות בקווים הכלליים של מה שיחלו לו משכבר.

3. המסע בפראה

במשך יתר משבועיים, הלכו ברחבי דרום פראה ישוע והשניים עשר ובעקבותיהם המון בן

without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, 'Behold, this man began to build but was unable to finish his work.' Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:24 (1879:1) "Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:25 (1879:2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say."

171:26 (1879:3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:31 (1870:4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred

כמה מאות תלמידים. הם ביקרו בכל העיירות בן פעלו השבעים. באזור חיו גויים רבים, ומכיוון שאך מעטים התכוונו לעלות לירושלים לפסח, מבשרי המלכות המשיכו לפעול, ללמד ולהטיף.

ישוע נפגש עם אבנר בחשבון, ואנדראס הנחה את השבעים להמשיך ולפעול ללא הפסקה במהלך הפסח; ישוע הציע שהשליחים ימשיכו לפעול בלא קשר למה שעתיד להתרחש בירושלים. הוא ייעץ לאבנר להתיר לסגל הנשים, לפחות לאלה שחפצו בכך, לעלות לירושלים לפסח. הייתה זו הפעם האחרונה בא ראה אבנר את ישוע בגוף. ברכת הפרידה שלו מאבנר הייתה: "בני, אני יודע שאתה תהיה נאמן למלכות, ואני מתפלל 'שהאב' ייתן לך את החכמה לאהוב ולהבין את אחיך."

בעודם צועדים מעיר לעיר, רבים מאלה שעקבו אחריהם נטשו ועלו לירושלים. עד לזמן שבו יצא ישוע לחג הפסח, יום יום התמעט מספר אלה שהלכו אחריהם וירד לפחות ממאתיים.

השליחים הבינו שישוע מתכוון לעלות לירושלים לפסח. הם ידעו שהסנהדרין הכריזה עליו כבן מוות ושלחה הודעה כאמור לכל קהילות ישראל באשר הן. כל מי שידע על מקום הימצאו הצטוו לדווח על כך לסנהדרין; ואף-על-פי-כן ולמרות כל זאת, הם לא חששו כמו בפעם ההיא בה הכריז בפילדלפיה שהוא הולך לבית עניא לבקר את אלעזר. השינוי שחל בגישתם, מיוחד גדול לצפייה שקטה, נבע בעיקר בשל תחייתו של אלעזר מן המתים. הם הגיעו למסקנה שישוע יכול בשעת חירום להשתמש בעוצמתו האלוהית ולבייש את אויביו. תקווה זו, אליה נלוותה האמונה העמוקה והבשלה יותר בעליונותו הרוחנית של 'המאסטר', גרמה לחסידי הקרובים להפגין כלפי חוץ אומץ. הם עמדו כעת ללכת בעקבותיו לירושלים אל מול ההכרזה הציבורית של הסנהדרין כי עליו למות.

מרבית שליחיו ורבים מן החסידים במעגל הקרוב לא האמינו שישוע יכול באמת למות; הם האמינו שהוא "התחייה והחיים", סברו שהוא בן אלמוות ושכבר הכניע את המוות.

4. מלמדים בבית רמתה

לאחר שהשלימו את מסעם בערי דרום פראה ועשו את דרכם לירושלים, חנו ישוע וחסידיו בערב יום רביעי, ה-29 במרץ, בבית רמתה. במהלך הלילה בו שהו בבית רמתה

disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:32 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

171:33 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:34 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:35 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was "the resurrection and the life," regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. TEACHING AT LIVIAS

171:41 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this

ששמעון הקנאי ושמעון פטרוס קיבלו לידיהם יותר ממאה חרבות, כפי שתכננו מבעוד מועד. הם חילקו את החרבות לכל מי שחפץ לקבלן וחגרו אותן בסתר מתחת לשכמותיהם. שמעון פטרוס עדיין חגר את חרבו בליל הבגידה של 'המאסטר' בגן.

מוקדם בבוקר יום חמישי, לפני שאחרים התעוררו, קרא ישוע את אנדראס אליו ואמר: "הער את אחיך! אני רוצה לומר להם משהו." ישוע ידע אודות החרבות ומי מבין שליחיו נשא אותן, אך הוא מעולם לא גילה להם שידע על כל אלה. לאחר שאנדראס העיר את עמיתיו והם נקבצו בפרטיות, אמר להם ישוע: "ילדי, אתם הייתם איתי זה זמן רב, ולימדתי אתכם הרבה דברים שתזדקקו להם כעת. אבל עכשיו אני מזהיר אתכם – במבחנים שאנו עומדים לעבור, אל תבטחו בחוסר הוודאות של הגוף ואל תסתמכו על המגננה השבירה של האדם. קראתי לכם שוב באופן פרטי כדי להגיד לכם בפשטות כי אנו עולים לירושלים, ואתם יודעים 'שבן האדם' נידון בה למוות. שוב אומר לכם כי 'בן האדם' ימסר לידי הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת; שהם יחרצו את דינו וימסרו אותו לגוים. ואלה יהתלו 'בבן האדם' ואפילו ירקו בפניו ויתעללו בו. ולאחר שימיתו את 'בן האדם', אל נא תחששו, כי אני מכריז באזניכם שביום השלישי קום יקום. זכרו כל אלה. זכרו את הזהרת זו."

ושוב הוכו השליחים בתדהמה; אך הם לא הצליחו לגרום לעצמם להתייחס לדבריו כפשוטם; הם לא הצליחו להבין 'שהמאסטר' התכוון בדיוק למה שאמר. אמונתם העיקשת במלכות בת-חלוף על-פני האדמה אשר מרכזה בירושלים, עיוורה אותם במידה כזו שפשוט לא יכלו – לא הרשו לעצמם – לקבל את דבריו כפשוטם. כל אותו היום הם הרהרו בכך והפכו בדעתם – למה יכול היה 'המאסטר' להתכוון בדבריו המוזרים. אך איש מהם לא העז לשאול אותו בנוגע לדבריו. רק לאחר מותו, הבינו השליחים הנבוכים 'שהמאסטר' דיבר אליהם בפשטות ובישירות משום שצפה את צליבתו שלו עצמו.

מעט לאחר ארוחת הבוקר, כאן בבית רמתה, ניגשו כמה פרושים שאהדו את ישוע ואמרו לו: "ברח מהר מכאן. הורדוס גמר אומר לרצוח אותך, ממש כפי שעשה ליוחנן. הוא חושש מהתקוממות של העם והחליט להרוג אותך. אנחנו באים להזהיר אותך כדי שתוכל לברוח."

night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:42 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: "Awaken your brethren! I have something to say to them." Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: "My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you."

171:43 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not – would not – permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:44 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: "Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape."

היה זה נכון בחלקו. תחייתו של אלעזר מן המתים הפחידה והדאיגה את הורדוס. הוא ידע שהסנהדרין העזה לצוות על מותו של ישוע אפילו בטרם נשפט, והורדוס גמר אומר בלבו או להרוג את ישוע או לסלק אותו ממחוז שלטונו. מכיוון שפחד ממנו מאוד, הוא באמת קיווה לסלק אותו. הוא קיווה שלא יאלץ להוציא אותו להורג.

ענה ישוע לאחר ששמע את דברי הפרושים: "אני מכיר היטב את הפחד של הורדוס מבשרת המלכות. אך אל תטעו, הוא יעדיף 'שבן האדם' יעלה לירושלים, ושהכוהנים הראשיים יענו אותו ויוציאו אותו להורג; לאחר שהכתים את ידיו בדמו של יוחנן, אין הוא שש להיות אחראי למותו של 'בן האדם'. על-כן, לכו לשועל הזה ואמרו לו 'שבן האדם' מטיף היום בפראה, הולך מחר ליהודה, ולאחר מספר ימים תושלם לגמרי משימתו על-פני האדמה והוא יתכונן לעלות 'לאב'."

אז נפנה ישוע אל השליחים ואמר: "משכבר הימים הומתו הנביאים בירושלים, ואך ראוי 'שבן האדם' יעלה לעיר בה נמצא בית 'האב' ויועלה כקורבן הצביעות האנושית, הדעות הקדומות הדתיות והעיוורון הרוחני. ירושלים! ירושלים! ההורגת את הנביאים והפוקקת את השלוחים אליה. כמה פעמים חפצתי לקבץ את בניך כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה ולא אביתם. הנה ביתכם ייעזב לכם שמים. כי אני אמר לכם מעתה לא תראוני. תבקשוני ולא תמצאוני." ולאחר דברים אלה, נפנה לאלה שסביבו ואמר: "אף-על-פי-כן, נעלה לירושלים לחגיגות הפסח ונעשה את שנדרש מאתנו כדי למלא את רצון 'האב' שבשמים."

קבוצת המאמינים שהלכה באותו יום אחר ישוע ליריחו הייתה מבולבלת ונבוכה. השליחים הצליחו להבחין רק בנימה מסוימת של ניצחון בהכרזתו של ישוע בנוגע למלכות; הם פשוט לא הצליחו להביא את עצמם למקום בו היו נכונים לתפוש את האזהרות בנוגע לצרה הממשמשת ובאה. כאשר דיבר ישוע על "לקום ביום השלישי", הם נתפשו לכך כאל הוכחה ברורה לניצחון המלכות לאחר קרב התחלתי ולא נעים עם מנהיגי היהודים. עבור היהודים, משמעות הביטוי הנפוץ "היום השלישי" הייתה של "מיד" או "מעט לאחר מכן". כאשר דיבר ישוע על "קיימה", הם סברו שהוא התייחס "לכינונה של המלכות."

המאמינים הללו קיבלו את ישוע כמשיח, והיהודים לא הכירו כלל במציאות של משיח סובל. הם לא הבינו שבמותו עתיד ישוע להגשים דברים רבים שלעולם לא היה מצליח להגשים בחייו. ואף כי מה שהעניק לשליחים את האומץ לעלות לירושלים הייתה תחייתו של אלעזר,

171:45 (1872:2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:46 (1872:3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: "I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father."

171:47 (1872:4) Then turning to his apostles, Jesus said: "From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father's house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me." And when he had spoken, he turned to those around him and said: "Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven."

171:48 (1872:5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus' declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of "rising on the third day," they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The "third day" was a common Jewish expression signifying "presently" or "soon thereafter." When Jesus spoke of "rising," they thought he referred to the "rising of the kingdom."

171:49 (1872:6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of

הזיכרון שניחם את 'המאסטר' עצמו בתקופה המאתגרת ביותר של משימת המתת שלו, היה זיכרון הטרנספיגורציה.

Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. העיוור ביריחו

בשעות אחר הצהריים המאוחרות של יום חמישי, ה-30 במרץ, החבורה בראשה צעדו ישוע והשליחים, וכמאתיים איש בעקבותיהם, התקרבו לחומות יריחו. כשהתקרבו לשערי העיר, פגשו קבוצת קבצנים וביניהם אדם בשם ברתִימאוס, זקן אשר התעוור בצעירותו. העיוור שמע רבות על ישוע וידע על כך שריפא את יאשיהו העיוור בירושלים. לא נודע לו על הביקור האחרון של ישוע ביריחו עד שכבר היה בדרכו לבית עניא. ברתִימאוס החליט שהוא לא יתן לישוע לבקר שוב ביריחו בלא שיבקש ממנו להשיב לו את מאור עיניו.

החדשות אודות התקרבותו של ישוע נפוצו ברחבי יריחו, ומאות מתושביה יצאו לקבל את פניו. כאשר ההמון ליווה חזרה את 'המאסטר' לעיר, שמע ברתִימאוס את הלמות הצעדים הכבדים וידע שמשהו בלתי שגרתי מתרחש. הוא שאל אנשים שעמדו לידו לפשר הדבר. אחד מן הקבצנים ענה, "ישוע מנצרת חולף לידינו." כאשר שמע ברתִימאוס שישוע מתקרב, נשא את קולו והחל לצעוק, "ישוע, ישוע, רחם עלי!" הוא המשיך לצעוק יותר ויותר חזק, וכמה מאלה שהיו בסמוך לישוע ניגשו אליו וגערו בו, ביקשו ממנו להשתתק; אך ללא הואיל; הוא המשיך לצעוק יותר ובקול רם יותר.

ישוע נעצר כאשר שמע את זעקות העיוור. כאשר ראה אותו, אמר לחבריו, "הביאו את האדם אלי." הם נגשו לברתִימאוס ואמרו לו: "תתנהג יפה; בוא אתנו, כי 'המאסטר' קורא לך." שמע ברתִימאוס את המילים הללו, השליך הצדה את מעילו, קפץ לאמצע הדרך ואלה שסמוך לו הובילו אותו לישוע. פנה ישוע לברתִימאוס ואמר: "מה תרצה שֶאֱעֲשֶׂה לך?" ענה לו העיוור, "אֲדִינִי אֲשֶׁר תִּפְקְחֶנָּה עֵינִי." שמע ישוע את בקשת האיש וראה את אמונתו, ואמר: "תִּפְקְחֶנָּה עֵינֶיךָ; לך לדרכך; אֲמוֹנֶתְךָ הוֹשִׁיעָה לך." מיד נפקחו עיניו, והוא נותר לצד ישוע להלל את אלוהים, עד ליום המחרת, כאשר יצא ישוע לירושלים והוא צעד לפני ההמון והכריז באוזני כל כיצד שב אליו מאור עיניו ביריחו.

5. THE BLIND MAN AT JERICHO

171:51 (18731) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:52 (18732) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:53 (18733) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: "What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. הביקור אצל זכאי

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

סמוך לשעת השקיעה נכנסה תהלוכת 'המאסטר' ליריחו, והוא החליט ללון את הלילה בה. כשחלף ישוע ליד בית המכס, היה בו באותה העת זכי, המוכס הראשי, או גובה המס. הוא מאוד רצה לפגוש את ישוע. המוכס הראשי היה אדם אמיד מאוד ושמע רבות אודות הנביא מן הגליל. הוא החליט לגלות איזה מן אדם היה בפעם הבא בה יבקר ביריחו; וכך, ביקש זכי לחצות ההמון ולא צלח, הם היו רבים מדי, ובשל קומתו הנמוכה לא הצליח לראות מעל לראשיהם. וכך, הלך המוכס הראשי אחר ההמון עד סמוך למרכז העיר, לא רחוק מביתו. כשהבין שלא יוכל לחדור את ההמון, ומכיוון שחשש שמא ישוע פשוט יחלוף דרך העיר בלא שיעצור בה, רץ הוא קדימה וטיפס על ענפיו של שקמה אשר צמח מעל לדרך. הוא ידע שכך יוכל להיטיב להתבונן 'במאסטר' בעודו חולף. והוא לא התאכזב, שכן כאשר עבר שם ישוע הוא עצר, התבונן למעלה בזכי ואמר, "הזדרז ורד, זכי, כי הלילה אני חייב ללון בביתך." זכי נדהם לשמע הדברים וכמעט נפל מרוב המהירות בה ירד. הוא ניגש לישוע והביע את אושרו הגדול על כך שזה נאות ללון בביתו.

הם הלכו מיד לבית זכי, ותושבי יריחו הופתעו מאוד מכך שישוע הסכים להתגורר אצל המוכס הראשי. וכאשר 'המאסטר' ושליחיו עמדו במפתן דלת ביתו של זכי, אמר אחד מן הפרושים תושבי יריחו שעמד בסמוך: "תראו איך הוא הולך להתגורר עם חוטא, עם כופר בן אברהם שסוחט ושוודד את בני עמו." שמע זאת ישוע, השפיל מבטו אל זכי וחיך. אז עמד זכי על שרפרף ואמר: "תושבי יריחו, הקשיבו לי! אולי אני חוטא ומוכס, אך המורה הגדול בא לון בביתי; ולפני שיבוא בשעריו, אני מכריז באוזניכם שאני אתרום את מחצית מרכושי לעניים, והחל ממחר בבוקר, אם גביתי ממאן דהו שלא כדון, אשיב לו פי ארבעה. אני מבקש גאולה בכל לבי ומאודי ומבקש ללמוד לחיות ביושר תחת עינו הפקוחה של האל."

כאן סיים זכי את דבריו, אמר ישוע: "הגאולה אכן באה היום לבית זה, ואתה אכן הפכת לבן אברהם." ישוע נפנה לקהל שסבב אותם ואמר: "ואל תתפלאו ממה שאומר ואל תיעלבו ממה שאעשה, כי זה מכבר הכרזתי 'שבן האדם' בא לגאול את שאבד."

באותו לילה לנו בביתו של זכי. למחרת, קמו

171:61 (1873:4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:62 (1874:1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: "You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people." And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: "Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God."

171:63 (1874:2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: "Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham." And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: "And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost."

171:64 (1874:3) They lodged with Zaccheus for the night.

ועשו את דרכם במעלה "דרך השוודים" לבית עניא, ולחגיגות הפסח בירושלים.

On the morrow they arose and made their way up the "road of robbers" to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. "בדרכו של ישוע"

ישוע שימח את כל אשר ראה בדרכו. הוא היה מלא בחסד ובאמת. עמיתיו לא הפסיקו להתפעל ממילות החסד שבקעו מפיו. אפשר לטפח חניניות, אך טוב הלב הינו הנינוח של הרעות שנובעת מנשמה גדושה באהבה.

טוב הלב תמיד מזכה בכבוד, אך כאשר הוא נעדר את החסד, לעתים קרובות יוצר דחיה. הטוב מושך רק כאשר הוא מלא בחסד. הטוב מועיל רק כאשר הוא מושך.

ישוע באמת הבין את בני האדם; לכן היה מסוגל להפגין אהדה אמיתית וחמלה כנה. אך רק לעתים רחוקות נתן מקום לרחמים. חמלתו הייתה אינסופית, אך אהדתו הייתה מעשית, אישית ובונה. הוא לעולם לא נתן להכרות האינטימית שלו עם הסבל לגרום לו להיות אדיש, והוא הצליח לסעוד נשמות במצוקה בלא להעצים את רחמיהן העצמיים.

ישוע הצליח לסייע לבני האדם משום שאהב אותם בכנות. הוא באמת אהב כל גבר, אישה וילד. בשל הבוננות היוצאת דופן שלו – הוא ידע בדיוק מה היה בלב ובעת האדם – הוא יכול היה להיות רע של אמת. הוא היה מתבונן מעוניין, חד. הוא היה מומחה להבנת צורכי האדם, ובפקחותו הבין את הכמיהה האנושית.

ישוע מעולם לא מיהר. תמיד היה לו זמן לנחם את רעיו, "על הדרך". הוא תמיד גרם לחבריו להרגיש בנוח. הוא היה מאזין מקסים. הוא מעולם לא חיטט בנשמות חבריו. וגם כאשר ניחם את דעתם הרעבה של אנשים וסעד את מצא נשמותיהם, כל אלה שקיבלו מחסדו לא הרגישו שהם מתוודים לפניו אלא שהם מתייעצים איתו. ומשום שהם ראו עד כמה האמין בהם, הם בטחו בו באופן מוחלט.

לעולם לא הייתה תחושה שהוא היה סקרן לגבי אנשים, הוא מעולם לא ביטא רצון להנחות אותם, לנהל אותם או לעקוב אחריהם. הוא עורר תחושה עמוקה של ביטחון-עצמי ואומץ רב בקרב כל מי שנהנה מחברתו. כאשר חיך למישהו, אותו אדם הרגיש שיש לו יותר יכולת לפתור את שלל הבעיות שלו.

ישוע אהב אנשים כל כך עד שלעולם לא היסס לנהוג בהם בחומרה כאשר זה נדרש. לעתים קרובות ביקש לסייע לאדם אחר בכך שביקש את עזרתו. כך עורר באדם השני עניין ונגע בהיבטים הטובים יותר של טבע האדם.

7. "AS JESUS PASSED BY"

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men "as he passed by." And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the

better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, "as he passed by." There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master's earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, "He went about doing good."

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master's followers in all ages to learn to minister as "they pass by" — to do unselfish good as they go about their daily duties.

המאסטר יכול היה להבחין באמונתה הגואלת של האישה שביקשה להירפא ונגעה מתוך דעה קדומה בשולי כותנתו. הוא תמיד היה מוכן לעצור את דרשה או את מהלך הקבוצה כאשר נדרש לסעוד אדם יחיד, אפילו ילד קטן. הדברים הגדולים התרחשו לו רק בגלל שאנשים האמינו בישוע, אלא גם בשל אמונתו הגדולה של ישוע בהם.

נדמה שרוב הדברים חשובים באמת שישוע אמר או עשה אכן קרו במקרה, "על הדרך." משימת הסעד הארצית של 'המאסטר' כלל לא הייתה מקצועית, מתוכננת היטב או מתוכננת מראש. הוא הפיץ בריאות ואושר באופן טבעי ובחן, תוך כדי החיים. אכן נכון, פשוטו כמשמעו, כי "הוא הסתובב ועשה טוב."

ראוי לחסידיו של 'המאסטר' בכל העידינים ללמוד לסעוד "על הדרך" — לעשות טוב באופן בלתי אנוכי כחלק מחיי היום יום.

8. משל הכיכרות

הם לא יצאו לדרכם עד צהרי היום, שכן עד לשעות הלילה המאוחרות לימד ישוע את משפחתו של זכי את בשורת המלכות. בערך במחצית הדרך העולה לבית עניא, עצרה החבורה לארוחת הצהריים בעוד ההמונים המשיכו לירושלים — הם לא ידעו שישוע והשליחים התכוונו ללון באותו הלילה על הר הזיתים.

שלא כמשל הכישורים, אשר כוון לכל התלמידים, כוון משל הכיכרות יותר עבור השליחים. המשל הסתמך ברובו על ההתנסות של ארכלאוס וניסיונו הכושל לתפוש את השלטון של מלכות יהודה. היה זה אחד מן המשלים הבודדים 'שהמאסטר' ביסס על דמות היסטורית אמיתית. לא היה זה מוזר שארכלאוס עצמו היה במחשבותיהם — ביתו של זכי ביריחו שכן בסמוך לארמון המפואר של ארכלאוס ומוביל המים שלו מוקם לאורך הדרך ממנה יצאו מיריחו.

"אתם חושבים 'שבן האדם' עולה לירושלים לקבל מלכות, אך אני מכריז באוזניכם שאתם עתידים להתאכזב. האם לא תזכרו אות אותו נסיך שהלך לארץ רחוקה כדי לקבל עליו עול מלכות, אך אפילו בטרם הספיק לשוב, שלחו אליו תושבי המחוז, אשר בלבם כבר דחו אותו, שליח ומסרו לו, 'לא ניתן לאדם זה למלוך עלינו?' וכמו שדחו את אותו המלך כשליט בעולם, כך עתיד 'בן האדם' להידחות כשליט רוחני. ושוב אכריז באוזניכם שמלכותי איננה מן העולם הזה; אך אם 'בן האדם' היה מתקבל כשליטם הרוחני של בני

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: "You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, 'We will not have this man to reign over us'? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the

עמו, הוא היה מקבל על עצמו מלכות זו של נשמות בני האדם והיה מולך בלבבותיהם. ועל-אף שדחו את שלטון הרוח שלי בם, אני אשוב ואקבל מידי אחרים מלכות רוח זו אשר כעת נמנעה ממני. היום אתם תראו 'שכן האדם' יידחה, אך בעידן אחר יתקבל ויתרומם מה שכעת דחו בני אברהם.

"וכעת, כמו האציל במשל, אקרא לפני את שניים עשר משרתי, סוכני המיוחדים, אתן ביד כל אחד מכם ככר שקל אחת ואתריע בכם למלא היטב את הוראותי ולהשתמש כראוי בכספים שהופקדו בידיכם בעת היעדרותי כדי שתוכלו להצדיק את מלאכתכם לכשאשוב ואדרוש דין וחשבון.

"ואפילו אם לא ישוב אותו 'בבן' שנדחה, יישלח 'בן' אחר במקומו לקבל את מלכותו, 'ובן' זה יזמן את כולכם, ידרוש מכם דין וחשבון על מלאכתכם וישמח ברווח שהרווחתם.

"וכאשר ייקראו הסוכנים ללדת דין וחשבון, יבוא הראשון ויאמר, 'אדני מנה שֶלְךָ הֵבִיא עֲשָׂרַת מְנִים.' ויאמר אליו הטיבות לעשות העבד הטוב תחת אשר היית נאמן במעט מזער הִנֵּה שְׁלִיט על-עֶשֶׂר עֲרִים. ויאמר, 'אדני מנה שֶלְךָ עֲשָׂה חֲמִשָּׁת מְנִים. ויאמר גם לזה אף אתה הִנֵּה על חֲמֵשׁ עֲרִים. ויאמר האחר ויאמר, 'הא לך מנה שֶלְךָ אֲשֶׁר-הִנֵּה אֶצְלִי צָרָר בְּסוּדָר. מִירָאֲתִי אֶתְּךָ כִּי אִישׁ קָשָׁה אֶתָּה לִקְחָ אֶת אֲנָשִׁי לֹא הִנַּחְתָּ וְקִצַּר אֶת-אֲנָשִׁי לֹא זָרַעְתָּ. ויאמר אליו, 'על פיך אֲשַׁפֵּטְךָ. הַעֲבֵד הֲרַע אֶתָּה יְדַעְתָּ כִּי אִישׁ קָשָׁה לִקְחָ אֶת אֲנָשִׁי לֹא הִנַּחְתָּ וְקִצַּר אֶת-אֲנָשִׁי לֹא זָרַעְתָּ. וְלִמָּה לֹא נָתַתָּ אֶת כֶּסֶף לְשִׁלְחִי וְאֲנִי בָּבֹאִי הִיִּיתִי תוֹבֵעַ אוֹתוֹ בְּמֶרְבִּית.'"

"וואז אמר השליט אל העומדים שם: 'שִׂאוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַמָּנָה וְהָנֵנוּ אֶל אֲנָשִׁי לוֹ עֲשָׂרַת הַמְנִים. וְכִשְׁהִזְכִּירוּ לוֹ כִּי יֵשׁ לוֹ עֲשָׂרַת מְנִים, אִמְרֵ: 'הֵן אֲנִי אִמְרָ לָכֶם כִּי כָל אִישׁ שֵׁשֶׁשׁ לוֹ יִנָּתֵן לוֹ וְאֲנָשִׁי אֵין לוֹ יִקָּח מִמֶּנּוּ גַם אֶת אֲנָשִׁי לוֹ.'"

וכאשר ביקשו השליחים לדעת את ההבדל במשמעות בין משל זה לבין המשל על

spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men's souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:84 (1876:1) "And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:85 (1876:2) "And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:86 (1876:3) "And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, 'Lord, with your pound I have made ten pounds more.' And his master said to him: 'Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.' And the second came, saying, 'Your pound left with me, Lord, has made five pounds.' And the master said, 'I will accordingly make you ruler over five cities.' And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: 'Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.'

171:87 (1876:4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:88 (1876:5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and

הכישורים, ישוע הקשיב לכל שאלותיהם ורק אמר: "שקלו היטב בלבבכם את המילים הללו, וכל אחד מכן ימצא את המשמעות האמתית."

שנים לאחר מכן, נתנאל היה זה שלימד היטב את משמעותם של שני המשלים. ניתן לסכם את שלימד כך:

1. היכולת הינה אמת המידה להזדמנויות שניתנות בחיים. לעולם לא תתבקש לשאת באחריות להשיג דבר מה שהוא מעבר ליכולותיך.

2. נאמנות מעידה באופן מהימן על מידת האמינות של האדם. אדם שמגלה נאמנות בדברים הקטנים סביר שיגלה את אותה נאמנות בכל אשר יעשה.

3. כאשר ההזדמנויות שוות, 'המאסטר' גומל פחות את זה שגילה נאמנות קטנה יותר.

4. כשההזדמנויות קטנה יותר, הוא גומל גמול שווה לאותה מידת נאמנות.

כשסיימו את ארוחתם, ולאחר שההמונים המשיכו בדרכם לירושלים, עמד ישוע אל מול השליחים בצלו של מדף סלע לצד הדרך, בשמחה והוד של מלכות הניף את אצבעו מערבה ואמר: "בואו, אחי, נעלה לירושלים, ונקבל את שממתין לנו; כך נמלא את רצון 'אבינו' שבשמים."

וכך המשיכו ישוע ושליחיו בדרכם לירושלים, הפעם האחרונה אליה בא 'המאסטר' בלבוש בשר ודם.

that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.9) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

מסמך 172. עולים לירושלים

173 ⇨

הספר של אורנטיה

171 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 172
עולים לירושלים

סעיפים

מבוא

1. שבת בבית עניא
2. ראשון בבוקר עם השליחים
3. יוצאים לירושלים
4. הביקור סביב למקדש
5. גישת השליחים

PAPER 172
GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

מבוא

ישוע והשליחים הגיעו לבית עניא מעט לאחר השעה ארבע אחר הצהריים של יום ששי, ה-31 במרץ. אלעזר, אחיותיו וחבריהם ציפו להם; ומכיוון שמאז תחייתו של אלעזר הגיעו אנשים רבים מדי יום לשאול אותו על כך, נודע לישוע שהוחלט להלין אותם בביתו של מאמין אחר, שכן בשם שמעון, אשר עמד בראש הכפר הקטן מאז מותו של אבי אלעזר.

באותו הערב קיבל ישוע מבקרים רבים. תושביהם הפשוטים של בית עניא ובית פגי עשו כמיטב יכולתם לגרום לו להרגיש בנוח. אף כי רבים סברו שישוע מתעתד לעלות לירושלים תוך שהוא ממרה את גזר דין המוות שגזרה עליו הסנהדרין, ושהוא מתכוון להכריז על עצמו כמלך היהודים, המשפחה בבית עניא – אלעזר, מרתה ומרים – הבינה אל נכון 'שהמאסטר' לא היה מלך שכזה; הייתה להם תחושה עמומה שזה כנראה ביקורו האחרון בירושלים ובבית עניא.

לכהנים הראשיים נודע שישוע לן בבית עניא, אך הם סברו כי מוטב שלא לעצרו בקרב חבריו; הם החליטו להמתין עד שיבוא לירושלים. ישוע ידע על כל אלה, אך שמר על שקט מלכותי; מעולם לא ראו אותו חבריו יותר אסוף ולבבי; אפילו השליחים נדהמו מכך שכמעט לא הוטרד

INTRODUCTION

^{1720.1 (1878.1)} JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

^{1720.2 (1878.2)} That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

^{1720.3 (1878.3)} The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more

מן העובדה שהסנהדרין ציוותה על כל יהודי למסור אותו לידיה. לכל אורך הלילה שמרו השליחים זוגות-זוגות ל'המאסטר' הישן, רבים מהם חגרו חרבות למתניהם. מוקדם למחרת, העירו אותם מאות עולי רגל שבאו מירושלים, אפילו שהייתה זו שבת, כדי לפגוש בישוע ואלעזר, אותו החייה מן המתים.

composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. שבת בבית עניא

כולם שאלו את עצמם, גם עולי הרגל שמחוץ לארץ יהודה וגם הרשויות היהודיות: "מה אתם חושבים שישוע יעשה? אתם חושבים שיעלה לחג?" משום כך, הציבור שמח כשמודע שישוע הגיע לבית עניא, אך הכוהנים הראשיים והפרושים היו מעט נבוכים. הם שמחו שהוא מצוי באזור השיפוט שלהם, אך גם מעט חששו מתעוזתו; הם זכרו שבבית הקודם בבית עניא חזר אלעזר מן המתים, ואלעזר החל להוות בעיה גדולה עבור אויבי ישוע.

ששה ימים לפני הפסח, במוצאי השבת, חגגו בית עניא ובית פגי כולן את הגעתו של ישוע. סעודת משתה ציבורית גדולה נערכה בביתו של שמעון. אורחי הכבוד היו ישוע ואלעזר; היא נערכה תוך קריאת תיגר על הסנהדרין. מרתה דאגה להגשת המזון; אחותה מרים ניצבה בקהל, שכן על-פי המנהג היהודי אישה לא יכלה להשתתף בסעודה בציבור. אף שסוכני הסנהדרין נכחו שם, הם חששו לעצור את ישוע המוקף בחבריו.

ישוע שוחח עם שמעון אודות יהושע הקדום, על שמו נקרא, וסיפר כיצד עלו יהושע ועם ישראל לירושלים דרך יריחו. עת סיפר אודות האגדה על חומות יריחו, אמר ישוע: "אינני מוטרד מחומות אבן וסלע; אטיף לאהבת 'האב' לכל בני האדם ואגרום לחומות הדעה הקדומה, ההתחסדות ושנאה ליפול תחתיהן."

המשתה התנהל בשמחה ובאופן שגרתי, למעט העובדה שכל השליחים היו רציניים שלא כהרגלם. ישוע היה שמח במידה יוצאת דופן ושיחק עם הילדים עד לבואו לשולחן.

עד לסמוך לסיום הארוחה לא אירע דבר יוצא דופן כלשהו. אז, יצאה מרים אחות אלעזר מתוך קבוצת הנשים שהתבוננו במשתה, ניגשה למקום בו הסב ישוע כאורח הכבוד ופתחה בצצנת עשויה בהט ובה משחה יקרת ערך ונדירה; לאחר שמשחה את ראשו של 'המאסטר', החלה למשוח את רגליו, אותן ניקתה

1. SABBATH AT BETHANY

^{172:1.1 (1878:4)} Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

^{172:1.2 (1878:5)} Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

^{172:1.3 (1879:1)} Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

^{172:1.4 (1879:2)} The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

^{172:1.5 (1879:3)} Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head,

בשערות ראשה. כל הבית נמלא בריח המשחה, וכל הנוכחים נדהמו ממעשה מרים. אלעזר לא אמר דבר, אך כאשר כמה מן הנוכחים החלו למלמל ולהתרעם על כך שנעשה שימוש במשחה כה יקרה, ניגש יהודה איש-קריות למקום מושבו של אנדראס ואמר: "מדוע לא נמכרה משחה זו וניתנה תמורתה כצדקה? עליך לדבר עם 'המאסטר' כדי שיוקיע את הבזבז הזה."

ישוע ידע על מה שחשבו ושמע את שנאמר. הוא הניח את ידו על ראשה של מרים שכרעה ברך לצדו, ואמר כשהבעת פניו משרה נועם: "עזבו אותה במנוחה, כולכם. מדוע תציקו לה, הרי עשתה את שציווה אותה לבה הטוב. לאלה שאומרים שהיה ראוי למכור את המשחה ולתת את תמורתה כצדקה לעניים, אומר שהעניים תמיד יהיו אתכם ותוכלו לסעוד אותם כראות עיניכם; אך אני לא אהיה אתכם תמיד; בקרוב אשוב 'לאבי'. האישה הזו שמרה את המשחה זה מכבר כדי למשוך את גופתי לאחר מותה, וכעת נמלכה בדעתה, ומתוך ציפייה למותי, משחה אותי. אין למנוע ממנה את הסיפוק שבכך. אין להוכיח את מרים על מה שעשתה הלילה; להיפך, אני מכריז באוזניכם כי בעידינים שיבאו, כל אימת שתסופר בשורה זו ברחבי העולם, יסופר זיכרון המעשה שלה לזכרה."

בשל גערה זו, אשר יהודה איש-קריות לקח באופן אישי, הוא החליט באופן סופי להיגמל ולנקום על הפגיעה שחש. פעמים רבות חשב על כך שלא במודע, אך כעת העז להשתעשע במחשבות הללו באופן מודע לגמרי. רבים אחרים עודדו אותו בכך, שכן עלות המשחה היה שווה ערך לשכר העבודה של אדם למשך שנה שלמה – מספיק על-מנת להאכיל חמשת אלפים איש. אך מרים אהבה את ישוע; מכיוון שהאמינה לדבריו שהוא חייב למות, החליטה להקדיש משחה זו כדי למשוך את גופתו לאחר מותו. אין למנוע ממנה לתת מתנה זו 'למאסטר' בעודות בחייו, אם כך החליטה.

אלעזר ומרתה ידעו על כך שמרים חסכה את הכסף כדי לקנות משחת נֶרְדִּי. הם הסכימו במשחה לכך שתגשים את משאת לבה, מפני שהיו אמידים ויכלו להרשות לעצמם בקלות להציע מנחה שכזו.

כאשר שמעו הכוהנים הראשיים אודות

she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

172:1.6 (1879:4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproved all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproved for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879:5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879:6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880:1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they

המשתה בבית עניא שנערך לכבודם של ישוע ואלעזר, הם קיימו התייעצות בינם לבין עצמם בנוגע לדינו של אלעזר. הם החליטו שגם אלעזר הינו בן מוות. הם הסיקו נכונה שיהיה זה חסר תוחלת להמית את ישוע אם יתירו לאלעזר, אותו הקים לתחיית מן המתים, להמשיך ולחיות.

began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. ראשון בבוקר עם השליחים

בבוקר יום ראשון, בגן היפהפה של שמעון, קיבץ 'המאסטר' את שניים עשר השליחים והנחה אותם לגבי הכניסה לירושלים. הוא אמר להם שכל הנראה ילמד וינאם פעמים רבות עד אשר ישוב 'לאב', אך יעץ לשליחים עצמם שלא לפעול בציבור בזמן הפסח בירושלים. הוא הנחה אותם להישאר קרוב אליו, "להתבונן ולהתפלל." ישוע ידע שרבים משליחיו חגרו בסתר חרבות למתניהם, אך כלל לא התייחס לעובדה זו.

ההנחיות שנתן באותו הבוקר כללו סקירה קצרה של פעולותיהם החל בהסמכה ליד כפר נחום ועד לאותו היום, עם כניסתם לירושלים. השליחים הקשיבו בדממה; איש לא שאל דבר.

מוקדם באותו הבוקר הפקיד דוד זבדיה את התמורה ממכירת ציוד המחנה בפלה בידי יהודה זה, בתורו, הפקיד את החלק הארי של הכסף בידי שמעון, מארחם, וביק ממנו לשמור עליו בבטחה ועבור מה שיידרשו לו בירושלים.

לאחר הפגישה, נועד ישוע עם אלעזר והנחה אותו להימנע מלהקריב את חייו כקרבן לנקמת הסנהדרין. אלעזר ציית לכך, ולאחר מספר ימים, נס לפילדלפיה כאשר שלחו פקיד הסנהדרין שליחים לעצור אותו.

כך או אחרת, כל חסידיו של ישוע הרגישו את המשבר הממשמש ובא, אך הם לא שיערו את מלוא כובד המשקל שלו בשל השמחה והעליזות יוצאי הדופן שהפגין 'המאסטר'.

3. יוצאים לירושלים

בית עניא הייתה מרוחקת כשלושה קילומטרים מן המקדש, וביום ראשון, בשעה אחת וחצי אחר הצהריים יצא ישוע לירושלים. הוא חש חיבה עמוקה לבית עניא ולתושביה הפשוטים. נצרת, כפר נחום וירושלים דחו אותו, אך בבית עניא האמינו בו. דווקא בכפר הקטן

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

^{17221 (1880:2)} On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

^{17222 (1880:3)} This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

^{17223 (1880:4)} Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

^{17224 (1880:5)} After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengefulness of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

^{17225 (1880:6)} In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

^{17231 (1880:7)} Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him.

הזה, בו כמעט כל גבר, אישה וילד האמינו, הוא בחר לבצע את המעשה המדהים ביותר בכל משימתו הארצית, את השבתו של אלעזר מן המתים. הוא לא הקים את אלעזר לתחייה על-מנת שהכפריים יאמינו, אלא דווקא משום שהם כבר האמינו.

במשך כל אותו בוקר חשב ישוע על כניסתו לירושלים. עד אז ניסה לדכא את כל ההכרזות הפומביות אודות היותו המשיח. אך כעת, המצב היה שונה. הוא התקרב לסוף הקריירה שלו בגוף, הסנהדרין צייתה על מותו, ולא ייגרם שום נזק מכך שיתיר לחסידיו לבטא את רגשותיהם בחופשיות, כפי שניחש שוודאי יקרה אם יבחר להיכנס באופן רשמי ופומבי אל העיר.

ישוע לא החליט להיכנס באופן פומבי לירושלים כדי לבקש בפעם האחרונה את תמיכת הציבור ולא כדי לבקש לעצמו כוח. הוא אף לא עשה כן כדי לרצות את כמיהתם האנושית של חסידיו ושליחיו. ישוע לא השלה עצמו בכל אלה, כמעשה החולם באספמיה; היטב ידע מה תהא תוצאת ביקורו.

לאחר שהחליט להיכנס לירושלים באופן פומבי, ניצב 'המאסטר' בפני הבחירה של האמצעי להוציא החלטתו זו אל הפועל. ישוע סרק את כל האזכורים הרבים, מהם סותרים, של מה שכונה הנבואות המשיחיות, אך נדמה היה כי רק אחת מהן הייתה ראויה למימוש. רבות מן הנבואות דברו על מלך בן דוד, גואל רב עוצמה שיגאל את עם ישראל מעול שלטון הגויים. אך הייתה פסקה אחת, אשר לעיתים צוטטה על-ידי אלה שראו את משימת המשיח באור רוחני יותר, וזו התאימה לישוע יותר לאופן בו תכנן להיכנס לירושלים. הפסוקים נמצאו בספר זכריה, וכך נאמר שם: "גילי מאד בת ציון, הריעי בת ירושלים. הנה מלכך יבוא לך, צדיק ונשע הוא. עני ורכב על חמור, ועל עיר בן-אתנות."

מלך לוחם נכנס בשערי העיר רכוב על סוס; מלך של שעת שלום ורעות תמיד מגיע רכוב על חמור. ישוע לא ייכנס לירושלים רכוב על סוס, אך הסכים להיכנס בשעריה בשלום, 'בבן האדם' הרכוב על עיר.

במשך זמן רב ניסה ישוע ישירות לשכנע את שליחיו ותלמידיו שמלכותו אינה מן העולם הזה, שהייתה רוחנית לגמרי; אך זה לא עלה בידו. כעת, משנכשל לעשות כן במישורו, התכוון לנסות לעשות כן באופן סמלי. וכך, ממש לאחר צהרי היום, קרא אליו ישוע את פטרוס ויוחנן, הנחה אותם ללכת לבית פגי, הכפר הקטן השכן, מעט מרוחק מן הדרך, מרחק קטן מבית עניא לכיוון

And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

^{17232 (1880.8)} All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

^{17233 (1881.1)} Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

^{17234 (1881.2)} Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophecies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

^{17235 (1881.3)} A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

^{17236 (1881.4)} Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a

צפון מערב, ואמר: "לכו לבית פגי, וכשתגיעו לצומת הדרכים, תראו עיר בן אתונות קשור שם. התירו את העיר והביאו אותו לכאן. ואם מאן דהו ישאל אתכם לפשר הדבר, אמרו רק, 'המאסטר' זקוק לו." הלכו שני השליחים לבית פגי, כפי שהנחה אותם 'המאסטר', מצאו את העיר קשור לצד אמו ברחוב לצד בית בפניה. כשהחל פטרוס להתיר את העיר יצא אליו בעליו ושאל לפשר הדבר, וכאשר פטרוס ענה לו כמצוות ישוע, אמר האישי: "אם 'המאסטר' שלכם הוא ישוע הגלילי, תנו לו את העיר." וכך שבו והעיר עמם.

עד לאותה העת, נקבצו כמה מאות עולי רגל סביב לישוע ושליחיו. מאז שעות הבוקר המאוחרות, עצרו המבקרים שבדרכם לחגיגות הפסח. בינתיים, דוד זבדיה וכמה משליחיו לשעבר החליטו על דעת עצמם למחר לירושלים ולהפיץ שם את החדשות בקרב ההמון ועולי הרגל. הם הודיעו שישוע מנצרת מתכוון להיכנס ברוב כבוד והדר לעיר. וכך נהרו כמה אלפים מן המבקרים הללו כדי לקבל את פניו של הנביא ועושה הנפלאות המפורסם, שחלקם אף האמינו שהיה המשיח. ההמונים הללו, שהגיעו מירושלים, פגשו את ישוע ואת ההמון שעלה אל העיר ממש כאשר ירדו מפסגת הר הזיתים בדרכם אל העיר.

כאשר יצאה התהלוכה מבית עניא, אחזה התלהבות גדולה בהמון, בתלמידים, במאמינים, ובעולי הרגל המבקרים, אשר רבים מהם הגיעו מן הגליל ומפראה. מעט לפני שיצאה לדרכה, הגיעו לשם שתיים עשרה השנים של סגל הנשים המקורי ובנות לווייתן, ואלה הצטרפו לתהלוכה הייחודית הזו בדרכה השמחה אל העיר.

לפני שיצאו, הניחו התאומים לבית חלפי את אדרותיהם על גב העיר והחזיקו בו בזמן 'המאסטר' טיפס על גבו. עם התקרב התהלוכה לפסגת הר הזיתים, השליכו ההמונים את בגדיהם וכן ענפי זית מן העצים הסמוכים ויצרו שטיח של כבוד לחמור שנשא את 'בן המלכות, את המשיח המובטח. עם התקרב ההמון הצוהל לירושלים, הם החלו לשיר, או יותר נכון לצעוק יחד את מזמור תהילים, "הושע-נא לבן דוד; ברוך הבא בשם יהוה. הושע-נא במרומים. ברוךה מלכות השמים הבאה."

עת המשיכו לנוע עד לפסגת הר הזיתים, היה ישוע שמח וצוהל. כאשר נגלתה העיר ונראו צירי המקדש, עצר 'המאסטר' את התהלוכה ודממה גדולה נפלה עליהם כשראו אותו בוכה.

neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

^{17237 (1881.9)} By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

^{17238 (1882.1)} As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

^{17239 (1882.2)} Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, "Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven."

^{172310 (1882.3)} Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as

הוא השפיל מבט אל ההמונים שעלו מן העיר לקבל את פניו, פני 'המאסטר', ואמר בקול רוטט מהתרגשות ומדמעות: "הו ירושלים, לו ידעת גם את בעוד יומך הזה את דרךך שלומך ועתה נסתר מעיניך! את עתידה לדחות את 'בן השלום' ולהפנות עורף לבשורת הגאולה. כי הנה ימים באים עליך ונשפכו אויביך סוללה סביבך והקיפוך וצרו עליך מכל עברך. והרסו עד לארץ אותך ואת בניך בקרבך ולא ישאירו בך אבן על אבן עקב אשר לא ידעת עת פקדתך. את עתידה לדחות מתת אלוה, וכל בני האדם ידחו אותך."

כשסיים את דבריו, הם החלו לרדת מפסגת הר הזיתים ומיד פגשו את ההמונים שעלו מירושלים וענפי תמר בידיהם, צועקים הושע-נא, שמחים ועליזים וטובי לבב. 'המאסטר' כלל לא תכן שההמונים הללו יעלו מירושלים לקבל את פניו; זו הייתה מלאכתם של אחרים. הוא מעולם לא תכן דברים דרמטיים.

גם הרבה מן הפרושים ואויביו האחרים היו בקרב ההמונים שנהרו לקבל את פני 'המאסטר'. הם נבהלו מאוד מפרץ ההתלהבות שגילה הציבור ופחדו לעצור אותו שמא המעשה יגרום להתקוממות גלויה של העם. הם מאוד חששו מתגובות ההמון והמוני המבקרים, אשר רבים מהם שמעו רבות אודות ישוע ואשר רבים מהם האמינו בו.

בהתקרבת לירושלים, ההמונים הפכו קולניים יותר בהפגנותיהם, במידה כזו שחלק מן הפרושים נגשו לישוע ואמרו לו: "רבי, גער בתלמידך ובקש מהם לנהוג כראוי." ענה ישוע: "ראוי לילידם הללו לקבל את פני 'בן השלום', אשר דחו אותו הכוהנים הראשיים. אין מה לבקש מהם להפסיק אם אלה יחשבו האבנים תזעקנה."

הפרושים מיהרו לפני התהלוכה ושוב לסנהדרין, שהייתה באותה העת מוכנסת במקדש. כך דיווחו לעמיתיהם: "תראו, כל מה שעשינו היה ללא הוואל; הגלילי הזה מבלבל אותנו. ההמונים משוגעים עליו; אם לא נעצור את הבורים הללו, כל העולם ילך אחריו."

לפרץ ההתלהבות השטחי והספונטני הזה של ההמונים לא נודעה חשיבות מעמיקה כלשהי. אף כי קבלת הפנים הייתה שמחה וכנה, היא לא העידה על אמונה עמוקה בליבותיהם של ההמונים. אותם ההמונים ממש היו מוכנים לדחות את ישוע מאחר יותר באותו השבוע

they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: "O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you."

1723.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

1723.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

1723.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: "Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly." Jesus answered: "It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out."

1723.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: "Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him."

1723.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were

כאשר הסנהדרין נצבה בעקשנות נגדו, ולאחר שהתפכחו – כשהבינו שישוע אינו מתכוון לכוון את המלכות בהתאם למה שיחלו זה מכבר.

אך העיר כולה הייתה כמרקחה, וכולם שאלו, "מי זה האיש הזה?" וההמונים השיבו, "זהו הנביא מן הגליל, ישוע מנצרת."

4. הביקור סביב למקדש

בזמן שהתאומים לבית חלפי השיבו את העיר לבעליו, התנתקו ישוע ועשרת השליחים מעמיתיהם, החלו להסתובב בסביבות המקדש ולהתבונן בהכנות לחג הפסח. מכיוון שהסנהדרין חששה מאוד מהעם, לא נעשה כל ניסיון להפריע לישוע, וזו אחרי ככלות הכול, הייתה אחת הסיבות בשלה התיר ישוע להמונים לפרסם אותו. השליחים כלל לא הבינו שזו הייתה השיטה האנושית היחידה בה יכול היה ישוע להימנע מלהיעצר מיד עם היכנסו לעיר. 'המאסטר' ביקש לתת לתושביה של ירושלים, גבוהים כנמוכים, ולעשרות אלפים שבאו לבקר בה לפסח, הזדמנות אחת אחרונה לשמוע את הבשורה ולהאמין 'בבן השלום', אם כך יבחרו.

וכעת, כשהחל לרדת הערב, התפזרו ההמונים וביקשו לאכול. כך נותרו ישוע וחסידיו הקרובים לבדם. איזה יום מוזר היה זה! השליחים היו מהורהרים אך נותרו ללא מילים. בכל שנותיהם עם ישוע, מעולם לא חוו יום שכזה. הם עצרו לרגע ליד האוצר והתבוננו באנשים שבאים להרים תרומתם; העשירים תרמו הרבה וכולם תרמו לפי רכושם. לבסוף, הגיעה אלמנה ענייה לבושה בבלואים, והם ראו כיצד שלשלה לחצוצרה שתי פרוטות נחושת. אז הסב ישוע את תשומת לב השליחים לאלמנה ואמר: "שימו לב למה שראיתם. האלמנה הענייה הזאת נתנה יותר מכלם. כי כל אלה התנדבו לאלוהים מהעודף שֶׁלָּהֶם וְהִיא מִמַּחְסֹרָה נָתַנָּה אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה לָּהּ לִמְחִיָּה."

הערב נמשך והם המשיכו להסתובב בחצרות המקדש בדממה. לאחר שישוע חזה במראות הללו פעם אחת נוספת ונזכר ברגשות שחווה בביקוריו הקודמים, גם המוקדמים שבהם, אמר: "הבה נלך לבית עניא לנוח." ישוע, פטרוס ויוחנן הלכו לביתו של שמעון ואילו שאר השליחים התארחו אצל חברים בבית עניא בית פגי.

equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

^{172:3.16 (1883:2)} But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, "Who is this man?" And the multitude answered, "This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth."

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

^{172:4.1 (1883:3)} While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

^{172:4.2 (1883:4)} And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: "Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living."

^{172:4.3 (1883:5)} As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, "Let us go up to Bethany for our rest." Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. גישת השליחים

בערב אותו יום ראשון, עת שבו לבית עניא, הלך ישוע לפני השליחים. מילה לא נאמרה עד שנפרדו לאחר שהגיעו לביתו של שמעון. מעולם לא חוותה שום קבוצה בת שניים עשר בני אדם רגשות כה שונים ובלתי מוסברים כפי שרחשו כעת בדעתם ובנשמותיהם של שגרירה אלה של המלכות. הגליילים החסונים הללו היו מבולבלים ונבוכים; לא היה להם מושג למה לצפות; הם היו מופתעים מדי מכדי לפחד. לא היה להם מושג על תכניותיו של 'המאסטר' ליום שלמחרת והם לא שאלו דבר. הם הלכו למקומות הלינה שלהם, אך איש מלבד התאומים לא ישן הרבה. הם לא הותירו משמר חמוש על ביתו של שמעון.

אנדראס היה מבולבל לגמרי, נבוכ. הוא היה השליח היחיד שלא עסק במשמעות של פרץ הפרסום הציבורי. הוא היה עסוק מדי במחשבות על האחריות שנשא כראש השליחים מכדי לחשוב ברצינות על משמעותן של ההושע-נא שצעקו ההמונים בקולי קולות. אנדראס היה עסוק בהתבוננות בעמיתיו, אלה שחשש שהרגשות וההתרגשות יסחפו אותם, ובייחוד פטרוס, יעקב, יוחנן ושמעון הקנאי. במהלך כל אותו היום ובימים שאחריו, כרסמו באנדראס ספקות כבדים, אך הוא לא ציין את אלה באוזני עמיתיו. הוא הוטד מיוחסם של כמה מתוך שניים עשר שידע שנשאו על גופם חרבות; אך כלל לא ידע שאחיו שלו, פטרוס, היה אף הוא חמוש. וכך, התהלכה לירושלים הותירה רושם יחסית שטחי על אנדראס; הוא היה עסוק מדי באחריות שנשא מתוקף תפקידו מכדי להיות מושפע יותר.

בתחילה, שמעון פטרוס כמעט ונסחף לגמרי על גלי ביטויי האהדה הפומביים הנלהבים; אך עד לשובם לבית עניא באותו הערב הוא כבר היה מפקח למדי. פטרוס פשוט לא הצליח להבין מה 'המאסטר' עושה. הוא התאכזב מאוד כאשר ישוע לא רכב על גלי ההתלהבות והתמיכה הציבורית כדי להכריז הכרזה. פטרוס לא הצליח להבין מדוע ישוע לא דיבר אל ההמונים כשהגיעו למקדש, או לפחות התיר לאחד השליחים לפנות אליהם. פטרוס היה מטיף גדול, והוא סלד מן העבודה שקהל גדול, מקבל ונלהב כזה פשוט התבזבז. כל כך רצה להטיף להמון הזה את בשורת המלכות, ממש שם, במקדש; אך 'המאסטר' אסר עליהם מפורשות לא ללמד או להטיף במהלך שבוע הפסח הזה בירושלים. עבור שמעון פטרוס, התגובה לתהלכה המרהיבה הייתה הרסנית; עד לאותו הליל כבר התפקח והיה מאוד עצוב.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

¹⁷²⁵¹⁽¹⁸⁸³⁹⁾ This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

¹⁷²⁵²⁽¹⁸⁸⁴¹⁾ Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

¹⁷²⁵³⁽¹⁸⁸⁴²⁾ Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

עבור יעקב זבדיה, יום הראשון הזה היה מלא במבוכה ובבלבול עמוק; הוא לא הצליח לתפוש את החשיבות של מה שהתרחש; הוא לא הצליח להבין מדוע 'המאסטר' התיר לפרסם אותו ואז, לאחר שהגיעו למקדש, סרב לומר אפילו מילה לאנשים סביב. בעת שהתהלכה נעה במורד הר הזיתים לכיוון ירושלים, ובייחוד כאשר פגשו אותם אלפי עולי הרגל שנהרו כדי לקבל את פני 'המאסטר', נקרע יעקב באכזריות בשל רגשות מנוגדים. הוא חש התרוממות רוח והוקרה ממה שראו עיניו ובה בעת חרדה ממה שיקרה כשיגיעו למקדש. ואז, כאשר ישוע ירד מגב החמור והחל להסתובב בחופשיות בחצרות המקדש, התאכזב לגמרי. יעקב לא הצליח להבין מדוע בזבזה הזדמנות פז שכזו להכריז על המלכות. עם רדת הליל, היה אחוז לגמרי בחוסר וודאות מטריד ומעורר חרדה.

יוחנן זבדיה התקרב קמעא להבנה המניעים של ישוע; לכל הפחות, תפש באופן חלקי את המשמעות הרוחנית של הכניסה החגיגית לירושלים. בזמן שההמונים נעו אל עבר המקדש, וכשראה יוחנן את 'המאסטר' על גב העיר, הוא נזכר ששמע פעם את ישוע מצטט את הפסוקים מספר זכריה שתיארו את המשיח כאדם רודף שלום שיגיע לירושלים רכוב על גב חמור. יוחנן הפך בפסוקים במוחו והחל להבין את המשמעות הסמלית של תהלוכת אחר הצהריים של יום ראשון זה. לכל הפחות, הוא תפש מספיק מן המשמעות של הפסוקים כדי ליהנות במידת מה מן המתרחש וכדי להימנע מלהתאכזב יתר על המידה כאשר התהלכה הסתיימה ללא כל תוצאה נראית לעין. יוחנן ניחן בדעת שמטבעה נטתה לחשוב ולהרגיש בסמלים.

פיליפוס זועזע לגמרי מפתאומיותו של פרץ התמיכה ומן הספונטניות שלו. בזמן הירידה מהר הזיתים, הוא לא הצליח לאסוף את מחשבותיו במידה הנדרשת כדי להחליט מה משמעותה של ההפגנה. חלק ממנו נהנה מן התמיכה, בשל הכבוד שקיבל 'המאסטר'. עד לעת בו הגיעו למקדש, הוא הוטרד מן המחשבה שמא ישוע יבקש ממנו להאכיל את ההמונים, וכאשר תשומת לבו של ישוע נפנתה הלאה מהם, ובזמן שהשאר השליחים התאכזבו מכך, הרגיש פיליפוס הקלה גדולה. לעיתים היו ההמונים מבחן גדול לכלכל של חבורת השניים עשר. לאחר שהוקל לו מן הפחדים שחווה אישית בנוגע לצרכי החומר של ההמונים, הצטרף פיליפוס לפטרוס והביע אכזבה שלא נעשה דבר כדי ללמד את הקהל. באותו הלילה, הפך פיליפוס את מאורעות היום במוחו ונכנע לספקות שעלו בנוגע לכל רעיון המלכות; באמת ובתמים התפלא מה פשר כל אלה, אך לא שיתף איש בספקותיו; הוא אהב את ישוע יותר מדי. הוא

17254 (1884:3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

17255 (1884:4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

17256 (1885:1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the

האמין מאוד 'במאסטר'.

למעט ההיבטים הנבואיים והסמליים, נתנאל היה קרוב מכולם להבין את הסיבות בשלן בחר 'המאסטר' להיעזר בתמיכתם של עולי הרגל שבאו לחגוג את הפסח. הוא הבין שאלמלא נכנס ישוע באופן הפגנתי שכזה לירושלים, היה נעצר בידי שליחי הסנהדרין ומושלך לכלא ברגע שכן רגלו הייתה דורכת על אדמת ירושלים. לכן, הוא לא הופתע כאשר 'המאסטר' לא עשה כל שימוש נוסף בקהל הצוהל לאחר שבא בשערי חומות העיר והרושם שהותיר על מנהיגי היהודים מנע מהם מלעצור אותו מיד. מכיוון שנתנאל הבין את הסיבה האמתית בשלה נכנס 'המאסטר' לעיר כן, הוא הלך אחריו בטבעיות ולא הופרע כל-כן או התאכזב מן האופן בו נהג ישוע לאחר מכן כשאר השליחים. נתנאל חש אמון רב בהבנתו של ישוע את בני האדם ובחכמה והפקחות בהן טיפל במצבים קשים.

בהתחלה, מתי לא הושפע ממפגן התהלוכה. הוא לא תפס את המשמעות של מה שראו עיניו עד שגם הוא נזכר בפסוקים מספר זכריה, שם מתאר הנביא את צהלת ירושלים עם בוא המלך הגואל הרכוב על עיר בן אתונות. עם תנועת התהלוכה לעבר העיר והתקרבותה למקדש, מתי נכנס לאקסטזה; הוא היה בטוח שדבר מה יוצא דופן עתיד להתרחש כאשר 'המאסטר' יגיע למקדש בראש תהלוכת ההמון השואג. כאשר אחד מן הפרושים לעג לישוע ואמר, "תראו תראו, מי זה בא, מלך היהודים רכוב על חמור!" מתי נדרש למאמץ גדול מאוד כדי לעצור את עצמו מלפגוע בו. באותו הערב, בדרך חזרה לבית עניא, איש מבין השניים עשר לא היה מדוכא יותר. יחד עם שמעון פטרוס ושמעון הקנאי, הוא היה זה שחווה את המתח הנפשי הגדול ביותר לעת ליל. אך עד הבוקר, חזר מתי לעליזותו; אחרי ככלות הכול היה מפסידן שמח.

מכל השניים עשר, תומאס היה הנבון ביותר. רוב הזמן פשוט נגרר וצפה במתרחש וטהה לעצמו באמת ובתמים מה יכול היה להיות המניע של 'המאסטר' להשתתפות בהפגנה כל כך מוזרה. עמוק בלב חשב שהמפגן קצת ילדותי, ואפילו טיפשי לגמרי. הוא מעולם לא ראה את ישוע עושה משהו כזה ולא הצליח להבין מדוע התנהג כך, באותו יום ראשון אחר הצהריים. עד למועד בו הגיעו לבית המקדש, תומאס הבין שהפגנה נועדה להפחיד את הסנהדרין כדי שלא תעז לעצור מיד את 'המאסטר'. בדרך חזרה לבית עניא, תומאס

whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

^{17257 (1885:2)} Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

^{17258 (1885:3)} Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

^{17259 (1885:1)} Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular

חשב הרבה אך לא אמר מאום. עד למועד בו הלך לישון, הוא כבר הבין את הפקחות שבכניסתו של 'המאסטר' לירושלים מתוך מהומה רבתי, ואף התחיל לראות את הצדדים הקומיים שבכך. כל אלה שימחו אותו מאוד.

עבור שמעון הקנאי, יום הראשון הזה החל כיום גדול. הוא ראה העיני רוחו מחזות נפלאים בירושלים בימים הקרובים. בכך אכן צדק. אך שמעון חלם על כינונו של שלטון חדש של היהודים, כשישוע על כס דוד המלך. שמעון ראה את הלאומנים נכנסים לפעולה מיד עם הכרזתה של המלכות ואותו עצמו עומד בראש הכוחות הצבאיים של המלכות החדשה. ברדתו מהר הזיתים, אפילו ראה בעיני רוחו את כל חברי הסנהדרין ואוהדיהם מתים לפני ערבו של אותו יום. הוא היה האיש הקולני ביותר בהמון. עד לשעה חמש אחר הצהריים, הוא הפך לשליח דומם, מרוסק ומדוכא. כתוצאה מן השוק שחוזה באותו היום, נכנס לדיכאון שממנו יצא רק חלקית, וגם זה, הרבה לאחר תחייתו של 'המאסטר' מן המתים.

עבור התאומים לבית חלפי, היה זה יום מושלם. הם נהנו ממנו לגמרי, ומכיוון שנעדרו מן הביקור השקט בסביבות המקדש, נמנעה מהם חווית השקט לאחר מפגן ההמון הסוער. הם לא הצליחו להבין את התנהגותם המדוכאת של השליחים כששבו לבית עניא באותו הערב. היום הזה נחרט בזיכרונם של התאומים כיום בו חוו את גן העדן על-פני האדמה באופן המוחשי ביותר. היום הזה היווה את פסגת הקריירה שלהם כשליחים. הזיכרון של התרוממות הרוח שחשו באותו יום ראשון נשא אותם דרך כל הטרגדיה של השבוע גדוש האירועים ועד לשעת הצליבה עצמה. הייתה זו הכניסה הראויה ביותר למלך שהתאומים יכלו לצפות לה; הם נהנו מכל רגע במפגן. הם הסכימו לגמרי עם כל מה שראו וזכרו זאת עוד שנים ארוכות לאחר מכן.

שתהלוכת הכניסה לירושלים השפיעה לרעה יהודה איש-קריות יותר מאשר על שאר השליחים. מוחו קדח ותסס באופן לא נעים לאחר הגערה של 'המאסטר' ביום שלפני כן כשמרים משחה אותו בעת הסעודה בביתו של שמעון. יהודה נגעל מכל המחזה. זה נראה לו ילדותי, ואפילו מגוחך. השליח הנקמני הזה התבונן במה שקרה בשעות אחר הצהריים של יום ראשון וחשב שישוע דומה יותר לליצן מאשר למלך. הוא התרעם מאוד על כל מה שהתרחש. הוא צידד בנקודת ההשקפה של היוונים והרומים אשר זלזלו בכל מי שרכב על חמור או על עיר. עד לעת בה נכנסה תהלוכת הניצחון לעיר, יהודה כבר גמר אומר לנטוש את רעיון המלכות כולו; הוא כמעט והחליט לנטוש את כל הניסיונות הקומיים לכוון את מלכות השמים. ואז, נזכר

demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

^{1725.10 (1886.2)} This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

^{1725.11 (1886.3)} To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

^{1725.12 (1886.4)} Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about

בתחיתו של אלעזר מן המתים ובדברים רבים אחרים, והחליט להישאר עם השניים עשר לפחות יום אחד נוסף. חוץ מזה, הוא היה מופקד על הקופה, ולא חלם לקחת אתו את כפסי השליחים כשינטוש. בדרך חזרה לבית עניא, באותו הערב, התנהגותו שלו לא בלטה במזרותה, שכן כל השליחים היו מדוכאים באותה המידה.

יהודה הושפע ביותר מן הלעג של חבריו הצדוקים. המאורע שנודעה לו ההשפעה הרבה ביותר על החלטתו הסופית לנטוש את ישוע ואת חבריו השליחים, אירע כאשר הגיע ישוע לשערי העיר: צדוקי אחד בעל השפעה (חבר של משפחת יהודה) רץ אליו בעודו לועג לו, טפח על גבו ואמר: "למה נפלו פניך, חברי הטוב; שמח אתנו כשאנו מכריזים על ישוע מנצרת כעל מלך היהודים עם כניסתו בשערי ירושלים רכוב על חמור." יהודה מעולם לא ברח מרדיפה, אך לא יכול היה לעמוד אל מול לעג שכזה. הרצון לנקום, אשר פעפעע בו זה מכבר, נמהל כעת עם הפחד הנורא מן הלעג, הפחד מפני הבושה הנוראית שיחוש ביחס למאסטר ולחבריו השליחים. בלבו, השגריר המוסמך הזה כבר נטש; כל מה שנדרש כעת היה תירוץ מתקבל על הדעת כדי לזנוח את 'מאסטר' באופן גלוי.

made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

^{172:5-13 (1887:1)} Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

מסמך 173. יום שני בירושלים

174 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 172

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 173

יום שני בירושלים

סעיפים

מבוא

1. טיהור המקדש
2. קריאת תיגר על סמכותו של 'המאסטר'
3. המשל על שני הבנים
4. המשל אודות האדון הנעדר
5. המשל אודות משה החתונה

PAPER 173

MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

מבוא

מוקדם בבוקר יום שני, כפי שנקבע מראש, התכנסו ישוע והשליחים בביתו של שמעון בבית עניא, ולאחר מפגש קצר יצאו לירושלים. בדרכם למקדש, השניים עשר היו שקטים באופן מוזר; הם עדיין לא התאוששו ממאורעות היום הקודם. הם היו מלאי ציפייה ופחד וחשו תחושה מסוימת של ניתוק בשל השינוי החד שחל בטקטיקה של 'המאסטר' והעובדה שהנחה אותם להימנע מללמד בפומבי לכל אורך שבוע הפסח.

בעוד הקבוצה יורדת במורד הר הזיתים, ישוע הלך בראש והשליחים קרוב אחריו, שומרים של הגות של שתיקה. בדעת כולם, למעט יהודה איש-קריות, התרוצצה מעל הכול המחשבה: מה יעשה 'המאסטר' היום? המחשבה שמילאה את מוחו של יהודה הייתה: מה אני צריך לעשות? האם להמשיך עם ישוע וחברי או לעזוב? ואם אני נוטש, איך לעשות זאת?

בערך בשעה תשע בבוקר יום נפלא זה הגיעו הגברים למקדש. הם הלכו מיד לחצר הגדולה בה לימד ישוע תכופות, ולאחר שברכו את המאמינים שהמתינו להם, עלה ישוע על

INTRODUCTION

^{173:01 (1888:1)} EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

^{173:02 (1888:2)} As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

^{173:03 (1888:3)} It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers

אחד מדוכני הנואמים והחל לדבר אל הקהל. השליחים נסוגו הצידה והמתינו לבאות.

who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. טיהור המקדש

לתפילות ולטקסים שנערכו בבית המקדש החלה להתלוות פעילות מסחרית ענפה. העסקים נסבו סביב קניית בעלי חיים עבור הקורבנות השונים. אף כי הותר לאדם להביא את בעל החיים שלו, על-פי חוקי הלווים נדרש בעל החיים להיות חף מכל "פגם" ולקבל את אישור בוחני המקדש הרשמיים. רבים מן המאמינים חוו השפלה כאשר בעל החיים שהיה לכאורה מושלם נדחה על-ידי בוחני המקדש. לכן, נוצר המנהג לרכוש בעלי חיים לקורבנות במקדש עצמו, ואף כי היו מספר תחנות בסמוך להר הזיתים בהם ניתן היה לעשות כן, האופנה הייתה לרכוש אותם ישירות ממכלאות המקדש. וכך נוצר בהדרגה המנהג למכור כל מיני בעלי חיים לקורבנות בחצרות המקדש. כך נוצר עסק גדול בעל רווחים עצומים. חלק מן הרווחים זרמו לקופת המקדש ואילו החלק הארי זרם בעקיפין לכיסיהם של משפחות הכוהנים הגדולים.

עסקי מכירת בעלי החיים שגשגו בחצרות המקדש. הסיבה העיקרית לכך הייתה שכאשר רכש המאמין את בעל החיים משם, אף כי שילם מחיר גבוה יותר, הובטח לו שלא יידרש לשלם מעבר לך דבר וכן שבעל החיים לא יידחה מסיבות טכניות או אמתיות. בזמנים מסוימים אף גבו מפשרות העם מחירים מופקעים ביותר, בעיקר בחגים. הייתה תקופה בה הכוהנים תאבי הבצע העזו לגבות מחיר השקול למשכורת של שבוע עבודה תמורת צמד יונים שראוי היה למכור לעניים בפרוטות מעטות. "בני חנן" כבר אז החלו לבנות את עסקיהם בחצרות המקדש. עסקים אלו פעלו עד שחוסלו בידי ההמון הזועם כשלוש שנים לפני שנהרס בית המקדש עצמו.

אך חצרות המקדש חוללו גם בדרכים אחרות, בנוסף למסחר בבעלי חיים ובסחורות שונות. בעת ההיא, התקיימה מערכת בנקאות וסחר ענפה שפעלה בחצרות המקדש עצמו. וזהו המקור לכל אלה: בתקופת השושלת החשמונאית, הנפיקו היהודים מטבעות כסף משל עצמם והשתרר הנהג לשלם במטבע יהודי זה את מס המקדש בן חצי השקל ואת כל התשלומים האחרים. תקנה זו הובילה לצורך להרשות לחלפני הכספים לקיים את פעולות

1. CLEANSING THE TEMPLE

^{173:1.1 (1888:4)} A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

^{173:1.2 (1888:5)} This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

^{173:1.3 (1888:1)} But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other

החלפנות ולהמיר מכל המטבעות שהיו נהוגים בפלשתינה ובפרובינציות רומיות אחרות לשקל היהודי. מס הגולגולת של המקדש, אשר עמד על חצי שקל, נגבה מכולם פרט לנשים, קטינים ועבדים. המטבע היה בגודל של מטבע בן עשרה סנט, אך בעובי כפול ממנו. בימיו של ישוע, גם הכוהנים היו פטורים מתשלום מס המקדש. וכך, על-מנת לאפשר ליהודים להצטייד בכסף הנדרש לתשלום מס המקדש לפני היציאה לירושלים, הקימו חלפני הכספים המורשים את דוכניהם בעריה הראשיות של פלשתינה בין ה-15 ל-25 לחודש שקדם לחג הפסח. לאחר עשרת הימים הללו, עלו חלפני הכספים לירושלים והקימו את דוכניהם בחצרות המקדש. הותר להם לגבות עמלה בת שלושה עד ארבעה סנט על החלפת מטבע שערכו עמד על כעשרה סנט, ואם ערך המטבע היה גבוה מזה, הותר להם לגבות עמלה כפולה מזו. חלפני הכספים הרוויחו גם מהמרות הכספים שבוצעו כדי לרכוש את בעלי החיים שהועלו לקורבן וכדי להציע מנחות ולשלם על דרים.

חלפני הכספים של המקדש קיימו פעילות חלפנות כספים רווחית והמירו יותר מעשרים סוגי מטבעות שונים אשר הביאו עמם עולי הרגל מעת לעת לירושלים. אולם הם גם עסקו בפעילות בנקאית ענפה נוספת. אוצר המקדש הרוויח מאוד מפעילות מסחרית זו, כמו גם שליטי המקדש. כדבר שבשגרה, הופקדו באוצר המקדש סכומים של יותר מעשרה מיליוני דולרים בעוד פשוטי העם המשיכו להתבוסס בעוני ולשלם מסים בלתי צודקים אלה.

באמצע כל הרעש של חלפני הכספים, הסוחרים ומוכרי הבקר, ניסה ישוע בבוקר יום שני זה ללמד את בשורת מלכות השמים. לא רק הוא כעס על חילול המקדש; גם פשוטי העם, ובייחוד היהודים שהגיעו מפרובינציות אחרות, התרעמו מאוד אף הם על חילול הקודש שבעשיית רווח בבית התפילה הלאומי. באותו זמן, התכנסה גם הסנהדרין עצמה לדיונה באולם שסביבו רחשה כל ההמולה והבלבול של פעילות המסחר והחליפין.

שני דברים התרחשו כשהתכונן ישוע להתחיל בנאומו. בדוקן של חלפן כספים שעמד בסמוך, התרחש וויכוח אלים על תלונתו של יהודי מאלכסנדריה על כך ששילם מחיר מופקע, ובה בעת נמלא האוויר בהמולה של כמאה שוורים שהובלו מאזור אחד של המכלאות לאזור אחר. ישוע עצר, חשב בדממה ובכוונה על המתרחש מולו, על סצנת המסחר והבלבול, ובדיוק באותו רגע הבחין ביהודי פשוט מן הגליל, אדם שדיבר

temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889:2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889:3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890:1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully

עמו פעם בעירון, שלעגו לו כמה תושבי יהודה שחשו עצמם טובים ממנו; השילוב של כל אלה גם יחד גרמו לאחד מאותם פרצי זעם שחוותה מעת לעת נשמתו של ישוע.

לתדהמתם של השליחים שעמדו בסמוך ולא נטלו חלק במה שעתידי היה להתרחש, ישוע ירד מדוכן הנואמים, ניגש לנער שהעביר את הבקר דרך החצר, לקח את השוט מידי והוביל בבטחה ובמהירות את בעלי החיים אל מחוץ למקדש. וזה לא היה הכל; הוא צעד בהוד אל מול האלפים שנקבצו בחצר המקדש והתבוננו בנעשה, ניגש למכלאה הרחוקה ביותר, פתח את שעריהן כל כל המכלאות והניס את כל בעלי החיים הכלואים. כאן כבר חשו עולי הרגל כאילו היכה בהם ברק, ובצעקות רמות נעו אל עבר הדוכנים והפכו את השולחנות של חלפני הכספים. בתוך פחות מחמש דקות הוצא כל המסחר אל מחוץ למקדש. עד שהגיעו השומרים הרומים שהוצבו בסמוך, הכל חזר להיות שקט, הסדר חזר לשרור בקרב הקהל; ישוע שב לדוכן הנואמים ואמר להמון: "היום ראיתם איך התגשם הכתוב: 'בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה לְכָל הָעַמִּים, וְאַתֶּם עֲשִׂיתֶם אוֹתוֹ מְעֵרָה פְּרִיצִים."

לפני שאמר דבר מה נוסף, פרץ הקהל בקריאות הושע-נא ומיד יצאה מן ההמון קבוצת צעירים אשר החלה לשיר מזמורי הלל על כך שהמקדש טוהר מן החול ומן הסוחרים תאבי הרווח. אז הגיעו כמה כוהנים, ואחד מהם אמר לישוע: "אינך שומע מה אומרים בני הלוויים?" ענה לו 'המאסטר', "האם לא קראת את הכתוב, 'מִפִּי עוֹלִים, וּיְנֻקִּים יִסְדָּת עֲזִי?' ובכל אותו יום, כל זמן שישוע לימד, עמדו שומרים מן הקהל בפתחים ומנעו מכל אדם מלשאת אפילו כלי ריק לתוך חצרות המקדש.

הכוהנים הראשיים והחכמים שמעו על המתרחש ולא ידעו מה לעשות. הם חששו עוד יותר מן 'המאסטר' והיו נחושים עוד יותר לחסלו. אך הם היו מבולבלים. הם לא ידעו כיצד לגרום למותו, הם חששו מאוד מן ההמונים אשר כעת הביעו תמיכה רבה בהוצאת כל הסוחרים מן המקדש. במשך כל אותו היום, יום של שקט ושלווה בחצרות המקדש, שמע הציבור את תורתו של ישוע ונתלה, פשוטו כמשמעו, בדבריו.

contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890:2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.'"

173:1.8 (1890:3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, "Do you not hear what the children of the Levites say?" And the Master replied, "Have you never read, 'Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected'?" And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890:4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

המעשה המפתיע של ישוע היה מעבר ליכולת ההבנה של שליחיו. הם הופתעו כל כך מפתאומיותה של פעולת 'המאסטר' עד שנותרו מתגודדים במשך כל האקט בסמוך לדוכן הנואמים; הם לא נקפו אצבע כדי לסייע בטיהור המקדש. אילו היה מאורע מופלא זה מתרחש יום קודם לכן, בזמן הגעתו של ישוע למקדש כמנצח עם סיום התהלוכה הרועשת דרך שערי העיר לקול צהלות התמיכה של ההמון, הם היו מוכנים לכך. אך האופן בו זה התרחש תפס אותם בהפתעה מוחלטת והם לא התכוננו להשתתף בכך.

טיהור המקדש מעיד על יחסו של 'המאסטר' למסחר הדת ולתיעוב שחש כלפי כל צורות חוסר ההוגנות וכלפי הפקת רווח על-חשבון העניים והבורים. המאורע אף מדגים שישוע לא תמך בהימנעות משימוש בכוח כדי להגן על רוב האנשים מפני שעבוד בלתי הוגן בידי מיעוט שמתבסס על עוצמה פוליטית, כלכלית או דתית. אין להתיר לאנשים פקחים, מרושעים ותחבולניים לארגן עצמם כדי לנצל ולשעבד את אלה אשר לא נוטים להשתמש בכוח על-מנת להגן על עצמם או לקדם את מטרותיהם הראויות בחיים בשל העובדה שהאידיאלים שלהם לא עומדים בקנה אחד עם שימוש שכזה.

^{173:1.10 (1890.5)} This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

^{173:1.11 (1891.1)} This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. קריאת תיגר על סמכותו של 'המאסטר'

כניסתו של ישוע לירושלים כמנצח ביום ראשון הדהימה כל כך את מנהיגי היהודים עד שהם נמנעו מלעצור אותו. לטיהור המדעים שעשה היום במקדש נודעה השפעה דומה ואף הוא דחה את מועד מעצרו של 'המאסטר'. מדי יום גברה נחישותם של מנהיגי היהודים לחסל אותו, הם הם פחדו משני דברים, ופחדם זה דחה את שעת פעולתם. הכוהנים הראשיים והחכמים לא רצו לעצור את ישוע בפומבי מחשש שההמונים יעלו עליהם בכעס; הם גם חששו מן האפשרות שהחיילים הרומיים ייקראו לדכא התקוממות עממית.

מכיוון שאיש מחבריו של 'המאסטר' לא נכח בדיון הצהריים של הסנהדרין, ההחלטה שהתקבלה בו פה אחד הייתה שנדרש לחסל את ישוע במהרה. אך הם לא הצליחו להחליט מתו וכיצד לעצור אותו. לבסוף, החליטו למנות חמש קבוצות שתצאנה ותבואנה בתוך הקהל ותבקשנה לסבך אותו אל מול אלה שהאזינו לשיעור. וכך, בערך בשתיים אחר הצהריים, כאשר החל ישוע את הדרשה על "החירות של היות האדם בן," התקרה קבוצה כזו של חכמי

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

^{173:21 (1891.2)} On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

^{173:22 (1891.3)} At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when

ישראל ישוע, הפסיקה אותו כנהוג, תוך שאלת שאלה, ואמרה: "באיזה סמכות אתה מלמד את הדברים הללו? מי נתן לך סמכות זו?"

היה זה בהחלט ראוי מצד שליטי המקדש ומנהיגי הסנהדרין לשאול שאלה זו כל אדם שהתיימר ללמד ולפעול באופן יוצא דופן, כפי שעשה ישוע, ובמיוחד בשל טיהור המקדש של יום האתמול. הסוחרים וחלפני הכספים פעלו ברישיון שניתן להם על-ידי השליטים העליונים, ואחוזים מרווחיהם היו אמורים לזרום ישירות לקופת המקדש. אל נא תשכחו שמילת המפתח עבור היהודים הייתה סמכות. הנביאים תמיד עוררו מהומות משום שהתיימרו ללמד ללא סמכות, ללא שהוסמכו בבתי המדרש הרבניים וקיבלו הסמכה מן הסנהדרין. לימוד בפומבי ללא סמכות שכזו נחשבה או לטיפשות או למרי גלוי. באותה התקופה, רק לסנהדרין הותר להסמיך רבי או מורה, והטקס הזה נערך בנוכחותם של לפחות שלושה אנשים שאף הם הוסמכו כך. הסמכה זו העניקה למורה את התואר "רבי" ואף הסמיכה אותו לנהוג כשופט, "לקשור ולהתיר את העניינים שיובאו לדיון לפניו."

שליטי המקדש נצבו לפני ישוע באותו אחר הצהריים כדי לקרוא תיגר לא רק על מה שלימד, אלא גם על מה שעשה. ישוע ידע היטב שהם טענו זה מכבר שהסמכות למה שלימד היה שטנית, ושכל פעולותיו נעשו בכוחו של נסיך השדים. לכן, החל 'המאסטר' את תשובתו בכך ששאל שאלת-נגד. אמר ישוע: "אני גם מבקש לשאול אתכם שאלה, ואם תענו לי, אענה לכם על מקור הסמכות לכל מעשי. האם יוחנן קיבל את הסמכות להטביל מבני אדם או משמים?"

וכאשר שמעו מאזיניו את השאלה, הם זזו הצדה כדי להתייעץ בנוגע לתשובתם. הם ביקשו להביך את ישוע לפני הקהל, וכעת מצאו את עצמם עומדים נבוכים בפני כל הקהל שהתאסף בחצר מקדש. חוסר הנוחות שלהם ניכר לעין כאשר שבו לישוע וענו: "איננו יודעים ביחס להטבלה של יוחנן." הם ענו 'למאסטר' כך משום שחשבו בינם לבין עצמם: אם נאמר משמים, אז הוא יאמר מדוע לא האמנתם לו ואולי אף יוסיף שהוא עצמו פועל בסמכותו של יוחנן; ואם נאמר מאדם, ההמונים עלולים לעלות עלינו, שהרי רובם מחשיבים את יוחנן לנביא; וכך, נאלצו לעמוד בפני ישוע והקהל ולהודות שהם, מנהיגי הדת וחכמי ישראל, לא יכולים (או לא רוצים) להביע דעה ביחס למשימתו של יוחנן. לאחר

Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

^{17323 (1891.4)} It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

^{17324 (1892.1)} The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

^{17325 (1892.2)} And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the

שענו, השפיל ישוע אליהם את מבטו ואמר, "גם אני לא אומר לכם מהו מקור הסמכות לפעולותיי."

ישוע מעולם לא התכוון לפעול בסמכותו של יוחנן יוחנן מעולם לא הוסמך על-ידי הסנהדרין. סמכותו של ישוע נבעה ממנו עצמו ומעליונותו הנצחית של 'האב'.

ישוע לא התכוון לחמוק מן השאלה תוך שימוש בטקטיקה הזו מול אויביו. במבט ראשון, דמה כאילו חמק במומחיות מן השאלה, אך לא כן הוא. ישוע מעולם לא השתמש ביתרון בלתי הוגן אל מול מישוהו, אפילו לא אל מול אויביו. בדוגמה הזו, אף כי דמה כאילו חמק מן השאלה, הוא כן נתן למאזינים תשובה ביחס לסמכות ממנה נובעת משימתו. הם טענו שהוא פועל בסמכות נסיר השדים. ישוע חזר וטען שכל מה שלימד וכל מה שעשה היה מתוקף עצמתו וסמכותו של 'האב' שבשמים. מנהיגי היהודים סרבו לקבל זאת ובקשו לדחוק אותו לפינה כדי שיודה שהוא מורה מוזר, שהרי לעולם לא הוסמך בידי הסנהדרין. באופן בו ענה, הוא לא טען שיוחנן הוא מקור סמכותו, אך כן הצליח לשכנע את המאזינים להבין שאויביו נפלו בפח שביקשו לטמון לו וכך יצאו ניזוקים בעיני כל הנוכחים.

הגאונות שהפגין 'המאסטר' בטיפול באויביו היא זו שגרמה להם לחשוש ממנו. הם לא ניסו לשאול דבר מה נוסף באותו היום; הם פרשו כדי להתיעץ בינם לבין עצמם. אך הקהל מיהר להבחין בחוסר הכנות שבשאלות אותן שאלו מנהיגי היהודים. אפילו פשוטי העם הצליחו להבחין בהבדל בין המלכותיות של 'המאסטר' לבין הצביעות והתכנות של אויביו. אך טיהור המקדש גרם לצדוקים לצדד בפרושים ובתכניתם לחסל את ישוע. ובאותם הימים, הצדוקים היו רוב בסנהדרין.

3. המשל על שני הבנים

בזמן שהפרושים הקטנוניים עמדו מולו בדממה, השפיל ישוע אליהם את מבטו ואמר: "מכיוון שאתם מתלבטים ביחס למשימתו של יוחנן ומתנגדים לתורתו ולפועלו של 'בן האדם', הקשיבו ואספר לכם משל: היה היה איש מכובד וְלוֹ שְׁנֵי בָנִים. הוא ביקש את עזרתם בניהול אחוזתו. ויִגֶּשׁ אֶל הָרָאשׁוֹן וַיֹּאמֶר, 'בְּנִי, לֵךְ הַיּוֹם וְעֲבֹד בְּכַרְמִי.' הֵבֵן הַבְּלִי מִתַּחֲשָׁב הַזֶּה עֲנָה, 'לֹא

multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

17326 (18923) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

17327 (18924) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

17328 (18925) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PARABLE OF THE TWO SONS

17331 (18931) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son, go work today in my

חפצתי; ואחרי כן נחם וילך ויגש אל השני וידבר קצאת גם אליו. ויען ויאמר, 'הנני אדני' ולאחר שנפנה האב, הבן הצבוע והלא נאמן פשוט לא הלך. אני שואל אתכם, מי משניהם עשה את רצון אביו?"

ענו כולם כאיש אחד ואמר, "הבן הראשון." אמר להם ישוע: "אמן אמר אני לכם אף שנדמה כי המוֹכְסִים וְהַזֹּנוֹת מסרבים לכפר, הם יכירו בדרכם השגויה ויקדמו אֶתְכֶם לבוא אל מלכות האלוהים, אתם שמתיימרים לשרת את 'האב' שבשמים בעודכם מסרבים לפעול כמצוותו. לא אתם האמנתם ביוחן, אלא המוכסים והזונות; אתם גם לא מאמינים לתורת, בעוד פשוטי העם יסיתו לה בשמחה."

ישוע לא תעב את הפרושים והצדוקים באופן אישי. ההתנגדות שלו הייתה כלפי מערכת הלימוד והתרגול שלהם, בה פקפק. הוא לא הפגין עוינות כלפי איש, אך כאן התרחשה ההתנגשות הבלתי נמנעת בין דת רוח חיה וחדשה לבין דת הטקס, המסורת והסמכות הישנה.

כל אותו הזמן עמדו השליחים במסוך למאסטר אך לא נטלו שום ללק במתרחש. כל אחד מן השניים עשר הגיב בדרך הייחודית שלו למאורעות של הימים האחרונים של משימת המתת של ישוע בגוף, וכל אחד מהם המשיך לציית להנחיה שקיבל מן 'המאסטר', להימנע מללמד או להטיף בציבור במהלך שבוע הפסח.

4. המשל אודות האדון הנעדר

כאשר ראשי הפרושים והחכמים שניסו לטמון לישוע פח בשאלותיהם סיימו לשמוע את הסיפור אודות שני הבנים ופרשו להתייעצות, נפנה 'המאסטר' אל הנוכחים, וסיפר להם משל נוסף:

"היה היה איש בעל בית היה אשר נטע כרם. ויעש גדר סביב לו, ויחצב יקב, ויבן מגדל בתוכו. ויתנהו אל כרמים וילך בדרך מרחוק. ויהי בהגיע עת הבציר, וישלח עבדיו אל הכרמים לקחת את-פרי. אך הם התייעצו בינם לבין עצמם וסרבו לתת את הפרי; במקום זאת, ויחזיקו הכרמים בעבדיו את זה הפו ואת זה הרגו ואת זה סקלו. ויוסף שלח עבדים אחרים רבים מן הראשונים וגם להם עשו כן. ובאחרונה שלח אליהם את בנו כי אמר לעצמו, 'הם פגעו במשרתי, ומפני בני גורו. ויהי כראות הכרמים את הבן ויאמרו איש אל אחיו: 'זה הוא הירוש; לכו ונהרגו ונאחזה בנחלתו. ויחזיקו בו וידפדפוהו אל מחוץ לכרם ויהרגו אותו. ועתה כי

vineyard.' And this unthinking son answered his father, saying, 'I will not go'; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, 'Son, go work in my vineyard.' And this hypocritical and unfaithful son answered, 'Yes, my father, I will go.' But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father's will?"

17332 (1883.2) And the people spoke with one accord, saying, "The first son." And then said Jesus: "Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly."

17333 (1883.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

17334 (1883.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus' ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master's injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

17341 (1883.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

17342 (1883.6) "There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these

יבוא בעל הכרם שבנו דחה והומת, מה יעשה
לכרמים הרשעים ההם?"

wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

שמע הקהל את המשל, ואת שאלתו של ישוע וענה: "ירע לרעים ויאבדם ואת הכרם יתן לכרמים אחרים אשר ישיבו לו את פרו' בעתו." ואז הבינו כמה מהם שהמשל התייחס לעם היהודי ולאופן בו נהג בנביאים וכן לדחייה שדחו את ישוע ואת בשורת המלכות, הצטערו ואמרו, "ישמור אותנו האל, שמא חלילה נמשיך וננהג כך."

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

ישוע ראה קבוצה של צדוקים ופרושים מתקרב אליו דרך ההמון. הוא המתין רגע עד שקרבו ואמר: "היטב תדעו שאבותיכם דחו את הנביאים, ושאיתם נחושים לדחות את 'בן האדם'." ואז התבונן ישוע במבט בוחן בכוהנים ובזקנים שעמדו בסמוך לו, ואמר: "ה'י לא קראתם בכתובים אכן מאסו הבונים הייתה לראש פנה? שוב אזהיר אתכם כי אם תמשיכו לדחות בשורה זו, כי תקח מקם מלכות האלוהים ותסב לגוי אשר יקבל את החדשות הטובות ויעשה את פרו'ה, פרי הרוח. המסתורין שורר ביחס לאבן זו, שהרי הנפל אל האבן ההיא ישבר, אך ייגאל; ואשר תפל עליו תשחקוהו ויפוז אפרו לארבע רוחות השמים."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds."

לשמע המילים הללו, הבינו הפרושים כי ישוע מתייחס אליהם ואל מנהיגי היהודים. הם ביקשו מאוד להניח את ידם עליו באותו רגע, אך חששו מן ההמון. אך הכעס שעלה בהם לשמע מילותיו של 'המאסטר' היה כה גדול, עד שהם פרשו שוב להתייעצות כיצד לגרום למותו. באותו הלילה, חברו הצדוקים והפרושים כדי לטמון לו פח למחרת.

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the

plan to entrap him the next day.

5. המשל אודות משתה החתונה

לאחר שהסופרים והפרושים פרשו לדרכם, פנה ישוע שוב לקהל שהתאסף ושיפר להם את משל משתה החתונה. וכך אמר:

"דומה מלכות השמים למלך בשר ודם אשר עשה חתונה לבנו, וישלח את עבדיו לקרוא הקרואים אל החתונה לאמור, 'הכול מוכן לסעודה בארמון.' רבים מן המוזמנים לא אבו לבוא. שמע המלך על סירובם, שלח עבדים ושליחים נוספים לאמור: 'הנה ערכתי את סעודתי. שוני ומריאי טבוחים והכל מוכן. באו אל החתונה.' והם לא נשתו לבם לזאת וזלזלו במלך. וילכו להם, זה אל שדהו, זה אל מלאכתו וזה אל מסחרו. והנשארים לא הסתפקו בזלזול בבקשת המלך ותפשו את עבדיו ויתעללו בהם ואת חלקם אף הרגו. כשהבין המלך שאורחיו הנבחרים, אפילו אלה שכבר הבטיחו להשתתף במשתה החתונה, דחו את הזמנתו, תקפו והרגו בשליחיו, הוא כעס מאוד. ויקצוף המלך וישלח צבאותיו ויאבד את המרצחים ההם ואת עירם שרף באש.

"לאחר שהעניש את אלה שדחו את הזמנתו, הוא קבע מועד חדש לחתונה ואמר אל עבדיו: 'אלה שהוזמנו לראשונה לא היו ראויים לה; לכן לכו נא לראשי הדרכים ולשבילים ואפילו אל חוץ לעיר וכל איש אשר תמצאו, אפילו זר הוא, קראו אל החתונה. ויצאו העבדים ההם אל הדרכים והסמטאות ויאספו את כל אשר מצאו, גם רעים, גם טובים וימלא בית החתונה מסבים. וכשהכול היה מוכן, יצא המלך לפגוש את אורחיו, ולמרבה הפתעתו ראה אדם אשר איננו לבוש בגדי חתונה. והרי המלך סיפק בגדי חתונה לכל אורחיו. ויאמר אליו: 'רעי, איך באת הנה ואין עליך בגדי חתונה?' האדם הופתע ויאלם. ויאמר המלך למשרתים: 'השליכו את האורח הבלתי מתחשב הזה מביתי, שיצטרף לכל אלה שדחו את הזמנתי. אקבל רק את אלה שבשמחה ייענו להזמנתי ומכבדים אותי בלבוש האורחים שנתתי לכולם.'"

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:51 (1894:4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:52 (1894:5) "The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, 'Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.' Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: 'Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.' But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:53 (1895:1) "And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: 'They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.' And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: 'Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?' And this unprepared man was speechless. Then said the king to his

servants: 'Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.'

173:54 (1895:2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: "But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king's invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?" And when the Master heard this, he said, "Only one sign shall be given you." And then, pointing to his own body, he continued, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up." But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, "Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days." Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:55 (1895:3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:56 (1895:1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

לאחר שסיפר את המשל, עמד ישוע לפזר את הקהל כאשר מבין האנשים התקרב אחד המאמינים ושאל: "אבל, 'מאסטר', איך נוכל לדעת זאת? איך נוכל להתכונן להזמנת המלך? איזה סימן נקבל ממך כשנדע שאתה הוא 'בן האל'? שמע זאת 'המאסטר' ואמר, 'רק סימן אחד יינתן לכם.' אז הצביע על גופו שלו, והמשיך ואמר, 'השמידו מקדש זה ואני אקים אותו מחדש תוך שלושה ימים.' אך הם לא הבינו אותו, ובעת שהתפזרו אמרו זה לזה, 'כמעט חמישים שנה היה המקדש הזה בבניה, והוא אמר שהוא ישמיד אותו ויקים אותו מחדש תוך שלושה ימים.' אפילו שליחיו שלו עצמו לא הבינו את חשיבות מילותיו, אך זכרו בדבריו אלה לאחר מכן, לאחר שקם מן המתים.

בערך בשעה ארבע אחר הצהריים סימן ישוע לשליחיו שהוא מבקש לעזוב את המקדש ולצאת לבית עניא לסעודת הערב ולמנוחה. במעלה הר הזיתים הנחה ישוע את אנדרס, פיליפוס ותומאס להקים למחרת מחנה קרוב יותר לעיר, בו ישוה בשארית שבוע הפסח. בהתאם להנחיה זו, נטו בבוקר למחרת את אוהליהם על פיסת קרקע שהייתה בבעלות שמעון מבית עניא, בגיא בצל הגבעה שצפתה על חניון הציבורי של גת שמנים.

בערב יום שני, שוב עלתה קבוצת יהודים דוממת במעלה מורדותיו המערביים של הר הזיתים. כעת החלו שניים עשר הגברים הללו להרגיש שמשו טרגי עומד להתרחש. מעולם לפני כן לא חשו כך. אף כי הטיהור הדרמטי של ראשית הבוקר גרם להם לקוות 'שהמאסטר' יקום ויפגין את עוצמתו הכבירה, כל מה שאירע אחר הצהריים שימש כניגוד גמור לכך והצביע על כך שהרשויות היהודיות עתידות קרוב לוודאי לדחות את תורתו של ישוע. השליחים נמצאו במתח עצום ובחוסר וודאות גדולה. הם הבינו שייתכן ורק כמה ימים בלבד מפרידים בין מאורעות היום החולף לבין מפולת הקריסה הקרבה. כולם הרגישו שמשו כביר עומד להתרחש, אך לא ידעו למה לצפות. הם הלכו למקומות הלינה שלהם, אך ישנו מעט. אפילו התאומים לבית חלפי סוף סוף החלו להרגיש שהמאורעות של חיי 'המאסטר' נעים במהירות לקראת השיא של הסוף.

מסמך 174. בוקר יום שלישי במקדש

175 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 173

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 174

בוקר יום שלישי במקדש

סעיפים

מבוא

1. סליחה אלוהית
2. שאלות של מנהיגי היהודים
3. הצדוקים והתחיה מן המתים
4. הדיבר הגדול
5. היוונים המבקשים

מבוא

בשעה שבע בבוקר לערך, בבוקר יום שלישי זה, פגש ישוע את השליחים, את סגל הנשים וכעשרים וכמה תלמידים בולטים בביתו של שמעון. בפגישה הזו נפרד ישוע מאלעזר ומסר לו את ההנחיה שלאחר מכן גרמה לו לנוס במהרה לפילדלפיה אשר בפראה, שם התחבר לתנועה המסיונרית שמרצה באותה העיר. ישוע אף נפרד משמעון הזקן, ונתן את ברכת והנחית הפרידה לסגל הנשים, אליו לא שב לדבר רשמית שוב.

בבוקר זה ברך אישית את כל אחד מן השניים עשר. לאנדראס אמר: "אל תתיאש ממה שעתיד לקרות. תחזיק היטב את אחיך וודא שהם לא רואים אותך מדוכא." לפטרוס אמר: "אל תבטח בכוח הזרוע ואף לא בעוצמת הפלדה. התבסס על סלעי העד של הרוח." ליעקב אמר: "אל תמעד בשל מה שמופיע כלפי חוץ. בטח באמונתך, ובמהרה תדע את המציאות של מושא אמונתך." ליוחנן אמר: "היה עדין; אהב אפילו את אויבך; היה סובלני. וזכור שסמכתי עליך בנושאים רבים." לנתנאל אמר: "אל תשפוט את מה שרואים כלפי חוץ; בטח באמונתך כאשר נדמה שהכול נעלם; הישאר נאמן למשימתך כשגריר המלכות." לפיליפוס

PAPER 174

TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE

SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

INTRODUCTION

174:01 (1897:1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said good-bye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:02 (1897:2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish;

אמר: "אל תיתן למאורעות הקרבים לעזע אותך. הישאר בטוח, אפילו כשלא תראה את הדרך. שמור אמונים לשבועת ההסמכה שקיבלת." למתי אמר: "אל תשכח את החסד שבזכותו התקבלת למלכות. אל תיתן לאיש לשדוד ממך את גמול הנצח שלך. כפי שיכולת לנטיותך כאדם, המשך להיות עקבי." לתומאס אמר: "לא משנה כמה קשה יהיה, עליך לצעוד כעת באמונה, ולא על-פי מראה עיניים. אל תטיל ספק בכך שאני יכול לסיים את העבודה שהתחלתי ושלבסוף אראה את כל שגרירי הנאמנים במלכות שמעבר." לתאומי לבית חלפי אמר: "אל תתנו לדברים שאינכם מבינים לרסק אתכם. שמרו אמונים למה שבלבכם ואל תסמכו על אנשים גדולים או על רגשות ההמונים. עמדו לצד אחיכם." לשמעון הקנאי אמר: "שמעון, אף אם האכזבה תרסק אותך, רוחך תתעלה מעל לכל מה שיקרה לך. מה שלא הצלחת ללמוד ממני, תלמד אותי רוחי. בקש את מציאויות האמת של הרוח ותפסיק להתפתות ללכת אחר צללי החומר הבלתי מציאותיים." ליהודה איש-קריות אמר: "יהודה, אהבתי אותך והתפללתי שתאהב את אחיך. אל תסטה מדרך הישר; אני מזהיר אותך לבל תחליק בנתיבי החנפה ותיפול קורבן לחיצי הלעג.

לאחר שסיים לברך, יצא לירושלים בלוויית אנדראס, פטרוס ויוחנן בעוד שאר השליחים בונים את המחנה בגת שמנים, אליו הלכו באותו הלילה ובו התמקמו למשך שארית חייו של 'המאסטר' בגוף. בערך במחצית הדרך במורד הר הזיתים עצר ישוע וקיים פגישה בת יותר משעה עם ארבעת השליחים.

1. סליחה אלוהית

במשך ימים מספר, דנו פטרוס ויעקב בחילוקי הדעות שלהם ביחס למה שלימד 'המאסטר' ביחס למחילה על חטאים. הם הסכימו להעלות את הנושא בפני ישוע, וברגע הזה ניצל פטרוס את ההזדמנות לבקש את עצת 'המאסטר'. וכך, קטע שמעון פטרוס שיחה על ההבדלים בין הלל לסגידה ושאל: "'מאסטר', יעקב ואני חלוקים ביחס לתורתך, ככל שהיא נוגעת למחילה על חטאים. יעקב טוען שאתה מלמד כי 'האב' סולח לנו עוד לפני שביקשנו זאת ממנו, ואילו אני גורס שהחרטה וההתוודות חייבות להקדים את הסליחה. מי מאתנו צודק? מה דעתך?"

לאחר דממה קצרה, התבונן ישוע במבט רב משמעות בכל הארבעה וענה: "אחי, אתם שוגים בדעותיכם משום שאינכם מבינים את טיבן של

be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said: "No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond." To the Alpheus twins he said: "Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren." And to Simon Zelotes he said: "Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows." And to Judas Iscariot he said: "Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule."

^{174:03 (1997:3)} And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

^{174:11 (1998:1)} For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?"

^{174:12 (1998:2)} After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: "My brethren, you err in your opinions because you do not

מערכות היחסים האינטימיות, האהבות, שבין היצור 'לבורא', שבין האדם לאל. אתם לא מצליחים להבין את האהדה שאוהד ההורה מתוך הבנה את ילדו הבלתי בשל שלעיתים שוגה. אכן, אני מטיל ספק בכך שהורים נבונים ואוהבים נדרשים אי פעם לסלוח לילד רגיל ונורמלי. מערכות יחסים, המבוססות על אהבה מונעות את הצורך בריבים שלאחר מכן דורשים את הילד להתחרט ואת ההורים לסלוח.

"בכל ילד חי חלק מאביו. האב נהנה מיתרון קודם ומהבנה גדולה יותר בכל מה שקשור למערכת היחסים בינו לבין הילד. ההורה מסוגל להתבונן בחוסר בשלותו של הילד מתוך בשלותו שלו כהורה, מתוך הניסיון העשיר יותר שמאפיין את השותף המבוגר יותר. ביחס בין הילד שבארץ 'והאב' שבשמים, ההורה האלוהי רוחש אהדה אינסופית ואלוהית וניחן ביכולת לאהוב ולהבין. המחילה האלוהית הינה בלתי נמנעת; היא טבועה בהבנתו האינסופית של האל, הבנה שלא ניתן להתכחש לה, ביחס לכל השגיאות בשיקול הדעת של הילד וכל בחירותיו השגויות. הצדק האלוהי הינו הוגן ונצחי במידה כזו שהוא כולל את חסד ההבנה.

"אדם חכם, אשר מבין את דחפיו הפנימיים של רעיו, יאהב אותם. והאוהב את אחיו, הרי שכבר סלח לו. היכולת להבין את טבע האדם ולסלוח למעשיו השגויים הינה דמיונית-אל. הורים חכמים אוהבים ומבינים כך את ילדיהם, ואפילו סולחים להם על כל אי-ההבנות הזמניות שעלולות להפריד ביניהם לכאורה. לעתים תכופות, הילד שחסר את הבשלות וההבנה המלאה והעמוקה יותר את מערכת היחסים שבין ההורה לילד ירגיש נפרדות ואשמה בשל היעדר האישור המלא של האב, אך אב אמתי לעולם לא יחוה תחושת נפרדות שכזו. החטא הינו התנסות בתודעה של היצור; הוא איננו חלק מתודעתו של האל.

"חוסר היכולת או חוסר הנכונות שלכם לסלוח לרעיהם מעידה על מידת בשלותכם, על חוסר היכולת שלכם לרחוש אהדה, הבנה ואהבה כבוגרים. המידה בה אתם נוטרים טינה ומתנקמים עומדת ביחס ישר לבורות שלכם ביחס לטבע הפנימי ולכמיהה האמתית שחשים ילדיכם ורעיהם. אהבה הינה תוצר של הדחפים האלוהיים והפנימיים של החיים. היא מבוססת על הבנה, מוזנת באמצעות שירות נטול אנוכיות והופכת למושלמת מתוך החכמה."

2. שאלות של מנהיגי היהודים

בערב יום שני נערכה התייעצות בין

comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898:3) "A part of every father lives in the child.

The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898:4) "When a wise man understands the inner

impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898:5) "Your inability or unwillingness to forgive

your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom."

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899:1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty

הסנהדרין לבין כחמישים מנהיגים נוספים מקרב הסופרים, הפרושים והצדוקים. ההסכמה שהושגה בפגישה הייתה שמסוכן מדי לעצור את ישוע באופן גלוי בשל החיבה שרוחשים לו פשוטי העם. הרוב בפגישה גרס שנדרש לנסות בנחישות לפגוע באמינותו בעיני ההמונים בטרם ייעצר ויובא למשפט. וכך, כמה קבוצות מלומדים יועדו לעמוד הכן למחרת בבוקר במקדש כדי לנסות לטמון לו פח בצורת שאלות קשות ולנסות להביכו בעיני הקהל. סוף סוף התאחדו הפרושים, הצדוקים ואפילו תומכי הורדוס במאמציהם לפגוע באמינותו של ישוע בעיני ההמונים שבאו לחגיגות הפסח.

בבוקר יום שלישי, כשהגיע ישוע לחצר המקדש והחל ללמד, לא הספיק לומר כמה מילים בטרם ניגשה אליו קבוצת תלמידי מכללה, אשר התכוננה בדיוק למטרה זו, והעומד בראשה פנה לישוע ושאל: "מאסטר, אנחנו יודעים שאתה מורה ישר, שאתה מטיף לדרכי האמת, שאתה משרת את האל בלבד שכן אינך מתיירא מפני איש ואינך נושא פני איש. אנחנו רק תלמידים, ומבקשים אנו לדעת את האמת ביחס לנושא בו אנו מתחבטים; הנה הוא: האם חוקי להעלות מס לקיסר? האם עלינו לשלם או לא?" ישוע הבחין בתכנות ובצביעות ואמר להם: "למה אתם באים לפתות אותי כך? הראו לי את כספי המס ואענה לכם." הם נתנו לו דינר, הוא התבונן בו ואמר, "איזה דיוקן מוטבע על המטבע?" וכאשר ענו לו, "של הקיסר," אמר ישוע "תנו לקיסר את אשר לקיסר ולא להוהים." אשר לאלוהים.

לאחר שהשיב לסופרים הצעירים ולשותפיהם, תומכי הורדוס, פרשו אלה הצדה וכל הנוכחים, לרבות הצדוקים, נהנו ממבוכתם. גם הצעירים שניסו לטמון לו פח התפלאו עד מאוד מן החכמה שהפגין 'המאסטר' בתשובתו.

יום קודם לכן ניסו השליטים לטמון לו פח אל מול ההמונים תוך שימוש בעניינים דתיים וכעת ניסו לערב אותו בדיון מסוכן בענייני ממשל אזרחי. הן פילטוס והן הורדוס נכחו בירושלים כעת, ואויביו של ישוע שיערו שאילו היה מעז לדרוש כנגד תשלום המס לקיסר, הם היו יכולים ללכת מיד לשלטונות הרומיים ולהאשים אותו בהמרדה. מאידך, אילו היה דורש בעד תשלום המס, הם שיערו אל נכון כי הכרזה מעין זו הייתה פוגעת מאוד בגאוה הלאומית היהודית והייתה גורמת להמונים להפסיק לאהוד אותו ולתמוך בו.

additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:22 (1899:2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

174:23 (1899:3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

174:24 (1899:4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

בכל אלה נחלו אויביו של ישוע מפלה, שכן היטב היה ידועה פסיקת הסנהדרין עבור היהודים בניכר אשר קבעה כי "הזכות להטביע כסף גוררת עמה את הזכות לגבות מסים." כך חמק ישוע מן הפח שטמנו לו. אילו היה עונה "לא", היה זה שקול להכרזה על מרד; אילו ענה "כן", היה פוגע מאוד ברגשות הלאומניים של אותם הימים. 'המאסטר' לא התחמק מן השאלה; הוא פשוט השתמש בחכמה בתשובה כפולה. ישוע מעולם לא התחמק, ותמיד נהג בחכמה באלה שביקשו להציק ולחסל אותו.

3. הצדוקים והתחייה מן המתים

לפני שישוע הספיק להתחיל ללמד, התקדמה קבוצה אחרת לשאול אותו, הפעם הייתה זו קבוצה של צדוקים מלומדים ומתוחכמים. דובר הקבוצה התקרב אליו ואמר: "מאסטר, משה ציווה שכשאדם נשוי הולך לעולמו והוא חשך ילדים, אחיו נדרש לשאת את אשתו לאשה ולהעמיד צאצאים לאח המת. פעם אחת, אדם ולו ששה אחים הלך לעולמו חשך ילדים; האח הראשון נשא את אשתו לאשה ומת אף הוא תוך זמן קצר, חשך ילדים. כך עשה גם האח השני בתור, נשא אותה לאשה ומת חשך ילדים. וכך הלאה, עד האח שכל ששת האחים נשאו אותה לאשה וכולם הלכו לעולמם חשוכי ילדים. לאחר מכן, מתה האישה עצמה. וכעת, נשאל אותך כך: לאחר תחיית המתים, של מי תהייה אישה זו, הרי כל שבעת האחים היו בעליה?"

היטב ידע ישוע, כמו גם הנוכחים, שהצדוקים לא שאלו בכנות, מכיוון שזה היה מקרה מאוד בלתי סביר; מעבר לכך, המנהג היהודי שאחיו המת מעמידים לו צאצאים היה כאות מתה באותה התקופה. אף-על-פי-כן, נאות ישוע להשיב לשאלתם המתחכמת. וכך אמר: "הלא טעים אֶתֶם בְּאֶשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם אֶת הַכְּתוּבִים וְלֹא אֶת גְּבוּרַת הָאֱלֹהִים. יוֹדְעִים אַתֶּם שְׂבִי הָעוֹלָם הַזֶּה נִישָׂאִים אֶךְ נִדְמָה שְׂאִינֶם מְבִינִים כִּי אֱלֹהִים שִׁימְצָאוּ רְאוּיִים לַעֲבוֹר לַעֲלֻמוֹת הַבָּאִים וְיִקְוּמוּ בְּתַחִיית הַמֵּתִים שֶׁל הַצְדִּיקִים לֹא יִשָּׂאוּ נָשִׁים וְלֹא תִנָּשְׂאֵנָה. אֱלֹהִים שֶׁקִּמְּנוּ מֵהַמֵּתִים דּוֹמִים יוֹתֵר לְמַלְאֲכֵי הַשָּׁמַיִם, וְלַעֲלֹם לֹא יָמוּתוּ. הַקִּמְּנוּ לַתַּחִייה הַיָּנִים לַעַד בְּנֵי הָאֱלֹהִים; הֵם יִלְדֵי הָאוֹר אֲשֶׁר קָמוּ לַתַּחִייה וְנוֹעַדוּ לְחַיֵּי נֶצַח. וְאִפִּילוּ מֹשֶׁה הַבֵּין זֹאת, וְשָׁמַע אֶת 'הָאֵל' בְּמַעַמַּד הַסֵּנָה הַבּוֹעֵר אֹמֵר, 'אֲנִי אֱלֹהֵי אֲבְרָהָם וְאֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב'. וְכֵן, כַּמֶּשֶׁה אֲכַרִּיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי 'אֲבִי' אֵינֶנּוּ אֱלֹהֵי הַמֵּתִים כִּי אִם אֱלֹהֵי הַחַיִּים. בּו כּוֹלָם חַיִּים, מֵתָרְבִּים וּמֵתִיקִימִים בְּגוֹף."

174:25 (1899:5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:31 (1900:1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

174:32 (1900:2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: "You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the

Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence."

^{174:33 (1900:3)} When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, "True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees." The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

^{174:34 (1900:4)} Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religious-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, "I am the God of Abraham, Isaac, and Jacob," not I was their God.

^{174:35 (1900:5)} The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

כאשר סיים ישוע לענות על השאלות הללו, פרשו הצדוקים וכמה מן הפרושים שכחו את עצמם ואמרו, "אמת, אמת 'מאסטר', ענית כראוי לצדוקים הלא מאמינים הללו." הצדוקים לא העזו לשאול אותו דבר מה נוסף, ופשוטי העם התפלאו על חכמת השיעור שלימד.

במפגש שלו עם הצדוקים, התייחס ישוע רק למשה משום שהזרם הפוליטי-דתני הזה הכיר בתקפותם של חמשת חומשי התורה בלבד, אשר כונו ספרי משה; הם לא הכירו בתקפותם של ספרי הנביאים כבסיס לדוגמה או לדוקטרינה. בתשובתו, נתן 'המאסטר' תוקף לעובדה שבני תמותה קמים לתחייה, אך לא אישר בשום צורה שהיא את אמונתם של הפרושים בתחייתו של הגוף הפיזי, פשוטו כמשמעו. הנקודה אותה ביקש ישוע להדגיש הייתה זו: 'האב' אמר, 'אֵלֹהֵי אֲבֹרָהָם וְאִלֹהֵי יִצְחָק וְאִלֹהֵי יַעֲקֹב', ולא הייתי אלוהיהם.

הצדוקים ביקשו לכפות על ישוע לחוות את הלעג של הציבור, מכיוון שידעו שרדיפתו בציבור תגרור, ככל הנראה, להתגברות האהדה של הציבור כלפיו.

4. הדיבר הגדול

קבוצת צדוקים אחרת הונחתה לשאול את ישוע שאלות מסובכות בנוגע למלאכיות, אך כאשר ראו מה עלה בגורלם של חבריהם שביקשו לטמון לו פח באמצעות שאלות אודות תחיית מתים, הם החליטו ברוב חכמה לשתוק; הם הלכו לדרכם בלא לשאול דבר. הפרושים, הסופרים, הצדוקים ותומכיו של הורדוס עשו יד אחת ותכננו למלא את כל היום בשאלות מסובכות מעין אלה. הם קיוו לפגוע במעמדו של ישוע בעיני הציבור ובה בעת למנוע ממנו להמשיך ולהטיף את תורתו המטרידה.

אז ניגשה אחת מקבוצות הפרושים לשאול ולהציק, ודוברת סימן לישוע ואמר: "מאסטר, מהו אני עורך דין, ואני מבקש לשאול אותך, מהו הדיבר הגדול מכולם?" ענה ישוע: "יש רק דיבר אחד, הוא: 'שמע ישראל, אדוני אלוהינו, אדוני אחד; ואהבת את אדוני אלוהיך בכל לבבך ובכל מאודך.' זהו הדיבר הראשון והגדול מכולם. השני דומה לראשון; למען האמת, הוא נובע ישירות ממנו, והוא: 'ואהבתך לרעך כמוך.' אין דיבר גדול משני אלה; על שתי הדברות הללו עומדת ותלויה

4. THE GREAT COMMANDMENT

^{174:41 (1901:1)} Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

^{174:42 (1901:2)} Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: "Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?" Jesus answered: "There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: 'Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all

התורה וכן הנביאים.

כאשר הבחין עורך הדין שישוע ענה בהתאם למושג הגבוה ביותר ביהדות וכן ענה בחכמה לאור ההמון שנקבץ שם, הוא החליט באומץ לשבח את 'המאסטר' בפומבי. וכך אמר: "אמת, 'מאסטר', נאה דרשת שאלוהים הוא אחד ואין זולתו; ושלאהוב אותו בלב שלם ובכל מאודנו וכן לאהוב את רעי כמוני הוא הדיבר הראשון והגדול מכולם; ואנו מסכימים שהדיבר הזה חשוב מכל הקורבנות גם יחד." לאחר שסיים עורך הדין לומר את דבריו הכנים, השפיל אליו ישוע את מבטו ואמר, "ידיד, אני רואה שאינך רחוק ממלכות השמים."

אמת דיבר ישוע כשהתייחס לאותו עורך הדין כמי "שאינו רחוק מן המלכות," שכן באותו לילה ממש יצא זה למחנה 'המאסטר' שבסמוך לגת שמנים, הצהיר על אמונתו בבשרות המלכות והוטבל בידי יאשיהו, אחת מתלמידיו של אבנר.

שתיים או שלוש קבוצות סופרים ופרושים נוספות התכוונו לשאול את ישוע שאלות. אך הם נמלכו בדעתם בשל תשובתו של ישוע לעורך הדין או בשל המבוכה שהייתה מנת חלקו של כל מי שניסה לטמון לו פח. לאחר כל זאת, איש לא העז לשאול אותו דבר מה בפומבי.

כאשר לא נשאלו שאלות נוספות, ומכיוון ששעת הצהרים הלכה וקרבה, החליט ישוע לא להמשיך ללמד ורק לשאול בעצמו את הפרושים ואת עמיתיהם את השאלה הבאה. וכך אמר: "מכיוון שפסקתם מלשאול, אני אשאל אתכם שאלה. מה אתם חושבים על המושיע? כלומר, בנו של מי הוא?" לאחר הפסקה קצרה ענה אחד הסופרים, "המשיח הינו בן דוד." מכיוון שישוע ידע שהדעות היו חלוקות, אפילו בין תלמידיו שלו עצמו, ביחס לשאלה האם הוא היה או לא היה בן דוד, הוא שאל שאלה נוספת: "אם המשיח אכן הוא בן דוד, איך ייתכן שבמזמור תהילים שאתם מייחסים לדוד, הלא דוד אמר ברוח הקודש 'נָאֵם יְהוָה לְאֶדְנִי נֹשֵׁב לִימִינִי עַד אֲשִׁית אוֹיְבֵיךָ הָדָם לְרִגְלֶיךָ'. אם דוד עצמו קורא לו אדון, איך יוכל להיות בנו?" "השליטים, הסופרים והכוהנים הראשיים לא השיבו על שאלה זו, אך גם נמנעו מלשאול אותו כל שאלה אחרת במטרה לטמון לו פח. הם לעולם לא השיבו לשאלה ששאל אותם ישוע, אך לאחר מותו של 'המאסטר' ניסו לחמוק מן הקושי בכך ששינו את הפירוש של אותו מזמור תהילים כך שיתייחס לאברהם במקום

your mind and with all your strength.' This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: 'You shall love your neighbor as yourself.' There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets."

174:43 (1901:3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: "Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices." When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, "My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God."

174:44 (1901:4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being "not far from the kingdom," for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:45 (1901:5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:46 (1901:6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: "Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?" After a brief pause one of the scribes answered, "The Messiah is the son of David." And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: "If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, 'The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.' If David calls him Lord, how then can he be his son?" Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this

למשיח. אחרים ביקשו לחמוק מן הדילמה בכך שסירבו להכיר בדוד כמחברו של מזמור תהלים משיחי זה.

זמן קצר לפני כן שמחו הפרושים לאיד הצדוקים כשהשתיק אותם 'המאסטר'; כעת עלזו הצדוקים למראה כישלונם של הפרושים; אך היריבות הייתה זמנית; במהרה נשכחו המחלוקות הישנות והם התאחדו שוב לעצור את ישוע, תורתו ומעשיו. ואילו במשך כל אלה, פשוטי העם שמחו לשמע דבריו.

5. היוונים המבקשים

בערך בצהרי היום, בזמן שפיליפוס רכש אספקה למחנה החדש שהיה בשלבי הקמה ליד גת שמנים, ניגשה אליו משלחת של מאמינים מיוון, מאלכסנדריה, מאתונה ומרומא. דובר הקבוצה אמר לשליח: "הצביעו עליך אלה שמכירים אותך; לכן ניגשנו אליך, אדוני, כדי לבקש לפגוש את ישוע, 'המאסטר' שלך." פיליפוס הופתע לפגוש מחפשים יוונים גויים רבי מעלה אלה בשוק, ומכיוון שישוע הנחה במפורש את כל השניים עשר להימנע מללמד בפומבי במשך שבוע הפסח כולו, הוא לא היה בטוח מהי הדרך הראויה לטפל בבקשה זו. הוא הוטרד גם משום שהגברים הללו היו גויים וזרים. אילו היו יהודים, או נוכרים מוכרים שבאו מקרוב, לא היה מהסס כל כך. וכך נהג: הוא ביקש מן היוונים הללו להישאר במקומם. הוא מיהר משם, והם סברו שהלך לחפש את ישוע, אך לאמתו של דבר מיהר לביתו של יוסף, מכיוון שידע שאנדראס ושאר השליחים סעדו שם את ארוחת הצהרים; הוא קרא לאנדראס לצאת החוצה, הסביר את סיבת בואו ואז חזר ליוונים הממתנים בלוויית אנדראס.

מכיוון שפיליפוס סיים לקנות את האספקה, שבו הוא ואנדראס בלוויית היוונים לביתו של יוסף, שם קיבל אותם ישוע; הם ישבו בסמוך בזמן שהוא דיבר לשליחיו ולמספר תלמידים בולטים שנקבצו יחד לארוחת הצהריים הזו. וכך אמר ישוע:

"אבי" שלח אותי לעולם לגלות את נדיבות-אהבתו לילדי האדם, אך אלה אליהם באתי ראשונים סרבו לקבלי. אכן, רבים מכם אכן מאמין בבשורה, אך ילדי אברהם ומנהיגיהם עתידים לדחות אותי, ובכך לדחות 'אותו', את שולחי. הטפתי לבשורת הגאולה בחופשיות לעמו; סיפרתי להם אודות היותם בנים מאושרים,

question which Jesus put to them, but after the Master's death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

^{174:47 (1902:1)} A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus' teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

^{174:51 (1902:2)} About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: "You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master." Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

^{174:52 (1902:3)} Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

^{174:53 (1902:4)} "My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation

חופשיים ועל חיים של שפע גדול ברוח. 'אבי' פעל באופן מדהים עבור בני האדם הללו, מוכי הפחד. אך אמת דרש הנביא ישעיהו כשהתייחס לבני עמו ואמר: 'מי האֱמִין, לְשִׁמְעֵתֵנוּ? וְזָרַע יְהוָה, עַל מִי נִגְלְתָה?' אכן, מנהיגי עמי עצמו עיניהם כדי לא לראות, ואטמו את ליבם כדי לא להאמין ולהיגאל. כל השנים הללו ביקשתי לרפא את חוסר אמונתם כדי שיוכלו לקבל את גאולת הנצח של 'האב'. אני יודע שלא כולם אכזבו אותי; כמה מכם אכן מאמינים למסר שלי. בחדר הזה נוכחים כעת שניים עשר שהיו בעבר חברים בסנהדרין או שימשו בתפקידים בכירים במועצות האומה, אף שחלקכם עדיין פוחד להודות באמת בפומבי שמא יגורש מבתי הכנסת. כמה מכם התפתו לאהוב יותר את תהילת האדם מזו של האל. אך אני נדרש להתאזר בסבלנות משום שאני חרד לגורלם ונאמנותם של כמה מאלה ששהו במחיצתי זמן רב וחיו קרוב מאוד אלי.

"אני רואה כי בחדר האוכל הזה נקבצו מספר שווה של יהודים וגויים, ואני פונה לקבוצה מעין זו בפעם הראשונה והאחרונה לקבוצה כדי ללמד אתכם אודות ענייני המלכות בטרם אלך לאבי."

היוונים הללו השתתפו באופן קבוע בשיעורים שנתן ישוע במקדש. ביום שני בערב הם נפגשו בביתו של ניקודמוס, פגישה שארכה עד לשחר יום למחרת, ושלושים מהם בחרו לבוא בשערי המלכות.

ישוע עמד לפנייהם וראה את סיומו של עידן אחד ותחילתו של אחר. 'המאסטר' הפנה את תשומת לבו ליוונים, ואמר:

"המאֱמִין בבשורה זו, לא רק בִּי הוא מֵאֱמִין כִּי אִם בְּשִׁלְחִי אֹתִי. וְהִרְאָה אֹתִי, לֹא רֵק רֹאה אֵת 'בֶּן הָאָדָם' אֲלָא גַם רֹאֶה אֵת שְׁלִיחִי. אֲנִי אֹר הָעוֹלָם וְכָל הַמֵּאֱמִין בִּי לֹא יֵשֵׁב בְּחֹשֶׁךְ. אִם אַתֶּם, הַגּוֹיִים, תִּשְׁמְעוּ אֹתִי, אַתֶּם תִּקְבְּלוּ אֵת דְּבַר הַחַיִּים וְתִיָּהֲנוּ מִיַּד מֵאוֹשֶׁר הַחִירוֹת שֶׁל אִמַּת הַיּוֹתֶכֶם בְּנִים לֹאל. אִם בְּנֵי עַמִּי, הַיְּהוּדִים, בּוֹחֲרִים לְדַחוֹת אֹתִי וְאֵת תּוֹרָתִי, אֲנִי לֹא אֶשְׁפֹּט אֹתֶם, כִּי לֹא בָאתִי לְשַׁפֵּט אֵת הָעוֹלָם כִּי אִם לְהוֹשִׁיעַ אֵת הָעוֹלָם. וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן, אִישׁ אֲשֶׁר יִבְזֵי וְלֹא יִיקַח אֶמְרִי יִידוֹנוּ אוֹתוֹ בְּבֹא הַיּוֹם 'אֲבִי' וְאֵלֶּה אֲשֶׁר מִיָּנָה לִשְׁבֹּת בְּדִין אֹתֶם שִׁדְּחוּ אֵת מִתַּת הַחֹסֶד וְאִמְתוֹת הַגְּאוּלָּה. זָכְרוּ כֹלְכֶם, כִּי אֲנִי לֹא מְלִבִּי דְּבַרְתִּי כִּי אִם 'אֲבִי' הוּא צוּוֹנִי אֵת אֲשֶׁר אֶגְלֶה לְבְנֵי הָאָדָם. וְאֲנִי יִדְעֵתִי כִּי צִוּוֹה אוֹתִי 'אֲבִי' לֹמַר אִמַּת אֵלֹהִים, חֹסֵד נָצַח וְחַי עַד."

to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: 'Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?' Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father's eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:54 (1903:1) "In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father."

174:55 (1903:2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus' teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:56 (1903:3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:57 (1903:4) "He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men.

And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.9) "But to both Jew and gentile I declare the

hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.9) "I know my hour is approaching, and I am

troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done."

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the

Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here

assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this

has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be

lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You

"ובאוזני היהודי והגוי אכריז כי באה השעה שיפאר בן האדם. אמן אמן אני אמר לכם אם לא תפל החיטה אל תוך האדמה ומתה, תישאר לבדה; וכאשר מתה באדמה פורייה תקום לתחייה שוב ותעשה פרי הרבה. האוהב את נפשו מסתכן באובדנה; אך כל מי שמוכן לתת נפשו בעבורי ובעבור הבשורה ייחנה מחיים של שפע על הארץ ובשמים, ינצרה לחי נצח. ואיש כי חפץ לשגרתי, ילה אחרי גם לאחר שאשוב לאבי, אז יהפוך לתלמידי וישרת נאמנה את אחיו בגוף.

"אתם יודעים שקרבה שעת, ואני דואג. אני רואה שבני עמי נחושים לדחות את המלכות, אך אני שמח לקבל את הגויים מבקשי האמת אשר באים לכאן היום בחיפוש אחר דרך האור. אף-על-פי-כן, לבי דואב לבני עמי, ונשמתי חרדה למה שמצפה לי. מה אומר ומה אגיד כשאתבונן קדימה ואראה את גורלי? האם אומר, 'אבא' הצל אותי משעה איומה זו? לא! בדיוק לשם כך באתי לעולם ולשעה זו. במקום זאת אומר, ואתפלל לך שתצטרפו אלי: 'אבא', יתהלל שמך; יעשה רצונך."

ועת סיים ישוע את דבריו, הופיע לפניו מכוון המחשבה האישית ששכן בו בימים שלפני ההטבלה ולאחר הפסקה ארוכה, דברה רוח רבת עצמה זו, שמייצגת את 'האב' לישוע מנצרת ואמרה: "פארתית שמך פעמים רבות במשימות המתת שלך, ונאפאר אותו שוב."

אף כי היהודים והגויים שנקבצו שם לא שמעו דבר, הם הבחינו בהפסקה בדיבור של 'המאסטר' בעת שקיבל מסר ממקור על-אנושי. וכל אחד מהם, כל אחד שעמד בסמוך לו אמר, "מלאך דבר אתו."

המשיך אז ישוע ואמר: "כל זה קרה למענכם, לא למעני. יודע אני כעת בוודאות שהאב יקבל אותי ואת משימתי בעבורכם, אך אתם חייבים להתעודד ולהכין את עצמכם למבחן הקשה אשר עומד בפתח. אני מבטיח לכם שלבסוף יוכתרו מאמצינו להאיר את העולם ולגאול את האנושות בהצלחה. הסדר הישן עתה נדון; עתה יושלך שר העולם הזה חוצה; ואת כל בני האדם תגאל אור הרוח שאגיר על כל בשר לאחר שאעפיל לאבי שבשמים."

"וכעת אכריז באוזניכם כי אם ירוממוני על-פני האדמה ובחיים, אז אמשך את כל בני האדם אלי, להיות במחיצת אבי. אתם האמנתם

שהגואל יחיה לנצח על-פני האדמה, אך אני מכריז באוזניכם כי בני האדם ידחו את 'בן האדם', ושהוא ישוב חזרה 'לאב'. אני אהיה אתכם עוד מעט קט; רק עוד מעט יאיר אור החיים את דור החושך הזה. צעדו כל עוד האור מאיר פן תלכדו בחושך ובבלבול. ההולך בחשיכה אינו יודע לאן מועדות פניו; אך אם תבחרו ללכת באור, אכן תהפכו לבני האל המשוחררים. וכעת, בואו כולכם עמי, נשוב אל המקדש ואשא דברי פרידה באוזני הכהנים הראשיים, הסופרים, הפרושים הצדוקים ובני הורדוס, אשר הוותרו לשלוט על ישראל."

לאחר שסיים את דבריו, צעד ישוע ברחובותיה הצרים של ירושלים חזרה למקדש. זה עתה שמעו שזו עתידה להיות דרשת הפרידה של 'המאסטר' במקדש, והם הלכו בעקבותיו בדממה, שקועים עמוק בהגותם.

have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

^{174:5.14 (1904.5)} Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

מסמך 175. הדרשה האחרונה במקדש

176 ⇨

הספר של אורנטיה

174 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 175

הדרשה האחרונה במקדש

סעיפים

מבוא

1. הדרשה
2. מעמד של יהודים אינדיבידואליים
3. פגישת הגורלית של הסנהדרין
4. המצב בירושלים

PAPER 175

THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

מבוא

מעט לאחר שתיים אחר הצהריים ביום שלישי זה, יצא ישוע בלוויית אחד עשר שליחים, יוסף הרמתי, שלושם היוונים ותלמידים אחרים נוספים, הגיע למקדש והחל לשאת את הדרשה האחרונה בחצרות הבית הקדוש. הדרשה נועדה לשמש כפנייתו האחרונה ליהודים וכתב האשמה הסופי של אויביו המושבעים ואלה שעתידיים לחסלו – הסופרים, הפרושים, הצדוקים וראשי מנהיגי ישראל. במשך הבוקר כולו נתנה הזדמנות לקבוצות השונות לשאול את ישוע שאלות; בזה אחר הצהריים איש לא אותו דבר.

שקט וסדר שררו בחצר המקדש כשהחל 'המאסטר' את דבריו. מאז שהניע ישוע את ההמונים להניס אותם החוצה ביום לפני, לא העזו חלפני הכספים והסוחרים להיכנס שוב למקדש. בטרם החל את הדרשה, התבונן ישוע בחיבה על הקהל שעתידי היה לשמוע את דרשת הפרידה הפומבית שלו, אשר כללה חסד לאנושות בשילוב ההוקעה האחרונה אשר הוקיע את מורי הכזב ומנהיגיו צרי האופק של העם היהודי.

INTRODUCTION

^{175:01 (1905:1)} SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

^{175:02 (1905:2)} As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. הדרשה

1. THE DISCOURSE

“זמן רב הייתי עמכם, חציתי את הארץ לאורכה ולרוחבה והטפתי לאהבת 'האב' את ילדי האדם. רבים ראו את האור ובאו מתוך אמונה בשערי מלכות השמים. לצד הלימוד וההטפה, ביצע 'האב' מעשי פלא רבים, ואפילו החייה את המתים. חולים ומדוכאים רבים נרפאו בשל אמונתם; אך כל הטפת האמת הזו וכל הריפוי הזה לא הצליחו לפקוח את עיניהם של אלה אשר מסרבים לראות את האור, אלה הנחושים לדחות בשורת מלכות זו.

“תמיד בהתאם לעשיית רצון 'אבי', ניסיון, אני ושליחי, לחיות בשלום עם אחינו, להתאים עצמנו לדרישותיהן הסבירות של תורת משה ומסורת ישראל. התמדנו לרדוף שלום, אך מנהיגי ישראל לא אבו לכך. עת ידחו את אמת האלוהים ואור השמים, הם מצדדים בשגיאה ובחשכה. לא יוכל לשרר שלום בין האור לחושך, בין החיים למוות ובין האמת לשגיאה.

“רבים מכם העז להאמין לתורתי וכבר נהנה מן האושר והחירות שבמודעות להיותכם בנים לאלוהים. אתם תעידו כי הצעתי לכל בית ישראל, גם לאלה שמבקשים כעת להשמדיני, את אותה הצעה, להיות בנים לאלוהים. ואילו רק היו פונים ליו ומקבלים את רחמי, אפילו כעת היה 'אבי' מקבל את המורים העיוורים ואת המנהיגים הצבועים הללו. אפילו כעת, אין זה מאוחר מדי לבני עמו לקבל את דברי השמים ולקבל את 'בן האדם'.

“זמן רב היה 'אבי' רחום כלפי עמו. דור אחר דור שלחנו את נביאינו ללמדם ולהזהירם, ודור אחר דור הרג את המורים הללו, שמן השמים נשלחו. וכעת, הכוהנים הראשיים הנחושים והמנהיגים העקשנים שלכם עתידים לנהוג בדיוק כך. ממש כפי שהורדוס המית את יוחנן, כך אתם מתכוננים להשמיד את 'בן האדם'.

“כל עוד יש סיכוי שהיהודים יפנו 'לאבי' ויבקשו להיגאל, ימשיך אלוהי אברהם, יצחק ויעקב להושיט את ידיו הרחומות אליכם; אך כאשר תמשיכו שלא להתחרט, עד שתימלא הכוס, כאשר תדחו סופית את רחמי של 'אבי', תזנח אומה זו לגורלה, ובמהרה יגיע סופה המר והנמר. העם אשר נקרא לשמש כאור לגויים, אשר נקרא להדגים כעם יודע-אל את תפארת הרוח, הרחיק כל כך מהגשמת זכותו האלוהית עד שמנהיגים עתידים כעת לעשות את המעשה המטופש בכל הזמנים, הם מצויים על הסף של דחיית מתת האל לכל בני האדם בכל הזמנים – את התגלות אהבתו של 'האב' שבשמים לכל יצוריו שבארץ.

175:1.1 (1906:3) “This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1906:4) “In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1906:5) “Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906:1) “My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906:2) “As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally

rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906:3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906:4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906:5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907:1) "Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the

"וכאשר תדחו את התגלות האלוהים לאדם, תינתן מלכות השמים לעמים אחרים, לאלה אשר יקבלוה בשמחה ובאושר. בשם 'אבי' ושולחי, אני מזהיר אתכם שאתם עתידים לאבד את מקומכם בנושאי דגל אמת הנצח וכעם המופקד על חוק אלוה. אני מציע לכם כעת את ההזדמנות האחרונה לקחת צעד אחד קדימה ולהתחרט, ובכך לאותת על כוונתכם לבקש את האל בכל מאודכם, לבוא כילדים קטנים ומתוך אמונה כנה בשערי הביטחון והגאולה של מלכות השמים.

"אבי" פועל זה מכבר לגאולתכם, ובאתי אני לחיות בקרבכם ולהראות לכם אישית את הדרך. רבים מקרב היהודים, השומרונים, ואפילו הגויים האמינים לבשורת המלכות, אך אלה אשר ראוי היה להם להאמין ראשונים, אשר ראוי היה שיצעדו לפנים ויקבלו את אור השמים, אלה ממשיכים בנחישות לסרב להאמין להתגלות אמת האל — באלוהים אשר מתגלה באדם ובאדם אשר מורם אל האל.

"היום, באחר הצהריים הזה, עומדים כאן שליחי לפניכם בדממה, אך בקרוב תשמעו את קולותיהם נישאים ברמה בקריאה לגאולה, יקראו לכם להתאחד עם מלכות השמים כבניו החיים של האל. וכעת, אני קורא לשליחי, לתלמידי, כמו גם לשליחים הבלתי נראים אשר עומדים לצדם, להעיד פעם אחת נוספת כי הצעתי לעם ישראל ולשליטיו גאולה והצלה. כולכם רואים כיצד מזלזלים בחסדו של 'האב' וכיצד דוחים את מבשרי האמת. אף-על-פי-כן, אני מתריע בכם שמכיוון שהסופרים והפרושים הללו עדיין יושבים על כס משה, עד אשר 'העליונים' אשר מולכים בממלכות האדם יסלקו לבסוף את האומה הזו ואת השליטים הללו ממקומם, אני מבקש שתשתפו פעולה עם זקני ישראל. אינכם מחויבים להשתתף בתכניותיהם לחסל את 'בן האדם', אך בכל הנוגע לשלומם של עם ישראל עליכם להיות כפופים להם. בכל הנושאים הללו, עשו כפי שיצוו אתכם ומלאו אחר דרישות החוק היבש, אך אל תשתתפו בתוכניות הרשע שלהם. זכרו, זהו חטאם של השליטים: הם אומרים מה טוב אך לא עושים זאת בעצמם. היטב תדעו שהשליטים הללו מעמיסים נטל כבד על כתפיהם, משא כבד מנשוא, ואינם נוקפים אפילו אצבע כדי לסייע לכם לשאת בכובד המשקל. הם דיכאו אתכם בטקסים ושעבדו אתכם במסורות.

"יתרה מזאת, השליטים הללו, שמרוכזים רק בעצמם, נהנים לעשות מעשים טובים לעיני כול. הם מגדילים את התפילין ומאריכים את ציציותיהם. הם כמהים לקבל מקום של כבוד בכל סעודה ואת מקומות הכבוד בבתי הכנסת. הם

משתוקקים לברכות של כבוד בשווקים, ומבקשים שכולם יקראו להם רבי. ובעת שהם מבקשים שכולם יכבדו אותם, הם פועלים בסתר כדי לגזול את בתי האלמנות ולהרוויח משירותי המקדש. הצבועים האלה מאריכים בתפילה בציבור למראית עין ונותנים צדקה כדי שאחיהם יראו.

“ואף כי ראוי לכם לכבד את שליטיכם ומוריכם, אל תקראו לאיש ‘אבא’ במובן הרוחני, כי יש לכם רק ‘אבא’, אלוהים. אל תנסו גם להתעלות מעל אחיכם במלכות. זיכרו, לימדתי אתכם כי הגדול בכם יהי לכם למשרת. אם תתיימרו לרומם עצמכם חלפני האל, וודאי תושפלו; אך מי שמשפיל עצמו באמת וודאי ירומם. אל תבקשו להלל את עצמכם בחי היום, אלא לפאר את האל. הכפיפו את רצונכם בחכמה לרצונו של ‘האב’ שבשמים.

“אל תטעו במילותי. איננו רוצה ברעתם של הכוהנים הראשיים והשליטים שממש כעת מבקשים לחסלני; אינני כועס על הסופרים והפרושים שדוחים את תורת. אני יודע שרבים מכם מאמינים בסתר וכי תצהירו בגלוי על נאמנותכם למלכות כשתבוא שעת. אך כיצד יצדיקו את עצמם רבניכם, שמתיימרים לשוחח עם אלוהים ואז מתיימרים לדחות ולחסל את זה שבה לגלות את ‘האב’ בעולם?

“אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים! כי סגרים אתם מפני האדם את מלכות השמים רק מפני שאינו בקיא בתורתכם. הן אתם לא תבואו בזה ומן הבאים תמנעו בכל מאודכם מלבוא. אתם עומדים עם הגב לדלתות הגאולה ונלחמים בכל מי שמבקש לבוא בשער.

“אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים! כי סובבים אתם בים וביבשה למען גיר איש אחד וכי יתגייר, לא תנוחו עד שתעשו אותו לכן גיהנום כפלים ככם.

“אוי לכם, הכוהנים הראשיים והשליטים כי בלעים אתם רכוש העניים ומטילים מס כבד על אלה שמבקשים לעבוד את האל כפי שהם מבינים את מצוות משה! אתם, שמסרבים לרחם, כיצד תוכלו לקוות לרחמים בעולמות הבאים?

אוי לכם, מורים כוזבים, מנהיגים עיוורים! מה ניתן לצפות מאומה בה העיוור מוליך את העיוור? הרי שניהם נופלים לשחת.

“אוי לכם הנשבעים ומעמידים פנים! אתם מוליכים שולל. אתם האמרים הנשבע ביהיכל אין

chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907:2) “While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907:3) “Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907:4) “Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907:5) “Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907:6) “Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907:7) “Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907:8) “Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach

זאת מאומה והנשבע בזהב ההיכל חייב. כסילים ועיוורים אתם. גם בשקר אינכם עקביים, כי מה הוא הגדול, אם הזהב או ההיכל המקדש לכאורה את הזהב? ואמרתם הנשבע במזבח אין מאומה; והנשבע בקרבן אשר עליו חייב. שוב אתם כעיוורים לאמת, כי מה הוא הגדול אם הקרבן או המזבח המקדש את הקרבן? כיצד תוכלו להצדיק צביעות ורמאות שכזו לעיני האל שבשמים?

"אוי לכם, הסופרים והפרושים החנפים כי מעשירים אתם את המנחה ואת השבת ואת הכמון ובה בעת ותיחו את החמורות בתורה - את המשפט, ואת החסד, ואת האמונה! והיה לכם לעשות את אלה ולא להפח גם את אלה. אכן, מנהיגים עיוורים אתם; המסננים את היתוש ובלעים את הגמל.

"אוי לכם, הסופרים והפרושים והחנפים! כי תקפידו לטהר את הכוס ואת הקערה מחוץ ותוכן מלא גזל, גרגרנות מרמה. אתם לוקים בעיוורון רוחני. אינכם מבינים שעדיף בהרבה לטהר בראשונה את תוך הכוס למען תטהר גם-מחוץ במה שישפך? רשעים מגונים אתם! אתם ממלאים כלפי חוץ אחר הפרשנות שלכם למצוות משה בעוד נשמותיכם מלאות באון ורצח.

"אוי לכם, אלה הדוחים את האמת והחסד! כי רבים מכם דומים לקברים המסוידים, הנראים נאים מחוץ ותוכם מלא עצמות מתים וכל טמאה. ואתם, שדוחים ביועין את עצת האל ככה צדיקים אתם למראה עיני בני אדם ותוככם מלא חנפה ואון.

"אוי לכם, מורי הכזב של האומה! כי בונים אתם קברי הנביאים בעודכם זוממים לחסל את זה עליו דברו. ותיפו את ציוני קברות הצדיקים, ותחמיאו לעצמכם, ואמרתם אם היינו בימי אבותינו לא הייתה ידנו עמהם לשפך דם הנביאים; ואל מול מחשבה צדקנית שכזו אתם מתכוננים לחסל את זה עליו דיברו הנביאים, את 'בן האדם'. והנה אתם מעידים בעצמכם שבנים אתם לרוצחי הנביאים. ובכן, מלאו אתם סאת אבותיכם!

"אוי לכם, ילדי הרשע! יוחנן אכן כינה אתכם נחשים ילדי צפעונים, ואני שואל איך תמלטו מדין הגיהנום שקרא עליכם יוחנן?

that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908:1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908:2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908:3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908:4) "Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908:5) "Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

"ואפילו כעת אני מציע לכם בשם 'אבי' חסד ומחילה; אפילו כעת אני מושיט יד אוהבת של רעות נצח. 'אבי' שלח אליכם את החכמים ואת הנביאים; את חלקם רדפתם ואת האחרים רצחתם. אז הופיע יוחנן והטיף לבואו של 'בן האדם', ואותו חיסלתם לאחר שרבים האמינו בתורתו. וכעת, אתם מתכוננים להמשיך ולשפוך דם נקי. אינכם מבינים שיום דין נורא יבוא עת דיין כל הארץ יבקשו מעמו דין וחשבון על האופן בו דחו, רדפו וחיסלו את שליחי השמיים הללו? האם לא תבינו שיהא עליכם לתת דין וחשבון על כל דם הצדיקים, למן הנביא הראשון שנרצח ועד לימיו של זכריה, אשר נרצח בין ההיכל למזבח? אם תמשיכו בדרכיכם המרושעות, בא יבא קל אלה על הדור הזה.

"ירושלם, ירושלים, וילדי אברהם, את ההורגת את הנביאים והסוקלת את השלוחים אליה, אפילו כעת הייתי מקבץ את בְּנֵיךְ כתרנגולת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה ולא אביתם!

"וכעת אפרד מכם. שמעתם את דברי ואת החלטתכם קיבלתם. אלה שהאמינו בבשרותי בטוחים כעת במלכות האלוהים. לכם, שבחרתם לדחות את מתת האל, אומר כי מעתה לא תראוני מלמד במקדש. עבורכם, תמה מלאכתי. אני הולך כעת עם ילדי והנה בִּיתְכֶם יֵעָזַב לָכֶם שָׁמָּה!

ואז סימן 'המאסטר' לחסידיו לצאת מן המקדש.

2. מעמדם של יהודים אינדיבידואליים

העובדה שמנהיגי הרוחניים ומורי הדת של העם היהודי דחו בעבר את תורתו של ישוע וזממו להביא למותו האכזר, איננה משפיעה כהוא זה על מעמדו של כל יהודי אינדיבידואל בעיני האל. ואין בכך כדי לגרום לדעה קדומה כלפי יהודי כלשהו, בן תמותה, אצל כל מי שמצהיר על היותו חסיד של ישוע. היהודים, כאומה, כקבוצה חברתית-פוליטית, שילמו את מלוא המחיר הנורא על כך שדחו את יְסִיךְ השלום. זה מכבר פסקו להיות נושאי הלפיד הרוחני של אמת אלוה לעמי העולם. אך זו אינה סיבה תקפה לרדיפות אותם סבלו צאצאיהם של אותם יהודים קדומים בדי חסידיו הבלתי סובלניים, הבלתי ראויים והגזעניים של ישוע מנצרת, שהיה בעצמו יהודי מבטן ומלידה.

פעמים רבות מסתיימת רדיפה בלתי הגיונית

175:1.22 (1908:6) "But even now I offer you in my Father's name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908:7) "O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908:8) "And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!"

175:1.25 (1908:9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909:1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909:2) Many times has this unreasoning and un-

ובלתי-נוצרית בסבלם ובמותם של יהודים אינדיבידואליים תמימים וחפים מפשע אשר אבות אבותיהם, בזמנים של ישוע, קיבלו בברכה בשורה זו ואז מתו לא ניד עפעף עבור אותה אמת בה האמינו בלב שלם. איזו עווית של טרור חולפת באותן הוויות שמימיות שמתבוננות במאמיניו לכאורה של ישוע אשר מתפתים לרדוף, להציק ואפילו לרצוח את צאצאיהם של פטרוס, פיליפוס ומתי ושל יהודים אחרים מפלשתינה אשר הקריבו את חייהם כקדושים המעונים הראשונים של בשרות מלכות השמיים!

כמה אכזרי ובלתי הוגן הוא לחייב ילדים חפים מפשע לסבול בשל חטאי של אבותיהם, שגאות עליהן אין להם מושג, ושעליהן לא יוכלו להיחשב אחראיים בשום צורה שהיא! ולעשות את כל המעשים המרושעים הללו בשמו של זה שלימד את תלמידיו לאהוב אפילו את אויביהם! בסיפור הזה, אודות חייו של ישוע, נדרש לתאר את האופן בו אנשים מסוימים, אחיו לעם היהודי, דחו אותו וזממו להביא למותו המביש; אך אנו מזהירים את כל מי שקורא תיאור היסטורי זה לבל ימצא בו הצדקה לשנאה שרוחשים ליהודים אינדיבידואלים או לאופן בו הם חושבים עליהם רבים שמחשיבים עצמם לנוצרים במשך מאות רבות בשנים. אלה המאמינים במלכות, אלה אשר דבקים בתורתו של ישוע, חייבים להפסיק לנהוג שלא כראוי ביהודי היחיד כאילו היה אשם בדחייתו ובצליבתו של ישוע. 'האב' ו'בנו הבורא' מעולם לא הפסיקו לאהוב את היהודים. האלוהים אינו נושא פני איש, והגאולה הינה עבור היהודים והגויים כאחד.

Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

^{175:23 (1909:3)} How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. פגישתה הגורלית של הסנהדרין

הפגישה הגורלית של הסנהדרין החלה רשמית בשעה שמונה, בערב שלישי זה. פעמים רבות קודם לכן, ציווה בית הדין העליון של היהודים באופן לא רשמי על מותו של ישוע. פעמים רבות היה גוף משפטי נעלה זה נחוש לעצור את פעולתו, אך מעולם לפני כן לא החליט להביא למעצרו ולמותו בכל מחיר. מעט לפני חצות היום, ביום שלישי זה, ה-4 באפריל, שנת 30 לספירה, הצביעו חברי הסנהדרין בהרכבה באותה העת פה אחד ובאופן רשמי להטיל גזר דין מות על ישוע ואלעזר. זה היה המענה לפנייתו האחרונה של 'המאסטר' לשליטי היהודים במקדש, שעות ספורות קודם לכן, והוא ביטא את הטינה המרה שחשו כלפי כתב האישום הנחוש שגזר ישוע על אותם כוהנים ראשיים ועל הצדוקים הפרושים שלא הביעו חרטה. גזר הדין (אף בטרם המשפט) שנגזר על 'בן האדם' הייתה תגובת הסנהדרין להצעת הרחמים השמימית האחרונה שהוצעה מאז לאומה היהודית בכללותה.

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

^{175:31 (1909:4)} At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy

מרגע זה ואילך נעזבו היהודים לסיים את תפקידם כאומה בהתאם למעמדם האנושי האישי בקרב עמי אורנטיה. עם ישראל דחה את 'בן האל' אשר כרת ברית עם אברהם, והתכנית להפוך את בני ישראל לנושאי הדגל של אור האמת בעולם התנפצה לרסיסים. הברית האלוהית בוטלה, וקיצה של האומה היהודית התקרב במהירות.

מוקדם בבוקר למחרת, קיבלו סוכני הסנהדרין את ההוראות למעצרו של ישוע. הם נצטוו לא לעצור אותו בפומבי. נאמר להם לעצור אותו בחשאי, וכי עדיף לעשות זו בפתאומיות ולעת ליל. הם הבינו שהוא כנראה לא ישוב באותו היום (רביעי) ללמד במקדש והנחו את סוכני הסנהדרין "להביא אותו לפני בית הדין העליון היהודי לפני חצות של יום חמישי."

4. המצב בירושלים

עם סיום דרשתו האחרונה של ישוע במקדש, שוב נותרו השליחים מבולבלים ובבוכים. לפני 'שהמאסטר' החל להוקיע בדבריו האיומים את שליטי היהודים, ישוע שב למקדש ולכן כל השניים עשר שמעו את מחצית השנייה של דרשתו האחרונה של ישוע במקדש. למרבה הצער, יהודה איש-קריות לא שמע את מחצית הראשונה של דרשת הפרידה. הוא לא שמע את הפעם האחרונה בה הוצע החסד לשליטי היהודים משום שעדיין נועד עם קבוצת צדוקים מסוימת עמה נפגש לארוחת הצהריים, ועמה התייעץ כיצד ראוי לסיים את קשריו עם ישוע ואחיו השליחים. יהודה גמר אומר סופית ולגמרי לנטוש את תנועת הבשורה ולנקות עצמו לגמרי ממנה ממש בזמן שהאזין לכתב האישום האחרון שגזר ישוע על שליטי היהודים. למרות זאת, הוא יצא מן המקדש בלוויית השניים עשר, הלך עמם להר הזיתים ושם, יחד עם אחיו השליחים האזין לדרשה הרת הגורל על חורבן ירושלים וקץ האומה היהודית. הוא נותר עמם באותו ליל שלישי במחנה החדש ליד גת שמנים.

ההמונים ששמעו את ישוע נע מהצעת החסד לשליטי היהודים ואל התוכחה הפתאומית, הפוגענית אשר גבלה בהוקעה חסרת-פשרות נותרו המומים ובבוכים. באותו הלילה, בעוד הסנהדרין ישבה וגזרה על ישוע גזר דין מוות, ובעוד 'המאסטר' ישב עם שליחיו עם כמה מתלמידיו בהר הזיתים וניבא את מותה של האומה היהודית, ירושלים כולה עסקה בסתר בסוגיה החשובה היחידה הבאה: "מה הם יעשו

ever to be extended to the Jewish nation, as such.

^{175:32 (1910:1)} From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

^{175:33 (1910:2)} The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

^{175:41 (1910:3)} At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

^{175:42 (1910:4)} The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one

עם ישוע?"

בביתו של ניקודמוס, נפגשו מעל שלושים יהודים רבי השפעה אשר האמינו במלכות בסתר. הם דנו במה ראוי להם לעשות אם וכאשר יפרוץ עימות גלוי עם הסנהדרין. כל הנכחים החליטו שהם יצהירו בפומבי על נאמנותם למאסטר' ברגע בו ישמעו על מעצרו. וכך בדיוק עשו.

הצדוקים, אשר השתלטו על הסנהדרין ושלטו בה כעת, רצו לסלק את ישוע בשל הסיבות הבאות:

1. הם חששו שהאהדה הלכה וגברה כלפיו בציבור סיכנה את קיומה של האומה היהודית בשל התערבות אפשרית של השלטונות הרומיים.

2. הקנאות שלו לרפורמה במקדש פגעה ישירות בהכנסותיהם; טיהור המקדש השפיע על המחזור.

3. הם הרגישו אחראיים לשימור הסדר החברתי, וחששו מן ההשלכות של המשך התפשטותה של הדוקטרינה החדשה והמוזרה של ישוע אודות אחוות האדם.

הפרושים רצו לחסל את ישוע מסיבות אחרות. הם פחדו ממנו משום ש:

1. הוא ביטא התנגדות לאופן המסורתי בו שלטו בעם. הפרושים היו אולטרה-שמרניים, והם התמרמרו מאוד על ההתקפות הקיצוניות לכאורה כנגד הסמכות והיוקרה שלהם כמורי דת.

2. הם החשיבו את ישוע כפורע חוק; הוא זלזל לגמרי בשבת ובטקסי דת וחוקים אחרים.

3. הם האשימו אותו בכפירה מפני שהתייחס לאלוהים כאל 'אביו'.

4. וכעת כעסו עליו מאוד בשל הדרשה האחרונה בה הוקיע אותם, היום במקדש, בנחישות בעת שנפרד מכולם.

הסנהדרין ציוותה רשמית על מותו של ישוע והוציאה צו למעצרו, ואז, התפזרה בסמוך לחצות הליל של יום שלישי, וקבעה להיפגש למחרת בעשר בבוקר בביתו של כיפא, הכוהן הראשי, לשם גיבוש כתב האישום בשלו יובא ישוע לדין.

קבוצה קטנה של צדוקים הציעה, למעשה, להיפטר מישוע ולרצוח אותו, אך הפרושים סרבו בתוקף לתמוך בהצעה מעין זו.

question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to

וזה היה המצב בירושלים ובקרבת תושביה
ביום רב מאורעות זה, עוד קהל עצום של הוויות
שמימיות רוחש בחרדה מעל לסצינה הארצית
רבת החשיבות הזו, ומבקש לעשות דבר מה כדי
לסייע ל'לרבון' האהוב שלהם אך מנוע מלעשות
דבר בשל איסור הממונים עליהם.

countenance such a procedure.

^{1754.15 (1911.12)} And this was the situation in Jerusalem
and among men on this eventful day while a vast
concourse of celestial beings hovered over this
momentous scene on earth, anxious to do
something to assist their beloved Sovereign but
powerless to act because they were effectively
restrained by their commanding superiors.

מסמך 176. יום שלישי בערב בהר הזיתים

177 ⇨

הספר של אורנטיה

175 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 176

יום שלישי בערב בהר הזיתים

סעיפים

מבוא

1. חורבן ירושלים
2. ביאתו השנייה של 'המאסטר'
3. דיון מאוחר יותר במחנה
4. שובו של מיכאל

PAPER 176

TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

מבוא

בשעות אחר הצהריים של יום שלישי זה, בעוד ישוע והשליחים חולפים מחוץ למקדש בדרכם למחנה בגת שמנים, הפנה מתי את תשומת הלב לאופן בן נבנה המקדש ואמר: "מאסטר, ראה את הבניינים האלה. ראה את האבנים העצומות את הקישוטים היפהפיים; האם ייתכן והבניינים האלה ייהרסו?" בעודם ממשיכים אל עבר הר הזיתים, אמר ישוע: "הראיתם את כל האבנים ואת המקדש העצום; אמן אמר אני לכם כי קרבים הימים בהם לא תישאר פה אבן על אבן אשר לא תתפרק." ההערות הללו, בדבר הרס המקדש, עוררו את סקרנותם של השליחים שצעדו לצד 'המאסטר'; הם לא יכלו לעלות בדעתם שום מאורע פרט לקץ העולם אשר יביא להרס המקדש.

כדי לחמוק מן ההמונים שחלפו דרך עמק הקידרון אל עבר גת שמנים, החליטו ישוע ועמיתיו לעלות קמעא על מדרונותיו המערביים של הר הזיתים ואז ללכת על שביל שמוביל למחנה הפרטי שלהם, אשר בגת שמנים, מעט מעל לחניון הציבורי. כשנפנו לרדת מן הדרך המובילה לבית עניא, הם התבוננו במקדש אשר נצבע בצבעי השקיעה היפהפיים; ובעודם חונים על ההר, עלו אורותיה של העיר והאירו את המקדש המואר; ושם, ישבו ישוע והשניים עשר

INTRODUCTION

^{176:01 (1912:1)} THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

^{176:02 (1912:2)} In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights

תחת אורו הרך של הירח המלא. 'המאסטר' שוחח עמם, ואז שאל נתנאל כך: "אמור לנו, 'מאסטר', כיצד נדע מתי יתרחשו האירועים הללו?"

of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. חורבן ירושלים

ענה ישוע לשאלתו של נתנאל ואמר: "כן, אספר לכם על הזמנים בהם העם הזה יגדוש את כוס האון; כאשר יעשה הצדק עם עיר אבותיכם. אני עומד לעזוב אתכם; אני הולך 'לאב'. לאחר שאעזוב, אל תלכו שולל אחר אנשים שינסו לרמות אתכם, שכן רבים יתיימרו לגאול ורבים ילכו אחריהם שולל. אל תדאגו כאשר תשמעו על מלחמות ועל שמועות על מלחמות, שכן כל אלה יקרו עוד בטרם יתקרב קיצה של ירושלים. אל תתנו לרעב ולרעידות אדמה להטריד אתכם; אל תדאגו כאשר ימסרו אתכם לרשויות האזרחיות וירדפו אתכם בשל הבשורה. בגללי, יזרקו אתכם מחוץ לבתי הכנסיות וישליכו אתכם לכלא, וכמה מכם ייהרגו. כשיביאו אתכם לפני השליטים והמושלים, יהא זה מבחן לדבקות שלכם בבשורת המלכות. וכשתעמדו אל מול הדיינים, אל תחששו לפני כן ביחס למה שנדרש לכם לומר, שכן הרוח תנחה אתכם מה לומר לאויביכם. בימי המבחן הללו, תחת הנהגתם של אלה שדחו את 'בן האדם', אפילו בני עמכם ישליכו אתכם לכלא ויהרגו אתכם. לזמן מה, ייתכן וכולם ישנאו אתכם בגללי, אך גם ברדיפות הלו אני לא אטוש אתכם; רוחי תהיה עמכם. היו סבלניים! אל תטילו ספק בכך שבשורת מלכות זו תתעלה מעל כל אויביה ובסופו של דבר תינשא בפי כל האומות כולן."

ישוע עצר בעודו מתבונן מטה אל העיר. 'המאסטר' הבין שדחייתו של המושג הרוחני אודות המשיח, ההתעקשות לדבוק באופן עיוור במשימתו החומרית של הגואל המיוחל, תהיה זו שתגרום ליהודים להתנגש ישירות עם צבאותיה החזקים של רומא ושהתנגשות שכזו יכולה רק להביא לחיסולה השלם של האומה היהודית. כאשר דחו בני עמו את משימתו הרוחנית וסרבו לקבל את אור השמים אשר האיר עליהם ברוב חסד, הם סתמו במו ידם את הגולל על קיומם כעם עצמאי בעל משימה רוחנית ייחודית על-פני האדמה. אפילו מנהיגי היהודים הכירו לאחר מכן בעובדה שהרעיון המשיחיות החילונית היה זה אשר הוביל במישרין למערבולת שהביאה לבסוף להשמדתם.

מכיוון שירושלים הייתה עתידה לשמש

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

^{176:1.1 (1912:3)} In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

^{176:1.2 (1913:1)} Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their destruction.

^{176:1.3 (1913:2)} Since Jerusalem was to become the

כערש תנועת הבשורה, ישוע לא רצה שמוריה ומטיפיה ימותו בחורבן האיום שיבוא על העם היהודי יחד עם חורבן ירושלים; משום כך, נתן לחסידיו את ההנחיות הבאות. ישוע מאד הוטרד מן האפשרות שכמה מתלמידיו יהיו מעורבים בהתקוממויות שעתידות במהרה להתרחש ובשל כך ימותו בעת נפילתה של ירושלים.

ואז שאל אנדראס: "אבל, 'מאסטר', אם תחרב עיר הקודש ויחרב המקדש, ואם לא תהיה כאן כדי להנחות אותנו, מתי עלינו לעזוב את ירושלים? אמר ישוע: "תוכלו להישאר בירושלים גם לאחר לכת, ואפילו במשך כל תקופת הרדיפות המרות והמבחנים, אך כאשר תראו לבסוף את צבאותיה של רומא צרים על ירושלים לאחר ההתקוממות של נביאי השקר, אז תדעו שסופה קרוב; אז עליכם לנוס אל ההרים. אל ישתהה איש משוכני העיר כדי להציל דבר-מה ואל יעז איש מבחוץ להיכנס אליה. צרות גדולות עתידות להתרחש. אלה יהיו ימי הנקמה של הגויים. לאחר שתינטשו את העיר, תושביה הסרבנים יפלו על חרבם ויוגלו לשבות לכל העולם; כך תירמס ירושלים תחת מגפי הגויים. ובינתיים, אני מזהיר אתכם לבל תלכו שולל. אם יבוא אליכם מישהו ויאמר, 'תראו, הנה הגואל', או 'תראו, הנה הוא', אל תאמינו לו. מורי כזב רבים יופיעו ורבים ילכו אחריהם שולל אך לא אתם, כי את כל אלה אמרתי לכם מלכתחילה."

תחת אור הירח, ישבו השליחים בדממה למשך זמן ממושך, בעוד התחזיות המדהימות הללו של 'מאסטר' נחרטות בזיכרונם. ואכן, למעשה כל קבוצת המאמינים והשליחים נהגה בהתאם להנחיות הללו בדיוק ונסה מירושלים כאשר הופיעו לראשונה החיילים הרומיים. הם מצאו מקום מקלט בפלה, בצפון.

אפילו לאחר אזהרה מפורשת שכזו, רבים מחסידיו של ישוע פירשו את התחזיות שלו כאילו הן מתייחסות לשינויים שיחולו וודאי בירושלים כאשר יבוא המשיח מחדש ותכונן ירושלים החדשה, אשר תתרחב ותשמש כבירת העולם. היהודים התעקשו להמשיך ולקשר את חורבן המקדש "לסוף העולם." הם האמינו שאותה ירושלים החדשה תמלא את פלשתינה כולה; שסוף העולם יסמן את הופעתם המידית של "שמים וארץ חדשים." ולכן, אין להתפלא על הערתו של פטרוס, אשר אמר: "'מאסטר', אנחנו יודעים שכל הדברים עתידים לחלוף מן העולם כאשר יופיעו השמים והארץ החדשים, אך איך נדע מתי אתה תשוב לחולל את כל אלה?"

שמע זאת ישוע, וחשב לזמן מה. אז אמר: "אתם ממשיכים לשגות כתמיד תקשרו את

cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:14 (1913:3) Then Andrew inquired: "But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?" Said Jesus: "You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, 'Behold, here is the Deliverer,' or 'Behold, there is he,' believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand."

176:15 (1913:4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:16 (1913:5) Even after this explicit warning, many of Jesus' followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the "end of the world." They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the "new heavens and the new earth." And so it was not strange that Peter should say: "Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?"

176:17 (1914:1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: "You ever err since you always try to attach the new teaching

השיעור החדש לזה הישן; אתם נחושים להבין הפוך את כל מה שאלמד; אתם מתעקשים לפרש את הבשורה בהתאם למערכת האמונות הנוכחית שלכם. למרות זאת, אנסה להאיר את עיניכם."

to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you."

2. ביאתו השנייה של 'המאסטר'

בכמה הזדמנויות, אמר ישוע דברים שגרמו למאזיניו להסיק שגם אם הוא מתכוון לעזוב את העולם הזה בקרוב, הוא וודאי ישוב כדי לסיים את מלאכת מלכות השמים. ככל שחסידיו השתכנעו שהוא עתיד לעזוב אותם, ולאחר שאכן עזב את העולם, היה זה אך טבעי עבור מאמיניו להמשיך ולדבוק בהבטחותיו שישבו. הדוקטרינה אודות ביאתו השנייה של המשיח נכללה, אפוא, כבר בתורה הנוצרית המוקדמת, וכמעט כל דורות החסידים לאחר מכן האמינו באדיקות באמת זו וציפו בבטחה לבואו, אי שם בעתיד.

כיוון נגזר עליהם להיפרד מן 'המאסטר' והמורה שלהם, התלמידים הראשונים ושליחים נאחזו עוד יותר בהבטחתו לשוב, והם לא זבזו רגע לפני שקשרו את חורבנה הצפוי של ירושלים לביאתו השנייה. הם המשיכו לפרש כך את מילותיו על-אף שלכל אורך אותו ערב, עת לימד אותם על הר הזיתים, 'המאסטר' התאמץ במיוחד למנוע שגיאה שכזו.

אמר ישוע בהמשך לשאלתו של פטרוס: "מדוע אתם עדיין מצפים 'מבן האדם' לעלות על כס דוד המלך ולהגשים את חלומותיהם החומריים של היהודים? האם לא אמרתי לכם שמלכותי איננה מן העולם הזה? מה שקורה כעת מתקרב לסיומו, אך תהא זו התחלה חדשה ממנה תצא בשורת המלכות לעולם כולו וגאולה זו תתפשט לכל העמים. כאשר תתגשם במלואה המלכות, היו בטוחים 'שהאב' שבשמים ישלח לכם התגלות רחבה יותר של אמת והדגמה גדולה יותר של צדק, ממש כפי שכבר העניק לעולם הזה את זה אשר הפך לנסיך החושך, ואז את אדם, אשר אחריו הגיע מלכי-צדק, ובימים אלה 'בן האדם'. וכך, לאחר שיעניק לי 'אב' את כל העוצמה והסמכות, אמשיך אני לעקוב אחר מעשיכם ולהנחות את מלאכת המלכות באמצעות רוחי, אשר במהרה תשטוף כל בשר. ואף כי אהיה נוכח עמכם ברוחי, אני גם מבטיח שאשוב ביום מן הימים לעולם הזה, בו חייתי בגוף והגשמתי את ההתנסות הבו-זמנית של התגלות האל לאדם והובלת האדם לאל. עוד מעט אני אהיה חייב לעזוב אתכם ולהמשיך בעבודה שהפקיד בידי 'האב', אך היו אמיצים, שכן ביום מן הימים אשוב. בינתיים, תנחה ותנחם אתכם 'רוח האמת' של היקום.

2. THE MASTER'S SECOND COMING

^{17621 (1914.2)} On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

^{17622 (1914.3)} If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

^{17623 (1914.4)} In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to

man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

17624 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

17625 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

17626 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

17627 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

17628 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the

"כעת אתם רואים אותי חלש, בגוף, אך כשאשוב, יהיה זה בעוצמה וברוח. עיני הגוף רואות את 'בן האדם' בגוף, אך רק עיני הרוח תוכלנה לחזות 'בבן האדם' אותו הילל 'האב' ואשר יופיע על-פני האדמה בשמו שלו.

"אך רק במועצות פרדיס ידוע מועד הופעתו המחודשת של 'בן האדם'; אפילו מלאכיות השמים לא תדענה מתי זה יקרה. למרות זאת, עליכם להבין כי לאחר שתופץ בשורת המלכות לעולם כולו, לגאולת כל העמים, וכאשר יגיע עידן לסיומו, ישלח 'האב' אליכם מתת-עידן נוספת, או 'שבן האדם' יבוא לשפוט את העידן.

"בנוגע לצרות שיתרחשו על ירושלים, עליהם דברתי כעת, דעו שעוד בימי של הדור הזה יתמלאו דברי; אך בנוגע לביאתו השנייה של 'בן האדם', אל יתיימר איש בשמים או בארץ לפצות את פיו. יחד עם זאת, היו חכמים לזהות את הבשלת העידן; היו ערניים לבחון את אותות הזמן. אתם יודעים שהקיץ מתקרב כאשר התאנה מוציאה ענפים רכים ומצמחת עליה. וכך, כאשר יחלוף החורף הממושך במהלכו יתמקד העולם בחומר ותראו את סימניו של אביב רוחני של עידן חדש, דעו שקיץ הביקור מחדש ממשמש ובא.

"אך מהי חשיבותו של שיעור זה ומה הקשר בינו לבין בואם של 'בני האל'? האם לא תראו שכאשר כל אחד מכם ייקרא למסור נפשו ולעבור דרך שערי המוות אתם תועמדו מיד לדיון, ותתייצבו פנים אל פנים מול העובדות הנגועות לתקופת שירות חדשה בתכניתו הנצחית של 'האב' האינסופי? את מה שיירש העולם כולו לעבור, פשוטו כמשמעו, בסיומו של עידן, יירש כל אחד מכם לעבור באופן אישי כשתסיימו את חייכם בגוף, כאשר תעברו להתמודד עם התנאים והדרישות האינהרנטיים להתגלות הבאה בהתקדמותה הנצחית של מלכות 'האב'."

מכל הדרשות שנשא 'המאסטר' באוזני שליחיו, לא הייתה אחת שבלבלה אותם יותר מזו, שניתנה בערב יום שלישי על הר הזיתים, ונגעה לשני נושאים – לחורבן ירושלים ולביאתו השנייה שלו עצמו. משום כך, שררה הסכמה מועטה בלבד בין הגרסאות הכתובות שנרשמו אחר-כך בהסתמך על הזיכרון של מה שאמר 'מאסטר' באותו מאורע יוצא-דופן. כתוצאה מכך,

ובשל החלל שנוצר ביחס למה שנאמר באותו ערב יום שלישי, צצו מסורות רבות. בראשית המאה השנייה, נרשמה נבואה אפוקליפטית ביחס למשיח בידי אחד בשם סֶלְטָה, נספח לחצר הקיסר קליגולה. זו הועתקה כלשונה לבשורה על-פי מתי (ובחלקה) לבשורות על-פי מרקוס ולוקס. המשל על עשר הבתולות הופיע בכתביו אלו של סלטה. השיעור של אותו הערב נרשם בבשורה באופן המבלבל והשגוי ביותר מכל השיעורים כולם. ואילו השליח יוחנן לא התבלבל כך.

ללא מילים תחת מתח רגשי עצום, המשיכו שלושה עשר הגברים בדרכם אל המחנה. יהודה אישר סופית את החלטתו לנטוש את חבריו. איש העדה הייתה מאוחרת כאשר דוד זבדיה, יוחנן מרקוס וכמה מן התלמידים הבולטים קיבלו את פניהם של ישוע והשניים עשר במחנה, אך השליחים מיאנו לישון; הם רצו ללמוד עוד על חורבן ירושלים, על עזיבתו של 'המאסטר', ועל סוף העולם.

3. דיון מאוחר יותר במחנה

כעשרים מהם התקבצו מסביב למדורה, ותומאס שאל: "מכיון שאתה עתיד לשוב ולסיים את מלאכת המלכות, מה צריכה להיות הגישה שלנו בעת היעדרותך לצורך עסקי 'האב'?" ישוע התבונן בהם לאור המדורה וענה:

"אפילו אתה, תומאס, לא מצליח להבין את שאמרתי. האם לא לימדתי אתכם כל הזמן הזה שהקשר שלכם למלכות הינו רוחני ואינדיבידואלי, ונוגע אך ורק להתנסות האישית ברוח הוודות לאמונה-הכרה שאתם בני האל? מה עוד נדרש לי לומר? קריסתן של אומות ושל אימפריות, השמדתם של היהודים הבלתי-מאמינים, סיומו של עידן ואפילו קץ העולם לא נוגעים לאלה שמאמינים בבשורה, לאלה שהפקידו את חייהם בביטחון מלכות הנצח. אתם, שיודעים את האל ומאמינים בבשורה, כבר קיבלתם ביטחונות לחיי נצח. מכיון שחייכם את חייכם ברוח ועבור 'האב', שום דבר לא יוכל באמת להטריד אתכם. את בני המלכות, המוכרים כאזרחי עולמות השמים, לא מטרידות סערות הזמן ולא מדיאות הקטסטרופות שבארץ. מה משנה לכם, מאמיניה של בשורת המלכות, אם אומות נופלות, אם העידן מגיע לסיומו, או אם הכול יקרוס ויפול? הרי אתם יודעים שחייכם הינם מתת 'הבן' ובטוחים לעד 'באב'. לאחר שחייכם את חיי הזמן באמונה והנבתם את פירות הרוח והיושרה בדמות שירות אוהב לרעיכם, אתם יכולים לשאת עינים בבטחה לצעד הבא בקריירת הנצח מתוך אותה אמונה גואלת שנשאה אתכם לכל אורך ההרפתקה הראשונה שלכם כבני האל.

Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

^{17629 (19156)} As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

^{17631 (19161)} As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: "Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?" As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

^{17632 (19162)} "And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you

can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

17633 (1916:3) "Each generation of believers should

carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

17634 (1916:4) "As individuals, and as a generation of

believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over

"המאמינים בכל דור ודור חייבים להמשיך במלאכתם תוך שהם מצפים לשוב האפשרי של 'בן האדם', ממש כפי שהמאמין היחיד ממשיך במלאכת חייו אפילו בידיעה שמותו הטבעי בלתי נמנע. אם התבססתם כבני האל באמונה, שום דבר אחר לא משפיע על ביטחון הישרדותכם. אך בל תטעו! אמונה גואלת הינה אמונה חיה, והיא מניבה בשיעורים הולכים וגדלים את פירותיה של הרוח האלוהית אשר עוררה אותה לראשונה בלב האדם. העובדה שקיבלתם על עצמכם את היותכם בנים במלכות השמים לא תציל אתכם אם תתמידו לדחות בידועין את אותן אמתות שנוגעות לפירות התקדמותם הרוחניות של בני האל הגשמיים. אלה מכם שעסקו איתי בעסקי 'האב' על הארץ יכולים לנטוש את המלכות אפילו כעת, אם הם מגלים שאינם אוהבים את דרכו של 'האב' בשירות האנושות.

"שמעו אותי כיחידים וכדור מאמינים ואספר לכם משל: היה היה אדון אשר בטרם נסע למרחוק אקרא אל עבדיו ויפקד בידם את רכושו. וייתן לזה חמש כפרים ולזה שתיים ולזה אחת לכל איש לפי יכולתו ויסע משם. וילך האיש הלקח חמש כפרים ויסחר בהן ויעש חמש כפרים אחרות. וכן הלקח שתיים גם הוא הרוויח שתיים אחרות. וילקח האחת הלק ויחפור באדמה ויטמון את קספו אדוניו. ואז, באופן בלתי צפוי, שב אדוני העבדים ההם ויעש חשבון עמהם. ויגש הלקח חמש הכפרים ויבא חמש כפרים אחרות ויאמר, 'אדני חמש כפרים הפקדת ביד הנה חמש כפרים אחרות הרווחתי בהן.' ויאמר אליו אדוניו: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן כי במעט נאמן היית ועל הרבה אפקידך בוא לשמחת אדוני.' ויגש גם לקח הכפרים ויאמר, 'אדני כפרים הפקדת ביד הנה כפרים הרווחתי בהן.' ויאמר אליו אדוניו: 'הטיבת לעשות עבד טוב ונאמן במזער נאמן היית ועל הרבה אפקידך בוא לשמחת אדוני.' ויגש גם הלקח את הכפר האחת ויאמר, 'אדני ידעתך כי איש קשה אתה קצר באשר לא זרעת וכנס מאשר לא פזרת. ואיך ואלך ואטמן את כפרך באדמה ועתה הא לך אשר לך.' ויען אדוניו ויאמר אליו: 'העבד הרע והעצל אתה ידעת כי קצר אנכי באשר לא זרעתי וכנס מאשר לא פזרתי. לכן היה עליך לתת את כספי לשלחנים ואני בבואי הייתי לקח את אשר לי ותרבותי.' נפנה האדון אל רב המשרתים ואמר: 'על כן שאו ממנו את הכפר ותנו אל האיש אשר לו עשר הכפר.'

many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:35 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:36 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:37 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to "enter fully into the joy of their Lord." What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: "Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no

"כי מי אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ יִינָתֵן לוֹ וְיַעֲדִיף; וּמִי אֲשֶׁר אֵין לוֹ יִקָּח מִמֶּנּוּ גַם אֶת אֲשֶׁר לוֹ. אִינֶכֶם יְכוּלִים לַעֲמֹד מַלְכָּת בַּעֲסָקֵי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. 'אֲבִי דֹרֵשׁ מִכָּל יִלְדֵי הָאָדָם בַּחֲסֵד וּלְהַרְבוֹת יָדַע בְּאֵמֶת. אַתֶּם, שִׁידְעִים אֲמִתּוֹת אֱלֹהִים, חַיִּיבִים לְהַרְבוֹת אֶת פִּירוֹת הָרוּחַ וּלְהַפְגִּין מִסִּירוֹת הַוֹלָכָה וּגְדֻלָּה לְשִׁירוֹת הַבִּלְתִּי אֲנוֹכִי שֶׁל אַחֵיכֶם הַמִּשְׁרָתִים. זָכְרוּ, מֶה נִשְׁעֲשִׂיתֶם לְאַחַד מֵאֵלֵי הַצִּעִרִים הָאֵלֶּה לִּי עֲשִׂיתֶם.

"וְכֵן, עֲלֵיכֶם לְהַמְשִׁיךְ וּלְעֹסֹק בְּמַלְאכָת 'הָאֵב', מִכָּאן וְהָלָא, וּלְנַצַּח. הַמְשִׁיכוּ עַד שְׁאֲבֹאוּ. עֲשׂוּ נֶאֱמָנָה אֶת מֶה שֶׁהוֹפֵקֵד בְּיָדֵיכֶם וְכֵן תִּהְיוּ מוֹכִינִים לְיוֹם הַדִּין שֶׁל הַמוּוֹת. לְאַחַר שְׁחִייתֶם לְתַפְאֶרֶת 'הָאֵב' וּלְשִׁבְעוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל 'הַבֵּן', תִּבְּאוּ בְּשִׂמְחָה וּבְאוֹשֶׁר רַב בְּשַׁעֲרֵי הַשִּׁירוֹת הַנִּצְחִי שֶׁל מַלְכוּת הָעֵד."

אֲמֵת הִיא חַיִּים; 'רוּחַ הָאֲמֵת' תִּמְיֵד מוֹבִילָה אֶת יִלְדֵי הָאוֹר אֶל עֶבֶר מַחְזוֹת חֲדָשִׁים שֶׁל מִצִּיאוֹת רוּחַ וּשִׁירוֹת אֱלֹהִים. לֹא נִתְּנָה לָכֶם הָאֲמֵת עַל-מִנַּת שֶׁתִּגְבְּשׁוּ אוֹתָהּ לְצוּרוֹת בְּטוּחוֹת, לְכַדִּי מִסוֹרֶת. הַתְּגַלּוֹת הָאֲמֵת שֶׁנִּתְּנָה לָכֶם חַיִּיבֶת לְהִתְעַצֵּם בְּאֲמִצְעוֹת הַהִתְנַסּוֹת הָאִישִׁית שֶׁלָּכֶם. וְכֵן יוֹצְגוּ בְּפִנֵּי כָּל אֱלֹהִים שְׂרוּאִים אֶת פִּירוֹת הָרוּחַ שֶׁלָּכֶם יוֹפִי חֲדָשׁ וְרוּחוֹתֵי רֹחֲנִים אֲמִתִּים, וְכִתּוּצָאָה מִכָּל אֱלֹהִים, הֵם עֲצָמָם יִבְקֹשׁוּ לְפָאֵר אֶת 'הָאֵב' שֶׁבְּשִׁמָּה. רַק מִשְׁרָתִים נֶאֱמָנִים, אֲשֶׁר מִרְחִיבִים אֶת יְדִיעַת הָאֲמֵת וּבִכָּךְ מִפְתַּחִים אֶת יְכוּלָתָם לְהַכִּיר בְּאוֹפֵן אֱלֹהִים בְּמִצִּיאוֹת הָרוּחַ, יְכוּלִים לְקוֹוֹת "לְבֹא לְשִׂמְחַת אֲדוֹנֵיהֶם." כִּמָּה מִצֶּעֶר יִהְיֶה לְרֹאוֹת דּוֹרוֹת שֶׁל מֵאֲמִינִים, לְכֹאֲרָה, בִּישׁוּעַ, מַעֲיָדִים עַל הָאֲמֵת הָאֱלֹהִית שֶׁהוֹפֵקֵד בְּיָדֵם: "הִנֵּה, 'מַאֲסֵר', הִנֵּה הָאֲמֵת שֶׁהוֹפֵקֵד בְּיָדֵינוּ לְפָנֵי מֵאָה אוֹ אֶלֶף שָׁנָה. לֹא אִיבְדָנוּ מִמֶּנָּה כִּזְיִת; שִׁמְרָנוּ בְּנִאֲמָנוֹת אֶת כָּל מֶה שֶׁלִּמַּדְתָּ אוֹתָנוּ; הִנֵּה הָאֲמֵת שֶׁנִּתְּנָה בְּיָדֵינוּ." אֶךְ פְּנִיָּה כְּזוֹ, מִתְּנֵךְ עֲצָלוֹת רֹחֲנִית, לֹא תִצְדִּיק אֶל מוֹל

‘המאסטר’ את מעשיו של זה שלא הניב פירות אמת. ‘המאסטר’ ידרוש מכם דין וחשבון בהתאם לאמת שהופקדה בידכם.

בעולם הבא תידרשו לתת דין וחשבון על המתנות שקיבלתם ועל המעשים שעשיתם בעולם הזה. בין אם הכישרונות המולדים שלכם מעטים ובין אם רבים, תידרשו לעמוד לדין של צדק ורחמים. אם הכישרונות מנוצלים רק למטרות אנוכיות ולא הוקדשה כל מחשבה על החובה הגבוהה יותר, של הגדלת תנובת פירות הרוח כפי שאלה מתבטאים ביתר שירות לאדם וביתר סגידה לאל, המשרתים האנוכיים הללו יידרשו לקבל את ההשלכות של בחירותיהם המודעות.

כמה דומה המשרת שקיבל ככר אחת לכל בני האדם האנוכיים, שמטילים במישרין על אדונם את האשמה לעצלנותם. כמה נוטה האדם להאשים את האחר, ולעתים קרובות את אלה שהכי פחות ראויים לכך, כאשר הוא ניצב אל מול הכישלונות מעשיו ידיו.

אמר ישוע באותו הלילה כאשר פרשו למנוחת הלילה: “חַנֵּם לְקַחְתֶּם; וְלֹכֵן חַנֵּם תִּתְּנוּ: אֵת אֲמַת הַשָּׁמַיִם, וְעַתָּה תִּתְּנוּ אֲמַת זוֹ הַיָּא תִּתְּעַצֵּם וְתִגְלֶה אֵת אֹרֶה הַמִּתְּעַצֵּם שֶׁל הַגְּאוּלָּה, מִמֶּשׁ בַּעַת שֶׁתַּעֲנִיקוּ אוֹתָהּ.”

changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us.” But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

176:38 (1918:1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:39 (1918:2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:310 (1918:3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. שובו של מיכאל

מכל מה שלימד ‘המאסטר’, השיעור שיותר מכולם חולל אי הבנה הוא הבטחתו לשוב אישית ביום מן הימים לעולם הזה. אין זה מוזר שמיכאל יהיה מעוניין לשוב יום אחד לפלנטה בה חווה את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו כאדם מן המניין בעולם. אך טבעי הוא שנאמין כי ישוע מנצרת, אשר שולט כעת על יקום עצום, יהיה מעוניין לשוב, לא רק פעם אחת, אלא פעמים רבות, לעולם בו חיים ייחודיים כל כך ובו קיבל לבסוף מן ‘האב’ עוצמה וסמכות בלתי מוגבלים ביקום. לעולם תהא אורנטיה אחת משבע הפלנטות הילידות בהן רכש לעצמו מיכאל את הריבונות על היקום.

ישוע אכן הכריז באוזני אנשים רבים ובהזדמנויות רבות על כוונתו לשוב לעולם הזה. כאשר הבינו חסידיו ‘המאסטר’ איננו מתכוון לפעול כגואל גשמי, וכאשר האזינו לתחזיותיו בנוגע לחורבן ירושלים וקריסתו של העם היהודי, מטבע הדברים החלו לקשר את שיבתו המובטחת למאורעות פורענות אלה. אך כאשר הרסו הרומאים את חומות ירושלים, החריבו את המקדש והפיצו את היהודים תושבי יהודה לגלות, ועדיין ‘המאסטר’ לא התגלה בכל עוצמתו

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:41 (1918:4) Of all the Master’s teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father’s unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:42 (1918:5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the

והדרו, החלו חסידיו לגבש את האמונה שבסופו של כרכה את ביאתו השנייה של המשיח לסוף עידן ואולי אפילו לקץ העולם.

ישוע הבטיח לעשות שני דברים לאחר שיעפיל 'לאב' ולאחר שכל כוחות השמיים והארץ יופקדו בידיו. ראשית, הבטיח לשלוח לעולם במקומו מורה אחר, את 'רוח האמת'; ואת זאת עשה בפנטקוסט. שנית, הוא אכן הבטיח לחסידיו שישבו ביום מן הימים באופן אישי לעולם הזה. אך הוא לא אמר כיצד, היכן ומתי יבקר שוב בפלנטה בה ערך את משימת המתת שלו בגוף. בהזדמנות אחת, רמז שכפי שעני הגוף ראו אותו כאשר חי בגוף, עם שובו (לפחות באחת מן הפעמים), ניתן יהיה לחזות בו רק בעיני האמונה הרוחנית.

רבים מאתנו נוטים להאמין שבעידנים שיבואו ישוב ישוע לאורנטיה פעמים רבות. איננו מצוידים בהבטחה ספציפית שלו לערוך ביקורים רבים, אך נדמה כי מאוד סביר שהאחד אשר בין תארו ביקום ניתן למנות את התואר 'הנסיך הפלנטרי של אורנטיה' ישוב פעמים רבות לבקר את העולם שהקנה לו תואר ייחודי כל כך.

אנחנו בטוחים באמונתנו שמיכאל יבוא שוב אישית לאורנטיה, אך אין לנו כל מושג מתי או באיזה אופן יבחר לעשות כן. האם יהא ביקורו השני בכדור הארץ קשור ליום הדין של סיום העידן הנוכחי, בליווי ביקורו של 'בן של סמכות', או ללא הופעתו של בן שכזה? האם יבוא בהקשר לסיומו של עידן עתידי כלשהו באורנטיה? האם יבוא ללא כל הודעה מוקדמת וכמאורע שאינו קשור לדבר אחר? איננו יודעים. בדבר אחד אנו בטוחים, והוא שכשישוב, סביר שכל העולם יידע על כך, שכן וודאי ישוב כשליט העליון של יקום ולא כתינוק מבית לחם שאיש אינו יודע על קיומו. אך אם כל העיניים תראינה אותו, ואם רק עיניים רוחניות תוכלנה להבחין בנכחותו, כי אז נדרש להמתין זמן רב עד לביקור זה.

לפיכך, ראוי לכם לנתק כל קשר בין שיבתו של 'המאסטר' באופן אישי לכדור הארץ לבין כל מאורע או עידן כלשהו. בדבר אחד בלבד אנו בטוחים: הוא הבטיח לשוב. אין לנו מושג מתי ימלא את הבטחתו או בהקשר למה. ככל שאנו יודעים, הוא יכול להופיע בכדור הארץ בכל יום נתון, או שיופיע רק בחלוף עידנים על-פני עידנים אותם ישפטו כנדרש חבריו הנמנים על 'סגל הבנים של פרדיס'.

ביקורו השני של מיכאל הוא אכן מאורע בעל חשיבות סנטימנטלית עצומה הן לאמצעינים והן לבני האדם; אך פרט לכך, אין לו חשיבות מידית

temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:43 (1918:9) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:44 (1919:1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:45 (1919:2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:46 (1919:3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:47 (1919:4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no

לאמצעיונים. עבור בני האדם, אין לו חשיבות מעשית גדולה יותר מאשר למוות הטבעי הנפוץ, אשר מניע באופן פתאומי כל כך את בן התמותה לתוך סדרת המאורעות ביקום שמובילים במישרין לפגוש את נוכחותו של ישוע עצמו, הריבון השליט של היקום שלנו. ילדי האור עתידים כולם לראות אותו, ואין זה חשוב כל כך אם אנחנו נלך אליו או שהוא במקרה יבוא אלינו. היו אתם מוכנים לקבל את פניו על-פני האדמה ממש כשם שהוא מוכן לקבל את פניכם בשמים. אנחנו ממתינים בבטחה להופעתו ברוב הדר, אך אין לנו כל מושג כיצד, מתי או בהקשר למה עתיד הוא להופיע.

immediate moment to midways and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

מסמך 177. יום רביעי, יום המנוחה

178 ⇨

הספר של אורנטיה

176 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 177

יום רביעי, יום המנוחה

סעיפים

מבוא

1. יום אחד לבד עם אלוהים
2. חיי הילדות בבית
3. היום במחנה
4. יהודה והכהנים הראשיים
5. שעת החברה האחרונה

PAPER 177

WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

מבוא

כאשר לא כרעו תחת עומס מלאכת הוראת העם, נהגו ישוע ושליחיו לנוח ממלאכתם בימי רביעי. ביום רביעי זה, הם אכלו את ארוחת הבוקר מעט מאוחר מן הרגיל, ועל המחנה השתררה דממה מבשרת רעות; במשך מחציתה הראשונה של הארוחה לא נאמר כמעט דבר. לבסוף דיבר ישוע: "אני מבקש שתנוחו היום. קחו את הזמן לחשוב על כל מה שקרה מאז באנו לירושלים וחישבו על מה שעתידי לקרות, על מה שסיפרתי לכם בפשטות. וודאו שהאמת ממלאה את חייכם, ושכלל יום אתם גדלים בחד."

לאחר ארוחת הבוקר הודיע המאסטר ללנדראס שהוא מתכוון להיעדר היום, והציע שהשליחים יבלו את הזמן בהתאם לבחירתם, אלא שבשום פנים ואופן אינם מורשים לבוא בשערי ירושלים.

כאשר התכוון ישוע לצאת לבדו אל הגבעות, עצר אותו דוד זבדיה ואמר: "היטב תדע, מאסטר, שהפרושים והשליטים מבקשים לחסל אותך, ואף-על-פי-כן אתה מתכוון לצאת לבדך את הגבעות. זה טיפשי; אשלח אפוא שלושה גברים שישמרו פן יאונה לך כל רע." ישוע התבונן בשלושת הגברים החמושים והחסונים,

INTRODUCTION

^{177:0.1 (1920:1)} WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: "I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace."

^{177:0.2 (1920:2)} After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

^{177:0.3 (1920:3)} When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: "You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you." Jesus looked over

בני הגליל, ואמר לדוד: "כוונתך טובה, אך אתה שוגה בכך שאינך מבין כי 'בן האדם' לא זקוק לאיש שיגן עליו. איש לא יניח עלי את ידו עד השעה בה אהיה אני מוכן לשים את נפשי בהתאם לרצון 'אבי'. אינני מרשה לגברים הללו ללוות אותי. אני מבקש לצאת לבדי על-מנת להתיחד עם 'האב'."

לשמע המילים הללו, נסוגו דוד והשומרים החמושים; וכשיצא ישוע לבדו, ניגש אליו יוחנן מרקוס ובידו סל קטן עם מזון ומים. הוא אמר שאם הוא מתכוון להיעדר כל היום, אולי יהיה רעב. 'המאסטר' חיך אל יוחנן והושיט ידו אל הסל.

1. יום אחד לבד עם אלוהים

כשישוע התכוון לקחת את הסל עם המזון מידו של יוחנן, העז האיש הצעיר ואמר: "אבל, 'מאסטר', ייתכן ותניח את הסל כשתפנה להתפלל ואז תעזוב בלעדי. חוץ מזה, אם אלך לצדך ואשא את הסל, תהיה פנוי יותר להתיחד, ואני בוודא אהיה שקט. לא אשאל דבר ואשאר עם הסל כשתלך לבדך להתפלל."

בעודו מדבר, וכמה מן הנוכחים נדהמו לשמע תעוזתו, העז יוחנן והמשיך לאחוז בסל. כך עמדו שניהם, יוחנן וישוע, אוחזים בסל. אז עזב 'המאסטר' את הסל, השפיל מבטו אל הנער ואמר: "מכיוון שאתה כִּמְה בכל מאוּד לבוא עמי, לא יימנע זאת ממך. נלך יחד ונהנה זה מחברתו של זה. את רשאי לשאול אותי כל מה שעולה בדעתך, ואנחנו ננחם ונסעד זה את זה. אפשר להתחיל בכך שאתה תישא את הסל, ואם תתעייף, אעזור לך. בוא אחרי."

ישוע חזר למחנה רק לאחר שקיעת החמה. 'המאסטר' בילה את יומו השקט האחרון עלי אדמות בחברתו של צעיר מבקש-אמת ובשיחה עם 'אביו' מפרדיס. לימים נודע המאורע בשמים בשם "היום בו בילה איש צעיר עם אלוהים בגבעות." לעד ימחיש מאורע זה את נכונותו של 'הבורא' להתרועע עם היצור. אם משאלת הלב באמת עילאית, אפילו צעיר יוכל לדרוש את תשומת לבו של אלוהי יקום וליהנות מחסד אהבתו, ממש ליהנות מן האושר העילאי הבלתי נשכח של בילוי עם אלוהים בגבעות במשך יום שלם. זו הייתה חווייתו של יוחנן מרקוס ביום רביעי זה, בגבעות יהודה.

ישוע שוחח רבות עם יוחנן, וסיפר לו בחופשיות על ענייני העולם הזה והעולם הבא. יוחנן סיפר לישוע עד כמה הצטער שלא היה מבוגר דיו להיות אחד מן השליחים והביע הערכה שהורשה ללכת אחריהם מאז ההטפה

the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: "You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father's will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father."

177:04 (1920:4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:11 (1920:5) As Jesus was about to take the lunch basket from John's hand, the young man ventured to say: "But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray."

177:12 (1920:6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: "Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me."

177:13 (1921:1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as "the day which a young man spent with God in the hills." Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:14 (1920:8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been

בירדן, בסמוך ליריחו, למעט המסע לפיניקי. ישוע הזהיר את הנער שלא להתאכזב מן המאורעות והבטיח שעתיד להיות שליח מלכות רב חשיבות.

יוחנן מרקוס נלהב מאוד מן היום הזה בגבעות עם ישוע, אך לעולם לא שכח את הזהרתו האחרונה של ישוע, אשר נאמרה עת התכוננו לשוב למחנה בגת שמנים: "ובכן, יוחנן, בילינו יפה יחד, יום מנוחה אמתי. וודא שלא תספר לאיש על מה שסיפרתי לך." יוחנן מרקוס אכן לא גילה דבר ממה שאירע באותו יום שבילה עם ישוע בגבעות.

במהלך השעות שנותרו לחייו של ישוע על-פני האדמה, יוחנן מרקוס לא התיר 'למאסטר' לחמוק ממנו. הוא תמיד הסתתר קרוב; הוא ישן רק כאשר ישוע.

permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. חיי הילדות בבית

במהלך השהות שלו עם יוחנן מרקוס באותו היום, הקדיש ישוע זמן רב בהשוואת ההתנסויות של ראשית ילדותם ושנות נעוריהם המאוחרות יותר. אף כי הוריו של יוחנן היו עשירים יותר בחומר מהוריו של ישוע, הרבה מן ההתנסויות שלהם בשנות הנעורים היו דומות. ישוע אמר ליוחנן הרבה דברים שעזרו לו להבין טוב יותר את הוריו וחברי משפחתו האחרים. כאשר שאל הנער כיצד יכול 'המאסטר' לדעת שהוא עתיד להיות "שליח מלכות רב חשיבות", אמר ישוע:

"אני יודע שאתה תהיה נאמן לבשרות המלכות משום שאני יכול לסמוך על אמונתך ואהבתך בהווה משום שהאיכויות הללו מתבססות על החינוך שקיבלת בבית בצעירותך. אתה תוצר של בית בו ההורים חיבבו באמת זה את זה, ומשום כך לא קיבלת אהבת-יתר שעלולה הייתה ליצור אצלך חשיבות עצמית מזיקה. כמו כן, האישיות שלך לא סבלה מן העיוות שמתרחש כאשר הוריו מתמרנים זה כנגד זה בחוסר אהבה כדי לקבל את ביטחונך ונאמנותך. נהנית מאהבה הורית אשר מבטיחה ביטחון עצמי ראוי לציון ומעודדת תחושות ביטחון רגילות. יחד עם זאת, זכית שהוריו היו חכמים ואוהבים; חכמתם היא זו שהנחתה אותם למנוע ממך צורות פינוק ולוקסוס שונות שהעוזר יכול לקנות. הם שלחו אותך ללמוד בבית הספר של בית הכנסת יחד עם חבריך בשכונה, וגם עודדו אותך ללמוד לחיות בעולם הזה באמצעות התנסויות אמיתיות. יחד עם חבריך, עמוס, באתם לירדן, למקום בו הטיפו והטבילו תלמידיו של יוחנן. שניכם ביקשתם להתלוות אלינו. כאשר שבת לירושלים, הוריו הסכימו; ואילו הוריו של עמוס סרבו; בשל העובדה שאהבו את בנם כל

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a "mighty messenger of the kingdom," Jesus said:

177:2.2 (1921.6) "I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your

כך, הם מנעו ממנו את ההתנסות הברוכה שאתה קיבלת, ועודך נהנה ממנה אפילו היום. עמוס היה יכול לברוח מן הבית ולהצטרף אלינו, אך בכך היה פוגע באהבה ומקריב את הנאמנות. גם אם היה זה חכם לעשות כן, היה זה מחיר חכמים, כמו הוריק, דואגים, לכך שכאשר ילדיהם מתבגרים ומגיעים לגיל, הם לא מדרשים לפגוע באהבה או לוותר על נאמנותם כדי לפתח את עצמאותם וליהנות מחירות מרעננת.

"כאשר יצורים כל-חכמים אוהבים, האהבה, יוחנן, הינה המציאות העילאית ביקום, אך כאשר מביעים אותה הורים אנושיים, היא מסוכנת ולעתים אנוכית-למחצה. כשתתחנן ותגדל ילדיך משלך, וודא שהאהבה שלך נשלטת על-ידי החכמה ומוכוונת על-ידי התבונה.

חברך עמוס מאמין בבשורת המלכות בדיוק כמור, אך אינני יכול לסמוך עליו לגמרי; אינני בטוח מה יעשה בשנים הבאות. חיי בצעירותו בבית לא היו כאלה שמניבים אדם מהימן לגמרי. עמוס דומה יותר מדי לאחד מן השליחים שלא זכה בביתו לחינוך רגיל, אוהב וחכם. מכיוון שבביתו לא היה שמונה השנים הראשונות שלך בבית רגיל, שנוהל היטב, כל שאר החיים שלך מהימנים יותר. יש לך אופי חזק ובשל משום שגדלת בבית בו שלטה האהבה ודגלו בחכמה. חינוך כזה בילדות מניב סוג של נאמנות בשלה אני בטוח שתמשיך בנתיב שהתחלת לצעוד בו."

במשך יותר משעה המשיכו ישוע ויוחנן לשוחח על החיים הביתיים. 'המאסטר' המשיך והסביר ליוחנן כיצד תלוי הילד לחלוטין בהוריו ובחיו בבית ומקבל מהם את כל מושגיו הראשונים ביחס לכל הדברים האינטלקטואליים, החברתיים, המוסריים ואפילו הרוחניים. זאת, משום שהמשפחה מייצגת את כל מה שיכול הילד הצעיר לדעת על מערכות היחסים האנושיות או האלוהיות. רשמיו הראשונים של הילד על היקום חייבים לבוא מאמו; באביו הוא תלוי לחלוטין ביחס לרעיונותיו הראשונים על לאב, שבשמים. המשך חיו של הילד יהיו שמחים או אומללים, קלים או קשים בהתאם לראשית חיו המנטליים והרגשיים, אשר מותנים במערכות היחסים החברתיות והרוחניות שבבית. כל שארית חיו של האדם מושפעים באופן עצום ממה שמתרחש בשנות קיומו הראשונות.

אנו מאמינים בכנות כי הבשורה שלימד ישוע, אשר מתבססת על מערכת היחסים בין האב לילד, לא תוכל להתקבל ברחבי העולם עד

young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:23 (1922:1) "Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:24 (1922:2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

177:25 (1922:3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

177:26 (1922:4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide

אשר יתמלאו החיים בביתיה של הציוויליזציה המודרנית ביותר אהבה וחכמה. על-אף שההורים במאה העשרים ניחנים בידע הרב ובאמת הכבירה הנדרשים לשיפור החיים הבית ולתאודרתם, עובדה היא שרק מעט מן הבתים של היום משתווים לביתו של ישוע בגליל ולזה של יוחנן מרקוס ביהודה כמקומות טובים לגידול נערים ונערות. אבל קבלתה של בשורת ישוע תשפר מידית את החיים בבית. החיים מלאי האהבה שבבית חכם, והמסירות הנאמנה של דת האמת משפיעים באופן עמוק זה על זה. החיים בבית שכזה מחזקים את הדת, ודת אמתית תמיד מהללת את הבית.

אכן, רבות מן ההשפעות המדכאות והמחסומים האחרים שהיו קיימים בבתי היהודיים בעבר כמעט ולא תימצאנה יותר בבתי שמנהלים טוב יותר. אכן, יש הרבה יותר חופש ספונטני והרבה יותר חירות אישית, אך אהבה איננה מרסנת את החירות הזאת, החירות איננה מונעת מנאמנות ואיננה מוכוננת על-ידי משמעת של חוכמה ותבונה. כל עוד נלמד את הילד להתפלל, "אבינו שבשמים", על תנוח על כתפיהם של כל האבות שבארץ האחריות העצומה לחיות ולנהל את בתיהם כך שהמילה אבא תזכה למקום הראוי לה בדעת ובלב המתבגרים כולם.

acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

^{177:27 (1923:1)} It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. היום במחנה

השליחים בילו את מרבית היום בשוטטות על הר הזיתים ובפגישות עם התלמידים ששהו במחנה עמם. אך בשעות אחר הצהריים המוקדמות רצו מאוד בחזרתו של ישוע. עם התמשך היום, הם נמלאו חשש הולך וגובר לשלומם; הם לא ידעו להסביר מדוע הרגישו כה בודדים בלעדיו. ויוכחים רבים התנהלו האם ראוי היה 'שהמאסטר' יצא לגבעות לבדו, רק עם נער שליח כבן לווייה. ואף כי איש לא הביע את מחשבותיו בקול, כולם פרט ליהודה איש-קריית חפצו להיות במקומו של יוחנן מרקוס.

באמצע שעות אחר הצהריים נשא נתנאל באוזני כששה מן השליחים וכמספר הזה תלמידים את נאומו על "התשוקה העילאית". בסיומו אמר: "מה שגרוע ברובנו הוא שאנחנו לא פועלים בלב שלם. אנחנו לא אוהבים את 'המאסטר' כפי שהוא אוהב אותנו. אילו רצינו כלנו להתלוות אליו במידה שרצה יוחנן, הרי וודאי היה לוקח את כלנו אתו. כלנו עמדנו בעת שהנער ניגש 'למאסטר' והציע לו את הסל, אך כאשר 'המאסטר' לקח אותו, הנער לא הרפה. וכך עזב אותנו 'המאסטר' והלך לגבעות עם הסל, הנער והכול."

3. THE DAY AT CAMP

^{177:31 (1923:2)} The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

^{177:32 (1923:3)} It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

בערך בשעה ארבע, הגיעו רצים לדוד זבדיה והביאו חדשות מבית צידה, מאמו ומאמו של ישוע. כמה ימים לפני כן החליט דוד שהכוהנים הראשיים והשליטים עתידים להרוג את ישוע. דוד ידע שהם נחושים לחסל את 'המאסטר' והוא היה משוכנע כמעט לחלוטין שישוע לא יפעיל את כוחותיו האלוהיים כדי להציל עצמו וכי לא יתיר לחסידיו להגן עליו בכוח. לאחר שהגיע למסקנות הללו, הוא מיהר לשלוח שליח לאמו והאיץ בה לבוא מיד לירושלים ולהביא עמה את מרים אם ישוע ואת כל בני משפחתו.

אמו של דוד עשתה כמצוותו, וכעת חזרו השליחים לבשר לדוד שאמו של ישוע וכל בני משפחתו עושים את דרכם לירושלים ועתידים להגיע מאוחר למחרת או בבוקר שלאחר מכן. מכיוון שדוד עשה זאת ביוזמתו, הוא חשב שמוטב שישמור את החדשות לעצמו. לפיכך, לא סיפר לאיש על כך שבני משפחתו של ישוע עשו את דרכם לירושלים.

מעט לאחר צהרי היום, הגיעו למחנה יותר מעשרים מן היוונים שפגשו את ישוע השניים עשר בביתו של יוסף הרמתי, ופטרוס ויוחנן נפגשו עמם למשך מספר שעות. לפחות כמה מן היוונים הללו היו בעלי ידע מתקדם מאוד בענייני המלכות, משום שהוכשרו בידי רודן מאלכסנדריה.

באותו הערב, לאחר ששב למחנה, נפגש ישוע עם היוונים. אילו לא חשש שהמעשה יפריע מאוד לשליחיו ולתלמידיו הראשיים, הוא היה מסמך את עשרים היוונים הללו, כפי שהסמך את השבעים.

בעוד כל אלה מתרחשים במחנה, הכהנים הראשיים ושקני השבט בירושלים מדהמו מכך שישוע לא חזר לנאום באוזני ההמונים. אכן, יום קודם לכן אמר בעוזבו את המקדש כי הוא "הנה בִּיתְכֶם יַעֲזֹב לְכֶם שָׁמָּה." אך הם לא הצליחו להבין מדוע החליט לוותר על היתרון הגדול שרכש בקרב ההמון האוהד. ואף כי חששו שיקומם את העם, בדבריו האחרונים הנחה 'המאסטר' את המונים לציית באופן סביר לסמכותם של אלה "היושבים על כס משה." אך היה זה יום עמוס בעיר, בעוד ההכנות לפסח נמשכות לצד השלמת התכנית לחיסול ישוע.

מעטים בלבד באו למחנה, אשר עצם קומו נשמר היטב ובסוד בידי כל אלה שידעו שישוע מתעתד להישאר שם ולא לחזור לבית עניא בכל ערב.

177:33 (1923:4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:34 (1923:5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:35 (1924:1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:36 (1924:2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:37 (1924:3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

177:38 (1924:4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. יהודה והכהנים הראשיים

מעט לאחר שישוע ויוחנן מרקוס יצאו מן המחנה, נעלם יהודה איש-קריות לאחיו, ולא שב עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות. על-אף בקשתו המפורשת של 'המאסטר' להימנע מלהיכנס לירושלים, מיהר השליח המבולבל והעגום והלך להיפגש עם אויביו של ישוע בביתו של הכהן הגדול כיפא. הייתה זו התכנסות בלתי רשמית של הסנהדרין אשר נקבעה לאותו הבוקר, מעט אחר השעה עשר. הפגישה כונסה על-מנת לדון בטיב האישומים בהם יואשם ישוע ולהחליט כיצד להביא אותו לפני השלטונות הרומיים כדי לקבל מהם את האישור לגזר דין המוות שהם כבר גזרו עליו.

יום קודם לכן, גילה יהודה לכמה מקרובי משפחתו ולחברי משפחה צדוקים מסוימים כי הוא הגיע למסקנה שאף שישוע היה חולם ואידאליסט שכוונותיו טובות, הוא לא גואל ישראל המיוחל. יהודה ציין שהוא מאוד מעוניין למצוא דרך לפרוש בטוב מן התנועה. חבריו שבחו אותו והבטיחו לו ששליטי היהודים יראו בכך מאורע גדול ורק טוב ייצא לו מזה. הם גרמו לו להאמין שהסנהדרין תחלוק לו כבוד מלכים, ושהוא יוכל, סוף סוף, למחוק את אות הקלון שדבק בו בשל "חברותו המצערת עם בני הגליל הבורים."

יהודה לא באמת האמין שפעולותיו הכבירות של 'המאסטר' התבצעו מכוח נסיך השדים, אך כעת הוא השתכנע לחלוטין שישוע לא התכוון להפעיל את כוחותיו כדי להאדיר את עצמו; כעת השתכנע שישוע יתיר לשליטי היהודים לחסלו, והוא עצמו לא יכול היה לסבול את המחשבה המשפילה של היותו מזוהה עם תנועה שנחלה כישלון. הוא סרב לקבל את מה שנראה כמפלה. הוא הבין היטב את אופיו החסון של 'המאסטר', את חדותו וחסדו, אך גם הפיק הנאה אפילו מן ההערה של אחד מקרובי משפחתו כשזה ציין שאף כי ישוע היה קנאי שכוונותיו טובות, הוא ככל הנראה לא היה שפוי; וכי תמיד נחשב לאדם מוזר ובלתי-מובן.

וכעת, כפי שלא קרה עד כה, באופן מוזר מצא עצמו יהודה מתרעם על כך שישוע מעולם לא העניק לו מקום של כבוד. עד כה תמיד חשב שלכבוד הוא לשמש בתפקיד גזבר השליחים, אך כעת החל להרגיש שהוא לא מוערך; שיכולותיו לא קיבלו הכרה. פתאום נמלא שטנה כלפי

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

^{177:41 (1924:5)} Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

^{177:42 (1924:6)} On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

^{177:43 (1924:7)} Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

^{177:44 (1925:1)} And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were

פטרס, יעקב ויוחנן אשר התכבדו בקשר אינטימי עם ישוע. ממש בזמן שהלך לביתו של הכהן הגדול, הוא החליט להתנקם בפטרס, יעקב ויוחנן, וזה העסיק אותו הרבה יותר מן המחשבה על בגידה בישוע. ממש אז, עלתה ושלטה במוחו המודע מחשבה חדשה: הוא הולך לקנות לעצמו כבוד, ואם ניתן לעשות זאת תוך שינקום באלה שתורמו לאכזבה הגדולה בחייו, מה טוב. אחזה בו קונספירציה איומה של בלבול, גאווה, ייאוש ונחישות. לכן, ראוי להבהיר שיהודה לא הלך לביתו של כיפא כדי לארגן את בגידתו בישוע עבור בצע כסף.

עם התקרב יהודה לביתו של כיפא, הוא החליט סופית לנטוש את ישוע ואת אחיו השליחים; לאחר שהחליט לנטוש את תנועת מלכות השמים, הוא היה נחוש להבטיח לעצמו כמה שיותר כבוד ויקר, את מה שחשב פעם שיקבל כאשר דבק בישוע ובבשורת המלכות החדשה. כל השליחים שאפו בעבר למה ששאף יהודה, אך בחלוף הזמן, הם למדו להעריך את האמת ולאהוב את ישוע, או לפחות למדו לעשות כן יותר מיהודה.

בן דודו של הבוגד הציג אותו בפני כיפא ושליטי היהודים, והסביר שיהודה גילה את טעותו והלך שולל אחר תורתו של ישוע וכעת החליט להצהיר בפומבי ובאופן רשמי על ניתוק הקשר עם בן הגליל ובה בעת לבקש להתקבל שוב לשורות אחיו בני יהודה ולזכות מחדש באמונם. הדובר בשם יהודה המשיך והסביר שיהודה הכיר בכך שלמען שלום ישראל עדיף שישוע יעצר וכי כדי להביע את צערו על כך שהשתתף בתנועה שגויה כזו וכאות לכנותו ולחזרתו לתורת משה, הוא בא כדי להציע את שירותי לסנהדרין ולדאוג לכך שהמפקד שקיבל את פקודת המעצר של ישוע יוכל לבצעה בשקט ובכך להימנע מן הסכנה של התקוממות ההמונים ומן הצורך לדחות את ביצוע המעצר עד לאחר הפסח.

כאשר סיים בן דודו את דבריו, הוא הציג את יהודה, אשר צעד לפנים בסמוך לכוהן הגדול ואמר: "אעשה את כל אשר הבטיח בן דודי, אך מה תתנו לי אתם בעבור שירות זה? נדמה כי יהודה לא הבחין במבט הבוז ופילו גועל שעלה על פניו של כיפא קשה-הלב, הגאה; לבו היה נתון יותר מדי להאדרה עצמית ולמילוי תשוקותיו לרוממות עצמית.

unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:45 (1925:2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:46 (1925:3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

177:47 (1925:4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

אז השפיל כיפא את מבטו על הבוגד ואמר: "יהודה, לך למפקד המשמר וקבע אתו כיצד להביא את המאסטר שלך אלינו, הערב או מחר בערב, ולאחר שתמסור אותו לידינו, תקבל גמולך על השירות." שמע זאת יהודה, הלך מעם הכוהנים הראשיים והשליטים והתייעץ עם מפקד משמר המקדש כדי לקבוע את אופן מעצרו של ישוע. יהודה ידע שישוע נעדר מן המחנה ולא ידע מתי ישוב באותו הערב, ולכן קבעו את המעצר לערב למחרת (יום חמישי), לאחר שכל תושבי ירושלים וכל עולי הרגל יפרשו לשנת הלילה.

שיכור ממחשבות גדולות תהילה, שב יהודה לעמיתיו במחנה. ימים רבים חלפו מאז הרגיש כך. הוא הצטרף לישוע מתוך תקווה שיום אחד יהפוך לאדם חשוב במלכות החדשה. לבסוף הבין שלא תהיה מלכות חדשה כפי שקיווה לה. אך הוא שמח בכך שברוב חכמתו הצליח להמיר את אכזבתו מכך שלא הצליח לרכוש תהילה במלכות החדשה המיוחלת לכבוד ולגמול שיקבל בסדר הישן, אשר כעת האמין שישרוד, ושהוא היה בטוח שיחסל את ישוע ואת כל שייצג. המניע המודע האחרון שמאחורי בגידתו של יהודה בישוע היה אקט של פחדנות של בוגד אנוכי שחשב רק על ביטחונו ותהילתו שלו עצמו בלא להתחשב כלל בהשלכות של התנהגותו על המאסטר שלו וחבריו לשעבר.

תמיד היה זה כך. זמן רב עסק יהודה במחשבות נקם מכוונות, נחושות, ואנוכיות אשר הלכו וצמחו בדעתו ובלבו לכדי תשוקת נקמה, שנאה, רוע וחוסר נאמנות. ישוע אהב את יהודה וסמך עליו כשם שאהב את שאר השליחים וסמך עליהם, אך יהודה לא הצליח לפתח נאמנות ואמון ולאהוב אותו בחזרה בלב שלם. כמה מסוכנת יכולה להפוך השאפתנות כאשר היא נקשרת לאינטרס העצמי ומונעת מעיקרה מנקמה יוקדת ומומשכת! כמה מרסקת הינה האכזבה שחווים אותם טיפשים שמתמקדים בפיתוי הזמן החמקמקים ואינם כלל רואים את הישגי העד הגבוהים יותר, האמתיים יותר של עולמות הנצח של הערכים האלוהיים ומציאויות הרוח האמתיות. יהודה השתוקק לכבוד בעולם והתאהב בתשוקה זו בכל מאודו; שאר השליחים השתוקקו אף הם לכבוד ויקר אך אהבו את ישוע בלבבם ועשו כמיטב יכולתם לאהוב את האמתות שלימד אותם.

177:4.8 (1926:1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926:2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926:3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

אף כי באותה העת יהודה לא הבין זאת, הוא ביקר את ישוע בתת המודע מאז שהורדוס ערף את ראשו של יוחנן. עמוק בלב, יהודה תמיד נטר לישוע טינה על כך שלא הציל את יוחנן. אל תשכחו שיהודה היה תלמידו של יוחנן לפני שהלך אחר ישוע. וכל הטינה האנושית הזו, כל האכזבות המרות הללו, הפכו לשכבות של שגאה אותן הניח יהודה בנשמתו וכעת התארגנו היטב בתת המודע שלו והיו מוכנות לזנק ולאפוף אותו כשהעז להפריד עצמו מהשפעתם התומכת של אחיו ובה בעת חשף עצמו לרמיזות הפקחיות וללעג הסמוי של אויבי ישוע. בכל פעם שיהודה נתן לתקווה שלו לעוף גבוה וישוע עשה או אמר משהו שריסקה אותה לרסיסים, נוצרה בלבו של יהודה צלקת נוספת של טינה ומרירות; והצלקות הלכו ורבו עד שאותו הלב, אשר פעמים רבות נפגע כל כך, פסק מלאהוב את האדם אשר גרם לו לחוות עוגמת נפש שכזו, שכן אף כי כוונותיה של אישיות זו היו טובות, היא נמלאה בפחדנות והתרכזה בעצמה. אף כי יהודה לא הבין זאת, הוא היה מוג לב. לפיכך, תמיד נטה לייחס לישוע פחדנות כאשר זה סרב לדבוק בכוח או להתהדר תהילה כנדמה כי הם זמינים וקלים להשגה. וכל בן תמותה יודע היטב כיצד אהבה, שאפילו פעם הייתה אמתית, יכולה בעקבות האכזבה, הקנאה וטינה ארוכת שנים להפוך בסופו של דבר לשנאה של ממש.

סוף סוף יכלו הכוהנים הראשיים והזקנים לנשום לרווחה למספר שעות. הם לא יידרשו לעצור את ישוע בפומבי, והעובדה שיהודה גיוס כבן ברית ובוגד הבטיחה כי ישוע לא יחמוק שוב מתחומי השיפוט שלהם כפי שעה פעמים רבות בעבר.

5. שעת החברה האחרונה

מכיוון שהיה זה יום רביעי, הערב במחנה התקיימה שעת חברה. 'המאסטר' ניסה לעודד את שליחיו המדוכאים, אך זה היה כמעט בלתי אפשרי. כולם החלו להבין שמאורעות קשים והרסניים קרבים לבוא. הם לא יכלו להתעודד אפילו כאשר 'המאסטר' סיפר אודות השנים מלאות העשייה שבילו יחד באהבה. ישוע הקפיד לשאול על משפחות כל השליחים ואף התבונן אל עבר דוד זבדיה ושאל אם משהו שמע לאחרונה מאמו, מאחותו הקטנה או משאר בני משפחתו. דוד השפיל את מבטו והתבונן ברגליו; הוא חשש לענות.

אז הזהיר ישוע את חסידיו לבל יסמכו על תמיכת ההמונים. הוא הזכיר להם את החוויות שלהם בגליל כאשר שוב ושוב הלכו אחריהם ההמונים המשולהבים ואז פנו להם עורף באותה

177:4.11 (1926:4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927:1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927:2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927:3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people

ההתלהבות וחזרו לצורת החיים ולאמונותיהם הקודמות. ואז אמר: "לכן, אל תלכו שולל אחר ההמונים הרבים אשר שמעו אותנו במקדש ונדמה שהאמינו לתורתנו. ההמונים הללו מאזינים לאמת ומאמינים לה באופן שטחי ומנטלי, אך רק מעטים מתירים לדברי האמת להכות שורשים חיים בלבם. בשעת צרה אמתית, לא ניתן לסמוך על אלה שמכירים את הבשורה בדעתם בלבד ולא חוו אותה בלב. כאשר יסכימו שליטי היהודים לחסל את 'בן האדם' וכאשר יתקפו כאיש אחד, אתם תראו שההמונים יתפזרו בבהלה או יעמדו בדממה ובתדהמה בעוד המנהיגים העיוורים הללו יובילו את מורי בשורת האמת למותם. ואז, כאשר יפלו עליכם הצרות והקשיים, יתפזרו גם אחרים, שחשבתם שהם אוהבי אמת, מהם יתכחו לבשורה וינטשו אתכם. כמה מן הקרובים לנו כבר החליטו לנטוש. היום נחתם כהכנה לזמנים שעתידיים לבוא. שימו לב, אפוא, והתפללו לכו לימים הבאים."

מצב הרוח במחנה היה טעון במתח בלתי מוסבר. שליחים דוממים באו והלכו, ותקשרו רק עם דוד זבדיה. לפני תום הערב, אחדים ידעו שאלעזר נס בבהלה מבית עניא. על-אף שבילה יום שלם בחברת 'המאסטר', היה יוחנן מרקוס דומם מאוד לאחר ששב למחנה. כל ניסיון לדובב אותו רק העיד על כך שישוע אמר לו לא לדבר.

אפילו מצב הרוח העליז של 'המאסטר', ונטייתו הלא שכיחה להתרועע הפחידה אותם. כולם הרגישו את הבידוד האיום שעומד להתרחש עליהם בפתאומיות מרסקת ובאימה שאין לחמוק ממנה. הם הרגישו במעורפל את העומד לבוא, ואיש לא חש מוכן לכך. 'המאסטר' נעדר כל היום; הם התגעגעו אליו המון.

ערב יום רביעי היה נקודת השפל במעמדם הרוחני עד לשעת מותו של 'המאסטר'. אך כי היום שלמחרת היה קרוב ביום ליום ששי הטרגי, הוא עדיין היה עמם והשעות הקשות חלפו יותר בקלות.

ישוע ידע שהלילה הוא הלילה האחרון בו יישן לצד בני משפחתו הנבחרים על-פני האדמה. היה זה מעט לפני חצות הליל כשישוע פירז אותם ואמר: "לכו לישון אחי, והשלום יהיה עליכם עד שנקיץ מחר, לעוד יום בו נעשה את רצון 'האב' ונחוה את השמחה של הידיעה שאנו בניו."

enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

177:53 (1927:4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:54 (1928:1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:55 (1928:2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:56 (1928:3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

מסמך 178. היום האחרון במחנה

179 ⇨

הספר של אורנטיה

177 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 178

היום האחרון במחנה

סעיפים

מבוא

1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות
2. לאחר ארוחת הצהריים
3. בדרך לארוחת הערב

מבוא

ישוע התכוון לבלות יחד עם שליחיו וכמה תלמידים נאמנים ומסורים את יום חמישי זה, יומו החופשי האחרון כבן אלוהי שהתגשם בגוף. מעט לאחר ארוחת הבוקר, הוביל אותם לפינה נסתרת מרחק קצר מעל למחנה שלהם, שם לימד אותם אמתות חדשות רבות. אף כי ישוע נשא דרשות אחרות באזני השליחים בשעות המוקדמות של הערב, שיחה זו של בוקר יום חמישי הייתה שיחת הפרידה שלו מן השליחים והתלמידים הנבחרים, יהודים וגויים כאחד. כל השניים עשר פרט ליהודה היו נוכחים. פטרוס, כמו גם כמה שליחים אחרים, ציינו את היעדרו, וכמה מהם סברו שישוע שלח אותו לירושלים לטפל בעניין כלשהו, ככל הנראה בקשר לחגיגות הפסח הממשמשות. יהודה לא שב למחנה עד לאמצע שעות אחר הצהריים, מעט לפני שישוע הוביל את השניים עשר לירושלים, לסעודה האחרונה.

1. הדרשה על היות בנים ועל אזרחות

במשך יותר משעתיים, שוחח ישוע עם כחמישים מתלמידיו הנאמנים וענה על שתיים

PAPER 178

LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

INTRODUCTION

178:0.1 (1929:1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929:2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the relation of the

עשרה שאלות הנוגעות לקשר בין מלכות השמים למלכויות העולם הזה, וכן לקשר בין היות האדם בן האלוהים לבין היותו אזרח של ממשלות הארץ. במונחים של היום, ניתן לסכם ולהציג דרשה זו כך:

מכיוון שמלכויות העולם הזה הינן חומריות, הן עשויות לעיתים קרובות להידרש לכוח פיזי כדי להוציא לפועל את החוק ולשמור על הסדר. מאמיני אמת במלכות השמים לא יידרשו להפעיל כוח פיזי. מכיוון שמלכות השמים הינה אחווה רוחנית של בני האל שנוצרו מן הרוח, רק ברוח ניתן לקדמה. ההבדל בגישה מתייחס לקשר בין מלכות המאמינים למלכויות הממשל האזרחי ואינו מבטל את זכותן של קבוצות חברתיות של מאמינים לשמור על הסדר ולהשית משמעת על חברים סוררים ובלתי ממושמעים.

אין שום סתירה בין היותכם בנים במלכות הרוח להיותכם אזרחים של ממשל אזרחי או חילוני. על המאמין מוטלת החובה לתת לקיסר את אשר לקיסר ולתת לאל את אשר לאל. לא יכולה להיות כל סתירה בין שתי החובות הללו, האחת חומרית והשנייה רוחנית, אלא אם יתיימר הקיסר לנכס לעצמו את זכויותיו של האל ולתבוע כי יסגדו לו רוחנית, שהוא יהיה מושא הסגידה העליון. במקרה כזה, עליכם לסגוד לאל בלבד ולבקש להאיר את עיניהם של שליטי הארץ הטועים ובכך להוביל גם אותם להכיר 'באב' שבשמים. אל לכם לסגוד רוחנית את שליטי הארץ; באותה המידה, אל לכם להשתמש בכוחות הפיזיים של ממשלות הארץ, אשר ביום מן הימים עשויים שליטתן להפוך אף הם למאמינים, כדי להרחיב את מלכות הרוח.

מנקודת המבט של הציוויליזציה שמתקדמת, היותכם בנים במלכות תסייע לכם להפוך לאזרחים אידאליים של ממלכות העולם הזה. זאת, משום שהאחוה והשירות הינן אבני היסוד של מלכות השמים. קריאת האהבה של מלכות הרוח תתברר כתרופת נגד יעילה לחיסול דחפי השנאה של אזרחיהן מחרחרי המלחמה הבלתי מאמינים של ממלכות הארץ. אך בנים אלה, אשר דבקים בחומר ומצויים בחשיכה, לעולם לא ידעו את אור רוח האמת שלכם אלא אם תתקרבו אליהם מאוד הודות לשירות הבלתי אנוכי שלכם לחברה, אשר נובע באופן טבעי מפירות הרוח של חווית החיים של כל מאמין יחיד.

כבני תמותה, כבני אדם חומריים, אתם אכן אזרחים של ממלכות הארץ. ראוי לכם להיות אזרחים טובים, טובים אף יותר בשל העובדה שנולדתם מחדש כבני רוח של מלכות השמים. כבנים מוארים-באמונה, כבנים משוחררי-רוח, מוטלת עליכם האחריות הכפולה לשרת את

kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929:3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929:4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930:1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930:2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility

האדם ואת האל, בו בעת שאתם נוטלים על עצמכם מרצונכם חובה קדושה שלישית: לשרת את אחוות המאמינים יודעי-האל.

נאסר לכם לסגוד לשליטים של הזמן, ונאסר עליכם להפעיל כוח גשמי כדי לקדם את מלכות הרוח; אך עליכם להפגין את סעד הצדיקות ולשרת באהבה את המאמינים ואת הבלתי מאמינים כאחד. 'רוח האמת' הכבירה שורה על בשורת המלכות, ובקרוב תשטוף אותה הרוח, אותה אשלח, כל בשר. פירות הרוח, השירות האמתי והאהבה שלכם, הינם המנוף החברתי הכביר אשר ירומם את הגזעים מן החשיכה, 'ורוח האמת' הזו תשמש לכם כמכפיל כוח למנוף.

היו חכמים ונבונים בכל מגיעכם עם השליטים האזרחיים הבלתי מאמינים. הפגינו שיקול דעת ואת יכולתכם ליישב מחלוקות קטנות ולגשר על אי-הבנות פועטות. נסו בכל דרך אפשרית, כל דרך שאיננה פוגעת בנאמנות שלכם לשליטי היקום, לחיות בשלום עם כולם. היו חכמים כנחשים ותמימים כיונים.

כתוצאה מכך שתהפכו לבנים מוארים של המלכות, תהפכו לאזרחים טובים יותר של הממשלות האזרחיות; כך גם שליטתן של ממשלות הארץ יהפכו לשליטים אזרחיים טובים יותר כתוצאה מאמונתם בבשורת מלכות השמים. כל מאמין במלכות שדבק בשירות בלתי אנוכי לזולת וסוגד בתבונה לאל יהפוך לאזרח טוב יותר בעולם, ואילו לאזרחים ישרים, אשר מתמסרים בדבקות לחובותיהם בעולם, יהיה קל יותר לשמוע את הרוח הקוראת להם להצטרף כבנים במלכות השמים.

כל עוד שליטי ממשלות הארץ מבקשים להפעיל סמכות דיקטטורית דתית, כל אלה שמאמינים בבשורה זו יכולים לצפות רק לצרות, לרדיפות ואפילו למוות. אך האור שאתם מפיצים בעולם, ואפילו האופן בו תסבלו ותמותו עבור בשורת המלכות, הוא כשלעצמו יאיר לבסוף את העולם כולו וכתוצאה מכך תיפרדנה בהדרגה הדת והפוליטיקה. ההטפה המתמדת לבשורת מלכות זו תניב יום אחד לאומות כולן שחרור, חופש אינטלקטואלי וחירות דתית בלתי תאומן.

תחת הרדיפות שעתידות להתרחש בקרוב מיד אלה ששונאים את בשורת האושר והחירות הזו, אתם תשגשו והמלכות תצלח. אך בזמנים שלאחר מכן צפויה לכם סכנה איומה משום שרוב בני האדם יתייחסו בחיוב למלכות המאמינים ורבים מן האנשים במקומות הגבוהים יקבלו לכאורה את בשורת מלכות השמים. לימדו לשמור אמונים למלכות גם בימי שלום ושגשוג. אל תפתו את מלאכי השרת שלכם להוליך אתכם

of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930:3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930:4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930:5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930:6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931:1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead

בדרכים של קושי אשר מיועדות להציל באהבה את נשמותיכם שהקלות הסיחה אותן.

זכרו שמוניתם להטיף לבשרות המלכות – הרצון העילאי לעשות את רצון 'האב' הכרוך בשמחה העילאית של ההכרה באמונה של היותכם בני האל – ואסור לכם לאפשר לדבר כלשהו להסיח אתכם מחובה זו. תנו לאנשות כולה ליהנות משפע סעד הרוח האוהב שלכם, מן ההתייחדות האינטלקטואלית המאירה שלכם, ומן השירות המרום שלכם לחברה; אך אל תרשו לדבר מכל המעשים ההומניטריים הללו, ואף לא לכל אלה גם יחד, לתפוש את מקומה של ההטפה לבשורה. הסעד החברתי הכביר הזה הינו תוצאת לוואי של סעדים והתמורות כבירים ועדינים עוד יותר שמחוללת 'רוח האמת' החיה בלבו של מאמין במלכות וגם בשל ההבנה של האדם שאמונתו של אדם שנוול מן הרוח מבטיחה לו יחסי אחווה חיים עם אלוהי הנצח.

אל לכם לקדם את האמת או לבסס את יושרה באמצעות כוחות הממשל האזרחיים או חוקים חילוניים. תמיד מותר לכם לפעול כדי לשנות את דעתו של אדם, אך לעולם אל תעזו להכריח אותו. אל תשכחו את החוק האנושי הגדול של ההוגנות, החוק שלימדתי אתכם בצורתו החיובית: מה שהייתם חפצים שאחרים יעשו לכם, כך עשו לאחרים.

כאשר נקרא מאמין במלכות לשרת את הממשל האזרחי, תנו לו לשרת ממשלה זו כאזרח של העולם של יחד עם זה, על המאמין להפגין בשירותו האזרחי את כל איכויות האזרחות שהשתבחו בו הודות להארה הרוחנית שמתרחשת בשל החיבור בין דעת בן התמותה לבין רוח אלוהי הנצח השוכנת בה. אם אדם בלתי מאמין נמצא ראוי לשרת בתפקיד אזרחי, ראוי לכם לבדוק ברצינות אם לא יבשו שורשי האמת בלבכם בשל היעדרם של מי החיים של השילוב בין ההתייחדות הרוחנית לבין השירות לחברה. ראוי לה למודעות של היותכם בנים לאל לחזק את כלל השירות שמעניקים בחייהם כל גבר, אישה או ילד אשר קיבלו דחף עצום שכזה לכישורים הטובעים באישיות האנושית.

אל תהיו מיסטיקנים פסיביים או סגפנים דהויים; אל תהפכו לחולמניים ולנוודים אשר סומכים על ההשגחה העליונה שתספק להם גם את צרכי החיים. אכן, אתם נדרשים להיות עדינים ביחס שלכם לבני תמותה שונים, סבלניים ביחס שלכם לאנשים בורים, ולגלות סובלנות כשמתגרים בכם; אך עליכם גם להגן באומץ על הצדיקים, להפיץ בעוצמה את האמת ולפעול באגרסיביות להטפה לבשרות המלכות, אפילו עד לקצוות תבל.

בשורת מלכות זו הינה אמת חיה. כפי שאמרתי לכם, היא כמו השמרים בבצק וכמו זרע

you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the

של חרדל; וכעת, אכריז כי היא כמו הגרעין של יצור חי אשר מדור לדור נותר אותו גרעין חי אך מתפתח ומתבטא באופנים שונים וצומח ומשתנה בהתאם לנדרש ובהתאם לצרכים הייחודיים של כל דור ודור. ההתגלות שהצגתי לכם הינה התגלות חיה, ואני רוצה שתישא פירות בכל אינדיבידואל ובכל דור בהתאם לחוקי הצמיחה והגידול הרוחניים, ובהתאם להתפתחות הרוחנית המתואמת. מדי דור ודור, חייבת בשורה זו להפגין חיוניות הולכת וגדלה ולבטא עומק רוחני גדול יותר. אין להתיר לה להפוך לזיכרון קדוש ותו לא, למסורת אודותי ואודת הימים בהם אנו חיים.

ואל תשכחו: לא התקפנו ישירות ובאופן אישי את האנשים שיושבים על כס משה או סמכותם; רק הצענו להם את האור החדש, אותו הם דחו בנחישות. רק התקפנו אותם כשהוקענו אותם על חוסר נאמנותם הרוחנית לאותן אמתות אותן הם מתיימרים ללמד ועליהן הם מתיימרים לשמור. התנגשנו עם השליטים בדין ועם המנהיגים המוכרים רק כאשר הם הפריעו לנו באופן ישיר במלאכת ההטפה לבשורת המלכות לבני האדם. ואפילו כעת, לא אנו מתקיפים אותם, אלא הם אלה המבקשים להשמידנו. אל תשכחו שהוסמכתם לצאת ולהטיף רק את החדשות הטובות. אל לכם להתקיף את המסורת הישנה; עליכם להוסיף בכישרון את השמרים לתוך האמונות שמקדם. תנו 'לרוח האמת' לעשות את מלאכתה. תנו לעימות להגיע רק כאשר אלה שמתעבים אתכם כופים אותו עליכם. אך כאשר האדם שדבק במכוון בחוסר האמונה תוקף אתכם, אל תהססו להגן בנחישות על האמת שהצילה וקידשה אתכם.

תמיד זכרו לאהוב זה את זה, גם בתוך התפוכות החיים. אל תריבו עם אחרים, גם לא אם הלא-מאמינים. היו רחומים אפילו כפי אלה שמתעללים ומתעבים אתכם. היו אזרחים נאמנים, אומנים ישרים, שכנים ראויים לשבח, בני משפחה מסורים, הורים מבינים, ומאמינים כנים במלכות אחוות 'האב'. תהא רוחי עמכם, מעכשיו ועד לסוף העולם.

השעה הייתה כמעט אחת אחר הצהריים, כאשר סיים ישוע ללמד, והם זבו מיד למחנה שם הכינו דוד ועמיתיו ארוחה עבורם.

2. לאחר ארוחת הצהריים

רק למעטים ממאזיניו של 'המאסטר' ניתנה ההזדמנות להאזין לדרשה שנשא אותו בוקר.

dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932:1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932:2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who spitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932:3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932:4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended

מכל המאזינים, היוונים הבינו אותו יותר מכולם. אפילו אחד עשר השליחים התבלבלו מכך שאזכר ממשלות פוליטיות עתידיות ודורות עתידיים של מאמיני המלכות. מרבית מחסידיו המסורים ביותר של ישוע לא הצליחו ליישב בין סיום משימתו על-פני האדמה לבין ההתייחסויות שלו לפעילויות המלכות העתידיות הנרחבות. כמה מן המאמינים היהודים הללו החלו להרגיש שהטרגדיה הגדולה ביותר שהתרחשה מעודה על הארץ ממשמשת ובאה, אך לא הצליחו ליישב בין תחושת האסון המתקרב לבין מצב רוחו העליז והאדיש שלו או הדרשה שנשא בבוקר, במהלכה התייחס שוב ושוב למה שיקרה בעתיד במלכות השמימית אשר תתפרש על פני עידין זמן ארוכים ותתייחס לממלכות רבות שבארץ.

עד לצהרי היום, ידעו כל השליחים והתלמידים שאלעזר נס בבהלה מבית עניא. הם החלו לחוש את הנחישות המאיימת של שליטי היהודים לשים קץ לישוע ולתורתו.

הודות לפעולתם של סוכניו החשאיים בירושלים, נודעו לדוד זבדיה מלוא הפרטים אודות התקדמותה של התכנית לעצור ולהרוג את ישוע. הוא ידע הכול אודות חלקו של יהודה במזימה, אך מעולם לא גילה זאת למי מהשליחים או התלמידים. מעט לאחר ארוחת הצהריים, לקח את ישוע הצדה והעז לשאול אותו אם ידע – אך לא הצליח לסיים את שאלתו. 'המאסטר' הרים את ידו, עצר אותו ואמר: "כן, דוד, אני יודע את הכול, ואני יודע שאתה יודע, אך וודא שלא תספר על כך דבר לאיש. אל תטיל ספק בכך שבסופו של דבר יתמלא רצון האל."

השיחה עם דוד נקטעה בשל הגעתו של שליח מפילדלפיה, אשר הביא מסר מאבנר. לאבנר נודע על המזימה להרוג את ישוע והוא שאל אם לצאת לירושלים. השליח מיהר לשוב לפילדלפיה עם המסר הבא: "המשך בעבודתך. מאעזוב את הגוף, הרי זה רק כדי שאוכל לשוב ברוח. לא אטוש אותך. אהיה עמך עד הסוף."

בערך באותו הזמן הגיע פיליפוס 'למאסטר' ושאל: "'מאסטר', זמן הפסח מתקרב, היכן תרצה שנסעד את הסעודה?" שמע ישוע את שאלתו של פיליפוס וענה: "לך והבא את פטרוס ויוחנן, ואנחה אתכם ביחס לסעודה שנסעד יחד הערב. בקשר לפסח, על זה תתנו את הדעת לאחר שקודם נעשה זאת."

כאשר שמע יהודה את 'המאסטר' מדבר עם פיליפוס על הנושאים הללו, הוא התקרב כדי לשמוע את השיחה. אך דוד זבדיה, אשר עמד בסמוך, ניגש אל יהודה והחל לשוחח איתו בזמן שפיליפוס, פטרוס ויוחנן הלכו הצדה לשוחח עם 'המאסטר'.

most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

17822 (19325) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

17823 (19326) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: "Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end."

17824 (19331) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: "Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end."

17825 (19332) About this time Philip came to the Master and asked: "Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?" And when Jesus heard Philip's question, he answered: "Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this."

17826 (19333) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

אמר ישוע לשלושה: "לכו מיד לתוך ירושלים, וכשתיכנסו בשער תראו אדם שנושא כד מים. הוא ידבר אליכם, ואתם תלכו אחריו. כשיוביל אתכם לבית מסוים, כנסו אחריו ושאלו את בעל הבית הטוב, 'היכן חדר האורחים שבו יסעד המאסטר עם שליחיו?' לאחר שתשאלו, בעל הבית יראה לכם את חדר עליון אשר מוכן ומזומן עבורנו."

כאשר הגיעו השליחים לעיר, הם פגשו את האדם עם כד המים ליד השער, הלכו אחריו לביתו של יוחנן מרקוס, שם פגש אותם אבי הנער והראה להם את החדר העליון שהיה מוכן לסעודת הערב.

וכל זה אירע כתוצאה מהבנה מוקדמת בין 'המאסטר' ליוחנן מרקוס, עליה סיכמו בשעות אחר הצהריים של היום הקודם, בזמן ששהו לבדם בגבעות. ישוע רצה להבטיח לעצמו את הסעודה הבלתי מופרעת הזו עם שליחיו, והאמין שאם יהודה ידע עליה מבעוד מועד, הוא עלול לסכם עם אויביו על מעצרו. לכן ערך סיכום בחשאי זה סיכום זה עם יוחנן מרקוס. כך, ליהודה לא נודע מקום המפגש עד לשעה מאוחרת יותר, עד לאחר שהגיע לשם בלוויית ישוע ושאר השליחים.

לדוד זבדיה היו ענייני עסקים רבים לסגור עם יהודה, וכך מנע ממנו בקלות מלעקוב אחר פטרוס, יוחנן ופיליפוס, כפי שחפץ מאוד לעשות. כאשר נתן יהודה לדוד סכום מסוים לצידה, אמר לו דוד: "יהודה, לא יהיה זה רעיון טוב אם, לאור הנסיבות, תיתן לי מעט כסף למפרע עבור מה שאצטרך בפועל?" יהודה חשב לרגע וענה: "כן, דוד, אני חושב שזה יהיה נכון. למעשה, לאור הנסיבות המאיימות בירושלים, אני סבור שמוטב שאעביר את כל הכסף אליך. הם זוממים כנגד 'המאסטר', ולמקרה שמשוה יקרה לי, ראוי שלא תינזק."

וכך קיבל דוד את כל קופת השליחים ואת הקבלות על כל ההפקדות. לשליחים נודע על כך רק למחרת בערב.

שבעה ארבע וחצי אחר הצהריים, שבו שלושת השליחים ומסרו לישוע שהכול מוכן לסעודה. 'המאסטר' התכונן מיד להוביל את שניים עשר שליחיו לאורך הדרך לבית עניא ולתוך ירושלים. זו הייתה הפעם האחרונה בה צעד יחד עם כל השניים עשר.

3. בדרך לארוחת הערב

ושבו, כדי להימנע מן ההמונים שהרו דרך עמק קידרון הלך ושוב בין המחנה בגת שמנים

^{178:27 (1933:4)} Said Jesus to the three: "Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, 'Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?' And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us."

^{178:28 (1933:5)} When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad's father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

^{178:29 (1933:6)} And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

^{178:210 (1933:7)} David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: "Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?" And after Judas had reflected for a moment, he answered: "Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered."

^{178:211 (1934:1)} And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

^{178:212 (1934:2)} It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

^{178:31 (1934:3)} Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth

לירושלים, צעדו ישוע והשניים עשר אל הצלע המערבית של הר הזיתים כדי לפגוש בדרך מבית עניא שמובילה מטה אל העיר. כשהתקרבו למקום בו השתהה ישוע בערבו של היום הקדום כדי לשאת דרשה על חורבן ירושלים, הם עצרו שלא במודע, והתבוננו בדממה מטה אל העיר. מכיוון שהקדימו מעט, ומכיוון שישוע ביקש להימנע מלעבור דרך העיר לפני שקיעת החמה, הוא אמר לעמיתיו:

“שבו ונחו ואספר לכם את מה שחייב ועתיד לקרות בקרוב. כל השנים הללו חייתי ביניכם כאח, לימדתי אתכם את האמת אודות מלכות השמים, וגיליתי לכם הרבה מסודותיה. ואכן, ‘אבי’ ביצע פעולות מרהיבות רבות כחלק ממשימתי על-פני האדמה. אתם הייתם עדים לכל אלה ונטלתם חלק בחוויה של פעולה במשותף עם האל. ואתם יכולים להעיד שזה זמן מה אני מזהיר אתכם שעלי לשוב בקרוב למלאכה שהטיל עלי ‘האב’ לעשותה; סיפרתי לכם בפשטות שאני חייב לעזוב את העולם הזה כדי להמשיך בעבודת המלכות. לכן ייחדתי אתכם בגבעות של כפר נחום. כעת, עליכם לקחת את החוויה שחוויתם איתי ולהתכונן לחלוק אותה עם אחרים. ממש כפי ‘שהאב’ שלח אותי לעולם הזה, אני עתיד לשלוח אתכם לייצג אותי ולסיים המלאכה שהתחלתי.”

“אתם מתבוננים כעת מטה בצער אל העיר, כי שמעתם את דברי המנבאים את קיצה של ירושלים. הזהרתי אתכם מראש לבל תמותו גם אתם כשתחרב ובכך תתעכב ההטפה לבשורת המלכות. בדומה לכך, אני מזהיר אתכם לבל תחשפו שלא לצורך לסכנה כאשר יבואו לקחת את ‘בן האדם’. אני חייב ללכת, אך עליכם להישאר ולהעיד על הבשורה כשאלך, ממש כפי שהזהרתי את אלעזר לנוס מפני זעם האדם כדי שיוכל לספר על תפארת האל. אם ‘אבי’ רוצה שאעזוב, לא תוכלו לעשות דבר כדי לסכל את התכנית האלוהית. תהיינה נשמותיכם אמיצות בהגנתן על המלכות בכוח הרוח, אך אל תנסו להגן בטיפשות על ‘בן האדם’. אינני נזקק לעזרה מאדם כלשהו; ממש כעת עומדים הכן צבאות השמים בסמוך; אך אני נחוש לעשות את רצון ‘אבי’ שבשמים, ומשום כך עלינו להסכין עם מה שעתיד להתרחש עלינו בקרוב.”

“כאשר תחזו בחורבן העיר, אל תשכחו שכבר באתם בשערי חיי הנצח של שירות עד במלכות השמים, זו אשר לעד מתקדמת, ואפילו בשערי שמי השמים. ראו לכם לדעת שמשכנות רבים ביקומו של ‘אבי’ וביקומי שלי, וכי לילדי האור ממתינות להתגלות ערים שבנה האל ועולמות בהם החיים מתנהלים כסדרם בצדיקות ובשמחת האמת. הבאתי את מלכות השמים אליכם כאן אל הארץ, אך אני מכריז באוזניכם כי

between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:32 (1934:4) “Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:33 (1934:5) “You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father’s will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:34 (1934:6) “When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father’s universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought

כל אלה אשר באמונה יבואו בה ויישארו בה הודות לשירות חי של אמת, ודאי יעפילו לעולמות של מעלה וישבו לצידי במלכות הרוח של 'אבינו'. אך ראשית, עליכם לשנס מותניים ולהשלים את המלאכה שהתחלתם איתי. ראשית, עליכם להתנסות בקשיים רבים ולחוות צער רב – והמבחנים הללו ממש כעת עומדים לפתחנו – ולאחר שתסיימו את עבודתכם בארץ, תבואו אלי בשמחה, ממש כפי שאני סיימתי את מלאכתי 'אבי' על הארץ ואני עתיד לחזור לחיקו."

לאחר שסיים 'המאסטר' את דבריו, הוא קם והם כולם הלכו בעקבותיו במורד הר הזיתים ואל תוך העיר. למעט שלושה מן השליחים, איש לא ידע לאן מועדות פניהם כאשר צעדו בסמטאות הצרות והחשיכה החלה לרדת. הם פגשו בהמונים, אך איש לא זיהה אותם או ידע 'שכן האלי' צועד בדרכו למפגש האנושי האחרון עם שגרירי המלכות הנבחרים שלו. איש מן השליחים גם לא ידע שאחד מהם כבר חבר לקנוניה לבגוד 'במאסטר' ולמסור אותו לידי אויביו.

יוחנן מרקוס עקב אחריהם כל הדרך אל העיר, ולאחר שבא בשעריה, מיהר דרך רחוב אחר כדי להמתין להם בבית אביו לכשיגיעו לשם.

the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father's work on earth and am about to return to his embrace."

^{178:35 (1935:1)} When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

^{178:36 (1935:2)} John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father's home when they arrived.

מסמך 179. הסעודה האחרונה

180 ⇨

הספר של אורנטיה

178 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 179

הסעודה האחרונה

סעיפים

מבוא

1. התשוקה להעדפה
2. תחילת הסעודה
3. רחיצת רגלי השליחים
4. מילים אחרונות לבוגד
5. קביעת סעודת ההיזכרות

PAPER 179

THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

מבוא

במהלך אחר הצהריים של יום חמישי, כאשר פיליפוס הזכיר 'למאסטר' על חג הפסח המתקרב ושאל לגבי תכניותיו לחג, הוא התכוון לסדר שאמור היה להיערך בערב למחרת, ערב יום ששי. היה נהוג להתחיל בהכנות לחג לא יאחר מאשר בצהרי היום הקודם. ומכיוון שעבור היהודים היום התחיל עם שקיעת החמה, פירשו של דבר שאת ארוחת החג שחל בשבת יאכלו בששי בערב, זמן מה לפני חצות הליל.

ומשום כך, השליחים התבלבלו ולא הצליחו כלל להבין את הכרזתו של 'המאסטר' שקבע שהם יחגגו את הפסח יום קודם לכן. הם חשבו, או לפחות כמה מהם חשבו, שהוא ידע שהוא עתיד להיעצר עוד לפני סדר הפסח בששי ולפיכך קרא להם לסעודה מיוחדת בערב יום חמישי. אחרים סברו שזה פשוט היה מאורע מיוחד אשר קדם לסדר הפסח.

השליחים ידעו שישוע חגג סדרי פסח ללא השה; הם ידעו שהוא עצמו לא השתתף אישית במנהגי הקרבת הקורבן של הדת היהודית. פעמים רבות אכל מן השה שהועלה כקורבן

INTRODUCTION

^{179.0.1 (1936.1)} DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

^{179.0.2 (1936.2)} The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

^{179.0.3 (1936.3)} The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had

כאשר התארח אצל אחרים, אך מעולם לא הגישו קורבן בארוחה בה שימש הוא כמארח. אילו נעדר הקורבן מארוחת הפסח עצמה, לא היו השליחים מופתעים, ומכיוון שסעודה זו נערכה ביום קודם לכן, הם לא התייחסו כלל להיעדרו.

לאחר שהתברכו בקבלת הפנים של אביו ואמו של יוחנן מרקוס, עלו השליחים מיד לאולם העליון, ואילו ישוע השתהה ושוחח עם משפחת מרקוס.

הוסכם מראש 'שהמאסטר' עתיד לחגוג מאורע זה לבדו עם שניים עשר שליחים, ומשום כך לא סופקו משרתים לצרכיהם.

1. התשוקה להעדפה

יוחנן מרקוס הוביל את השליחים למעלה, שם ראו אולם גדול ומרווח, אשר היה ערוך לעילא לסעודה. הם הבחינו שהלחם, היין, המים והעשבים היו כולם מוכנים בקצה אחד של השולחן. למעט בחלק זה, בו הונחו הלחם והמים, ניצבו סביב השולחן הארוך שלושה עשר כסאות הסבה, מהסוג בו נהגו יהודים אמידיים לחגוג את הפסח.

עת נכנסו השניים עשר לעולם העליון, הם הבחינו בסמוך לדלת בקנקני מים ובכלי רחצה ומגבות לרחיצת הרגליים המאובקות; מכיוון שלא היו בנמצא משרתים לצורך זה, מיד כשיצא יוחנן מרקוס, החלו השליחים להתבונן זה בזה ולחשוב לעצמם, מי יירחץ את רגלינו? וכל אחד חשב לעצמו שלא הוא אשר ישרת את השאר.

ועת עמדו שם, חוככים בדעתם, הם הבחינו בסידורי הישיבה סביב לשולחן, וראו את כורסת המארח המוגבהת ומימינה כורסה אחת ואחד עשר כורסאות סביב לשולחן עד לקצה השני בה ניצב כיסא כבוד נוסף לימין המארח.

הם ציפו 'שהמאסטר' יגיע בכל רגע, והתלבטו האם לבחור לעצמם מקומות ישיבה או להמתין לו שיראה להם היכן ישבו. בעוד הם מהססים, ניגש יהודה לכיסא הכבוד, זה שלשמאל כיסא המארח, וסימן שהוא מתעתד להסב שם, כאורח הכבוד. מעשה זה של יהודה מיד גרם לוויכוח רם בין שאר השליחים. מיד כשתפס יהודה את כיסא הכבוד, סימן לעצמו יוחנן זבדיה את הכיסא הבא בתור, זה שלימין המארח. שמעון פטרוס זעם על כך שיהודה ויוחנן בחרו לעצמם מקומות וצעד בבטחה הרחק מן השולחן ואל מול עיני שאר השליחים הכעוסים תפס את מקומו בכיסא הנמוך ביותר, האחרון

many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936:4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936:5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936:6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936:7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937:1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937:2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles

בסדר הישיבה וזה שהיה בדיוק מול הכיסא שבחר יוחנן זבדיה. מכיון שהשאר תפסו את הכיסאות המכובדים, פטרוס חשב לבחור את הפחות מכובד מכולם, לא רק לאות הפגנה כנגד גאוותם הבלתי מכובדת של אחיו, אלא בתקווה שישוע ייכנס, יראה אותו במקום הכי פחות מכובד ויקרא לו להתיישב במקום מכובד יותר, תוך כדי שהוא מסיט ממקומו את מי שהתיימר לכבד את עצמו.

לאחר שנתפשו המקומות המכובדים ביותר והכי פחות מכובדים, בחרו שאר השליחים את מקומותיהם, מהם ליד יהודה ומהם ליד פטרוס, עד שכולם התמקמו. וזהו סדר ישיבתם סביב השולחן בצורת-U: מימין 'למאסטר', יוחנן; משאל, יהודה, שמעון הקנאי, מתי, יעקב זבדי, אנדראס, התאומים לבית חלפי, פיליפוס, נתנאל, תמאס ושמעון פטרוס.

יחד נקבצו כדי לחגוג, או לפחות לשמור על רוחו של מוסד שקדם אפילו לתקופת משה וציין את הזמנים בהם היו אבותיהם עבדים במצרים. סעודת הערב הזו היא המפגש האחרון שלהם עם ישוע, ואפילו בנסיבות החמורות הללו שוב נכנעו השליחים, תחת הנהגתו של יהודה, לנטייתיהם הנושנות לבקש כבוד, העדפה והאדרה עצמית.

הם עדיין צעקו בכעס זה על זה כאשר הופיע 'המאסטר' בדלת, שם השתהה קלות ומבע של אכזבה עלה לאיטו על פניו. ללא מילים, ניגש למקומו בלא ששינה את סדר מקומות הישיבה.

הם היו מוכנים להתחיל בסעודה, אלא שרגליהם היו עדיין מאובקות, ומצב רוחם היה רחוק מלהיות רגוע. עם הגעתו של 'המאסטר', הם עדיין עסקו בהחלפת הערות פוגעניות זה כלפי זה, שלא לדבר על המחשבות שחלפו במוחותיהם של כמה מאלה ששלטו מספיק ברגשותיהם ונמנעו מלהביע אותם בפומבי.

looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937:3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937:4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937:5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937:6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. תחילת הסעודה

לאחר שהתיישב 'המאסטר' במקומו, שרק שקט למשך כמה רגעים. ישוע התבונן בכולם, פוגג את המתח בחיוך ואמר: "מאד רציתי לחגוג את הסדר הזה אתכם. רציתי לאכול אתכם עוד פעם אחת לפני הסבל, וכשהבנתי שהגיעה שעת, ארגנתי סעודה זו להיות בערב. בכל הנוגע למחר, כולנו מצויים בידי 'האב', אשר את רצונו באתי לבצע. לא אוכל אתכם שוב עד לזמן בו תסבו אותי בממלכה שייתן לי 'אב' לאחר שאסיים את המשימה בשלה שלח אותי לעולם הזה."

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937:7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world."

לאחר שעורבבו היין והמים, הביאו את הכוס לישוע, אשר לאחר שקיבלה מידי תדי, החזיק אותה בידיו וברך עליה. לאחר הברכה, אמר: "קחו כוס זו וחלקו אותה ביניכם, וכשתשתו ממנה, הבינו שלא אשתה יותר מפרי הגפן עמכם, שהרי זו לנו הסעודה האחרונה. כשנשב שוב יחד, יהא זה במלכות שתבוא."

ישוע החל לדבר כך אל שליחיו מכיוון שידע שהגיעה שעתו. הוא הבין שהגיעה שעתו לשוב אל 'האב', וכי מלאכתו על-פני האדמה כמעט ונשלמה. 'המאסטר' ידע שגילה את אהבת 'האב' ורחמיו לאנושות, ושסיים את שבשלו בא לעולם, וכי יקבל את כל השליטה והסמכות בשמיים ובארץ. בדומה לכך, ידע שיהודה איש-קריות גמר אומר בלבו לבגוד בו באותו הלילה ולמסור אותו לידי אויביו. הוא הבין שהבגידה הייתה מלאכת ידו של יהודה, אך גם מצאה חן בעיני לוציפר, שטן וקליגסטיה נסיך החושך. אך הוא לא פחד מאיש מאלה שביקשו למוטט אותו רוחנית יותר מאשר פחד מאלה שביקשו לחסל אותו פיזית. 'המאסטר' חרד רק מפני דבר אחד, שלומם וגאולתם של חסידיו הנבחרים. ולפיכך, מתוך ידיעה שלמה 'שהאב' הפקיד בידיו את כל הדברים, התכונן כעת 'המאסטר' להציג את משל אהבת האב.

179:22 (1938:1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: "Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come."

179:23 (1938:2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. רחיצת רגלי השליחים

לאחר שתיית הכוס הראשונה בסדר, היה נהוג אצל היהודים שהמארח קם מן השולחן ונוטל את ידיו. בהמשך, לאחר הכוס השנייה, נהגו כל האורחים לקום ולטול אף הם את ידיהם. מכיוון שהשליחים ידעו 'שהמאסטר' לעולם לא דבק בכללי הטקס של נטילת הידיים, הם היו סקרנים לדעת מה התכוון לעשות כאשר הוא קם בדממה מן השולחן לאחר ששתו את הכוס הראשונה וצעד לעבר הדלת, שם ניצבו קדי המים, הקערות והמגבות. סקרנותם הפכה לתדהמה כאשר חזו בו מסיר את חולצתו, מצייד עצמו במגבת ומתחיל לשפוך מים לתוך אחת מן הקערות שיועדו לרחיצת הרגליים. שערו בנפשכם עד כמה נדהמו שניים עשר הגברים הללו, אשר לפני זמן קט סרבו לרחוץ זה את רגליו של זה ורבו בקטנוניות על מקומות הישיבה סביב לשולחן, כאשר ראו אותו עושה דרכו בסמוך לחלק השולחן הפנוי ולעבר הכיסא הפחות מכובד מכולם, שם הסב שמעון פטרוס, ואז כורע ברך כמשרת ומתחיל להתכונן לרחוץ את רגליו של שמעון. עת כרע 'המאסטר' ברך, קמו כולם על רגליהם כאיש אחד; אפילו יהודה הבוגד שכח לרגע את שפרסם אותו וקם יחד עם

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:31 (1938:3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the

אחיו השליחים מתוך הפתעה, כבוד ותדהמה.

שם עמד שמעון פטרוס, משפיל מבטו אל פניו ההפוכות של 'המאסטר' שלו. ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך צורך שהרי היה ברור שהוא מתכוון לרחוץ את רגליו של שמעון פטרוס. פטרוס אהב את 'המאסטר', על אף חולשותיו הפיזיות. הדייג הגלילי הזה היה האדם הראשון שהאמין בלב שלם באלוהיותו של ישוע ואף הודה בפומבי ובפה מלא באמונתו זו. מאז, פטרוס מעולם לא הטיל ספק בטיבו האלוהי של 'המאסטר'. מכיוון שפטרוס העריץ וכיבד את ישוע בלב, אין להתפלא על כך שנשמטו התרעמה על המחשבה שישוע כורע ברך לפניו כמעשה משרת פשוט ומתכוון לרחוץ את רגליו. לאחר שפטרוס התעשת מספיק כדי לפנות בדברים אל 'המאסטר', הוא הביע את אשר על לבם של אחיו השליחים.

אמר פטרוס, לאחר כמה רגעים של מבוכה גדולה, "מאסטר, אתה באמת מתכוון לרחוץ את רגלי? ואז, נשא ישוע את מבטו אל פניו של פטרוס ואמר: "יכול להיות שלא תבין את המשמעות של מה שאני עתיד לעשות, אך לאחר מכן תבין את משמעותם של אלה." אז נשם שמעון פטרוס נשימה עמוקה ואמר, "מאסטר, לעולם לא תרחץ את רגלי!" כל אחד מן השליחים הניד בראשו לאות הסכמה על סירובם לתת לישוע להשפיל עצמו לפניהם.

בהתחלה, נגעה הנימה הדרמטית של המאורע הבלתי שגרתי הזה אפילו בלבו של יהודה איש-קריות; אך כאשר שפט האינטלקט הגאה שלו את שראה, הוא הסיק שהפגנת הענווה הזו אינה אלא דוגמה נוספת שמוכיחה ללא כל ספק כי ישוע לעולם לא יוכל להיות גואל ישראל, ושהוא לא טעה בהחלטתו לנטוש את תנועתו של 'המאסטר'.

בעודם עומדים שם, בתדהמה ובנשימה עצורה, אמר ישוע: "פטרוס, אני מכריז שאם לא ארחץ את רגליך, אתה לא תוכל להשתתף במה שאני עתיד לעשות." כאשר שמע פטרוס הצהרה זו, וראה את ישוע ממשיך לכרוע ברך לרגליו, הוא לקח את אחת מאותן החלטות של ציות עיוור לדרישות של אדם שכיבד ואהב. כשמעון פטרוס החל להבין כי למעשה מלווה את לשירות הזה משמעות מסוימת שקבעה את הקשר שלו לעבודתו העתידית של 'המאסטר', הוא לא רק השלים עם המחשבה שישוע עתיד לרחוץ את רגליו אלא הוסיף, באופן הנמהר שאפיין אותו: "אם כך, 'מאסטר', רחץ לא רק את רגלי אלא גם את ידי וראשי."

Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

^{179:32 (1938:4)} There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus and to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

^{179:33 (1939:1)} After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

^{179:34 (1939:2)} The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

^{179:35 (1939:3)} As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: "Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head."

אמר 'המאסטר' בעודו מתכונן לרחוץ רגליו של שמעון: "מי שכבר נקי מדרש רק לרחוץ את רגליו. היושבים כאן עמי הלילה נקיים – אך לא כולם. אך את אבק רגליכם היה עליכם לשטוף לפני שישבתם לאכול עמי. חוץ מזה, אני משרת אתכם כך כדי להדגים לכם את משמעותה של מצווה חדשה שאצווה אתכם מיד."

וכך עבר בדממה 'המאסטר' סביב לשולחן, רחץ את רגלי שניים עשר שליחיו ולא פסח אף על יהודה. לאחר שסיים ישוע לרחוץ את רגלי השניים עשר, לבש את גלימתו, חזר למקומו כמארח, התבונן בשליחיו הנבוכים ואמר:

"האם אתם באמת מבינים את מה שעשיתי עבורכם? אתם קוראים לי 'מאסטר', וראוי לכם לקרוא לי כך, כי כזה אני. ואם 'המאסטר' רחץ את רגליכם, מדוע לא הסכמתם אתם לרחוץ איש את רגלי רעהו? מה ראוי לכם ללמוד מן המשל בו 'המאסטר' עושה ברצון את מה שאחיו לא מוכנים לעשות אלה עבור אלה? אמן אמן אומר לכם: אין המשרת גדול מאדוניו; אין הנשלח גדול משולחו. ראיתם את האופן בו שרתתי בחיי אתכם, וברוכים יהיו האמיצים שישרתו בחן כזה. אך מדוע לוקח לכם כל הרבה זמן ללמוד שהסוד לגדולה במלכות הרוח אינו דומה לשיטות הכוח של העולם החומרי?"

"כשנכנסתי לחדר הזה הלילה, לא רק שסירבתם לרחוץ זה את רגלי זה אלא גם התווכחתם מי ישב במקום של כבוד לשולחני. ילדי העולם והפרושים מבקשים כבוד שכזה, אך לא שגרירי מלכות השמים. האם אינכם יודעים שלא יוכל להיות מקום מועדף בשולחני? האם אינכם מבינים שלמקום שקרוב אלי, שנחשב בעיני אנשים למכובד, אין כל קשר למעמדכם במלכות השמים? אתם יודעים מלכי הגויים רודים בהם וְשְׁלִיטֵיהֶם עֹשִׂי חֶסֶד יִקְרָא לָהֶם. ואך לא כך במלכות השמים. כִּי הַגָּדוֹל בָּכֶם יִהְיֶה כַּעֲרִיר וְהַמְּנִהִיג כַּמְּשֻׁרֵת. כִּי מִי הַגָּדוֹל, הַמְּסָב או הַמְּשֻׁרֵת? הֲלֹא הַמְּסָב. וְאֲנִי הַנָּנִי בְּתוֹכְכֶם כְּמוֹ הַמְּשֻׁרֵת. אִם תִּסְכִּימוּ לִשְׁרֵת לַצַּדִּי וּלְעֹשֵׂת אֶת רָצוֹן הָאֵב, תִּשְׁבּוּ עִמִּי בַּמָּקוֹם שֶׁל כּוֹחַ בַּמְּלָכּוֹת שֶׁתְּבוֹא, וְתִמְשִׁיכוּ לְעֹשֵׂת אֶת רָצוֹן הָאֵב בְּתֵהִילֵת עַד."

לאחר שסיים ישוע את דבריו, הביאו

179:36 (1939:4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: "He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you."

179:37 (1939:5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:38 (1939:6) "Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?"

179:39 (1940:1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory."

179:310 (1940:2) When Jesus had finished speaking, the

התאומים לבית חלפי את הלחם והיין, ואת המרור והכרפס למנה הבאה של הסעודה האחרונה.

Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. מילים אחרונות לבוגד

השליחים אכלו בדממה במשך מספר דקות. עליזותו של 'המאסטר' השפיעה עליהם לבסוף ובמהרה שבו לשוחח והארוחה התקדמה כאילו לא אירע דבר יוצא דופן כלשהו שהפריע לשמחה ולהרמוניה בין החברים שנכחו במאורע יוצא דופן זה. בחלוף זמן מה, בערך באמצע המנה השנייה, התבונן בהם ישוע ואמר: "אמרתי לכם עד כמה רציתי לסעוד אתכם הערב. ביודעי על כוחות הרשע אשר זממו להביא למותו של 'בן האדם', החלטתי לסעוד אתכם בחשאי ויום לפני הסדר, שכן מחר בלילה בשעה הזו כבר לא אהיה עמכם. אמרתי לכם שוב ושוב שאני חייב לשוב 'לאב'. כעת, הגיעה שעתי, אך לא היה זה הכרחי שאחד מכם יבגוד בי וימסור אותי לידי אויבי."

שמעו זאת השניים עשר, ומשום שכבר איבדו הרבה מן האסרטיביות והביטחון העצמי שלהם לאחר רחיצת הרגליים והדרשה שנשא 'המאסטר' לאחר מכן, הם החלו להתבונן זה בזה במצוקה ולשאול בהיסוס, "האם זה אני?" אמר ישוע לאחר שכולם שאלו: "אף כי מן ההכרח שאשוב 'לאב', זה לא היה הכרחי שאחד מכם יהפוך לבוגד כדי למלא את רצון 'האב'. זהו פרי הרוע החבוי בלב אותו אחד אשר לא הצליח לאהוב את האמת בכל מאוודו ובכל נשמתו. כמה מרמה יש בגאווה האינטלקטואלית שקודמת לנפילה הרוחנית! ידידי משכבר הימים, אשר אפילו ברגע זה אוכל מלחמי, מוכן לבגוד בי, אפילו בעת שהוא אוכל מצלחתי."

לאחר דבריו של ישוע, הם שוב החלו כולם לשאול, "האם זה אני?" ישוע טבל את לחם במרור, נתן אותו ליהודה ואמר, "כך אמרתי." אך האחרים לא שמעו את ישוע מדבר אל יהודה. יוחנן, אשר הסב לימינו של ישוע, נשען לעברו ושאל את 'המאסטר': "מי זה? אנחנו חייבים לדעת מי מעל באמון." ענה לו ישוע: "כבר אמרתי לכם, זה שנתתי לו את הלחם הטבול." אך היה זה אך טבעי שהמארח יעביר לחם טבול ליושב משמאלו ולכן איש מהם לא שם לכך לב, אף כי 'המאסטר' ציין זאת בפשטות. יהודה, לעומת זאת, היה מודע וכאב על מילותיו של 'המאסטר' שנלוו למעשה, והוא החל לחשוש שמא אחיו גם הם היו מודעים לכך שהוא היה הבוגד.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

^{179:41 (1940:3)} For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

^{179:42 (1940:4)} When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

^{179:43 (1940:5)} And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

פטרס היה נרגש מאוד מן הנאמר, נשען קדימה על השולחן ופנה ליוחנן, "שאל אותו מי זה, או אם אמר לך, תגיד לי מי הבוגד."

ישוע הביא את ההתלחשיות לקיצן באומרו: "אני מצטער על כך שהרוע הזה התרחש. אפילו עד עכשיו, קיוויתי שכוח האמת יגבר על מרמת הרוע, אך הניצחונות הללו דורשים את אמונת אהבת האמת הכנה. לא רציתי לספר לכם על הדברים הללו עכשיו, בסעודתנו האחרונה, אך אני מבקש להזהיר אתכם מפני מה שמתרחש עלינו. סיפרתי לכם על כך משום שאני מבקש שלאחר שאלך תיזכרו שידעתי על מזימות הרוע הללו והזהרתי אתכם מפני הבגידה שבגדו בי. ואת כל אלה אני עושה כדי לחזק אתכם אל מול הפיתויים והמבחנים שעומדים לפתחנו."

לאחר שסיים את דבריו, נשען אל עבר יהודה ואמר: "עשה מהר את מה שהחלטת לעשות." כאשר שמע זאת יהודה, קם מן השולחן, עזב במהרה את החדר ויצא אל הלילה להשלים את שגמר אומר לעשות. השליחים האחרים ראו את יהודה ממהר לצאת לאחר שישוע דיבר אליו, וחשבו שיצא להביא משהו לסעודה או למלא אחר רצון 'המאסטר', משום שסברו שהארנק עדיין ברשותו.

ישוע ידע שלא ניתן לעשות דבר כדי למנוע מיהודה מלהפוך לבוגד. הוא התחיל עם שניים עשר – כעת היו לו אחד עשר. הוא בחר ששה מן השליחים הללו, ואף כי יהודה היו בין אלה שמונו בידי השליחים הראשונים שבחר 'המאסטר', עדיין קיבל אותו ועד לשעה הזו עשה כל לאל אשר ידו לקדש ולהציל אותו, ממש כפי שעשה לשלומם ולגאולתם של האחרים.

הסעודה הזו, על הנגיעות הרכות והמרגיעות, הייתה פנייתו האחרונה של ישוע ליהודה הנוטש. אך ללא הואיל. אך כאשר האהבה באמת מתה, אפילו כאשר האזהרות ניתנות בטקט וברוח נדיבה, הן בדרך כלל רק מעצימות את השנאה ומלבנות את אש הרוע הנחוש להשלים את הפעולה האנוכית.

5. קביעת סעודת ההיזכרות

כשהביאו את כוס היין השלישית, "כוס הברכה", הוא קם מכיסאו, נטל את הכוס בידיו, ברך עליה ואמר: "קחו את הכוס הזו, ושתו ממנה כולכם. תהא זו כוס ההיזכרות. תהא זו כוס הברכה לעידן חדש של חסד ואמת. תסמל זו עבורכם את מתת וסעד 'רוח האמת'. ואני לא

179:44 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:45 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:46 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:47 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:48 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:51 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and

אֶשְׁתֶּה מִכּוֹס זֶה עִמָּכֶם עַד הַיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר
אֶשְׁתֶּה אִתּוֹ עִמָּכֶם בַּצּוּרָה הַחֲדָשָׁה בְּמַלְכוּת הַנֶּחֱצָה
שֶׁל 'אֲבִי'."

השלחים כולם הרגישו שדבר יוצא דופן מתרחש בעת שהם שותים מכוס ברכה זו בסגידה ובדממה מוחלטת. הפסח הישן ציין את יציאתם של אבותיהם מעבדות של עם לחירות אישית; כעת 'המאסטר' מכון סעודת היזכרות חדשה, סמל לעידן חדש בו יוצא העבד היחיד מן השעבוד לטקסיות והאנוכיות ואל האושר הרוחני של אחוות ורעות בני האל המשוחררים באמונה.

לאחר שסיימו לשתות מכוס ההיזכרות החדשה, נטל 'המאסטר' את הלחם, ברך עליו, בצע אותו לחתיכות, הנחה להעביר אותו ואמר: "קחו את לחם ההיזכרות הזה ואכלו אותו. אמרתי לכם שאני הוא לחם החיים. לחם החיים הזה הינו החיים המאוחדים של מתת 'האב' 'הבן' גם יחד. דברי 'האב', כפי שמתגלים 'בבן', אכן הינם לחם החיים." לאחר שאכלו מלחם ההיזכרות, סמל לדברי האמת החיים שהתגשמו בלבוש בשר ודם, ישבו כולם.

עת כון את סעודת ההיזכרות, שוב פעל כמנהגו 'המאסטר' תוך שימוש במשלים וסמלים. הוא השתמש בסמלים כדי ללמד אמתות רוחניות גדולות באופן שחסידי יתקשו להצמיד למילותיו פירושים מדויקים ומשמעויות מובחנות. כך ביקש למנוע מן הדורות הבאים מלגבש את תורתו ולכבול את המשמעויות הרוחניות באזיקי המוות של המסורת והדוגמה. תוך שכון את הטקס היחיד שנלווה לכלל משימת חייו, ישוע התאמץ מאוד להציע משמעויות ולא לכבול עצמו להגדרות מדויקות. הוא ביקש להימנע מלהגדיר צורה מדויקת שתשבור את המושג של האינדיבידואל אודות התייחדות אלוהית; הוא אף ביקש להימנע מלהגביל את דמיונו הרוחני של המאמין תוך כדי כבילתו באופן רשמי. הוא ביקש דווקא לשחרר את נשמתו של האדם, זו שנולדה מחדש, לפרוש את כנפי האושר של חירותה החדשה, הרוחנית והחיה.

על-אף מאמציו של 'המאסטר' לכוון טקס זיכרון חדש, חסידיו במאות לאחר מכן דאגו לכך שבקשתו המפורשת, שהובעה באמצעות סמל רוחני פשוט בלילה האחרון שלו בגוף צומצמה לכדי פרשנות מדויקת ונקבעה כנוסחה מדויקת וכמעט מתמטית. זה היה השיעור שתוקנן ונקבע כמסורת יותר מכל דבר אחר שלימד ישוע.

truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

^{179:5.2 (1942:1)} The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

^{179:5.3 (1942:2)} When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

^{179:5.4 (1942:3)} In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

^{179:5.5 (1942:4)} Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

כאשר סועדים אלה שמאמינים בבן ויודעים את האל את סעודת ההיזכרות הזו, אין הכרח לקשור לסמליות שלה את הפרשנויות האוויליות שהאדם נותן לנוכחות האלוהית, משום שבכל הפעמים הללו, 'המאסטר' באמת נוכח. סעודת ההיזכרות הינה המפגש הסמלי של המאמין עם מיכאל. כאשר אדם הופך להיות מודע לרוח, 'הבן' אכן נוכח, ורוחו מתרועעת עם רסיס 'האב' השוכן.

לאחר שהגו בכך במשך כמה רגעים, המשיך ישוע ואמר: "כשתעשו זאת, זכרו את החיים שחייתי על-פני האדמה ביניכם, ושמחו על כך שאני ממשיך לחיות על הארץ אתכם ולשרת דרככם. כיחידים, אל תריבו בינכם לבין עצמכם על גדולה. היו זה לזה כאחים. וגם כאשר תצמח המלכות ותכלול קבוצות מאמינים גדולות, הימנעו מלרבו על גדולה או לבקש להיות הקבוצה המועדפת."

מאורע רב חשיבות זה אירע באולם העליון של חבר. לא היה שום דבר קדוש או שום טקסיות מקודשת בסעודה עצמה או במבנה עצמו. סעודת ההיזכרות כוננה ללא כל הקדשה דתית.

לאחר שישוע כונן כך את סעודת ההיזכרות, הוא אמר לאחד עשר: "ובכל פעם שתעשו כן, עשו כן לזכרי. וכאשר תיזכרו בי, ראשית התבוננו בחיי בגוף, זכרו שחייתי פעם אתכם, ואז, מתוך אמונה, הבינו שיום אחד אתם תסעדו איתי במלכות הנצח של 'האב'. זהו הפסח החדש שמותיר אני לכם, לזיכרון חיי המתת שלי, דברי אמת הנצח; ואהבתי לכם, תשטוף 'רוח האמת' כל בשר."

ולסיום הסדר הישן ונטול הדם הזה, אשר נלווה לייסוד סעודת ההיזכרות החדשה, הם שרו כאיש אחד את מזמור תהילים קי"ח.

179:56 (1942:5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:57 (1942:6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:58 (1943:1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:59 (1943:2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

179:510 (1943:3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

מסמך 180. דרשת הפרידה

181 ⇨

הספר של אורנטיה

179 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 180

דרשת הפרידה

סעיפים

מבוא

1. המצווה החדשה
2. הגפן והשריגים
3. היריבות בעולם
4. הסייע המובטח
5. 'רוח האמת'
6. ההכרח לעזוב

PAPER 180

THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

מבוא

לאחר ששרו את מזמור התהילים לסיום הסעודה האחרונה, השליחים סברו שישוע מתכוון לשבו מיד למחנה, אך הוא סימן להם להישאר ישובים. כך אמר 'המאסטר':

"היטב תזכרו ששלחתי אתכם ללא ארנק ואפילו המלצתי לכם לא לקחת בגדים להחלפה. כולכם זוכרים שלא חסרתם מאום. אך כעת אתם עומדים מול זמנים קשים. לא תוכלו עוד להסתמך על רצונו הטוב של הקהל. מעתה ואילך, למי שארנק לו, שייקח אותו. כשתצאו לעולם להטיף לבשורה זו, הכינו מבעוד מועד את הפרנסה הנדרשת לתמוך בכך, כל אחד לפי שיקול עיניו. באתי להביא שלום, אך זה ייקח זמן לפני שהוא יופיע."

"הגיע הזמן להלל את 'בן האדם', יתהלל 'האב' בי. ידידי, אני אהיה עמכם רק עוד מעט קט. בקרוב תבקשו אותי אך לא תמצאוני, כי למקום אליו אלך לא תוכלו, כעת, לבוא. לאחר שתסיימו את מלאכתם עלי אדמות, כפי שאני כעת סיימתי את שלי, אז תוכלו לבוא אלי ממש כפי שאני מתכוון כעת ללכת 'לאבי'. בעוד זמן קצר אעזוב אתכם, אך בעידן שיבוא אתם תראו אותי כאשר תעפילו למלכות אשר נתן לי 'אבי'."

INTRODUCTION

180:01 (1944:1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:02 (1944:2) "You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time."

180:03 (1944:3) "The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I am

going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me."

1. המצווה החדשה

לאחר כמה דקות של שיחה בלתי רשמית, עמד ישוע על רגליו ואמר: "כאשר הדגמתי בפניכם משל לאופן בו ראוי לכם לשרת זה את זה, אמרתי לכם שאני מתכוון לצוות עליכם מצווה חדשה; וזאת אעשה כעת, בטרם אעזוב אתכם. אתם מכירים היטב את המצווה לאהוב את הזולת; ואהבת לרעך כמוך. אך אני אינני מסתפק שילדי יפגינו אפילו רמת מסירות זו. אצווה עליכם להפגין אהבה במעשים גדולים אף יותר כחלק ממלכות אחוות המאמינים. על כן אצווכם כך: אהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אתכם. אם תאהבו זה את זה כך, ידעו כולם שאתם חסידים."

"מצווה חדשה זו שאצווכם איננה מעמיסה עול חדש על נשמותיכם; היא דווקא תביא שמחה חדשה ותאפשר לכם לחוות תענוגות חדשים, עת תתענגו על החיבה שיפגין לבכם כלפי אחיכם. במתת אהבתי לכם ולאחיכם, עתיד אני לחוות את השמחה העילאית, אף כי כלפי חוץ אסבול מצער."

"כאשר אזמין אתכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, אני מציג לכם את השיעור העילאי לאהבת אמת, שכן אין אדם יוכל לאהוב יותר, מאשר יניח נפשו עבור רעיו. ואתם רעיו; אם רק תסכימו לעשות את שציוויתי אתכם, תמשיכו להיות רעיו. אתם קראתם לי 'מאסטר', אך אני אינני קורא לכם משרתי. אם רק תאהבו זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, תהיו רעיו, ותמיד אספר לכם את אשר יגלה לי 'האב'."

"לא רק אתם בחרתם אותי, אלא גם אני בחרתי אתכם, והסמכתי אתכם לצאת לעולם ולהניב את פירות שירות האהבה לזולת, ממש כפי שחייתי אני ביניכם וגיליתי לכם את 'האב'. 'האב' ואני גם יחד נפעל אתכם, ואם רק תצייטו לפקודתי לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, תיהנו את מלוא האושר האלוהי."

אם תרצו לחלוק באושר של 'המאסטר', עליכם לחלוק באהבתו. לחלוק באהבתו פירושו של דבר לחלוק בשירותו. התנסות אהבה שכזו איננה גואלת אתכם מקשיי העולם הזה; היא איננה יוצרת עולם חדש, אך בהחלט הופכת את העולם הישן לחדש.

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944:4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: "When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another."

180:1.2 (1944:5) "When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart's affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals."

180:1.3 (1944:6) "When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me."

180:1.4 (1945:1) "You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you."

180:1.5 (1945:2) If you would share the Master's joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world

new.

1801.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. הגפן והשריגים

עמד אז שוב ישוע והמשיך ללמד את שליחיו: "אֲנִי הַגֶּפֶן הָאֲמִתִּית וְאַבִּי הוּא הַכֶּרֶם. אֲנִי הַגֶּפֶן וְאַתֶּם הַשְּׂרִיגִים. כֹּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מִמֶּנִּי 'אֲבִי' הוּא שְׁתִּיבוּ פִּירוֹת לְרוֹב. שְׂרִיגִיה שֶׁל הַגֶּפֶן מוֹסְרִים רֶק כְּדִי לְהַרְבּוֹת אֶת פְּרִים. כָּל שְׂרִיג בִּי אֲשֶׁר אֵינּוּ עוֹשֶׂה פְּרִי יִסְרְנוּ 'הָאֲבִי'. וְאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פְּרִי, יִטְהַרְנוּ לְהַרְבּוֹת אֶת פְּרִיו. אֲתֶם כָּבֹר מִטְהָרִים בְּעֶבֶר דְּבָרִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם, אֲךָ אַתֶּם חַיִּיבִים לְהִישָׁאֵר מִטְוָהִרִים. עֲמַדוּ בִּי וְאֲנִי בְכֶם; כָּאֲשֶׁר הַשְּׂרִיג בֹּל יַעֲשֶׂה פְּרִי מֵאֲלִיו אִם לֹא יַעֲמַד בְּגֶפֶן כֵּן גַּם אַתֶּם אִם לֹא תַעֲמַדוּ בִּי. זָכְרוּ: אֲנִי הוּא גֶפֶן הָאֲמִתִּית וְאַתֶּם הַשְּׂרִיגִים הַחַיִּים. הָעֲמַד בִּי וְאֲנִי בּוֹ הוּא יַעֲשֶׂה פְּרִי רוּחַ לְרֹב וַיַּחֲוֶה אֶת הַשְּׂמִחָה הָעִילִית שֶׁל תְּנוּבַת הָרוּחַ. אִם תִּשְׁמְרוּ עַל קֶשֶׁר הָרוּחַ עִמִּי, תִּנְיֹב פִּירוֹת לְרוֹב. אִם תַּעֲמַדוּ בִּי וּדְבַרִי יַחֲיוּ בְכֶם, תּוֹכְלוּ לְהִתְיַחֵד בַּחֲפֹשִׁיט עִמִּי, תּוֹכְלוּ לִקְרֹא לְרוּחַ הַחַיָּה שֶׁלִּי לְמַלֵּא אֶתְכֶם וּתּוֹכְלוּ לִבְקֹשׁ אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת רוּחִי וּלְעֲשׂוֹת אֶת כָּל אֱלֹהִים בְּבִיטְחוֹן 'שֶׁהָאֲבִי' עֵנָה לְבַקְשָׁתְכֶם. כִּי יִתְהַלֵּל 'הָאֲבִי': לִגְפֵן שְׂרִיגִים חַיִּים רַבִּים, וְכָל שְׂרִיגִיה נּוֹשָׂאִים פְּרִי לְרוֹב. כֹּאֲשֶׁר יִרְאֶה הָעוֹלָם אֶת הַשְּׂרִיגִים הַמְּנִיבִים – אֶת חֲבֵרִי אֲשֶׁר אֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, כִּפִּי שֶׁאֲהַבְתִּי אֹתָם – יִדְעוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם שֶׁאַתֶּם בֹּאֲמַת חֲסִידִי."

"אֲהַבְתִּי אֶתְכֶם כִּפִּי שֶׁאֲהַב 'הָאֲבִי' אוֹתִי. חַיּוּ בֹאֲהַבְתִּי כִּפִּי שֶׁאֲנִי חַי בֹּאֲהַבְתִּי 'הָאֲבִי'. אִם תַּעֲשׂוּ אֶת שְׁלִימַדְתִּי אֶתְכֶם, תּוֹכְלוּ לְהִיּוֹת בֹּאֲהַבְתִּי מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁקִּיַּמְתִּי אֹתִי דְּבָרִי שֶׁל 'הָאֲבִי' וּמִצִּי אֲנִי לַעֲד בֹּאֲהַבְתִּי."

מִשְׁכַּבֵּר הַיָּמִים, לִימְדוּ הַיְּהוּדִים שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִהְיֶה "נֹצֵר לְבֵית" דּוּד, וּלְזָכֵר הָרַעִיּוֹן הַנּוֹשֵׁן זֶה עֵיטֵר סִמֵּל גָּדוֹל שֶׁל אֲשֶׁכּוֹל עֲנָבִים וְהַגֶּפֶן

2. THE VINE AND THE BRANCHES

1802.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: "I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

1802.2 (1945.5) "As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father's love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father's word and evermore abide in his love."

1802.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be "a stem arising out of the vine" of David's ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its

המחוברת אליו את הכניסה למקדש של הורדוס. את כל אלה זכרו השליחים עת דיבר אליהם 'המאסטר' באותו הלילה, באולם העליון.

אך צער רב נקשר לאחר מכן בפירוש השגוי להערותיו של 'המאסטר' בקשר לתפילה. אילו נשמרו דבריו המדויקים ונרשמו לאחר מכן בדיוק, לא היה מתעורר כל קושי. אך על-פי מה שנכתב, ברבות הימים הבינו המאמינים שהתפילה בשמו של ישוע הינה כעין קסם עליון, וסברו שכך יקבלו מן 'האב' את כל אשר יבקשו. במשך מאות בשנים המשיכו נשמות כנות להתרסק באמונה על מכשול זה. כמה זמן ייקח עד שיבינו המאמינים שהתפילה אינה הדרך בה אנחנו מקבלים את רצוננו אלא הדרך בה אנו מאמצים את דרכו של האל, ההתנסות באמצעותה אנו למדים כיצד ללמוד את רצון 'האב' ולהוציאו אל הפועל. אכן נכון הוא שכאשר רצונכם מוכוון לחלוטין לרצונו, תוכלו לבקש כל מה שעולה מתוך רצון מאוחד זה, וינתן לכם. רצון מאוחד שכזה מושג באמצעות ישוע ממש כשם שחיייה של הגפן זורמים לתוך שריגיה החיים ודרכם.

כאשר מתקיים הקשר החי הזה בין האלוהיות לאנושות, אם תמשיך האנושות להתפלל ללא מחשבה ומתוך בורות כדי להקל על עצמה ולהרבות את הישגיה כדי להתגאות, לך תוכל להינתן רק תשובה אלוהית אחת: פירות רוח רבים יותר על שריגיה החיים. כאשר שריג הגפן חי, רק תשובה אחת אפשרית לבקשותיו: יותר ענבים. למעשה, השריג מתקיים אך ורק כדי לתת פרי, רק כדי להניב ענבים ותו לא. וכך, גם המאמין האמתי מתקיים אך ורק כדי להניב את פירות הרוח: לאהוב את האדם כפי שהוא עצמו נאהב על ידי האל – שנאהב זה את זה כפי שישוע אהב אותנו.

כאשר יורדת ידו של 'האב' כדי להטיל משמעת על הגפן, היא יורדת מתוך אהבה, כדי ששריגיה ירבו פרי. הכורם החכם קוטם רק את השריגים המתים, העקרים.

ישוע התקשה להכווין אפילו את שליחיו להבין שהתפילה הינה דרכם של מאמינים שנולדו-מן-הרוח במלכות ששלטת בה ברוח.

attached vine decorated the entrance to Herod's temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

^{18024 (19462)} But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master's inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus' name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God's way, an experience of learning how to recognize and execute the Father's will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

^{18025 (19463)} When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

^{18026 (19464)} And when the Father's hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

^{18027 (19465)} Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. היריבות בעולם

רק סיימו האחד עשר לשוחח על משל הגפן והשריגים, 'המאסטר' סימן שהוא מבקש להמשיך ולדבר אליהם, ובידיעה שהזמן מתקצר, אמר: "אל תתייאשו מן היריבות בעולם כשאעזוב אתכם. אל תתייאשו אפילו כשהמאמינים המהססים יפנו לכם עורף ויחברו לאויבי המלכות.

3. ENMITY OF THE WORLD

^{18031 (19469)} The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be

אם העולם שנא אתכם דעו כי אתי שנא ראשונה. אלו מן העולם הייתם היה העולם אהב את אשר לו ויען כי אינכם מן העולם כי אם בחרתי אתכם מן העולם לייצג רוח של עולם אחר מזה שממנו נבחרתם. זכרו את דברי אשר דברתי אליכם לאמר: לא גדול העד מאדוני. אם העזו לרדוף אותי, גם אתכם ירדפו. אם הלא-מאמינים נעלבו מדברי, גם מדברים יעלבו הכופרים. אבל כל זאת יעשו לכם בעבור שמי כי לא האמינו בי ולא בשולחי; רבות תסבלו בעבור בשותי. אבל כאשר תסבלו, זכרו שגם אני סבלתי לפניכם בעבור בשורת מלכות אלוה.

“רבים מאלה שיתקפו אתכם הם כבורים ביחס לאור השמיים, אך לא כן אלה שרודפים אותנו כעת. אילו לא לימדנו אותם את האמת, היו יכולים להתנהג באופן מוזר בלא שיגנו, אך כעת, ומכיון שהם יודעים על האור ומתיימרים לדחות אותו, אין להם שום תירוץ לאופן בו הם מתנהגים. כל השונא אותי, שונא את 'אבי'. זה לא יכול להיות אחרת; האור שיכול היה להציל אתכם אילו הייתם מקבלים אותו יכול רק לגנות אתכם אם ביודעין תדחו אותו. ומה עשיתי לאנשים אלה כדי שישנאו אותי שנאה יוקדת שכזו? שום דבר, למעט העובדה שהצעתי להם רעות על הארץ וגאולה בשמיים. האם לא קראתם את הכתוב בתורה: 'שנאת חינוס שנאו'.

“אך לא אעזוב אתכם לבד בעולם. בקרוב, לאחר שאעזוב, אשלח לכם סייע רוחני. יהיה בקרבכם אחד אשר יתפוש את מקומי, אחד אשר ימשיך ללמד אתכם את דרך האמת, ואפילו ינחם אתכם.

“אל תדאגו. אתם מאמינים באלוהים; המשיכו להאמין גם בי. אפילו שחייב אני לעזוב אתכם, לא אהיה רחוק מכם. כבר סיפרתי לכם שביקומו של 'אבי' מקומות משכן לרוב. אילו לא היה זה נכון, לא הייתי מספר לכם אודותיהם שוב ושוב. אני עתיד לחזור לאחד מעולמות האור הללו, לתחנות בשמי 'האב' אליהן תעפילו גם אתם ביום מן הימים. באתי אל העולם מן המקומות הללו, והגיעה השעה שאשוב לעבודת 'אב' בספרות העליונות.

“וכשאלך לפניכם למלכות השמים של 'האב', כך אדאג שתבואו להיות עמי במקומות שהוכנו עבור בני התמותה של האל עוד לפני העולם הזה היה קיים. אפילו שאני חייב לעזוב אתכם, אהיה נוכח ברוח אתכם, ובסופו של דבר תהיו בנוכחותי כאשר תעפילו אלי ליקומי, ממש

not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:32 (1947:1) “Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

180:33 (1947:2) “But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:34 (1947:3) “Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

180:35 (1947:4) “If I thus go before you into the Father's heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall

כפי שאני עומד להעפיל 'לאב' ביקומו הגדול יותר. מה שאמרתי לכם אמת ויציב לעד, אף אם לא תוכלו להבין את הכול. אני הולך 'לאב', ואף כי לא תוכלו כעת ללכת אחרי, בעידינים שיבואו וודאי תוכלו לעקוב אחרי.

לאחר שישוע ישב, קם תומאס ואמר: "מאסטר, איננו יודעים לאן אתה הולך; ולכן וודאי איננו יודעים את הדרך. אך היינו הולכים אחריך הלילה אם היית מראה לנו את הדרך."

שמע ישוע את תומאס וענה: "תומאס, אָנְכִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֱמֶת וְהַיִּשׁוּעַ. לֹא יָבֹא אִישׁ אֶל הָאֵב בְּלֹתִי עַל-יָדִי. כֹּל הַמוּצֵא אֶת הָאֵב, קוֹדֵם מוּצֵא אוֹתִי. אִם תִּכְיֹרוּ אוֹתִי, תִּדְעוּ אֶת הַדֶּרֶךְ 'לֵאב'. וְאַתֶּם יוֹדְעִים אוֹתִי, שֶׁכֵּן חִייתֶם אִתִּי וְאַתֶּם רוֹאִים אוֹתִי כְּעַתָּה."

אך השיעור הזה היה עמוק מדי לרבים מן השליחים, ובמיוחד עבור פיליפוס, אשר לאחר שאמר מספר מילים לנתנאל, קם ואמר: "מאסטר, הראה לנו את 'האב', וכל מה שאמרת יתבהר."

לאחר דבריו של פיליפוס, אמר ישוע: "פיליפוס, כְּמָה יָמִים אָנְכִי אֶתְּכֶם הַטֶּרֶם תִּדְעֶנִּי? שׁוּב אֲנִי מְכַרֵּז: הֲרָאָה אֶתִּי רָאָה אֶת הָאֵב. וְלִמָּה זֶה תֹּאמַר, הֲרָאָנוּ אֶת הָאֵב? הֲאֵינְךָ מֵאֲמִין כִּי אָנְכִי 'בָּאֵב' וְאֵב? בִּי? הֲאֵם לֹא לִימַדְתִּי אֶתְכֶם כִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֶדְבֵּר אֵלֵיכֶם לֹא מִנְפְּשִׁי אָנְכִי דֹבֵר כִּי אִם דְּבָרֵינוּ שֶׁל 'הָאֵב'? אֲנִי דוֹבֵר בְּשֵׁם 'הָאֵב' וְלֹא מִנְפְּשִׁי. בְּאֵתִי לְעוֹלָם הַזֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן 'הָאֵב', וְכֵן עָשִׂיתִי. 'אֵב' הִשְׁכֵּן בְּקִרְבִּי הוּא עוֹשֶׂה אֶת הַמַּעֲשִׂים. הֲאֵמִינוּ לִי כִשְׁאוֹמֵר כִּי 'אֵב' בִּי וְאָנְכִי 'בָּאֵב', וְאֵם לֹא הֲאֵמִינוּ לִי בְּגִלְל הַחַיִּים שְׁחִייתִי – בְּגִלְל הַמַּעֲשִׂים."

'המאסטר, הלך הצדה לשותות ולהתרענון, והאחד עשר שוחחו נמרצות על מה שלימד. פטרוס החל לשאת נאום ממושך כאשר ישוע שב וסימן להם לשבת.

4. הסייע המובטח

המשיך ישוע ללמד ואמר: "לאחר שאשוב 'לאב', ולאחר שיקבל במלואה את העבודה שעשיתי עבורכם על-פני האדמה, ולאחר שאקבל את סופית את הריבונות על מחוזותי, אומר 'לאב' כך: הותרתי את ילדי לבדם על האדמה, והבטחתי להם לשלוח להם מורה אחר. לאחר שאקבל את אישורו של 'האב', אשלח את 'רוח האמת' לשטוף כל בשר. רוחו של 'אב' כבר כעת מצויה בלבכם, וכשיגיע היום, יהיה לכם גם אותי, כשם שכרגע יש לכם את 'האב'. מתת

be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come."

180:36 (1947:5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: "Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way."

180:37 (1947:6) When Jesus heard Thomas, he answered: "Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me."

180:38 (1947:7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: "Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain."

180:39 (1947:8) And when Philip had spoken, Jesus said: "Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father's will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work's sake."

180:40 (1948:1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. THE PROMISED HELPER

180:41 (1948:2) Jesus continued to teach, saying: "When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will

חדשה זו הינה רוח האמת החיה. בהתחלה, הבלתי מאמינים לא יקשיבו להנחיותיה של רוח זו, אך בני האור יקבלוהו כולם בשמחה ובלב שלם. לכשתבוא, אתם תכירו רוח זו כשם שהכרתם אותי, וכולכם תקבלו מתת זו בלבכם, והיא תשכון אתכם. לכן, אתם רואים שאיני משאיר אתכם ללא סיוע והנחיה. לא אזנח אתכם. היום, אני יכול להיות אתכם רק באופן אישי. בימים שיבואו, אהיה אתכם ועם כל שאר בני האדם שיבקשו את נוכחותי, בכל אשר יהיו, ועם כולכם בו זמנית. אינכם רואים שמוטב שאלך; שאעזוב אתכם בגוף כדי שאוכל להיות אתכם באופן מיטבי ושלם יותר ברוח?

“עוד כמה שעות לא יראו אותי; אך אתם תמשיכו לדעת אותי בלבכם אפילו עד שאשלח את המורה החדש, את רוח האמת. כשם שאני חייתי אתכם בגוף, כך אחיה בתוכם; אתאחד עם התנסותכם האישית במלכות הרוח. כאשר כך יהיה, אתם תדעו בוודאות שאני ‘באב’, וכן שחייכם טמונים ‘באב’ בי, אף אני בכם. אהבתי את ‘האב’ ועשיתי כמצוותו; אתם אהבתם אותי ותעשו כמצוותי. כשם ‘שאב’ נתן לי מרוחו, כך אתן אני לכם מרוחי. רוח אמת זו שאתן לכם תנחה אתכם, תנחם אתכם ובסופו של דבר תוביל אתכם לאמת כולה.”

“אני מספר לכם אודות הדברים הללו כשאני עוד אתכם כדי שתיטיבו להתכונן למבחנים שעתידיים להתרחש עלינו ממש עכשיו. כשיבוא אותו יום חדש, ישכנו בכם ‘הבן’ כמו גם ‘האב’. מתת שמיים אלה תפעלנה יחד זו עם זו ממש כשם ‘שהאב’ ואני התגשמו למול עיניכם כאדם אחד, ‘בן האדם’. רַע רוח זו תזכיר לכם את כל מה שלימדתי אתכם.”

ישוע עצר לרגע, ויהודה חלפי העז לשאול את אחת השאלות הבודדות ששאלו הוא או אחיו את ישוע בפומבי. אמר יהודה: “מאסטר, צמיד חייית בקרבנו כָרַע; כיצד נכיר אותך כשלא תהיה יותר בגוף אלא רק ברוח? אם העולם לא יוכל לראות אותך, כיצד נוכל להיות בטוחים בך? כיצד תציג את עצמך בפנינו?”

השפיל ישוע את מבטו על כולם, חייך ואמר: “ילדי הקטנים, אני הולך לדרכי, חזרה ‘לאב’. עוד זמן קצר לא תראו אותי כפי שאתם רואים אותי כעת, בשר ודם. בעוד זמן קצר אשלח לכם את רוחי, ממש כמוני למעט הגוף החומרי. מורה חדש זה הינו רוח האמת אשר תחיה עם כל אחד ואחד מכם, בלבכם, וכך יתאחדו כל ילדי האור זה לזה וימשכו זה לזה. כך בדיוק נוכל

also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?

180:42 (1948:3) “In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:43 (1948:4) “I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you.”

180:44 (1948:5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: “Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?”

180:45 (1948:1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: “My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one

‘אבי’ ואני לשכון בנשמות כל אחד ואחד מכם ובלבבות כל בני האדם שאוהבים אותנו ומגשימים את אהבתם זו הלכה למעשה באהבה לזולת, ממש כשם שאני אוהב אתכם כעת.”

אף כי יהודה חלפי לא הבין לגמרי את דבריו של ‘המאסטר’, הוא הבין את ההבטחה למורה החדש, ומהבעת פניו של אנדראס, הוא הבין ששאלתו קיבלה תשובה מלאה.

5. 'רוח האמת'

הסיע החדש שהבטיח ישוע לשלוח ללבבות המאמינים, לשטוף כל בשר, הינו 'רוח האמת'. מתת אלוה זה איננו דבר האמת או חוק האמת, ואף לא איננו משמש כצורה או כביטוי של אמת. המורה החדש הוא הביטחון באמת, המודעות והביטחון במשמעויות אמתיות ברמות רוח ממשיות. מורה חדש זה הוא אף רוח האמת החיה והצומחת, האמת המתרחבת, הנפרשת והמסתגלת.

באמת אלוהית מבחינה הרוח, והיא מציאות חיה. האמת מתקיימת רק ברמות רוחניות גבוהות של הכרה באלוהיות ושל המודעות ביחס להתייחדות עם האל. תוכלו לדעת את האמת, ותוכלו לחיות אותה; תוכלו להתנסות בצמיחתה של האמת בנשמה וליהנות מן החירות של הדעת אותה היא מאירה, אך לא תוכלו לאסור אותה בנוסחאות, קודים, אמונות או תבניות התנהגות אינטלקטואליות אנושיות. כשהאדם מנסה לנסח את האמת האלוהית, היא מוצאת במהרה את מותה. מה שניתן להציל ממנה לאחר מותה, לכל היותר, מתממשת כצורה מוזרה של חכמה אינטלקטואלית אותה מהללים. האמת הסטטית הינה אמת מתה, ורק אמת מתה ניתן לגבש כתיאוריה. אמת חיה היא דינמית והיא יכולה להתקיים רק בהתנסות החווייתית של דעת האדם.

האינטליגנציה מתפתחת מתוך קיום חומרי אותו מאירה נוכחותה של הדעת הקוסמית. החכמה כוללת את אותה מודעות הידע אשר מעפילה לרמות חדשות של משמעות ושאווה מפעילה נוכחותה של מתת מסייעת החכמה של היקום. אמת הינה ערך של מציאות רוח אשר נחוה רק על-ידי הוויות שרוח-בן, אותן הוויות הפועלות ברמות מודעות על-חומריות ביקום, ושללאחר שהכירו באמת, מותירות לרוח ההפעלה שלה לחיות ולמלוך בנשמותיהן.

ילד יקום תבוני אמתי מחפש את 'רוח האמת' בכל דבר חכמה. היחיד יודע-אל כל הזמן משיב ומרומם את החכמה לרמות האמת החיה של ההישג האלוהי; בה בעת, הנשמה המפגרת רוחנית, גוררת את האמת החיה מטה לרמות המתות של החכמה ולמחוזות של הידע המהולל גרידא.

another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you.”

180:46 (1949:2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:51 (1949:3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptive truth.

180:52 (1949:4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:53 (1949:5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjunct of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:54 (1949:6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted

knowledge.

180:5.5 (1949:7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950:1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950:2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950:3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950:4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can

כלל הזהב אשר נעדרת ממנו הבוננות העל-אנושית של ירוח האמת אינו אלא כלל נעלה של התנהגות אתית. כאשר מפרשים את כלל הזהב פשוטו כמשמעו, הוא עלול להפוך למכשיר לפגיעה גדולה בזולת. ללא הבנה רוחנית ביחס לכלל הזהב של החכמה, אתם עלולים להסיק שאם אתם מבקשים מאחרים לומר לכם את האמת וכל האמת ובכנות, אתם דרשים לומר לאחרים את האמת ואת כל האמת. פרשנות בלתי-רוחנית זו של כלל הזהב עלולה להסתיים בעצב בל יתואר ובצער בלתי נדלה.

אנשים מסוימים מבינים ומפרשים את כלל הזהב ככלל אשר נותן תוקף אינטלקטואלי בלבד ליחסים בין אדם לחברו. עבור אחרים, ממערכות היחסים האנושיות שמתנהלות על-פי הכלל מספקות את צרכיהם הרגשיים העדינים. אדם אחר משתמש בכלל הזהב כאמת מידה לכל מערכות היחסים בחברה, כאמת המידה להתנהגות חברה. אחרים רואים אותו כציווי החיובי של מורה גדול למוסר אשר ביטא בהצהרה הזו את המושג הגבוה ביותר של חובתו המוסרית של האדם ביחס לכל מערכות היחסים בין אדם לחברו. כלל הזהב הופך למרכז החכמה ולמהות הפילוסופית בחייהם של אנשים כאלה.

במלכות אחוות המאמינים של אוהבי האמת יודעי-האל, נצבע כלל הזהב הזה איכויות חיות של הבנה רוחנית באותן פרשנות גבוהות יותר אשר מניעות את בניו האנושיים של האל להתייחס לציווי הזה של 'המאסטר' כאילו דרש מהם להתנהל עם הזולת כך שהזולת יקבל מהם את הטוב ביותר האפשרי כתוצאה מן המגע עם האדם המאמין. זוהי מהות דת אמת: ואהבת את רעך כמוך.

אך המימוש הגבוה ביותר והפרשנות הנכונה ביותר לכלל הזהב טמונים במודעות לאמת של המציאות השרירה, הקיימת והחיה של הכרזה אלוהית מעין זו. המשמעות הקוסמית האמתית של כלל ההתנהגות האוניברסלי הזה מתגלה רק בהבנה הרוחנית שלו, בפרשנות שנותנת רוחו של 'הבן' לרוחו של 'האב' ששוכנת בנשמת האדם. כאשר אדם מונע-רוח מבין את המשמעות האמתית של כלל זהב זה, הוא נמלא על גדותיו בוודאות של היותו אזרח ביקום שרוצה בטובתו, והאידיאלים שלו ביחס למציאות הרוח מתמלאים רק כאשר הוא אוהב את חברו כפי שאהב ישוע את כולנו, וכך מתממשת אהבת האל במציאות.

לפני שתוכלו לקוות להבין כראוי את תורתו של 'המאסטר' ולתרגל אי-התנגדות לרוח, של תידרשו להבין קודם לכן את הפילוסופיה הזו, של גמישות בחיים ושל ההתאמה הקוסמית של

האמת האלוהית לדרישות וליכולת של כל אינדיבידואל. בבסיס, תורתו של 'המאסטר' הינה הכרזה רוחנית. אפילו להשלכות החומריות של הפילוסופיה שלו לא ניתן להתייחס כראוי בלא הקשר הרוחני. רוח הציון של 'המאסטר' גורסת את אי-ההתנגדות של התגובות האנוכיות ליקום, אליה נלווים בהדרגה ובנחישות הישגי רמות הצדיקות של ערכי הרוח האמתיים: יופי אלוהי, טוב אינסופי, ואמת נצחית – לדעת את האל ולהידמות לו יותר ויותר.

בהנחייתה של 'רוח האמת', חייבת האהבה, היא חוסר האנוכיות, לפרש מחדש באופן מסתגל, מתמיד וחי את מערכות היחסים. לפיכך, האהבה חייבת לדבוק במושגים המשתנים בהתמדה, המתרחבים, של הטוב הקוסמי הגבוה ביותר עבור האינדיבידואל נשוא האהבה. ואז, חייבת האהבה לאמץ את אותה גישה גם עבור כל האינדיבידואלים אשר יכולים להיות מושפעים מן האהבה שמעטיר אדם מונע-רוח אחד ביחסו לאזרחי היקום האחרים. את כל ההתאמה החיה הזו של האהבה, נדרש לערוך לאור הסביבה הנוכחית של הרוע ולאור התכלית הנצחית של שלמות הגורל האלוהי.

וכך, אנו חייבים להכיר בברור בכך שלא ניתן להבין כראוי את כלל הזהב או את אי ההתנגדות כדוגמה או כציון. ניתן להבינם רק כאשר חיים אותם, כאשר מבינים את משמעויותיהם בפרשנות החיה של 'רוח האמת', אשר מנחה את יחסי האהבה בין האדם לחברו.

וכל אלה מעידים בברור על ההבדל בין הדת הישנה לזו החדשה. הדת הישנה לימדה את ההקרה העצמית; הדת החדשה מלמדת רק את השכחה-העצמית, את המימוש העצמי המתעצם בשירות בחברה ובהבנה של היקום. את הדת הישנה הניעה תודעת הפחד; בשורת המלכות החדשה נשלטת בידי האמונה באמת, בידי רוח האמת האוניברסלית הנצחית. שום מידה של אדיקות או נאמנות למסורת לא תוכל לפצות על היעדרה של הרעות הספונטנית והנדיבה ועל החברות הכנה בחייהם של מאמיני המלכות, אלה אשר מאפיינות את בניו של האל החי אשר נולדו מן הרוח. לא המסורת ולא מערכת סגידה טקסית ורשמית תוכלנה לכפר על היעדרה של החמלה האמתית של אדם לזולת.

6. ההכרח לעזוב

לאחר שפטרוס, יעקב, יוחנן ומתי שאלו את 'המאסטר' שאלות לרוב, הוא המשיך בדרשת הפרידה שלו ואמר: "ואני מספר לכם את כל זה לפני שאני עוזב אתכם כדי שתהיו מוכנים למה שעתיד להתרחש עליכם, לבל תשגו שגיאה

hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

1805.10 (1960.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

1805.11 (1960.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

1805.12 (1961.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

1806.1 (1961.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into

מרה. השלטונות לא יסתפקו בסילוק שלכם מבתי הכנסת; אני מזהיר אתכם, מתקרבת השעה בא אלה הקמים להרוג אתכם יחשבו שהם פועלים בשירות האל. ואת כל מה שיעשו לכם ולאלה ההולכים אחריכם הם יעשו משום שהם אינם יודעים את האב. בכל שסירבו לקבל אותי, סירבו להכיר את האב; ובהינתן שאתם עושים כמצוותי ואוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם, הם מסרבים לקבל אותי כאשר הם דוחים אתכם. אני אומר לכם את כל הדברים הללו מראש כדי שכשתגיע שעתכם, כפי שהגיעה כעת שעת, תתחזקי בידיעה שידעתי כל זאת, ושרוחי תהיה עמכם בכל אשר תסבלו עבדתי ועבדתי הבשורה. זו הסיבה בשלה דברתי אתכם בפשטות מההתחלה. אפילו הזהרתי אתכם שרבים מאויביכם יגיעו מבית. אף כי בשורת המלכות הזו תמיד תשרה שלווה גדולה על נשמת המאמין היחיד, היא לא תשכן שלום על-פני האדמה עד אשר כל אדם יסכים להאמין בתורת בלב שלם ולהכיר בעשיית רצון 'האב' תכלית העיקרית של ח"י האדם.

"וכעת, כשאני עומד לעזוב אתכם משום שהגיעה שעת לשוב אל 'האב', אני מתפלא על כך שאיש מכם לא שאל אותי מדוע אני עוזב אתכם. אף-על-פי-כן, אני ידוע שאתם שואלים זאת בלבכם. אספר לכם בפשטות, כדבר אדם לחברו. זה לטובתכם שאני עוזב. אם לא אלך לדרכי, לא יוכל המורה החדש להיכנס ללבכם. בטרם אוכל לשלוח את מורה הרוח הזה, לשכון בנשמותיכם ולהוביל את רוחכם אל האמת, אני חייב לעזוב את הגוף האנושי הזה ולחזור למקום מושבי בשמים. כאשר תבוא רוחי לשכון בכם, היא תאיר את ההבדל בין החטא לצדיקות ותאפשר לכם לשפוט בתבונה בלב את הנושאים הללו.

"יש לי עוד דברים רבים לומר לכם, אך לא אוכל להישאר יותר כעת. אך כאשר בוא תבוא היא, 'רוח האמת', היא תוביל אתכם בסופו של דבר לכל האמת בעת שתעשו את דרככם במשכנותי הרבים של 'אבי' ביקום.

"רוח זו לא תדבר מטעם עצמה, אלא תגלה לכם את מה שגילה 'האב' ל'בן', ואפילו תראה לכם את העתיד לבוא; היא תהלל אותי ממש כפי שהיללתי אני את 'אבי'. הרוח באה מעמי, והיא תגלה לכם את אמתותי. כל מה יש לאב ביקום הזה הינו כעת שלי; ולפיכך אמרתי לכם שמורה זה ייקח את מה ששלי ויגלה זאת לכם.

"עוד מעט קט אעזוב אתכם לזמן קצר. לאחר מכן, לכשתראו אותי שוב, כבר אהיה בדרכי 'לאב', ולכן גם אז לא תראו אותי ליותר מדי זמן."

serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

1806.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

1806.3 (1951.4) "I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

1806.4 (1951.5) "This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

1806.5 (1952.1) "In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long."

בעת שהפסיק לזמן מה, החלו השליחים לשאול זה את זה: "מה הוא אומר לנו? 'בעוד זמן קצר אעזוב אתכם', וגם 'כשתראו אותי שוב לא יהיה זה ליותר מדי זמן, כי אהיה כבר בדרכי 'לאב'. למה הוא מתכוון 'בעוד זמן קצר' ולא ליותר מדי זמן? אנחנו לא מצליחים להבין מה הוא אומר לנו."

ומכיוון שישוע ידע שהם שואלים את השאלות הללו, אמר: "אתם שואלים אחד את השני למה התכוונתי כשאמרתי שבעוד זמן קצר לא אהיה עמכם וכשאמרתי שכשתראו אותי שוב אהיה כבר בדרכי 'לאב'? אמרתי לכם בפשטות כי 'בן האדם' חייב למות אך יקום שוב. האם לא תצליחו להבין את דברי? בהתחלה תצטערו, אך לאחר מכן תשמחו לצד הרבים שיבינו את מה שעתיד לקרות. אכן, האישה סובלת בשעת הקושי, אך לאחר שילדה שוכחת מיד את צערה בשל שמחת הידיעה שאדם חדש נולד לעולם. כך גם אתם עתידים להצטער על עזיבתי, אך בקרוב אראה אתכם שוב, צערכם יהפוך לשמחה, ותתגלה לכם התגלות חדשה אודות גאולת האל אשר איש לא יוכל לקחת מכם. כל העולמות יתברכו באותה התגלות, של החיים שגוברים על המוות. עד עתה ביקשתם את הבקשות בשם 'אבי'. לאחר שתראו אותי שוב, תוכלו לבקש גם בשמי ואני אשמע אתכם."

"כאן, למטה, דברתי אליכם בפתגמים ובמשלים. כך עשיתי משום שאתם רק ילדים ברוח; אך תבוא השעה בה אדבר אתכם בפשטות אודות 'האב' ומלכותו. כך אעשה משום 'שהאב' עצמו אוהב אתכם ומבקש להתגלות אליכם בצורה מלאה יותר. עין האדם לא תוכל לראות את 'אב' הרוח; לכן באתי אני לעולם להראות את 'האב' לעיניכם, עיני היצור. אך כאשר תשלימו את צמיחתכם הרוחנית, תוכלו לראות את 'האב' עצמו."

לאחר ששמעו האחד עשר את דבריו, אמרו זה לזה: "תראו, הוא אכן מדבר אלינו בפשטות. וודאי 'המאסטר' הגיע מעם האל. אך מדוע הוא אומר שהוא חייב לשוב 'לאב'? ישוע ראה שהם עדיין לא הבינו אותו. האחד עשר הללו לא הצליחו להשתחרר מן הרעיונות הנושנים והאהובים של היהודים ביחס למושג המשיח. ככל שהאמינו ביתר שאת בכך שישוע הוא המשיח, כך הציקו להם יותר הרעיונות המושרשים הללו ביחס לתהילה הפיזית של המלכות הארצית."

18066 (1962:2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: "What is this that he tells us? 'In just a little while I will leave you,' and 'When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.' What can he mean by this 'little while' and 'not for long'? We cannot understand what he is telling us."

18067 (1962:3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: "Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you."

18068 (1962:4) "Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself."

18069 (1962:5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: "Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?" And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth."

מסמך 181. הזהרות ואתראות אחרונות

182 ⇨

הספר של אורנטיה

180 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 181

הזהרות ואתראות אחרונות

סעיפים

מבוא

1. מילות נחמה אחרונות
2. אתראות פרידה אישיות

מבוא

לאחר סיום דרשת הפרידה שנשא באזני האחד עשר, שוחח ישוע עם האחד עשר באופן לא רשמי. הם שוחחו אודות רבות מן החוויות שעברו, יחד וכקבוצה. סוף סוף החלו אנשי הגליל הללו להבין שחברם ומורם מתעתד לעזוב אותם, ואף כי נאחזו בתקווה כי לאחר זמן מה עתיד לשוב אליהם, הם נטו לשכוח שחזרתו תהא לזמן קצר בלבד. רבים מן השליחים ובכירי התלמידים באמת חשבו שהבטחתו לשוב לתקופה קצרה (פרק הזמן הקצר המפריד בין התחייה מהתמים לבין ההעפלה) מעיד על כך שישוע רק הולך לביקור קצר אצל 'אביו', לאחר ישוב לכוון את המלכות. פירוש זה תאם הן לאמונותיהם המבוססות והן לתקוותיהם העזות. ומכיוון ששררה התאמה בין תקוותיהם משכבר ובין רצונותיהם, לא התקשו למצוא פירוש לדברי 'המאסטר' כך שתתמלאנה משאלותיהם העמוקות.

לאחר ששוחחו אודות דרשת הפרישה וזו מצאה מקום בדעתם, ישוע קרא שוב את השליחים לסדר והחל למסור להם את הזהרותיו ואתראותיו האחרונות.

PAPER 181

FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

INTRODUCTION

^{181:01 (1963:1)} AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

^{181:02 (1963:2)} After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. מילות נחמה אחרונות

לאחר שהתיישבו האחד עשר במקומותיהם, עמד ישוע ודיבר אליהם כך: "כל עוד אני אתכם בגוף, אוכל להיות יחיד בלבד, אתכם או בעולם כולו. אך לאחר שאשתחרר מכבלי הגוף, אוכל לשוב כרוח שתשכון בכל אחד ואחד מכם ובכל מאמיני בשורת המלכות האחרים. כך יוכל 'בן האדם' להתגשם רוחנית בנשמותיהם של כל המאמינים האמתיים.

"לאחר שאשוב לחיות בתוכם ולפעול דרככם, אוכל להיטיב ולהוביל אתכם בחיים האלה ובמשכנות שמי השמיים הרבים בחיים בעתיד. החיים בבריאתו הנצחית של 'האב' אינם חיים של בטלות ושל קלות קיום נצחי אלא של התקדמות עד בחסד, באמת ובתפארה. כל תחנה מן התחנות הרבות מאוד בביתו של 'אבי' הינה תחנת עצירה, חיים שנועדו להכין אתכם לאלה שיבואו אחריהם. וכך ימשיכו ילדי האור לעבור מתפארה לתפארה עד שיגיעו למעמד האלוהי של שלמות הרוחנית, ממש כשם 'שהאב' מושלם בכל.

אם תבקשו ללכת אחרי לאחר שאעזוב אתכם, השקיעו את מירב מאמצים כדי לחיות בהתאם לרוח תורתי ולאידאל של חיי – לעשות את רצון 'אבי'. עשו זאת, ואל תנסו לחקות את חיי בגוף כפי שנדרשתי לחיות אותם בעולם הזה.

"האב' שלח אותי לעולם הזה, אך רק מעטים הסכימו לקבל אותי לגמרי. אני אגיר את רוחי על כל בשר, אך לא כל בני האדם יסכימו לקבל מורה חדש זה כמנחה וכיועץ לנשמה. אך כל אלה שיסכימו לקבלו יוארו, יטוהרו ויתנחמו. 'רוח אמת' זו תהיה בקרבם כמעין מים חיים הנובע לחיי עד.

"וכעת, כשאני מתכוון לעזוב אתכם, אדבר אליכם מילות נחמה. שלום אניח לכם; את שלומי אתן לכם. לא פאָשר ייתן העולם אִנְכִי נתן לכם – במידה – אני נותן לכל אחד מכם את כל מה שיוכל לקבל. אל ייטרד לבבכם, אל ייבהל לבבכם. אני ניצחתי את העולם, ובי תנצחו באמונה. הזהרתי אתכם כי 'בן האדם' עתיד להירצח, אך אני מבטיח לכם כי אשוב בטרם אלך לאב, אף כי רק לתקופה קצרה. ולאחר שאעפיל 'לאב', אני מבטיח לשלוח לכם את המורה החדש להיות אתכם ולשכון בלבבכם ממש. וכשתראו שכל אלה התרחשו, אל יִבְהֵל לבבכם, אלא האמינו שכן ידעתם על כל אלה מראש. אהבתי אתכם בחיבה רבה, ולא הייתי עוזב אתכם, אך זהו רצון 'האב'. הגיעה שעת.

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953:3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: "As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953:4) "When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father's eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father's house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953:5) "If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father's will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954:1) "The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954:2) "And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

“אל תטילו ספק באמתות הללו, אפילו לא כאשר ירדפו אתכם ותפוצו, ותסבלו רבות. כאשר תרגישו שאתם לבד בעולם, אני אדע את בדידותכם ממש כשם שאתם תדעו את שלי, כשכל אחד מכם יפוז ויותר את 'בן האדם' ביד אויביו. אך אני לעולם אינני לבדי; כי 'האב' תמיד עמדי. אפילו בעת הזו אתפלל למענכם. את אלה דברתי אליכם למען יהיה לכם שלום ושלווה ובשפע. צרה לכם בעולם, אך יאמץ לבבכם. אני ניצחתי את העולם והראיתי לכם את הדרך לשמחת עד ושירות של נצח.”

ישוע נותן שלווה לאחיו, העושים את רצון האל, אך לא את זו אשר קשורה לאושר ולסיפוקים של עולם החומר. האדם הבלתי המאמין, הדוגל בחומרנות או בפטליזם, יכול רק לקוות ליהנות משני סוגי שלווה ונחמה לנשמה: או שהוא חייב להיות סטואי, להפגין נחישות מתמדת לעמוד אל מול הבלתי נמנע ולשרוד את הגרוע ביותר; או שהוא חייב להיות אופטימיסט, להסתמך לשווא על התקווה שלעד תימצא בלב האדם לשלווה שלעולם לא באמת מגיעה.

מידה מסוימת של סטואיות ואופטימיזם מסייעות לחיים הארציים, אך לא זה ולא זה קשורים לשלווה העילאית שמעניק 'בן האל' לאחיו בגוף. השלווה שמעניק מיכאל לילדיו שבארץ הינו בדיוק אותה שלווה שמילאה את נשמתו כאשר הוא עצמו חי את חייו כאדם בגוף בעולם הזה ממש. השלווה של ישוע הינה האושר והסיפוק של אדם יודע-אל אשר הצליח ללמוד באופן מלא כיצד לעשות את רצון האל בזמן החיים בגוף כבן תמותה. השלווה ממנה נהנה ישוע התבססה על אמונה מוחלטת כבן אנוש בממשותה של דאגתו השלמה, החכמה, והאהדת של 'האב' האלוהי. ישוע חווה צרות על הארץ, ואפילו קראו "איש מכאובות" אף שלא כך היה, אך בכל החוויות הללו הוא התנחם בביטחון שחזק אותו להמשיך ולדבוק בתכלית חייו מתוך ביטחון מלא בכך שהוא המשיך להגשים את רצון 'האב'.

ישוע הפגין נחישות, התמדה ומסירות להגשמת משימתו, אך לא הפגין סטואיות של חוסר רגש וקהות חושים; ואף כי תמיד ביקש לראות את הצדדים השמחים בחוויות חייו הוא לא עצם עיניו מתוך אופטימיות של אשליה עצמית. לאחר שנתן שלווה זו לכל אחד ממאמיניו, הוא יכול היה להמשיך ולומר "אל יבהל לבבכם ואל יחית."

לכן, שלווה של ישוע הינה השלווה והביטחון של בן אשר מאמין אל נכון שהקריירה שלו בזמן ובנצח מופקדת בבטחה בידיו של 'אב' רוח כל-חכם, כל-אהב, וכל-יכול. משלווה זו, אשר אכן מצויה מעבר להבנת הדעת האנושית, יכול

181:1.6 (1954:3) "Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service."

181:1.7 (1954:4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954:5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the "man of sorrows," but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954:6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

181:1.10 (1955:1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a

ליהנות במלואה הלב האנושי המאמין.

peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. אתראות פרידה אישיות

'המאסטר' סיים למסור את הנחיות הפרידה ואת האתראות הסופיות לשליחים כקבוצה. אז נפנה להיפרד לשלום מכל אחד ולתת לכל עצה אישית וברכת פרידה. השליחים עדיין ישבו סביב לשולחן באותם המקומות בהם ישבו בזמן הסעודה האחרונה, וכל אחד מהם קם על רגליו בעת 'שהמאסטר' צעד סביב לשולחן ופנה אליהם.

אמר ישוע ליוחנן: "אתה הצעיר באחי, יוחנן. היית קרוב מאוד אלי, ואף כי אני אוהב את כולכם באותה האהבה שרוחש אב לבניו, אתה נבחרת בידי אנדראס להיות אחד מן השלושה שתמיד היה קרוב אלי. מעבר לכך, פעלת ואתה חייב להמשיך ולטפל בעניינים הרבים אשר נוגעים לבני משפחתי שבארץ. אני הולך 'לאב', יוחנן, בביטחון מוחלט שאתה תמשיך לדאוג לבני משפחתי שבגוף. דאג לכך שהבלבול שהם חווים כעת ביחס למשימתי לא ימנע ממך מלתת להם את כל האהבה, העצה והסיוע שאתה יודע שאני הייתי נותן להם אילו הייתי נשאר בגוף. כאשר יצליחו לראות את האור ויבוא בשערי המלכות, כולכם תקבלו אותם בשמחה, אך אני סומך עליך, יוחנן, שתקבל אותם בשמי."

"וכעת, עם התקרב השעות האחרונות של הקריירה שלי בארץ, הישאר קרוב אלי כדי שאוכל למסור דרך מסר לבני משפחתי. פרט למוות שלי בגוף, העבודה שהפקיד בידי 'האב' הסתיימה, ואני נכון לשתות מכוס אחרונה זו. אך בכל הנוגע לאחריות שהפקיד בידי אבי שבארץ, יוסף, אף כי נשאתי בה בימי חיי, אני חייב כעת להסתמך עליך לפעול בשמי. בחרתי אותך לשם כך, יוחנן, משום שאתה הצעיר בחבורה ומשום כך כנראה תחיה יותר מכל שאר השליחים."

"פעם קראנו לך ולאחריך בני הרעם. התחלת כדעתך ולא סובלן, אך השתנית הרבה מאז שרצית שאמטיר אש מן השמיים על ראשי הכופרים המטופשים. עליך להשתנות עוד. עליך להפוך לשליח המצווה החדשה שהטלתי עליכם הלילה. הקדש את חייך ללמד את אחריך לאהוב את הזולת כפי שאהבתי אני אתכם."

עת עמד שם יוחנן זבדיה באולם העליון,

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:21 (1965:2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:22 (1965:3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me."

181:23 (1965:4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles."

181:24 (1965:5) "Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you."

181:25 (1965:6) As John Zebedee stood there in the

והדמעות זולגות על לחייו, נשא עיניו אל פניו של המאסטר ואמר: "כך אעשה, 'מאסטר'. אך כיצד אוכל ללמוד לאהוב את אחי יותר? ענה לו אז ישוע: "אתה תלמד לאהוב את אחיך יותר לאחר שתלמד קודם לכן לאהוב יותר את 'אביהם' שבשמים, ולאחר שתתעניין באמת ברווחתם, זו שבזמן וזו שבנצח. את העניין הזה מטפח האדם באמצעות הבנה אוהדת, שירות נטול אנוכיות וסלחנות מתמדת. אל לו לאדם לבוז לצעירים, אך אני מאיץ בכם תמיד להתחשב בכך שלעתים קרובות הגיל מייצג ניסיון, וכי אין דבר בעולמו של האדם שיוכל להחליף את הניסיון בפועל. התאמצו לחיות בשלום עם כולם, ובייחוד עם חברים לאחוות מלכות השמים. כמו כן, יוחנן, זכור תמיד, אל תאיץ בנשמות שאתה מתכוון להביא בשערי המלכות."

ואז, הסתובב 'המאסטר' סביב לכיסאו שלו, ועצר לרגע לצד כסאו של יהודה איש-קריות. השליחים הופתעו מה שיהודה לא חזר עדיין, והסתקרו לפרש הבעתו העצובה של ישוע עת עמד לצד כסאו המיומת של הבוגד. אך איש מהם, למעט אולי אנדראס, כלל לא העלו על דעתם שהגזבר שלהם יצא לבגוד 'במאסטר' שלו, כפי שרמז להם ישוע מוקדם יותר באותו הערב ובמהלך הארוחה. כל כך הרבה דברים קרו עד שלעת עתה הם די שכחו את הכרזתו של 'המאסטר' שאחד מהם עתיד לבגוד בו.

ישוע ניגש כעת אל עבר שמעון הקנאי, אשר נעמד בכדי להאזין לדברי התוכחה הבאים: "אתה אכן בן אברהם, אך עד כמה התאמצתי להפוך אותך לבנה של מלכות שמים זו. אני אוהב אותך, וכך גם כל אחיך. אני יודע שאתה אוהב אותי, שמעון, ושאתה גם אוהב את המלכות, אך אתה עדיין נחוש לממש את המלכות לפי ראות עיניך. היטב אדע שבסופו של דבר אתה עתיד לתפוש את טיבה הרוחני ואת משמעותה של בשורתי ושאתה עתיד להטיף לה באומץ, אך אני מוטרד בשל מה שעלול לקרות לך בזמן עזיבתי. אשמח לדעת שלא תמעיד; אשמח מאוד אם אוכל להיות סמוך ובטוח כי לאחר שאלך 'לאב', אתה תתנהג כראוי לשגריר של מלכות השמים."

אך סיים ישוע את דבריו לשמעון הקנאי, והלאומן הלוהט ניגב את עיניו וענה: "'מאסטר', אל תדאג לנאמנותי. הפניתי את גבי לכל שאר הדברים בכדי להקדיש את חיי לכינונה עלי אדמות של מלכותך, ולא אכשל. הצלחתי לשרוד את כל האכזבות עד כה, ולא אנטוש אותך."

upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

181:26 (1966:1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:27 (1966:2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: "You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom."

181:28 (1966:3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: "Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you."

הניח ישוע את ידו על כתפו של שמעון ואמר: "אכן, מרענן לשמוע אותך מדבר כך, במיוחד בעת כמו זאת. אך ידידי, עדיין אין לך מושג על מה אתה שח. אינני מטיל לרגע ספק בנאמנותך ובמסירותך; אני יודע שלא תהסס לצאת לקרב ולמות עבורי, כמו שיעשו כל אלה" (וכולם הנידו בראשם בחזקה לאישור), "אך זה לא ידרש ממך. אמרתי לכם שוב ושוב שמלכותי איננה מן העולם הזה, וששליחי לא יילחמו לכינונה. פעמים רבות אמרתי זאת לך, שמעון, אך אתה מסרב להכיר באמת. אינני מוטרד מנאמנותך לי או למלכות, אלא ממה תעשה כשאעזוב ואתה תתעורר ותבין סוף של הצלחת לתפוש את מה שלימדתי, ושעליך להתאים את הפרשנות השגויה שלך לסדר אחר, לסדר הרוחני של ענייני המלכות."

שמעון ביקש להמשיך ולדבר, אך ישוע הרים את ידו, עצר בעדו והמשיך ואמר: "אין שליח כנה וישר לבב ממך, אך לאחר לכתי איש מהם לא יתאכזב ויטיאש כמך. רוחי תהיה עמך בכל ייאושך, ואחיר אלה לא ינטשו אותך. אל תשכח את שלימדתי אותך ביחס לקשר בין היותך אזרח של הארץ והיותך בן במלכות הרוח של 'האב'. שקול היטב את שאמרתי לך, לתת לקיסר את אשר לקיסר ולא להוהים את אשר לקיסר. הקדש את חיך, שמעון, והדגם כיצד ראוי לאדם למלא את מצוותי ביחס להכרה שראוי לאדם בו זמנית להכיר בחובותיו כאזרח כלפי רשויות השלטון ובשירות הרוחני שלו באחוות המלכות. אם תרשה 'לרוח האמת' ללמד אותך, לעולם לא ייווצר קונפליקט בין חובותיך כאזרח על אדמות לבין היותך בן של שמים, אלא אם שליטי הארץ יתיימרו לבקש ממך לסגוד להם כפי שראוי לסגוד רק לאל."

"וכעת, שמעון, כאשר תבין לבסוף את כל אלה, ולאחר שתתנער מן הייאוש שיכה בך ותצא להטיף בכל עוז למלכות זו, לעולם אל תשכח שהייתי אתך בכל תקופת ייאושך, וכי אמשיך להתלוות אליך עד הסוף. תמיד תהיה השליח שלי, ולאחר שתסכים לראות בעין הרוח ותסכין להכפיף באופן מלא יותר את רצונך לרצון 'האב' שבשמים, או אז תשוב לפעול כשגריר שלי, ואיש לא ייקח ממך את הסמכויות שנתתי בידך בשל הזמן שלקח לך להבין את האמתות שלימדתי אותך. וכן, שמעון, אני מזכיר אותך פעם אחת נוספת. כל אוהזי חרב בחרב יאבדו, ואילו הפועלים ברוח יזכו לחיי נצח במלכות שתבוא בשמחה ובאוויר של המלכות בהווה. וכאשר תשלים את המלאכה שהופקדה בידך עלי אדמות, שמעון, אתה תשב עמדי במלכות ההיא. אתה תזכה לראות באמת את המלכות לה כמהת, אך לא בחיים האלה. המשיך להאמין

181:29 (1966:4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: "It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would" (and they all nodded a vigorous approval), "but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?"

181:210 (1966:9) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: "None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father's spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar's and to God that which is God's. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God."

181:211 (1967:1) "And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And

בי ובמה שגילית לך, ותקבל את מתת חיי הנצח.”

לאחר שסיים ישוע את דבריו לשמעון הקנאי, ניגש למתי לוי ואמר: “לא עוד תיזדרש לתרום לקופת השליחים. בקרוב מאוד תפוצו כולכם לכל עבר; לא תוכלו עוד ליהנות זה מחברתו ותמיכתו של זה, אפילו לא של אחד מאחייך. עת תמשיכו להטיף לבשורת מלכות זו, תיזדרשו למצוא לכם חברים חדשים. זוגות זוגות שלחתי אתכם בזמן ההכשרה, אך כעת אני עוזב אתכם, ולאחר שתאוששו מן השוק, תצאו לבדכם, אפילו עד קצוות עולם, ותטיפו לחדשות הטובות: בני האדם המאמינים הינם בני אלוהים.”

אז דיבר מתי: “אך מאסטר, מי ישלח אותנו, וכיצד נדע לאן ללכת? האם אנדראס יורה לנו את הדרך?” ענה ישוע: “לא, לוי, אנדראס לא ינחה אתכם יותר במשימת ההטפה לבשורה. אכן, עד ליום הגעתו של המורה החדש הוא ימשיך ללוות אתכם כאח וכרע, אך מאותו יום תנחה אתכם רוח האמת ותוליך אתכם לארצות העולם, לפעול להרחבתה של המלכות. שינויים רבים חלו בך מאז אותו היום בבית המכס, כשהחלטת לראשונה ללכת אחרי; אך שינויים רבים נוספים יידרשו לפני שתוכל לראות את חזון האחוה בה יישבו יהודים לצד גויים כאחים. אך המשך לדבוק בדחף שלך לשכנע את אחייך היהודים עד שתסתפק בך ואז הפנה את מלוא מרצך לגויים. בדבר אחד אתה יכול להיות בטוח, לוי: זכיתם באמונם וחיבתם של אחייך; הם כולם אוהבים אותך.” (וכל העשרה אישרו את דברי המאסטר.)

“לוי, אני יודע הרבה על חששותיך, הקרבנות שהקרבת והעבודה שהשקעת כדי לשמור על הקופה מלאה, את שאחייך אינם יודעים, ואני שמח על כך שאפילו אם הגזבר חסר, השגריר המוכס נמצא כאן במפגש הפרידה של שליחי המלכות. אני נושא תפילה שתוכל להבין את משמעות תורת בעיני הרוח. כאשר יגיע המורה החדש לשכון בלבך, המשך ללכת באשר ינחה אותך ותן לאחייך – ולכל העולם – לראות מה יכול לעשות ‘האב’ עבור גובה מכס שנוא אשר העז ללכת בעקבות ‘בן האדם’ ולהאמין בבשורת המלכות. אהבתי אותך, לוי, כבר ממבט ראשון, ממש כפי שאהבתי את בני הגליל האחרים האלה. מכיוון שאתה יודע שאין ‘האב’ או ‘הבן’ נושאים פני איש, וודא שאתה עצמך לא מפלה בין אלה שעבודתך תוביל לאמונה בבשורה. וכן, מתי, הקדש את כלל השירות שלך בעתיד להראות לכולם שהאלוהים

when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1967:2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickeners are the sons of God.”

181:2.13 (1967:3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master’s words.)

181:2.14 (1968:1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your

אינו נושא פני איש; שכל בני האדם שווים בעיני האל ובאחוות המלכות, ושכל המאמינים בני האל הם."

ישוע אז ניגש ליעקב זבדיה, אשר עמד בדממה עת דיבר אליו 'המאסטר' ואמר: "יעקב, אתה ואחייך הצעיר ביקשתם ממני בעבר להעדיף אתכם ולכבד אתכם במלכות, ואמרתי לכם אז כי רק 'האב' מעניק כבוד זה. שאלתי אתכם אם אתם מוכנים לשנות מן הכוס שלי, ושניכם עניתם שכן. אפילו אם אז לא הייתם יכולים, ואפילו אם כעת לא תוכלו, החוויות שתחוו עוד מעט עתידות להכין אתכם לכך. אז, הכעיסה ההתנהגות שלכם את אחיכם. אם הם לא סלחו לכם לגמרי עד כה, הרי יסלחו לכם כשיראו אתכם שותים מן הכוס שלי. בין אם תעבדו למשך זמן קצר או ארוך, התאזרו בסבלנות. כאשר יגיע המורה החדש, תנו לו ללמד אתכם את רוח החמלה והסובלנות האוהדת שנולדות מן אמונה עילאית בי ומן הרצון שכפוף במלואו לרצון 'האב'. את חייכם הקדישו על-מנת להדגים כיצד משלב האדם יודע-אל אשר גם מאמין-בבן בין החיבה האנושית לכבוד האלוהי. כל אלה אשר יחיו כך יגלו את הבשורה גם באופן בו ימותו. דרכך שלך תיפרד מזו של אחייך יוחנן, ואחד מכם עשוי לשבת לצדי במלכות הנצח הרבה לפני האחר. יעזור לכם מאוד ללמוד שהחוכמה האמתית כוללת גם שיקול דעת וגם אומץ. ראוי לכם לרכוש תבונה שתתלווה לאגרסיביות שלכם. אכן, יהיו רגעים עילאיים בהם תלמידי לא יחסו למות למען בשורה זו, אך בכל הנסיבות הרגילות, מוטב בהרבה להפיס את זעמם של הבלתי-מאמינים כדי שתוכלו להמשיך ולחיות ולהפיץ את החדשות הטובות. ככל שתוכלו, חיו חיים ארוכים עלי אדמות כדי שחייכם הארוכים יניבו פירות בדמות נשמות רבות שיבואו בשערי המלכות."

כאשר סיים 'המאסטר' לדבר אל יעקב זבדיה, הוא צעד סביב לקצה השולחן למקום בו ישב אנדרסא. בעודו מתבונן בעיני עוזרו, אמר: "אנדרסא, ייצגת אותי נאמנה כראש אגרי מלכות השמים. אף כי לעתים הטלת ספק ובזמנים אחרים הפגנת פחדנות מסוכנת, עדיין, תמיד היית כנה והגון לגמרי בכל מגעך עם חבריך. מאז שאתה ואחייך הוסמכתם כשליחי המלכות, תמיד ניהלתם בעצמכם את ענייני הקבוצה, למעט העובדה שאני מיניתי אותך לעמוד בראש קבוצת הנבחרים. לא התערבתי בשום עניין חומרי ולא הנחתי אתכם או התערבתי בהחלטותיכם. נהגתי כך כדי למנות הנהגה שתנחה את כל התלבטויותיכם כקבוצה. הן ביקום שלי, והן ביקום היקומים של 'אב', היחס הרוחני לאחיני-הבנים הוא כאל יחידים, אך אנו תמיד ממנים מנהיג ברור לעמוד בראש כל

ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God."

181:2 15 (1968:2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: "James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father's will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom."

181:2 16 (1968:3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: "Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my

קבוצה. ממלכתנו הינה מחוז של סדר, וכל אימת ששני יצורים או יותר פועלים בשיתוף פעולה, תמיד ממונה הנהגה בעלת סמכות.

“וכעת, אנדראס, מכיוון שמונית לעמוד בראש אחיך מתוקף הסמכות של המינוי שקיבלת ממני, מכיוון שמאז שימשת כנציגי האישי, ומכיוון שאני עתיד לעזוב אתכם וללכת לאבִי, אני משחרר אותך מכל האחריות הכרוכה בעיניי החומר הניהוליים הללו. מכאן ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלשהי כלפי אחיך מלבד זו שרכשת מתוקף תפקידך כמנהיג רוחני, ושאחִיך מכירים בה מרצונם החופשי. מרגע זה ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלפי אחיך אלא אם אלה ישיבו אותה לידיך מתוקף החלטה חוקית ברורה שיקבלו לאחר שאשוב לאבִי. אך העובדה שאני משחרר אותך מאחריות ניהולית כראש הקבוצה איננה מפחיתה כח זה מן האחריות המוסרית שמוטלת עליך לעשות כל אשר לאל ידך כדי לקבץ יחד את אחיך ביד תקיפה ואוהבת בתקופת המבחן הקרבה, בתקופה למן עזיבתי את הגוף ועד שאשלח את המורה החדש אשר יחיה בלבבכם, זה אשר יוביל אתכם בסופו של דבר לכל האמת כולה. עת אני מתכוון לעזוב אתכם, אני משחרר אותך מכל האחריות הניהולית שהחלה והתבססה על נוכחותי ביניכם. מכאן ואילך, אפעיל עליכם רק סמכות רוחנית.”

“אם אחיך יבקשו ממך להמשיך ולייעץ להם, אני מנחה אותך לעשות את כל אשר לאל ידך, פיזית ורוחנית, כדי לקדם שלום והרמוניה בקרב הקבוצות השונות של מאמינים כנים בבשורה. הקדש את שארית חיך על-מנת לקדם את ההיבטים המעשיים של אהבת האחים בין אחיך. היה נדיב לאחי בגוף כשהם מתחילים להאמין אמונה שלמה בבשורה זו; הפגן אהבה ומסירות חסרת פניות הן ליוונים במערב כמו גם לאבנר במזרח. אף כי שליחי אלה עתידים לפוז לארבע קצוות הארץ ולהטיף שם לחדשות הטובות של הגאולה של היות בני האל, עליך לשמור אותם יחד בתקופת המבחן הקרבה, בתקופת המבחן האינטנסיבית במהלכה עליכם ללמוד להאמין בבשורה זו ללא נוכחותי האישית, בעוד אתם ממתנים בסבלנות למורה החדש, הוא רוח האמת. וכך, אנדראס, אף כי ייתכן ולא תיפול בחלקך הזכות לעשות מעשים גדולים שייראו לעיני כול, שמח בחלקך להיות המורה והיועץ של אלה שיעשו זאת. המשך במלאכתך עלי אדמות, ואז תמשיך במשימתך במלכות הנצח, הרי כבר אמרתי לכם שצאן אֶחָרֹת יֵשׁ לִי אֲשֶׁר אֵינָן מִן הַמְּכֻלָּה הַזֹּאת?”

Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:217 (1982) “And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:218 (1982) “If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, four apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other

sheep not of this flock?"

181:2.19 (1969:3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: "My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come."

181:2.20 (1960:1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: "Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, 'What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?' O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father's glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search

אז ניגש ישוע לתאומים לבית חלפי, עמד ביניהם ואמר: "ילדי הקטנים, אתם אחת משלוש קבוצות האחים שבחרה ללכת אחרי. כל השישה הצליחו לעבוד יפה עם אחיהם בשר ודם, אך אתם עליתם על כולם. זמנים קשים לפנינו. יתכן ולא תבינו את כל מה שיתרחש עליכם ועל אחיכם, אך לעולם אל תטילו ספק שפעם נקראתם לעבודת המלכות. במשך זמן מה לא יהיו בנמצא המונים לנהל, אך אל תתייאשו; לכשתסיימו את מלאכתכם, אקבלכם למעלה, ואתם תשתבחו ותגללו את סיפור חייכם באוזני צבאות השמיים והמוני בני האל הגבוהים. הקדישו את חייכם לשיפורה של עבודת החול הרגילה. הדגימו לכל בני האדם שבארץ ולכל מלאכי השמים כיצד יכול בן האדם בשמחה ובאומץ לשוב לעבודתו הקודמת לאחר שנקרא לשרת לתקופה את אלוהים שירות מיוחד. אם לעת עתה תושלם עבודתכם החיצונית במסגרת המלכות, שוב למלאכתכם הקודמת מתוך ההארה החדשה של חוויות היותכם בני האל וההתרוממות שנובעת מן הידיעה שאין מלאכה פשוטה או בלתי קדושה עבור אדם יודע-אל. עבור אלה שפעלו עמי, כל הדברים קדושים הם וכל מלאכה ארצית הופכת לשירות של אלוהים 'האב'. כאשר תשמעו את החדשות אודות מעשי עמיתים לשעבר, שמחו בשמחתם והמשיכו בעבודת יומכם ממש כאלה שממתנים לאלוהים ומשרתים בזמן המתנתם. אתם הייתם ותמיד תהיו שליחי, ואני אזכור אתכם במלכות שתבוא."

אז ניגש ישוע לפיליפוס, אשר נעמד ושמע את הדברים הבאים מפי 'המאסטר': "פיליפוס, שאלת אותי שאלות טיפשיות רבות, עשיתי כמיטב יכולתי לענות על כל אחת ואחת מהן. כעת אענה על האחרונה בשאלות הללו, אשר צצה במוחך הפנה אך הבלתי רוחני. במשך כל הזמן הזה, שהלכתי וקרבת אליך, חשבת לעצמך, 'מה אעשה אם המאסטר יעזוב אותנו לבד בעולם?' הו, חסר אמונה שכמוך! ואף-על-פי-כן, אמונתך מתקרבת לזו של רבים מאחריך. היית מנהל נאמן, פיליפוס. אכזבת אותנו רק פעמים ספורות, ואת אחד מן הכישלונות הללו ניצלנו כדי להפגין את תהילת 'האב'. תפקידך כמנהל כמעט והושלם. בקרוב תידרש ביתר שאת לעבודה אליה נקראת — להטיף לבשרות מלכות זו. פיליפוס, תמיד רצית שיראו לך, ובקרוב תראה דברים כבירים. מוטב היה בהרבה אילו ראית את כל אלה מתוך אמונה, אך מכיוון שגם ראייתך החומרית הייתה כנה, תזכה לראות את התגשמות מילותיי. ואז, לאחר שתזכה בראייה רוחנית, צא לעבודתך והקדש את חיך להנהגת האנושות בחיפוש אחר האל ובבקשה לראות את מציאויות הנצח בעין הרוח ולא בעיני הדעת החומרית. פיליפוס, זכור כי ממתניה לך

משימה כבירה עלי אדמות שכן העולם מלא באלה שרואים את החיים כפי שאתה נטית לעשות. ממתינה לך עבודה רבה, ולאחר שתשלים אותה באמונה, אתה תבוא אלי לממלכתי, ואני אראה לך בהנאה דברים שהעין לא ראתה, האוזן לא שמעה ולא עלו בדעת האדם. בינתיים, היה כילד קטן במלכות הרוח והרשה לי, בדמות רוח המורה החדש, להוביל אותך קדימה במלכות הרוח. באופן זה אוכל לעשות עבורך הרבה ממה שלא יכולתי להשלים כאשר חייתי אתך כאדם בעולם. תמיד זכור, פיליפוס, כי הרואה אותי ראה את 'האב'."

אז ניגש 'המאסטר' לנתנאל. כשנעמד נתנאל, סימן לו ישוע לשבת, ישב לצדו ואמר: "נתנאל, מאז שהפכת לשליח שלי, למדת להתעלות מעל לדעות הקדומות ולהתאזר ביתר סובלנות. אך עליך ללמוד דברים רבים עוד יותר. היית ברכה לחבריי, שתמיד זכו ליהנות מכנותך המתמדת. לאחר שאלך, ייתכן וכנותך תפריע לך להסתדר עם אחיי, הן הישנים והן החדשים. עליך ללמוד שאפילו את המחשבה הטובה נדרש לבטא בהתאם ליכולת האינטלקטואלית ולהתפתחות הרוחנית של המאזין. הכנות מועילה ביותר לעבודת המלכות כאשר היא לווית לשיקול הדעת.

"אם תצליח ללמוד לפעול עם אחיי, תוכל להשלים דברים שיוותרו לאורך זמן, אך אם תמצא את עצמך מבקש את אלה שחושבים כמוך, במקרה זה הקדש את חייך על-מנת להוכיח שתלמיד יודע-אל יכול להפוך לבונה של המלכות אפילו כשהוא לבד בעולם, מבודד מחבריו המאמינים. אני יודע שתישאר נאמן עד לסוף, ויום אחד אקבל אותך לשירות נרחב בממלכתי השמימית."

אז דיבר נתנאל, ושאל את ישוע כך: "הקשבתי למה שלימדת מהיום הראשון בו קראתי לי לשירות המלכות, אך אני יכול להעיד בכנות שאיננו יכול להבין את מלוא דבריך. אינני יודע למה אתה מצפה כעת, ואני סבור שרוב אחי מבולבלים כמיני אך מהססים להודות בבבלובל. תוכל לעזור לי?" הניח ישוע את ידו על כתף נתנאל ואמר: "ידידי, אין להתפלא שאתה מתבלבל בניסיון לתפוש את משמעותה הרוחנית של תורת משום שהתפישות הנושנות של מסורת היהדות מקשות עליך והנטייה המתמדת שלך לפרש את בשורת בהתאם למה שמלמדים הסופרים והפרושים מבלבלת אותך.

for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father."

181:221 (1901:2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: "Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:222 (1901:1) "If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high."

181:223 (1901:2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: "I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?" Jesus, putting his hand on Nathaniel's shoulder, said: "My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

"לימדתי אתכם הרבה במילים וחייתי את חייכם בקרבכם. עשיתי את כל מה שניתן לעשות כדי להאיר את דעתכם ולשחרר את נשמותיכם, ואת מה שלא הצלחתם לרכוש מתורתי ומחיי עליכם להתכונן כעת לרכוש מיד הגדולה שבמורות – ההתנסות בפועל. ובכל ההתנסות החדשה הזו שממתינה לכם כעת, אלך אני לפניכם 'רוח האמת' תהיה עמכם. אל תפחדו; את מה שלא הצלחתם להבין כעת, יגלה לכם לכשיבוא המורה החדש במשך שארית חייכם על-פני האדמה ובמשך כל הכשרתכם בעידי הנצח."

ואז נפנה 'המאסטר' אל כולם ואמר: "אל תתיאשו מכך שלא הצלחתם להבין את מלוא משמעות הבשורה. אתם רק בני תמותה סופיים ומה שלימדתי אתכם הינו אינסופי, אלוהי ונצחי. התאזרו בסבלנות ובאומץ, שכן עומדים לרשותכם עידי הנצח כדי להמשיך ולהשיג בהדרגה את התנסות היותכם מושלמים, ממש כשם 'שאביכם' בפרדיס מושלם הוא."

אז נפנה ישוע אל תומאס, אשר נעמד ושמע אותו אומר: "תומאס, לעיתים קרובות חסרת אמונה; על-אף שנתקפת בספקות מעת לעת, מעולם לא חסר לך אומץ. אני יודע שנביאי השקר ומורי הכזב לא יוליכו אותך שולל. לאחר שאלך, אחיך יעריכו עוד יותר את הראייה הביקורתית שלך את התורה החדשה. ובזמנים שיבואו, לאחר שתפוצו לכל קצוות הארץ, זכור שאתה עדיין שגרירי. הקדש את חייך למלאכה הכבירה והדגם כיצד יכולה דעתו הביקורתית החומרית של אדם להתעלות מעל לרפיון הספק האינטלקטואלי כאשר היא ניצבת מול מפגן האמת החיה הפועלת בהתנסויותיהם של גברים ונשים שנולדו מן הרוח אשר מניבים את פירות הרוח בחייהם ואשר אוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם. תומאס, אני שמח שהצטרפת אלינו, ואני יודע שלאחר תקופת בלבול קצרה אתה תמשיך בשירות המלכות. ספקותיך בלבול את אחיך, אך מעולם לא הטרידו אותי. אני מאמין בך, ואלך לפניך עד לקצוות הארץ."

אז ניגש 'המאסטר' לשמעון פטרוס, אשר נעמד עת דיבר אליו ישוע: "פטרוס, אני יודע שאתה אוהב אותי, ואתה תקדיש את חייך להטפה בציבור באוזני יהודים וגויים לבשרות מלכות זו. אך אני מוטרד מכך ששנים של קרבה אלי לא הצליחו לגרום לך לחשוב יותר לפני שאתה מדבר. מה אתה עוד צריך לחוות לפני שתנצור את לשונך? כמה צרות גרמו לנו דבריך חסרי המחשבה והביטחון העצמי המתיימר שלך! אתה עתיד לגרום לעצמך צרות רבות עוד יותר אם לא תלמד להתגבר על חולשה זו. אתה יודע שאחיך אוהבים אותך על-אף חולשה זו, וראוי גם שתבין שמגרעה זו איננה כלל פוגעת

181:224 (1961.3) "I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages."

181:225 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: "Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect."

181:226 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: "Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth."

181:227 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: "Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if

בחיבתי אליך, אך היא מקטינה את התועלת שלך ותמיד גורמת לך צרות. ללא ספק, החוויה שתעבור הלילה הזה תעזור לך הרבה. את מה שאני אומר לך כעת, שמעון פטרוס, אני אומר גם לכל אחיך שנקבצו כאן: הלילה אתם בסכנה גדולה להכשיל אותי. הרי תדעו שכתוב, 'אֶת הָרֶעָה וְתַפְּוֹצִין, הַצֵּאן.' בהיעדרי, אתם תהיו בסכנה גדולה יותר להיכשל בשל מה שיקרה לי. אך אני מבטיח לכם כעת שאשוב אליכם לזמן מה, ואלך לפניכם לגליל."

הניח פטרוס את ידו על כתף ישוע ואמר: "גם אם כל אחי ייכשלו בספקותיהם בגללך, אני מבטיח לך שאני לא אכשל בגלל שום דבר שתעשה. אלך עמך, ואם צריך, אמות למענך."

בעוד פטרוס עומד לפני 'המאסטר', נרגש וגדוש באהבה כלפיו, התבונן ישוע הישר בעיניו הלחות ואמר: "פטרוס, אמן אמן אני אומר לך, התרגול לא יקרא הלילה עד שאתה תתכחש אלי שלוש או ארבע פעמים. ומכיוון שלא הצלחת ללמוד זאת בטוב, מתוך הקשר אתי, אתה תלמד זאת בצער ויגון גדולים. לאחר שבאמת תלמד את השיעור ההכרחי הזה, תוכל לחזק את אחיך ולהמשיך לחיות חיים המוקדשים להטפה לבשורה זו, אף כי ייתכן ותכלא ואולי אף תלך בעקבותי ותשלם את המחיר העילאי של שירות אוהב בבניית מלכות 'האב'."

"אך שכרו את הבטחת: לאחר שאקום, אהיה עמכם לתקופה בטרם אלך אל 'האב'. אפילו הלילה אבקש מן 'האב' לחזק כל אחד ואחד מכם אל מול מה שאתם נדרשים לעבור. אני אוהב אתכם בכל האהבה שאוהב 'האב' אותי, ומשום כך עליכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם."

ואז, שרו מזמור ויצאו למחנה על הר הזיתים.

you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:228 (1962:3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:229 (1962:4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom."

181:230 (1962:5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you."

181:231 (1962:6) And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

מסמך 182. בגת שמנים

183 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 181

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 182

בגת שמנים

סעיפים

מבוא

1. התפילה הקבוצתית האחרונה
2. השעה האחרונה לפני הבגידה
3. לבד בגת שמנים

PAPER 182

IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

מבוא

בערך בשעה עשר בליל יום חמישי זה, הוביל ישוע את אחד עשר השליחים מביתם של אליהו ומרים מרקוס חזרה למחנה בגת שמנים. מאז אותו יום בגבעות, הקפיד יוחנן מרקוס לפקוח עין על ישוע. מכיוון שיוחנן נדרש לשינה, הוא נח במשך מספר שעות בזמן 'שהמאסטר' בילה עם שליחיו באולם העליון, אך כאשר שמע אותם יורדים, הוא קם, עטה על עצמו מעיל כותנה, עקב אחריהם דרך העיר ונחל קידרון ועד למחנה הפרטי שלהם, אשר שכן סמוך לגת שמנים. יוחנן מרקוס נשאר סמוך כל כך 'למאסטר' במהלך כל הלילה הזה ויום המחרת, כך שהיה עד לכל ושמע הרבה ממה שאמר 'המאסטר' החל מהזמן הזה ועד לצליבה.

בזמן שישוע והאחד עשר עשו את דרכם חזרה למחנה, החלו השליחים לתהות לפשר היעדרותו הממושכת של יהודה, והם שוחחו בינם לבין עצמם על התחזית של 'המאסטר' שאחד מהם יבגוד בו. בפעם הראשונה, החלו לחשוד שמשוה קרה ליהודה איש-קריות. אך הם לא שוחחו בגלוי על יהודה עד לאחר שהגיעו למחנה וראו שאיננו שם, שאיננו ממתין לקבל את פניהם. כאשר צבאו כולם על אנדראס וביקשו לדעת מה עלה בגורל יהודה, אמר העומד בראשם רק כי, "איני יודע היכן יהודה, אך אני חושש שהוא נטש אותנו."

INTRODUCTION

^{182:0.1 (1963:1)} IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

^{182:0.2 (1963:2)} As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of Judas, their chief remarked only, "I do not know where Judas is, but I

fear he has deserted us.”

1. התפילה הקבוצתית האחרונה

אמר להם ישוע רגעים מספר לאחר שהגיעו למחנה: "ידידי ואחי, הזמן שנותר לי עמכם קצר מאוד, ואני מבקש שנפרוש ונתפלל 'לאבינו' שבשמים שייתן לנו כוח עכשיו ומכאן ואילך לעשות את כל מה שנו דרשים לעשות בשמו."

לאחר דברים אלה, הוביל אותם ישוע מעט במעלה הר הזיתים, כשירושלים כולה פרושה לפנייהם. הוא הנחה אותם לכרוע ברך על מדף סלע גדול במעגל סביבו, ממש כשעשו ביום בו הוסמכו; ואז, עמד באמצע המעגל כשאור הירח הרך מאיר עליו, נשא את עיניו השמימה ואת קולו בתפילה:

"אבא, הגיעה שעת; הלל כעת את 'הבן' וכך יהלל 'הבן' אותך. אני יודע שנתת בידי סמכות מלאה על כל היצורים החיים בעולמי, ואני אתן חיי נצח לכל מי שיהיו בני אמונה של האל. חיי הנצח פירושם שהיצורים שלי ידעו אותך כאל האמת היחיד 'וכאבי' הכול, וכי יאמינו במי ששלחת לעולם. 'אבא, רוממתי אותך עלי אדמות והגשמת את כל המלאכה אשר הטלת עלי לעשות. כמעט וסיימתי את משימת המתת שלי בקרב הילדים שיצרנו; נותר לי רק למות בגוף. וכעת, 'אבי' שלי, הלל אותי בתפארה שהייתה לי עמך בטרם העולם הזה היה קיים וקבל אותי פעם אחת נוספת לימינך."

"הצגתי אותך בפני הגברים שבחרת מן העולם ונתת לי. שלך הם – כפי שכל החיים בידיך – נתת לי אותם ואני חייתי בתוכם, לימדתי אותם את אורחות החיים והם האמינו. הגברים הללו למדים שכל מה שברשותי מגיע ממך, וכי החיים שחייתי בגוף נועדו להכיר את 'אבי' לעולמות. את האמת שנתת לי גיליתי להם. ואלה, ידידי ושגרירי, אכן ביקשו בכנות לקבל את דבריך. סיפרתי להם שממך באתי, ששלחת אותי לעולם הזה, שאני עתיד לשוב אליך. 'אבא, אני מתפלל עבור הנבחרים הללו. ואני מתפלל עבורם לא כפי שאני מתפלל עבור העולם, אלא כפי שאני נושא תפילה עבור אלה שבחרתי מן העולם לייצג אותי בעולם לאחר שאשוב למלאכתך, ממש כפי שאני ייצגתי אותך בעולם הזה בזמן חיי בגוף. הגברים הללו שלי הם; אתה נתת לי אותם; אך כל מה ששלי תמיד שלך, וכל מה שהיה שלך אתה כעת הפכת לשלי. אתה התרוממת בי, וכעת אני נושא תפילה שאני אתכבד בגברים הללו. לא אוכל להישאר עוד בעולם הזה; אני עתיד לשוב למלאכה אשר הטלת עלי. אני חייב להשאיר את הגברים הללו כאן לייצג אותנו ואת מלכותינו לבני האדם. 'אבא, שמור עליהם נאמנים בזמן שאני מתכונן להקריב את חיי. עזור לאלה, ידידי, להיות

1. THE LAST GROUP PRAYER

^{182:1.1 (1963:3)} A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: "My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name."

^{182:1.2 (1963:4)} When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

^{182:1.3 (1963:5)} "Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand."

^{182:1.4 (1964:1)} "I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom

מאוחדים ברוח, ממש כשם שאנחנו אחד. כל זמן שהייתי איתם יכולתי לשמור עליהם ולהנחותם, אך כעת אני עתיד לעזוב. היה קרוב אליהם, 'אבא', עד שנוכל לשלוח את המורה החדש שינחם ויחזק אותם.

"נתת לי שניים עשר גברים, ושמרתי על כולם פרט לאחד, בן הנקמה, אשר לא חפץ עוד בחברתנו. אף כי הגברים הללו חלולים ושברים, אני בטוח שאנו יכולים לסמוך עליהם; ניסיתי אותם; הם אוהבים אותי ממש כשם שהם סוגדים לך. ואף כי נגזר עליהם לסבול הרבה למעני, אני מבקש גם שיתמלאו בשמחת הביטחון של היותם בנים למלכות השמים. נתתי לגברים הללו את מילותיך ולימדתי אותם את האמת. ואף כי העולם עלול לשנוא אותם, ממש כשם ששנא אותי, איני מבקש שתיקח אותם מן העולם אלא רק שתשמור אותם מן הרוע שבעולם. קדש אותם באמת; דברך הם אמת. כפי שאתה שלחת אותי לעולם הזה, אני עתיד לשלוח את הגברים הללו לעולם. עבורם חייתי בקרב בני האדם. הקדשתי את חיי לשירותך כדי לעזור בהם השראה להיטהר באמת שלימדתי אותם ובהאבה שגיליתי להם. היטב יודע אני, 'אבא', שאיני צריך לבקש ממך לשמור על אחי אלה לאחר שאלך; אני יודע שאתה אוהב אותם ממש כמוני, אך אני עושה זאת כדי שייטיבו להבין 'שהאב' אוהב את בני התמותה ממש כמו 'הבן'.

"וכעת, 'אבא', אתפלל לא רק עבור אחד עשר הגברים הללו אלא גם עבור כל מי שכעת מאמין או עשוי להאמין בבשורת המלכות בעתיד בשל פעולתם בעתיד. אני מבקש שכולם יהיו אחד, ממש כשם אתה ואני אחד. אתה בי ואני בך, ואני מבקש שהמאמינים הללו יהיו כך בנו; שגם רוחך וגם רוחי תשכון בם. אם ילדינו יהיו אחד כשם שאנחנו אחד, ואם יאהבו זה את זה כפי שאני אהבתי אותם, כי אז כל בני האדם יאמינו שאני באתי מעמך ויסכימו לקבל את התגלות האמת והתהילה שלי. את התהילה שנתת לי גיליתי למאמינים הללו. כפי שאתה חיית בי ברוח, כך חייתי אני בם בגוף. כפי שאתה הייתי אחד אתי, כך אני הייתי אחד איתם, וכך יהיה המורה החדש אחד עמם ובם. ואת כל אלה עשיתי כדי שאחי בגוף יידעו 'שהאב' אוהב אותם ממש כמו 'הבן', ושאתה אוהב אותם כשם שאתה אוהב אותי. 'אבא', פעל עמי כדי להציל את המאמינים הללו, כדי שיוכלו לבוא ולהתהלל איתי ואז להצטרף לחיקך בפרדס. אהלל את אלה שמשרתים אתי בענוה, כדי שיוכלו לראות שכל מה שהפקדת בידי הוא כיבול הנצח של זרעי הזמן בדמות בשר ודם. אני משתוקק להראות לאחי בגוף את התהילה שהייתה לי אתך לפני שהעולם הזה נוסד. העולם הזה מכיר אותך אך מעט, 'אבא' צדיק, אך אני ידוע אותך, הכרתי אותך למאמינים הללו והם יפיצו את שמעך לדורות האחרים. וכעת, אבטיח להם

among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964:2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964:3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly

שאתה תהיה עמם בעולם כשם שהיית עמי –
כך יהא.”

האחד עשר המשיכו לכרוע ברך במעגל סביב לישוע עוד דקות מספר בטרם קמו ועשו את דרכם חזרה בדממה למחנה הסמוך.

ישוע התפלל לאחדות בין חסידיו, אך לא ביקש את אחידותם. החטא גורם לרמת רשע של אינרציה, אך הצדיקות מזינה את הרוח היצירתית של התנסות היחיד במציאויות החיות של אמת הנצח ובהתייחדות המדורגת של הרוחות האלוהיות של 'האב' ו'הבן'. בקשר הרוחני בין הבן-המאמין ל'אב' האלוהי, לעולם לא תוכלנה להתקיים לא דוקטרינה סופית ולא עליונות התודעה של קבוצה מני קבוצות.

במהלך תפילתו האחרונה עם שליחיו, התייחס 'המאסטר' לעובדה שהוא ביטא את שמו של 'האב' בעולם. ואכן, זה מה שהגשים בגילוי של האל באמצעות חייו המושלמים בגוף. 'האב' שבשמים ביקש לגלות עצמו למזה, אך לא יכול היה להמשיך מעבר לכך שנאמר, "אהיה." כאשר התבקש לגלות על עצמו עוד, רק נאמר, "אהיה אשר אהיה." אך כאשר סיים ישוע את חייו עלי אדמות, שמו של 'האב' התגלה במידה כזו 'שהמאסטר', אשר היה התגשמות 'האב' בגוף, אכן יכול היה לומר:

אני הוא לחם החיים.

אני המים החיים.

אני אור העולם.

אני תשוקת כל העידינים.

אני הדלת הפתוחה לגאולת הנצח.

אני מציאות חיי העד.

אני הרועה הטוב.

אני נתיב המושלמות האינסופית.

אני התחייה והחיים.

אני הוא סוד ההישרדות הנצחית.

אני הוא הדרך, האמת והחיים.

אני הוא 'האב' האינסופי של ילדי הסופיים.

אני הוא גפן האמת; אתם השריגים.

אני הוא תקוות כל יודעי האמת החיה.

brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so.”

182:1.7 (1965:1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965:2) Jesus prayed for unity among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182:1.9 (1965:3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's name to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965:4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965:5) I am the living water.

182:1.12 (1965:6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965:7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965:8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965:9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965:10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965:11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965:12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965:13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965:14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965:15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965:16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965:17) I am the hope of all who know the living truth.

אני הוא הגשר החי מעולם אחד למשנהו.

אני הוא החיבור בין הזמן לנצח.

כך הרחיב ישוע את ההתגלות החיה של שם האלוהים לדורות כולם. כפי שהאהבה האלוהית מגלה את טיבו של האל, כך מעידה האמת הנצחית על שמו בשיעורים הולכים וגדלים.

2. השעה האחרונה לפני הבגידה

כאשר שבו למחנה וגילו שיהודה נעדר, חוו השליחים שוק גדול. בזמן שהאחד עשר שוחחו ברגשות נסערים על חברים, השליח הבוגד, לקחו דוד זבדיה ויוחנן מרקוס את ישוע הצדה וגילו לו שהם עקבו אחר יהודה במשך מספר ימים וידעו על כוונתו למסור אותו לידי אויביו. ישוע הקשיב להם, אך אמר רק כך: "ידידי, דבר לא יוכל להתרחש ל'בן האדם' זולת מה שרוצה 'האב' שבשמים. אל תדאגו; כל הדברים פועלים לתפארת האל ולגאולת האדם."

מצב רוחו העליז של ישוע הלך ודעך. בחלוק השעה, הוא הפך ליותר ויותר רציני ואף עצוב. השליחים היו נסערים מאוד ומיאנו לחזור לאוהליהם אפילו כאשר 'המאסטר' עצמו ביקש זאת מהם. אלה היו מילותיו האחרונות לאחד עשר כאשר שב משיחתו עם דוד ויוחנן: "לכו לנוח ידידי. הכינו את עצמכם למלאכה של מחר. זכרו, אנחנו תמיד חייבים להכפוף את עצמנו לרצונו של 'האב' שבשמים. את שלומי אשאר לכם." לאחר שסיים את דבריו, סימן להם לשוב לאוהליהם וכשהלכו לדרכם, קרא לפטרוס, יעקב ויוחנן ואמר, "אבקש אתכם להישאר אתי עוד זמן מה."

השליחים נרדמו רק מפני שהיו באמת ובתמים תשושים; מאז שהגיעו לירושלים ישנו מעט מאוד. לפני שנפרדו לאוהליהם, הוביל אותם שמעון הקנאי לאוהלו, שם אוחסנו החרבות וכלי הנשק הנוספים, וסיפק לכל אחד מהם כלי הנשק שלו. כולם פרט לנתנאל קיבלו את כלי הנשק. נתנאל סירב להתחמש ואמר: "אחי, 'המאסטר' אמר לנו שוב ושוב שמלכותו אינה מן העולם הזה, וששליחיו לא ידרשו לכוון אותה בכוח החרב. אני מאמין בכך; אינני סבור 'שהמאסטר' זקוק לכך שנשתמש בחרבות להגנתו. כולנו ראינו את עצמתו הכבירה ויודעים שאם ירצה, יוכל להתגונן מפני אויביו. אם לא יעמוד אל מול אויביו, הרי זה מפני שכך הוא מבקש למלא את רצון 'אביו'. אתפלל, אך לא אחזיק בחרב." לאחר ששמע את נאומו של נתנאל, החזיר אנדראס את חרבו לשמעון הקנאי. וכך, תשעה מהם היו חמושים עת נפרדו לשנת הלילה.

182:1.24 (1965:19) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965:19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965:20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966:1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966:2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: "My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you." And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, "I desire that you remain with me for a little while."

182:2.3 (1966:3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: "My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents

his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword." When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

^{182:24 (1966:4)} Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

^{182:25 (1966:5)} After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, "Send to me your most fleet and trustworthy messenger." When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Bethsaida, Jesus, addressing him, said: "In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: 'The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.'" And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: "Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side."

^{182:26 (1967:1)} Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: "My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren."

^{182:27 (1967:2)} In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

^{182:28 (1967:3)} Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: "Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you."

^{182:29 (1967:4)} None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might

לרגע אחד, מילאה הטינה שחשו כלפי יהודה על בגידתו את דעתם של השליחים. הערתו של 'המאסטר' ביחס ליהודה, אשר נכללה בתפילה האחרונה, גרמה להם להבין שהוא נטש אותם.

לאחר ששמונת השליחים הלכו לאוהליהם, בזמן שפטרוס, יעקב ויוחנן המתינו להנחיות 'המאסטר', קרא ישוע לדוד זבדיה וביקש ממנו "את השליח המהיר והנאמן ביותר שלו." לאחר שדוד הביא אליו אדם בשם יעקב, אשר בעבר שימש כשליח בקו היומי שבין ירושלים לבית צידה, פנה אליו ישוע ואמר: "מהר אל אבנר בפילדלפיה ואמור לו כך: 'המאסטר' שולח ברכת שלום ומוסר שהגיעה השעה בה יימסר בידי אויביו, אשר ימיתו אותו, אך הוא יקום מן המתים ויופיע בפניך לזמן קצר, לפני שילך אל 'האב', ויודיע לך מתי יגיע המורה החדש שיבוא לשכון בלבבותיכם." לאחר שיעקב שיתן את המסר לשביעות רצונו של 'המאסטר', שילח אותו ישוע לדרכו ואמר: "אל תחשוש מיד אדם, יעקב, כי הלילה ירוץ לצדך רף בלתי נראה."

אז נפנה ישוע אל עבר מנהיגי היוונים ששהו עמם במחנה ואמר: "אחי, אל תדאג בשל מה שעתידי לקרות, שכן הזהרתי אותך מראש. 'בן האדם' יומת לבקשת אויביו, ראשי הכוהנים ומנהיגי היהודים, אך אני אקום ואהיה עמכם זמן מה בטרם אלך 'לאב'. ולאחר שתראו את כל מה שיתרחש, הלל את האל וחזק את אחיך."

בתנאים רגילים היו מברגים השליחים את 'המאסטר' בלילה טוב, אך הערב היו טרודים מאוד בשל ההכרה הפתאומית בנטישתו של יהודה. בנוסף, השפיעה עליהם מאוד תפילת הפרידה הבלתי שגרתית של 'המאסטר' ועל-כן שמעו את ברכת הפרידה שלו והלכו להם בדממה.

כך אמר ישוע לאנדראס עת נפרדו אותו לילה: "אנדראס, עשה כל שביכולתך לשמור על אחיך יחד עד שאשוב לאחר שאשתה כוס זו. חזק את אחיך, כיוון שכבר סיפרתי לכם הכל. שיהיה לך שלום."

איש מן השליחים לא ציפה שדבר מה יוצא דופן יקרה באותו הלילה, הרי כבר היה מאוד מאוחר. הם ביקשו לישון ולקום מוקדם בבוקר

כדי להתכונן לגרוע מכל. הם סברו שהכוהנים הראשיים יבקשו לעצור את ישוע בבוקר, שהרי שום מלאכת חול לא התבצעה לאחר צהרי היום בערב הפסח. רק דוד זבדיה ויוחנן מרקוס ידעו שאויבי ישוע ויהודה היו בדרכם עוד באותו הלילה.

דוד נטל על עצמו לשמור על הדרך העליונה שהובילה לדרך בית עניא-ירושלים, ואילו יוחנן מרקוס שמר על הדרך שהובילה מקידרון לגת שמנים. בטרם יצא דוד למשמרת שקבע לעצמו, הוא נפרד מישוע ואמר: "מאסטר, נהייתי מאוד לשרת אתך. אחי הם שליחך, אך אני נהייתי לעשות את הדברים הקטנים שנדרש לעשות, ואתנגעג אלך בכל ליבי לאחר שתלך." אמר אז ישוע לדוד: "דוד, בני, אחרים עשו את מה שהתבקשו לעשות ואילו אתה שרתת מתוך צו הלב שלך והמסירות שלך לא נעלמה מעיני. יום אחד, גם אתה תשרת עמי בממלכת הנצח."

ואז, כשנפנה ללכת לעמדת השמירה על הדרך העליונה, אמר דוד לישוע: "אתה יודע, מאסטר, קראתי למשפחה שלך וקיבלתי מסר שהלילה הגיעו ליריחו. הם יגיעו לכאן מחר בצהריים, הרי מסוכן להם לעלות בדרך הדמים הלילה." השפיל ישוע את מבטו אל דוד ואמר רק: "כך יהא, דוד."

לאחר שדוד עלה על הר הזיתים, התמקם יוחנן מרקוס על הדרך שהובילה לצד הנחל, מטה לירושלים. יוחנן התכוון להישאר בעמדת השמירה הזו, אלא שהשתוקק מאוד להיות לצד ישוע ולדעת מה קורה. מעט לאחר שדוד הלך, כאשר ראה יוחנן את ישוע הולך עם פטרוס, יעקב ויוחנן לגיא סמוך, הוא נמלא במסירות ובסקרנות, עזב את עמדת השמירה, עקב אחרים והתחבא בשיחים. משם ראה ושמע את כל מה שהתרחש ברגעים האחרונים בגן וממש לפני שיהודה והשומרים החמושים הגיעו לעצור את ישוע.

בעוד כל זה מתרחש במחנה, נועד יהודה איש-קריות עם מפקד משמר המקדש אשר בהובלת הבוגד ארגן את אנשיו ליציאה לעצור את ישוע.

3. לבד בגת שמנים

לאחר שמחנה נרגע והשתתק, יצא ישוע ולקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן. הם עלו כבדת דרך קצרה לגיא סמוך בו לעתים קרובות נהג

rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

^{182:2.10 (1967:5)} David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: "Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone." And then said Jesus to David: "David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom."

^{182:2.11 (1967:6)} And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: "You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night." And Jesus, looking down upon David, only said: "Let it be so, David."

^{182:2.12 (1967:7)} When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

^{182:2.13 (1968:1)} While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. ALONE IN GETHSEMANE

^{182:3.1 (1968:2)} After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often

להתפלל ולהתייחד. שלושת השליחים לא יכלו שלא לשים לב שהוא היה מדוכא מאוד; הם מעולם לא ראו את 'המאסטר' כל כך טרוד ועצוב. כשהגיעו למקום בו נהג להתפלל, הוא סימן לשלושתם לשבת ולהתבונן בו בעודו הלך כמטווחי אבן. לאחר שנפל ארצה על פניו, התפלל ואמר: "'אבי', באתי לעולם לעשות את רצונך, וכך עשיתי. אני יודע שהגיעה השעה למות, ואיני פוחד מך, אך אני מבקש לדעת אם זהו רצונך שאשתה מכוס זו. שלח לי אות וסימן שאדע בוודאות כי ארצה אותך במותי כשם שעשיתי בחיי."'

'המאסטר' המשיך להתפלל עוד רגעים מספר ואז ניגש לשלושת השליחים ומצא אותם ישנים שינה עמוקה, שכן עיניהם נעצמו מרוב עייפות והם לא הצליחו להישאר ערים. ישוע העיר אותם ואמר: "מה! אתם לא יכולים לשמור עלי אפילו שעה אחת? אתם לא רואים שנשמתי עצובה מאוד, נוטה למות, ואני זקוק לחברתכם?" לאחר שקמו שלושתם מן השינה, הלך שוב 'המאסטר' לבדו, נפל על הקרקע ושוב התפלל: "'אבא', אני יודע שניתן להימנע מכוס זו – אתך כל הדברים אפשריים – אך אני באתי לעשות את רצונך, ואף כי זו כוס מרה, אשתה אותה אם זהו רצונך." לאחר תפילה זו, הגיעה מלאכית רבת עצמה לשבת לצדו, דברה אליו, נגעה בו וחיזקה אותו.

כאשר שב ישוע לשוחח עם שלושת השליחים, שוב מצא אותם ישנים שינה עמוקה. הוא העיר אותם ואמר: "בשעה כזו אני זקוק לכך שתשמרו עלי ותתפללו איתי – ויותר מכל אתם נדרשים להתפלל שלא להיכנע לפיתוי – למה אתם נרדמים כשאני עוזב אתכם?"

ובפעם השלישית, שוב הלך הצדא 'המאסטר' להתפלל: "'אבא', אתה רואה את שליחי הנמים; חוס עליהם. הרוח אכן רוצה אך הגוף חלש. וכעת, 'אבא', אם כוס זו לא תחלוף, אשתה ממנה. לא רצוני, כי אם רצונך יעשה." לאחר שסיים להתפלל, נותר עוד רגע ופניו ארצה. כאשר קם וחזר לשליחיו, שוב מצא אותם ישנים. הוא התבונן בהם, ובתנועה מרחמת אמר ברוך: "המשיכו לישון ונחו כעת; חלפה שעת ההחלטה. הגיעה השעה בה 'בן האדם' ימסר לידי אויביו." כשהושיט ידו מטה להעיר אותם, אמר: "קומו, בואו נחזור אל המחנה, כי זה הבוגד קרוב והגיע השעה בה יפוצץ הצאן שלי לכל עבר. אך כבר סיפרתי לכם על כל אלה."

במהלך השנים שחי ישוע בקרב חסידיו, הם אכן קיבלו הוכחות רבות לטיבו האלוהי. אך כעת

before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:32 (1968:3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:33 (1968:4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:34 (1968:5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies." As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: "Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things."

182:35 (1968:6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to

עמדו לקבל הוכחות חדשות לאנושיותו. ממש לפני ההתגלות הכבירה מכולן ביחס לאלוהיותו, תחייתו מן המתים, נדרשה ההוכחה הגדולה ביותר לטיבו האנושי, השפלתו וצליבתו.

בכל פעם שהתפלל בגן, התרחבה-באמונה אחיזתו של הטבע האנושי בטיבו האלוהי; טיבו האנושי התאחד ביתר שלמות עם רצונו האלוהי של 'האב'. בין יתר הדברים שדיברה אליו המלאכית רבת העצמה היה המסר 'שהאב' מבקש 'שבנו' יסיים את משימת המתת שלו עלי אדמות תוך התנסות בחוויית המוות של היצור ממש כשם שכל היצורים בני התמותה חייבים לחוות את התפוגגות החומר כשהם עוברים מן הקיום בזמן להתקדמות בנצח.

מוקדם יותר בערב, שתיית הכוס לא נדמתה קשה כל כך, אך בזמן שישוע האדם נפרד משליחיו ושלח אותם לנוח, המבחן הלך והפך למזעזע יותר. ישוע חווה את מפגן הרגשות הטבעי שמאפיין את החוויה האנושית, וכעת היה עייף מן העבודה, מותש מן השעות הארוכות של עבודה מפרכת והחרדה המעיקה לביטחון שליחו. אף כי שום אדם לא יכול להתיימר להבין את מחשבותיו ורגשותיו של 'בן אל' שהתגשם בגוף בשעה שכזו, יודעים אנו שהוא סבל מעצב בל-יתואר, שכן הזיעה ניגרה ממנו בטיפות גדולות. סוף-סוף השתכנע כי 'האב' התכוון לאפשר למאורעות להתרחש באופן הטבעי; הוא היה נחוש לחלוטין שלא להשתמש בכוחותיו כשליט העילאי של יקום כדי להציל את עצמו.

צבאות השמים של בריאה עצומת ממדים ריחפו כעת מעל לזירה זו, ועליהם מפקדים ארעית במשולב גבריאל 'ומכוון המחשבה שהפך לאיש' של ישוע. מפקדי החטיבות של צבאות השמים הללו הוזהרו שוב ושוב שלא להתערב במאורעות על-פני האדמה אלא אם ישוע עצמו יורה להם להתערב.

החוויה של הפרידה משליחיו העיקה מאוד על לבו האנושי של ישוע; צער האהבה העיק עליו והקשה עליו לעמוד במוות שידע שמצפה לו. הוא הבין כעת עד כמה חלשים ובורים היו שליחיו, והוא חשש לעזוב אותם. היטב ידע ששעת העזיבה הגיעה, אך לבו האנושי של ישוע השתוקק לברר האם קיימת אפשרות לחמוק מן הגורל האכזר של הסבל והצער. לאחר שביקש לחמוק ונכשל בכך, הוא היה מוכן לשתות את הכוס. דעתו האלוהית של מיכאל ידעה שהוא עשה כמיטב יכולתו עבור שליחיו; אך לבו האנושי של ישוע ביקש לעשות עבורם יותר בטרם יוותרו לבדם בעולם. לבו האנושי של ישוע נשבר בקרבו; הוא באמת אהב את אחיו. הוא היה מבודד מבני משפחתו הארצית; אחד מחבריו הנבחרים בגד בו. בני עמו של אביו, יוסף, דחו אותו וכך איבדו את מקומם כעם בעל תפקיד ארצי מיוחד. את נשמתו עינו אהבה מבולבלת

witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:36 (1969:1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:37 (1969:2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:38 (1969:3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:39 (1969:4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family

וחסד שנדחה. היה זה אחד מאותם רגעים אנושיים אימים שבהם נדמה כי הכול נופל עליך בכוח מרסק אכזרי וצער בלתי נדלה.

ההיבט האנושי של ישוע לא היה אטום למצב הזה, של הבדידות, הבושה הציבורית והעובדה כי נדמה ששמימתו נכשלה. כל הרגשות הללו העיקו עליו כמשא כבד מנשוא. בצערו כי גדול, שב והגה ברגעי ילדותו בנצרת ובתחילת עבודתו בגליל. בעתות המבחן הקשה צפו ועלו בזיכרונם רבים מן המאורעות הנעימים של רגעי תחילת משימתו. הזיכרונות הישנים הללו, מנצרת, כפר נחום, הר חרמון והזריחה והשקיעה על מימי הכנרת המבהיקים הרגיעו אותו ועזרו לו לחזק את לבו האנושי ולהכינו למפגש עם הבוגד אשר עתיד לבגוד בו עוד מעט קט.

עוד לפני הגעתם של יהודה והחייילים, המאסטר' שוב חזר לעצמו; הרוח ניצחה את הגוף; האמונה התגברה על כל הנטיות האנושיות של הפחד והספק. הוא עבר בהצלחה את המבחן העילאי של התממשות הטבע האנושי השלם. שוב היה 'בו האדם' מוכן להתייצב את מול אויביו בשוויון נפש ומתוך הביטחון המלא שאיש לא יוכל להכניעו כאדם כשהוא מסור לחלוטין לעשות את רצון 'אביו'.

in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

^{182:3.10 (1969.5)} Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

^{182:3.11 (1969.6)} Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

מסמך 183. הבגידה בישוע ומעצרו

184 ⇨

הספר של אורנטיה

182 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 183

הבגידה בישוע ומעצרו

סעיפים

מבוא

1. רצון 'האב'
2. יהודה בעיר
3. מעצרו של 'המאסטר'
4. הדיון בבית הבד
5. בדרך לארמון הכוהן הגדול

מבוא

לאחר שישוע העיר לבסוף שת פטרוס, יעקב ויוחנן, הוא הציע להם ללכת לאוהליהם ולישון כדי להתכונן לאירועי המחר. אך השליחים כבר היו ערים לחלוטין; השינה החטופה ריעננה אותם וחץ מזה, הם הסתקרו והתעוררו בשל הגעתם של שני שליחים נרגשים אשר בקשו לפגוש את דוד זבדיה והלכו לפגוש אותו מיד כאשר פטרוס הודיע להם על המקום בו עמד ושמר.

למרות ששמונת השליחים ישנו שינה עמוקה, היוונים שחננו לצדם חששו יותר מצרות ולכן הפקידו זקיף שייתן להם אתראה במקרה של סכנה. כאשר הגיעו שני השליחים במרצה, הזקיף היווני העיר מיד את כל בני עמו, ואלה יצאו לבושים וחמושים לגמרי מאוהליהם. למעט שמונת השליחים כעת כל המחנה היה ער. פטרוס ביקש לקרוא לעמיתיו, אך ישוע מנע זאת ממנו תקיפות. 'המאסטר' ביקש מהם בנועם לזוב לאוהליהם, אך הם לא רצו להיענות לבקשתו.

לאחר שלא הצליח לפזר את חסידיו, עזב

PAPER 183

THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

INTRODUCTION

^{183:01 (1971.1)} AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

^{183:02 (1971.2)} Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

^{183:03 (1971.3)} Failing to disperse his followers, the

אותם 'המאסטר' וצעד מטה אל עבר בית הבד ששכן בסמוך לכניסה של מחנה גת שמנים. אף כי שלושת השליחים, היוונים ושאר שוכני המחנה היססו בטרם יצאו מיד בעקבותיו, יוחנן מרקוס מיהר סביב דרך עצי הזית והתחבא בסככה קטנה הסמוכה לבית הבד. ישוע התרחק מהמחנה ומחבריו כך שכשיבואו לעצור אותו, יעצרו אותו ללא שייפגעו שליחיו. 'המאסטר' חשש ששליחיו יהיו ערים ונוכחים בשעת מעצרו ופן בגידתו של יהודה תעורר את כעסם במידה כזו שיתנגדו לחיילים ויילקחו למעצר יחד עמו. הוא חשש שאם יעצרו עמו, הם עלולים למות אף הם.

אף כי ישוע ידע שהתכנית להמיתו מקורה במועצת שליטי היהודים, הוא אף ידע שכל התכניות הנכלוליות הללו נתמכות לגמרי בידי לוציפר, שטן וקליגסטיה. הוא אף ידע היטב שהמורדים הללו ישמחו לראות במותם של כל שליחיו לצדו.

ישוע ישב לבדו, בבית הבד, שם המתין לבוא הבוגד. באותם הרגעים חזו בו רק יוחנן מרקוס ומספר עצום של הוויות שמימיות.

1. רצון 'האב'

קיימת סכנה גדולה שרבים מן הדברים שנאמרו ורבים מן המאורעות הקשורים לסיומה של הקריירה של 'המאסטר' בגוף יובנו שלא כהלכה. אין לבלבל בין היחס האכזר לו זכה ישוע מידי משרתים בורים וחיילים כהי-חושים, בין המשפט הבלתי הוגן לו זכה, ובין חוסר הרגש שהפגינו מנהיגי הדת כלפיו לבין העובדה שבעוד ישוע סבל את כל הסבל וההשפלה הוא אכן עשה את רצון 'האב' בפרדיס. אכן, היה זה רצון 'האב' שבנו ישתה את מלוא כוס ההתנסות האנושית, מן הלידה ועד למוות, אך 'האב' שבשמים לא היה קשור כלל להתנהגות הברברית של מי שהיו אמורים להיות אנשים מתורבתים אשר עינו באכזריות את 'המאסטר' והשפילו אותו השפלה אחר השפלה אל מול אי ההתנגדות שהפגין. ההתנסויות הבלתי-אנושיות והמעצעות שנדרש ישוע לחוות בשעות חייו האחרונות בגוף לא היה בשום צורה שהיא חלק מרצונו האלוהי של 'האב', זה אשר טיבו האנושי התחייב למלא בעת שנכנע כאדם סופית לאל, ואשר התבטא בתפילה בת שלושת החלקים שנשא בגן עת שליחיו העייפים ישנו את שנת אפיסת הכוחות.

Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

^{1830.4 (1971.4)} Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

^{1830.5 (1971.5)} Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

^{1831.1 (1971.6)} There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the sleep of physical exhaustion.

'האב' שבשמים רצה 'שבנו', בן המתת, יסיים את הקריירה שלו על אדמות באופן טבעי, בדומה לאופן בו נדרשים כל בני התמותה לסיים את חייהם על-פני האדמה בגוף. גברים ונשים רגילים לא יכולים לצפות ליחס מיוחד אשר יקל על שעות חייהם האחרונות על הארץ ועל המוות שלאחריהם. בהתאם לכך, בחר ישוע לסיים את חייו בגוף באופן שתאם את השתלשלות העניינים הטבעית, והוא סירב בהתמדה לחלץ עצמו מאחיזתה האכזרית של הקנוניה האנושית של המאורעות הבלתי אנושיים אשר הלכה והתקרבה בוודאות וכללה השפלה בלתי תיאמן ומוות אכזר. אפילו החלק הקטן ביותר של כל מפגן השנאה הזה ושל כל מפגן האכזריות הזה, שלא נראה כמותו, היה מעשה ידיהם של אנשים רעים, של בני תמותה מרושעים. האל שבשמים לא רצה זאת, ואויביו המושבעים של ישוע לא קבעו שכך יהיה, אף כי הם עשו רבות כדי שבני התמותה הרעים, הבלתי חושבים, ידחו את בן המתת. אפילו אב החטא הסב פניו אל מול אימת סצנת הצליבה.

^{183:1.2 (1972:1)} The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. יהודה בעיר

2. JUDAS IN THE CITY

לאחר שיהודה עזב בפתאומיות כזו את שולחן הסעודה האחרונה, הוא הלך ישירות לבית דודנו, ושניהם הלכו ישירות למפקד משמר המקדש. יהודה ביקש מן המפקד לאסוף את חייליו והודיע לו שהוא היה מוכן להובילם לישוע. מכיוון שיהודה הגיע מעט מוקדם מן המצופה, הם התמהמהו מעט בטרם יצאו לבית מרקוס, שם ציפה יהודה למצוא את ישוע והשליחים. 'המאסטר' והאחד עשר עזבו את ביתו של אליהו מרקוס חמש עשרה דקות לפני הגעתם של הבוגד והחיילים. עד לזמן שבו הגיעה משלחת המעצר לבית מרקוס, ישוע והאחד עשר כבר היו הרחק מחוץ לחומות העיר ובדרך למחנה בהר הזיתים.

^{183:2.1 (1972:2)} After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

את יהודה הטריד מאוד כישלונם זה למצוא את ישוע בבית מרקוס ובחברתם של אחד עשר גברים אשר רק שניים מהם היו חמושים. נודע לו, שבאותו אחר הצהריים עת יצאו מן המחנה, רק פטרוס ושמעון הקנאי חגרו את חרבותיהם; יהודה קיווה לעצור את ישוע בזמן שבעיר שרר שקט, בזמן שהיה סיכוי נמוך להתנגדות. הפגשו פחד שאם ימתינו עד לשובם למחנה, הם יפגשו יותר מארבעים מן החסידים, והוא אף ידע שברשות שמעון הקנאי היה מצבור נשק גדול. יהודה הפך לעצבני עוד יותר בזמן שחשב כיצד אחד עשר השליחים הנאמנים יתעבו אותו והוא חשש שהם כולם יבקשו להרגו. הוא לא רק היה בלתי נאמן, אלא גם מוג לב אמת.

^{183:2.2 (1972:3)} Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

לאחר שלא הצליחו למצוא את ישוע באולם העליון, יהודה ביקש את מפקד המשמר לשוב למקדש. עד לזמן הזה, החלו המנהיגים להתקבץ בביתו של הכהן הגדול ולהכין עצמם לקבלת ישוע, שכן העסקה שסגרו עם הבוגד קבעה שיעצר עד לחצות הליל. יהודה הסביר לעמיתיו שהם פספסו את ישוע בבית מרקוס, וכי ידרש ללכת לגת שמנים על-מנת לעצור. הבוגד המשיך והסביר שיותר מארבעים חסידים חנו במחנה ושהם כולם היו חמושים. שליטי היהודים הזכירו ליהודה שישוע תמיד הטיף לאי-התנגדות, אך יהודה השיב שהם לא יכלו להסתמך על כך שחסידיו של ישוע יצייתו להנחיה זו. הוא ממש חשש לחייו ולכן העז וביקש כי פלוגה בת ארבעים חיילים חמושים תתלווה אליו. מכיוון שלא היה בנמצא כוח כזה תחת פיקודן של הרשויות היהודיות, הם הלכו מיד למצודת אנטוניה וביקשו את המפקד הרומי להקצות את המשמר שלו; אך כשנודע לזה שבכוונתם לעתור את ישוע, הוא סרב מיד להיענות לבקשתם והפנה אותם למפקדו. כך חלפה לה שעה נוספת, כשהם הולכים מסמכות אחת לאחרת עד שהם נאלצו ללכת לפילטוס עצמו ולבקש את רשותו להשתמש במשמר הרומי. כשהגיעו למשכנו של פילטוס, השעה כבר הייתה מאוחרת והוא כבר פרש לחדרו הפרטי עם אשתו. הוא היסס לקחת חלק בכל התכנית, וההיסוס שלו גבר בשל העובדה שאשתו ביקשה ממנו לסרב לבקשה. אך בשל העבודה שנציג הסנהדרין היה נוכח וביקש זאת אישית, המושל סבר שמוטב להיענות לבקשה, שכן כך יכול היה מאוחר יותר לתקן כל שגיאה שיבצעו.

וכך, כאשר יצא יהודה איש-קריות מן המקדש, בערך בשעה אחת עשרה ושלושים, נלוו אליו כששים איש – משמר המקדש, חיילים רומאים ובעלי תפקיד סקרנים מטעם הכוהנים הראשיים והשליטים.

3. מעצרו של 'המאסטר'

עת התקרבה אל הגן חבורת החיילים החמושים והשומרים, לפידים ומנורות בידיהם, יצא יהודה הרחק לפני החבורה כדי שיוכל לזהות במהירות את ישוע וכך יוכל הכוח העוצר להניח עליו את ידו לפני שעמיתיו יוכלו לצאת להגנתו. הייתה גם סיבה נוספת בשלה בחר יהודה לצאת לפני אויבי 'המאסטר': הוא חשב שזה יוכל להיראות כאילו הוא הגיע לאזור לפני החיילים כדי שהשליחים והאחרים שסביב לישוע לא יקשרו אותו ישירות לשומרים החמושים שבאו ממש בעקבותיו. יהודה אפילו חשב להצטייר כאילו מיהר כדי להזהיר אותם מפני בואו של הכוח

^{18323 (1973:1)} When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

^{18324 (1973:2)} Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

^{18331 (1973:3)} As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so

העוצר, אך התכנית הזו סוכלה באופן הברור בו ברך ישוע את הבוגד לשלום. אף כי 'המאסטר' דיבר בנועם אל יהודה, הפנייה אליו הייתה כאל בוגד.

כשפטרוס, יעקב ויוחנן וכשלושים מחבריהם למחנה ראו את החבורה החמושה עם הלפידים מגיחה מעבר לפינה בגבעה, הם ידעו מיד שהחיילים הללו באו לעצור את ישוע ומיד מיהרו כולם אל עבר בית הבד לצדו ישב 'המאסטר' לבדו לאור הירח. עת התקרבה חבורת החיילים מצד אחד, שלושת השליחים ועמיתיהם התקרבו מן הצד השני. וכך, כשניגש יהודה אל 'המאסטר', עמדו זו מול זו שתי הקבוצות ללא ניע, כאשר 'המאסטר' ביניהן ויהודה מתקרבו לעברו כדי לנשק את מצחו את נשיקת הבגידה.

הבוגד קיווה שלאחר שיוביל את השומרים לגת שמנים, הוא פשוט יוכל להסתפק בכך שיצביע על ישוע בפני החיילים, או לכל היותר ינשק אותו כמובטח, ואז יסתלק משם. יהודה חשש מאוד מכך שכל השליחים יהיו נוכחים ושיתרכזו בלתקוף אותו כנקמה על כך שהעז לבגוד במורה האהוב. אך כאשר 'המאסטר' קיבל את פניו כבוגד, הוא התבלבל כל כך עד שלא ניסה כלל לברוח.

ישוע ניסה בפעם האחרונה להציל את יהודה ממעשה הבגידה בפועל. וכך, לפני שהבוגד הצליח להגיע אליו, הוא צעד הצדה, פנה אל החייל הקרוב ביותר אליו משמאל, מפקד הרומאים, ואמר, "את מי אתם מבקשים?" ענה לו המפקד, "את ישוע מנצרת." אז נעמד ישוע מיד אל מול הקצין, עמד בשלווה של אל כל הבריאה הזו כולה ואמר, "אני הוא." רבים מן החמושים בפלוגה שמעו את ישוע במקדש, אחרים למדו אודות פעולותיו הכבירות. ולכן, העומדים בשורות הראשונות נסוגו לפתע לאחר כששמעו אותו מכריז באומץ על זהותו. הם הופתעו משלוותו ומן ההדר בה הכריז על זהותו. בשל כך, לא היה ליהודה צורך להמשיך בתכנית הבגידה שלו. 'המאסטר' גילה עצמו באומץ לאויביו והם יכלו לעצור ללא כל סיוע מצד יהודה. אך הבוגד נדרש לעשות משהו כדי להצדיק את נוכחותו בקרב חבורת החמושים, ומעבר לכך, הוא רצה למלא את תפקידו בעסקת הבגידה שסיכם עם מנהיגי היהודים כדי שיוכל לטעון לגמול ולכבוד הגדולים שהאמין שיקבל בתמורה להבטחתו למסור את ישוע לידיהם.

וכשהשומרים חזרו קדימה מן הנסיגה שנסוגו למראה ישוע ולמשמע קולו היוצא דופן, וכשהשליחים והחסידים הלכו והתקרבו, ניגש

closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

^{183.32 (1973.4)} As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

^{183.33 (1974.1)} It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

^{183.34 (1974.2)} Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

^{183.35 (1974.3)} As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and,

יהודה לישוע, נישק את מצחו ואמר, "שלום 'המאסטר' והמורה." ובעת שיהודה חיבק את 'המאסטר' שלו, אמר לו ישוע, "ידידי, לא מספיק מה שעשית! אתה אפילו בוגד 'בבן האדם' בנשיקה?"

השליחים והתלמידים היו המומים, פשוטו כמשמעו, ממה שנגלה לעיניהם. לרגע אחד, איש לא זע. אז, ניתק ישוע עצמו מן החיבוק של יהודה, ניגש אל השומרים והחיילים ושאל שוב, "את מי אתם מבקשים?" שוב ענה לו המפקד, "ישוע מנצרת." שוב ענה לו ישוע: "אמרתי לכם, אני הוא. אם אתם מחפשים אותי, הניחו אפוא לאחרים ללכת לדרכם. אני מוכן לבוא אתכם."

ישוע היה מוכן לשוב לירושלים בלוויית השומרים, ומפקד החיילים היה מוכן להניח לשלושת השליחים ולעמיתיהם ללכת לדרכם בשלום. אך בטרם הם יכלו לצאת לדרכם, בעוד ישוע עומד וממתין להנחיות המפקד, אדם בשם מלכוס, שומר הראש הסורי של הכוהן הגדול, ניגש לישוע מתוך כוונה לקשור את ידיו מאחורי גבו, אף כי המפקד הרומי לא פקד על כך. פטרוס ועמיתיו לא הצליחו להכיל את עצמם יותר למראה ההשפלה לה זכה 'המאסטר'. פטרוס שלף את חרבו ויחד עם האחרים הם רצו להכות במלכוס. אך בטרם יכלו החיילים להיחלץ לעזרתו של משרת הכוהן הגדול, הרים ישוע את ידו לאות איסור לפטרוס, דיבר אליו במוקשות ואמר: "פטרוס, הנח לחברך. כל המניף את חרבו יפול על חרבו. האם לא תבין שזהו רצון 'האב' שאשתה מכוס זו? האם אינך יודע שאפילו כעת סרים לפקודתי שניים עשר לגיונות של מלאכיות ועמיתיהן, אשר יכולות להציל אותי מידיהם של מעט האנשים הללו?"

ואף כי ישוע הצליח לעצור את מפגן ההתנגדות הפיזית של חסידיו, זה הספיק כדי לעורר את חששותיו של מפקד המשמר, אשר כעת, ובסיוע החיילים, אחז בחוזקה בישוע וקשר את ידיו בחבל גס. בזמן שהם קשרו את ידיו בחבל גס, אמר להם ישוע: "למה אתם מאיימים עלי בחרבות ובמקלות כאילו באתם לעצור גנב? הייתי אתכם כל יום במקדש, לימדתי את הקהל בפומבי ואתם לא ניסיתם כלל לעצור אותי."

לאחר שקשרו את ישוע, ובשל חששו שחסידיו של 'המאסטר' ינסו לחלץ אותו, ציווה מפקד המשמר לתפוש אותם; אך החיילים לא מיהרו מספיק מכיוון שברגע שחסידיו של ישוע שמעו את פקודתו של המפקד לעצור אותם, הם נסו בבהלה חזרה לגיא. בכל הזמן הזה, נותר יוחנן מרקוס במחבוא בבקתה הסמוכה. כאשר יצאו השומרים בחזרה אל עבר ירושלים, ניסה יוחנן מרקוס להתגנב מחוץ לבקתה כדי להצטרף לשליחים ולחסידים שברחו; אך ממש כשיצא,

placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

^{183:36 (1974:4)} The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

^{183:37 (1974:5)} Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

^{183:38 (1975:1)} While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

^{183:39 (1975:2)} When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch

חלף לידו אחד מאחרוני החיילים שהיה בדרכו חזרה מן המרדף אחר החסידים, ראה את הצעיר במעיל הפשתן, רדף אחריו וכמעט והשיגו. למעשה, החייל התקרב דיו כדי להניח את ידו על כותנתו של יוחנן, אך הצעיר פשט את הבגד וחמק ערום בעוד החייל נותר עם הבגד בידו. יוחנן מרקוס מיהר אל דוד זבדיה, אשר נמצא בדרך העליונה. לאחר שסיפר לדוד את שאירע, הם שניהם מיהרו חזרה לאוהליהם של השליחים שישנו וסיפרו לכל השמונה על בגידתו ומעצרו של 'המאסטר'.

בערך בזמן שהעירו את שמונת השליחים, אלה שנסו במעלה הגיא הגיעו חזרה, וכולם התקבצו ליד בית הבד כדי לדון בתוכנית הפעולה. בינתיים, שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה, אשר התחבאו בינות לעצי הזית, יצאו בדרכם בעקבות אספסוף החיילים, השומרים והמשרתים אשר הובילה כעת את ישוע חזרה לירושלים כאילו היה פושע מסוכן. יוחנן הלך קרוב לאספסוף, אך פטרוס עקב ממרחק. לאחר שיוחנן מרקוס נס מאחיזת החייל, הוא לבש אדרת שמצא באוהל של שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה. הוא שיער שהשומרים עתידים לקחת את ישוע לביתו של חנן, הכוהן הגדול לשעבר; ולכן, הוא עקף את מטעי הזיתים, הקדים את האספסוף, ומצא מחבוא בסמוך לשער הכניסה של ארמון הכוהן.

up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

^{183:3.10 (1975:3)} At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. הדין בבית הבד

מכיוון שיעקב זבדיה נפרד משמעון פטרוס ומאחיו יוחנן, הוא הצטרף כעת לשאר השליחים ולחבריהם למחנה בבית הבד. הם דנו במה ראוי לעשות כעת, לאחר מעצרו של 'המאסטר'.

אנדראס שוחרר מכל אחריות לניהול קבוצת השליחים; מכיוון שכך, בזה, המשבר הגדול ביותר של חייהם, הוא נותר דומם. לאחר שיחה בלתי רשמית קצרה, עלה שמעון הקנאי על קיר האבן של בית הבד ונשא נאום נלהב של נאמנות למאסטר ותנועת המלכות. הוא האץ בחבריו השליחים ובשאר החסידים למהר אחר האספסוף ולחלץ את ישוע. רוב החבורה נטתה לאמץ את המתווה האגרסיבי שהגדיר אלמלא עצתו של נתנאל, אשר נעמד ממש כשסיים שמעון את דבריו והסב את תשומת הלב למה שלימד אותם ישוע לעיתים תכופות ביחס לאי-ההתנגדות. הוא המשיך והזכיר להם שממש באותו הלילה הנחה אותם ישוע לשמור על חייהם כדי שיוכלו לצאת לעולם ולספר על החדשות הטובות של בשורת מלכות השמים. יעקב זבדיה תמך בנתנאל, וסיפר לאחרים כיצד פטרוס ואחרים שלפו את חרבותיהם כדי להגן על

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

^{183:4.1 (1975:4)} James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

^{183:4.2 (1975:5)} Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth

המאסטר מפני הבאים לעצרו וכיצד הנחה ישוע את שמעון פטרוס וחבריו לחרב לחזור ולחגור אותן. מתי ופיליפוס נשאו אף הם נאומים, אך דבר לא הוכרע עד אשר תומאס הסב את תשומת לבם לעובדה שישוע ייעץ לאלעזר שלא לחשוף את עצמו לסכנת המוות ולכך שהם לא יכלו לעשות הרבה להצלתו של 'המאסטר' לאחר שהוא עצמו סרב לאפשר לחבריו להגן עליו ומכיוון שהמשיך להתעקש שלא להשתמש בכוחותיו האלוהיים כדי לטפל באויביו האנושיים. תומאס שכנע אותם להתפזר איש לדרכו, ולקבוע שדוד זבדיה יישאר במחנה כדי לשמש כמקור לחדשות וכמטה לרצים עבור הקבוצה. עד לשעה שתיים וחצי אחר חצות המחנה כבר היה נטוש; רק דוד נותר ולצדו שלושה או ארבעה רצים. שאר הרצים נשלחו לברר לאן מלך ישוע ומה עתיד לעלות בגורלו.

חמישה מן השליחים, נתנאל, מתי, פיליפוס והתאומים, התחבאו בבית פגי ובבית עניא. תומאס, אנדראס, יעקב ושמעון הקנאי התחבאו בעיר. שמעון פטרוס ויוחנן זבדיה הלכו בעקבותיו לביתו של חנן.

מעט לאחר עלות השחר, נדד שמעון פטרוס חזרה למחנה בגת שמנים, אשר נראה נטוש, מחזה של ייאוש עמוק. דוד שלח אותו בלוויית רץ להצטרף לאחיו, אנדראס, אשר שהה בביתו של ניקודמוס בירושלים.

ממש עד לסיום הצליבה, נותר יוחנן זבדיה סמוך מאוד לישוע, כפי שזה ציווה עליו, והיה זה הוא אשר סיפק לרצים של דוד מדי שעה מידע אותו מסרו חזרה לדוד במחנה שבגן, מידע אותו הביאו משם הרצים למקומות המחבוא של השליחים ושל בני משפחתו של ישוע.

אכן, יוכה הרעה והתפוצצן. הצאן! אף כי הם כולם הבינו במעורפל 'המאסטר' הזהיר אותם מראש שכך יקרה, היעלמותו הפתאומית של 'המאסטר' הכניסה אותם לשוק במידה כזו שלא הצליחו לחשוב באופן נורמלי.

מעט לאחר עלות השחר, ממש לאחר שפטרוס נשלח להצטרף לאחיו, הגיע למחנה יהודה, אחיו ובן משפחתו של ישוע. הוא היה כמעט חסר נשימה, שכן הקדים את שאר בני משפחתו של ישוע רק כדי להתעדכן 'שהמאסטר' כבר נעצר; הוא מיהר חזרה במורד דרך יריחו כדי לבשר את החדשות לאמו, לאחיו ולאחיותיו. באמצעות יהודה, שלח דוד זבדיה מסר לבני משפחתו של ישוע וביקש מהם להתכנס בביתם של מרתה ומרים בבית עניא ולהמתין שם לחדשות השוטפות שיביאו הרצים

into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:43 (1976:1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:44 (1976:2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:45 (1976:3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:46 (1976:4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:47 (1976:5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his

messengers would regularly bring them.

^{183:48 (1976:9)} This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

^{183:51 (1977:1)} Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

^{183:52 (1977:2)} Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

^{183:53 (1977:3)} About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner." And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

שלו.

זה היה המצב של השליחים, ראשי התלמידים ובני משפחתו הארצית של ישוע במהלך מחציתו השנייה של יום חמישי ושעות הבוקר המוקדמות של יום ששי. כל הקבוצות והיחידים הללו שמרו על קשר זה עם זה באמצעות שירות הרצים של דוד זבדיה, אשר המשיך לפעול מן המטה שלו במחנה שבגת שמנים.

5. בדרך לארמון הכוהן הגדול

מחלוקת פרצה בין מפקד משמר המקדש היהודי לבין מפקד פלוגת החיילים הרומית לפני שיצאו מהגן עם ישוע. חילוקי הדעות היו ביחס למקום אליו יילקח ישוע. מפקד משמר המקדש ציווה לקחת אותו לכיפא, הכוהן הגדול הנוכחי. מפקד פלוגת החיילים הרומיים הנחה לקחת את ישוע לארמונו של חנן, הכוהן הגדול הקודם וחותנו של כיפא. הוא ציווה כך משום שהרומאים נהגו להתייעץ במישרין עם חנן בכל הנוגע לאכיפת חוקי הדת היהודיים. פקודתו של המפקד הרומי מולאה; הם לקחו את ישוע לביתו של חנן ושם התבצעה חקירתו הראשונית.

יהודה, אשר צעד לצד המפקדים, שמע את כל הנאמר, אך לא נטל חלק במחלוקת שכן לא המפקד היהודי ולא הקצין הרומי רצו לשוחח עם הבורג בשל הבוז העמוק שרחשו לו.

בערך באותו הזמן, נזכר יוחנן זבדיה בהנחיתו של 'המאסטר' להישאר בסמוך לו מיהר לצד ישוע אשר צעד בינות לשני המפקדים. מפקד משמר המקדש ראה את יוחנן מתקרב וציווה על עוזרו: "תפוש את האדם הזה וקשור אותו. הוא אחד מחסידיו של זה." אך כאשר שמע זאת המפקד הרומי, הוא הסתובב לאחור, ראה את יוחנן, וציווה שישלחו את השליח אליו ושאישי לא ייגע בו. אמר אז המפקד הרומי למפקד היהודי: "האדם הזה אינו בוגד ואינו פחדן. ראיתי אותו בגן והוא לא שלף חרב כדי להתנגד לנו. הוא אמיץ דיו להתקרב כדי להיות לצד 'המאסטר' שלו, ואני אוסר על איש לגעת בו. החוק הרומי מתיר לכל אסיר שיתלווה אליו לפחות חבר אחד למשפט ואין לאסור על אדם זה מלעמוד לצד האסיר, 'המאסטר' שלו." כאשר שמע זאת יהודה, הוא הרגיש נבוש ומושפל עד כדי שבחר ללכת מאחורי הצועדים והגיע לארמונו של חנן לבדו.

זו הסיבה לכך שיוחנן זבדיה הורשה להישאר לצד ישוע לאורך כל המבחנים הקשים שנכחו לו באותו הלילה ויום המחרת. היהודים חששו להתנכל ליוחנן או לפגוע בו בצורה כלשהי משום שניתן לו מעין מעמד של עורך דין רומי אשר מונה להשקיף על מעשיו של בית הדין הדתי היהודי. המעמד המיוחד שהוקנה ליוחנן התחזק עוד יותר כאשר המפקד הרומי אמר לעוזרו בעת שמסר את ישוע לידי מפקד משמר המקדש בסמוך לשער ארמונו של חנן: "התלווה לאסיר הזה וודא שהיהודים לא יהרגו אותו ללא אישור של פילטוס. שמור עליו לבל ירצחו אותו כמו כן, וודא שחברו, אשי הגליל, מורשה לעמוד לצדו ולהשקיף על כל מה שיתרחש." וכך יכול היה יוחנן לעמוד בסמוך לישוע ממש עד לזמן מותו על הצלב, אף כי שאר עשרת השליחים חויבו להמשיך ולהסתתר. יוחנן נמצא תחת ההגנה הרומית, והיהודים לא העזו לפגוע בו עד לאחר מותו של המאסטר.

ישוע לא פצה את פיו כל הדרך עד לארמון של חנן. 'בן האדם' לא הוציא הגה מפיו מרגע המעצר שלו ועד להופעתו מול חנן.

^{183:5.4 (1977.4)} And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

^{183:5.5 (1977.5)} And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

מסמך 184. לפני בית הדין של הסנהדרין

185 ⇨

הספר של אורנטיה

183 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 184

לפני בית הדין של הסנהדרין

סעיפים

מבוא

1. החקירה של חנן
2. פטרוס בחצר
3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין
4. שעת ההשפלה
5. הישיבה השנייה של בית הדין

PAPER 184

BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

מבוא

נציגים מטעמו של חנן הנחו בחשאי את מפקד החיילים הרומיים להביא את ישוע מיד לאחר מעצרו לארמונו של חנן. הכוהן הראשי לשעבר ביקש לשמר את יוקרתו כסמכות הדתית העליונה של היהודים. הייתה גם תכלית נוספת לכך שישוע יוחזק בביתו למשך מספר שעות, והיא, לאפשר לזמן את בית הדין של הסנהדרין על-פי החוק. היה זה בלתי חוקי לכנס את הסנהדרין לפני שהוצעו המנחות במקדש, והקורבנות הללו נעשו בערך בשלוש לפנות בוקר.

חנן ידע שבית דין של חברי הסנהדרין המתין בארמונו של חתנו, כיפא. בחצות הליל, התכנסו כשלושים מחברי הסנהדרין בביתו של הכוהן הגדול והתכוננו לשפוט את ישוע לכשיובא לפנייהם. החברים שנאספו היו רק אלה שהתנגדו נחרתות ובפומבי לישוע ולתורתו. רק עשרים ושלושה חברים היו דרושים כדי לשמש כבית דין.

כשלוש שעות שהה ישוע בארמונו של חנן על הר הזיתים, לא רחוק ממקום מעצרו בגת שמנים. יוחנן זבדיה היה חופשי ובטוח בארמונו

INTRODUCTION

^{184:01 (1978:1)} REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

^{184:02 (1978:2)} Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

^{184:03 (1978:3)} Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him.

של חנן ולא רק בשל פקודתו של המפקד הרומי, אלא גם משום שהוא ואחיו יעקב היו מוכרים היטב למשרתים הוותיקים משום שהתארחו פעמים רבות בארמון שכן הכוהן הגדול לשעבר היה קרוב משפחה רחוק של אמם, שלומית.

John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. החקירה של חנן

חנן, אשר התעשר מהכנסות המקדש, ואשר חתנו היה הכוהן הגדול בפועל ובנוסף לכך קיים מערכת יחסים עם השלטונות הרומיים, אכן היה האדם היהודי החזק ביותר. הוא היה תכנן ומתכנן פוליטי ערמומי. הוא ביקש להכווין את האופן בו ייפטר מישוע; הוא חשש מלהפקיד משימה חשובה שכזו בידי האגרסיביות והגסות של חתנו. חנן רצה לוודא שמשפטו של 'המאסטר' יתנהל בשליטת הצדוקים; הוא חשש מן האפשרות שהפרושים יביעו כלפיו אהדה, הרי כמעט כל חברי הסנהדרין מטעם הפרושים תמכו בתנועתו של ישוע.

חנן לא ראה את ישוע מזה כמה שנים, מאז 'המאסטר' ביקר בביתו ועזב מיד לאור היחס הקר והמנוכר שקיבל. חנן התיימר להיעזר בהיכרות המוקדמת ביניהם ולנסות לשכנע את ישוע להתכחש לטענותיו ולעזוב את פלשתינה. הוא לא רצה לקחת חלק ברצח של אדם טוב וסבר שישוע יבחר לעזוב את הארץ מאשר למות. אך כאשר ניצב חנן בפני איש הגליל החסון והנחוש, הוא ידע מיד שלא יהיה כל טעם בהצעות הללו. ישוע היה אפילו מלכותי ובעל נוכחות רבות מאלה שזכר חנן.

חנן התעניין עד מאוד בישוע כאשר היה צעיר, אך כעת העובדה שישוע סילק את חלפני הכספים והסוחרים אל מחוץ למקדש העמידה את ההכנסות שלו בסכנה. המעשה הזה עורר את טינתו של הכוהן הגדול לשעבר הרבה יותר מאשר תורתו של ישוע.

חנן נכנס לאולם קבלת הקהל הרחב שלו, התיישב על כיסא גדול וציווה שישוע יובא לפניו. לאחר שסקר את 'המאסטר' בדממה במשך כמה רגעים, אמר: "אתה מבין שצריך לעשות משהו בנוגע לתורה שלך, שכן אתה מפר את הסדר הטוב בארץ שלנו." בעוד חנן התבונן בקפדנות בישוע, הישר 'המאסטר' את מבטו אליו אך אל אמר דבר. שוב דיבר חנן, "מהם שמות התלמידים שלך, חוץ משמעון הקנאי, המתסיס?" שוב התבונן בו ישוע, מלמעלה למטה, ולא ענה.

חנן הוטרד מאוד מסירובו של ישוע לענות על

1. EXAMINATION BY ANNAS

^{184:1.1 (1978:4)} Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

^{184:1.2 (1978:5)} Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

^{184:1.3 (1979:1)} When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

^{184:1.4 (1979:2)} Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

^{184:1.5 (1979:3)} Annas was considerably disturbed by

שאלותיו. הוא היה כה מוטרד, עד שאמר לו: "לא אכפת לך אם אני לטובתך או לא? אתה לא מתייחס לכוח שיש בידי להשפיע על המשפט הקרב שלך?" שמע זאת ישוע ואמר: "חנן, אתה יודע שלא תוכל לעשות לי דבר אלא אם ירשה זאת 'אבי'. יש אשר יחסלו את 'בן האדם' בשל בורותם; הם פשוט לא יודעים מה הם עושים, אך אתה, חבר, אתה יודע מה אתה עושה. איך תוכל, אפוא, לדחות את אור האלוהים?"

טון הדיבור הנעים שבו פנה ישוע לחנן כמעט בלבב אותו. אך הוא כבר גמר אומר שיסוע חייב או לעזוב את פלשתינה או למות; לכן, אזר אומץ ושאל: "מה בדיוק אתה מנסה ללמד את העם? מי אתה טוען שאתה?" ענה לא ישוע: "היטב תדע שדיברתי בפומבי באזני העולם. לימדתי בבתי הכנסת ופעמים רבות גם במקדש, ושם האזינו לי כל היהודים ורבים מן הגויים. לא נשאתי דברר בסתר; למה, אפוא, תשאל אותי על תורתך? למה שלא תזמן את אלה ששמעו אותי ותשאל אותם? הרי ירושלים כולה שמעה את דברי אפילו אם אתה עצמך לא שמעת." לפני שחנן הספיק לענות, ניגש המשרת הראשי של הארמון וסטר לישוע על פניו ואמר, "איך אתה מעז לענות לכוהן הגדול במילים הללו?" חנן לא גער כלל במשרתו, אך ישוע פנה אליו ואמר, "ידיד, אם מארתי דבר מה רע, הגד מה אמרתי רע; אך אם אמת דיברתי, למה אתה מכה אותי?"

אף כי חנן הצטער על כך שמרשתו סטר לישוע, הוא היה גאה מדי מכדי להתייחס לכך. בשל הבלבול שלו, הוא פרש לחדר אחר והשאיר במשך כמעט שעה את ישוע לבדו עם משרת הבית ועם שומרי המקדש.

כשחזר, ניגש לצד 'המאסטר' ואמר, "האם אתה מתיימר להיות המשיח, גואל ישראל?" אמר ישוע: "חנן, אתה מכיר אותי מצעירותי. אתה יודע שאני לא טוען להיות דבר פרט למה שקבע 'אבי', וכי נשלחתי עבור כל בני האדם, גויים כיהודים." אמר לו אז חנן: "נאמר לי שאתה טענת שאתה המשיח; האם נכון הוא?" נשא ישוע את מבטו אל חנן ואמר רק, "כך אתה אמרת."

בערך בזמן הזה הגיעו שליחים מארמונו של כיפא על-מנת לברר באיזה שעה יובא ישוע בפני בית הדין של הסנהדרין, ומכיוון שהשחר כבר היה קרוב, חנן חשב שמוטב שישלח את ישוע לכיפא, קשור ובחזקתם של שומרי המקדש. הוא עצמו הלך אחריהם זמן קצר אחר כך.

Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings." But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, "How dare you answer the high priest with such words?" Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, "My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?"

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, "Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?" Said Jesus: "Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew." Then said Annas: "I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?" Jesus looked upon Annas but only replied, "So you have said."

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. פטרוס בחצר

כשחבורת השומרים והחיילים התקרבה לשערי הארמון של חנן, יוחנן זבדיה צעד לצד מפקד החיילים הרומי. יהודה צעד מרחק מה מאחור ושמעון פטרוס היה במרחק רב מאחור. לאחר שיוחנן נכנס לחצר הארמון עם ישוע והשומרים, התקרב יהודה לשער אך מכיוון שראה שם את ישוע ויוחנן, המשיך לביתו של כיפא, בידעו ששם עתיד להתקיים המשפט האמתי של 'המאסטר'. שמעון פטרוס הגיע מעט לאחר שעזב יהודה. יוחנן ראה אותו עומד מול השער ממש בזמן שעמדו לקחת את ישוע לתוך הארמון. השוערת הכירה את יוחנן וכאשר הוא שוחח עמה וביקש ממנה להכניס את שמעון, היא נענתה בשמחה.

לאחר שנכנס לחצר, ניגש פטרוס לאש וביקש להתחמם, שכן הלילה היה צונן. הוא הרגיש מאוד לא במקום, שם בינות לאויבי ישוע, ואכן הוא היה לא במקומו. ישוע הרי לא הנחה אותו להישאר קרוב כפי שביקש מיוחנן. פטרוס היה אמור להיות כשאר השליחים, אשר הוזהרו בפירוש שלא לסכן את חייהם בימי המשפט והצליבה של 'המאסטר'.

פטרוס השליך את חרבו מעט לפני שהגיע לארמון ולפיכך היה בלתי חמוש כשנכנס לחצר הארמון של חנן. מוחו היה שרוי במערבולת; הוא כמעט ולא הצליח לתפוש את העובדה שישוע נעצר. הוא לא הצליח לתפוש את המצב לאשורו – שהוא היה בחצר של חנן, מתחמם לצד משרתיו של הכהן הגדול. הוא תמה מה עשו שאר השליחים וגם חנן בדעתו כיצד הצליח יוחנן להיכנס לארמון והחליט שזה משום שהכיר את המשרתים, הרי הוא ביקש מן השוערת להכניסו.

מעט לאחר שהשוערת הכניסה את פטרוס, ובעוד הוא מתחמם לצד האש, היא ניגשה אליו ואמרה בקנטרנות, "האם גם אתה אחד מתלמידיו של האיש הזה?" פטרוס לא היה צריך להיות מופתע מכך שזיהתה אותו, הרי יוחנן היה זה שביקש מן הנערה להכניס אותו בשערי הארמון; אך הוא היה שרוי בעצבים ובמתח כה גדולים עד שעצם הזיהוי גרם לו לאבד את העשתונות, והמחשבה העיקרית שעלתה במוחו הייתה להישאר בחיים, ולכן ענה מיד לשאלתו של הנערה ואמר, "אני לא."

מעט אחר כך ניגש משרת אחר לפטרוס ושאל: "האם לא ראיתי אותך בגן כאשר עצרו את הבחור הזה? האם גם אתה אחד מחסידיו?" כעת פטרוס היה מבוהל; הוא לא ראה כיצד יוכל לחמוק בבטחה מן המאשימים; ולכן הכחיש בנחישות כל קשר לישוע ואמר, "אינני מכיר את

2. PETER IN THE COURTYARD

184:21 (1980:2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:22 (1980:3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:23 (1980:4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:24 (1980:5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, "Are you not also one of this man's disciples?" Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid's question by saying, "I am not."

184:25 (1980:6) Very soon another servant came up to Peter and asked: "Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?" Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all

האיש הזה ואני גם לא אחד מחסידיו.”

באותו הזמן, לקחה השוערת את פטרוס הצדה ואמרה: “אני בטוחה שאתה תלמיד של ישוע הזה, לא רק בגלל שאחד מחסידיו ביקש ממני להכניס אותך לחצר, אלא כי אחותי כאן אומרת שראתה אותך במקדש עם האדם הזה. למה אתה מכחיש את זה?” לשמע ההאשמה, הכחיש פטרוס כל קשר לישוע, קילל נמרצות ואמר שוב, “איני חסיד של האדם הזה; אני אפילו לא מכיר אותו; מעולם לא שמעתי עליו.”

פטרוס התרחק מהאש והסתובב זמן מה בחצר. הוא רצה לברוח, אך חשש למשוך תשומת לב. מכיוון שהיה לו קר, חזר לקרבת לאש ואחד מן האנשים שעמד בסמוך אמר: “בטוח שאתה אחד מתלמידיו של זה. ישוע זה בא מן הגליל, וגם המבטא שלך מסגיר אותך, כי גם אתה מדבר כמו גלילי.” שוב הכחיש פטרוס כל קשר למאסטר.

פטרוס כל כך נסער עד שביקש להתנתק ממאשימיו, התרחק מן האש ונותר לבדו על המרפסת. לאחר שהתבודד במשך שעה, שוב פגשו אותו השוערת ואחותה ושוב הקניטו אותו וטענו שהוא חסיד של ישוע. ושוב הכחיש את ההאשמה. ממש בזמן שהכחיש שוב כל קשר לישוע, קרא התרנגול ופטרוס נזכר בדברי האזהרה של ‘המאסטר’ מוקדם יותר באותו הלילה. בזמן שעמד שם ולבו כבד מן האשמה, נפתחו שערי הארמון והשומרים הובילו את ישוע בדרך לכיפא. בעת ‘שהמאסטר’ חלף בסמוך לפטרוס, הוא ראה לאור הלפידים את מבע הייאוש על פניו של השליח-לשעבר, שפעם היה בעל הביטחון ולפחות על-פני השטח גם אמיץ, והוא פנה להסתכל בפטרוס. פטרוס לעולם לא ישכח את המבט הזה עד סוף ימיו. היה זה מבט של חמלה מהולה באהבה ששום אדם לא ראה מעודו על פני ‘המאסטר’.

לאחר שישוע והשומרים יצאו משערי הארמון, פטרוס הלך בעקבותיהם אך רק למרחק קצר. הוא לא יכול היה להמשיך. הוא ישב לצד הדרך ומרר בבכי. לאחר שהתרוקן מיגונו, הוא נפנה אל עבר המחנה וביקש למצוא את אחיו, אנדראס. כשהגיע למחנה מצא רק את דוד זבדיה, אשר שלח רץ כדי להוביל אותו למקום בו הסתתר אחיו בירושלים.

כלל ההתנסות של פטרוס התרחשה בחצר הארמון של חנן, על הר הזיתים. הוא לא עקב אחר ישוע לארמונו של הכהן הגדול, כיפא. העובדה שקריאת התרנגול היא זו שגרמה לפטרוס להכיר בכך שהתכחש שוב ושוב למאסטר מעידה על כך שכל אלה התרחשו מחוץ לירושלים, הרי נאסר לגדל עופות בתוך

connection with Jesus, saying, “I know not this man, neither am I one of his followers.”

184:26 (1980:7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: “I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?” When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, “I am not this man’s follower; I do not even know him; I never heard of him before.”

184:27 (1981:1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: “Surely you are one of this man’s disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean.” And again Peter denied all connection with his Master.

184:28 (1981:2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:29 (1981:3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:210 (1981:4) Peter’s entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was

תחומי העיר גופא.

עד שקריאת התרגול החזירה את פטרוס לעשתונותיו, כל מה שחשב עליו בזמן שעלה וירד במדרגות כדי להתחמם הוא רק באיזו חכמה התחמק מן ההאשמות של המשרתים וכיצד הצליח להתחמק מזה שיזהו אותו עם ישוע. עד אז, הוא רק חשב על זה שלא הייתה למשרתים כל זכות מוסרית או חוקית לחקור אותו והוא ממש ברח את עצמו על האופן בו חשב שהצליח להתחמק מלהיות מזוהה ואולי אפילו להיעצר ולהיכלא. רק כשקרא התרגול, הבין של פטרוס שהוא התכחש 'למאסטר'. רק כאשר ישוע התבונן בו, הבין שהוא לא הצליח לעמוד במחויבותיו כשגריר המלכות.

לאחר שלקח את הצעד הראשון בנתיב ההתפשרות, בדרך הקלה ביותר, נדמה היה כי לא נותרה לפטרוס ברירה אלא להמשיך בנתיב עליו החליט. נדרש אופי חזק ונאצל כדי להתחיל בשגיאה ואז להסתובב ולבחור בדרך הישר. לעיתים קרובות מדי, הדעת מצדיקה את המשך הצעידה בדרך השגויה שבה התחלנו ללכת.

פטרוס לא באמת האמין שיזכה למחיה מלאה עד לאחר שפגש את 'המאסטר' לאחר תחייתו וראה שהתקבל על-ידו ממש כפי שנהג לפני ההתכחשות של מאורעות הלילה הטרגי הזה.

against the law to keep poultry within the city proper.

^{184:211 (1981:5)} Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

^{184:212 (1981:6)} Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

^{184:213 (1982:1)} Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. לפני בית הדין של חברי הסנהדרין

בערך בשעה שלוש ושלשים בבוקר יום ששי זה, קרא הכוהן הגדול, כיפא, את בית הדין החוקר של הסנהדרין לסדר וביקש שישוע יבא בפניהם לעמוד באופן רשמי לדין. שלוש פעמים בעבר כבר חרצה הסנהדרין ברוב גדול את גורלו של ישוע למוות, והחליטה שהוא בן מוות שכן האשם באופן בלתי רשמי שהוא מפר חוק, מחלל את הקודש ומזלזל במסורות אבות האומה.

לא הייתה זו פגישה מן המניין של הסנהדרין, והיא אף לא התקיימה במקום הרגיל, לשכת הגזית שבמקדש. היה זה בית דין מיוחד שמנה כשלושים מחברי הסנהדרין ואשר התכנס בארמון הכוהן הגדול. יוחנן זבדיה היה נוכח לצד ישוע במהלך מה שכונה המשפט.

הכוהנים הראשיים, הסופרים, הצדוקים וכמה מן הפרושים החמיאו לעצמם, כי ישוע, זה שערער על מעמדם וקרא תיגר על סמכותם, הוחזק כעת בבטחה בידיהם! הם היו נחושים לוודא שהוא לא יחמוק בחייו מאחיזתם הנקמנית.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

^{184:31 (1982:2)} It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

^{184:32 (1982:3)} This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

^{184:33 (1982:4)} How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

היהודים נהגו לשפוט אדם בעבירות שדין מוות בזהירות רבה, תוך הקפדה על כל מה שנדרש כדי להבטיח משפט הוגן הן בבחירת העדים והן בניהול כלל המשפט עצמו. אך כעת, כיפא שימש יותר כתובע מאשר כשופט בלתי משוחד.

ישוע ניצב בפני בית הדין לבוש בבגדיו הרגילים כשידיו קשורות מאחורי הגב. בית הדין כולו הופתע והתבלבל במידת מה מהופעתו המלכותית. הם מעולם לא חזו באסיר שכזה ולא ראו אדם עומד בשלווה כזו למשפט על חיי.

על-פי החוק היהודי, נדרשה הסכמתם של לפחות שני עדים על כל נקודה בטרם ניתן יהיה להאשים את האסיר. לא ניתן היה לקבל את עדותו של יהודה כנגד ישוע משום שהחוק היהודי אסר בפירוש על עדותו של בוגד. יותר מתריסר עדי שקר זומנו כדי להעיד כנגד ישוע, אך עדויותיהם לקו בסתירות כאלה שאפילו חברי הסנהדרין עצמם התביישו. ישוע עמד שם, התבונן בנועם על עדי השקר, וחזותו עצמה היא זו שבלבלה את השקרנים. במהלך כל עדות השקר לא פצה 'המאסטר' את פיו; הוא לא ענה כלל להאשמות השווא הרבות שהטילו בו.

הפעם הראשונה בה שניים מן העדים שלהם התקרבו לכדי שביב של הסכמה הייתה כאשר שני גברים העידו שהם שמעו את ישוע אומר במהלך אחת מן הדרשות שנשא במקדש שהוא "יש לאל יד לְהָרוֹס אֶת הַיֵּכָל הָאֱלֹהִים וְלִבְנוֹת אַחֵר בְּשָׁלֹשָׁה יָמִים וְלֹא יָדִים." פרט לעובדה שהצביע על גופו שלו עצמו כהעיר את מה שייחסו לו, לא היה זה בדיוק מה שאמר ישוע.

ישוע לא פצה את פיו, גם כשהכוהנים הראשיים צעקו עליו, "אתה לא עונה להאשמות הללו?" הוא עמד שם בדממה לכל אורך עדותם של עדי השקר. את דברי השקרנים אפיינו השנאה, הקנאות וההגזמה חסרת הרסן, וכך קרסה עדותם תחת משקל הסתבכותם. הטענה הטובה ביותר של 'המאסטר' כנגד עדות השקר הייתה הדממה השלווה והמלכותית שהפגין.

מעט לאחר תחילת עדותם של עדי הקשר, הגיע חנן והתיישב לצד כיפא. כעת, עמד חנן וטען שהאיום של ישוע להרוס את המקדש הספיק כדי להאשים אותו בשלושה דברים:

1. שהוא היה מתסיס מסוכן של העם. שהוא לימד אותם דברים בלתי אפשריים והוליד אותם שולל.

184:34 (1982:5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:35 (1982:6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:36 (1982:7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:37 (1982:8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would "destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands." That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:38 (1982:9) Although the high priest shouted at Jesus, "Do you not answer any of these charges?" Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:39 (1983:1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

184:310 (1983:2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

2. שהוא היה מהפכן קנאי, שהרי שתמך בהרס המקדש הקדוש, שכן איך אחרת יוכל להרסו?

3. שהוא לימד קסמים, בכך שהבטיח לבנות מקדש חדש, וללא ידיים.

הסנהדרין כולה כבר הסכימה שעבירותיו של ישוע על חוקי היהודים חייבו את מותו, אך כדי להצדיק את גזר דין המוות שיגזור פילטוס על האסיר, כעת עסקו יותר בבניית כתב האשמה ביחס למנהגיו ולתורתו. הם ידעו שהם חייבים לקבל את הסכמתו של המושל הרומי לפני שיוכלו להמית את ישוע כחוק. חנן התכוון לדבוק בקו המנחה שיציג את ישוע כמורה שמסוכן מדי לו להסתובב חופשי בעם.

אך כיפא לא יכול היה יותר לסבול למראה 'המאסטר' שעומד שם, בשלווה מוחלטת ודממה בלתי מופרעת. הוא חשב שהוא מכיר לפחות דרך אחת לגרום לאסיר לדבר. וכך, רץ לצד ישוע, נופף אצבע מאשימה אל מול פניו של 'המאסטר' ואמר: "אני משביע אותך, בשם האלוהים החיים, שתאמר לנו אם אתה הוא הגואל, 'בן האלוהים'." ענה ישוע לכיפא: "אני הוא. בקרוב אלך 'לאב', ואז יגבר שוב 'בן האדם' וימלוך על צבאות השמים."

הכוהן הגדול נמלא כעס עצום לשמע דבריו אלה של ישוע. הוא קרע את בגדיו וקרא: "מַגְדֵּף הוּא וְמָה לָנוּ עוֹד לְבַקֵּשׁ עֲדִים? הֲלֹא עָתָה נִשְׁמָעְתֶּם אֶת גִּידוּפוֹ. וְכַעַתָּה, מֶה לְדַעְתְּכֶם יַעֲשֶׂה לְמַפְרַת הַחֹק וּמַחֲלַל הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה? " ענו לו כולם כאיש אחד "אִישׁ מָוֶת הוּא; שִׁיֻּצְלוּ אוֹתוֹ."

ישוע לא התעניין בשום שאלה ששאלו אותו חנן או חברי הסנהדרין, למעט השאלה האחת שנגעה למשימת המתת שלו. כאשר נשאל אם הוא 'בן האלוהים', ענה מיד וללא כל היסוס בחיוב.

חנן ביקש להמשיך במשפט, ולגבש האשמות ברורות על-פי החוק הרומי וביחס למוסדות הרומיים, האשמות שיוכלו להציג מאוחר יותר לפילטוס. חברי המועצה רצו לסיים את הדיון מהר. לא רק בשל העובדה שהיה זה ערב פסח וחל איסור על כל עבודת חול לאחר צהרי היום, אלא גם משום שהם חששו שפילטוס ימהר לשוב לבירה הרומית של יהודה, היא קיסריה, משום שהוא בא לירושלים רק לחגיגות הפסח.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

אך חנן לא הצליח לשמור על הסדר בבית הדין. לאחר תשובתו הבלתי צפויה של ישוע לכיפא, צעד הכוהן הגדול קדימה והיכה אותו בפניו. חנן היה בשוק כששאר חברי בית הדין ירקו בפניו של ישוע בדרכם החוצה מן החדר ורבים מהם חבטו בו בלעג בכפות ידיהם. וכך, בשעה ארבע וחצי, הסתיים הדיון הראשון במשפטו של ישוע בפני הסנהדרין, בחוסר סדר ובלבול שלא היה כדוגמתו.

שלושים שופטים אחוזי דעות קדומות, שהמסורת עיוורה אותם, על עדי השקר שלהם, מתיימרים לשפוט את 'בורא' צדיק של יקום. המאשימים הנלהבים הללו יצאו מדעתם אל מול שתיקתו המלכותית ועמידתו של אל-אדם זה. שתיקתו איומה מכדי שיסבלו אותה; דיבורו המתריס ללא חת. איומיהם לא מזיזים אותו והתקפותיהם לא מפחידות אותו. אדם שופט את האל, ואפילו אז הוא אוהב אותם ומבקש להצילם אם יוכל.

4. שעת ההשפלה

על-פי החוק היהודי, במשפטים שבהם דנו בגזר דין מוות חייב בית הדין להתכנס פעמיים. הדיון השני היה חייב להיות למחרת הראשון, ואת הזמן בין הדיונים נדרשו חברי בית הדין לעבור בצום ובאבל. אך הגברים הללו לא יכלו לחכות עד למחרת כדי לאשר את גזר דין המוות של ישוע. הם חיכו רק שעה. בינתיים, נותר ישוע באולם בית הדין בחזקת שומרי המקדש אשר, יחד עם משרתיו של הכוהן הגדול, השתעשעו בכך שהשפילו באופנים מאופני שונים את 'בן האדם'. הם לעדו לו, ירקו עליו ודחפו אותו באכזריות. הם היכו אותו בפניו עם מקל ואמרו, "הִינֵבָא לָנוּ הַמָּשִׁיחַ מִי הוּא הַמֶּכָּה אוֹתָהּ." כך זה נמשך שעה שלמה, שעה במהלכה הם התעללו האיש הגלילי, שלא התנגד כלל.

במהלך כל שעת הסבל וההשפלה מידי השומרים והמשרתים הבורים, כהי החושים, המתין יוחנן זבדיה לבדו, אחוז אימה, בחדר סמוך. כשהתחילו ההשפלות, ישוע סימן ליוחנן בניד ראש שעליו לצאת. 'המאסטר' ידע היטב שאם היה מתיר לשליח שלו להישאר בחדר ולצפות בהשפלות הללו, כעסו של יוחנן היה גורם לו להתרעם וכך כנראה היה מביא עליו את מותו.

ישוע לא פצה את פיו במהלך השעה האיומה הזו. עבור הנשמה האנושית העדינה והרגישה הזו, אשר התקיימה במערכת יחסים

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with

אישית עם אל כלל היקום הזה, לא הייתה כוס מרורים משפילה יותר מאשר השעה האיומה שבילתה במחיצת השומרים הבורים והאכזריים הללו, שהתעוררו לבזות אותו על-פי הדוגמה שהתוו חבריו של מה שכונה בית הדין של הסנהדרין.

לא יוכל לב אדם לתפוש את זעזוע ההתמרמרות שאחז ביקום עצום, עת חזו ההוויות השמימיות 'בריבון' האהוב שלהם מכפיף עצמו לרצונם של יצוריו הבורים והאבודים, של הספירה החשוכה-מחטא והאומללה, אורנטיה.

מהי אותה תכונה חייטית באדם אשר גורמת לו להשפיל ולתקוף פיזית את מה שהוא לא יוכל להגיע אליו רוחנית או להשיג אינטלקטואלית? בתוך האדם המתורבת-למחצה עדיין רוחשת אלימות מרושעת אשר מבקשת למצוא לה מפלט בתקיפת אנשים חכמים ממנו שהגיעו להישג רוחני. שימו לב לגסות הרעה ולברוטליות החייטית שמפגינים אנשים מתורבתים-לכאורה כאשר הם מפיקים עונג חייטית מסוים מתקיפתו של 'בן האדם' שאיננו מתנגד. ישוע לא היה חסר הגנה כאשר העליבו אותו, הציקו לו והיכו אותו. הוא פשוט לא הגן על עצמו, פשוט לא נאבק פיזית.

אלה רגעי הניצחון הגדולים ביותר של 'המאסטר' בכל הקריירה הארוכה ורבת העשייה שלו כבורא, מקיים וגואל של יקום עצום ממדים. לאחר שחי חיים מלאים בגילוי של האלוהים לאדם, עורך כעת ישוע התגלות חדשה שלא הייתה כדוגמתה של האדם לאל. ישוע מגלה לעולמות כיצד היצור מתגבר סופית על כל הפחדים אשר נובעים מן הבידוד בו הוא שרוי. 'בן האדם' מגשים לבסוף את זהותו 'כבן האל'. ישוע לא היסס לקבוע שהוא 'האב' חד הם; ועל-בסיס אמת ועובדת ההתנסות העילאית והנשגבת הזו, הוא מאיץ בכל מאמין במלכות להיות לאחד עמו ממש כשם שהוא 'אביו' חד הם. ההתנסות החיה בדת של ישוע הופכת לאופן הוודאי והבטוח באמצעותו מתאפשר לבני התמותה שבארץ, אשר מרגישים מבודדים רוחנית ובודדים בקוסמוס, לחמוק מן הבידוד שחווה אישיותם על כל הפחד ותחושות חוסר הישע שהוא גורם. בני האמונה של האל מוצאים במציאות של אחוות המלכות את גאולתם הסופית מן הבידוד שהם חווים, הן ברמה האישית והן ברמה הפלנטרית. יותר ויותר, חווה המאמין יודע האל את האקסטזה וההדר של חברות הרוחני ברמת היקום – אזרחות שמימית לה גלויות הבנה נצחית של הייעוד האלוהי של הישג מושלם.

the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:44 (1984:5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:45 (1984:6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:46 (1985:1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

בית הדין התכנס מחדש בשעה חמש ושלושים, וישוע הובל לחדר הסמוך, בו המתין יוחנן. כאן היה ישוע תחת שמירה של החייל הרומי ושומרי המקדש בעוד בית הדין החל לנסח את כתב האישום שיוגש לפילטוס. חנן הבהיר לעמיתיו שפילטוס לא יתרשם מן הטיעונים לחילול הקודש. יהודה היה נוכח בישיבה השנייה של בית הדין, אך לא העיד בפניו.

ישיבת בית הדין נמשכה חצי שעה בלבד. כתב האישום שגובש עם סיומה, בטרם יצאו לפילטוס, דן את ישוע למוות תחת שלושה נימוקים:

1. הוא חיבל באומה היהודית; הוא הולך את העם שולל והסית למרד.

2. הוא הנחה את העם לסרב להעלות מסים לקיסר.

3. בכך שטען מלוכה, כמכונן מלוכה מסוג חדש, הוא הסית לבגידה בקיסר.

כל ההליך היה בלתי שגרתי ומנוגד לגמרי לחוקי היהדות. למעט שני העדים שהעידו על דבריו של ישוע בנוגע להרס המקדש ובנייתו מחדש תוך שלושה ימים, שום זוג עדים לא הסכימו על עניין כלשהו. ואפילו ביחס לאותו העניין, שום עד הגנה לא דיבר וגם ישוע עצמו לא התבקש להסביר למה התכוון בדבריו.

הנקודה היחידה בה יכול היה בית הדין לשפוט אותו היה חילול הקודש, וזו הייתה מתבססת אך ורק על עדותו שלו. ואפילו בנוגע לחילול הקודש, הם לא הצביעו באופן רשמי להטלת גזר דין מוות.

וכעת הם התיימרו לנסח שלושה אישומים שיוצגו בפני פילטוס, שעליהם לא נשמעו עדויות ושסוכמו בהיעדרו של האסיר. מאחר וכך נעשה, עזבו שלושה מן הפרושים; אף שרצו לראות בחיסולו של ישוע, הם לא הסכימו לנסח את האישומים נגדו ללא עדים ובהיעדרו.

ישוע לא הופיע שוב בפני בית הדין של הסנהדרין. הם לא רצו לחזות שוב בפניו בזמן שהם חורצים את גורל חייו התמימים. ישוע (כאדם) לא ידע על האישומים שגיבשו רשמית עד אשר שמעו אותם מפי פילטוס.

בזמן שישוע שהה בחדר עם יוחנן והשומרים, ובזמן שבית הדין ישב בשנית, הגיעו כמה מן הנשים של חצר ארמון הכוהן הגדול עם חברותיהן להתבונן באסיר המוזר ואחת מהן שאלה אותו, "האם אתה המשיח, 'בן האלוהים'?" ענה ישוע: "אם אומר לא, לא תאמיני לי; ואם אשא אותך, לא תעני."

184:51 (1965:2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:52 (1965:3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:53 (1965:4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:54 (1965:5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:55 (1965:6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:56 (1965:7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:57 (1965:8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:58 (1965:9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:59 (1966:1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:510 (1966:2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not

believe me; and if I ask you, you will not answer.”

בשש בבוקר הובל ישוע מביתו של כיפא כדי
להופיע בפני פילטוס לאישור גזר דין המוות
שחרץ בית הדין של הסנהדרין בחוסר צדק
ובאופן כה בלתי שגרתי.

^{184:5.11 (1986:3)} At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

מסמך 185. המשפט בפני פילטוס

186 ⇨

הספר של אורנטיה

184 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 185

המשפט בפני פילטוס

סעיפים

מבוא

1. פונטיוס פילטוס
2. ישוע מופיע לפני פילטוס
3. החקירה הפרטית של פילטוס
4. ישוע לפני הורדוס
5. ישוע שב לפילטוס
6. פנייתו האחרונה של פילטוס
7. החקירה האחרונה של פילטוס
8. כניעתו הטרגית של פילטוס

PAPER 185

THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

מבוא

מעט לאחר שש בבוקר יום ששי זה, ה-7 באפריל שנת 30 לספירה, הובא ישוע לפני פילטוס, הפרוקורטור הרומי שמשל ביהודה, שומרון ואדום, ודיווח ישירות ללגאטוס של סוריה. 'המאסטר', ידיו קשורות, הובא בפני המושל הרומי בידי השומרים והתלוו אליו כחמישים ממאשימו, לרבות בית הדין של הסנהדרין (בעיקר הצדוקים), יהודה איש-קריות, הכהן הגדול כפא, וכן השליח יוחנן. חנן לא הופיע בפני פילטוס.

פילטוס כבר היה ער ומוכן לקבל את פני המבקרים בבוקר זה, שכן ערב קודם לכן הודיעו לו אלה שביקשו את רשותו להשתמש בחיילים הרומיים כדי לעצור את 'בן האדם' שישוע יובא לפניו למשפט בשעות הבוקר המוקדמות. נקבע שהמשפט ייערך אל מול הפרטוריום, תוספת למצודת אנטוניה בה נמצא המטה של פילטוס ואשתו כששהו בירושלים.

אף כי את מרבית חקירתו של ישוע ערך

INTRODUCTION

^{185.0.1 (1987.1)} SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

^{185.0.2 (1987.2)} Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

^{185.0.3 (1987.3)} Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public

פילטוס בתוך כתלי הפרטורים, החלק הציבורי של המשפט נערך מחוץ למבנה, על המדרגות המובילות לכניסה. הייתה זו מחווה כלפי היהודים, אשר סרבו להיכנס בערב הפסח למבנה של גויים בו עלול היה להיות חמץ. אם היו נוהגים כך, לא רק שהיו הופכים לטמאים ומנועים מלקחת חלק בסעודת ההודיה של אותו אחר הצהריים, אלא גם היו נדרשים לעבור טקסי טהרה לאחר שקיעת החמה כדי להשתתף בסעודת הפסח.

אף כי מצפונם של היהודים הללו לא הטריד אותם בזמן שהם זממו לגזור את דין ישוע למוות, הם הקפידו מאוד בכל ענייני הטהרה והמסורת הטקסית כהלכתה. והיהודים הללו לא היו היחידים שלא הצליחו להכיר בחובותיהם הגבוהות והקדושות, חובות אלוהיות, עת הקפידו להקדיש תשומת לב רבה לזוטות שאין להן כל חשיבות לרווחתו של אדם הן בזמן והן בנצח.

1. פונטיוס פילטוס

אילו פונטיוס פילטוס לא היה מושל באופן סביר בפרובינקיות המשניות, טיבריוס לא היה משאיר אותו בתפקיד הפרוקורטור של יהודה במשך עשר שנים. אף כי היה מנהלן טוב למדי, מבחינה מוסרית היה פחדן. הוא לא היה אדם גדול מספיק כדי להבין את טיב התפקיד שקיבל כמושל היהודים. הוא לא הצליח לתפוש את העובדה שליהודים הללו הייתה דת אמיתית, אמונה בעבורה היו מוכנים למוות, וכי מיליונים מהם אשר היו פזורים ברחבי האימפריה נשאו עיניהם לירושלים, היא מרכז אמונתם, והחשיבו את הסנהדרין כבית הדין העליון של העולם.

פילטוס לא אהב את היהודים, ואת השנאה העמוקה הזו הפגין כבר בהתחלה. יהודה הייתה הפרובינקיה הרומית הקשה ביותר למשילות. פילטוס מעולם לא הבין באמת את הבעיות הכרוכות בניהול היהודים ולכן כבר בראשית תפקידו כמושל עשה כמה טעויות כמעט פטליות, קרובות להתאבדות כמעט. הטעויות הללו הקנו ליהודים יתרון משמעותי עליו. כשהם ביקשו להשפיע על החלטותיו, כל שהיו צריכים לעשות הוא לאיים בהתקוממות ופילטוס היה מתקפל במהרה. חוסר עמוד השדרה המוסרי הזה, ההססנות של הפרוקורטור נבעה בעיקר בשל שזכר כמה עימותים שהיו לו עם היהודים שבכולם הם גברו עליו. היהודים ידעו שפילטוס פחד מהם ושהוא פחד לאבד את מקומו מול טיבריוס והם ניצלו זאת פעמים רבות לטובתם ולרעת המושל.

trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987:4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987:5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988:1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

העוינות של היהודים לפילטוס נבעה כתוצאה של כמה מקרים מצערים. ראשית, הוא לא לקח ברצינות את ההתנגדות העמוקה שלהם לפסלים ותמונות כסמלי פולחן. ולכן, הוא התיר לחיילים להיכנס לירושלים בלא שהסירו את דיוקן הקיסר מדגליהם, כפי שנהגו לעשות החיילים הרומיים ששרתו תחת קודמו בתפקיד. משלחת גדולה של יהודים חיכתה לפילטוס במשך חמישה ימים והתחננה שיסירו את הדיוקנאות מדגלי החיילים. הוא דחה בקשה זו על הסף ואיים להמית אותם מיד. פילטוס, בעצמו סקפטי, לא הבין שאנשים שמונעים מרגשות דתיים עזים לא יהססו למות עבור אמונותיהם; וכך מצא את עצמו מול יהודים שקראו עליו תיגר מול ארמונו, הצמידו פניהם לקרקע, ומסרו לו שהם מוכנים למות. אז הבין פילטוס שהוא איים בלא כוונה לבצע. הוא נכנע, הורה להסיר את הדיוקנאות מדגלי החיילים בירושלים והבין שמאותו יום ואילך הוא היה במידה רבה כפוף לגחמת מנהיגי היהודים, אשר גילו את חולשתו, את העובדה שהוא מאיים אבל פוחד לקיים.

לאחר מכן, פילטוס היה נחוש להחזיר לעצמו את יוקרתו האבודה וציווה לתלות על קירות ארמונו של הורדוס בירושלים את מגני הקיסר, אשר שימשו על-פי רוב לפולחן הקיסר. כשהיהודים מחו על כך, הוא התעקש. כשסרב להאזין לתלונותיהם, הם ערערו מיד לרומא והקיסר ציווה מיד להסיר את המגנים שהפריעו להם. וכך מצא עצמו פילטוס במעמד נחות משהיה.

דבר נוסף שהשניא אותו מאוד על היהודים הייתה העובדה שהעז לקחת כסף מקופת המקדש כדי לשלם על בנייתו של אקוודוקט חדש אשר הגדיל את אספקת המים למיליוני המבקרים שהגיעו לירושלים בחגים. היהודים גרסו שרק הסנהדרין יכולה להשתמש בכספי המקדש והם לא פסקו מלהוקיע את פילטוס על החלטתו המתיימרת. ההחלטה הזו שלו הובילה ללא פחות משתיים עשרה התקוממויות ולשפיכות דמים רבה. ההתפרצות החמורה האחרונה פרצה כתוצאה מן הטבח של חבורה גדולה של תושבי הגליל ממש בזמן שהיו על המזבח.

חשוב לציין כי אף שהשליט הרומי ההססן הזה הקריב את ישוע בשל פחדו מן היהודים ועל-מנת לשמר את מעמדו האיש, הוא לבסוף סולק מתפקידו כתוצאה מן הטבח שטבח ללא צורך בשומרונים בהקשר למשיח שקר שסחף אחריו חיילים ועלה על הר גריזים, בטענה ששם קבורים תשמישי המקדש; מהומות קשות פרצו כאשר הוא לא גילה את מקום מחבואם של כלי המקדש הקדושים כמובטח. כתוצאה מן

185:1.3 (1988:2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988:3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988:4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988:5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had

המקרה, הורה הלגאטוס של סוריה לפילטוס לשוב לרומא. מכיוון שטיבריוס מת כשפילטוס היה בדרכו לרומא, הוא לא מונה מחדש כפרוקורטור של יהודה. הוא לא הצליח להתאושש מאות הקלון המצער של ההסכמה שלו לצלוב את ישוע. מכיוון שהקיסר החדש לא ראה בערכו, הוא פרש לפרובינקיה של לוזן, שם התאבד מאוחר יותר.

אשתו של פונטיוס פילטוס, קלאודיה פרקולה, שמעה רבות אודותיו של ישוע מן העוזרת האישית שלה, אישה פיניקית שהאמינה בבשורת המלכות. לאחר מותו של פילטוס, קלאודיה נודעה כדמות משמעותית בתנועה שהפיצה את הבשורות הטובות.

וכל אלה מסבירים במידה רבה את מה שהתרחש באותו יום ששי טרגי. קל להבין כיצד התיימרו היהודים להכתיב לפילטוס את שרצו – להעיר אותו בשש בבוקר כדי שישפוט את ישוע – וגם מדוע לא היססו לאיים עליו שיאשימו אותו בבגידה באזני הקיסר אם יעז לסרב להמית את ישוע.

מושל רומי ראוי לשמו לא היה נקלע לחוסר יתרון מול שליטי היהודים ולעולם לא היה מתיר לקנאים הדתיים צמאי הדם הללו להמית אדם אשר הוא עצמו הכריז עליו כעל חף מכל מפשע ביחס להאשמותיהם הכוזבות. רומא טעתה בגדול כששלחה את פילטוס, מושל מדרגה שנייה, למשול בפלשתינה. הייתה זו שגיאה גסה בניהול ענייני העולם. מוטב היה לו טיבריוס היה שולח ליהודים את מושל הפרובינקיה הטוב ביותר באימפריה.

promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

^{185:1.7 (1989:1)} Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

^{185:1.8 (1989:2)} And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

^{185:1.9 (1989:3)} A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. ישוע מופיע לפני פילטוס

לאחר שישוע ומאשימיו התאספו לפני אולם המשפט של פילטוס, יצא המושל הרומי החוצה ופנה לחבורה שנאספה בשאלה, "במה אתם מאשימים אדם זה?" הצדוקים וחברי המועצה אשר נטלו על עצמם לסלק את ישוע היו נחושים להתייצב בפני פילטוס ולבקש את אישורו לגזר דין המוות שחרצו על ישוע בלא להציג אשמה ברורה כלשהי. לפיכך, ענה הדובר מטעם בית הדין של הסנהדרין ענה לפילטוס ואמר: "אם אדם זה לא היה פושע, לא היינו מוסרים אותו לך."

כאשר פילטוס הבחין בכך שהם היססו לבטא את האשמותיהם כלפי ישוע אף שידע שדנו באשמתו כל הלילה, ענה להם כך: "מכיוון שלא החלטתם על אישום ברור, למה שלא תיקחו את האדם הזה ותשפטו אותו בהתאם לחוקים?"

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

^{185:2.1 (1989:4)} When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

^{185:2.2 (1989:5)} When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

ענה פקיד הסנהדרין לפילטוס: "אסור על-פי החוק שלנו להמית אדם, ואילו אדם זה מתסיס את העם שלנו וראוי למוות בשל הדברים שאמר ועשה. לכן באנו לפניך כדי שתאשר את גזר הדין הזה."

העובדה שחברי הסנהדרין התייצבו בפני המושל הרומי בניסיון להתחמק מעידה על הכוונות הרעות והטינה שרחשו כלפי ישוע ממש כשם שהיא מעידה על חוסר הכבוד להוגנות, לכבוד ולהדר של פילטוס. איזה עלבון מעליבים נתיני הפרובינקיה את המושל שלהם כשהם מבקשים ממנו לגזור עונש מוות על אדם שלא העניקו לו משפט הוגן ואפילו לא גיבשו אשמות מובחנות כלפיו!

פילטוס ידע משהו על עבודתו של ישוע בקרב היהודים והוא ניחש שהאשמות כלפיו תהיינה עשויות להתייחס להפרת חוקי הדת של היהודים; משום כך, הוא ביקש לשלוח את התיק חזרה לבית הדין שלהם. שוב, פילטוס נהנה לראות אותם מתוודים בפומבי שלא היה בכוחם לגזור גזר דין מוות אפילו על בן העם שלהם עצמם שהם שגאו שגאו מרה.

כמה שעות קודם לכן, מעט לפני חצות ולאחר שאישר להשתמש בחיילים הרומיים כדי להביא למעצרו של ישוע, למד פילטוס עוד אודות ישוע ותורתו מקלאודיה, אשתו, אשר הייתה גיורת ואשר הפכה לאחר מכן למאמינה גמורה בבשורת ישוע.

פילטוס העדיף לדחות את הישיבה, אך הוא ראה שמנהיגי היהודים היו נחושים להביא את המקרה לדיון. הוא ידע שהיום לא רק היה הבוקר של ערב הפסח, אלא גם יום ששי, יום ההכנה לשבת המנוחה והפולחן של היהודים.

פילטוס היה מאוד רגיש לאופן הבלתי מכבד בו התייחסו אליו היהודים הללו ולא הסכים להיענות לתביעותיהם לגזור על ישוע דין מוות ללא משפט. לכן, לאחר שהמתין להם מספר רגעים כדי שיציגו את האשמותיהם כלפי האסיר, פנה אליהם ואמר: "לא אגזור על אדם זה דין מוות ללא משפט; ואף לא אסכים לחקור אותו עד שתציגו את האשמותיכם בכתב."

לאחר שהכוהן הגדול והאחרים שמעו את דבריו של פילטוס, הם סימנו לפקיד בית הדין להושיט לפילטוס את כתב האשמה נגד ישוע. האשמות היו:

"בית הדין של הסנהדרין מצא כי אדם זה הינו רשע ומסית את העם, וכי הוא אשם באלה

185:23 (1989:6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:24 (1989:7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:25 (1989:8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:26 (1990:1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:27 (1990:2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:28 (1990:3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: "I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing."

185:29 (1990:4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:210 (1990:5) "We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

הדברים:

1. "מסית את העם ומתסיס אותם למרד."

2. אוסר על העם להעלות מס לקיסר.

3. "קורא לעצמו מלך היהודים ומלמד אודות כינונה של מלכות חדשה."

ישוע לא נשפט על ההאשמות הללו ואף לא הורשע כחוק בגין. ואף כי הוא אפילו לא שמע את ההאשמות הללו כשנאמרו לראשונה, ציווה פילטוס להביא אותו מן הפרטורים, שם היה תחת משמר, והתעקש שההאשמות הללו יושמעו שוב בנוכחות ישוע.

כאשר שמע ישוע את ההאשמות הללו, הוא לא ענה כלל, אף כי ידע היטב שבית הדין היהודי לא דן בעניינים אלה, וכך גם ידעו יוחנן זבדיה ומאשימיו. הוא לא פצה פיו אפילו כאשר פילטוס ביקש ממנו לענות למאשימיו. פילטוס נדהם כל כך מחוסר ההוגנות של ההליך והתרשם כל כך מן הסבלנות העמוקה והשקטה של ישוע עד כי החליט לקחת את האסיר פנימה לאולם ולחקור אותו בפרטיות.

במוחו של פילטוס היה בלבול, לבו הכיל פחד מישוע ורוחו נפעמה מאוד מן המחזה של ישוע עומד שם ברוב הדר אל מול מאשימיו צמאי הדם, ומתבונן בהם, אך לא בבוז שקט אלא ברחמים אמתיים ובחיבה מהולה בצער.

3. החקירה הפרטית של פילטוס

פילטוס לקח את ישוע ויוחנן לחדר פרטי, והשאיר את השומרים בחוץ, באולם. הוא ביקש מן האסיר לשבת, ישב לצדו ושאל מספר שאלות. פילטוס התחיל את השיחה בכך שהבטיח לישוע שהוא עצמו לא האמין באשמה הראשונה שהועלתה כנגדו: שהוא מסית את העם ומתסיס למרד. ואז שאל, "האם אי פעם הנחית לא להעלות מס לקיסר?" ישוע הצביע על יוחנן ואמר, "שאל אותו או כל אחד אחר ששמע אותי מלמד." אז שאל פילטוס את יוחנן ביחס למס, ויוחנן העיד ודיבר על תורתו של 'המאסטר' והסביר שישוע ושליחיו שילמו מסים הן לקיסר והן למקדש. לאחר שפילטוס תחקר את יוחנן, אמר, "אל תספר לאיש שדיברתי איתך." יוחנן מעולם לא גילה זאת.

פילטוס נפנה לישוע, המשיך בחקירתו ואמר, "וכעת ביחס להאשמה השלישית נגדך, האם אתה מלך היהודים?" מכיוון שהיה טון של תהייה כנה בקולו של פילטוס, חיך ישוע אל הפרוקרטור ואמר: "פילטוס, האם אתה שואל זאת עבור עצמך או שמא תשאל בשם האחרים

185:211 (1990:6) "1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:212 (1990:7) "2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:213 (1990:8) "3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom."

185:214 (1990:9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:215 (1990:10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:216 (1990:11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:311 (1991:1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, "Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?" Jesus, pointing to John, said, "Ask him or any other man who has heard my teaching." Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, "See that you tell no man that I talked with you." And John never did reveal this matter.

185:312 (1991:2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: "And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?" Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: "Pilate, do you ask this for

האלה, מאשימי?" ענה לו המושל, בטון ממורמר-מה: "האם אני יהודי? בני העם שלך והכוהנים הראשיים הסגירו אותך וביקשו ממני לגזור עליך דין מוות. אני מטיל ספק בתקפות ההאשמות ומנסה לברר בעצמי מה עשית. תאמר לי, האם אמרת שאתה מלך היהודים והאם ביקשת לכוון מלכות חדשה?"

אמר אז ישוע לפילטוס: "אינך רואה שמלכותי אינה מן העולם הזה? אילו הייתה מלכותי מן העולם הזה, וודאי היו תלמידי נלחמים כדי שלא אוסגר לידי היהודים. נוכחותי כאן לפניך, קשור, מספיקה כדי להעיד לכולם שמלכותי אינה מלכות רוח, היא אחוות כל בני האדם אשר הפכו לבני האלוהים באמונה ובאהבה. גאולה זו היא לגויים וליהודים כאחד."

"אז אתה מלך, אחרי ככלות הכול?" אמר פילטוס. עמה לו ישוע: "כן, אני כזה מלך, ומלכותי אינה משפחת בני האמונה של 'אבי' שבשמים. הסיבה בשלה נולדתי בעולם הזה היא כדי להציג את 'אבי' לכל בני האדם ולהעיד על אמיתותו של האלוהים. ואפילו כעת, אני מכריז באוזניך שכל אשר הוא מן האמת ישמע את קולי."

אמר אז פילטוס, חצי בלעג וחצי בכנות, "אמת – מהי אמת – מי יודע?"

פילטוס לא הצליח לתפוש את דבריו של ישוע, ואף לא להבין את טיבה של מלכותו הרוחנית, אך כעת היה בטוח שהאסיר לא עשה דבר הראוי לגזר דין מוות. מבט אחד מקרוב ביסוע, במפגש פנים אל פנים, הספיק כדי לשכנע אפילו את פילטוס שהאדם הזה, עדין ועייף אך מלכותי וישר, לא היה מהפכן מסוכן שביקש לעלות על כס מלכות ישראל. פילטוס חשב שהבין במידת מה מדוע קרא לעצמו ישוע מלך, שכן הכיר את התורה הסטואית שגרסה כי "החכם הוא מלך." פילטוס היה משוכנע לחלוטין שישוע איננו מתסיס מסוכן אלא לא הרבה יותר מאיש חזון בלתי מזיק, קנאי תמים.

לאחר שתחקר את 'המאסטר', חזר פילטוס לכוהנים הראשיים ולמאשימי של ישוע ואמר: "חקרתי את האדם הזה ולא מצאתי בו כל אשמה. אינני סבור שהוא אשם בהאשמות שהעליתם כלפיו; אני סבור שצריך לשחרר אותו." שמעו זאת היהודים ונמלאו כעס עצום, עד כדי שהחלו לצעוק בפראות שישוע הוא בן מוות; אחד מחברי הסנהדרין העז לגשת לפילטוס ואמר: "האדם הזה מתסיס את העם, החל בגליל ולאחר מכן ביהודה כולה. הוא פורע חוק ופושע. אתה תתחרט על זה הרבה זמן אם תשחרר את הרשע הזה."

yourself, or do you take this question from these others, my accusers?" Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: "Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?"

185:33 (1991:3) Then said Jesus to Pilate: "Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew."

185:34 (1991:4) "Then you are a king after all?" said Pilate. And Jesus answered: "Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faith sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice."

185:35 (1991:5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, "Truth, what is truth — who knows?"

185:36 (1991:6) Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that "the wise man is king." Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:37 (1991:7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free."

פילטוס לא ידע מה לעשות עם ישוע; ולפיכך, כאשר שמע אותם שהחל את עבודתו בגליל, הוא חשב שיצליח להשתחרר מן האחריות לגורל המשפט, או לפחות להרוויח קצת זמן כדי לחשוב, בכך שישלח את ישוע להופיע בפני הורדוס, אשר שהה באותה העת בירושלים לצורך הפסח. פילטוס אף חשב שהמחווה הזו תעזור להפיג קצת מן המרידות ששררה זה זמן בינו לבין הורדוס בשל מספר רב של תקריות הנוגעות לסמכות.

קרא פילטוס לשומרים ואמר: "האיש הזה מן הגליל. קחו אותו להורדוס, ולאחר שיחקור אותו, חזרו ודווחו לי מה מצא." והם לקחו את ישוע להורדוס.

4. ישוע לפני הורדוס

כאשר הורדוס אנטיפס שהה בירושלים, הוא התגורר בארמון הישן של המכבים ארמונו של הורדוס הגדול, ולשם, לביתו של המלך לשעבר, הביאו כעת שומרי המקדש את ישוע, כשמאשימו וקהל הולך וגדל הולך אחריהם. הורדוס שמע זה מכבר אודות ישוע, והיה מאוד סקרן לגביו. 'וכשבן האדם' עמד מולו, בבוקר יום ששי זה, האדומי המרושע לא זכר לרגע את הנער שהופיע בפניו בעבר בציפורי וביקש ממנו להחליט באופן הוגן ביחס לחוב שחב לאביו שנהרג בזמן שעבד באחד ממבני הציבור. למיטב ידיעתו של הורדוס, הוא מעולם לא ראה את ישוע, אף כי הוטרד ממנו מאוד כשמרכז פעולתו היה בגליל. כעת, משהוחזק בידי פילטוס ואנשי יהודה, הורדוס רצה לראותו משום שהרגיש בטוח שלא יחולל לו יותר צרות בעתיד. הורדוס שמע הרבה על הניסים שחולל ישוע, וקיווה מאוד לראות מעשה פלאים כזה או אחר.

כשהביאו את ישוע בפני הורדוס, הופתה הטטרך מהופעתו ההדורה ומשלוותו המופגנת. במשך רבע שעה, חקר הורדוס את ישוע בשאלות, אך 'המאסטר' לא ענה. הורדוס הקניט אותו ואתגר אותו לבצע נס, אך ישוע לא ענה לשאלותיו הרבות ולא השיב להקנטות.

או אז נפנה הורדוס לכוהנים הראשיים ולצדוקים, שמע את האשמותיהם ביתר פירוט ממה שהקשיב להם פילטוס והאזין לפשעיו לכאורה של 'בן האדם'. לבסוף, כשהשתכנע שישוע לא ידבר אליו וגם לא יחולל עבורו נס, המשיך הורדוס ללעוג לו עוד קצת, הלביש אותו באדרת ישנה וסגולה ושלח אותו חזרה לפילטוס. הורדוס ידע שאין לו כל סמכות חוקית ביחס לישוע בארץ יהודה. אף כי שמח שסוף סוף הוא עתיד להיפטר מישוע בגליל, הוא היה אסיר

^{185:38 (1992:1)} Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

^{185:39 (1992:2)} Pilate, calling the guards, said: "This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me." And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

^{185:41 (1992:3)} When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

^{185:42 (1992:4)} When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

^{185:43 (1992:5)} Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he

תודה שפילטוס נשא באחריות להמתתו. הורדוס מעולם לא התאושש מן הפחד שנפל עליו כקללה מאז שרצח את יוחנן המטביל. פעמים, אף פחד שישוע היה יוחנן שקם לתחייה מן המתים. כעת, נמוג פחד זה משראה שישוע היה אדם מאוד שונה מן הנביא הקולני והרושף שהעז לחשוף ולהוקיע את חייו הפרטיים.

was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. ישוע שב לפילטוס

5. JESUS RETURNS TO PILATE

כאשר הביאו השומרים את ישוע חזרה לפילטוס, הוא יצא למדרגות שבחזית הפרטוריום, שם מוקם כיסא הדיין שלו, קרא אליו את הכהנים הראשיים וחברי הסנהדרין ואמר להם: "הבאתם לפני את האדם הזה והאשמתם אותו שהוא מתסיס את העם, אוסר עליהם לשלם מסים וטוען שהוא מלך היהודים. חקרתי אותו ולא מצאתי אותו אשם בכל אלה. לאמתו של דבר, לא מצאתי בו כל אשמה. אז שלחתי אותו להורדוס, וכנראה שהטטרך הגיע לאותה מסקנה, הרי הוא שלח אותו אלינו חזרה. ברור לגמרי שהאדם הזה לא עשה דבר שראוי לגזר דין מוות. אם אתם סבורים שדורש להכניס בו משמעת, אני מוכן לגעור בו לפני שאשחרר אותו."

185:51 (1993:1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

ממש בזמן שהיהודים החלו לצעוק ולהתלונן כנגד שחרורו של ישוע, הגיע המון גדול לפרטוריום כדי לבקש מפילטוס לשחרר אסיר לכבוד חג הפסח. זה מכבר, נהגו מושלי רומא לאפשר לתושבים לבחור אסיר או פושע מורשע ולבקש מחילה עבורו בחג הפסח. וכעת, הגיע ההמון הזה מולו כדי לבקש את שחרורו של אסיר. מכיוון שישוע התחבב על ההמונים רק לאחרונה, עלה במוחו של פילטוס הרעיון שהוא יוכל לשחרר עצמו מן המצוקה בה היה שרוי בכל שיציע לקבוצה שתבחר לשחרר את ישוע במחווה רצון טוב לפסח, הרי היה כעת אסיר במשפט.

185:52 (1993:2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

כשעלה ההמון על מדרגות הבניין, שמע פילטוס שהם קוראים בשמו של אחד, בַּרְבָּס. ברבס היה מתסיס פוליטי, שודד ורוצח, בנו של כוהן, אשר נעצר לאחרונה בזמן ששדד ורצח על דרך יריחו. האדם הזה נידון למוות, וגזר הדין היה מתוקן להתבצע מיד לאחר תום חגיגות הפסח.

185:53 (1993:3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

פילטוס עמד והסביר להמון שישוע הובא לפניו בידי הכהנים הגדולים, אשר ביקשו להמיתו באשמות מסוימות ושהוא עצמו לא חשב שאדם ראוי למוות. אמר פילטוס: "את מי אתם מעדיפים שאשחרר, את הרוצח הזה, ברבס, או את ישוע

185:54 (1993:4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you,

הגלילי?" מיד עם תום דבריו, החלו הכהנים הראשיים וחברי הסנהדרין לצעוק בקולי קולות, "ברבס, ברבס!" וכשהקהל ראה את כוהני הגדולים נחושים להמית את ישוע, הם מיהרו להצטרף ולתבוע את חייו וצעקו לשחרורו של ברבס.

מספר ימים לפני כן, אותו ההמון נדהם מישוע, אך האספסוף לא נשא עיניו למי שטען שהוא 'בן האל' ומצא עצמו כעת מוחזק בידי הכהנים הגדולים והשליטים ועומד למשפט על חייו בפני פילטוס. ישוע יכול היה להיות כגיבור בעיני העם כאשר הניס את חלפני הכספים והסוחרים אל מחוץ למקדש, אך לא כאשר היה אסיר שאינו-מתנגד המוחזק בידי אויביו ועומד למשפט על חייו.

פילטוס כעס למראה הכהנים הגדולים שצועקים למחילה עבור רוצח ידוע ותובעים את דמו של ישוע. הוא ראה את רשעותם ושנאתם והבחין בדעות הקדומות ובקנאה. לכן, אמר להם כך: "איך תוכלו לבחור בחייו של רוצח ולא באלה של האדם הזה, אשר פשעו הגדול ביותר הוא שהוא מכנה עצמו באופן ציורי מלך היהודים?" אך זה לא היה חכם מצדו של פילטוס לומר זאת. היהודים היו עם גאה שהיה כעת תחת עול רומא שקיוו למשיח שיגאל אותם מן השעבוד לגויים במפגן כוח גדול וברב הדר. יותר מכפי שפילטוס יכול היה לשער, הם רגזו על הרמיזה שאפשר להתייחס כאל "מלך היהודים" למורה העני הזה, שלימד דברים מוזרים, זה שהיה עצור כעת ומואשם בפשעים שדינם מוות. הם החשיבו הערה זו כעלבון כלפי כל מה שהיה קדוש ומכובד בעיניהם כאומה, ולפיכך צעקו ככל יכולתם כדי לשחרר את ברבס ולהמית את ישוע.

פילטוס ידע שישוע היה חף מפשע ביחס להאשמות שהוטחו בו, ואילו היה שופט צדק אמיץ היה מזכה אותו ומשחרר אותו. אך הוא חשש לעמוד מול היהודים הכעוסים הללו, ובעוד הוא מהסס, הגיע שליח ובידו מסר חתום מאשתו לקלאודיה.

פילטוס סימן לנאספים מולו שהוא מבקש לקרוא את המסר שקיבל זה עתה לפני שימשיך לטפל בעניין. לאחר שפתח את המכתב מאשתו, כך קרא: "אני מתפללת שאין לך כל קשר לאדם ההגון והחף מפשע שנקרא ישוע. הלילה חלמתי חלום עליו שגרם לי סבל רב." לא רק שהמסר הזה מקלאודיה הטריד מאוד את פילטוס וגרם לדחייה נוספת במתן גזר הדין אלא גם למרבה הצער הוא אפשר לשליטי היהודים זמן מספיק להסתובב בתוך הקהל ולדחוק באנשים לקרוא לשחרורו של ברבס ולתבוע את צליבתו של

this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

^{185:55 (1993:9)} A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

^{185:56 (1993:9)} Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: "How could you choose the life of a murderer in preference to this man's whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?" But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as "the king of the Jews." They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas's release and Jesus' death.

^{185:57 (1994:1)} Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

^{185:58 (1994:1)} Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: "I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him." This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided

ישוע.

לבסוף, פנה פילטוס שוב לפתרון הבעיה שניצבה בפניו ושאל את הקהל, שהורכב ממנהיגי היהודים ומההמון שבא לבקש מחילה, "מה אעשה בזה המכונה מלך היהודים?" והם כולם צעקו כאיש אחד, "צלוב אותו! צלוב אותו!" העובדה שכל הקהל המעורב כאיש אחד תבע זאת הבהילה והפחידה את פילטוס, שהיה שופט בלתי-הגון ומפוחד.

ואז אמר פילטוס שוב: "למה לצלוב את האדם הזה? מה פשעו? מי יבוא ויעיד כנגדו?" אך כאשר שמעו את פילטוס מגן על ישוע, הם צעקו חזק יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

שוב פנה אליהם פילטוס ביחס לאסיר שישוחרר לפסח, ואמר: "אני שואל אתכם שוב, איזה מבין האסירים תבקשו שאשחרר לפסח? ושוב צעק ההמון, תן לנו את ברבס!"

אז אמר פילטוס: "אם אשחרר את הרוצח, מה אעשה עם ישוע?" ושוב צעק ההמון כאיש אחד, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

תביעתו הנחושה של ההמון, שפעל כעת בהוראתם הישירה של הכוהנים הגדולים וחברי מועצת הסנהדרין, הטילה אימה על פילטוס; אף-על-פי-כן, הוא ניסה פעם נוספת להפיס את הקהל ולהציל את ישוע.

considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

^{185:5.9 (1994.2)} Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

^{185:5.10 (1994.3)} Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

^{185:5.11 (1994.4)} Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

^{185:5.12 (1994.5)} Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

^{185:5.13 (1994.6)} Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. פנייתו האחרונה של פילטוס

רק אויביו של ישוע נטלו חלק בכל המאורעות שהתרחשו בשעות הבוקר המוקדמות של יום השישי, מול פילטוס. חבריו הרבים או שעדיין לא ידעו על המעצר בלילה והמשפט הבוקר, או שהתחבאו כדי להימנע מלהיעצר ולהישפט למוות בשל אמונתם בתורתו של ישוע. ההמון שתבע כעת את מותו של 'המאסטר' כלל רק את אויביו המושבעים ואנשים שלא ממש חשבו וקל היה להסיתם.

פילטוס ניסה פעם אחת ואחרונה לפנות לרחמיהם. הוא פחד לעמוד מול תביעת ההמון שהוסת וקרא להמית את ישוע, והוא הורה לשומרים ולחיילים הרומיים לקחת את ישוע ולהלקות אותו. כשלעצמה, הייתה זו הוראה בלתי הוגנת ובלתי חוקית, שכן החוק הרומי קבע שיש להלקות רק את מי שכבר נידון למוות בצליבה. לצורך העונש, לקחו השומרים את ישוע לחצר הפתוחה של הפרטורים. אויביו לא ראו

6. PILATE'S LAST APPEAL

^{185:6.1 (1994.7)} In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

^{185:6.2 (1995.1)} Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of

את ההלקאה, אך פילטוס נכח בה ולפני שסיימו להתעלל בו הוא הנחה את המלקים לעצור ולהביא את ישוע בפניו. הם הלבישו אותו בגלימה הסגולה ושזרו כתר של קוצים אותו הניחו על ראשו. רק אז קשרו את ישוע לעמוד ההלקאה והלק ואותו בשוטים שנשזרו בהם קשרים. הם נתנו בידו ענף כתחליף לשרביט, כרעו ברכ מולו ולעגו לו, "הצדיעו למלך היהודים!" הם ירקו עליו והיכו בפניו בידיהם. לפני שהשיבו אותו לפילטוס, אחד מהם לקח את הענף מידו והיכה אותו בראש.

אז הוביל פילטוס את האסיר המדמם והמולקה, הציג אותו בפני הקהל המעורב ואמר: "ראו את זה! אני שוב מכריז בפניכם שהוא לא פשע, ולאחר שהלקיתי אותו אני משחרר אותו."

שם עמד ישוע מנצרת, לבוש גלימת מלכות סגולה ישנה וכתר קוצים עוטר את ראשו העדין. פניו היו מוכתמות בדם וגופו היה כפוף מסבל ומצער. אך דבר לא יוכל לגעת בלבבות הקהים של מי שנפל קורבן לשנאה יוקדת ומי שהשתעבד לדעות הקדומות של הדת. המחזה הזה שלח גל של זעזוע במחוזותיו של יקום עצום ממדים, אך כלל לא נגע בלבבות מי שהיה נחוש להביא לחיסולו.

לאחר שהתאוששו מן השוק הראשון למראה מצוקתו של 'המאסטר', הם המשיכו והאריכו בצעקות רמות עוד יותר, "צלוב אותו! צלוב אותו!"

פילטוס הבין שהיה זה חסר תוחלת לפנות לרחמים שהיו אמורים להרגיש. הוא צעד קדימה ואמר: "אני מבין שאתם נחושים לראות במותו של איש זה, אך מה עשה כדי להיות ראוי למות? מי יכריז על פשעו?"

אז צעד קדימה הכוהן הגדול בעצמו, ניגש לפילטוס והכריז בכעס: "יש לנו חוק קדוש, ובהתאם לחוק הזה האיש הזה בן מוות הוא, משום שקרא לעצמו 'בן האל'." מששמע זאת פילטוס, נמלא פחד רב עוד יותר, ולא רק מפני היהודים אלא גם משום שנזכר בפתק מאשתו וסיפורי המיתולוגיה היוונית על האלים היוורדים אל הארץ. הוא נרעד מן המחשבה שאולי ישוע הינו אישיות אלוהית. הוא סימן לקהל להשתתק ולקח את ישוע בידו פנימה לתוך הבניין כדי להמשיך ולחקור אותו. פילטוס היה כעת מבולבל בשל הפחד, נבוכ בשל האמונה הטפלה וכן הציקה לו הגישה העיקשת של האספסוף.

the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, "Hail, king of the Jews!" And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

^{185:6.3 (1995:2)} Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: "Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him."

^{185:6.4 (1995:3)} There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

^{185:6.5 (1995:4)} When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted the louder and the longer, "Crucify him! Crucify him! Crucify him!"

^{185:6.6 (1995:5)} And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: "I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?"

^{185:6.7 (1995:6)} Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: "We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God." When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife's note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

פילטוס רעד מהתרגשות ופחד, ישב לצד ישוע ושאל: "מאיפה באת? מי אתה באמת? מה זה מה שהם אומרים, שאתה 'בן האל'?"

אך ישוע התקשה לענות על השאלות הללו, מפי שופט פחדן, חלש והססן אשר נהג בו בחוסר הגינות כזה כשציווה להלקותו אפילו לאחר שהכריז עליו כעל חף מכל פשע ולפני שגזר עליו דין מוות. ישוע הסתכל הישר בעיניו של פילטוס ולא ענה דבר. אמר אז פילטוס: "אתה מסרב לדבר איתי? אתה לא מבין שעדיין יש לי הכוח לשחרר אותך או לצלוב אותך?" ענה לו אז ישוע: "לא יכול להיות לך שום כוח ביחס אלי אלא זה שהותר מלמעלה. לא תוכל להפעיל כל סמכות ביחס 'לבן האדם' אלא אם התיר זאת 'האב' שבשמיים. אך אתה לא אשם כל כך, שכן אתה לא מכיר את הבשורה. זה שבגד בי וזה שמסר אותי לך חטאו חטא גדול יותר."

פילטוס נמלא אימה מן השיחה האחרונה הזו עם ישוע. הפחדן חסר חוט השדרה הזה, אדם בעל חוש צדק רופף, כרע כעת תחת משקלם של הפחד שנובע מן האמונות הטפלות והפחד האיום שפחד ממנהיגי היהודים.

שוב הופיע פילטוס בפני ההמון ואמר: "אני בטוח שאדם זה רק עבר על חוקי הדת. קחו אותו ושפטו אותו לפני חוקיכם. למה אתם מצפים שאסכים למותו רק בגלל שהפר את המסורת שלכם?"

פילטוס עמד לשחרר את ישוע, כאשר הכוהן הגדול, כיפא, ניגש לשופט הרומי הפחדן, מנף אצבע נקמנית בפניו של פילטוס ואמר בכעס, כך שכל ההמון שמע: "אם תשחרר את האדם הזה, אתה לא בצד של הקיסר, ואני אוודא שהקיסר יידע את הכל." עבור פילטוס, האיום הפומבי הזה היה יותר מדי. הפחד שלו מפני גורלו שלו עצמו האפיל כעת על כל השיקולים האחרים, והמושל הפחדן הורה להביא את ישוע לפני כס המשפט. עת עמד 'המאסטר' לפניו, הוא הצביע עליו בלעג ואמר "הנה מלככם." היהודים השיבו, "תיפטר ממנו. צלוב אותו!" אמר אז פילטוס, באירוניה וציניות, "האם לצלוב את מלככם?" ענו לו היהודים, "כן, צלוב אותו! אין לנו מלך מלבד הקיסר." ואז הבין פילטוס שכלו כל התקוות להציל את ישוע, שכן הוא עצמו לא העז לעמוד אל מול היהודים.

8. כניעתו הטרגית של פילטוס

הנה עומד 'בן האל' אשר התגשם 'כבן האדם'. הוא נעצר ללא כתב אישום; הואשם ללא ראיות; נשפט ללא עדים; הוענש ללא גזר דין; וכעת עמד להיגזר דינו למוות בידי שופט בלתי

185:7.1 (1995:7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996:1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

185:7.3 (1996:2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996:3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

185:7.5 (1996:4) Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

185:8.1 (1996:5) Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was

הגון שהתוודה שלא מצא בו כל אשמה. אם כשכינה את ישוע "מלך היהודים" ניסה פילטוס לפנות לרגשותיהם הלאומניים של היהודים, הרי נכשל בכך כישלון חרוץ. היהודים לא ציפו למלך שכזה. הכרזתם של הכוהנים הגדולים ושל הצדוקים, "אין לנו מלך מלבד הקיסר," גרמה לשוק אפילו לאנשים הפשוטים, אך כעת היה זה מאוחר מדי להציל את ישוע אפילו אם האספסוף היה מעז לתמוך 'במאסטר'.

פילטוס פחד מהתקוממות או תסיסה. הוא לא העז להסתכן בהפרעה מעין זו בחג הפסח בירושלים. רק לאחרונה גער בו הקיסר, והוא לא רצה להסתכן בגערה נוספת. האספסוף הריע כאשר ציווה על שחרורו של ברבס. הוא ציווה שיביאו קערה ומים, ושם, אל מול הקהל, רחץ את ידיו ואמר: "אני חף מכל אשמה בקשר לדמו של זה. אתם נחושים להמיתו, אך אני לא מצאתי בו כל אשמה. עשו זאת. החיילים ייקחו אותו." ואז הריע ההמון והשיב, "דמו יהיה עלינו ועל ילדינו."

soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no king but Caesar," was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

^{185:8,2 (1996)} Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: "I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

מסמך 186. ממש לפני הצליבה

187 ⇨

הספר של אורנטיה

185 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 186
ממש לפני הצליבה

סעיפים

מבוא

1. סופו של יהודה איש-קריות
2. גישתו של 'המאסטר'
3. דוד זבדיה המהימן
4. הכנות לצליבה
5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח

PAPER 186

JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

מבוא

כשישוע ומאשימיו יצאו לכיוון הורדוס, פנה 'המאסטר' אל השליח יוחנן ואמר: "יוחנן, לא תוכל עוד לעשות עבורי דבר. לך לאימי והבא אותה שתראה אותי לפני שאמות." אף כי היסס לעזוב אותו לבד עם אויביו, כאשר שמע יוחנן את בקשתו של 'המאסטר' הוא מיהר לבית עניא, שם התאספה כל משפחתו של ישוע והמתינה בביתן של מרתה ומרים, אחיותיו של אלעזר שהוקם לתחייה מן המתים.

מספר פעמים במהלך הבוקר הגיעו שליחים ומסרו למרים ומרתה עדכונים ביחס להתקדמות במשפטו של ישוע. אך משפחתו של ישוע הגיעה לבית עניא רק דקות ספורות לפני שהגיע לשם יוחנן ובפיו בקשתו של ישוע לראות את אימו בטרם יומת. לאחר שיוחנן זבדיה סיפר להם את כל מה שהתרחש מאז נעצר ישוע בחצות, יצאה מרים אימו מיד בלוויית יוחנן לראות את בנה הבכור. עד אשר הגיעו מרים ויוחנן לעיר, ישוע כבר הגיע לגולגותא, בלוויית החיילים הרומיים שנצטוו לצלוב אותו.

כאשר מרים אם ישוע יצאה עם יוחנן לראות את בנה, סירבה אחותו רות להישאר מאחור עם

INTRODUCTION

^{186:0.1 (1997:1)} AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

^{186:0.2 (1997:2)} Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

^{186:0.3 (1997:3)} When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth

שאר בני המשפחה. מכיוון שהייתה נחושה להתלוות לאימה, התלווה אליה אחיה, יהודה. תחת פיקוחו של יעקב, נותרו שאר בני משפחתו של 'המאסטר' בבית עניא וכמעט מדי שעה הגיעו שליחיו של דוד זבדיה לדווח על התקדמותם של המאורעות האיומים במהלך הומת אחיהם הבכור, ישוע מנצרת.

refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. סופו של יהודה איש-קריות

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

הדיון בפני פילטוס הסתיים בערך בשעה שמונה וחצי בבוקר יום ששי זה, 'המאסטר' נמסר לחזקתם של החיילים הרומיים שנצטוו לצלוב אותו. מיד לאחר שישוע נמסר לידי הרומאים, חזר מפקד השומרים היהודיים עם אנשיו חזרה למפקדה שלהם במקדש. הכוהן הגדול ועמיתיו, חברי הסנהדרין, הלכו מעט אחרי השומרים הישר למקום המפגש הרגיל שלהם בלשכת הגזית שבמקדש. כאן הם פגשו חברי סנהדרין אחרים רבים להם סיפרו מה עלה בגורל ישוע. בזמן שכיפא עסק בדיווח לסנהדרין אודות משפטו וגזר דינו של ישוע, הופיע בפניהם יהודה כדי לתבוע את הפרס על חלקו במעצרו של 'המאסטר' וגזר דין המוות שניתן לו.

^{186:1.1 (1997:4)} It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

כל היהודים הללו תיעבו את יהודה; כל מה שהרגישו כלפי הבוגד היה בזז גמור. במהלך משפטו של ישוע בפני כיפא ובמהלך הופעתו בפני פילטוס, התנהגותו הבוגדנית של יהודה הציקה למצפנו. הוא החל להתפכח במידת מה מן האשליה ביחס לפרס שעתידי לקבל על בגידתו בישוע. הוא סלד מן הקרירות והיריחווק שהפגין השלטונות היהודיים; אף-על-פי-כן, הוא ציפה לגמול נדיב על מעשה הפחדנות שלו. הוא ציפה שיקראו לו בפני האסיפה הכללית של הסנהדרין ושם ישמיעו שבחו בפניו ויעטירו עליו כבוד גדול על השירות הכביר שהעניק לאומה, כך החמיא לעצמו. לכן, תארו לעצמכם עד כמה הופתע הבוגד האנוכי הזה כאשר משרתו של הכוהן הגדול נגע בכתפו, לקח אותו אל מחוץ לאולם ואמר: "יהודה, מינו אותי לשלם לך על בגידתו של ישוע. הנה הגמול שלך." ובעודו מדבר, נתן משרתו של כיפא ליהודה שק ובו שלושים מטבעות כסף - המחיר באותה העת של עבד טוב ובריא.

^{186:1.2 (1997:5)} All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

יהודה היה המום, הלום. הוא רץ חזרה וביקש להיכנס ללשכה אך נחסם בידי השוער. הוא ביקש לערער בפני הסנהדרין אך הם לא התירו לו להיכנס. יהודה לא האמין ששליטי היהודים יאפשרו לו לבגוד בחבריו 'ובמאסטר'

^{186:1.3 (1998:1)} Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would

שלו ואז יציעו לו שלושים מטבעות כסף כפרס על מעשיו. הוא הרגיש מושפל, מיואש ושובר לגמרי. הוא החל לצעוד הלאה מן המקדש כאילו היה שריו תחת טרנס. הוא שלשל אוטומטית את השק לכיסו העמוק, אותו הכיס בו נשא את השק שהכיל את כספי קבוצת השליחים במשך זמן כה רב. והוא הסתובב בעיר והלך אחרי ההמונים שהיו בדרך לצפות בצליבות.

מרחוק, ראה אותם יהודה מרימים אל על את הצלב ועליו מוסמר ישוע, ולמראה המחזה הזה רץ חזרה למקדש, פרץ בכוח דרך השומר ומצא עצמו אל מול חברי הסנהדרין, שעדיין הייתה מכונסת. הבוגד היה כמעט חסר נשימה ונסער מאוד, אך הוא הצליח למלמל את המילים הבאות: "חטאתי בכך שבגדתי בחף מפשע. אתם העלבתם אותי. הצעתם לי כסף כפרס על השירות שלי – את מחירו של עבד. אני מתחרט על מה שעשיתי; הנה כספכם. אני רוצה לחמוק מן האשמה של מה שעשיתי."

שמעו שליטי היהודים את יהודה, ולעגו לו. אחד מהם, שישב סמוך למקום בו עמד יהודה, סימן לו לעזוב את הלשכה ואמר: "המאסטר שלך כבר הומת בידי הרומאים, ומה הקשר בינינו לאשמה שלך? זה עניין שלך – תסתלק!"

בעת שעזב את לשכת הסנהדרין, הוא הוציא את שלושים מטבעות הכסף וזרק אותם על רצפת המקדש. כשיצא מן המקדש, הבוגד כבר כמעט יצא מדעתו. יהודה כעת התנסה בהבנה של מהו חטא באמת. נעלמו לגמרי כל התהילה, המשיכה והשיכון של מעשה העוולה. כעת, עמד הרשע לבדו פנים אל פנים מול גזר הדין של נשמתו המיואשת והמאוכזבת. בזמן ביצוע החטא הרגיש כמכושף, זו הייתה כהרפתקה, אך כעת עליו לקצור את הפירות הבלתי רומנטיים של העובדות לאשורן.

מי שפעם היה שליח של מלכות השמים עלי אדמות הלך כעת ברחובות ירושלים בודד וגלמוד. הייאוש שאחז בו היה כמעט מוחלט. הוא המשיך ללכת דרך העיר, יצא מן החומות וירד מטה לבדידות האיומה של גיא בן הינום, שם עלה על המדרון התלול, נטל את חגורת הגלימה שלו וקשר אותה לעץ קטן ואת הקצה השני כרך סביב צווארו והשליך עצמו לתהום. לפני שמת, הקשר שקשר בידיים עצבניות נפרם וגופו של הבוגד נקרע לחלקים בזמן שנפל על הסלעים המשוננים שמתחת.

allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998:2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed."

186:1.5 (1998:3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: "Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!"

186:1.6 (1998:4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998:5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

כאשר ישוע נעצר, הוא ידע שעבודתו על־אדמות בלבוש בשר ודם הגיעה לסיימה. הוא הבין לגמרי איזה סוג של מוות מצפה לו, ולא התעניין כלל ועיקר בפרטי המשפט-לכאורה שעשו לו.

ישוע סירב ישוע לענות לעדויות השקר של העדים שהעידו נגדו כשעמד בפני הסנהדרין. בין אם נשאל בידי חבר או אויב, רק שאלה אחת תמיד זכתה לתשובה – זו שנגעה לטיבה ואלוהיותה של משימתו על־אדמות. הוא תמיד ענה כאשר נשאל אם היה 'בן האל'. הוא סירב בהתמדה לענות להורדוס הסקן והמרשע. הוא דיבר אל פילטוס רק כאשר חשב שפילטוס או אדם כנה אחר יכלו להיעזר בדבריו ולהיטיב ללמוד מהם על האמת. ישוע לימד את שליחיו על חוסר התוחלת של השלכת פנינים לרגלי החזירים, וכעת העז לתרגל את שלימד. התנהגותו כעת העידה על הכניעות הסבלנית של הטבע האנושי אשר השתלבה בדממה המלכותית והמכובדות השקולה שהפגין הטבע האלוהי. הוא היה מוכן לשוחח עם פילטוס על כל שאלה שנגעה להאשמות הפוליטיות שהוטחו בו – כל שאלה שלדעתו נגעה לתחום הסמכות של המושל.

ישוע היה משוכנע שהיה זה רצון 'האב' שיזרום עם הזרימה הטבעית של המאורעות האנושיים ממש כמו כל בן תמותה אחר, ולכן סירב אפילו להשתמש בכוח השכנוע האנושי שלו כדי להשפיע על מהלך האירועים שהובילו אחיו בני התמותה, אלה שהפגינו קוצר-ראייה בהיבט החברתי והיו עיוורים בהיבט הרוחני. אף כי ישוע חי ומת באורנטיה, כל מהלך הקריירה האנושית שלו, מתחילתה ועד סופה, היה מופע שתכליתו להשפיע וללמד את כלל היקום שברא וממשיך לעד לקיים.

היהודים הללו, קצרי הראי, תבעו בגסות את מותו של 'המאסטר' בעוד הוא עומד בדממה נוראית וצופה במותה של אומה – מותו של עם אבותיו שבארץ.

ישוע רכש וניחן באופי של אדם אשר יכול היה לעמוד שלוו ולשמור על כבודו גם מול עלבון בלתי-מוצדק ומתמשך. לא ניתן היה להפחידו. כאשר משרתיו של חן החלו לעלוב בו, כל מה שהציע היה כי ראוי שיקראו לעדים שיוכלו להעיד כנגדו.

לאורך כל המשפט ששפט אותו לכאורה פילטוס, מתחילתו ועד סופו, הצופים השמימיים לא יכלו להימנע מלשדר ליקום את תיאור הסצנה "פילטוס עומד למשפט של ישוע."

כאשר עמד מול כיפא, ולאחר שכל עדויות השקר התמוססו, ישוע לא היסס לענות על

^{18621 (1999.1)} When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

^{18622 (1999.2)} Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

^{18623 (1999.3)} Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

^{18624 (1999.4)} These shortsighted Jews clamored unseemingly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

^{18625 (1999.5)} Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

^{18626 (1999.6)} From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of "Pilate on trial before Jesus."

^{18627 (1999.7)} When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not

שאלתו של הכוהן הגדול ולהעניק להם בעדות זאת הבסיס להרשעתו בחילול הקודש.

המאסטר לא הפגין שום עניין בניסיונותיו של פילטוס לנסות לשחרר אותו, שכוונתו הייתה טובה אך פעולתו הייתה רפה. הוא באמת ריחם על פילטוס ואכן ניסה להאיר את חשכת דעתו. הוא היה פסיבי לחלוטין ביחס לפניותיו של המושל הרומי ליהודים שיבטלו את כתב האישום הפלילי נגדו. במהלך כל המאורע המצער, הוא המשיך להתנהג בפשטות מכובדת ובהדר נטול כל יומרה. כאשר כינו אותו "מלך היהודים", הוא לא הטיל שום ספק בחוסר כנותם של מי שעתידיים להיות רוצחיו. הוא קיבל את הכינוי ללא הסברים מיותרים, אף כי ידע שאף כי הם בחרו לדחות אותו, הוא יהיה האדם האחרון שיכול היה להנהיג באמת את האומה, גם במובן הרוחני.

במהלך המשפטים הללו אמר ישוע אך מעט, אך אמר מספיק כדי להדגים לכל בני התמותה איזה סוג אופי יכול האדם לגבש בשותפות עם האל וכדי לגלות לכלל היקום את האופן בו יכול האל להתגלם בחייו של יצור כאשר אותו היצור בוחר באמת לעשות את רצון 'האל', ובכך הופך באופן פעיל לבנו של האל החי.

ניתן לראות את מלוא אהבתו לבני התמותה הבורים בסבלנות ובשליטה העצמית שהפגין אל מול הלעג, המכות והדחיפות שהלמו בו החיילים הגסים והמשרתים חסרי ההתחשבות. הוא אפילו לא כעס כאשר כיסו את עיניו, היכו אותו בגסות בפנים וקראו לו: "התנבא לנו, מי היכה אותך."

פילטוס דיבר אמת גדולה משידע כאשר הציג את ישוע להמון לאחר שהולקה וקרא "תראו את האדם!" אכן, המושל הרומי אחוז הפחדים לא העלה על דעתו שבאותו רגע ממש היקום עמד דום והתבונן במחזה הייחודי - 'הריבון' האהוב מושפל בלעג ובמכות נתיניו החשוכים והמפגרים בני התמותה. בזמן שפילטוס דיבר, הדדה ברחבי נבאדון כולה הקריאה "תראו את האל והאדם!" ברחבי יקום, אינספור מיליונים מאז אותו יום המשיכו לראות את אותו אדם, ואילו אל האוונה, השליט העליון של יקום היקומים, מקבל את האדם מנצרת כהתממשות האידאלית של היצורים בני התמותה ביקום המקומי הזה של זמן ומרחב. בכל חייו שאין כדוגמתם, הוא הצליח תמיד לגלות את האל לאדם. כעת, באירועי חייו האחרונים כאדם ובמותו הקרב, הוא גילה התגלות חדשה ונוגעת ללב של האדם לאל.

hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

^{18628 (1999:8)} The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were "king of the Jews." With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

^{18629 (2000:1)} Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

^{186210 (2000:2)} His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: "Prophecy to us who it was that struck you."

^{186211 (2000:3)} Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, "Behold the man!" Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

מעט לאחר שישוע נמסר לידי החיילים הרומיים, עם תום הדיון בפני פילטוס, מיהרה קבוצה של שומרי המקדש לגת שמנים כדי לפזר או לעצור את חסידיו של 'המאסטר'. אך החסידים הללו נפוצו הרבה לפני הגעתם. השליחים נסוגו למקומות המסתור שנקבעו להם; היוונים התפזרו והלכו למספר בתים בירושלים; שאר התלמידים נפוצו אף הם. דוד זבדיה האמין שאויביו של ישוע יחזרו; לכן, עוד לפני כן העלה ומיקם כמה מן האוהלים במעלה המצוק, סמוך למקום אליו נהג לעתים תכופות לפרוש 'המאסטר' כדי להתפלל ולסגוד. הוא התכוון להתחבא שם וגם להפעיל מרכז, מעין תחנת תיאום, לשירות השליחים שלו. שומרי המקדש הגיעו ממש מעט לאחר שיצא מן המחנה. מכיוון שלא מצאו שם איש, הם הסתפקו בשריפת המחנה ושובו למקדש. הסנהדרין שמעה את דיווחם, וקבעה שמכיוון שחסידיו של ישוע הופחדו והוכנעו, לא תהיה סכנת התקוממות או סכנה לחילוצו של ישוע מיד אלה שיועדו להוציאו להורג. סוף סוף יכלו לנשום לרווחה, ולכן סיימו את הישיבה והתפזרו איש לדרכו להכנות לסדר הפסח.

מיד עם מסירתו של ישוע לצליבה בידי החיילים הרומיים, מיהר שליח לגת שמנים כדי להודיע לדוד, ותוך חמש דקות יצאו רצים בדרכם לבית צידה, פלה, פילדלפיה, צידון, שכם, חברון, דמשק ואלכסנדריה. השליחים הללו נשאו עמם את הבשורה שישוע עומד להיצלב בידי הרומאים בשל התעקשותם הנחרצת של שליטי היהודים.

במהלך היום הטרגי הזה ועד צאתו של המסר האחרון, 'שהמאסטר' הובא למנוחות, מדי חצי שעה דוד שלח רצים עם דיווחים לשליחים, ליוונים ולבני משפחתו הארצית של ישוע אשר התאספו בביתו של אלעזר בבית עניא. כאשר השליחים יצאו עם ההודעה שישוע הובא למנוחות, דוד פיזר את סגל הרצים המקומיים למשך חגיגות הפסח ומנוחת השבת, והנחה אותם להתייצב אצלו בשקט בבוקר יום ראשון בביתו של ניקודמוס, שם הוא עצמו התכוון להסתתר במשך מספר ימים יחד עם אנדראס ופטרוס.

דוד זבדיה זה, אשר ניחן בדעת ייחודית, היה היחיד מבין תלמידיו הבכירים של ישוע שהתייחס פשוטו כמשמעו לקביעה של 'המאסטר' שהוא ימות "ויקום לתחייה ביום השלישי". דוד שמע אותו פעם אחת חוזה כך, ומשום שנטה להתייחס לדברים כפשוטם, התכוון כעת לאסוף את שליחיו ביום ראשון בבוקר בביתו של ניקודמוס כדי שיהיו זמינים להפיץ את החדשות למקרה שישוע יקום לתחייה מן המתים. מהר מאוד גילה דוד שאיש מחסידיו לא ציפה שיקום מן הקבר כל כך מהר; לכן, שמר על אמונתו לעצמו ולא סיפר על כוונתו לאסוף את

186:31 (2000:4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:32 (2000:5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Bethsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:33 (2001:1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

186:34 (2001:2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave;

סגל השליחים מוקדם בבוקר יום ראשון לאיש פרט לשליחים ששלח בבוקר יום ששי לערים ולמרכזי המאמינים המרוחקים.

וכך, מפוזרים ברחבי ירושלים וסביבותיה, עשו באותו לילה חסידיו של ישוע את הסדר ונותרו למחרת במסתור.

therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

^{186:35 (2001:3)} And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. הכנות לצליבה

לאחר שפילטוס רחץ את ידיו אל מול ההמון, וביקש כך לחמוק מן האשמה בכך שציווה על צליבתו של אדם חף מפשע רק משום שחשש לעמוד מול תביעותיהם של מנהיגי היהודים, הוא ציווה למסור את 'המאסטר' לידי החיילים הרומיים ופקד על מפקדם לצלוב אותו מיד. כשקיבלו החיילים את ישוע לידיהם, הם הובילו אותו חזרה לחצר הפרטורים, הסירו את הגלימה שהלביש אותו הורדוס והלבישו אותו בבגדיו. החיילים הללו לעגו וסנטו לו, אך לא פגעו בו פיזית. כעת היה ישוע לבד עם החיילים הרומיים הללו. חבריו היו במסתור; אויביו הלכו לדרכם אפילו יוחנן זבדיה כבר לא היה לצדו.

פילטוס מסר את ישוע לידי החיילים מעט לאחר שמונה בבוקר ומעט לפני תשע בבוקר יצאו לזירת הצליבה. במשך יותר מחצי השעה הזו, ישוע לא הוציא הגה מפיו. כלל עבודת הניהול של יקום עצום כמעט ועמדה מלכת. גבריאל וראשי השליטים של נבאדון היו או באורנטיה או צמודים לשידורי החלל של רבי-המלאכיות במאמץ להיות מעודכנים לגבי הקורות את 'בן האדם' באורנטיה.

עד לזמן בו החיילים היו מוכנים לצאת עם ישוע לגולגותא, הם כבר התחילו להתרשם משלוותו הבלתי רגילה והמכובדות היוצאת דופן שלו, ומכך שלא התלונן בדממה.

הרבה מן הדיחוי ביציאה עם ישוע לזירת הצליבה נבע מכך שהמפקד החליט ברגע האחרון לקחת גם שני גנבים שנידונו למוות; מכיוון שנצטווה לצלוב את ישוע באותו בוקר, חשב המפקד הרומי שמוטב ששני אלה ימותו איתו מאשר שיחכו עד לסוף חגיגות הפסח.

מיד כשהוכנו הגנבים, הם הובלו לחצר, שם ראו את ישוע. אחד מהם ראה אותו לראשונה ואילו השני שמע אותו לעתים תכופות, הן במקדש והן חודשים רבים לפני כן במחנה בפלה.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

^{186:41 (2001:4)} After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

^{186:42 (2001:5)} It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

^{186:43 (2001:6)} By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

^{186:44 (2001:7)} Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

^{186:45 (2002:1)} As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. הקשר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח

אין קשר ישיר בין מותו של ישוע לבין חג הפסח. אכן, ישוע הקריב את חייו הארציים ביום זה, ערב חג הפסח ובערב בזמן בו הוקרב השעלעולה במקדש. אך צירוף המקרים הזה אינו מעיד בשום צורה ואופן על כך שמותו של 'בן האדם' עלי אדמות קשור באופן כלשהו למערכת הקורבנות היהודית. ישוע היה יהודי, אך 'בן האדם' היה בן תמותה בעולם. מספיק להתבונן על המאורעות שכבר סופרו, ואשר מובילים לרגע הזה, ממש לפני צליבתו המתקרבת של 'המאסטר', כדי להסיק שמותו בשעה הזו היה אירוע טבעי ומעשה ידי אם בלבד.

היה זה האדם ולא האל אשר תכנן והוציא לפעול את מותו של ישוע על הצלב. 'האב' אכן סירב להתערב בסדר המאורעות האנושיים באורנטיה, אך 'האב' בפרדיס לא ציווה, לא תבע ולא דרש שמותו של 'בנו' יתבצע כפי שזה אירע בארץ. עובדה היא שבמוקדם או במאוחר נדרש היה ישוע לוותר על הגוף הפיזי, על ההתגשמות שלו בגוף, אך הוא היה יכול לעשות זאת באינספור דרכים בלא להזדקק למות על הצלב בין שני גנבים. כל אלה היו מעשה ידי אדם, ולא מעשה ידי אלוהים.

'המאסטר' השלים עד לזמן בו הוטבל את כל מה שנדרש להתנסות בו עלי אדמות ובגוף שהיה נחוץ כדי להשלים את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו ביקום. באותו רגע ממש, הושלמה חובתו של ישוע על הארץ. כל החיים שחי לאחר מכן, ואפילו האופן בו מת, היו סעד אישי לגמרי שבחר להעניק כדי לרומם את יצוריו בני התמותה, בעולם הזה כמו גם בעולמות אחרים.

בשורת החדשות הטובות, שבאמצעות האמונה יכול בן התמותה להיות מודע-רוחנית לכך שהוא בן האלוהים, איננה תלויה במותו של ישוע. אכן, מותו של 'המאסטר' האיר עד מאוד בשורת מלכות זו, אך יותר מכך עשו זאת חייו.

כל מה אמר או עשה 'בן האדם' עלי אדמות ייפה עד מאוד את הדוקטרינות אודות היות האדם בן האלוהים ואודות אחוות האדם, אך מערכות היחסים הבסיסיות הללו, בין האדם לאל, נובעות מטבע העובדה שהאל אוהב את יצוריו ומרחמנותם הטבעית של 'בניו' האלוהיים. מאז ומעולם, בעולם הזה ובכל האחרים ברחבי היקום, התקיימו מערכות היחסים הללו בין האדם לבוראו, יחסים נוגעים ללב, יחסים בעל יופי אלוהי; ואין הן תלויות בשום אופן במשימות המתת התקופתיות של 'בני האל הבוראים', אשר מתגלמים בדמות ההוויות התבוניות שבראו

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

^{186:5.1 (2002:2)} There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

^{186:5.2 (2002:3)} It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

^{186:5.3 (2002:4)} At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

^{186:5.4 (2002:5)} The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

^{186:5.5 (2002:6)} All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the

כחלק מן המחיר שהם עצמם נדרשים לשלם כדי לרכוש סופית את הריבונות הבלתי-מוגבלת, כל אחד ביקומו שלו.

'האב' שבשמים אהב את בני התמותה שבארץ בדיוק באותה המידה לפני חייו ומותו של ישוע באורנטיה כמו לאחר המופע הטרוסצנדנטי של שותפות-בצוותא בין האדם לאל. אף כי אין במעשה הכביר הזה, של התגלמות האל של נבאדון בלבוש בשר ודם באורנטיה כדי להרחיב את תכונותיו של 'האב' הנצחי, האינסופי והאוניברסלי, יש בו והוא אכן העשיר והאיר את כל שאר המנהלים והיצורים ביקום של נבאדון. אף כי 'האב' שבשמים לא אוהב אותנו יותר בשל משימת המתת של מיכאל, כל שאר ההוויות התבוניות השמימיות כן אוהבות אותנו יותר. הסיבה לכך היא שלא רק שישוע מימש התגלות של האל לאדם, אלא משום שהוא גם גילה התגלות חדשה של האדם להוויות התבוניות שביקום היקומים.

ישוע לא עומד למות כקורבן על חטא. הוא לא עומד לכפר על אשמתו המוסרית המולדת של המין האנושי. האנושות כגזע איננה כלל אשמה בפני האל. אשמה הינה אך ורק עניין של חטא אישי ושל התמרדות ביוזעין ובמתכוון כנגד רצונו של 'האב' וממשל 'בניו'.

החטא והמרד אינם כלל קשורים למשימת המתת הבסיסית של 'בני פרדיס' של האל, אף כי לנו נדמה כי משימת ההצלה הינה פועל יוצא ממשימת המתת.

גאולת האל עבור בני התמותה של אורנטיה הייתה יעילה, מהימנה וודאית באותה המידה אף אם ישוע לא היה מוצא להורג בידיהם האכזריות של בני תמותה בורים. אילו היו בני התמותה שבארץ מקבלים את 'המאסטר' בברכה ואילו היה עוזב את אורנטיה כשהיה מחליט הוא עצמו לעזוב את הגוף, לא הייתה לכך שום השפעה על עובדת אהבתו של האל ורחמיו של 'הבן' – עובדת היות האדם בן האלוהים. אתם, בני התמותה, בני האלוהים אתם, והדבר היחידי שנדרש כדי שאמת זו תהייה לעובדה בהתנסות שלכם, היא אמונתכם, אמונה שנולדת מן הרוח.

nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:56 (2002:7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:57 (2003:1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:58 (2003:2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:59 (2003:3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

מסמך 187. הצליבה

188 ⇨

הספר של אורנטיה

186 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 187

הצליבה

סעיפים

מבוא

1. בדרך לגולגותא
2. הצליבה
3. אלה שחזו בצליבה
4. הגנב על הצלב
5. השעה האחרונה על הצלב
6. לאחר הצליבה

PAPER 187

THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

מבוא

לאחר ששני השודדים הוכנו ליציאה, יצאו החיילים לכיוון אתר הצליבה, בפקודו של קנטוריון. הקנטוריון שפיקד על שניים עשר החיילים הללו היה אותו מפקד שהוביל בלילה שלפני את החיילים שעצרו את ישוע בגת שמנים. הרומאים נהגו להקצות ארבעה חיילים לכל נידון לצליבה. שני השודדים הולקו כראוי לפני שנקחו לצליבה, אך ישוע לא ספג עונש פיזי נוסף; ללא ספק, המפקד סבר שכבר הולקה דיו, אפילו לפני שנגזר דינו.

שני הגנבים שנצלו היו עמיתיו של ברברס, ואילו מנהיגם לא היה משוחרר כחלק ממחילת הפסח של פילטוס, היו מוצאים להורג יחד עמו מאוחר יותר. ישוע, לפיכך, נצלב במקום ברברס.

את מה שעתיד ישוע לעשות, להסכים למות בצליבה, עושה הוא מרצונו החופשי. כשחזה את ההתנסות הזו, אמר: "על כן אהב אתי אבי" כי את נפשי אתן למען אשוב ואקחה. ואיש לא יקחנה מאתי כי אם אני מעצמי אתננה יש בדי לתת אתה ובדי לשוב לקחתה המצווה הזאת

INTRODUCTION

^{187:0.1 (2004.1)} AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

^{187:0.2 (2004.2)} The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

^{187:0.3 (2004.3)} What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: "The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I

קבלתי מעם 'אבי'."

מעט לפני תשע בבוקר זה, הובילו החיילים את ישוע מהפרטורים ולגולגותא. אחריהם צעדו רבים מאוהדיו הסמויים של ישוע, אך רוב הקהל, שמנה כמאתיים איש ויותר, היה מורכב מאויביו או מסקרנים מזדמנים שרצו לחוות את השוק של מופע הצליבה. רק מעט ממנהיגי היהודים הלכו לראות את ישוע מת על הצלב. לאחר שהיה ברור שפילטוס מסר אותו לחיילים הרומים ושגזר דינו למות, הם פנו להתעסק בפגישה שקיימו במקדש במהלכה דנו בגורל חסידי.

have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father."

^{187:04 (2004:4)} It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. בדרך לגולגותא

לפני שיצאו את חצר הפרטורים, הניחו החיילים את הקורה האופקית של הצלב על כתפיו של ישוע. היה נהוג לחייב את הנידון למוות לשאת את הקורה האופקית למקום הצליבה. הנידון למוות לא נשא את כל הצלב, אלא רק את הקורה הקצרה הזו. הקורה האנכית, הארוכה יותר, כבר הובאה מבעוד מועד לגולגותא ועד להגעתם של החיילים ואסיריהם כבר הוכנסה עמוק באדמה.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

^{187:1.1 (2004:5)} Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

כנהוג, הוביל המפקד את השיירה ונשא בידי לוחות לבנים קטנים ועליהם נרשמו בפחם שחור שמות הפושעים והפשעים בעטיים נידונו למוות. עבור הגנבים, נשא הקנטוריון שלטים עליהם נרשמו שמותיהם ומתחתם מילה אחת, "שודד". על-פי המנהג, לאחר שהקורבן מוסמר לצלב והורם למקומו על הקורה האנכית מסמרו את השלט בראש הצלב, מעט מעל לראש הפושע, וכך יכלו כל הנוכחים לדעת בשל איזה פשע נצלב הנידון למוות. השלט שנשא הקנטוריון עבור הצלב של ישוע נכתב בידי פילטוס עצמו בלטינית, יוונית, וארמית ונכתב בו: "ישוע מנצרת — מלך היהודים."

^{187:1.2 (2004:6)} According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, "Brigand." It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: "Jesus of Nazareth — the King of the Jews."

כמה משליטי היהודים שנכחו בזמן שפילטוס רשם על השלט התרעמו בקול כנגד כך שכונה את ישוע "מלך היהודים." אך פילטוס הזכיר להם שההאשמה הזאת הייתה חלק ממה שהוביל להרשעתו. כאשר הבינו היהודים שלא יצליחו לשכנע את פילטוס לשנות את דעתו, הם ביקשו שלפחות ישנה זאת ויכתוב במקום, "הוא אמר, אני מלך היהודים." אך פילטוס עמד על שלו; הוא לא שינה את הכתוב. לכל טענותיהם ענה, "מה שכתבתי, כתבתי."

^{187:1.3 (2005:1)} Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the "king of the Jews." But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, "He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have

written, I have written."

^{187:1.4 (2005:2)} Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

^{187:1.5 (2005:3)} Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

^{187:1.6 (2005:4)} As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

^{187:1.7 (2005:5)} These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

אף כי היה נהוג לצעוד לגולגותא בדרך הארוכה ביותר, כך שמספר רב של אנשים יצפה בפושע שנידון למוות, הם תעדו היום בדרך הישירה ביותר לשער דמשק, שהוביל צפונה ואל מחוץ לעיר. בדרך זו הגיעו במהרה לגולגותא, אתר הצליבה הרשמי של ירושלים. מעבר לגולגותא שכנו בתייהם של העשירים, ומעברה השני של הדרך נצבו קבריהם של רבי מן היהודים האמידים.

היהודים לא נהגו להעניש בצליבה. היוונים והרומאים למדו זאת מהפיניקים. אפילו הורדוס האכזר לא נהג לצלוב. הרומאים מעולם לא צלבו אזרח רומי; רק עבדים ונתינים זכו לעונש המוות הבלתי מכבד הזה. במהלך המצור על ירושלים, רק ארבעים שנה לאחר צליבתו של ישוע, כוסתה גולגותא כולה באלפים רבים של צלבים, עליהם קמלו מדי יום מיטב פרחי העם היהודי. אכן, קציר איום ונורא למה שנזרע היום.

כשחלף מצעד המוות ברחובותיה הצרים של ירושלים, רבות מנשות היהודים העדינות ששמעו את מילות העידוד והחמלה של ישוע וידעו אודות חייו, חיי סעד אוהב, לא יכלו להימנע מלבכות כשראו אותו מובל למוות מבזה כזה. כשחלף לידן, רבות מן הנשים הללו יללו וקיננו. כאשר כמה מהן העזו ללכת לצדו, הפנה 'המאסטר' את ראשו אליהן ואמר: "בנות ירושלים, אל תבכינה עלי כי על נפשן בכינה ועל בניהן. מלאכתי כמעט ונשלמה — בקרוב אלך 'לאב' — אך צרותיה של ירושלים רק מתחילות. כי הנה ימים באים ואמרו: אנשי העקרות ואנשי המעיים אשר לא ילדו ואנשי השדים אשר לא היניקו. אז יאמרו אל החרים נפלו עלינו ואל הגבעות כסונו וגאלונו מצרותינו."

נשות ירושלים הללו נהגו באומץ כשהפגינו אהדה כלפי ישוע, משום שהיה זה בניגוד לחוק להפגין אהדה כלפי המובל לצליבה. לאספוסוף היה מותר ללגלג, ללעוג, ולצחוק על הנידון אך נאסר כל מפגן אהדה. אף כי ישוע העריך את מפגן האהדה, בשעה חשוכה זו וכשחבריו היו במסתור, הוא לא רצה שהנשים הנדיבות הללו תסתבכנה עם הרשויות בשל כך שהעזו לחמול אותו. אפילו בזמן כזה, ישוע כמעט ולא חשב על עצמו, ורק חשב על ימי הטרגדיה הנוראיים שממתינים לירושלים ולאומה היהודית כולה.

‘המאסטר’ היה כמעט באפיסת כוחות כשנסחב בדרך לצליבה. הוא לא אכל ולא שתה מאז הארוחה האחרונה בביתו של אליהו מרקוס; ואף לא הצליח לעצום עין לרגע מאז. בנוסף לכך, הוא עמד בדיון אחר דיון עד לרגע בו נגזר דינו, שלא להזכיר את ההלקאות שספג והסבל הפיזי ואובדן הדם שגרמו לו. מעל לכל אלה נוספו מועקה מנטלית כבירה, לחץ רוחני גדול ותחושה איומה של בדידות אנושית.

מעט לאחר שחלפו מבעד לשער ואל מחוץ לעיר, התנווד ישוע עם הקורה שעל כתפיו, כוחותיו אפסו לרגע והוא נפל תחת משקל המשא הכבד. החיילים צעקו עליו ובעטו בו, אך הוא לא הצליח לקום. המפקד, שידע מה כבר סבל ישוע, ראה זאת ציווה על חיילים להפסיק. הוא פקד אז על עובר אורח, שמעון מקירנה, לקחת את הקורה האופקית מכתפיו של ישוע וציווה עליו לשאת אותה את כל שאר הדרך לגולגותא.

אדם זה, שמעון, הגיע כל הדרך מקירנה שבצפון אפריקה כדי להשתתף בחגיגות הפסח. הוא חנה יחד עם בני קירנה אחרים ממש מחוץ לחומות העיר והיה בדרכו לתפילה במקדש בתוך העיר כאשר ציווה עליו המפקד הרומי לשאת את הקורה של ישוע. שמעון נותר שם לכל אורך השעות בהן גסס ‘המאסטר’ על הצלב, ושוחח עם רבים מחבריו כמו גם עם אויביו. לאחר תקומתו לתחייה ולפני שעזב את ירושלים, הוא הפך למאמין אמיץ בבשורת המלכות, וכששב לביתו, הוביל את משפחתו למלכות השמים. שני בניו, אלכסנדר ורופוס, הפכו למורים מצוינים של הבשורה החדשה באפריקה. אך שמעון לעולם לא ידע שישוע, זה שאת משאו נשא, והמורה היהודי שהתחבב על בנו הפצוע, היו בדיוק אותו אדם.

מצעד המוות הגיע לגולגותא מעט לאחר השעה תשע בבוקר, והחיילים הרומיים נפנו למשימת מסמור שני השודדים ‘ובם האדם’, כל אחד לצלב שלו.

2. הצליבה

ראשית, החיילים קשרו את ידיו של ‘המאסטר’ בחבלים לקורה האופקית, ואז מסמרו את ידיו לעץ. לאחר שהרימו את הקורה אופקית, הניחו אותה על האנכית ומסמרו אותה לזו, את קשרו ומסמרו את רגליו לעץ, תוך שימוש במסמר אחד ארוך דרך שתי הרגליים. מקל עץ מוקם במיקום הנכון בקורה האנכית, ושימש כעין אוכף לנשיאת משקל הגוף. הצלב לא היה גבוה, רגליו של ‘המאסטר’ היו בערך כמטר מעל פני הקרקע.

^{187:1.8 (2006:1)} As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

^{187:1.9 (2006:2)} Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

^{187:1.10 (2006:3)} This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

^{187:1.11 (2006:4)} It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

^{187:2.1 (2006:5)} The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for

לכן, הוא יכול היה לשמוע את כל שנאמר אודותיו בלעג וכן לראות בבירור את ההבעה על פניהם של כל אלה שלעגו לו בחוסר התחשבות כזה. כמו כן, כל הנוכחים יכלו לשמוע בקלות את מה שישוע אמר במהלך שעות העינוי והגסיסה האיטית שעבר.

היה נהוג להסיר את כל בגדיהם הנצלבים, אך מכיוון שהיהודים הביעו התנגדות עזה לעירום בפומבי, הרומאים תמיד סיפקו מעין תחתון לכל הנצלבים בירושלים. וכך, כל בגדיו של ישוע הוסרו והוא לפני שהושם על הצלב הולבש כאמור.

הצליבה נועדה לשמש כמוות אכזרי ומתמשך, שכן הקורבן לפעמים גסס במשך מספר ימים. בירושלים הייתה התנגדות רבה לצליבה, והוקמה קבוצה של נשים יהודיות אשר תמיד שלחו נציגה לצליבות אשר הציעה לקורבן יין מהול בסם שיקל על סבלו. כאשר טעם ישוע את היין שנמהל בסם, סרב לשתות ממנו אף שהיה מאוד צמא. 'המאסטר' בחר לשמור על התודעה האנושית עד הסוף. הוא ביקש לפגוש במוות, אפילו בצורתו האכזרית, הבלתי-אנושית, ולהתעלות מעליו בכך שיעבור את מלוא החוויה האנושית.

לפני שהושם על הצלב, השוודים כבר הושמו על הצלבים שלהם והם קיללו וירקו על אלה שביצעו זאת. בזמן שמסמרו אותו לצלב, המילים היחידות שאמר ישוע היו, "סלח להם, אבא", כי הם לא יודעים מה הם עושים." אילו מחשבות אהבה ומסירות לא היו עיקר חיי השירות הבלתי אנוכי שחי, לא יכול היה לבקש עבור רוצחיו ברחמים ובאהבה שכאלה. הרעיונות, המניעים והכמיהות של כלל החיים יוצאים לאור בזמן משבר.

לאחר 'שהמאסטר' הורם על הצלב, המפקד מסמר מעל לראשו את השלט בו נכתב בשלוש שפות, "ישוע מנצרת – מלך היהודים." היהודים זעמו על העלבון הזה. אך פילטוס נפגע מחוסר הכבוד שהפגינו כלפיו; הוא הרגיש נפחד ומושפל, וזו הייתה הנקמה המתוקה הקטנה שלו. הוא יכול היה לכתוב: "ישוע, מורד." אך הוא ידע היטב שיהודי ירושלים סלדו מן השם נצרת, והוא התכוון להשפיל אותם. הוא ידע שאם בן הגליל שהוצא להורג יכונה "מלך היהודים", זה יפגע היטב במטרה.

כאשר נודע להם כיצד פילטוס ביקש ללגלג עליהם עם השלט שנתלה על הצלב של ישוע, מיהרו רבים ממנהיגי היהודים לגולגותא, אך לא העזו להסיר אותו בשל נוכחותם של החיילים

supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:22 (2007:1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:23 (2007:2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:24 (2007:3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:25 (2007:4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:26 (2007:5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not

הרומיים שעמדו על המשמר. מכיון שלא יכלו להסיר את השלט, המנהיגים הללו התערו בקרב הקהל והסיתו אותו ללעוג ולא להתייחס בריצות לכתוב על השלט.

השליח יוחנן, יחד עם מרים אם ישוע, רות ויהודה, הגיעו למקום מעט לאחר שישוע הורם למקומו על הצלב, וממש בעת שהמפקד מסמר את השלט מעל לראשו של 'המאסטר'. יוחנן היה היחיד מבין אחד עשר השליחים שהיה עד לצליבה, וגם הוא לא היה נוכח בכל מהלכה שכן מיד לאחר שהביא את אם ישוע לשם, רץ חזרה לירושלים להביא את אימו וחברותיה.

ישוע חיך ולא אמר דבר למראה אימו מלווה ביוחנן, אחותו ואחיו. בינתיים, ארבעת החיילים שהוקצו לצליבתו של 'המאסטר' חילקו ביניהם את בגדיו, כנהוג. אחד לקח את הסנדלים, אחד את הכובע, אחד את החגורה ואחד את המעיל. זה הותיר את השמלה, החולצה הארוכה שירדה עד כמעט לגובה הברכיים, והם התכוונו לקרוע אותה לארבעה חלקים, אך כאשר הבחינו שהייתה יוצאת דופן, החליטו להגריל אותה ביניהם. ישוע התבונן בהם כשחילקו את בגדיו בעוד ההמון הגס לועג לו.

טוב שהחיילים הרומיים לקחו את בגדיו של 'המאסטר'. אלמלא כן, אילו קיבלו חסידיו לידיהם את הבגדים, הם היו מתפתים לסגוד להם. 'המאסטר' רצה שלחסידי לא יותר שום דבר חומרי שקשור לחייו עלי אדמות. הוא רצה להותיר לאנושות רק את הזיכרון אודות חיים של אדם שהוקדשו לאידאל הרוחני הגבוה של התמסרות לעשיית רצון 'האב'.

3. אלה שחזו בצליבה

ישוע נתלה על הצלב בערך בשעה תשע ושלושים בבוקר יום ששי זה. עד השעה אחת עשרה, התאספו יותר מאלף איש שבאו לחזות בצליבתו של 'בן האדם'. במהלך השעות האיומות הללו, עמדו צבאות השמים בדממה והתבוננו במחזה היוצא דופן של 'הבורא' שמת את מות היצור, ואפילו את המוות הבזוי ביותר של פושע מורשע.

בזמנים שונים במהלך הצליבה עמדו בסמוך לצלב מרים, רות, יהודה, יוחנן, שלומית (אם יוחנן) וקבוצה של נשים מאמינות אדוקות שכללה את מרים אשת קלופס ואחותה של מרים אם ישוע, מרים המגדלית, ורבקה שגרה בעבר בציפורי. חברים אלה ואחרים עמדו שם והיו עדים לסבלנות ולעוצמה הכבירה שלו בזמן שסבל סבל עצום.

attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

^{187:27 (2007:6)} The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

^{187:28 (2007:7)} As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

^{187:29 (2008:1)} It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

^{187:31 (2008:2)} At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

^{187:32 (2008:3)} Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and

רבים מן העוברים גִּדְפוּ אוֹתוֹ והנידו בראשם, לעגו לו ואמרו: "אתה ההרס את ההיכל ובנהו בשלש ימים, הוֹשֵׁעַ לְנַפְשְׁךָ. וְאַם בֶּן־הָאֱלֹהִים, למה לא תרד מן הצלב?" בדומה לכך, גם ראשי הכהנים לעגו לו ואמרו, "את אֲחֵרִים הוֹשִׁיעַ וְלַעֲצָמוֹ לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ." אחרים אמרו, "אם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אתה, רד מן הצלב ונאמין בך." ולאחר מכן המשיכו ללעוג לו ואמרו, "בֶּטַח באלוהים עתה יִפְלְטֶהוּ אִם חָפֵץ בּוֹ כִּי אָמַר בֶּן־הָאֱלֹהִים אֲנִי וְכִזַּאת חֲרָפְהוּ גַם הַפְּרִיצִים הַנִּצְלָבִים אִתּוֹ." אפילו שני השודדים לעגו לו וסנטו בו.

מכיוון שישוע לא ענה להקנטות, וצהרי יום ההכנות של היום המיוחד הלכו והתקרבו, עד לשעה אחת עשרה ושלושים נעלם רוב הקהל הלועג; בדירה נותרו פחות מחמישים איש. החיילים התכוננו כעת לאכול את ארוחת הצהריים וללגום מן היין החמוץ והזול שלהם, כהכנה למשמרת המוות הארוכה. כששתו מן היין, הרימו כוס בלעג לישוע ואמרו, "הללו את מלך היהודים, מזל טוב לו!" והם נדהמו למראה הסבלנות של 'המאסטר' ביחס ללעג ולצחק שלהם.

כאשר ישוע ראה אותם אוכלים ושותים, השפיל מבטו אליהם ואמר, "אני צמא." שמע מפקד המשמר את ישוע אומר, "אני צמא," לקח מעט יין מבקבוקו, הרטיב ספוג והושיט אותו אל פיו של ישוע בקצה הכידון, כך שישוע יוכל להרטיב מעט את שפתיו היבשות.

ישוע בחר במתכוון לחיות בלא לעשות שימוש בכוחותיו העל-טבעיים, וכך גם בחר למות על הצלב כבן תמותה מן המניין. הוא חי כאדם, ולכן ימות כאדם – על-פי רצון 'האב'.

4. הגנב על הצלב

אחד מן השודדים גידף את ישוע ואמר: "אתה בן האלוהים, למה שלא תושיע את עצמך ואותנו?" אך כאשר גער כך בישוע, אמר הגנב השני, אשר שמע את ישוע מלמד פעמים רבות: "הלא תירא את האלוהים? והנה אֲנַחְנוּ כְּמִשְׁפָּט כִּי לִקְחָנוּ כְּגִמּוֹל יְדִינוּ וְהָאִישׁ הַזֶּה לֹא עָשָׂה מֵאֻמָּה רָע. מוטב כי נבקש מחילה על חטאינו וגאולה לנשמותינו." שמע ישוע את דברי הגנב, הפנה את פניו אליו וחיך לאות אישור. כאשר הפושע ראה את ישוע מסב אליו את פניו, אזר אומץ, ליבה את להבת אמונתו הרוטטת ואמר, "זְכֹרְנִי נָא אֲדֹנִי בְּבֹאֲךָ בְּמַלְכוּתְךָ." אמר לו ישוע, "אֲמֵן אֲמֵן אֶמֶר אֲנִי לְךָ כִּי יוֹם אֶחָד תִּהְיֶה עִמָּדִי בְּפָרְדִּיס."

fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:33 (2008:4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:34 (2008:5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:35 (2008:6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:36 (2008:7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:41 (2008:8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall

בעודו גוסס, מצא 'המאסטר' מצא זמן לשמוע את ווידי האמונה של השודד המאמין. הגנב מצא גאולה כאשר ביקש אותה. פעמים רבות קודם לכן נטה להאמין בישוע, אך רק בשעות המודעות האחרונות שלו קיבל בלב שלם את תורתו של 'המאסטר'. כאשר ראה את האופן בו ישוע מתמודד עם המוות בצליבה, הגנב הזה לא יכול היה יותר לעמוד בפני הוודאות שאותו 'בן האדם' אכן היה 'בן האלוהים'.

בזמן שהגנב התקבל על-ידי ישוע למלכות, השליח יוחנן לא היה שם שכן הוא הלך לעיר להביא את אימו וחברותיה לזירת הצליבה. מאוחר יותר, שמע לוקס את הסיפור הזה מן ממפקד המשמר הרומי שהומר אף הוא.

ששים שנה ויותר לאחר הצליבה, סיפר השליח יוחנן אודותיה כפי זכר אותה. הרישומים האחרים התבססו על סיפורו של הקנטוריון הרומי ששימש שם בתפקיד ואשר בשל מה שראה ושמע, הפך מאוחר יותר למאמין בישוע והצטרף באופן מלא למלכות השמים שבארץ.

הצעיר הזה, השודד שהתחרט, נדחף לחיים של אלימות ופשע בידי אלה שהאדירו חיים שכאלה כסוג של מחאה לאומית כנגד הכיבוש הפוליטי וחוסר הצדק החברתי. טענות שכאלה, אליהן התלווה יצר ההרפתקנות, הובילו צעירים רבים בעלי כוונות טובות להצטרף למבצעי שוד נועזים. הצעיר ראה את ברבס כגיבור. כעת, הבחין בטעותו. כעת, ראה לצדו על הצלב אדם גדול באמת, גיבור אמיתי. גיבור שעורר את תשוקתו והחדיר בו השראה לאידאליים הגבוהים ביותר של כבוד עצמי מוסרי, גיבור שעורר בו את האידאליים של אומץ, גבריות וגבורה. כשראה את ישוע, עלתה וגאתה בלבו תחושה של אהבה, נאמנות וגדלות אמיתית.

אילו היה בקרב הקהל הלועג אדם נוסף שחש כי בלידת האמונה בנשמתו והיה פונה לישוע בבקשת רחמים, היה הוא מתקבל באותה התייחסות אוהבת שהפגין כלפי השודד שהאמין.

לאחר שהגנב המתחרט שמע את הבטחתו של 'המאסטר', כי יום אחד ייפגשו בפרדיס, שב יוחנן מן העיר בלוויית אימו וחבורה בת כשתיים עשרה נשים מאמינות. יוחנן נעמד לצד מרים, אם ישוע, ותמך בה. בנה יהודה עמד בצידה השני. בצהרי היום, ישוע התבונן במחזה ואמר לאימו, "אישה, הנה בנך!" הוא דיבר אל יוחנן ואמר, "בני, הנה אימך!" ואז פנה לשניהם ואמר, "אני מבקש שתלכו מאן." וכך, לקחו יוחנן

sometime be with me in Paradise."

^{187:42 (2009.1)} The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

^{187:43 (2009.2)} During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

^{187:44 (2009.3)} The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

^{187:45 (2009.4)} This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

^{187:46 (2009.5)} And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

^{187:47 (2009.6)} Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking

יהודה את מרים מגולגותא. יוחנן לקח את אם ישוע למקום שהותו בירושלים ואז מיהר חזרה לזירת הצליבה. לאחר הפסח, שבה מרים לבית צידה, שם חיה עד יום מותה. מרים מת פחות משנה לאחר מותו של ישוע.

לאחר שמרים עזבה, התרחקו מעט הנשים האחרות ונותרו לשרת שם את ישוע עד שמת על הצלב, והן עדיין המשיכו לעמוד שם לאחר שגופתו של 'המאסטר' נלקחה לקבורה.

5. השעה האחרונה על הצלב

אף כי היה זה מוקדם עדיין בעונה לתופעה שכזו, מעט לאחר צהרי היום התקדרו השמים והאוויר התמלא בחול דק. תושבי ירושלים ידעו שפירושן של דבר שסופת חול חמה עתידה להגיע ממדבריות חצי האי ערב. לפני השעה אחת בצהריים השמיים היו חשוכים והסתירו את השמש, ושאר הקהל נס חזרה לעיר. פחות משלושים איש היו נוכחים כאשר 'המאסטר' סיים את חייו, מעט לאחר שעה זו, היו נוכחים פחות משלושים איש, רק שלושה עשר החיילים הרומיים וקבוצה בת כחמישה עשר מאמינים. קבוצה זו מנתה רק נשים למעט יהודה אחי ישוע ויוחנן זבדיה, אשר שב לזירה מעט לפני מותו של 'המאסטר'.

מעט לאחר השעה אחת בצהריים, בעיצומה של סופת חול עזה וחשיכה הולכת וגוברת, החלה תודעתו האנושית של ישוע לגווע. נאמרו מילות הרחמים, הסליחה והתנחלה האחרונות. הובעה משאלתו האחרונה – ביחס לדאגה לאימו. במהלך השעה הזו, של מוות ממשמש ובא, החלה דעתו האנושית של ישוע לחזור על פסוקים רבים מכתבי הקודש העבריים ובייחוד מספר תהילים. המחשבה המודעת האחרונה של ישוע האדם נגעה לפסוקים שאמר בלבו מתוך ספר תהילים, מתוך הפרקים שידועים היום כפרק כ', כ"א וכ"ב. ואף כי שפתיו התנועעו, הוא היה חלש מכדי לצטט בקול את הפסוקים הללו, אשר ידע על-פה, והם נאמרו בלב. רק פעמים מספר שמעו העומדים בסמוך דבר מה, כגון, "עֲתֵה יְדַעְתִּי כִי הוֹשִׁיעַ יְהוָה, מְשִׁיחוֹ," "תִּמְצָא יְדִי, לְכָל אוֹיְבֵי," "אֵלִי, אֵלִי, לָמָּה עָזַבְתָּנִי?" בשום רגע לא היה לישוע ספק קל שבקלים שהוא חי בהתאם לרצון 'האב'; הוא לעולם לא הטיל ספק שכעת הקריב את חייו בהתאם לרצון 'האב'. הוא לא הרגיש 'שהאב' נטש אותו; הוא פשוט ציטט בשארית תודעתו פסוקים רבים, ביניהם מפרק תהילים כ"ב, שמתחיל במילים "אֵלִי, אֵלִי, לָמָּה עָזַבְתָּנִי?" במקרה היה זה אחד מן הפסוקים שנאמרו בבירור ואלה שעמדו בסמוך יכלו לשמוע.

to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010:1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010:2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010:3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, "I know the Lord will save his anointed," "Your hand shall find out all my enemies," and "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father's will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father's will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among

בקשתו האחרונה של ישוע האדם לחבריו הייתה בערך בשעה אחת וחצי, כאשר אמר בפעם השנייה, "אני צמא," ואותו מפקד המשמר הרטיב את שפתיו באותו ספוג שנספג בין חמוץ, אשר באותם הימים נודע בכינוי חומץ.

סופת החול התעצמה והשמיים התקדרו עוד. ועדיין, החיילים וקבוצת המאמינים הקטנה עמדה שם. החיילים הסתופפו לצד הצלב כדי להגן על עצמם מפני החול שחתך בבשר. אימו של יוחנן והאחרים התבוננו מרחוק, ממקום מסתור תחת מדף סלע. כאשר נשם 'המאסטר' את נשמתו האחרונה, עמדו לצד הצלב שלו יוחנן זבדיה, אחיו יהודה ואחותו רות, מרים המגדלית ורבקה, לשעבר מציפורי.

היה זה מעט לפני שלוש כאשר קרא ישוע בקול רם, "זה נגמר! 'אב', בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי." לאחר דברים אלה, הרכין ראשו ונפח את נפשו. כאשר ראה הקנטוריון הרומי כיצד מת ישוע, הוא טפח על חזהו ואמר: "אכן, היה זה צדיק; בוודאי היה 'בן האלוהים'." ומאותו רגע ואילך, החל להאמין בישוע.

ישוע מת כמלך – כפי שחי. הוא הודה באופן חופשי במלכותו ושלט במצב במשך כל אותו יום טרגי. הוא הלך מרצונו למוות בזוי לאחר שהבטיח את שלום שליחיו. הוא ריסן בחכמה את אלימותו של פטרוס, שגרמה לצרות, ואף הבטיח שיוחנן יהיה לצדו ממש עד לנשימת אפו האחרונה. הוא גילה את טבעו האמיתי לסנהדרין הרצחנית והזכיר לפילטוס את מקור סמכותו 'כבן האלוהים'. הוא יצא לגולגותא והקורה על כתפיו וסיים את משימת מתת האהבה שלו בכך שהפקיד את נפש האדם שרכש ביד 'אב פרדיס'. ולאחר חיים שכאלה – ומות שכזה – יכול 'המאסטר' אכן לומר, "זה נגמר."

מכיוון שהיה זה ערב שבת כמו גם ערב פסח, היהודים לא רצו שיוצגו הגופות בגולגותא. לכן, הלכו לפילטוס וביקשו ממנו לשבור את רגליהם ולרצוח אותם, כך שניתן יהיה להוריד אותם מן הצלבים ולהשליך אותם לבורות הקבורה של הפושעים עוד לפני השקיעה. לשמע בקשה זו, שלח פילטוס מיד שלושה חיילים לשבור את רגליהם ולהיפטר מישוע ושני השוודים.

them this twenty-second Psalm, which begins with "My God, my God, why have you forsaken me?" And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

^{187:53 (2010.4)} The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o'clock when, a second time, he said, "I thirst," and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

^{187:54 (2010.5)} The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

^{187:55 (2011.1)} It was just before three o'clock when Jesus, with a loud voice, cried out, "It is finished! Father, into your hands I commend my spirit." And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: "This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God." And from that hour he began to believe in Jesus.

^{187:56 (2011.2)} Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

^{187:57 (2011.3)} Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

כאשר הגיעו החיילים הללו לגולגותא, הם אכן עשו כן ביחס לשני השודדים אך למרבה פליאתם גילו שישוע כבר הלך לעולמו. על-מנת לוודא שמת, לקח אחד החיילים את הכידון ופילח את צדו השמאלי. אף כי הרבה מן הנצלבים גססו על הצלב במשך יומיים ואפילו שלושה, ישוע הלך לעולמו בתוך פחות מחמש וחצי שעות בשל ייסורי הנפש הכבדים והעינוי הרוחני המעיק תחתיהם היה שריו.

^{187:5.8 (2011.4)} When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. לאחר הצליבה

באמצע חשכת סופת החול, בערך בשלוש וחצי, שלח דוד זבדיה את אחרון השליחים אשר נשא את בשורת מותו של 'המאסטר'. את אחרון רציו שלח לביתן של מרתה ומרים בבית עניא, שם הוא חשב שנמצאים אמו של ישוע ובני משפחתו.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

^{187:6.1 (2011.5)} In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

לאחר מותו של 'המאסטר', שלח יוחנן את הנשים תחת השגחתו של יהודה לביתו של אליהו מרקוס, שם עשו את השבת. יוחנן עצמו, אשר כעת כבר היה מוכר לקנטוריון הרומי, נותר בגולגותא והמתין להגעתם של יוסף וניקודמוס אשר נשאו פקודה מאת פילטוס שאפשרה להם לקחת את גופתו של ישוע.

^{187:6.2 (2011.6)} After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

כך הסתיים יום של טרגדיה וצער עבור יקום עצום ממדים וההוויות התבוניות שבו שהזדעזעו מן המחזה המחריד במהלכו נצלב 'הריבון' האהוב שלהם שהתגשם בגוף; הם היו המומים מקהות חושיהם של בני האדם ומהפגנת הסטייה שלהם.

^{187:6.3 (2011.7)} Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

מסמך 188. הזמן בקבר

189 ⇨

הספר של אורנטיה

187 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 188

הזמן בקבר

סעיפים

מבוא

1. קבורתו של ישוע
2. אבטחת הקבר
3. במהלך יום השבת
4. משמעות המוות על הצלב
5. שיעורים מן הצלב

PAPER 188

THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

מבוא

מעט מאוד ידוע לנו על פרק הזמן בין יממה ומחצה בקריירה של מיכאל עלי אדמות במהלכו שכבה גופתו של ישוע בקבר של יוסף, פרק הזמן שחלף ממותו על הצלב ועד תחייתו מן המתים. נוכל לספר לכם אודות קבורתו של 'בן האדם' ולהעלות על הכתב את המאורעות שקשורים לתחייתו, אך לא נוכל לספק לכם יותר מדי מידע אודות מה שהתרחש במשך שלושים ושש השעות הללו, משלוש אחר הצהריים של יום ששי ועד שלוש בבוקר של יום ראשון. תקופה זו בקריירה של 'המאסטר' החלה מעט לפני שהחיילים הרומיים הורידו אותו מן הצלב. הם היו עושים זאת לפני כן, אך הריגתם של שני השודדים עיכבה זאת.

שליטי היהודים תכננו להשליך את גופתו של ישוע לבורות הקבורה הפתוחים של גיהנום, שמדרום לעיר; כך נהגו להיפטר מגופות הנבלים. אילו נהגו כך, הייתה גופתו של 'המאסטר' ניתנת למאכל חיות השדה.

בינתיים, הלכו יוסף הרמתי וניקודמוס לפילטוס כדי לבקש את גופתו של ישוע ולהניח אותה לקבורה ראויה. היה זה מנהג נפוץ שחבריו של הנצלב שיחדו את השלטונות הרומיים כדי

INTRODUCTION

^{188:0.1 (2012:1)} THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

^{188:0.2 (2012:2)} The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

^{188:0.3 (2012:3)} In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for

לקבל את גופתיים. יוסף לקח סכום כסף גדול בבואו לפילטוס, למקרה שיזדקק לשלם תמורת הרשות לקבור את ישוע באחוזת קבר פרטית. אך פילטוס לא רצה לשמוע על כסף. מיד כששמע את הבקשה, חתם על הצו שאשר ליוסף ללכת לגולגותא ולקחת מיד את גופתו של 'המאסטר'. בינתיים, מששככה סופת החול באופן ניכר, יצאה לכיוון גולגותא קבוצת יהודים, נציגי הסנהדרין, כדי לוודא שגופתו של ישוע מושלכת יחד עם אלה של השוודים לבורות הקבורה הפתוחים.

friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. קבורתו של ישוע

כאשר הגיעו יוסף וניקודמוס לגולגותא, הם ראו את החיילים מורידים את גופתו של ישוע מן הצלב ואת נציגי הסנהדרין עומדים בצד כדי לוודא שאיש מחסידיו של ישוע לא ימנע את השלכתה לבורות הקבורה של הפושעים. כאשר הציג יוסף לקנטוריון את הצו של פילטוס שנגע לגופתו של 'המאסטר', החלו היהודים לעורר סערה ותבעו לקבל לרשותם את הגופה. בכעסם, ניסו לקחת את הגופה בכוח, וכשניסו זאת, ציווה הקנטוריון על ארבעה מחייליו לעמוד לצידו והם הגנו בחרבות שלופות על גופתו של 'המאסטר', שנחה על האדמה. הקנטוריון הורה לחיילים האחרים לעזוב את שני השוודים ולהניס את ההמון היהודי הזועם. לאחר שהושב הסדר על כנו, קרא הקנטוריון את האישור שכתב פילטוס באוזני היהודים, וזו הצידה ואמר ליוסף: "גופה זו נתונה לכם לעשות בה ככל שתראו לנכון. אני וחיילי נעמוד כאן כדי לוודא שאיש לא יתערב."

אדם צלוב לא הורשה להיקבר בבית עלמין יהודי; החוק אסר זאת מפורשות. יוסף וניקודמוס ידעו זאת, ולכן בדרכם לגולגותא החליטו לקבור את ישוע באחוזת הקבר החדשה של משפחתו של יוסף, אשר נחצבה במערת סלע ושכנה מרחק קצר צפונית מגולגותא, מעבר לדרך המובילה לשומרון. איש עדיין לא נקבר שם, והם חשבו שראוי להביא לשם את 'המאסטר' למנוחות. יוסף אכן האמין שישוע יקום מן המתים, אך ניקודמוס היה מסופק מאוד בכך. שניהם, אשר בעבר היו חברי הסנהדרין, שמרו על אמונתם בישוע פחות או יותר בסתר, אף כי חבריהם לסנהדרין חשדו בהם זה מכבר, אפילו לפני שפרשו מן המועצה. מאותו יום ואילך הם היו התלמידים המפורסמים ביותר של ישוע בירושלים.

בערך בשעה ארבע וחצי, יצא מצעד הלוויה של ישוע מנצרת מגולגותא אל עבר קרב יוסף, אשר מעבר לדרך. הגופה נעטפה בתכריכי בד וארבעת הגברים נשאו אותה כשהנשים

1. THE BURIAL OF JESUS

^{188:1.1 (2012:4)} When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

^{188:1.2 (2013:1)} A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

^{188:1.3 (2013:2)} At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men

המשגיחות הנאמנות מן הגליל הלכו בעקבותיהם. בני התמותה שנשאו את גופתו הפיזית של ישוע לקבר היו: יוסף, ניקודמוס, יוחנן והקנטוריון הרומי.

הם נשאו את הגופה לתוך הקבר, חלל בן כמטר רבוע אחד, ושם מיהרו להכניח לקבורה. היהודים לא באמת קברו את מתיהם; למעשה, הם חנטו אותם. יוסף וניקודמוס הביאו עמם כמויות גדולות של מור ומשחות, וכעת עטפו את הגופה בתחבושות שנספגו בתמיסה הללו. לאחר שסיימו את מלאכת החניטה, קשרו מטפחת על פניו, עטפו את הגופה בתכריכי בד, והניחו אותה אחר כבוד על מדף שבתוך הקבר.

לאחר שהניחו את הגופה בקבר, הורה הקנטוריון לחייליו לסייע בגלילת אבן הגולל שחסמה את פתח הקבר. החיילים אז יצאו לעבר גיהנום עם גופות השודדים ואילו האחרים שבו בצער לירושלים כדי לקיים את מצוות הפסח, כדת משה.

קבורתו של ישוע התבצע בזריזות משום שהיה זה ערב הפסח וערב שבת והשבת עמדה להיכנס. הגברים מיהרו לשוב לעיר ואילו הנשים נותרו לצד הקבר עד הרבה לאחר רדת החשיכה.

בזמן ההתרחשות הזו, הנשים הסתתרו בסמוך וצפו בכל שהתרחש ובמקום בו הובא 'המאסטר למנוחות. הם הסתתרו משום שנאסר על נשים להתרועע עם גברים בזמן הקבורה. לדעתן של הנשים, ישוע לא הוכן כראוי לקבורה, והן הסכימו בין לבין עצמן לשוב לביתו של יוסף כדי לנוח בשבת, להכין תבלינים ומשחות ולחזור בבוקר יום ראשון כדי להכין את גופתו של 'המאסטר' למנוחות. הנשים שהיו ליד הקבר באותו ערב יום ששי היו: מרים המגדלית, מרים אשת קלופס, מרתה, אחות נוספת של אם ישוע, ורבקה מציפורי.

פרט לדוד זבדיה וליוסף הרמתי, רק מעט מתלמידיו של ישוע אכן האמינו או הבינו שהוא עתיד לקום לתחייה ביום השלישי.

2. אבטחת הקבר

גם אם חסידיו של ישוע לא זכרו את הבטחתו לקום מן הקבר לאחר שלושה ימים, אויביו אכן זכרו זאת. הכוהנים הגדולים, הפרושים והצדוקים זכרו את הדיווחים שצינו שהוא אמר שיקום לתחייה.

בליל יום ששי זה, בחצות לערך ולאחר סעודת הסדר, נקבצו כמה ממנהיגי היהודים

carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

^{188:1.4 (2013:3)} They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

^{188:1.5 (2013:4)} After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

^{188:1.6 (2013:5)} There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

^{188:1.7 (2013:6)} While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

^{188:1.8 (2013:7)} Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

^{188:2.1 (2014:1)} If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

^{188:2.2 (2014:2)} This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where

בביתו של כיפא כדי לדון בחששותיהם ביחס להכרזתו של 'המאסטר' שיקום לתחייה לאחר שלושה ימים. הפגישה הסתיימה במינייה של ועדת של כמה מחברי הסנהדרין אשר תכננו לבקר את פילטוס מוקדם בבוקר למחרת ולבקש מטעם הסנהדרין רשמית כי שומר רומי יוצב לפני קברו של ישוע כדי למנוע מחבריו מלחבל בקבר. אמר דובר וועדה זו לפילטוס: "אדוני, זכור כי הרמאי הזה, ישוע מנצרת, אמר בעודו בחיים כי, 'ביום השלישי אקום שוב.' באנו, אפוא, כדי לבקשך לצוות לאבטח את מערת הקבר מפני חסידי, לפחות עד היום השלישי. אנו מאוד חוששים שחסידי יבואו ויגנבו אותו בלילה ויכריזו בפני העם כי הוא קם לתחייה. אם תרשה שך יקרה, השגיא הזו תהיה הרבה יותר חמורה מאשר להתיר לו להישאר בחיים."

אמר פילטוס לאחר ששמע את בקשת הסנהדרין: "אתן לכם משמר בן עשרה חיילים. לכו ואבטחו את הקבר." הם שבו למקדש, לקחו עשרה שומרים משלהם ובבוקר יום שבת זה צעדו לקבר של יוסף, עשרה שומרים יהודיים ועשרה חיילים רומאים כדי לשמש ככוח שמירה על הקבר. האנשים הללו גלגלו אבן גולל נוספת וחתמו את חותמו של פילטוס על האבנים, כדי שלא יזיזו אותן בלא ידיעתם. עשרים האנשים הללו נותרו לשמור שם עד לשעה בה קם לתחייה, והיהודים הביאו להם מזון ומשקה.

3. במהלך יום השבת

במהלך יום השבת הזה, המשיכו השליחים והתלמידים להסתתר, ואילו ירושלים כולה דיברה על מותו של ישוע על הצלב. בזמן הזה היו בירושלים כמעט מיליון וחצי יהודים שהגיעו מכל קצוות האימפריה הרומית וממסופוטמיה. היה זה תחילתו של שבוע הפסח, וכל עולי הרגל הללו עתידים להיות בעיר, ללמוד אודות תחייתו של ישוע מן המתים ולקחת את החדשות עמם חזרה לבתיהם.

בשעה מאוחרת של מוצאי השבת, זימן יוחנן מרקוס את אחד עשר השליחים לבור בסתר לבית אביו, ושם, ממש לפני חצות הליל, הם התקבצו כולם באותו אולם עליון שבו סעדו את הארוחה האחרונה עם 'המאסטר' יומיים לפני כן.

במוצאי השבת, מעט לפני השקיעה יצאו מרים אם ישוע, רות ויהודה חזרה לבתי עניא כדי להצטרף למשפחתם. דוד זבדיה נשאר בביתו של ניקודמוס, שם קבע מראש להיפגש עם שליחיו מוקדם בבוקר יום ראשון. נשות הגליל, אשר הכינו תמציות ומשחות כדי לחנוט את

they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

^{188:23 (2014:3)} When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

^{188:31 (2014:4)} Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

^{188:32 (2014:5)} Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

^{188:33 (2014:6)} Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further

גופתו של ישוע, היו בביתו של יוסף הרמתי.

איננו מסוגלים לתת הסבר מלא למה שקרה לישוע מנצרת במשך פרק הזמן בן יממה וחצי שבו הוא שכב לכאורה בקבר החדש של יוסף. ככל הנראה, הוא מת על הצלב את אותו מוות טבעי שכל בן תמותה אחר היה מת באותן נסיבות. שמענו אותו אומר, "אבי" בידך אפקיד רוחי. איננו מבינים לגמרי את משמעות ההכרזה הזו, שכן 'מכוון המחשבה' שלו כבר מזמן הפך לאישי ולכן התקיים באופן בלתי תלוי מקיומו של ישוע כאדם. 'מכוון המחשבה' שהפך לאישי של 'המאסטר' לא יכול היה להיות מושפע באופן כלשהו ממותו הפיזי על הצלב. ככל הנראה שמה שישוע הפקיד בידיו של 'האב' הוא המשלים הרוחני לעבודתו של 'המכוון' בתחילת דרכו, העבודה שנועדה להפוך את הדעת האנושית לרוחנית, וזאת כדי לאפשר להעביר את הרישום של ההתנסות האנושית לעולמות העליונים. ככל הנראה, חייבת להיות מציאות רוחנית כלשהי בהתנסותו של ישוע אשר מקבילה לטבע הרוחני, לנשמה של בני התמותה שצומחים באמונתם בעולמות. אך זוהי דעתנו בלבד – איננו באמת יודעים לה הפקיד ישוע בידו של 'אביו'.

אנו יודעים שגופו הפיזי של 'המאסטר' נח שם בקבר של יוסף עד לשעה שלוש לפנות בוקר יום ראשון לערך, אך איננו כלל בטוחים ביחס למעמדה של אישיותו של ישוע במשך שלושים ושש השעות הללו. יש והעזנו לנסות להסביר לעצמנו את הדברים הללו באופן הבא:

1. תודעת 'הבורא' של מיכאל וודאי הייתה חופשיה לגמרי מן הדעת החומרית אליה נקשרה בעת ההתגשמות הפיזית.

2. אנו יודעים שמי שהיה 'מכוון המחשבה' של ישוע נח בכדור הארץ במהלך פרק זמן זה ופיקד אישית על צבאות השמיים שהתאספו.

3. זהות הרוח שרכש האדם מנצרת, זו אשר נבנתה במהלך חייו בגוף, ראשית בשל מאמציו הישירים של 'מכוון המחשבה' ולאחר מכן הודות להתאמה המושלמת שהוא עצמו הגיע אליה בין הצרכים הפיזיים לבין הדרישות הרוחניות של הקיום האידאלי כאדם, ואשר הושגה בשל בחירתו המתמדת לעשות את רצון 'האב', וודאי הופקדה למשמורת של 'אב פרדיס'. איננו יודעים אם מציאות רוח זו שבה כדי להיות חלק מן האישיות שקמה לתחייה, אך אנו סבורים שאכן כך היה. אך יש ביקום כאלה שסבורים שזהות-נשמה זו של ישוע נחה כעת "בחיך" 'האב', ותשוחרר בעתיד כדי להוביל את 'סגל הסופיונות' של נבאדון ולהגשמת ייעודו ביקומים שעדיין לא נבראו באזורי החלל החיצון שעדיין לא אורגנו.

embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:34 (2014:7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

188:35 (2015:1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:36 (2015:2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:37 (2015:3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:38 (2015:4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

4. אנו סבורים שתודעתו האנושית או בת התמותה של ישוע ישנה במהלך שלושים ושש השעות הללו. יש לנו סיבה להאמין שישוע האדם לא היה מודע לשום דבר ממה שאירע ביקום במשך פרק הזמן הזה. עבור התודעה האנושית דמה כאילו לא חלף הזמן; התחייה באה רגע אחד לאחר שנת המוות.

זוהי כל מה שאנחנו יכולים לרשום בנוגע למעמדו של ישוע בזמן ששהה בקבר. אף כי נוכל להתייחס למספר עובדות שמתאמות למתרחש, אנו רחוקים מלהיות מוסמכים לפרש אותן.

באולמות התחייה העצומים של העולם העליון הראשון של שטניה, ניתן כיום לחזות במבנה מורונטי-חומרי מרהיב אשר ידוע בכינוי "האנדרטה של מיכאל", ואשר חתומה כעת בחותמו של גבריאל. האנדרטה הוקמה זמן קצר לאחר עזיבתו של מיכאל את העולם הזה, והיא נושאת את הכותרת: "לזכר התקופה של בן התמותה ישוע מנצרת באורנטיה".

קיימות רשומות המעידות כי בפרק הזמן הזה התכנסה המועצה העליונה של סאלווינגטון, בת מאה החברים, לפגישת ניהול באורנטיה אשר בראשה ישב גבריאל. קיימות גם רשומות המעידות על כך שבפרק הזמן הזה תקשרו 'עתיקי היום' מאוורסה עם מיכאל בקשר למעמד היקום של נבאדון.

אנו יודעים שלפחות מסר אחד הועבר בין מיכאל לעמנואל אשר בסאלווינגטון בזמן שגופתו של 'המאסטר' נחה בקבר.

קיימת סיבה טובה להאמין שאישיות כלשהי ישבה בכיסא של קליגסטיה במועצת המערכת של 'הנסיכים הפלנטריים' בירושם אשר התכנסה בזמן שגופתו של ישוע נחה בקבר.

רשומות עדנטיה מעידות על כך 'שאב הקונסטלציה' של נורלטיאדק היה באורנטיה וכי הוא קיבל ממיכאל הנחיות בזמן השהות בקבר.

וקיימות הוכחות רבות אחרות לעובדה שלא כל אישיותו של ישוע ישנה ללא הכרה בזמן מה שנדה כמוות הפיזי.

4. משמעות המוות על הצלב

אף כי ישוע לא מת כך על הצלב כדי לכפר על עוונות האנושות ואף לא כדי לפתוח את הדרך ללב של אל כעוס שלא סולח; אפילו 'שב האדם' לא הציע עצמו כקורבן לפיוס זעמו של האל ולפתיחת דרך לגאולת האדם החוטא; על-אף שהרעיונות הללו, של כפרה ופיוס, הינם שגויים,

188:3.9 (2015.9) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.9) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusalem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open

קיימות משמעויות שאין להתעלם מהן שכלולות
למוות הזה של ישוע על הצלב. עובדה היא
שאורנטיה ידועה בעולמות המיושבים השכנים
בשם "העולם של הצלב."

ישוע ביקש לחיות חיים מלאים כאדם בגוף
באורנטיה. המוות הוא חלק שגרתי מן החיים.
המוות הינו האקט האחרון בדרמת החיים. גם
אם ראוי שתנסו להתחמק מן הפירושים הכוזבים
והאמונות הטפלות הקשורות למוות על הצלב,
עליכם להיזהר לבל תשגו שגיאה גדולה ולא
תבחינו במשמעות האמתית ובחשיבות האמתית
של מות 'המאסטר'.

בן התמותה לעולם לא היה בבעלות הארכי-
רמאים. ישוע לא מת כדי לשלם כופר עבור חילוץ
האדם ממלעות השליטים המשומדים ונסיכי
הספרות שסטו מדרכם. 'האב' שבשמיים מעולם
לא העלה בדעתו להרשיע, בחוסר צדק בעליל,
נשמה בשל חטאי אבותיה. מותו של 'המאסטר'
על הצלב אף לא היה קורבן שמטרתו לשלם
לאלהים על החוב שאנושות חבה לו.

לפני שישוע חי עלי אדמות, אולי הייתם
יכולים להאמין בצדק באלוהים שכזה, אך לא
מאז 'שהמאסטר' חי ומת בקרבכם. משה לימד
אודות הכבוד והצדק של האלוהים 'הבורא'; אך
ישוע הציג את דמותו האוהבת והרחומה של
'אב' שמימי.

ייתכן והטבע החייתי – הנטייה לעשות רע –
הינה תורשתית, החטא איננו עובר בתורשה מן
ההורה לילדו. החטא הינו ההתמרדות המודעת
והמכוונת של יצור רצוני יחיד כנגד רצון 'האב'
וחוקי 'הבנים'.

ישוע חי ומת עבור יקום שלם, לא רק עבור
עמי עולם כזה או אחר. אף כי בני התמותה
שבעולמות זכו לגאולה עוד לפני שישוע חי ומת
באורנטיה, עובדה היא שמשימת המתת שלו
בעולם הזה האירה באופן משמעותי את נתיב
הגאולה; מותו תרם רבות לכך שהישרדות בן
התמותה לאחר מות הגוף הינה עובדה ברורה
וודאית.

אף כי נתקשה לדבר על ישוע כמקריב,
כמכפר או כמשחרר, בהחלט נכון הוא להתייחס
אליו כאל גואל. הוא לעד הפך את נתיב הגאולה
(הישרדות) לברור יותר, וודאי יותר; הוא הראה
בצורה טובה וודאית יותר את נתיב הגאולה לכל
בני התמותה בכל עולמות היקום של נבאדון.

לאחר שאתם מבינים את הרעיון שאלוהים
הינו אכן 'אב' אוהב, המשג היחיד שישוע לימד
מעודו, מאותו רגע ואילך אתם חייבים להיות

the way for sinful man to obtain salvation;
notwithstanding that these ideas of atonement and
propitiation are erroneous, nonetheless, there are
significances attached to this death of Jesus on the
cross which should not be overlooked. It is a fact
that Urantia has become known among other
neighboring inhabited planets as the "World of the
Cross."

188:42 (2016:7) Jesus desired to live a full mortal life in
the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of
life. Death is the last act in the mortal drama. In your
well-meant efforts to escape the superstitious errors
of the false interpretation of the meaning of the
death on the cross, you should be careful not to
make the great mistake of failing to perceive the
true significance and the genuine import of the
Master's death.

188:43 (2016:8) Mortal man was never the property of the
archdeceivers. Jesus did not die to ransom man
from the clutch of the apostate rulers and fallen
princes of the spheres. The Father in heaven never
conceived of such crass injustice as damning a
mortal soul because of the evil-doing of his
ancestors. Neither was the Master's death on the
cross a sacrifice which consisted in an effort to pay
God a debt which the race of mankind had come to
owe him.

188:44 (2016:9) Before Jesus lived on earth, you might
possibly have been justified in believing in such a
God, but not since the Master lived and died among
your fellow mortals. Moses taught the dignity and
justice of a Creator God; but Jesus portrayed the
love and mercy of a heavenly Father.

188:45 (2016:10) The animal nature — the tendency
toward evil-doing — may be hereditary, but sin is
not transmitted from parent to child. Sin is the act of
conscious and deliberate rebellion against the
Father's will and the Sons' laws by an individual will
creature.

188:46 (2017:1) Jesus lived and died for a whole
universe, not just for the races of this one world.
While the mortals of the realms had salvation even
before Jesus lived and died on Urantia, it is
nevertheless a fact that his bestowal on this world
greatly illuminated the way of salvation; his death
did much to make forever plain the certainty of
mortal survival after death in the flesh.

188:47 (2017:2) Though it is hardly proper to speak of
Jesus as a sacrificer, a ransom, or a redeemer, it
is wholly correct to refer to him as a savior. He
forever made the way of salvation (survival) more
clear and certain; he did better and more surely
show the way of salvation for all the mortals of all
the worlds of the universe of Nebadon.

188:48 (2017:3) When once you grasp the idea of God as
a true and loving Father, the only concept which
Jesus ever taught, you must forthwith, in all
consistency, utterly abandon all those primitive

נאמנים לכך ולנטוש לגמרי את כל התפישות הפרימיטיביות אודות אלוהים כמלך זועף, שליט נוקשה וכל-יכול שעיקר סיפוקו בא על מציאת כל שגיאות נתיניו ועל הענשתם כגמולם, אלא אם הוויה שכמעט שקולה לו תתנדב לסבול במקומם, להקריב עצמה במקומם. כל רעיונות הכופר והכפרה אינם תואמים למושגים אודות האלוהות אותם לימד והדגים ישוע מנצרת. אהבתו האינסופית של האל אינה משנית לשום דבר אחר בטבע האלוהי.

כל המושגים אודות הכפרה והקורבן המוביל לגאולה נובעים מאמוניות ומתבססים עליה. ישוע לימד שהמושג העליון של אחוות מאמיני הרוח הינו שירות הזולת. כל המאמין באבהותו של האל יכול להתייחס לגאולה כמובנת מאליה. במקום לבקש את הגאולה האישית, הדאגה העיקרית של המאמין צריכה להיות הדחף הזולתני לאהוב ומתוך כך לשרת את הזולת, ממש כשם שישוע אהב ושרת את בני האדם.

מאמינים אמיתיים גם לא חוששים כל כך מעונש עתידי שיקבלו על חטאיהם. המאמין האמיתי דואג רק להפרדה שלו מן האל בהווה. אכן, אבות חכמים עלולים להעניש את בניהם, אך הם יעשו כן מתוך אהבה וכדי לתקן את דרכם. הם לא מענישים מתוך כעז, ואף לא גוערים כדי להתנקם.

אפילו אם אלוהים היה מלך נוקשה ודין היקום שבו החוק מעל לכל, הוא בוודאי לא היה מסופק מן השיטה הילדותית בה החף מפשע סובל עבור הפושע עצמו.

הדבר הכביר ביחס למותו של ישוע, מה שתורם להעשרתה של החוויה האנושית ולהאדרתו של נתיב הגאולה, אינו העובדה שמת אלא האופן הנשגב וחסר התקדים שבו בחר למות.

כלל הרעיון של כופר הכפרה שם את הגאולה במישור לא מציאותי; הוא הופך את המושג לפילוסופי טהור. הגאולה האנושית הינה אמיתית; היא מבוססת על שתי מציאויות אותן יכולה אמנת היצור לתפוש ובכך לשלב אותן בחוויה האינדיבידואלית של האדם: עובדת אבהותו של האל והאמת הנובעת ממנה, אחוות האדם. אחרי ככלות הכול, אמת היא "שמוחלים לכם על חובכם כפי שאתם מוחלים לחייבים לכם."

5. שיעורים מן הצלב

הצלב של ישוע מדגים את מסירותו העילאית של הרועה האמיתי לצאן מרעיתו, אפילו לאלה שאינם ראויים לה. הוא מציב לעד את יחסיהם של האל והאדם במישור המשפחתי. אלוהים הוא 'האב'; האדם הוא בנו. האהבה,

notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that service to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven your debts, even as you forgive your debtors."

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father;

אהבת אב לבנו, הופכת לאמת המרכזית במערכת היחסים של 'הבורא' והברוא ביקום – ולא זו של הצדק שמבקש המלך שבא לבוא על סיפוקו בשל הסבל והעונש שהטיל על הנתין שחטא.

הצלב מדגים לעד כי יחסו של ישוע כלפי החטאים לא היה של גינוי ואף לא של מחילה, אלא יחס של גאולה נצחית ואהבת. ישוע אכן היה גואל במובן זה שחייו ומותו אכן שכנעו אנשים לדבוק בטוב ובצדק הגואל. ישוע אהב אנשים עד כדי כך שאהבתו עוררה בתגובה אהבה בלבם. אהבה אכן מדבקת ולעד יצירתית היא. מותו של ישוע על הצלב הינו ביטוי לאהבה חזקה דיה ואלוהית דיה כדי למחול על החטא ולבלוע את כל מעשי הרשע. ישוע גילה לעולם הזה מידה גבוהה יותר של צדיקות מזו של הצדק עצמו – מן האבחנה הטכנית בין טוב לרע. האהבה האלוהית איננה רק מוחלת על השגיאות; למעשה היא סופגת אותן ומחסלת אותן. מחילת האהבה מתעלה הרבה מעל למחילת הרחמים. הרחמים מסיטים הצדה את אשמתו של הפושע; אך האהבה לעד תחסל את החטא ואת החולשה שנובעת ממנו. ישוע הביא לאורנטיה צורת חיים חדשה. הוא לימד אותנו לא להתנגד לרוע אלא למצוא דרכו את הטוב שמחסל אותו בפועל. הסליחה של ישוע איננה מחילה; היא גאולה מפני ההרשעה. הגאולה אינה ממעיטה בערכן של השגיאות; היא מתקנת אותן. אהבת אמת איננה מתפשרת עם השנאה ואף לא מוחלת לה; היא מחסלת אותה. אהבתו של ישוע לעולם לא תסתפק במחילה. אהבתו של 'המאסטר' מרמזת על שיקום, על גאולת עד. אם הכוונה היא לשיקום נצחי, אכן ניתן לדבר על גאולה במובנים של פדות.

בכוח אהבתו האישית לאדם, הצליח ישוע למוטט את אחיזת החטא והרשע בו. בכך שחרר את האדם לבחור בדרך חיים טובה יותר. ישוע הדגים גאולה מן העבר אשר כשלעצמה הבטיחה ניצחון בעתיד. וכך, מביאה המחילה לגאולה. כאשר לב האדם מכיר לגמרי ביפי אהבת האל, זו מחסלת לגמרי את קסם החטא וכוח הרשע.

סבלו של ישוע לא הוגבל לצלב עצמו. לאמיתו של דבר, במשך יותר מעשרים וחמש שנה סבל ישוע סבל ממשי על צלב הקיום האנושי. ערכו האמיתי של הצלב נובע מן העובדה שהיה זה הביטוי העילאי והסופי לאהבתו, ההתגלות שלמה של רחמיו.

במיליוני עולמות מיושבים, עשרות טריליוני יצורים שאולי התפתו לזנוח את המאבק המוסרי ולוותר על הקרב הטוב על האמונה, הציצו פעם אחת נוספת בישוע על הצלב והמשיכו משם קדימה, מלאים בהשראה למראה האלוהים שמקריב את חייו בגוף בשירות הבלתי אנוכי לאדם.

man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:52 (2018:1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

188:53 (2018:2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:54 (2018:3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:55 (2018:4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

ניצחון המוות על הצלב מסתכם ביחסו של ישוע כלפי תוקפיו. בכך שנשא תפילה ואמר, "סלח להם, אבא", שכן הם אינם יודעים מה הם עושים, "הפך את הצלב לסמלו הנצחי של ניצחון האהבה על השנאה וזה של האמת על הרשע. יקום שלם נדבק ממסירות אהבה זו; התלמידים נדבקו מן 'המאסטר'. וכך אמר מורה הבשורה הראשון שנדרש להקריב את חייו בשירותה, "אל תשמור להם את החטא זה."

מכיוון שהוא מעיד על מישהו שהיה מוכן להקריב את חייו בשירות הזולת, הצלב פונה פנייה עילאית למיטב שבאדם. לא יוכל אדם לרחוש אהבה גדולה מזו: שיהיה מוכן להקריב את חייו עבור חבריו – וישוע אהב אהבה כזו שהיה מוכן להקריב את חייו עבור אויביו, אהבה גדולה מכל אהבה אחרת שנראתה עד אז עלי אדמות.

באורנטיה, כמו בעולמות אחרים, נגע מפגן המוות הנשגב של ישוע האדם על הצלב בגולגותא ברגשותיהם של בני התמותה, ואף הניע את המלאכיות למסירות עילאית.

הצלב הינו הסמל הגבוה של שירות קדוש, של אדם המקדיש את חייו לרווחת ולגאולת הזולת. הצלב אינו מסמל את הקרבתו של בן האל החף מפשע במקום החוטאים שפשעו, קורבן המיועד להפיס את זעמו ועלבונם של האל, אלא שהן על הארץ והן ברחבי יקום עצום ממדים, מהווה הצלב סמל קדוש לאופן בו מוסרים הטובים את עצמם עבור הרשעים וגואלים אותם במסירות אהבה זו ממש. הצלב מסמל את צורת השירות הבלתי אנוכית הגבוהה ביותר, המסירות המלאה לחיי צדיקות בשירות שנעשה בלב שלם, ואפילו במוות, במוות על הצלב. וסמל כביר זה, חיי המתת של ישוע, אכן מעוררים בכולנו השראה לרצות לעשות בדיוק אותו דבר.

גברים ונשים שחושבים ומתבוננים בישוע מוסר את חייו על הצלב לא יוכלו להמשיך ולהרשות לעצמם להתלונן על קשיי החיים, אפילו על הגדולים שבהם, קל וחומר על הצרות הקטנות והמצוקות המדומות שלהם. חיי המופלאים כל כך ומותו, מות כביר של ניצחון, מניעים את כולנו לשתף את שניהם. אכן, כל חיי המתת של מיכאל מושכים, למן צעירותו ועד למפגן המהמם של מותו על הצלב.

ולכן, כשאתם מתייחסים לצלב כאל התגלות של האל, אל תתבוננו בו בעיניים של האדם הפרימיטיבי או בעיני הברברי שבא אחריו, שהרי שניהם התייחסו לאל כאל 'ריבון' נוקשה שעוסק באכיפת החוק ובהשלטת הצדק. במקום זאת,

188:56 (2018:9) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:57 (2018:6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:58 (2019:1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:59 (2019:2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:10 (2019:3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:11 (2019:4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in

וודאו שאתם רואים בצלב סמל לאהבתו ולמסירותו של ישוע למשימת המתת שלו עבור בני התמותה של יקומו העצום. ראו במותו של 'בן האדם' את פסגת הביטוי של אהבתו האלוהית של 'האב' לבניו שבעולמות בני התמותה. הצלב מדגים, אפוא, את מסירות החיבה ואת מתת הגאולה מרצון לאלה אשר נכונים לקבל מתנות ומסירות שכאלה. הצלב לא ביטא שום דבר 'שהאב' דרש – רק את מה שישוע נתן כל כך מרצונו, ואת מה שהוא סרב להימנע ממנו.

גם אם אדם לא יוכל להעריך את ישוע ולהבין את משמעות משימת המתת שלו עלי אדמות, יוכל לפחות להבין את העובדה שחלק בסבל האנושי. לעולם לא יצטרך אדם לחשוש 'שהבורא' איננו יודע את טיבן ושיעורן של המצוקות בחייו.

אנו יודעים שהמוות על הצלב לא נועד להפיס את האל אלא לעורר את הבנתו של האדם את אהבתו הנצחית של 'האב' ורחמיו הבלתי-נדלים של 'בנו', ולשדר את כל האמיתות האוניברסליות הללו ליקום שלם.

the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

^{188:5.12 (2019.9)} If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

^{188:5.13 (2019.9)} We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

מסמך 189. תחיית המתים

190 ⇨

הספר של אורנטיה

188 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 189

תחיית המתים

סעיפים

מבוא

1. המעבר המורונטי
2. גופו החומרי של ישוע
3. תחיית המתים של סוף עידן
4. גילוי הקבר הריק
5. פטרוס ויוחנן בקבר

PAPER 189

THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

מבוא

מעט לאחר שנקבר ישוע, בשעות אחר הצהריים של יום ששי, זימנה הרב-מלאכית הראשית של נבאדון, אשר שהתה באותה עת באורנטיה, את מועצת תחיית היצורים הישנים כדי לדון בסוגיה כיצד ניתן להקים של ישוע לתחייה. בני היקום המקומי שנקבצו, יצוריו של מיכאל, עשו זאת על דעת עצמם; גבריאלי לא זימן אותם. עד לחצות הליל, הם הגיעו למסקנה שהיצור לא יכול לעשות דבר כדי להקים לתחייה את 'הבורא'. הם נטו לקבל את עצתו של גבריאלי, אשר הסביר להם שמכיוון "שמיכאל הקריב את חייו מרצונו החופשי, הוא יכול גם לשוב ולקחתם כשיחליט." מעט לאחר שהסתיים המפגש של מועצת הרב-מלאכיות, של 'נשאי החיים' ושל עמיתיהם שלקחו חלק בשיקום היצורים וביצירה המורונטית, דיבר אליהם 'מכוון המחשבה שהפך לאיש' של ישוע, אשר פיקד אישית על צבא ההוויות השמימיות אשר היה באותה עת באורנטיה. וכך אמר לאלה שהמתו בחרדה:

"איש מכם לא יכול לעשות דבר כדי לסייע לבורא-אב' שלכם לחזור לחיים. הוא התנסה במוות האנושי כבן תמותה של העולם; הוא עדיין חי 'כריבון' של יקום. מה שאתם רואים הוא

INTRODUCTION

^{189:0.1 (2020:1)} SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had "laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination." Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

^{189:0.2 (2020:2)} "Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That which

המעבר של ישוע מנצרת מחיים בגוף לחיים מורונטיים. המעבר הרוחי של ישוע הושלם משהפרדתי אני את עצמי מאישיותו והפכתי לזמן-מה למפקדכם. 'בוראכם-אביכם' בחר לעבור דרך כלל החוויה של יצוריו בני התמותה, החל בלידה בעולמות החומר, דרך המוות הפיזי והתחייה במורונטיה, ולמעמד של קיום כרוח. אתם עתידים לחזות בשלב מסוים בהתנסות זו, אך לא תוכלו ליטול בה חלק. לא תוכלו לעשות עבור 'הבורא' את מה שאתם עושים כדבר שבשגרה עבור היצור. 'לבן בורא' היכולת להיוולד בדמות כל אחד מבני הברואים; לו היכולת להקריב את חייו הנראים לעין ולקחת אותם חזרה; ויכולת זו נתונה לו במצוותו הישירה של 'אב פרדיס', ואני יודע את אשר אני אומר."

כאשר שמעו את דבריו של 'המכוון שהפך לאישי, הם נכנסו לציפייה מתוחה, החל בגבריאל וכלה באחרון הכרובים. הם ראו את גופו הפיזי של ישוע בקבר; הם הבחינו בהוכחות לכך 'שהריבון' האהוב שלהם פעיל ביקום; ומכיון שלא הבינו את התופעה הזו, המתין בסבלנות להתפתחויות.

1. המעבר המורונטי

בשעה שתיים ארבעים וחמש בבוקר יום ראשון, הגיעה לזירה וועדת ההתגלמות של פרדיס בת שבעת החברים, אישיות פרדיס בלתי מזוהות אשר החלו מיד לפעול סביב לקבר. עשר דקות לפני השעה שלוש החלו בוקעות מקברו החדש של יוסף רעידות חזקות שנבעו מפעילות חומריות ומורונטית משולבת, ובשעה שלוש ושתי דקות בבוקר יום ראשון, ה-9 באפריל שנת 30 לספירה, הגיחה מן הקבר צורתו המורונטית, אישיותו של ישוע מנצרת שקמה לתחייה.

לאחר שישוע שקם לתחייה הגיח מן הקבר, הגוף הפיזי בו חי ופעל על פני האדמה במשך כמעט שלושים ושש שנה נותר לשכב שם עדיין, ללא הפרעה בגומחת הקבר, עטוף בתכריכים, ממש כפי שהניחו אותו שם יוסף ועמיתיו ביום ששי אחר הצהריים. גם אבן הגולל של הקבר לא הופרעה בשום צורה שהיא; החותם של פילטוס נותר עדיין שלם; החיילים עדיין עמדו על המשמר. שומרי המקדש עמדו על המשמר ברציפות; השומר הרומי התחלף בחצות הלילה. איש מן השומרים הללו לא חשד שמושא שמירתם קם לתחייה בדמות חדשה וגבוהה יותר וכי הגוף עליו שמרו היה כעת לא יותר מכסות חיצונית שלא הייתה קשורה יותר לאישיותו המורונטית של ישוע שנגאלה וקמה לתחייה.

you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak."

^{189:0.3 (2020:3)} When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

^{189:1.1 (2020:4)} At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

^{189:1.2 (2021:1)} After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

האנושות מבחינה אך לאיטה שבכל מה שקשור לרמה האישית, החומר הינו השלד של המורונטי, וכי שניהם אינם אלא השתקפות של מציאות הרוח הנצחית. כמה זמן ייקח לכם להתייחס לזמן כאל בבואת הנצח שבתנועה ולמרחב כאל צלן החולף של מציאויות פרדיס?

ככל שאנו מסוגלים לקבוע, שום יצור מן היקום הזה ושום אישיות מיקום אחר לא היו מעורבים בתחייתו המורונטית של ישוע מנצרת. ביום ששי הוא הקריב את חייו כאדם מן השורה; ביום ראשון בבוקר הוא החזיר עצמו לחיים בדמות הוויה מורונטית במערכת של שטניה בנורלטיאדק. הרבה מתחייתו של ישוע לא מובנת לנו. אך אנו יודעים שהיא התרחשה כפי שתארנו ובזמן שצינו. אנו גם יכולים לציין שכל התופעות שקשורות למעבר האנושי, לתחייתו המורונטית, התרחשו שם ממש בקברו החדש של יוסף, שם נותרו שייריו החומריים של ישוע עטופים בתכריכים.

אנו יודעים ששום יצור מן היקום המקומי לא נטל בתחייתו המורונטית הזו. הבחנו בשבע האישיות מפרדיס שסבבו את הקבר, אך לא ראינו אותן עושות דבר שנקשר להתעוררותו של 'המאסטר'. מיד לכשהופיע ישוע לצד גבריאל, מעט מעל לקבר, סימנו שבע האישיות מפרדיס על כוונתן לצאת מידית לאוורסה.

באמצעות ההצהרות הבאות, הבה נבהיר אחת ולתמיד את המושגים ביחס לתחייתו של ישוע:

1. גופו החומרי או הפיזי לא היה חלק מן האישיות שקמה לתחייה. כאשר ישוע יצא מן הקבר, הגוף בשר ודם שהיה שלו נותר כשהיה במערת הקבר. הוא הגיח ממערת הקבר בלא להזיז את אבני הגולל ובלא לגעת בחותמות של פילטוס.

2. הוא לא הגיח מן הקבר כרוח ואף לא כמיכאל מנבאדון; הוא לא הופיע בדמות 'הבורא הריבון', דמותו לפני שהתגלם בגוף בשר ודם באורנטיה.

3. הוא לא יצא מקברו של יוסף בדמות האישיות המורונטיות שקמות לתחייה כהויות מורונטיות מרקיעות באולמות התחייה של העולם העליון הראשון של שטניה, המערכת המקומית הזו. כמו כן, קיומה של האנדרטה לזכר מיכאל במרכז החצר העצומה של אולמות התחייה של מְסֻכְנִיה מספר אחד מובילה אותנו להסיק כי תחייתו של 'המאסטר' באורנטיה התרחשה בדרך זו או אחרת כאן, בעולם העליון הראשון.

פעולתו הראשונה של ישוע עם צאתו מן

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signalized their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonia number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to

הקבר הייתה לברך את גבריאֵל ולהנחות אותו להמשיך ולנהל את ענייני היקום תחת הנחייתו של עמנואל, ואז הנחה את ראש המלכי-צדקים לברך לשלום את אחיו עמנואל. אז ביקש מן העליון של עדנטיה לקבל את אישורם של 'עתיקי היומין' למעבר שלו כאדם; אז נפנה אל הקבוצות המורונטיות שנקבצו משבע העולמות העליונים והתאספו כדי לקבל את פני 'בוראם' ולברך אותו כיצור מן הסדר שלהם, ואליהם דיבר ישוע את המילים הראשונות של הקריירה הבתר-אנושית שלו. אמר ישוע המורונטי: "סיימתי את חיי בגוף, ואשתהה כאן לזמן קצר בצורת המעבר כדי להבין טוב יותר את חייכם של יצורי המרקיעים ולהמשיך לגלות את רצונו של 'אבי' מפרדיס."

לאחר דבריו אלה, הוא סימן 'למכוון שהפך לאישי' וכל ההוויות מן היקום שנקבצו באורנטיה כדי לחזות בתחייה נשלחו מיד למשימותיהן ביקום.

ישוע החל כעת את המגעים ברמה המורונטית, וכיצור, קיבל הנחיות בנוגע לדרישות מן החיים שבחר לחיות לזמן קצר באורנטיה. תהליך הקבלה לעולם המורונטי ארך יותר משעה של זמן ארץ והופסק פעמיים בשל רצונו לתקשר עם עמיתיו לשעבר שבארץ אשר הגיעו מירושלים והציצו בתימהון בקבר הריק כדי להיווכח ולקבל הוכחה לתחייתו.

כעת הושלם המעבר של ישוע כבן תמותה – הושלמה תחייתו המורונטית של 'בן האדם'. החלה התנסות החולפת של 'המאסטר' כאישיות המצויה בתווך בין החומר לרוחני. ואת כל אלה בכוחו הטבוע שלו עצמו; שום אישיות לא סייעה בעדו. הוא כעת חי כישוע במורונטיה, ובעוד הוא מתחיל בחייו המורונטיים, ממשיך הגוף הפיזי בשר ודם לנוח ללא הפרעה בקבר. החיילים עדיין עומדים על המשמר, וחותרו של המושל על הסלע עדיין לא נשבר.

2. גופו החומרי של ישוע

בשעה שלוש ועשרה, בעת שישוע שקם לתחייה התרועע עם האישייות המורונטיות שהתקבצו משבעת העולמות העליונים של שטניה, ניגשה לגבריאֵל הרב-מלאך הראשי – של מלאכי התחייה – וביקשה לקבל את גופתו של ישוע. אמר הרב-מלאך הראשי: "לא נוכל לקחת חלק בשלב התחייה המורונטית של התנסות המתת של 'הריבון' שלנו, מיכאל, אך אנו מבקשים לקבל לידינו את גופתו כדי להביא לפירוקה המידי. איננו מציעים להפעיל את טכניקות העלמת החומר שלנו; אנו רק מבקשים להפעיל את שיטת האצת הזמן. מספיק שראינו

continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: "Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise."

189:1.11 (2022:2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022:3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wondering to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022:4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022:5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: "We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated

את 'הריבון' חי ומת באורנטיה; יש לחסוך מצבאות השמיים את זיכרון הסבל של חזיון התפרקותה האיטית של צורתו האנושית של 'הבורא' 'המקיים' של יקום. בשם כל ההוויות התבוניות של נבאדון, אני מבקש את הרשות לקבל לידי את המשמורת על גופתו של ישוע מנצרת ולהתיר לנו לפרקו מידית."

ולאחר שגבריאלי נועד עם 'העליון' הבכיר מעדנטיה, קיבל הדובר מטעם רב-המלאכים של צבאות השמים את הרשות להיפטר מגופתו של ישוע לפי ראות עיניו.

ברגע שאושרה בקשתו של הרב-מלאך הראשי, הוא זימן את עזרתם של רבים מחבריו, אליהם חברה קבוצה גדולה של נציגי כל סדרי האישיות השמימיות, ואז, ובסיוע האמצעיונים של אורנטיה, הם לקחו לרשותם את גופתו של ישוע. גוף מת זה היה חומרי לגמרי; מכיון שהיה חומרי, פשוטו כמשמעו, ולא ניתן היה להוציאו מן הקבר באופן בה חמקה הצורה המורנטית שקמה לתחייה ממערת הקבר החתומה. בעזרתן של אישיות עזר מורונטיות מסוימות, ניתן ברגע מסוים לגרום לצורה מורונטית להיות דומה לרוח כדי שתהיה נפרדת לגמרי מן החומר הרגיל, ואילו ברגע אחר ניתן לגרום לה להיראות לעין ההוויות החומריות, כמו תושבי העולמות, ולהיות נגישה עבורם.

כשהיו מוכנים לקחת את גופתו של ישוע מן הקבר, כדי לאפשר לה לעבור תהליך התפרקות כמעט מיד, נצטוו האמצעיונים המשניים של אורנטיה לפתוח את אבן הגולל שחסמה את פתח הקבר. האבן הגדולה מבין השתיים הייתה אבן עגולה ענקית, מאוד דומה לאבן ריחיים, אשר נעה בתוך מסילה שנחצבה בסלע כך שניתן היה לגלול אותה מצד אחד למשנהו כדי לפתוח ולסגור את הקבר. לאור השחר המעומעם, ראו השומרים היהודים והחיילים הרומיים את האבן הענקית הזו מתחילה לזוז מעצמה מפתח הקבר – ללא שום גורם שנראה לעין – והם נמלאו אימה ופחד ונסו על נפשם בבהלה מן הזירה. היהודים נסו לבתיהם, ולאחר מכן הלכו לדווח על האירועים הללו למפקד המשמר במקדש. הרומיים נסו למצודת אנטוניה ודווחו את אשר ראו לקנטוריון מיד כשהתייצב לעבודה.

כשביקשו להיפטר לכאורה מישוע, החלו מנהיגי היהודים החלו את המעשה השפל בכך שהציעו שוחד ליהודה הבוגד, וכעת, כאשר נצבו אל מול המצב המביך הזה, במקום להעניש את השומרים שנטשו את עמדתם הם החליטו לשחד את החיילים הרומיים. הם שילמו לכל אחד מעשרים האנשים סכום כסף והנחו את כולם

time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution."

189:22 (2023:1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:23 (2023:2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:24 (2023:3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:25 (2023:4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of

להכריז כי: "בזמן שישינו בלילה, באו תלמידיו ולקחו את הגופה." מנהיגי היהודים נשבעו להגן על החיילים הרומיים מפני פילטוס אם אי פעם יתגלה שקיבלו שוחד.

האמונה הנוצרית בתחייתו של ישוע התבססה על העובדה "שהקבר היה ריק." אכן הייתה זו עובדה שהקבר היה ריק, אך לא הייתה זו האמת ביחס לתחייה. אכן, כאשר הגיעו ראשוני המאמינים, הקבר היה ריק, ועובדה זו, אשר נכרכה בוודאות ביחס לתחייתו של 'המסטר', הובילה להתגבשות אמונה שלא הייתה נכונה: לכך שגופתו הפיזית של ישוע קמה לתחייה מן הקבר. לא תמיד ניתן לגבש אמת שנוגעת למציאויות רוחניות תוך שילוב עובדות שנראות לעין. אף אם נדמה שהעובדות כשלעצמן אכן נכונות מיסודן, לא תמיד נובע מכך שאוסף של כמה עובדות חייב להוביל למסקנות רוחניות נכונות.

הקבר של יוסף אכן היה ריק, אך לא משום שגופתו של ישוע שוחזרה או הוקמה לתחייה, אלא משום שצבאות השמיים קיבלו רשות לפרק אותה באופן מיוחד וייחודי, "מעפר באת ולעפר תשוב", ללא שיהיו הזמן וללא פעולתם של התהליכים הרגילים והנראים לעין של ריקבון המוות והתפרקות החומר.

שיירי החומריים של ישוע היו נתונים לאותו תהליך התפרקות טבעי של היסודות אשר מאפיין את כל גופות האדם עלי אדמות, אלא שבנוגע לזמן, תהליך פירוק טבעי זה הואץ עד מאוד, הואץ עד לנקודה בה נדמה כמעט מיד.

אף כי ההוכחות האמיתיות לתחייתו של מיכאל הינן רוחניות מטיבן, הן מתקופות בעדויותיהם של בני תמותה רבים בעולם שפגשו, הכירו והתייחדו עם 'המאסטר' בצורתו המורונית. בטרם עזב את אורנטיה סופית, הוא הפך לחלק מהתנסותם האישית של כמעט אלף בני אדם.

3. תחיית המתים של סוף עידן

מעט לאחר ארבע ושלושים בבוקר יום ראשון, זימן גבריאל את רב-המלאכיות אליו והחל בהכנות להכרזתו של סיום העידן של אדם באורנטיה. לאחר שקבוצת השרפים והכרובים הכבירה שקשורה למאורע נקבצה והתארגנה כנדרש, הופיע מיכאל המורונטי לפני גבריאל ואמר: "כפי 'שלאבי' חיים כשלעצמו, כך הורה כי 'לב' יהיו חיים כשלעצמו. אף כי לא שבותי עדיין למלוא תפקידי בניהול היקום, אין במגבלה

these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: "While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body." And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor's knowledge that they had accepted a bribe.

^{189:26 (2023:9)} The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the "empty tomb." It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

^{189:27 (2023:9)} The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the "dust to dust," without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

^{189:28 (2024:1)} The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

^{189:29 (2024:2)} The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

^{189:31 (2024:3)} A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so

זאת כדי למנוע ממני לתת חיים לבני הישנים; התחילו בקריאת תחיית המתים של הפלנטה.”

מעגל הרב-מלאכיות פעל אז לראשונה באורנטיה. גבריאל, יחד עם צבאות הרב-מלאכיות עברו לקוטב הרוחני של הפלנטה; עת סימן גבריאל, הבזיק קולו של גבריאל לעולם העליון הראשון של המערכת ואמר: “על-פי מצוות מיכאל, יקומו המתים של העידן מאורנטיה!” ואז, כל אלה בני האדם ששרדו באורנטיה וישנו מאז ימיו של אדם, כל אלה שעדיין לא עלו למשפט, הופיעו באולמות תחיית המתים של מנסוניה מוכנים לקבל את הגוף המורונטי. וברגע אחד, התכוננו השרפיות ועמיתיהן לצאת לעולמות העליונים. על-פי רוב, השומרות השרפיות אשר הופקדו בעבר על בני התמותה ששרדו היו ממתנות להם באולמות התחייה של מנסוניה, אך כעת היו בעולם הזה ממש משום שגבריאל נדרש לנוכחותן בהקשר לתחיית המורונטית של ישוע.

אף כי יחידים מני ספור שהיו להם שומרות שרפיות אישיות ואלה שהשיגו את ההישג האישיות הרוחני הנדרש המשיכו למנסוניה בתקופות שלאחר אדם וחווה, ואף כי נערכו עבור בניה של אורנטיה תחיות מתים מיוחדות ואלה של סיום אלף, זו הייתה הפעם השלישית בה התקיימה תחיית מתים פלנטרית, או תחיית המתים השלמה של סוף עידן. הראשונה התרחשה בזמן הגעתו של ‘הנסיך הפלנטרי’, השנייה בימי של אדם, וזו, השלישית, סימלה את תחיית המורונטית של ישוע מנצרת, המעבר שלו דרך המוות.

כאשר קיבלה הרב-מלאכית הראשית את האות לתחיית המתים הפלנטרית, שחרר ‘מכוון המחשבה שהפך לאישי’ של ‘בן האדם’ את הפיקוד על צבאות השמים, ומסר את כל בני היקום הללו למפקדיהם הקודמים. לאחר שעשה זאת, יצא בעצמו לסאלווינגטון כדי לדווח לעמנואל על העובדה שמיכאל השלים את המעבר דרך המוות. בעקבותיו יצאו מיד כל צבאות השמים שלא נדרשו להישאר באורנטיה. אך גבריאל נותר באורנטיה עם ישוע המורונטי.

ואלה היו המאורעות של תחייתו של ישוע מן המתים כפי שנחזו בידי אלה שראו אותם באמת, ללא המגבלות של הראייה האנושית החלקית והמוגבלת.

has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin.”

^{189:32 (2024.4)} The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: “By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!” Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel’s presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

^{189:33 (2024.5)} Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signaled the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

^{189:34 (2024.6)} When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

^{189:35 (2025.1)} And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. גילוי הקבר הריק

עת אנו מתקרבים לזמן בן קם ישוע לתחייה בשעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון, ראוי לזכור שעשרת השליחים שהו בביתם של אליהו ומרים מרקוס, וישנו באולם העליון, באותן הכורסאות עליהן הסבו לסעודה האחרונה עם 'המאסטר'. בבוקר יום ראשון זה, נכחו כולם פרט לתומאס. תומאס היה עמם למשך כמה דקות בשעות הלילה המאוחרות של שבת, כשנפגשו לראשונה שם, אך לאחר שראה את השליחים ושמזכר במה אירע לישוע, הוא חש שזה יותר מדי עבורו. הוא התבונן בחבריו ויצא מיד לביתו של שמעון בבית פגי, שם בחר להתבודד ולהתאבל. כל השליחים סבלו, אך הם סבלו יותר מפחד, אבל ובושה מאשר מספק וייאוש.

בביתו של ניקודמוס התקבצו יחד דוד זבדיה ויוסף הרמתי כמו גם שניים עשר או חמישה עשר מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים. בביתו של יוסף הרמתי נקבצו בין חמש עשרה לעשרים מן המאמינות המובילות שבקרב הנשים. רק הנשים הללו שהו בביתו של יוסף, והן נשארו בבית במשך כל השבת ומוצאי השבת, ולכן לא ידעו על שומרים שעמדו על המשמר בקבר; הן אף לא ידעו על אבן הגולל השנייה שסתמה את הקבר ועל החותם של פילטוס שהושם על שתייהן.

עם הפציע השחר במזרח, מעט לפני השעה שלוש בבוקר יום ראשון זה, יצאו חמש מן הנשים לכיוון קברו של ישוע. הן הכינו כמות גדולה של משחות חניטה מיוחדות ונשאו עמן תכריכי בד רבים. הן התכוונו למשוח את גופתו של ישוע במשחות החניטה ולעטוף אותו כראוי בתכריכים חדשים.

ואלה הנשים שיצאו למשימת משיחת גופתו של ישוע: מרים המגדלית, מרים אם התאומים לבית חלפי, שלומית אם האחים לבית זבדיה, יוחנה אשת חוזה, ושושנה בתו של עזרא מאלכסנדריה.

בערך בשעה שלוש ושלשים הגיעו חמשת הנשים לקבר הריק. עת חלפו דרך שער דמשק, הן פגשו קבוצת חיילים שנסה אל עבר העיר בפניקה, ובשל כך עצרו למשך דקות מספר; אך המשיכו בדרכן כששום דבר אחר לא קרה.

הן הופתעו מאוד למראה אבן הגולל שהוזזה ממקומה מפתח הקבר, שכן בדרכן שאלו את

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:41 (2025:2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:42 (2025:3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:43 (2025:4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:44 (2025:5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

189:45 (2025:6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:46 (2025:7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb,

עצמן, "מי יעזור לנו לגלול את אבן הגולגולת?" הן הניחו את משאן והחלו להתבונן זו בזו בפחד ובתמיהה גדולה. בזמן שעמדו שם, רועדות מפחד, העזה מרים המגדלית ללכת מסביב לאבן הקטנה ולהיכנס לתוך מערת הקבר הפתוחה. הקבר הזה שנבנה יוסף שכן בגנו, על גבעה שבצד המזרחי של הדרך, והוא אף פנה מזרחה. בשעת שחר זו כבר היה מספיק אור שאפשר למרים להתבונן אל עבר המקום שהו נוחה גופתו של 'המאסטר' ולהבחין בכך שנעלמה. במדף הסלע עליו הונח ישוע הבחינה מרים רק במטפחת הפנים, במקום בו נח ראשו, ובתחבושות בהן נעטף אשר נותרו שם על הסלע ממש כשם שהיו לפני שההוויות השמימיות לקחו את הגופה. הסדין שעטף נח למרגלות גומחת הקבר.

מרים השתתה בפתח הקבר מספר רגעים (היא לא הצליחה להיטיב לראות מיד עם כניסתה לקבר), ואז כשראתה שגופתו של ישוע נעלמה ונותרו רק התכריכים בקעה מפיה קריאת בהלה וחרדה. כל הנשים היו עצבניות מאוד; הן היו מבוהלות מאוד מאז שראו את החיילים אחוזי הפניקה בשערי העיר, וכשמרים צעקה בחרדה, אימה אחזה בהן והן נסו בבהלה. הן המשיכו לרוץ ללא עצירה עד שהגיעו לשער דמשק. אז גבר מצפונה של יוחנה על כך שזנחו את מרים; היא שכנעה את חברותיה לשוב אל הקבר.

כשהתקרבו לקבר, רצה אליהם המגדלית המפוחדת, אשר פחדה אף גבר כשיצאה מן הקבר ולא מצאה את אחיותיה, והכריזה בהתרגשות: "הוא לא שם – הם לקחו אותו!" היא הובילה אותן לקבר, וכולן נכנסו וראו שהוא ריק.

כל חמשת הנשים ישבו על הסלע ליד הכניסה ודנו במצב. עדיין לא עלה בדעתן שישוע קם לתחייה. הן היו לבדן כל השבת, ושיערו שהגופה הועברה למקום משכב אחר. אך בעת שניסו לפתור את הדילמה, הן לא הצליחו להסביר מדוע התכריכים נראו מסודרים; כיצד היה ניתן להעביר משם את הגופה כשהתכריכים בה נעטפה נשארו בשלמותם בדיוק במקום בו הונחו על מדף הסלע שבקבר?

עת ישבו שם הנשים, בשעות הבוקר המוקדמות של יום חדש זה, הן התבוננו הצידה והבחינו בזר שעמד שם בשקט וללא ניע. הן שוב נבהלו לרגע, אך מרים המגדלית רצה אליו, ומכיוון שסברה שאולי היה שומר הגן פנתה אליו

inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:47 (2026:1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:48 (2026:2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:49 (2026:3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026:4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the

ואמרה, "לאן לקחתם את 'המאסטר'? איפה הוא נקבר? אמור לנו ונלך לקחת אותו." כאשר הזר לא השיב למרים, החלה היא לבכות. אז דיבר אליהן ישוע ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמרה מרים: "אנחנו מחפשים את ישוע אשר הובא למנוחות בקברו של יוסף, אך נעלם. אתה יודע לאן לקחו אותו?" אמר אז ישוע: "האם ישוע זה לא אמר לכם, כשהיה בגליל, שהוא ימות אך יקום שוב לתחייה?" דברים אלה הבהילו את הנשים, אך 'המאסטר' השתנה כל כך עד שהן לא הכירו אותו, כשגבו לאור הדמדומים. בעוד הן מהרהרות בדבריו, הוא פנה למגדלית בקול מוכר ואמר, "מרים." כששמעה את הפנייה בקול המוכר והאוהד, היא זיהתה את קולו של 'המאסטר', רצה לכרוע ברך לפניו וקראה, "מורי ורבי!" כל הנשים זיהו כי מדובר ב'מאסטר' אשר עמד לפנין בדמות רבת הדר, ומיהרו לכרוע ברך לפניו.

עיני אנוש אלה הצליחו לראות את דמותו המורנטית של ישוע בשל הסעד המיוחד של המתמרים, האמצעונים, ואישיות מורנטיות מסוימות אשר התלוו לישוע.

אמר ישוע כשביקשה מרים לחבק את רגליו: "אל תגעני בי מרים, שכן אינני כשהייתי בגוף. אהיה עמכם בצורה זו לזמן מה לפני שאעפיל 'לאב'. אך לנו כולכן ואמר לשליחי – ולפטרוס – שקמתי לתחייה, וששוחחתי עמי."

לאחר שהתאוששו מן השוק והתדהמה, מיהרו הנשים חזרה לעיר ולביתו של אליהו מרקוס, שם סיפרו לעשרת השליחים את כל אשר אירע; אך השליחים נטו שלא להאמין להן. בתחילה סברו שהנשים ראו חזיון, אך כאשר מרים המגדלית חזרה על דבריו של ישוע, וכאשר שמע פטרוס את שמו, הוא מיהר לרוץ מן האולם העליון, ואחריו רץ יוחנן, והם מיהרו כדי לראות זאת במו עיניהם.

הנשים שבו וסיפרו אודות השיחה שלהן עם ישוע לשאר השליחים, אך הם לא האמינו; ולא הלכו לברר זאת בעצמם כפי שעשו פטרוס ויוחנן.

5. פטרוס ויוחנן בקבר

בזמן ששני השליחים רצו אל עבר גולגותא ולקבר של יוסף, מחשבותיו של פטרוס נדו בין פחד לתקווה; הוא פחד לפגוש את 'המאסטר', אך תקוותו ניצורה בשל העובדה שישוע שלח מסר במיוחד בשבילו. הוא היה משוכנע למחצה שישוע אכן היה בחיים; הוא זכר את הבטחתו

caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, "Mary." And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, "My Lord, and my Master!" And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

^{189:4.11 (2027.1)} These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

^{189:4.12 (2027.2)} As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: "Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me."

^{189:4.13 (2027.3)} After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

^{189:4.14 (2027.4)} The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

^{189:5.1 (2027.5)} As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled

לקום לתחייה ביום השלישי. מוזר לציין שהוא לא זכר הבטחה זו מאז הצליבה ועד לרגע הזה, כשרץ צפונה ברחובות ירושלים. כשמיגר יוחנן אל מחוץ לעיר, מלאה נשמתו בגל של אקסטזה של אושר ותקווה. הוא היה משוכנע למחצה שהנשים אכן ראו את 'המאסטר' שקם לחייה.

יוחנן, אשר היה צעיר מפטרוס, השיג אותה והגיע ראשון לקבר. יוחנן השתהה ליד הפתח, הציץ בקבר וראה שהוא בדיוק כפי תיאורה מרים. מהר מאוד הגיע שמעון פטרוס, נכנס וראה את הקבר הריק שעליו מונחים התכריכים באופן כה מוקפד. כאשר יצא פטרוס, נכנס יוחנן בעצמו וראה את כל זאת, ואז ישבו שניהם על הסלע כדי לחשוב על המשמעות של כל מה שראו ושמעו. הם ישבו שם והפכו בדעתם את כל מה שנאמר להם אודות ישוע, אך לא הצליחו להבין בדיוק מה אירע.

בתחילה הציע פטרוס שהקבר נשדד, שאויבים גנבו את הגופה ואולי שיחדו את השומרים. אך יוחנן טען שאם הקבר היה נשדד, הוא לא היה נותר כה מסודר ואף העלה את השאלה כיצד התכריכים נותרו מאחור, ומסודרים כל כך. ושוב שבו לקבר והתבוננו מקרוב בתכריכים. כשיצאו מן הקבר בפעם השנייה, הם מצאו שמרים המגדלית שבה לשם, ועמדה מתייפחת בכניסה. מרים הלכה לשליחים מתוך אמונה שישוע קם לתחייה אך כאשר כולם סרבו להאמין לדיווח שלה, היא התייאשה ונכנסה לדיכאון. היא השתוקקה לחזור לקרבת הקבר, למקום בו שמעה את קולו המוכר של ישוע.

לאחר שפטרוס ויוחנן עזבו, מרים נותרה שם 'המאסטר' הופיע בפניה שוב ואמר: "אל תטיל ספק; היי אמיצה והאמיני במה שראית ושמעת. שובי לשליחי ואמרי להם שוב שקמתי לתחייה, שאופיע בפניהם ושאז אלך לפניהם לגליל כפי שהבטחתי."

מרים מיהרה לבית מרקוס ואמרה לשליחים ששוחחה שוב עם ישוע, אך הם לא האמינו לה. אך כאשר עם שובם של פטרוס ויוחנן, הם הפסיקו ללעוג לה והתחילו לפחד ולחשוש.

the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

^{189:5.2 (2027:6)} John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

^{189:5.3 (2027:7)} Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

^{189:5.4 (2027:8)} As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised."

^{189:5.5 (2028:1)} Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

מסמך 190. הופעותיו המורנטיות של ישוע

191 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 189

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 190

הופעותיו המורנטיות של ישוע

סעיפים

מבוא

1. מבשרי התחייה
2. הופעתו של ישוע בבית עניא
3. בביתו של יוסף
4. ההופעה לעיני היוונים
5. ההליכה עם שני האחים

מבוא

ישוע, שקם לתחייה, מתכונן כעת לבלות זמן קצר באורנטיה כדי לחוות את הקריירה המורנטית של בן אנוש מן העולמות. אף כי את הזמן הזה יבלה בעולם בו התגשם בגוף, חוויה זו תהא בכל המובנים מקבילה לזו של בני התמותה של שטניה שחולפים דרך החיים המורנטיים המתקדמים של שבעת העולמות העליונים של ירושם.

כל העוצמה הבועה בישוע – מתת החיים – ואשר אפשרה לו לקום לתחייה מן המתים, היא מתת חיי הנצח אותה יעניק למאמיני המלכות, ואשר אפילו כעת מבטיחה את תחייתם ושחרורם מכבלי המוות הטבעי.

בני התמותה של העולמות ישכימו בבוקר תחייתם עם אותו גוף מעבר מורנטי עמו קם ישוע מן הקבר בבוקר יום ראשון זה. בגוף מסוג זה לא זורם דם, והוויית מסוג זה אינן ניזונות ממזון חומרי רגיל; יחד עם זאת, הצורות המורנטיות הללו הינן אמיתיות. כאשר המאמינים השונים ראו את ישוע לאחר תחייתו, הם אכן ראו אותו; הם לא נפלו קורבן לאשליה העצמית של חזיונות או הזיות.

PAPER 190

MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

^{190.0.1 (2029.1)} THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusalem.

^{190.0.2 (2029.2)} All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

^{190.0.3 (2029.3)} The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not the self-deceived victims of visions or hallucinations.

אמונה אמיתית בתחייתו של ישוע היוותה את גרעין האמונה של כל זרמי תורת הבשורה המוקדמים. מורי הבשורה בירושלים, באלכסנדריה, באנטיוכיה ובפילדלפיה היו כולם מאוחדים באמונה בסיסית זו בתחייתו של 'המאסטר'.

כשמתבוננים בתפקיד המשמעותי שנטלה על עצמה מרים המגדלית בהכרזה על תחייתו של 'המאסטר', ראוי לזכור שמרים הייתה הדוברת הראשית של סגל הנשים, כפי שפטרס שימש עבור הגברים. מרים לא עמדה בראש הנשים שפעלו, אך שימשה כמורה הראשית וכדוברת שלהן. מרים הפכה לאישה שקולה מאד, ומשום כך התעוזה שבה דיברה לגבר אותו חשבה לגנן של הגן של יוסף מעידה על האימה שאחזה בה כאשר מצאה את הקבר ריק. היו אלה הצער והאהבה העמוקים שחשה, שלמות מסירותה, אשר גרמו לה לשכוח, רק לרגע, את האיסור שחל על אישה יהודייה לפנות לגבר זר.

190.0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190.0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. מבשרי התחייה

השליחים לא רצו שישוע יעזוב אותם; משום כך, הם לא החשיבו את אמירותיו על כך שימות, ואף לא את הבטחתו לקום שוב. הם לא ציפו לתחייה כשזו התרחשה, וסרבו להאמין בה עד שפשוט היו מוכרחים, אל מול הוכחות ללא רבב וזו של התנסותם שלהם.

לאחר שהשליחים סרבו להאמין לדיווח של חמשת הנשים אשר תיארו את העובדה שראו ושוחחו עם ישוע, חזרה מרים המגדלית לקבר ואילו האחרות הלכו לביתו של יוסף, שם תיארו את חוויתם לבתו ולשאר הנשים. הנשים האמינו לדיווח. מעט לאחר השעה שש בבוקר, הלכו בתו של יוסף הרמתי וארבעת הנשים האחרות שראו את ישוע לביתו של ניקודמוס וסיפרו את על המאורעות ליוסף, לניקודמוס, לדוד זבדיה ולשאר הגברים שהיו שם. ניקודמוס והאחרים הטילו ספק באמיתות הסיפור, הם הטילו ספק בכך שישוע קם לתחייה; הם שיערו שהיהודים לקחו את הגופה. יוסף ודוד נטו להאמין לדיווח, ולכן מיהרו לבדוק את הקבר ומצאו כי הכל תאם לדיווח של הנשים. הם היו האחרונים לראות את הקבר במצבו זה, משום שהכוהן הגדול שלח את מפקד משמר המקדש לקבר בשעה שבע וחצי ופקד עליו לקחת את התכריכים. המפקד עטף אותם בסדין כותנה והשליך אותם לתהום ממצוק סמוך.

מו הקבר, הלכו דוד ויוסף ישירות לביתו של אליהו מרקוס, שם נפגשו עם עשרת השליחים

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190.1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190.1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

190.1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper

באולם העליון. רק יוחנן זבדיה נטה להאמין שישוע קם לתחייה, וגם הוא היה רחוק מלהאמין בלב שלם. פטרוס האמין בהתחלה, אך נמלא ספקות גדולים כאשר לא הצליח למצוא את 'המאסטר'. כולם נטו להאמין שיהודים לקחו את הגופה. דוד לא התווכח עמם, אך אמר כשיצא: "אתם השליחים, ואתם צריכים להבין את הדברים האלה. אני לא אתווכח אתכם, אך יחד עם זאת אלך לביתו של ניקודמוס. שם קבעתי להיפגש עם שליחי הבוקר, ולאחר שיגיעו, אשלח אותם למשימתם האחרונה, לבשר את תחייתו של 'המאסטר' מן המתים. שמעתי את 'המאסטר' אומר שלאחר שימות, יקום ביום השלישי, ואני מאמין לו." לאחר דבריו אליו לשגרירי המלכות המדוכאים והמיואשים, יצא דוד, אשר מינה עצמו למנהל התקשורת והמודיעין. בדרכו החוצה מן האולם העליון, הניח בחיקו של מתי לוי את שק הכסף של יהודה, אשר הכיל את כל כספי קבוצת השליחים.

בערך בשעה תשע ושלושים הגיעו אחרוני עשרים וששה השליחים של דוד לביתו של ניקודמוס. דוד מיד קיבץ אותם בחצר רחבת הידיים ופנה אליהם כך:

"איש ואחי, כל הזמן הזה שרתתם אותי בהתאם לשבועת האמונים שנשבעתם לי וזה לזה, ואני קורא לכם להעיד כי מעולם לא שלחת אתכם עם מידע כוזב. אני עומד לשלוח אתכם למשימתכם האחרונה כשליחיה המתנדבים של המלכות, ובזה אני משחרר אתכם משבועתכם ומפזר את סגל השליחים. אישי, אני מכריז בפניכם כי סיימנו את עבודתנו. 'המאסטר' לא נזקק יותר לשליחים בני תמותה; הוא קם לתחייה. הוא אמר לנו לפני שנעצר שימות ויקום לתחייה ביום השלישי. ראיתי את הקבר – הוא ריק. שוחחתי עם מרים המגדלית וארבע הנשים האחרות, שסיפרו שדיברו עם ישוע. אני מפזר אתכם כעת, נפרד מכם לשלום, והמסר שאני מפקיד בידיכם למאמינים הוא: 'ישוע קם לתחייה; הקבר ריק.'"

מרבית הנוכחים ניסו להניא את דוד מלעשות זאת. אך הם לא הצליחו להשפיע עליו. הם ביקשו לשכנע את השליחים, אך אלה לא הקשיבו לספקות. וכך, מעט לפני השעה עשר בבוקר יום ראשון זה, יצאו עשרים וששה השליחים לדרך, להיות הראשונים לבשר את עובדת האמת כי ישוע קם לתחייה. והם יצאו למשימה זו כפי שעשו פעמים רבות לפני כן, מתוך השבועה שנשבעו לדוד וזה לזה. הגברים הללו בטחו מאוד בדוד. הם יצאו למשימתם אפילו מבלי שהשתהו לשוחח עם אלה שראו את ישוע; הם האמינו לדברי דוד כפשוטם. מרביתם האמינו למה שדוד אמר להם, ואפילו שאלה שהטילו מעט ספק נשאו את המסר באותה

chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030:3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030:4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'"

190:1.6 (2030:5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them

אמינות ומהירות.

השליחים, הסגל הרוחני של המלכות, מקובצים היום באולם העליון, מלאים בחששות וספקות, ואילו ההדיוטות הללו, אשר מייצגים את הניסיון הראשון ליצור חברה המבוססת על אחוות האדם של בשורת 'המאסטר', יוצאים בפקודת מנהיגם האמיץ, היעיל, לבשר את העובדה 'שגואלי' עולם ויקום קם לתחייה. והם מעניקים שירות חשוב זה עוד לפני שניציגו הנבחרים מוכנים להאמין לדבריו או לקבל את הראיות שהציגו עדי הראייה.

העשרים וששה הללו יצאו לביתו של אלעזר בבית עניא ומשם לכל מרכזי המאמינים, מבאר שבע שבדרום ועד דמשק וצידון שבצפון; ומפילדלפיה במזרח ועד אלכסנדריה במערב.

לאחר שדוד נפרד מאחיו, הוא הלך לביתו של יוסף לקחת את אמו, ומשם יצאו לבית עניא והצטרפו למשפחתו של ישוע שהמתינה. דוד נשאר שם עם מרתה ומרים עד לאחר שמכרו את רכושם והתלווה אליהן במסען להצטרף לאחיהן אלעזר בפילדלפיה.

בערך שבוע לאחר מכן, לקח יוחנן זבדיה את מרים אם ישוע לביתה בבית צידה. אחיו הבכור של ישוע, יעקב, נותר עם משפחתו בירושלים. רות נותרה בבית עניא עם אחיותיו של אלעזר. שאר בני משפחתו של ישוע חזרו לגליל. דוד זבדיה יצא בראשית יוני מבית עניא לכיוון פילדלפיה יחד עם מרתה ומרים, יום לאחר שנישא לרות, אחותו הצעירה של ישוע.

2. הופעתו של ישוע בבית עניא

מן הרגע בו קם לתחייה בצורתו המורונטית ועד להרקעתו הרוחנית מעלה, ישוע הופיע תשעה עשרה פעמים בדמות נראית לעין בפני מאמיניו שבארץ. הוא לא הופיע בפני אויביו וגם לא בפני מי שלא יכול היה להפיק תועלת רוחנית מהופעתו בדמות נראית לעין. הופעתו הראשונה הייתה בפני חמשת הנשים, ליד הקבר; השנייה, בפני מרים המגדלית, אף היא בסמוך לקבר.

הופעתו השלישית התרחשה בבית עניא, בערך בצהרי יום ראשון זה. מעט לאחר צהרי היום, עמד יעקב, אחיו המבוגר ביותר של ישוע, בסמוך לקבר הריק של אחיהן של מרתה ומרים שקם לתחייה, והגה בחדשות שהביאו שליחיו של דוד אך שעה אחת קודם לכן. יעקב תמיד נטה להאמין במשימתו של אחיו הבכור עלי אדמות, אך זה מכבר איבד את הקשר עם עבודתו של ישוע והתמלא בספקות גדולים ביחס

believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

^{190:1.7 (2031.1)} The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

^{190:1.8 (2031.2)} These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

^{190:1.9 (2031.3)} When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

^{190:1.10 (2031.4)} In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Bethsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

^{190:2.1 (2031.5)} From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

^{190:2.2 (2031.6)} The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted

להכרזות שהכריזו השליחים מאוחר יותר לגבי היותו המשיח. המשפחה כולה נבהלה והייתה מבולבלת מאד מן החדשות שהביאו השליחים. ובעת שיעקב עמד מול הקבר הריק של אלעזר, הגיעה לשם מרים המגדלית והחלה לספר למשפחה בהתרגשות אודות חוויותיה בשעות הבוקר המוקדמות בקבר של יוסף. עוד בטרם סיימה, הגיעו דוד זבדיה ואמו. רות האמינה, כמובן, לדיווח, וגם יהודה האמין לו לאחד ששוחח עם דוד ושלומית.

בינתיים, בעוד הם מחפשים אחר יעקב ועוד לפני שמצאו אותו, בעודו עומד שם בגן את בסמוך לקבר הריק, הוא הרגיש בנוכחות קרובה, כאילו מישהו נגע בו בכתף; וכשנפנה להסתכל, ראה צורה מוזרה הולכת ומופיעה לצדו. הוא היה נדהם מכדי לדבר ומפחד מכדי לברוח. ואז דיברה אליו הצורה המוזרה ואמרה: "יעקב, באתי לקרוא לך לשרת את המלוכה. שלב ידיים עם אחיך ובוא אחרי." כאשר שמע יעקב את שמו, הוא ידע שמדובר באחיו הבכור, ישוע, שפונה אליו. הם כולם התקשו, מי יותר ומי פחות, להכיר בצורה המורונטית של 'המאסטר', אך רק מעטים התקשו להכיר את קולו או לזהות את אישיותו המקסימה לאחר שהחל לתקשר עמם.

כאשר יעקב הבין שישוע פונה אליו, הוא החל ליפול על ברכיו וקרא, "אבי ואחי," אך ישוע ביקש ממנו לעמוד בעת שדיברו. הם צעדו ברחבי הגן ושוחחו במשך כמעט שלוש דקות; הם שוחחו על חוויות העבר ועל הצפוי בעתיד הקרוב. כשהתקרבו לבית, אמר ישוע: "להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד."

יעקב רץ לתוך הבית, אפילו בעת שחיפשו אותו בבית פגי, וקרא: "ממש עכשיו ראיתי את ישוע ושוחחתי איתו, פגשתי אותו. הוא לא מת; הוא קם לתחייה! הוא נעלם אל מול עיני ואמר, 'להתראות, יעקב, עד שאברך את כולכם יחד.'"

מיד עם סיום דבריו, חזר יהודה, ואז סיפר לטובת יהודה מחדש אודות המפגש שלו עם ישוע בגן. כעת כולם החלו להאמין בתחייתו של ישוע. כעת הכריז יעקב שאיננו מתכוון לחזור לגליל, ודוד קרא: "לא רק נשים נרגשות ראו אותו; אפילו גברים אמיצים החלו לראות אותו. אני מצפה לראות אותו בעצמי."

דוד חיכה אך מעט, שכן הופעתו הרביעית של ישוע לעיני אדם אירעה מעט לפני השעה שתיים בביתן של מרתה ומרים, כאשר נגלה לעיני כל בני משפחתו הארצית וחבריהם, כעשרים איש סך הכל. 'המאסטר' הופיע ליד הדלת האחורית הפתוחה ואמר: "שלום עליכם. ברכות לכל מי שפעם היו קרובי ולאחי ואחיותי למלוכה השמים. כיצד הטלתם ספק? מדוע

into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

^{19023 (2032.1)} In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

^{19024 (2032.2)} When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

^{19025 (2032.3)} James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'"

He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: "He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself."

^{19026 (2032.4)} And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: "Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and

התמהמהתם כל כך בטרם בחרתם ללכת בלב שלם אחר אור האמת? בואו, אפוא, הצטרפו לאחוות 'רוח האמת' במלכות 'האב'. "הוא העלם מעיניהם ממש כשהחלו להתאושש מן השוק הראשוני שאחז בהם ונעו לקראתו כאילו כדי לחבקו.

הם ביקשו כולם למהר לעיר ולספר לשליחים אחוזי הספקות את מה שאירע, אך יעקב עצר בעדם. רק מרים המגדלית הורשתה לשוב לביתו של יוסף. יעקב אסר עליהם לפרסם את הביקור המורונטי הזה בשל דבר מה שישוע אמר לו בזמן שיחתם בגן. אך יעקב מעולם לא גילה לאיש יותר אודות שאירע בפגישתו עם 'המאסטר' שקם לתחייה באותו ביום בבית אלעזר שבבית עניא.

3. בביתו של יוסף

הופעתו המורונטית החמישית של ישוע לעיני אדם אירעה בנוכחותן של כעשרים וחמש נשים מאמינות שהתקבצו בביתו של יוסף הרמתי, בערך בשעה ארבע ורבע אחר הצהריים של אותו יום ראשון. מרים המגדלית הגיעה לביתו של יוסף רק כמה דקות לפני הופעה זו. יעקב, אחי ישוע, ביקש ממנה שלא לספר דבר אודות הופעתו של 'המאסטר' בבית עניא. אך הוא לא ביקש את מרים להימנע מלספר אודות המאורע לאחיותיה המאמינות. ולכן, לאחר שמרים השביעה את כל הנשים לשמור על סוד, היא החלב לספר להן את שאירע ממש זמן קצר לפני כן בזמן ביקורה אצל משפחתו של ישוע בבית עניא. וממש באמצע הסיפור המרגש הזה, נפלה עליהן לפתע דממה; הן ראו בקרבן את דמותו של ישוע שקם לתחייה. הוא ברך אותן ואמר: "שלום עליכן. באחוות המלכות לא יהיו יהודים ולא גויים, לא עשירים ולא עניים, לא בני חורין ולא עבדים, לא גברים ולא נשים. אתן נקראות לבשר את החדשות הטובות אודות חירות האנושות שמניבה בשורת היות האדם בנו של האל במלכות השמים. לכו לקצוות עולם ובשרו בשורה זו, תנו תוקף לאמונת המאמינים בה. ועת תעשו כן, אל תשכחו לסעוד את החולים ולחזק את חלשי הלב ומוכי הפחדים. ואני אהיה תמיד עמכן, עד לקצוות עולם." לאחר שסיים דברים אלה, נעלם מעיניהן, והנשים השתטחו אפיים ארצה וסגדו בדממה.

מכל חמשת ההופעות המורונטיות של ישוע עד לאותו רגע, מרים המגדלית הייתה עדה לארבע מהן.

כתוצאה מכך שהשליחים נשלחו בשעות הבוקר וכתוצאה מרמיזות בלתי מודעות אודות

sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom." As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

^{190:27 (2032:5)} They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

^{190:31 (2033:1)} The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: "Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth." And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

^{190:32 (2033:2)} Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

^{190:33 (2033:3)} As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this

הופעתו של ישוע בביתו של יוסף, החלה השמועה להתפשט ובשעות הערב המוקדמות הגיעה לאוזני מנהיגי היהודים השמועה שישוע קם לתחייה ושרבים טענו שראו אותו במו עיניהם. חברי הסנהדרין נרעשו לשמע שמועות אלה. לאחר התייעצות חפזה עם חנן, כינס קיפא פגישה של הסנהדרין לשעה שמונה באותו ערב. במהלך פגישה זו הוחלט לסלק מבתי הכנסיות כל אדם שיזכיר את תחייתו של ישוע. אפילו הוצע להמית כל מי שיטען שראה אותו; אך ההצעה הזו לא הובאה להצבעה משום שהפגישה התפזרה בבלבול שהיה קרוב לפניקה. הם העזו לחשוב שסיימו עם ישוע אחת ולתמיד. הם עמדו לגלות שהצרות האמיתיות שלהם עם האיש מנצרת רק החלו.

appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. ההופעה לעיני היוונים

'המאסטר' ערך את הופעתו המורונטית הששית בערך בשעה ארבע וחצי, בביתו של אדם בשם פלוויס, בפני כארבעים מאמינים יוונים שנקבצו שם. בעת שעסקו בדיווחים אודות תחייתו של 'המאסטר', הופיע הוא עצמו ביניהם אפילו שהדלתות היו נעולות, ואמר: "שלום עליכם. אף כי 'בן האדם' הופיע בארץ בקרב היהודים, הוא בא לסעוד את כל בני האדם. במלכותו של 'אבי' לא יהיו יהודים ולא גויים; אתם כולכם תהיו אחים – בני האלוהים. לכן, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשורת הגאולה שקיבלתם משגרירי המלכות ואני אהיה עמכם באחוות בני האמונה והאמת של 'האב'." ולאחר שציווה עליהם כך, נפרד מהם והם לא ראו אותו יותר. הם נשארו בבית כל אותו ערב; הם התייראו ופחדו מכדי לצאת. איש מן היוונים לא עצם עין באותו לילה; הם נשארו ערים כל הלילה ודנו בדברים הללו מתוך תקווה 'שהמאסטר' יבקר אותם שוב. רבים מקרב קבוצת יוונים זו נכחו בגת שמנים כאשר החיילים עצרו את ישוע ויהודה בגד בו בנשיקה.

השמועות אודות תחייתו של ישוע והדיווחים אודות הופעות הרבות לעיני חסידיו החלו לפוצ' במהירות וכל העיר הייתה כמרקחה. 'המאסטר' כבר הופיע לעיני בני משפחתו, לעיני הנשים ולעיני היוונים, ועתיד להופיע בקרב השליחים. הסנהדרין עמדה להתחיל לדון בבעיות החדשות הללו שנצבו לפתע פתאום לפתחם של מנהיגי היהודים. ישוע חשב הרבה על שליחיו אך ביקש להניח להם עוד כמה שעות לבדם, כדי שיוכלו להרהר ולחשוב לפני שיבקר אותם.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

^{190:41 (2033:4)} About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

^{190:42 (2034:1)} Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and

thoughtful consideration before he visits them.

5. ההליכה עם שני האחים

באֶמָאוּס, כעשרה קילומטרים ממערב לירושלים, חיו שני אחים, רועי צאן, אשר בילו את שבוע הפסח בירושלים וחזו בקורבנות, בטקסים ובארוחות. קליאופס, האח הבכור, האמין חלקית בישוע; והוא סולק מבית הכנסת בשל כך. אחיו, יעקב, לא האמין, אף כי מאוד הסתקרן ממה ששמע אודות תורתו ופועלו של 'המאסטר'.

בשעות אחר הצהריים של יום ראשון, נחמישה קילומטרים מחוץ לירושלים, כמה דקות לפני השעה חמש, בזמן ששני האחים הללו צעדו אל עבר אמאוס ושוחחו שיחה ערה אודות ישוע, תורתו, פועלו ובמיוחד השמועות שהקבר שלו היה ריק ושנשים מסוימות שוחחו עמו. קליאופס נטה להאמין לדיווחים הללו, אך יעקב התעקש שכל העניין היה כנראה שקרי. בזמן שהתווכחו וצעדו אל עבר ביתם, אירעה הפעתו המורנטית השביעית של ישוע, עת הופיע לצדם בעת שהלכו. קליאופס שמע את ישוע מלמד לעתים מזומנות ואף סעד עמו מספר פעמים בביתם של מאמיניו בירושלים. אך הוא להכיר את 'המאסטר' אפילו כאשר זה שוחח עמם בחופשיות.

אמר ישוע, לאחר שצעד עמם מרחק קצר: "על מה דברתם בכזה רגש כשפגשתים אתכם?" ולאחר שדיבר, הם נעמדו והתבוננו בו בהפתעה מהולה בעצב. אמר קליאופס: "הייתכן שהיית בירושלים ואינך יודע מה קרה לא מזמן?" שאל אז 'המאסטר', "אילו דברים?" ענה קליאופס: "אם אתה לא יודע על זה, אתה היחיד בירושלים שלא שמע את השמועות אודות ישוע מנצרת, אשר היה נביא גדול, במילה ובמעשה, מול האדם והמקום. הכוהנים הגדולים והשליטים שלנו הסגירו אותו לרומאים ותבעו מהם לצלוב אותו. הבן, רבים מאתנו קיוו שהוא יהיה זה שיגאל את ישראל מעול הגויים. אבל זה עוד לא הכל. היום הוא היום השלישי מאז נצלב, ונשים מסוימות הדהימו אותנו היום כשהכריזו שממש היום, מוקדם בבוקר, הן הלכו לקבר שלו ומצאו אותו ריק. ואותן נשים התעקשו על כך שהם שוחחו עם האדם הזה; הם טוענות שהוא קם לתחייה מן המתים. וכאשר הנשים דווחו על כך לגברים, שניים משליחיו רצו לקבר ואף הם מצאו שהוא ריק" – ואז יעקב קטע את דברי אחיו ואמר, "והם לא ראו את ישוע."

ובזמן שהמשיכו ללכת, אמר להם ישוע:

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

^{190:51 (2034:2)} At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

^{190:52 (2034:3)} On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

^{190:53 (2034:4)} After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty" — and here Jacob interrupted his brother to say, "but they did not see Jesus."

^{190:54 (2035:1)} As they walked along, Jesus said to

"כמה לאט אתם מבינים את האמת! אם תספרו לי שדברתם על תורתו של אדם זה, הרשו לי להאיר את עיניכם שכן אני מכיר את תורתו יותר מכם. האם לא תזכרו שישוע זה תמיד לימד שמלכותו אינה מן העולם הזה, וכי כל בני האדם, באשר הם בני האלוהים, ימצאו חירות וחופש באושר הרוחני של אחוות השירות האוהב במלכות חדשה זו של אמת ואהבתו של 'אבינו' שבשמיים? האם לא תזכרו כי 'בן האדם' הזה הכריז על גאולת האל לכל בני האדם, סעד את החולים והפגועים ושחרר את אלה שהשתעבדו לפחד ולרוע? אינכם יודעים שאדם זה מנצרת אמר שליחיו שהוא חייב ללכת לירושלים, להימסר לידי אויביו אשר ימיתו אותו, ושהוא יקום ביום השלישי? האם לא נאמרו לכם כל אלה? האם מעולם לא קראתם בתורה על התשועה ליהודי ולגוי, ככתוב ונברכו כל משפחות האדמה; ישמע שוועת הנזקקים ונפשות אֲבִיּוֹנִים יוֹשִׁיעַ; וְיִתְבָּרְכוּ בּוֹ, כָּל-גּוֹיִם וְאֲשֶׁרֵיהוּ? שגואל כזה יהיה כְּצֶל קֶלַע כְּבֹד בְּאֶרֶץ עֵייפָה. כָּרְעָה, עֲדָרוּ יִרְעָה, בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טָלָאִים, וּבְחִיקוּ יִישָׂא. שִׁיפִיקָ עֵינִיִּים עֲוֹרוֹת וְיוֹצִיא מִמִּסְגָּר אֲסִיר, מִן הַחוּשָׁךְ וְאֵל מֵלָא הָאוֹר; שֶׁכֶּל יוֹשְׁבֵי חוּשָׁךְ יֵרְאוּ שׁוֹב אֶת אֹרֶה הַמֵּלָא שֶׁל גְּאוּלַּת הָעֵד. שִׁיחְבוֹשׁ אֶת נֶשֶׁבְרֵי הַלֵּב, יִקְרָא לְשִׁבְיָם דְּרוֹר, וְלֶאֱסֹרִים בִּפְחַד וּבְרִשְׁעָה פָקַח קוֹחַ. שִׁינַּחֵם אֶת כָּל הָאֲבֵלִים וְיִיתֵן לָהֶם שְׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל, מַעֲטָה תְהִילָה תַּחַת רוּחַ כָּהֵן. שִׁהִיָּה חֲמַדַּת כָּל הַגּוֹיִים וְשִׁמַּחַת עַד לְכָל מִבְקָשֵׁי הַצָּדֵק. 'שֶׁכֶּן' הָאֵמֶת וְהַצָּדֵק יִזְרַח עַל הָעוֹלָם בְּאוֹר מִרְפָּא וּמַעוֹז יִשׁוּעוֹת; אִפִּילוֹ שִׁיּוֹשִׁיעַ אֶת הָאוֹבְדִים מִחֲטָאִים; שֶׁאֵין יִבְקֹשׁ וְיִוֹשִׁיעַ אֶת אֶת הָאֶבֶד. שֶׁלֹּא יִחְסַל אֶת הַחֲלָשִׁים אֲלָא יִשְׁבִּיעַ אֶת כָּל הַרְעֵבִים וְהַצָּמְאִים לְצָדִיקָה. שֶׁכָּל הַמֵּאֲמִין לוֹ יֵשׁ לוֹ חַיִּי עוֹלָם. שִׁימְלֵא אֶת כּוֹלֵם בְּרוּחַ הַקּוֹדֶשׁ, וְכִי יִזְרַח אֵמֶת זֶה תְהִיָּה בְקִרְבּוֹ לְמִקְדָּר מִיָּם נּוֹבְעִים לְחַיִּי הָעוֹלָם. הָאֵם לֹא הִבַּנְתֶּם כְּמָה גְדוּלָה הֵייתֶה בְּשׁוֹרֵת הַמַּלְכוּת שֶׁנָּתַן לָכֶם אָדָם זֶה? אֵינְכֶם מִבִּינִים אֶת גּוֹל הַגְּאוּלָה שֶׁכָּבֵר קִיבַלְתֶּם?"

וכך התקרבו לכפר מגוריהם של האחים. האחים לא פצו פה מהרגע שישוע החל ללמד אותם. וכשהתקרבו לביתם הפשוט, ישוע עמד להיפרד מהם וללכת במדבר הדר, אך הם אילצו אותו להיכנס ולהישאר איתם. הם טענו שהייתה זו כבר שעת לילה ושהוא צריך ללון איתם. לבסוף הסכים ישוע, ומעט לאחר שנכנסו לבית הם ישבו לסעוד. הם נתנו לו את הלחם לברך עליו,

them: "How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father's love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?"

19055 (20352) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall,

וכשהחל לבצוע ולהעביר להם, נפקחו עיניהם וקליאופס הבחין שהאורח שלהם הוא 'המאסטר' בכבודו ובעצמו. כאשר אמר, "זה 'המאסטר' -", מעלם ישוע המורונטי מעיניהם.

והם אמרו זה לזה, "לא פלא שהלב שלנו בער כשדיבר אלינו בזמן שהלכנו בדרך! וכשפקח את עינינו להבין את הכתוב בתורה!"

הם לא המתינו כדי לסיים את האורחה. הם ראו את 'המאסטר' המורונטי ורצו מביתם חזרה לירושלים כדי להפיץ את הבשורות הטובות 'שהגואלי' קם לתחייה.

בערך בשעה תשע באותו ערב, וממש לפני 'שהמאסטר' הופיע בפני העשרה, התפרצו שני האחים הנרגשים לאולם העליון בו היו השליחים, הכריזו על כך שראו את ישוע ודיברו איתו. הם סיפרו את כל מה שישוע אמר להם ואיך לא הבינו שזה הוא עד שבצע מן הלחם.

and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, "It is the Master —," the morontia Jesus vanished from their sight.

^{190:56 (2036:1)} And then they said, the one to the other, "No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!"

^{190:57 (2036:2)} They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

^{190:58 (2036:3)} About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

מסמך 191. ההופעות לעיני השליחים ואחרים

192 ⇨

הספר של אורנטיה

190 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 191

ההופעות לעיני השליחים ואחרים

סעיפים

מבוא

1. ההופעה לעיני פטרוס
2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים
3. עם היצורים המורונטיים
4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה)
5. ההופעה השנייה לעיני השליחים
6. ההופעה באלכסנדריה

מבוא

אותו יום ראשון של התחייה היה יום איום ונורא בחייהם של השליחים; עשרה מהם בילו את מרבית היום באולם עליון, מאחורי דלתיים סגורות. הם חשבו לנוס מירושלים, אך חששו שסוכני הסנהדרין יעצרו אותם אם ימצאו אותם מחוץ לעיר. תומאס שקע בצרותיו לבדו בבית פגי. היה לו טוב יותר אילו היה נשאר עם חבריו השליחים ומסייע להם להכווין את הדיונים למישור מועיל יותר.

במשך כל היום טען יוחנן שישוע קם לתחייה מן המתים. הוא הזכיר להם לא פחות מחמש פעמים בהן 'המאסטר' הכריז שיקום שוב ולפחות שלוש פעמים בהן התייחס ליום השלישי. דעתו של יוחנן השפיעה עליהם מאוד, בייחוד על אחיו יעקב ועל נתנאל. יוחנן היה משפיע עליהם יותר אילו לא היה הצעיר שבחבורה.

הבידוד שלהם תרם רבות לצרותיהם. יוחנן מרקוס עדכן אותם ביחס להתפתחויות סביב למקדש וסיפר להם על חרושת השמועות שנפוצה בעיר, אך לא עלה בדעתם לאסוף

PAPER 191

APPEARANCES TO THE APOSTLES
AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

INTRODUCTION

^{191:01 (2037:1)} RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

^{191:02 (2037:2)} All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

^{191:03 (2037:3)} Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in the city,

חדשות מקבוצות המאמינים השונות לעיניהם כבר הופיע ישוע. עד כה קיבלו שירות מסוג זה משליחיו של דוד, אך אלה כולם כבר נשלחו למשימתם האחרונה לבשר את התחייה לקבוצות המאמינים שגרו הרחק מירושלים. לראשונה מזה שנים, הבינו השליחים עד כמה הסתמכו על שליחיו של דוד כדי ללמוד מדי יום על המתרחש במלכות.

במשך כל היום, פטרוס, כפי שאופייני לו, התנווד רגשית בין תקווה לספק ביחס לתחייתו של 'המאסטר'. הוא לא הצליח לשכוח את מראה התכריכים שנחו שם בקבר כאילו ישוע "נעלם מתוכם." "אבל," סבר פטרוס, "אם קם לתחייה ויכול להופיע לעיני הנשים, מדוע לא הופיע לעינינו, השליחים?" עצב עלה בלבו של פטרוס כשחשב שאולי ישוע לא מופיע לעיניהם בגלל נוכחותו שלו בקרב השליחים והעובדה שהתנכח אליו באותו הלילה, בחצר ביתו של חנן. ואז נמלא שמחה בשל החדשות שבשרו הנשים, "לכו ספרו לשליחי – ולפטרוס." אך אם בחר להתעודד ממסר זה פירושו של דבר שנדרש להאמין שהנשים אכן ראו ושמעו את 'המאסטר' שקם לתחייה. וכך התנווד פטרוס בין תקווה לספק עד לשעה שמונה בערב, אז יצא לחצר. פטרוס ביקש להתבודד קצת מחברת השליחים כדי לא למנוע מישוע להופיע לעיניהם בשל כך שהוא עצמו התנכח 'למאסטר'.

יעקב זבדיה הציע בהתחלה שכולם ילכו לקבר; הוא היה בעד לעשות משהו כדי לרדת לפשר התעלומה. היה זה נתנאל שעצר אותם מלצאת החוצה ולהופיע בציבור והזכיר להם את אזהרתו של ישוע שלא יסכנו את חייהם לשווא כעת. עד לצהרי היום הסכים יעקב להמשיך ולהמתין. הוא לא אמר הרבה; הוא היה מאוד מאוכזב שישוע לא הופיע לעיניהם, אך לא ידע אודות הפעות הרבות של 'המאסטר' לעיני אחרים, קבוצות ויחידים.

אנדראס הקשיב הרבה היום. הוא היה מבולבל מאוד מן המצב ונמלא ספקות לא מעטים, אך לפחות הרגיש תחושה מסוימת של שחרור מאחריות להכוונת חבריו השליחים. הוא היה אסיר תודה 'שהמאסטר' שחרר אותו מעול ההנהגה לפני שהחלו הזמנים המתאגרים.

עצתו הפילוסופית האופיינית של נתנאל הייתה היחידה שתמכה בקבוצה יותר מפעם אחת במשך שעותיו הטרגיות והמתישות של היום הזה. במשך כל היום, הוא היווה את גורם ההשפעה השולט בקרב העשרה. הוא לא ביטא

but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:04 (2037:4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:05 (2037:5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:06 (2038:1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:07 (2038:2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he

אפילו פעם אחת את דעתו ביחס לאמונתו או חוסר אמונתו בתחייתו של 'המאסטר'. אך ככל שחלפו השעות, הוא השתכנע יותר ויותר ונטה להאמין שאכן ישוע מילא את הבטחתו לקום מחדש.

שמעון הקנאי היה מרוסק מדי מדי להשתתף בדיונים. רוב הזמן שכב על ספה בפנית החדר ופניו אל הקיר; הוא לא דיבר יותר מחצי תריסר פעמים במשך היום כולו. המושג שלו ביחס למלכות התרסק, והוא לא הצליח להבין שתחייתו של 'המאסטר' הייתה לשנות מהותית את המצב. האכזבה שלו הייתה מאוד אישית ועמוקה מכדי שיוכל להתאושש ממנה מהר כל כך, אפילו לאחר התרחשותו של מאורע מדהים כמו התחייה מן המתים.

מוזר לציין שפיליפוס, שעל-פי-רוב לא התבטא הרבה, דיבר הרבה בשעות אחר הצהריים של יום זה. בשעות הבוקר הוא דיבר אף מעט, אך במשך כל שעות אחר הצהריים שאל את השליחים האחרים שאלות. פטרוס התעצבן משאלותיו של פיליפוס, אך האחרים קיבלו זאת ברוח טובה. בייחוד, עניין את פיליפוס לדעת האם יראו את סימני הצליבה על גופו של ישוע, אם אכן קם לתחייה מן הקבר.

מתי היה מבולבל כהוגן; הוא הקשיב לשיחות של חבריו אך רוב הזמן חשב על הבעיות הכספיות שצפויות להם. בלי תלות בתחייתו של ישוע, לכאורה, יהודה הסתלק, דוד הפקיד את הכספים בידיו והם היו ללא מנהיג אחראי. לפני שמתי הספיק לשקול ברצינות את טיעוניהם ביחס לתחייה, הוא כבר ראה את 'המאסטר' פנים אל פנים.

התאומים לבית חלפי לקחו חלק קטן בלבד בדיונים הרציניים הללו; הם היו עסוקים למדי בענייניהם הרגילים. אחד מהם ביטא את דעת שניהם כשענה לשאלה ששאל פיליפוס: "איננו מבינים את נושא התחייה, אבל אימא שלנו אומרת שהיא דיברה עם 'המאסטר' ואנחנו מאמינים לה."

תומאס היה שריו בעיצומו של אחד מהתקפי הדיכאון והייאוש האופייניים לו. הוא ישן חלק מן היום והלך בגבעות בשאר הזמן. הוא הרגיש את הצורך לחבור לחבריו השליחים, אך הצורך להיות לבד הייתה חזקה יותר.

'המאסטר' דחה את הופעתו המורונטית הראשונה לעיני השליחים בשל מספר סיבות. ראשית, הוא רצה שיהיה להם מספיק זמן, לאחר ששמעו על תחייתו, לחשוב היטב על מה שסיפר להם על מותו ותחייתו כשעדיין היה איתם בגוף. 'המאסטר' רצה שפטרוס יתמודד עם כמה מן הקשיים הייחודיים שלו לפני שהופיע לעיני כולם. שנית, הוא ביקש שתומאס יהיה איתם בזמן

express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:08 (2038:3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:09 (2038:4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:10 (2038:5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:11 (2038:6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:12 (2038:7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:13 (2038:8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he

הופעתו הראשונה. יוחנן מרקוס מצא את תומאס בביתו של שמעון בבית פגי מוקדם בבוקר יום ראשון זה, וסיפר על כך לשליחים בשעה אחת עשרה. אילו נתנאל או כל שניים מן השליחים היו באים לקחת אותו, תומאס היה חוזר עמם. הוא באמת רצה לחזור, אך בשל האופן בו עזב ערב קודם לכן, הוא היה גאה מכדי לחזור מהר בעצמו. למחרת, נכנס לדיכאון כזה שמדרש לו כמעט שבוע כדי להחליט לחזור. השליחים חיכו לו, והוא לחיכה לאחיו שיחפשו אותו ויבקשו ממנו לחזור אליהם. וכך נותר תומאס בנפרד מהם עד לשבת הבאה בערב, כאשר לאחר רדת החשיכה יצאו פטרוס ויוחנן לבית פגי והביאו אותו עמם חזרה. וזו הסיבה בשלה לא יצאו מיד לגליל לאחר הופעתו הראשונה של ישוע לעיניהם; הם לא רצו ללכת ללא תומאס.

manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. ההופעה לעיני פטרוס

1. THE APPEARANCE TO PETER

סמוך לשעה שמונה ושלושים בערב יום ראשון זה הופיע ישוע לעיני שמעון פטרוס בגן ביתה של משפחת מרקוס. הייתה זו הופעתו המורונטית השמינית. מאז שהתכחש ל'מאסטר', העיקו על פטרוס עול כבד ואשמה גדולה. במשך כל יום השבת ויום הראשון הזה, הוא נלחם בפחד שמא, אולי, איבד את מעמדו כשליח. הוא נרעד למראה גורלו של יהודה וחשב שאולי אף הוא בגד 'במאסטר'. במשך כל שעות אחר הצהריים הוא חשב שייתכן ונוכחותו בקרב השליחים היא זו אשר מנעה מישוע להופיע לעיניהם, אם אכן קם לתחייה מן המתים. זה היה מצבו של הנפשי ומצב הנשמה של פטרוס כאשר הופיע ישוע בפני השליח המיואש שסבב בין השיחים והפרחים.

^{191:1.1 (2039.1)} It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

כאשר חשב פטרוס על מבטו האוהב של 'המאסטר' בעת שחלף לידו על המרפסת בביתו של חנן, ועת נזכר במסר הנפלא שהביאו עבורו הנשים ששבו מן הקבר הריק מוקדם באותו בוקר, "לכו וספרו לשליחי – ולפטרוס" – עת חשב על הבעות החמלה הללו החלה תקוותו להתעלות מעל לספקות והוא נעמד, קפץ את אגרופיו ואמר בקול רם: "אני מאמין שהוא קם לתחייה מן המתים; אלך ואומר לאֱחִי." ועת אמר זאת, הופיעה מולו לפתע דמותו של אדם אשר דיבר אליו בקול מוכר ואמר: "פטרוס, האויב ביקש אותך, אך אני לא הסכמתי לוותר עליך. ידעתי שההתכחשות שלך אינה מעומק הלב; ומשום כך סלחתי לך עוד לפני שביקשתי; אך כעת, עליך להפסיק לחשוב על עצמך ועל צרותיך העכשוויות ולהתכונן לבשר את החדשות הטובות אודות הבשורה ליושבים בחשיכה. אל לך להמשיך ולעסוק במה שאתה יכול להפיק מן

^{191:1.2 (2039.2)} When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: "Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer

המלכות. במקום זאת, עסוק במה שאת יכול לתת לאלה המצויים בעוני רוחני גדול. שמעון, הכן את עצמך לקרב של יום חדש, למאבק בחשיכה הרוחנית ובספקות המרושעים של טבע דעת האדם."

במשך כמעט חמש דקות התהלכו פטרוס וישוע המורונטי בגן ושוחחו אודות מאורעות העבר, ההווה והעתיד. אז נעלם 'המאסטר' מעיניו ואמר, "להתראות, פטרוס, עד שאראה אותך לצד אחיך."

לרגע אחד, מילאה וגדשה את פטרוס ההכרה שהוא שוחח עם 'המאסטר' שקם לתחייה, ושהוא ידע לבטח שהוא עדיין היה שגריר של המלכות. ממש כעת שמע את 'המאסטר' המהולל מאיץ בו לצאת ולהטיף לבשורה. וכשלבד גדוש בכל אלה, הוא רץ לאולם העליון, שם היו חבריו השליחים, והכריז בהתרגשות ובחוסר נשימה: "ראיתי את 'המאסטר'; הוא היה בגן. שוחחתי איתו והוא סלח לי."

הכרזתו של פטרוס, על כך שראה את ישוע בגן הותירה רשום עמוק חבריו השליחים, והם כמעט ונטשו את הספקות כאשר קם אנדרס והזהיר אותם לבל יושפעו מדיווחו של אחיו יתר על המידה. אנדרס רמז לכך שפטרוס כבר ראה בעבר דברים שלא היו ולא נבראו. אף כי אנדרס לא התייחס במישרין לחזיון בלילה, על הכנרת, כשפטרוס טען שראה את 'המאסטר' בא לקראתם, הוא אמר מספיק כדי שכל הנוכחים יבינו שלכך התכוון. שמעון פטרוס נפגע מאוד מרמיזותיו של אחיו ומיד השתתק ונדם. התאומים הצטערו מאוד על פטרוס, ושניהם ניגשו כדי להביע את אהדתם, לומר שהם מאמינים לו וגם להזכיר שאמנם שלהם אף היא ראתה את 'המאסטר'.

should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men."

191:1.3 (2039:3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, "Farewell, Peter, until I see you with your brethren."

191:1.4 (2039:4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: "I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me."

191:1.5 (2040:1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. ההופעה הראשונה לעיני השליחים

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

מעט לאחר השעה תשע בערב, לאחר שקליאופס ויעקב עזבו, ממש בעת שהתאומים לבית חלפי ניחמו את פטרוס ונתנאל גער באנדרס, ובעוד עשרת השליחים היו מכונסים מאחורי דלתות נעולות באולם העליון מחשש למעצרם, הופיע לפתע 'המאסטר' בצורתו המורונטית בקרבם ואמר: "שלום עליכם. מדוע אתם כל כך מפחדים שהופעתי, כאילו ראיתם רוח רפאים? האם לא סיפרתי לכם אודות הדברים הללו כשהייתי אתכם בגוף? האם לא אמרתי לכם שהכוהנים והשליטים יסגירו אותי כדי להמית אותי, שאחד מכם יבגוד בי ושאקום ביום השלישי? למה תטילו ספק ומדוע כל הדיון אודות הדיווחים של הנשים, של קליאופס ויעקב ואפילו של פטרוס? עד מתי תטילו ספק במילותיי

191:2.1 (2040:2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women,

ותסרבו להאמין להבטחותי? וכעת, משאתם רואים אותי, האם תאמינו? אפילו כעת אחד מכם חסר. לאחר שתתאספו שוב יחד, ולאחר שכולכם תדעו בוודאות כי 'בן האדם' קם מקברו, לנו מיד לגליל. האמינו באלוהים; האמינו זה בזה; וכך תתחילו בשירות החדש במלכות השמים. אשתהה בירושלים עד שאתם תהיו מוכנים לצאת לגליל. שלומי אשאיר לכם."

לאחר דבריו אלה, בן רגע נעלם ישוע המורונטי מעיניהם. הם כולם נפלו על פניהם, הלילו את האל וסגדו 'למאסטר' שלהם שנעלם. הייתה זו הופעתו המורונטית התשיעית של 'המאסטר'.

3. עם היצורים המורונטיים

את יום המחרת, יום שני, בילה במלואו עם היצורים המורונטיים שהיו נוכחים באותה העת באורנטיה. המשתתפים בחויית המעבר המורונטית של 'המאסטר' אשר הגיעו לאורנטיה מן יותר ממיליון מנהלים מורונטיים ועמיתיהם, יחד עם בני תמותה במעבר מורונטי משבעת העולמות העליונים של שטניה. ארבעים יום בילה ישוע המורונטי במחיצת ההוויות התבוניות הנהדרות הללו. הוא לימד אותם ולמד ממנהליון אודות חיי המעבר המורונטי כפי שחווים אותם בני התמותה מן העולמות המיושבים של שטניה ביקוריהם בספרות המורונטיות של המערכת.

בערך בחצות יום שני שונתה צורתו המורונטית של 'המאסטר' לשלב ההתקדמות המורונטי השני. בהופעתו הבאה לעיני ילדיו שבארץ הוא כבר היה הוויה מורונטית משלב שתיים. עם התקדמותו של 'המאסטר' בשלבי הקריירה המורונטית שלו, הלך וגבר הקושי הטכני של ההוויות המורונטיות התבוניות ועמיתיהן המתמירים לגרום 'למאסטר' להופיע לעיניים החומריות של בני התמותה.

ישוע ערך את המעבר לשלב המורונטי השלישי ביום ששי, ה-14 באפריל; לשלב הרביעי ביום שני, ה-17; לשלב החמישי ביום שבת, ה-22; לשלב הששי ביום חמישי, ה-27; לשלב השביעי ביום שלישי, ה-2 במאי; לאזרחות בירושם ביום ראשון, ה-7; ולחיקם של 'הגבוהים ביותר' בעדנטיה התקבל ביום ראשון, ה-14.

כך השלים מיכאל מבאדון את שירות ההתנסות שלו ביקום, שכן במהלך משימות המתת הקודמות שלו כבר התנסה באופן מלא בחייהם של בני התמותה המרקיעים של הזמן והמרחב מן השלב שמתחיל במטה הקונסטלציה ועד וכלל השירות במטה יקום העל. החוויות המורונטיות הללו היו האופן בו אכן השלים

Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:22 (2040:3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:31 (2040:4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:32 (2041:1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:33 (2041:2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:34 (2041:3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the

בהצלחה 'הבן הבורא' של נבאדון את משימת הממת השביעית והאחרונה שלו ביקום.

headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. ההופעה העשירית (בפילדלפיה)

הופעתו המורונטית העשירית של ישוע לעיני בני תמותה התרחשה מעט לאחר השעה שמונה ביום שלישי, ה-11 באפריל, בפילדלפיה, שם הופיע לעיני אבנר ואלעזר וכמאה וחמישים מעמיתיהם, לרבות יותר מחמישים מחברי סגל שבעים האוונגליסטים. ההופעה אירעה מעט לאחר שהתחילה פגישה מיוחדת בבית הכנסת אשר אותה זימן אבנר כדי לדון בצליבתו של ישוע ובדיווח שהביא שליחו של דוד לאחר מכן אודות תחייתו. מכיוון שאלעזר, אשר אף הוא הוקם לתחייה, היה חלק מן הקבוצה, הם לא התקשו להאמין לדיווחים שישוע קם לתחייה.

ממש כאשר התחילו אבנר ואלעזר, אשר עמדו יחד על דוכן הנואמים, את הפגישה בבית הכנסת ראה לפתע קהל המאמינים כולו את דמותו של 'המאסטר' מופיעה. הוא צעד קדימה מן המקום בו הופיע, בין אבנר לאלעזר, שאיש מהם לא הבחין בו, ברך את החבורה ואמר:

"שלום עליכם. כולכם יודעים שבשמים יש לנו רק 'אב' אחד, ושיש רק בשורת מלכות אחת – החדשות הטובות אודות מתת חיי הנצח אותם מקבל בן האדם מתוך אמונה. עת תשמחו בנאמנותכם לבשורה, התפללו 'לאב' ולכך שהאמת תגרום לאהבה חדשה וגדולה יותר ללבב בלבבכם לאחיהם. עליכם לאהוב את כל בני האדם כפי שאהבתי אני אתכם; עליכם לשרת את כל בני האדם כפי ששרתתי אני אתכם. הפגינו אהדה של הבנה וחיבה לאחיהם והצטרפו לכל אחיהם אשר מתמסרים להכרזה על החדשות הטובות, בין אם הם יהודים או גויים, מיוון או מרומא, מפרס או מאתיופיה. יוחנן הקדים והטיף למלכות; אתם כבר הטפתם לבשורה ובעוצמה; היוונים כבר מלמדים את החדשות הטובות; ובקרב אני אשלח את 'רוח האמת' לנשמות כל אלה, אחי, אשר הקדישו את חייהם ללא אנוכיות כדי להאיר את אחיהם היושבים בחשיכה רוחנית. אתם כולכם ילדי האור; ולכן, אל תפלו לסבך אי ההבנות של בני האדם החשדניים וחסרי הסובלנות. אם בחסד האמונה אתם אוהבים באצילות את הבלתי מאמינים, האם לא ראוי שתאהבו באותה המידה את אחיהם המאמינים אשר שוכנים באחוזה האמונה הנרחבת? זכרו, כל בני האדם ידעו שאתם תלמידי על-פי המידה שבה תאהבו זה

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

^{191:41 (2041:4)} The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

^{191:42 (2041:5)} The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

^{191:43 (2041:6)} "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember,

את זה.

"לכו, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשרות אבהותו של האל ואחוות האדם לכל העמים והגזעים ותמיד בחרו בחוכמה את אופן הצגת החדשות הטובות לגזעים ולשבטים השונים של המין האנושי. חינם קיבלתם את בשורת המלכות וחינם תבשרו את החדשות הטובות לכול העמים. אל תחששו מהתנגדות הרוע, שכן תמיד אני אהיה עמכם, עד קץ הימים. ואת שלומי אתן לכם."

ועם המילים, "את שלומי אתן לכם," נעלם מעיניהם. למעט הופעה אחת בגליל, שם ראו אותו מעל חמש מאות מאמינים, הקבוצה הזו בפילדלפיה כללה את המספר הגדול ביותר של בני תמותה שראו אותו בהופעה בודדת.

למחרת בבוקר מוקדם, אפילו בעוד השליחים שהו עדיין בירושלים והמתינו להתאוששותו הרגשית של תומאס, יצאו המאמינים הללו מפילדלפיה לבשר כי ישוע מנצרת קם לתחייה מן המתים.

את יום המחרת, יום רביעי, בילה ישוע ברצף בחברת עמיתיו המורונטיים, ובשעות אחר הצהריים קיבל לביקור נציגים מכל העולמות העליונים של כל המערכות המקומיות בהן ספרות מיושבות בקונסטלציה של נורלטיאדק. כולם שמחו להכיר את 'בוראם' כחבר מן המניין בסדר ההוויות התבוניות שלהם ביקום.

as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:44 (2042:1) "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you."

191:45 (2042:2) When he had said, "My peace I leave with you," he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:46 (2042:3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:47 (2042:4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. ההופעה השנייה לעיני השליחים

תומאס בילה בגפו שבוע של בדידות בגבעות הסמוכות להר הזיתים. במהלך התקופה הזו ראה רק את שוכני ביתו של שמעון ואת יוחנן מרקוס. בערך בשעה תשע ביום שבת, ה-15 באפריל, מצאו אותו שני השליחים ולקחו אותו חזרה למפגש בבית מרקוס. למחרת, הקשיב תומאס לסיפורים אודות הופעותיו השונות של 'המאסטר', אך סירב בעקשנות להאמין. הוא טען שפטרס הלהיב אותם ושכנע אותם לחשוב שהם ראו את 'המאסטר'. נתנאל ניסה לטעון באופן הגיוני, אך ללא הועיל. לספקנות הרגילה שלו נלוותה עקשנות רגשית, ומצב רוחו זה, יחד עם עגמת הנפש בשל כך שברח מהם, חברו כדי ליצור מצב של בידוד שאפילו תומאס עצמו לא הצליח להבין לגמרי. הוא התרחק מחבריו, ואפילו כעת, כאשר היה שוב בקרבם, שלא במודע נטה במודע לדבוק בגישה של חוסר הסכמה. הוא לא מיהר להיכנע; הוא לא אהב לוותר. אף כי לא התכוון לכך, הוא אכן נהנה מתשומת הלב שקיבל; שלא במודע, הוא הפיק הנאה ממאמצי חבריו לשכנע אותו להסכים עמם. הוא התגעגע אליהם במשך שבוע שלם, וכעת נהנה מאוד מתשומת הלב

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:51 (2042:5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of

המתמדת שקיבל מהם.

הם אכלו ארוחת ערב מוקדמת, מעט לאחר השעה שש בערב. פטרוס ישב לצדו האחד של תומאס ונתנאל לצדו האחר והשליח הספקן אמר: "לא אאמין עד שאראה את 'המאסטר' במו עיני ואניח אצבעי במקום במסמרות." ובעוד הם ישובים לארוחת הערב, כאשר הדלתות נעולות, הופיע לפתע 'המאסטר' המורונטי ליד החלק הקעור של השולחן, עמד ישירות אל מול תומאס ואמר:

"שלום עליכם. חיקיתי במשך שבוע כדי שאוכל להופיע לפניכם כשכולכם נוכחים כדי לשמוע פעם אחת נוספת את התפקיד שהוטל עליכם - ללכת לקצוות עולם ולהטיף בשורת מלכות זו. אומר לכם שוב: כפי ששלח אותי 'האב' לעולם הזה, כך שולח אני אתכם. כפי שגיליתי אני את 'האב', כך תגלו אתם את האהבה האלוהית, ולא רק במילים אלא במעשיכם ביום-יום. אני שולח אתכם לא על מנת לאהוב את נשמות בני האדם אלא כדי לאהוב את בני האדם. אל לכם רק להטיף לשמחת השמיים. משום שאתם כבר חיים את חיי הנצח אשר קיבלתם במתנה מן האל הודות לאמונה, הדגימו בהתנסות היום-יום שלכם את מציאויות הרוח של החיים האלוהיים. כשתהיו חדורי אמונה, כשתבוא עליכם העוצמה מלמעלה בדמות 'רוח האמת', אל תסתתרו מאחורי דלתות נעולות; הציגו את אהבת וחסד האל לאנושות כולה. הפחד גורם לכם כעת לנוס מהתנסות בלתי נעימה, אך לאחר שתיטבלו ב'רוח האמת', תלכו באומץ ובשמחה לקראת ההתנסויות החדשות הכרוכות בהטפה לחדשות הטובות של חיי הנצח במלכות האלוהים. ייתכן ותישארו כאן ובגליל לתקופה קצרה כדי להתאושש מן השוק של המעבר מן הביטחון הכוזב של סמכות המסורת לסדר החדש בו הסמכות נובעת מן העובדות, מן האמת ומן האמונה במציאויות העליונות של ההתנסות בחיים. משימתכם בעולם מתבססת על העובדה שאני חייתי ביניכם חיים של גילוי האלוהים; על האמת שאתם וכל בני אדם אחרים הנכם בני האלוהים; והיא תהיה סך החיים שאתם תחיו בקרב בני האדם - ההתנסות הממשית של אהבת האדם והשירות לאדם, תנו ממש כפי שאני אהבתי ושרתתי אתכם. תנו לאמונה לגלות את האור שלכם לעולם; תנו להתגלות האמת לפקוח את עיני אלה שהמסורת עיוורה אותם; תנו לשירות האוהב שלכם להיטיב ולחסל את השיפוטיות שנובעת מן הבורות. התקרבו קרוב קרוב לאחיכם, הפגינו אהדה והבנה, התמסרו אליהם ללא אנוכיות והובילו אותם לידע הגואל אודות אהבת 'האב'. היהודים היללו את הטוב; היוונים רוממו את היופי; ההינדים מטיפים למסירות; הסגפנים במרחקים מלמדים הערצה; הרומאים תובעים נאמנות; אך אני דורש מתלמידי חיים, את חיי השירות האוהב לאחיכם בשר ודם."

all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:52 (2042:9) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:53 (2043:1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר', הוא השפיל מבטו אל עבר תומאס ואמר: "ואתה, תומאס, שאמר שלא יאמין אלא אם יראה אותי ויניח את אצבעו על מקום המסמרות ביד, כעת ראית אותי ושמעת את דברי; ואף כי לא תראה סימני מסמרות ביד, שהרי קמתי לתחייה בגוף שגם אתה תקבל כאשר תצא מן העולם הזה, מה תאמר לאחר? אתה תכיר באמת, שכן בלבך כבר התחלת להאמין אפילו שטענת בעקשנות שלא. תומאס, ספקותיך תמיד מתבטאים בעקשנות הגדולה ביותר רגע לפני שהם מתמוטטים. תומאס, אני קורא לך לא להיות חסר אמונה אלא להאמין – ואני יודע שתאמין, ותאמין בלב שלם."

לשמע דברים אלה, נפל תומאס על ברכיו לפני 'המאסטר' המורונטי וקרא, "אני מאמין! מורי ורבי!" אז אמר ישוע לתומאס: "האמת, תומאס, כי ראית ושמעת אותי. יבורכו אלה בעידנים שיבואו שיאמינו אף כי לא יראו בעין הגוף או ישמעו באוזניהם."

וכעת, בעת שצורתו של 'המאסטר' נעה לראש השולחן, הוא פנה לכולם ואמר: "וכעת, לכו לגליל, שם אופיע לפניכם." ולאחר דברים אלה, נעלם מעיניהם.

אחד עשר השליחים היו כעת משוכנעים לגמרי שישוע קם לתחייה, ויצאו לגליל למחרת בבוקר, לפני עלות השחר.

6. ההופעה באלכסנדריה

בזמן שאחד עשר השליחים עשו את דרכם לגליל והיו קרובים לסיום המסע, בערב יום שלישי, ה-18 באפריל, בשעה שמונה וחצי לערך, הופיע ישוע לעיני רודן וכשמונים מאמינים אחרים. הייתה זו הופעתו השנייה עשרה של 'המאסטר' בדמותו המורונטית. ישוע הופיע לעיני היוונים והיהודים הללו בסיומו של הדיווח של השליח של דוד אודות הצליבה. שליח זה, החמישי במספר בשרשרת השליחים שנשלחו מירושלים לאלכסנדריה, אליה הגיע בשעות אחר הצהריים המאוחרות של אותו היום, ולאחר שמסר את המסר לרודן, הוחלט לכנס את המאמינים כדי שהם יקבלו את המסר הטרגי מפי השליח עצמו. בערך בשעה שמונה, הופיע השליח, נתן מבוסיריס, בפני החבורה וסיפר להם בפרוטרוט את שסיפר לו הרץ הקודם. נתן סיים את סיפורו במילים: "אך דוד, אשר שלח מסר זה, מדווח כי 'המאסטר' יקום לתחייה." ממש כשדיבר נתן, הופיע 'המאסטר' המורונטי לעיני כל. ולאחר שישב נתן, אמר ישוע:

191:54 (2043:2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: "And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart."

191:55 (2043:3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, "I believe! My Lord and my Master!" Then said Jesus to Thomas: "You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear."

191:56 (2043:4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: "And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you." After he said this, he vanished from their sight.

191:57 (2044:1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:61 (2044:2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of

"שלום עליכם. מה ששלח אותי 'האב' לכונן בעולם איננו שייך לגזע, אף לא לאומה או לקבוצה ייחודית של מורים או מטיפים. בשורת מלכות זו שייכת ליהודים לגויים כאחד, לעשירים ולעניים כאחד, לחופשיים ולמשועבדים כאחד, לזכרים ולנקבות, ואפילו לילדים הקטנים. עליכם לבשר בשורת אהבה ואמת זו באמצעות החיים שתחיו בגוף. עליכם לאהוב זה את זה בחיבה חדשה ומעוררת תדהמה, ממש כפי שאהבתי אני אתכם. עליכם לשרת את האנושות במסירות חדשה ומדהימה, ממש כשם שאני שרתתי אתכם. וכאשר יראו בני האדם כמה אתם אוהבים אותם וכאשר יראו באיזו תשוקה אתם משרתים אותם, הם יבינו שאתם אחים-לאמונה במלכות השמים, והם ילכו אחר 'רוח האמת' שתבטא בחייכם, וימצאו גאולת עד."

"כשם 'שהאב' שלח אותי לעולם הזה, שולח אני אתכם כעת. כולכם נקראים לבשר את החדשות הטובות ליושבים בחשיכה. בשורת מלכות זו שייכת לכל המאמינים בה; לא תהיה נחלתם של הכמרים בלבד. בקרוב תבוא עליכם 'רוח האמת', והיא תוביל אתכם לכל האמת. לכו, אפוא, לקצוות עולם והטיפו לבשורה זו, וזכרו כי אני תמיד עמכם, עד לקץ כל הימים."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר', הוא נעלם מעיניהם. כל אותו הלילה נשארו יחד המאמינים, סיפרו על חוויותיהם כמאמיני המלכות והקשיבו לדבריהם של רודן ועמיתיו. וכולם האמינו שישוע קם לתחייה. שערו בנפשכם כמה הופתע השליח של דוד, אשר הגיע יומיים לאחר מכן כשהשיבו למסר שלו ואמרו: "כן, אנחנו יודעים, כי ראינו אותו. הוא הופיע לעינינו שלשום."

all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:62 (2044:3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:63 (2044:4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:64 (2044:5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: "Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday."

מסמך 192. ההופעות בגליל

193 ⇨

הספר של אורנטיה

191 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 192
ההופעות בגליל

סעיפים

מבוא

1. ההופעה ליד האגם
2. שיחות עם השליחים בזוגות וזוגות
3. על ההר בו הוסמכו
4. האסיפה על החוף

מבוא

עד לזמן בו עזבו השליחים את ירושלים לגליל, מנהיגי היהודים נרגעו באופן די משמעותי. מכיוון שישוע הופיע רק לעיני בני משפחת מאמיניו, ומכיוון שהשליחים הסתתרו ולא הטיפו בפומבי, מנהיגי היהודים הסיקו שאחרי ככלות הכול תנועת הבשורה דוכאה. כמובן שהטרידו אותם השמועות ההולכות וגוברות אודות כך שישוע קם לתחייה, אך הם הסתמכו על השומרים ששוכחו שיטענו כנגד כל הדיווחים הללו בכך שישוע ויספרו כיצד לקחה חבורת חסידיו את הגופה.

מעתה ועד שהשליחים נפוצו בשל גלי הדיכוי הגואים, ככלל נחשב פטרוס לראש סגל השליחים. ישוע מעולם לא העניק לו סמכות זו, וחבריו השליחים מעולם לא בחרו בו לעמדת אחריות זו; הוא לקח אותה על עצמו באופן טבעי משום שהיה המטיף הראשי שלהם. מעתה ואילך, עסקו השליחים בעיקר בהטפה בציבור. לאחר ששבו מן הגליל, מונה לגזבר שלהם מתיאס, אותו בחרו לתפוס את מקומו של יהודה.

במהלך השבוע בו שהו בירושלים, מרים אם ישוע בילתה זמן רב בחברת הנשים המאמינות

PAPER 192

APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

INTRODUCTION

^{192.0.1 (2045.1)} BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

^{192.0.2 (2045.2)} From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

^{192.0.3 (2045.3)} During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were

אשר לנו בביתו של יוסף הרמתי.

יוחנן מרקוס הצטרף לשליחים שיצאו לגליל מוקדם בבוקר יום שני זה. הוא עקב אחריהם אל מחוץ לעיר, והרבה לאחר שחלפו ליד בית עניא, העז לגשת אליהם משום שהרגיש בנוח שלא ישלחו אותו חזרה.

השליחים עצרו פעמים מספר בדרך לגליל כדי לספר את הסיפור אודות 'המאסטר' שקם לתחייה ולכן לא הגיעו לבית צידה אלא מאוחר ביום רביעי בלילה. הם התעוררו קרוב לצהרי יום חמישי כדי לאכול ארוחת בוקר.

1. ההופעה ליד האגם

בערך בשש בבוקר של יום ששי, ה-21 באפריל, ערך 'המאסטר' המורונטי את הופעתו השלוש עשרה, לעיני עשרת השליחים, עת סירתם התקרבה למזח בו עגנו תכופות בבית צידה.

לאחר שהשליחים המתינו במשך שעות אחר הצהריים והערב המוקדמות בבית זבדיה, הציע פטרוס שילכו לדוג. כשפטרוס הציע לצאת לדוג, כל השליחים החליטו להצטרף. הם עמלו על הרשתות כל הלילה ולא העלו בהן דבר. מכיוון שהיו להם נושאים רבים לשיחה, המאורעות האחרונים בירושלים, לא כל כך היה אכפת להם שלא תפשו דבר. אך עם עלות השחר החליטו לשוב לבית צידה. כשהתקרבו לחוף, ראו מישהו על החוף, עומד ליד מדורה בסמוך למזח. בתחילה סברו שזהו יוחנן מרקוס, אשר בא לקבל את פניהם בשובם עם השלל, אך כשהתקרבו עוד לחוף הבינו שטעו – האדם היה גבוה מדי מכדי להיות יוחנן. איש מהם לא העלה על דעתו שהאדם על החוף היה 'המאסטר'. הם כלל לא הבינו מדוע רצה ישוע להיפגש איתם במקומות בהם נפגשו בעבר, בטבע, רחוק מן הסביבה הלחוצה של ירושלים אליה נקשרו הפחד, הבגידה והמוות. הוא אמר להם שיפגוש אותם בגליל אם ילכו לשם, והוא עמד לקיים את הבטחתו.

כשהטילו עוגן והתכוונו לעלות על הסירה הקטנה שתוביל אותם לחוף, קרא אליהם האדם על החוף, "חברה, תפשתם משהו?" וכשענו, "לא," דיבר אליהם שוב. "השליכו את הרשת בצדה הימני של הסירה ותמצאו דגים." הם לא ידעו שהיה זה ישוע שהנחה אותם, וכאיש אחד השליכו את הרשת כפי שהונחו והיא נמלאה מיד וכל כך הרבה עד שהתקשו להעלות אותה. יוחנן זבדיה היה מהיר תפישה, וכשראה את הרשת המלאה, הבין שהיה זה 'המאסטר' שדיבר אליהם. כשעלתה מחשבה זו במוחו, לחש אותה

stopping at the home of Joseph of Arimathea.

^{192:0.4 (2045:4)} Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

^{192:0.5 (2045:5)} The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Bethsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

^{192:1.1 (2045:6)} About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Bethsaida.

^{192:1.2 (2045:7)} After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Bethsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

^{192:1.3 (2045:1)} As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, "Lads, have you caught anything?" And when they answered, "No," he spoke again. "Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish." While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw

לפטרוס, "זה 'המאסטר'." פטרוס תמיד נטה לפעולה ללא מחשבה ולמסירות נמהרת; ולכן כשיוחנן לחש זאת באוזנו, הוא קם מיד והשליך עצמו למים כדי למהר להגיע אל 'המאסטר'. אחיו הגיעו מעט אחריו, כשהם חותרים בסירה הקטנה וגוררים את רשת הדגים אחריהם.

כעת כבר קם יוחנן מרקוס, ראה את השליחים מגיעים לחוף עם הרשת העמוסה ורץ למטה לחוף לקבל את פניהם; כאשר ראה אחד עשר גברים במקום עשרה, הוא ניחש שהבלתי מוכר היה ישוע שקם לתחייה, ובעוד העשרה עומדים שם בדממה, רץ הנער אל עבר 'המאסטר', כרע על ברכיו לרגליו ואמר, "אדוני ורבי." ואז דיבר ישוע אך לא בטון שבו דיבר אליהם בירושלים כשהחל את דבריו במילים "שלום עליכם," אלא בטון דיבור רגיל. הוא פנה ליוחנן מרקוס ואמר: "יפה, יוחנן, אני שמח לראות אותך שוב בגליל נטול הדאגות, בו נוכל לשוחח שיחה טובה. הישאר עמנו יוחנן לארוחת הבוקר.

בזמן שישוע שוחח עם הצעיר, העשרה היו כל כך נדהמים ומופתעים ששכחו להעלות את רשת הדגה אל החוף. ואז דיבר ישוע: "הביאו את הדגים שלכם והכינו ארוחת בוקר. האש כבר מוכנה ויש הרבה לחם."

בזמן שיוחנן כיבד את 'המאסטר', פטרוס נכנס לרגע אחד לשוק למראה הגחלים הלוחשות על החוף; המראה הזכיר לו מאוד את האש שבערה בחצות הליל בחצר ביתו של חנן, שם התכחש 'למאסטר', אך הוא ניער עצמו, כרע ברך לרגלי 'המאסטר' וקרא, "אדוני ורבי!"

פטרוס הצטרף לחבריו כשנשאו את הרשת לחוף. לאחר שהניחו את השלל, הם ספרו את הדגים וגילו שהיו שם 153 דגים גדולים. שוב נעשתה הטעות והמאורע כונה נס הדגים. לא היה כאן כל נס. היה זה מפגן פשוט של הידיעה המקודמת של 'המאסטר'. הוא ידע שהדגים היו שם והורה לשליחים היכן להטיל את הרשת.

ישוע דיבר אליהם ואמר: "בואו כעת כולכם לארוחת הבוקר. אפילו התאומים יישבו אתנו לשיחה; יוחנן מרקוס יכין את הדגים." יוחנן מרקוס הביא שבעה דגים יחסית גדולים, אותם הניח 'המאסטר' על האש, ולאחר שהיו מוכנים, הנער הגיש את המזון לעשרה. אז בצע ישוע את הלחם והעביר אותו ליוחנן, אשר בתורו הגיש אותו לשליחים הרעבים. ולאחר שכולם קיבלו, הורה ישוע ליוחנן לשבת בעוד הוא עצמו הגיש את הדגים והלחם לנער. בזמן שאכלו, ישוע שוחח עמם והם העלו זיכרונות על החוויות הרבות שחוו בגליל ובאגם הזה ממש.

the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, "It is the Master." Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master's side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046:2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, "My Lord and my Master." And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with "Peace be upon you," but in commonplace tones he addressed John Mark: "Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast."

192:1.5 (2046:3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: "Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread."

192:1.6 (2046:4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master's feet, exclaimed, "My Lord and my Master!"

192:1.7 (2046:5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047:1) Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee

הייתה זו הפעם השלישית בה הופיע ישוע לעיני השליחים כקבוצה. כאשר ישוע פנה אליהם לראשונה ושאל אם תפשו דגים, הם לא חשדו שהיה זה הוא משום שדייגי הגליל אשר התקרבו לחוף בדרך כלל נפגשו בסוחרי הדגים של טריכאה אשר חיכו כדי לקנות את השלל עבור מפעלי הייבוש.

ישוע שוחח עם עשרת השליחים ועם יוחנן מרקוס במשך יותר משעה ואז צעד במעלה ובמורד החוף ושוחח עמם זוגות זוגות – אך לא עם אותם זוגות ששלח לראשונה ללמד יחד. אף כי כל אחד עשר השליחים ירדו מירושלים יחד, שמעון הקנאי הלך ונמלא דכדוך יותר ויותר עם התקרבתם לגליל, וכאשר הגיעו לבית צידה נטש את אחיו וחזר לביתו.

לפני שנפרד מהם בבוקר זה, ישוע הנחה ששני שליחים יתנדבו ללכת לשמעון הקנאי ולהביאו חזרה עוד באותו היום. וכך עשו פטרוס ואנדראס.

2. שיחות עם השליחים בזוגות זוגות

לאחר שסיימו את ארוחת הבוקר, ובעוד האחרים ישבו סמוך למדורה, סימן ישוע לפטרוס וליוחנן להצטרף אליו לצעדה על החוף. בזמן שצעדו יחד, שאל ישוע את יוחנן, "יוחנן, אתה אוהב אותי?" וכשיוחנן ענה, "כן 'מאסטר', בכל לבי," אמר 'המאסטר': "כי אז, יוחנן, וותר על חוסר הסובלנות שלך ולמד לאהוב את בני האדם כפי שאהבתי אני אותך. הקדש את חייך על מנת להוכיח שאהבה הינה הדבר הכביר בעולם. אהבת האל היא שמניעה את האדם לבקש גאולה. האהבה קודמת לכל הטוב הרוחני, היא המהות למה שאמתי ויפה."

אז נפנה ישוע אל עבר פטרוס ושאל: "פטרוס, אתה אוהב אותי?" ענה פטרוס, "אדוני, אתה יודע שאני אוהב אותך בכל נשמת." אמר אז ישוע: "אם אתה אוהב אותי, פטרוס, האכל את צאני. אל תשכח לסעוד את החלשים, העניים והצעירים. הטף לבשורה ללא פחד וללא משוא פנים; זכור תמיד כי אלוהים אינו נושא פני איש. שרת את אחיך כפי שאני שרתתי אותך; סלח לאחריך כפי שאני סלחתי לך. תן להתנסות ללמד אותך ערכן של מחשבה והגות אינטליגנטית מהן."

לאחר שצעדו עוד קצת, שב ונפנה 'המאסטר' אל פטרוס ושאל, "פטרוס, אתה באמת אוהב אותי?" אמר אז שמעון, "כן, אדוני,

and by this very lake.

^{192:1.9 (2047:2)} This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

^{192:1.10 (2047:3)} Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

^{192:1.11 (2047:4)} Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

^{192:2.1 (2047:5)} When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, "John, do you love me?" And when John answered, "Yes, Master, with all my heart," the Master said: "Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful."

^{192:2.2 (2047:6)} Jesus then turned toward Peter and asked, "Peter, do you love me?" Peter answered, "Lord, you know I love you with all my soul." Then said Jesus: "If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection."

^{192:2.3 (2047:7)} After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, "Peter, do you really love me?" And then said

אתה יודע שאני אוהב אותך." ושוב אמר ישוע: "אז טפל היטב בצאני. היה רועה טוב ואמיתי להן. אל תבגוד בביטחון שהן תולות בך. אל תופתע מידו של האויב. עמוד תמיד על המשמר – התבונן והתפלל."

לאחר עוד כמה צעדים, פנה ישוע אל פטרוס, ובפעם השלישי שאל, "פטרוס, אתה באמת ובתמים אוהב אותי?" פטרוס מעט נפגע ממה שנדמה לו כחוסר האמון שתולה בו 'המאסטר', ואמר ברגש רב, "אדוני, אתה יודע את כל הדברים, ולכן אתה יודע שאני אוהב אותך באמת ובתמים." אמר אז ישוע: "האכל את צאני. אל תיטוש את העדר. שמש דוגמה ומקור להשראה לאחר הרועים. אוהב את צאן מרעייתך כשם שאהבתי אני אותך והקדש עצמך לרווחתם כשם שאני הקדשתי את חיי לרווחתך. ולך אחרי עד הסוף."

פטרוס התייחס למשפט האחרון פשוטו כמשמעו – שהוא צריך להמשיך ללכת אחריו – נפנה לישוע, הצביע על יוחנן ושאל, "אם אני הולך אחריו, מה צריך אדם זה לעשות?" כשהבחין שפטרוס לא הבין את דבריו, אמר ישוע: "פטרוס, אל תדאג למה שאחרי צריכים לעשות. אם ארצה שיוחנן יישאר לאחר לכתך, אפילו עד שאשוב, מה זה קשור אליך? רק וודא שאתה הולך אחרי."

ההערה הזו התפשטה בקרב האחים והתקבלה כהכרזה של ישוע לכך שיוחנן לא ימות לפני שובו של 'המאסטר', כפי שקיוו וייחלו לכך רבים, כדי לכוון את המלכות בעוצמה ובהדר. הפירוש הזה לדברי ישוע תרם רבות לחזרתו של שמעון הקנאי לשירות, ולכן שהמשיך לעבוד.

וכששבו לאחרים, יצא ישוע להליכה עם אנדראס ויעקב. לאחר מרחק קצר, אמר ישוע לאנדראס, "אנדראס, אתה סומך עלי?" שמע ראש קבוצת השליחים לשעבר את שאלתו של ישוע, נעמד ואמר, "כן, 'מאסטר', בוודאי שאני סומך עליך, ואתה יודע שאכן כך הוא." אז אמר ישוע: "אנדראס, אם אתה סומך עלי, סמוך יותר על אחיך – אפילו על פטרוס. בעבר סמכתי עליך שתנהיג את אחיך. כעת עליך לסמוך על אחרים, כשאני אעזוב אתכם ואלך 'לאב'. כאשר יתחילו אחיך להתפזר בעולם בשל הרדיפות המרות, יהיה יועץ מתחשב וחכם ליעקב, אחי ובן משפחתי, כאשר יפול עליו עול כד כד המשיך שהניסיון שצבר יאפשר לו לשאת. ואז, המשיך וסמוך, שכן אני לא אאכזב אותך. כאשר תסיים את שבארץ, אתה תבוא אלי."

אז נפנה ישוע ליעקב, ושאל, "יעקב, אתה סומך עלי?" וכמובן שיעקב ענה, "כן, 'מאסטר', אני סומך עליך בכל לבי." אז אמר ישוע: "יעקב, אם תסמוך עלי יותר, תוכל להיות פחות חסר סבלנות כלפי אחיך. אם תסמוך עלי, יקל עליך

Simon, "Yes, Lord, you know that I love you." And again said Jesus: "Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray."

^{19224 (2047.9)} When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, "Peter, do you truly love me?" And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, "Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you." Then said Jesus: "Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end."

^{19225 (2048.1)} Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, "If I follow on after you, what shall this man do?" And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: "Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me."

^{19226 (2048.2)} This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

^{19227 (2048.3)} When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, "Andrew, do you trust me?" And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, "Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do." Then said Jesus: "Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me."

^{19228 (2048.4)} Then Jesus turned to James, asking, "James, do you trust me?" And of course James replied, "Yes, Master, I trust you with all my heart." Then said Jesus: "James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will

להיות נדיב כלפי אחוות המאמינים. למד לשקול את ההשלכות של דברך ומעשיך. זכור כי אתה קוצר את אשר תזרע. התפלל לשלוות הרוח ותרגל סבלנות. החסדים הללו, יחד עם האמונה החיה, יתמכו בך כאשר תגיע השעה לשתות את כוס ההקרבה. אך לעולם אל תפחד; גם אתה תבוא אלי לאחר שתסיים את שבארך.

לאחר מכן שוחח ישוע עם תומאס ונתנאל. אמר הוא לתומאס, "תומאס, אתה משרת אותי?" ענה לו תומאס, "כן, אדוני, אני משרת אותך עכשיו ותמיד." אמר אז ישוע: "אם תרצה לשרת אותי, שרת את אחיך לגוף כפי שאני שרתתי אותך. ואל תתעייף מן המעשים הטובים, התמיד בהם כאחד אשר הוסמך על ידי האל לשירות האהבה. לאחר שתסיים את השירות שבארך, תשרת עמי בתפארה. תומאס, אתה חייב להפסיק להטיל ספק; אתה חייב לגדול באמונתך ובידיעת האמת. האמן באלוהים כילד אך הפסק לנהוג באופן ילדותי כל כך. היה אמיץ; היה חזק באמונתך וחזק במלכות האלוהים.

אמר אז 'המאסטר' לנתנאל, "נתנאל, אתה משרת אותי?" ענה השליח, "כן, 'מאסטר', בחיבה ללא סייג." אמר אז ישוע: "אם, אפוא, תשרת אותי בלב שלם, וודא שאהיה מקדיש עצמך לרווחת אחי עלי אדמות בחיבה וללא לאות. שלב בין החברות לעצה והוסף את האהבה לפילוסופיה שלך. שרת את אחיך כפי שאני שרתתי אותך. היה נאמן לבני האדם כשם שאני שמרתי עליך. היה פחות ביקורת; אם לא תצפה כל כך מאנשים מסוימים, כך תפחת אכזבתך. וכשתסיים עבודתך כאן, אתה תשרת איתי במרומים."

לאחר מכן שוחח 'המאסטר' עם מתי ופיליפוס. לפיליפוס אמר: "פיליפוס, אתה מצייט לי?" ענה פיליפוס, "כן, אדוני, אני אציית לך אפילו בחיי." אמר אז ישוע: "אם תציית לי, לך לך לארצות הגוים והטף לבשורה זו. הנביאים אמרו לכם שמוטב לציית מלהקריב. באמונה הפכת להיות לבן מלכות יודע-אל. רק לחוק אחד נדרש לציית – הציווי לצאת ולהטיף לבשורת המלכות. הפסק לפחד מבני האדם; אל תחשוש להטיף לחדשות הטובות של חיי הנצח לאחר אשר קמלים בחשיכה ורעבים לאור האמת. לא עוד תתעסק בכספים וסחורות, פיליפוס. כעת אתה חופשי כאחריך להטיף לחדשות הטובות. ואני אלך לפניך ואהיה עמך עד לסוף ממש."

ואז דיבר 'המאסטר' אל מתי, ושאל, "מתי, האם לברך מורה לך לציית לי? ענה מתי, "כן, אדוני, אני מסור לגמרי לעשות כרצונך." אמר אז 'המאסטר': "מתי, אם תציית לי, לך לך ולמד את כל העמים אודות בשורת מלכות זו. לא עוד

trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me."

192:29 (2048:5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, "Thomas, do you serve me?" Thomas replied, "Yes, Lord, I serve you now and always." Then said Jesus: "If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God."

192:2:10 (2048:1) Then said the Master to Nathaniel, "Nathaniel, do you serve me?" And the apostle answered, "Yes, Master, and with an undivided affection." Then said Jesus: "If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high."

192:2:11 (2048:2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, "Philip, do you obey me?" Philip answered, "Yes, Lord, I will obey you even with my life." Then said Jesus: "If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end."

192:2:12 (2048:3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, "Matthew, do you have it in your heart to obey me?" Matthew answered, "Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will." Then said the Master: "Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No

תעבוד בשרות חומרי לאחר; מכאן ואילך, גם אתה תטיף לחדשות הטובות של הגאולה הרוחנית. מעתה, התמקד לגמרי בציות למשימה שקיבלת, להטיף לבשורה זו אודות מלכות 'האב'. וכפי שעשיתי אני את רצון 'האב' עלי אדמות, כך גם אתה תמלא את משימתך האלוהית. זכור, יהודים כגויים הם אחיך. אל תחשוש מאיש כשתטיף לאמתות הגואלות של בשרות מלכות השמים. ולהיכן שאלך אני, תבוא בקרוב אתה.

אז צעד עם התאומים לבית חלפי, יעקב ויהודה, פנה אל שניהם ושאל, "יעקב ויהודה, האם אתם מאמינים בי?" וכששניהם ענו, "כן, 'מאסטר', אנו מאמינים," אמר: "בקרוב אעזוב אתכם. אתם כבר רואים שעזבתי את הגוף. אני כאן לזמן קצר בלבד בטרם אלך 'לאבי'. אתם מאמינים בי – אתם שליחי, ותמיד תהיו. המשיכו להאמין ולזכור את הקשר שלכם אתי כשלא אהיה עוד ואולי תשובו לעסוק במלאכה שעשיתם לפני שבאתם לחיות איתי. לעולם אל תתירו לעבודה שאתם עושים כלפי חוץ להשפיע על נאמנותכם. האמינו באלוהים עד לסוף ימכם על האדמה. לעולם אל תשכחו שכשאתם בני האמונה של האל, כל מלאכה ראויה על הארץ קדושה היא. שום דבר שכן האלוהים עושה איננו פשוט. לפיכך, עשו את עבודתכם מכאן ואילך עבור האל. וכשתסיימו בעולם הזה, יש לי עולמות אחרים וטובים יותר בהם תעבדו כך בשבילי. ובכל העבודה הזו, בעולם הזה ובאחרים, אעבוד אני אתכם, ורוחי תשכון בכם.

השעה הייתה כמעט עשר כאשר שב ישוע מפגישתו עם התאומים לבית חלפי, ובעת שעזב את השליחים אמר: "להתראות עד שאפגוש אתכם על ההר בו הוסמכתם מחר בצהריים." ולאחר דברים אלה, נעלם מעיניהם.

3. על ההר בו הוסמכו

בצהרי יום שבת, ה-22 באפריל, התאספו אחד עשר השליחים כפי שנקבע על הגבעה הסמוכה לכפר נחום, וישוע הופיע ביניהם. פגישה זו התרחשה על אותה הגבעה בה ייחד אותם 'המאסטר' כשליחים וכשגרירי מלכות 'האב' עלי אדמות. הייתה זו הופעתו המורונית הארבע עשרה של 'המאסטר'.

כעת כרעו אחד עשר השליחים ברך במעגל סביב 'למאסטר' ושמעו אותו חוזר על ציווי ההסמכה ממש כשהיה כאשר ייוחדו לראשונה לעבודת המלכות המיוחדת. כל זה היה כזיכרון של הפעם הקודמת בה הוקדשו לשירות 'האב', למעט תפילתו של 'המאסטר'. כאשר נשא כעת 'המאסטר' – ישוע המורונו – תפילתו, המילים

longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father's kingdom. As I have done the Father's will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come."

^{192:213 (2049.4)} Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, "James and Judas, do you believe in me?" And when they both answered, "Yes, Master, we do believe," he said: "I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you."

^{192:214 (2049.5)} It was almost ten o'clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: "Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime." When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

^{192:31 (2050.1)} At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

^{192:32 (2050.2)} At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer.

והטון היו מלכותיים ועוצמתיים כפי שהשליחים לא שמעו מעודם. כעת דיבר 'המאסטר' עם שליטי היקומים כאחד אשר כל העוצמה והסמכות ביקומו שלו נתונה בידיו. אחד עשר הגברים הללו לעולם לא שכחו את החוויה של ההקדשה מורונטית מחדש לשבועה שנשבעו בעבר כשגרירים. 'המאסטר' בילה רק שעה אחת עם שגריריו על ההר, ולאחר שנפרד מהם בחיבה, נעלם מעיניהם.

איש לא ראה את ישוע במשך שבוע שלם. השליחים לא ידעו מה לעשות, ולא ידעו אם 'המאסטר' הלך 'לאב'. במצב זה חוסר הוודאות, הם נשארו בבית צידה. הם פחדו לצאת לדוג שמא יבוא לבקדם ולא יהיו שם לקבלו. במשך כל השבוע הזה עסק ישוע בענייני עם היצורים המורונטיים שבארץ ועם ענייני המעבר המורונטי שחווה בעולם הזה.

4. האסיפה על החוף

ברחבי הגליל נפוצו החדשות אודות הופעותיו של ישוע, ומספר המאמינים שהגיע לבית זבדיה כדי לשאול על תחייתו של 'המאסטר' וללמוד את האמת על הופעותיו לכאורה הלך וגדל מדי יום. בתחילת השבוע, הודיע פטרוס כי אסיפה פומבית על החוף תיערך בשבת הקרובה בשעה שלוש אחר הצהריים.

וכך, בשבת, ה-29 באפריל, בשעה שלוש, התאספו בבית צידה יותר מחמש מאות מאמינים מאזור כפר נחום כדי לשמוע את דרשתו הפומבית הראשונה של פטרוס מאז התחייה. השליח היה במיטבו, ולאחר שסיים את דרשתו המעניינת, רק מעטים מבין מאזיניו פקפקו בכך 'שהמאסטר' קם לתחייה מן המתים.

פטרוס סיים את דרשתו במילים: "אנו שבים וטענים כי ישוע מנצרת לא מת; אנו מכריזים על כך שקם מקברו; אנו מכריזים שראינו ושוחחנו איתו." ממש עם סיום הכרזת האמונה הזו, הופיע 'המאסטר' בצורתו המורונטית לצידו ולעיני כל האנשים הללו, דיבר אליהם בקולו המוכר ואמר, "שלום עליכם, ואת שלומי אניח לכם." לאחר שהופיע ודיבר אליהם, נעלם מעיניהם. הייתה זו הופעתו המורונטית החמש עשרה של ישוע שקם לתחיה.

בשל דברים מסוימים שאמר 'המאסטר' לאחד עשר בעת שנפגשו על ההר בו הוסמכו, השליחים היו תחת הרושם 'שהמאסטר' עתיד בקרוב להופיע בפומבי לעיני קבוצת מאמינים מן

When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

^{192:33 (2060:3)} And no one saw Jesus for a full week.

The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Bethsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

^{192:41 (2060:4)} Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

^{192:42 (2060:5)} Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Bethsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

^{192:43 (2060:6)} Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

^{192:44 (2061:1)} Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would

הגליל ולאחר שיעשה כן עליהם לשוב לירושלים. לפיכך, מוקדם למחרת, יום ראשון ה-30 באפריל, יצאו האחד עשר מבית צידה לירושלים. הם לימדו והטיפו באופן נרחב בדרכם במורד הירדן, ולכן הגיעו לבית משפחת מרקוס בירושלים רק ביום רביעי, ה-3 במאי.

עבור יוחנן מרקוס, השיבה הביתה הייתה עצובה. רק כמה שעות קודם לכן, נפטר בפתאומיות אביו, אליהו מרקוס, משטף דם במוח. אף כי המחשבה אודות הוודאות של התחייה מן המוות ניחמה רבות את השליחים ביגונם, הם התאבלו באמת ובתמים על מות חברם הטוב, אשר תמך בהם בנחישות גם בזמנים הקשים ובאכזבות הגדולות. יוחנן מרקוס עשה כל אשר לאל ידו כדי לנחם את אימו ודיבר בשמה כאשר הזמין אותם להמשיך לעשות את ביתו לביתם. האחד עשר מיקמו את המטה שלהם באולם העליון עד לאחר יום הפנטקוסט.

השליחים נכנסו בכוונה לירושלים לאחר רדת הליל כדי להימנע מלהיראות על ידי השלטונות היהודיים. הם אף לא הופיעו בפומבי בלוויה של אליהו מרקוס. במשך כל יום המחרת הם נותרו לבדם ובשקט באולם העליון, רב המאורעות.

ביום חמישי, ערכו השליחים פגישה נהדרת באולם העליון הזה, בו נשבעו כולם פרט לתומאס, שמעון הקנאי והתאומים לבית חלפי, לצאת להטיף בשורה חדשה זו אודות האדון שקם לתחייה. הנה כבר החלו השלבים הראשונים בשינוי של בשורת המלכות – היותנו בנים לאל ואחוות האדם – להטפה על תחייתו של ישוע. נתנאל התנגד לשינוי הזה במסר שלהם לציבור, אך לא הצליח לעמוד מול הרהיטות של פטרוס ומול התלהבות התלמידים, במיוחד זו הנשים המאמינות.

וכך, תחת מנהיגותו הנמרצת של פטרוס, ואפילו לפני שעלה 'המאסטר' 'לאב', החלו נציגיו, אף שהתכוונו לטוב, בתהליך השינוי העדין, המדורג והמובחן של שינוי הדת של ישוע לדת חדשה ושונה אודות ישוע.

presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Bethsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

^{192:45 (2051:2)} This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

^{192:46 (2051:3)} The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

^{192:47 (2051:4)} On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

^{192:48 (2051:5)} And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion of Jesus into a new and modified form of religion about Jesus.

מסמך 193. ההופעות האחרונות וההרקעה

194 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 192

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 193

ההופעות האחרונות וההרקעה

סעיפים

מבוא

1. ההופעה בשיחר
2. ההופעה בפניקיה
3. ההופעה האחרונה בירושלים
4. הסיבות לנפילתו של יהודה
5. הרקעתו של 'המאסטר'
6. פטרוס מכנס פגישה

מבוא

הופעתו המורונטית השש עשרה של ישוע התרחשה ביום ששי, ה-5 במאי, בחצר ביתו של ניקודמוס, סמוך לשעה תשע בערב. זה הערב היווה הניסיון הראשון של המאמינים הירושלמיים להתאסף יחד מאז התחייה. אז נאספו שם אחד עשר השליחים, סגל הנשים וחברותיהן, וכחמישים מתלמידיו הבכירים האחרים של 'המאסטר', לרבות כמה יוונים. חבורת המאמינים הזו שוחחה באופן בלתי רשמי יותר מחצי שעה כאשר לפתע הופיע 'המאסטר' המורונטי לעיני כולם ומיד החל ללמד אותם. אמר ישוע:

"שלום עליכם. זו קבוצת המאמינים המייצגת ביותר – שליחים ותלמידים, גברים כנשים – לעיניה הופעתי מאז נגאלתי מן הגוף. אני קורא לכם כעת להעיד כי אמרתי לכם מבעוד מועד ששהותי אתכם חייבת להסתיים; אמרתי לכם שבקרוב אדרש לשוב 'לאב'. ואז אמרתי לכם בפשטות שהכוהנים הגדולים ושליטי היהודים יסגירו אותי כדי להמיתני, ושאלקום מן הקבר. מדוע, אפוא, הרשיתם לעצמכם לדאוג כאשר כל אלה התרחשו? ומדוע הופתעתם כל כך כאשר קמתי מן הקבר ביום השלישי? לא

PAPER 193

FINAL APPEARANCES AND
ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

INTRODUCTION

^{193:01 (2052:1)} THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

^{193:02 (2052:2)} "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to

האמנתם לי משום ששמעתם את דברי אך לא הבנתם את משמעותם.

“וכעת, הסכיתו לדברי, פן תשגו שוב ותאזינו לתורתי רק בראשכם, ולבבכם לא יבין את משמעותה. מתחילת שהותי אתכם כאחד האדם, לימדתי אתכם שתכליתי היחידה היא לגלות את ‘האב’ שבשמיים לילדיו שבארץ. חייתי את משימת המתת גיליוי האל כדי שתוכלו אתם להתנסות בקריירה של ידיעת האל. גיליתי את האל שהוא ‘אביכם’ שבשמיים. עובדה היא שאלוהים אוהב אתכם, בניו. אם תקבלו באמונה את דברי, תהפוך עובדה זו לאמת חיה ונצחית בלבבותיכם. אם תחיו באמונה, כי אז תהפכו ליודעי-אל אלוהיים, ותיוולדו מחדש ברוח כילדי האור והחיים, אותם חיי הנצח במהלכם תרקיעו ליקום היקומים ותזכו להתנסות במציאת אלוהים ‘האב’ בפרדס.”

“אני מתריע בכם לזכור תמיד שמשימתכם בקרב בני האדם הינה להטיף לבשורת המלכות – מציאות אבהותו של האל והאמת אודות היות האדם בנו. הטיפו לכל החדשות הטובות, ולא רק לחלק מבשורת הגאולה. המסר שלכם אינו משתנה בשל התנסות התחייה שלי. היות האדם בן, באמונה, עדיין הינה אמת הגאולה של בשורת המלכות. עליכם לצאת ולהטיף לאהבת האל ולשירות האדם. יותר מכול, נזקק העולם לדעת כי: האדם הוא בן האלוהים, ובאמונה יוכל להכיר ולחוות מדי יום ביומו אמת מרוממת זו. משימת המתת שלי תוכל לסייע לכל בני האדם להכיר בעובדה שהם בני האלוהים, אך ידע שכזה לבדו לא יספיק אם לא יתפשו אישית, באמונה, את האמת הגואלת שהם בניו הרוחניים החיים של ‘האב’ הנצחי. בשורת המלכות קשורה לאהבת ‘האב’ ולשירות ילדיו שבארץ.”

“כאן, ביניכם, אתם חולקים בידיעה שקמתי לתחייה מן המתים, אך אין זה מוזר. לי הכוח להקריב את חיי ולקחתם שוב; ‘האב’ נותן כוח שכזה לבניו, ‘בני פרדס’. דווקא ראוי שתתרגשו בלבכם מן הידיעה שמעט לאחר שיצאתי אני מקברו של יוסף החלו המתים של העידן בהרקעת הנצח. חייתי את חיי בגוף כדי להראות לכם שבאמצעות שירות אוהב תוכלו לגלות את האל לאחיהם, ממש כשם שאני, באופן שאהבתי ושרתתי אתכם, גיליתי את האל לכם. חייתי ביניכם כבן האדם כדי שאתם, ובני אדם אחרים, יוכלו לדעת כי הם אכן בני האלוהים. לפיכך, צאו לעולם והטיפו לבשורת מלכות שמיים זו לכל בני האדם. אהבו את בני האדם כפי שאהבתי אני אתכם; שרתו את אחיהם בני התמותה כפי ששרתתי אני אתכם. קיבלתם בחופשיות, תנו בחופשיות. חכו כאן בירושלים עד שאלך ‘לאב’, ועד שאשלח אליכם את ‘רוח האמת’. היא תוביל

pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

1930:3 (2062:3) “And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

1930:4 (2062:4) “I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

1930:5 (2063:1) “Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph’s new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have

אתכם לאמת המורחבת, ואני אלך עמכם לקצוות עולם. אני תמיד עמכם, ואת שלומי אניח לכם.”

‘המאסטר’ נעלם מעיניהם מיד עם סיום דבריו. המאמינים התפזרו רק סמוך ל11. עלות השחר; כל הלילה המשיכו לשוחח במרץ אודות שציווה ‘המאסטר’ וכל אשר אירע להם. יעקב זבדיה, ושליחים אחרים, סיפרו להם אודות התנסויותיהם עם ‘המאסטר’ המורונטי בגליל וסיפרו כיצד הופיע לעיניהם שלוש פעמים.

received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you.”

^{193:06 (2053:2)} When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. ההופעה בשיקר

סמוך לשעה ארבע אחר הצהריים של שבת, ה-13 במאי, הופיע ‘המאסטר’ בסמוך לבאר יעקב, בשיחר, לעיני נקדה וכשבעים מאמינים שומרונים. המאמינים נהגו להיפגש כאן, בסמוך למקום בו שוחח ישוע עם נלדה אודות מי החיים. ביום זה, ממש כשסיימו לשוחח על הדיווחים אודות התחייה, הופיע לפתע ישוע לעיניהם ואמר:

“שלום עליכם. תשמחו לדעת שאני התחייה והחיים, אך כל אלה לא יעזרו לכם כלל אלא אם קודם לכן תיוולדו מן הרוח הנצחית, ובאמונה תרכשו את חיי הנצח. אם תהיו בני האמונה של ‘אבי’, כי אז לעולם לא תמותו; לעולם לא תכחדו. בשורת המלכות לימדה אתכם כי כל בני האדם בני האלוהים הם. נדרש להפיץ ברחבי העולם את החדשות הטובות בנוגע לאהבת ‘האב’ השמימי לילדיו שבארץ. הגיע הזמן שבו תסגדו לאלוהים לא על גריזים ולא בירושלים, אלא באשר אתם, כאשר אתם, ברוח ובאמת. הגאולה הינה מתת האל לכל אלה אשר יאמינו שהם בניו. אך אל תלכו שולל; אף כי הגאולה הינה מתת האל הניתנת בחופשיות לכל המקבלים אותה באמונה, אחריה מגיעה ההתנסות של פירות הרוח שמניבים חיי רוח אלה, אשר בגוף. קבלתה של הדוקטרינה אודות אבהותו של האל מעידה על כך שקיבלתם באופן חופשי את האמת אודות אחוות האדם. ואם אדם הוא אח, הוא אפילו יותר משכן, אותו תובע האל שתאהבו כמוכם. את אחיכם, בשר מבשרכם, לא רק תאהבו כבן משפחה, אלא גם אותו תשרתו כמו שתשרתו את עצמכם. וכך, אתם תאהבו ותשרתו את אחיכם משום שאני אהבתי ושרתתי אתכם כך, כאשר אתם אחי. רוחי תלך לפניהם, ואני תמיד אהיה עמכם.”

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

^{193:1.1 (2053:3)} About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

^{193:1.2 (2053:4)} “Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always.”

השומרונים הללו דדהמו מאוד מהופעתו של 'המאסטר', ומיהרו לעיירות ולכפרים הסמוכים כדי להפיץ את החדשות שראו את ישוע ושהוא דיבר אליהם. הייתה זו הופעתו השבע עשרה של 'המאסטר'.

193:1.3 (2054:1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. ההופעה בפניקיה

הופעתו השמונה עשרה של 'המאסטר' הייתה בצור, ביום שלישי, ה-16 במאי, מעט לפני השעה תשע בערב. שוב הופיע בסמוך לסינמה של פגישת מאמינים, וכשעמדו להתפזר, אמר:

"שלום עליכם. אתם שמחים לדעת כי 'בן האדם' קם לתחייה מן המתים משום שכך תדעו שגם אתם וגם אחיכם תשרדו את המוות. אך הישרדות זו תלויה בכך שקודם לכן נולדתם מן הרוח, הרוח המבקשת את האמת ומוצאת האל. לחם החיים ומימיהם ניתנים רק לרעבים לאמת ולצמאים לצדיקות – לאלוהים. בשורת המלכות איננה עובדת התחייה מן המתים. האמיתות הגדולות הללו, עובדות היקום הללו, קשורות כולן לבשורה משום שהן חלק מן התוצאה באמונה בחדשות הטובות והן חלק מן ההתנסות המאוחרת יותר של אלה אשר הופכים, באמונה, במעשים ובאמת לבני העד של האל הנצחי. 'אבי' שלח אותי לעולם הזה להטיף לאנושות כולה לגאולה זו, גאולת היותכם בנים. וכך, שולח אני אתכם לכל עבר להטיף לגאולה זו, שילח היותכם בנים. הגאולה הינה מתת חופשית של האל, אך אלה שנולדים מן הרוח מתחילים מיד להפגין את פירותיה של הרוח בשירות אוהב לאחיהם. ואלה פירות הרוח האלוהית אותם מניבים חייהם של אינדיבידואלים שנולדו מן הרוח ויודעים את האל: שירות אוהב, מסירות נטולת אנוכיות, נאמנות של אומץ, הוגנות של כנות, יושר מואר, תקווה שאיננה חדלה, אמון של שיתוף, סעד של חמלה, טוב שתמיד ניתן לסמוך עליו, סובלנות של סליחה, ושלווה מתמדת. אם מי שמכריז על עצמו מאמין איננו מפגין פירות רוח אלוהי בחייו, כי אז מת הוא; 'רוח האמת' אינה שוכנת בו; הוא כענף חסר תועלת בגפן החיה אשר בקרוב יסולק. 'אבי' תובע את ילדי האמונה כי יניבו פירות רוח רבים. ולכן, אם לא תהיו נאמנים, הוא יחפור סביב לשורשיכם ויכרות את הענפים שאינם מניבים. בעת שאתם מתקדמים אל עבר מלכות האל, עליכם להמשיך ולהרבות בפירות הרוח. תוכלו לבוא בשערי המלכות כילדים, אך 'האב' תובע מכם להתבגר, בחסד, ולהגיע למעמד של רוח בוגרת לגמרי. כאשר תצאו לעולם לספר לכל האומות על החדשות הטובות של בשורה זו, אלך אני לפניהם, 'רוח האמת' שלי תשכון בלבבותיהם. את שלומי אניח לכם."

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054:2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054:3) "Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with

you."

^{193:23 (2054:4)} And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. ההופעה האחרונה בירושלים

מוקדם בבוקר יום חמישי, ה-18 במאי, ערך ישוע את הופעתו האחרונה עלי אדמות כאישיות מורונטית. בעת שאחד עשר השליחים עמדו לשבת לארוחת הבוקר באולם העליון בביתה של מרים מרקוס, הופיע ישוע לעיניהם ואמר:

"שלום עליכם. ביקשתי מכם להשתתף בירושלים עד אשר ארקיע 'לאב', ואפילו עד אשר אשלח לכם את 'רוח האמת', אשר בקרוב תשטוף כל בשר, ואשר תעניק לכם עוצמה מלמעלה." שמעון הקנאי קטע את ישוע, ושאל: "אז, 'מאסטר', האם תחדש את המלכות ונראה את תהילת האל עלי אדמות?" לאחר ששמע את שאלתו של שמעון, ענה לו ישוע: "שמעון, אתה עדיין נצמד לרעיונות הישנים שלך ביחס למשיח היהודי ומלכות החומר. אך לאחר שהרוח תרד עליך, תקבל כוח רוחני ואז תצא לקצוות עולם להטיף לבשורה מלכות זו. כשם 'שהאב' שלח אותי לעולם, כך שולח אני אתכם. ואני מבקש שתאהבו ותסמכו זה על זה. יהודה איננו יותר אתכם משום שאהבתו כבתה, ומשום שהוא מאן לסמוך עליכם, על אחיו הנאמנים. האם לא קראתם בתורה, ככתוב: 'לא טוב היות האדם לבדו'. לא יחיה האדם לבדו? וגם ככתוב: 'איש רעים, להתרועע?' האם לא שלחתי אתכם זוגות זוגות כדי שלא תהיו בודדים ותיפלו קורבן לצרות ולעוגמת הנפש של הבדידות? היטב תדעו גם, שכשהייתי בגוף, לא הרשיתי לעצמי להיות לבד לפרקי זמן ארוכים. מתחילת הקשר בינינו, תמיד היו שניים או שלושה מכם לצדי או קרובים אלי אפילו כשהתייחדתי עם 'האב'. לכן, סמכו ובטחו זה בזה. וזה נחוץ עוד יותר משום שהיום אעזוב אתכם לבדכם בעולם. הגיעה השעה; אני עומד ללכת 'לאב'."

ולאחר שסיים את דבריו, סימן להם לבוא איתו והוביל אותם להר הזיתים, שם נפרד מהם לשלום כהכנה לעזיבתו את אורנטיה. הייתה זו צעידה מהורהרת להר הזיתים. איש מהם לא הוציא הגה מפיו מן הרגע בו עזבו את האולם

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

^{193:31 (2055:1)} Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

^{193:32 (2055:2)} "Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high." Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, "Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?" When Jesus had listened to Simon's question, he answered: "Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: 'It is not good for man to be alone. No man lives to himself'? And also where it says: 'He who would have friends must show himself friendly'? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father."

^{193:33 (2055:3)} When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper

העליון ועד שישוע עצר איתם על הר הזיתים.

chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. הסיבות לנפילתו של יהודה

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

בחלקו הראשון של מסר הפרידה של 'המאסטר' לשליחיו, הוא רמז לאובדן של יהודה וסימן את גורלו הטרגי של חברם לעבודה הבוגד כתמרור אזהרה כבד משקל כנגד סכנות ההתבודדות מחברת הזולת. מאמינים בעידן הזה, ובעידי העתיד, עשויים להיעזר בסקירה של הגורמים לנפילתו של יהודה לאור הערותיו של 'המאסטר' ולאור כל התובנות שנצברו במאות השנים מאז.

^{193:4.1 (206:4)} It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

כשאנו מתבוננים אחורה בטרגדיה הזו, אנו סבורים שיהודה שגה בראש ובראשונה בשל העובדה שהיה אישיות מבודדת במובחן, אישיות סגורה שנמנעה מקשרים חברתיים רגילים. הוא התמיד לסרב לבטוח או להתרועע בחופשיות עם חבריו השליחים. אך היותו אישיות מבודדת לא הייתה כשלעצמה גורמת ליהודה כל כך הרבה צרות אילו היה מצליח לגדול באהבה שרחש ולצמוח בחדס הרוחני. בנוסף, וכדי להוסיף חטא על פשע, הוא התמיד לטור טינה וטיפח בתוכו אויבים פסיכולוגיים כגון הנקמה, והתשווקה הכללית "להתנקם" במישהו על כל האכזבות שנחל.

^{193:4.2 (206:5)} As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

הצירוף האומלל של הייחודיות ושל נטיותיו המנטליות גרם לחיסולו של אדם שכוונותיו היו טובות ואשר לא הצליח להכריע את הרוע הזה באמצעות אהבה, אמונה ואמון. אם נתבונן במקרים של תומאס ונתנאל, נוכל לקבל הוכחה שיהודה לא היה חייב לסטות מדרך הישר, שכן שניהם לקו באותה הקללה של החשדנות ושל נטיות אינדיבידואליסטיות יותר מדי מפותחות. אפילו לאנדראס ולמתי היו לא מעט נטיות רבות מסוג זה; אך בחלוף הזמן, כל האנשים הללו למדו לאהוב את ישוע ואת חבריהם השליחים יותר, לא פחות. הם צמחו בחדסם ובידיעת האמת. הם למדו לסמוך יותר ויותר על אחיהם ולמדו לאיטם לשתף את חבריהם. יהודה התמיד בסירובו לשתף את אחיו. כאשר ההצטברות של הקונפליקטים הרגשיים שלו אילצה אותו להתבטא כדי למצוא פורקן, הוא תמיד ביקש וקיבל את עצתם של קרובי משפחה בלתי רוחניים או של מכרים שפגש, כאלה שלא היה להם אכפת מהתקדמותן של מציאויות הרוח של מלכות השמים, או שאפילו היו עוינים לאותה המלכות אשר הוא היה אחד משניים עשר השגרירים שקודשו לה בארץ.

^{193:4.3 (206:1)} This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

יהודה נכשל במאבק בקרבות שבארץ בשל גורמי נטיות האישיות וחולשות האופי הבאות:

^{193:4.4 (206:2)} Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

1. הוא היה אדם מסוג מבודד. הוא היה

^{193:4.5 (206:3)} 1. He was an isolated type of human

אדם אינדיבידואליסט מאוד אשר בחר להפוך לאדם "סגור" ובלתי חברתי בעליל.

2. כילד, החיים היו קלים מדי עבורו. הוא הרגיש מרמור עז כנגד ההתנגדות הוא תמיד ציפה לנצח; הוא לא ידע להפסיד בכבוד.

3. הוא לעולם לא רכש את הכלים הפילוסופיים כדי להתמודד עם האכזבה. במקום לקבל את האכזבות כחלק נורמלי ושגרתי של הקיום האנושי, הוא תמיד בחר להאשים מישהו ספציפי, או את חבריו כקבוצה, על כל הקשיים והאכזבות שחווה בעצמו.

4. הוא נטה לטור טינה; הוא תמיד השתעשע ברעיונות על נקמה.

5. הוא לא אהב להתמודד בכות עם העובדות; הוא התמודד עם מצבי החיים בחוסר כנות.

6. הוא לא אהב לשוחח על בעיותיו האישיות עם חבריו הקרובים; הוא סירב לשוחח על קשייו עם חברי אמת ואלה שבאמת אהבו אותו. בכל השנים שהיה בקשר עם 'המאסטר', הוא מעולם לא בא אליו עם בעיה אישית שלו.

7. הוא מעולם לא למד שאחרי ככלות הכול, הגמול האמיתי לחיים נאצלים הוא בדמות פרסים רוחניים שאינם תמיד ניתנים לאחר תקופת חיים אחת קצרה בגוף.

כתוצאה מהתבודדותו המתמדת כאישיות, צרותיו הלכו ורבו, צערו הלך וגדל, חרדותיו התעצמו והיאוש שחש העמיק עד שכמעט ואי אפשר היה לשאתו.

אף כי לשליח הזה, המרוכז בעצמו, האינדיבידואליסט, לקה בבעיות נפשיות, רגשיות ורוחניות רבות, קשייו העיקריים היו: אישיותו הייתה מבודדת. דעתו הייתה חשדנית ונקמנית. הטמפרמנט שלו היה זועף ונקמן. רגשית, היה נטול אהבה ולא סלחן. חברתית, לא שיתף וכמעט לגמרי נשמר לעצמו. רוחנית, הוא הפך ליהיר ולשאפתן במובן האנוכי. בחייו, התעלם מאלה שאהבו אותו ואילו במותו, היה חסר חברים.

אלה, אם כן, הם הגורמים המנטליים והשפעות הרוע שיחד מהווים הסבר לכך שאדם בעל כוונות טובות אשר פעם האמין בכנות בישוע נטש את חבריו, התכחש למטרה קדושה, עזב את המשימה הקדושה שקיבל ובגד 'במאסטר' האלוהי שלו אפילו לאחר כמה שנים של קשר קרוב עם אישיותו המתמירה.

being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

^{193:4.6 (2066.4)} 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

^{193:4.7 (2066.5)} 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

^{193:4.8 (2066.6)} 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

^{193:4.9 (2066.7)} 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

^{193:4.10 (2066.8)} 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

^{193:4.11 (2066.9)} 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

^{193:4.12 (2066.10)} As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

^{193:4.13 (2067.1)} While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

^{193:4.14 (2067.2)} These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. הרקעתו של 'המאסטר'

5. THE MASTER'S ASCENSION

השעה הייתה כמעט שבע וחצי בבוקר יום

^{193:5.1 (2067.3)} It was almost half past seven o'clock this

חמישי, ה-18 במאי, כשישוע הגיע למורדותיו המערביים של הר הזיתים מלווה באחד עשר השליחים הדוממים והמבולבלים קמעא. מכאן, בערך שני שלישים במעלה ההר, הם יכלו לצפות מעבר בירושלים ומטה על גת שמנים. ישוע התכונן כעת לשאת את דברי הפרידה האחרונים לשליחים בטרם יעזוב את אורנטיה. בעוד הוא עומד שם לפניו, הם כרעו ברך במעגל סביבו בלא שהונחו לעשות כן 'והמאסטר' אמר:

"ביקשתי מכם להשתהות בירושלים עד אשר תקבלו את הכוח מלמעלה. אני עומד לעזוב אתכם; אני עומד להרקיע אל 'אבי', ובקרב, בקרב מאוד, נשלח לעולם הזה בו חייתי את רוח האמת; וכשזו תבוא, התחילו להטיף מחדש לבשרות המלכות, ראשית בירושלים ואז בכל קצוות תבל. אהבו את בני האדם באהבה שאהבתי אני אתכם ושרתו את אחיכם בני התמותה כפי שאני שרתתי אתכם. לו פירות הרוח של חייכם יניעו נשמות להאמין באמת שאדם בן האלוהים הוא, ושכל בני האדם אחים. זכרו את כל אשר לימדתי אתכם ואת החיים שחייתי ביניכם. אהבתי תאפיל עליכם, רוחי תשכון בתוכם, ושלומי יהיה עליכם. להתראות."

לאחר דבריו אלה של 'המאסטר' המורונטי, הוא נעלם מעיניהם. מאורע זה, המכונה הרקעתו של ישוע, לא היה שונה מכל הפעמים האחרות בהן נעלם מעיני בני התמותה במהלך ארבעים היום של הקריירה המורונטית שלו באורנטיה.

'המאסטר' הלך לעדנטיה דרך ירושם, שם בהשגחתו של 'בן פרדיס', שחררו 'הגבוהים' ביותר את ישוע מנצרת מן המצב המורונטי, ודרך ערוצי ההרקעה הרוחניים והחזירו אותו למעמד של בן פרדיס וריבונות עילאית בסאלווינגטון.

סמוך לשעה שבע ארבעים וחמש בבוקר זה, ישוע המורונטי נעלם מעיני אחד עשר השליחים והחל את הרקעתו לימין 'האב', שם קיבל אישור רשמי על כך שהשלים את ריבונותו על היקום של נבאדון.

Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057:4) "I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell."

193:5.3 (2057:5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057:6) The Master went to Edentia by way of Jerusalem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057:7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. פטרוס מכנס פגישה

תחת הנחיותיו של פטרוס, הלכו יוחנן מרקוס ואחרים לקרוא לראשי התלמידים להתכנס יחד בביתה של מרים מרקוס. עד לשעה עשר ושלושים, התכנסו מאה ועשרים מתלמידיו המובילים של ישוע בירושלים כדי לשמוע את הדיווח על דברי הפרידה של 'המאסטר' וללמוד על הרקעתו. החבורה הזו כללה גם את מרים אמן של ישוע. היא חזרה לירושלים עם יוחנן זבדיה כאשר השליחים שבו אליה ממסעם האחרון בגליל. היא שבה לביתה של שלומית

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057:8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had gathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back

בבית צידה מעט לאחר פנטקוסט. יעקב אחי ישוע נכח אף הוא בפגישה זו, הפגישה הראשונה של תלמידי 'המאסטר' שכונסה לאחר שסיים את הקריירה שלו בפלנטה.

שמעון פטרוס מינה עצמו לדבר בשם אחיו השליחים ומסר דיווח מרטיט אודות פגישתם האחרונה של האחד עשר עם 'המאסטר', תוך שתיאר ברגש את דברי הפרידה ואת היעלמותו של 'המאסטר' מעיניהם. הייתה זו פגישה שמעולם לא התקיימה קודם לכן בעולם הזה. החלק הזה של הפגישה ארך פחות משעה. פטרוס אז הסביר שהם החליטו לבחור במישהו שיתפוס את מקומו של יהודה איש-קריות, ושהם יצאו להפסקה כדי שהשליחים יוכלו להחליט בין שני המועמדים לתפקיד, מתיאס ויוסטוס.

אחד עשר השליחים ירדו למטה, ושם החליטו לבחור באחד משני הגברים שיתפוס את מקומו של יהודה. הפור נפל על מתיאס, והוא הוכרז כשליח החדש. הוא מונה רשמית לתפקידו כשליח ומונה לגזבר. אך מתיאס השתתף אך מעט בפעילויות השליחים שלאחר מכן.

מעט לאחר פנטקוסט שבו התאומים לביתם שבגליל. שמעון הקנאי פרש לזמן מה בטרם המשיך להטיף לבשורה. תומאס דאג במשך תקופה קצרה יותר ואז חידש את פעילויות ההוראה. נתנאל חלק יותר ויותר על דעתו של פטרוס ביחס לכך שההטפה אודות ישוע תפסה את מקום בשורת המלכות הקודמת. במהלך החודש שלאחר מכן הפכו חילוקי הדעות לקשים במידה שהביאו לפרישתו של נתנאל, אשר הלך לפילדלפיה לבקר את אבנר ואלעזר; ולאחר שנשאר שם במשך יותר משנה, המשיך לארצות שמעבר למסופוטמיה שם הטיף לבשורה כפי הוא הבין אותה.

כך נותרו ששה משניים עשר השליחים המקוריים על זירת הפעולה של ראשית פעילויות ההטפה לבשורה בירושלים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן, פיליפוס ומתי.

במשך לחצות היום שבו השליחים לאחיהם באולם העליון והכריזו על כך שמתיאס נבחר כשליח החדש. ואז קרא פטרוס לכל המאמינים להתפלל, כדי להתכונן לקבל את מתת הרוח 'שהמאסטר' הבטיח לשלוח.

from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

^{193:6.2 (2058:1)} Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

^{193:6.3 (2058:2)} The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

^{193:6.4 (2058:3)} Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

^{193:6.5 (2058:4)} This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

^{193:6.6 (2058:5)} Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

מסמך 194. מתת 'רוח האמת'

195 ⇨

הספר של אורנטיה

⇨ 193

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 194

מתת 'רוח האמת'

סעיפים

מבוא

1. דרשת פנטקוסט
2. החשיבות של פנטקוסט
3. מה אירע בפנטקוסט
4. ראשית הכנסייה הנוצרית

מבוא

בערך בשעה אחת, בעת שמאה ועשרים המאמינים התפללו, הם כולם הבחינו בנוכחות מוזרה בחדר. בבת אחת חשו כל התלמידים תחושות חדשות ועמוקות של אושר, ביטחון ואמון רוחני. ומיד לאחר התודעה החדשה הזו של כוח רוחני, הם חשו את הדחף לצאת החוצה ולהטיף לבשורת המלכות ולחדשות הטובות שישוע קם לתחייה מן המתים.

פטרס קם והכריז שוודאי הגיעה 'רוח האמת' 'שהמאסטר' הבטיח והציע שילכו למקדש ויחלו להכריז על החדשות הטובות שניתנו בידיהם. והם עשו בדיוק את אשר פטרס הציע.

הגברים הללו הוכשרו והונחו להטיף לכך שהבשורה הינה אבהותו של האל והיות האדם בנו, אבל ממש ברגע הזה, של אושר רוחני וניצחון אישי, החדשות הטובות ביותר, הכבירות ביותר שהגברים הללו יכלו לחשוב עליהן היו העובדה 'שהמאסטר' קם לתחייה. וכך יצאו, מונעים בכוחות שקיבלו מלמעלה, והחלו מטיפים לאנשים את החדשות הטובות – ואפילו לגאולה באמצעות ישוע – אך בלא שהתכוונו לכך, נפלו לפח ושגו בכך שהחליפו כמה מן העובדות

PAPER 194

BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

INTRODUCTION

194:0.1 (2059:1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059:2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059:3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but they unintentionally stumbled into the error of

הקשורות לבשורה במסר הבשורה עצמה. בלא שהתכוון לכך, פטרוס הוא זה שהוביל לשגיאה הזו, והאחרים הלכו בעקבותיו עד פאולוס, אשר יצר מגרסה חדשה זו של החדשות הטובות דת חדשה.

בשורת המלכות הינה זו: עובדת אבהות של האל, אליה נלווית האמת הנובעת ממנה, של היות האדם בנו וכול בני האדם אחים. הנצרות, כפי התפתחה מאותו יום ואילך הינה זו: עובדת היותו האל 'אביו' של אדוננו ישוע המשיח, הקשורה להתנסות המאמין-התלמיד בכך שישוע המהולל קם לתחייה.

אין זה מוזר, שהגברים הללו, שהרוח שרתה עליהם, נתלו בהזדמנות הזו כדי לבטא את תחושות הניצחון שלהם על הכוחות שביקשו לחסל את 'המאסטר' ולסיים את השפעות תורתו. בעת שכזו, היה קל יותר לזכור את הקשר האישי שלהם אל ישוע ולשמוח בביטחונם בכך 'שהמאסטר' עדיין היה חי, שחברותם לא תמה ושהרוח אכן באה לשכון בם כפי שהבטיח.

לפתע פתאום, חשו עצמם המאמינים הללו כפי שעברו לעולם אחר, לקיום אחר של אושר, עוצמה ותהילה. 'המאסטר' אמר להם שהמלכות תבוא בעוצמה, וכמה מהם חשבו שהחלו להבין למה התכוון.

וכשלוקחים בחשבון את כל אלה, קל להבין מדוע הגברים הללו החלו להטיף לבשורה חדשה אודות ישוע במקום המסר הקודם אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

1. דרשת פנטקוסט

במשך ארבעים יום התחבאו השליחים. במקרה, היום נחגג חג השבועות, ואלפי מבקרים מכל רחבי העולם היו בירושלים. רבים הגיעו לחד, אך מרביתם שהו בה מאז הפסח. כעת הגיעו השליחים המפוכחים משבועות של בידוד והופיעו באומץ במקדש, שם החלו להטיף למסר החדש אודות המשיח שקם לתחייה. כל התלמידים כולם אף הם היו מודעים לעובדה שקיבלו מתת חדשה של בוננות ועוצמה רוחנית.

בסמוך לשעה שתיים אחר הצהריים, עמד פטרוס באותו המקום בו 'המאסטר' שלו לימד בפעם האחרונה במקדש, ונשא דרשה נלהבת אשר כבשה יותר מאלפיים נשמות. 'המאסטר' עזב, אך לפתע הם גילו שלסיפור אודותיו נודעה השפעה כבירה על העם. אין להתפלא על כך שזה הוביל אותם להמשיך ולהטיף למה שחזק את המסירות שלהם בעבר לישוע ובה בעת אילץ אנשים להאמין בו. בפגישה נכחו ששה מן

substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former

השליחים: פטרוס, אנדראס, יעקב, יוחנן ופיליפוס. הם שוחחו במשך יותר משעה וחצי ונשאו דברים ביוונית, בעברית ובארמית כמו גם כמה מילים אפילו בשפות אחרות שהכירו מעט.

מנהיגי היהודים נדהמו לראות את תעוזתם של השליחים, אך הם חששו לגעת בהם בשל מספר המאמינים הגדול בסיפורם.

עד לשעה ארבע וחצי, יותר מאלפיים מאמינים ירדו בעקבות השליחים לבריכת השילוח, שם הטבילו אותם פטרוס, אנדראס, יעקב ויוחנן בשם 'המאסטר'. החושך כבר ירד כאשר סיימו להטביל את ההמון הזה.

שבועות היה חג גדול של טבילה, הזמן להתרועע עם הגרים אשר בשער, אותם גויים אשר ביקשו לעבוד את יהוה. לכן, היה קל יותר למספר גדול של יהודים וגויים מאמינים להיטבל באותו היום. בעשותם כן, הם לא התנתקו בשום אופן מן האמונה היהודית. אפילו במשך זמן מה לאחר מכן, המאמינים בישוע היו כת בתוך היהדות. כולם, לרבות השליחים, עדיין מילאו את הדרישות המהותיות במסורת הטקס של היהדות.

devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshipping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. החשיבות של פנטקוסט

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

ישוע חי על-פני האדמה ולימד בשורה אשר גאלה את האדם מן האמונה הטפלה שהוא בן השטן ורוממה אותו למעמד המכובד של היותו בן אמונה של האל. המסר של ישוע, כפי שהוא הטיף לו וחי אותו בתקופתו, שימש תרופה יעילה לקשיי הרוחניים של האדם בימים נוסח. וכעת, משעזב הוא עצמו את העולם, הוא שולח במקומו את 'רוח האמת', אשר מתוכננת כדי לשכון בתוך האדם ולנסח מחדש את המסר של ישוע, עבור כל דור חדש, כדי שכל קבוצת חדשה של בני תמותה שתופיע על הארץ תקבל גרסה חדשה ומעודכנת של הבשורה, בדיוק את אותה הארה אישיות ואותן הנחיות קבוצתיות שישמשו תרופה יעילה לקשיי הרוחניים של האדם אשר משתנים ומתחדשים כל העת.

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

משימתה הראשונה של רוח זו, כמובן, הינה לקדם את האמת ולהפוך אותה לאישית, משום שהבנת האמת מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של חירות אנושית. לאחר מכן, תכליתה של רוח זו לחסל את תחושת היתומות של המאמין. מכיוון שישוע חי בקרב בני האדם, אילו לא באה 'רוח האמת' לשכון בלבבות בני האדם, היו הם חשים תחושת בדידות.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

מתת זו, של רוח 'הבן', מיטיבה להכין את דעתם של כל בני התמותה הרגילים למתת האוניברסלי המאוחר יותר של רוח 'האב' ('המכוון') לאנושות בכללותה. במובן מסוים, רוח האמת' הינה רוחם הן של 'האב' האוניברסלי והן של 'הבן הבורא'.

אל תשגו ותצפו לכך שתהיה לכם מודעות שכלית חזקה ביחס ל'רוח האמת' שנשלחה. הרוח לעולם לא יוצרת מודעות לעצמה, רק מודעות למיכאל, 'הבן'. מן ההתחלה, ישוע לימד שהרוח לא תדבר על עצמה. ההוכחה לקשר שלכם עם 'רוח האמת', אפוא, לא תימצא במדעות שלכם אודות רוח זו אלא דווקא בהתנסות שלכם בהתעצמות הקשר עם מיכאל.

הרוח גם באה לסייע לאדם להיזכר בדבריו של 'המאסטר' ולהבינם, כמו גם להאיר ולפרש את חייו על אדמות.

לאחר מכן, באה 'רוח האמת' לסייע למאמין להיווכח במציאות של תורת ישוע ושל חייו, אותם חי הוא עצמו בגוף, וכפי שהוא חי מחדש בכל מאמין יחיד, של כל דור ודור של בני אל חדורי רוח.

וכך נדמה 'שרוח האמת' באה כדי להוביל את המאמינים כולם אמת כולה, לידיעה המתרחבת אודות התנסות החיים ולמודעות רוחנית גדלה אודות מציאותה ונצחיותה של עובדת היותו בן מרקיע של האל.

ישוע חי חיים שמגלים אדם הכפוף לרצונו של 'האב', ולא חי דוגמה שאדם אחר נדרש לנסות לחקות פשוטו כמשמעו. החיים אלה שחי בגוף, יחד עם מותו על הצלב והתחייה שבאה לאחר מכן, הפכו אחר כך לבשורה חדשה אודות הכופר ששולם כדי לרכוש את האדם חזרה מדי הרשע – מהרשעתו של אל שנעלב. ולמרות זאת, אפילו שהבשורה עוותה עד מאוד, עובדה היא שמסר חדש זה אודות ישוע נשא בחובו הרבה מן האמיתות הבסיסיות והשיעורים של בשורת המלכות המוקדמת יותר. וכך, במוקדם או במאוחר, תתגלינה האמיתות הנחבאות הללו, אודות אבהותו של האל ואחוות האדם, ותחוללנה בפועל התמרה של כלל הציוויליזציה האנושית.

אך השגיאות השכליות הללו לא השפיעו בשום צורה על צמיחתם הרוחנית של המאמינים. בתוך פחות מחודש ממתת 'רוח האמת', התקדמו השליחים באופן אינדיבידואלי יותר מאשר במהלך כמעט ארבע שנים של קשר אישי ואוהב עם 'המאסטר'. גם ההחלפה של עובדת תחייתו של ישוע את אמת בשורת הגאולה של היותו בני האלוהים לא השפיעה בשום צורה על תפוצתה המהירה של התורה; להיפך, נדמה היה כי העובדה שהתורה החדשה אודות ישוע עצמו ותחייתו האפילה על המסר שלו תרמה רבות להטפתן של החדשות

194:23 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:24 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:25 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:26 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:27 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:28 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:29 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the fact of the resurrection of Jesus for the saving gospel truth of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and

הטובות.

המונח "הטבלה ברוח," בו החלו להשתמש בערך בעת הזו, פשוט סימן את קבלתה המודעת של מתת 'רוח האמת' וההכרה האישית בכוח הרוחני החדש הזה אשר העצים את כל ההשפעות הרוחניות שנשמות יודעות-אל הרגישו קודם לכן.

מאז מתת 'רוח האמת', נתון האדם להוראתו והנחייתו של שלוש מתנות רוח: רוח 'האב', 'מכוון המחשבה'; רוח 'הבן', 'רוח האמת'; ורוח 'הרוח', 'רוח הקודש'.

במובן מסוים, האנושות נתונה להשפעה כפולה של הקריאה בת שבעת ההיבטים של השפעות הרוח ביקום. הגזעים האבולוציוניים הראשונים של בני התמותה מצויים בקשר ומתקדם עם שבע הרוחות מסייעות-הדעת של 'אם הרוח' של היקום המקומי. בעת שאדם מתקדם במעלה סולם האינטליגנציה והאבחנה הרוחנית, באים לרחף מעליו ולשכון בתוכו שבע השפעות רוח גבוהות יותר. שבע הרוחות של העולמות המתקדמים הן:

1. רוח המתת של 'האב האוניברסלי' – 'מכוני המחשבה'.

2. נוכחות הרוח של 'הבן הנצח' – כבידת הרוח של יקום היקומים והערוץ הוודאי להתייחדות רוחנית.

3. נוכחות הרוח של 'הרוח האינסופית' – רוח-הדעת האוניברסלית של הבריאה בכללותה, המקור הרוחני לקשר האינטלקטואלי בין כל ההוויות המתקדמות.

4. רוחו של 'האב האוניברסלי' 'ובן הבורא' – 'רוח האמת', אשר ככלל נחשבת לרוח של 'בן היקום'.

5. רוחה של 'הרוח האינסופית', 'רוח האם של היקום' – 'רוח הקודש', אשר ככלל נחשבת לרוח של קרוח היקום.

6. רוח-הדעת של 'רוח האם של היקום' – שבע הרוחות מסייעות-הדעת של היקום המקומי.

7. רוחם של 'האב', 'הבנים', 'הרוחות' – רוח השם החדש של בני התמותה המרקיעים של העולמות לאחר שהנשמה שנולדה-מן-הרוח הותכה עם 'מכוון המחשבה' מפרדים ולאחר שהגיעה לאחר מכן לאלוהיות ולהדר המעמד של 'סגל הספיונות של פרדיס'.

וכך, הביאה מתת 'רוח האמת' לעולם ולתושביו את האחרונה במתנות הרוח אשר מיועדת לסייע לחיפוש ההרקעה אחר האל.

resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

^{194:2.10 (2061.8)} The term "baptism of the spirit," which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

^{194:2.11 (2061.9)} Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

^{194:2.12 (2062.1)} In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

^{194:2.13 (2062.2)} 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

^{194:2.14 (2062.3)} 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

^{194:2.15 (2062.4)} 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

^{194:2.16 (2062.5)} 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

^{194:2.17 (2062.6)} 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

^{194:2.18 (2062.7)} 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

^{194:2.19 (2062.8)} 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

^{194:2.20 (2062.9)} And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. מה אירע בפנטקוסט

תורות משונות מוזרות רבות נקשרו לסיפורים הראשונים אודות מאורעות יום הפנטקוסט. בזמנים מאוחרים יותר, חל בבלול בין מאורעות יום זה, במהלכו באה 'רוח האמת', המורה החדשה, לשכון בלבבות בני האדם, לבין השתוללות והתפרצות הרגשות המטופשת. משימתה העיקרית של רוח נובעת זו, של 'האב' ושל 'הבן', הינה ללמד את בני האדם את האמת אודות אהבתו של 'האב' ורחמנותו של 'הבן'. אלה האמיתות אודות האלוהות אשר בני אדם יוכלו להבין טוב יותר מאשר כל האיכויות האלוהיות האחרות. 'רוח האמת' עוסקת בעיקר בהתגלות טיבו הרוחני של 'האב' ואופיו המוסרי של 'הבן'. 'הבן הבורא', בגוף, גילה את אלוהים לאדם; 'רוח האמת', בלב, מגלה את 'הבן הבורא' לאדם. חייו של אדם שמניבים "את פירות הרוח", הם פשוט מפגן של האיכויות שהפגין 'המאסטר' עצמו בחייו על פני האדמה. כאשר ישוע חי על הארץ, הוא חי את חייו כאישיות אחת – ישוע מנצרת. מאז פנטקוסט, יכול 'המאסטר', בדמות הרוח השוכנת, "המורה החדש", לחיות מחדש בהתנסות של כל מאמין שלמד את האמת.

אירועים רבים במהלך חייו האדם קשים להבנה, קשה להבין כיצד הם מתיישבים עם הרעיון שזהו יקום בו האמת שולטת והצדיקות יוצאת כשירה על העליונה. פעמים רבות נדמה כי הדיבה, השקר, חוסר היושר וחוסר הצדיקות – החטא – מנצחים. האם אחרי ככלות הכל האמונה מנצחת את הרוע, החטא והעוון. אכן, כן. חייו ומותו של ישוע מהווים את ההוכחה הנצחית לאמיתות טובו ואמונתו של היצור המונע-מן-הרוח תמיד משתלמים. הם הציקו לישוע על הצלב ואמרו, "בוא נראה אם אלוהים יבוא ויגאל אותו." היום של הצליבה היה חשוך, אך בוקר התחייה היה בהיר ומרהיב; והיום של פנטקוסט היה בהיר ושמש עוד יותר. דתות הייאוש הפסימי מבקשות להשתחרר מעול החיים; הן מבקשות חידלון בשינה ובמנוחה. אלה דתות של פחד ויראה פרימיטיביים. דתו של ישוע הינה בשורת אמונה חדשה עבור האנושות שבמאבק. דת חדשה זו מבוססת על אמונה, תקווה ואהבה.

החיים זימנו לישוע את המכות הקשות, האכזריות והמרות ביותר; והאדם הזה עמד אל מול כל גורמי הייאוש הללו באמונה, באומץ ובמסירות מתמדת לעשות את רצון 'אביו'. ישוע עמד אל מול המציאות הנוראית של החיים ויכול להם – אפילו במוות. הוא לא השתמש בדת כבמפלט מן החיים. דתו של ישוע איננה מבקשת להתחמק מן החיים האלה כדי ליהנות מן האושר של קיום אחר. דתו של ישוע מעניקה את האושר והשלווה של קיום אחר ורוחני ובכך מעצימה ומאצילה את חייהם של בני האדם

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

^{194:31 (2062:10)} Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

^{194:32 (2062:11)} Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

^{194:33 (2063:1)} To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

שחיים כעת בגוף.

אם הדת הינה האופיום להמונים, זו לא דתו של ישוע. על הצלב, הוא סרב לשתות מן הסם הממית, ורוחו, אשר שוטפת כעת כל בשר, מהווה השפעה כבירה בעולם אשר מניעה את האדם מעלה והלאה. הדחף הרוחני קדימה הינו הכוח המניע החזק ביותר שקיים כעת בעולם הזה; המאמין שלומד את האמת הינו הנשמה המתקדמת והנחושה היחידה עלי אדמות.

ביום של פנטקוסט, שברה דתו של ישוע את כל המחסומים והחומות הגזעיות. לעד נכון הוא, "החירות מצויה בכל מקום בו שוכנת רוח 'האדון'." ביום הזה, הפכה 'רוח האמת' למתת האישי של 'המאסטר' לכל בן תמותה. רוח זו ניתנה כדי לאפשר למאמינים להיטיב ולהטיף לבשורת המלכות, אך הם שגו וייחסו את קבלתה של הרוח ששטפה אותם לחלק מן הבשורה החדשה שהם גיבשו שלא במודע.

אל תתעלמו מן העובדה שרוח האמת ניתנה לכל מי שאמונתו כנה; מתת רוח זו לא ניתנה רק לשליחים. כל מאה ועשרים הגברים והנשים שהתאספו באולם העליון קיבלו את המורה החדש, כמו כל האנשים בעלי הלב התם ברחבי העולם. המורה החדש ניתן לאנושות, וכל נשמה קיבלה אותו בהתאם לאהבת האמת שבה וליכולתה לתפוש ולהבין מציאויות רוח. סוף סוף, נגאלת הדת האמיתית מידיהם של הכוהנים והמעמדות הקדושים ומוצאת ביטוי אמיתי בנשמות כל אדם ואדם.

דתו של ישוע מקדמת את הציוויליזציה האנושית מן הסוג הגבוה ביותר בכך שהיא יוצרת את טיפוס האישיות הרוחנית הגבוה ביותר מטיפה לקדושתו של אותו אדם.

הגעתה של 'רוח האמת' בפנטקוסט הפכה לאפשרית דת שאיננה רדיקלית ואף לא שמרנית; איננה ישנה ואף לא חדשה; איננה נשלטת בידי המבוגרים ואף לא בידי הצעירים. עובדת חיי של ישוע על הארץ מספקת נקודה קבועה לעוגן הזמן, ואילו מתת 'רוח האמת' מאפשרת לדת שהוא עצמו חי ולבשורה לה הטיף להתרחב לעד ולצמוח ללא גבול. הרוח מכוונת לכול האמת; היא משמשת כמורה של דת בהתרחבות, שתמיד צומחת, דת של התקדמות אינסופית בפרישתה האלוהית. מורה חדש זה לעד יגלה למאמין מבקש האמת את מה שהיה גלום באופן אלוהי באישיותו ובטיבו של 'בן האדם'.

התופעות שנקשרו במתת "המורה החדש", והעובדה שמה שהשליחים הטיפו לו התקבל על ידי בני הגזעים והאומות שונות שנקבצו בירושלים מעידים על האוניברסליות של דתו של ישוע. בשורת המלכות נועדה שלא להיות מזוהה

194:34 (2063:2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:35 (2063:3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:36 (2063:4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:37 (2063:5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:38 (2063:6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into all truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:39 (2064:1) The manifestations associated with the bestowal of the "new teacher," and the reception of the apostles' preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The

עם שום גזע, תרבות או שפה מסוימים. היום של פנטקוסט היווה עדות למאמץ הכביר של הרוח לשחרר את דתו של ישוע מכל האזיקים היהודיים אשר ירשה. אפילו לאחר הדגמה זו, של הרוח ששטפה כל בשר, ניסו השליחים בתחילה להשית את דרישות היהדות על המומרים. אפילו פאולוס התקשה עם אחיו בירושלים משום בשל סירובו להכפיף את הגויים למנהגי היהדות. שום דת של התגלות לא תוכל להתפשט ברחבי העולם כולו אם תשגה שגיאה גדולה ותהפוך למזוהה מאוד עם תרבות לאומית כלשהי או אם תהיה מזוהה עם מנהגים גזעיים, חברתיים או כלכליים מסוימים.

מתת 'רוח האמת' לא הייתה כלל תלויה במנהגים, טקסים, מקומות קדושים ומקבליה לא נדרשו לשום התנהגות מיוחדת כדי שתתבטא במלואה. כאשר הגיעה הרוח לכל אלה שנקבצו באולם העליון, הם פשוט ישבו שם, מעט לאחר שהחלו להתפלל בדממה. הרוח ניתנה ליושבי הכפר וליושבי העיר כאחד. על מנת לקבל את הרוח, השליחים לא נדרשו ללכת למקום מבודד כדי להתבודד ולמדוט ביחידות במשך שנים. פנטקוסט מפריד לעד בין רעיון ההתנסות הרוחנית לבין סביבה שמתאימה לכך במיוחד.

המתת הרוחני של פנטקוסט יועדה לשחרר לעד את דתו של 'המאסטר' מכל תלות בכוח פיזי; המורים של דת חדשה זו צוידו כעת בכלי נשק רוחניים. הם נדרשו לצאת ולכבוש את העולם באמצעות סליחה בלתי-מתפשרת, רצון טוב שאין-דומה-לו, ואהבה שופעת. הם מצוידים להתגבר על הרוע באמצעות הטוב, לחסל את השנאה באמצעות האהבה, להשמיד את הפחד באמצעות חיים של אומץ ושל אמונה באמת. ישוע כבר לימד את חסידיו שהדת לעולם איננה פסיבית; תלמידיו נדרשו תמיד להיות פעילים וחיוניים בסעד הרחמים ובמפגן האהבה. המאמינים הפסיקו להתייחס ליהוה כאל "אדוני אלוהי צבאות." "כעת התייחסו 'אלוהות' הנצחית כאל 'אלוהים ואבי אדונינו ישוע המשיח'." ולכל הפחות התקדמו קצת, גם אם במידה מסוימת לא הצליחו להבין לגמרי את האמת שאלוהים הינו גם 'אבי' הרוח של אינדיבידואל.

פנטקוסט העניק לבן התמותה את הכוח לסלוח לעלבונות אישיים, להישאר שלו גם אל מול חוסר צדק משווע ביותר, לא להיות מושפע גם מן הסכנה האיומה ביותר, ולקרוא תיגר על רשעות השנאה והכעס באמצעות פעולות אהבה וסובלנות אמיצות. במהלך ההיסטוריה שלה, סבלה אורנטיה מן חורבן שהמיטו עליה מלחמות הרסניות וכבירות. כל מי שנטל חלק במאבקים האיומים הללו נחלו מפלה ניצחת. רק מנצח אחד; רק אדם אחד יצא מן המאבקים המרים הללו עם מוניטין טוב משהיה – היה זה ישוע מנצרת והבשורה שלו אודות ניצחון הרע באמצעות הטוב. הסוד לציוויליזציה טובה יותר

gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as "the Lord of Hosts." They now regarded the eternal Deity as the "God and Father of the Lord Jesus Christ." They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a

טמון בתורתו של 'המאסטר' אודות אחוות האדם, הרצון הטוב של אהבה ואמון הדדי.

עד לפנטקוסט, הדת גילתה רק את האדם שמבקש את האל; מאז פנטקוסט, האדם עדיין מבקש את האל, אך על העולם מאיר מפגן האל שמבקש אף הוא את האדם ושולח אליו את הרוח לשכון בו כאשר מצא זה אותו.

לפני תורתו של ישוע, אשר שיאה בפנטקוסט, לנשים בדתות הישנות היה מעמד רוחני מועט, אם בכלל. לאחר פנטקוסט, האישה באחוות האדם עמדה בפני האל במעמד שווה לזה של הגבר. בקרב מאה ועשרים אלה שקיבלו את ביקור הרוח המיוחד הזה היו רבות מן הנשים התלמידות, ומנת חלקן בברכות הללו השתווה לזה של המאמינים הגברים. הגבר לא יכול היה יותר להתיימר לנכס לעצמו את סעד השירות הדתי. הפרושי יכול להמשיך ולהודות לאלוהים על כך "שלא עשני אישה, מצורע או גוי", אך בקרב חסידיו של ישוע האישה לעד שוחררה מכל האפליה הדתית המגדרית. פנטקוסט חיסלה את כל האפליה הדתית אשר התבססה על גזע, על הבדלי תרבות, על מעמד חברתי או על מגדר. אין להתפלא על כך שמאמיני הדת החדשה צעקו, "החירות מצויה בכל מקום בו שוכנת רוח 'האדון'".

הן אמו והן אחיו של יהודה נמנו על מאה ועשרים המאמינים, וכחלק מחבורת התלמידים הזו, אף הם קיבלו את הרוח ששטפה. הם קיבלו לא פחות ולא יותר מן המתת הטוב מאשר חבריהם. חברי משפחתו הארצית של ישוע לא קיבלו שום מתת מיוחדת. פנטקוסט סימנה את תום הכוהנים המיוחדים והאמונה במשפחות קדושות.

לפני פנטקוסט, וויתרו השליחים על הרבה עבור ישוע. הם הקריבו את בתיהם, משפחותיהם, חברים, רכושם הארצי ומעמדם. בפנטקוסט, הם נתנו עצמם לאלוהים, 'והאב' 'והבן' בתגובה נתנו עצמם לאדם – שלחו את רוחותיהם לשכון בתוך בני האדם. התנסות זו, של אובדן העצמי ומציאת הרוח, איננה התנסות רגשית; מדובר באקט אינטלקטואלי של כניעה-עצמית והקדשה ללא גבול.

פנטקוסט היוותה קריאה לאחדות רוחנית בין מאמיני הבשורה. כאשר ירדה הרוח על התלמידים בירושלים, כדבר הזה בדיוק אירע בפילדלפיה, באלכסנדריה ובכל שאר המקומות בהם שכנו מאמיני אמת. דתו של ישוע הינה ההשפעה המאחדת החזקה ביותר אשר ידע העולם מעודו.

פנטקוסט יועדה להפחית את האסרטיביות

better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was "not born a woman, a leper, or a gentile," but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty."

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that "there was but one heart and soul among the multitude of the believers." The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the

אשר הפגינו אינדיבידואלים, קבוצות, אומות וגזעים. רוח זו, של אסרטיביות מופגנת, היא אשר הולכת ומתעצמת לפרקים עד שהיא מתפרצת בצורת מלחמות הרסניות. האנושות תוכל להתאחד רק באמצעים רוחניים, ו'רוח האמת' הינה השפעה עולמית אוניברסלית.

בואה של 'רוח האמת' מזככת את לב האדם ומובילה את מי שמקבל אותה לגבש תכלית חיים שמתמקדת אך ורק ברצון האל וברוחות האדם. רוח החומרנות האנוכית נבלעה במתת רוח חדשה זו של זולתנות. אז כעכשיו, פנטקוסט מסמל את העובדה שישוע ההיסטורי הפך 'לבן' אלוהי של התנסות חיה. כאשר האדם חווה בחייו במודע את האושר הזה, של רוח ששוטפת, התוצאה הינה שיקוי של בריאות, תמריץ לדעת ואנרגיה בלתי פוסקת לנשמה.

לא התפילה היא שהביאה את הרוח ביום פנטקוסט, אך היא מאוד תורמת לקביעת יכולת הקליטה האופיינית לכל מאמין ומאמין. התפילה איננה מניעה את הלב האלוהי לתת את המתת בשפע, אך לעתים תכופות כל כך היא חורצת ערוצים גדולים ועמוקים יותר בהם תוכל המתת האלוהית לזרום ללבבותיהם ונשמותיהם של אלה שזוכרים להתייחד ברציפות עם 'בוראם' באמצעות תפילה כנה וסגידת אמת.

4. ראשית הכנסייה הנוצרית

שליחו ותלמידיו של ישוע התיאשו כאשר הוא נתפס בפתאומיות כזו בידי אויביו ונצלב במהירות כזו בין שני גנבים. המחשבה על 'המאסטר', אשר נעצר, נקשר, הולקה ונצלב, הייתה יותר מדי אפילו עבור השליחים. הם שכחו את שלימד ואת אזהרותיו. ייתכן "וְהָיָה אִישׁ נָבִיא גִבּוֹר בַּפֶּעַל וּבְאֶמֶר לְפָנָי הָאֱלֹהִים וְלִפְנֵי כָל-הָעָם," אך היה רחוק מלהיות המשיח לו קיוו, אשר ישיב את מלכות ישראל על כנה.

ואז הגיעה התחייה, הגאולה מן הייאוש וחזרתה של אמונתם באלוהיותו של 'המאסטר'. שוב ושוב הם רואים אותו ומשוחחים איתו, והוא לוקח אותם להר הזיתים שם הוא נפרד מהם לשלום ואומר להם שהוא חוזר 'לאב'. הוא אמר להם להישאר בירושלים עד אשר יקבלו את הכוחות – עד להגעתה של 'רוח האמת'. וביום של פנטקוסט, מגיעה מורה חדשה זו, והם יוצאים מיד להטיף את בשורתם בכוחות מחודשים. הם חסידיו הנעזים והאמיצים של אדון חי, לא מנהיג מובס ומת. 'המאסטר' חי בלבבות האוונגליסטים הללו; אלוהים איננו דוקטרינה במוחותיהם; הוא הפך לנוכחות חיה בנשמותיהם.

"יוֹם יוֹם הָיוּ שֹׁקְדִים לְהִיּוֹת בְּמַקְדָּשׁ לֵב אֶחָד

self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2066.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2066.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been "a prophet mighty in deed and word before God and all the people," but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) "Day by day they continued steadfastly

וַיִּבְצְעוּ אֶת הַלֶּחֶם בְּבֵית. וַיֹּאכְלוּ מִזֹּנֶם בְּגִילָה וּבִתְנֵם לֵבב וַיִּשְׂבְּחוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיִּמְצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי כָל הָעָם וְהָאֲדֹנָיִם הוֹסִיף יוֹם יוֹם עַל הָעֵדָה אֶת הַנִּשְׁעִים. וַיִּמְלְאוּ כָל־רֹחַ הַקֹּדֶשׁ וַיִּדְבְּרוּ אֶת דְּבַר הָאֱלֹהִים בְּאַמֶּץ לֵבב. וְקָהָל הַמִּתְאַמְּנִים הָיָה לָהֶם לֵב אֶחָד וְנֶפֶשׁ אֶחָד; וְאִין אִישׁ מֵהֶם אָמַר עַל אֲשֶׁר בִּידוֹ לִי הוּא כִּי הִלֵּל הָיָה לָהֶם לְנִחְלָת כָּל־עָלָם.

מה קרה לגברים הללו שישוע הסמיך וציווה עליהם לצאת ולהטיף לבשורת המלכות, לאבהותו של האל ואחוות האדם? יש להם בשורה חדשה; הם בוערים בהתנסות חדשה; הם מלאים באנרגיה רוחנית חדשה. המסר שלהם השתנה לפתע להכרזה על המשיח שקם לתחייה: "ישוע הנצחי האיש אשר נאמן לך מֵאֵת הָאֱלֹהִים בְּגִבּוּרָתוֹ וּבְמוֹפְתָיו וּבְאֵתוֹת אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים עָשָׂה עַל-יְדוֹ בְּתוֹכְכֶם כְּאֲשֶׁר יְדַעְתֶּם גַּם אַתֶּם; אֹתוֹ, הַנִּמְסָר עַל פִּי עֲצַת הָאֱלֹהִים הַנִּחְרָצָה וַיִּדְעֵתוּ מִקֶּדֶם, צִלְבָתָם וּרְצִחָתָם. וְכִּי הִגִּישׁ אֶת נְבוֹאוֹת כָּל הַנְּבִיאִים מִפִּי הָאֱלֹהִים. אֱלֹהִים הָקִים אֶת יֵשׁוּעַ זֶה. אֱלֹהִים הִפָּךְ אוֹתוֹ לְאֲדֹנָיִם וּלְמֹשִׁיחַ. עַתָּה אַחֲרֵי הִינְשָׂאוֹ בְּיָמִין הָאֱלֹהִים, לָקַח מֵאֵת אָבִיו אֶת הַבְּטָחַת רֹחַ הַקֹּדֶשׁ וַיִּשְׁפּוֹךְ אֶת אֲשֶׁר אַתֶּם רְאִים וְשֹׁמְעִים. לֵכֵן הִנָּחֵמוּ וְשׁוּבוּ וְיִמְחוּ חַטֹּאִיְכֶם; לְמַעַן יִשְׁלַח ה' אֶת הַמֹּשִׁיחַ אֲשֶׁר יוֹעֵד לָכֶם, זֶהוּ יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר צָרִיךְ שְׁיִקְבְּלוּ אוֹתוֹ הַשָּׁמַיִם עַד יָמֵי שׁוּב כָּל הַדְּבָרִים לְתִיקוֹנָם."

בשורת המלכות, המסר של ישוע, השתנתה לפתע לבשורה אודות האדון ישוע המשיח. כעת הטיפו על עובדות חיו, מותו ותחייתו ולתקווה לחזרתו המהירה לעולם הזה כדי לסיים את המלאכה שהחל. וכך, המסר של ראשוני המאמינים היה קשור להטפה אודות העובדות של הגעתו הראשונה והאמונה ביחס להגעתו השנייה, מאורע שהם חשבו שיקרה בקרוב מאוד.

המשיח עומד להפוך לתורה של הכנסייה שהלכה והתגבשה במהירות. ישוע חי; הוא מת עבור בני האדם; הוא העניק את הרוח; הוא מגיע שוב. ישוע מילא את כל מחשבותיהם וממנו נגזר כל המושג שלהם אודות האלוהים וכל השאר. הם התלהבו יותר מדי מהדוקטרינה החדשה, "שאלוהים הינו 'אביו' של אדונו ישוע" מכדי לעסוק במסר הישן, "שאלוהים הינו 'אביהם' האוהב של כל בני האדם," ואפילו של כל אחת ואחד. אכן, אהבת אחים נהדרת ומפגן שאין דומה לו של רצון טוב צמחו בקהילות המאמינים הראשונות הללו. אך היו אלה קהילות של מאמינים בישוע, לא אחווה של אחים במשפחת המלכות של 'האב' השמימי. הרצון הטוב שלהם נגע מן האהבה שנולדה מן המושג אודות מתת ישוע ולא מן ההכרה באחוות בני התמותה. אף על פי כן, הם נמלאו בשמחה, והחיים החדשים והייחודיים שחיו משכו את כל בני האדם לתורה שלימדו אודות ישוע. הם שגו שגיאה גדולה בכך

and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common."

194:4.4 (2066:4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: "Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things."

194:4.5 (2066:5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067:1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that "God is the Father of the Lord Jesus" to be concerned with the old message that "God is the loving Father of all men," even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus' bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings

שהחליפו את בשורת המלכות בסיפורים ובתיאורים החיים אודות הזו עצמה, אך אפילו זה היווה את הדת הגדולה ביותר שידעה האנושות מעודה.

ללא ספק, אחווה חדשה קמה בעולם. "המוני המאמינים היו שִׁקְדִים על תורת השִׁלִיחִים ועל ההתחברות ועל בְּצִיעַת הַלֶּחֶם ועל התפלה." הם כינו זה את זה אח ואחות; הם קיבלו זה את פני זה בנשיקה קדושה; הם סעדו את העניים. הייתה זו אחווה חיים כמו גם של סגידה. הם לא חלקו את רכושם זה עם זה מתוקף ציווי, אלא משום שביקשו לחלוק את רכושם עם אחיהם המאמינים. הם היו בטוחים שישוע ישוב להשלים את כינונה של מלכות 'האב' עוד בימי חייהם. המחוה הספונטנית של שיתוף הרכוש לא נבעה ישירות מתורתו של ישוע; היא נולדה מתוך אמונתם הוודאית של הגברים והנשים הללו בכך שישוע עתיד יום אחד לשוב ולסיים את מלאכתו, לכוון את המלכות. אך בפועל, תוצאתו של ניסוי שכונותיו טובות, ניסוי של אהבת אחים שלא הייתה מאחוריו מחשבה, היו הרסניות ומצערות. אלפי מאמינים כנים מכרו את כל רכושם ונכסיהם. בחלוף הזמן, משאביה של "הקומונה" הנוצרית הידלדלו ונגמרו – אך לא כן העולם. מהר מאוד החלו המאמינים באנטיוכיה במגבית כדי למנוע מאחיהם המאמינים בירושלים מלמות ברעב.

בימים האלה הם חגגו את סעודת האדון באופן בו נוסדה; במילים אחרות, הם התאספו לסעודת רעים בצוותא ונטלו מן הסקרמנט בסיום הארוחה.

בהתחלה הטבילו בשם ישוע; חלפו כמעט עשרים שנה עד שהחלו להטביל בשם "'האב', 'הבן' ו'רוח הקודש'." טבילה הייתה כל מה שנדרש כדי להתקבל לאחוות המאמינים. הם עדיין לא היו מאורגנים; הייתה זו פשוט האחוה של ישוע.

הכת הישועית גדלה במהירות, והצדוקים שוב החלו לשים אליהם לב. הפרושים לא הוטרדו מן המצב, משום שמה שלימדו לא הפריע בשום אופן לקיום מצוות היהדות. אך הצדוקים החלו לכלוא את מנהיגי הכת הישועית עד אשר לחצו עליהם לקבל את עצתו של רבן גמליאל, ממנהיגי הרבנים, אשר ייעץ להם כך: "התרחקו מן האנשים הללו ועזבו אותם במנוחה, כי אם זו תורה מעשה ידי אדם, היא תחוסל; אך אם היא מעשה ידי האל, לא תוכלו לחסלם, ואפילו חלילה תימצאו נלחמים באלוהים." הם החליטו לדבוק בעצת גמליאל, ובירושלים השתררה תקופה של שקט ושלווה במהלכה נפוצה הבשורה החדשה אודות ישוע החדשה

about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

^{194:47 (2067:2)} Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. "The multitude who believed continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers." They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father's kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus' teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an *end* — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

^{194:48 (2067:3)} In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

^{194:49 (2067:4)} At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

^{194:4.10 (2067:5)} This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in

במהירות.

וכך הכל זרם על מי מנחות בירושלים, עד שהגיעו מספר רב של יוונים מאלכסנדריה. שניים מתלמידיו של רודן הגיעו לירושלים והמירו רבים מבין התושבים ההלניסטיים. על ראשוני המומרים נמנו סֶטֶפֶן וְבָרְנָבָס. היוונים המוכשרים הללו לא דבקו בהשקפה היהודית, ולא היטיבו להיצמד למנהגי הסגידה והטקס היהודיים. פעולותיהם אלה של המאמינים היוונים הביאו לסיומם של יחסי השלום בין אחוות ישוע לבין הפרושים והצדוקים. סטפן וחברו היווני החלו להטיף יותר בסגנון שבו לימד ישוע, וזה העמיד אותם בקונפליקט ישיר עם מנהגי היהודים. באחת מן הדרשות שנשא סטפן בציבור, כאשר הגיע לחלק השנוי במחלוקת, הם התעלמו מכל כללי המשפט התקין ופשוט סקלו אותו למוות במקום.

וכך הפך סטפן, מנהיג הקהילה היוונית של מאמיני ישוע בירושלים, לקדוש המעונה הראשון של הדת החדשה ולגורם הישיר לכינונה הרשמי של הכנסייה הנוצרית. משבר חדש זה גרם להכרה שהמאמינים לא יכולים יותר להמשיך ככת בתוך היהדות. כולם הסכימו שעליהם להיפרד מן הלא-מאמינים; וחודש לאחר מותו של סטפן התארגנה הכנסייה בירושלים תחת הנהגתו של פטרוס, כאשר יעקב, אחי ישוע, הועמד בראשה.

ואז פרצו מחדש הרדיפות הבלתי פוסקות בידי היהודים, והמורים הפעילים של דת חדשה זו אודות ישוע, אשר מאוחר יותר באנטיוכיה כונתה הנצרות, יצאו לקצוות עולם כדי להטיף לישוע. לפני תקופתו של פאולוס, היוונים הובילו את הפצתו של המסר; וראשוני המיסיונרים הללו, כמו גם אלה שבאו בעקבותיהם מאוחר יותר, צעדו בעקבות אלכסנדר מימי קדם, יצאו מעזה וצור לאנטיוכיה משם דרך אסיה הקטנה למקדוניה, ומשם לרומא ולקצוות האימפריה.

Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

^{194:4.11 (2068:1)} And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

^{194:4.12 (2068:2)} Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

^{194:4.13 (2068:3)} And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

מסמך 195. לאחר פנטקוסט

196 ⇨

הספר של אורנטיה

194 ⇨

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 195

לאחר פנטקוסט

סעיפים

מבוא

1. השפעתם של היוונים
2. ההשפעה הרומית
3. תחת האימפריה הרומית
4. ימי הביניים באירופה
5. הבעיה המודרנית
6. חומרנות
7. פגיעותה של החומרנות
9. הטוטליטריאניזם החילוני
9. הבעיה של הנצרות
10. העתיד

PAPER 195

AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

מבוא

כתוצאה מן הדרשה של פטרוס ביום של פנטקוסט מרבית השליחים החליטו על המדיניות העתידית וקבעו את תכניתיהם ביחס למאמציהם להטיף לבשורת המלכות. פטרוס היה מייסדה האמיתי של הכנסייה הנוצרית; פאולוס הביא את המסר הנוצרי לגויים, ואילו המאמינים היוונים הפיצו אותו ברחבי האימפריה הרומית כולה.

אף כי תחת עול הכוהנים סירבו העברים המשועבדים למסורת, כעם, לקבל את בשורת ישוע אודות אבהותו של האל ואחוות האדם או את התורה לה הטיפו פטרוס ופאולוס אודות תחייתו והרקעתו של המשיח (הנצרות שבאה לאחר מכן), שאר האימפריה הרומית נטתה לקבל את התורה הנוצרית המתפתחת. בעת הזו, הייתה הציוויליזציה המערבית אינטלקטואלית, עייפה ממלחמות וספקנית מאוד ביחס לכל הדתות והפילוסופיות האוניברסליות של התקופה. עמי המערב, שנהנו מן התרבות היוונית, התרפקו על מסורת של עבר מפואר. הם

INTRODUCTION

^{195:0.1 (2069.1)} THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

^{195:0.2 (2069.2)} Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past. They could

יכלו להגות במורשת הכבירה של הישגי הפילוסופיה, האומנות, הספרות והקדמה הפוליטית. אך לצד כל ההישגים הללו, לא הייתה להם דת שתספק את נשמתם. כמיהותיהם הרוחניות נותרו ללא מענה.

ולזירת החברה האנושית הזו נדחפה לפתע תורתו של ישוע, אשר נכללה במסר הנוצרי. כך הוצג בפני הלבבות הרעבים של עמי המערב סדר חיים חדש. פירושו של מצב זה היה עימות מידי בין מנהגי הדת של הדתות הישנות לבין הגרסה הנוצרית של המסר של ישוע לעולם. עימות שכזה חייב להסתיים בניצחון ברור של הישן, של החדש או בפשרה מסוימת. ההיסטוריה מעידה על כך שהמאבק הסתיים בפשרה. הנצרות התיימרה לאמץ יותר מדי מכדי שעם אחד יוכל לאמץ במהלך דור אחד או שניים. לא הייתה זו פנייה רוחנית פשוטה כמות זו שהציג ישוע לנשמת האדם; בראשיתה, היא החליטה לאמץ גישה מובחנת ביחס לטקסי דת, לחינוך, לקסם, לרפואה, לאומנות, לספרות, למשפט, לממשל, למוסר, לשליטה בהתנהגות המינית, לפוליגמיה ובמידה מוגבלת אפילו ביחס לעבדות. הנצרות לא הייתה בבחינת דת חדשה "לא כזו שכל האימפריה הרומית והמזרח ציפו ל"ה" אלא סדר חברתי אנושי חדש. וכך, יומרתה מיהרה לגרום להתנגשות החברתית-מוסרית של העידנים. האידאליים של ישוע, כפי שפירשה אותם מחדש הפילוסופיה היוונית וקיבלו ביטוי חברתי בדמות הנצרות, העזו כעת לקרוא תיגר על מסורות האנושות כפי שמצאו ביטוי באתיקה, המוסר ודתות של הציוויליזציה המערבית.

בהתחלה, הצליחה הנצרות להמיר רק מתוך שכבות המעמד החברתי והכלכלי הנמוכות. אך עד לראשית המאה השנייה, מיטב התרבות היוונית-רומית פנתה במספרים הולכים וגדלים לסדר חדש זה של האמונה הנוצרית, למושג החדש הזה ביחס לתכלית החיים ומטרת הקיום.

כיצד הצליח מסר חדש זה, שמקורו ביהדות ואשר כמעט ונכשל בארץ הולדתו, לתפוס כל כך מהר וכל כך ביעילות את מיטב המוחות באימפריה הרומית? ניצחונה של הנצרות על דתות הפילוסופיה וכתות המסתורין נבע מן הגורמים האלה:

1. ארגון. פאולוס היה מארגן בחדד וממשיך דרכו שמרו על הרף שהציב.

2. הנצרות הפכה להלניסטית לחלוטין. היא אימצה את המיטב הפילוסופיה היוונית כמו גם את השמנת של התיאולוגיה היהודית.

3. אך הטוב מן הכול, הוא שהכילה אידאל חדש וכביר, הד חיי המתת של ישוע וההשתקפות של מסר הגאולה שלו לאנושות כולה.

4. מנהיגי הנצרות היו מוכנים להתפשר עם הדת המיתראית וכתוצאה מכך כמחצית

contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

1950.3 (2009.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

1950.4 (2009.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

1950.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

1950.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

1950.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

1950.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

1950.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the

ממאמיניה הצטרפו לכת שבאנטיוכיה.

5. בדומה לכך, הדורות הבאים, המאוחרים יותר, של מנהיגי הנצרות התפשרו עוד יותר עם הפגאניזם, עד שאפילו הקיסר הרומי קונסטנטין הצטרף לדת החדשה.

אך הנוצרים הממולחים עשו עסקה טובה עם הפגאנים. הם אימצו את טקסייהם המרהיבים של הפגאנים בזמן שאילצו אותם לקבל את הגרסה ההלניסטית של הנצרות הפאוליסטית. העסקה עם הפגאנים הייתה טובה יותר מזו שעשו עם הכת המיתראית, אך אפילו הפשרה המוקדמת יותר מיקמה אותם יותר ככובשים, משום שהם הצליחו לחסל את חוסר המוסריות העמוק של כת המסתורין הפרסית כמו גם מנהגים דוחים רבים אחרים שלה.

בין אם נהגו בחוכמה ובין אם לא, ראשוני מנהיגי הנצרות התפשרו במתכוון על האידאליים של ישוע במאמץ לשמר ולקדם רבים מרעיונותיו. ובכך הצליחו עד מאוד. אך אל תטעו! האידאליים הללו של 'המאסטר', עליהם התפשרו, עדיין שוכנים רדומים בבשורתו, וביום מן הימים עתידים להפעיל את מלא עוצמתם על העולם.

תהליך ההשפעה הפגאני על הנצרות העניק למסדר הישן מספר רב של ניצחונות פעוטים בהיבטים הטקסיים, אך הנוצרים יצאו כשידם על העליונה, משום ש:

1. המוסר האנושי עלה למדרגה חדשה וגבוהה הרבה יותר.

2. העולם קיבל מושג חדש ומורחב ביותר אודות אלוהים.

3. תקוות האלמותיות הפכה לחלק מן ההבטחה של דת מוכרת.

4. נשמתו הרעבה של האדם קיבל את ישוע מנצרת.

רבות מן האמיתות הגדולות שלימד ישוע אבדו כמעט לחלוטין בפשרות הללו של תחילת הדרך, אך הן עדיין שוכנות רדומות בדת הנצרות הפגאנית, אשר למעשה הייתה הגרסה הפאוליסטית לחייו ולתורתו של 'בן האדם'. אפילו לפני שהפכה לפגאנית, הנצרות הפכה להלניסטית לחלוטין. הנצרות חבה ליוונים הרבה, הרבה מאוד. היה זה יווני ממצרים, אשר עמד באומץ בניקיה וקרא תיגר ללא מורא אל מול הועידה עד שזו לא העזה להחביא את המושג אודות טיבו של ישוע ולהעמיד בסכנת הכחדה את האמת האמיתית אודות משימת המתת שלו. שמו של היווני היה אתנסיס, ואלמלא רהיטותו של מאמין זה והלוגיקה שלו, היו טיעונו המשכנעים של אריוס מתקבלים.

better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

1950.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

1950.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

1950.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

1950.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

1950.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

1950.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

1950.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

1950.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

1950.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

תהליך ההלניזציה של הנצרות החל למעשה באותו יום רב מאורעות בו עמד השליח פאולוס אל מול ועידת אריופגוס באתונה וסיפר לתושבי אתונה על "האלוהים הבלתי ידוע". שם, תחת צל האקרופוליס, הטיף ליוונים האזרח הרומי הזה את גרסתו לדת החדשה שמקורה בארץ היהודים שבגליל. מוזר היה לראות את הדומה בין הפילוסופיה היוונית והרבה מתורתו של ישוע. לשתיהן הייתה מטרה משותפת – "התכווננו להופעתו של האינדיבידואל. היוונים, להופעתו החברתית והפוליטית; ישוע, להופעתו המוסרית והרוחנית. היוונים לימדו כי הליברליות האינטלקטואלית מובילה לחירות פוליטית; ישוע לימד כי הליברליות הרוחנית מובילה לחירות דתית. השילוב של שני הרעיונות גם יחד יצר אמנה חדשה וכבירה לחירות האנושית; הם בישרו על שחרורו החברתי, הפוליטי והרוחני של האדם.

שני דברים עיקריים הביאו להולדתה של הנצרות ולניצחונה על כל שאר הדתות שהתחרו בה:

1. הדעת היוונית הייתה מוכנה להשאל רעיונות חדשים וטובים אפילו מן היהודים.

2. פאולוס וממשיכי דרכו היו בעלי פשרה חכמים וממולחים; הם היו סוחרים תיאולוגיים פקחים.

בזמן שבו פאולוס נעמד באתונה והטיף "לִישׁוֹעַ הַמְּשִׁיחַ הַנִּצָּלָב", היוונים היו מורעבים רוחנית; הם שאלו, התעניינו ואכן חיפשו אמת רוחנית. לעולם אל תשכחו כי בהתחלה היו אלה הרומאים אשר נלחמו בנצרות בזמן שהיוונים אימצו אותה, והיו אלה היוונים אשר לאחר מכן הכריחו את הרומאים, פשוטו כמשמעו, לקבל את הדת החדשה הזו, לאחר השינויים שחלו בה, כחלק מן התרבות היוונית.

היוונים העריצו את היופי, והיהודים את הקדושה אך שני העמים כאחד אהבו את האמת. במשך מאות בשנים היוונים חשבו ברצינות ודנו בכובד ראש בכל בעיות האדם – "החברתיות, הכלכליות, הפוליטיות והפילוסופיות" – למעט הדת. רק יונים מעטים הקדישו מידה רבה של תשומת לב לדת; הם אפילו לא לקחו את הדת שלהם ברצינות. במשך מאות בשנים, הזניחו היהודים את כל שאר תחומי ההגות הללו והקדישו את עיקר הגותם בדת. הם לקחו את הדת ברצינות, ברצינות רבה מדי. כפי שהתווכח המסרים של ישוע מדגים, השילוב בין מאות שנים בין המחשבה של שני העמים הללו הפך כעת לכוח המניע מאחורי סדר חברתי אנושי חדש, ובמידה מסוימת, סדר חדש של אמונה ומנהגים דתיים.

כאשר אלכסנדר הפיץ את הציוויליזציה ההלניסטית לאזור המזרח הקרוב, השפעתה של התרבות היוונית כבר חדרה לארצות מערב הים התיכון. הפוליטיקה והדת של היוונים התאימה להם מאוד כל עוד הם חיו בערי מדינה קטנות, אך הצרות החלו כאשר המלך המוקדוני העז

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about "the Unknown God." There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching "Christ and Him Crucified," the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus' message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an

להרחיב את יוון לכדי אימפריה שהשתרעה מן הים האדריאטי ועד לנהר האינדוס. האומנות והפילוסופיה של היוונים שרתו באופן מושלם את התרחבות האימפריה, אך הממשל הפוליטי או הדת של היוונים לא צלחו לכך. לאחר שְעָרֵי המדינה של יוון התרחבו לכדי אימפריה, האלים לשם, אלים יחסית קרתניים, הרגישו מעט מוזר. כאשר הגרסה הנוצרית של הדת היהודית הישנה יותר הגיעה אל היוונים, הם אכן חיפשו אחר אל אחד, אל גדול וטוב יותר.

האימפריה ההלניסטית, ככזו, לא הייתה יכולה לשרוד. השפעתה התרבותית נמשכה, אך היא עצמה שרדה רק לאחר שאימצה לעצמה מן המערב את גאונותם הפוליטית של הרומאים כדי למשלו באימפריה ולאחר שקיבלו מן המזרח דת שהאל האחד שלה היה מכובד מספיק לאימפריה.

במהלך המאה הראשונה לספירה, התרבות ההלניסטית כבר הגיעה לשיאה; נסיגתה כבר החלה; הלימוד המשיך להתקדם אך הגאונות הייתה בירידה. בדיוק בזמן הזה, הרעיונות והאידיאלים של ישוע, כפי שקיבלו ביטוי חלקי בנצרות, היו חלק ממה שהציל את התרבות והידע של היוונים.

אלכסנדר תקף את מזרח מצויד במתת התרבות של הציוויליזציה היוונית; פאולוס תקף את המערב מצויד בגרסה הנוצרית של בשורת ישוע. הנצרות ההלניסטית השתרשה בכל אזורים המערב בהם שלטה התרבות היוונית.

למרות שהגרסה המזרחית של המסר של ישוע נותרה נאמנה יותר לתורתו, היא המשיכה לדבוק בגישתו הבלתי מתפשרת של אבנר. היא לעולם לא התקדמה כמו הגרסה ההלניסטית ולבסוף אבדה בתנועה האסלאמית.

2. ההשפעה הרומית

הרומאים השתלטו על התרבות היוונית והחליפו את הממשל בהטלת פור בממשל ייצוגי. לאחר מכן, השינוי הזה שיחק לידיה של הנצרות ברומא בכך שרומא הביאה לעולם סובלנות חדשה לשפות, עמים ואפילו דתות חדשות.

הרבה מן הרדיפות הראשונות שחוו הנוצרים ברומא נבעה אך ורק משום שהטיפו תוך שימוש אומלל במילה "מלכות". הרומאים הפגינו סובלנות כלפי כל הדתות כולם אך התרגזו מאוד מכל מה שהרגיש להם כיריבות פוליטית. וכך, כאשר תמו הרדיפות הראשונות הללו, אשר נבעו בעיקר בשל אי הבנה, שדה התעמולה הדתי נותר פתוח לרווחה. תושב רומא התעניין במנהל פוליטי; הוא לא כל כך התעניין באמנות ובדת, אך הפגין סובלנות בלתי רגילה כלפי שתיהן.

empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

^{195:1.8 (2072:1)} The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

^{195:1.9 (2072:2)} In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

^{195:1.10 (2072:3)} Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

^{195:1.11 (2072:4)} The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. THE ROMAN INFLUENCE

^{195:2.1 (2072:5)} The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

^{195:2.2 (2072:6)} Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term "kingdom" in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

החוק במזרח היה קשוח ושרירותי; החוק היווני היה גמיש ואומנותי; החוק הרומי היה מכובד, ורכשו לו כבוד. החינוך הרומי הוביל לנאמנות קשוחה, כזו שלא נודעה כדוגמתה. ראשוני הרומאים הקדישו עצמם לפוליטיקה והיו אינדיבידואלים מסורים עד מאוד. הם היו כנים, קנאים ומסורים לאידאלים שלהם, אך נעדרו דת ראויה לשמה. אין להתפלא אפוא על כך שמוריהם היוונים הצליחו לשכנע אותם לקבל את הנצרות של פאולוס.

הרומאים הללו אכן היו עם גדול. הם הצליחו למשול במערב משום שהצליחו למשול בעצמם. הכנות, המסירות והשליטה העצמית הנחושה היו ממצע אידאלי לקבלתה ולצמיחתה של הנצרות.

ליוונים-רומאים הללו היה קל להתמסר רוחנית לכנסיה ממסדית בדיוק כפי שהתמסרו פוליטית למדינה. הרומאים נלחמו בכנסייה רק כאשר חששו שהיא תתחרה במדינה. מאחר שלרומא לא הייתה פילוסופיה לאומית או תרבות משל עצמה, היא ניכסה לעצמה את התרבות היוונית והעזה לאמץ את המשיח כפילוסופיה המוסרית שלה. אף כי הנצרות הפכה לפילוסופיה המוסרית של רומא, קשה לאמר שהייתה הדת שלה במובן של היותה ההתנסות האישית של הצמיחה הרוחנית שחוו אלה שאימצו את הדת החדשה בלב שלם. אכן, יחידים רבים חדרו מבעד לקליפה של דת המדינה הזו ומצאו כי מזון לנשמותיהם בדמות הערכים האמיתיים ששכנו במשמעויות הנסתרות של האמיתות הרדומות שבגרסה ההלניסטית והפגאנית של הנצרות.

האדם הסטואי והאופן בו פנה בנחישות "לטבע ולמצפון" רק סייע לרומא כולה להתכונן לקבלתו של המשיח, לפחות במובן האינטלקטואלי. הרומאי היה מטבעו ובהכשרתו איש חוק; הוא העריץ אפילו את חוקי הטבע. וכעת, הוא הבחין דרך הנצרות בחוקי האל שבתוך חוקי הטבע. עם שהצליח להעמיד אנשים כמו קיקרו וורגיליוס היה בשל לנצרות הפאוליסטית ההלניסטית.

וכך, אותם היוונים שהפכו לרומאים אילצו הן את היהודים והן את הנוצרים להפוך את דתם לפילוסופית, לתאם בין הרעיונות שבה, למסד את האידאלים שבה באופן שיטתי ולסגל את מנהגי הדת לצורת החיים הנוכחית. כל אלה הסתייעו מאוד בשל העובדה שכתבי הקודש העבריים תורגמו ליוונית וכי לאחר מכן נכתבה הברית החדשה בלשון היוונית.

בניגוד ליהודים ולעמים רבים אחרים, זה מכבר שררה בקרב היוונים אמונה באלמותיות, בצורה כזו או אחרת של הישרדות לאחר המוות, ומכיוון שזה היה בדיוק הלב של תורת ישוע, היה ברור שיימשכו מאוד לנצרות.

שורה של ניצחונות תרבותיים של היוונים וניצחונות פוליטיים של הרומאים גיבשו את ארצות המזרח התיכון לכדי אימפריה אחת

^{19523 (2072.7)} Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

^{19524 (2072.8)} And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

^{19525 (2072.9)} It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

^{19526 (2073.1)} The Stoic and his sturdy appeal to "nature and conscience" had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

^{19527 (2073.2)} And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

^{19528 (2073.3)} The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

^{19529 (2073.4)} A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one

בעלת שפה אחת ותרבות אחת אשר הכינו את המערב לאל אחד. הדת היהודית סיפקה את האל האחד, אך לא הייתה מקובלת על היוונים-הרומיים הללו. פילון סייע להפחית במידת מה את הסתייגויותיהם, אך הנצרות גילתה להם מושג טוב יותר אודות אל אחד, והם מיהרו לאמץ אותו.

language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. תחת האימפריה הרומית

לאחר התבססות השלטון הפוליטי של רומא ולאחר שנפוצה הנצרות, הנוצרים מצאו עצמם עם אל אחד, עם מושג דתי מתקדם, אך ללא אימפריה. היוונים-הרומיים מצאו עצמם עם אימפריה כבירה אך ללא אל שראוי לשמש כמושא הסגידה הדתית וכגורם האחדותה הרוחנית. הנוצרים קיבלו את האימפריה; האימפריה אימצה את הנצרות. הרומאי סיפק את אחדות הממשל הפוליטי; היווני, אחדות של תרבות ולימוד; הנצרות, אחדות במחשבה הדתית ובמנהגי הדת.

האימפריאליזם האוניברסלי של רומא כבש את מסורת הלאומנות ובפעם הראשונה בהיסטוריה איפשר לגזעים ולאומות שונות, לקבל דת אחת, לפחות במידה מסוימת.

הנצרות זכתה לחיבה ברומא בזמן בו התרחש עימות ער בין תורתם הנמרצת של הסטואיים לבין הבטחות הגאולה של כתות המסתורין. לעם של אנשים רעבים רוחנית, אשר לא הכירו את המילה "חוסר-אנוכיות", הביאה הנצרות נחמה מרעננת ועוצמה משחררת.

הכוח הגדול ביותר של הנצרות נבע מן האופן בו חיו מאמיניה חיים של שירות ואפילו האופן בו מתו למען אמונתם בתקופות המוקדמות של הרדיפות הקשות.

מה שלימד ישוע על אהבת הילדים מהר מאוד חיסל את המנהג הנפוץ של הפקרת ילדים לא רצויים למוות, במיוחד תינוקות ממין נקבה.

מנהגי הסגידה הראשונים של הנצרות נלקחו ברובם מבית הכנסת היהודי, וסוגלו בידי הטקסים המיתריים; מאוחר יותר, נוספה אליהם הרבה מן הטקסיות הפגאנית. עמוד השדרה של ראשית הכנסייה התבסס על גרים יהודיים יוניים שהומרו לנצרות.

המאה השנייה לאחר הספירה היה הזמן הטוב ביותר בכלל ההיסטוריה של העולם להתקדמותה של דת טובה במערב. במהלך המאה הראשונה הנצרות הכינה עצמה, תוך מאבקים ופשרות, כדי להכות שורש ולהתפשט במהירות. הנצרות אימצה את הקיסר; מאוחר יותר, הוא אימץ את הנצרות. היה זה עידן כביר לתפוצתה של דת חדשה. הייתה חירות דתית;

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

^{195:31 (2073:5)} After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

^{195:32 (2073:6)} Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

^{195:33 (2073:7)} Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

^{195:34 (2073:8)} That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

^{195:35 (2073:9)} The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

^{195:36 (2074:1)} The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

^{195:37 (2074:2)} The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

נסעו מכל מקום לכל מקום והמחשבה הייתה חופשית.

הדחף הרוחני לקבלה מסויגת של הנצרות ההלניסטית הגיע לרומא מאוחר מכדי למנוע את הנפילה המוסרית שהחלה זה מכבר או כדי לפצות על ההידרדרות הגזעית שכבר התבססה והלכה והתגברה. הדת החדשה הזו היוותה צורך תרבותי לרומא הקיסרית, וחבל מאוד שלא הפכה לחבל הצלה רוחני במובן הרחב יותר.

אפילו דת טובה לא תוכל להציל אימפריה כבירה מן ההשלכות הוודאיות של היעדר השתתפות היחיד בענייני הממשל, עודף פטרנליזם, מיסוי מוגזם ועוול גדול בגבייה, מסחר לא מאוזן עם הלבנט שרוקן את מאגרי הזהב, שיגעון הבידור, מן התקנות הרומיות, ביזוי האישה, העבדות והניוון הגזעי, ממגפות פיזיות, ומכנסייה של מדינה אשר התמסדה כמעט עד כדי עקרות רוחנית.

באלכסנדריה, התנאים לא היו כל כך גרועים. ראשוני בתי הספר המשיכו ללמד את תורתו של ישוע שלא עברה שום פשרה. פְּנְתָנְאוֹס היה זה שלימד את קְלֶמֶנט ולאחר מכן הלך בעקבות נתנאל כדי להטיף לישוע בהודו. אף כי כמה מן האידאלים של ישוע הוקרבו לצורך בנייתה של הנצרות, מן ההוגנות לציון שעד לסוף המאה השנייה כמעט כל המוחות הגדולים בעולם היווני-רומי היו נוצרים. הניצחון הלך ונשלם.

האימפריה הרומית הזו שרדה מספיק זמן כדי להבטיח את הישרדותה של הנצרות אפילו לאחר התמוטטות האימפריה. אך לעיתים קרובות ניסינו לשער בדעתנו מה היה מתרחש ברומא ובעולם אילו בשורת המלכות הייתה מתקבלת במקום הנצרות היוונית.

4. ימי הביניים באירופה

מכיוון שהכנסייה הייתה חלק מן החברה ובת בריתה של הפוליטיקה, היא נידונה להיות חלק מן ההידרדרות האינטלקטואלית והרוחנית של מה שכונה "תקופת החושך" של אירופה. במהלך תקופה זו, הדת הפכה ליותר ויותר נזירית, סגפנית וחוקית. במובן הרוחני, הנצרות הייתה שרויה בתרדמת חורף. במהלך כל התקופה הזו התקיים לצד הדת, שישנה והפכה לחילונית, זרם בלתי פוסק של מיסטיקות, של התנסות רוחנית פנטסטית על גבול הבלתי מציאותי, אשר דמתה מבחינה פילוסופית לפנתאיזם.

במהלך מאות השנים החשוכות, המייאשות הללו, במדיה רבה שוב חזרה הדת לתפוש מקום משני. האינדיבידואל כמעט ונעלם אל מול סמכותה, מסורתיה וצויה של הכנסייה. איום

^{195:38 (2074:3)} The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

^{195:39 (2074:4)} Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

^{195:10 (2074:5)} Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

^{195:11 (2074:6)} And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. THE EUROPEAN DARK AGES

^{195:41 (2074:7)} The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

^{195:42 (2074:8)} During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of

רוחני חדש צץ בדמות יצירתה של "גלקסיית" קדושים אשר התיימרו להיות בעלי השפעה מיוחדת בבתי הדין השמימיים, ולפיכך, אם היו מקבלים פנייה ראויה, היו יכולים לבקש מן האלים עבור האדם.

אך מכיוון שהנצרות הפכה לחברתית ולפגאנית במידה מספקת, אף כי לא עלה בידה לעצור את בואם של ימי החושך, היא הייתה מוכנה דיה כדי לשרוד את תקופת החשיכה המוסרית והתקיעות הרוחנית הארוכה הזו. והיא אכן שרדה את הלילה הארוך של הציוויליזציה המערבית ועדיין היוותה השפעה מוסרית בעולם כאשר הנץ שחר הרנסנס. שיקומה של הנצרות לאחר ימי הביניים הוליד כתות נוצריות רבות, אמונות אשר התאימו במיוחד לסוגי האישיות האנושיים האינטלקטואליים, הרגשיים והרוחניים. הרבה מן הקבוצות הנוצריות המיוחדות הללו עדיין קיימות בזמן הכנתה של מצגת זו.

ההיסטוריה של הנצרות מדגימה את העובדה שהיא נולדה מתוך התמרה בלתי מכוונת מן הדת של ישוע לדת אודות ישוע. בנוסף, היא מציגה את ההתנסות שלה כשהפכה להלניסטית, לפגאנית, לחילונית, לממסדית, כשסבלה מהידרדרות אינטלקטואלית, מניוון רוחני, מתרדמת חורף מוסרית, כשעמדה בסכנת הכחדה ולאחר מכן התעוררה, התפצלה, ולאחרונה השתקמה במידה מסוימת. אילן יוחסין שכזה מעיד על החיוניות הטבועה בה ועל יכולת שיקום כבירה. אותה נצרות ממש מתקיימת היום בעולם המתורבת של עמי המערב ונאבקת על קיומה, סכנה אשר מאיימת עליה יותר מכל המשברים החשובים שאפיינו בעבר את המאבק שלה לנצח.

הדת ניצבת כעת אל מול האתגר של מוחות העידן המדעי החדש הנטיות החומרניות. הדת של ישוע עתידה בסופו של דבר לנצח במאבק הכביר הזה בין החילוני לרוחני.

the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of "saints" who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man's behalf before the Gods.

^{195:4.3 (2075.1)} But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

^{195:4.4 (2075.2)} Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

^{195:4.5 (2075.3)} Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. הבעיה המודרנית

המאה העשרים העמידה לפתחן של הנצרות ושל כל הדתות האחרות בעיות חדשות לפתרון. ככל שציוויליזציה מעפילה, במאמצו לייצב את החברה ולפתור את בעיותיה החומריות, נדרש האדם נדרש יותר ויותר להתאמץ ולמלא את חובתו "לבקש קודם את מציאויות השמים".

כאשר האמת מבוטרת, מופרדת, מבודדת ועוברת יותר מדי ניתוחים, היא גורמת לעיתים קרובות לבלבול. האמת החיה מלמדת את מבקש האמת באופן נכון רק כאשר מאמצים אותה במלואה וכמציאות רוחנית חיה, ולא בדמות עובדות מדע החומר או כהשראה שמעוררת אומנות כלשהיא שמתווכת אותה.

5. THE MODERN PROBLEM

^{195:5.1 (2075.4)} The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

^{195:5.2 (2075.5)} Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

הדת הינה ההתגלות לאדם של ייעודו האלוהי והנצחי. הדת הינה התנסות רוחנית ואישית לגמרי ולעולם יש להפריד בינה לבין צורת המחשבה הגבוהות האחרות של האדם, כדוגמת:

1. הגישה הלוגית של האדם לדברי מציאות החומר.

2. ההערכה שרוחש האדם לאסתטיקה של היופי המנוגד לכיעור.

3. ההכרה האתית של האדם את מחויבויותיו לחברה וחובותיו הפוליטיות.

4. אפילו החוש המוסרי של האדם, כשלעצמו, אינו דתי.

הדת מיועדת למצוא את אותם ערכי היקום אשר מניעים לאמונה, לאמון ולביטחון; שיאה של הדת הינה הסגידה. הדת מגלה עבור הנשמה את אותם ערכים עליונים אשר מנוגדים לערכים היחסיים שמגלה הדעת. רק באמצעות חוויה דתית אמיתית ניתן להגיע לתובנה על-אנושית שכזו.

לא ניתן לתחזק מערכת חברתית קבועה ללא מוסריות אשר מתבססת על מציאויות הרוח ממש כפי שלא תיתכן מערכת שמש ללא כבידה.

אל תנסו לספק בתקופת חיים קצרה אחת בגוף את הסקרנות שמביעה הנשמה או את כל יצר ההרפתקנות שבה. היו סבליים! אל תתפתו להשתעשע בהפקרות של הרפתקאות זולות ומטונפות. שימרו על האנרגיה שלכם ואזרו את תשוקתכם; היו רגועים בזמן ההמתנה להופעתה של הקריירה האינסופית של ההרפתקה המדורגת והגילוי המרטיט.

בתוך הבלבול ביחס למקורותיו של האדם, אל תשכחו את ייעודו הנצחי. בל נא תשכחו שישוע אהב אפילו ילדים קטנים, ושהבהיר לתמיד את ערכה האדיר של האישיות האנושית.

כשאתם מתבוננים בעולם, זכרו כי כתמי הרוע השחורים שאתם רואים מוצגים על הרקע הלבן של הטוב הבסיסי. אינכם מתבוננים בכתמים לבנים עגומים שמופיעים על רקע שחור של רוע.

מדוע בני האדם מקדישים זמן רב כל כך לרוע שבעולם רק משום שהוא נדמה כעובדה, כאשר יש כל כך הרבה אמת טובה שניתן לתת לה ביטוי ולהטיף לה? יפי ערכי הרוח של האמת נעימים ומרוממים יותר מתופעות הרוע.

במסגרת הדת, ישוע הטיף להתנסות והשתמש בשיטה זו, ממש כשם שהמדע המודרני דבק בטכניקות הניסוי. הנחייתה של הבוננות הרוחנית מובילה אותנו למצוא את אלוהים, אך אנו מתקרבים לבוננות זו של הנשמה באמצעות אהבת מה שיפה, חיפוש

195:5.3 (2075:9) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

195:5.4 (2075:7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.

195:5.5 (2075:8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.

195:5.6 (2075:9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.

195:5.7 (2075:10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075:11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075:12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076:1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076:2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076:3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076:4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076:5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all

האמת, נאמנות לחובתנו, וסגידה לטוב האלוהי. אך מכל הערכים הללו, המנחה האמיתית שמובילה לבוננות אמת הינה האהבה.

these values, love is the true guide to real insight.

6. חומרנות

שלא במתכוון, הכניסו המדענים את האנושות לפניקה חומרנית; הם גרמו לשוד של בנק המוסר של ההיסטוריה, אך בבנק ההתנסות האנושית הזה מופקדים נכסים רוחניים עצומים; הוא יכול לעמוד במה שתובעים ממנו. רק מי שלא חושב ייכנס לפניקה ביחס לנכסי הרוח של המין האנושי. כאשר תסתיים הפניקה החומרנית-חילונית, נמצא כי דתו של ישוע לא פשטה את הרגל. בנק הרוח של מלכות השמים ישלם במטבע של אמונה, תקווה, וביטחון מוסרי לכל מי שיתבע זאת ממנו "בשמו."

בלא קשר לקונפליקט לכאורה בין החומרנות לתורתו של ישוע, אתם יכולים להיות בטוחים בכך שבעידנים שיבואו תצא תורתו של 'המאסטר' וידה על העליונה. לאמיתו של דבר, דת אמיתית איננה יכולה להיות חלוקה עם המדע; היא כלל לא עוסקת בדברים של חומר. אף כי הדת אוהדת את המדע, היא אדישה כלפיו ומתרכזת כולה במדען עצמו.

רדיפת הידע עצמו, ללא הפירוש הנלווה של החכמה והבוננות הרוחנית של ההתנסות הדתית מובילה בסופו של דבר את האדם לפסימיות ולייאוש. ידע מועט אכן מעורר דאגה.

בזמן כתיבת מילים אלה, כבר חלף החלק הגרוע של עידן החומרנות; כבר מתחיל לזרוח שחר היום של הבנה טובה יותר. אף כי המוחות הטובים יותר העולם המדע כבר אינם דבקים בפילוסופיה חומרנית לגמרי, האנשים הפשוטים עדיין נוטים לכיוון הזה בשל מה שלמדו בעבר. אך העידן הזה, של הריאליזם הפיזי, הינו פרק חולף בחייו של האדם עלי אדמות. המדע המודרני לא נגע בדת האמיתית "Ea בתורתו של ישוע כפי שזו מתבטאת בחיי מאמיניו. המדע רק חיסל את האשליות הילדותיות של הפירושים השגויים של החיים.

ביחס לחייו של אדם על הארץ, המדע מהווה התנסות כמותית ואילו הדת מהווה התנסות איכותית. המדע עוסק בתופעות; הדת, במקורות, בערכים ובמטרות. מי שמגדיר גורמים כדי להסביר תופעות פיזיות מתוודה על בורותו ביחס לדברים האולטימטיביים ובסופו של דבר, זה מוביל את המדען חזרה לגורם הגדול הראשון "Ea לאלב האוניברסלי של פרדיס.

מתברר כי המעבר האלים מעידן הניסים לעידן המכונות מאוד מטריד את האדם. הפקחות והגמישות של הפילוסופיות הכוזבות של המכניזם הן אלה שמזימות את טיעוניהן

6. MATERIALISM

^{1956.1 (2076.6)} Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it "in His name."

^{1956.2 (2076.7)} No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

^{1956.3 (2076.8)} The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

^{1956.4 (2076.9)} At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

^{1956.5 (2077.1)} Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign causes as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

^{1956.6 (2077.2)} The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism

המכניסטיים. הקלילות המנטלית הקטלנית של האדם החומרי מפריכה לתמיד את טענותיו על כך שהיקום הינו תופעה אנרגטית עיוורת וחסרת תכלית.

הן הטבעיות המכניסטיות שמפגינים אנשים לכאורה מחונכים והן החילוניות נטולת המחשבה שמפגין האיש ברחוב עוסקות אך ורק בדברים; הן נעדרות לחלוטין כל ערך, אישור או סיפוק מטבע רוחני, וכן נעדרים אמונה, תקווה והבטחה נצחית כלשהן. אחת מן הבעיות הגדולות ביותר של החיים המודרניים היא שהאדם חושב שהוא עסוק מדי מכדי למצוא זמן עבור מדיטציה רוחנית ומסירות דתית.

החומרנות מקטינה את האדם לכדי אוטומט חסר נשמה והופכת אותו לסמל אריתמטי שמוצא מקום חסר ישע בנוסחה המתמטית של יקום בלתי-רומנטי ומכניסטי. אך מניין מגיע כל היקום המתמטי העצום הזה ללא 'מתמטיקאי' רב אומן? המדע יכול לתהות על שימור החומר, אך הדת נותנת תוקף לשימור נשמת האדם. היא עוסקת בהתנסויותיהם ביחס למציאויות רוחניות וערכים נצחיים.

הסוציולוג החומרי של היום סוקר קהילה, כותב עליה דוח ומותיר את האנשים כפי שמצא אותם. לפני אלף תשע מאות שנה, חזו תושבי הגליל הבלתי משכילים בישוע נותן את חייו כמתת רוחני לטובת התנסותו הפנימית של האדם ואז הלכו והפכו לגמרי את כלל האימפריה הרומית.

שגיאה גדולה שוגים מנהיגי הדת כשהם מנסים לקרוא את האדם המודרני לקרב הרוחני בתקיעת החצוצרות של ימי הביניים. הדת חייבת לרכוש לעצמה סיסמאות חדשות ועדכניות. לא הדמוקרטיה ולא שום תרופת פלא אחרת תוכלנה להחליף את הקדמה הרוחנית. אף כי דתות כוזבות עלולות לייצג התחמקות מן המציאות, בבשורתו הציג ישוע בפני בן התמותה את שער הכניסה למציאות נצחית של קידמה רוחנית.

אם נאמר שהדעת "הגיחה" מן החומר, לא נסביר בכך דבר. אם היקום היה רק מנגנון והדעת הייתה בלתי נפרדת מן החומר, לעולם לא היינו מקבלים שני פירושים שונים לכל תופעה נצפית. המושגים של אמת, יופי וטוב אינם חלק אינהרנטי מן הפיזיקה ואף לא מן הכימיה. מכונה לא יכולה לדעת, קל וחומר לדעת אמת, לרעוב לצדיקות ולהוקיר את הטוב.

ייתכן והמדע הינו חומרי, אך דעתו של המדען שמבחין באמת היא בה בעת על-חומרית. החומר אינו יודע את האמת, ואף לא יוכל לאהוב את החסד או להתענג על מציאויות רוח. האמונות המוסריות המבססות על ההארה הרוחנית ונובעות מן ההתנסות האנושית הינן מציאויות וודאיות בדיוק כמו המסקנות המתמטיות המבוססות על התצפיות הפיזיות,

believe their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

^{1956.7 (2077.3)} The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

^{1956.8 (2077.4)} Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

^{1956.9 (2077.5)} The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

^{1956.10 (2077.6)} But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

^{1956.11 (2077.7)} To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

^{1956.12 (2077.8)} Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher

אלא שהן ברמה אחרת וגבוהה יותר.

אילו היו בני האדם מכונות ותו לא, הם היו מגיבים ליקום החומרי באופן פחות או יותר אחיד. לא הייתה מתקיימת האינדיבידואליות, קל וחומר האישיות.

עובדת המנגנון המוחלט של פרדיס במרכז יקום היקומים, בנוכחות הרצון הבלתי מסויג של 'המקור והמרכז השני', מבטיחה בוודאות ולתמיד כי הדטרמיניזם איננו החוק הבלעדי של הקוסמוס. המטריאליזם שם, אך איננו בלעדי; המכניזם שם; אך איננו בלתי מסויג; הדטרמיניזם שם, אך אינו מצוי שם לבדו.

אלמלא נוכחותם המשולבת של הדעת והרוח, היה יקום החומר הסופי הופך לבסוף לאחיד ולדטרמיניסטי. השפעתה של הדעת הקוסמית ממשיכה כל העת להחדיר ספונטניות, אפילו לעולמות החומר.

החופש או היוזמה שבכל עולם ועולם בקיום עומדים ביחס ישר לשיעור ההשפעה הרוחנית ולשליטתה של הדעת הקוסמית; במילים אחרות, בהתנסות האנושית, הם עומדים ביחס ישר לשיעור בו עושים בפועל את "רצון 'האב'". ולפיכך, התחלת החיפוש שלכם אחר האל, מהווה את ההוכחה הניצחת לכך שאלוהים כבר מצא אתכם.

חיפוש כנה אחר הטוב, היופי, והאמת מוביל למציאת האל. כל תגלית מדעית מדגימה את קיומם של החופש והאחדות ביקום. המגלה רוצה להיות חופשי לגלות. הדבר שמתגלה הינו אמתי ונדמה כאחיד, שאלמלא כן לא היה יכול להיות ידוע כדבר.

7. פגיעותה של החומרנות

כמה מטופש מצד האדם החומרי להרשות לתיאוריות פגיעות שכאלה, כדוגמת היקום המכניסטי, לשלול ממנו את המשאבים הרוחניים העצומים של ההתנסות האישית בדת של אמת. העובדות לעולם לא מתווכחות עם אמונה רוחנית אמיתית; התיאוריות, לפעמים כן. מוטב למדע להקדיש עצמו לחיסולן של האמונות הטפלות מאשר לנסות ולמוטט את האמונה הדתית "ע"א את האמונה של האדם במציאויות הרוח ובערכי אלוה.

ראוי למדע לתרום לאדם באופן חומרי בדומה למה שתורמת לו הדת רוחנית; להרחיב את אופקיו בחיים ולהעצים את אישיותו. מדע של אמת לא ייכנס לוויכוח עם הדת. "השיטה המדעית" אינה אלא אמת מידה אינטלקטואלית למדידת הרפתקאות החומר וההישגים הפיזיים. אך מכיוון שהוא חומרי ואינטלקטואלי בלבד, אין לו שום יכולת להעריך את מציאויות הרוח ואת התנסויות הדת.

level.

1956:13 (2077:9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

1956:14 (2077:10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

1956:15 (2078:1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

1956:16 (2078:2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing "the Father's will." And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

1956:17 (2078:3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

1957:1 (2078:4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

1957:2 (2078:5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The "scientific method" is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

חוסר עקביותו של המכניסט המודרני הוא זה: אילו היה היקום אך יקום של חומר ואילו היה האדם אך מכונה, אדם שכזה לא היה כלל יכול להכיר בעצמו כמכונה שכזו, ובאותה מידה, אדם-מכונה זה היה בלתי מודע לחלוטין לעובדת קיומו של יקום חומרי שכזה. הייאוש החומרי של המדע המכניסטי לא הצליח להכיר בעובדת קיומה של דעת בה-שוכנת-רוח של אותו המדען אשר תובנתו העל-חומרית היא המנסחת את המושגים השגויים והלוקים בסתירה הפנימית אודות יקום מטריאליסטי.

בתוך עובדות התופעות של יקומי הזמן והמרחב מתחבאים ערכי פרדיס נצחיים ואינסופיים, של אמת, יופי וטוב. אך כדי לגלות ולהבחין בערכים הרוחניים הללו, נדרש מבט של אמונה של אדם שנולד מן הרוח.

מציאויות וערכי ההתקדמות הרוחנית אינן "השלכה פסיכולוגית" — אינם רק חלום מופלא בהקיץ של הדעת החומרית. דברים מעין אלה הינן תחזיותיו הרוחניות של 'המכוון' השוכן, רוח אלוהים אשר חיה בדעתו של האדם. כמו כן, אל תתנו להתעסקויות שלכם בהצצות הקטנות שלכם על מה שמצאתם על "היחסיות" להפריע למושגים אודות נצחיות ואינסופיות של האל. וככל שתבקשו ותידרשו לביטוי-עצמי, אל נא תשגו ותתעלמו מן הצורך לאפשר לביטוי- 'המכוון', הביטוי של העצמי האמיתי והטוב יותר שלכם.

אילו היה זה רק יקום חומרי, לעולם לא היה האדם החומרי מצליח לגבש מושג אודות טיבו המכניסטי של קיום חומרי לגמרי שכזה. כשלעצמו, המושג המכניסטי אודות היקום הינו תופעת דעת בלתי-חומרית, ומקור הדעת כולה ממקור בלתי-חומרי, גם אם נדמה כי הדעת מותנית לגמרי בחומר ונשלטת לגמרי באופן מכניסטי.

המנגנון המנטלי המפותח חלקית של בן התמותה אינו ניחן ביותר מדי עקביות וחכמה. לעיתים קרובות, הרמייה של האדם גוברת על ההיגיון שלו וחומקת מן הלוגיקה שלו.

הפסימיזם של האדם המטריאליסטי הפסימי ביותר הוא כשלעצמו הוכחה מספקת לכך שהיקום של הפסימיסט אינו חומרי לגמרי. הן האופטימיזם והן הפסימיזם הינן תגובות מושגיות בדעת שמודעת לערכים כמו גם לעובדות. אילו היה היקום מה שהמטריאליסט חושב שהוא, האדם שהיה כמכונה אנושית היה נעדר כל יכולת להכיר בעובדה זו בצורה מודעת. אילו לדעת שנולדה-מן-הרוח לא הייתה מודעות למושג של ערכים, לא יכול היה האדם כלל להכיר בעובדת המטריאליזם ביקום והתופעות המכניסטיות של פעולת היקום. מכונה אחת לא יכולה להיות מודעת ביחס לטיבה או לערכה של מכונה אחרת.

1957.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory concepts of a materialistic universe.

1957.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

1957.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a "psychologic projection" — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabblings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for self-expression do not make the mistake of failing to provide for Adjuster-expression, the manifestation of your real and better self.

1957.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

1957.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

1957.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

פילוסופיה מכניסטית אודות החיים והיקום איננה יכולה להיות מדעית, משום שהמדע עוסק רק בחומרים ובעובדות. הפילוסופיה חייבת להיות על-מדעית. אף כי האדם אכן הינו עובדה חומרית בטבע, חייו הינם תופעה המתעלה מעל לרמות החומר בטבע משום שהם מפגינים את איכויות השליטה של הדעת ואת איכויות היצירתיות של הרוח.

מאמציו הכנים של האדם להפוך למכניסט מייצגים את התופעה הטרגית של המאמץ חסר תוחלת להתאבד אינטלקטואלית ומוסרית. אך האדם איננו יכול לעשות זאת.

אילו היה היקום חומרי בלבד, והאדם אך מכונה, לא היה קיים המדע שהודות לו יאזור עוז המדען ויציע כהשערה את המכניסטיות של היקום. מכונות לא יכולות למדוד, לסווג, או להעריך את עצמן. רק ישות בעלת מעמד נעלה-על-המכונה תוכל לבצע פעולה מדעית מעין.

אילו המציאות ביקום הייתה של מכונה אחת כבירה, כי אז כדי להכיר בעובדה זו ולהיות מודע לתובנה שבהערכה מעין זו, היה חייב האדם להיות מחוץ ליקום ונפרד ממנו.

אילו היה האדם רק מכונה, כיצד מצליח אדם זה להאמין בכך שהוא רק מכונה או לטעון הוא יודע זאת? מכונה גרידא לעולם לא תתאפיין ביכולת להעריך את עצמה באופן שמודע לעצמו. המכניסט שמודע לעצמו ומכריז על עצמו ככזה הינו המענה הטוב ביותר למכניזם. אילו היה המטריאליזם עובדה, לא היה יכול להתקיים מכניסט מודע לעצמו. וזה גם נכון שלפני שאדם יכול לפעול באופן בלתי מוסרי, הוא חייב להיות קודם אדם מוסרי.

הטענה על המטריאליזם היא עצמה מרמזת על התודעה העל-חומרית של הדעת שמתיימרת לטעון לדוגמה כזו. מכניזם יכול להידרדר, אך לעולם לא יוכל להתקדם. מכונות אינן חושבות, יוצרות, חולמות, שואפות, מחזיקות באידאליים, רעבות לאמת, או צמאות לצדיקות. את חייהן לא מניעה התשוקה לשרת מכונות אחרות או הבחירה, כתכלית נצחית, במשימה הנשגבת של מציאת האל והשאפה להידמות לו. מכונות לעולם אינן אינטלקטואליות, רגשניות, אסתטיות, אתיות, מוסריות או רוחניות.

האמנות מוכיחה שהאדם אינו מכניסטי, אך איננה מוכיחה שהוא אלמותי רוחנית. האומנות הינה התווך המורונטי של בני התמותה, השדה המתווך בין האדם, כאדם חומרי, לאדם, כאדם רוחני. השירה הינה ניסיון לחמק ממצאויות החומר ולערכי הרוח.

בציוויליזציה גבוהה, נמצא כי האמנות הופכת את המדע לאנושי, ואילו הדת האמיתית – “*the*” התובנות אודות מציאויות רוחניות ונצחיות – הופכת את האומנות לרוחנית. האמנות מייצגת את האופן בו מעריך האדם את המציאות בזמן-

1957.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

1957.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

1957.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

1957.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

1957.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

1957.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

1957.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

1957.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace

מרחב. הדת הינה אימוץ של ערכים קוסמיים והיא מצביעה על התקדמות נצחית בדמות הרקעה והתרחבות רוחנית. האמנות של הזמן מסוכנת רק כאשר היא עוצמת עיניה ביחס לאמנות המידה הרוחניות של התבניות האלוהיות אשר הנצח משקף כמציאות הצללים של הזמן. אומנות אמיתית הינה התפעול היעיל של הדברים החומריים בחיים; הדת הינה ההתמרה הנאצלת של עובדות החומר של החיים, והיא לעולם לא מפסיקה להעריך רוחנית את האומנות.

כמה טפשי להתיימר לכך שאוטומט יכול להגות פילוסופיה של אוטומטיות וכמה מגוחך שהוא מתיימר לגבש מושג שכזה על אחי, האוטומטים האחרים!

כל פרשנות מדעית ביחס ליקום החומר הינה חסרת ערך אלא אם היא מכירה במדען. שום הערכה של האמנות איננה אותנטית אלא אם היא מכירה בערכו של האמן. שום הערכה של אמות המוסר איננה כדאית אלא אם היא כוללת את האדם המוסרי. שום הכרה בפילוסופיה איננה בונה אם היא מתעלמת מן הפילוסוף, והדת איננה יכולה להתקיים ללא התנסותו האמיתית של האדם הדתי, אשר באמצעות התנסות זו ממש מבקש למצוא את האל ולדעת אותו. בדומה לכך, יקום היקום הינו חסר משמעות בנפרד מן 'האני הוא', האל האינסופי אשר ברא אותו ומנהל אותו ברציפות.

המכניסטים "ה" הומניסטים "ה" נטיים להיסחף בזרמי החומר. האידאליסטים והאנשים הרוחניים מעזים להשתמש במשוטתם בחכמה ובכוח כדי לסגל את זרמי האנרגיה אשר נדמה שזרמים באופן חומרי לגמרי.

המדע חי על פי המתמטיקה של הדעת; המוזיקה מבטאת את קצב הרגשות. הדת הינה הקצב הרוחני של הנשמה המצוי בהרמוניה בזמן-מרחב עם תווי המנגינה הגבוהה יותר, הנצחית, של האינסופיות. ההתנסות הדתית אכן מהווה דבר על-מתמטי בחיי האדם.

בשפה, האלפבית מייצג את המנגנון המטריאליסטי, ואילו המילים מבטאות את המשמעות של אלפי מחשבות, רעיונות כבירים ואידאליים נאצלים "ה" ביחס לאהבה ולשנאה, לפחדנות ולאומץ "ה" מייצגות את פעולות הדעת בתוך הטווח שמגדירים חוקי החומר וחוקי הרוח, תחת הכוונת רצון האישיות, וכפי שהן מגבילים אותם התנאים האינהרנטיים למצב.

היקום איננו כמו החוקים, המנגנונים וביטויי האחדות שמגלה המדען, ושהוא מחשיב כמדע, אלא דווקא כמו המדען הסקרן, החושב, הבוחר, היצירתי, המשלב והבוחר אשר צופה בתופעות היקום ומסווג את העובדות המתמטיות אשר מהוות חלק אינהרנטי מן ההיבט החומרי של הבריאה. היקום אף אינו כמו האמנות של האומן, אלא דווקא כמו האמן המתאוה, החולם, השואף

of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

1957.17 (2000.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

1957.18 (2000.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

1957.19 (2000.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

1957.20 (2000.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

1957.21 (2000.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

1957.22 (2000.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation.

והמתקדם אשר מבקש להתעלות מעל לעולם דברי החומר במאמץ להשיג מטרה רוחנית.

המדען, ולא המדע, הוא זה אשר מבחין במציאות של יקום מתפתח ומתקדם של אנרגיה וחומר. האמן, ולא האמנות, הוא זה שמעיד על קיומו של העולם המורנטי שבתווך בין הקיום החומרי והחירות הרוחנית. האדם הדתי, ולא הדת, הוא זה שמוכיח את קיומן של מציאויות הרוח והערכים האלוהיים אשר אותם נפגוש בהתקדמות שבנצח.

9. הטוטליטריאניזם החילוני

אך אפילו לאחר שהמטריאליזם והמכניזם כמעט וחוסלו, השפעתה ההרסנית של החילוניות במאה העשרים היא שמאפילה על ההתנסות הרוחנית של מיליוני נשמות שאין כלל חושדות בכך.

את החילוניות המודרנית מקדמות שתי השפעות כלל עולמיות. אביה של החילוניות הייתה הגישה צרת המוחין וחסרת האל של מה שמכונה המדע - המדע האתאיסטי - במהלך המאה התשע-עשרה והמאה העשרים. אם החילוניות המודרנית הייתה הכנסייה הנוצרית הטוטליטרית של ימי הביניים. החילוניות נולדה כמחאה הולכת וגוברת כנגד שליטתה הכמעט מוחלטת של הכנסייה הנוצרית הממסדית בציוויליזציה המערבית.

בזמן התגלות זו, האקלים האינטלקטואלי והפילוסופי באמריקה כמו באירופה הינו בהחלט חילוני במובחן "הומניסטי". במשך שלוש מאות שנה הפכה המחשבה המערבית ליותר ויותר חילונית. השפעתה של הדת הפכה ליותר ויותר שולית, בעיקר כמנהג טקסי. מרבית תושבי הציוויליזציה המערבית שמעידים על עצמם כנוצרים הינם בפועל, שלא מדעת, חילונים.

כדי לשחרר את המחשבה והחיים של עמי המערב מאחיזתה המנוונת של השפעה ממסדית דתית טוטליטרית נדרש כוח כביר, נדרשה השפעה עצומה. החילוניות אכן שברה את אחיזת שליטתה של הכנסייה, וכעת בתורה מאיימת לכוון שליטה חדשה ונטולת-אל בלבבות ודעת בני האדם המודרניים. המדינה הפוליטית הרודנית והדיקטטורית הינה צאצאית ישירה של המטריאליזם המדעי והחילוניות הפילוסופית. מיד לאחר ששחררה את האדם משליטתה של הכנסייה הממסדית, החילוניות מוכרת אותו כעבד למדינה הטוטליטרית. החילוניות משחררת את האדם מן השעבוד לממסד הדתי רק כדי לבגוד בו לידי השעבוד של הרודנות הפוליטית והכלכלית.

המטריאליזם מכחיש את אלוהים, החילוניות

Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

^{195:7.23 (2080.8)} The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

^{195:8.1 (2081.1)} But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

^{195:8.2 (2081.2)} Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

^{195:8.3 (2081.3)} At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

^{195:8.4 (2081.4)} It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

^{195:8.5 (2081.5)} Materialism denies God, secularism

פשוט מתעלמת ממנו; לפחות, כך נהגה בהתחלה. לאחרונה, סיגלה לעצמה החילונית גישה מיליטנטית יותר, והחלה להתיימר לתפוש את מקומה של אותה הדת שבעבר התנגדה לשעבוד הטוטליטרי שלה. החילונית במאה העשרים נוטה לטעון שהאדם אינו נזקק לאלוהים. אך היזהרו! הפילוסופיה נטולת האל הזו של החברה האנושית רק תוביל לחוסר שקט, לאיבה, לאומללות, למלחמות, ולאסונות כלל עולמיים.

החילונית לעולם לא תוכל להביא לאנושות שלווה. דבר לא יוכל לתפוש את מקומו של האל בחברה האנושית. אך שימו לב היטב! אל תמהרו לוותר על התועלות והרווחים של המהפכה החילונית והשחרור מהטוטליטריאניזם של הממסד הדתי. כתוצאה מן המהפכה החילונית, נהנית היום הציוויליזציה המערבית מחירויות וסיפוקים רבים. השגיאה הגדולה של החילונית הייתה זו: לאחר שהתקוממה כנגד שליטת הכמעות מוחלטת של הסמכות הדתית בחיים, ולאחר שהשתחררה מרדנותו של הממסד הדתי, החילונים המשיכו והתקוממו כנגד אלוהים עצמו, לפעמים בסתר ולפעמים בגלוי.

אתם חבים למהפכה החילונית את היצירתיות המדהימה של התעשייה האמריקנית והקדמה החומרית חסרת התקדים של הציוויליזציה המערבית. ומשום שהמהפכה החילונית הלכה רחוק מדי ואיבדה את הקשר לאלוהים ולדת אמיתית, קיבלתם גם את התוצאה הבלתי רצויה בדמות מלחמות עולם וחוסר יציבות בינלאומית.

אין הכרח להקריב את אלוהים כדי ליהנות מברכותיה של המהפכה החילונית המודרנית: סובלנות, שירותי חברה, ממשל דמוקרטי וחירות פרט. החילונים לא היו חייבים לריב עם הדת האמיתית כדי לקדם את המדע ולפתח את החינוך.

אך החילונית איננה ההורה היחיד של כל היתרונות שהתקבלו לאחרונה בחיים. לתועלות שהתקבלו במאה העשרים תרמו לא רק המדע והחילונית אלא גם פעולתם הרוחנית של חיו ותורתו של ישוע מנצרת, שאינם מוכרים ושלא זכו להכרה.

ללא אלוהים, ללא הדת, לעולם לא תוכל החילונית המדעית לתאם בין כוחותיה, להביא לידי הרמוניה בין האינטרסים, הגזעים והכוחות הלאומניים המנוגדים זה לזה והנלחמים זה בזה. על אף הישגים חומריים שלא נודעו כמותם, החברה האנושית החילונית מתפוררת לאיטה. הלאומנות הינה הכוח המאחד העיקרי שמתנגד להתפרקות זו, שמקורה בריבות. והלאומנות הינה המחסום העיקרי בדרך לשלום עולמי.

החולשה האנהרנטית של החילונית טמונה בכך שהיא זונחת את האתיקה והדת לטובת הפוליטיקה והכוח. פשוט לא תוכלו לכוון את אחוות האדם תוך התעלמות מאבהותו של האל.

simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

^{1958:6 (2081:6)} Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

^{1958:7 (2081:7)} To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and true religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

^{1958:8 (2081:8)} It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

^{1958:9 (2082:1)} But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

^{1958:10 (2082:2)} Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

^{1958:11 (2082:3)} The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of

God.

195.8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195.8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

אופטימיזם חברתי ופוליטי חילוני הינו אשליה. ללא אלוהים, לא החירות ולא החופש, לא הקניין ולא העושר יובילו לשלום.

החילון המוחלט של המדע, החינוך, התעשייה והחברה יכול להוביל רק לאסון. במהלך השליש הראשון של המאה העשרים רצחו תושבי אורנטיה יותר בני אדם מאשר כל אלה שנהרגו במהלך התקופה הנוצרית עד לאותו זמן. וזו רק תחילת קציר אסון החומרנות והחילוניות; הרס איום עוד יותר עתיד לבוא.

9. הבעיה של הנצרות

אל תתעלמו מערכה של המורשת הרוחנית שלכם, מנהר האמת שזורם במורד מאות בשנים, אפילו עד לצחיחות של ימי עידן החומרנות והחילוניות. בכל מאמציכם הראויים להיפטר מן האמונות הטפלות של ימים עברו, וודאו שאתם נותרים נאמנים לאמת הנצחית. אך התאזרו בסבלנות! כאשר תסתיים ההתקוממות הנוכחית של האמונות הטפלות, ייוותרו בזוהרן אמיתות בשורת ישוע ויאירו דרך חדשה וטובה יותר.

אך הנצרות הפגאנית נזקקת למגע חדש עם תורתו המקורית של ישוע; היא משתוקקת להתבוננות חדשה בחייו הארציים של 'המאסטר'. ההתגלות החדשה והמלאה יותר אודות הדת של ישוע מיועדת לכבוש את אימפריית החילוניות המטריאליסטית ולמוטט את אחיזת המכניסטיות הטבעית בעולם. אורנטיה ניצבת על סף אחת מתקופות ההתאמה החברתית, ההאצה המוסרית וההארה הרוחנית המדהימות והמרתקות ביותר.

אף כי שונתה במידה רבה, שרדה תורתו של ישוע את כתות המסתורין שנולדו סמוך להולדתה שלה, את הבורות והאמונות הטפלות של ימי הביניים, וממש כעת מנצחת לאיטה את המטריאליזם, המכניזם, והחילוניות של המאה העשרים. תקופות כאלה של מבחנים גדולים וסכנת מפלה, תמיד מסמלים תקופה של התגלות גדולה.

הדת אכן נזקקת למנהיגים חדשים, גברים ונשים רוחניים אשר יעזו להסתמך אך ורק על ישוע ועל התורה שלו, שאין דומה לה. אם הנצרות תתמיד להתעלם ממשמיתה הרוחנית ותמשיך להתעסק בבעיות חברתיות וחומריות, התקומה הרוחנית תצטרך להמתין לבואם של מורי חדשים אלה של דת ישוע אשר יעסקו אך ורק בהתחדשותם הרוחנית של בני האדם. הנשמות הללו, שנולדו-מן-הרוח, ימהרו לספק את המנהיגות וההשראה הדרושים לארגון מחדש של העולם בהיבטים החברתיים, המוסריים, הכלכליים והפוליטיים.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195.9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195.9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195.9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195.9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

העידן המודרני יסרב לקבל דת שאינה עולה בקנה אחד עם העובדות ואינה מצויה בהרמוניה עם המושגים הגבוהים ביותר שלו ביחס לאמת, ליופי ולטוב. הגיעה השעה לגלות מחדש את יסודותיה האמיתיים והמקוריים של הנצרות בת ימינו, הנצרות המעוותת שהתפתרה "אֵלֶּה" את חייו ותורתו האמיתיים של ישוע.

האדם הפרימיטיבי חי חיים של שעבוד של אמונה טפלה בשל הפחד מן הדת. האדם המודרני, המתורבת, נמלא אימה מן המחשבה שישתלטו עליו אמונות דתיות חזקות. האדם החושב תמיד חשש מאחיזתה של הדת בו. כאשר דת חזקה ומרגשת מאיימת לשלוט בו, הוא תמיד מנסה להסביר אותה, להפוך אותה למסורת ולמסד אותה מתוך תקווה לשלוט בה. אֵלֶּה, אפילו דת של התגלות הופכת למעשה ידי אדם, תחת שליטת האדם. גברים ונשים מודרניים אינטליגנטיים מתחמקים מן הדת של ישוע בשל חששם ממה שתעשה להם "אֵלֶּה" ואיתם. כל החששות הללו אכן מבוססים. הדת של ישוע אכן משתלטת על מאמיניה ומתמירה אותם, תובעת מן האדם להקדיש את חייו לחיפוש אחר ידיעת רצונו של 'האב' שבשמים ודורשת שאנרגיות החיים יוקדשו לשירות זולתני של אחוות האדם.

גברים ונשים אנוכיים פשוט לא ישלמו מחיר כזה, אפילו לא עבור האוצרות הרוחניים הגדולים ביותר שאי פעם הוצעו לאדם. רק לאחר שאדם התייאש דיו מן האכזבות המצערות שנלוות למסע המטופש והמטעה של האנוכיות, ורק לאחר שגילה את עקרותה של הדת הממסדית, יהיה מוכן לפנות בלב שלם לבשורת המלכות, לדת של ישוע מנצרת.

העולם נזקק ליותר דת מיד ראשונה. אפילו הנצרות "אֵלֶּה" הדת הטובה ביותר של המאה העשרים "אֵלֶּה" אינה אלא דת אודות ישוע, אלא גם דת שנחווית בעיקר מיד שנייה. בני האדם מקבלים את כל הדת שלהם ממורי הדת המוסמכים שלהם. איזו התערבות היה חווה העולם אילו רק יכול היה לראות את ישוע באופן בו באמת חי על פני האדמה ולדעת, מיד ראשונה, את תורתו נותנת החיים! מילים שמתארות דברים יפים לא תוכלנה לרגש כמו המראה עצמו, ומילות אמונה לא תוכלנה לעורר השראה בלב נשמת האדם כמו החוויה של ידיעת נוכחות האל. אך האמונה המייחלת תמיד תשמור על דלת התקווה של נשמת האדם פתוחה לכניסתן של מציאויות הרוח הנצחיות של ערכי אלוה של העולמות שמעבר.

הנצרות העזה להנמיך את האידאליים שלה אל מול האתגרים שהציבו בפניה תאוות הבצע, שיגעון המלחמה והתשוקה האנושית לכוח; אך הדת של ישוע ממשיכה לקרוא את קריאתה הרוחנית הטרנסצנדנטית והטהורה, ממשיכה לקרוא למיטב שבאדם להתעלות מעל לכל הסמנים הללו, של מורשתו החייתית, ולהעפיל,

1959.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

1959.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do to them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

1959.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

1959.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

1959.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of

מתוך חסד, לרמות המוסר של הייעוד האנושי האמיתי שלו.

על הנצרות מאיים מוות איטי שנבע מן הרשמיות, מארגון-יתר, מן השכלתנות ומנטיות בלתי רוחניות אחרות. הכנסייה הנוצרית המודרנית איננה אותה אחוות המאמינים הדינמית עליה הטיל ישוע את משימת ההתמרה הרוחנית הרציפה של כל דורותיה הבאים של האנושות.

מה שמכונה נצרות הפך לתנועה חברתית ותרבותית, בנוסף להיותה אמונה ונוהג דתיים. הנחל של הנצרות המודרני מנקז הרבה ביצות פגאניות ושטחי סכך ברבריים; בנוסף לרמות בגליל אשר היו אמורות להיות המקור הבלעדי שלו, קווי פרשת מים תרבותיים נושנים רבים מתנקזים היום לנחל תרבותי זה.

true human destiny.

^{195:9.10 (2083.6)} Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

^{195:9.11 (2083.7)} So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. העתיד

הנצרות אכן עשתה שירות כביר לעולם, אך מה שנדרש כעת יותר מכל הוא ישוע. העולם נדרש לראות את ישוע חי שוב על פני האדמה בדמות החוויה של בני תמותה שנולדו-מן-הרוח אשר מיטיבים לגלות את 'המאסטר' לכל בני האדם. זה חסר תוחלת לדבר על תחייתה של הנצרות הפרימיטיבית; אתם חייבים להתקדם מהמקום בו אתם נמצאים. התרבות המודרנית חייבת לעברו הטבלה רוחנית תחת התגלות חדשה של חיי ישוע וחייבת לקבל הארה מהבנה חדשה של בשורת הגאולה הנצחית שלו. כאשר יתעלה כך ישוע, הוא ימשוך אליו את כולם. תלמידיו של ישוע חייבים להיות אפילו יותר מכובשים, להיות אפילו מקורות שופעים של השראה ושל חיים מתקדמים עבור האנושות כולה. הדת איננה אלא הומניזם נאצל עד שהיא הופכת לאלוהית כשמגלים את מציאות נוכחותו של האל בחוויה האישית.

היופי והנעלות, האנושיות והאלוהיות, הפשטות והייחודיות של חיי ישוע על פני האדמה מתארים תמונה מרשימה ומושכת של גאולת האדם וגילוי האל ומשום כך ראוי לתיאולוגים ולפילוסופים של כל הזמנים להימנע מלהעז לגבש אמונות או מערכות תיאולוגיות של שעבוד רוחני מתוך מתת טרנסצנדנטלי של אלוהים שלבש דמות אדם. ישוע מגלם את העובדה שהיקום ייצר אדם בן תמותה שבו ניצחה רוח האהבה את מגבלות החומר של הזמן והתעלה על כך שמקורו מן פיזי.

זכרו תמיד "אל האל והאדם נזקקים זה לזה. שניהם גם נדרשים כדי להגשים לבסוף את מלאו חוויית האישיות הנצחית של הייעוד האלוהי של סופיות ביקום.

"מלכות האלוהים בתוכם" הינה ככל הנראה ההכרזה המעמיקה ביותר של ישוע, לצד ההכרזה 'שאביו' הינו רוח חיה ואוהבת.

10. THE FUTURE

^{195:10.1 (2084.1)} Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

^{195:10.2 (2084.2)} The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

^{195:10.3 (2084.3)} Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

^{195:10.4 (2084.4)} "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a

living and loving spirit.

^{195:10.5 (2084.5)} In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

^{195:10.6 (2084.6)} The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

^{195:10.7 (2084.7)} No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

^{195:10.8 (2084.8)} Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

^{195:10.9 (2085.1)} Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

^{195:10.10 (2085.2)} If the Christian church would only dare

לא הקילומטר הראשון, של ההכרח, החובה או הנהגה הוא זה שיתמיר את האדם ואת עולמו וירכוש נשמות עבור 'המאסטר', אלא דווקא הקילומטר השני, שמעיד על הישועי המשרת בחופשיות ומפגין מסירות של אהבת-חירות כשהוא מושיט ידו כדי לאחוז באחיו באהבה ולסחוף אותו, תוך שהוא מנחה אותו רוחנית, אל עבר התכלית האלוהית והגבוהה יותר של הקיום האנושי. גם כעת הנצרות צועדת ברצון את הקילומטר הראשון, אך האנושות נקמלת ומדשדשת בחשיכה מוסרית בשל מיעוט הצועדים בקילומטר השני — כל כך מעט מחסידי המוצהרים של ישוע אשר באמת חיים ואוהבים כפי שהוא לימד את תלמידיו לחיו, לאהוב ולשרת.

הקריאה לצאת להרפתקת בנייה חברה אנושית חדשה ושונה תוך תחייתה מחדש של אחוות המלכות צריכה לרגש את כל המאמינים בו, יותר מאשר כל מה שריגש בני אדם מאז הימים בהם צעדו לצדו על הארץ כאחיו לגוף.

שום מערכת חברתית או משטר פוליטי אשר מכחישים את קיומו של אלוהים לא יוכל ולתרום באופן בונה ומתמשך להתקדמותה של הציוויליזציה האנושית. האופן בו הנצרות של היום מחולקת והפכה לחילונית הינו המכשול הגדול ביותר להמשך התקדמותה; וזה נכון במיוחד במזרח.

לעולם הממסד הדתי לא יהיה תואם לאותה אמונה חיה, רוח צומחת והתנסות מיד ראשונה של חבריו-לאמונה של ישוע באחוות האדם של החברות הרוחנית במלכות השמים. הרצון, הראוי לשבח, לשמר את המסורות אודות הישגי העבר מוביל לעיתים קרובות להגנה על מערכות סגידה שאבד עליהן הכלח. הרצון, מתוך כוונה טובה, לקדם מערכות חשיבה נשנות מונע בפועל את קידומם של שיטות ואמצעים חדשים שתכליתם לספק את כמיהותיו הרוחניות של האדם המודרני, זה שדעתו מתרחבת ומתקדמת. בדומה לכך, הכנסיות הנוצריות של המאה העשרים מהוות מכשול גדול, אך לגמרי בלתי מודע, להתקדמותה המידית של הבשורה האמיתית — תורתו של ישוע מנצרת.

אנשים כנים רבים, שהיו שמחים להביע את נאמנותם למשיח של הבשורה, מתקשים מאוד לתמוך בהתלהבות בכנסייה שמציגה כה מעט מן הרוח שבחיינו ובתורתנו, כנסייה שבטעות לימדו אותם שהוא ייסד. אף כי ישוע לא ייסד את מה שמכונה הכנסייה הנוצרית, ככל שזה תאם לאופיו, הוא כן טיפח אותה, כגוף שמיטיב להציג מכולם את עבודתו על פני האדמה.

אילו הייתה הכנסייה הנוצרית מעזה לדבוק

בתכניתו של 'המאסטר', אלפי צעירים לכאורה אדישים היו רצים להירשם למפעל רוחני שכזה, ולא היו מהססים ללכת עד סופה של ההרפתקה הכבירה הזו.

כפי שגורסת אחת מסיסמאותיה, הנצרות עומדת בפני כיליון: "ואם נחלקה ממלכה על עצמה לא תוכל לעמד הממלכה ההיא." קשה לראות את העולם הלא-נוצרי מתקפל בפני העולם הנוצרי המחולק לפלגים. ישוע החי הינו תקוותו היחידה לאיחוד האפשרי של העולם הנוצרי. הכנסייה האמיתית "אחווה של ישוע" הינה בלתי ניתנת לחלוקה, הינה רוחנית ומתאפיינת באחדות ולא בהכרח באחידות. האחידות הינה סימן ההיכר של העולם הפיזי, המכניסטי מטבעו. האחדות הרוחנית הינה פרי האיחוד עם ישוע החי. הכנסייה הנראית לעין חייבת להסכים להפסיק להפריע להתקדמותה של אחוות מלכות האלוהים הרוחנית והבלתי נראית. בניגוד לארגון חברתי ממוסד, אחווה זו עתידה להפוך לאורגניזם חי. ייתכן והיא תשתמש בארגונים חברתיים, אך אסור לאלה להחליף אותה.

אך אל לכם לתעב את הנצרות של המאה העשרים. היא תוצר של השילוב של גאונותם המוסרית של אנשים יודעי-אל בני גזעים רבים ועידנים רבים, ואכן היוותה את אחד הכוחות החזקים ביותר שהניעו לטוב בכדור הארץ, ולכן אל לאיש לזלזל בה, למרות הפגמים הטבועים בה ואלה שהתפתחו בה. הנצרות עדיין מסוגלת לגרום לאנשים חושבים להרגיש רגשות מוסריים חזקים.

אך אין שום הצדקה למעורבותה של הכנסייה במסחר ובפוליטיקה; קשרי חולין אלה מהווים בגידה בעליל 'במאסטר'. אוהבי האמת האמיתיים לא ימהרו לשכוח כיצד לעתים קרובות העזה הכנסייה הממסדית רבת העוצמה להחניק אמונה שזה עתה נולדה ולרדוף אנשים שדבקו באמת רק משום שהופיעו בתלבושת בלתי שגרית.

אכן נכון הוא, כי כנסייה שכזו לא הייתה שורדת אילו לא היו בעולם בני אדם שמעדיפים סגנון סגידה שכזה. נשמות רוחניות עצלות רבות משתוקקות לדת נשנה וסמכותית של מסורות וטקסים קדושים. ההתפתחות האנושית והקדמה הרוחנית עדיין לא מאפשרות לכל בני האדם להיפטר מן הסמכות הדתית. אחוות המלכות הבלתי נראית בהחלט יכולה לכלול קבוצות המשתייכות למחלקות ומזגים שונים, אם רק יהיו הם מוכנים באמת להיות לבני אֵל המונחים-מן-הרוח. אך אין באחוות ישוע מקום ליריבות בין פלגים, למרידות בין קבוצות ולטענה על עליונות מוסרית או רוחנית חפה משיגאות.

אף כי הקבוצות השונות של הנוצרים עשויות לשרת את מגוון הטיפוסים השונים של מאמינים בפונטציה בקרב עמי המערב, כשעולם הנצרות

to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085:3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085:4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085:5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085:6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2085:1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various

מנסה להביא לעמי המזרח את בשורתו של ישוע, חלוקה זו בתוכו מתבררת כחולשה גדולה. בני הגזעים הללו עדיין אינם מבינים שקיימת דת של ישוע שהיא נפרדת ורחוקה במידת מה מן הנצרות, אשר הפכה להיות יותר דת אודות ישוע.

תקוותה הגדולה של אורנטיה טמונה באפשרות להתגלות חדשה של ישוע יחד עם הצגה נרחבת יותר של מסר הגאולה שלו, אשר תאחדנה בשירות אוהב את כל הקבוצות הרבות שמכריזות על עצמן היום כממשיכות דרכו.

אם החינוך החילוני יקדיש יותר תשומת לב להוראת הצעירים וילמד אותם כיצד לתכנן את החיים ולהתקדם ברכישת אופי, אפילו הוא יכול לסייע לתחייה הרוחנית הגדולה הזו. תכליתו של כל חינוך צריכה להיות לטפח את תכליתם העילאית של החיים, את פיתוחה של אישיות מלכותית ומאוזנת היטב. קיים צורך גדול ללמד משמעת מוסרית שתתפוש את מקומם של כל כך הרבה סיפוקים עצמיים. על הבסיס הזה, תוכל הדת לתרום את התמריץ הרוחני שלה, ובכך להאדיר ולהעשיר את חיי האדם, אפילו עד לביטחון וההעצמה של חיי הנצח.

הנצרות הינה דת שלא בזמנה, ומשום כך חייבת לפעול בהילוך נמוך. היא דרשת לחכות עם מפגנים רוחניים של הילוך הגבוה עד להתגלות החדשה ולתקופה בה הדת של ישוע תהיה עוד יותר מקובלת ברחבי העולם. אך הנצרות הינה דת חזקה. ראו כיצד תלמידיו הפשוטים של נגר שנצלב הניעו תורה אשר כבשה את האימפריה הרומית תוך שלוש מאות שנה ואז גם כבשה את הברברים שמוטטו את רומא. אותה נצרות היא זו שכבשה את ספגה לתוכה ורוממה את כל התיאולוגיה היהודית והפילוסופיה היוונית. ואז, לאחר שהדת הנוצרית שקעה לתרדמת בת אלף שנה כתוצאה ממת יתר של מסתורין ופגאניות, היא החייתה את עצמה וכבשה למעשה את כלל העולם המערבי. הנצרות כוללת בתוכה מספיק מתורתו של ישוע כדי להיות אלמותית.

אילו יכלה הנצרות לתפוש יותר מתורתו של ישוע, היא הייתה יכולה לסייע לאדם המודרני הרבה יותר בפתרון בעיותיו החדשות, אשר הולכות ונעשות סבוכות יותר ויותר.

הנצרות עומדת בפני מכשול גדול, משום שהיא הפכה להיות מזוהה ברחבי העולם כחלק מן המערכת החברתית, החיים התעשייתיים, ואמות המוסר של הציוויליזציה המערבית; וכך, נדמה כי הנצרות שגתה בתמיכתה בחברה שכורעת תחת עול האשמה שנובעת מהסכמה למדע נטול אידאליזם, לפוליטיקה נטולת עקרונות, לעושר ללא עבודה, לעונג בלתי מרוסן, לידע נטול אופי, לעוצמה נטולת מצפון ובתעשייה נטולת מוסר.

peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086:2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086:3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086:4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086:5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086:6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and

industry without morality.

תקוותה של הנצרות המודרנית טמונה בכך שתפסיק לקדם את המערכות החברתיות והמדיניות התעשייתיות של הציוויליזציה המערבית ובה בעת תתכופף בהכנעה לצלב אליו היא מטיפה באומץ, ובכך תלמד מחדש מישוע מנצרת את האמיתות המוסריות הגדולות ביותר אותן יוכל האדם לשמוע — הבשורה החיה אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

^{195.10.21 (2006.7)} The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

מסמך 196. האמונה של ישוע

הספר של אורנטיה

195

חלק IV. חייו של ישוע ותורתו

מסמך 196

האמונה של ישוע

סעיפים

מבוא

1. ישוע - האדם
2. הדת של ישוע
3. עליונותה של הדת

PAPER 196

THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

מבוא

ישוע נהנה מאמונה נשגבת ושלמה באלוהים. אף כי חווה את העליות והמורדות של הקיום האנושי, הוא מעולם לא הטיל ספק דתי בודאות ביחס לכך שהאל שומר ומנחה. אמונתו צמחה מן התובנה שנבעה מפעילותה של הנכחות האלוהית, 'ממכוון המחשבה' ששכן בו. אמונתו מעולם לא הייתה מסורתית או אינטלקטואלית גרידא; היא הייתה אישית ורוחנית לגמרי.

ישוע האדם ראה את אלוהים כקדוש, צודק וגדול, וגם כאמיתי, יפה וטוב. כל איכויות האלוהות הללו הוא התמקדו בדעתו בדמות "רצון אבינו שבשמים". אלוהים של ישוע היה בעת ובעונה אחת "קדוש ישראל" "ואבינו החי והאוהב שבשמים". אף כי ישוע לא היה זה שטבע את המושג של אלוהים כאב, הוא רומם את הרעיון לכדי התנסות נשגבת בכך שהגשים התגלות חדשה של האל ובכך שהכריז כי כל בן תמותה הינו ילד של אב אהבה זה, כלומר בן אלוהים.

ישוע לא נאחז באמונתו באלוהים כפי שעושה נשמה שנלחמת ונאבקת ביקום ולפחות במלתעות עולם עוין של חטא; הוא לא פנה לאמונה רק כדי להתנחם בזמנים של קושי או כמזור לייאוש המאיים; האמונה לא הייתה רק אשליה של פיצוי על מציאות לא נעימה ועל הצער שבחיים. אל מול כל הקשיים הרגילים

INTRODUCTION

^{196:01 (2087:1)} JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

^{196:02 (2087:2)} The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

^{196:03 (2087:3)} Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties

והסתירות החולפות של הקיום האנושי, הוא חווה את שלווה הנפש של הביטחון העילאי והבלתי מעורער באלוהים והרגיש את הרטט הכביר של חיים מתוך אמונה בנוכחותו הממשית של 'האב' שבשמים. תרומתו הכבירה של ישוע לערכי ההתנסות האנושית לא טמונה ברעיונות החדשים הרבים שגילה אודות 'האב' שבשמים, אלא דווקא באופן בו הדגים בצורה אנושית ומרהיבה סוג חדש וגבוה יותר של אמונה חיה באלוהים. בשום עולם מן העולמות ביקום הזה, מעולם לא הפך אלוהים למציאות חיה בחייו של בן תמותה כפי שזה קרה בהתנסות האנושית של ישוע מנצרת.

חייו של 'המאסטר' באורנטיה מגלים, לעולם הזה ולכל העולמות בבריאה המקומית, דת חדשה ומסוג גבוה יותר, דת אשר מתבססת על מערכת יחסים רוחנית אישית עם 'האב' האוניברסלי ומקבלת אישור מלא מתוקף סמכותה העילאית של ההתנסות האישית האותנטית. אמונה חיה זו של ישוע הייתה יותר מאשר הגות אינטלקטואלית, ולא הייתה מדיטציה מיסטית.

אף כי התיאולוגיה עשויה לקבוע, לגבש, להגדיר ולהפוך את האמונה לדוגמה, בחייו של ישוע כאדם האמונה הייתה אישית, חיה, מקורית, ספונטנית ורוחנית לגמרי. אמונה זו לא התבססה על כבוד למסורת ואף לא הייתה רק אמונה אינטלקטואלית שאותה קידש, אלא דווקא התנסות נשגבת וגם וודאות עמוקה שהחזירה אותו חזק. אמונתו האמיתית והכוללת כל כך סילקה כל ספק רוחני וחיסלה ביעילות כל רצון שעמד בסתירה לה. כלום לא היה יכול לנתק אותו מן העוגן הרוחני שהעניקה לו אמונה יוקדת, נשגבת ובלתי מעורערת זו. אפילו אל מול כישלון בטוח או אל מול ייסורי האכזבה או איום הייאוש, הוא עמד בשקט בנוכחות האלוהית, חף מכל פחד ומודע לגמרי לכך שרוחנית הוא בלתי ניתן להכנעה. ישוע נהנה מן הביטחון המחזק של האמונה שעומדת בפני כל קושי, ובכל מבחן בחיים נשאר נאמן ללא סייג לרצונו של 'האב'. אמונה עילאית זו נותרה בלתי מעורערת אפילו אל מול האיום האכזר והמרסק של מוות משפיל.

אף כי פעמים רבות אמונה חזקה כל כך יכולה להוביל גאון של דת ישירות לקנאות הרת אסון, לאגו דתי מוגזם, לא כך אירע לישוע. האמונה וההישג הרוחני הבלתי רגילים הללו לא השפיעו לרעה על חייו היום-יום של ישוע, משום שרוממות רוחנית זו הייתה לגמרי בלתי מודעת, וביטוי ספונטני של נשמתו מתוך התנסותו האישית עם האל.

אמונתו הרוחנית הכוללת והבלתי מנוצחת של ישוע אף פעם לא הפכה לקנאות מכיוון שמעולם לא ניסתה להתחמק מן השיקולים האינטלקטואליים המאוזנים ששקל ביחס לערכים המידתיים הנוגעים לחיים הפרקטיים הרגילים

and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

1960.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

1960.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unflinchingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

1960.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

1960.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social,

במצבים חברתיים, כלכליים ומוסריים. 'בן האדם' היה אישיות אנושית מאוחדת להפליא; הוויה אלוהית שניחנה בשלמות; הוא היה גם מתואם להפליא כהוויה אנושית ואלוהית משולבת שפעלה בכדור הארץ כאישיות אחת. 'המאסטר' תמיד תאם בין אמונת הנשמה לשיקולי החכמה שנבעו מניסיון החיים. הוא תאם באחדות דתית ובהרמוניה שאין כדוגמתן בין האמונה האישית, התקווה הרוחנית והמסירות המוסרית לבין ההכרה הברורה במציאות וקדושת הנאמנות של האדם – לכבוד האיש, לאהבה למשפחה, לחובה לדת, לחובה לחברה ולצרכים הכלכליים.

על פי אמונתו של ישוע, כל ערכי הרוח התבססו על מלכות האלוהים; משום כך, אמר: "ראשית, בקשו את מלכות השמים." ישוע ראה באידאל המתקדם של אחוות המלכות את מימוש וקיום "רצון האלוהים." לב ליבה של התפילה שלימד את תלמידיו היה, "תבוא מלכותך; יעשה רצונך." מכיוון שהחשיב את מלכות השמים כרצון האלוהים, הוא הקדיש את עצמו למימושה תוך שכחה-עצמית מדהימה והתלהבות חסרת מעצורים. אך במשך כל משימתו האינטנסיבית, ובמהלך כל חייו יוצאי הדופן, מעולם לא הופיעו זעמו של הקנאי או קצפו השטחי של האדם הדתי האנוכי.

כל חייו של 'המאסטר' היו שרויים כל העת תחת אמונה חיה זו, תחת התנסות דתית נשגבת זו. גישה רוחנית זו השתלטה על מחשבתו ורגשותיו, על אמונתו ותפילתו, על מה שלימד ולמה שהטיף. אמונה אישית זו של בן בוודאותה ובביטחונו של ההנחיה וההשגחה של 'אב' שמימי העניקה לחייו נופך מעמיק של מציאות רוחנית. ולמרות זאת, למרות מודעותו המעמיקה ביחס למערכת יחסים קרובה עם האלוהות, כאשר פנו לאיש הגליל הזה, לאיש הגליל של אלוהים, וכינו אותו "המורה הטוב", הוא מיד השיב, "למה אתם קוראים לי טוב?" כשאנו ניצבים אל מול שכחה-עצמית נפלאה שכזו, אנו מתחילים להבין כיצד יכול היה 'האב האוניברסלי' להראות לו את עצמו בצורה מלאה כל כך ולהתגלות דרכו לבני התמותה של העולמות.

כבן העולם, ישוע הביא לאלוהים את המנחה הגדולה מכולן: את הקדשתו ומסירתו של הרצון שלו עצמו בשירות המלכותי של עשיית רצון אלוהי. ישוע התמיד לפרש את הדת אך ורק במונחים של רצון 'האב'. כשאתם לומדים את הקריירה של 'המאסטר', ככל שזה נוגע לתפילה או לכל היבט אחר בחיים הדתיים, תסתכלו יותר על מה שעשה מאשר על מה שלימד. ישוע מעולם לא התפלל מתוך חובה דתית. עבורו, התפילה הייתה ביטוי כנה לגישה רוחנית, הכרזה על נאמנות הנשמה, תיאור של מסירות אישית, ביטוי להכרת תודה, דרך לחמוק ממתח רגשי, מניעת עימות, רוממות של פעולת השכל, האצלה של התשוקה, מתן אישור להחלטה

economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

1960.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, "Seek first the kingdom of heaven." Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the "will of God." The very heart of the prayer which he taught his disciples was, "Your kingdom come; your will be done." Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

1960.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, "Why do you call me good?" When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

1960.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection,

מוסרית, העשרה של המחשבה, חיזוק הנטיות הגבוהות יותר, הקדשה של הדחף, הבהרה של נקודת השקפה, הכרזה על אמונה, הכנעת הרצון באופן טרנסצנדנטי, ביטוי נשגב לביטחון, גילוי של אומץ, הכרזה על תגלית, וידיד על מסירות עילאית, מתן תוקף להקדשה, שיטה להתמודד עם קשיי החיים, ודרך להניע בעוצמה את כוחותיה המשולבים של הנשמה כדי לעמוד אל מול כלל הנטיות האנושיות להתנהג באופן אנוכי ומרושע ולחטוא. הוא חי חיים של הקדשה מתוך תפילה לעשיית רצון 'האב' וסיים את חייו בניצחון של תפילה כזו ממש. הסוד מאחורי חייו הדתיים, שלא היו כמותם, היה מודעותו זו לנוכחותו של האל; ואת זאת השיג הודות לתפילה נבונה וסגידה אמיתית – התייחדות רציפה עם האל – ולא באמצעות הנחיות, קולות, חזיונות או תרגולים דתיים יוצאי דופן.

בראשית חייו של ישוע, הדת הייתה התנסות חיה, תנועה אישית וישירה מראה רוחנית ולצדיקות מעשית. אמונתו של ישוע הניבה את פירותיה הטרנסצנדנטיים של הרוח האלוהית. אמונתו לא הייתה בלתי בשלה, כשל ילד פתי, אך במובנים רבים דמתה לזו של ילד שבטח ללא חשד. ישוע בטח באלוהים ממש כמו ילד שבטח בהוריו. היה לו ביטחון עמוק ביקום – ממש כמו שהילד בוטח בסביבה ההורית. האופן בו האמין ישוע בלב שלם בטוב הבסיסי של היקום דמה במידה רבה לביטחון שרוחש הילד לסביבתו הארצית. הוא הסתמך על 'האב' שבשמים כמו שילד מסתמך על ההורה שבארץ, והאמונה היוקדת שלו לא הטילה ספק ולו לרגע אחד בוודאות ההשגחה הכוללת של 'האב' שבשמים. הפחדים, הספקות והסקפטיות לא ממש הטרידו אותו. חוסר האמונה לא פגע באופן בו התבטא בחופשיות ובמקוריות בחייו. הוא שילב בין האומץ הנחוש והנבון של האדם הבוגר לבין האופטימיות הכנה והבוטחת של ילד מאמין. אמונתו העפילה לרמות אמון כאלה שהייתה חפה מכל פחד.

אמונתו של ישוע השתוותה לטוהר של האמון שרוחש הילד. אמונתו הייתה כה מוחלטת ונטולת ספק עד שהגיבה לקסם המגע של הזולת ולפלאי היקום. מידת התלות שלו באלוהי הייתה כה שלמה ובטוחה שתוצאתה הייתה האושר והביטחון של ביטחון אישי מוחלט. לא היה שום היסוס של יומרה בהתנסות הדתית שלו. בכל הנוגע לענייני התודעה הדתית, שלטה האמונה של הילד ללא עוררין באינטלקט הכביר של הבוגר. אין זה מוזר שפעם אמר, "אם לא תשובו להיות פִּלְדִּים לא תבואו אֶל מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם." למרות שאמונתו של ישוע הייתה כזו של ילד, היא לא הייתה ילדותית.

ישוע לא תבע מתלמידיו להאמין בו אלא

an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

^{1960.11 (2009.1)} In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

^{1960.12 (2009.2)} The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

^{1960.13 (2009.3)} Jesus does not require his disciples to

דווקא להאמין יחד איתו, להאמין במציאות אהבתו של האל בביטחון שלם ולקבל את ביטחון ההבטחה של היותם בנים 'לאב' שבשמים. 'המאסטר' מבקש שכל חסידיו יחלקו עימו את אמונתו הטרנסצנדנטית. האתגר שהציב ישוע בפני חסידיו באופן נוגע היה לא רק להאמין במה שהוא עצמו האמין אלא גם להאמין כמו שהוא האמין. זו היא מלוא המשמעות של הציווי האחד, העליון, שלו, "לכו אחרי."

חייו הארציים של ישוע הוקדשו לתכלית כבירה אחת – לעשיית רצון 'האב', לחיות את חייו האנושיים באופן דתי ומתוך אמונה. אמונתו של ישוע הייתה מלאת אמון, כמו זו של ילד, אך חפה לגמרי מכל יומרה. פעמים רבות, החליט באופן גברי ונחרץ, עמד באומץ מול אכזבות רבות, התגבר בנחישות על קשיים יוצאי דופן, ועמד ללא ניד עפעף בכל חובותיו. כדי להאמין במה שישוע האמין ובאופן בו האמין, נדרשו רצון חזק וביטחון בלתי נלאה.

1. ישוע - האדם

מסירותו של ישוע לרצונו של 'האב' ובשירות האדם הייתה יותר מאשר החלטה של בן אנוש, מתוך נחישותו כאדם; היה זה האופן בו הקדיש עצמו בלב שלם למתת בלתי מוגבל של אהבה. בלא קשר לשיעור ולגודל של ריבונותו של מיכאל, אל לכם לקחת מבני האדם את ישוע האדם. 'המאסטר' העפיל לשמים הן כאדם והן כאל; הוא שייך לבני האדם; בני האדם שייכים לו. כמה מצער שהדת עצמה מקבלת פירוש שגוי ובכך גוזלת את ישוע האדם מבני האדם המתקשים! אל תתנו לדיונים על אנושיותו או אלוהיותו של המשיח להאפיל על האמת הגואלת כי ישוע מנצרת היה אדם דתי, אשר הגיע, מתוך אמונה, לידיעת האל ולעשיית רצונו; הוא היה האדם הדתי ביותר שחי באורנטיה מעולם.

הזמן בשל לתחייתו הציווית של ישוע האדם ועלייתו מן הקבר ולתוך המסורות התיאולוגיות והדוגמה הדתית של תשע עשרה מאות. אסור להמשיך ולהקריב את ישוע מנצרת, אפילו לא למושג המהולל של המשיח. איזה שירות טרנסצנדנטי יתרחש אילו הודות להתגלות זו, יישלף 'בן האדם' מקבר התיאולוגיה המסורתית ויוצג כישוע החי לכנסייה שנושאת את שמו ולכל הדתות האחרות! אחוות המאמינים הנוצרים וודאי לא תהסס להתאים את אמונתה ומנהגי החיים שלה כדי לאפשר לה "ללכת אחרי" 'המאסטר' ולהציג את חיי המסירות הדתית האמיתיים שלו, של עשיית רצון 'אביו' והקדשתו לשירות בלתי אנוכי לאדם. האם אלה המעידים על עצמם כנוצרים חוששים מחשיפתה של אחווה חברתית שדואגת-לעצמה, אחווה בלתי מקודשת שדואגת לכבוד החברתי ולכלכלה אנוכית לא ראויה? האם הממסד הנוצרי חושש

believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, "Follow me."

196:1.1 (2090:1) Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090:2) Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090:3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to "follow after" the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father's will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated

מסכנה אפשרית, או אפילו מאובדן הסמכות הממסדית הדתית, אם ישוע מן הגליל יתפוש שוב את מקומו בדעתם של בני האדם כאידאל החיים הדתיים האפשריים? אכן, אם הדת החיה של ישוע תתפוש לפתע פתאום את מקומה של התיאולוגיה הדתית אודות ישוע, הציוויליזציה הנוצרית תעבור שינויים דרסטיים ומהפכניים של התאמות חברתיות, של תמורות כלכליות, של ריענון מוסרי ושל תיקונים בדת.

"ללכת אחרי" ישוע פירושו לחלוק באופן אישי את אמונתו ולדבוק ברוח חייו של 'המאסטר' בשירות בלתי אנוכי לאדם. אחד הדברים החשובים ביותר בחיי האדם הוא לגלות במה האמין ישוע, לגלות את האידאליים שלו, ולשאוף להשיג את תכלית החיים הנשגבת שלו. מכל הידע האנושי, הערך הגדול ביותר טמון בידע אודות חייו הדתיים של ישוע וכיצד חי אותם.

פשוטי העם האזינו בשמחה לישוע, ואם אמיתות אלה שוב יוכרוזו בעולם, הם שוב יגיבו להצגתם של חייו האנושיים הכנים, שהמסירות הדתית הניעה אותם. העם שמע אותו בשמחה משום שהיה אחד מהם, הדיוט ללא יומרה; המורה הדתי הגדול ביותר בעולם אכן היה הדיוט.

מאמיני המלכות לא נדרשים לשאוף לחקות את חייו של ישוע כאדם כלפי חוץ, אלא דווקא לחלוק באמונתו; לסמוך על האל כפי שהוא סמך על האל ולהאמין בבני האדם כפי שהוא האמין בהם. ישוע מעולם לא התווכח על אבהותו של האל ולא על אחוות האדם; הוא היה הדגמה חיה של האחד ודוגמה מעמיקה של השני.

ממש כשם שבני האדם חייבים להתקדם מתודעת האנושי עד למימוש האלוהי, כך העפיל ישוע מרמת טבע האדם ועד לתודעת טיבו של האל. 'המאסטר' הגשים עליה ז, מן האנושי לאלוהי, הודות לשילוב בין האמונה של האינטלקט האנושי שלו לבין פעולותיו של 'מכוון המחשבה' השוכן. עובדת מימוש הישג האלוהיות השלמה (ובה בעת שהיה מודע למציאותה של האנושיות) הושגה בשבעה שלבים של תודעת אמונה של אלוהיות מדורגת. את השלבים האלה, של מימוש-עצמי מדורג, סימנו המאורעות יוצאי הדופן הבאים בהתנסות המתת של 'המאסטר':

1. הגעתו של 'מכוון המחשבה'.
2. השליח מטעם עמנואל שהופיע לפניו בירושלים כשהיה בערך בן שתיים עשרה.
3. המופעים שנלוו להטבלה שלו.

fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (200:4) To "follow Jesus" means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master's life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (200:5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world's greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (201:1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (201:2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (201:3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (201:4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (201:5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.

4. ההתנסויות בהר ההשתנות.

5. התחייה המורנטית מן המתים.

6. ההרקעה הרוחנית.

7. האימוץ הסופי של 'אב פרדיס', וקבלת ריבונות בלתי מוגבלת ביקומו שלו.

196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.

196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.

196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.

196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. הדת של ישוע

2. THE RELIGION OF JESUS

יום אחד, ייתכן והכנסייה הנוצרית תעבור רפורמציה עמוקה מספיק כדי לשוב לתורתו הדתית המקורית של ישוע, המחבר הסופי של האמונה שלנו. אתם רשאים להטיף לדת אודות ישוע, אך מוכרחים לחיות את הדת של ישוע. בהתלהבות שאחזה בו בפנטקוסט, ייסד פטרוס שלא במתכוון דת חדשה, הדת של המשיח המהולל שקם לתחייה. מאוחר יותר, שינה השליח פאולוס את הבשורה החדשה הזו והפך אותה לנצרות, דת שכללה את ההשקפות התיאולוגיות האישיות שלו והציגה את ההתנסות האישית שלו עם ישוע מדרך דמשק. בשורת המלכות מתבססת על ההתנסות הדתית האישית של ישוע מנצרת; הנצרות מתבססת כמעט אך ורק על התנסותו הדתית האישית של השליח פאולוס. כמעט כל הברית החדשה מוקדשת לדיון בהתנסות הדתית של פאולוס ולהצגת אמונותיו הדתיות האישיות ולא לתיאור חייו הדתיים המשמעותיים ומעוררי ההשראה של ישוע. כיוצאים מן הכלל להצהרה זו ראויים לציון חלקים מסוימים ממתי, מרקוס ולוקס כמו גם ספר העברים והאיגרת של יעקב. אפילו בכתביו שלו, פטרוס דיבר רק פעם אחת על חייו הדתיים של 'המאסטר'. הברית החדשה היא מסמך נוצרי עילאי, אך ממש לא ישועי.

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

חייו של ישוע בגוף מתארים צמיחה דתית טרנסצנדנטית מן הרעיונות המוקדמים של יראה פרימיטיבית והסגידה של בן האנוש, דרך השנים של התייחדות הרוחנית האישית ועד שלבסוף הגיע למעמד המתקדם והמרומם של מודעות ביחס להיותו אחד עם 'האב'. וכך, בחיים הקצרים שלו, עבר ישוע את חווית ההתקדמות הרוחנית שהאדם מתחיל על הארץ ועל פי רוב משלים רק בסיומה של שהות ארוכה בבתי הספר הרוחניים בשלבים העוקבים של הקריירה שלו שלפני פרדיס. ישוע התקדם ממודעות אנושית לגמרי ביחס לוודאות האמונה של ההתנסות הדתית האישית ועד לגבהים הרוחניים הנשגבים של היותו בטוח בטיבו האלוהי ולמודעות ביחס ליחסיו הקרובים עם 'האב האוניברסלי' בניהול של יקום. הוא התקדם מן המעמד הצנוע של אדם בעל תלות, אשר גרמה לו לענות באופן ספונטני לזה שקרא לו 'המורה הטוב' ולומר, "למה אתה קורא לי טוב? רק אלוהים הוא טוב," ואל המודעות הנשגבת

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, "Why

של הישג האלוהיות אשר גרמה לו להכריז, "מ'מכם מרשיע אותי בחטא?" ההרקעה המדורגת הזו, מן האנושי לאלוהי, הייתה הישג לגמרי אנושי. גם לאחר שהשיג את האלוהיות, היה ונותר אותו ישוע האדם, 'בן האדם' וגם 'בן האלוהים'.

בתיאוריהם של מרקוס, מתי ולוקס השתמרה במידת מה מן התמונה של ישוע האדם שנאבק בעוז לדעת את הרצון האלוהי ולעשותו. יוחנן מתאר את ישוע הנמצח אשר צועד עלי אדמות במודעות מלאה לאלוהיותו. השגיאה הגדולה ששגו אלה שלמדו את חייו של 'המאסטר' היא שחלקם החשיבו אותו לגמרי אנושי ואילו אחרים החשיבו אותו לגמרי אלוהי. במהלך ההתנסות כולה, הוא היה באמת אנושי ואלוהי כאחד, ממש כשם שהוא עדיין.

אך השגיאה הגדולה מכולן הייתה שישוע האנושי נחשב כמי שהייתה לו דת, ואילו ישוע (המשיח) האלוהי הפך, כמעט בן לילה, לדת. הנצרות של פאולוס הבטיחה את ההערכה למשיח האלוהי, אך שכחה כמעט לחלוטין מישוע האנושי, בן הגליל שנאבק באומץ ואשר בכוח אמונתו האישית וגבורתו של 'מכוון המחשבה' ששך בו העפיל מן הרמות האנושיות הנמוכות והפך לאחד עם האלוהיות, ובכך פרץ את הדרך החדשה והחיה דרכה יוכלו כל בני התמותה להרקיע מן האנושיות לאלוהיות. בני תמותה בכל שלבי ההתפתחות הרוחנית ובכל העולמות יוכלו למצוא בחייו האישיים של ישוע משהו שיחזק אותם ויעורר בם השראה בזמן התקדמותם מרמות הרוח הנמוכות ועד לערכים האלוהיים הגבוהים ביותר, מתחילתה של התנסותם הדתית האישית ועד לסופה.

בזמן כתיבתה של הברית החדשה, סופריה לא רק האמינו מאוד באלוהיותו של המשיח שקם לתחייה, אלא גם האמינו במסירות ובכנות בכך שישבו בהקדם לארץ כדי לזון את מלכות השמים. האמונה החזקה בכך שהאדון עתיד לשוב מיד הובילה במידה רבה לנטייה להשמיט מן הסיפור את ההתייחסויות שתיארו את התנסויותיו ותכונותיו האנושיות לגמרי של 'המאסטר'. כלל התנועה הנוצרית נטתה להתרחק מן התיאור של ישוע מנצרת ולהתקרב לזה של המשיח המרומם שקם לתחייה, האדון ישוע המשיח המהולל.

ישוע ייסד את דת ההתנסות האישית של עשיית רצון האל ושירות אחוות האדם; פאולוס כונן דת שבה ישוע המהולל הפך למושא הסגידה והאחוה הייתה אחוות המאמינים במשיח האלוהי. שני המושגים הללו היו כפוטנציאל במשימת המתת ובחייו האלוהיים-אנושיים של ישוע, ואכן מצער מאוד שחסידי לא הצליחו ליצור

do you call me good? None is good but God," to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, "Which one of you convicts me of sin?" And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

^{196:23 (2092:1)} Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

^{196:24 (2092:2)} But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

^{196:25 (2092:3)} At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

^{196:26 (2092:4)} Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his

דת מאוחדת שכלה הייתה להכיר כראוי הן בטיבו האנושי והן בטיבו האלוהי של 'המאסטר' כפי שאלה כרוכים יחדיו באופן שאיננו ניתן להפרדה בחייו הארציים ומפארים את בשורת מלכות השמים המקורית.

אם רק תזכרו שישוע היה, ובלב שלם, איש הדת המסור ביותר בעולם, אתם לא תיכנסו לשוק מחלק מהכרזותיו החזקות ביותר ואלה לא תפרענה לכם. הוא אכן היה אדם מוקדש לגמרי, מסור לחלוטין לעשיית רצון 'אביו'. רבות מאמרותיו, שעל פניו נשמעות קשות, היו יותר בבחינת וידיי אישי על אמונתו והתחייבותו להתמסר מאשר ציווי לחסידיו. היו אלה התמקדות בתכלית האחת ומסירותו הבלתי אנוכית אשר אפשרו לו להתקדם באופן יוצא דופן ולכבוש את הדעת האנושית בתקופת חיים קצרה אחת. ראוי להחשיב רבות מהכרזותיו כווידי על מה שדרש מעצמו ולא דווקא כמה שתבע מכל חסידיו. במסירותו לתכלית המלכות, ישוע שרף את כל הגשרים כולם; הוא הקריב את כל מה שעצר בעדו לשם עשיית רצון 'אביו'.

ישו ברך את העניים משום שעל פי רוב היו כנים ואדוקים; הוא גינה את העשירים משום שהיו על פי רוב מופקרים ולא דתיים. הוא היה מגנה באותה מידה את הקבצן הלא דתי ומשבח את העשיר הסוגד והמקדיש עצמו.

ישוע הוביל את בני האדם להרגיש בעולם כבביתם; הוא גאל אותם מן השעבוד לטאבו ולימד אותם שהעולם איננו רע מיסודו. הוא לא שאף לברוח מחייו הארציים; הוא התמחה בטכניקה של עשיית רצון 'האב' באופן מניח את הדעת עוד בעודו בגוף. הוא הגשים חיי דת אידאליסטיים בתוך תוכו של עולם ריאליסטי. ישוע לא היה שותף להשקפתו הפסימיסטית של פאולוס על האנושות. 'המאסטר' החשיב את בני האדם כבני האל וחזה עתיד נצחי ומרהיב לבוחרים בגאולה. הוא לא ניחן בסקפטיות מוסרית; הוא ראה את האדם באופן חיובי, לא שלילי. הוא ראה את רוב בני האדם יותר כחלשים מאשר כמרושעים, יותר כמוטרדים מאשר כמושחתים. אך בלא תלות במעמדם, הם היו כולם בני האל ואחיו.

הוא לימד את בני האדם להעריך עד מאוד את עצמם, בזמן ובנצח. בשל כך שהעריך מאוד את בני האדם, ישוע היה מוכן להקדיש עצמו לשירות בלתי גלאה של האנושות. היה זה הערך האינסופי שנתן לסופי שהעניק לכלל הזהב את המקום החשוב בדת שלו. איזה בן תמותה לא יצליח להתרומם כתוצאה מן האמונה היוצאת דופן שנתן בו ישוע?

ישוע לא הציע דרכים כלשהן להתקדמותה של החברה; משימתו הייתה אך ורק דתית, והדת הינה אך ורק התנסות אישית. לעולם לא תוכל התכלית העילאית של הישגי החברה

divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

19627 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

19628 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

19629 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196210 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196211 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced

המתקדמים ביותר לקוות להתעלות מעל לאחווה האדם המתבססת על אבהותו של האל. כל ההישגים האידאליים של החברה יכולו להתממש רק כאשר תבוא מלכות אלוהית זו.

achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. עליזותה של הדת

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

ההתנסות הדתית האישית והרוחנית מרפאה ביעילות את מרבית קשיי האדם; היא מסווגת, מעריכה ומסגלת את כל בעיות האדם. הדת איננה מחסלת או מסירה את צרותיו של האדם, אך היא ממסה, סופגת, מאירה ומתעלה מעליהן. דת של אמת מאחדת את האישיות ומאפשרת לה להתמודד ביעילות עם כל מה שאדם נדרש לו. אמונה דתית – הכוונה החיובית של הנוכחות האלוהית השוכנת – תמיד מאפשרת לאדם יודע-אל לגשר על התהום הפעורה בין הלוגיקה השכלית שמכירה 'בגורם האוניברסלי הראשון' כזה, לבין האישור החיובי שנותנת הנשמה לכך 'שגורם ראשון' זה הינו הוא, 'האב השמימי' של בשרת ישוע, האל האיש של גאולת האדם.

196:31 (2093:6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

במציאות של היקום שלושה אלמנטים בלבד: עובדה, רעיון ויחס. התודעה הדתית מזהה את המציאויות הללו כמדע, פילוסופיה ואמת. הפילוסופיה נוטה לראות את הפעילויות הללו כהיגיון, חכמה ואמונה – מציאות פיזית, מציאות אינטלקטואלית, ומציאות רוחנית. אנחנו נוהגים לכנות את המציאויות הללו כדבר, משמעות וערך.

196:32 (2094:1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

ההבנה המדורגת של המציאות שקולה להתקרבות לאל. מציאת האל, התודעה של הזדהות עם המציאות, שקולה להתנסות של השלמה-עצמית – שלמות-עצמית, כוללות-עצמית. ההתנסות במציאות הכוללת הינה הכרה מלאה באל, ההתנסות הסופית של ידיעת-האל.

196:33 (2094:2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

סיכום מלא של חיי האדם הינו הידיעה שהאדם מתחנך על העובדות, שהחכמה הופכת אותו לנאצל, ושהאמונה הדתית גואלת – מצדיקה – אותו.

196:34 (2094:3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

הוודאות הפיזית מתבססת על הלוגיקה של המדע; הוודאות המוסרית, על החכמה של הפילוסופיה; הוודאות הרוחנית, על אמת ההתנסות הדתית האותנטית.

196:35 (2094:4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

דעת האדם יכולה להגיע לרמות תובנה רוחנית גבוהות ולמחוזות הערכים האלוהיים התואמים להן משום שאיננה רק חומר. בדעת האדם קיים גרעין רוח – 'המכוון' של הנוכחות האלוהית. קיימות שלוש הוכחות נפרדות לכך שבדעת האדם שוכנת רוח:

196:36 (2094:5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

1. אחווה אנושית – אהבה. הדעת החייתית לגמרי עשויה להתחבר כדי לשמור על עצמה, אך

196:37 (2094:6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is

רק האינטלקט ששוכן בו רוח מפגין זולתנות אלטרואיסטית ואהבה ללא תנאי.

2. פרשנות של היקום – חכמה. רק דעת ששוכנת בה רוח יכולה להבין שהיקום הינו מקום ידידותי ליחיד.

3. הערכה רוחנית של החיים – סגידה. רק אדם ששוכן בו רוח יכול להכיר בנוכחות האלוהית ולבקש להתנסות באופן מלא יותר יחד עם טעימה מקדימה זו של האלוהיות ובתוכה.

הדעת האנושית לא יוצרת ערכים אמיתיים; ההתנסות האנושית איננה יוצרת תובנה ביקום. בנוגע לתובנות, ההכרה בערכים מוסריים והאבחנה במשמעויות רוחניות, כל מה שהדעת האנושית תוכל היא לגלות, להכיר, לפרש ולבחור.

הערכים המוסריים של היקום הופכים לנכס אינטלקטואלי הודות לפעולתם של שלושה שיקולי, או בחירות של דעת האדם:

1. שיפוט-עצמי – בחירה מוסרית.
2. שיפוט-חברתי – בחירה אתית.
3. שיפוט-האל – בחירה דתית.

כך, נדמה שכל ההתקדמות האנושית מתחוללת הודות לטכניקה של האבולוציה ההתגלותית המשולבת.

אלמלא חי באדם אוהב אלוהי, לא היה יכול הוא לאהוב באופן בלתי אנוכי ורוחני. אלמלא חי בדעת פרשן, האדם לא היה יכול להבין באמת את האחדות של היקום. אלמלא שכן באדם מעריך, לא יכול היה הוא להעריך ערכים מוסריים ולהכיר במשמעויות רוחניות. האוהב הזה מגיע ממקור האהבה האינסופית עצמו; הפרשן הזה הינו חלק מן 'האחדות האוניברסלית'; המעריך הזה הינו ילד של 'המרכז והמקור' של כלל הערכים המוחלטים של מציאות אלוהית ונצחית.

הערכה מוסרית שיש לה משמעות דתית – תובנה רוחנית - מעידה על הבחירה שבחור היחיד בין טוב לרע, בין אמת לשגיא, בין החומרי לרוחני, בין האנושי לאלוהי, בין הזמן לנצח. הישרדות האדם תלויה במידה רבה בהקדשת הרצון האנושי לבחירה באותם ערכים שבחר מסווג הערכים הרוחניים – הפרשן והמאחד השוכן. ההתנסות הדתית האישית כוללת שני שלבים: גילוי בדעת האנושית והתגלות שעורכת הרוח האלוהית השוכנת. ייתכן ואדם, או דור שלם של אנשים, יבחרו להשעות את מאמציהם לחפש את האל השוכן בתוכם, בשל תחכום-יתר או כתוצאה ממנהג בלתי-דתית של אנשים שמעידים על עצמם כדתיים; ייתכן והם לא יצליחו להתקדם בהתגלות האלוהית ולהגיע אליה. אך גישה שכזו, של חוסר התקדמות רוחנית, לא תוכל להמשיך ולהתקיים לאורך זמן בשל נוכחותם והשפעתם של 'מכוני

unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and choose.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

- 196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.
- 196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.
- 196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought

המחשבה השוכנים.

ההתנסות העמוקה במציאות ששוכן בנו משהו אלוהי לעולם תתעלה מעל לכל הטכניקות החומריות הגסות של מדעי הטבע. לא תוכלו להתבונן באושר רוחני מבעד למיקרוסקופ; לא תוכלו לשקול אהבה במשקל; לא תוכלו למדוד ערכים מוסריים; ואף לא תוכלו להעריך את איכותה של סגידה רוחנית.

לעברים הייתה דת של מוסר נעלה; היוונים פיתחו דת של יופי; פאולוס ושותפיו ייסדו דת של אמונה, תקווה וצדקה. ישוע גילה וגילם דת של אהבה: ביטחון באהבתו של 'האב', יחד עם האושר והסיפוק שנלווים לכך שהאדם חולק את האהבה הזו בשירות אחוות האדם.

בכל פעם שאדם שוקל בחירה מוסרית, הוא מיד מרגיש את האלוהיות פולשת מחדש לנשמתו. בחירה מוסרית מהווה דת, המניע לתגובה הפנימית לתנאים שבחוץ. אך דת אמיתית כזו איננה רק חוויה סובייקטיבית. היא מסמלת את כלל הסובייקטיביות של היחיד שמתגייס לתגובה משמעותית ואינטליגנטית לאובייקטיבית בכללותה – ליקום 'ולבראו'.

ההתנסות המעודנת והטרנסצנדנטית של לאהוב ולהיות אהובים איננה אשליה נפשית רק משום שהיא סובייקטיבית לגמרי. לאדם נדמה כי פעולתה של המציאות האלוהית האמיתית והאובייקטיבית היחידה שקשורה לבן התמותה, 'מכוון המחשבה', הינה תופעה סובייקטיבית לחלוטין. הקשר של האדם למציאות האובייקטיבית הגבוהה ביותר, לאל, מתקיים רק דרך החוויה הסובייקטיבית לגמרי של ידיעתו, של סגידתו, ושל ההבנה שהוא בנו.

הסגידה הדתית האמיתית איננה מונולוג חסר תוחלת של אשליה עצמית. הסגידה הינה התייחדות אישית עם מה שמציאותי באופן אלוהי, עם מה שהוא מקור המציאות עצמה. באמצעות הסגידה, שואף האדם להשתפר ובסופו של דבר משיג את הטוב ביותר.

האידיאליזציה של האמת, היופי והטוב והעבודה בשירותם אינה מהווה תחליף להתנסות דתית אותנטית – למציאות הרוחנית. הפסיכולוגיה והאידיאליזם אינם שקולים למציאות הדתית. ההשלכות של האינטלקט האנושי אכן עלולות לייצר אלילי שווא – אלילים בצלם אדם – אך זה אינו מקורה של תודעת האל האמיתית. תודעת האל מצויה ברוח השוכנת. אף כי האינטלקט האנושי הינו המקור לרבות ממערכות הדת של האדם, תודעת האל איננה בהכרח חלק ממערכות השעבוד הדתי המגוחכות הללו.

אלוהים אינו רק המצאה של האידיאליזם של האדם; הוא המקור עצמו לכל התובנות והערכים העל-חייתיים הללו. אלוהים אינו היפותזה המגבשת את מושגי האדם על האמת, היופי

Adjusters.

^{196:3.18 (2095.2)} This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

^{196:3.19 (2095.3)} The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

^{196:3.20 (2095.4)} Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

^{196:3.21 (2095.5)} The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshiping him, of realizing sonship with him.

^{196:3.22 (2095.6)} True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the best.

^{196:3.23 (2095.7)} The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

^{196:3.24 (2095.8)} God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality

והטוב; הוא אישיות האהבה ממנה נגזרות כל התופעות הללו ביקום. האמת, היופי והטוב שבעולמו של האדם מאוחדים הודות לרוחניות המתעצמת של חוויות בני התמותה המרקיעים בדרכם למציאויות פרדיס. רק בהתנסות הרוחנית של אישיות יודעת-אל ניתן להכיר באחדות בין האמת, היופי והטוב.

המוסריות הינה מצע הכרחי לתודעת-אל אישית, ההכרה האישית בנוכחותו הפנימי של 'המכוון', אך מוסריות שכזו איננה המקור להתנסות הדתית ולתובנה הרוחנית שנובעת ממנה. הטבע המוסרי הינו על-חייתי אך תת-רוחני. המוסריות שקולה להכרה בחובה, להכרה ביקומם של נכון ולא נכון. התחום המוסרי חוצץ בין טיפוס הדעת החייתיים והאנושיים ממש כשם שהמורנטיה פועלת בין תחומי ההישג האישי החומריים והרוחניים.

הדעת האבולוציונית מסוגלת לגלות את החוק, המוסר והאתיקה; אך מתת הרוח, 'המכוון' השוכן, מגלה לדעת האנושית המתפתחת את המחוקק, את המקור-האב' של כל מה שאמיתי, יפה וטוב; ולאדם מואר כזה יש דת וצידה רוחנית כדי לצאת למסע ההרפתקה הממושך של חיפוש האל.

המוסריות איננה בהכרח רוחנית; היא יכולה להיות אנושית לגמרי, אף כי דת אמיתית מעצימה את כל הערכים המוסריים ונוסכת בהם יותר משמעות. מוסריות ללא דת לא תצליח לגלות את הטוב העילאי, ואך לא תצליח להבטיח את הישרדותם של ערכי המוסר שלה עצמה. הדת מעצימה, מהללת ומבטיחה את הישרדותם

הדת עומדת מעל למדע, לאמנות, לפילוסופיה, לאתיקה ולמוסר, אך איננה בלתי תלויה בהם. כל אלה גם יחד כרוכים זה בזה בחוויה האנושית האישית והחברתית באופן שלא ניתן להתירו. הדת הינה ההתנסות העילאית של האדם בחייו כבן תמותה, אך השפות הסופיות לעולם לא תאפשרנה לתיאולוגיה לתאר נכונה את ההתנסות הדתית האמיתית.

יש בכוחה של התובנה הדתית להפוך את התבוסה לתשוקות גבוהות יותר ולנחישות חדשה. האהבה הינה המניע הגבוה ביותר בו יוכל האדם לעשות שימוש בזמן הרקעתו ביקום. אך האהבה נטולת האמת, היופי והטוב אינה אלא רגש, עיוות פילוסופי, אשליה נפשית, תרמית רוחנית. תמיד נדרש להגדיר מחדש את האהבה ברמות ההתקדמות המורונטיות והרוחניות העוקבות.

האמנות הינה תוצאה של ניסיון האדם לחמוק מהיעדר היופי בסביבתו החומרית; היא פנייה לכיוון הרמה המורונטית. המדע הינו ניסיון האדם לפתור את חידות היקום החומרי.

of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196.3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196.3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

196.3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196.3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196.3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196.3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the

הפילוסופיה הינה ניסיון של האדם לאחד את ההתנסות האנושית. הדת הינה הפנייה העילאית של האדם, הושטת היד המרהיבה אל עבר המציאות הסופית, נחישותו למצוא את האל ולהידמות לו.

במחוזות ההתנסות הדתית, האפשרות הרוחנית הינה מציאות בפוטנציאל. הדחף הרוחני של האדם למע קדימה אינו אשליה נפשית. אף כי לא כל הרומנטיות של האדם ביקום הינה עובדה, הרבה, הרבה מאוד ממנה הינה אמת.

חייהם של אנשים מסוימים הינם גדולים ונאצלים מכדי לרדת לרמה הנמוכה של הצלחה. בעל החיים חייב להתאים עצמו לסביבה, אך האדם הדתי מתעלה מעל סביבתו ובכך חומק ממגבלות עולם החומר הנוכחי הודות לתובנה של אהבה אלוהית זו. מושג זה, אודות האהבה, מניע את בנשמת האדם לאותו מאמץ על-חייתי למצוא אמת, יופי וטוב; וכאשר הוא אכן מוצא אותם, יתהלל כשיאמצם; השתוקה לחיות אותם, לעשות צדק, מכלה אותו.

אל תתיאשו; האבולוציה האנושית עדיין בעיצומה, וההתגלות של האל לעולם, בדמות ישוע ודרכו, לא תיכשל.

האתגר הגדול שעומד בפני האדם המודרני הינו להיטיב ולתקשר עם 'המשגוח' האלוהי ששוכן בדעת האדם. ההרפתקה הגדולה מכולן בגוף הינה המאמץ המאוזן והבריא, הנעשה בלב שלם, להרחבת גבולותיה של התודעה העצמית דרך מחוזותיה המעומעמים של תודעת הנשמה העוברית – קשר עם הנוכחות האלוהית. התנסות שכזו הינה תודעת-אל, התנסות שמאשרת באופן רב עוצמה את דבר קיומה מראש של אמת ההתנסות הדתית של ידיעת האל. תודעת רוח זו שקולה לידיעה ממשית על היות האדם בנו של האל. אחרת, הביטחון בהיותו בן הינו התנסות של אמונה.

תודעת-אל שקולה לתכלול של העצמי עם היקום, וברמות הגבוהות ביותר של המציאות הרוחנית. רק התוכן הרוחני של ערך כלשהו לא ייכחד. אפילו כל מה שאמיתי, יפה וטוב בהתנסות האדם לא ייכחד. אם האדם בוחר שלא לשרוד, 'המכוון' השוכן ישמר את אותן מציאויות שנולדו מתוך אהבה וניזון מן השיחות. וכל הדברים הללו הינם חלק מן 'האב האוניברסלי'. 'האב' הינו אהבה חיה, ואהבת 'האב' הזו הינה 'בבניו'. ורוחו של 'האב' מצויה בבני 'בניו' – בבני האדם. אחרי כל שנאמר, רעיון 'האב' הינו המושג האנושי הגבוה ביותר של האדם אודות האל.

material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097.3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

